

Giới thiệu Hỉ Doanh Môn

Truyện Hỉ Doanh Môn của tác giả Ý Thiên Trọng là một câu chuyện ngôn tình xuyên không, điền văn. Vẫn luôn một lòng tin tưởng người tốt sẽ được ban hạnh phúc, nhưng lại bị ép đến bước đường cùng, rốt cuộc nàng chợt hiểu, đối xử với kẻ ác, nhân từ vĩnh viễn là dư thừa.

Cho dù là đội chiếc mũ “Khắc phụ khắc mẫu, số mạng nhiều ngang trái”, cho dù là mẹ chết, cha chán ghét không ai muốn, cho dù sau lưng còn có một muội muội ghê cần phải chăm sóc, cho dù hôn sự “hết sức” không như ý, vậy thì sao chứ? Hạnh phúc, cần phải cố gắng bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Kiếp trước của nữ chính Minh Phi bị bạn tốt và bạn trai phản bội ngay trong ngày kết hôn, còn làm nàng tan nhà nát cửa. Sau khi trùng sinh trở thành tiểu cô nương mới sinh được hai tháng đã có thanh danh không tốt, mẫu thân từ vong lại bị sùng thiếp của phụ thân đưa đến nông thôn ngược đãi.

Sau đó, vì muốn sinh tồn, nữ chính nhân cơ hội kế mẫu đấu với di nương mà từng bước một từ nông thôn trở về. Lúc đầu nàng bị phụ thân lơ đi như không thấy, bị tỷ muội nhục mạ thanh danh không tốt, sau đó lại cùng kế mẫu tính kế lật đổ Nhị di nương, sau đó bị nam chính tính kế khiến nàng phải thành hôn với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tuyết đầu mùa (1)

Trận gió lớn mùa đông xưa nay ít có trong vòng năm năm qua đặc biệt tới sớm, mới vừa lập đông, một trận tuyết lớn từ trên trời giáng xuống, bay là tả, kéo dài suốt hai ngày hai đêm.

Sắc trời dần tối, trong tay Thái Minh Phi xách theo một thanh sài đao đã sớm hỏng thiếu lưỡi, cẩn thận dọc theo một sườn dốc, vừa đi vừa quan sát tính toán, đợi đến khi xác định tất cả đều không có gì khác thường, nàng liền đi lên dọc theo đường núi, đứng trên đỉnh núi đây d/d'!;q'd những bông tuyết trắng xóa, hít một hơi Ngộ gia thôn nhỏ dưới chân núi. Những bụi tre dưới Ngộ gia thôn trong một vùng tuyết trắng rực rỡ giống như một vết bẩn trên một mảnh vải trắng như tuyết, có vẻ đột ngột mà chói mắt.

Cuộc sống của người nhà nông rất khó khăn, một cây kim một sợi chỉ, một hạt giống một cây củi cũng đến không dễ dàng, chứ đừng nói chi là tìm một nữ nhân có nhiều tinh lực sửa giày làm vớ, chịu nhiều khổ sở mới đổi được mấy đồng, đi lên mười dặm đường mới có thể mua được dầu thắp. Cho nên mặc dù sắc trời đã tối, cũng không có nhà nào nào chịu đốt đèn dầu, ngay cả trong nhà Phú Hộ Ngộ Hiền Thanh đứng đầu thôn cũng tối đen như mực.

Thái Minh Phi đưa ánh mắt nhìn về phía đầu thôn, nơi đó có một tòa viện nho nhỏ lẻ loi đứng vững trên một con dốc, cách xa với những nhân gia khác trong thôn, có vẻ có mấy phần khác biệt với người khác. Nơi đó chính là ngôi nhà nàng đang ở tạm thời, cũng chính là nhân gia đã bắt nàng lên đây đón củi trong khi gió tuyết chỉ mới vừa ngừng vào sáng sớm.

Lúc này cũng đã bắt đầu sốt ruột rồi chứ? Nhưng vẫn sẽ không vội vã tới tìm nàng. Mà là chờ nàng chịu tội, một ngày kia, nàng muốn bọn họ phải trả lại gấp đôi. Thái Minh Phi cười lạnh, từ trong lòng ngực móc ra một món ăn nắm mà không có thức ăn đã cứng rắn và đông lạnh đút vào trong miệng, hung tợn cắn một cái. Món ăn nắm bị đông lạnh nên khô cứng, nàng dùng sức quá mức nên có một chiếc răng nhỏ chính tề trắng như tuyết không chịu nổi sức nặng, trong hàm răng lập tức thối ra máu, trong miệng đầy mùi máu tươi.

Xem ra bởi vì quá ít ăn trái cây và rau dưa nên bị thiếu Vitamin. Nàng lắc đầu một cái, đặt món ăn nắm trên một tảng đá đã dính đầy nước đá, dùng sống đao đập mấy cái, món ăn nắm lập tức chia năm xẻ bảy. Làm người phải tiếc phúc, tuy rằng đồ ăn không được tốt nhưng dù sao ăn d/d'!;q'd vẫn tốt hơn là không ăn, đây là buổi sáng lúc ra cửa Phương Nhi len lén kín đáo đưa cho nàng. Nàng cười hít một hơi nuốt thứ duy nhất có thể làm no bụng này vào, tuy rằng khi mới vào dạ dày đã lạnh đến nỗi khiến nàng rung mình một cái, nhưng rất nhanh sẽ cho thân thể nhỏ nhỏ này thêm một luồng ấm áp.

Thời gian lại qua thêm khoảng chừng nửa canh giờ, trong thôn đã lốm đốm thấp sáng đèn dầu, một cây đuốc di chuyển từ trong sân Ngộ gia ra ngoài, sau đó dừng lại trước cửa. Rốt cuộc cũng đi tìm người? Thái Minh Phi hoạt động tay chân, kiên nhẫn chờ đợi. Một trận gió lạnh, tuyết bay như lông ngỗng lại rơi xuống, cuối cùng, nàng nhìn thấy một chuỗi Hỏa Long từ trong tiểu viện Ngộ Hiền Thanh ra ngoài, đi về phương hướng này của nàng.

Nàng nhanh chóng đi xuống núi, mượn ánh sáng của tuyết, nàng đi tới con dốc đã đứng lúc trước, gờ sài đao trong tay lên, do dự một chút, thầm nghĩ, bị phơi một canh giờ, sẽ không bị nhiễm khuẩn chứ?

Thôi, cho dù là có thì đó cũng là số mệnh, là người đã chết qua một lần, dù sao nàng cũng không muốn trải qua loại cuộc sống như thế này, không bằng đánh một trận. Vì vậy không chút nghĩ ngợi mà chém xuống cái ót của mình, một trận đau đớn kịch liệt khiến nàng nhe răng cau mày. Nhờ vào việc chém cùi rên luyện thời gian dài, động tác của nàng gọn gàng, d/đ'!;q'd lực độ vừa đúng, chẳng qua chỉ là chém rách chút da trên cổ mà thôi, không tổn thương đến xương. Một tay che vết thương, một tay quăng sài đao sang một bên, ôm đầu, động tác thành thạo từ dốc đứng lẫn xuống.

Thái Minh Phi lẻ loi nằm trong tuyết dưới chân dốc, mờ to hai mắt nhìn lên trời càng ngày càng nhiều tuyết phía trên, từng luồng khí lạnh thấu xương xuyên thấu qua lớp áo bông mỏng manh của nàng chui vào xương tủy, lạnh lẽo khiến nàng nhiều lần không nhịn được muốn nhảy dựng lên bỏ cuộc. Nhưng nàng biết nàng không thể bỏ cuộc, nàng tìm cách rất lâu, ăn biết bao nhiêu đau khổ, vô số lần lăn từ trên dốc núi xuống, cố gắng khiến cho nó thật hoàn mỹ, không phải là vì hôm nay sao? Vì vậy nàng cắn chặt răng, cố gắng co người lại sưởi ấm, lẳng lặng chờ đợi Ngô gia phái người tới tìm nàng.

Nàng cũng không sợ những người đó không tìm được nàng, bởi vì nàng nhẫn nhịn chịu đói, chịu hết chỉ trích để nuôi một con “Tiểu thổ cầu” tro bụi vĩnh viễn không thể không tìm được nàng. Thời gian chờ đợi quả thật luôn rất chậm, giống như lúc nàng vừa mới nhập vào thân thể nhỏ này, cả ngày nằm trên chiếc giường rách đầy mùi ẩm mốc đường bệnh vậy.

Khi đó, nàng sẽ luôn kim lòng không được mà nhớ tới chuyện của kiếp trước. Nàng vẫn cho rằng coi như mình không phải là một công chúa hạnh phúc, cũng sẽ là cô gái hạnh phúc. Đáng tiếc, chuyện đời vĩnh viễn đều tàn bạo như vậy, đứng càng cao, rơi càng thảm. Trong một đêm, nàng mất hết tất cả, nếu như nói khi gặp phải chuyện người yêu và bạn tốt cùng phản bội, cha chết thảm, mẹ già bệnh nặng, thế giới sụp đổ, nàng vẫn còn tồn tại một suy nghĩ tính bản thiện của con người, ra sức phấn đấu mà nói, vậy thì sau khi bị trúng một dao chí mạng, nàng đã hoàn toàn bỏ kiên trì lúc trước.

“Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu chọc ta thì ta cũng phải chọc người!” Thái Minh Phi làm bầm khắc ra một câu, cười nhỏ một tiếng, nàng nhất định phải sống thật tốt, so với người khác, nàng phải sống tốt hơn, thay đổi số mạng ngay lúc này. Từ đó về sau, nàng vĩnh viễn sẽ không rơi lệ, nàng muốn khiến những người đã từng có lỗi với nàng phải chảy nước mắt, nhân từ với kẻ ác mà nói, vĩnh viễn đều là dư thừa.

Nơi xa truyền đến tiếng chó sủa và tiếng người ầm ĩ, nàng yên lòng hôn mê bất tỉnh. Thân thể này lại mất đi mẹ ruột, sẽ không làm người khác yêu thích, lại tiếp tục làm người ta chán ghét mà vứt bỏ, cũng chính là Tam tiểu thư con vợ cả Thái gia, Ngô gia nhỏ nhỏ này nào dám để cho nàng chết ở trong đồng tuyết chứ? Huống chi, phu nhân Thái gia mới lên ngựa đang cần một chuyện để chèn ép đáng về bề vệ ngấp trời của Nhị Di thái thái. Mà tân phu nhân phái người tới xem nàng chậm nhất là sáng mai mới đến.

Ngay từ lúc hơn mười ngày trước, Đại công tử Thái gia biết được tin tức này, liền len lén sai người báo tin tức này cho nàng, người được phái đến năm lần bảy lượt dò dò nàng, bảo nàng nhất định phải quý trọng cơ hội này, cử chỉ thích đáng, có thể vì vậy mà trở về cũng không chừng. Minh Phi trầm nghĩ, chỉ bằng hơn mười ngày chuẩn bị này, sao có thể đánh động một người không quen biết? Điều nhờ nàng mưu đồ đã lâu, cơ hội luôn để lại cho những người có chuẩn bị.

Sáng nay, Ngô gia còn sai nàng lên núi đón củi, chắc là không biết chuyện này thôi. Xem ra tân phu nhân và Nhị Di Nương càng đấu càng lợi hại, tân phu nhân cố ý che giấu Nhị Di Nương, muốn bắt người ngay lúc đó. Sao nàng chưa đủ một tâm nguyện tân phu nhân chứ?

Tất cả đều vừa đúng, ăn khớp nhịp nhàng.

Sau khi tỉnh lại, câu nói đầu tiên mà Thái Minh Phi nghe đó chính là lão bà Ôn thị của Ngô Hiền Thanh, mang theo chút ghen ngạo, còn có chút hơi bất đắc dĩ, thao thao bất tuyệt nói: “Dư ma ma, thật sự là không có cách nào, Tam Tiểu Thư thật sự là quá bước bình rồi, trời tuyết lớn như vậy mà ầm ĩ muốn lên núi bắt gà rừng, không để cho nàng đi, dĩ nhiên là nàng lật tường mà đi.”

“Haiz” Làm bộ thờ dài một tiếng, Ôn thị khóc: “Lại nói đều là lỗi của ta, trách ta không chăm sóc tốt cho nàng, có lão gia và phu nhân trước phó thác. Nếu nàng không tỉnh lại, sẽ bắt ta đền mạng mất thôi.”

Một giọng nói hơi uy nghiêm của một nữ trung niên lên tiếng: “Nếu Tam Tiểu Thư không tỉnh lại, người nên đền mạng cho nàng. Đừng cho rằng chúng ta mới đến nên cái gì cũng không biết, rõ ràng chính người đã bắt nàng đi đón củi, nàng mới có thể rơi xuống. Ngô gia nài nài, tuy rằng người là thân thích trong phủ chúng ta, nhưng phải biết, ngược đãi Quan Gia tiểu thư ở nhờ, bị tổn thương dẫn tới chết, sẽ dẫn đến hậu quả gì? Cho dù trong lòng lão gia, phu nhân chúng ta vẫn còn từ niệm, chỉ sợ cũng không cho phép có người khinh mạn nữ nhi ruột thịt của bọn họ như vậy. Người cũng quá mức to gan lớn mật rồi!”

Ah, không cần nàng tố cáo, người tới cũng biết xảy ra chuyện gì? Minh Phi len lén hé mắt nhìn ra bên ngoài qua lớp lông mi rậm. Chỉ thấy một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, mặc váy áo tơ gấm màu lam, bên ngoài khoác một áo bông lông thỏ màu trắng, trên đầu cắm một cây trâm vàng, bên tai đeo bông tai vàng, nhân ngồi trên ghế cạnh mép giường nàng, một đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn thị đang đứng một bên. Phía sau nàng, còn có hai nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, mặc áo tơ thô ráp, nét mặt nhìn Ôn thị đều là căm giận.

Khuôn mặt Ôn thị bình thường rất chua ngoa, lúc này run run rẩy rẩy đứng ngay giữa phòng, bắt an thất khăn tay, gương mặt khóc đến tràn đầy nước mắt, hai mắt kinh hoàng xoay trong loạn xạ như một chú thỏ bị rơi vào bẫy, rề rạ quỳ xuống trước phụ nhân đó: “Chuyện không liên quan đến thiếp thân, ngài phải thay thiếp thân giải oan trước mặt phu nhân nha!” Nào còn đáng về đại chủ bà uy phong bình thường?

Phụ nhân áo lam hừ lạnh một tiếng: “Người lui xuống trước đi, không nên ồn ào đến tiểu thư nhà ta. Có chuyện gì, đợi sau khi nàng tỉnh lại rồi hãy nói.” Rõ ràng nàng là khách, có tình nàng mới giống như chủ nhân.

Mặc dù phụ nhân này vô cùng lạ mắt, nhưng Minh Phi còn căn cứ vào trang phục và vẻ mặt của nàng, còn có hai nha đầu này bên cạnh, đoán được đây chính là ma ma đắc lực bên cạnh Trần thị, kẻ thất mới của cha nàng, phụng mệnh của Trần đến xem nàng.

Ha ha, nếu ma ma này lợi hại như vậy, thứ nhất là tra ra chân tướng nàng té bị thương, còn mắng Ôn thị không lưu tình như vậy, nàng liền nhờ ơn tạm

thời không tỉnh lại nữa, để cho Uông thị chịu khổ một chút rồi hãy nói.

Trên người đã đổ áo lót lụa trắng êm ái, dưới lòng bàn chân có bình nước nóng hổi, Minh Phi lại lặng lẽ đề lên đệm chần mềm mại, ấm áp, khô ráo dưới thân, vừa lòng nhắm hai mắt lại. Đây không phải là d/đ'l;q;d gian phòng vừa lạnh, vừa tối vừa ẩm ướt của nàng lúc trước, mà chính là phòng của đại nữ nhi Uông thị, một cú té ngã này cũng đáng giá, nếu như không ngoài dự liệu, về sau nàng không cần trở lại gian phòng âm u, ẩm ướt nhỏ hẹp ấy nữa.

Cái ót truyền đến một trận đau đớn như thiêu như đốt, nhưng rất nhanh đã bị tâm trạng vui sướng của nàng quên đi. Minh Phi đã chìm vào giấc ngủ say sưa, không thêm bận họ âm ỉ thế nào, dù sao hiện giờ nàng thư thái rất nhiều, tiếp theo còn rất nhiều chuyện phải làm.

Minh Phi ngủ một giấc tràn trề thỏa thích trước nay chưa từng có, nếu như không bị người ta đánh thức uống thuốc, nàng còn có thể ngủ tiếp cả ngày. Hết cách rồi, thân thể này quá yếu đuối, chịu khổ quá nhiều.

Dư ma ma tự mình dứt Minh Phi uống thuốc, Minh Phi điềm đạm đáng yêu nhìn nàng, khéo léo uống thuốc, lại cẩn thận nói tạ ơn nàng. Khi Dư ma ma lau nước thuốc trên khóe miệng cho nàng, thì cố ý nâng bàn tay xù xì lên kéo kéo bàn tay trắng nõn của Dư ma ma, cảm kích cười cười.

Nụ cười này, nàng đã luyện tập nhiều lần trước chậu nước, chân thành tha thiết mà mảnh mai, trong sáng thuần khiết, làm cho người ta vừa nhìn cũng không nhẫn tâm.

Quả nhiên, Dư ma ma bị nụ cười sáng ngời của nàng làm cho sững sờ, ngay sau đó thương tiếc sờ sờ đầu của nàng: “Đáng thương tiểu thư, còn nhỏ tuổi mà đã chịu tội lớn như vậy.”

Minh Phi nhân cơ hội khờ dại nhìn nàng: “Là phụ thân sai các người đến thăm ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tuyệt đầu mùa (hai)

Ánh mắt của Dư mẫu lóe lóe, nhỏ giọng nói từ tốn: “Phụ nhân sai nô tì mang quần áo và đồ dùng năm mới đến cho tiểu thư.”

Minh Phi không hiểu mở tròng hai mắt, vừa đứng lộ ra nét ngây thơ mà lơ mơ của một đứa bé chín tuổi: “Phụ nhân? Không phải Nhị Di Nương?”

Dư mẫu cười cười, cũng không trả lời. Bà là nữ tì nhà mẹ đẻ của tân phu nhân Trần thị của Thái gia, có mấy lời nàng không thể nói.

Nha đầu Kiều Hạnh cầm một chiếc khăn lông nóng lau mặt cho Minh Phi, cười nói: “Nhị Di Nương thì tính là gì? Tam Tiểu Thư tuổi còn nhỏ, còn chưa biết, là mẫu thân của người, phụ nhân Trần thị sai tui nô tì tới. Từ khi phụ nhân vào cửa, liền nhớ đến chuyện của người, nhưng chuyện vặt quá nhiều, còn phải chuẩn bị cho người ít đồ. Vốn dĩ bà ấy muốn đích d/đ;l;q;d thân tới đây, nhưng sắp đến cuối năm, thật sự không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là sai tui nô tì thay bà ấy đến thăm người. Mang đến cho người một xe đầy vật dụng, tất cả đều là đồ tốt nhất kinh thành, người hãy mau mau khỏe lên, nô tì sẽ đưa từng cái từng cái cho người nhìn, bảo đảm người sẽ rất thích.”

Đây là một nha đầu lanh lợi. Trong lòng Minh Phi có tính toán, trên mặt lại mê mang chốc lát, cảm kích nhìn vào ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của Dư mẫu, lộ ra nụ cười vui vẻ: “Rất cuộc cũng có người nhớ đến ta.” Nói xong, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

Ngày hôm sau, có lẽ do người gặp chuyện tốt nên tinh thần thoải mái, thân thể của Minh Phi đã tốt hơn nhiều, có thể ăn hết một chén cháo gạo tẻ rồi, lúc uống thuốc lại càng thêm khéo léo, chưa bao giờ kêu khổ, ánh mắt nhìn về phía Dư mẫu và hai nha đầu, tràn đầy cảm kích và vui sướng.

Dư mẫu liền nghĩ, so với mấy vị thứ xuất nữ nhi Thái gia được nuôi trong khuê phòng thì tiểu thư không được chăm chút này khả ái hơn nhiều, người cũng khéo léo xinh đẹp, tuy rằng từ nhỏ được nuôi dưỡng ở nông thôn, sau khi mẹ đẻ chết lại ăn rất nhiều đau khổ, nhưng nhìn người lớn lên cũng không thô lỗ chút nào, so với mấy nha đầu Ngô gia rõ ràng khác xa nhau, suy cho cùng cũng là xuất thân không giống nhau. Chỉ tiếc, sao lại sinh vào tháng hai chứ?

Dân tộc phi Nam Đại Phong triều, từ trước đến nay vẫn luôn nói, những nữ nhân sinh vào tháng hai, số phận nhiều ngang trái, khắc cha khắc mẹ, nên không thích hợp nuôi dưỡng ở trong nhà. Hơn nữa Tam Tiểu Thư lại sinh non, mới vừa sinh ra, thì phu nhân chính thức đã qua đời của Thái gia Trương thị liền bệnh nặng triền thân, dạo qua dạo lại trước Quỷ môn qua, không rảnh quan tâm đến mọi chuyện, bên cạnh đó lại có một vị ái thiếp Nhị di nương Mâu thị, trẻ tuổi xinh đẹp, xuất thân lại tốt góp một viên gạch, cho nên sau khi Tam Tiểu Thư sinh ra được ba ngày, đã bị đưa đến Ngô gia thôn trong góc xã này.

Đợi đến khi Thái Phu Nhân tỉnh táo lại, tất cả mọi chuyện đều đã thành kết cục đã định, Thái lão phu nhân và Thái lão gia cũng phản chuyện đón Minh Phi, tình nguyện nhiều bạc hơn cũng không chịu. Thái Phu Nhân bắt đắ dĩ, chỉ đành phải an tâm tĩnh dưỡng thân thể, tìm một người thông minh sáng sủa, cử chỉ có độ vắn ở bên cạnh mình, còn nhận biết chữ d/đ;l;q;d đi nuôi dưỡng Minh Phi, lại phân phó người làm thường xuyên đến đưa vật dụng và tiền bạc, hỏi han ân cần, chỉ mong chờ có thể đền bù cho tam nữ nhi có số khổ một chút. Ngô gia thấy vật dụng phong phú, đối với vị tiểu thư này cũng dụng tâm

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, sáu năm sau, Thái Phu Nhân mắc bệnh dịch, qua đời, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, Thái lão phu nhân cũng bệnh mà

chết theo, tất cả mọi người nói mệnh của Tam Tiểu Thư cứng, khắc chết mẫu thân lại khắc chết bà nội, coi nàng như độc xà mãnh thú.

Trương thị và Thái lão phu nhân vừa chết, Nhị Di Nương Mẫu thị bị đè phỉ dưới trong thời gian dài được như ý nguyện tạm thời làm Liễu gia, cậy vào chính mình là lương thiếp được kiêu hoa đưa tới cửa, lại có hai đứa con trai, vọng tưởng được phù chính, nhưng thái độ của Thái lão gia vẫn mập mờ không rõ. Vì trả thù Trương thị, mà Nhị Di Nương sử dụng đủ các loại biện pháp với tam tiểu thư, lấy có bán ma ma giáo dưỡng đi thật xa không nói, chỉ tiêu hàng ngày cũng càng giảm càng ít, lúc trước Thái lão gia còn có thể hỏi thăm một chút, nhưng mỗi lần nghe đều là những lời nói Tam Tiểu Thư mắng thân sinh phụ mẫu, nên từ từ phai nhạt.

Từ đó Tam Tiểu Thư không người hỏi han, hoàn toàn trở thành một dã nha đầu sống ở nông thôn. Ngô gia có lòng muốn đuổi nàng đi, nhưng lại ngại quyền thế của Thái gia, không thể làm gì khác hơn là bắt đất đi tiếp tục chịu khổ, nhưng nàng cũng không thể tiếp tục cuộc sống y phục tới đưa tay, cơm tới há mồm nữa, nhất định phải làm việc, phòng bếp nấu cơm, nữ công may vá, tuy còn nhỏ tuổi nhưng một khắc cũng không được rảnh rỗi.

Ngày nào đó, Nhị Di Nương tâm huyết dâng trào, thỉnh thoảng sẽ hỏi đến tình trạng của vị Tam tiểu thư này một chút, nghe nói còn chưa có chết, suy nghĩ ác độc không khỏi dâng lên trong lòng, dĩ nhiên cũng sai người vội đưa tiền tới Ngô gia, không phải cho tam tiểu thư chi tiêu, mà là chi phí hành hạ Tam Tiểu Thư.

Lúc trước, Ngô gia còn tưởng rằng Tam Tiểu Thư sắp trở mình rồi, rất là sợ hết hồn, kết quả rút ra được một quy luật, nếu người tới nghe Tam Tiểu Thư cười, mập, xoay người đoạt bạc đi; nếu như nghe nói Tam Tiểu Thư gầy, khóc, bạc tất nhiên sẽ nhiều.

Thê tử Ngô gia từ trước đến nay là một người thông tuệ, thường xuyên qua lại liên đoán được tâm tư của Nhị Di Nương. Vì vậy, Nhị Di Nương không nói gì cả đã dễ dàng đạt được mục đích. Tam Tiểu Thư còn nhỏ tuổi, đã ném hết mọi cách khổ sở trong nhân thế.

Ngã bệnh là chuyện thường, trận bệnh hai năm trước càng khiến suýt nữa mất mạng, nếu như không phải là tiểu nữ nhi Phương Nhi của Ngô gia đáng thương nàng, len lén sai người đưa thư cho ca ca ruột của nàng là Đại công tử mười hai tuổi của Thái gia, Thái gia Đại công tử vội kéo Thái lão gia khổ sở cầu xin đại phu cho thuốc, chỉ sợ Tam Tiểu Thư đã không còn ở đây rồi.

Dư mẫu nghĩ tới đây, liền khe khẽ thở dài. Nếu không phải tiểu thư nhà bà mới tái giá(*) đến cửa, trẻ tuổi, căn cơ cạn, dung mạo lại không tốt lắm, áp chế không được Nhị Di Nương như hoa như ngọc, khí điểm ngập trời, một tay che trời, muốn mượn lực chống lực, đâm thủng bộ mặt thật của Nhị Di Nương, cũng sẽ không nhớ tới nữ cô nhi đáng thương này.

(*): Lấy vợ kế

Dư mẫu là người lẩn lộn trong cuộc sống khổ ra ngoài, đã từng gặp qua tàn nhẫn, thảm hại hơn như thế này, nhưng bà lại cảm thấy nữ hai tử yên lặng, chỉ cần một viên kẹo đã có thể mỉm cười hạnh phúc nửa ngày này, hình như đáng giá để bà đưa tay kéo một lần. Vừa lúc tiểu thư nhà bà cũng cần một sự trợ giúp có thể tri ân đồ báo, nắm chắc trong tay.

Minh Phi rất phù hợp với điều kiện này: Đầu tiên, khác với những người khác là Minh Phi không có đường lui, phụ thân không thích, có thù oán với di nương, tuy có một huynh ruột, nhưng tuổi còn quá nhỏ, ngay cả mình còn không giữ được, không rảnh lo cho người khác, nàng chỉ có toàn tâm toàn ý dựa vào mẹ kế mới có thể có một đường tốt để ra, có thể nắm trong tay. Thứ hai, Minh Phi là dòng chính nữ, là em gái ruột của trưởng tử d/đ'l; q'd Thái Minh Hiền, tuy sức lực của Thái đại công tử vẫn còn nhỏ, nhưng dầu gì cũng là trưởng tử, trong lòng hẳn vẫn còn nghĩ đến người muội muội đáng thương này, lôi kéo Minh Phi có lợi khi lôi kéo Thái đại công tử. Cuối cùng, Minh Phi là một nữ hài tử nổi danh đáng thương, giúp đỡ nàng, có lợi cho việc tạo nên thanh danh hiện huệ, thương người cho phụ nhân mới trong gia tộc Thái thị. Chỉ là đáng tiếc, nàng lại ra đời vào tháng hai.

Thái Minh Phi đang nghĩ đến tâm sự của mình. Nghe nói số mệnh của thân thể này không tốt, từ rất nhỏ đã bị tống ra khỏi nhà, mẹ ruột chết đi, phụ thân không chịu trách nhiệm, Thân huynh còn tám bé, muốn trở về, cũng là chuyện không quá dễ dàng. Tuy rằng nàng đưa cơ hội đã kích Nhị Di nương đến tay tân phu nhân, tuy là tốt nhưng vẫn tổn không ít sức lực.

Trước mắt, mặc kệ từ nguyên nhân gì, tân phu nhân đều đã muốn kéo nàng một phen. Nhưng cô nhân tin mệnh, về vấn đề số mệnh không tốt này của nàng không thể giải quyết được trong một buổi sáng, thì nàng cũng không thể đường đường chính chính làm người. Cho nên nàng rất hoài nghi, tân phu nhân sẽ giúp nàng như thế nào? Trên thế giới này chưa từng có bữa cơm trưa nào miễn phí, muốn có được, nhất định phải bỏ ra, mức độ tân phu nhân giúp nàng, hơn nữa là hiệu quả quyết định với nàng, chỉ có thành ý và nghe lời là không đủ.

Nghĩ tới đây, Minh Phi nâng mắt lên nhìn về phía Dư mẫu, lại đứng bất được một ít về thương hại trong mắt Dư mẫu, nàng lập tức quyết định, trước mắt cứ bắt Dư mẫu lại! Dù tạm thời không thể trở về, sau này cũng sẽ không còn quay trở lại cuộc sống không tốt như trước kia nữa! Vì vậy trong mắt Minh Phi liền toát lên một tia tà mò: “Dư mẫu, mẫu thân của ta, là một người như thế nào? Chắc hẳn, bà ấy là một người dịu dàng, thiện lương có đúng không?”

Dư mẫu cười: “Tại sao Tam Tiểu Thư lại nói như vậy?”

Minh Phi ngượng ngập vuốt nhẹ khóa vàng treo trước ngực: “Những năm gần đây, lần đầu tiên có người đưa cho ta khóa trường mệnh bình an tốt như vậy. Lúc ta còn nhỏ cũng có một cái, nhưng không biết đã đi nơi nào, ta khóc mấy ngày, nhưng cũng không tìm lại được nữa. Nếu mẫu thân không muốn làm, sao lại biết ta chịu khổ?” Vừa nói vừa ghen ngào.

Dư mẫu nói: “Mẫu thân của người quả thật là một người rất dịu dàng, rất hiền lành rất biết cách làm người, vậy người có muốn gặp ngài ấy không?”

Ánh mắt Minh Phi sáng lên: “Muốn nha! Nhưng mà.” Nàng khép hờ mắt, vừa nhìn lên Dư mẫu, vừa nhỏ giọng nói: “Bọn họ đều mắng ta, nói số mệnh ta không tốt, sợ làm phiền mẫu thân, ta vẫn nên không đi thì hơn.”

Dư mầu nhú mầy, đây chính là một vấn đề lớn. Muốn đón Minh Phi về rất đơn giản, nhưng một khi liên quan đến vấn đề này thì lại không đơn giản. Hơn nữa, chính bà cũng có chút sợ hãi, sợ Minh Phi sẽ liên lụy đến tiểu thư nhà bà, trộm gà không được còn mất nắm gạo, vậy thì rất là không ổn.

Lại nghe Minh Phi lẩm bẩm: “Ma ma, ta có chuyện vẫn không hiểu.”

Lúc nào, hài từ cũng có rất nhiều vấn đề, Dư mầu không yên lòng nói: “Chuyện gì?”

Minh Phi nhìn đĩnh đạc nói: “Bọn họ nói mệnh ta không tốt, nhưng người trong thôn đều nói, kể từ khi ta tới đây, Ngô gia ngày càng ngày càng tốt lên, hoàn toàn khác với những thứ sao chổi mà bọn họ hình dung. Còn nữa, mùa thu năm nay, ta đã từng bung nước cho một vị d/đ;l;q'd đạo trưởng đi ngang qua, rõ ràng vị đạo trưởng ấy nói ta có phúc khí, về sau sẽ hưởng phúc, đúng rồi, hẳn còn nói cái gì mà ta là viên Minh Châu bị long đong, đại nạn không chết tất có hậu phúc. Đây là ý gì hả?”

Dư mầu nghe xong có chút kinh ngạc, căn cứ vào tình hình thực tế bà nghe được, tuy Tam Tiểu Thư đã từng có một ma ma giáo dưỡng biết chữ nuôi dạy sáu năm, nhưng lúc đó vẫn còn tấm bé, lại nuôi dưỡng ở nông thôn, cả ngày cùng giao thiệp với một đám hương nhân, coi như biết chữ, có lẽ cũng nhận thức không được mấy. Minh Phi mới vừa nói những lời đó, không giống như một đứa bé có thể tạo dựng nên, chẳng lẽ là thật? Hay hoặc là có người dạy nằng? Nhưng trừ người thân nhất, ai lại sẽ quan tâm đến chuyện vợ vẫn này? Nhưng người thân nhất của Tam Tiểu Thư lại có ai sẽ quan tâm đến nằng chứ?

Lại nghe Minh Phi đột nhiên bật cười: “Ta biết rồi, đạo trưởng nói ta hưởng phúc, là thật, đúng vậy, bây giờ ta đã có mầu thân, thì bắt đầu hưởng phúc. Có phải không, Dư mầu?”

Dư mầu cũng cười theo Minh Phi: “Đúng vậy, Tam Tiểu Thư là một bảo bối sáng sủa, về sau sẽ cùng theo phu nhân hưởng phúc .” Có lẽ, đứa nhỏ này đã ăn đau khổ quá sớm, nên trương đối thông minh?

Minh Phi nói: “Bảo bối sáng sủa? Ý là nói ta thông minh hiểu chuyện sao?”

Dư mầu gật đầu: “Vâng!” Nói xong đứng dậy: “Thời gian đã không còn sớm, Tam Tiểu Thư nghỉ ngơi cho khỏe, nô tỳ đi xem cơm tối của người đã xong chưa.” Lại phân phó Kiều Hạnh chăm sóc nằng cho tốt.

“Làm phiền mầu.” Minh Phi cười hi hi đưa mắt nhìn Dư mầu đi ra ngoài, vừa xoay mặt đã thu lại nụ cười, vuốt nhẹ khóa trường mệnh bình an nhỏ nhỏ bằng vàng ròng trước ngực, thần nhiên nghĩ, tuy rằng nhỏ, nhưng dầu gì cũng là vàng ròng đấy, nếu như mai sau thật sự không được, chạy đi cũng có thể đổi ít bạc để dùng.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tuyệt đầu mùa (ba)

Cửa vang lên một tiếng “Ken két” nhỏ, lộ ra một cái đầu nhỏ không lớn hơn Minh Phi bao nhiêu. Là một tiểu cô nương mặc áo hoa, tóc vừa vàng vừa thưa thớt, miền cưỡng dùng dây buộc tóc màu hồng ghim hai cái bím tóc nhỏ ở hai bên, da ngược lại trắng nõn, một đôi mắt đen lúng liếng, khăn trương nhìn lên Kiều Hạnh đang canh giữ bên giường, nhẹ nhàng cáo hai cái vào cánh cửa, nhỏ giọng kêu: “Phi Phi.” Nằng vừa dứt lời, một con Thổ Cầu xám xịt liền chen vào trong qua khe cửa, nức nở đi thẳng tới mép giường.

Con chó kia đi tới bên cạnh Kiều Hạnh, tò mò rướn cổ lên hít hà, Kiều Hạnh bị sợ đến mức đứng lên kêu một tiếng: “Chó hoang từ đâu tới? Mau đuổi ra ngoài!”

Cầu Nhi chưa từng nhìn thấy người nào ăn mặc như thế, cũng chưa từng nghe thấy tiếng nói bén nhọn như vậy, bị sợ đến “U ừ” một tiếng, rúc vào mép giường Minh Phi, cụp đuôi, trong lòng run sợ nhìn Kiều Hạnh.

Minh Phi thờ dài, có câu nói, chó cậy gần nhà, nằng là một chủ nhân mềm yếu dẫn đến Hôi Hôi cũng nhát gan như chuột, cần phải bức đến đường cùng mới có thể phản kích. Nằng nhẹ nhàng lên tiếng: “Kiều Hạnh tỷ tỷ, tỷ không cần sợ, đây là chó ta nuôi, tên Hôi Hôi(*). Nó rất biết điều, chính nó đã dẫn người tìm được ta đấy, có phải hay không, Phương nhi?”

(*): Hôi Hôi ở đây có nghĩa là tro bụi, chứ không phải mùi hôi nhé! :)

Cô gái nhỏ tóc vàng chạy vào, cười lộ ra hàm lợi thiếu hai chiếc răng sữa nói: “Đúng, Hôi Hôi là con chó ngoan. Chỉ cần người không chọc giận nó, nó sẽ không cắn người.”

“À, là con chó ngoan.” Kiều Hạnh cười nhạt nhẽo, khăn trương nhìn con Thổ Cầu nản không muốn nhặt, chỉ sợ nó lại đột nhiên nhào lên cắn nằng một ngụm, nghĩ thầm, Tam Tiểu Thư này thật đáng thương, các di nương và tiểu thư thứ xuất đều nuôi mèo Ba Tư hoặc là phúc cầu(*), còn nằng lại nuôi một con Thổ Cầu xấu xí như vậy, rõ là.

(*): Chó Bắc Kinh

Dư ma ma đứng ở cửa phòng bếp, thân thiết nói chuyện nhà với trù nương(đầu bếp) cao lớn vạm vỡ, hai mày rậm, tử hồng mặt than, đáng vẻ như nam nhân của Ngô gia: “Nghe nói ở nơi này của các người có một đạo sĩ xem bói xem tướng rất linh?”

Trù nương trả lời: “Ừ, họ Tống, đang ở trong vịnh Bạch Phong Quan ngoài Chu gia ba dặm, đã hơn tám mươi tuổi nhưng thân thể vẫn còn khỏe lắm, rồi rảnh cứ thích ra ngoài đi dạo. Thân thể của ông ấy còn khỏe mạnh hơn so với một đại lão gia hơn ba mươi tuổi, người ta cũng gọi ông ấy là Lão Thần Tiên.”

Dư ma ma tò mò hỏi: “Vậy người đã từng thấy chưa?”

Trù nương cười rộ “ha ha”: “Đi nhiên từng thấy, hàng năm đều tới nhà quai công đức. Tam Tiểu Thụ nhà các người cũng đã từng gặp, Lão Đạo Trường rất phúc hậu, đáp lại cho Tam Tiểu Thụ một bữa bình an, nói nàng là một cô nương có phúc khí tốt, dự đồ Tam Tiểu Thụ cười đến mấy ngày.”

Dư ma ma trầm nghĩ, xem ra thật sự có chuyện như vậy, phải dành chút thời gian đi bái phỏng lão đạo sĩ này mới được. Trong Đại Phong triều tín phụng đạo giáo không ít, đặc biệt là mấy chủ tử trong cung càng thêm tín đạo. Nếu lão đạo sĩ này thật lợi hại như vậy, thì lời của d;đ;l;q'd ông ấy nói có thể có chút phân lượng. Vì vậy, kêu một nha đầu khác tên Kiều Đào đang nấu thuốc cho Minh Phi trong góc phòng bếp qua: “Người đi nói với Ngô gia nãi nãi, chúng ta muốn đi chùa Bạch Phong dâng hương, hỏi nàng lúc nào thì thuận tiện? Tốt nhất là sáng sớm ngày mai phải đi.”

Kiều Đào nghe vậy, phân phó nữ đầu bếp đôi câu, buông quạt hương bồ(*) trong tay xuống bước đi.

(*): Được làm từ lá cây hương bồ

Kiều Hạnh tinh mắt, từ trong khe cửa sổ thấy Dư ma ma bung cháo gạo tẻ cùng ba bốn món rau đi tới, vội vàng chạy đi đón nàng: “Nha đầu Kiều Đào chết tiết kia đã chạy đi nơi nào? Thế nhưng để mẹ làm chuyện như vậy. Mẹ không cần nuông chiều nàng, tránh khỏi nàng héch mui lên mặt, không biết mình là người nào.”

Dư ma ma nói: “Là ta bảo nàng đi làm chút chuyện. Mọi người đều là người làm, đều là người hầu hạ chủ tử, việc gì sống không được? Trong phòng bếp còn đang nấu thuốc, người đi xem đi, chỗ Tam Tiểu Thụ có ta hầu hạ được rồi.”

Kiều Hạnh đựng phải cây đinh mềm, vẻ mặt đỏ lên, cũng không dám biểu hiện ra bất mãn gì, thuận theo mà nói: “Mẹ yên tâm, ta nhất định nấu thuốc cho Tam Tiểu Thụ thật tốt.”

Dư ma ma cười híp mắt nói: “Người làm việc ta có cái gì không yên lòng?”

Kiều Hạnh không phải cùng nhau tới từ Trần gia với nàng, mà là nha hoàn bên cạnh Thái lão phu nhân, bởi vì lúc Thái lão phu nhân qua đời thì hai nàng còn nhỏ, nên không thả ra ngoài, vẫn ở ở hậu viện, khi Nhị Di Nương làm gia chủ, hai nàng cũng chịu không ít ngày uất ức. Sau khi Trần Phu Nhân vào cửa thì nói hai người ra dùng, cơ hội này thật vất vả mới đến được, Kiều Hạnh dĩ nhiên quý trọng, trong lòng cũng có ý muốn tranh giành với Kiều Đào.

Kiều Hạnh trực giác Dư ma ma không phải rất ưa thích mình, ý định vòng vo mườì mấy vòng, đôi môi giật giật, rốt cuộc không nói gì, yên tĩnh đi về phía phòng bếp. Dư ma ma liếc bóng lưng của nàng một cái, bình ổn đi vào trong phòng của Minh Phi.

Minh Phi nằm ở trên giường, vểnh lỗ tai nghe cuộc đối thoại của người vào tai từ đầu đến cuối, ngay cả Phương nhi lôi kéo thì thầm với nàng, nàng cũng không nghe vào bao nhiêu. Phương nhi là tiểu nữ nhi Uông thị, từ trước đến nay rất được cưng chiều, cũng không biết sầu lo vì việc gì mà vẫn luôn ngây ngô, đảo những thứ tơ lụa y phục giày vớ của Minh Phi, vòng tay bạc chim muông các loại, hâm mộ đến không được.

Lúc Dư ma ma tiến vào, đứng lúc nhìn thấy một con Thổ Cầu đứng ở mép giường Minh Phi, trên người tản ra một mùi khai thật lớn, Phương nhi thì đang mạng thủ hải mồi của Minh Phi. Đó là một đôi hải đế mỏng, mặt găm đỏ thắm thêu con doi, là Trần thị tự mình làm trước khi vào cửa, mấy vị công tử tiểu thụ Thái gia đều không câu nệ đích thứ, ai cũng có phần.

Phương nhi sinh trưởng ở nông thôn, tuổi lại nhỏ, không chú ý nhiều như vậy, trong nhà cũng không phải là đại phú đại quý gì, tởi tở rất ít, chỉ có một trù nương, một bà tử thô sử và mấy nha hoàn mà thôi. Hai ngày này Uông thị không có thời gian cũng mặc kệ nàng, tất nhiên chơi đùa đến một ống quần bụi đất, vớ màu trắng còn có chút bẩn, nàng cũng mặc kệ, đứng dung cho vào hải mồi xinh đẹp của Minh Phi.

Dư ma ma không nghĩ được mùi khai của chó trong nhà này, trong lòng cũng không thoải mái, trên mặt cũng không biểu lộ ra, cười híp mắt đặt thức ăn lên bàn, lên tiếng chào Phương nhi, lại hỏi Minh Phi: “Hải này đẹp không? Đây là do đích thân mẫu thân người làm cho người đấy.”

Nàng nặng nề cắn ba chữ “Mẫu thân người”, Minh Phi lập tức hiểu ý của nàng. Nhìn lại Phương nhi, không có phản ứng gì, đứng ở nơi đó trái phải quan sát hải thêu trên chân, mặt mày hớn hờ nói: “Thật là thoải mái. Vật dụng đến từ Kinh Thành chính là không giống nhau.”

Dư ma ma cười híp mắt ở một bên nhìn, cái gì cũng không nói. Minh Phi khẩn cấp khởi động đầu óc, Phương nhi là người bạn tốt duy nhất kể từ sau khi nàng đến thế giới này, trợ giúp nàng rất nhiều, nàng không thể gây tổn thương cho Phương nhi, lại không thể để cho Dư ma ma thấy mình không thoải mái khi kể mẫu tặng đồ, vì vậy chuyện này cần phải cẩn thận xử lý thích đáng mới được.

Minh Phi mở miệng nói: “Ma ma, ta nhớ ca ca ta cũng cho ta hai đôi hải, có một đôi xanh lá mặt găm thêu hoa đào không tệ, rất thích hợp với Phương nhi, ta muốn tặng nó cho Phương nhi, phiền ma ma đưa cho nàng thử một chút?” Số tuổi của nàng và Phương nhi không xê xích bao nhiêu, kích cỡ chân cũng không sai biệt lắm.

Dư ma ma sững sờ, ngay sau đó lên tiếng: “Được, chỉ là thời tiết quá lạnh, tiểu thụ dùng điểm tâm trước rồi hãy nói?”

Minh Phi nói: “Không cần, trước tiên hãy lấy hải ra cho Phương nhi xem một chút có thích không đã?”

Phương nhi ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy hàm chứa ý cười: “Dư ma ma, ta chỉ cảm thấy giày này được làm rất tốt, rất ưa thích, cho nên mới muốn thử một chút.” Có thể lừa gạt người lớn trong nhà lên lên sai người đưa tin cho Thái đại công tử, thì đâu đến nỗi ngốc? Sao lại không hiểu ý tứ của Dư ma ma? Trong này, điều then chốt là nàng muốn nhìn thái độ của Minh Phi.

Dư ma ma cười đưa qua một đôi hài mặt gấm màu xanh lá thêu hoa đào, dùng Kim Tuyến vẽ thành nhị hoa cho Minh Phi nhìn: “Tam Tiểu Thư nói là đôi này?” Đôi hài này được làm rất tinh xảo, Kim Tuyến vẽ nhị Hoa, hai ba viên trân châu chừng hạt gạo rủ xuống, giá trị xa xỉ, có thể nói, đây đôi hài tinh xảo nhất mà Minh Phi nhìn thấy từ sau khi đến thế giới này.

Minh Phi gật đầu: “Chính là đôi này. Dư ma ma, không đối gạt người, ban đầu nếu như không có Phương nhi đưa tin cho người nhà, nói không chừng ta đã không có ở đây, cho nên, Phương nhi d/đ;l;q'd vừa là bạn tốt, vừa là ân nhân cứu mạng của ta.” Đây là ân nhân cứu mạng của nàng, trước kia nàng không có đồ tốt thì là không có cách nào, bây giờ có rồi, đưa chút quý trọng cũng là việc nên làm.

Dư ma ma nghe vậy, nghiêm túc nhìn Phương nhi một cái, vẻ mặt nghiêm túc, vén áo thi lễ với Phương nhi: “Đa tạ Phương nhi tiểu thư đã ra tay giúp đỡ.”

Hành động này của nàng khiến Minh Phi và Phương nhi cũng có chút kinh ngạc. Minh Phi không nghĩ tới, vị ma ma hồi môn của tân phu nhân này lại có thể coi trọng nàng như vậy, hoặc là nói, ngoài mặt nhưng có thể làm đến nước này. Nàng đột nhiên có một dự cảm, chỉ bằng d/đ;l;q'd những việc làm này của Dư ma ma, thì vị kế mẫu Trần thị kia cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Cũng không biết là người như thế nào? Nghe nói năm nay mới có mười tám tuổi, tuổi còn trẻ mà lại làm kế thất(vợ kế) cho Thái lão gia gần bốn mươi tuổi, có lẽ khi ở nhà cũng không phải là rất như ý đúng không?

Trên mặt Phương nhi thoáng đỏ, nhận lấy đôi hài trong tay Dư ma ma, thử cũng không thử, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Phi Phi là bằng hữu tốt của ta, một chuyện tí tẹo như thế. Ai nha, mẹ ta tìm ta rồi.” Sau đó chạy trốn mất tăm như một làn khói.

Lúc này, Dư ma ma mới khom lưng thi đôi hài đỏ thắm thêu con dơi lại, sau khi dùng vải trắng cẩn thận lau chùi sạch sẽ cất vào rương, rửa tay hầu hạ Minh Phi ăn cơm.

Từ trước đến nay, Hôi Hôi có thói quen chia sẻ với Minh Phi, nghe thấy được mùi thơm của thức ăn, đã sớm không kềm chế được, nhao nhao muốn thử, nước miếng chảy dài. Trong tay Minh Phi đang kẹp một miếng thịt, muốn ném cho Hôi Hôi, lại lo lắng Dư ma ma sẽ chê nàng không có quy củ, do dự một chút, cảm thấy nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, quyết định chờ một lát rồi hãy nói.

Dư ma ma là một nhân tình, tất cả thần thái của Minh Phi đều nhìn ở trong mắt, trong lòng thầm nói thật là một tiểu hài tử. Cũng không nói ra, cười híp mắt gắp cho Minh Phi một đĩa Hoàng Hoa Thái(*), nói: “Chính con chó này đã dẫn đường cho người ta tìm được tiểu thư?”

(*):Hoàng hoa thái còn gọi là Hoa hiên vàng hay Kim châm là một loài thực vật có hoa trong họ Thích diệp thụ. Loài này được Baroni miêu tả khoa học đầu tiên năm 1897.

Ánh mắt của Minh Phi lập tức sáng ngời: “Đúng, nó rất tốt với ta. Nếu như không phải là nó, nói không chừng ta đã còng đến thiếu một ngón chân hoặc là ngón tay gì rồi.”

Dư ma ma trầm nghĩ, rốt cuộc là một đứa bé, tuyệt lớn như vậy, nếu như không phải là kịp thời đến tìm người, người há có thể là thiếu ngón tay ngón chân đơn giản như vậy? Nói không chừng năm hết tết đến cũng không qua được đây. Trong miệng lại nói: “Đó là bởi vì tiểu thư có phúc nha, ngay cả một con tiểu Cầu, cũng biết báo đáp ân tình. Không phải Tổng đạo sĩ cũng nói người, đại nạn không chết tất có hậu phúc sao? Không phải đã ứng với câu nói đó rồi sao? Người ăn trước đi, đợi lát nữa nô tỳ sẽ bảo phòng bếp cho chó một bữa ăn ngon.”

“Cám ơn ma ma.” Minh Phi thật sự vui vẻ bung chén cơm lên ăn, cùng giao thiệp với người thông minh, thật sự là rất đỡ lo. Nàng mới nói ra cái đầu, trong chốc lát, người ta đã biết đạo sĩ kia họ Tổng rồi. Dư ma ma là một lão nhân tình, am hiểu sâu cách đối xử với nhau trong nội trạch, không đến bước đường cùng sẽ không đắc tội với người khác, nàng chính là người rất khéo đưa đẩy, thật sự nên học tập nàng một chút.

Dư ma ma bên cạnh nghiêm túc quan sát động tác ăn cơm của Minh Phi. Lúc Minh Phi ăn cơm, động tác ưu nhã, không nhanh không chậm, nhai kỹ nuốt chậm, nhai thì luôn đóng chặt miệng, không lộ ra chút tiếng động nào. Đây vốn dĩ là thói quen ở kiếp trước của nàng, lại chiếm được ngấm hải lòng của Dư ma ma, quả nhiên là Ròng Sinh Ròng phượng sinh phượng, cho dù nuôi dưỡng ở nông thôn, không có ai quản giáo, vẫn không tệ, tương lai có thể bồi dưỡng.

Nhưng chỉ có những thứ này thôi vẫn không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hì Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Đổi mệnh (một)

Minh Phi im lặng lẽ cơm, trong lòng thầm tính toán, chợt nghe Dư ma ma nói: “Ngày mai nô tỳ muốn đi chùa Bạch Phong dâng hương cầu phúc cho tiểu

thư, hi vọng tiểu thư sớm hết bệnh, bình an nhiều phúc.”

Minh Phi suy nghĩ một chút, nói: “Cám ơn ma ma. Trong rương của ta có ba mươi lượng bạc hôm qua người mang tới, ta bị thương nặng không thể đi được, xin người hãy lấy đi, ở trước mặt Tổ Sư Gia, thay ta cầu phúc cho phụ mẫu, còn có ca ca ta, phù hộ bọn họ bình an vui sướng.”

Dư ma ma có chút ngoài ý muốn, tiền này là hôm qua nàng mới mang đến cho Tam Tiểu Thư, là tất cả tiền bạc trong người Tam Tiểu Thư, đối với Thái gia mà nói thì không coi vào đâu, nhưng lại đủ cho năm miệng ăn của một nhà bình thường vượt qua hai ba năm. Tam Tiểu Thư rộng lượng như vậy, là do không biết tác dụng của tiền bạc, hay là thật lo nhớ nhung người thân? Chỉ là, làm sao lại quên mất mẹ ruột của mình đã chết đi?

Lại thấy Minh Phi khờ sớ thả bát đĩa, cúi thấp đầu, đỏ chóp mũi nói: “Còn nữa, xin ma ma hãy thay ta thắp một chiếc đèn chong(*). Ta đã muốn làm từ sớm, nhưng không có năng lực.” Chực khóc nhưng chưa khóc, ngược lại càng làm cho người ta đau lòng.

(*): Là đèn thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật

Trong lòng Dư ma ma giật mình, còn nhỏ tuổi mà đã chu đáo như vậy, nếu như không phải do sinh vào thời điểm không tốt, ngược lại là một người tốt. Thờ dài, nói: “Nếu đây là tấm lòng thành của tiểu thư, vậy thì nô tỳ sẽ lấy mười lượng bạc, trừ đi nhưng chi tiêu khác thì đủ cho một chiếc đèn chong đốt một năm, đợi đến sang năm, thân thể tiểu thư khỏe mạnh, thì hãy tự mình đi thắp. Số tiền còn lại, người hãy cất đi, bên cạnh có chút tiền vẫn tốt hơn.”

Thừa dịp Dư ma ma thu bát đĩa đi ra ngoài, Minh Phi lấy ra một tấm vải đỏ bao lấy hoàng phù từ dưới gối, vuốt nhẹ nửa ngày. Nếu như có thể thành công, thì ba mươi lượng bạc ở lại chỗ này còn có ý nghĩa gì?

Sáng sớm ngày hôm sau, thời tiết trong lành, Dư ma ma phân phó hai người Kiều Đào và Kiều Hạnh phục vụ Tam Tiểu Thư, chính nàng để Uông thị dẫn, dẫn theo một ma ma sai sử duy nhất của Uông gia, đề lão Thất phu xe của Thái gia đánh xe, giẫm lên tuyết đang hòa tan, từ đi về hướng chùa Bạch Phong của Chu gia vịnh.

Uông thị vừa khen xe ngựa Thái gia tốt, con ngựa tốt, phu xe tốt, vừa liều mạng lấy lòng Dư ma ma, có lòng dạ muốn thăm dò thêm chút tin tức. Nhưng bà vẫn không dám nói ra việc làm của Nhị Di Nương được, chỉ là không ngừng uyển chuyển nói xấu Minh Phi, cái gì mà không nghe lời, điều ngoa tùy hứng, không có chút đáng về nào của nữ tử, vân vân. Ai biết về sau Nhị Di Nương có thể trở mình lần nữa hay không? Cho nên, không người nào sai, sai chính là do Minh Phi không hiểu chuyện và bà ta không có kiến thức.

Dư ma ma chỉ cười không nói, cũng không tiếp lời, cũng không phát biểu ý kiến. Làm cho Uông thị lo lắng đề phòng, không biết làm sao. Vừa mơ hồ quả trách Nhị Di Nương, tân phu nhân phải phải người đến thăm Minh Phi, chuyện lớn như vậy cũng cho người tới thông báo trước một tiếng, khiến cho bà ta trở tay không kịp; lại vừa lo lắng, có phải Nhị Di Nương đã đảo ngược, đẩy mọi chuyện lên người bà ta hay không? Thừa lúc đêm tối, bà ta phải người đi đưa tin cũng không biết từ lúc nào mới trở về? Uông thị neoh mắt nhìn trộm Dư ma ma, càng cảm thấy nụ cười trên mặt nàng càng bí hiểm.

Dư ma ma đang nghĩ, chuyện của Tam Tiểu Thư vẫn chưa tới thời điểm ra tay, trước tiên cần phải trở về bàn bạc với tiểu thư nhà mình đã, bên cạnh đó còn phải thăm dò ý kiến của Thái lão nha, sau đó sẽ giải quyết vấn đề một lần cho tốt. Trong cuộc sống mấy chục năm qua, họ tới bây giờ nàng chỉ tin tưởng một chân lý, hoặc là không động thủ, hoặc là bóp chết đối thủ trong một lần duy nhất, không lưu bất kỳ họa nào, không cho bất kỳ cơ hội nào trở mình. Trầm Thảo Bất Trừ Căn, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh(*), câu này thật có lý lẽ.

(*): Có nghĩa nếu cắt cỏ mà không đào rễ lên, vào mùa xuân sẽ sinh sôi trở lại.

Uông thị nặn ra một nụ cười khô quắt khô queo: “Dư ma ma, thẻ xăm ở chùa Phong Quan này rất linh, ngài có muốn xin một thẻ không?”

Dư ma ma nói: “Vậy sao? Rất linh? Cũng không so với chùa Thanh Phong trong thành thì như thế nào?”

Thanh Phong là đạo quán hương khói vượng nhất quanh đây, là nơi các nội quyền quan gia phú hộ thích nhất. Những thứ khác không nói, hãy nói đến tiền nhan đền, e là nhiều vô số, trong chùa còn nuôi hơn hai trăm đạo cô từ già đến trẻ.

Dư ma ma đây là gián tiếp đả kích mình đấy, Uông thị ngẫm phun một cái, thứ gì, tỏ vẻ gì trước mặt bà ta chứ? Thật sự cho rằng mình tài trí hơn người sao? Chẳng qua cũng chỉ là một lão cầu bên cạnh người ta mà thôi. Nhưng trên mặt lại cười tủn tủn nói: “Ma ma nha, tuy nói địa phương nhỏ này không sánh lại với chùa Thanh Phong, nhưng cũng là một nơi rất linh. Không nói cái khác, xin hỏi may mắn và điềm xấu là linh nghiệm nhất, đặc biệt Tổng đạo sĩ xem tướng, bói toán là tuyệt nhất.”

Dư ma ma chẳng nói đúng sai gật đầu một cái, ngược lại hỏi Minh Phi bình thường ở nhà làm những gì. Nữ công may vá như thế nào? Thái độ làm người như thế nào?

Cái này Uông thị có thể tìm được lời nói rồi, khúc khích nói, nữ công may vá của Minh Phi là do chính tay bà ta cầm tay dạy, bà ta không có bản lĩnh khác nhưng lại khéo tay, trong tám thôn mười dặm quanh đây, bà ta nổi danh về khâu thùa may vá nhất. Lại nhân cơ hội dạy cho Minh Phi tài nấu nướng, chuyện để Minh Phi xuống phòng bếp cũng nói, bà ta nói ngược tất cả, nói bà ta đã hạ bao nhiêu công phu trên người Minh Phi, chỉ là đứa bé d/đ;~q;d không cảm kích, khó tránh khỏi có đôi câu oán hận với bà ta. Lại cảm thán, người tốt thật là khó làm, đặc biệt bà ta là người kẹp ở giữa lại càng thêm khó làm, sâu không được cạn không xong, thật là một người đau khổ. Lại kéo tay Dư ma ma, thần thiết nói, giống như tỷ tỷ vậy, hầu hạ người sống cũng không dễ làm.

Uông thị nói ra những lời này là có hai mục đích, một là gián tiếp nói cho Dư ma ma, dù bà ta có làm gì không phải, cũng không phải chủ ý của bà ta. Mục đích thứ hai là đề phòng Minh Phi tố cáo những việc ác của bà ta, trước tiên phải cho Dư ma ma chút nhãn được, có tác dụng ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo.

“Nãi nãi ưu ái, nhưng nô tỳ không thể vượt phép tắc, sao dám xưng tỳ muội với nãi nãi? Phu nhân chúng ta mà biết, nhất định sẽ mắng nô tỳ không hiểu phép tắc, khiến nô tỳ ăn gia pháp.” Dư ma ma cười rút tay ra, mặc dù tự xưng là nô tỳ, nhưng bên trong cũng không có d/đ;l;q'd ý tứ cung kính. Loại người như Uông thị, nàng đã gặp rất nhiều, cũng biết lời nói của Uông thị là không thể tin, biết rõ nếu như lúc này nàng tỏ ra cung kính với Uông thị, Uông thị lập tức sẽ lật trời, cho nên không cần phải nể mặt Uông thị.

Uông thị thầm hận, nhưng lại không thể làm gì. Trong lòng nghĩ rất nhiều chiêu dụ lấy lòng Dư ma ma cũng bị bà ta ném ra sau ót, tập trung tinh thần ghi thù này lên người Minh Phi. Nha đầu kia sớm không té muộn không té, cố tình té vào lúc này, mấy ngày nay Dư ma ma coi chừng nàng cả ngày, không để cho mình đến gần, ngay cả ăn uống thuốc thang đều là do ba người các nàng tự tay sử lý, chắc chắn là do nha đầu không biết phân biệt đó nói xấu sau lưng nàng.

Hai người theo đuôi tâm tư của mình, từ từ đến chùa Bạch Phong Chu gia vịnh.

Chùa Bạch Phong cũng không lớn, nhưng mà chỉ một tiểu viện đã chiếm nửa mẫu đất. Sửa chữa rất chỉnh tề, tường trắng như tuyết, ngói màu xám xanh, trước cửa là hai gốc bách thụ già trăm năm tuổi, cứng cáp xanh biếc, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi sinh ra cảm giác mây phủ nhẹ nhàng khoan khoái.

Hai cánh cửa chính cũ kỹ màu sơn đen đang mở ra, tuyết trước cửa và trong đình viện đã sớm được quét sạch sẽ, trong đại điện khói hương lượn lờ, một Tiểu Đạo Sĩ mười hai mười ba tuổi xoa tay dậm chân nhìn quanh vào trong sương phòng bên cạnh, gương mặt không kiên nhẫn.

Uông thị nháy mắt với ma ma sai sử, ma ma sai sử vội vàng nhảy xuống xe, bước nhanh tới trước cửa lớn vỗ vỗ, cũng không dám nhảy vào trước, mà là đứng ở cửa bó tay bó chân vỗ vỗ cửa: “Tiểu ca, Lão Thần Tiên có ở đây không?”

Tiểu Đạo Sĩ quay đầu nhìn lại, thấy là một bà tử mặc quần áo vải thô mười đồng, dùng mảnh khăn bụi không đen quần đầu đứng ở cửa, ngó dáo dác vào trong, trong lòng có chút không nịnh được, liếc mắt, cũng không nói có ở đó hay không, giọng điệu rất không vui nói: “Ngươi có chuyện gì?”

Bà tử thô sử cười theo: “Không phải là ta có chuyện. Mà nhà phu nhân nhà ta có chuyện.”

Uông thị vừa nghe, cũng không vui mừng, bà ta có chuyện gì sao? Bà ta có thể có chuyện gì? Nếu là thường ngày, bà ta đã sớm mắng lên, nhưng ở trước mặt Dư ma ma, bà ta không muốn để cho người ta cúi nhìn, cho bà ta là người làng quê không có phép tắc. Lập tức ho khan một tiếng, nói rõ ràng từ chữ: “Nói cái gì đây? Thanh Hư Tiểu Đạo Trưởng, khách quý trong Thủy Thành nghe được đại danh của quý chùa, cố ý tới thấp hương xin thăm, cung phụng dầu vừng, là ta dẫn người đến.”

Tiểu Đạo Sĩ Thanh Hư đầu tiên là nghe được giọng nói có mấy phần quen thuộc, lại nghe tới cung phụng dầu vừng, lập tức đổi gương mặt tươi tắn nhiệt tình, ghé đầu vừa nhìn, đã nhìn thấy hai phụ nhân đang ngồi trên ngực, khóe mắt nhanh chóng quét một lần trên người Dư ma ma, chạy đến quy quy củ củ chấp tay hành lễ, miệng nói tam vô lượng, sau đó mới nói: “Thì ra là Ngô gia nãi nãi tới, sư phụ ở nhà. Không biết vị khách quý kia là?”

Dư ma ma vội xuống xe hoàn lễ: “Lão thân họ Dư. Nghe bảo chùa hương khói linh nghiệm, đặc biệt tới để cầu phúc, cung phụng dầu vừng.”

Uông thị nháy mắt với Thanh Hư, ám hiệu hẩn phục vụ cho tốt.

Thanh Hư hiểu ý, vội dẫn vào đại điện, vỗ vỗ bờ đoàn trên đất, mời xin hai người dâng hương.

Dư ma ma nhún nhường Uông thị: “Mời nãi nãi dâng trước.”

Uông thị nói: “A nha, ma ma là khách xa, xin mời người trước.”

Dư ma ma cười cười: “Nãi nãi là chủ nhân, vẫn là mời ngài trước.”

Uông thị vẫn không chịu, cứng rắn đẩy Dư ma ma tiến lên, Dư ma ma thầm nghĩ, đợi lát nữa người cũng đừng hỏi hận. Thích thú nói: “Vậy thì được, nhận tình cảm của nãi nãi, Lão Bà Tử đây là muốn dâng hương giúp phu nhân và tiểu thư chúng ta, cung phụng, sẽ không khách khí.”

Dư ma ma vào hương, quỳ lại trên bờ đoàn, nói lảm bảm, Tam Thanh tổ sư gia ở trên cao, hôm nay tín nữ xin rút quẻ cho Tam Tiểu Thư, là cát hay hung, kính xin Tam Thanh tổ sư gia công khai. Sau đó híp mắt nhận lấy ống quẻ Thanh Hư đưa qua, lung la lung lay, lắc lư lão đảo, “Lạch cạch” một tiếng, rơi ra một cây xăm.

Dư ma ma không biết chữ, nhanh chóng nhặt thanh quẻ kia lên nhìn Thanh Hư nói: “Xin đạo trưởng đoán xăm giúp ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đổi mệnh (Hai)

Thanh Hư cũng không thèm nhìn tới, thuận miệng nói: “Thượng cát!” Đưa tới cửa sinh ý, hẩn mà không đoán được thì chính là heo! Chỉ có để khách

hành hương vui vẻ, mới có thể được nhiều tiền nhang đèn một chút, hần và Lão Đạo sĩ mới có tiền làm lễ mừng năm mới. Đã rất lâu không có gà nướng để ăn rồi.

Dư ma ma đang muốn hỏi cẩn thận, Uông thị đã hớn hờ vậy lại chúc mừng nàng: “Ồi chào, chúc mừng ma ma, ma ma cầu cái gì vậy? Nhất định mong muốn sẽ trở thành sự thật.”

Dư ma ma cũng là người thận trọng, không trả lời câu hỏi của Uông thị, trầm tư một lát, mờ mờ nói: “Ta thay phu nhân và tiểu thư nhà ta cung phụng 50 cân dầu vừng, 30 cặp nến, 30 bó hương. Phù hộ lão gia trong nhà, công tử, các tiểu thư bình an vui vẻ, vô bệnh vô tai.”

Nói xong thì kín đáo đưa qua một bao chứa hai mươi lượng bạc cho Thanh Hư, “Đây là của phu nhân nhà chúng ta.” Lại đưa một bao chứa mười hai lượng bạc: “Đây là của Tam tiểu thư nhà chúng ta, muốn thắp một chiếc đèn chong.” Nói đến Tam tiểu thư thì bà cố ý tra xét thần thái Thanh Hư, lại thấy Thanh Hư thờ ơ, mí mắt cũng không hề nhìn lên, trong lòng bà mới hơi buông lỏng một chút, rồi yêu cầu được gặp Tổng đạo sĩ.

Thanh Hư nghiêm túc cảm ơn, lại nói mấy câu hữu ích, rồi đem bạc trong tay không chút dấu vết cẩn nhắc, mặt mày hớn hờ: “Hai vị khách quý xin mời sang sương phòng phía đông dùng trà. Ta đi mời sư phụ.” Nếu muốn tiền, thì phải khiến lão già ra ngoài lừa dối mấy câu mới có thể tể thủy trường lưu được.

(Tể thủy trường lưu: Nước có dòng nhỏ lại thường chảy dài.)

Dư ma ma đem cây xăm cầm trong tay, nói: “Nãi nãi Ngô gia còn chưa thắp hương cầu phúc đấy. Khó có khi tới một chuyến, sao lại không muốn vì người trong nhà cầu phúc chứ.”

Đều nói quý gói thì phải tiêu tiền, ta rõ ràng là bồi người tới có được hay không? Uông thị liếc trắng mắt: “Ta không.”

Dư ma ma ngắt lời nàng: “Mặc dù nãi nãi không vội, nhưng thời gian đã không còn sớm, nô tỳ chờ nãi nãi ở chỗ này, cũng tiện quấy rầy Lão thần tiên một chút.”

Uông thị hận đến nghiêng răng, lúc trước nàng ở trước mặt một câu người, một câu ta, lúc này sao lại tự xưng là nô tỳ rồi hả? Thấy ánh mắt của Tiểu đạo sĩ và ma ma thô sử nhà mình sáng quắc nhìn tới, lại ở trước mặt Dư ma ma, rốt cuộc cái mặt này cũng không ném đi được, thê cũng không cần, cần rằng góp một lượng bạc, lòng đau đến run rẩy, mặt mũi trắng bệch, vẫn mạnh mẽ cười chống đỡ nói: “Người nhà quê, không so được với phu nhân và tiểu thư nhà quan, tần tâm là được rồi.”

Cái này bình thường chỉ phải mất mấy đồng bạc hoặc là cho nửa túi lúa mì cho gà ăn vậy mà cuối cùng lại bị ép phải đưa ra một lượng bạc, trong lòng Thanh Hư cười lẫn lộn, trên mặt lại trang nghiêm nói: “Bất kể nhiều ít, đều là một mảnh thành tâm.”

“Vô lượng thiên tôn!” Theo tiếng nói vang vọng truyền tới, thấy một lão đạo sĩ có sức sống thanh sáng đi tới, mặc một đạo bào màu xám gọn gàng sạch sẽ, một chút nếp nhăn cũng không có, râu tóc bạc trắng, có ba chòm râu dài nhìn càng thêm thanh khiết chính tề, vừa đứng ở nơi đó, đem phát trần trong tay tiêu sái vung về phía sau, tay phải cong ngón trở lên, duỗi thẳng ba ngón tay khom lưng hành lễ, dáng người cao lớn, từng bách trong viện như tôn lên, có vài phần tiên phong đạo cốt.

(Vô lượng thiên tôn: Hiểu nôm na là trời đất rộng lớn.)

Dư ma ma biết đây chính là Tổng đạo sĩ, vội vàng cầm cây xăm trên tay dâng lên: “Xin chân nhân vì ta giải đoán xăm.”

Tổng đạo sĩ nhận lấy thẻ kia, híp mắt, phóng tầm mắt nhìn đi rất xa, một hồi lâu không nói gì, Dư ma ma khẩn trương đến mức trái tim cũng nhảy tới cổ họng, hai mắt liếc Tiểu đạo đồng, ngấm chứa bất mãn.

Mặt Tổng đạo sĩ không thay đổi híp mắt nhìn hồi lâu, mới nói: “Tốt, tốt, thẻ rất tốt! Rất nhiều năm rồi ta chưa từng gặp qua quẻ này.”

Dư ma ma yên lòng, cung kính nói: “Xin chân nhân giải đoán xăm.”

Giọng Tổng đạo sĩ trầm bổng du dương thì thầm nói: “Khô mộc phùng xuân tấn phát tân, hoa hương điệp mạo điệp lai tân. Đào nguyên cạnh đấu thiên hồng tử, nhất phiến ngư châu ngộ nhập tân. Cung hi khách nhân, thử nãi thượng cát, vương đạo chân ngộ nhập đào nguyên.”

Giương mặt Dư ma ma xin thỉnh giáo, Tổng đạo sĩ lại nói: “Khô Mộc Phùng Xuân là ngày mà sự việc xảy ra, hoa hương điệp mạo điệp là bướm bướm bay đến nhiều lần. Đào nguyên là nhà tiên, hoa đào nở muôn tía nghìn hồng, có một chiếc thuyền đánh cá du ngoạn dưới nước. Cảnh tượng phồn vinh sung sướng như vậy. Người cầu được thẻ tre này, có kỳ ngộ ngoài ý muốn, cực kỳ sung sướng, nhưng phải có tâm mới đến được, không dụng tâm thì sẽ mang tới tai ương. Thẻ tre này có cát mà không có hung.”

(Thẻ tre này có cát mà không có hung: Thẻ tre này may mắn không có điềm dữ.)

(Lovenoo1510: Mọi người thông cảm, đoạn này xoắn não quá, ta cũng không hiểu rõ lắm, nên edit đoạn này cũng không được rõ ràng.”

Lại hát lên: “Tài khả vọng, bệnh diệp thuyền, gia trạch cát, hành nhân hoàn, vắn lục giáp, qua diệt miên, tâm hoạch lợi, hôn hữu duyên, dưỡng lục súc, hảo hướng tiền, nhược mưu vọng, phúc lộc toàn. Vắn phong thủy đình tài khả tiểu phát, vắn di thất vô tâm đắc hồi vật, vắn tự thân tu thiện hữu tiên duyên, vắn thiên thì khoái nhạc hựu hà nghi, vắn xuất hành ý ngoại ngộ quý nhân.” Giọng hát dừng lại, “Khách nhân cầu gì?”

Dư ma ma sững sờ, không biết nên nói cái gì cho phải, một hồi lâu mới nói: “Hỏi về gia đình.” Đừng bảo là bà ngây ngô, ngay cả Thanh Hư cũng tò mò

tới gần, muốn xem cái thẻ kia hẳn cũng không dám nói tùy tiện.

Tổng đạo sĩ cười nói: “Bất luận cầu xin cái gì cũng đều tốt.”

Uông thị lớn tiếng hét lên: “Ồi chào, tốt như vậy?” Con người chuyên loạn, nghĩ tới mình có phải cũng nên đi cầu xin một thẻ hay không? Không thẻ uống phí một lượng bạc cũng được.

Tổng đạo sĩ lại như nhìn thấu ý tưởng của nàng: “Thẻ này là thượng cát, rất nhiều năm rồi không có ai cầu được. Ồi, ta nghĩ tất cả vận khí hôm nay đều được vị khách nhân này chiếm rồi.” Ý là, nếu như người nhất định phải đi cầu xin, đến lúc cầu xin được thẻ xấu thì cũng đừng có khó chịu.

Uông thị nghe xong lời này, cũng không vui mừng, cảm thấy vận khí mình có tốt hơn nữa cũng bị ma ma chiếm mất, uống phí mất một lượng bạc, lại mất mặt một lần, liền nổi lên tâm tư, xúi bẩy Dư ma ma trở về Ngõ gia thôn.

Chuyện của Dư ma ma còn chưa có làm xong, cũng không quay đầu lại: “Nãi nãi nếu gấp thì về trước đi. Ngai không cần lo lắng cho nô tỳ, trí nhớ của Lão thất rất tốt, đường đi qua một lần lúc về cũng không nhớ nhầm đâu.”

Xe ngựa là nhà họ, phu xe cũng là nhà họ, nếu không nghe họ nói chuyện, thì chỉ có thể tự đi về nhà. Uông thị liếc mắt nhìn tuyết bản và bùn đất bên ngoài, chỉ đành kiềm chế lại tính tình, hằm hừ ngồi ở một bên, gờ tay ra hơ lửa, dùng sức uống trà, lại ngại trà này không đủ nồng, nên bắt Thanh Hư đòi trà đậm hơn, lại hỏi có bánh điểm tâm hay không, ắt phải kiểm tra lại một lượng bạc.

Làm cho Thanh Hư liên tiếp xem thường, sau lưng Uông thị hẳn cảm lấy năm lá trà bọt ném vào trong ấm trà, đem lại cho Uông thị, lại lấy mấy quả táo bị sâu đục đẽ vào cái đĩa bệ lên. Uông thị cũng đã thưởng thức qua trà ngon, lập tức kêu la, mắng Thanh Hư giáo hoạt ngang bướng, nàng mới vừa cùng một hai lượng bạc, mà hẳn lại cho nàng ăn cái này? Thanh Hư híp đôi mắt hồ ly cười nói: “Tệ am cũng chỉ có cái trà và táo này thôi, quả táo này là thờ cúng qua Sư tổ Tam Thanh. Nãi nãi cảm thấy có tốt hay không?”

Uông thị đang muốn nói, đột nhiên nhớ tới tên Tiểu đạo sĩ này gian xảo vô cùng, năm ngoái mới lừa gạt từ trong tay mình nửa túi lúa mạch, nói không chừng chính mình ở nơi này vừa nói không tốt, thì hẳn lại đã xà tuý côn, để cho nàng lại phải bó thí chút chút cũng nên. Lập tức nói: “Thôi, người xuất gia nghèo khó, không so đo cùng người.”

(Đã xà tuý côn: Kê bị công kích giới về cách dùng mảnh khoé thủ đoạn để lợi dụng luồng lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.)

Thanh Hư cười cười, cũng không nói lời nào, đem trà bọt pha trà lại bị nàng cho là thô tục coi thường, tiện tay cầm mấy quả táo kín đáo đưa cho ma ma thô sử. Uông thị vừa nhìn thấy, lập tức bất mãn, ma ma thô sử này lại rất vui vẻ.

Bên này Dư ma ma hỏi Tổng đạo sĩ: “Phụ nhân nhà ta nếu nhìn thấy thẻ tre này, chắc sẽ rất mừng rỡ. Không biết chân nhân có thể đem thẻ tre này tặng lại cho tiểu phụ nhân này hay không?” Bà có cảm giác chuyện này tốt đẹp ngoài dự tính, tiểu thư nhà mình biết chữ, phải đem thẻ này mang về cho tiểu thư nhà mình ngó qua mới yên tâm.

Tổng đạo sĩ tiện tay cầm cây xăm kia đưa cho Dư ma ma, cười ha hả, có vài phản phóng khoáng: “Cầm đi đi, bản đạo chế bỏ sung một thẻ khác là được.”

Dư ma ma thừa dịp Uông thị ở đó đang đấu pháp với Thanh Hư, từ trong tay áo lấy ra ba tờ giấy đỏ viết ngày sinh bát tự đưa cho Tổng đạo sĩ: “Tiểu phụ nhân có ba chất nữ, mẹ hẳn yếu ớt, nên làm họ từ nhỏ đã nhiều bệnh, tuổi lớn dần, nhưng vẫn chưa có người tới cửa cầu hôn. Lòng ta rất thương cảm các nàng, muốn mời chân nhân xem một chút, ngày sinh tháng đẻ của các nàng như thế nào, lúc nào thì bệnh có thể khỏi hẳn người như người bình thường được, lúc nào thì người mai mối mới tới cửa?”

Tổng đạo sĩ thuận tay cầm giấy đỏ, đem giấy đỏ gờ lên, cổ ngửa ra sau, neho mắt nhìn ra xa xa, một hồi lâu vẫn không nói lời nào. Dư ma ma biết lúc này, hẳn đây là bị lão thi, vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Tổng đạo sĩ nhìn nửa ngày, thấp giọng nói: “Bé gái này mệnh quái nha.”

Dư ma ma vừa nghe, tâm liền nhú lại, mặt không biến sắc nói: “Như thế là rất quái pháp ạ?”

Tổng đạo sĩ nói: “Vốn là người này nên sinh vào tháng ba, lại bị người mạnh mẽ sửa lại vận, sinh ở trong tháng hai. Suy yếu thành bần, chịu hết mọi khổ sở; không có cha mẹ dựa vào, huynh muội không thân.”

Trong lòng Dư ma ma “Lộp bộp” một cái, chìm xuống dưới đáy.

Lại nghe Tổng đạo sĩ nói xoay chuyện: “Nhưng! Mạng này là do trời định, dù là sức mạnh thay đổi cũng chỉ là Minh Châu bị long đông, sớm muộn gì cũng toả ánh sáng rực rỡ. Nêm trái khổ đau, đó mới là ‘Nhân thượng nhân’. Bé gái này cuối cùng sẽ luôn được hưởng phúc, mọi người trong nhà không thể thiếu được muốn dinh hào quang của nàng.”

(Nhân thượng nhân: Chịu được cái khổ cùng cực thì mới là kẻ vượt trên mọi người)

Dư ma ma ghi nhớ ở trong lòng, lại hỏi chút vấn đề nghi vấn, Tổng đạo sĩ cũng không chịu nói lại, chỉ nói Thiên cơ không thể tiết lộ.

Dư ma ma liền đem hai tờ giấy đỏ khác đưa qua, Tổng đạo sĩ nhìn, kỳ quái nói: “Hai người này a, một không có trên đời này, một người khác, cho dù là

sống, cũng chỉ là mệnh nha đầu. Kỳ quái nha, đây có thật là tỷ muội không? Vì sao một người lại phú quý đến vậy, người khác lại bần tiện như thế đây? Mà một người kia, lại như thế? Thật là quý dị, quý dị nha.”

Dư ma ma cười đem ba tờ giấy đỏ thu hồi, nói: “Chuyện trên đời này, sống chết khó lường, người nào có thể nói rõ ràng được đây?” Liền đem lời nói rồi đi chỗ khác không muốn nhắc lại chuyện này.

Tổng đạo sĩ đồng ý nói: “Đúng thế.”

Đội Dư ma ma hài lòng rồi đi, Thanh Hư lại gần lấy hai túi bạc ở trong ngực kín đáo đưa cho Tổng đạo sĩ, mình thì giữ lại một lượng bạc. Tổng đạo sĩ cũng không tranh giành cùng hắn, chỉ mắng: “Con thỏ nhỏ chết tiết kia, mở mắt đã nói dối. Người mau là vận khí tốt, vừa lúc gặp người không biết chữ, nếu gặp người biết chữ, thì chiêu bài bảy mươi năm của ta đã bị người phá hủy rồi.”

Thanh Hư cười: “Là do sự phụ trần áp được, nghĩ rất chu đáo. Thế trong ông kia đều là thế tốt, năng tùy ý rút ra, đều là tốt cả.”

Tổng đạo sĩ vỗ hán một cái: “Người đưa ngọc này! Cái khác không hảo hảo học, dù chuyện suy nghĩ nhiều nhất cũng tốt. Nha đầu Thái gia kia cho người bao nhiêu bạc? Người phải chia cho ta phần nửa.”

Thanh Hư cau mày nói: “Cũng không nói bao nhiêu, chỉ nói hôm nay mười lượng bạc, ta đều đem toàn bộ đi hiếu kính sư phụ.”

Tổng Đạo sĩ vừa nghe, tay lập tức nắm chặt túi áo: “Người nói vậy, nha đầu kia nói cho ta một hòm vốn liếng.”

Thanh Hư cười đến xảo trá như hồ ly: “Biết, sư phụ, cũng không phải là ta.”

“Chờ ta chết rồi hãy nói.” Tổng đạo sĩ lấy tay che túi áo đi vào trong: “Người cẩn thận một chút, đem cái thứ viết như gà bới kia mà con chó ngậm đến nhanh chóng đốt đi.”

Thanh Hư nói: “Sư phụ là sợ ta sau này đi lừa gạt nàng sao?”

Bước chân Tổng đạo sĩ dừng lại một chút: “Ta không sợ, lúc ta nhặt được người, đã coi qua, người là người thành thật, nếu không ta cũng sẽ không ủng hộ công nuôi người.”

Trong mắt Thanh Hư thoáng qua tia sáng, nói: “Sư phụ, ta thật hiếu kỳ, rốt cuộc người có thật biết đoán mạng hay là giả vậy?”

Tổng đạo sĩ đi khá xa, từ từ bỏ lại một câu: “Người nói xem?”

Thanh Hư lấy từ trong ngực ra một tờ giấy nhẵn nhúm, nhìn phía trên có mấy chữ viết bằng than xấu xí không chịu nổi, bĩu môi, ném về phía chậu than một cái: “Thối hoắc, khắp nơi đều là nước dãi của chó. Nha đầu chết tiết kia, thiếu ta 50 lượng bạc, nếu không trả cho ta, đạo gia sẽ đem người lừa gạt bán vào kỹ viện.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Nhị Kiều (*) (một)

(*): tên chương có 2 nghĩa, vì đang đề cập đến 2 ti nữ Kiều Hạnh và Kiều Đào nên có thể hiểu tên chương chỉ 2 nhân vật này, hoặc có thể hiểu tên chương nghĩa là 2 người đẹp vì 2 ti nữ đều xinh đẹp (kiều = đẹp, người đẹp).

Sau khi Dư ma ma theo Ưông Thị trở về, Minh Phi nằm trên giường, nhắm chán nghe Kiều Hạnh nói cho nàng biết về chút chuyện vụn vặt của Thái gia. Ví dụ như tân phu nhân vừa hào phóng vừa nhân hậu nhân hậu như thế nào, Nhị di nương vừa hẹp hòi vừa kiêu căng như thế nào, sau ngày tân phu nhân vào cửa lại bị trúng gió bệnh liệt giường, không thèm đi kính trà, tân phu nhân lại phải cho bà người đến xem bệnh cho bà ta.

Mặt mày Kiều Hạnh hớn hơ nói một hơi dài, không hề có chút cảm kỵ nào, mặt Minh Phi không biến sắc vẫn lắng nghe, ánh mắt xuyên qua người Kiều Đào. Nhưng thấy Kiều Đào ngồi ở dưới cửa, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, lông mi thật dài rủ xuống che giấu đi đôi mắt sáng, cầm trong tay một cái cái yếm nhỏ màu lục đỏ, chậm rãi thêu, từng cây kim từng sợi chỉ rất tỉ mỉ. Giống như những điều Kiều Hạnh nói, nàng đều không biết, cũng không cảm thấy hứng thú.

Minh Phi khẽ cười cười, kêu: “Kiều Đào tỷ tỷ, tỷ đang làm cái gì đấy?”

Kiều Đào đứng dậy đáp: “Bầm Tam tiểu thư, sắp qua năm mới, nô tỳ muốn làm một cái cái yếm cho ngài.”

Minh Phi sững sờ, rốt cuộc là nàng ta thật sự đang hoảng, hay do tâm tư che giấu quá kĩ? Là thật tâm hay là giả dối?

Lại nghe Kiều Hạnh khinh thường nói: “Chỉ bằng kỹ thuật thêu thùa của người á? Cũng phải xem Tam tiểu thư nhìn có thuận không chứ?”

Về mặt của Kiều Đào không thay đổi, nhân nhạ nói: “Mặc dù vào không được thuận mắt tiểu thư, nhưng dù sao cũng là một mảnh tâm ý của nô tỳ, đã là nô tỳ người, sao lại có thể bởi vì tay nghề không tốt thì lại không làm chuyện mình nên làm đây?”

Nhất thời mặt Kiều Hạnh trở nên xanh mét.

Lời này đối đáp này rất tốt, Minh Phi cười đến mắt híp lại thành vầng trăng trắng khuyết, ngoắc Kiều Đào: “Lấy tới cho ta coi.”

Kiều Đào đi tới, khom lưng đưa đồ thêu trong tay cho Minh Phi. Minh Phi cầm khung thêu tỉ mỉ nhìn, trên lụa thượng hạng màu lục đỏ, dùng chỉ vàng thật mảnh thêu một cặp cá chép đang lượn lờ chơi đùa quanh những chiếc lá sen xanh cùng một đóa sen hé nở. Mặc dù mới thêu được hơn một nửa, cũng có thể nhìn ra, đường may tỉ mỉ chỉnh tề, phối màu thỏa đáng, cá sinh động hoạt bát, lá sen hoa sen linh động tự nhiên.

Mặc dù kiếp trước Minh Phi không hiểu cái này, nhưng sau khi tới nơi này, lại đi theo Uông thị hai năm việc thêu thùa, đã hiểu được cái nào tốt cái nào không tốt, chỉ là trong lòng hoài nghi, làm thứ này là rất tốn thời gian, nếu không phải đã thêu từ trước, làm sao chỉ trong vòng một ngày có thể làm được đến đây? Nàng thật sự nhìn không thấu Kiều Đào này. Nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ khen: “Tay nghề tốt.”

Kiều Đào tạ ơn Minh Phi khen ngợi, khom người nhận lấy đồ thêu, khéo léo cười nhạ: “Tạ tiểu thư tán dương.”

Kiều Hạnh liếc Kiều Đào một cái, thờ dài nói: “Ai. Nô tỳ thật vô dụng so với Kiều Đào, việc bếp núc cũng giỏi giang gì, nữ công càng thêm không tốt. Điều duy nhất đáng nói chính tấm lòng trung tâm với chủ mà thôi.”

Mặt Kiều Đào không chút thay đổi. Kiều Hạnh lại dong dong dài dài nói nhảm một tràng, cũng không nghe được Minh Phi trả lời, nghiêng đầu nhìn thấy Minh Phi đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, chán kéo lên thật cao, bọc cổ và tai lại thật chặt, chỉ lộ khuôn mặt trắng nõn ra ngoài.

Kiều Hạnh thờ dài nói: “Dung mạo Tam tiểu thư từ khi sinh ra đã là mỹ mạo rồi.” Trong lòng nàng nói thầm một câu, dù rơi xuống hoàn cảnh này, gương mặt đó vẫn là lộ rõ da thịt non mềm. Kiều Đào không đáp, hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Một hồi lâu, Kiều Hạnh nhỏ giọng nói: “Ngươi đi theo ta.” Kéo Kiều Đào đi tới bên cửa sổ đứng lại, hỏi “Chuẩn bị cái yếm sớm như vậy, xem ra ngươi đã quyết tâm rồi sao?”

Kiều Đào nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Khôi Khôi mới từ bên ngoài chạy vào canh giữ ở trước cửa phòng Minh Phi, trừng mắt nhìn, nói: “Hạ quyết tâm cái gì? Cái yếm này trước kia ta đã làm được một nửa, Tam tiểu thư đáng thương, đưa ngài ấy cũng không sao.”

Kiều Hạnh cười lạnh: “Ồ trước mặt ta ngươi còn giả bộ cái gì? Ta và ngươi cùng vào phủ, bên nhau gần mười năm, ngươi có suy nghĩ gì, ta còn không biết sao? Người khác đều nói ngươi thành thật, chỉ có ta mới biết, ngươi mới là người có chủ tính, có tính toán. Nếu như ngươi đã lấy sở trường là tài thêu thùa của mình ra lấy lòng Tam tiểu thư rồi, còn muốn gạt ta làm gì?”

Kiều Đào lạnh nhạ nói: “Phu nhân dặn ta phải chăm sóc Tam tiểu thư cho tốt, nếu ta vừa hay có một sở trường như thế, làm một cái yếm cho Tam tiểu thư là bổn phận của nô tì, không có chuyện lấy lòng hay không lấy lòng. Nếu như ngươi không quen nhìn ta có thể diện, cũng có thể đem sở trường làm giày của ngươi ra.”

“Ngươi quả nhiên là một kẻ không đứng đắn!” Nếu như mình nguyên ý lộ tuyệt kỹ trước mặt Minh Phi còn cần phải cố ý giấu giếm sao? Kiều Hạnh ghen đến trợn mắt, chột dạ nhìn Minh Phi một cái, thấy Minh Phi đang ngủ say, lại nhỏ giọng: “Ta hiểu biết rõ ngươi tâm cao khí ngạo, nhưng ta nói cho ngươi biết, ở bên kia tất nhiên cũng không có tiền đồ gì tốt, nhưng đi theo Tam tiểu thư vào thâm sơn cùng cốc này, cũng không có ngày nổi danh! Nàng nhỏ như thế, lại có dáng vẻ thế này, ngươi đã 16 rồi, cố gắng nhẫn nhịn mấy năm, đợi nàng lớn, ngươi cũng thành lão cô rồi. Huống chi coi như tới lúc đó, nàng cũng không có vẻ như là có thể xoay người, ngươi cũng tự hiểu rõ đi, chớ oán trách ta không cảnh tỉnh ngươi.”

Kiều Đào cười nói: “Ngươi lại hồ đồ. Ta làm nha đầu nha, làm gì có chuyện ta được chọn tiền đồ cho mình? Phu nhân muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó. Nếu ngươi không có chuyện gì khác muốn nói, ta phải đến phòng bếp sắc thuốc rồi.” Nói xong đưa bỏ khung thêu trên tay vào rổ kim chỉ, lấy thuốc trong ngăn kéo, rón rén đi ra ngoài.

Trước khi ra cửa, nhẹ nhàng đá Khôi Khôi muốn chen vào phòng một cú, Khôi Khôi tức giận nhìn nàng chăm chăm nhe răng gầm gừ, cũng không dám nhào tới thật. Khôi Khôi thấy cửa đóng lại rồi, không có cách nào tiến vào, không thể làm gì khác hơn là đứng trước cửa sủa hai tiếng, vểnh tai chờ Minh Phi kêu nó đi vào, lại không nghe thấy tiếng Minh Phi, bất đắc dĩ chỉ đành phải nằm ở cạnh cửa canh giữ.

Kiều Hạnh mở cửa sổ lớn hơn một chút, nhìn bóng lưng yếu điệu của Kiều Đào biến mất sau cánh cửa phòng bếp, dần dần rơi vào trầm tư.

Nàng và Kiều Đào là do phu nhân nguyên phối Trương thị tự mình chọn lựa, sau lại được lão phu nhân tự mình dạy dỗ ra ngoài, là nô tì hồi môn chuẩn bị cho đại tiểu thư. Nhớ năm đó, khi lão phu nhân vẫn còn, mặc dù hai người các nàng không phải đại nha đầu độc bá một phương, nhưng cũng là nhị đẳng nha đầu rất có thể diện, ăn mặc chỉ dùng tốt hơn cô nương nhà bình thường không biết bao nhiêu lần. Thường thấy phú quý, ánh mắt và suy nghĩ đương nhiên cũng phải cao hơn nhiều, điều nên mơ tưởng hay không nên mơ tưởng cũng đều nghĩ đến, trong đó điều nghĩ đến nhiều nhất chính là tìm một con đường tốt cho mình. Nói thí dụ như, làm nha đầu hồi môn của tiểu thư, nếu được ẩm giường, sau đó có thể thuận lợi thăng làm di nương.

Nhưng hơn ba năm trước, phu nhân nguyên phối Trương Thị bị bệnh, mắt thấy nếu không tốt lắm. Phu nhân Trương Thị lên tiếng, độ tuổi đẹp nhất của đại tiểu thư cũng không còn bao nhiêu, đã mười sáu tuổi rồi, nếu như mẫu thân chết rồi, thì phải giữ đạo hiếu, đợi thủ hiếu xong cũng phải mười chín tuổi, sợ bên cô gia đợi không được, bất lợi cho đại tiểu thư, không bằng làm chuyện vui trước. Lão phu nhân vẫn quen thương yêu phu nhân Trương Thị và đại tiểu thư, cũng muốn mượn cơ hội này thay Trương phu nhân xung hi, liên đồng ý.

Đồ cưới của đại tiểu thư đã chuẩn bị xong từ sớm, vì vậy cũng không bận rộn. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, nàng và Kiều Đào lại bị đối, không thể đi theo đại tiểu thư. Lúc ấy nàng cực kỳ khổ sở, nhưng lại nghĩ đến phía dưới còn có một nhị tiểu thư, tuy nhị tiểu thư là thứ xuất, nhưng tính tình ôn hòa, đi theo nhị tiểu thư cũng không tồi, liền cũng an lòng lại.

Ai lại có thể ngờ đến, chưa tới nửa năm sau, Trương phu nhân và lão phu nhân hai người lại nối tiếp nhau đi cả. Nhị di nương tính tình khắc nghiệt lại có thể quản gia. Lão gia chưa bao giờ hỏi tới chuyện trong, từ đó, bọn họ những người cũ đi theo phu nhân nguyên phối và lão phu nhân gặp phải tai ương, kẻ thì bị bán, kẻ lại bị đuổi đi, từng người từng người một. Mặc dù nàng và Kiều Đào bởi vì tuổi còn nhỏ, không cùng gây thù kết oán với Nhị di nương, do đó đã tránh được một kiếp nạn, nhưng cũng khó thoát cảnh bị vận rủi dính đến, bị ném đến một sân vắng vẻ làm việc nặng, phong quang ngày trước cũng không còn nữa.

Nếu không phải mặc dù bình thường lão gia hồ đồ, nhưng đối với chuyện chính thể lại vừa hiểu thấu vừa kiên quyết, như thế nào cũng không chịu nâng Nhị di nương thành chính thất, mà là lại đem cưới một thứ nữ của gia tộc Trần đại nhân quan trên, nàng và Kiều Đào cũng không còn cơ hội trở ra.

Kiều Hạnh còn nhớ rõ, tình hình khi nàng từ trong khu viện hẻo lánh kia đi ra, được người dẫn đi bá kiến phu nhân Trần thị phu nhân. Mặc dù phu nhân Trần thị vừa trẻ tuổi, vừa xuất thân danh môn, nhưng đáng tiếc lại không chút đẹp mắt, nghe nói là lớn lên giống phụ thân, tạng người thấp bé, mặt tròn lớn, lông mày xéch ngược, dù da mặt có trắng thật thì cũng không mềm mại, chỉ có một đôi mắt trông có chút quyến rũ, nụ cười thuần phác thân thiết.

Năm đó phu nhân Trương Thị phu nhân đẹp hơn Trần Thị này không biết bao nhiêu lần, vẫn không thể đổi được tâm của lão gia, dung mạo của Trần Thị như vậy, sao có thể buộc được tâm lão gia đây? Lại càng không nói đến so với Nhị di nương Mậu Thị phong tao kia, đầy thất lưng ong, vô cùng xinh đẹp, ngay cả một tiểu nha đầu như nàng đây cũng so không được. Nhìn lại mấy nha đầu hồi môn của phu nhân Trần Thị, đáng vẻ của bọn họ cũng chỉ là đoan chính dễ nhìn mà thôi.

Kiều Hạnh vẫn rất có lòng tin về dung mạo của mình, nếu như dung mạo của nàng không đoan chính xinh đẹp, ban đầu phu nhân Trương thị cũng sẽ không chọn nàng. Kiều Hạnh liền nghĩ, nếu là tân phu nhân chịu giữ nàng làm người phục vụ bên cạnh, chịu cất nhắc nàng, nhất định nàng sẽ không tiếc cả mạng sống liều mạng giúp Trần phu nhân níu lấy trái tim lão gia.

Nhưng tân phu nhân chỉ hỏi nàng và Kiều Đào mấy câu, liền đuổi hai người các nàng đến phòng thêu thùa làm việc. Qua hơn một tháng, mới lại sai Dư ma ma tới dẫn các nàng đến đây trông coi Tam tiểu thư.

Nghĩ tới đây, Kiều Hạnh không khỏi có chút nóng nảy, chẳng lẽ, tân phu nhân thật sự muốn để nàng và Kiều Đào ở lại chỗ này trông coi Tam tiểu thư sao? Đúng như những gì nàng nói với Kiều Đào lúc này, nàng còn lâu mới nguyện ý ở lại chỗ này trông nom vị Tam tiểu thư không ai cần này. Tam tiểu thư này, tương lai có người nào muốn đến hỏi cưới không cũng là một vấn đề, đi theo nàng, mình có thể có tiền đồ gì? Chẳng lẽ liên cả đời núp ở nơi này sao? Nàng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhị kiều (hai)

Kiều Hạnh nhìn ra bên ngoài tiểu viện, xem thường nghĩ, nơi này ngay cả nơi lúc trước nàng ta làm công việc nặng nhọc cũng không sánh nổi, có câu nói, con người hướng về chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp, đâu có đạo lý càng lớn càng trẻ lại? Nếu nha đầu Kiều Đào kia muốn ở lại chỗ này thì ở lại đi, còn nàng ta thì không muốn!

Muốn ở lại bên cạnh phu nhân, phải thông qua cửa Dư ma ma này. Nhưng Dư ma ma này, dầu muối không vào, nàng ta lấy hơn phân nửa vốn riêng lên lút giấu được từ khi mình vào phủ tới nay đi lấy lòng Dư ma ma, Dư ma ma lại vẫn một bộ dạng không để vào mắt, ngược lại có phần coi trọng đối với Kiều Đào.

Mặc dù nha đầu Kiều Đào này biểu hiện ra bộ dạng như là nhận mệnh, đi theo Tam Tiểu Thư, trông coi Tam Tiểu Thư. Nhưng ai biết nàng ta có phải lấy lui làm tiến, cố ý che giấu suy nghĩ chân thật, trá hình lấy lòng Dư ma ma cùng Trần thị hay không? Khó có được cơ hội này, không thể để cho Kiều Đào được như ý!

Kiều Hạnh hăm hở thả mạnh cửa sổ xuống, cửa sổ phát ra một âm hưởng kéo dài, theo sau âm thanh này là một trận ma sát chạm vào nhau sột xoạt truyền ra. Kiều Hạnh nhớ lại trong phòng còn một Tam Tiểu Thư đang ngủ, lập tức quay đầu lại, nhìn xem Tam Tiểu Thư có bị đánh thức hay không.

Chỉ thấy một đôi mắt sáng không bình thường của Tam Tiểu Thư, yên lặng nhìn nàng ta, thấy nàng ta nhìn lại, cũng không né tránh, ngược lại mở mắt to hơn một chút. Cặp mắt kia trắng đen rõ ràng, nhìn trong suốt, bên trong lại như có cái động, làm cho người ta nhìn không thấu đáy. Tiểu nữ oa chín tuổi, vì sao lại có loại ánh mắt này? Kiều Hạnh nhìn lại một lần nữa, thì thấy vẻ mặt mờ mịt mới vừa tỉnh ngủ của Tam Tiểu Thư, cái loại hắc quang chột lóe vừa rồi không còn thấy nữa.

Hình như là mình nhìn lầm rồi, nhưng Kiều Hạnh vẫn chột dạ, cười xòa nói: “Tam Tiểu Thư, Kiều Đào mở cửa sổ này hơi lớn, nô tỳ sợ gió lạnh thổi vào người không tốt, liền muốn đóng lại. Ai ngờ tay chân nô tỳ vụng về, cửa sổ này lại cũ rách, không nghe sai khiến, cho nên đánh thức Tam Tiểu Thư.”

Mình Phi thâm nghĩ, khá lắm nha đầu xấu xa, thì ra cái gì cũng là lỗi của người khác, người không có chút lỗi nào. Trong miệng lại nói: “Đã như vậy, tỳ đi

nói với Ngô nãi nãi, xin bà ấy đổi cửa sổ hư này như thế nào?” Có cơ hội giầy vò Ưông thị, chắc chắn Minh Phi sẽ không bỏ qua.

Lúc đầu Kiều Hạnh còn sợ Minh Phi sẽ trách mắng mình hoặc là cáo trạng mình với Dư ma ma, thấy Minh Phi vậy mà cái gì cũng không truy cứu, còn thuận theo lời của nàng ta đổi cửa sổ, lập tức thoải mái, cảm thấy mình quả thật là quá lo lắng. Liền cười nói: “Dạ, chờ Ngô thăm trở lại, nô tỳ liền đi nói. Tiểu thư đói không? Nô tỳ đi phòng bếp xem thử Kiều Đào chuẩn bị cháo gan heo cho người xong chưa?”

Chính tại Minh Phi nghe Kiều Đào phải đi sắc thuốc, làm sao lại có cái gì mà cháo gan heo? Đây rõ ràng là thủ đoạn đâm sau lưng Kiều Đào của Kiều Hạnh. Minh Phi cũng không nói ra, híp mắt ngáp một cái, nói: “Ta không thích mùi cháo gan heo kia, muốn ăn bánh cao hoa đào (bánh ngọt, bánh Peach) Ngô thăm tự mình làm. Không phải làm thành hình dạng cao hoa đào, mà là dùng hoa đào trộn với bột gạo nếp làm cao. Chính là thứ hai năm trước Phương nhi chia cho ta một cái ăn, ta ăn rồi không quên được mùi vị kia. Nếu không phải bánh đó, chỉ sợ thuốc ta cũng uống không được.”

Kiều Hạnh sùng sốt, mùa đông khắc nghiệt này, làm sao có hoa đào gì mà làm cao? Tam Tiểu Thư lớn như vậy, lại sinh trưởng ở nông thôn, nên hiểu được thay đổi mùa mới đúng, đây là ý gì?

Kiều Hạnh đang ở đó chuyển động đầu óc, suy đoán ý tứ của Minh Phi, lại nghe Minh Phi nói: “Kiều Hạnh tỷ tỷ, giầy trên chân tỷ, là tỷ tự mình làm sao?”

Kiều Hạnh thuận miệng đáp: “Đúng vậy.” Trên chân nàng ta đang mang một đôi giầy bố xanh rất thông thường, xinh đẹp đoan chánh, đặc biệt là phía trên thêu may đoá hoa thạch lựu, phối màu từ cạn đến sâu, trông rất sống động.

Minh Phi nói: “Mang được bao lâu rồi?”

Kiều Hạnh không biết vì sao đột nhiên nàng cảm thấy hứng thú với giầy của mình, mặc dù sợ nàng nghe được đoạn đối thoại lúc trước giữa mình và Kiều Đào, nhưng chỉ có thể thấp thòm đáp: “Hơn nửa năm. Một đôi giầy vải thô mà thôi. . . .” Trong tay nàng ta túng quần, chỉ có thể có hai đôi giầy tẩm thay, đương nhiên có thể mang lâu được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Minh Phi cười khen: “Làm quả thật là không tệ. Ta thường nghe các tức phụ đại thẩm trong thôn nói, giầy này làm khó lắm, trước tiên kiêu dáng phải cắt có tốt hay không, tiếp theo là kích cỡ có phù hợp hay không, cuối cùng còn phải xem có bền hay không, thêu hoa gì, đều là thứ yếu. Nhưng đôi giầy này của tỷ, thật là muốn kiêu dáng có kiêu dáng, lại vững chắc, mặt giầy thêu cũng tốt. Theo ta thấy, tài nấu nướng của tỷ cũng không kém Kiều Đào tỷ tỷ á, làm sao lại khiêm nhường như vậy, nói mình chỉ có tâm, những thứ khác đều không có bản lĩnh?”

Kiều Hạnh bị dọa sợ đến mức lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, không biết đoạn đối thoại lúc trước giữa mình và Kiều Đào, rốt cuộc Minh Phi đã nghe được bao nhiêu đây? Nếu những lời đó truyền tới tai Dư ma ma, chỉ sợ tính toán của nàng ta thành công đã trảng rôi.

Nhưng thấy gương mặt hồn nhiên của Minh Phi, bộ dạng giống như thật sự là hâm mộ nàng ta làm được giầy tốt, liền nghĩ, một tiểu nha đầu chín tuổi ở nông thôn, hiểu được cái gì? Lập tức mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay cũng khô đi, cười đánh lừa Minh Phi: “Hồi Tam Tiểu Thư, tổ mẫu của người, lão phu nhân đã từng dạy qua nô tỳ, làm người nhất định phải khiêm tốn. Nô tỳ được dạy bảo, vẫn khắc sâu trong lòng, không dám quên. Nếu Tam Tiểu Thư muốn giầy, nô tỳ sẽ cố gắng vì người làm hai đôi là được.”

Minh Phi nụ cười xán lạn: “Nói rất đúng, tỷ tỷ là một người tốt. Ta thật đúng là muốn làm phiên tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ có rảnh không?”

Chỉ cần nàng không truy cứu chuyện lúc trước, Kiều Hạnh còn có cái gì mà không thể thỏa mãn nàng? Lập tức ôm việc vào: “Tiểu thư muốn nô tỳ làm cái gì, chỉ cần phân phó là được.”

Minh Phi cười nói: “Nhờ tỷ tỷ giúp ta nhìn xem, quần áo ta thay ra đệm chăn vân vân có cần giặt hay không, còn có căn phòng này, không phải là ta ở lúc đầu, thế nào ta nghe có mùi lạ vậy?” Người đã rảnh rồi như vậy, rảnh rồi nên ghét bỏ ta, rảnh rồi nên khích bác người muốn đi theo ta, ta liền tìm cho người một chút chuyện để làm.

Kiều Hạnh rung mình một cái, trời lạnh như thế này. . . .

Lại nghe Minh Phi tự nhủ nói: “Thôi, tỷ tỷ đâu có làm qua những cái việc nặng nhọc này? Vẫn nên chờ Dư ma ma trở lại, ta sẽ nhờ bà ấy giúp ta nhìn xem một chút? Không được, Dư ma ma bề bộn nhiều việc, tuổi cũng lớn. Nhưng nếu nhờ bà tử thô sử của Ngô gia giặt, ta lại sợ bà ta tay chân thô kệch, giặt hư tơ lụa ta thật vất vả mới có được, bằng không, chờ về sau ta khỏe lên tự mình giặt vậy? Dù sao cũng giặt quen rồi.”

Kiều Hạnh vội vàng nói: “Nô tỳ đi giặt, nô tỳ đi giặt.”

Minh Phi nói: “Nhưng bên ngoài rất lạnh á. Nước kia lạnh như băng thấu xương, mấy ngày trước đây ta thay Ngô thăm giặt quần áo, thiếu chút nữa làm cho tay đóng băng luôn.”

Kiều Hạnh“A” một tiếng, dựng thẳng lông mày mắng: “Nô tỳ nhất định phải làm cho xú bà nương này giặt cho người! Tiểu thư, người yên tâm, nô tỳ thế nào cũng phải giúp người trút ra con tức giận này!”

Về mặt Minh Phi cười hồn nhiên: “Kiều Hạnh tỷ tỷ, tỷ thật là vừa thông minh, lại sẵn sàng, có năng lực, ta thật sự muốn hỏi nấu thân muốn tỷ, sẽ để cho tỷ ở lại bên cạnh ta chăm sóc ta, tỷ có nguyện ý hay không?”

Kiều Hạnh bối rối, lại thấy Minh Phi lật người, thở dài nói: “Ồi chao, thiệt là, mới vừa tỉnh ngủ, lại mệt rồi, thế nào càng ngủ càng lạnh cơ chứ? Hình như chậu than kia đã tắt rồi?”

Từ lúc Kiều Hạnh bị đánh trúng còn chưa có tỉnh táo lại, vẫn đứng bất động ở nơi đó. Minh Phi lại nói: “Kiều Hạnh tý tý, Kiều Đào tý tý và tý tý, ai có năng lực hơn vậy?”

Dù Kiều Hạnh có ngu hơn nữa, cũng hiểu ý của Minh Phi, lập tức không ngừng bận rộn dịch chuyển thay Minh Phi, thêm than, cười nói: “Dĩ nhiên là Kiều Đào tài giỏi hơn rồi.”

Minh Phi ý vị sâu xa “Ồ” một tiếng, nhắm mắt lại ngủ.

Kiều Hạnh nhủ mày, Tam Tiểu Thư này, tại sao âm dương quái khí vậy? Thật sự ứng với câu nói kia, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con của chuột sẽ biết đào hang. Phu nhân Trương thị là một người khôn khéo như vậy, lão gia là một người xảo huyệt như thế, làm sao mà sinh ra một nữ nhi ngu ngốc được? Cũng trách mình không cẩn thận, coi như Kiều Đào không nói lời nói của nàng ta cho Dư ma ma nghe, không nghĩ rằng lại để cho tiểu nhân tình này nghe hết toàn bộ, uy hiếp ngược lại nàng ta.

Kiều Hạnh khổ não nhất chính là, rốt cuộc Minh Phi muốn nàng ta làm cái gì mới chịu bỏ qua cho nàng ta? Nàng ta nhìn dung nhan yên tĩnh đang ngủ của Minh Phi, đứng ngây ngốc một lát, mới thở dài, thu dọn quần áo Minh Phi thay ra, đặt vào trong chậu bưng đi ra giặt.

Cửa mới vừa mở ra, Hôi Hôi không khách khí chút nào theo chân của nàng ta chen vào bên trong, Kiều Hạnh quát một tiếng, cái chậu cầm trong tay sắp up lên trên người Hôi Hôi. Một cái tay đâm ngang đưa ra đỡ lấy cái chậu của nàng ta lại, chính là Phương Nhi.

Phương Nhi cười híp mắt nói: “Hôi Hôi bị đánh sẽ cắn người.” Nói xong vỗ vỗ đầu Hôi Hôi trấn an, dẫn nó vào phòng, trở tay nhốt Kiều Hạnh ở ngoài cửa.

Kiều Hạnh nổi đóa, lại không dám phát tác. Đi tới vòng quanh giếng nước đóng băng vòng vo hồi lâu, đột nhiên vỗ đầu một cái, không phải Minh Phi nói muốn ăn cao hoa đào Ưông thị tự mình làm sao, không phải nói trước kia nàng ta thay Ưông thị giặt quần áo tay cũng đóng băng luôn rồi sao? Muốn Ưông thị giặt quần áo thay Minh Phi thì thật sự không có khả năng, nhưng làm khó bà ta một chút thì có thể. Minh Phi đây là muốn mình giúp nàng ta hả giận á! Kiều Hạnh bỗng nhiên hiểu ra, để chậu xuống bên giếng nước, hào hứng chạy đi tìm Kiều Đào thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Nhị Kiều (ba)

Tới phòng bếp, Kiều Đào đang cầm một cái quạt hương bồ, mắt nhìn chăm chăm bình thuốc, chăm chú sắc thuốc, thấy nàng đi vào, nhủ mày: “Tiểu thư muốn ăn cái gì?”

Kiều Hạnh nhìn trù nương một cái, cười nói: “Tiểu thư ngủ thiếp đi, ta đi giặt y phục cho tiểu thư, trên y phục có vài chỗ dơ bẩn, nước lạnh giặt không sạch, muốn đến lấy chút nước nóng.”

Trù nương nghe vậy, vội xách thùng tới mức nước nóng: “Tỷ tỷ, nơi này có nước nóng.”

Kiều Hạnh cũng không nhận thùng, mắt nhìn Kiều Đào cười nói: “Muội muội, chỗ của ta có hộp thêu tuyến đến từ Tô Châu, tài nghệ của muội rất tốt, cho muội dùng nhé?”

Kiều Đào nhìn nàng một cái, nhân nhạ nói: “Vô công bất thụ lộc.”

Kiều Hạnh có chút nóng nảy, vội đẩy nàng một phen: “Chúng ta là tỷ muội với nhau, sao lại so sánh như vậy? Ta có chuyện tốt muốn thương lượng với muội.”

Kiều Đào chỉ cười không nói. Kiều Hạnh đang muốn làm mặt dày dán qua, nhưng thấy trù nương vênh tai lên nghe, lại thấy Kiều Đào nghiêng người né ra không nhìn mình, rõ ràng là không muốn để ý tới mình. Liền biết nói cũng vô ích, lập tức mất hứng xách thùng, đẩy trù nương một cái: “Đa tạ, ta đi giặt quần áo.”

Trù nương cao lớn thô kệch, bị Kiều Hạnh đẩy một cái, khiến nàng tức giận lên. Trù nương nhìn Kiều Hạnh có vòng eo thon như cành liễu trước gió, bĩu môi nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, vị tỷ tỷ này thường ngày ở nhà giặt quần áo đều dùng nước nóng sao? Trong phủ thật có tiền, thật là người có tiền khác biệt rất nhiều.” Trong lòng thâm hận, tiểu yêu tinh!

Kiều Đào trầm mặc không nói, cây quạt trên tay vững hơn rồi.

Kiều Hạnh ở bên cạnh giếng, chân tay co cống sửa sang lại y phục mới thay ra của Minh Phi, tách riêng màu sáng và màu tối ra. Mặc dù bầu trời quang đãng, nhưng không khí vẫn lạnh thấu xương, nàng nghĩ thầm, chờ giặt hết một cái bồn lớn như vậy, nói không chừng tay chân cũng lạnh cóng.

Không phải nàng ăn không nổi đau khổ này, chẳng qua là nghĩ đến Kiều Đào đang ngồi trong phòng bếp hơi lửa nóng hầm hập, lại nghĩ đến Minh Phi xảo trá uy hiếp nàng, liền oán hận cực kỳ. Loại tâm tình oán hận, chán ghét này khi chứng kiến Minh Phi thay ra những loại y phục bẩn thỉu, thô ráp dính đầy

mẫu tới cực điểm, nàng thiếu chút nữa đã hung hăng quăng mạnh cái chậu trong tay xuống.

Chợt nghe sau lưng có một loạt tiếng bước chân, Phương Nhi dẫn theo Hồi Hồi đi tới, cười nói: “Kiều Hạnh tỷ tỷ, Phi Phi nói, thời tiết giá lạnh, tỷ cũng bận rộn, nên không cần giặt những loại y phục cũ mà trước kia nàng ấy mặc nữa.”

Kiều Hạnh nghe vậy, phiền não trong lòng giảm bớt đi một chút, vẫn trầm mặt nói: “Vậy phải xử lý như thế nào đây?”

Phương Nhi sờ sờ đầu, nói: “Cái này thì Phi Phi chưa nói, không bằng chính tỷ đi hỏi nàng ấy xem?”

Kiều Hạnh nhanh chóng bước về phía phòng ốc của Minh Phi, dừng lại trước cửa, hít thở mấy hơi thật sâu, điều chỉnh một khuôn mặt tươi cười, mới hô một tiếng, nghe Minh Phi cho nàng vào đi, nàng mới vào cửa.

Minh Phi nhìn đĩnh đạc nói: “Tỷ hãy thu thập mấy bộ y phục kia mang về cho mẫu thân ta xem một chút, nói cho bà ấy biết, bà ấy cho ta những bộ y phục này, thật sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.” Đây chính là vật chứng nàng bị ngược đãi, nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Đầu óc Kiều Hạnh vòng vo mấy vòng, lập tức hiểu ra. Minh Phi đây là chỉ cho mình một con đường sáng nha, muốn lấy lòng phu nhân, đây chẳng phải là có sẵn cơ hội sao? Chuyện như vậy có thể phải lừa gạt Dư ma ma thật kỹ.

Lại nghe Minh Phi nói: “Tỷ hãy nhớ, cái này là do bản thân tự nghĩ ra khi tỷ giặt quần áo. Ta vốn là bảo tỷ ném đi.”

Kiều Hạnh có chút không rõ, Minh Phi nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Ta nghĩ, Kiều Đào tương đối thích hợp đi theo ta, còn tỷ vừa xinh đẹp vừa thông minh như vậy, không thích hợp ở nơi nông thôn này, quá uất ức cho tỷ rồi.”

Kiều Hạnh cả kinh, ngơ ngác nhìn Minh Phi, Minh Phi cười cười: “Trước kia, ta có một ma ma giáo dưỡng, từ rất nhỏ nàng đã dạy ta, đưa hái xanh không ngọt, thay vì để cho tỷ oán trách ta, còn không bằng thành toàn cho tỷ, cùng tỷ kết một thiện duyên.” Tuy rằng hết sức che giấu, nhưng trên mặt nàng vẫn còn lộ ra vẻ thẹn thùng và thấp thòm không hợp tuổi, giống như một đứa bé muốn học kiểu người ta kiểu ngạo, nhưng lại sợ bị người khác vạch trần vậy.

Tam Tiểu Thư này sắp thành tinh rồi, đây là suy nghĩ mới nhất trong đầu Kiều Hạnh. Nhưng dù nàng thông minh thì như thế nào? Cũng đều phải bôn ba với con đường tương lai phía trước, đi theo nàng làm sao tốt bằng đi theo phu nhân mới được? Kiều Hạnh trầm ngâm thật lâu, mới nói: “Thật ra thì, nô tỳ nguyện ý đi theo tiểu thư.”

Minh Phi từ chối cho ý kiến, trực tiếp nói: “Tuy ta là một tiểu nha đầu thô kệch ở nông thôn, nhưng ăn khổ nhiều năm như vậy, điều duy nhất mà ta học được đó chính là nhìn sắc mặt người khác, làm rõ sai trái. Về phần tỷ, nếu sau này có cuộc sống tốt cũng đừng quên ta. Thôi, tỷ đã giặt y phục rồi thì coi như xong, còn chuyện lau dọn cụ trong phòng này hãy để thô sử bà tử đến đây đi. Bình thường bà ta cũng bám mặt ta không ít.”

Kiều Hạnh lại “A” một tiếng, khoa trương mắng: “Nô tài thật to gan! Tiểu thư, đợi nô tỳ trở về, nhất định sẽ bẩm báo với phu nhân, để phu nhân thay người hà tiện!” Trước đó Minh Phi thả nàng về rồi hãy nói.

“Cũng không sau khi Dư ma ma trở về, ta còn có thể ngủ ở nơi này hay không đây? Ta thật hy vọng người lợi hại như Kiều Hạnh tỷ tỷ hầu ở bên cạnh chăm sóc ta. Nếu không, đợi đến lần sau, phu nhân lại phái người đến, ta sẽ thành cái dạng gì cũng không biết đâu.” Minh Phi sâu kín nói.

Lại tới nữa! Kiều Hạnh chân trái cọ chân phải, chân phải lại cọ chân trái, xem ra chỉ là trên đầu lưỡi nói một chút, Tam Tiểu Thư đã không chịu bỏ qua. Nha đầu Kiều Đào kia, mặc dù tron bóng không lưu dấu tay, nhưng nếu nàng thiết kế tốt, lợi dụng Dư ma ma ngăn chặn, cũng không sợ Kiều Đào không chịu giúp đỡ. Trong lòng tính toán tốt lắm, mới bảo đảm nói: “Người chờ nhé, nô tỳ nhất định sẽ tìm cách giúp người xả con giận này. Sau này nhất định phải để người thoải mái.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Ta cũng có lương tâm, dầu gì bọn họ cũng chăm sóc ta chín năm, không nên tổn thương hòa khí.” Kiều người như Kiều Hạnh, nàng đại khái có thể biết một chút. Trẻ đẹp, không ngu ngốc, có dã tâm, cũng có liều lĩnh quyết tâm muốn bò lên trên, cần thiết, chẳng qua đây đúng là một cơ hội. Hiện tại cơ hội này đã đến trước mặt Kiều Hạnh, giống như bánh ngọt, mặt ong xuất hiện trước mặt ruồi muỗi vậy, sao có thể cho phép người khác ngăn trở? Gây khó khăn quá lớn sẽ làm cho Kiều Hạnh thống hận nàng, được không bù lại mất, nhưng gây khó khăn vừa phải lại có thể kích thích ý chí chiến đấu của Kiều Hạnh, khiến Kiều Hạnh trở thành trợ lực của nàng.

Sau khi Kiều Hạnh đi chốc lát, Phương Nhi lên vào từ bên ngoài, đứng trước giường Minh Phi cắn đầu ngón tay nói: “Phi Phi, về sau người sẽ không ở trong nhà chúng ta nữa hả? Cũng đúng, cha mẹ ta đối xử với người kém như vậy, bọn họ đều ức hiếp người... người. . . .”

Minh Phi cười cười: “Phương Nhi, ta không nhà người thì có thể đi nơi nào đây? Ai sẽ muốn ta?”

Mắt Phương Nhi sáng rực lên, nói: “Nhưng mà không phải người rất hận cha nương ta sao? Lần này, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn.”

Minh Phi nói: “Nhưng cuối cùng, không phải là bọn họ tìm được ta sao? Người yên tâm, ta hiểu biết rõ rốt cuộc là ai đang hại ta. Cho dù không gặp mặt bọn họ, ta cũng sẽ nê mặt người, hơn nữa, cha mẹ người cũng không chọc nổi người kia đúng không? Còn có một đại gia tử phải chăm sóc đây.”

Lời này rất được Phương Nhi thích, nàng vui vẻ ra mặt, đưa bàn tay dính nước miếng ra kéo tay Minh Phi: “Minh Phi, thật ra thì, cha mẹ ta chính là tham tiền một chút. Người yên tâm, ta sẽ mắng bọn họ, cũng sẽ che chở cho người.”

Minh Phi né tránh ngón tay ướt nhèm nhẹp, cau mày nói: “Phương Nhi, đã nói với người bao nhiêu lần, cô nương lớn như vậy không được cắn ngón tay.”

Phuong Nhi lơ đãng cười cười: “Ta biết rồi. Vậy ta lấy khoai nướng cho người ăn?”

Minh Phi lắc đầu: “Ta không muốn ăn. Ta muốn ngủ một lát.”

“Vậy người ngủ đi.” Phuong Nhi được Minh Phi bảo đảm, trong lòng thực tế, cười hi hi rồi đi. Về điệu dàng ngây thơ trên mặt Minh Phi từ từ tiêu tán, phủ kín chăn, im lặng thờ dài. Rốt cuộc Phuong Nhi cũng chỉ là một đứa bé, lại là phụ mẫu ruột thịt, dù phụ thê Ngô thị giết chết mình, nàng cũng chỉ cho rằng là Nhị Di Nương làm chuyện xấu mà thôi, phụ mẫu nàng cũng chỉ vì lòng tham, bị người bức bách.

Nhưng còn nàng thì sao, một bước lỗi, chính là vạn kiếp bất phục, nàng quý trọng tình bằng hữu và tính thiện lương của Phuong Nhi, nhưng nàng vẫn quý trọng tính mạng của mình hơn. Trước mắt, tạm thời nàng vẫn không thể rời khỏi Ngô gia, lại muốn nhân cơ hội này khiến phụ thê Ưông thị phải nhận chút dạy dỗ, nhưng không thể hoàn toàn trở mặt, vậy thì cần phải có người thay nàng ra mặt. Kiều Hạnh, chính là con tốt tốt nhất của nàng, còn có thể nhờ vào đó thử dò xét, ranh giới cuối cùng của Dư ma ma đang ở nơi nào, đối với nàng có ý định chịu tổn bao nhiêu? Tuy rằng biểu hiện của nàng qua chút, nhưng không như vậy, sao lại có thể bảo vệ nàng? Nên biết cơ hội này, thật sự là quá hiếm. Nghĩ đến, Kiều Hạnh tạm thời sẽ không dám nói những chuyện này cho người khác nghe, sau này rồi hãy nói.

Minh Phi đang muốn ngủ, lại nghe ngoài cửa có tiếng vang nhỏ, một mùi vị thuốc bắc nhẹ nhàng bay vào. Kiều Đào bụng chén thuốc đi vào, điệu dàng kêu: “Tam Tiểu Thư, nên uống thuốc rồi.”

Minh Phi dựa vào tay Kiều Đào để ngồi dậy, dứt khoát uống thuốc, súc miệng, nói: “Cám ơn Kiều Đào tỷ tỷ.”

Kiều Đào ôn ôn nhu nhu nói: “Nô tỳ vốn chính là hầu hạ tiểu thư, tiểu thư đừng để người khác nghe những lời này, sẽ châm biếm nô tỳ, cũng sẽ xem thường tiểu thư.”

Minh Phi đáp một tiếng, cười nói: “Kiều Đào tỷ tỷ nói chuyện cùng ta một chút nhé?”

Kiều Đào nói: “Tiểu thư muốn nghe cái gì?”

Minh Phi nói: “Không biết mẫu thân của ta là người thế nào? Ta biết tính tình của nàng rồi, cũng sẽ biết tần hiếu như thế nào mới tốt.”

Kiều Đào cười cười: “Tân phu nhân xuất thân nhà quan, tri thư đạt lễ, tính tình đoan chính dịu dàng, ở trong nhà cũng là thứ ba, Tứ muội của nàng, chính là phu nhân Tân Khoa Trạng Nguyên năm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thị phi (1)

Một câu nói ngắn ngủi, Minh Phi nghe được rất nhiều ý tứ, tứ muội gả cho Tân Khoa trạng nguyên, đường làm quan rộng mở, tỷ tỷ lại chỉ có thể làm vợ kế cho bán lão gia, đây cũng là nói, địa vị tân phu nhân ở trong nhà không cao, không bằng muội muội được cung chiều, rất có thể là thứ xuất, cũng không phải là cái địa vị rất thấp đó, là cái loại cần phải có vẻ làm cha mẹ coi trọng. Tiếp đó, chỉ nói là tri thư lễ đạt, tính tình đoan chính dịu dàng, chưa từng nói tướng mạo đoan trang, đó chính là dung mạo không ra hồn gì, khó trách Kiều Hạnh muốn ở bên cạnh tân phu nhân.

Tân phu nhân này sẽ lựa chọn trong hai kiều xinh đẹp này để ở bên cạnh, lại để cho hai người này đến xem mình, là tính toán gì đây? Là muốn Dư ma ma quan sát ở phạm vi gần sao? Hay là để cho hai kiều này nhìn thấy tình cảnh bi thảm của mình, tương lai sau này làm vui lòng Thái lão gia xong sẽ là làm nhân chứng, cùng chung đã kích Nhị di nương ư? Tất cả đều đáng để suy nghĩ sâu xa.

Minh Phi đang tự trầm ngâm, Kiều Đào nói: “Nên dùng cơm rồi, tiểu thư muốn ăn cái gì? Để nô tỳ đi làm?”

Minh Phi sợ hãi cười cười, lặp lại lời nói cũ: “Không biết tại sao, ta chỉ muốn ăn cao hoa đào do thím Ngô làm. Ta cũng biết mình không nên nghĩ, nhưng kể từ năm ấy khi ta được Phuong Nhi lên lên cho ta một khối. Ăn thật là ngon, thừa dịp các người còn ở đây, để cho thím Ngô làm một chút, các người cũng nếm thử một chút xem thế nào?”

Kiều Đào hạ mí mắt nói: “Ngô gia nãi nãi với mẹ Dư đi Bạch Phong quan rồi, buổi trưa hôm nay sẽ không làm được, không bằng tiểu thư dùng cơm do nô tỳ hầu hạ trước, đợi các nàng trở lại, nô tỳ sẽ nói với mẹ Dư nhé? Chỉ là một khối cao hoa đào mà thôi, bất luận như thế nào, cũng phải để cho Ngô gia nãi nãi làm cho ngài ăn.”

Minh Phi rất hài lòng, trong miệng Kiều Đào nói ra, có thể làm cho người tin phục hơn so với Kiều Hạnh. Nàng băn khoăn lo lắng nói: “Mặc dù ta tốt bụng, nhưng tính khí của thím Ngô không tốt lắm. Nếu nàng không muốn làm, thì coi như thôi nhé. Tránh cho khi các người đi, nàng ấy lại.”

Minh Phi đóng chặt miệng không nói.

Kiều Đào trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Ngài yên tâm, Đại công tử đã phân phó, về sau nô tỳ sẽ theo ngài, sẽ không để cho người khác khi dễ ngài.”

Minh Phi sững sờ, nhìn Kiều Đào không nói lời nào.

Kiều Đào cũng đã cúi chào cáo lui, bảo là muốn đi phòng bếp. Minh Phi hô một tiếng: “Kiều Đào tỷ tỷ, cho Hôi Hôi cùng ăn có được không?”

Kiều Đào quay đầu lại, vốn muốn nói, chỉ là một con chó Thổ Cầu mà thôi, tiểu thư nhà ai lại nuôi cái loại này? Nhưng lại thấy một đôi mắt của Minh Phi sáng ngời trong suốt, vô cùng mong đợi nhìn mình, nàng cũng không đành mà gật đầu: “Được.” Đối với chó cũng tốt như vậy, có lẽ hẳn sẽ không quá không có lương tâm đi?

Khoẻ miệng Minh Phi cong lên, ca ca chưa từng thấy mặt nàng, nhưng lại đối với muội muội xấu số là nàng rất dễ bụng nha. Mặc dù chẳng qua cũng chỉ mới hơn nàng có bốn tuổi thôi, thế nhưng bên cạnh cũng có người có thể dùng được rồi, cũng không biết, Thái Đại công tử mười ba tuổi đã hứa với nha đầu mười sáu tuổi này cái gì? Cái này xem cũng được, hai người này vẫn được tính là nha đầu tài dung xuất sắc, một đi theo con trai, một lại muốn đi theo lão tử, cái gia đình này cũng có thủ đoạn.

Dư ma ma và Ôn thị trở lại tiểu viện của Ngô gia vừa qua giờ cơm trưa. Theo thường lệ Ôn thị và Dư ma ma sẽ dùng cơm, nàng là tiểu gia nhà nghèo, cũng không có khái niệm dùng chung đĩa gì. Trước đưa chiếc đĩa dính nước và mảnh vụn thức ăn cho vào trong miệng mút sạch sẽ, rồi ân cần gấp một miếng thịt nửa nạc nửa mỡ vào trong bát Dư ma ma, cười nói: “Thịt nhà mình nuôi, không thể so bằng những thứ bên ngoài kia, nhưng hương vị lại mềm mại sạch sẽ, ngài nếm thử một chút đi.”

Dư ma ma thấy lúc Ôn thị mút chiếc đĩa đã khê nhũm mảy một cái, lúc này lại thấy chiếc đĩa thực ra là chuẩn bị cho chính mình, có cái gì đó tựa như ghê tởm, lại khó mà nói được cái gì, chỉ nhìn khối thịt kia đến ngán người. Kiều Hạnh đứng ở đầu tiên nên biết điểm mấu chốt, lại gần cười nói: “Thịt này nhìn thật là tốt, khó có khi được Ngô nãi nãi thưởng món ăn, mẹ yêu thương ta, cho ta ăn nhé?”

Dư ma ma cười nói: “Người cái con mèo nhỏ tham ăn này, không biết, còn tưởng rằng lão gia và phu nhân hà khắc với hạ nhân chúng ta rồi. Thích thì tự mình gấp đi.”

Kiều Hạnh cười híp mắt gấp, nhẫn nhịn, nhét miếng thịt vào trong miệng mình, chịu đựng sự ghê tởm mà nuốt xuống, bụng bát nói: “Nha đầu Kiều Đào này, ăn cơm cũng không tới, còn để ta phải trái xin phải mời nữa.”

Đang nói, thì Kiều Đào chạy vào cửa, đối với lời nói bậy của Kiều Hạnh trước sau như một coi như tai mình điếc, trước hướng về phía Ôn thị và Dư ma ma chào hỏi rồi bụng bát cơm lên. Dư ma ma nói: “Tam tiểu thư dùng cơm trưa rồi hả?”

Kiều Đào nói: “Thuốc và cơm trưa đều dùng rồi, nhưng cơm trưa dùng không được tốt, khuyên mãi mới ăn được nửa chén cháo gà nhỏ, vài miếng cơm, nói là không có khẩu vị.”

Dư ma ma cau mày nói: “Đây là như thế nào? Buổi sáng không phải là còn rất tốt sao? Ta mới đi ra ngoài có một lúc, các người liền.....Thôi, nàng muốn ăn cái gì?”

Kiều Đào cười nói: “Tam tiểu thư nói, nàng chỉ muốn ăn cao hoa đào. Nô tỳ hỏi thăm một chút, nghe nói chỉ có Ngô nãi nãi mới biết làm.” Nói xong thì tha thiết nhìn về phía Ôn thị cười.

Kiều Hạnh giúp đỡ nói: “Đúng vậy, đúng vậy nha, sáng nay Tam tiểu thư thì thăm một hồi lâu, nói là, năm ngoái được nếm một miếng nhỏ, nên không thể quên được. Nhắc tới cũng đáng thương, ở vùng quê nông thôn này, cuộc sống khó khăn, ngay cả cao hoa đào, tiểu thư cũng phải hai năm mới được ăn một miếng.”

Mặt Ôn thị lúc đỏ lúc trắng, đem Minh Phi hận chết.

Dư ma ma rút ra một chiếc khăn lụa, không nhanh không chậm lau miệng, mới nói: “Rốt cuộc đứa bé này lại tham ăn như vậy. Ngô gia nãi nãi, nếu ngài có tay nghề tốt, thì làm phiên ngài. Hy vọng nàng sớm sẽ khoẻ lại, nô tỳ sau khi trở về, mới có thể khai báo với lão gia và phu nhân.”

Ôn thị há có thể không nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Dư ma ma? Vặn giũa giữa, cười xoa nói: “Mùa đông này khắc nghiệt, chỗ nào có hoa đào chứ?”

Dư ma ma cười cười, cũng không hề quan tâm tới khổ não của nàng, đứng lên nói: “Ta đi nhìn Tam tiểu thư một chút, cũng đừng làm cho thương thế chuyển biến xấu, chúng ta không thể đảm bảo nổi cái trách nhiệm này đâu.”

Kiều Hạnh nói: “Mẹ, trong phòng Tam tiểu thư có mùi lạ, phải đem dụng cụ bên trong lau dọn một lần, còn có cửa sổ cũng bị hư, cần phải tìm người sửa chữa lại một chút mới được. Vốn tui nô tỳ nên làm, nhưng chỗ nô tỳ còn có một chậu quần áo chưa giặt, Kiều Đào lại phải sắc thuốc, thân thể ngài không được nhanh nhẹn, không thể gấp lạnh, lại phải coi chừng Tam tiểu thư, không có người xoay xở, vậy phải làm sao bây giờ mới được ạ?”

Dư ma ma híp mắt nhìn Kiều Hạnh, Kiều Hạnh nhìn thẳng nháy mắt với bà. Dư ma ma suy nghĩ một chút, thấp giọng ho một tiếng, trầm ngâm nói: “Ngô gia nãi nãi, người chúng ta không đủ dùng, người xem có thể an bài thêm người giúp một tay được không? Ta biết người trong phủ cũng ít, nhưng tiền thưởng cũng không thiếu.” Rồi cười: “Đứa bé này không hiểu chuyện, không biết cái gì tốt xấu, từ nhỏ được sinh ra ở trong phủ, khó tránh được có chút bất bè.”

Ý này là nói gian phòng Minh Phi không tốt, không được dùng đồ tốt? Minh Phi không hiểu, nhưng họ thì hiểu? Ôn thị kim nén đến nội thương, lại chỉ có thể đáp: “Ta đi nghĩ biện pháp. Khó hơn nữa cũng phải cố gắng chăm sóc Tam tiểu thư mới đúng? Tiền thưởng cái gì, nào ai dám muốn chứ?”

Một phen giãy vò, sau khi đem Ngô gia biến thành người chết ngựa đổ, ban đêm, rút cuộc trong phòng Minh Phi cũng rực rỡ hẳn lên. Kiều Hạnh cáo mượn oai hùm mà nhảy nhót lung tung, chỉ huy ma ma thô sử của Ngô gia, đến vách tường cũng lau hai lần, làm cho nước mũi của ma ma thô sử này chảy ra ngoài cũng bị đông lạnh, nước mắt lung trùng, giận mà không dám nói gì. Cuối cùng vẫn là Dư ma ma nói, không nên ồn ào Minh Phi nghỉ ngơi, lúc này mới thôi.

Kiều Hạnh lại kêu ca mình mệt mỏi, tắm không giặt nổi y phục, đến cuối cùng, y phục của Minh Phi cũng là do đại cô nương Diễm nhi sắp xuất giá của Ngô gia tự tay giặt.

Uông thị mặt ừ mày chau ở trong phòng bếp ngăn người, mùa đông này khắc nghiệt, nàng đi đâu tìm được hoa đào đây, làm gì có cao hoa đào chứ? Nhưng nếu không làm, lại khó mà thoát được uy hiếp của mấy nữ nhân này, rút cuộc chính mình bị người nắm được điểm yếu mà siết chặt, vậy phải làm sao bây giờ mới phải?

Nữ đầu bếp hiền kẻ nói: “Cái này có khó khăn gì? Xin Phuong cô nương đi nói với nha đầu Phi một chút không được sao, hai nàng chơi với nhau rất tốt, không phải chỉ là một câu nói thôi sao?”

Uông thị nói: “Ta đã sớm nghĩ tới, nhưng nha đầu kia vẫn giả chết, lại còn Dư ma ma ở một bên coi chừng, Phuong nhi không thể nói rõ được với nàng.”

Đại cô nương Diễm nhi của Ngô gia xoa xoa đôi tay lạnh cóng đến đỏ bừng chạy vào, đứng ở phía trước lò dậm chân hơi lửa, tức giận mắng: “Mấy con hồ ly tinh này, thật đúng là đem mình như là món đồ ăn, lại dám để cho ta giặt quần áo cho cái sao chổi ấy. Mẹ, người thừa cơ hội này nói chuyện cùng các nàng ấy, làm cho các nàng ấy đem cái sao chổi kia kéo về đi?”

Uông thị đem tay của đại nữ nhi ở trước lò mở ra: “Người muốn chết à, còn chưa có lau khô đã hơ tay, tay sẽ bị nứt nẻ, đến lúc đó lại lãng phí dầu mỡ của lão nương, mất một đồng bạc mới được một bình nhỏ, cũng không biết vì sao lại mắc như vậy nữa.”

Diễm nhi lo lắng: “Ta nghe Phuong nhi nói, trong buồng của nha đầu kia có mấy bình, nghe nói là năm đồng một chai. Chờ ba nữ nhân kia đi, người lấy ra không phải là được sao?” Lại oán trách: “Tất cả phòng ngủ của ta đều bị nàng chiếm, mấy ngày nay cùng Phuong nhi chen chúc trên một chiếc giường lớn, trên người vừa đau vừa mỏi, chán muốn chết. Lúc nào thì họ mới đi vậy?”

Uông thị đang muốn bảo nàng nhỏ giọng một chút, chợt nghe ở trước cửa có một tiếng cười nhạt, là Kiều Hạnh đứng ở cửa, tròn tròn mắt hạnh, khoe miệng hàm chứa mấy phần khinh bỉ: “Đồ dùng tiểu thư nhà chúng ta, cũng không phải cái loại chó mèo có đủ tư cách dùng, dùng coi chừng sẽ sinh ra lở loét. Che giấu tính toán của người lại, cũng không sợ bị trời phạt, bị sét đánh sao!”

Ngô gia vốn là nhà giàu trong thôn, nhiều người nhà quê không dám đắc tội. Diễm nhi từ nhỏ đã được nuông chiều quen, tính tình ngang ngược kiêu ngạo vô cùng, lại đang ở tuổi mười lăm mười sáu, chính là ở đoạn thời gian không biết trời cao đất rộng là gì, cũng không quản Kiều Hạnh là ai, nhảy bật lên chỉ vào Kiều Hạnh mắng: “Thứ gì! Một tiện tỳ, cũng dám ở nhà ta quơ tay múa chân, người có tin cô nãi nãi đuổi người ra ngoài hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thị phi (hai)

Kiều Hạnh không chịu yếu thế, vén tay áo lên, chống nạnh, liếc mắt nhìn, nhỏ một bãi nước miếng, đi tới mắng chửi: “Người là cái thá gì? Nếu không phải tiểu thư nhà ta nương nhờ chỗ này, người có được ăn no hay không cũng chưa nói trước được, cái loại vong ân phụ nghĩa! Người muốn đuổi ta đi phải không? Người đuổi đi đi? Người thật sự dám đuổi à? Vừa hay ta có thể trở về bẩm báo lão gia, phu nhân, công tử, để xem ngược đãi hành hạ tiểu thư nhà quan thì có tội gì!”

Diễm Nhi bị Kiều Hạnh đẩy một cái lao đảo sắp ngã, không khỏi giận dữ, cặp mắt tròn to, tìm được một cây chổi con ở bên cạnh, vung thẳng vào người Kiều Hạnh. Kiều Hạnh cười lạnh, xoay một vòng, dừng lại trước ả sắc thuốc của Minh Phi, càng không ngừng mắng Ngô gia vong ân phụ nghĩa, thỉnh thoảng hô một tiếng cứu mạng.

Uông thị đứng một bên giả vờ khuyên giải, cũng không đi lên can ngăn, muốn đại nữ nhi nháo một trận, để mấy vị ma ma từ Ngô gia tỉnh táo lại một chút, nhớ rõ rút cuộc là đang trên địa bàn nhà ai. Nữ đầu bếp ghét Diễm Nhi cùng Kiều Hạnh, mừng rỡ chế giễu, đứng ở nơi đó lớn tiếng kêu: “Ai nha, hai cô nãi nãi, làm hỏng đồ trong nhà bếp phải đền tiền. Nãi nào a, những thứ này hỏng rồi thì cũng không phải chuyện của ta.”

Đang làm ầm ĩ, chỉ nghe một tiếng “bịch” vang lên, ả sắc thuốc của Minh Phi rơi xuống đất vỡ tan tành, bả thuốc nước thuốc văng đầy đất, trên người Diễm Nhi cùng Kiều Hạnh cũng bị dấy vào không ít.

Kiều Hạnh gào lên một tiếng, khóc đến kinh thiên động địa: “Ma ma, ma ma, người mau tới đây! Ta không sống được! Thái gia chúng ta lại bị người ta khi dễ đến mức này, ngay cả ả sắc thuốc của tiểu thư cũng bị người ta đập nát! Thuốc này, một vị thuốc đã là năm sáu lượng bạc rồi, lại phải vượt đường xá xa xôi mới đến được đây, nấu đến hai lần, mới thành được thuốc tối a! Ai nha, ta không còn đường sống a..., coi như liều mạng với các người!”

Kiều Hạnh giơ hai tay cao, cắn răng nghiêng lợi ôm lấy một bình rau ngâm bên cạnh đập mạnh xuống đất, vung tay lên dấy văng biết bao chén bát, xông lên vừa kéo vừa đánh Diễm Nhi: “Bôi thuốc cho tiểu thư nhà ta ! Đồ lương tâm dơ bẩn nhà người, muốn hại chết tiểu thư nhà ta, muốn hại chết ta, dù

sao ta cũng không sống được, liền liều mạng với người!”

Diễm Nhi vội vàng ứng chiến: “Không phải là ta đập ầm sặc thuốc, rõ ràng là người đập, còn muốn vu oan ta! Ta cũng không phải ngồi không, mặc người oan uổng thế nào cũng không dám lên tiếng.”

Kiều Hạnh phun nước miếng vào mặt nàng ta: “Ta nhỏ vào! Đúng là lớn lên ở tiểu gia, toàn những thứ toan tính tài vật của người khác, lại muốn hại mạng người, các người chết không được từ tế!”

Mắt Diễm Nhi đỏ như máu nhào tới, hai người lập tức quần thành một đoàn. Diễm Nhi lớn lên ở nông thôn, tay chân khỏe mạnh, Kiều Hạnh lại ý vào tay chân linh hoạt, kinh nghiệm phong phú, nhất thời đánh nhau khó phân thắng bại. Phòng bếp gặp phải tai ương, rất nhiều thứ cũng bị đập hư, Ưông thị đau lòng muốn chết, nhào tới can ngăn, nữ đầu bếp hận bà ta cay nghiệt, giả vờ tiến lên can ngăn, lại thừa dịp đụng đổ bễ mất mấy cái chén tốt.

Ưông thị kéo nữ nhi ra, ngăn trước mặt Kiều Hạnh, Kiều Hạnh nhất quyết không tha, ngay sau đó cũng cào cho Ưông thị mấy cái vết máu trên cánh tay. Nữ đầu bếp thoát nhìn như giúp một tay, thật ra là đang cố ý làm phiền, ba người mà đánh không lại một Kiều Hạnh. Ưông thị hét lớn một tiếng: “Còn không mau đi mời Dư ma ma tới đây?”

Nữ đầu bếp hơi mím môi, cười trộm đi.

Dư ma ma đang ở trong phòng nói chuyện với Minh Phi, đột nhiên nghe được bên ngoài một hồi huyền não, tiếp đến cửa bị vỗ mạnh mấy cái, giọng nói của nữ đầu bếp to như tiếng pháo vang lên: “Ai nha nha, không xong rồi..., đại cô nương đập bình thuốc của Tam tiểu thư, Kiều Hạnh cô nương đang liều mạng với đại cô nương, còn có nãi nãi nhà ta nữa. Xin ma ma đến xem một chút”

Kiều Đào nghe vậy, vội mở cửa phòng, nhỏ giọng trách mắng: “Lớn tiếng như vậy làm cái gì? Làm Tam tiểu thư sợ rồi.”

Nữ đầu bếp bĩu môi, thâm nghĩ, trước kia nha đầu leo cây trộm trái cây, móc tổ chim lấy trứng chim lột dẻ, lên núi đốn củi nhặt lõi thối, gặp phải rắn cũng dám bắt giết làm canh uống, mới có hai ba ngày có thể ốm đến mức này sao? Trên mặt lại làm ra dáng vẻ cực kỳ nóng nảy, nói: “Kiều Đào cô nương, mau mời ma ma ra ngoài, nếu không sẽ có người mất mạng.”

Dư ma ma ngồi yên bất động, chỉ nói: “Kiều Đào, người đi nhìn xem có chuyện gì xảy ra?”

Kiều Đào vâng lời, đóng kín cửa, đi theo nữ đầu bếp đến phòng bếp. Dọc theo đường đi, nữ đầu bếp hưng phấn miêu tả Kiều Hạnh cùng Diễm Nhi ầm ỹ ra sao, đánh nhau như thế nào, nước miếng bắn cả lên mặt Kiều Đào, Kiều Đào nhẹ nhàng lau, một câu nói cũng không nói.

Bên ngoài phòng bếp chen đầy người ở của Ngô gia, trong phòng bếp càng chật ních người của Ngô gia, bao gồm Ngô Hiền Thanh, Ngô Kim Trụ độc từ Ngô gia, Phương nhi, còn có mấy thô sử ma ma. Nữ đầu bếp lôi kéo Kiều Đào, cổ hai ba lần mới đẩy được đám người ở hóng chuyện ra ngoài, đi vào phòng bếp, lớn tiếng nói: “Lão gia, nãi nãi, Dư ma ma sai Kiều Đào cô nương tới xem một chút có chuyện gì xảy ra.”

Kiều Đào hí hóp mắt nhìn lại, chỉ thấy trong phòng bếp một mảnh hỗn loạn, Kiều Hạnh tóc tai bù xù, gương mặt toàn là bụi bẩn và nước mắt, đang ngồi ở trên đất ôm cái bình thuốc bễ lớn tiếng khóc, nói là sáu bảy người Ngô gia một mình nàng ta. Ngô Hiền Thanh và Ngô Kim Trụ tay chân luống cuống đứng dựa vào vách tường, Ưông thị cùng Diễm Nhi cũng tóc tai bù xù, trên người tràn đầy dầu mỡ bụi bẩn, trên tay trên cổ tràn đầy vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương nhi giận đến đỏ bừng, quệt mồ hôi không nói lời nào.

Ưông thị kéo Kiều Đào lại, là ầm lên: “Kiều Đào, người tới thật đúng lúc, ta sống hơn ba mươi năm, cũng chưa từng gặp nha đầu nào ngang ngược như thế. Chẳng lẽ ở phủ quan gia các người quản giáo hạ nhân như vậy sao? Ta là chủ tử, vừa là thân thích trong phủ, nàng ta là khách, lại tôi tớ, lại hoàn toàn không biết tôn ti lễ nghi, hôm nay không cho nói rõ cho ta, ta nhất định không tha.”

Kiều Hạnh đập mạnh ầm sặc thuốc trong tay xuống đất, nhảy bật lên, ngón tay suýt nữa đâm vào mắt Ưông thị, mắng: “Mắt chó của người mù! Đồ tìm heo gan chó đáng chết! Người còn biết phủ chúng ta là quan gia sao? Người và ta tiểu thư nhà là thân thích sao? Các người làm hại tiểu thư nhà ta té xuống vách núi, suýt nữa đáng mạng, lại mưu đồ bí mật muốn trộm tài vật của nàng, đuổi nàng ra ngoài, lại bị ta đánh vỡ, lúc này mới mượn cơ hội đập ầm sặc thuốc của nàng, sáu bảy người đánh một mình ta, muốn giết người diệt khẩu. Ta nói cho các người biết! Không có chuyện dễ dàng như vậy! Đừng nói thiên hạ này còn có vương pháp ở đây, dù là quỷ thần cũng sẽ không dễ dàng tha cho đám bọn người!”

Mồm miệng nàng ta lạnh lợi, nói vừa vội vừa nhanh, có đầu có đuôi, lí lẽ hùng hồn, một chút chột dạ cũng không có, hình như nàng ta chính là người dễ tâm nhất.

Diễm Nhi vừa vội vừa giận, hét to: “Phi! Tiểu tiện nhân bị ối, con mắt nào của người nhìn thấy chúng ta hại đồ sao chó đó té xuống vách núi hả? Rõ ràng là chính nàng ta ngu xuẩn té xuống đấy! Nếu như không phải là nhà chúng ta chứa chấp nàng, nàng đã sớm chết rồi, lấy chút đồ của nàng ta thì có là gì!”

“Xem đi, ngay trước mặt chúng ta cứ nhục mạ tiểu thư nhà ta như vậy, có thể thấy được bình thường các người đối đãi với nàng như thế nào. Thừa nhận mình muốn trộm tiểu thư nhà ta gì đó rồi sao? Có loại thân thích ác độc không biết xấu hổ như thế này sao?” Kiều Hạnh oán hận một tiếng, lại nhào tới liều mạng: “Còn người nữa, tại sao nói ta là đồ tiện nhân? Người hiểu được cái gì gọi là đồ tiện nhân sao? Ai dạy người hả? Người nói cho ta nghe nghe, nói không rõ, ta không buông tha cho người!”

Mặc dù Diễm Nhi vạm vỡ, rốt cuộc vẫn là tiểu cô nương chưa chồng, bị Kiều Hạnh liên tiếp chất vấn làm cho mặt nàng ta đỏ tới mang tai, tay chân mềm nhũn đi mấy phần, lại bị nắm tóc.

Kiều Đào trầm mặt, trầm giọng nói: “Tất cả dừng tay cho ta! Kiều Hạnh, người làm như thế này, người biết chuyện, sẽ nói người bị buộc bắt đắc dĩ,

trong tâm chỉ muốn hộ chủ; người không biết, sẽ tin lời tiểu nhân nói, nói người ý thế hiếp người, đến lúc đó, ngay cả danh tiếng của Tam tiểu thư và gia phủ cũng bị người làm hỏng hết! Người có thể chịu trách nhiệm được sao?”

Kiều Hạnh nhào qua ôm Kiều Đào gào khóc: “Mới vừa rồi người cũng nhìn thấy, bọn họ thật là quá đáng, khi dễ tiểu thư, ý đồ mưu tài hại mệnh, lại nói bậy làm ô uế thanh danh của ta, ta lớn như vậy, chưa từng tức giận như vậy, ta không sống nữa.” Bỗng nhiên lao về phía Uông thị, lúc trước nàng ta chỉ là muốn mượn cơ hội nhón nháo, giúp Minh Phi xả giận, buông tha nàng ta, đến sau lại, nàng đột nhiên cảm thấy, nháo lên cũng không tồi.

Uông thị bị nha đầu hung hãn này làm kinh sợ đến mức liên tiếp lui về phía sau, Kiều Đào tay mất lạnh lẽ, gắt gao níu Kiều Hạnh lại, thờ dài nói: “Đừng làm rộn, chúng ta đi về trước, bẩm báo phu nhân, ai đúng ai sai, phu nhân tự sẽ chủ trì công đạo. Người cứ âm ỉ thế này, kẹp tiểu thư ở giữa, rất làm khó người. Trước tiên, cùng ta đi gặp ma ma rồi lại nói được không?”

Lúc này Kiều Hạnh mới ngừng khóc thút thít.

Uông thị thấy Kiều Hạnh không lớn xộn, vội cười theo làm lành, nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, người giúp ta khuyên nhủ Kiều Hạnh tỷ tỷ. Mới vừa rồi là nàng nghe lầm rồi, tục ngữ có câu, dân không đấu với quan, chúng ta vừa thân thích, Tam tiểu thư đến nơi này của chúng ta, là biết bao vinh hạnh a, chúng ta vui mừng còn không kịp, sao lại dám mưu tài hại mệnh? Nếu là có một chút xiu tâm tư kia, cho ta bị thiên lôi đánh, không chết từ tể được!”

Kiều Đào cười nhạt: “Đúng vậy a, Ngô gia nãi nãi là người hiểu chuyện. Nhưng lời nói của đại cô nương nghe vào không được lọt tai. Có hơi ô ngôn uế ngữ, thật sự không phải thứ mà nữ nhi nhà gia giáo có thể nói ra.”

Uông thị lập tức đánh Diễm Nhi mấy cái, mắng: “Nha đầu chết tiết kia, ba ngày không đánh người lại chẳng biết trời cao đất dày, xem người làm thế nào, muốn bức tử cha nương người mới vừa lòng sao?”

Diễm Nhi vẫn không phục, bị Uông thị bịt miệng, lệnh Ngô Hiền Thanh cùng Ngô Kim Trụ kéo nàng ta đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Thị phi (ba)

Kiều Đào dẫn Kiều Hạnh đi gặp Dư ma ma, Uông thị cũng lôi kéo Phương nhi đi theo, một đường cang không yên lòng, hai Kiều đều trầm mặt không nói lời nào, cũng làm cho Uông thị có chút mờ không ra nặng nhẹ.

Vào phòng của Minh Phi, Kiều Hạnh che miệng quỳ trên mặt đất lại khóc, còn không ngừng đánh vào miệng của mình, nói là mình vô dụng, ngay cả ảm sắc thuốc của tiểu thư cũng không trông coi được, nghe có người sau lưng mắng tiểu thư, mình cũng không có năng lực can thiệp, ngược lại bị người vấy bẩn danh dự.

Uông thị không để ý mình nhếch nhác, vội chen lên giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm. Phương nhi, mau nói với Tam Tiểu Thư chuyện đã xảy ra.” Phương nhi cảm thấy mặt mặt, tức đỏ mặt quay đầu sang một bên không lên tiếng.

Minh Phi chán ghét nhũu mày một cái, nhìn Dư ma ma không nói lời nào.

Dư ma ma không nhanh không chậm cười: “Ai u, đây là thế nào? Tại sao huyên não rồi tỉnh rồi ngủ? Hai người các người từ trong hố tro lăn lộn ra ngoài à? Hay là gặp phải ăn trộm à? Kiều Đào, mau hầu hạ Ngô nãi nãi rửa mặt, cái bộ dạng này nhìn thế nào được?”

Kiều Đào nhìn Kiều Hạnh một cái, nhỏ giọng nói: “Vay Kiều Hạnh.”

Dư ma ma cười lạnh: “Đề cho nàng quý! Chút chuyện như thế cũng làm không được, ngay cả ảm sắc thuốc cũng rơi bể, nuôi nàng làm cái gì? Đây là bắt nạt tiểu thư còn nhỏ, khi dễ phu nhân tuổi còn trẻ, không xem trọng chuyện của chủ tử. Nếu không phải đang làm khách ở trong nhà người khác, ta sẽ có thể thay phu nhân và tiểu thư xử trí trước, chết là đáng đời! Cút ra ngoài quý!” Nói đến phần sau, giọng nói rất âm ngoan.

Kiều Đào ngạc nhiên kinh hoàng mở to hai mắt, quỳ xuống cầu tình: “Ma ma, Kiều Hạnh không có phạm sai lầm lớn. Lại nói, nếu nàng chết ở chỗ này, nha môn tới hỏi, cũng không tiện. Cầu ngài tha cho nàng!”

Dư ma ma thay đổi sắc mặt, lạnh lùng cao ngạo nói: “Sợ cái gì? Lão gia đường đường là Đồng Tri Ngũ phẩm Thủy thành phủ, đại bá nhà mẹ đẻ của phu nhân, đường đường cũng là Tri Phủ Tứ Phẩm Thủy thành phủ! Dầu gì, trong kinh thành, còn có một muội phu Thị Độc Hân Lâm viện, thúc phụ Ngự sử Đô Sát viện! Đừng nói là chết một tiểu nha đầu, ngay cả chết hai đến ba người, cũng giống như bóp chết mấy con kiến, chứ tính là gì?”

Nói tới chỗ này, bất luận là Minh Phi, hay là Uông thị, đều hiểu cả rồi. Dư ma ma mang gia thế Trần thị ra, rõ ràng chính là muốn thay tân phu nhân chống lưng cho Minh Phi. Dây cung căng thẳng trong lòng Minh Phi dần dần chùng xuống.

Thức thời mới là trang tuần kiệt, Uông thị lạch bạch ngã quỵ xuống, giơ tay dùng sức đánh lên trên mặt mình: “Ta sai rồi! Lão tỷ tỷ, người xem trên mặt ta là một phụ nhân thôn quê dốt nát, tha cho một nhà ta đi! Ta là đầu heo, không biết trời cao đất rộng, mạo phạm quý nhân. Sau này cũng không dám

nữa.”

Dư ma ma cười lạnh không nói, chỉ hất cái ly trà bên cạnh xuống đất, xoay mặt tránh qua, cầm nhếch lên vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo.

Trong phòng ngoài phòng nhất thời cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng Kiều Hạnh nhỏ giọng khóc lóc, còn có tiếng Uông thị cầu xin tha thứ cùng tiếng đánh lộp bộp vào trên mặt. Uông thị tóc tai bù xù, trên cổ cùng trên tay còn lưu lại vết máu bị Kiều Hạnh cào, toàn thân dính mờ bụi bặm, khoe miệng sưng lên, muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Thấy mẫu thân chịu nhục, trong mắt Phương nhi chứa lệ, ủy khuất nhìn Minh Phi, muốn nâng lên tiếng giải vây. Minh Phi nhắm mắt lại, mặc niệm: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy. Người không phạm ta, ta không phạm người, tất cả đều vì sống sót, không thể mềm lòng, không thể mềm lòng.

Dư ma ma thấy thời gian cũng không kém nhiều, làm ra vẻ kinh ngạc: “Ngô nãi nãi đây là thế nào? Tại sao lại quý xuống đất? Đây thật là hại chết nô tỳ rồi, ôi chao ôi, thật là đã lớn tuổi rồi, không cẩn thận liền ngã gập ả. Kiều Đào, ngươi cũng không nhắc nhở ta một tiếng, mau đỡ Ngô nãi nãi dậy.”

Lão điều nô đáng hận, trong lòng Uông thị hận muốn chết, nhưng chỉ có thể bầm bụng chịu đựng nói: “Tam Tiểu Thư, người nói một câu, những năm này mặc dù ta đối với người không phải là cực tốt, nhưng đầu gối cũng nuôi người lớn như vậy, nếu không phải Tiểu Tâm nhà ta chăm sóc, hai năm trước người bệnh nặng cũng sẽ không khỏi, làm người không thể không có lương tâm, qua cầu rút ván.”

Bà ta không đề cập tới trận bệnh nặng hai năm trước thì còn tốt, vừa nhắc tới trận bệnh nặng kia, trong lòng ngực Minh Phi quay cuồng một trận, một cơn lửa giận gần như muốn từ trong lồng ngực tuôn ra. Nếu không phải Phương nhi, Thái Tam Tiểu Thư chỉ sợ chết hai trận cũng không đủ. Lại nghĩ đến những đau khổ mà mình đã ăn sau đó, Minh Phi không chỉ hận, thì chính là bi thống. Nhưng suy cho cùng nàng vẫn bận tâm đến cảm thụ của Phương nhi, nhìn xuống lửa giận, kéo vạt áo Dư ma ma, nhỏ giọng nói: “Ma ma. Phương nhi nàng đã giúp ta rất nhiều lần.”

Hai mắt Kiều Đào nhìn Minh Phi, cười nói: “Ma ma, dường như Tam Tiểu Thư bị dọa sợ.” Lại đi đỡ Uông thị: “Ngô nãi nãi, ngài dẫn tới đâu rồi? Chuyện này, như thế nào cùng Tam Tiểu Thư có liên quan được? Tam Tiểu Thư, chỉ là đứa bé không hiểu chuyện thôi.”

Dư ma ma lắc đầu thờ dài, đi tới tự mình đỡ Uông thị dậy: “Nãi nãi, chúng ta là thân thích, Tam tiểu thư của chúng ta cùng tiểu thư Phương nhi tình cảm lại tốt, Tam Tiểu Thư là một đứa bé ngoan nhẽ dạ, ngươi cũng không thể vút những lời khó nghe kia lên trên người nàng.”

Uông thị hạ mí mắt, đánh mặt, gượng cười: “Đúng, vừa rồi là ta nói bừa thôi. Tam Tiểu Thư không nên cùng ta so đo.”

Minh Phi nói: “Thậm không nên khách khí. Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, đến bây giờ ta cũng không biết, đau đầu quá.” Nàng thật sự chóng mặt, chỉ cảm thấy hai bên lỗ tai có vô số ruồi nhặng vây quanh kêu ông ông ông.

Dư ma ma lệnh Kiều Đào hầu hạ Tam Tiểu Thư, kéo tay Uông thị đi ra ngoài: “Đi đi, nô tỳ hầu hạ nãi nãi rửa mặt thay quần áo.”

Rốt cuộc trong phòng cũng yên tĩnh lại, Kiều Đào cười nói: “Tiểu thư còn muốn ăn cao hoa đào không?”

Minh Phi không còn hơi sức nói: “Không muốn ăn, cái gì cũng không muốn ăn.” Ngược mắt nhìn Phương nhi, nhỏ giọng nói: “Phương nhi.”

“Ngươi đừng gọi ta.” Trong mắt Phương nhi chứa đầy nước mắt, xoay người chạy ra ngoài.

Trong mắt Minh Phi hiện lên chút âm đạm, tựa vào trên gối đầu, nhìn nóc màn trướng không nói lời nào.

Kiều Đào nhu hòa nói: “Tam Tiểu Thư, nô tỳ thường nghe Đại công tử nói, được cái này thì mất cái kia, hai việc có hại cùng đặt ở trước mặt thì lấy việc hại ít hơn, hai việc cùng có lợi thì lấy cái lợi nhiều hơn. Nói đúng hơn là, nếu có hai loại lựa chọn đều sẽ có hại, thì chọn cái hại ít hơn, nếu hai loại lựa chọn đều có lợi, thì chọn cái lợi nhiều nhất. Trước sau gì người cũng phải đưa ra lựa chọn, hôm nay tiểu thư Phương nhi không hiểu lòng của người, sau này chắc chắn sẽ hiểu.”

Minh Phi xoay người, kéo chăn đắp lên mặt. Nàng không phải cố ý muốn đa thương lòng của Phương nhi, hôm nay Phương nhi không hiểu, tương lai cũng không nhất định sẽ hiểu, nhưng nàng không làm như vậy, thì nàng có thể làm thế nào? Huống chi nàng cũng không ngờ, chuyện sẽ diễn biến đến nước này. Kiều Hạnh không biết xấu hổ liều mạng cay cú, Dư ma ma lòng dạ độc ác lợi hại mặt không biến sắc, Kiều Đào có bản lĩnh âm thầm thêm dầu vào lửa, mỗi người đều rất lợi hại. Xem ra về sau những thứ nàng cần học, vẫn còn rất nhiều đây.

Kiều Đào chỉ nói tánh tình trẻ con, tức giận một lát liền quên, cũng không quấy rầy nàng, ngồi ở dưới cửa sổ cầm cái yếm lên tiếp tục thêu.

Minh Phi ở trong chăn buồn bực một hồi, nhô đầu ra, thấp giọng nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, trời đã tối rồi, tỷ không cần thêu nữa, hại mắt.”

Kiều Đào có chút bất ngờ cười nói: “Không sao, quen rồi. Nếu tiểu thư không muốn uống thuốc, chờ Dư ma ma trở lại, nô tỳ chung canh trứng gà cho người được không?”

“Được. Làm cái gì ta cũng ăn.” Minh Phi buồn buồn gật đầu: “Tỷ nói tỷ muốn ở lại bên cạnh ta, là thật sao?”

Kiều Đào nói: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì là thật. Nếu Tam Tiểu Thư không yên tâm, không ngại hỏi Dư ma ma một chút?”

Ngày hôm đó Thái gia dùng cơm tối rất muộn, món ăn cũng rất đơn giản. Chính là củ cải trắng hầm xương, cộng thêm mấy đĩa dưa muối. Uông thị cũng phá lệ không có dùng cơm tối với đám người Dư ma ma, mà sai bà tử thô sử đưa thức ăn đến trong phòng Minh Phi.

Gương mặt Kiều Hạnh bị sưng, đứng ở trước bàn ăn cơm, trong mắt lóe lên tia sáng vui vẻ há hê: “Ma ma, hôm nay xem như tiện nghi cho bà ta. Vẫn là ngài lợi hại, vừa ra tay là trúng đích, để cho bà ta cảm thấy ăn hoàng liên (có khổ nói không được), còn phải bồi thường tiền thuốc cho tiểu thư.”

Dư ma ma không nhịn không lại từ một tiếng, nói: “Lá gan người thật lớn. Người không nghĩ tới, Tam Tiểu Thư còn phải ở lại chỗ này, sau này cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, thì làm thế nào? Một chút đường sống cũng không giữ lại, tại sao không học được một chút chừng mực nào của Kiều Đào vậy hả?”

Mặt Kiều Hạnh không còn một chút máu, nói: “Nhưng tiểu thư trước sau cũng là tiểu thư nhà quan, có thể nào để cho bọn họ làm nhục như thế?”

Dư ma ma chẳng nói đúng sai cười một tiếng, trầm nghĩ, nếu không phải phu nhân cần nài, cái lão đạo sĩ Bạch Phong Quan kia lại nói như vậy, cái gì mà tiểu thư nhà quan cũng chẳng qua là một đám cỏ dại thôi. Chuyện trước mắt làm xong, ai sẽ vì nàng ra mặt?

Tất nhiên mấy người khác không biết trong lòng Dư ma ma nghĩ như thế nào, nhưng đều nhìn ra hôm nay tâm tình Dư ma ma không tệ. Kiều Hạnh tay chân cần mẫn tiến lên hầu hạ Dư ma ma, lời ngon tiếng ngọt thổi phồng, Kiều Đào im lặng không lên tiếng thu bát đĩa, tự mình đi phòng bếp sắc thuốc cho Minh Phi lần nữa.

Đêm đến, Dư ma ma gác đêm cho Minh Phi, giống như vô ý nói: “Tam Tiểu Thư, người còn muốn ăn cao hoa đào không? Nhưng mùa này, hoa đào có thể sẽ khó tìm.”

Liền thấy gương mặt Minh Phi chợt dạ và hoảng sợ, cẩn thận từng li từng tí nhìn bà ta, muốn ngồi dậy: “Ma ma, ta chỉ là thuận miệng cùng hai vị tỷ tỷ nói như vậy, ta không phải cố ý cho các người thêm phiền toái. Các nàng không phải bởi vì chuyện này mà đánh nhau chứ? Vậy không trách được Phương nhi ghét ta rồi. Sau này ta không bao giờ tùy hứng nữa.”

Dư ma ma cười cười, đưa tay ngăn nàng lại, nói: “Chẳng qua là muốn ăn chút cao mà thôi, được coi là cái gì? Các nàng không phải là vì chuyện này ầm ĩ. Chuyện hôm nay, người có ý kiến gì không?”

Minh Phi liên tục đắn đo, nói: “Ma ma là hỏi chuyện Kiều Hạnh cùng Ngô thẩm, Diễm Nhi tỷ tỷ mâu thuẫn với nhau sao?”

Dư ma ma nói: “Đúng vậy. Khi đó, người sợ à?”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thủ đoạn (1)

Minh Phi nói: “Nếu là lúc trước, nhất định ta sẽ rất sợ. Nhưng hôm nay có ma ma và hai vị tỷ tỷ ở đây, không biết vì sao, ta không còn sợ nữa.”

Dư ma ma cười nói: “Nhưng người nhất định cảm thấy, tội nô tỳ đã làm quá phận rồi. Những thứ này đều là lúc trước khi ra cửa, phu nhân đã giao phó. Phu nhân nói, không thể để Tam tiểu thư bị khinh bỉ chịu khổ, tất cả đều đã có nàng, cho nên nô tỳ mới cả gan mang nhà cửa Quan gia trong nhà ra, để tạo áp lực. Tuy là vì sức khỏe của ngài, nhưng đã quấy rầy ngài, mong ngài tha lỗi.”

Minh Phi hiểu rất rõ tình cảnh của mình, vì vậy cũng không trông chờ vào việc họ nhất định sẽ coi trọng, thậm chí phục vụ mình, nàng chỉ cần ở trên mặt không gây trở ngại cho mình là được, vì vậy giả bộ nở một nụ cười miễn cưỡng: “Các người cùng là vì ta... Ta sao lại không biết phân biệt đây? Nếu có cơ hội, ta còn muốn tự mình hướng mẫu thân nói cảm ơn đây.” Dư ma ma đối với Trần thị là thật sự trung thành, đến lúc nào, nàng mới có thể lực có thể thuộc về mình đây?

“Người phải nhớ, người là tiểu thư Quan gia, không thể so mình với những thứ dân đen kia, không thể dễ dàng bị người khác mạo phạm.” Thấy Minh Phi đáp, Dư ma ma lại hỏi: “Kiều Hạnh và Kiều Đào, tiểu thư thích người nào hơn?”

Minh Phi do dự thật lâu, mới nói: “Hai tỷ tỷ đều giống nhau, đều rất có năng lực. Chỉ là lần này, đại khái thì người Ngô gia sẽ oán hận Kiều Hạnh tỷ tỷ. Ta sợ về sau người không có ở đây, họ sẽ lại đánh nhau.....”

Dư ma ma nghe thấy ý này, chính là nhìn trúng Kiều Đào rồi, lại không đồng ý mà quyết định, chỉ nói: “Ngủ đi, ngủ đi, đừng để quá mệt nhọc.” Tam tiểu thư như vậy có chút mềm yếu sợ phiền phức, nhưng lại có bộ dáng rất thức thời, rất phù hợp.

Minh Phi nghĩ đến kế sách của mình đã thành công, cuộc sống sau này sẽ tốt hơn nhiều so với ngày trước, tối thiểu mình sẽ không phải nhìn đối bị bỏ đói nữa, ngay cả dinh dưỡng cho thân thể phát triển cũng hơn. Chẳng qua trong mộng nàng lại nhìn thấy Phương nhi bị uy khuất nhìn mình chằm chằm, bảo là muốn tuyệt giao cùng nàng, lại không thể thuận theo nên có chút buồn bực.

Ngày hôm sau, quả thật Phương nhi không có đến như mọi ngày, sáng sớm sẽ tới nhìn Minh Phi, bởi Minh Phi nói chuyện, mà lại núp ở trong phòng nàng không chịu ra ngoài. Ngay cả Kiều Đào cố ý mời nàng tới gặp Minh Phi, nàng cũng cúi thấp đầu không chịu đi, còn giận giữ quát lên, xoay người hung hăng đập vào cửa.

Tình bạn của tiểu hải tử, thuần khiết lại ngây thơ, không cho phép có một tia tạp chất nào. Đêm qua Ưông thị trước mặt mọi người rơi vào cảnh nhếch nhác, mắt thế diện như vậy, vô luận thế nào thì trong lòng và mặt mũi Phụng nhi cũng khó chịu.

Cái này thật giống như, hai con chim nhỏ vốn đang cùng nhau sống cuộc sống vui vẻ, thân thể một trong hai con chim nhỏ cường tráng hơn một chút, mỗi lần đều che chở con chim nhỏ nhu nhược kia một chút, lúc này, hai con đều rất vui sướng. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, con chim nhỏ cường tráng kia đột nhiên phát hiện, vốn bằng hữu phải dựa vào mình kia thế nhưng lại không phải là đồng loại, mà là một con chim cao cao tại thượng, mà con chim Phụng này còn có thể mang đến tai họa cho người một nhà mình, chính mình còn phải cầu xin nài nỉ thì mới có thể bảo toàn được người nhà mình, mình không còn thương cảm nhìn đồng bạn nữa. Con chim nhỏ cường tráng đương nhiên là không thể tiếp nhận loại thân phận địa vị bị chuyển biến này, nên khi gặp sẽ trốn tránh bằng hữu.

Minh Phi buồn rầu nghĩ, có lẽ mình đã bị mất vị bằng hữu đầu tiên. Nhưng nếu cho thêm nài nỉ một cơ hội nữa, nàng cũng vẫn sẽ không chút do dự làm như vậy, bởi vì nàng không có sự lựa chọn nào khác. Đối với người mà sự sinh tồn cũng thành vấn đề mà nói, tình bằng hữu là gì, đều là xa xỉ phẩm.

Nếu lúc Ưông thị vừa mới vào trong phòng, nàng liền mở miệng thay Ưông thị mà cầu cạnh, như vậy, không chỉ Dư ma ma và hai nha đầu kia sẽ cho rằng nàng mềm yếu dễ bắt nạt, không biết phân biệt, ngay cả Ưông thị cũng sẽ không nhớ đến tình cảm của nàng, ngược lại sẽ càng khi dễ nàng hơn. Ngày sau coi như nàng may mắn có thể thoát khỏi cái bẫy khổ này về nhà, thì mọi người trong nhà cũng sẽ không bởi vì nàng thiện lương mềm yếu mà đối xử tử tế với nàng, mà chỉ biết xem thường nàng, khi dễ nàng thôi.

Một câu nói, nếu chính người không có bản lĩnh giải quyết vấn đề, thì người khác lúc vì người giải quyết vấn đề cũng không cần đánh giá đến người khác, không cần làm cho người khác nghi ngờ, ví như Đường Tăng chính là loại điển hình này. Nàng mới chín tuổi, còn chưa có lớn, bị người thân vứt bỏ, không nơi nương tựa, nên nàng cũng không dám mạo hiểm.

Vào buổi trưa, Kiều Hạnh thừa dịp trong phòng không có những người khác, chạy đến nói chuyện với Minh Phi: “Tam tiểu thư, ngài đã hài lòng chưa?”

Minh Phi hạ mí mắt nói: “Lá gan người cũng quá lớn rồi, ta đã nói, không cần làm tổn thương đến hoà khí. Người xem, hiện tại Phụng nhi oán hận ta, ta làm thế nào mới tốt đây?” Kiều Hạnh nhất định là cố ý, cãi nhau, dù là mình có đối ý, thì mẹ Dư cũng sẽ không lưu nàng ở lại chỗ này nữa. Nhưng Minh Phi không thể không thừa nhận, Kiều Hạnh nỗ lực một chút cũng đáng giá.

Kiều Hạnh cười cười: “Nếu nô tỳ nói câu nào không được xuôi tai, ngài là tiểu thư Quan gia, Phụng nhi bắt quá cũng chỉ là một nữ nhi của tiểu phú hộ nông thôn mà thôi, được tính là cái gì chứ? Ngài và nàng ta không phải là người đi chung trên một con đường, chung quy thì một ngày nào đó cũng sẽ tách ra, từ đó cũng không thể gặp nhau nữa. Tiểu thư cần gì tự mình tìm khổ chịu?”

Người bạc tình khá lắm! Minh Phi oán thầm, rồi lại nghĩ đến chính mình cũng vừa mới đã thương trái tim của Phụng nhi, nên họ khan một tiếng, nói: “Người yêu tâm, ta sẽ không giữ người lại.” Dừng một chút, nhắc nhở Kiều Hạnh: “Chuyện bộ quần áo kia, ta cảm thấy trước hết để cho mẹ Dư biết là tốt nhất.”

Người giống như Dư ma ma này, kiêu kỳ nhất chính là người phía dưới dấu điểm mình, bỏ qua mình đi lấy lòng cấp trên, nếu Kiều Hạnh đem chuyện che dấu Dư ma ma, tất nhiên Dư ma ma sẽ cho nàng nếm không ít đau khổ. Minh Phi cũng không phải quá quan tâm tới Kiều Hạnh, mà nàng cho là sau này vẫn còn cần cùng Kiều Hạnh giao thiệp, nhiều người thì nhiều đường.”

Ánh mắt Kiều Hạnh loé lên một cái, cười nói: “Đã hiểu, nô tỳ sẽ rút ra chút thời gian để nói cho mẹ Dư.” Dư ma ma một lòng chèn ép nàng, nàng ngu mới nói cho Dư ma ma đấy.

Minh Phi nhìn bộ dáng kia của Kiều Hạnh, rõ ràng chính là chỉ trả lời mình qua loa. Cũng không nguyện ý thì thôi, muốn lấy được thì trước tiên phải bỏ ra, đây chính là quy tắc, sau khi bị thua thiệt Kiều Hạnh tự nhiên sẽ nhớ lời nàng. . . , mới biết nàng tốt.

Dư ma ma ở Ngô gia sáu bảy ngày, mắt thấy Minh Phi đã tốt, Ngô gia ở nơi này tạm thời sẽ không gây ra được sóng gió gì lớn, mới quyết định trở về. Kiều Hạnh được như nguyện đi theo bà ta trở về, mà Kiều Đào, thì bị lưu lại hầu hạ Minh Phi.

Dư ma ma an ủi lời kéo tay áo của Minh Phi đang khóc không chịu buông tay nói: “Hiện nay đã gần cuối năm, trong nhà còn nhiều chuyện. Nô tỳ phải trở về giúp việc cho phu nhân, người của tiểu thư ở đây không nhiều lắm, đợi sau khi trở về, ta sẽ bẩm rõ với phu nhân, rồi sẽ phái một ma ma tới.”

Minh Phi lau nước mắt, rất không muốn buông tay ra: “Lẽ mừng năm mới kính xin mẹ thay ta dập đầu cho phụ thân, mẫu thân. Hãy nói, ta nhớ nhà, nhớ bọn họ.” Nói là nhớ bọn họ, ai cũng biết chỉ là một câu nói xã giao, nhưng nhớ nhà, lại là sự thật. Không phải nàng nghĩ muốn rơi vào những thứ tranh đấu kia, mà ở trong hoàn cảnh xã hội này, nàng chỉ có thể trở lại nơi đó thì mới tìm được đồng minh, tìm được đường sống.

Dư ma ma tất nhiên là miệng đầy lời đồng ý. Kiều Hạnh đỡ Dư ma ma ngồi lên xe ngựa, hí mắt nhìn về phía Minh Phi và Kiều Đào phát tay: “Trở về đi thôi, thời tiết lạnh lắm, qua ít ngày tới ta sẽ tới thăm các người.”

Đợi khi không nhìn thấy Minh Phi và Ngô gia nữa, Dư ma ma thu hồi nụ cười hiền lành trên mặt, lên tiếng kêu Kiều Hạnh: “Kiều Hạnh, có biết vì sao ta chỉ mang người về không?”

Kiều Hạnh thấy khoé môi bà ta chứa nụ cười lạnh lùng, nên cảm giác có chút không ổn, rút cổ một cái, lo lắng đề phòng nói: “Bởi vì nô tỳ trung thành đối với phu nhân, trung thành đối với mẹ.”

Dư ma ma cười lạnh một tiếng, đột nhiên đánh nàng ta một cái bạt tai, đem một cái bọc quần áo nhỏ ném tới trước mặt nàng: “Tiểu tiện nhân bỉ ổi, cũng dám ở trước mặt ta làm nhiều chuyện lừa bịp? Ta hỏi người, bộ quần áo này là chuyện gì xảy ra?”

Chính là bọc đồ nhỏ chứa quần áo dính máu của Minh Phi, Kiều Hạnh nhớ mình đã giấu rất kỹ, như thế nào lại bị cái ma ma chết tiết này lấy ra được đây? Hướng về ánh mắt như muốn ăn thịt người của Dư ma ma, Kiều Hạnh thiếu không được che đi khuôn mặt nóng rát của mình, nhìn xuống nước mắt giải thích: “Mẹ ngài hiểu lầm rồi, y phục này là Tam tiểu thư ném cho ta, ta cảm thấy rất tiếc, cảm thấy có thể giặt sạch đi để làm đồ giày, nên lúc này mới len lén cầm. Nếu mẹ không thích, ta sẽ ném nó đi.”

Dư ma ma một phen đề lại cái bọc kia, gắt gao nhìn chăm chăm Kiều Hạnh, trong mắt tràn đầy ác ý, đó như là ánh mắt của loại lang sói rất hung ác và oán độc bất chấp tất cả để giữ thức ăn. Kiều Hạnh hạ mí mắt, không dám thờ mặt.

Dư ma ma chậm rãi nói: “Ngươi có chút tâm địa gian xảo, thật sự cho rằng ta không biết? Vốn phu nhân muốn cho ngươi và Kiều Đào ở lại hầu hạ Tam tiểu thư, nhưng ngươi lại cả gan làm loạn, lại còn đánh nhau gây náo loạn, làm hại ta sau khi trở về không thể không hướng phu nhân cáo lỗi. Ngươi làm cho hồng chuyện của ta, ngươi bảo ta nên làm thế nào đây?”

Kiều Hạnh vội dập đầu nói: “Mẹ, mẹ, xin ngài thương xót cho ta, Ta từ lúc còn nhỏ, đã không hiểu chuyện, làm hồng chuyện của ngài, ta biết sẽ phải nhận phạt bị đánh, nhưng ta thực sự không cố ý.” Trên mặt nàng đều là ngoan ngoan đáng thương, nhưng trong lòng lại rất xem thường. Làm hồng chuyện? Nếu không có nàng đại náo một trận, thì chuyện xấu này đã không nhanh như vậy được biết đến sao? Kiều Hạnh thấy Dư ma ma càng ngày càng ngăn cản con đường của nàng, nên thầm oán hận không dứt.

Dư ma ma hừ lạnh: “Ta sao dám xử phạt ngươi? Ta và ngươi đều chỉ là hạ nhân giống nhau mà thôi. Ở trong lòng ngươi, chỉ sợ đối với phu nhân cũng không biết là coi ra cái gì nữa? Có phải ngươi cảm thấy mình giống như đoá hoa nhỏ, bị vùi ức? Ta cho ngươi biết, tỷ muội trong kỹ viện giống như hoa có rất nhiều, muốn một bước lên trời, ngươi có phải là nên học hỏi họ nhiều hơn không?”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thủ đoạn (2)

Dư ma ma là người bên cạnh mà phu nhân kính trọng nhất, bà ấy nói muốn bán mình, thì tuyệt đối không phải chỉ là hù dọa treu đùa mình một chút, bà ta tuyệt đối sẽ làm được. Bây giờ Kiều Hạnh mới thấy thật sự sợ hãi, hối hận vì không nghe lời Minh Phi, khóc thê thảm thành tiếng: “Mẹ đây là muốn bức tử ta sao? Ta từ nhỏ đã bị bán vào phủ, lại bị ném ở hậu viện làm việc nặng, nếu như không có phu nhân, thì ta nào có ngày thoát khỏi đây? Trong lòng ta, chỉ nhớ tới phu nhân là người tốt và có tấm lòng hiền hậu, vì phu nhân, dù lên núi đao xuống chảo dầu, ta cũng nguyện ý. Chỉ cầu mẹ cho ta cơ hội này, để cho ra hầu hạ phu nhân, cố gắng hiếu thảo. Ta sẽ không dám tự chủ tương nữa.”

Dư ma ma lạnh nhạt nói: “Ngươi nhớ bốn phận của ngươi là được rồi, những thứ khác không cần vọng tưởng, coi chừng ngay cả mạng cũng mất.”

Mặt Dư ma ma lạnh nhạt, nhưng trong nội tâm lại có chút hài lòng, mấy nha đầu hồi môn bên cạnh phu nhân, dung mạo cũng không phải là quá tốt, không thể so được với nha đầu này, mặc dù trung thành, nhưng lại không thể đến gần lão gia, càng không thể chắc chắn được sủng ái. Nhưng nha đầu này lại bất đồng, nàng là do chính Thái phủ nuôi lớn, so sánh mà nói, thì mức độ tiếp nhận của lão gia sẽ cao hơn, sẽ tin tưởng nàng ta hơn, chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất, đó là tâm tư của nàng ta quá mức linh hoạt.

Cho nên sau khi trở về bà phải cùng phu nhân thương lượng, có nên mượn tay Nhị Di nương hay không, trước tiên đem nha đầu này đè ép một thời gian, hành hạ một phen, đợi nàng ta khô sở không được nữa, thì lại móc ra, đưa đến bên cạnh lão gia, để cho nàng ta nếm chút ngon ngọt. Đợi sau khi nàng ta cùng Nhị Di nương chống lại nhau, vì phải bảo vệ tánh mạng, sẽ không lo nàng ta không nghe theo sự điều khiển và an bài của phu nhân.

Dư ma ma trở lại Thái phủ, đã là gần tới ngày hôm sau, trước hết là bài kiến Trần thị, sau đó đem toàn bộ sự vụ lớn nhỏ lúc xuất hành, tất cả kinh nghiệm, những chi tiết không rõ miêu tả lại một phen với Trần thị. Khen Minh Phi mấy câu: “Vóc người không tệ, cũng biết ân huệ, còn đôn hậu, chỉ là có chút mềm yếu thôi. Chịu khó bồi dưỡng một chút, tương lai vẫn có thể có bản lĩnh.” Lại đem thẻ cho Trần thị nhìn, cười nói: “Tống đạo sĩ này có một chân tài thực học. Nô tỳ vì nàng mà thù, liền mời người viết lung tung vào tờ bát tự, cùng bát tự Kiều Hạnh, Tam tiểu thư để xen lẫn một chỗ đưa cho hấn. Ai biết nha, thế nhưng hấn liếc mắt một cái đã nhìn ra!”

Từ trong túi da ù tay làm bằng da Chồn tía Trần thị rút ra một bàn tay trắng ngần, cầm thẻ ký lên nhìn hồi lâu, nói: “Ngày mai lại đến Thanh Phong quán xem một chút. Bộ quần áo kia, ngươi thu lại thật tốt, ngày sau sẽ hữu dụng.” Nhiều năm sống cuộc sống nữ nhi thứ xuất, nàng đã dưỡng thành thói quen cẩn thận một chút, người khác nói, nàng một mực đều không tin, chỉ có chính nàng mắt nhìn thấy, nàng mới có thể tin tưởng.

Dư ma ma có chút âm ức, nên thay đổi đề tài, cười nói: “Nha đầu Kiều Hạnh kia?”

Trần thị đem thẻ ký ném lên trên bàn tròn bằng gỗ lim khảm đá cẩm thạch, lạnh nhạt nói: “Ngươi cùng nàng ta nói, ta là người bao dung biết dùng người hợp lý, nhưng phải nhìn xem lão gia có thích nàng ta hay không thì mới nói được.”

Dư ma ma hỏi: “Ý của tiểu thư là.....?”

Trần thị ngoắc ngoắc tay: “Ngươi hãy nghe ta nói.” Sau khi nói vài câu ít ỏi, Dư ma ma cười đến híp cả mắt lại, vuốt bàn tay của Trần thị, từ ái nói: “Tiểu thư luôn là người thông minh nhất. Ngài yên tâm, lão nô nhất định sẽ xử lý việc này toàn vẹn.”

Trần thị vén mấy sợi tóc thưa hơi vương mắt, nói: “Cuối cùng ta cũng không thể để cho mẹ ta chịu khổ theo ta được có phải hay không? Ngày mai đi Thanh Phong quán, người phải cẩn thận, đừng vội khiến người khác biết. Ta đã là vợ của Thái gia, ngày sau không được gọi ta là tiểu thư nữa. Người mới đi đường xa, cực khổ rồi, đi xuống, nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần tới hầu hạ ta nữa.”

Dư ma ma vừa ra đến cửa trước, do dự một chút, nói: “Phu nhân, nếu ngày mai Thanh Phong quán thuyết giải không giống, vậy thì phải làm thế nào? Phu nhân nên sớm nghĩ cách ứng đối mới một chút mới phải, nơi này không được, thì ta dùng biện pháp khác.” Bà ta vừa mới vào cửa đã nghe nha đầu thân cận của Trần thị nói, trong mấy ngày bà ta đi này, lão Thái gia cũng có nửa thời gian là nghỉ ở chỗ Nhị Di nương, còn hai ngày chia cho hai vị di nương khác, phu nhân mình ở nơi này, bẽ bẽ ngón tay cũng đếm được. Đây là trong thời kỳ tân hôn, về sau làm sao còn có thể đây?

Trần thị hạ mí mắt không nói gì, một hồi lâu mới nói: “Người nói, Tổng đạo sĩ nói, nàng vốn ra đời vào tháng ba, là bởi vì bị người cưỡng ép đổi mệnh, cho nên mới phải ra đời vào tháng hai? Người đi hỏi thăm một chút, ban đầu Trương thị có phải là sinh non hay không? Lại vì cái gì mà sinh non?”

Dư ma ma nói: “Thật ra đã lâu năm, chỉ sợ cái gì cũng không tra ra được.”

Trần thị khẽ mỉm cười: “Coi như tra ra được thì phải làm thế nào chứ? Mọi người đều đã chết rồi, con trai của nàng ta còn nhỏ, ai lại thò đầu ra? Ta muốn, chính là hiệu quả của cái loại chi tốt bề ngoài này, chỉ cần khiến người bên dưới biết rõ, có cái ý kiến này, sau đó truyền tới lỗ tai những người khác là đủ rồi.”

Nếu mọi người đều biết, chuyện của Minh Phi này, thật ra là do Nhị Di nương ám hại chính thế, thủ đoạn sát hại đích nữ, như vậy, nàng ta có xuất thân tốt hơn nữa thì thế nào? Không cần người khác khích bác như thế, chỉ riêng việc nàng ta làm với một đứa trẻ mới sinh như vậy thì những người phụ nữ có con đều hận nàng ta tới thấu xương, trăm phương ngàn kế muốn mạng của nàng ta! Sẽ liên lụy tới cả mấy thằng nhóc con kia của nàng ta, đều sẽ không có kết quả tốt!

Dư ma ma chợt hiểu ra, cười nói: “Tất nhiên, lời đồn càng nhiều, thì sẽ trở thành sự thật. Huống chi đây là sự thật?” Nói tới chỗ này, bà ta thương cảm nói: “Các tiểu thư trong nhà, chỉ có ngài là thông minh nhất, có tri thức hiểu lẽ nghĩa nhất, chỉ là.....” Được đâu thai nằm từ trong bụng mẹ, nhưng cái lời nói này lại dính dáng đến mẹ ruột của Trần thị, nên bà ta khó mà nói ra được.

Trần thị cũng không quan tâm, sờ mặt của mình một cái, thờ dãi nói: “Nào chỉ có đâu thai nằm từ trong bụng mẹ? Chính là lúc tạo dáng dấp, cũng sai lệch.” Trừ mặt ra, nàng không kế thừa được chút xinh đẹp nào của mẫu thân, ngược lại lại xấu xí giống cha.

Mặc dù vậy nhưng nàng mới được cha thích, làm giảm cảnh giác của mẹ cả, được đọc nhiều sách một chút, biết nhiều đạo lý hơn rất nhiều. Có thể coi là học sách nhiều hơn nữa, hiểu được nhiều đạo lý hơn nữa, nhưng không có thiên kiều bá mị, nàng cũng không thể lấy được người chồng mình muốn. Nàng bắt đầu nghĩ đến bộ dáng của phu quân Thái Quốc Đống kia tuy là trung niên, nhưng dáng vẻ vẫn còn phong lưu phóng khoáng, lại nghĩ đến ánh mắt thất vọng và nở nụ cười gượng của hắn trong đêm tân hôn khi vén khăn voan của nàng ra, trong lòng nàng như dao cắt.

(Thiên kiều bá mị: Xinh đẹp, quyến rũ.)

Mặc dù lấy diện mạo và thân phận của nàng, cùng mấy tỷ muội xuất thân giống nàng trong nhà mà so sánh, thì coi như nàng đã được gả vào chỗ tốt rồi. Nhưng nếu như, nàng là dòng chính nữ, nàng có thể tìm được một phu quân không ghét bỏ diện mạo của nàng, tuổi tác và tướng mạo tương đương, hai bên đều vui vẻ sống qua ngày, mà không phải là cái nhìn ghét bỏ nàng, một đồng con cái thiếp thất của phu quân.

Khi đó, phụ thân tự mình nói cùng nàng: “Mặc dù là làm vợ kế, Thái Quốc Đống cũng lớn tuổi, quan chức cũng không coi là cao, nhưng, hắn mới ra hiệu đã ở vị trí này, ở cùng nhóm người khôi phục đầu tiên, có chức vị tương đối này mà nói, cũng là rất tốt rồi. Biết tại sao không? Hắn là sự phụ của Hoàng đế, nói không chừng lúc nào đó lại phát lên. Không có cha mẹ chồng, người qua đây sẽ như nhà mình, cũng rất tốt.”

Thật ra thì phụ thân còn một câu chưa nói, lấy diện mạo cùng xuất thân của nàng mà nói, thật sự là không thể lựa chọn. Cho nên nàng thật sự cao hứng nhận lời, còn cảm tạ phụ thân và mẹ cả đã chọn cho nàng một cuộc hôn nhân tốt, ngay trước những người khác, nàng cũng cười đến rức rỡ thỏa mãn. Nhưng sau lưng, nàng thật là khô sở, đáng đáp không tốt không phải lỗi của nàng, sinh ra là thứ nữ cũng không phải lỗi của nàng, nàng đã nỗ lực như vậy, nhưng vẫn không chiếm được thứ mình muốn.

Không thể không chấp nhận. Nhưng sau đó, nàng mới phát hiện tình huống Thái gia so với nàng tưởng còn phức tạp hơn nhiều. Trước không nói Thái Quốc Đống háo sắc nhiều thiếp, ái thiếp Nhị Di nương xuất thân rất tốt, ý sủng mà kiêu, nắm kinh tế nhiều năm, cây lớn rễ sâu; Nói đến bồi phận của mấy tiểu nhân này, cũng rất phức tạp.

Trưởng tử Thái Quang Đình tuổi thật là 13, tuổi mụ là 14, mặc dù tuổi không lớn, nhưng cơ bản đã được định hình, đi học đọc sách đều tốt, là người nhạy bén, không đoán ra được ý định; phía dưới hắn còn có hai người do Nhị Di nương sinh, thứ tử không nhỏ hơn hắn bao nhiêu cũng rất lợi hại. Coi như vận khí của nàng tốt, thì sang năm cũng mới có thể sinh được con trai, trong thời gian ngắn vẫn phải giặt gấu vá vai, thử nghĩ, một đứa nhỏ làm sao có thể so với nhóm thiếu gia sắp trưởng thành đây? Tình huống thật sự đáng lo.

Thật may là Thái Quang Đình có vẻ như rất coi trọng tình thân, rất thương Minh Phi và Lục tiểu thư Minh Ngọc là nữ nhi khác do Trương thị hạ sinh. Chỉ mong có thể mượn cơ hội này, mượn thế lực bọn hắn một phen. Chỉ cần mấy đứa con vợ đầu này cùng một mặt trận với mình, thì nàng sẽ có phần thắng lớn hơn khi đối đầu với Nhị Di nương. Kết thành đồng minh cũng không khó, khó ở chỗ là có thể hợp tác vui vẻ.

Mình không thể dừng bước ở nhà chồng được, thế lực nhà mẹ đẻ càng lớn sẽ càng làm chuyện cười cho người ta. Từ nhỏ Trần thị chính là người không chịu thua, nàng yên lặng nghĩ, chung quy một ngày, nàng phải nói cho Thái Quốc Đống biết, nàng hữu dụng khác xa nữ nhân hồ mị kia; cũng muốn nói cho những kẻ xem thường dung mạo của nàng biết, cái gì mới là vàng ngọc chân chính.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói ôn hoà lễ độ của thiếu niên, đại nha đầu Ngân Bình canh giữ cửa phía ngoài vén rèm lên cười nói: “Phu nhân, Đại công

tử và Lục tiểu thư tới thính an ngài.”

Trần thị biết Thái đại công tử tới hỏi thăm tình hình Minh Phi, giả vờ mừng rỡ, đổi khuôn mặt tươi cười, ôn hoà nói: “Còn không mau mời Đại công tử và Lục tiểu thư vào!”

Màn cửa vén lên, một thân cẩm bào màu xanh cổ áo làm bằng lông chồn trắng tay áo hẹp dài, chân đi đôi giày cao cổ màu xanh, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, động tác của Thái đại công tử Thái Quang Đình rất trầm ổn hào phóng dắt theo một cô bé mặc áo gấm màu đỏ, chừng 5, 6 tuổi, mắt như quả nho đen nhánh, môi đỏ mọng đi tới.

Hai người hành lễ vắn an theo quy củ với Trần thị, Trần thị cười bảo Ngân Bình mang ghế cho Thái Quang Đình ngồi, còn tiểu cô nương thì kéo vào trong ngực, sờ sờ khuôn mặt tiểu cô nương, hỏi “Hôm nay Minh Ngọc ngủ trưa có ngon không? Có bị lạnh không?”

Minh Ngọc cũng không bài xích nàng thân thiết, lôi kéo tay áo nàng nói: “Mùi hương trên người mẫu thân thật dễ chịu.”

Thái Quang Đình giận tái mặt: “Mẫu thân hỏi người tại sao lại không trả lời? Ngược lại còn nói lằng sang chuyện khác?”

Ca ca đối với nàng yêu cầu rất nghiêm khắc nên Minh Ngọc rất sợ, vội vàng nhận lỗi, trả lời câu hỏi của Trần thị, quy quy củ củ ngồi ở trên ghế nhỏ, nhìn ca ca, không dám nhiều lời.

Đối với hai người huynh muội hỗ trợ lẫn nhau này, Trần thị cũng không nói nhiều, chỉ đem đề tài chuyển tới việc chính: “Mẹ Dư mới từ Ngô gia thôn trang trở về, đang cùng ta nói chút tình hình của Phi nhi. Vừa đúng lúc các người tới, tiện thể cùng nghe một chút.”

Đội Dư ma ma nói xong, Trần thị sai người đem Minh Ngọc không hiểu chuyện ôm xuống, phúi phúi ống tay áo, điềm tĩnh nói: “Nếu lão gia đồng ý, thì lúc Nhị tỷ của người xuất giá, ta sẽ để cho nàng trở lại ở ít ngày. Những thứ khác, từ từ rồi tính.” Nàng nói lời này rất có kỹ xảo, trước nàng làm việc tình nghĩa, nếu xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, đều có thể đổ lỗi cho Thái lão gia.

Thái Quang Đình không biết nghe có hiểu không, tóm lại hắn rất cảm kích đứng dậy hướng về phía Trần thị hành đại lễ: “Nhi tử thay Tam muội cảm ơn đại ân đại đức của mẫu thân.”

Trần thị cười nhạt: “Chúng ta là người một nhà, Minh Phi cũng là nữ nhi của ta, đây là việc ta phải làm, không cần khách khí như vậy.” Nàng ý vị sâu xa nói: “Cuộc sống về sau còn dài mà, nếu nhiều lần đều như vậy, thì chẳng phải sẽ mệt chết sao?”

Thái Quang Đình nhìn nụ cười không màng danh lợi của Trần thị, đột nhiên cảm thấy, hình như nàng không có chút khó coi như vậy, huống chi, mẹ kế có khó coi một chút, không được sùng ái, đối với mấy người huynh muội hắn mà nói, chưa chắc đã phải là một chuyện không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sóng gió (một)

Trong sân Ngô gia, bầu không khí rất quái dị.

Minh Phi vẫn chiếm lấy phòng của Diễm Nhi, Kiều Đào vẫn nấu thuốc thêu hoa, cẩn thận chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của Minh Phi, lúc nhàn hạ đem việc lớn việc nhỏ của Thái gia nói cho Minh Phi nghe, dạy một ít lễ nghi quy củ và các biện pháp bảo dưỡng da, muốn làm phai bớt mấy vết chai xù xỉ khó coi trên tay Minh Phi, cố gắng giữ khoảng cách giữa nàng với các vị tiểu thư khác trong phủ.

Dư ma ma và Kiều Hạnh để Dư Uy ở lại, mọi người trong Ngô gia đối với chủ tớ hai người cơ hồ xin gì được nấy, nhưng trong ngày thường, trừ vị nữ đầu bếp này chủ động nói chuyện với hai người, thì căn bản những người khác đều không thể nào để ý tới chủ tớ mới này.

Bình an vô sự sau mấy ngày này, mười hai tháng chạp, rốt cuộc Ưông thị nhận được thư hồi âm của Nhị di nương. Người tới muốn bà tạm thời nhẫn nhịn trước một chút, kiên nhẫn chờ đợi, lại kín đáo đưa mười lượng bạc và hai cây vải tơ lam phí bịt miệng cùng lễ vật và tiền mừng năm cho bà ta, lại cho Diễm Nhi sắp xuất giá một đôi vòng tay bạc thêm trang.

Gởi một chút tiền nhỏ, trên dưới Ngô gia đã vô cùng mừng rỡ. Ưông thị liền suy nghĩ, Nhị di nương còn vẫn hào phóng trước sau như một, lại nghĩ tới lại còn là người trước đây rất được cung chiều, tân phu nhân chỉ là có được thế lực nhà mẹ và cũng vừa qua khỏi cửa, tinh thần và sức lực có thể ra oai mấy ngày chứ, về sau khẳng định không giữ lâu được.

Một đứa con kế khác cha khác mẹ, lại không được chào đón, ai sẽ tốn tâm sức vào đây? Lúc này tân phu nhân giúp Minh Phi, có lẽ là mới vừa vào cửa muốn lôi kéo nhân tâm, chiếm được cái danh hiền lành, hay hoặc là muốn mượn chuyện Minh Phi lần này để kéo Nhị di nương xuống ngựa mới có thể làm nhiều chuyện như vậy.

Nếu không rõ ràng cũng đã làm âm ỉ đến mức độ này, vì sao Thái gia không an bài cho Minh Phi đi nơi khác ở một mình một cõi chứ? Có thể thấy được Minh Phi chẳng qua là một người hữu dụng thì được thu nhận, mà vô dụng thì liền bị vứt bỏ mà thôi. Người như nàng, từ tế lắm, tương lai cũng chỉ là

được vào tiểu môn tiểu hộ, sẽ có được bao nhiêu tiền đồ chứ?

Nghĩ đến qua ít ngày nữa, một khi tân phu nhân bị những chuyện trong hậu viện quán lấy, liền vô tâm ra mặt vì Minh Phi, nói không chừng còn sẽ cho rằng bởi vì Minh Phi mang đến xui xẻo cho mình. Đến lúc đó, một Minh Phi người gặp người ngại còn không phải là mặc cho mình xoa tròn bóp méo sao?

Vừa nghĩ như thế, kể từ ngày đó, Ôn thị và Diễm Nhi liền ở trong sân chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, gỗ chiêng đánh trống, chỉ muốn đem ác khí và bức bối trong lòng xả cho hết. Trước đó vài ngày, bà ta thật sự là bị đám người Dư ma ma ép muốn nổi điên. Vốn là từ trước, bà ta bảo Minh Phi đi hướng đông, Minh Phi cũng không dám đi hướng tây, muốn Minh Phi chạy, Minh Phi cũng không dám đi bộ, hiện tại vì Minh Phi có người hầu hạ, còn dám đề cho bà quỳ khóc cầu xin, thật là không thể tha thứ.

Đối mặt tình huống như thế, lúc trước Kiều Đào còn sợ Minh Phi khổ sở, muốn làm nhẹ lòng nàng, lại thấy Minh Phi thờ ơ hờ, gương mặt hờ hững. Mặc dù cảm thấy kỳ quái, vẫn nói: “Tam tiểu thư không nên so đo với bọn họ, một ngày kia, ngài sẽ có trở về. Đại công tử nói rồi, quyết sẽ không để cho em gái ruột của mình lưu lạc bên ngoài, chịu khổ bị khinh bỉ, đợi đến ngày ấy, người muốn há giận thế nào cũng được.”

Minh Phi nhàn nhạt nói: “Ta sớm đã thành thói quen. Cái này so sánh với ngày trước thì thấm vào đâu chứ? Mắng cũng chỉ như là gió thổi qua bên tai, thổi qua rồi coi như xong, tóm lại họ không dám đuổi chúng ta đi ra ngoài, cũng không dám để chúng ta đói bụng là được.” Ngoài mặt nàng nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cũng rất nóng nảy, cũng không biết sau khi Dư ma ma, mọi chuyện sẽ phát triển theo phương hướng nào đây? Nhìn thái độ của Ôn thị, hình như là kết quả có vẻ không được tốt lắm.

Xin Tổng đạo sĩ và Thanh Hư giúp một tay làm giả sự kiện kia, bất luận là kẻ nào nàng cũng không nói ra, ngay cả Thái đại công tử cũng không biết rõ. Bởi vì theo bản năng, nàng cho là, cổ nhân tin mệnh, Thái đại công tử coi như xem ở tình cảm chân tay ruột thịt mà chăm sóc, yêu thương nàng, nhưng nếu trong lòng chàng cũng nhận định nàng có số mệnh không tốt, sẽ mang đến vận rủi cho người trong nhà, tâm cũng sẽ tồn tại ngăn cách với nàng tương tự những người khác. Nếu biết thêm nàng làm giả, tất nhiên sẽ ghét nàng cực kỳ.

Minh Phi sợ nhất chính là Trần thị sai Dư ma ma đi tìm thầy bói khác, xin xăm, làm ra một kết quả khác bất đồng với cái này. Nhưng chuyện này, cũng là chuyện năng lực hiện tại của nàng không thể nào khống chế, không thể nào thay đổi. Nàng chỉ có thể gửi hi vọng ở câu kia của Tổng đạo sĩ “Nàng ta là người bị người khác dùng sức mà cải mệnh, cho nên mới phải sinh non” là đúng, Nghĩ thật lâu, lại viết một mẫu giấy đề Khôi Khôi đưa cho Tổng đạo sĩ. Trong tâm nàng tồn tại ý nghĩ may mắn, trong số những người đồng môn này, nói không chừng có người liên quan đến chuyện này, đụng chạm vận số a.

Sau khi tin gọi ra, Tổng đạo sĩ không có đáp lại, Minh Phi bắt đầu chờ, chỉ đành phải ngồi chờ. Nghe nói Thái Nhị tiểu thư đầu xuân năm sau sẽ phải xuất giá, nếu mà đến khi đó trong nhà còn chưa có động tĩnh gì, vẫn không chịu lại phái người đến chăm sóc nàng, hoặc là muốn nàng trở về thăm lại, vậy liền nói rõ, nàng thua, nhất định cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng khó sống.

Minh Phi lo được lo mất mà nghĩ hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến, kết quả xấu nhất, chính là trở lại quang cảnh lúc đầu —— Thái gia mặc kệ nàng, Ngô gia muốn cùng Nhị đi nương hại nàng. Thật sự qua không nổi nữa, liền trốn chứ sao. Vì vậy nàng lập tức bình tĩnh hẳn ra.

Trời đông thời tiết thay đổi liên tục, một khắc trước trời vẫn xanh mây vẫn trắng, ánh nắng mặt trời rực rỡ, sau một khắc liền nổi gió bắc, trời u ám, hạt tuyết lớn nhỏ như hạt cao lương ào ào đổ xuống. Trong phòng Minh Phi càng trở nên âm lạnh, chậu than đã sớm tắt, hơi thở ra ngưng kết thành một tầng hơi nước mỏng trên chăn, uồn ướt lạnh lẽo, lạnh lẽo năm phần cũng thành bảy phần.

Tay Kiều Đào lạnh cóng, không thể chịu nữa, liền đứng dậy xem xét sắc trời, nói: “Thời tiết thay đổi, than cũng dùng hết rồi, nô tỳ đi lấy thêm than.”

“Bà ta không biết sẽ nói bao nhiêu lời khó nghe nữa.” Minh Phi rúc mình vào bên trong: “Nếu không, trước tiên chúng ta cứ quán chần chịt chút, ngày mai lại nói tiếp được không?” Thật ra thì nàng còn có biện pháp khác nữa, chính là sai người đi mua than, vậy sẽ không phải chịu Ôn thị chọc tức nữa, nhưng nàng nghĩ, thứ nhất, mình trả thiếu Thanh Hư 50 ngân lượng phí vất vả và phí bịt miệng; thứ hai, Ngô gia nhận ngân lượng của Thái gia, vốn là nên cung cấp đồ dùng cho nần, nàng nếu nàng bắt đầu chuyện này, về sau sẽ càng không dễ lên tiếng.

Lại nghe Kiều Đào nghiêm mặt nói: “Sớm muộn cũng sẽ lần lượt nghe hết mấy câu mắng này, trong ngày thường không tính, nhưng người vẫn còn đang đường thương, không thể chịu lạnh. Chúng ta lùi một bước, bà ta liền muốn tiến một bước, không nhường được.” Nói xong liền tự động đi tìm Ôn thị.

Lúc trước, Minh Phi chỉ sợ Kiều Đào không phải thật tâm chịu giúp mình, vì vậy cũng không tiện để cho nàng đi tìm Ôn thị chịu mắng. Nếu Kiều Đào nguyện ý chủ động thay mình ra mặt, Minh Phi cũng không cần nàng, lấy tay đem rổ kim chỉ lấy tới nhìn, cái yếm màu lục đỏ đã sắp làm xong, mỗi một châm mỗi một tuyến đều là vô cùng nghiêm túc. Tay nghề của Kiều Đào thật sự là rất tốt, người cũng không tệ, đáng tiếc không phải là người của nàng. Thật là không thể tìm được một người nào mà nàng có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Lại nói Kiều Đào đi phòng chính tìm Ôn thị, toàn gia Ôn thị đang vây quanh một chậu than đốt đỏ bưng nướng hạt dẻ, nướng khoai đỏ ăn. Người một câu, ta một câu, nói chuyện nhà, vui vẻ hòa thuận. Diễm Nhi còn lôi kéo tay Ôn thị, làm nũng muốn làm quần áo mới.

Ôn thị nói: “Ngày hai ba người sẽ phải xuất giá, chỉ riêng xiêm áo bốn mùa đã làm tất cả là bốn bộ, người đi hỏi một chút, của hồi môn của nữ nhi những gia đình xung quanh kia được nhiều lắm là bao nhiêu xiêm áo? Còn muốn làm thêm nữa? Lưu lại chút ít cho đệ muội người.”

Diễm Nhi quệt mồ hôi, xoa vết máu trên cổ bị Kiều Hạnh cào, rên hừ hừ: “Nương a, này cũng đã ngày mười hai rồi, người xem vết thương của ta, đến lúc đó cũng không thể tốt lên được. Đến lúc đó ta phải làm thế nào?”

Ôn thị dùng sức chọt cái trán của nàng ta một cái: “Không phải người đánh hồng bình thuốc của nhà đầu thối kia hay sao? Người biết trong phòng bếp tồn thất bao nhiêu nồi chén gia sản sao? Lão nương phải bồi thường bao nhiêu tiền thuốc sap? Đều là người gây họa! Còn làm hại lão nương mất thể diện, đi cầu xin cái đồ sao chổi đồ!”

Diễm Nhi nói: “Chẳng lẽ muốn ta nhẫn nhịn chịu ảm ức để cho hồ ly tinh kia khi dễ à?” Lại thấy Phương nhi đứng dậy, nhìn cửa nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, người có chuyện gì sao?”

Kiều Đào kéo vạt áo khẽ chào, cười nói: “Ngô gia lão gia khỏe, nãi nãi khỏe, Đại công tử khỏe, hai vị tiểu thư khỏe, nô tỳ tới lấy than để trong phòng cho tiểu thư.”

Uông thị thay đổi sắc mặt, làm bộ như không nghe thấy, Dư ma ma không có ở đây, bà ta mới không sợ nha đầu ít nói, tướng mạo lại ôn hòa này. Nha đầu này bị ở lại nơi này, chỉ sợ ở trong phủ cũng được chủ nhân yêu thích, để ý đến nàng làm cái gì? Những việc gây phiền lòng thế này, đều là cái đồ sao chổi Minh Phi rước lấy, nếu là không có Minh Phi, làm sao sẽ phiền phức như vậy?

Diễm Nhi châm chọc: “Nơi này của chúng ta là ở nông thôn, không thể so với trong phủ lớn. Cả nhà mọi người chỉ nướng một chậu, nàng ta lại muốn mỗi ngày đốt than không ngừng, một mình một chậu. Năm nay tuyết lớn, than này vô cùng trân quý, dù là cầm bạc, cũng chưa chắc mua được.”

Sắc mặt Kiều Đào không thay đổi, nói: “Dù là đắt hơn nữa, lần trước phu nhân nhà chúng ta đưa tới năm mươi ngân lượng cũng đủ để cho tiểu thư nhà ta dùng tha ăn uống rồi. Về phần có hay không, cũng không thể trong phủ có, mà tiểu thư nhà ta dùng hằng ngày lại không có chứ?”

Diễm Nhi trừng mắt, đang muốn phát tác, Phương nhi đã có thân đứng lên nói: “Nàng ta còn bệnh nặng, cũng sắp bước sang năm mới rồi. . . .”

Uông thị giận dữ, đánh mạnh một cái vào lưng Phương nhi, nắc: “Bạch Nhân Lang ăn cây táo rào cây sung! Chẳng lẽ muốn cả nhà ta không ăn không uống sao? Máy ngày nay đối đãi với người rộng rãi một chút, người liền hếch mũi lên mặt, thật sự xem mình kim chi ngọc diệp gì kia rồi. Ta nhỏ vào!”

Phương nhi mù quáng, im lặng không lên tiếng đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sóng gió (hai)

Kiều Đào vẫn cười, chỉ là trong mắt nhiều hơn mấy phần rét lạnh thấu xương: “Nếu nãi nãi nhất định không chịu cho, nô tỳ không thể làm gì khác hơn là đi tháo dỡ gia cụ tới đốt. Nãi nãi, có câu nói, làm người phải giữ lại một đường lui, để ngày sau còn gặp mặt, tiểu thư của chúng ta ở nhà người nhiều năm như vậy, thế nào cũng coi là có duyên, người cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Ta còn nhớ có câu tục ngữ, nình khi lão đầu tử, bất khi tị thế nhi (*). Hôm nay Tam Tiểu Thư nhà ta không thuận ý, nhưng sau này ai biết vận mệnh của nàng ra sao? Không nói đầu xa, chỉ nói bào huynh (anh ruột) của Tam Tiểu Thư, Đại công tử chúng ta, năm nay mười bốn tuổi, cũng đã thi đậu tú tài, đức hạnh xuất chúng, hẳn coi trọng nhất máu mủ tình thân, đối với Tam Tiểu Thư chúng ta cũng có nhiều quan tâm.”

(*) Thà rằng ức hiếp một người lớn, không cần ức hiếp một đứa con nít, cho rằng người lớn hiểu biết nhiều, thời gian sống còn lại cũng không nhiều, đối với ức hiếp có thể chịu đựng hoặc thờ ơ, mà con nít thì ngược lại, đứa trẻ bị ức hiếp sau khi trưởng thành sẽ quay lại gây bất lợi.

Uông thị vẫn ngồi bất động, chỉ đưa đẩy mùa đông năm nay gió tuyết quá lớn, khí hậu rét lạnh, than đắt lương thực đắt, trong nhà không có than không có tiền, muốn than không có, muốn mạng thì có một. Ngược lại Ngô Hiền Thanh sợ vợ kia, đã từng đọc sách, biết chút văn chương nghe trong lời nói của Kiều Đào có chút uy hiếp cùng dụ dỗ, vừa giật dây nhiti từ Kim Trữ đi lấy than, vừa nhìn Kiều Đào cười làm lành: “Bà nương ngu xuẩn này bị đầu heo mê muội, không biết mình đang nói cái gì, cô nương không nên cùng bà ấy so đo.”

Uông thị không buông tha, đen mặt, nhìn chằm chằm Ngô Hiền Thanh, thò móng vuốt ra, dường như muốn ăn thịt người. Ngô Hiền Thanh chặn ngang níu lấy cánh tay Uông thị, nhìn bà ta nháy nháy mắt, lớn tiếng kêu Phương nhi: “Phương nhi, mau ra đây giúp Kiều Đào tỷ tỷ con lấy than!”

Phương nhi nghe tiếng, chạy ra thật nhanh, kéo Kiều Đào đi ra ngoài: “Kiều Đào tỷ tỷ, tỷ đi theo ta.”

Kiều Đào nhìn Ngô Hiền Thanh phúc thân, cười nói: “Sau này nô tỳ nhất định sẽ chuyển đạt với công tử nhà ta về ân tình chiếu cố của Ngô lão gia và nãi nãi đối với Tam Tiểu Thư.”

Ngô Hiền Thanh ha ha cười không ngừng, lộ ra vẻ rất thật thà.

Thấy Kiều Đào đi theo Phương nhi đi rồi, Uông thị cũng không kiêng dè Diễm Nhi vẫn còn ở trước mặt, đứng dậy nhéo lỗ tai của Ngô Hiền Thanh: “Ông bị tiểu yêu tinh này mê hoặc, không biết phương hướng rồi hay sao?”

Ngô Hiền Thanh uốn thắt lưng một cái, linh hoạt né tránh đi, nói: “Đừng vội hồ đồ! Nàng nói cũng không sai, hôm nay tình thế không rõ, bà muốn làm loạn một trận, cũng không chừng cho mình chút đường lui! Quên hôm đó thế thảm như thế nào à? Còn muốn bị một lần nữa sao?”

Uông thị lý sự: “Ông. . . .”

Ngô Hiền Thanh thay đổi chiều thức khuôn mặt tươi cười, nắm khuỷu tay Uông thị, dịu dàng an ủi: “Nương xấp nhỏ, bà nghe ta nói tí mĩ. Trước hết bà

cứ cho nàng mấy ngày, nhịn tức mấy ngày, coi như muốn trút giận cũng phải chờ tình hình bên kia ổn định rồi đã. Không nên nghe theo một mình Nhị di nương, kết cục tình hình trong phủ ra sao, chúng ta ai cũng không biết phải không? Không nên chịu khổ chín năm, cuối cùng xối hồng bồng không.”

Uông thị liếc mắt nhìn nói: “Vậy ông nói phải làm sao? Nha đầu này quả thật là sao chổi! Khi đó ta nói chết sống không nên đâu, ông cứ muốn tiếp lấy.”

Ngô Hiền Thanh nhỏ giọng nói: “Không phải đã nói mấy ngày này sẽ phải một ma ma tới sao? Cứ cho là người không đến, cũng phải chờ qua năm. Nghe nói Nhị tiểu thư Thái gia mừng mười tháng hai phải xuất giá, đến lúc đó, nếu Thái gia phái người tới đón nàng trở về chơi, vậy chúng ta có thể sẽ không giống như trước đây. Nếu sau lần này Thái gia không còn cho người đến hỏi, bà thích làm sao đều được, chỉ cần không xảy ra án mạng là được. Trước tiên phải đối đãi nàng thật tốt.”

Uông thị nói: “Đối đãi nàng thật tốt? Ông nói ra nhẹ nhàng! Nhị di nương không buông tha chúng ta thì làm thế nào? Chúng ta đã cầm của nàng ta rất nhiều bạc, chẳng lẽ lấy không à? Còn có ca ca ta, còn dựa vào cửa hàng của nàng ta làm việc nuôi sống gia đình đây.”

Ngô Hiền Thanh nói: “Nói bà dần, bà còn không tin. Lúc này sao không còn khôn khéo như lúc đối phó Dư ma ma rồi hả? Bà ta nói gì, bà đều đồng ý là được, nơi này trời cao hoàng đế xa, làm sao bà ta biết bà ở đây làm cái gì? Thời khắc mấu chốt động thủ lần nữa. Ta thấy, ngày mai bà dẫn hai nha đầu đi cùng Phi nha đầu nói vài lời hay, mời các nàng mừng năm mới cùng chúng ta.”

Uông thị liếc mắt: “Ta không đi! Muốn đi thì ông đi đi!”

Ngô Hiền Thanh nói: “Nói ngốc còn bảo không phải? Hôm nay không thể giống như trước kia, khuê phòng tiểu thư nhà người ta, ta một đại nam nhân có thể tùy tiện vào sao? Bà đi, đi ta liền cho bà đánh một đôi vòng vàng.”

Uông thị nghe được có được vòng vàng, mặt mày hớn hở: “Ông còn dạy ra tới việc này rồi.”

“Ta dầu gì cũng là người từng đọc sách.” Ngô Hiền Thanh cười, cố làm ra vẻ sờ sờ mấy cọng râu chuột lưa thưa trên cằm, “Bà không làm chuyện gì nên cùng ta học nhiều thêm một ít, không cần hề có chuyện gì đều làm ra ngoài mặt. Sau này, nhớ không cần phát giận lung tung.”

Lại không nói Ngô Hiền Thanh dụ dỗ Uông thị tạm thời cùng Minh Phi làm thân, phải yên lặng theo dõi biến hóa, ngư ông đắc lợi thu hai đầu như thế nào. Lại nói Phương nhi cùng Kim Trữ dẫn Kiều Đào đi nhĩ phòng (cái chái) phía đông của khổ phòng (nhà kho) lấy than, Kiều Đào cười híp mắt nói chuyện cùng hai huynh muội Ngô thị, hai người đều buồn bực không giận nổi.

Kim Trữ chỉ nhỏ hơn Diễm Nhi một tuổi, đã mười lăm tuổi rồi, cũng đến lúc nghị hôn, hần không giống với vợ chồng Ngô thị, có chút ngu ngơ, bình thường chỉ biết nghe lời của cha nương, đối với những người khác cũng không có nói nhiều. Nói tóm lại, hần không phải người xấu, nhưng đối với danh hiệu khắc tinh của Minh Phi cũng không thích và lại còn ghét, liên quan đến người của Thái gia cũng không có cảm tình gì. Hần buồn bực lời một cái sọt than lớn từ trong nhĩ phòng ra, kéo đến trước mặt của Kiều Đào vừa để xuống liền muốn đi.

Kiều Đào cười nói: “Đại Thiếu Gia, không bằng cho đủ một lần rồi thôi, hai người chúng ta cũng không dùng được bao nhiêu, tính đến đầu mùa xuân, chỉ cần sáu sọt than là đủ rồi. Hắc xì, hôm nay thật là lạnh.” Nói xong liền hắc hơi một cái.

Kim Trữ sợ chửi lông gà cùng sư tử hồng của Uông thị, khó xử nhìn Kiều Đào, thoái thác nói: “Bên trong không có bao nhiêu.”

Phương nhi đẩy hần một cái: “Ca ca, cho các nàng đi, dù sao đều dùng tiền của người ta mua. Cha nương nơi đó, muội đi nói.”

Kim Trữ nhìn Kiều Đào, chỉ thấy Kiều Đào mặc áo nhỏ màu tím váy màu xanh biếc, trên đầu chài song loa kế, cầm hai đóa hoa sơn trà hồng phấn, cười khanh khách đứng ở nơi đó nhìn hần, mặt phấn, môi hồng răng trắng, chính là quang cảnh ở nông thôn không thấy được. Không kiềm được đỏ mặt, áp úng nói: “Người nào làm người đó chịu, làm ca ca sao để muội muội chịu trách nhiệm?” Vui đầu chạy vào sương phòng một hồi chuyển ra.

Kiều Đào lại để cho Kim Trữ giúp một tay mang toàn bộ mấy sọt than lớn đến ngoài phòng Minh Phi, nói mấy câu xuôi tai tăng bốc huynh muội Kim Trữ, lại vào nhà lấy vài viên kẹo cho Phương nhi.

Minh Phi biết Phương nhi tới, đang muốn làm mặt dày gọi nàng ở lại chơi, lại nghe bên ngoài một loạt tiếng bước chân vang lên, người đã đi, chỉ đành thở dài, buồn buồn nằm lại trên giường.

Bởi vì đặt than ở bên ngoài sẽ bị người xấu trộm đi, Kiều Đào đang chân thành chữ bát (八), cẩn rắng chuyển mấy sọt than vào trong phòng, sắp thành một dãy dựa vào góc tường, lau mồ hôi cười: “Tiểu thư, mùa đông này không còn sợ lạnh rồi.”

Minh Phi nhảy xuống giường, chuyển từng tấm khăn cho nàng lau mồ hôi, cười nói: “Tỳ vất vả rồi. Bà ta có làm khó dễ với tỷ không?”

Kiều Đào vừa nhóm lửa vừa cười: “Còn không phải là mấy lời thoại cũ sao. Chỉ là tiểu thư đoán đúng, bà ta thật sự không dám làm gì chúng ta. Chỉ là cái phòng này vốn không lớn, sau khi đặt mấy sọt than này vào càng chật chội, uất ức tiểu thư rồi.”

Minh Phi cười đến mặt mày cong cong: “Trước tiên phải có lóp vài lút bên trong, mới có thể làm căng bề mặt.”

Hai người hiểu ngầm cười một tiếng, bỗng nhiên nảy sinh ra một loại cảm giác sống dựa vào nhau.

Ngày hôm sau, quả nhiên Uông thị dẫn theo hai nữ nhi về mặt không được tự nhiên, xách theo hai hộp bánh đậu phộng đến thăm Minh Phi. Trên mặt Minh Phi cười sáng lạn, trong miệng cũng niềm nở, đón ba người ngồi xuống, rồi để cho Kiều Đào pha trà, lấy hai nắm nho khô Dư ma ma mang tới ra ngoài đãi khách.

Uông thị cười nói: “Tam Tiểu Thư hôm nay có sự khác biệt lớn, cũng hiểu được pha trà, chuẩn bị trái cây chiêu đãi khách. Trà cùng hoa quả khô này, đều là từ trong phủ mang tới à?”

Minh Phi cười nói: “Đúng vậy, quả khô này gọi nho khô, nghe nói là từ Tây Vực bên kia tới, rất ngọt. Thảm cùng hai vị tỷ tỷ nếm thử một chút, nếu thích, ta vẫn còn một chút, đợi lát nữa bảo Kiều Đào gói lại một ít đưa qua.”

Diễm Nhi khinh thường hừ một tiếng, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, quan sát quần áo mới, đệm chăn mới, màn trướng mới của Minh Phi, vừa ghen tỵ, vừa phần hận bất bình, giận dữ vịn rồi lại xoắn tay áo. Phương Nhi ôm ly trà trong tay, cúi đầu nhìn mũi chân, không nói tiếng nào. Minh Phi mắt lạnh nhìn về mặt xem thường lại mang theo một chút không phục của Uông thị cùng Diễm Nhi, trong lòng không kiềm được buồn cười một trận.

Uông thị không nói lời nào, Minh Phi cũng sẽ không nói, trong nhà một mảnh trầm tĩnh, tất cả mọi người có chút lúng túng. Uông thị chỉ đành phải nhắm mắt khơi mào câu chuyện lần nữa, cười nói: “Sắp sang năm mới, ta là tới mời hai vị cùng mừng năm mới với chúng ta, không biết hai vị có thể nể mặt không? Kiều Đào tỷ tỷ, tỷ xem như thế nào?”

Kiều Đào không khách khí nói: “Nãi nãi hỏi sai rồi, nô tỳ là người hầu hạ Tam Tiểu Thư, dĩ nhiên là vâng lệnh của Tam Tiểu Thư. Chuyện này phải do Tam Tiểu Thư làm chủ, nơi nào đến phiên nô tỳ xen vào?”

Uông thị cười nói: “Ta không phải nghĩ tới Tam Tiểu Thư còn nhỏ không hiểu chuyện, phải nhờ tỷ tỷ làm chủ sao? Ai dè làm đảo lộn thân phận của hai vị. Đều tại ta, tỷ cũng biết, nhà chúng ta không dùng nồi nhá đầu như nhà người ta, từ xưa tới nay Tam Tiểu Thư cũng không có ai hầu hạ, giống như những cô nương trong thôn khác, lên núi ra đồng, leo cây đốn củi đều làm quen rồi, trải qua đoạn thời gian dài, chúng ta đều quen nằng là tiểu thư.”

Tiểu nữ oa tử nhỏ bị mình hà hiếp giày vò, sai khiến đánh chửi đã quen, đột nhiên trở nên cao hơn mình một bậc, nếu thật sự lên trời còn chưa tính, không phục cũng phải phục. Nhưng trước mắt vẫn là cái loại tình cảnh đen cũng không ra đen đỏ cũng không ra đỏ này, còn ở trước mặt bà ta bất tội, phở bày giầu sang chộc tức, bảo bà ta làm sao nhịn xuống cục tức này?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bước ngoặt (một)

Minh Phi cười nhạt: “Không sao, trước kia không nhớ ra được, về sau nhớ là được. Chuyện lễ mừng năm mới, cung kính không bằng tuân mệnh, khách tùy chủ tiện, đến lúc đó không thể không làm phiên biểu thức và thắm.” Xem ra Uông thị thật sự không muốn nhìn thấy nằng chuyển vận, có chuyện xảy ra luôn muốn đập một cước, nếu bà ta không vừa mắt nằng, thì hàng ngày nằng nên lắc lư trước mặt bà ta, khiến bà ta càng thêm ngọt ngào mới phải.

Uông thị vốn tưởng rằng Minh Phi sẽ không đồng ý, ngờ đâu rằng nằng lại sẵn khoái đồng ý, kinh ngạc nhú mày, nói: “Còn một chuyện, không phải lúc Dư ma ma đi có nói còn phải đưa một ma ma tới đây sao? Khi nào thì tới hả? Ta sẽ cẩn thận chuẩn bị một gian phòng. Trong nhà nghèo, phòng ốc ít, không thể không sớm chuẩn bị.”

Minh Phi mặt không đổi sắc: “Lúc Dư ma ma thật sự có nói như vậy, nhưng gần đây thời tiết không được tốt, lại sắp đến cuối năm, ta cũng không xác định được rốt cuộc bao giờ người sẽ tới.”

Kiều Đào cũng cười nói: “Người nhất định là phải tới. Lúc tui nô tỳ tới phu nhân đã phân phó, tuổi của Tam Tiểu Thư sẽ dần dần lớn lên, bên cạnh phải có người theo hầu hạ mới được. Phu nhân chúng ta luôn luôn nói là làm, gian phòng dụng cụ gì đó, nãi nãi có thể chuẩn bị rồi.”

Thấy không hỏi được gì, con người Uông thị xoay vòng vòng, cáo từ trở về, trước khi đi muốn để Phương Nhi lại bồi Minh Phi, Phương Nhi không chịu, nằng trợn mắt, bầm Phương Nhi một cái, ám hiệu nằng hỏi thăm thêm chút tin tức, không nói lời gì, kéo Diễm Nhi đi mất.

Phương Nhi quật cường muốn đi kéo cửa, Minh Phi vội vàng kéo nằng lại: “Phương Nhi, mấy ngày không thấy, ta rất nhớ người, người trò chuyện cùng ta đi.”

Phương Nhi tránh trái tránh phải, nhưng Minh Phi kéo rất chặt, nằng không thể thoát được, chỉ đành phải đứng ở đó cúi đầu không nói. Kiều Đào là người rất biết nhìn sắc mặt đoán lời nói, cười nói: “Nô tỳ đi phòng bếp sắc thuốc, tiểu thư và Phương Nhi tiểu thư từ từ nói chuyện.” Đi ra ngoài đóng cửa lại, chừa không gian lại cho hai nữ hài tử.

Minh Phi nói: “Phương Nhi, ta biết người oán trách ta. Ta cũng không muốn nói những lời hoa xảo(lừa dối) với người, nhưng người phải nhớ, ta là thật lòng muốn tốt với người. Chuyện kia thành ra như vậy, cũng không phải chủ ý của ta. Ta, cũng thật sự không có cách nào.” Dù có thế nào, nên giải thích vẫn phải giải thích, nếu Phương Nhi còn không thông, nằng cũng không có cách nào.

Phương Nhi trầm mặc chốc lát, thở dài: “Thôi, không nói chuyện này nữa. Người cẩn thận chút, ta nghe tỷ tỷ ta và Nhị Cầu Tử nói, muốn bắt Hôi Hôi đi nấu canh ăn.”

Nhị Cầu Tử là tên lưu manh vô lại ở đầu thôn, thích nhất là tụ tập một đám nhàn rỗi trộm cắp, cả ngày uống rượu bài bạc, đùa giỡn phụ nữ, chính là một

tên còn đồ ở khắp nơi. Minh Phi nhớ tới sáng nay sau khi thức dậy quả thật không nhìn thấy Hôi Hôi, trong lòng bàn tay lập tức thấm ra một lớp mồ hôi lạnh, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, chợt vọt tới mở cửa, lớn tiếng kêu: “Hôi Hôi! Hôi Hôi!”

Trong sân hoàn toàn tĩnh lặng, không nghe được một tiếng “Gâu gâu” trả lời nàng của Hôi Hôi, giọng nói của Minh Phi có vẻ đột ngột mà bén nhọn, cả kinh mọi người Ngô gia mở cửa nhô đầu ra, dùng ánh mắt như nhìn người điên để nhìn nàng. Kiều Đào lao ra khỏi phòng bếp, luôn miệng hỏi: “Sao vậy? Sao vậy?”

Minh Phi chẳng quan tâm trả lời nàng, sắc mặt trắng bệch, nắm cánh tay Phương Nhi nói: “Người nghe nói lúc nào? Là chuyện khi nào?”

Phương Nhi bị Minh Phi nắm đến đau, càng bị nét mặt của nàng dọa sợ, cau mày nhìn đau nói: “Chính là chuyện sáng nay.”

Minh Phi nhắm mắt lại, để cho cảm xúc của mình bình tĩnh lại, nói: “Phương Nhi, ta cũng cần người giúp ta.” Nàng sớm nên nghĩ đến, Diễm Nhi và Ưông thị không có cách nào bắt nàng, nhất định sẽ dùng những biện pháp khác cảnh cáo nàng, giày vò nàng, đều là lỗi của nàng, Hôi Hôi đáng thương. Chỉ mong là vẫn còn kịp.

Phương Nhi chạy đi tìm hạ nhân hỏi thăm chỗ ở của Nhị Cầu Tử, sau khi dò hỏi, Minh Phi cầm lấy cây kéo trong rổ kim chỉ bỏ vào trong ngực, để cho Kiều Đào trông phòng, còn bản thân nàng vội chạy ra ngoài.

Kiều Đào ở sau lưng nàng hô to: “Tam Tiểu Thu, thời tiết thay đổi, thương thể của người còn chưa khỏe, không thể đi ra ngoài! Để nô tỳ đi.”

Minh Phi mím chặt miệng chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới Kiều Đào. Kiều Đào bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy một áo bông thật dày cùng một cái áo choàng đuổi theo, Minh Phi không cần áo choàng vướng chân vướng tay, chộp một cái áo bông trùm vào bản thân, nhỏ giọng nói: “Tỷ không quen thuộc trong thôn, người trong thôn cũng không biết tỷ, có đi cũng như không. Trở về trông coi phòng, đừng để cho người ta nhân cơ hội đi quấy rối.” Kiên quyết đẩy Kiều Đào một cái, cũng không quay đầu lại mà chạy mất.

Lúc này trời sắc hơn tối, tuyết lại lớn, gió càng lạnh hơn, bóng lưng gầy nhỏ của Minh Phi giữa một vùng xám trắng vắng lạnh có vẻ cực kỳ nổi bật, Kiều Đào la lớn: “Tam Tiểu Thu, người cần thận một chút.”

Minh Phi mãi miết chạy đến một hộ nhân gia, gõ cổng tre, mắt đỏ nhìn về phía hán tử trung niên ra mở cửa nói: “Xuyên đại thúc, xin thúc hãy giúp ta một chút, Hôi Hôi sắp mất mạng. Nhị Cầu Tử muốn thịt nó để hầm canh.” Chính ông ấy nhìn nàng đáng thương nên cố ý ôm Hôi Hôi cho nàng nuôi, chỉ mong lúc này ông ấy vẫn có chút đồng tình.

Hán tử kinh ngạc nhìn hai mắt Minh Phi, lại nhìn sắc trời một chút, nhàn nhạt nói: “Chỉ là một con chó mà thôi. Nếu như người thích, qua mấy ngày nữa, trong nhà lại sinh chó con, ta lại đưa cho nuôi.” Gần đến cuối năm, ông không muốn gây phiền toái.

“Hôi Hôi đã từng cứu mạng của ta.” Minh Phi ra đi vội vàng, không mang theo tiền, vội vàng cúi vòng tay nhỏ nhắn xinh xắn bằng bạc trên cổ tay ra, nhét vào tay nông phu đứng sau lưng hán tử xem cuộc vui, cúi người chào thật sâu: “Xuyên thẩm, ta cầu xin các người.” Trong thôn này, tất cả mọi người đều sợ phải chọc đến tên Nhị Cầu Tử này, chỉ có Ngô Xuyên Nhi này là không sợ, nếu là ông ta không chịu giúp nàng, thì không còn ai chịu giúp nữa.

Thê tử Ngô Xuyên Nhi vội vàng nhún nhường: “Không cần. . . . Minh Phi, thương thể của người còn chưa khỏe, tại sao còn chạy loạn?”

Minh Phi sờ tấm vải trắng đã sớm tháo gỡ, nhưng vì hù dọa Ngô gia nên đã cố ý giả vờ giả vịt, hít một hơi: “Thẩm, ta lại khiến cho Diễm Nhi tỷ tỷ mất hứng, vậy nên nàng mới. . . .” Nàng lấy mu bàn tay xoa nhẹ hai mắt, đáng thương bảo đảm nói: “Không phải ta yêu cầu thúc đoạt lại chó giúp ta, ta chỉ muốn dùng vòng bạc này đi mua Hôi Hôi về. Không có ai đi cùng, ta sợ. Xin đại thúc đi theo ta là được, bảo đảm sẽ không gây thêm phiền toái cho các người.”

Thê tử Ngô Xuyên Nhi thở dài, sờ sờ đầu Minh Phi: “Hài tử đáng thương, hiếm người có tình như vậy. Ta nói này, cha xấp nhỏ, ông rảnh rồi không có việc làm, đi xem một chút đi?”

Ngô Xuyên Nhi bắt đắc dĩ, chỉ đành phải lấy sai đao từ trong đồng cũi đeo ở hông, hỏi: “Người ở nơi nào?”

Một tiểu hài nhi sáu bảy tuổi đã chạy tới, xa xa liền kêu: “Tào Bà Tĩnh(Sao chó), Phương Nhi bảo ta nói với người, rừng cây nhỏ ở đầu thôn Tây.” Nhò vào truyền bá của mẫu nữ(mẹ con) Ưông thị, mỗi khi những tiểu hài nhi không hiểu chuyện trong thôn này nhìn thấy Minh Phi đều thống nhất gọi là Tào Bà Tĩnh.

Minh Phi vội nói: “Đại thúc, là ở đầu thôn Tây.” Đối với sự xưng hô này, từ lúc mới bắt đầu không thoải mái đã sớm tiến hóa thành thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì người không thể cầu xin tình tình cũng nói tiếng người giống như người được. Đôi khi nàng còn cảm thấy có chút may mắn, chỉ có những hài tử không hiểu chuyện mới gọi nàng như vậy, những người khác gặp nàng, tuy rằng không phải là rất nguyên ý tiếp xúc với nàng, nhưng tối thiểu vẫn không đến mức quá phẫn. Thậm chí, có vài người còn tương đối đồng tình đáng thương nàng, ví dụ như phu thê Ngô Xuyên Nhi trước mặt này.

Ngô Xuyên Nhi dẫn đầu đi trước, Minh Phi cứng rắn nhét vòng bạc vào tay thê tử Ngô Xuyên Nhi, quay đầu đi theo.

Còn chưa tới đầu thôn Tây, đã nhìn thấy một nhóm người nhao nhao ầm ĩ đi tới đây, dẫn đầu chính là Nhị Cầu Tử. Phương Nhi dẫn theo hạ nhân cúi đầu ủ rũ đuổi theo phía sau, lớn tiếng hỏi: “Người bắt Hôi Hôi đi đâu?”

Nhị Cầu Tử bị bầm đen một con mắt, tức giận mắng: “Đã nói ta không động vào con chó què đó, lỗi tại người bị điếc à?”

Phương Nhi nói: “Không phải người thì là ai? Rõ ràng nhiều người đều nhìn thấy người cầm bao bố chụp vào nó, còn dùng cây gậy đánh nó.”

Nhị Cầu Tử đứng lại, nhìn chằm chằm cười lạnh: “Nhiều người nhìn thấy? Là ai...nào? Bọn họ có dám nói lời này ngay trước mặt ta không?” Chỉ tay vào mũi hạ nhân bên này: “Là người sao? Là người sao?”

Hạ nhân này bị sợ đến liên tiếp lui về phía sau: “Không phải là ta, ta không biết gì cả.”

Phương Nhi đỏ mặt lên: “Người không cần phải chơi xấu, chính ta nghe thấy tỷ tỷ ta bảo người bắt Hôi Hôi đi nấu canh.”

Một đám hán tử rảnh rỗi nháy mắt, bí ối cười rộ lên: “Tỷ tỷ của người? Diễm Nhi à? Nhị Cầu Tử, người lọt vào mắt nàng ta khi vào vậy? Cảm giác thế nào?”

Phương Nhi đã hiểu một số chuyện, nghe vậy tức giận đến phát khóc, nhặt một tảng đá đi đập những người kia nói chuyện kia: “Cái thứ không biết xấu hổ! Cho người ăn nói bậy bạ!” Những người bị nàng đập trúng, cũng không phải giận dữ, hùng hăng hổ hổ đi bắt Phương Nhi, hạ nhân sau lưng Phương Nhi tiến lên ngăn cản, không có ngăn trở, Phương Nhi khóc thét kêu gào.

Ngô Xuyên Nhi dẫn đầu tiến lên, nhíu mày một cái: “Các người đang làm cái gì?”

Nhị Cầu Tử vốn cũng không muốn làm gì Phương Nhi, chỉ là hù dọa nàng một chút mà thôi, nghe tiếng làm cho người ta ngừng tay lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Ngô Xuyên Nhi, người lại muốn xen vào việc của người khác?”

Ngô Xuyên Nhi sờ sờ sài đao bên hông, nói: “Sắp đến năm mới rồi. Đều là bà con chòm xóm với nhau, có gì không thể từ từ nói?”

“Phương Nhi!” Minh Phi chạy tới cầm khăn lau nước mắt cho Phương Nhi, nhìn Nhị Cầu Tử nói: “Chó của ta đâu?”

Nhị Cầu Tử trợn mí mắt lên, đang muốn bạo phát, từ trên cổ tay, Minh Phi gỡ một vòng tay bạc khác xuống, ném lên mặt đất, giẫm lên một cước, dùng sức giẫm mấy cước, đợi vòng bạc này không còn nhìn ra hình dáng ban đầu nữa thì nhặt lên, nhìn về phía Nhị Cầu Tử và đám người kia giòn già nói: “Ai có thể tìm chó về giúp ta, ta liền cho hắn một nửa đồng bạc này để hắn uống rượu mừng năm mới. Nếu nó còn sống, ta liền cho hắn tất cả chó bạc này.”

Đồng bạc trên tay nàng, ít nhất cũng có đến năm tiền, có thể trải qua một năm rất tốt. Chúng lưu manh đã sớm nghe nói Minh Phi phát tài từ lâu, sắp trở mình rồi, hôm nay xem ra là thật, cùng nhau nuốt nước miếng một cái, chuyển tầm mắt nhìn về phía Nhị Cầu Tử.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Bước ngoặt (2)

Hai mắt Nhị Cầu Tử toả sáng nhìn bạc trước mắt, nói: “Lời nói của người là thật, thật sự là ta đã thấy chó của người.”

Minh Phi vội hỏi: “Nó ở chỗ nào?”

Nhị Cầu Tử nói: “Lúc trước ta nhìn thấy nó ở trong khe núi ở phía tây. Lúc này người đi, nói không chừng nó còn ở đấy.” Nói xong liền đoạt luôn bạc trong tay Minh Phi.

Minh Phi khéo léo né tránh, trốn sau lưng Ngô Xuyên Nhi nói một chút, nói: “Giành cái gì mà giành?” Ngô Xuyên Nhi phối hợp quơ quơ sài đao, Nhị Cầu Tử oán hận rút tay về: “Ta đã nói rõ rồi, vì sao lại không đưa bạc cho ta?”

Minh Phi nói: “Ta nói là giúp ta tìm nó trở về. Nhưng người chỉ nói là người thấy nó, người khác thấy cũng nhiều, không phải là ta cũng nên cho bọn hắn sao?” Nàng đem mắt quét về phía mấy người đang nhàn rỗi: “Các người có thấy không?”

Không đợi mọi người mở miệng, Nhị Cầu Tử há hê cười cười: “Nói ra, thật cũng chỉ có một mình ta biết nó đi chỗ nào thôi, những người khác đều không biết. Trước người đưa bạc cho ta, ta sẽ dẫn người đi tìm.”

Minh Phi thấy trên mặt mấy người nhàn rỗi kia đều lộ ra vẻ bất mãn, cơ hồ có thể khẳng định Hôi Hôi tuyệt đối không ở trong khe núi phía tây, nàng lại quăng bạc trong tay ra, nói: “Còn có ai muốn bạc này? Ta chờ, người nào tìm được trước, thì sẽ cho người ấy hết.” Từ xưa tới nay người chết vì tiền tài, chìm chết vì thức ăn, có trọng thưởng tất có người dùng tâm, mấy người nhàn rỗi này, đều có thể là quân át chủ bài.

Sự việc tiến triển nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Minh Phi, mấy người nhàn rỗi kia chỉ nhỏ giọng thương lượng, không có ai đi tìm chó, Nhị Cầu Tử vẫn khì định thần nhàn đứng ở đó, Đại Duệ Duệ nói: “Người đừng có giờ trò nữa, ngoại trừ ta ra, cũng không ai biết con chó kia ở nơi nào. Nếu như người chịu gom đủ một lượng, thì ta lập tức dẫn người đi tìm. Không tăng, thì dễ thôi, người cứ chờ con chó kia bị người ta nấu ăn đi!”

Đột nhiên lại tăng giá? Phương Nhi rất tức giận mà mắng to, Minh Phi kéo nàng, nhàn nhạt nói: “Ta còn có năm lượng bạc, là chuẩn bị cho người giết chết chó của ta. Nếu như chó của ta không thể về được, nếu ai xuống tay lấy một cánh tay của người hại chó của ta, ta liền cho hắn năm lượng bạc.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, một nữ hài tử chín tuổi, chỉ vì một con chó, lại đưa ra một số tiền lớn trước mặt mọi người mua hung thủ. Chưa nghe nói qua một con chó cầu giá trị năm lượng bạc, cũng chưa từng nghe nói qua muốn một cánh tay của người khác, lại còn bình tĩnh tự nhiên giống như nữ hài tử đàm luận thời tiết với hôm nay ăn cái gì vậy.

Trên mặt Phuong nhi hiện lên vẻ phức tạp, ngờ ngác nhìn Minh Phi, có chút không biết làm sao. Chuyện này người khởi xướng là tỷ tỷ của nàng, nàng chưa từng quên đêm hôm ấy mẩu thân và chị tỷ tỷ mình với bộ dáng nhếch nhác, Minh Phi sẽ tìm Diễm Nhi trả thù sao?

Giọng nói Minh Phi bình tĩnh: “Không có ai muốn sao? Vậy thì tốt, ta sẽ mời người đem tin tức này truyền tới những nơi khác. Nếu bốn thôn không có người muốn, chán hẳn Chu Gia Loạn Trương Gia Ao nhất định có người muốn.”

Ánh mắt của nàng khẽ quét qua mặt mọi người, đem nét mặt mỗi người đều để ở trong mắt, nói: “Dĩ nhiên, hiện tại ta cũng không phải chờ, lúc nào có người muốn cứ việc tới tìm ra. Ta đi về trước.” Đối phương cố tình muốn hại Hôi Hôi, dựa vào một mình nàng đi tìm, thì căn bản không tìm được, chỉ có thể phát động quần chúng, nàng ngồi chờ tin tức.

Trong thôn nhỏ chuyện bát quái luôn truyền đi rất nhanh, không đợi Minh Phi trở về tiểu viện Ngô gia, việc nàng làm đã truyền khắp cả thôn.

Nàng mới vừa đi tới cửa viện của Ngô gia, Diễm Nhi đứng chắn đầu ngăn nàng lại, khẽ cười: “Người thật có tiền nha, cũng dám đi tìm đám côn đồ vô lại, còn nhỏ tuổi mà cũng không học theo gương tốt. Chưa thấy qua cái loại tiểu thư Quan gia không biết xấu hổ.”

Uông thị cười lạnh: “Người tốt nhất nên đi cầu xin sư tổ Tam Thanh phù hộ, không để nhà chúng ta gặp phải chuyện gì, nếu không, bất quá ta sẽ liều cái mạng này, cũng muốn đưa người trở về. Thiệt là, tuổi còn nhỏ đã cùng những loại người đó giao thiệp, chớ đem cô nương nhà ta làm hư.”

“Đến tốt cùng là người nào cùng những loại người đó có giao thiệp, trong lòng mình tự hiểu.” Minh Phi nở nụ cười nhạt nhòa: “Ta cũng chỉ là muốn trải qua một năm thật tốt thôi, nếu năm này ai để cho ta không tốt, ta liền để nàng ta trải qua năm này không tốt. Ta đã chết qua hai lần hồi rồi, không quan tâm lại chết thêm một lần nữa, chẳng qua, trước khi chết nhất định phải kéo một người chịu tội thay. Sinh mệnh của tiểu thư Quan gia sẽ không đáng tiền, nhưng cũng đủ để đổi lấy hai người mệnh khổ đi cùng. Nhớ, ngẩng đầu ba thước có thần minh, cẩn thận báo ứng!” Nàng tự động vòng qua hai mẹ con Ngô gia đang nghe đến ngây người trở về phòng.

Mọi người ở đây chưa bao giờ gặp Minh Phi cứng ngạnh. Mặc dù bị một nữ hài tử chín tuổi uy hiếp rất buồn cười, nhưng bởi vì có chuyện ban ngày làm nền, nên làm trong lòng mọi người đều rất không thoải mái, cơ hồ còn cho rằng chính là đại nhân nói được làm được đang đối nghịch lại với bọn họ.

Phuong nhi đuổi theo Minh Phi đi vào: “Phi Phi, có phải người hận đại tỷ của ta hay không? Có phải người muốn bọn họ đem nàng.....”

Minh Phi thản nhiên cười, phủ nhận nói: “Không phải. Nếu như Hôi Hôi thật sự đã chết, bọn họ sẽ không tới tìm đại tỷ của người, bọn họ chỉ biết tìm Nhị Cầu Tử gây phiền toái. Lời nói mới vừa rồi, chỉ là để hù dọa thím và Diễm nhi thôi.” Nhưng Nhị Cầu Tử sẽ tìm Diễm nhi. Về phần Ngô gia có phải muốn nhiều bạc hơn để đổi cánh tay của Diễm nhi hay không, không quan hệ với nàng. Muốn từ nơi đó lấy đi đồ quý báu của người khác, thế nào cũng phải trả giá một chút.

Trực giác của Phuong nhi thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy, nhưng thấy đầu Minh Phi bị thương mà băng bó, Uông thị lại đang ở bên ngoài gào thét, nàng chỉ đành cáo từ rồi đi.

Trong mắt Kiều Đào tràn đầy không đồng ý: “Tam tiểu thư, cũng chỉ là một con chó mà thôi. Tồn tiền là chuyện nhỏ, nhưng nếu bị Ngô gia đuổi ra ngoài, chúng ta làm thế nào?” Coi như công tử sẽ tìm chỗ khác cho Tam tiểu thư, nhưng gió tuyết đang lớn, lại là cuối năm, chỉ sợ Tam tiểu thư sẽ gây hiềm khích với cả nhà, ngày sau muốn trở về thì còn khó hơn.

Minh Phi biết nàng ấy nói hành động của mình quá lỗ mãng rồi, vì một con chó, không đáng giá. Nàng cười: “Kiều Đào tỷ tỷ, ta chỉ nghĩ, hôm nay là Hôi Hôi, ngày mai tiếp theo là người cùng với ta. Hai chúng ta đều có thể là cô gái trong sạch yêu đời.”

Mặt Kiều Đào trắng bệch. Nàng từ trong phủ ra ngoài, cũng biết danh tiết đối với một nữ nhân rất quan trọng. Hôi Hôi chỉ là một con chó, đã chết hay bị thương, hoặc là làm sao, cũng chỉ là một con chó, sẽ không có những chuyện khác; nhưng nếu đổi lại là nàng và Minh Phi, đối phương thậm chí không cần biết các nàng như thế nào, chỉ cần đùa giỡn một phen, hoặc là tẩy máy tay chân một chút, kéo đến nơi nào cả đêm, thì thanh của các nàng sẽ bị phá hỏng. Mẹ con Ngô gia hôm nay có thể muốn mệnh của một con chó, ai có thể đảm bảo ngày mai họ cũng sẽ không nghe theo lời Nhị Di Nương nói một câu phá hủy hai người đây?

Kiều Đào có chút oán giận Kiều Hạnh: “Đều là do Kiều Hạnh huyền não quá hăng, đắc tội bọn họ, không phải như thế thì sẽ không thế này.....”

Minh Phi uống thuốc im lặng không lên tiếng nữa, ngồi vào bên cạnh chầu than: “Nào có đơn giản như vậy? Đây là vì ta đã trưởng thành. Ta chết hai lần, đã sớm hiểu, hoặc chính là cho các nàng biết sợ, sẽ không dám hại ta, hoặc là im hơi lặng tiếng, im lặng đến chết. Ta không cam lòng.”

Lông tơ trên mặt Minh Phi giống như lông tơ trên quả đào, mịn màng mềm mại đáng yêu, lông mi dày khẽ buông xuống, che giấu cảm xúc trong mắt, chiếc cằm xinh xắn dễ thương khẽ vểnh lên, có vẻ rất có chủ kiến. Nghĩ đến mới vừa rồi nàng để cho mình coi chừng gian phòng, còn nàng lúc đó rất bình tĩnh và có thứ tự chạy đi tìm người giúp một tay, Kiều Đào im lặng suy nghĩ, đứa nhỏ này cũng không thể so bì với đám công tử tiểu thư ngu dốt ở trong phủ luôn vất óc suy tính tranh thủ tình cảm, lúc trước nàng dùng gương mặt đáng thương xinh đẹp đối với Dư ma ma, có phải cũng là có ý giả vờ hay không?

Trong lòng Kiều Đào không có chút tư vị gì. Nhưng ngày qua Minh Phi luôn lệ thuộc vào mình để cho mình nghĩ là mình bảo hộ nàng ấy, nhưng Tam tiểu thư vốn nhu nhược đáng thương đột nhiên thay đổi thân phận, vừa khôn khéo vừa cường hãn, những cái nàng chưa nghĩ tới đều đã nghĩ đến. Loại biến hoá này, khiến Kiều Đào rất khó chịu.

So sánh với hoạt động phức tạp trong lòng Kiều Đào, Minh Phi lại không có nghĩ nhiều biện pháp như vậy, nếu khai chiến, thì sớm muộn gì cũng phải chuẩn bị mới được. Nàng phân phó Kiều Đào: “Đợi sau khi trời tối, người nhớ đi đến gác xếp bên cạnh sài phòng kia, dưới giường có một then cửa làm bằng gỗ soan và một con dao phay, người lặng lẽ cầm nó tới làm đồ dự phòng.”

Kiều Đào kinh ngạc nhìn Minh Phi, Minh Phi lạnh nhạt nói: “Ban đêm gió lớn tuyết dày, sau lưng có sói đói ở trong núi, phải đem then cửa cài chặt, cầm dao phay và kéo đặt ở bên gối, ta mới ngủ được.”

Kiều Đào đi phòng bếp lấy com thì nữ đầu bếp cùng ma ma thô sử đang văng nước miếng tung tóe nói chuyện này của Minh Phi hôm “Thật là đứa bé không có mẹ dạy, học thành cái bộ dạng này. Một tiểu cô nương, chỉ vì một con chó, tiêu tiền như nước mắt tiền bạc cũng không nói, thế nhưng lại ác độc như vậy, muốn tính mạng của người ta. Trước kia ta còn tưởng nàng là một người đáng hoàng đáng thương, nào biết nha đầu trong nhà cũng thay đổi bộ dạng, nhất định là do Kiều Đào dạy.”

Người còn lại nói: “Sao chửi này chính là sao chửi, coi như có chuyện gì cũng muốn chinh cho ra chút chuyện mà.”

Kiều Đào thờ dài, ba người thành một con hồ, lời đồn bị nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, rõ ràng là muốn cánh tay, hiện nay đã biến thành muốn chết, rõ ràng là mẹ con Uông thị hại người, lại biến thành Minh Phi có lỗi. Lại nghe ma ma thô sử nhỏ giọng cười: “Người không biết, nghe nói đại cô nương và Nhị Cầu Tử.....” Phía dưới nghe không rõ, một lát sau, hai người cao giọng cười.

Kiều Đào ho khan một tiếng, lớn giọng nói: “Nãi nãi, ngài đây là muốn đi nơi nào?” Trong phòng bếp lập tức yên lặng giống như chết.

Kiều Đào đứng lại một lát, mới đẩy cửa đi vào, nhìn khuôn mặt mặt tự nhiên của hai ma ma cười: “Hai vị ma ma đang nói gì đấy? Xa xa nghe rất nóng nhiệt.”

Ma ma thô sử cười che giấu đi ra bên ngoài: “Không có gì, chỉ hơi lừa trò chuyện thôi.”

Kiều Đào ngăn bà ta lại: “Ma ma không cần đi, ta có việc muốn nói cùng hai vị.”

Mất ma ma thô sử và nữ đầu bếp đối diện nhìn nhau, cũng có chút chột dạ: “Cô nương có gì phân phó?”

Kiều Đào cười híp mắt cầm hà bao lấy ra hai cây đồng tiền kín đáo đưa cho hai người: “Sắp qua năm, Tam tiểu thư nhà chúng ta thường. Hai vị ma ma cầm đi mua chút đồ ăn ngon.”

Hai người kia vừa muốn đưa tay đón, Kiều Đào cười né tránh: “Tam tiểu thư nhà chúng ta là cô nương trạch tâm nhân hậu, chuyện hôm nay chỉ là do tiểu hài tử bị khi dễ, tính tình có chút lớn, nên giận dỗi nói càn. Ngày sau có người hỏi, hai vị ma ma hiểu nên nói như thế nào chứ.”

(Trạch tâm nhân hậu: Ý chỉ trong trái tim ẩn chứa sự nhân hậu. Được dùng tương đương như Cư tâm nhân hậu.)

“Đúng vậy, đúng vậy. Tam tiểu thư là lão bà tử tận mắt nhìn lớn lên, trong Ngô gia thôn này, không có cô nương nào so với nàng hiền lành hơn. Có mấy lời nghe nhầm đồn bậy, không thể coi là thật.” Hai người vội vàng đếm tiền đồng, miệng nói đầy lời tốt.

Kiều Đào cười nói: “Tiểu thư nhà ta bảo ta tới lấy com.”

Nữ đầu bếp vội lấy một chút com và thức ăn ngon làm cho người Ngô gia mang ra cho nàng: “Đã sớm làm xong.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bước ngoặt (ba)

Cả một buổi chiều, Minh Phi đều ở đây nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài. Ban đêm, rốt cuộc có một hài tử trông có vẻ quen mặt len lén trượt tới nói cho nàng biết: “Đậu Qua nương tử bảo ta nói với người, Hôi Hôi nhà người không có chết, nàng nhìn thấy có người cướp nó đi từ tay Nhị Cầu Tử. Bên mắt xanh của Nhị Cầu Tử kia chính là bị người ta đánh đó.”

Minh Phi rất là kinh ngạc: “Đó là người nào?”

Hài tử kia lắc đầu: “Đậu Qua nương tử nói, trước tiên người mang bạc đến cho nàng làm phí, hôm nay từ từ đã, ngày mai lại nói đến những thứ khác.”

Minh Phi cầm một cây kẹo mạch nha cho hài tử kia: “Ta hiểu rồi.”

Kiều Đào hỏi Minh Phi: “Tam Tiểu Thư định làm như thế nào?”

Minh Phi nói: “Trước tiên cứ chờ xem.” Chắc hẳn, người tìm tới cửa càng ngày sẽ càng nhiều. Sau khi trời tối, quả nhiên lại có mấy người lục tục tới,

những điều bị tôi tố Ngô gia đuổi đi cả.

Nữ đầu bếp mới vừa thu tiền của Kiều Đào, liền tự giác tình nguyện đi hỏi thăm tin tức thay Minh Phi. Sau khi trở lại, bà ta nói cho Kiều Đào, bên ngoài đều nói Hôi Hôi không có chết, tối thiểu không ai nhìn thấy Nhị Cầu Tử ăn thịt chó, cũng không có người phát hiện được da chó máu chó gì cả, vết thương trên mắt của Nhị Cầu Tử cũng đích xác là bị người ta đánh vào sáng sớm hôm nay.

Ngay đêm đó, sau khi chủ tớ hai người Minh Phi tắm rửa sạch sẽ, đóng cửa cài then thật chắc chắn, tắt đèn ngủ, Minh Phi nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, người cho nữ đầu bếp tiền sao?”

Kiều Đào nói: “Mấy đồng tiền thôi.”

Minh Phi nói: “Ngày mai ta trả người.”

Kiều Đào lật người, nói: “Không cần, tiền này. . . .” Nàng hạ quyết tâm, nói: “Tiền này nguyên bốn chính là của ngài, là đại công tử lệnh nô tì thu tiền thay ngài.” Tiền này là giữ lại để dùng lúc khẩn cấp, vốn cho rằng Minh Phi là đứa bé không hiểu chuyện, không dám để cho nàng biết, ai ngờ Minh Phi lại là một người như vậy, việc này có nói cho nàng biết cũng không có gì quá đáng.

Minh Phi trầm mặc chốc lát, nói: “Vậy có thể nói cho ta biết có bao nhiêu sao?”

Mặc dù lúc này đưa ra kết luận thì còn hơi sớm, nhưng Thái đại công tử thật sự là đối xử rất tốt với muội muội ruột này của hắn.

Kiều Đào nói: “Sáu mươi lượng bạc. Hai ngàn đồng tiền.” Vì gạt Dư ma ma cùng Kiều Hạnh, nàng tốn thật nhiều tâm ý mới giấu được số tiền này. Lúc lão Thất phu xe vẫn còn, là giấu ở nơi của lão Thất, chờ đến hôm Dư ma ma cùng Kiều Hạnh phải đi, lão Thất mới len lén giao cho nàng, sau đó nàng lại cực kỳ cẩn thận dùng bình sứ giả bộ giấu đi.

Minh Phi rất vui mừng, lại có chút thất vọng, tiền này do Kiều Đào bảo quản, không thể tùy ý lấy ra bồi tiền cho đồ lỗ mũi trâu Thanh Hư, nàng còn phải khác nghĩ biện pháp. Tính thời gian, Thanh Hư cũng nên đến tìm nàng đòi nợ tiền rồi, làm sao còn không thấy hắn tới?

Kiều Đào nhỏ giọng nói: “Tam Tiểu Thư, người cảm thấy Hôi Hôi thật còn sống không? Nếu như còn sống, tại sao không trở về tới? Thật sự có người cứu nó?”

Minh Phi nói: “Ta cũng không biết. Trước hết chờ một chút xem sao.”

Vốn là Kiều Đào muốn đem chuyện bên ngoài đồn đại chuyện của Diễm Nhi gì đó với Nhị Cầu Tử cho Minh Phi nghe, lại nghĩ đến, hài tử còn nhỏ như vậy, không thể nói những thứ chuyện ngôn ngữ làm dơ bẩn lỗ tai của nàng, ngày sau Đại công tử biết định không sẽ dễ dàng tha thứ cho mình không phải sao.

Sớm tinh mơ ngày thứ hai, hài tử đến báo tin hôm qua lại lên tiến đến báo tin, báo Minh Phi lập tức đi đến nhà Đậu Qua, nói là tìm được Hôi Hôi rồi.

Minh Phi biết, Đậu Qua cùng vợ hắn đều là người đảng hoàng, chính mình tự đi nhà họ xem xét cũng không có bao nhiêu quan hệ, nhưng vì lý do an toàn, vẫn phải là xin Phương Nhi cùng nữ đầu bếp mượn cơ gạt những người khác ở Ngô gia rồi cùng nhau đi.

Phương Nhi lại không thể đi theo, nàng bị Uông Thị nhốt lại, không cho nàng lui tới với Minh Phi. Trong lòng nàng thật không dễ chịu, hôm qua nàng nghe được Uông Thị cùng Diễm Nhi ở sau lưng lăng mộ Minh Phi, ngay tiếp theo sắc mặt đối với nàng cũng không tốt, hung hăng mắng nàng một trận, cũng sợ hãi bọn con đồ làm chuyện xấu với Diễm Nhi, Ngô Hiền Thanh cố ý đã mang rượu thịt cùng tiền đi tìm lý chính giúp một tay. Đây đều là một phen kinh thiên động địa của Minh Phi gây ra.

Nàng cảm thấy sau khi Minh Phi bị thương lần này đã thay đổi rất nhiều, khiến nàng cảm thấy rất xa lạ, hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng biết đến người này. Tuy nói tỷ tỷ nàng muốn hại chết tro bụi Hôi Hôi là không đúng, nhưng mà cũng chỉ là con chó mà thôi, tại sao Minh Phi có thể nói ra những lời ác tâm như vậy? Một con chó làm sao có thể so với cánh tay của một con người? Nàng nói hết nghi ngờ của mình cho Kim Trữ, Kim Trữ nói, người có tiền sẽ thay đổi. Minh Phi thật sự là bởi vì đã có tiền, cho nên mới biến thành cái bộ dáng này sao? Nàng cảm thấy vừa uất ức lại vừa không hiểu, nàng đã hết sức giúp Minh Phi rồi, tại sao Minh Phi lại không thể coi trọng thể diện của nàng một chút chứ?

Nữ đầu bếp được chỗ tốt, phản bội người Ngô gia cùng Minh Phi ở bên ngoài len lén gặp mặt, hai người hướng đến nhà Đậu Qua. Có nữ đầu bếp cao lớn thô kệch làm hộ vệ, trong lòng Minh Phi ổn định rất nhiều, chỉ là bởi vì nàng mà Phương Nhi phải chịu khổ để cho khiến lòng nàng đau lòng biết bao. Nhưng muốn nàng vì vậy mà tha thứ cho Ngô gia, buông tha việc trả thù, đó là không thể nào, đặc biệt là hôm nay Ngô Hiền Thanh cùng Uông thị, Diễm Nhi, thấy loại oán độc trong ánh mắt lúc đó khiến nàng không thể có được một chút hối hận nào.

Hôm nay không giống ngày xưa, thôn nhân thấy Minh Phi, vẻ mặt đều quái quái, Minh Phi trấn định tự nhiên mà chào hỏi họ, trong lời nói của thôn nhân nhiều hơn mấy phần khách khí cùng cẩn thận, không ai dám ở trước mặt nàng gọi nàng là sao chổi nữa.

Nhà Đậu Qua ở thôn tây bên rừng cây, có chút xa thôn xóm, chung quanh không có hộ nào khác, hai người tới cửa, vừa định kêu cửa, đã nghe thấy một hồi tiếng chó sủa quen thuộc từ bên trong truyền đến.

Minh Phi mừng rỡ, đợi đến cửa mở ra, Hôi Hôi khập khiễng một chân ngoắt ngoắt cái đuôi vui sướng chào đón, cúi đầu cọ cọ quanh Minh Phi, thân thiết vô cùng. Minh Phi cẩn thận sờ sờ nó, thật may là không có chết.

Đậu Qua không có ở nhà, nương tử Đậu Qua cười hi hi dẫn nữ đầu bếp vào trong nhà, sưởi ấm cho bà ta, rồi kéo Minh Phi vào một gian khác nhà, bảo

là muốn cùng Minh Phi nói chuyện thù lao.

Cửa sổ gian phòng này của nhà Đậu Qua cực nhỏ, lại tò mò u tối, không khí không lưu thông, còn đốt một chậu than, lẫn vào hơi thở khó chịu của người bên trong, lại có mùi đặc thù của thuốc lá dễ cháy. Một người ngồi ở trong góc, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Minh Phi.

Minh Phi sợ hết hồn, lập tức muốn xoay người đi ra ngoài, người nọ nhỏ giọng nói: “Chó là ta tìm được, ngươi không phải là muốn quyết nợ đó chứ?”

Minh Phi nghe được giọng nói mới nhận ra đây là Thanh Hư của Bạch Phong quan, đoán có lẽ là hắn đến đòi năm mươi ngân lượng này, bởi vì không dễ nói rõ với nương tử nhà Đậu Qua, liền nói: “Ta đương nhiên sẽ trả nợ. Nhưng ta chỉ mang theo chút bạc, bây giờ giao cho ngươi, hay là giao cho nàng ta? Hay các ngươi muốn tự phân?”

Thanh Hư nhìn nương tử nhà Đậu Qua một cái, cười nói: “Ta muốn năm mươi lượng bạc. Nàng a, ta nguyện ý cho nàng vòng tay bạc.”

Minh Phi cho là hắn chỉ chuyện năm mươi ngân lượng, liền nói: “Ta chỉ mang theo một lượng bạc tới đây, tạm thời không nhiều.” Nàng đang ám hiệu hắn, nàng sẽ nghĩ biện pháp đem số bạc còn thiếu của hắn trả hết sớm thôi.

Thanh Hư nói: “Ngươi không phải muốn quyết nợ sao? Ta cho ngươi biết, hôm qua Nhị Cầu Tử muốn đánh chết con chó kia của ngươi nhưng nhờ đạo gia ta ra tay mới cứu được con chó kia. Nhìn thấy vết bầm đen trên mắt hắn chứ? Chính là ta đánh. Một quyền cộng thêm một cái mạng chó có đáng giá năm mươi lượng bạc hay không? So với chó chết rồi khiến ngươi phải chặt tay người ta, chọc một thân mùi tanh tươi tốt hơn nhiều chứ?”

Thế Minh Phi mới biết hắn thật sự còn muốn kiếm năm mươi lượng bạc này, không thể làm gì khác hơn là móc từ trong lòng ngực ra vòng tay bạc bóp thành bạc vụn đưa cho Thanh Hư: “Ta không nói không cho, thật là không có mang nhiều tiền như vậy, các ngươi cầm trước cái này đi.”

Thanh Hư đem bạc vụn ném cho nương tử Đậu Qua, lại nháy mắt với nàng, nương tử Đậu Qua mặt mày hớn hớn đi ra ngoài, khép cửa lại. Không lâu lắm, ngoài cửa truyền đến tiếng nàng và nữ đầu bếp đối thoại với: “Ngươi chờ chút đi, Phi Phi đi hầm cầu rồi, Đại Nha, lấy chút hạt dưa lên cho Lục đi của ngươi ăn.”

Lúc này Thanh Hư mới nhìn Minh Phi, xấu bụng cười: “Ngươi rất có tiền à? Vì một con chó ngốc mà có thể lấy ra năm mươi lượng bạc, thiếu nợ ta năm mươi ngân lượng muốn kéo dài tới lúc nào thì mới chịu trả cho ta hả? Nếu như ngươi là dám quyết nợ, có tin ta sẽ không cho ngươi ra ngoài không?” Nói xong, ánh mắt rơi Trường Mệnh Tỏa vàng trước ngực Minh Phi, mắt hồ ly lập tức tỏa sáng lấp lánh.

Trình độ không biết xấu hổ của tên lỗ mũi trâu giáo hoạt tham tài này Minh Phi đã hiểu quá rõ, nàng cảnh giác đem Trường Mệnh Tỏa nhét vào trong cổ áo, lui về sau một bước, nói: “Đã nói ta sẽ không quyết nợ, ngươi còn muốn như thế nào? Chỗ của ta còn có hai mươi lượng bạc, ngươi cầm trước đi, chờ mấy ngày nữa, ta lại trả ngươi phần còn lại.”

Thanh Hư đã đứng lên, đứng ở trước mặt nàng, chặn lại đường lui của nàng: “Trong lòng ngươi nhất định đang chửi ta đúng không? Có cảm giác ta đang gạt ngươi phải không? Người như Nhị Cầu Tử, ta một người mười ba tuổi làm sao có thể đánh trúng hắn, còn có thể cứu Hôi Hôi ra phải không? Cho nên không muốn cho ta năm mươi lượng bạc? Phải hay không?”

Minh Phi nhìn nụ cười xảo trá của hắn, tinh táo nói: “Là thật hay giả đối với ta không sao cả. Ta chỉ biết, Hôi Hôi còn sống là đủ rồi. Cho ngươi năm mươi lượng bạc không phải là không thể được, chỉ là ngươi phải mang Hôi Hôi về, không cần biết ở nơi nào, tóm lại không thể để cho nó chịu khổ chịu tội.” Nàng không nuôi được Hôi Hôi rồi, lần này may mắn tránh được, còn lần sau thì sao? Chó có thể đáng tin cậy hơn nhiều so với người sống, thời điểm nàng đáng thương nhất chán nản nhất, thứ chưa bao giờ từng vứt bỏ nàng, chính là con chó này.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bước ngoặt (4)

“Thêm hai mươi nữa.” Thanh Hư đưa tay kéo khóa trường mệnh của Minh Phi: “Cái này là của kẻ mẫu kia đưa cho ngươi à? Mặc dù nhỏ, nhưng cũng được chút bạc ha? Không bằng đưa thêm cái này cho ta, để bù lại bạc thiếu nợ ta.”

Minh Phi nhanh chóng đề lại: “Không thể cho ngươi. Nếu cho ngươi, ta không có cách nào giao phó.” Nếu nàng vứt bỏ đồ Trần thị cho này, còn thể nào diễn cảnh mẫu tử từ hiếu? Đây chính là đạo cụ quan trọng.

“Ta nhớ cái vòng bạc này là của thân mẫu ngươi để lại phải không? Tại sao bỏ được đồ của thân mẫu cho, trái lại không bỏ được đồ của kẻ mẫu cho?” Thanh Hư trở mặt: “Ngươi rất nhanh sẽ được đón đi, đến lúc đó ta đi đâu tìm ngươi đòi nợ? Có tiền không trả, đạo gia hận nhất loại người như ngươi đó. Ngươi có cho hay không? Không cho ta sẽ la lên!” Lâm bộ hít một hơi.

“Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không có đạo lý giết nợ. Nếu ngươi dám làm loạn, ta sẽ la lên vô lễ, khá lắm tiểu đạo sĩ bịp bợm tham tiền, ngay cả đứa con nít chín tuổi cũng không buông tha. Ngươi chờ bị Tổng đạo trưởng đuổi ra ngoài đi.” Minh Phi nhanh chóng bưng bát nước trên bàn lên, chuẩn

bị tùy thời đập lên. Nếu bàn về da dầy lông dạ đen tối, nàng một người gần ba mươi tuổi sẽ sợ tiểu tử lông ngắn này sao? Hắn dám kêu, thì chờ nàng đập cho hắn nằm ngay đơ luôn.

Minh Phi tuyệt đối không phải cùng mình nói giỡn, Thanh Hư tức muốn chết, mắt hồ ly nham hiểm híp lại: “Ta cho là ta đã đủ không biết xấu hổ rồi, ai dè người còn không biết xấu hổ hơn ta. Có loại nữ hài tử nào như người không? Vậy mà dám lấy danh tiết của mình ra đùa giỡn.”

“Sống cũng sống không nổi nữa, cần danh tiết để làm cái gì? Ta mới chín tuổi thôi, cái gì cũng không hiểu, ngược lại người, có loại đạo sĩ dâm tà tham tiền như người sao?” Minh Phi cười sáng lạn: “Người tốt nhất cầu xin tổ sư gia phù hộ ta thật tốt, nếu không không ai có thể bồi thường bạc cho người, cũng không có ai sẽ cho người kiếm bạc trắng nữa. Như vậy, người cách giấc mộng giàu có để nhất thiên hạ càng ngày càng xa rồi.”

Cổ nhân trưởng thành sớm, đặc biệt là tiểu đạo sĩ một bụng tâm địa gian xảo lại càng trưởng thành sớm hơn này, nếu không phải bởi vì Tổng đạo sĩ, Minh Phi cũng không thích giao thiệp cùng cái người yêu tiền như mạng lỗ mũi trâu Thanh Hư này. Thanh Hư đại khái cũng vô cùng ghét nàng, nếu không có Tổng đạo sĩ, hắn cũng sẽ không giao thiệp với nàng. Bọn họ, thấy ngựa mất nhau.

“Ta không thêm khóa trường mệnh của người, sợ người đoán mệnh!” Lỗ tai đau nhói, Thanh Hư đã lạnh lẽo tháo đôi bông tai hoa mai bằng vàng trên tai Minh Phi xuống: “Ta cũng không cần hai lượng bạc của người nữa, lấy cái này coi như xong.”

Động tác này của hắn làm cho Minh Phi nhớ tới mấy tên cướp khốn kiếp cướp bông tai dây chuyền vàng gấp phải trên đường ở kiếp trước, vành tai đau rát càng đau càng làm cho nàng nhớ lại những hồi ức vô cùng không tốt.

Thấy trong mắt Minh Phi toát ra lửa giận, Thanh Hư cười vô lại: “Tiểu nha đầu, cũng đừng cảm thấy thua thiệt. Ta sẽ giúp người đỡ giận có được không? Không phải Diễm Nhi độc ác kia ngày hai mươi ba sẽ xuất giá sao? Ta làm cho nàng gả không được có được không? Để cho nàng cùng Nhị Cầu Tử gom thành một đôi, khiến Ưông thị ngủ cũng khóc tỉnh, huyền não nhà cửa Ngô gia không yên.”

Phá hủy Diễm Nhi mà còn sống được sao? Minh Phi trầm ngâm một chút, cười lắc đầu: “Không được, nếu nàng mỗi ngày đều lắc lư ở trước mặt ta, chẳng phải là làm cho ta phiền lòng chết đi, cơm cũng ăn không vô à? Hãy để cho nàng gả sớm một chút, gả xa một chút mới tốt.”

Thanh Hư vênh cái miệng củ ấu đỏ thắm đầy đặn lên: “Đại phát từ bi, muốn làm người tốt à?”

“Từ trước đến nay ta luôn là người tốt, chưa từng hại qua người nào.” Minh Phi chớp chớp mắt: “Chủ yếu là nàng ta vừa khóc vừa gào thật sự rất phiền, hơn nữa, thanh danh nàng ta không tốt, tương lai cũng sẽ liên lụy tới ta. Nếu người ta nói, ta ở trong gia đình gia phong không tốt, ngay cả ta cũng bị xem thường, nhiều chuyện chẳng đáng. Không bằng nghĩ chút chuyện thực tế, hôm nàng ta thành thân đó làm cho nàng ta trở lại xấu xí được không?”

Thanh Hư giống như tiểu lão đầu chấp tay sau đít đi vòng trong phòng một vòng, nói: “Được, người chờ tin tức của ta. Hôm nàng ta thành thân đó, ta tới lấy bạc. Người nhớ, chậm nhất là không xa hơn tiết thanh minh sang năm, người nhất định phải đưa số bạc còn lại tới, bằng không. Hừ hừ, năm phần lợi tức lãi mẹ đẻ lãi con, người tính xem là bao nhiêu.”

Minh Phi ôm đầu khê nói một tiếng: “Hai mươi lượng bạc không cánh mà bay, người bảo ta làm sao ăn nói với những người khác? Người cho thêm chút thời gian, ta cho người đến đưa bạc coi như tiền nhang đèn có được không?”

Thanh Hư quả quyết cự tuyệt: “Không được! Cầm đến trong quan, lão già lại muốn lấy hết toàn bộ. Ta muốn ngày đó đi lấy, nếu không người chờ đó cho ta! Người có thể đi được rồi.”

Vốn Minh Phi còn muốn hỏi, sau này Tổng đạo sĩ nhận được giấy nhắn tin của nàng thì nói thế nào, ngấm lại vẫn không nên hỏi, cười nói: “Ta có món đồ tốt, nghe nói tên gì à là đá kim cương, cho người xem một chút.” Lòng bàn tay mở thoáng một cái, một chút ánh sáng thoáng qua, Thanh Hư tò mò đi đến gần, không ngờ Minh Phi bay qua hung hăng đá vào ống quyển bắp chân của hắn, hắn bị đau kêu lên “A” một tiếng khom xuống ôm chân, chờ cho bớt đau, Minh Phi đã ngênh ngang rời khỏi nhà Đậu Qua.

Minh Phi đi theo trù nương trở về thôn, hai người cách tiểu viện Ngô gia không xa phân ra, một trước một sau vào viện.

Minh Phi mới vừa vào viện, Kiều Đào liền tiến lên đón, giận trách nói: “Tại sao bây giờ tiểu thư mới trở về? Sao rồi ạ, đi một vòng tinh thần có khá hơn chút nào không?” Vừa dứt lời, đuôi mắt của nàng liền phát hiện bông tai hoa mai trên lỗ tai Minh Phi không còn, không chỉ như thế, vành tai còn có chút sưng đỏ, đôi mắt không khỏi lo lắng nhìn Minh Phi, thấy vẻ mặt nàng tự nhiên, ăn mặc chỉnh tề lúc này mới yên lòng lại.

Lúc mình ra cửa Kiều Đào biết rất rõ ràng, sao lại nói với mình như thế. Minh Phi nghi hoặc nhìn Kiều Đào, Kiều Đào nhìn nàng chớp mắt vài cái, đưa ánh mắt về phía trong góc viện. Minh Phi nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy được một chiếc xe ngựa.

Chẳng lẽ Thái phủ phái người tới rồi à? Tìm Minh Phi đập mạnh một trận, không dám tin nhìn Kiều Đào, Kiều Đào khê mỉm cười, gật đầu một cái. Tho sừ bà tử của Ngô gia lớn tiếng hô lên: “Tam Tiểu Thư đã về.”

Trong chánh phòng Ngô gia rối loạn một trận, Ưông thị đang cùng với một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi bén nhọn, nét mặt gầy gò, mang chút môi mệ, nhưng đầu tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, quần áo chỉnh tề đi ra. Ánh mắt của phụ nhân kia giống như đèn pha quét một vòng trên người Minh Phi, hơi nhíu mày, tiến lên hai bước, phúc thân: “Nô tỳ Hoa thị thỉnh an Tam Tiểu Thư.”

Kiều Đào giới thiệu cho Minh Phi: “Đây là Hoa ma ma, phụ nhân cố ý an bài tới hầu hạ tiểu thư, vừa mới tới.”

Đây là người của Trần thị, có lẽ không được nể trọng bằng Dư ma ma, nhưng tuyệt đối không phải là một người không đáng để ý, Minh Phi gần như lần đầu tiên nhìn thấy Hoa ma ma đã cho ra một suy luận như vậy. Cách ăn mặc cùng quy cũ, giọng điệu nói chuyện, động tác hành lễ của Hoa ma ma,

không có chỗ nào có thể bắt bẻ được, điều này nói rõ cái gì đây? Hoa ma ma là người đặc biệt tới đào tạo nàng, đại khái chính là ma ma giáo đường trong truyền thuyết gì đó, nàng cách Thái phủ không xa rồi!

Minh Phi chỉ nhận nửa lễ của Hoa ma ma, lý do là Hoa ma ma là người của Trần thị phái tới, nàng còn nhỏ không dám nhận toàn bộ. Hoa ma ma đối với biểu hiện của Minh Phi rất hài lòng, chỉ là ghét bỏ Minh Phi vậy mà một thân một mình chạy ra ngoài dạo chơi, động tác hành lễ cũng không đúng tiêu chuẩn, thật sự không phải bộ dạng một đại gia khuê tú nên có, quá buông thả rồi.

Bất quá bà nghĩ lại, nếu Minh Phi cái gì cũng tốt, thì làm sao Trần thị cho bà tới khổ luyện? Lúc trước có nghe Dư ma ma nói qua, Tam Tiểu Thư này cũng coi như biết phải trái, cuộc sống sau này vẫn còn rất dài, từ từ dạy là được. Hoa ma ma nghĩ như thế, về mặt liền dễ nhìn rất nhiều.

Các nàng ở nơi này thân thiết hỏi han ân cần, mẫu nữ (mẹ con) Ưông thị lại không thư thái.

Đặc biệt là Ưông thị, trong lòng vừa xót vừa đau, về mặt nghiêng răng nghiêng lợi. Lần này Hoa ma ma lại mang đến cho Minh Phi không ít đồ, không chỉ như thế, ngay cả mỗi người Ngô gia đều nhận được phần thưởng tết của phu nhân Trần thị. Nghe ý trong lời nói của Hoa ma ma, dường như qua năm sau, lúc nhị tiểu thư thành thân thì sẽ đón Minh Phi đi ở ít ngày. Minh Phi thật sự tới lúc đổi vận, sắp bay lên thành Phượng Hoàng rồi.

Ưông thị không thể không thu hồi cảm giận cùng ghen tỵ trong lòng lại, cẩn thận từng li từng tí tiếp đón đám người Hoa ma ma Minh Phi đi chánh phòng ngồi, uống trà sưởi ấm ăn trái cây.

Hoa ma ma nói: “Không cần, nghe nói qua mấy ngày đại tiểu thư quý phủ sẽ phải xuất giá, chắc hẳn nãi nãi cũng có rất nhiều chuyện phải bận rộn. Nó tỳ cũng không làm cho nãi nãi loạn thêm, lúc này nên đi phòng tiểu thư, truyền đạt huấn lệnh (dạy bảo và ra lệnh) của lão gia cùng phu nhân cho tiểu thư biết.”

Nói xong cũng không hỏi ý tứ của Ưông thị, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến trước mặt Kiều Đào, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Khuê phòng của tiểu thư ở đâu?” Đi hai bước, lại nói: “A, đúng rồi, lần này phu nhân cũng sai lão Thất đi theo, về sau tiểu thư ra cửa phải ngồi xe, không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện, như vậy không hợp quy củ. Để cho lão Thất tới đập đầu cho tiểu thư đi.”

Lời vừa nói ra, không chỉ về mặt mẹ con Ưông thị cổ quái, ngay cả Minh Phi cũng xém chút nữa bật cười, khuê phòng? Mai rùa còn không sai biệt lắm. Toàn bộ thôn lớn thế này, ra cửa còn phải ngồi xe à? Thật sự là thiên kim đại tiểu thư rồi ư? Chỉ sợ người trong thôn càng thấy nàng vừa kỳ vừa quái dần á.

Chỉ có Kiều Đào hiểu khá rõ Hoa ma ma – ma ma đặc biệt phụ trách lễ nghi quy củ cho tiểu thư, hơn nữa nàng cũng cảm thấy thân phận Minh Phi như vậy, đích xác không nên xuất đầu lộ diện chạy khắp nơi, cho nên nàng lộ ra vẻ mặt vô cùng tán đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khởi đầu (một)

Không nói đến Minh Phi cố nén cười đến khổ cực, mẫu nữ Ưông thị chưa thành một mảnh, bên này Hoa ma ma cao ngạo chỉ chỉ thô sử bà từ Ngô gia: “Người, đi tìm lão Thất về đây.” Thô sử bà từ thâm nói, Ngô gia viện lớn cỡ bàn tay này, người lại ở phòng bếp ngay ngõ, còn cần phải làm sao tìm được? Gào thét một tiếng là được, vì vậy hít một hơi, muốn diễn vai Sư Tử Hồng.

Khí mới vừa vận một nửa, chỉ thấy Hoa ma ma không hài lòng nhũn mày: “Người dự định lớn tiếng kêu chứ gì? Ngay trước chủ nhà mà lớn tiếng gào thét như vậy còn ra thể thống gì nữa? Người đi một chuyến đi, tìm hấn đến đây.”

Ồi chào, tính khí phô trương của vị Hoa ma ma này có thể còn lớn hơn vị Dư ma ma kia nữa. Thô sử bà từ e ngại khí thế nghiêm nghị cùng đôi mắt tam giác của nàng, không dám nhiều lời, đáp một tiếng, nhanh chân đi tới nhà bếp. Không lâu sau, lão Thất từ trong phòng bếp đi ra, thấy Minh Phi, cũng không dám đến gần quá mức, nghiêm chỉnh đứng ở một nơi cách xa khoảng một trượng, quy quy củ củ dập đầu chào hỏi Minh Phi.

Minh Phi thoải mái nhận, Kiều Đào không đợi nàng phân phó, trước liền lấy tiền đồng khen thưởng lão Thất: “Người cực khổ.”

Đợi lão Thất lui ra, Hoa ma ma nhìn về phía Kiều Đào: “Tiểu thư khuê phòng đây?”

Hoa ma ma đứng trước phòng Minh Phi, chau mày lại, gương mặt bắt bẻ cùng bất mãn. Ưông thị cũng không dám thật sự lui ra mặc kệ, mà là cẩn thận từng li từng tí đi theo sau lưng Hoa ma ma quan sát sắc mặt của nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt, vội nói: “Trong nhà của chúng ta nghèo, khiến ngài chê cười.”

Hoa ma ma lắc đầu một cái: “Ồ nông thôn, vốn dĩ cũng không thể quá quá nghiêm khắc.” Sau khi đi theo Minh Phi vào trong nhà, chân mày càng thêm nhăn gần như có thể kẹp chết con muỗi. Theo ý nàng, gian phòng này của Minh Phi không phù hợp quy tắc của Quan Gia tiểu thư ở một chút nào, phòng ngủ và cuộc sống thường ngày tổng cộng chỉ có một, không có nơi gặp khách, trang sức cũng rất mộc mạc, rất nhiều gia cụ đều tróc nước sơn, có nhiều chỗ còn đen nhánh, ngay cả bình phong ngăn che cũng không còn một cái, còn không bằng phòng ở của bọn nha đầu Thái phủ. Khi ánh mắt nàng chuyển tới sọt than ở góc tường, ánh mắt càng thêm thẳng thán, môi mím lại thành một khe hẹp.

Nhưng dù sao nàng cũng là người đã lẫn lộn nhiều năm trong đại trạch viện, biết than đặt ở trong phòng ngủ chắc chắn là có nguyên nhân. Chỉ là nàng phụng mệnh Trần thị, sức lực vô cùng sung túc, hoàn toàn không sợ Ngô gia, cho nên mặt nàng trầm xuống, chỉ mũi nhọn về phía Kiều Đào: “Kiều Đào! Ngươi hậu hạ Tam Tiểu Thư thế nào vậy? Nhìn nơi này một chút xem, vì sao những đồng than này lại chồng chất ở đây? Lười nhác trốn tránh thành bộ dáng này. Nô tỳ lớn mặt xảo quyết, ngươi là người phu nhân tuyển đi chăm sóc hầu hạ Tam Tiểu Thư, thế nhưng khi nàng còn tám bé, sơ suất như vậy, đến quý dưới mái hiên đi, tự sát 20 cái!”

Minh Phi nghe Hoa ma ma chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, trong lòng rất sáng khoái, nghe thấy nàng gọi Kiều Đào đến quý dưới mái hiên lạnh lẽo, tự sát 20 cái, vội nói: “Hoa ma ma, chuyện không liên quan đến Kiều Đào tý tý. Than là do ta bảo tỳ ấy để ở đây.”

Hoa ma ma nghi ngờ hỏi: “Tại sao Tiểu thư phải đặt than ở trong phòng? Chẳng lẽ không có phòng chứa than sao? Như vậy rất khó coi, tuy tiểu thư còn nhỏ tuổi, nhưng cũng nên học tập theo Ngô gia nãi nãi thế nào là dọn dẹp phòng. Ngô gia nãi nãi sẽ không đặt than trong phòng đâu. Người cũng đừng trách nô tỳ lắm mồm, chính phu nhân sai nô tỳ tới dạy ngài học điều này.”

Lại là một điệu nhân! Minh Phi nín cười nói: “Ma ma nói rất đúng, ta sẽ học tập theo thăm.” Chuyển sang thi lễ với Ưông thị một cái, nói: “Kính xin thăm dạy ta, than này nên thả vào đâu?”

Ưông thị buồn bã ừ ừ nói: “Để cho người ta dời đến phòng phía đông đi.”

Minh Phi nháy mắt mấy cái: “Vậy không tốt đâu, đó là nhà kho, bất cứ lúc nào ta cũng có thể dùng than, nếu như không cẩn thận để con chuột nào đó vào ăn trộm đồ thì phải làm thế nào?” Đồ của nàng cũng coi như không ít, về sau nói không chừng cũng sẽ càng ngày càng nhiều, hiện nay bên cạnh lại có hai người, thế nào cũng phải làm thêm gian phòng mới được.

Chẳng lẽ người còn muốn mình có phòng kho à? Ưông thị há miệng, đôi mắt chống lại đôi mắt tam giác của Hoa ma ma, chỉ đành phải nói: “Được rồi, vậy thì hãy dời đến phòng phía Tây đi.”

Minh Phi lại thi lễ một cái: “Đã thêm phiền toái cho thăm rồi.” Nàng còn chưa dứt lời, Hoa ma ma lại nói: “Nãi nãi, không biết nô tỳ được ở nơi nào?”

Ưông thị không còn hơi sức: “Ồ.” Mới vừa mở miệng, Hoa ma ma lại nói: “Tam Tiểu Thư rất nhanh sẽ là một cô nương trưởng thành, bên cạnh bất cứ lúc nào cũng phải có người đi theo chăm sóc mới được. Gian phòng sát vách này không phải là dành cho các cô nương ở chứ? Không bằng thường cho nô tỳ ở nhé?”

Hoa ma ma này, thật sự là được voi đòi tiên. Gian phòng này vốn chính là phòng khách, lần trước lúc Dư ma ma tới, cũng là ở nơi đó, nhưng Dư ma ma cũng không nói là ở luôn không phải sao? Lúc này Hoa ma ma đến, lại chiếm một gian phòng, còn có lão Thất phu xe gì đó, con ngựa kia. đầu Ưông thị thật là đau.

Giải quyết xong vấn đề phòng ở, Hoa ma ma lại oán trách Dư ma ma cũng không nói tình huống ở nơi này cho nàng biết trước, nàng sẽ mang một bức bình phong tới đây, gia cụ thiếu chút nữa không sao, nhưng nên có vẫn phải có.

Minh Phi nháy mắt với Kiều Đào, Kiều Đào tiến tới nhỏ giọng nói đôi câu bên tai Hoa ma ma. Hoa ma ma cười híp mắt nhìn Ưông thị: “Nãi nãi, không biết chung quanh đây có có chợ phiên không?”

Ưông thị nháy mắt mấy cái: “Có à? Ma ma muốn mua cái gì?”

Hoa ma ma nói: “Xin nãi nãi hãy cho Tam Tiểu Thư nhà ta thêm một bức bình phong tranh sơn thủy bốn xếp, đôi một bồn tắm gỗ Hoàng Dương lớn, một chậu rửa chân, còn có bàn chải đánh răng cũng phải thêm vài cái mới. Tiền à, cứ lấy trong phân lệ của tiểu thư là được.”

Ưông thị nghe xong như bị mộng du, cái này cần xài bao nhiêu tiền? Muốn kêu nghèo, người ta lại nói, là từ trong phân lệ của Minh Phi, nhưng nếu nàng đáp ứng, chẳng phải bị thua thiệt? Chỉ đành phải viện cớ thay: “Ma ma, bồn tắm, chậu rửa chân, bàn chải đều có rồi, lần trước lúc Dư ma ma tới mới thêm.”

Hoa ma ma nói: “Bàn chải đánh răng là phải thường xuyên thay đổi. Bồn tắm và chậu rửa chân thì sao, không nói đôi nãi nãi, nô tỳ tới vội vàng, những thứ đồ này cũng không mang theo, muốn mua mới lại phải tốn thêm tiền nữa. Vì vậy không bằng để cho tiểu thư dùng hàng mới, nô tỳ sẽ dùng lại những thứ cũ này, mong rằng nãi nãi thành toàn nô tỳ.”

Ưông thị bị bức đến không có cách nào, chỉ đành phải đồng ý, đau lòng không dứt, đêm đó liền bốc hỏa, hàm răng đau đến rên hừ hừ, bảo Phương Nhi cầm hoa tiêu được nướng trong chậu than đến ngâm cũng không hiệu nghiệm.

Lần đầu tiên Hoa ma ma và Ưông thị gặp mặt, lấy sự toàn thần của Hoa ma ma mà chấm dứt.

Ban đêm, sau khi Hoa ma ma ngủ lại, Minh Phi mới biết được từ chỗ Kiều Đào, thì ra Hoa ma ma là ma ma giáo dưỡng của Trần thị. Minh Phi thăm nghĩ, xem ra Trần thị hoàn toàn muốn bồi dưỡng mình thành người của nàng. Hoa ma ma tới dạy mình lễ nghi quy củ, ứng đáp tiến lùi, cũng chỉ là mặt ngoài, mục đích cuối cùng có phải muốn khống chế mình hay không?

Nàng chỉ là cảm thấy kỳ lạ, tại sao Trần thị không để cho những người khác trong Thái gia nhìn thấy hình dáng thể thảm của nàng trước, sau đó ra tay dạy dỗ nàng, dạy tốt sẽ khiến người ta nhớ được chỗ tốt của tân phu nhân, ngược lại phải ma ma giáo dưỡng tới dạy nàng quy củ tiến lùi? Có thể tưởng tượng, nàng lấy hình tượng hoàn mỹ xuất hiện trước mặt mọi người tại Thái gia, sẽ khiến cho bao nhiêu chấn động. Cái này không giống với hình tượng mà nàng nhận thức được. Nhưng dù có thế nào, cẩn thận ứng đối là được, thế giới quan của nàng đã là một người trưởng thành, cũng không sợ nàng ta

nói gạt mình.

Cứ như vậy, Hoa ma ma mất tam giác, khí thể cường đại, vô cùng bắt bẻ lấy vai trò giáo dưỡng Minh Phi để ở lại Ngô gia. Có nàng giữ thể diện, Minh Phi trừ mỗi ngày nghiêm khắc làm việc và nghỉ ngơi, học quy củ bị bắt bẻ, còn phải luyện đủ một giờ luyện chữ bằng bút lông, thêu hai canh giờ tương đối đau khổ ra, trên tổng thể coi như là vượt qua cuộc sống hạnh phúc, không cần phải lo lắng có người chọc tức, cũng không cần lo lắng có người ăn bớt chi tiêu, càng là tất nhiên không cần lo lắng có người ám toán nàng và Kiều Đào.

Minh Phi lo lắng, chính là đêm hôm 23 thành thân của Diễm Nhi, làm thế nào để lừa gạt Hoa ma ma và Kiều Đào, len lén giao hai mươi lượng bạc cho Thanh Hư, mà không để lộ cái đuôi phía sau. Lúc trước chỉ có Kiều Đào còn dễ làm, thừa dịp chạy loạn ra ngoài nộp bạc coi như xong chuyện, nhưng bây giờ có Hoa ma ma dạy quy củ, chỉ sợ Hoa ma ma sẽ trông nom nàng và Kiều Đào quá chặt chẽ, một chút khe hở cũng chui không được.

Nhờ vào việc Hoa ma ma suốt ngày nói lễ nghi quy củ giắt ngoài miệng, hiện tại ngay cả Kiều Đào cũng dài dòng như vậy. Nghĩ đến đêm hôm đó, Kiều Đào không ngừng hỏi đôi bông tai hoa mai kia đâu, vẻ mặt rất là nghiêm túc, giọng nói rất nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Khởi đầu (2)

Minh Phi lo lắng nói: “Đưa cho người ta rồi. Không phải người ta đã cứu Hôi Hôi sao? Khi đó cũng không biết Hoa ma ma đến, ta nghĩ về sau Hôi Hôi không thể đi theo chúng ta được nữa, ta không đảm bảo được cho nó, nên khẩn cầu người nọ mang nó về nuôi. Người nọ không chịu giúp ta, muốn bạc của ta, trên người ta trừ cái vòng bạc đập đến biến hình ra, làm gì còn bạc, cho nên đã đưa đôi bông tai cho hắn.”

Kiều Đào nghiêm túc nhìn nàng một lát, nói: “Nhưng ngoài hoa tai ra, hình như còn bị thương. Ngươi không phải sợ, đã có Hoa ma ma và lão Thất ở đây, nhất định có thể lấy lại công đạo cho ngươi. Lại nói, đôi bông tai này là do phu nhân cho, lại là đồ trang sức của nữ nhi, rơi vào trong tay người ngoài đối với khuê dự của ngươi không tốt, phải lấy trở về mới được.”

Nàng bây giờ mới bao nhiêu tuổi chứ, một con nhóc còn chưa trở mã đã phải chú ý tới danh tiết rồi sao? Đầu Minh Phi đau một hồi, thầm mắng Thanh Hư ngang bướng kiêu ngạo không đứng này nọ, thấy tiền mất sáng lên. Không thiếu được phải ứng đối với Kiều Đào nàng nói: “Không cần gấp gáp, trong lòng ta đã có tính toán. Chuyện này không cần lộ ra gây phiền toái, ta nghĩ biện pháp lấy trở về là được.”

Kiều Đào thấy nàng không chịu nói nhiều, mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không hỏi nữa. Lần đó quá hỗn loạn, nhưng Minh Phi biết, loại chuyện như vậy nếu phát sinh một lần nữa, thì chỉ sợ Kiều Đào sẽ không chịu giúp nàng che giấu.

Đào mất đã đến ngày hai hai hôm đó, lễ nạp thái, trời mấy ngày u ám bỗng sáng lại, ánh mặt trời rực rỡ, trong tiểu viện Ngô gia đầy tiếng nói tiếng cười. Hoa ma ma sớm đã đem một đôi bông tai bằng ngọc thạch không kém lắm và vòng trang sức bằng bạc đựng trong một cái hộp giao cho Minh Phi, để cho nàng tự mình đưa tới thêm đồ trang sức cho Diễm nhi.

Thực sự Minh Phi đối với việc làm thân với Diễm nhi không có hứng thú, có chút miễn cưỡng, muốn Kiều Đào đưa tới cho xong chuyện. Hoa ma ma lôi kéo nàng nói thao thao bất tuyệt một đống lớn về phong độ và lễ nghi của tiểu thư Quan gia, mặc kệ người khác như thế nào, chính mình nhất định phải đến, như vậy người khác nói gì, cũng sẽ không đem thị phi nói đến trên người mình.

Minh Phi biết Hoa ma ma nói rất đúng, nhưng nàng thật sự chán ghét Diễm nhi khoa trương và bộ dáng khó lường cùng sắc mặt không từ tế của Ưông thị. Bị buộc bắt đẽ, dưới sự giám thị của Hoa ma ma nàng đành phải đi, chậm chạp tìm được đến phòng Diễm nhi, ngay trước mặt các nữ hài tử trong thôn đang tham gia náo nhiệt, đem cái hộp đưa cho nàng ta, cười nói: “Diễm nhi tỷ tỷ đại hi. Món quà nho nhỏ này, bắt thành kính ý, một chút tâm ý mà thôi.”

(Bắt thành kính ý: Câu này có thể hiểu là thông qua những quà cáp không đáng giá người tặng chưa biểu đạt hết sự tôn trọng ngưỡng mộ đối với người nhận, nhưng mong họ vui vẻ hoặc đừng để bụng nhận lấy những lễ vật này.)

Nhìn thấy Minh Phi tới tặng quà, ở trước mặt tỷ muội trong thôn quen biết cho chính mình mặt mũi lớn như vậy, trong lòng Diễm nhi vẫn vui mừng, nhưng thù hận của hai người không phải là ngày một ngày hai, không có khả năng vì sự kiện này mà quên.

Vì vậy Diễm nhi bĩu môi, nhận lấy cái hộp Minh Phi đưa đến, tiện tay ném lên bàn, thản nhiên nói: “Cảm tạ.” Cũng không mời Minh Phi ngồi, quay đầu cười nói cùng những nữ hài tử khác, hoàn toàn không coi Minh Phi ra gì.

Ngược lại đám nữ hài tử kia, mặc dù thấy Minh Phi số mệnh không tốt, không dám kết giao nhiều, nhưng không thật sự ghét nàng, lại thấy hôm nay Minh Phi ăn mặc hoàn toàn bất đồng, mặc một chiếc váy sa tanh màu xanh lam mới có viền lông chồn trắng, trên cổ còn đeo khoá trường mệnh bằng vàng sáng bóng, làm nổi lên chiếc cổ trắng ngần, sau lưng còn có cả vú giả mặc một thân tơ lụa bằng gấm, cũng có chút không được tự nhiên, không dám phối hợp với kế hoạch cô lập của Diễm nhi, có người lập tức đứng lên nhường chỗ cho Minh Phi ngồi. Người nhường chỗ liền bị Diễm nhi hung hăng trừng mắt, trừng qua lại lẫn nhau, thành một trận lạnh lẽo, sắc mặt Diễm nhi càng khó coi.

Minh Phi lấy ánh mắt nhìn Hoa ma ma, xem kia, người nhất định bắt ta phải tới, người ta cho ta khó chịu đấy? Người ta cho ta một trận lạnh lẽo như vậy,

lại càng hận ta hơn đây? Bây giờ nhìn người làm đi? Để cho ta như thế nào mới có thể rời đi một cách hoàn mỹ, mà không phải ảo não bỏ chạy đây?

Hoa ma ma nhận được ánh mắt của Minh Phi, cười cười, tiến lên thì lễ một cái, nói: “Diễm nhi tiểu thư sao không mở hộp ra, xem một chút đôi bông tai này có thích không? Đôi bông tai khảm bằng ngọc này, là phu nhân của chúng ta từ Hoa Mãn Lâu tự mình lựa chọn, vốn là vật yêu thích của Tam tiểu thư, nhưng nàng nghe nói vừa đúng lúc phu nhân đưa người cây trâm rất xứng với bộ này, nên cũng không do dự chút nào lấy ra.”

Trong lòng Diễm nhi đã động, cũng không muốn hạ thấp mình trước mặt Minh Phi, nhưng lại không nhận được giục giã của các tỷ muội xung quang muốn mở mang hiểu biết, về mặt rất không tự nhiên mở hộp gấm ra. Mãn Hoa Lâu là cửa hàng bạc nổi danh nhất phủ Thủy Thành, từ trước đến giờ đồ được làm từ đây đều nổi tiếng là tinh xảo đẹp đẽ, vòng Ngân nhĩ này mặc dù không phải là thượng phẩm, nhưng ở trong mắt người thôn quê, cũng đủ chói mắt rồi, dĩ nhiên là được mọi người khen ngợi.

Vì vậy, Minh Phi rõ ràng cảm thấy chúng nữ nhìn nàng với ánh mắt không giống nhau, trừ hâm mộ ra, còn có một tia tiếp cận. Mọi người lại muốn Diễm nhi đem đồ trang sức Đồng Tri phu nhân tặng thêm lấy ra xem một chút, Diễm nhi không chịu, không ngồi yên. Nhưng không khí lúc này cùng lúc trước đã hoàn toàn bất đồng, rất náo nhiệt.

Hoa ma ma thấy thời cơ đến ý bảo Minh Phi cáo lui, khuôn mặt Minh Phi mang theo nụ cười khả ái, nói: “Diễm nhi tỷ tỷ, các vị tỷ tỷ, các người từ từ trò chuyện, ma ma bố trí bài tập cho ta còn chưa làm xong. Ta không thể bỏ các người được.”

Trừ Diễm nhi không đứng lên ra, các nữ hài tử đang ngồi đều đứng lên cáo biệt cùng Minh Phi. Diễm nhi hừ lạnh một tiếng: “Gà mái biến thành Phượng hoàng rồi.”

Minh Phi mất diễm tại ngo, ra khỏi phòng của Diễm nhi, đã nhìn thấy Phương nhi cắn ngón tay đứng ở cửa, mặt và tay đều lạnh đến đỏ ửng, rù lông mi không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe thấy tiếng bước chân vang lên, nàng lập tức quay đầu lại, mong đợi nhìn Minh Phi: “Phi Phi.”

“Phương nhi người tìm ta à?” Minh Phi mới vừa đi được mấy bước về phía Phương nhi, sau lưng đã bị Hoa ma ma vỗ một cái lên lưng: “Tam tiểu thư, thẳng lưng lên, bước chân nhỏ hơn phải ổn định, còn có giọng nói quá lớn.”

Phương nhi kinh ngạc nhìn Minh Phi giận mà không dám nói gì, không thể làm về mặt gì, sợ hãi nhìn Hoa ma ma một cái, vội vàng đem ngón tay ở trong miệng lấy xuống, chấp tay sau lưng đứng ngay ngắn, nhỏ giọng nói: “Phi Phi, người đến thêm đồ trang sức cho tỷ tỷ của ta sao?”

Sau khi lấy được lời khẳng định của Minh Phi, nàng vui mừng trở lại: “Người không trách nàng ta phải không?”

Minh Phi miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo cười: “Không trách.” Ôi, nàng rất hèn hạ đi lừa gạt người bạn nhỏ Phương nhi thuần khiết ngây thơ này, hơn nữa càng đồ càng trời chảy rồi.

Nhìn nụ cười Phương nhi sáng lạn, Minh Phi không có tư vị gì. Nếu như ngày mai Diễm nhi quả nhiên bị xấu mặt, Phương nhi lại biết là nàng làm, không chừng sẽ rất thông hận nàng đây. Bởi vì trong lòng ấy này, ắt phải làm chút gì đó mới dễ chịu hơn, vì vậy kéo Phương nhi nhỏ giọng nói: “Tương lai ta sẽ đưa toàn bộ người, so với cái này còn tốt hơn.”

Phương nhi ngẩn người, mặt đỏ lên như lửa đốt, nhìn Hoa ma ma một cái, thấp giọng nói: “Chỉ cần người đừng hận người nhà chúng ta, thì so với cái gì cũng đều tốt hơn. Sự tình hôm nay thực tốt, ta đi trước.”

Trong tay Minh Phi vẫn còn lưu lại ấm áp của tay Phương nhi, áo váy bằng lụa mới trên người cũng rất ấm áp, nhưng nàng lại cảm thấy gió lạnh thổi từng hồi. Không có người nào là kẻ ngu, hài tử hiền lành có nhỏ tuổi hơn nữa cũng có trực giác nhạy cảm của nàng ấy. Trải qua chuyện Hối Hối này, nàng đối với Ngô gia có địch ý, đặc biệt là đối với cái loại Uông thi và Diễm nhi kia. Địch ý, sao có thể giấu giếm được Phương nhi đây?

Buổi sáng tinh mơ ngày thứ hai, Hoa ma ma đem Minh Phi từ trên giường ấm áp xuống rửa mặt ăn cơm, nói dặn dò nàng: “Tiểu thư, hôm nay công việc Ngô gia có rất nhiều người, nhiều người sẽ hỗn loạn, nói không chừng có chó mèo gì đó cũng xuất hiện. Ngươi nên đem chuyện phải làm giả quyết sớm, không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài, có chuyện cũng để Kiều Hạnh làm thay.”

Mặc dù đã sớm đoán được viện nhỏ của Ngô gia, tất nhiên Hoa ma ma sẽ không để cho nàng ra cửa, nhưng Minh Phi vẫn rất buồn bực, suy nghĩ khi thế ngất trời bên ngoài một chút, nàng liền đến cửa sổ cũng không mở ra. Còn có Thanh Hư ngang bướng, không biết có làm âm ỉ để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa hay không?

Trời vừa sáng, trong sân Ngô gia cũng đã có người đến người đi, rất náo nhiệt. Ngô thi lần đầu cưới con gái, khóc đến sưng cả hai mắt, Diễm nhi cũng khóc đến không tốt. Minh Phi ở trong phòng nghe được tiếng nói tiếng cười cùng mấy tiếng khóc gián tiếp truyền tới, trong lòng càng bực bội hốt hoảng. Có một loại cảm xúc phức tạp ở trong lòng ngực của nàng xông mạnh ra, cơ hồ muốn phá tan đau khổ của nàng được duy trì bằng nụ cười bình tĩnh, như loại mê đại lao tới, xé rách lòng nàng.

Nàng nhớ lúc ban đầu nàng và người kia kết hôn, mới bắt đầu cũng náo nhiệt như vậy. Những ngày kia lòng mẹ vừa chua xót vừa vui mừng, luôn nói không hết chuyện muốn giao phó cùng nàng. Nàng không nhận được hướng về người kia nói: “Vốn là vẫn ở đây, về sau cũng không phải là không gặp mặt được, dài dòng như vậy làm gì.”

Hắn cười khan, có chút lo sợ bất an nói: “Có phải cha mẹ em không nỡ gả em cho anh hay không? Nếu không, chúng ta hoàn lại một thời gian, chờ bọn họ thích ứng một chút nhé?”

“Đã đến lúc mấu chốt này rồi, sao lại từ chối?” Nàng cười: “Bọn họ cũng không phải là không nỡ gả em cho anh., bọn họ rất thích anh. Anh tốt như vậy, đối với họ cũng tốt như thế.....”

Lúc ấy nụ cười trên mặt hắn cũng có chút miễn cưỡng, nàng nói cái gì nữa, hắn đều không yên lòng, nàng đương nhiên cho rằng, trong khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ đã làm cho hắn mệt nhọc, còn giúp hắn sớm về nghỉ ngơi một chút, sáng ngày hôm sau lại tới gặp nàng. Nơi nào nghĩ đến, buổi tối hôm đó hắn lại cùng bạn tốt của nàng cùng nhau khóc lóc nước mắt rơi quỳ xuống trước mặt nàng và cha mẹ nàng, cầu khẩn họ bỏ qua cho bọn họ còn có đứa nhỏ chưa ra đời của bọn họ nữa?

Lúc ấy nhà nàng còn có thân thích từ quê lên tham gia hôn lễ của nàng, nàng khổ sở đến một câu đều không nói được, chỉ máy móc nhìn môi hắn và cô gái kia đóng mở. Cô gái kia thấy nàng không nói lời nào, thế nhưng lại quỳ gối lời kéo y phục của nàng nói: “Hiểu Hi, cậu thành toàn cho chúng mình đi, mình hiểu rất rõ cậu luôn là người thiện lương hào phóng nhất, từ nhỏ đã không tiếc đem thức ăn ngon chia cho mình. Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn ba người một nhà chúng mình bị chia rẽ trước mắt, nhẫn tâm nhìn mình chưa cưới đã sinh con, nhẫn tâm để cho cháu nhỏ của cậu trở thành con riêng sao?”

Nàng tức giận đến mức trước mắt biến thành màu đen, giờ tay lên muốn hung hăng tát một bạt tai cho người phụ nữ không biết xấu hổ này, thế nhưng hắn lại hiểu rõ ý đồ của nàng, nhào tới kéo tay của nàng khóc: “Hiểu Hi, em đánh chết anh đi, đều là anh không tốt, đứa bé trong bụng cô ấy là của anh, nếu như anh không cùng cô ấy ở chung một chỗ, anh trai của cô ấy sẽ không bỏ qua cho anh.”

A, đúng vậy, anh trai của cô gái kia vốn là một chính trị gia mới nổi tiếng, nàng quên mất hắn vừa lúc công tác ở bộ chính trị. Rốt cuộc nàng cũng không thể hạ được một cái tát này, chỉ có thể ngậm ngùi sưng sờ nhìn cha già vì nàng dọn dẹp tàn cuộc, mạnh mẽ chống đỡ đem một đôi tiền nam tiền nữ đuổi ra ngoài, sau đó tê liệt ngã xuống trong lòng bác cả của nàng, từ đó không tỉnh lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khởi đầu (ba)

“Tân lang tới rồi!” Hi nhạc vang lên từ ngoài cửa sổ, tiếng chiêng trống vang lên rung trời, pháo nổ rang, mọi người hoan hô, vội vàng đóng cửa chặn tân lang lại, vừa vui vẻ vừa bận rộn. Minh Phi khổ sở day day huyết thái dương, tiếp tục đắm chìm trong chuyện cũ.

Vào cái ngày ba bị hỏa táng, một đêm tóc mẹ trắng, ngày hôm sau cũng trở nên hơi không được bình thường, lúc bắt đầu chỉ là hơi hồ đồ, mỗi ngày đều hỏi ba nàng đi đâu rồi, khi nào trở lại, sau đó có một lần bà ra ngoài mua thức, ngay cả đường về nhà cũng không tìm được. Chuẩn đoán cuối cùng của bệnh viện về bà là chứng đãng trí của người già, nàng khổ sở ôm đầu khóc lớn ở vườn hoa bên đường, lại nhìn thấy xe hoa tân hôn của đôi cầu nam nữ kia. Thật náo nhiệt, hoa hồng đỏ cùng trắng bạch hợp trắng ở chung một chỗ rất hợp, rất náo nhiệt.

Bọn họ không có người nào nói lời xin lỗi với nàng. Đồng nghiệp cũng nói với nàng, nếu như không phải là tính tình của nàng quá tốt, mọi việc nên hướng về chỗ tốt, nếu đó là người tốt, người ta cũng không dám khi phụ nàng đến mức độ kia, làm cha mẹ nàng tức giận đến thành bộ dạng kia--, nàng cũng sẽ không cửa nát nhà tan. Họ cổ động nàng trả thù, nàng bắt đầu dĩ nhiên, làm thế nào trả thù? Giết bọn họ sao?

Đồng nghiệp hung hăng nói, vậy cũng không thể cứ để đôi cầu nam nữ kia được thoải mái như thế, ba cô bị tức chết rồi, mẹ thì thành cái bộ dáng này, tiền thuốc thang, phí tổn thất tinh thần gì đó cũng phải để bọn họ bỏ tiền chứ? Nàng lắc đầu, nàng không mở miệng được. Đồng nghiệp nói, cô không nói được, tôi giúp cô! Người đàn ông kia gửi hai vạn tệ đến đây, nàng cự tuyệt gặp hắn ta, bảo hắn cầm đi. Đồng nghiệp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mơ hồ nói là nàng đáng đời. Nàng khổ sở nghĩ, chính xác là nên tự trách mình phế vật quá?

Mẹ nàng mới hơn 50 tuổi mà bệnh trạng đã rất nghiêm trọng rồi, nàng không dám để mẹ ở nhà một mình, chỉ có thể mời bảo mẫu chăm sóc tận nơi. Mất đi một phần tiền hưu trí của ba, chữa bệnh cho mẹ tốn kém, lại phải thuê bảo mẫu, nàng máy móc chạy từ công ty đến bệnh viện rồi lại về nhà, hằng ngày đối mặt với không biết bao nhiêu ánh mắt, có đồng tình, có khinh bỉ, có hả hê, có nộ kỷ bất tranh. Trong đầu của nàng chỉ muốn kiếm tiền, kiếm tiền, mua một nơi ở khác, dẫn mẹ đến bệnh viện lớn chữa bệnh, đồng thời cũng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Khi đó, trong lòng nàng còn ảo tưởng muốn thay đổi cái hoàn cảnh, bắt đầu lại lần nữa, cho nên người khác muốn làm thêm giờ, nàng lại rất muốn, bởi vì làm thêm giờ có thêm tiền trợ cấp. Nàng cũng rất muốn làm thêm việc, thường thường vì một trăm đồng tiền, có thể dùng một ngày Chủ nhật đứng ở đầu đường đầy gió lạnh phát truyền đơn một ngày.

Có người nói nàng đáng thương, đồng tình nàng, khiển trách đôi cầu nam nữ kia.

Thế nhưng đôi nam nữ kia gặp mọi người luôn nói, nhưng thật ra là nàng không biết xem ánh mắt người khác, chỉ biết làm một kẻ giả bộ hảo tâm, giả bộ làm người tốt lôi kéo mọi người đồng tình, người ta không muốn tổn thương nàng, cho nên mới bị buộc bắt đầu dĩ nhiên, không thể không kéo dài tới mức không thể kéo dài được nữa mới lên diễn một màn kia, bọn họ cũng rất oan uổng. Nàng muốn giải thích, lại cảm thấy lúc này nói những chuyện này thì có ích lợi gì?

Vì vậy đã có người nói nàng ngu xuẩn, tự chuốc phiền, bây giờ bộ dạng nàng liều mạng kiếm tiền này rõ ràng cho thấy đã chịu rất nhiều đả kích nên phát điên rồi, coi nàng kiểu mẫu trở nên cực đoan sau khi thất bại, cảnh cáo các cô gái trẻ cần phải phòng bị một là bạch nhãn lang (*), hai là thần kinh biến thái sau khi gặp thất bại.

(*): kẻ vong ân phụ nghĩa

Những chuyện buồn đưa về ấy nàng không thể nào lẩn tránh được, dao nhỏ sắc bén lần lượt phập phập cắm vào tim nàng, nàng không phải là không khó khăn, nhưng nàng nghĩ, khổ cực ắt sướng, khổ rồi thì sẽ đến ngày sung sướng, nếu nàng cố cố gắng thì có thể trở mình không? Còn có thể tìm được một người chân tâm thật ý đối xử tốt với mình chứ? Nàng không có anh chị em gì, lúc trước trừ cha mẹ ra, người thân cận với nàng nhất chính là người phụ nữ đã hung hăng cho nàng một kích, nàng mệt mỏi mệt nhọc, lại không tìm được người để bày tỏ, để dựa vào. Nàng chỉ có thể an tĩnh mà nỗ lực bận rộn, chờ đợi một bắt đầu mới.

Nhưng ông trời độc ác không cho nàng cơ hội này. Chuyện tệ hơn xảy ra cũng do sự đồng tình thái quá của nàng.

Một buổi tối mùa đông nọ, nàng là người cuối cùng rời khỏi công ty, đã là tuyến xe buýt cuối cùng rồi, rõ ràng đã thấy cửa chính chung cư, chỉ cách tổ ấm của mình có 10m mà thôi. Thế nhưng nhìn người nằm trên mặt đất lăn lộn đau đớn vô cùng.

Nàng có chút kinh hoàng, do dự thật lâu, vẫn tiến lên hỏi hần thế nào? Có cần giúp một tay hay không? Nhưng người kia lại dùng dao chìa vào nàng, thanh âm run rẩy bảo nàng đưa túi cho hắn.

Có lẽ là gặp được tên nghiện, đến con nghiện mà thiếu thuốc, nàng coi như tinh táo: “Được, tôi đưa cho anh, nhưng điện thoại di động cùng chìa khóa không có bao nhiêu tiền, có thể trả lại cho tôi không?”

Lúc ấy nàng chỉ nghĩ, mất đi điện thoại di động cùng chìa khóa sẽ cực kỳ phiền toái. Không ngờ người kia không nói gì, một đao đâm vào bụng của nàng, sau đó không kịp chờ đợi cướp túi của nàng đi. Hắn chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

Nàng té quỵ dưới đất, cảm thấy máu ở vết thương trên bụng kia rút dần nhiệt lượng cơ thể nàng. Nàng nghe báo vệ tiểu khu an ninh, nghe được “gọi 120” tiếng xe cấp cứu, tiếng “đến rồi, đến rồi” từ xa đến gần, thậm chí nàng đã ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, nhưng nàng không thể nào mơ to mắt ra nhìn.

Vào thời khắc nàng sắp mất đi ý thức, mọi suy nghĩ đều là về người mẹ nay như một đứa trẻ con. Đúng là mịa mai a, từ nhỏ ba mẹ đã dạy nàng phải làm một người thiện lương tốt bụng, nhưng thiện lương chẳng những hại chết ba, còn hại chết con gái của ba mẹ, để lại một người mẹ khốn khổ sống một mình trên nhân gian. Nàng nắm lấy người ở bên cạnh mình vào giây phút cuối cùng ấy, người mà nàng không biết tên họ giới tính thân phận tuổi tác, lắm bầm nói một câu: “Mẹ, thật xin lỗi.”

Người kia lớn tiếng nói câu gì đó với nàng, nàng lại không nghe rõ, nhưng nàng hoảng hốt nhớ hình như là nói, dù là muốn học Lôi Phong, cũng phải biết phán đoán một chút, ngay cả mạng cũng tặng luôn thì thật quá ngu ngốc. Đây là thế đạo gì chứ, chỉ là muốn học theo Lôi Phong một lần, thì kết quả là mất mạng, nàng nghĩ mà cười, lại chỉ chảy hai hàng lệ xuống.

Nàng chưa từng nghĩ nàng còn có thể sống lại lần nữa, nhưng ý niệm đầu tiên sau khi nàng tỉnh lại chính là không bao giờ nữa làm người tốt nữa, bởi vì người tốt sống không lâu, tai họa do trời. Nếu nàng không phải người tốt, mẹ của nàng làm sao phải chịu nỗi thế lương tang chồng tang con chứ? Khi đó nàng thật là ngu xuẩn. Sau khi trở thành Minh Phi được một năm, ánh mắt của nàng nhìn mọi người đều là hờ hững phòng bị, lúc bị ngược đãi đến mức khó có thể nhịn, nàng cũng từng không nhịn được muốn chém Ưông thị mấy cái, nghĩ thật lâu nhưng vẫn không có xuống tay, lại chém chính mình một đao vào hai năm sau đó.

“Tam Tiểu Thư đang suy nghĩ gì đấy? Nhập thần như thế?” Kiều Đào đem một ly nước mật ong ấm áp đưa cho Minh Phi, nhẹ nhàng sờ sờ cái trán của nàng: “Uống lúc còn nóng đi.”

“Được.” Minh Phi cong khỏe miệng cười lên, nước mật ong vào miệng, ngọt đến tận tim phổi, đời này nàng muốn sống khác đi, sống thật tốt, nàng sẽ luôn luôn nhắc nhở mình không cần mềm lòng, mềm lòng đồng nghĩa với hại mình, làm người tốt chính là chuyện nguy hiểm nhất trên đời. Chuyện trước kia không cách nào vẫn hồi, nhưng này một đời nếu nàng đã tên là Minh Phi, thì sẽ làm rõ trắng đen, lấy trực báo oán, lấy đức trả ơn, sáng khoái ân cứu một lần.

Uống rượu bình thường đều là vào buổi trưa, mọi người ăn cơm trưa xong, tân nương được đón đi sau lần này coi như là xong hết.

Sau khi đám người đưa đón dâu đi, trong sân nhỏ Ngô gia cũng chỉ còn lại vài bà bà đại nương giúp thu dọn đồ, Minh Phi đóng cửa nửa ngày, cảm thấy bức mình, liền thừa dịp Hoa ma ma lén đi ngủ sau bữa ăn, lặng lẽ hé cửa sổ một chút nhìn ra ngoài, chỉ thấy Ưông thị cùng Phụng Nhi đứng ở cửa, nhìn phía xa, gương mặt buồn bã. Đặc biệt là Ưông thị tựa như khổ sở, nhưng lại cố gượng cười vui, khuôn mặt kia chỉ nhìn thôi cũng thấy khó chịu.

Kiều Đào thấy Minh Phi mở cửa sổ ra nhìn lên, liền nhìn Hoa ma ma một cái, chỉ sợ nàng mở lời ngăn Minh Phi. Ai ngờ Hoa ma ma mở mắt, nói: “Người đi rồi?” Sau khi có được câu trả lời khẳng định, cũng lên trước nhìn, còn thở dài nói: “Ai. Đây có thể nói là tấm lòng thương con của cha mẹ trong thiên hạ đều là giống nhau đó. Nuôi một nữ nhi, chờ đợi nàng có một nhà chồng tốt, trước khi ra cửa đi, lại không bỏ được, còn phải gượng cười. Có lúc còn nên khóc cũng không dám khóc.”

Nghe ý này của Hoa ma ma, hình như bà cũng là người đã từng gả con gái, nhưng loại đề tài không thích hợp cho một cô bé trao đổi với một lão bà tử, huống chi lại là một lão bà tử có trách nhiệm quản giáo cùng một vị tiểu thư bị quản giáo.

Minh Phi chỉ cười cười, tránh ra xa cửa sổ cầm lên cuốn sách vỡ lòng tương tự cuốn Tam Tự Kinh mà Hoa ma ma mang đến, lại lấy phiến đá, dùng bút lông chấm nước viết chữ ở phía trên, cố gắng làm ra một bộ nghiêm túc biết chữ tiến tới. Trong sách chữ viết đều là chữ phồn thể, thật may là lúc đầu khi còn đi học Hán ngữ cổ đại nàng luôn luôn học không tệ, mặc dù không biết viết hết những chữ phồn thể này, nhưng đọc cũng là không thành vấn đề, chỉ là nàng không dám bại ra mình biết rất nhiều chữ, mà là căn cứ theo tiến độ dạy học của Hoa ma ma và tỏ vẻ thông minh là gặp qua một lần thì không quên được.

Nàng đến cái Đại Phong triều này, không giống với bất cứ triều đại và quốc gia nào trong lịch sử Trung Quốc, nhưng chữ viết không khác biệt lắm, phong tục văn hóa cũng không khác mấy, may mắn hơn ở chỗ là nữ nhi không cần phải bó chân, cho nên nàng cũng không cần lo lắng bị biến thành tàn

tật, hoặc là bị người cười nhạo có đôi chân to khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khởi đầu (4)

“Tuy là ở nơi thôn quê, vậy mà cũng náo nhiệt vậy á.” Hoa ma ma nghĩ đến bản thân mình là người hầu gái nữ nhi thì làm sao có loại tự do tự tại náo nhiệt vui mừng này chứ? Bất quá chỉ là một câu nói của gia chủ, muốn nhỏ một giọt lệ cũng sợ gia chủ không thích, không khỏi hết sức buồn bã, cũng không còn tâm tình đi quản Minh Phi, nhìn ra bên ngoài tiếp tục phiên muộn. Một người phiên muộn, liền muốn tìm đối tượng bày tỏ, bèn hỏi tình hình của Kiều Đào: “Kiều Đào năm nay mười sáu rồi phải không, phụ mẫu người vẫn còn chứ?”

Kiều Đào nói: “Nô tì năm tuổi đã vào phủ, chuyện trước kia cũng không nhớ rõ lắm.”

“Oh, như vậy á.” Thì ra không phải là con của người hầu, Hoa ma ma liền im bật, ngơ ngác nhìn bên ngoài. Minh Phi ghi tạc biểu tình của bà ta ở trong lòng, suy nghĩ phải tìm cơ hội hỏi thăm tình hình gia đình Hoa ma ma một chút mới được.

Ước chừng cảm thấy không có gì có thể nói với hai tiểu nha đầu, không lâu sau, Hoa ma ma liền tìm có đi ra ngoài, tự đi tìm Uông thị giao lưu. Bà ta và đi, Minh Phi cùng Kiều Đào cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Minh Phi nhân cơ hội làm nũng nói: “Kiều Đào tỷ tỷ, buổi trưa ta ăn cơm không no.”

Buổi trưa đưa tới đều là thức ăn trên bàn tiệc, chính là người dân trong thôn dựng một cái lều ở bên ngoài làm bếp nấu, giúp lẫn nhau, không chút coi trọng cách thực hiện nào, vừa mỡ vừa bản vừa nguội, Kiều Đào cũng ăn không thoải mái, nghe vậy ánh mắt sáng lên: “Vậy tiểu thư muốn ăn cái gì? Nô tỳ đi làm á?”

Minh Phi suy nghĩ một chút, nói: “Trong phòng bếp khẳng định cũng rất loạn, nhiều người tay hỗn tạp, không bằng lấy một chén cơm rượu nếp tới ăn thế nào? Làm nhiều một chút, tỷ Hoa ma ma và ta cùng ăn.”

Kiều Đào giòn giã đáp, vui mừng chạy đi. Minh Phi lập tức kéo cái ghế lại cánh cửa, đo đo độ cao vách tường phía dưới song cửa sổ nhỏ, kéo cái bàn qua, rồi kéo cái ghế đề lên trên bàn, cẩn thận leo lên, ném cục than ra ngoài.

Gần như là lập tức, một cái đầu liền xuất hiện ở song cửa sổ nhỏ này, chính là Thanh Hư. Minh Phi cũng không nói nhiều, nhảy xuống cái ghế, cầm hai mươi lượng bạc lại leo lên lần nữa đưa cho hắn. Sau khi Thanh Hư kiểm qua, nhìn Minh Phi nói: “Hôm nay muốn gặp người một lần thật khó, ta thật sự hoài nghi số bạc người còn nợ ta có thể lấy được trở về hay không.”

Minh Phi lo lắng Hoa ma ma cùng Kiều Đào đột nhiên xuất hiện, hơi nóng nảy nói: “Ta có thể làm sao hả? Chẳng lẽ ta thích như vậy à? Trả bông tai lại cho ta, Kiều Đào không buông tha ta đâu, nói là đồ trang sức của nữ nhi, không thể tùy tiện rơi vào trong tay người khác.”

Thanh Hư hừ một tiếng, nói: “Không phải người còn lấy vòng bạc đến cho người ta rồi sao?”

Minh Phi nói: “Cái này không giống nhau, phía trên kia không có vật làm lưu niệm, hơn nữa ta đã làm nó biến dạng. Cái này cũng là của kẻ mẫu ta cho.”

Thanh Hư vẫn không chịu, nhất định buộc nàng lấy thêm bạc ra chuộc lại.

Minh Phi cắn hận nói: “Ta không có bạc!”

Thanh Hư còn nói Hoa ma ma đã đến, khẳng định cũng cho Minh Phi thứ gì đó đáng giá, bây giờ nàng không có bạc, cầm cái đó tới cũng được.

Minh Phi tức muốn chết, nhưng không thể không nghĩ nhanh ra cách đuổi tên vô lại này đi, nếu để cho người biết nàng và tiểu đạo sĩ này thông đồng, chuyện làm lúc trước đều uổng phí, vì vậy cắn răng nghiêng lợi nói: “Tóm lại bị mắng, ta cũng không cần, được chưa? Đi mau, đi mau, bị người nhìn thấy sẽ không tốt.”

Thanh Hư lại không chịu đi, nói: “Ta còn có hai tin tức tốt muốn nói cho người, người có muốn biết hay không?”

Minh Phi nhìn hắn không nói lời nào, Thanh Hư nói tiếp: “Một tin một lượng bạc.”

Tin tức gì đáng giá hai lượng bạc? Minh Phi lạnh lùng nói: “Ta không muốn biết, người có thể đi được rồi.” Làm bộ muốn nhảy xuống ghế, Thanh Hư không cho nàng cơ hội, nhất cổ tác khí (thừa dịp đang hăng hái nói liền một hơi) nói: “Thứ nhất, ta cho Đại Hoàng của nhà chồng nhà đầu kia uống chút thuốc, lại làm thủng cái đáy kiệu hoa của nàng ta, cam đoan nàng ta đi tới nửa đường nhất định bị ngã ra khỏi kiệu, xấu mặt, người còn chưa tới nhà, thì trâu nhà chồng bệnh không dậy nổi, sau này nàng ta chính là sao chó; thứ hai, mấy ngày trước đây, có một người từ Thủy Thành phủ tới đưa một lá thư cho sư phụ ta, là từ Thanh Phong quán Thủy thành phủ tới, liên quan tới người.”

Tin thứ nhất Minh Phi nghe xong khoe mắt quát thẳng tới, đây chính là hấn khiến Diễm Nhi ăn đau khổ à? Như vậy thật là trẻ con! Được rồi, hà giận, trị giá một lượng. Tin thứ hai, thì càng làm cho lòng Minh Phi ngứa ngáy một chút. Nàng không ngờ lão đạo sĩ tham tiền lại có chút lòng tốt vậy mà cũng cùng Thanh Phong quán nổi danh kia có quan hệ dây mơ rễ má, nàng đây coi như là mèo mù vớ phải chuột chết, cuối cùng cũng có một lần may mắn á?

Mặc dù Hoa ma ma đến đã báo trước kết quả rồi, nhưng có thể biết chút cận kề, đối với mưu đồ sau này của nàng luôn có lợi. Minh Phi rất muốn biết, nhưng trên mặt lại thần nhiên: “Điều này cũng đáng giá đưa ra bán à? Tin thứ nhất là người đã đáp ứng với ta, tin thứ hai, ta đã sớm biết kết quả, nếu như không tốt, Hoa ma ma sẽ đến không?”

Thanh Hư là loại người nào? Không nóng không vội, từ từ ném mồi nhử ra: “Dĩ nhiên không đáng giá, nhưng nếu như người biết trong thư đạo cô kia gửi cho sư phụ ta nói cái gì, người cũng sẽ không đắc chí như vậy rồi. Chuyện đã xảy ra rất khúc chiết, còn giữ lại phần đuôi.” Hấn vẫn nhớ một cuộc ngày đó nha đầu này đá hấn, hiện giờ bấp chân còn bầm tím đấy.

Một câu nói lại treo ngược Minh Phi không lên không xuống được, kim nén đến khó chịu. Minh Phi nhìn về mặt đắc ý lại xảo trá của Thanh Hư, rất muốn lấy móng tay cào mấy đường lên gương mặt trắng nõn của hấn. Nhưng nàng không thể, bởi vì nàng với không tới, cho nên nàng chỉ có thể giả là nở một nụ cười vô hại, chớp mắt to ngập nước, mềm dẻo ngọt ngào nói: “Thanh Hư ca ca, người nói mau á —— nếu không lát nữa sẽ có người đi vào, người có muốn nói cho ta nghe cũng không còn cơ hội.”

Thanh Hư buồn nôn sờ sờ cánh tay, rất muốn không cho Minh Phi mặt mũi, châm chọc nàng một phen. Nhưng nghĩ lại, nha đầu này rất quý quái, rất khó kéo được khẩu vị của nàng, tiếp tục chịu đựng một lát nữa chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại, bèn hắng giọng một cái, nói: “Thật ra thì, nội dung bức thư ta không rõ ràng lắm, ta chỉ biết sư phụ hỏi âm thư cho người ta nói là, người bị sửa mệnh, cũng đồng dạng có thể đổi mệnh lại, chỉ cần chịu tiêu tiền, không có gì không thể làm được. Chính là như vậy.”

Về mặt Minh Phi bỗng chốc trở nên xanh mét, cười lạnh nói: “Chỉ sợ lời này là lão đạo trưởng cố ý dẫn dò người tới nói cho ta biết phải không? Tại sao ngày đó không nói với ta?”

Thanh Hư một chút hồ thẹn cũng không có, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận: “Á..., vừa rồi nói với người hai tin tức, tổng cộng trị giá hai lượng, cộng thêm lúc trước người thiếu ta ba mươi lượng bạc, tìm chó về cùng giúp người hà giận năm lượng bạc, người còn thiếu ta ba mươi bảy lượng bạc, nhớ chứ? Ta đi, nhớ, tiết thanh minh sang năm ta tới thu nợ. Đến lúc đó nếu người không lấy ra được, hoặc là chạy mất dạng, ta bảo đảm người nhất định sẽ hối hận.” Nói xong không đợi Minh Phi lên tiếng, lắt đầu, chạy như một làn khói.

Minh Phi mới vừa nhảy xuống cái ghế hũy chứng cứ phạm tội xong, Kiều Đào liền bung một nồi cơm rượu nếp cùng ba bộ bát đĩa đi vào. Tiếp đó Hoa ma ma cũng tới, hai người đợi sau khi Minh Phi dùng qua, tự phân phần còn dư lại ra ăn.

Trong đầu Minh Phi đều là những tin tức Thanh Hư mang tới kia. Quả nhiên Trần thị sai người xin quẻ đoán mệnh cho nàng lần nữa, nàng suýt chút nữa là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nhưng mà, nhưng mà, lần này ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng á, nàng thật sự sắp khổ tận cam lai rồi sao? Nàng thật muốn chống nạnh sáng khoái cười to ba tiếng.

Diễm Nhi giả không tỉnh là gần, người đưa dâu lúc nửa đêm mới trở về. Ngày hôm sau Kiều Đào đi phòng bếp bung thức ăn, cười hi hi trở lại nói chuyện hôm qua của Diễm Nhi với Minh Phi: “Bên ngoài bây giờ đều đang đồn, nói rằng định Ngô gia làm việc trái với lương tâm, đây là quỷ thần cảnh cáo. Bằng không đang tốt, sao đây cổ kiệu kia lại đột nhiên bị thủng? Cũng không phải một mình nàng ta ngồi qua kiệu hoa này, một ngày trước lúc Ngũ Nhi ở Trương gia thôn ngồi đều tốt. Người nhà chồng của nàng đều hô to xúi quẩy, trên mặt tân lang quan cũng có thể vụn ra nước. Còn nữa, nhà chồng nàng có một con trâu, không sớm không muộn, lại cứ vào sáng nay liền bị bệnh, bò cũng không bò dậy nổi. Nghe người ta nói, nếu không phải đồ cười phong phú, chỉ sợ là.”

Minh Phi cười cười: “Kiều Đào tỷ tỷ, làm sao tỷ cũng tin cái này?” Chắc hẳn không chỉ người phụ gia Diễm Nhi nói là xúi quẩy á? Chỉ sợ Ngô gia cũng cảm thấy xúi quẩy. Ngày thành thân cổ kiệu bị hỏng, tân nương tử ngã chổng chơ, trâu lại bị bệnh, điềm báo này, chuyện này rơi vào nhà nào trong lòng cũng đều không quá thoải mái.

Kiều Đào nhớ ra bản thân Minh Phi cũng thụ sâu loại đồn đãi làm tổn thương người này, không khỏi lúng túng sờ lỗ mũi một cái, hơi thiếu hơi nói: “Nô tỳ là nói ác giả ác báo mà.”

Minh Phi cười khẽ một tiếng: “Vậy cũng không nhất định.”

Giữa trưa, Ưông thị sung mặt, đầu bù xù, môi trắng bệch, mắt treo hai quầng thâm, phờ phạc rửa rượi tới mượn xe ngựa của Minh Phi, nói là rất nhanh đến năm mới, muốn mua chút nhang đèn đi Bạch Phong quan cúng bái Tam Thanh tổ sư gia.

Chưa nghe nói qua đạo sĩ cũng muốn mừng năm mới, Minh Phi cố ý ra vẻ không cho mượn, thoái thác hôm qua làm hi sự nhiều người, con ngựa bị kinh hách, sợ trên đường không nghe lời, quấy rầy thậm ngược lại không hay vân vân.

Vốn tâm tình Ưông thị đang rất tệ, biết nàng cố ý gây khó khăn, vừa bức vừa hận, chỉ cảm thấy Minh Phi là tiểu nhân đắc chí, lập tức muốn phát tác ra. Nhưng giọng nói mới vừa hơi lớn, về mặt Minh Phi liền hoảng sợ co đến trong ngực Hoa ma ma, đáng thương nhìn bà ta nói: “Ta quan tâm thậm cũng sai rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đền tội

Hoa ma ma vuốt ve lưng Minh Phi, bắt mẫn hừ lạnh một tiếng: “Nải nải nóng nẩy ghê gớm thật, nên uống chút trà hoa cúc để hạ hỏa. Nếu không để tà hỏa này phát ra, không biết sẽ dẫn tới chuyện gì nữa. Chuyện của nhà mình không thu dọn sạch sẽ, cũng không thể để phát lên người khác chứ? Lúc này là chính nguyệt kỳ đầu tháng chạp kỳ đuôi, mọi người vẫn nên chú ý một chút mới được.”

Lời này chính là cố ý đâm vào trái tim của bà ta khiến Uông thị tức giận đến nội thương. Không muốn mượn giả xe này đi, nhưng lại cảm thấy khuê nữ mới vừa xấu mặt, bảo nàng cười con lừa từ từ đến Bạch Phong quan, không phải là để cho mọi người chỉ chỏ châm biếm hay sao? Lại nghĩ đến những gì đêm qua mà bà và Ngô Thanh Hiền đã nói với nhau, nói d/đ'l;q'd chắc là do bà ba phen mấy bận hợp tác với Nhị Di Nương để giết hại Minh Phi, lúc này quỷ thần mới nổi giận, giáng điềm xấu, nhất định muốn bà thu liễm lại. Không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn, bày ra khuôn mặt tươi cười, a dua nịnh hót, nói những lời hữu ích một lúc lâu, lúc này Minh Phi mới phớt lờ để cho bà đi hỏi ý kiến của lão Thất là được.

Ban đêm, Ngô Hiền Thanh và Uông thị trở về nhà, đều mang nét mặt thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng không đến nỗi rất hăng hái, nhưng trong lời nói rõ ràng có chút trung khí. Minh Phi cười nói: “Kiều Đào tỷ ty, tỷ đi hỏi một chút, xem nhà hấn cảm bao nhiêu bạc cho Bạch Phong quan?”

Kiều Đào còn chưa ra cửa, Phương nhi đã lên cửa mời Minh Phi: “Phi Phi, cha và nương ta mời người qua ăn cơm tối, bảo là muốn nhận lỗi với người. Bảo người nhất định phải đi, Hoa ma ma và Kiều Đào tỷ ty cũng đi.”

Ô, cái này cũng kỳ lạ, suốt chín năm trời, dù Hoa ma ma tới xác định tiền trình về sau của nàng, Uông thị cũng không có ý tứ hỏi cái chút nào, về mặt biểu hiện ra đều là bị buộc bắt đắc dĩ, không cam không nguyện khuất phục. Tại sao giả nữ nhi, đi một chuyến đến Bạch Phong quan, trở lại nói xin lỗi với nàng? Tạm thời cứ xem bọn họ muốn giữ trở gì cái đã. Minh Phi cười tủm tỉm nói: “Được, chúng ta nhất định sẽ đi.”

Bởi vì hôm qua làm chuyện vui, còn dư lại rất nhiều dầu thịt thức ăn, cho nên cơm tối rất phong phú. Chuyện kỳ lạ nhất là, Uông thị lại còn lấy ra một vò rượu Quế Hoa, la hét rót đầy cho Minh Phi, nói là toàn bộ người nhà đều phải mời rượu bồi tội với nàng.

Lấy ra một hai cái chén lớn, Minh Phi chỉ đưa mắt nhìn Hoa ma ma, Hoa ma ma không phụ kỳ vọng của nàng, nghiêm túc nói: “Tam Tiểu Thư vẫn còn là một đứa bé, hơn nữa lại là một nữ tử, không thể uống rượu, nơi này còn có khách nam, kính xin nải nải tha lỗi.”

Uông thị mời rượu bị từ chối, mặt mũi sượng lại, kiên trì nói: “Cái gì mà khách nam, không phải là biểu thức và biểu ca của nàng à, cũng không phải là người ngoài. Rượu này không gắt, vừa ngọt vừa thơm, thích hợp nhất cho nữ hài tử uống, tốt xấu gì cũng uống một chén.” Không để ý Hoa ma ma ngăn trở, kiên quyết rót đầy rượu vào cái chén trước mặt Minh Phi.

Hoa ma ma cảm thấy Uông thị là một phụ nhân ở nông thôn, thế nhưng dám can đảm ngăn trở trách nhiệm được dạy tiểu thư, mạo phạm quyền uy của mình, thật sự là không thể tha thứ, liền trầm mặt: “Nải nải, phu nhân tin tưởng nô tỳ, mới giao Tam Tiểu Thư cho nô tỳ chăm sóc dạy dỗ, nếu sau này phu nhân biết nô tỳ dung túng để Tam Tiểu Thư uống rượu, khi đó cho dù nô tỳ có mấy cái mạng cũng không đủ để chịu phạt, kính xin nải nải hãy giúp đỡ nô tỳ.” Nói xong liền nhún người hành lễ với Uông thị, đáng về nếu Uông thị không đồng ý nàng thì không đứng lên.

Nhìn cái này, không chỉ Uông thị cảm thấy khó chịu, ngay cả phụ tử Ngô Hiền Thanh đều cảm thấy khó chịu. Ngô Hiền Thanh giảng hòa, làm bộ mắng Uông thị: “Không phải ta nói người, người vốn dĩ không suy nghĩ chu toàn. Tam Tiểu Thư là một tiểu nữ nhi, sao có thể uống rượu hả? Hãy múc cho nàng đầy một chén cháo gà, hết lòng hết ý là được.”

Tuy rằng biết trượng phu đang làm vì thể diện của mình, nhưng Uông thị vẫn cảm thấy rất xấu hổ, liếc Ngô Hiền Thanh một cái, sắc mặt khó chịu nhìn Hoa ma ma không nói lời nào. Minh Phi thông thả ung dung mở miệng: “Hoa ma ma đứng lên đi. Dầu gì biểu thức và thăm thăm chăm sóc ta chín năm, vừa đúng ngày tết, nếu thăm đã nói là rượu ngọt, ta liền uống một chút, không sao đâu.” Đáng về là muốn cảm, rượu cũng phải uống, về phần có tha thứ không, đó là chuyện của nàng.

Lúc trước, Hoa ma ma chỉ biết Minh Phi không thích uống rượu này, vì vậy tiến lên cản trở, bây giờ nhìn nàng đột nhiên lại đổi chủ ý, rất là không vui, cứng rắn nói: “Tam Tiểu Thư, thân thể người còn chưa tốt đấy.”

Minh Phi hoàn toàn làm bộ như không nghe thấy. Nàng là một tiểu hài tử nha, tiểu hài tử cũng có cái hiểu cái không, thỉnh thoảng cũng phải tùy hứng một chút.

Ngô Hiền Thanh thấy Minh Phi bung cái lý, hai tay cũng vội vàng cảm lý, kêu cả nhà đứng dậy, vô cùng thành khẩn nói: “Tam Tiểu Thư, người làng quê nghèo, không... có nhiều kiến thức, trước kia chúng ta bận lo việc.. Kể sinh nhai, không khỏi có liên quan đến chuyện không quan tâm chăm sóc và nơi ở không chu toàn, mong rằng ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng ta. Cả nhà chúng ta xin cạy trước để kính ngài.”

Cả nhà Ngô gia bao gồm cả Phương nhi, đều uống cạn sạch sẽ ly rượu trong tay, sau đó tro mắt nhìn Minh Phi. Đáng về Minh Phi chứa lo lắng nói: “Biểu thức không nên nói như vậy, các người đã chăm sóc ta chín năm, chín năm chăm sóc ân nghĩa này, chất nữ vĩnh viễn sẽ không dám quên. Các người làm như vậy, ngược lại ly rượu này ta cũng không dám uống.”

Ngô Hiền Thanh và Uông thị liếc mắt nhìn nhau, Uông thị tiến lên, kéo Minh Phi, nức nở nói: “Tam Tiểu Thư, xin người hãy bỏ qua cho nhà chúng ta đi, coi như người không để ý đến mặt mũi của ta và biểu thức của người, nhưng cũng nên để ý đến mặt mũi của Phương nhi.”

Minh Phi uất ức nói: “Thậm đây là cố ý gì? Ta làm gì các người? Ta muốn đi rồi.”

Uông thị đầu nào chịu thả nàng đi, kéo lại, Minh Phi liền muốn Uông thị giải thích rõ, nếu không không thể không đi. Uông thị rất làm khó, ề a nửa ngày, Minh Phi mới nghe rõ là xảy ra chuyện gì.

Thì ra là vừa giờ trò quý ở Bạch Phong quan, Uông thị cầu xin một thẻ xăm hạ, hơn nữa còn là thẻ hạ không thể hạ thêm nữa. Tổng đạo sĩ nói với nàng, vì nàng đã làm chuyện thất đức, kinh động quỷ thần, chuyện của Diễm Nhi chỉ là mới bắt đầu. Đang sợ, Tổng đạo sĩ điên cuồng hỏi một câu, nhà người chỉ một nhi tử độc nhất đúng không? Sau đó thờ dài một tiếng, cái gì cũng không nói nữa, đã đuổi bọn họ đi.

Uông thị và Ngô Hiền Thanh đều bị dọa cho phát hoảng, vội vàng cầu giải, hứa hẹn nói nguyện ý cho bao nhiêu bạc hóa giải tai nạn. Tổng đạo sĩ lại nói, cùng người bài ưu giải nạn, là bốn phận của đạo gia. Tiền nhang đèn gì đó, bọn họ cứ xem mà làm là được, mấu chốt là phải có lòng thành. Muốn hóa giải cũng không khó khăn, cần phải biết, oan gia nên cời không nên buộc. Tổng đạo sĩ nói những lời này xong liền sai Thanh Hư đóng cửa tiền khách.

Hai phu thê suy nghĩ hồi lâu, đều cho rằng nguồn gốc là ở chỗ Minh Phi, chỉ cần Minh Phi không hận bọn họ, chung đụng tốt với bọn họ, dĩ nhiên là tốt lắm, vì vậy liền muốn mời Minh Phi ăn cơm, dùng phương pháp này làm quen.

Lão Đạo Sĩ không cần tiền này, không phải nguyện ý bạch thiếp, chắc là lại tính khoản này trên đầu của mình. Ngô gia bị sợ thành bộ dáng này, chỉ sợ Lão Đạo Sĩ nói xa xa còn đáng sợ hơn cái này. Minh Phi nín cười, ra vẻ kinh ngạc: “Ồi chao, tại sao lại như thế? Chúng ta vẫn luôn rất tốt mà, sao diệt nữ nhi lại là oan gia của biểu thúc và thẩm nương chứ? Nhất định các người đã nghĩ sai rồi.”

Phu thê Uông thị quân bách hết chỗ nói, Minh Phi bùng cái chén lên, cười nói: “Vốn dĩ chúng ta đã rất tốt, nhưng thẩm và biểu thúc nhất định cho rằng chất nữ uống rượu này, gia đình sẽ an khang, vậy cháu gái uống là được.” Hào phóng sáng khoái đồ ly rượu xuống, lúm đồng tiền như hoa.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều vui vẻ. Lúc mới bắt đầu, cảm thấy rượu Quế Hoa này không có sức lực gì, nhưng tác dụng lại rất chậm, thân thể này lần đầu tiên uống rượu, càng không thể trải qua loại tàn phá này, rất nhanh Minh Phi đã say mê, hai chân giống như giẫm trên bông vải, lão đạo nghiêng ngã được Hoa ma ma và Kiều Đào đỡ trở về phòng.

Không phải nàng không biết tác dụng chậm của rượu ngọt, nhưng nàng chính là muốn uống, không vì cái gì khác, chính là muốn sau khi uống rượu say rồi, cái gì cũng có thể không cần phải đi, nghĩ cũng dễ dàng và vui vẻ.

Sau khi bị mạnh mẽ đổ một chén canh giải rượu thật to, Minh Phi nằm trên giường nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy giọng nói mang theo mấy phần không vui của Hoa ma ma cách nàng lúc gần lúc xa: “Tam Tiểu Thư không nghe lời chút nào. Nữ hài tử nhà nào cũng rượu ngon mê rượu, về sau phải bấm rõ phu nhân, nghiêm gia quản giáo mới được.”

“Các phu nhân, tiểu thư trong nhà cũng uống rượu.” Là giọng nói của Kiều Đào, “Chỉ là Tam Tiểu Thư cũng không nên uống rượu bồi tội này. Ma ma không phải biết, lúc trước Tam Tiểu Thư ăn bao nhiêu thua thiệt của nhà hân, dễ dàng tha thứ bọn họ như vậy, thật không đáng. d/đ;l;q'd Gia đình Bạch Nhân Lang này liền xem Tam Tiểu Thư là tiểu hài tử mà lừa gạt, cũng không nhìn một chút, nếu như không phải là Tam Tiểu Thư ở nơi này, nhà bọn họ đâu nào sẽ có rất nhiều chỗ tốt này chứ? Chỉ trong vòng chín năm ngắn ngủi, từ một gia đình nông dân miễn cưỡng ấm no nay trở thành dư giả nhất chung quanh đây?”

“Cái này gọi là lòng người không đáy.” Hoa ma ma lại nhỏ giọng lầm bầm mấy câu, có lẽ là nói Minh Phi thật sự xui xẻo, sinh tốt số lại không sinh may mắn, ngày sinh tháng đẻ thật tốt cũng có thể bị người ta sửa lại.

Kiều Đào rất là kinh ngạc: “Ma ma đang nói gì thế?”

Hoa ma ma lúi lét kéo Kiều Đào tiến tới một chỗ nhỏ giọng lại nói, Kiều Đào nghe được chắc lưỡi hít hà không dứt.

Mặc dù không nghe rõ cụ thể hai người này nói những gì, nhưng cũng có thể đoán được có liên quan đến chuyện kia của mình. Tâm trạng của Minh Phi hiếm khi được tốt như vậy, cùng với buồn ngủ triền miên khẽ vênh khóe miệng lên, nàng chính là một hài tử thông minh sớm, mang thù, có chút thiếu kiên nhẫn, đặc chí, ngóng cuồng, đồng thời lại là một đứa bé thêm ăn, dễ dụ lừa gạt, lại có chút nhát gan, thích được người ta tán dương, thỉnh thoảng còn bốc đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trúng chiêu (1)

Trời tờ mờ sáng, Minh Phi mới mở mắt ra đã nghe thấy Kiều Đào ở một bên dịu dàng nói: “Tam tiểu thư đầu còn choáng váng nữa không? Trong miệng có bị đắng không? Uống chút nước mật ong nhé?” Tiếp theo người bị đỡ dậy, một cái chén được đưa tới khoe miệng.

Minh Phi lười phải mở mắt, dựa vào trong ngực Kiều Đào, uống nước mật ong ấm, sau đó nằm lỳ ở trên giường híp mắt nhìn Kiều Đào mở rương tìm cho nàng quần áo mặc hôm nay.

Ai ngờ tay Kiều Đào ở trong rương đụng chạm, liền khẽ nhú một cái, ngược lại lấy tay xuyên thẳng xuống đáy rương, khăn trương lực lợi. Sự việc đã bại lộ, Minh Phi thầm kêu không tốt, nhanh nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Nghe được tiếng bước chân vang lên, hình như có người trước mặt nhìn chăm

chăm nắn. Minh Phi chột dạ, con người cũng không dám chuyển.

Kiều Đào thờ dài: “Tam tiểu thư ngài đừng giả vờ nữa. Con chó kia đã cứu mạng ngài, ngài đau lòng nó, nguyện ý lấy ra ít bạc cho nó là được, cũng như là kết thiện duyên. Nhưng ngài phải biết, dưới gầm trời này không phải người nào cũng thiện tâm giống như ngài, trong mười người cũng có đến năm sáu người là có ý đồ xấu, thấy hơi tiền là nổi lòng tham, ức hiếp người già bất nạt trẻ con. Hai mươi lượng bạc không phải là một số tiền nhỏ, ngài tốt xấu gì cũng nên thương lượng một chút với nô tỳ mới phải.”

Kiều Đào nói lời này ngược lại nhắc nhở Minh Phi, nên làm bộ dáng như bị lừa, đến chết vì sĩ diện cũng không chịu nói ra. Minh Phi sau khi hạ quyết tâm, dứt khoát giả vờ, nhắm mắt không nói chuyện, Kiều Đào lại lập lại một lần, tốt tính nói: “Nô tỳ cũng không phải là muốn làm phiền ngài, muốn trông nom ngài, chỉ là sợ tiểu thư tuổi còn nhỏ, bị người khác lừa gạt. Ngài và nô tỳ nói chuyện một chút, rồi cuộc là ngài đem bạc cho ai?”

Minh Phi chỉ nhắm mắt giả bộ ngủ không chịu nói lời nào. Kiều Đào bắt đắc dĩ, chỉ đành phải sờ sờ đầu nàng, rồi đi chuẩn bị quần áo cho nàng lần nữa, cũng âm thầm hạ quyết tâm, về sau tiền và của cải vẫn không nên tùy tiện để trong tay tiểu thư, nàng chưa có nếm qua được chỗ tốt của tiền bạc, không biết trong tay có bạc là chuyện có bao nhiêu tuyệt vời, mình phải thay nàng bảo quản thật tốt, từ từ dạy nàng, như vậy mới không phụ sự phó thác của Đại công tử.

Minh Phi cũng biết, trải qua chuyện này, tự mình lấy từ trong tay Kiều Đào keo kiệt kia ra 60 lượng bạc là rất khó khăn.

Đoán chừng cảm thấy chuyện như vậy rơi vào trong lỗ tai Hoa ma ma thì sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của Minh Phi, nên một chữ Kiều Đào cũng không nói với Hoa ma ma, mấy ngày này chỉ vụng trộm đặc biệt chú ý tới mấy chuyện xung quanh người Ngô gia thôi. Cũng thấy mấy ngày này, cái gì cũng không nhìn ra, nên đành phải mỗi ngày ở trước mặt Minh Phi nói thầm, gạo tẻ tốt nhất là mấy đồng một đấu, thịt loại ngon và vài chất lượng tốt bao nhiêu bạc một cân, một này, hai mươi lượng bạc có thể đủ cho một gia đình vượt qua những ngày như thế nào.

Lỗ tai Minh Phi thì nghe, trong miệng lại nịnh nọt, một bộ dáng biết sai sẽ sửa đổi, làm cho Kiều Đào cũng không còn nóng nảy nữa.

Mấy sự kiện liên tiếp xảy ra, Ngô gia bị giầy vò quá mức, lúc này Uông thị như thật sự yên tĩnh, mỗi ngày đều ăn cần hỏi han, khiến Minh Phi ngược lại có chút không quen. Đặc biệt là sau ngày mười lăm tháng giêng, có tin chính xác từ Thái gia, nói mười hai tháng hai Thái Nhị tiểu thư xuất giá, sẽ phái người tới đón Minh Phi trở về mấy ngày, trong một ngày thì có đến nửa ngày là Uông thị theo sau Minh Phi, làm y phục cho Minh Phi vô cùng thân thiết, đưa đồ ăn, còn khiến Phụng nhi chuyện gì cũng phải làm chỉ cần hầu bên cạnh Minh Phi, nói ra cho oai chính là đi theo Hoa ma ma học quy củ để mở mang hiểu biết.

Minh Phi một mực suy đoán rốt cuộc nàng ta đang có tính toán gì, nhưng trước sau đều không đoán ra. Cho đến một buổi sáng khi nàng chuẩn bị dạy, nàng mới biết chó ăn cắt thì không đòi được, mà đây còn là chó dữ phát rồ.

Từ lúc chuẩn bị rời giường đến xế chiều, Minh Phi vẫn không ngừng đi ngoài, kéo theo việc cơ thể bị mất nước, còn có chút sốt, mặt trắng xanh nằm lệch ở trên giường không thể động đậy. Hoa ma ma và Kiều Đào, cùng với một quần sự họ Hồ do Thái gia phái tới đều bị dọa sợ gần chết, mọi người nghĩ hết biện pháp mà nàng cũng không khỏi, lang trung gần đây các nơi này chừng hai mươi ba mươi dặm, hơn nữa trong tám thôn gần đây cũng chỉ có duy nhất một người, đi thì cũng không thể lập tức mời đến. Mắt thấy Minh Phi nằm ở trên giường không nhúc nhích mất tinh thần, rốt cuộc Kiều Đào cũng không nhịn được mà bật khóc.

Trong lúc đó Uông thị mang theo Phụng nhi nhiệt tình hết chạy ra lại chạy vào, chủ động để cho Kim Trữ đi mời lang trung, chính mình thì chuẩn bị phương thuốc dân gian, một lát lại hiến thượng sách, một lát lại hỏi Minh Phi muốn ăn gì, một lát lại hào tâm an ủi người làm Thái gia, đề nghị vẫn nên đưa cái tin này về trong phủ mới tốt, Tam tiểu thư như vậy, sao có thể lên đường được chứ?

Hoa ma ma ghét Uông thị rắc rối, chẳng những không giúp được gì ngược lại càng thêm phiền, vài ba lời đem nàng ta và Phụng nhi đuổi đi, không ngừng hỏi Minh Phi rốt cuộc sau lưng mình đã ăn những thức gì không sạch sẽ?

Đầu Minh Phi mờ mịt, vừa chỉ huy Kiều Đào đổi thành nước đường muối cho nàng uống., vừa đem đồ ăn từ hôm qua đến sáng nay loại bỏ một lần. Đến lúc này nàng cũng không thể không hoài nghi có động tay động chân, nàng biết rất rõ thân thể này của mình, cái khác không nói, những đồ khó ăn nàng đã ăn không ít, lúc đói bụng, phàm là có thể lấp đầy bụng thì thứ gì xuống bụng cũng được, nơi nào lại dễ dàng bị đau bụng như vậy? Sao lại đứng đống như thế?

Kiều Đào và lão Thát đều là người của Thái đại công tử, về phần Hoa ma ma cũng là quần sự người của Trần thị, nếu không tin được, thì nhất định bọn họ cũng sẽ không phái mấy người này đến bên cạnh mình. Còn dư lại chính là người Ngô gia, từ phòng phòng bếp đó xuống tay cơ hồ là xem nhẹ khả năng này, nơi phòng bếp đó mấy ngày nay Hoa ma ma và Kiều Đào đều nhìn chăm chăm trong đó. Suy nghĩ một chút, Minh Phi mới nhớ tới mình sáng nay thêm ăn, từng cùng Phụng nhi chia nhau ăn một khối tra cao bọc đường. Minh Phi thờ dài, hơn phân nửa vấn đề chính là nằm ở đây.

Chuyện lần này, chắc hẳn lại là Nhị Di nương sai Uông thị tìm cách kéo mình để không cho mình đi đây? Uông thị thật giáo hoạt, nàng ta biết Minh Phi mấy ngày nay sẽ không cảm ăn những cái gì một mình, đều thưởng cho Kiều Đào và Hoa ma ma, hoặc là nữ đầu bếp và thô sử ma ma ăn, lại biết Minh Phi tin tưởng Phụng nhi, cho nên mới khiến Phụng nhi không biết chuyện cảm cao này đến, về phần Phụng nhi tại sao không có đau bụng, chắc hơn phân nửa là do Uông thị dứt trộm thuốc.

Nghĩ thông suốt vấn đề, Minh Phi không khỏi trầm nghĩ, bộ dạng như vậy, ngày mai dù có liều mạng cũng chỉ sợ không bỏ nổi xuống giường, Trần thị và Thái đại công tử này, còn có tỷ tỷ của mình tỉ mỉ trù tính thể hiện thái độ chẳng phải là công dã tràng sao? Bỏ lỡ cơ hội lần này, cơ hội lần sau còn không biết ở phương nào. Huống chi, nàng không muốn tiện nghi những người khác!

Thấy Hoa ma ma và Kiều Đào một phòng như ruồi nặng bay loạn, Minh Phi nói: “Ta nghĩ đến một biện pháp, các người bảo lão Thát đi một chuyến.”

Hoa ma ma nghe vậy xông lên phía trước cầm tay nàng nói: “Ngài nói đi.”

“Ta nhớ sáng nay từng cùng Phương nhi chia nhau ăn qua một khối Tra cao. Vì vậy Ngô gia đi mời lang trung này chỉ sợ đến trời tối cũng không mời được.” Minh Phi nhẹ giọng nói: “Bạch Phong quan cách nơi này chỉ có ba dặm đường, nếu không ma ma để lão Thất đi Bạch Phong quan, trước ta đã từng thấy qua Lão Đạo Trường chữa bệnh cho người ta.” Theo nàng biết, cái thời kỳ này đạo sĩ hay các ni cô thường thường đều hiểu được một chút y thuật nông sâu, dù là cấp cho nàng uống nước tàn hương, cầm kiếm gỗ đào vừa vây quanh nàng vừa nhảy thì nàng cũng chịu, ngựa chết làm như ngựa sống mà chữa đi.

Hoa ma ma nghe Minh Phi nói, giận đến chết đi sống lại, hết sức oán trách Minh Phi không nên ăn đồ lung tung, muốn mắng Minh Phi, nhưng mắng cũng vô ích, chỉ có thể âm thầm tự trách mình coi thường, một đời khôn khéo lại để thuyền lật trong mương. Trong lòng bà đã nghĩ xong đường lui, nếu chuyện này thất bại, sau khi trở về liền nói với Trần thị, là Minh Phi không nghe bà nói mới có thể bị trúng chiêu.

Minh Phi cũng không biết Hoa ma ma đang suy nghĩ gì, luôn miệng thúc giục bà mau cho người đi Bạch Phong quan. Sự tình liên quan trọng đại, Hoa ma ma không yên lòng sai lão Thất đi một mình, nên lệnh cho Kiều Đào canh kỹ Minh Phi, còn mình thì ngồi xe ngựa đi Bạch Phong Quan, để cho lão Thất một đường thúc roi không ngừng.

Việc đi Bạch Phong Quan đều thuận lợi, chính là có một tiểu đạo sĩ với đôi mắt hồ ly dài rất đáng ghét, nói là có đan trân quý, vì làm chậm trễ sự phụ hân thanh tu, nên đòi giá 60 lượng bạc mới bằng lòng. Hoa ma ma sợ Minh Phi xảy ra chuyện lớn, thì mình cũng không thoát khỏi liên quan, nên cùng hân định ước, nếu Minh Phi có chuyển biến tốt, sẽ đưa bạc, nếu không tốt lên, sẽ phải người đưa hân đến quan.

Tiểu đạo sĩ hỏi triệu chứng, chắc chắn nói: “Đạo gia không nói khoác, đan dược này chính là sự phụ ta ở trước mặt Chân Quân lão nhân gia cầu xin, chữa khỏi bách bệnh!” Hoa ma ma tâm hoảng ý loạn, nơi nào còn quản hân cái gì trước mặt Chân Quân lấy được hay là mồ hôi trên người đầy bùn trà xát, có thể chữa bệnh đều là thuốc tốt! Luôn miệng thúc giục thầy trò hai người mau chóng lên đường.

Tới Ngô gia, Hoa ma ma cũng không đoái hoài tới cái gì hình tượng ma ma nuôi dạy của gia đình giàu có, dắt Lão đạo sĩ đi nhìn Minh Phi. Ở tại cửa ra vào gặp phải ma ma thô sử đang ngó dáo dác, Hoa ma ma trực tiếp tát một cái khiến cho ma ma thô sử ngã bổ nhào, đập cửa nói: “Kiều Đào mở cửa! Đạo trưởng tới.” Kiều Đào nghe tiếng, trước thả màn xuống, lấy một bàn tay của Minh Phi ra, cầm khăn đắp lên cổ tay Minh Phi rồi mới đi ra ngoài mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trúng chiêu (hai)

Bộ dạng này của Kiều Đào hết như một đại phu, nhưng hai tên đạo sĩ này không phải người thường, càng không phải là đại phu gì đó. Tiểu Đạo Sĩ có đôi mắt hồ ly dài bé đi vào liền hét lên: “Vậy làm sao xem? Dù là đại phu bình thường xem bệnh, cũng xem qua các mạch vọng, vãn, vãn, thiết, che màn thế này thì người ta xem bệnh thế nào chứ? Nếu như bệnh gì đó, càng che càng khó nhìn ra!” Ra oai cho đủ uy phong, lại muốn Hoa ma ma phải bỏ ra ba mươi sáu lượng bạc mới bằng lòng động thủ.

Minh Phi nhủ thầm, đã là lúc nguy hiểm đến tánh mạng con người mà còn muốn một tiểu cô nương chín tuổi như nàng làm những nghi thức xã giao gì đó sao? Cũng không quản Kiều Đào cùng Hoa ma ma nghĩ như thế nào, dùng hết sức lực kéo màn ra, ra lệnh cho Kiều Đào: “Treo màn lên! Hiện tại cái gì cũng không quan trọng bằng cái mạng này của ta!”

Kiều Đào thấy vẻ mặt Minh Phi kiên định nhìn mình, cũng chỉ sợ vì vậy mà hỏng việc, không dám trái lời, nhanh chóng treo màn lên, mời Tổng đạo sĩ vào trước.

Tổng đạo sĩ nhìn sắc mặt Minh Phi trước, lại nhìn lưỡi, cuối cùng mới chẩn mạch, gật gù hả hê nói: “Đây là ăn đồ không sạch sẽ rồi. Tiểu cô nương rất tham ăn, thức ăn này là do tương sinh tương khắc gây ra.”

Minh Phi có chút quẫn, Hoa ma ma cùng Kiều Đào vừa tức vừa hận, hận không thể xông ra cào nát mặt Uông thị ra cho hả giận. Hoa ma ma miễn cưỡng kiềm chế phần ý trong lòng xuống, hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

Tổng đạo sĩ sờ sờ râu ria, nói: “Không ngại, bệnh này nhìn thì hung mãnh, nhưng rơi vào trong tay lão đạo lại là một chuyện nhỏ rất dễ chữa.”

Hoa ma ma vội thi lễ: “Cầu đạo trưởng ra tay giúp đỡ.”

Quả nhiên Tổng đạo sĩ vẫn còn có chút tài mọn, Minh Phi ăn thuốc của ông ta xong, đau bụng đương nhiên cũng từ từ hết. Tổng đạo sĩ nghe nói ngày hôm sau mọi người muốn lên đường, đề nghị dời lại vài ngày hãy đi, ngoài ba viên thuốc chữa bệnh thì lão còn tặng thêm hai viên bồi bổ sức khỏe, muốn Minh Phi từ từ điều dưỡng. Tiểu Đạo Sĩ mắt hồ ly thấy Minh Phi chuyển biến tốt, liền la hét muốn bạc, phải đi khỏi đó.

Hoa ma ma cũng không dám cứ để hai cái đạo sĩ này đi như vậy, vừa dâng trà bày trái cây dùng mấy lời tiếp đón qua loa tặc trách, vừa len lén nói Kiều Đào: “Ta nghe nói có loại thuốc trị ngọn không trị gốc. Chỉ là ngăn chặn nơi đó, nhưng không chữa lành được, cái bụng sẽ phát trưởng, phát sinh vấn đề lớn hơn. Nếu Tam Tiểu Thư tốt thì cũng thôi, nhưng nếu xảy ra vấn đề gì, cần phải coi lại hai vị đạo sĩ này mới được.”

Kiều Đào hết sức đồng ý.

Nhìn ra mọi người là ở qua loa tặc trách cố ý kéo dài không chịu đưa tiền, Tiểu Đạo Sĩ tức giận lắm, tính tình ăn ở của Tổng đạo sĩ này lại cực tốt, uống trà ăn quả và còn uống ít trà ấm, híp mắt không nói một lời, vẻ mặt rất là hòa ái dễ gần.

Mắt thấy trời sắp tối rồi, quả nhiên bóng dáng của đại phu Ngô gia đi mời cũng không trông thấy một người, nhưng Uông thị lộ mặt mấy lần, nói xa nói gần hỏi hai đạo sĩ, Minh Phi có phải là gặp phải đồ không sạch sẽ gì đó hay không.

Hoa ma ma giận dữ: “Lời nói này của nãi nãi thật buồn cười, hình như là biết rõ trong nhà này có gì không sạch sẽ thì phải, lại như cố ý không chịu nói cho mọi người biết vậy! Nếu nãi nãi đã hoài nghi như thế rồi, vừa hay đạo trưởng đã đến nơi này, không bằng xin mời đạo trưởng trừ tà giúp trong phủ một lần xem sao?”

Tiểu Đạo Sĩ này nghe vậy, chà sát tay, rất là nhiệt tình: “Nãi nãi không cần lo lắng mặt chi phí, trong phủ cùng đạo quán chúng tôi hết sức quen thuộc, nhiều nhất năm lượng bạc một túi gạo trắng liền đủ rồi.”

“Trong nhà rất tốt, không có dám nhọc lòng đạo trưởng.” Uông thị cười mĩa đi, cũng không dám lộ mặt.

Đuổi Uông thị đi, Hoa ma ma thấy tình trạng của Minh Phi ổn định, trong lòng hơi an tâm, an bài Kiều Đào đi làm thức ăn chay chiêu đãi thầy trò hai người này, tự mình đi nói chuyện với Minh Phi: “Tiểu thư cảm thấy như thế nào?”

Lúc này Minh Phi đã có chút tinh thần, nói: “Tốt hơn nhiều, xin phiền ma ma thay ta đa tạ hai vị đạo trưởng.”

Hoa ma ma thấy trạng thái tinh thần của nàng không phải là gì liền ra ngoài, nghĩ tới sắc trời đã tối, giữ lại hai cái đạo sĩ này ở chỗ này cũng không phải là chuyện hay, liền định sau khi ăn xong tiễn khách đi. Đến lúc cần tiễn người đi, bà lại thấy Tiểu Đạo Sĩ này muốn bạc quá nhiều, bà đi đâu tìm bạc đây? Trên mặt không khỏi có mấy phần khó xử.

Minh Phi thấy thế, nhẹ giọng hỏi: “Ma ma có chuyện gì khó nói sao?”

Hoa ma ma nói: “Tiểu Đạo Sĩ này lấy phí xem bệnh và được liệu khá cao. Lúc trước nô tỳ chỉ lo mời bọn họ vội tới chữa bệnh cho tiểu thư, chưa từng mặc cả, lúc này mới nghĩ đến, 60 lượng bạc này thật sự là có chút khó khăn.”

60 lượng bạc, Thanh Hư cũng dám mở miệng! Hẳn đây là thừa dịp cháy nhà hôi của, hẳn là sợ nàng một đi không trở lại, nhưng mà có thể thừa cơ hội lần này trả cho hết số bạc nàng thiếu của hẳn cũng là chuyện tốt, bởi vì Minh Phi cũng không biết lần này sau khi trở về, nàng còn có thể trở lại đây hay không. Minh Phi cau mày: “Đích xác là hơi nhiều chút, chẳng qua nếu như có thể để cho ngày mai chúng ta được thuận lợi lên đường, đó chính là đáng giá. Ma ma không ngại đi mượn của thím, trở lại sẽ trả lại bà ta sau.”

Đang nói, Kiều Đào bưng bát cháo đi vào: “Nơi này của nô tì còn bảo quản chút bạc thay Tam Tiểu Thư, chính là bạc phụ nhân cho Tam Tiểu Thư trong tình huống khẩn cấp, hiện nay vừa đúng lúc dịp sử dụng. Chỉ là không nhiều lắm, mới có hai mươi lượng.” Nàng cũng chú ý, tiền trong tay của nàng là Đại công tử lên lên cho, không thích hợp nói cho Hoa ma ma biết. Cho nên không chịu lấy toàn bộ ra, là bởi vì Minh Phi vừa đến Thái trạch, người làm đến bái kiến, nếu không bỏ ra nổi tiền khen thưởng, sẽ bị người dưới xem thường, vừa đúng hai mươi lượng bạc này của Minh Phi không có, vừa lúc điền vào.

Không biết trong lòng Hoa ma ma tính toán cái gì, mắt tam giác dựng lên, âm thầm cười lạnh: “Mượn cái gì mà mượn? Phụ nhân gửi tiểu thư nhờ nuôi ở chỗ này, áo cơm chi phí sinh hoạt đều đã gửi tiền, ngài bị bệnh phải nên do nhà hẳn bỏ tiền được phí!” Nói xong hung hăng siết khan tay trong tay, thình thịch bước ra ngoài, khí thế mười phần mà đi.

Kiều Đào tiến tới bên tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Tam Tiểu Thư, không phải nô tỳ không bỏ được tiền, mà là này bạc không có nhiều, thì phải tiêu tiết kiệm. Lúc Hoa ma ma tới, đương nhiên là phụ nhân cũng sẽ cho tiền bà ta, dù là từ nãi nãi Ngô gia lấy không ra tiền, cũng có thể từ moi tiền từ chỗ bà ta, dù đỡ được một văn cũng là tốt cho ngài, ngày sau giữ lại còn có hữu dụng.”

Khá lắm nha đầu thông minh, Minh Phi cười thầm, thành khẩn gật đầu, thối phòng nói: “Ta không hiểu chuyện, bằng là Kiều Đào tỷ tỷ nghĩ cho ta che chở ta.”

“Tiểu thư lại nói những lời khách khí rồi, lúc trước suýt hù chết nô tỳ.” Kiều Đào thay Minh Phi dếm góc chần, rồi lè nói: “Đại công tử có ân với nô tỳ, dù nô tỳ liều đến tánh mạng cũng muốn hộ ngài chu toàn, nhưng ngài tiếp tục như vậy là không được. Có câu nói mình thương dễ tránh, không tới cuối cùng không ai biết bộ mặt thật của ai cả, về sau, ngài vẫn hãy tránh xa Phụng Nhi tiểu thư chút, nàng ta sẽ không hại ngài, khó đảm bảo không có người lợi dụng nàng ta. Hơn nữa.”

Kiều Đào do dự một chút, vẫn liều mạng không để ý nói ra: “Ngài chỉ là một người bạn chơi của nàng ta, dù sao những người đó cũng chí thân máu mủ của nàng ta, bất luận thế nào trong lòng nàng ta cũng sẽ nghiêng về bọn họ. Lần này là vô tâm, nhưng lần sau thì sao? Người nào có thể nói rõ ràng đây?”

Trong khoảng thời gian này Phụng Nhi hẳn là bị Uông thị lợi dụng đi đối phó mình, nên tránh xa một chút. Minh Phi nắm chặt tay Kiều Đào: “Vậy sau này người nói cho ta, ta nghe người.”

Kiều Đào vui mừng gật đầu, vừa hận hận nói: “Đây nhất định là có vài người không muốn ngài đi, cố ý phá hỏng. Cứ bỏ qua nàng như vậy, trong lòng nô tỳ cực hận!”

Minh Phi nói: “Tra cao này Phương nhi cũng ăn, coi như chúng ta sơ sót nên bị người tính kế.”

Kiều Đào nói: “Chẳng lẽ cứ để như thế? Bà ta giờ trò xấu xa, chúng ta cũng làm trò xấu xa với họ.” Chỉ chớp mắt nàng ta liền nghĩ đến nhiều biện pháp trả đũa khác.

Minh Phi lắc đầu: “Không được, trong lúc mấu chốt này không thể lại bị rẽ ngang, trước tiên nhìn được tức giận nhất thời, về sau lại lại nói.” Nhưng thua thiệt này cũng không thể chịu không như vậy, trong lòng đã có kế sách, thờ dài nói: “Thật ra thì trong nhà này xấu xa nhất chính là thím cùng biểu thúc, bọn họ làm chuyện xấu khiến ta đau bụng không xuống giường được, cũng nên để cho bọn họ ném thử một chút tư vị này, có họa cùng chịu mới phải chứ.”

Kiều Đào nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nói: “Đây là một ý kiến hay, đáng tiếc không biết bọn họ đem thuốc giấu ở nơi nào.” Bỏ thuốc không phải việc khó, mấu chốt là thuốc, lấy tính cách của Ưông thị tất nhiên là thứ kia sẽ được giấu thật nghiêm.

Minh Phi che miệng nhẹ nhàng ngáp một cái, nói: “Đạo trưởng có thuốc tốt chữa bệnh, sao lại không biết bọn họ dùng thử gì hại ta? Đạo trưởng không phải mới vừa nói, thức ăn cũng sẽ có tương sanh tương khắc sao?”

Kiều Đào đứng ở đó như có điều suy nghĩ sờ sờ hà bao.

Không lâu lắm, Tổng đạo sĩ và Thanh Hư dùng cơm xong, Thanh Hư đứng trong sân la hét đòi tiền, Kiêu Đào bịt tai nói: “Trong mắt Tiểu Đạo Sĩ này chỉ có tiền mà thôi! Nói khó nghe như vậy. Ta đi thúc giục Hoa ma ma.”

“Không vội.” Minh Phi kéo nàng: “Đi mời Lão Đạo Trưởng đi vào, ta cảm ơn hân tận mặt.”

Thời khắc mấu chốt được người ta cứu, muốn tận mặt nói cảm ơn cũng chẳng có gì là lạ. Vì vậy Kiêu Đào cũng không hỏi nhiều, đỡ dậy Minh Phi ngồi dậy xong, lại thay nàng chỉnh quần áo tóc tai, tự mình mời hai đạo sĩ tiền vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trúng chiêu (3)

Tổng đạo sĩ cười đến mức thấy răng không thấy mắt đâu: “Tiểu cô nương bình phục thật mau.”

Thanh Hư cùng Kiêu Đào đứng ở trong góc cửa nhỏ giọng nói chuyện, trao đồ đồ trong tay áo thật nhanh. Thanh Hư làm như không có chuyện gì xảy ra đi tới cười đắc ý: “Cái này còn nhờ có sư phụ ngài trước mặt chân quân cầu xin tiền đan kia trở về.” Sau lưng Tổng đạo sĩ lặng lẽ nhìn Minh Phi một câu nha đầu ngu xuẩn.

Minh Phi nói: “Vây ta phải tạ ơn người hay là lão đạo trưởng. Nếu như không có lão đạo trưởng cho ta uống tiền đan, cho dù tiền đan có tốt hơn nữa, ta không uống được cũng chỉ uống công. Sau này có cơ hội, ta muốn tự mình tới cửa bái tạ ơn cứu mạng của lão đạo trưởng.” Ý trong lời nói của nàng, cũng chỉ là mượn cơ hội này, biểu đạt cảm kích trong lòng đối với lão đạo trưởng một phen thôi.

Từ trước đến giờ Tổng đạo sĩ không cảm thấy nàng thông minh là chuyện kỳ quái, phối hợp giả thần giả quỷ nói: “Trong mệnh nếu có thì cuối cùng sẽ có, trong mệnh nếu không có thì chớ cưỡng cầu, tiểu thư là người thiện lương hiểu lý lẽ, đây là thiện duyên ngài nên được.”

Thanh Hư không nhìn được Tổng đạo sĩ khen Minh Phi nhất, cũng không thể nhìn Minh Phi thổi phồng lão đạo sĩ. Có ý mất hứng: “Đưa bạc.”

Minh Phi nói: “Bạc chắc chắn sẽ không thiếu, đạo trưởng tổng cộng là sáu mươi lượng đúng không?” Nàng đề nặng rít ra ba chữ sáu mươi lượng, chỉ sợ Thanh Hư không hiểu ý của nàng.

Thanh Hư híp mắt hồ ly một cái: “Lần này là sáu mươi lượng. Thời điểm mỗi lần khác nhau, về sau nếu trong phủ còn cần, thì bàn lại.” Muốn mượn cơ hội này muốn chối bỏ ba mươi bảy lượng bạc, không có cửa đâu.

Minh Phi đáng thương nhìn Tổng đạo sĩ: “Lão đạo trưởng, tiểu đạo trưởng này nói như thế là sao? Hắn trông mong nhìn thấy người khác không tốt ạ?”

Tổng đạo sĩ liền mắng Thanh Hư: “Tại sao ngươi lại nói như thế? Dùng qua mấy viên tiền đan của lão đạo này, có lẽ về sau vị tiểu thư này cũng không cần tốn tiền mời chúng ta xuất lực giúp làm chuyện nữa.”

Lão Đạo Trưởng nói câu đầu tiên đã xóa bỏ một khoản nợ dai dẳng năm xưa, làm mình thoát khỏi một nhân vật kẻo da trâu như Chu Bái Bì, Minh Phi không khỏi mừng rỡ, không thèm nhìn mặt Thanh Hư đang xanh lét, giong giả nói: “Cảm ơn lão đạo trưởng.” Nếu như không phải ở ngay trước mặt Kiêu Đào, nàng suýt nữa không để ý hình tượng quay sang Thanh Hư làm mặt quỷ rồi.

Đang lúc nói chuyện Hoa ma ma đi vào, trong tay xách theo một cái bọc quần áo nhỏ màu lam nặng nề đặt lên trên bàn, nói: “Kính xin hai vị đạo trưởng vào xe ngựa chờ một chút, lão bà tử này sẽ đưa bạc tới cho hai vị xem qua.” Giọng nói của bà ta hòa ái, sắc mặt lại rất khó nhìn.

Phạm là đạo sĩ đi ra ngoài lẩn lộn từ trước đến giờ đều là rất giỏi về quan sát lời nói và sắc mặt, Tổng đạo sĩ rất tự giác dẫn Thanh Hư đi ra ngoài. Lúc Thanh Hư gần đi, không nhìn được liếc mắt nhìn Minh Phi, thấy Minh Phi chỉ nhìn Hoa ma ma ngay cả khóe mắt cũng chưa từng liếc về phía hắn, hung hăng dậm chân mấy cái, thăm thẳm Minh Phi không có lương tâm, rất tức giận đi ra.

Hoa ma ma mở bọc quần áo ra, lục lọi mấy nén bạc cùng một số bạc vụn bên trong: “Chỉ lấy được hai mươi lượng, cộng thêm lúc nô tỳ tới phu nhân cho mười hai bạc vụn, tính cả hai mươi lượng kia của Tam Tiểu Thư, còn thiếu mười hai lượng. Hồ quân sự nơi đó còn có một chút, nhưng để giữ lại dùng trên đường. Đây có thể làm như thế nào cho phải?”

Thật ra từ nơi của Uông thị nàng lấy được ba mươi lượng bạc, lại cố ý chỉ nói hai mươi lượng, mặt khác nói mười lượng là mình lấy ra. Trên người nàng vẫn còn bạc Trần thị cho, nhưng thứ nhất bạc này không nhiều lắm, thứ hai nàng tự có tính toán —— cái này là của đích mẫu Trần thị cho, những năm này Trần thị đối với nàng cũng không thân thiết, khen thưởng cũng không nhiều, Minh Phi đã có cơ hội này, không thể thiếu cần phải tính toán một phen, vừa được bạc vừa có tương lai.

Kiều Đào khẩn khẩn cho rằng nhất định Hoa ma ma dấu riêng bạc phu nhân cho Minh Phi, liền cắn chết không chịu lấy bạc còn thiếu ra, dùng giọng thương lượng nói: “Nếu không thì, cùng hai đạo sĩ thương lượng một chút, trước thiếu lại?”

Hoa ma ma cười lạnh: “Đường đường Đồng Tri tiểu thư xem bệnh mà phải ký sổ, nói ra cười chết người!”

Kiều Đào suy nghĩ một chút, nhanh nhẹn cõi khuyên bạc, cõi vòng bạc: “Nơi này của nô tỳ có chút đồ trang sức, mặc dù không bao nhiêu tiền, nhưng cũng chống đỡ qua cửa này trước.”

Con người của Minh Phi xoay vòng, cũng làm bộ muốn lấy khóa trường mệnh treo trên cổ xuống, lại bảo Kiều Đào đi lấy mấy món đồ trang sức ít ỏi của nàng, rồi cảm thán: “Nếu không phải đôi bông tai hoa mai bằng vàng của ta bị người đánh cắp đi, cũng có thể đáng giá một chút bạc.” Cuối cùng tìm được một cơ hội thích hợp giải thích rõ với Hoa ma ma đôi bông tai vàng đi nơi nào, sau này nếu Trần thị có hỏi, tự có Hoa ma ma giải thích.

Kiều Đào nghe vậy, nhìn thật sâu Minh Phi một cái, lại thấy Minh Phi liếc mắt nhìn mình, trong mắt có kiểu giáo hoạt cùng tín nhiệm của đứa trẻ.

Hoa ma ma thở dài, nói: “Những thứ đồ trang sức này của tiểu thư đều là phu nhân cho, sau khi trở về còn phải đeo, làm sao có thể lấy ra trả tiền thuốc? Kiều Đào là người bên cạnh tiểu thư, cũng phải chú ý thể diện của tiểu thư, không thể một món trang sức cũng không có. Đề thu lại cả đi, còn thiếu lại để nô tỳ tìm cách thôi.” Nói xong trả lại khuyên bạc và vòng tay nhỏ của Kiều Đào cho nàng ta, còn mình cắn răng, hết sức đau lòng lấy cây trâm mạ vàng lớn chùng chiếc đĩa trên đầu, cõi vòng bạc trên cổ tay ra ném vào trong bọc quần áo màu lam, cười nói: “Cứ như vậy là được rồi.”

Minh Phi mở to hai mắt: “Ma ma, đó là của ma ma”

Hoa ma ma quay đầu về phía Minh Phi từ ái cười một tiếng: “Tam Tiểu Thư, chỉ cần người tốt, nô tỳ đã thấy thỏa mãn.”

Minh Phi cảm kích nói: “Ma ma cùng tỷ tỷ đối đãi với ta như thế, ta ngày sau nhất định không dám quên. Đợi sau khi trở về, ta xin ca ca bạc trả lại cho ma ma.”

Hoa ma ma khiêm tốn nói: “Tam Tiểu Thư khách khí. Chỉ có chủ tử cái gì cũng tốt, người phía dưới mới có thể diện. Nô tỳ cũng nên đi ra ngoài đưa bạc thôi.”

Đội Hoa ma ma đi, Kiều Đào cười: “Hoa ma ma thật là có biện pháp, đã như thế mà còn có thể nhanh chóng lấy được nhiều tiền từ chỗ Ngô nãi nãi như vậy.”

Minh Phi cười cười: “Xem ra Ngô gia rất có tiền, hai mươi lượng bạc này cũng không nhần liền lấy ra.”

Kiều Đào không khỏi cười lạnh một tiếng

Minh Phi tò mò hỏi: “Tỷ tỷ cười cái gì?”

Kiều Đào thân nhiên nói: “Không có gì, người còn nhớ chuyện nô tỳ mới vừa nói với người không? Phu nhân cho Ngô nãi nãi rất nhiều tiền đồ vật, bà ta lấy ra một chút đưa tới cho người chữa bệnh là phải, cũng không kỳ quái. Nhưng Hoa ma ma mới cùng người chung sống mấy ngày nay, dĩ nhiên cũng không tiếc lấy tiền vốn của mình ra trả tiền thuốc cho người. Tiểu thư người từ nhỏ đã nhìn quen âm lạnh, người cảm thấy có khả năng sao?” Đây chỉ là thủ đoạn của Hoa ma ma thôi! Nếu nàng là người chưa từng thấy qua âm lạnh nhân gian, cũng đã bị Hoa ma ma giả nhân giả nghĩa thu mua rồi.

Hạ nhân giống như bọn họ, được gia chủ ban thưởng là số ít, nhưng chỉ cần có năng lực, cũng sẽ tìm cách gom chút tiền sắm sửa ngân trâm vòng bạc linh tinh gì đó đeo ở trên người tạo thể diện. Bởi vì Hoa ma ma là ma ma giáo đường nên phải dạy dỗ quy củ, bình thường về mặt lời nói tương đối đều khó coi, cùng với bà vú từ ái chỉ cần hỏi han ân cần dịu dàng là hai khái niệm, bình thường các tiểu thư phu nhân đều không quá ưa thích, đương nhiên nhận được ban thưởng cũng không nhiều. Cho nên nếu Hoa ma ma không phải có chỗ khác dựa vào, hoặc là có dự định khác, làm sao lại rộng lượng lấy tiền vốn của mình ra giúp một người có tiền đồ không rõ như vậy, chỉ chung sống với nhau hơn một tháng mà thương xót cho nữ hài tử à?

Minh Phi rất cảm kích Kiều Đào không vòng vèo nói thật với mình, chỉ điểm cho mình như vậy, lại không giống như Kiều Đào nói rõ ra hết như vậy, chỉ nói: “Những thứ này ta đều không hiểu, dù sao ta chỉ biết tỷ là người của ca ca ta, sẽ không hại ta, tỷ đối xử với ta tốt nhất, ta chỉ tin tỷ, tỷ thấy nên làm như thế nào thì làm như thế đó là được.”

Lời nói này Minh Phi nói ra làm cho Kiều Đào hưởng thụ vô cùng, đặc biệt là câu kia “Tỷ là người của ca ca ta” làm cho mặt phấn của nàng ta ửng hồng.

ngượng ngùng không dứt. Ở dưới ánh mắt tin tưởng tha thiết của Minh Phi, nàng ta thành khẩn nói: “Tam Tiểu Thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ cố gắng che chở người, không để người thua thiệt. Người chờ, ngày mai nô tỳ nhất định sẽ làm cho người hại người không bước xuống giường nổi, không, bắt đầu từ tối nay.”

Mắt của Minh Phi cười thành trăng rằm: “Ta tin.” Lại tỏ ra vẻ lo lắng: “Kiều Đào tỷ tỷ, ngày mai chúng ta vẫn phải tiếp tục lên đường à? Nếu đi trễ, mẫu thân có tức giận hay không?”

Kiều Đào do dự nói: “Nhưng bộ dạng người thế này.”

Hoa ma ma đã đuổi hai thầy trò kia đi, đi vào nói: “Chỉ cần tiểu thư không kéo dài, ngày mai nhất định phải đi! Hôm đó là ngày tốt phu nhân chọn ra, không thể làm trái.” Bà ta nhìn Kiều Đào như có chút không đồng ý với ý kiến của bà ta ý vị thâm trường nhỏ giọng nói: “Đêm dài lắm mộng. Hiện tại đại phu Ngô gia mời còn chưa có tới. Mới vừa rồi nô tỳ đi hỏi Ngô nãi nãi lấy tiền, bà ta hận không thể cầm kéo đâm chết nô tỳ.”

Kiều Đào thở dài: “Cho dù là Lang trung tới, thuốc này chỉ sợ cũng không dám uống.”

Minh Phi nghe Hoa ma ma cùng Kiều Đào nói thầm với nhau, chỉ cười ngậy thờ: “Chúng ta ngồi xe ngựa đi à? Con ngựa kia cần phải cho ăn thật tốt. Nếu nó đau bụng giống như ta, cũng không còn bạc mời lão đạo sĩ đến giúp nó xem bệnh rồi.”

Hoa ma ma sành sỏi, thoáng cái liền nghĩ tới một chuyện khác có thể xảy ra từ trong những lời này của Minh Phi, nếu Uông thị ở bên này của Minh Phi không đắc thủ, rất có thể sẽ xuống tay với ngựa cùng xe kéo. Ngay lập tức nghiêm túc nhìn Minh Phi bảo đảm: “Tam Tiểu Thư cứ yên tâm, có bọn nô tỳ ở đây, nhất định bảo đảm ngài bình an thuận lợi tới Thủy Thành phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trúng chiêu (4)

Minh Phi cười nói: “Vất vả cho ma ma rồi.” Trước mắt, Hoa ma ma thích đùa bốn mánh khoé, thù đoạn hay tham tiền gì đó đều là vấn đề nhỏ, chỉ cần nàng có thể thuận lợi đưa nàng về lại Thái phủ là được.

Lúc Minh Phi buồn ngủ, trong sân đột nhiên truyền đến trận huyên náo, thì ra là Ngô Kim Trụ mới đưa lang trung về. Uông thị ở trong sân la hét muốn Kiều Đào mở cửa, để Lang trung xem bệnh cho Minh Phi.

Hoa ma ma nghiêm mặt lại kéo cửa ra, lạnh lùng nói: “Cám ơn ý tốt của nãi nãi! Vừa mới mời Tổng đạo trưởng tới xem, nói chỉ là do ăn đồ không sạch sẽ, không... đáng ngại lắm. Sau khi uống thuốc, Tiểu thư đã khỏe rồi, lúc này đang nghỉ ngơi, không cần xem lại nữa. Nô tỳ và nãi nãi mới cảm bạc, nãi nãi lại quên rồi sao? Làm phiền nãi nãi cầm ba mươi lượng bạc khen thưởng cho Lang trung tiên sinh!” “Àm” một tiếng sập cửa lại.

Từ trước đến nay, Lang trung này được hương nhân tôn kính đã quen, nghe vậy sượng mặt lại, tức giận đằng đặng hất tay áo lên: “Cũng đã mời người khác tới xem rồi còn mời ta tới làm gì nữa? Quý phủ là gia đình số một số hai quanh đây, sao không hiểu quy củ như vậy!”

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, vừa mất bạc vừa mất mặt, Uông thị giận đến muốn chết, nhưng lại không thể làm gì, nghĩ đến bị Hoa ma ma lừa mất ba mươi lượng bạc, đau khoét vào tim, che ngực thở hổn hển, lung la lung lay đứng không vững, đột ngột ngã cắm đầu về phía Ngô Kim Trụ. Ngô Kim Trụ bị sợ đến hú lên quái dị, vịn nàng nói: “Nuơng, người làm sao vậy? Tiên sinh mau xem cho nuơng ta?”

Lang trung lộ dáng vẻ chịu đựng, chính là không chịu. Hết lời ngon ngọt, lại hứa sẽ cho lợi to, hẳn mới miễn cưỡng đồng ý, tiện tay khai phương thuốc có được liệu quý trọng là Nhân Sâm, Phục Linh, gỗ Ngô gia năm lượng bạc tiền xem bệnh, dùng thảo dược nát vụn bán với giá cao mới bằng lòng bỏ qua.

Kiều Đào lần mò vào phòng bếp. Trù nương không có ở đây, thô sử bà tử đang ở dưới bếp nấu thuốc cho Uông thị, thấy Kiều Đào đi vào, liền nói: “Kiều Đào, ngươi còn chưa ngủ?”

Kiều Đào ngập dài nói: “Tam Tiểu Thư đói bụng, phải làm cho nàng chút gì đó để ăn. Nhưng ta nghĩ không ra, làm canh trứng gà thì sợ nàng không tiêu hóa được, nấu cháo thì lại cảm thấy không đủ dinh dưỡng, thật là khó xử.”

Thô sử bà tử nghe vậy, nước miếng tí tách mà nói: “Cái gì mà nấu bát cháo! Lôi kéo một ngày, phải bồi bổ thật tốt mới được. Làm canh trứng gà đi, lúc người làm hãy đánh thêm hai quả vào, cho ít nước, để nhiều thêm chút dầu. Hải tử thích nhất chính là cái này.”

Kiều Đào âm thầm buồn cười, lại trầm mặt nói: “Nếu nàng không thích ăn, người chờ đó cho ta.” Sau đó thật sự đánh thêm hai quả trứng chung canh trứng. Đợi chung canh trứng xong, nàng cầm cái muỗng múc gần một nửa, thở dài nói: “Làm nhiều rồi, chỉ sợ tiểu thư chỉ có thể ăn chút này thôi.” Tự mình bụng chén đi.

Bà tử này thấy nàng ra cửa, ba chân bốn cẳng chạy vội tới trước bếp lò ăn trộm canh trứng, nàng trộm rất có kỹ xảo, nhẹ nhàng cạo dọc theo vết muỗng đã múc, cần phải liếc mắt nhìn qua không nhìn ra có chỗ nào đột nhiên bị thiếu mất một góc.

Kiều Đào đứng ở cửa, thấy nàng ăn đến vui mừng, lặng lẽ đi vào ném viên thuốc đã mua mười mấy quan tiền trong tay vào trong ấm sắc thuốc, rón ra rón rén lui đến cửa đứng một lát, đoán chừng viên thuốc này đã tan ra, mới nặng nề ho khan một tiếng, hù dọa Thổ sử bà tử run một cái, cái muỗng đựng phải chén giòn vang, khước miệng dính canh trứng nhìn Kiều Đào cười khúc khích.

Kiều Đào ghét bỏ cau mày: “Thương cho người!” Nhà bếp cũng không vào, vẩy tay bỏ đi. Bà tử nghe vậy thì mừng rỡ, bụng chén lên rót toàn bộ nửa chén canh trứng vào trong bụng như gió cuốn mây trôi, đâu nào quản đến thuốc kia hàm thành hình dáng gì?

Ban đêm, Ưông thị quả thật đau bụng giống như tiêu chảy bình thường, huyền não trên dưới Ngô gia không yên, Phương nhi nửa đêm tới gõ cửa Minh Phi, hỏi muốn viên thuốc mà Tống đạo sĩ cho. Hoa ma ma trầm mặt không cho nàng vào cửa: “Sáu mươi lượng mới mua được hai viên thuốc, sớm đã dùng xong rồi.”

Phương nhi trông giữ trước cửa Minh Phi khóc lớn không ngừng, năn nỉ Minh Phi cứu cứu thân mẫu của nàng.

Trong lòng Hoa ma ma thống hận nàng hại Minh Phi, chán ghét được ngay, lạnh lùng nói: “Phương nhi tiểu thư, Tam tiểu thư của chúng ta cũng không phải là Thân Tiên, sao cứu nãi nãi được? Biết người không nỡ bỏ Tam Tiểu Thư, nhưng người cũng không thể có ý khiến nàng ngày mai không thể dậy khỏi giường để lên đường chứ.”

Phương nhi nhìn vẻ mặt của Hoa ma ma, mơ hồ cảm thấy cái gì, nhưng cũng không cam tâm cứ đi như vậy, đỡ khung cửa không để cho Hoa ma ma đóng cửa, trực tiếp kêu Minh Phi cứu mạng.

Minh Phi xoa trán một cái, nhỏ giọng phân phó Kiều Đào mấy câu, tuy rằng Kiều Đào không nguyện ý, nhưng cũng không lay chuyển được Minh Phi, chỉ đành phải mở hộp lấy một viên thuốc ra, dùng cây trầm d/đ;l;q'd nhẹ nhàng lấy xuống một chút bằng móng tay cái, dùng giấy bọc lại rồi đưa cho Phương nhi: “Đừng làm rộn, Tam Tiểu Thư bảo ta đưa nửa viên thuốc người uống còn dư lại cho ngài, kéo dài cho nãi nãi, trời sáng nhanh đi tìm người đến xem.”

Lúc này, Phương nhi mới ngừng khóc, thận trọng nâng bọc giấy này đi.

Hoa ma ma mắt húng nói: “Tam Tiểu Thư quá tốt bụng, chúng ta tốn bao nhiêu tâm tư mới lấy được Linh Dược, làm như vậy thì quá tiện nghi cho nàng ta rồi.”

Minh Phi nói: “Không phải mới một chút xíu thôi sao? Dù sao Phương nhi cũng đã giúp ta nhiều lần, khóc đến đáng thương như vậy, ta không thể để cho nàng nói ta thấy chết không cứu, tương lai truyền ra cũng không dễ nghe. Hơn nữa nàng khóc rống như vậy, chúng ta cũng không thể nghỉ ngơi được, ngày mai lên đường thế nào?” Trong lòng nàng nghĩ, cũng không d/đ;l;q'd biết thuốc mà Thanh Hư cho Kiều Đào có tác dụng nặng lắm không, đừng khiến Ưông thị chết đi làm hại nàng đi không được. Nên trước tiên cho Ưông thị dùng chút thuốc này để kéo dài, dù sao lượng không đủ cũng không thể tốt được, đúng lúc có thể để cho hai tên lừa gạt này tiếp tục moi móc bạc của Ưông thị.

Hoa ma ma nghe Minh Phi nói đạo lý rõ ràng xong, cũng không tìm được chỗ có thể nói, thúc giục Kiều Đào phục vụ Minh Phi nhanh đi ngủ.

Lại nói Ưông thị ăn xong “nửa viên thuốc” mà Phương nhi cầm về, quả nhiên từ một khắc phải đi một lần đổi thành nửa canh giờ mới đi một lần. Nhưng nàng không biết phải bổ sung đường và nước muối, đành đi đến mất nước, nằm ở trên giường đến hơi sức hừ cũng không có, chỉ nhìn đỉnh màn khổ sở đợi trời sáng.

Ngô Hiền Thanh thấy nàng khá hơn một chút, liền nhỏ giọng oán trách: “Rốt cuộc bà nghĩ thế nào vậy, lần trước khó khăn lắm mới bắt chuyện được với khắc tinh này, nay bà lại muốn trừ chọc nàng. Lúc này tốt chưa, vừa tốn tiền lại thương thân, sáng mai còn phải tốn tiền mua thuốc cho bà, cái nhà này sẽ bị bà già và đến nghèo.”

Ưông thị hừ hừ: “Ông cho rằng ta muốn à, ta còn không phải là vì cái nhà này, vì tiền đồ của Kim Trự sao. Nha đầu kia lớn rồi, lưu lại được mấy năm? Có lẽ chuyện đi này cũng không trở lại, nàng vừa đi liền đứt tài lộ, còn không bằng thừa cơ hội này làm Nhị Di Nương há hê thỏa mãn, khiến lần này nha đầu kia đi không được, đổi lại tiền đồ cho Kim Trự chúng ta, cũng có thể lưu nàng lại mấy năm, kiếm thêm được chút tiền bạc. Ta bảo ông đi hạ bả đầu con ngựa kia, ông không đi?”

Thì ra là Nhị Di Nương sai người mang theo tin tức và bạc đến, hứa hẹn nói chỉ cần lần này khiến Minh Phi không đi được, liền để Kim Trự đến cửa hàng của nàng ta làm quản sự. Ưông thị trái lo phải nghĩ, nghĩ tới cũng không phải là hại mạng người, chỉ là khiến Minh Phi bệnh thêm mấy ngày, chỉ kéo dài vài ngày mà thôi, cũng không thể coi là cái gì, nên đã xuống tay.

“Đi, nhưng lão Thất canh giữ rất chắc, thật sự không có cơ hội. Đợi lát nữa hấn ngủ say ta lại đi.” Ngô Hiền Thanh thở dài: “Bây giờ ta thật hy vọng nha đầu này mau đi thì tốt hơn. Khi bọn chủ tử tranh đấu, chúng ta ở chính giữa đau khổ, một khi xảy ra chuyện gì, cũng là chúng ta gặp nạn.”

Ưông thị tức hấn một cái: “Đều tại tên vô dụng không có bản lĩnh như ông, đưa một con sao chổi về nhà, làm hại lão nương lao tâm phí thần.” Chưa nói mấy câu, lại che bụng kêu đau, Ngô Hiền Thanh lập tức đỡ nàng dậy, cầm giày cho nàng xỏ. Ưông thị gấp đến độ một đầu mồ hôi lạnh, đợi không được giày mang lên, chân trần dẫm lên trên đất nứu lấy quần lót lão đạo nghĩeng ngã chạy ra phía sau màn.

Ầm ầm một hồi, Ưông thị ngồi ở trên bồn cầu không đứng dậy nổi, khóc rống nói: “Cha xấp nhỏ, ta sắp chết rồi. Không sống được.”

Ngô Hiền Thanh tiến tới nhìn, chỉ thấy mặt Ưông thị trắng nhợt, cặp mắt vô hồn ngồi phịch ở trên bồn cầu, bị sợ đến kéo nàng lên, tùy tiện cầm tờ giấy lau chùi lung tung một chút, cũng không quản có dính lên quần áo của nàng hay không, thả người lên giường, luôn miệng kêu Kim Trự: “Mau cười lừa đến Bạch Phong quan xin chân nhân đến cứu mạng!”

Kim Trữ chân chờ nói: “Bao nhiêu bạc mới có thể đồng ý?”

Ngô Hiền Thanh bắt đầu nói: “Làm sao ngươi thành thật như vậy hả? Tánh mạng của nương ngươi là quan trọng nhất. Thôi, để lão tử đi, ngươi và muội muội ngươi coi chừng nương ngươi.”

Toàn gia lại rồi một nùi, đầu nào còn nhớ phải đi hạ bã đậu con ngựa kia?

Sáng sớm ngày hôm sau, Minh Phi sai Kiều Đào đi thăm Ưông thị một lần, sau khi nói từ biệt, chủ tớ ba người ngồi lên xe ngựa được lót nệm mềm mại ấm áp, do Hồ tổng quản áp tải xe, đoàn người từ từ đi về Thủy Thành phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngày hội (1)

Lão Hoàng đế trước của Đại Phong là một Hoàng đế tốt, tại vị hơn hai mươi năm, luôn chăm lo việc nước, chiều chính trong sạch, ông trời đặc biệt ưu ái, mưa thuận gió hoà. Sau khi Tần Đế lên ngôi, vâng lời di nguyện của Tiên đế, gần gũi hiền thần xa lánh tiểu nhân, vì vậy mà Đại Phong dân giàu nước mạnh, đất nước thái bình nên những huyện phủ này đều bùng bùng sức sống, rất náo nhiệt.

Xưa nay Phủ Thủy Thành đều là tuyến giao thông đường bộ trọng yếu từ nam vào bắc của Đại Phong, chèo ở phương nam, tơ lụa từ nơi này được chuyên chở không ngừng ra ngoài, ngựa phương Bắc, được tháo từ bên ngoài vận chuyển vào, thêm đó là đồ ăn vật nổi tiếng, đồ chơi cũng được mang vào phủ Thủy Thành.

Kinh tế phồn vinh, giao thông phát đạt, nên rất nhiều người đi lại, tạo cho phủ Thủy Thành độc nhất vô nhị vô cùng náo nhiệt và phồn hoa, nên màu mỡ của phủ Thủy Thành cũng đổ nhiều vào nha môn, nuôi cho một đồng quan viên trở nên giàu có và đông đúc. Mà có thể nói ở chỗ này người làm quan, không có người nào là người không có bối cảnh. Nói thí dụ như Trần gia, Thái gia đều như thế.

Xe ngựa đi vào phủ Thủy Thành đứng giờ ngo, Minh Phi nghe thấy bên ngoài rất náo nhiệt, tiếng chào hàng liên tiếp, nàng không nhịn được vén rèm cửa lên nhòai người về phía cửa sổ xem náo nhiệt, vừa nhìn thấy, đã giật mình, nàng không ngờ buôn bán ở triều đại Đại Phong lại phát đạt như vậy. Ở trong trí nhớ của nàng, lịch sử Trung Quốc đều là trọng nông ức thương, chỉ có trong giai đoạn triều nhà Minh, triều đình đối với thương nhân mới xem như buông lỏng đôi chút. Nhìn bộ dáng triều đại Đại Phong đối với buôn bán coi như buông lỏng như vậy, đúng là không biết được đến trình độ nào nữa?

(Trọng nông ức thương: Tôn trọng nông nghiệp đè ép coi thường buôn bán.)

Giữa lúc đang cao hứng nhìn, rèm cửa sổ bị người dè xuống che đi tầm mắt của nàng, thì ra là Hoa ma ma phát hiện hành động của nàng. Hoa ma ma bắt mắt nói: “Tam tiểu thư, ngài không thể như vậy, như thế không hợp quy củ.” Bla bla một chuỗi dài.

Minh Phi tội nghiệp nói: “Ma ma, lần đầu ta vào thành, thật là náo nhiệt.”

Kiều Đào thấy Minh Phi rất đáng thương, nên vì nàng nói giúp: “Ma ma, xe ngựa này rất bình thường, không ai biết là của phủ Đồng Tri. Tam tiểu thư từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, chưa từng thấy qua những thứ náo nhiệt này. Nếu khi về trong phủ, cùng các tiểu thư nói chuyện, cái gì cũng không biết, vậy.” Từ nông thôn tới, vốn đã bị người ta xem thường, nếu hỏi gì cũng không biết nữa, chẳng phải là càng bị cười nhạo thành kẻ nhà quê sao?

Hoa ma ma không để ý tới Kiều Đào, hai mắt nhìn Minh Phi: “Nô tỳ dạy ngài những thứ kia, ngài đều nhớ chứ?”

Minh Phi nói: “Nhớ, thấy phụ thân và mẫu thân phải luôn quỳ lạy Chi lễ, các ca ca tỷ tỷ phải phúc lễ hỏi thăm, khi đệ đệ muội muội phúc lễ phải ân cần hỏi thăm lại, thấy di nương phải làm lễ.”

Hoa ma ma gật đầu một cái, không nói gì nữa, dựa vào vách xe nhắm mắt dưỡng thần. Minh Phi lập tức sâu sắc lĩnh hội được ý của bà, vén màn cửa lên, nhìn không biết chán.

“Kiều Đào tỷ tỷ, tại sao trên đường lại có nhiều tỷ tỷ xinh đẹp như vậy?” Ánh mắt Minh Phi rơi vào một đám người vây quanh mặc tơ lụa đứng ở góc đường, mang theo mũ che mặt, váy áo gọn gàng, mấy thiếu nữ trẻ tuổi đang líu ríu nghị luận không ngớt.

Không đợi Kiều Đào trả lời, Hoa ma ma đã lên tiếng nói: “Sau khi trở về không được gọi là Kiều Đào tỷ tỷ nữa, nha đầu chính là nha đầu, phải gọi là Kiều Đào!”

“A, Kiều Đào.” Minh Phi nghịch ngợm nháy mắt với Kiều Đào.

Kiều Đào cười híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Hôm nay là ngày hội, toàn dân đều vui mừng, cho nên tất cả các tiểu thư đều đi du ngoạn.”

“Ngày hội?” Minh Phi cảm thấy rất hứng thú, vội vàng hỏi: “Vậy về sau ta cũng có thể đi ra ngoài được không?” Ngày hội đối với Đại Phong từ trên xuống dưới đều rất quan trọng, nhưng có nơi nào náo nhiệt như ở phủ Thủy Thành chứ? Hơn nữa quy củ ở nông thôn và trong thành cũng không quá

giống nhau, người Ngô gia thôn là ăn một bữa ngon, cái gì cũng không làm, chỉ uống say không biết gì là xong. Minh Phi trôi qua hai năm, chính là nhìn hơn phần người trong thôn Ngô gia say rượu, vừa nhàm chán vừa không có thú vị.

Kiều Đào nói: “Đó là tự nhiên. Người Đại Phong từ trên xuống dưới, từ nhà ai hôm nay mà không được du ngoạn? Ngay cả các quý nhân ở trong cung, cũng sẽ rời cung đi biệt uyển du ngoạn. Buổi sáng trong thành càng náo nhiệt hơn, còn có cả trò chơi dân gian nữa. Chẳng qua là chúng ta tới muộn nên bị bỏ lỡ.” Trong giọng nói của nàng có rất nhiều tiếc nuối vì Minh Phi mà bỏ qua việc náo nhiệt như vậy.

Minh Phi lại nhìn thấy một đám công tử trẻ tuổi đứng cách nhóm mấy nữ tử trẻ đại khái khoảng bốn, năm trượng, ngó dáo dác nhìn về phía nhóm mấy nữ tử kia, nhưng mỗi một người đều cố gắng ưỡn ngực ngẩng đầu, tận lực để mình có vẻ cao lớn hơn một chút, tựa như một đám gà trống nhỏ kiêu ngạo. Mặc dù mới tháng hai đầu xuân, gió vẫn se lạnh, nhưng có người đã bỏ giáp y, thay bằng áo mùa hè mát mẻ, phe phẩy quạt xấp, thật sự là muốn phong độ không quan tâm đến nhiệt độ mà.

Minh Phi kinh ngạc chỉ vào đám người kia: “Bọn họ vừa làm cái gì vậy?”

Kiều Đào liếc nhìn, vừa hay nhìn thấy Đại công tử cũng đứng ở trong đám người đó, mặc dù mặt mũi vẫn còn lộ vẻ non nớt, nhưng lại nhìn chừng chắc nhất, khuôn mặt không khỏi ửng hồng, nói: “Đó là các công tử thiếu gia các nhà. Cũng ra ngoài du ngoạn.”

Minh Phi không biết vì sao nàng đỏ mặt, chỉ ngây thơ vỗ tay cười: “Người kia chơi thật sự khá, thời tiết lạnh như vậy, thế nhưng lại mặc áo mùa hè, còn phe phẩy cây quạt, hẳn không sợ bị lạnh sao?”

Nàng nhìn theo ánh mắt Kiêu Đào, quả nhiên thấy một tiểu công tử có số tuổi không sai biệt lắm với Đại công tử đang đứng ở trong đám người ấy, gầy như gậy trúc, mặc một thân áo màu xanh lam trên cổ áo có thêu cảnh hoa sơn trà sáng ngời, ở eo có mang thắt lưng bằng lụa tơ tằm thêu hoa khảm ngọc, trên đầu đội mũ nhỏ màu tím, có viên minh châu to bằng quả nhãn, tay cầm một chiếc quạt xấp. Trang phục của hắn hoa lệ, đáng đáp mặt mũi như hoa, khoe miệng hàm chứa nụ cười, chậm rãi phe phẩy cây quạt, mặt mày hơn hờ nhìn đám tiểu thư kia.

Tuổi còn nhỏ mà đã không chịu học tập! Trong nháy mắt ý nghĩ này đã định cho người đấy, hẳn đứng cạnh Đại công tử nhà mình còn không xứng, về mặt thật đáng chỉ trích. Trong lòng Kiêu Đào vô cùng khó chịu, công tử nhà mình luôn ham học hỏi mà vươn lên sao lại cùng loại người này trộn lẫn ở cùng một chỗ như vậy?

Minh Phi ở một bên nhìn gương mặt nhiều màu của Kiêu Đào, không khỏi tò mò, đưa tay quơ quơ trước mặt nàng: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Kiêu Đào thu hồi ánh mắt, trong lòng vẫn còn chưa chat, cúi đầu im lặng suy nghĩ, qua năm tuổi mụ của Đại công tử đã tròn mười lăm, cũng đến tuổi nghị hôn rồi, chán hẳn lần này chính là phu nhân có ý để ngài ra ngoài nhìn mấy tiểu thư bên cạnh mà nhìn nhau, thân phận mình thấp kém, lại lớn hơn công tử hai tuổi, tương lai có thể ở lại bên cạnh công tử làm thông phòng rồi được cất nhắc lên làm di nương là tốt lắm rồi, còn có thể si tâm vọng tưởng những thứ này sao? Ăn dấm chua cái gì đây?

Lại nghe Minh Phi kinh ngạc nói: “Ôi, có người hướng tới xe của chúng ta đến kia.”

Tim Kiêu Đào nhảy đập mãnh liệt, ngẩng đầu nhìn, quả thật thấy Thái Quang Đình mang theo hai tùy tùng sai bước đi tới xe ngựa, khuôn mặt vui vẻ không thể che giấu được. Vội đẩy đẩy Hoa ma ma, lệnh cho lão Thất dừng xe ngựa lại ven đường.

Thái Quang Đình mới vừa tới trước xe, Hồ quản sự, Kiêu Đào và Hoa ma ma đã nhảy xuống khỏi xe ngựa hành lễ với hắn, Minh Phi cũng định làm y như vậy, muốn nhảy xuống, lại bị Thái Quang Đình đưa tay kéo lại, cười híp mắt sờ sờ đầu nàng: “Tam muội muội không cần xuống, ta đứng ở chỗ này chờ người, cuối cùng cũng chờ được, đến nhà chúng ta rồi.”

Lời này rơi vào trong tai mỗi người đều có cảm thụ không giống nhau, Minh Phi cảm thấy Thái đại công tử rất coi trọng muội muội là nàng này, biết nàng muốn trở về, nên vẫn đứng ở chỗ này chờ; Kiêu Đào nghe được lại chính là, Thái đại công tử sợ dĩ cùng đám ăn chơi kia đứng ở đó, tất cả đều là vì đội nàng trở về, mà không phải muốn cùng với nhóm mấy tiểu thư bên cạnh mà kia nhìn nhau; Hoa ma ma và Hồ quản sự lại nghe ra, Thái đại công tử đây là muốn thay mặt làm chỗ dựa cho Minh Phi, gián tiếp nói cho bọn họ biết không được thất lễ với Minh Phi.

Minh Phi cắn môi, hốc mắt hồng hồng nhìn Thái đại công tử trước mặt. Thái đại công tử mặc một thân áo bào màu xanh da trời thêu hoa nhẹ nhàng, bên hông thắt một đai lưng bằng gấm màu xanh, treo một viên ngọc bội to bằng quả đậu màu xanh biếc, diện mạo so với Minh Phi có năm sáu phần tương tự, mày gọn gàng như đao, mắt sáng ngời, sống mũi cao thẳng, trên môi mọc một vòng lông tơ nhàn nhạt, vẻ mặt giọng nói đều là vui vẻ nhưng rất có chừng mực. Đây là một đứa bé chừng chạc, Minh Phi nghĩ như thế.

Thái đại công tử cũng ở đây quan sát người vừa sinh ra đã bị tổng đi, là muội muội ruột thịt trong truyền thuyết. Mặc dù mặc áo màu tím nhạt, váy nhưng màu đỏ bạc, chải búi tóc song loa như các cô nương nhỏ thường gặp, trước ngực đeo một khoá Trường mệnh toả bằng vàng nho nhỏ. Mặt trái xoan, tóc đen bóng thật mềm, có đôi mắt hạnh xinh đẹp, mũi xinh xắn thẳng tắp, đôi môi là lợt, da thịt có chút thô ráp, nhưng may mắn là không đen, nhìn qua có mấy phần thiếu dinh dưỡng, vóc dáng cũng nhỏ hơn rất nhiều so với Tứ muội do Nhị Di nương trong nhà sinh nhỏ hơn mấy tháng.

Lúc này nàng đang lặng lẽ nắm chặt tay, có chút ưu buồn nhìn mình, trên chóp mũi đầy một lớp mồ hôi, nhưng lại ưỡn thẳng sống lưng, ánh mắt thẳng tắp không trốn tránh. Rất hồi hộp, nhưng còn có thể giữ được dáng vẻ, động tác hành lễ lúc trước cũng tiêu chuẩn, bộ dáng như vậy đã ngoài dự đoán và suy nghĩ của Thái đại công tử rất nhiều rồi. Quả nhiên là nữ nhi mà mẫu thân mình sinh, Thái đại công tử hải lòng cười vang: “Ta là đại ca của ngươi, Thái Quang Đình, về sau ta sẽ che chở cho ngươi.”

Rốt cuộc Minh Phủ cũng thở dài một hơi, nhìn Thái Quang Đình khẽ mỉm cười, lộ ra hai cái răng còn thiếu. Rất lúng túng nhưng thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngày hội(2)

Thái Quang Đình nhắc chân muốn lên xe ngựa, có một cánh tay thon dài trắng như tuyết từ phía sau vỗ nhẹ lên vai của hắn: “Ngươi chính là chờ người này à? Ta còn nói hôm nay làm sao mặt trời lại mọc từ đằng tây, ngươi vậy mà không đọc sách tới đây chen chút với chúng ta.” Không ngờ là một tiểu công tử mặc sa y (lụa mỏng) màu sắc sặc sỡ.

Đôi mắt hoa đào trắng đen rõ ràng của hắn nhìn thấu qua khe hở màn xe, liến thoắng xoay một vòng, rơi xuống trên mặt Minh Phi, dừng một chút, sau đó dùng giọng nói trẻ con lạnh lãnh cười lên: “Muội tử của ngươi? Đáng đáp cùng ngươi giống như một cái tát vỗ xuống.”

Kiều Đào cảnh giác che kín Minh Phi lại, quăng một cái mắt thối cho tiểu công tử kia nhìn. Hành động của Kiêu Đào làm cho Minh Phi có chút buồn cười, đôi phương bắt quả chỉ là một người còn chưa phát dục thành thực, giọng nói cũng còn chưa thay đổi, tiểu tử choai choai mười ba mười bốn tuổi mà thôi, năng cũng chẳng qua là một tiểu nha đầu ngây thơ, cũng đáng giá để phòng giống như phòng cướp vậy sao?

Tiểu công tử ngẩn người, cười lên ha hả: “Thái huynh, nha đầu nhà ngươi thật là thú vị.”

Thái Quang Đình giận tái mặt: “Ta phải đi. Ngươi không có việc gì cũng trở về đi! Có rảnh rồi thì xem sách nhiều thêm một chút, ít cùng những người đó trộn lẫn với nhau!”

Tiểu công tử cả lơ phát phơ nói: “Đi đi, đi đi, ta lại đi dạo một chút, trở về thật nhàm chán á.” Nói xong lấy một miếng Kim Thụy Thú ở bên hông xuống ném tới trong lòng Thái Quang Đình: “Lễ gặp mặt cho muội tử ngươi.”

Thái Quang Đình không kịp từ chối, đôi phương đã nghênh ngang rời đi, gió tháng hai thổi sa y của hắn bay lên, dưới chân lộ ra một đôi ủng ngắn màu xanh được khảm quanh vô số hạt ngọc, thật là quang hoa lưu chuyển.

Minh Phi thâm nghĩ, hai người này, rõ ràng vẫn còn con nít, cứ khăng khăng giả làm người lớn, một người giả vờ theo kiểu phẩm hạnh đạo đức, một người giả vờ phong lưu phóng khoáng, còn kiên quyết gom lại một đồng với nhau, có chút không bình thường. Có lẽ đều là đứa trẻ có tâm hồn từng bị tổn thương, ép mình trưởng thành sớm. Chỉ là tiểu công tử này thật có tiền á, giống như một kho báu di động vậy.

Thái Quang Đình cười đưa miếng Kim Thụy Thú cho Minh Phi xem, nói: “Đó là Đại công tử Cung Viễn Hòa Cung gia, là đồng học của ta, hắn cho muội đồ chơi, nhìn xem có thích không? Để Kiêu Đào cất vào cho muội.”

Minh Phi không chịu nhận, nhưng Thái Quang Đình cười nhét vào trong tay nàng: “Đại ca bảo muội nhận lấy thì muội cứ yên tâm nhận lấy là được, cũng không phải là món đồ đắt giá gì. Nếu muội thích, mấy ngày nữa ta cho người đi Hoa Mãn Lâu làm mấy cái cho muội chơi.”

Minh Phi theo lời đưa miếng Kim Thụy Thú cho Kiêu Đào cất vào, khắp khuôn mặt đều là nụ cười. Quy cũ ở thế giới này nàng chưa quen thuộc, không thể không cẩn thận, đi một bước tính một bước.

Thái Quang Đình thấy bộ dạng khả ái thuận theo của nàng, không khỏi trừu mến sờ sờ đầu của nàng: “Bình thường ở nhà biểu thúc gọi muội là gì? Trên đường đi có thuận lợi không?”

Minh Phi cúi đầu, do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Gọi muội là Phi Phi. Trên đường đi đều rất tốt.” Nàng có thể nói cho hắn biết, bọn họ gọi nàng là Phi nha đầu, sao chối, cái này đúng thật là có thể chiếm được trái tim mềm mại cùng sự đồng tình của hắn. Nhưng có thể khiến người ta chân chính yêu thích cùng nguyện ý lui tới lâu dài, thường thường không phải là cứ mãi tỏ khổ khốc lóc kể lể với người đó, mà là chôn quá khứ cùng gian khổ ở trong lòng, tận lực thể hiện những mặt tốt cho người ta xem, làm cho người ta giữ lại một ấn tượng tốt về một người thành thật, về mặt suốt ngày luôn tươi cười. Về phần nàng bị uất ức, không cần nàng nói, tự sẽ có người nói cho Thái đại công tử.

Minh Phi trả lời khiến cho Hoa ma ma cùng Kiêu Đào đều có chút giật mình. Họ cho là Minh Phi vừa bị thua thiệt nhiều, nhìn thấy người thân nhất định sẽ khóc rống kể khổ, không ngờ biết điều ăn nhấm như vậy, vậy mà không nhắc đến một lời.

Thấy vẻ mặt của Hoa ma ma cùng Kiêu Đào, Thái Quang Đình đã biết có ẩn tình khác, nhưng lúc này rõ ràng không thích hợp nói những thứ kia, liền nói: “Vậy từ nay về sau ta sẽ gọi muội là Phi Phi.”

Minh Phi cười nói: “Dạ.” Cười xong mới nhớ tới mình còn chưa có đáp lại người ta, vì vậy ngọt ngào gọi một tiếng: “Ca ca.”

Thái Quang Đình vui mừng đáp một tiếng, nói: “Chúng ta còn có một tỷ tỷ gọi là Minh Lệ, bốn năm trước đã gả đi Hồ Châu, trong nhà còn có một muội muội gọi là Minh Ngọc, mới sáu tuổi.”

Minh Phi chú ý tới hắn không có nói với nàng về đám con cái thứ xuất của Thái lão gia, mà chỉ là giới thiệu hai tỷ muội đồng mẫu sinh ra khác. Cho dù là cố ý che giấu, trong tiềm thức của con người cũng sẽ làm người ta vô thức làm một vài chuyện mà chính hắn cũng không có chú ý đến, giới thiệu như vậy, có thể từ một khía cạnh phản ánh ra suy nghĩ của chính hắn đó là vô cùng thống hận, hoặc chính là vô cùng xem thường đám con cái thứ xuất kia. Đối với đệ muội có liên hệ máu mủ với mình còn chán ghét như vậy, có thể nghĩ thái độ của hắn đối với mẫu thân của bọn họ —— đám tiểu thiếp kia là bực nào.

Từ sau khi Trương thị cùng Thái lão phu nhân chết đến bây giờ, ở giữa có đoạn thời gian hơn ba năm ròng rã đều là Nhị Di Nương đương gia, những ngày đó có lẽ Thái đại công tử đã ăn rất nhiều đau khổ đây? Như vậy cũng tốt, người ăn khổ rồi mới biết chỗ khó của người khác, mới hiểu được tốt xấu. Đối với Minh Phi mà nói, hẳn càng thông hận đám người kia, đối với nàng lại càng có lợi.

Nàng không muốn gặp phải một huynh đệ tỷ muội không hỏi xuất xứ, đều là thân ca ca một nhà. Dù sao cách một tầng bưng, người đối tốt với người ta, người ta không cần thiết đối xử tốt với người, nhiều khi, lợi ích đã sớm quyết định thân sơ. Thà rằng thận trọng phòng bị, cũng không cần không chút nào đề phòng để bị sát hại, chỉ cần không chủ động hại người là đủ rồi.

Xe ngựa băng qua phố xá náo nhiệt, đi về phía Tây Thủy Thành phủ. Dọc theo đường đi Thái Quang Đình chỉ nhặt những thứ trẻ con cảm thấy hứng thú mà nói, giới thiệu cho nàng sự vật trên đường, nửa đường ngừng xe mua mặt nạ, chong chóng tre, điều, đủ loại đồ chơi cùng bao nhiêu đồ ăn vặt cho Minh Phi. Thấy Minh Phi hưng phấn đến ánh mắt tỏa sáng cùng khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng lên, hẳn vẫn cười nhìn nàng, trong con mắt tán ra vui vẻ chân thành, trên mặt có vài phần yêu thương cùng khoan hậu rất không hợp với tuổi tác.

Theo xe ngựa đi về phía trước, Minh Phi chú ý tới hoàn cảnh chung quanh càng vừa rồi có một số khác biệt, chung quanh càng ngày càng an tĩnh, người đi đường cũng càng ngày càng thưa thớt. Minh Phi muốn vén rèm cửa sổ nhìn bên ngoài một chút, lại bị Thái Quang Đình nhẹ nhàng đề rèm lại.

Thái Quang Đình tận lực dùng một giọng nói hòa khí êm ái nói: “Phi Phi, ở bên ngoài đều là chút quan lại quyền quý, quy củ của bọn họ rất nghiêm, muội là tiểu thư Thái gia, hành động vừa rồi không thích hợp.” Các tiểu thư có thể đeo mũ che mặt dẫn theo nha đầu ma ma đi lại trên đường, lại không thể vén rèm xe lên nhìn chung quanh.

Minh Phi khẩn trương níu lấy ống tay áo, khiếp sợ nhìn hắn: “Ca ca, muội không dám nữa, ca đừng tức giận.” Cha ruột không thể dựa vào, chỉ có người anh ruột chưa từng gặp mặt này trong lòng còn nhớ một chút huyết mạch thân tình. Cho nên nàng nhất định phải bám chặt đứa bé trai này, tận lực làm cho hắn vui vẻ, mới có thể tranh thủ được nhiều hơn.

Thái Quang Đình thấy cái loại lấy lòng cùng dè dặt hiện rõ trong mắt của Minh Phi, trái tim giống như bị hung hăng bóp chặt, vừa đau vừa xót. Hắn đã rất ôn hòa nói chuyện với nàng, mà vẫn bị hù dọa thành cái bộ dạng này, có thể thấy được bình thường cuộc sống trôi qua là cái dạng gì. Nếu mẫu thân còn sống, thì muội ấy đâu đến nỗi rơi xuống hoàn cảnh này? Tới đây, hẳn cực kỳ thông hận người phụ thân kia của hắn.

Nhưng hắn vẫn không thể tùy theo tính tình Minh Phi, bởi vì sau này Minh Phi phải gả đi, hẳn hy vọng có thể thay mẫu thân mất sớm đạt thành tâm nguyện, thay Minh Phi tìm được một phu quân môn đăng hộ đối, tuổi tác và diện mạo tương xứng. Cho nên Minh Phi nên học, nên biết, nên tuân thủ, một thứ cũng không thể thiếu. Vì vậy Thái Quang Đình bưng lên điệu bộ huynh trưởng, nghiêm túc gật đầu: “Ca ca không có tức giận, nhưng ca ca nói muội phải nhớ ở trong lòng.”

Minh Phi nghiêm túc gật đầu đáp ứng, cố gắng làm cho tiểu thân thể thẳng tắp lên, vẻ mặt nghiêm trang vô cùng.

Kiều Đào ở một bên nhìn biểu tình biến hóa của Minh Phi, có chút dở khóc dở cười. Thường ngày nàng không hiểu rõ, Minh Phi lúc nào thì thật sự sợ hãi, lúc nào thì thật sự không sợ hãi. Nhưng dù có thế nào, Minh Phi muốn làm cho Đại công tử yêu thích là sự thật rõ ràng, hơn nữa Minh Phi thật sự coi là có lương tâm, cũng rất hiểu lí lẽ, nàng và Minh Phi sống chung một chỗ rất nhẹ nhàng. Cho nên nàng cũng lười quản rốt cuộc Minh Phi có bao nhiêu tâm nhãn, dù sao cũng hơn đi theo một đứa ngốc cái gì cũng không biết.

Chỉ trong chốc lát, xe ngựa ngừng lại, Hồ quản sự ở ngoài xe khom người nói: “Đại công tử, đến phủ rồi.” Bên ngoài vang lên một trận cửa gỗ mở ra và vào nhau khe khẽ.

Thái Quang Đình lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, cũng không lập tức xuống xe, mà là ngồi yên bất động. Kiêu Đào cùng Hoa ma ma cũng không động dậy, Minh Phi thấy thế, cũng không động dậy theo. Thái Quang Đình nhỏ giọng giải thích cho Minh Phi: “Bình thường cửa chính trong nhà đóng kín, đây là đang mở cửa hông, để xe ngựa của chúng ta dễ dàng đi thẳng vào trong.”

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, lần này không tốn thời gian bao lâu thì xe dừng lại. Minh Phi lấy thời gian tính toán, diện tích của Thái phủ cũng không tính là quá lớn.

Xe vừa dừng lại, Hoa ma ma cùng Kiêu Đào liền lưu loát nhảy xuống xe, một người vén rèm, một người xếp đặt ghế nhỏ. Thái Quang Đình đập lên ghế dưới xe, vung tay đề Hoa ma ma cùng Kiêu Đào đang muốn đưa tay đón Minh Phi lui ra, tự mình cẩn thận đỡ Minh Phi xuống xe, chỉ vào gạch xanh ngói xám, rường cột chạm trổ, góc mái cong vênh lên trước mặt nói: “Đây chính là nhà chúng ta.”

Minh Phi nhìn lên đại môn (cửa chính) được chạm trổ ngọc đường phú quý, hợp với đầu trụ khắc hoa sen rũ xuống, son son hoa lệ đoan trang trước mặt, trong lòng biết đây là cửa thủy hoa trong truyền thuyết kia, lúc này cũng thật sự đã tiến vào bên trong nội trạch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ngày hội (ba)

Trước cửa thủy hoa (*) đã có mấy bà từ quần áo ngắn nắp nghiêm túc đứng chờ, nhìn thấy Thái Quang Đình cùng xuất hiện với đám người Minh Phi, cũng tỏ vẻ kính hãi, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, đi lên ăn cần hành lễ.

(*): một kiểu cửa thời xưa

Thái Quang Đình phát tay một cái: “Tất cả đều tới đây gặp mặt Tam Tiểu Thư.” Bởi vì sợ Minh Phi luống cuống, hấn vẫn vững vàng cầm tay Minh Phi, lại thấy Minh Phi thẳng sống lưng, không có chút luống cuống nào, vẻ mặt trang trọng nhận lễ của mọi người, lộ vẻ trầm ổn hào phóng, không khỏi hài lòng nhìn Hoa ma ma cùng Kiều Đào cười cười.

Hoa ma ma cùng Kiều Đào vừa nhìn tình hình này, thấy hai người đương nhiên sẽ ban thưởng phong phú, trên mặt không khỏi cũng có thêm mấy phần vui vẻ.

Mọi người hộ tống Minh Phi cùng Thái Quang Đình vào bên trong, sớm đã có người đi bẩm báo Trần thị, mắt thấy đại nha đầu của Trần thị Ngọc Bàn đi nhanh tới vừa vịn đón mấy người cách cửa thủy hoa chỗ không xa, cười tủm tỉm hạ mình hành lễ: “Đại công tử vạn phúc, Tam Tiểu Thư vạn phúc. Phu nhân mời hai vị đi chánh phòng.”

Minh Phi tò mò quan sát Ngọc Bàn một cái, chỉ thấy Ngọc Bàn mặc một thân áo ngắn hồng cánh sen, quần dài ống rộng xanh biếc, trên đầu cắm trâm cài, trang phục thật là chỉnh tề xuất chúng, nhưng khuôn mặt kia kém xa bọn Kiều Đào Kiều Hạnh, cùng lắm chỉ có thể coi đoạn chánh mà thôi. Trong lòng liền suy đoán lung tung, chỉ sợ là bộ dáng của Trần thị cũng không khá hơn chút nào. Nàng đoán như vậy là có đạo lý, về việc nha đầu hồi môn, trừ phi là vạn bất đắc dĩ hoặc có tình huống đặc biệt, nếu không cũng không ai nguyện ý để nha đầu hồi môn đến áp đảo chánh chủ đi.

Minh Phi đi thẳng một đường theo sau Thái Quang Đình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chỉ len lén không dấu vết dùng khước mắt quan sát cảnh vật. Vừa đi vừa xem, chỉ cảm thấy gia trạch của quan viên trong truyền thuyết này cũng không có gì hiếm lạ, đơn giản chỉ là phòng ốc nhiều một chút, nước sơn sáng hơn một chút, hoa cỏ nhiều hơn một chút, chỉ là đầu xuân này, rất nhiều hoa còn chưa nở ra, thật sự là không có gì đáng xem. Chỉ là nàng rất kỳ quái, trong viện tử này người lui tới cũng không nhiều, chung quanh cũng yên tĩnh, hơi có vẻ vắng lạnh, không có chút nào giống với nội viện Thái gia nhiều thiếp thất thị nữ, uy phong lẫm liệt như trong truyền thuyết.

Mọi người đi nơi nào rồi? Nếu không phải là Trần thị này đặc biệt có thủ đoạn, trị gia nghiêm cẩn, chính là chỗ này vài thiếp cùng các công tử tiểu thư không có ở nhà. Về trước rất không có khả năng, bởi vì nàng biết nếu như Trần thị thật sự có thể hô phong hoán vũ ở trong nhà này, nàng cũng sẽ không được tiếp trở về, cho nên chỉ còn lại về sau, tiểu thiếp cùng các công tử tiểu thư không ở nhà, đi nơi khác.

Vì địa thế có hạn, chánh phòng Thái gia thật ra thì cũng không phải rất lớn, chỉ là nhìn qua rất mới, khắp nơi đều tràn đầy một loại hi khí đỏ rực, rất phù hợp tình huống vừa sang năm mới, lại mới cưới phu nhân. Trang phục của đám nha đầu ma ma phục vụ trong chánh phòng cũng đẹp đẽ hơn so với các ma ma đứng trước cửa thủy hoa nhiều, đeo vàng cài bạc không phải là chuyện hiếm có gì.

Thấy Minh Phi bọn họ đi tới, một thị nữ mặc trang phục đạo nha đầu giống Ngọc Bàn cười híp mắt hạ mình xuống hành lễ chào hỏi: “Nô tỳ Ngân Bình thỉnh an Đại công tử, Tam Tiểu Thư.” Đợi Thái Quang Đình kêu đứng dậy, nàng mới vén rèm vào nhà bẩm báo: “Phu nhân, Đại công tử cùng Tam Tiểu Thư tới rồi!”

Một giọng nữ ôn hòa dễ nghe bình bình ỏn ỏn từ trong nhà truyền ra: “Mời Đại công tử cùng Tam Tiểu Thư đi vào.”

Thái Quang Đình chỉ sợ Minh Phi thất lễ, nói nhỏ ở bên tai nàng: “Theo ta hành lễ.” Sau đó dắt nàng vào phòng.

Minh Phi còn không kịp thấy rõ ràng bài biện trong phòng và người vật thể nào, liền bị Thái Quang Đình kéo một cái, chỉ đành phải theo hấn mở miệng gọi mẫu thân, từ từ quý xuống. Cúi chào xong, một đôi tay ôn hương nhần mềm vơn tới, đỡ nàng đứng dậy, giọng nói của chủ nhân đôi tay ấy đầy vui sướng: “Hôm nay ta thức dậy thật sớm chờ, cuối cùng cũng tới.”

Trên mặt Minh Phi có một chút ngượng ngùng, mỉm cười ngược mắt lên nhìn vị kẻ mẫu trẻ tuổi này, Trần thị.

Trần thị vững vàng ngồi ở trên sàng làm bằng gỗ La Hán, mái tóc đen nhánh búi cao, cắm trâm cúc hoa màu vàng khảm châu báu, mang khuyên tai ngọc trai to cỡ quả nho khảm vàng, trung y màu trắng ngoại y màu hoa hồng thêu mẫu đơn, màu đỏ hoa hồng và trắng phối hợp, quả nhiên là cao quý bức nhân.

Minh Phi bị chói mắt bởi một đồng châu báu sáng chói và quần áo hoa lệ tinh xảo trên người vị kẻ mẫu có khuôn mặt tròn không chút xinh đẹp của nàng, suýt chút nữa đã nhìn đến mất hồn. Thấy bộ dạng này của Trần thị, nàng đã hiểu ra được rất nhiều điều.

Dù là nữ tử thông minh giỏi giang nhưng đáng dấp không xinh đẹp, không được chồng yêu thích, cũng chỉ có thể bị ai chấp nhận, tận lực trang điểm cho mình thật cao quý mỹ lệ, vất óc tìm mưu kế lấy lòng con cái mà nguyên phối lưu lại, tìm kiếm đồng minh. Trần thị cũng là nữ nhân đáng thương.

Lại nói, tuổi tâm lý của Minh Phi lớn hơn Trần thị nhiều lắm, nhưng nàng đối mặt với bộ dạng ung dung bình thản của Trần thị này thì nàng không hề tự tin mình nhất định gian ác hơn, thông minh hơn, khôn ngoan hơn một Trần thị đã trải qua nhiều năm tranh thủ tình cảm trong gia đình phú quý con cái thế thiếp đề huề.

Mặc dù như thế, Minh Phi vẫn nhanh chóng điều chỉnh trạng thái về điểm tốt nhất, trong mắt bỏ qua chỗ không đẹp của Trần thị, chỉ nhìn đôi mắt đầy ý cười

và nụ cười hiền hòa của nàng. Mặc kệ từ loại nguyên nhân nào, vẫn là người này kéo mình ra khỏi cảnh ăn bữa hôm lo bữa mai, ám no không tốt, hơn nữa người này còn đang nắm giữ tiền đồ trong một khoảng thời gian dài của mình, cho nên Minh Phi mang nụ cười cảm kích trên mặt, muốn nói lại thôi,

ẩn tình ẩn ý nhìn Trần thị.

Thực ra, đôi khi không nói gì lại hiệu quả hơn cả. Ngôn ngữ cơ thể của một người có thể tỏ rõ sự chân thật trong cảm xúc của người đó, Trần thị chân thiết cảm nhận được sự cảm kích cùng ngưỡng mộ của Minh Phi, nàng rất hài lòng phản ứng này của Minh Phi, cười khẽ vuốt mặt Minh Phi: “Đứa bé ngoan, con chịu khổ.”

Minh Phi cảm kích nhìn Trần thị: “Đại ân đại đức của mẫu thân nữ nhi trọn đời không quên.” Lại giả bộ khen: “Trên người ngài thật là thom, quần áo đồ trang sức này nhìn thật tốt.”

Chung quanh bọn nha đầu khẽ cười lên, Trần thị khẽ mỉm cười: “Đội lạt nữa cũng bảo bọn họ cho con ăn mặc đẹp mắt giống như ta, có được hay không?”

Minh Phi cúi đầu xấu hổ cười.

Trần thị nói: “Ta sai người ta ở trong viện của ta thu thập gian phòng, con tạm thời hãy ở cùng một chỗ với ta đi.”

Minh Phi không dám tin nhìn Trần thị, tựa như mình là nghe lầm. Dù là đã bỏ ra nhiều tiền vì mình sửa đổi cái “mạng” kia rồi, nhưng băng dày ba thước, người bình thường thế nào cũng sẽ có điểm kiêng kỵ, không kiêng dè, không kiêng kỵ, không thể chờ đợi như vậy, chắc là đã đến mức được ăn cả ngã về không nông nổi, ngược lại gửi hi vọng muốn dính chút “phúc” khí của nàng.

Trần thị thấy Minh Phi tròn to đôi mắt kinh nghi bất định nhìn mình, liền cười nói: “Con cũng hiểu chuyện, có một số việc sau đó để cho ca ca con nói cùng con, tóm lại, chúng ta đều là chào đón con.”

Thái Quang Đình lập tức tay, nghe vậy lập tức tiến lên một bước thi lễ nói: “Nhi tử toàn bộ nghe mẫu thân an bài.” Lại nhảy mắt với Minh Phi.

Minh Phi thu hồi nghi ngờ, vui mừng lạ Trần thị: “Nữ nhi cảm ơn mẫu thân. Chỉ là khiến cho mẫu thân thêm phiền toái, trong lòng thật là lo lắng.” Sự tiến triển của tình hình vượt quá mức bình thường, xa quá tương tượng của nàng, có Trần thị làm gương tốt, thân cận nàng, chăm sóc nàng như vậy, nghĩ đến sau này những người khác nói xấu sẽ bớt đi rất nhiều.

Trần thị cười nói: “Nữ nhi phiền toái mẫu thân, thiên kinh địa nghĩa.”

Một giọng nói trẻ em mềm mại thanh thúy vang lên: “Người chính là Tam tỷ tỷ của ta sao? Dư ma ma nói dáng dấp của người rất giống ta, người tới đây chúng ta cùng so xem nơi nào giống nhau?”

Minh Phi nghe vậy quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy một hài tử mặc tiểu y vàng, trên cổ đeo Kim Trường Mệnh Tỏa giống đang chớp một đôi mắt đen to, tò mò nhìn mình, giữa lông mày có rất nhiều chỗ tương tự mình, liền biết đây chính là đứa nhỏ thua mình 3 tuổi Trương thị sinh ra Lục Tiểu Thư Minh Ngọc rồi. Lập tức cười nói: “Đúng nha, người là Minh Ngọc sao?”

Minh Ngọc gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn Minh Phi một chút, khẽ mỉm cười: “Người quả nhiên thật giống ta.” Quay đầu lại nhìn Trần thị cười: “Mẫu thân, ta cũng muốn ở cùng một chỗ với người!”

Thái Quang Đình nghiêm mặt lại nói: “Minh Ngọc, mau hành lễ với Tam tỷ tỷ!”

Minh Ngọc nghịch ngợm le lưỡi một cái, đứng dậy rất có quy củ khẽ hành lễ với Minh Phi, Minh Phi vội lại đáp lễ, tỷ muội hai người coi như nhận nhau.

“Được, đều cùng ở lại cạnh ta.” Trần thị kéo Minh Phi, Minh Ngọc ngồi xuống hai bên trái phải nàng, hướng về phía Minh Phi nói xin: “Lần đầu tiên con trở về nhà, theo lý phải bày tiệc đón con. Nhưng hôm nay là ngày hội, cha con hẹn đồng liêu đi uống rượu, mấy di nương cũng mấy huynh đệ tỷ muội của con đều đi, trong nhà chỉ có bốn mẫu tử chúng ta. Chỉ là tất cả gián lược, uất ức con thế này, bày một bàn ở nơi đây của ta, bốn mẫu tử chúng ta cùng tâm sự.”

Thái Quang Đình vội nói: “Cái gì mà uất ức, không uất ức? Cứ như vậy đã làm cho mẫu thân tổn rất nhiều tâm sức rồi.” Để Minh Phi vào phủ ngày hội, vốn là hân và Trần thị đã thương lượng từ lâu, vì chính là tránh việc Thái Quốc Đống không tham dự yến đón Minh Phi, khiến hạ nhân càng xem thường Minh Phi, làm Minh Phi đau lòng.

Trong lòng Minh Phi hiểu chuyện không có đơn giản như mặt ngoài vậy, nàng đã sớm biết Thái Tam Tiểu Thư luân lạc tới mức độ nào. Ban đầu ngay cả thân mẫu, thân tổ mẫu qua đời đều không được về nhà chịu tang người, hôm nay có thể dựa vào kẻ mẫu cùng thân huynh tìm cách, kéo được nàng về tổ gia đã là không dễ dàng rồi. Chọn một ngày mà trong phủ không có ai, lặng yên không tiếng động ăn bữa cơm thứ nhất, thật ra thì cũng hợp tình hợp lý.

Qua hôm nay tiếp theo đó là hôn sự của Nhị tiểu thư, bữa tiệc đón tiếp này đương nhiên là bị đẩy về sau, những người khác trong phủ, bao gồm cả thân phụ của nàng, nếu muốn gặp nàng thì sẽ đến thăm, nếu không muốn thì có thể không đến, tìm lí do gì đó để thoái thác. Cái gì mà tiệc đón tiếp, cái gì mà cả nhà gặp mặt, đặc biệt là tên phụ thân tiện nghi ngu muội kia không gặp nàng lại là một chuyện nàng rất tình nguyện.

Minh Phi thật cũng không thất vọng, nói chuyện cũng tốt, nàng ngồi xe đi đường mệt mỏi, không muốn lập tức đối mặt với những dả kích ngấm ngầm hay công khai kia. Nhưng lập tức như thế, tình cảm quấn quýt của nữ nhi đối với thân phụ chưa bao giờ được gặp mặt đó cần phải biểu hiện thích hợp một chút, vì vậy khi Ngọc Bàn dẫn đi rửa mặt thay y phục thì ánh mắt nàng buồn bã hướng Trần thị cáo từ.

Thái Quang Đình muốn an ủi Minh Phi đôi câu, lại không biết nên nói cái gì. Chỉ có thể bình tĩnh lại, âm thầm tính toán tìm món đồ gì đó tốt một chút đến cho Minh Phi vui.

Chương 33: Ngày hội (4)

Ngọc Bàn dẫn Minh Phi đi dọc theo hành lang tới gian thứ ba sương phòng phía đông, dừng lại trước cửa phòng, vén rèm gọi: “Kim Trâm, đã chuẩn bị xong chưa? Tam Tiểu Thư đến rồi.”

Một nha đầu ăn mặc, khí sắc gần giống như Ngọc Bàn Ngân Bình cười tủm tỉm đi ra, tiến lên hành lễ với Minh Phi: “Nô tỳ Kim Trâm thỉnh an Tam Tiểu Thư.”

Minh Phi nghe tên và nhìn cách ăn mặc của nàng ta, đoán nàng ta chắc cũng là đại nha đầu bên cạnh Trần thị, liền cười tủm tỉm đáp lại. Hai nha đầu một trái một phải đỡ Minh Phi vào phòng. Kim Trâm cười nói: “Tam Tiểu Thư, người xem trong phòng này còn thiếu cái gì? Nô tỳ sẽ đi thêm ngay.”

Là một sáo gian nhỏ tinh xảo. Đi vào có thể nhìn thấy một bức tranh lụa chim trĩ tuyệt đẹp treo trên tường trắng, dưới bức tranh bố trí một cái bàn dài bằng gỗ lim dựa vào tường, trên bàn bày mấy cái hộp son tinh xảo cùng một cái lọ, trong lọ cắm một nhánh hoa mai vàng, gần song cửa sổ phía đông đặt hai cái ghế dựa cùng một khay trà, trên khay trà có một cái đĩa lớn đựng trái cây bằng sứ men xanh chứa đầy quả quýt đỏ au.

Hương thơm lan tỏa, sắc thái hài hòa. Minh Phi âm thầm gật đầu, Kim Trâm thấy mắt nàng lóe sáng, liền biết nàng rất là thích, khéo léo nói: “Tam Tiểu Thư xem phòng trong một chút?”

Giẫm lên nền gạch bóng loáng ngay ngắn, Minh Phi dời bước vào phòng trong. Phòng trong hơi nhỏ hơn bên ngoài, một cái giường nhỏ nước sơn khắc hoa hé ra, màn trướng tương sắc, đệm chăn gấm màu hồng mới tinh, gần cửa sổ có một cái bàn trang điểm nhỏ, trên đó có đặt một hộp nữ trang son vàng, trong góc phòng để một cái tủ cùng hai cái rương. Đồ không nhiều lắm, nhưng nên có đều có, hơn nữa từng món đều tinh xảo.

Dù nhận không ra vật liệu gỗ, cũng biết chế tác tốt xấu, Minh Phi cho là coi như Trần thị đón nàng trở về an bài ở chỗ này, cũng chẳng qua chỉ là quan hệ lợi dụng, chỉ cần bề mặt không có trở ngại là được, sẽ không có chú tâm nhiều. Thật không nghĩ đến Trần thị thế nhưng lại cho nàng dùng đồ tốt như vậy, không thể không thừa nhận, trong lòng của nàng vô cùng thoải mái, chắc hẳn Thái Quang Đình nhất định cũng rất thoải mái. Trần thị thật rộng rãi.

Kim Trâm rào bước đi lên, mở cửa tủ ra, chỉ vào quần áo bên trong cho Minh Phi xem: “Tam Tiểu Thư, đây là trang phục mùa xuân, trang phục mùa hè, nô tỳ phụ nhân làm cho người mỗi thứ sáu bộ. Sau khi người tắm rửa, thì có thể thay trang phục mùa xuân đi dùng bữa tối.”

Minh Phi bần khoản nói: “Ta đã gây cho mẫu thân thêm nhiều phiền toái rồi.”

Ngọc Bàn che miệng cười lên: “Nếu Phu nhân nghe Tam Tiểu Thư nói như vậy, nhất định sẽ trách người khách khí.”

Tiểu nha đầu báo lại nói nước tắm chuẩn bị tốt. Ngọc Bàn cùng Kim Trâm một trái một phải muốn giúp Minh Phi cởi quần áo, Minh Phi nắm chặt quần áo, nói: “Không dám làm phiền hai vị tỷ tỷ, làm phiền hai vị tỷ tỷ giúp ta tìm Kiều Đào.” Nàng rất không quen khóa thân trước mặt người xa lạ, mặc dù phải thích ứng với việc này, nhưng nếu như là Kiều Đào, nàng sẽ thoải mái hơn một chút.

Ngọc Bàn cùng Kim Trâm liếc mắt nhìn nhau, Ngọc Bàn cười nói: “Tam Tiểu Thư cứ để cho hai người nô tỳ hầu hạ đi ạ? Hoa ma ma cùng Kiều Đào đang ở chỗ phụ nhân đáp lời đấy.”

Trần thị và Thái Quang Đình đều có rất nhiều lời nói muốn hỏi Kiều Đào cùng Hoa ma ma, hai người này cũng có chuyện cần bẩm báo. Minh Phi gật đầu một cái, không kiên trì nữa, nhu thuận để cho Ngọc Bàn cùng Kim Trâm hầu hạ ngồi vào bồn tắm bằng gỗ bách nóng hổi thơm ngào ngạt.

Ngọc Bàn cùng Kim Trâm đã làm quen chuyện như vậy, hai người phân công hợp tác, Ngọc Bàn phụ trách gội đầu, Kim Trâm phụ trách chà xát người. Lúc tay của Ngọc Bàn sờ tới trên ót Minh Phi, hơi dừng một chút, Minh Phi biết nàng mò tới vết sẹo kia, cũng không nói lời nào, nhắm hai mắt bất động.

Quả nhiên nghe Ngọc Bàn thận trọng hỏi: “Tam Tiểu Thư, người còn đau không? Nô tỳ nhẹ một chút?”

Lúc này Minh Phi mới đáp: “Không đau, không việc gì.”

Ngọc Bàn khẽ thở dài một cái, nhìn sang Kim Trâm nháy mắt. Kim Trâm chau mày, chỉ chỉ đầu vai cùng xương sườn gầy đến da bọc xương của Minh Phi, trên mặt hai người đều có chút rầu rĩ. Đây là tiểu thư nhà quan á, quả thật còn không bằng nha đầu trong phủ.

Minh Phi không cần quay đầu lại cũng biết hai người đang làm gì, trong lòng thầm nghĩ, đây coi là cái gì? Đây là kết quả điều dưỡng gần hai tháng, nếu các nàng nhìn thấy nàng vào hai tháng trước, còn không biết sẽ cảm thán thành cái dạng gì đâu.

Bởi vì trong lòng thương hại, bộ dạng Minh Phi lại đáng yêu, còn nghe lời, Ngọc Bàn cùng Kim Trâm đều cố ý cười đùa với Minh Phi, hỏi một vài chuyện trước kia của nàng ở Ngô gia thôn, Minh Phi cũng không kể khổ, chỉ nhặt một vài chuyện vui ở thôn quê nói cho hai nha đầu nghe, nghe đến hai nha đầu lớn lên ở trong phủ lớn đều kinh ngạc một trận, Minh Phi lại tấn bốc hai người này đoạn trang hào phóng, dịu dàng dễ thân. Đợi đến khi tắm xong, ba

người đã hoà mình, nói cười ríu rít, rất náo nhiệt.

Minh Phi chờ hai người này mặc quần áo tử tế cho nàng, chải tóc xong, mới ấn theo căn dặn lúc trước của Kiều Đào, từ trong hà bao cũ lấy bạc ra khen thưởng cho mỗi người năm nén bạc, cả hai nha đầu hầu hạ trà nước cũng cho năm mươi đồng, còn nói mình không biết những ma ma tỷ tỷ khác, nên lấy hà bao khác xin Ngọc Bàn cùng Kim Trâm giúp nàng mang tiền thưởng cho những người hầu hạ khác của Trần thị, nhất thời tất cả đều vui vẻ.

Lại nói Trần thị, Thái Quang Đình nơi đó nghe Hoa ma ma cùng Kiều Đào thưa lại, lúc nói đến vừa ra đến cửa Minh Phi bị ám toán thì Hoa ma ma sợ Trần thị không buông tha cho bà ta, vừa thận trọng liếc mắt nhìn Trần thị, vừa mang tất cả công lao đi mời Tổng đạo sĩ tới cứu Minh Phi đều kéo lên trên người mình, liên tục cường điệu mình cỡ nào trung thành bảo vệ chủ, trên người bạc không đủ, lại phải giữ lại lộ phí, Uông thị một chút bạc cũng không chịu lấy ra, đạo sĩ không chịu đi, bà ta liền lấy cây trâm cùng vòng bạc của mình ra chống đỡ.

Bà ta đã sớm suy nghĩ xong, nếu Trần thị cùng Thái Quang Đình trách tội bà ta chiếu cô không chu đáo, bà ta sẽ đổ hết lên trên người Minh Phi. Ai ngờ về mặt của Trần thị cùng Thái Quang Đình đều không gọn sóng, cái gì cũng không nói, chỉ có Kiều Đào cùng bà ta hai mặt nhìn nhau.

Hoa ma ma biết rõ Kiều Đào sẽ không trách bà ta nói oan Uông thị chưa từng lấy ra một phần bạc, cũng không dám vạch trần bà ta không lấy bạc Trần thị cho ra, cho nên nàng ta cứ nhìn chăm chăm bà ta như vậy, cũng chỉ là bất mãn bà ta chiếm công lao một mình mà thôi. Vì vậy vội vàng đẩy Kiều Đào ra: “Kiều Đào cũng ăn thật nhiều đau khổ, nàng cũng muốn lấy đồ trang sức của mình trang trải tiền thuốc cho Tam Tiểu Thư, nhưng nô tỳ nghĩ tới, nàng là người hầu hạ cận thân bên cạnh Tam Tiểu Thư, không có đồ trang sức sẽ tổn hại đến thể diện của Tam Tiểu Thư, cho nên để cho nàng thu hồi.”

Trần thị khen ngợi hai người đôi câu, thưởng cho mỗi người năm nén bạc, một cây trâm bạc, lại hỏi Hoa ma ma cây trâm vòng tay của bà ta mấy lượng, sau đó trả lại cho bà ta.

Hoa ma ma cùng Kiều Đào đều vội vàng nói: “Vi chủ tận trung, là chuyện nô tỳ nên làm.”

Trần thị lại hỏi thêm mấy vấn đề, mới nói: “Đi xuống rửa mặt ăn cơm đi, chỉ cần tận tâm hầu hạ Tam Tiểu Thư, sẽ không bạc đãi các ngươi.”

Nơi này mới vừa hỏi xong, bên kia hai đại nha đầu Ngân Bình Ngọc Bàn đã vây quanh Minh Phi rục rờ hắt lên tới đây, trên mặt ba người đều mang theo nụ cười vui vẻ. Đặc biệt là thái độ của hai đại nha đầu đối với Minh Phi thân mật rất nhiều, Trần thị không khỏi nhìn Minh Phi nhiều thêm.

Trên gương mặt nho nhỏ của Minh Phi tất cả đều là hưng phấn cùng vui sướng, tiến lên cảm tạ Trần thị, nói phòng cùng bài biện, quần áo nàng đều thích vô cùng, làm phiền mẫu thân quan tâm.

Trần thị cười nói: “Ta không dám giành công, những thứ bài biện kia đều do mẫu thân thân sinh của ngươi mấy năm trước vì ngươi chuẩn bị sẵn, cùng Minh Ngọc giống nhau như đúc. Ta hôm nay cũng chỉ là bắt các nàng lấy từ trong nhà kho ra, lau sạch mang lên.”

Lời vừa nói ra, Thái Quang Đình cùng Minh Phi đều im lặng, hai người lẳng lẳng nhìn Trần thị, về mặt đều rất phức tạp. Suy nghĩ của bọn họ đều giống nhau, bình thường nói đến, người gặp phải tình huống như thế, dù không thổi phồng mình lên, cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền. Nhưng hiếm thấy như Trần thị một chút cũng không giành công, thật là sâu không lường được.

Trần thị cười nói: “Thế nào? Ta nói sai cái gì à?”

Minh Phi cúi đầu giả vờ nhớ tới thân mẫu thương cảm cùng khổ sở, Thái Quang Đình đứng dậy khom người thi lễ với Trần thị: “Mẫu thân đối với huynh muội chúng ta thật là tốt, nhi tử đều ghi tạc trong lòng.”

Trần thị cười đứng dậy: “Được rồi, được rồi, người một nhà không nói hai lời, đi ăn cơm, chúng ta đón gió cho Minh Phi!”

Cơm chiều rất tinh xảo, bốn món nguội, sáu món nóng, một món canh súp bỏ câu hàm cách thủy, bốn đĩa hoa quả khô, cơm gạo tẻ xanh biếc. Minh Phi không biết quy củ Thái gia, mọi việc chậm hơn người khác nửa bước, thận trọng bắt chước theo người khác, một bữa cơm trôi qua, đều ghi tạc quy củ trên bàn cơm của Thái gia cùng yêu thích của Trần thị, Thái Quang Đình, Minh Ngọc ở trong lòng.

Ví dụ như Trần thị thích thức ăn thanh đạm, Thái Quang Đình thích ăn thịt, Minh Ngọc thì thiên về thức ăn ngọt một chút.

Sau khi ăn xong đã là giờ lên đèn, mọi người Thái phủ vẫn chưa trở về. Trần thị thoái thác mệt mỏi, cho Thái Quang Đình dẫn hai tỷ muội Minh Phi đi xuống nghỉ ngơi, lại nói nhân thủ bên cạnh Minh Phi không đủ, sai Ngọc Bàn đi theo hầu hạ. Thái Quang Đình biết đây là cố ý để cho ba huynh muội mình có thời gian nói chuyện, liền dẫn hai muội muội cùng nhau cáo lui đi phòng của Minh Phi.

Ba huynh muội nói chút chuyện với nhau, Minh Ngọc buồn ngủ, la hét muốn cùng Minh Phi ngủ chung, Thái Quang Đình sợ nàng giữa đêm giữa hôm khóc la chọc Trần thị chán ghét, lại sợ ảnh hưởng Minh Phi nghỉ ngơi, cứng rắn sai bà vú bế nàng đi.

Đội Minh Ngọc nơi đó vừa đi, Thái Quang Đình liền mượn cớ cho Hoa ma ma và Ngọc Bàn lui ra, sai Kiều Đào giữ cửa, nghiêm túc nói chuyện với Minh Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thê thiếp (một)

Thì ra Minh Phi có thể trở lại Thái phủ thật sự là chuyện hoàng hốt lớn.

Năm trước Thái Quốc Đồng bị cảm phong hàn, bệnh nặng một trận, uống thuốc gì cũng không trông thấy chuyển biến tốt, ngay cả trong nha môn cũng không đi được, cả nhà đều bất an.

Trần thị liền cho người ta đi Thanh Phong quán xin xăm, Thanh Phong quán chủ giải đoán xăm cho nàng, nói là trong phủ có một người vốn ra đời vào tháng ba, nhưng cứng rắn bị người ta đổi thành tháng hai. Cứng rắn đổi một mệnh vương gia Phú Quý thành số khổ, làm trái Thiên Đạo, khiến Thái phủ vận thế yếu ớt, chi cần làm cuộc pháp sự, sửa đổi vận thế của người đó, lại đón người đó về, vận thế trong phủ sẽ chuyển biến tốt, bệnh của Thái Quốc Đồng cũng sẽ lập tức tốt lên.

Vì vậy trong phủ bắt đầu đồn đại một chuyện, nói là ban đầu Trương thị và Nhị Di Nương trước sau có bầu. Trương thị dự tính ngày sinh vốn là ở tháng ba, Nhị Di Nương vì đoạt cung chiều mượn cơ hội thiết kế hãm hại Trương thị, muốn một thi hai mệnh, ai ngờ Trương thị mạng lớn, chỉ là sinh non nhưng lại nằm trên giường bệnh triển miên một thời gian dài, tuy rằng Minh Phi bị đưa ra ngoài, nhưng đầu gì hai mẹ con cũng còn sống. Sau đó đến tháng tư, Nhị Di Nương cũng sinh một nữ hài nhi, nhưng Tứ Tiểu Thư Minh Tư lấy được đôi xử rờ ràng khác với Minh Phi. Nàng nhận hết sủng ái, chiếm toàn bộ tất cả sủng ái nên có của Minh Phi.

Lời đồn đãi này truyền đi xôn xao, không riêng gì trong tộc Thái thị, mà bọn hạ nhân trong Đồng Tri phủ cũng đang truyền, ngay cả những phủ có mặt mũi trong Thuỷ Thành cũng đều biết. Trần thị suy nghĩ chút biện pháp, muốn đề lời đồn đãi xuống, ai ngờ càng áp càng truyền đi mạnh mẽ hơn, hoàn toàn không ngừng lại được.

Thái Quốc Đồng bị Nhị Di Nương một khóc, hai nháo, ba thất cổ, liền giận dữ mắng mỗ đều là lời nói vô căn cứ, còn hoài nghi là Thái Quang Đình muốn đón Minh Phi về, cố ý giờ trò quỷ đối nghịch với ông ta, gọi Thái Quang Đình đến quát mắng một trận, đánh mấy bạt tai, mắng Thái Quang Đình già thần già quỷ, bất hiếu bất nghĩa, lại trách cứ Trần thị quản gia bất lực.

Không để gì Trần thị thuyết phục được Thái Quốc Đồng, đưa bát tự Minh Phi cho quán chủ nhìn, quán chủ nói chính là người này, sửa đổi vận thế cũng rất tốt. Trần thị liền lấy bạc riêng của mình tặng một ngàn lượng, làm một cuộc cúng bái hành lễ, vừa khổ khuyên Thái Quốc Đồng nói, để Minh Phi trở lại ở hai ngày xem sao.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, Thái Quốc Đồng vừa đồng ý, đêm hôm ấy, bệnh liền bắt đầu chuyển biến tốt. Chỉ ba bốn ngày đã có thể xuống đất đi bộ, bảy ngày sau đó liền lên nha môn làm việc.

“Từ nay muội phải nhớ kỹ, sinh nhật của muội không còn là mười một tháng hai nữa, mà là mười sáu tháng ba.” Thái Quang Đình cảnh cáo Minh Phi, “Tuy rằng phụ thân đã để cho muội trở về ở, nhưng trong lòng ông ấy trước sau đối với muội. Tóm lại, không có chuyện gì ít đến trước mặt ông ấy lặc lư. Nếu như có người khi dễ muội, muội không nên đối nghịch với bọn họ, không nên nháo, nói cho ta biết là được. Đặc biệt là chỗ Nhị Di Nương, cố gắng đừng qua lại với bà ta, cũng đừng tin lời nói của bà ta.” Hắn không nói ra miệng chính là, Thái Quốc Đồng trải qua chuyện này, càng nhận định Minh Phi khác cha, sự chán ghét đối với Minh Phi lại tiến thêm một tầng.

Thái lão gia này thật đúng là hai mặt tiêu chuẩn nha, chỉ là cũng khó trách, một người bị hấn cho là sao chổi chín năm, đột nhiên muốn hẳn thay đổi suy nghĩ, nào có dễ dàng như vậy? Huống chi bên cạnh còn có một Nhị Di Nương không ngừng làm chuyện xấu? Sắc mặt Minh Phi chán nản, rung rung nhỏ giọng nói: “Muội muội đã sớm không còn nhớ sinh nhật của mình là ngày nào nữa rồi, nhưng lời ca ca nói muội đều ghi tạc trong lòng, về sau nhất định sẽ không gây phiền phức cho ca ca.”

Ngay cả ngày sinh cũng không nhớ được, Thái Quang Đình cũng có chút chán nản, Minh Phi xem thời cơ lại hỏi hẳn Trương thị có đáng về gì, yêu thích tính tình như thế nào, mãi đến khi ép tiểu đại nhân trầm ổn lệ rơi đầy mặt mới chịu bỏ qua cho hắn.

Thái Quang Đình ghen ngào nhỏ giọng nói: “Ngày trước, lúc mẫu thân còn sống, đã nói muội bị người ta hãm hại, vẫn dặn dò ta, phải có tiền đồ để đón muội trở lại, ta vẫn nhớ lời của mẫu thân. Muội yên tâm, coi như lần này không thể giữ muội lại, sau này ta nhất định sẽ đón muội về.”

Hai huynh muội lại sụt sùi một hồi, Thái Quang Đình cảm thấy những gì nên dặn dò dặn dò rõ ràng, đứng dậy muốn đi. Minh Phi đưa hắn ra cửa, đợi xoay người nhẹ nhàng bắt ông tay áo hắn lại, Thái Quang Đình kinh ngạc nói: “Còn chuyện gì muốn nói với ca ca sao?”

Minh Phi nhỏ giọng nói: “Ca ca thật sự không sợ muội sao?”

Thái Quang Đình thở dài một tiếng, nói: “Từ nhỏ ta đã đọc sách thánh hiền, chưa bao giờ tin những thứ quái lực Loạn Thần đó. Hơn nữa, không phải muội là bị người ta hại sao? Bây giờ cũng đã thay đổi rồi, sau này sẽ là phúc tinh rồi. Nếu muội vẫn còn như vậy, sao mẫu thân dám giữ muội ở lại trong viện của nàng chứ?”

Minh Phi theo dõi ánh mắt của hắn, thấy hắn thần thái tự nhiên, ánh mắt trong trẻo, biết hắn là thật không tin, không khỏi khẽ mỉm cười: “Chỉ cần ca ca không ngại muội. . . muội sẽ không sợ.” Trong lòng lại nghĩ tới, thì ra là ta cũng không tin tưởng, nhưng ta sẽ không giải thích ở chỗ này. Thật ra thì số mệnh của Thái Tam Tiểu Thư thật sự là không tốt, bị chết thật sự thê thảm, chỉ có điều đổi lại là nàng, nàng sẽ phải sống cho thật tốt, coi như không làm được phúc tinh cũng không thể làm vị thần xui xẻo.

Tiền Thái Quang Đình đi rồi, Minh Phi chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều giống như mệt rũ rồi, nằm lên chiếc giường khắc hoa rồi sẽ không muốn nhúc nhích. Kiều Đào dự đồ nàng cởi quần áo, sau đó thổi đèn rón rén đi ra ngoài.

Minh Phi nghe Kiều Đào nằm xuống ngoài cửa, lúc này mới chuyên tâm nghĩ chuyện. Theo biểu hiện trước mắt của Trần thị, không nghi ngờ chút nào nàng là một cao thủ trong trạch đấu, thông minh, hào phóng, đối với phương diện thu mua lòng người rất độc đáo, thiếu sót duy nhất của nàng đó chính là xuất thân một dòng chính nữ và dung mạo tốt đẹp. Không phải Minh Phi lòng dạ đen tối hi vọng người khác không tốt, nhưng nàng thật sự rất cảm kích Trần thị có thể có những thiếu sót này, nếu không rất có thể vĩnh viễn nàng sẽ không về được.

Một cô nương mười tám tuổi còn có thể ngẩng cao đầu chiến đấu, thông minh như thế, Minh Phi cảm giác mình sống rất nhiều năm, cũng có thể làm được. Nàng không hiểu, thì sẽ học ai đó bên cạnh hiểu, một lần học không được đi học hai lần, té ngã bò dậy là được.

Mặc kệ trước mặt là con đường chông gai gì đang đợi nàng, nàng đều có dũng khí trước nay chưa từng có mà bước tiếp. Không có cơ hội thì bản thân mình tự sáng tạo cơ hội, có cơ hội sẽ phải tóm chặt lấy không buông tha, không ai có thể ngăn nổi.

Ngày hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng, Kiều Đào liền thấp đèn chuẩn bị nước nóng, chuẩn bị kêu Minh Phi rời giường đi thỉnh an Trần thị. Vừa mới đi vào trong phòng, chỉ thấy Minh Phi đã chải đầu xong mặc quần áo tử tế ngồi ở mép giường chờ, cũng không biết là dậy từ lúc nào.

Kiều Đào có chút đau lòng: “Về sau Tam Tiểu Thư chỉ để ý ngủ, đến giờ nô tỳ tự nhiên sẽ gọi người dậy.”

Minh Phi nghĩ thầm nhờ vả nhất thời chứ không thể nhờ vả một đời, lại cười gật đầu đồng ý, nhận lấy khăn nóng Kiều Đào đưa tới lau mặt.

“Tam Tiểu Thư đã dậy chưa?” Ngọc Bàn khe khẽ đẩy cửa đi vào, “Phu nhân bên kia đã dậy, bảo tam tỷ qua bên đó cùng ăn sáng, đợi lát nữa đi nương và các tiểu thư tới thỉnh an thì vừa đúng giờ mặt mọi người một lần.”

Kiều Đào vội nói: “Dậy rồi.” Kéo Ngọc Bàn qua một bên, nhẹ giọng nói: “Ta mới nói hầu hạ Tam Tiểu Thư thức dậy, ai biết đã sớm dậy từ lâu, ngay cả y phục đầu tóc đều chuẩn bị xong rồi, cũng không gọi ta, cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi.”

Ngọc Bàn biết ý của nàng là muốn mình khen Minh Phi trước mặt Trần thị, lập tức cười nói: “Ngươi không sợ phu nhân trách ngươi không phục vụ tốt cho tiểu thư sao?”

Kiều Đào cúi đầu cười một tiếng: “Chủ tử có thể diện, chúng ta mới có thể diện. Tỷ tỷ là một người nhân hậu, cũng không cần trêu chọc ta.”

Ngọc Bàn gật đầu: “Đây là chính ngươi nói. Ngươi yên tâm, phu nhân vẫn luôn đang khen Tam Tiểu Thư hiểu chuyện tri lễ, người cũng sống tốt, là một đứa bé ngoan.”

Kiều Đào biết Ngọc Bàn từ trước đến nay là một người không thương qua loa tắc trách, lời trong miệng nàng nói ra, tám chín phần đều là thật, liền thả trái tim lại trong bụng.

Hôm nay Trần thị nhìn thấy Minh Phi, lại thêm mấy phần thân thiết hơn hôm qua, lời kéo tay Minh Phi hỏi nàng ban đêm ngủ ngon giấc không, trong phòng còn thiếu cái gì không?

Minh Phi khéo léo đáp cái gì cũng không thiếu. Trần thị kéo nàng đến trước bàn ngồi xuống, cười nói: “Thích ăn cái gì?” Không đợi nàng trả lời, tự mình gấp một miếng thịt ngan vào chén nàng, cười nói: “Nếm thử cái này xem.”

Minh Phi cười cảm ơn, đáp lại yêu cầu của Trần thị, từ từ thu lại gò bó, thận trọng khiến cho Trần thị vui lòng. Trần thị thấy nàng tay chân chịu khó, làm việc trầm ổn, không kiêu ngạo không tự ti, cử chỉ thích đáng, càng tỏ ta có chút lau mắt mà nhìn.

Mới vừa thu lại đồ ăn sáng, Trần thị mới nâng chung trà lên, đại nha đầu Châu Thoa trong phòng bấm báo Tam di nương, Tứ di nương tới thỉnh an.

Tới cùng lúc như vậy? Trần thị nở nụ cười cho vào, Minh Phi vội vàng đứng dậy đứng ở sau lưng Trần thị, đứng thẳng người, trên mặt dần theo vẻ tươi cười, làm người ta nhìn thoải mái, mà lại không lộ vẻ khoa trương.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thê thiếp (hai)

Bộ dạng Tam di nương Chu thị có lẽ chừng ba mươi ba ba mươi bốn tuổi, tướng mạo cũng chỉ đoan chánh, trong ôn hòa hơi có vẻ thật thà, áo xanh váy xanh, đeo đồ trang sức không nhiều lắm, và lại đa số đều làm bằng bạc, duy chỉ có khuyên tai đeo trên tai là làm bằng vàng kiểu dáng thông thường, trang phục rất là mộc mạc, nhìn qua là một người trung thực vô hại. Minh Phi cười nhìn Chu thị gật đầu một cái, gọi một tiếng Tam di nương, Chu thị thân thiện nhìn nàng cười cười, gọi một tiếng Tam Tiểu Thư.

Tứ di nương Trương thị hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, da thịt trong suốt, miệng anh đào nhỏ, vóc người thon gầy, mặc áo màu vàng, la quần lụa màu vàng đỏ, bên tai một đôi khuyên tai vàng hình thỏ ngọc đào thuốc rũ xuống, có vẻ hoạt bát mỹ lệ. Nàng ta cũng nhìn Minh Phi cười, ánh mắt lại không khách khí quét Minh Phi từ trên xuống dưới một lần, miệng nói: “Tỳ thiếp chờ tới hầu hạ phu nhân dùng bữa sáng.”

Trần thị lạnh nhạt nói: “Ta đã dùng qua.”

Bây giờ còn chưa tới giờ Thìn, như thế nào lại dùng bữa sáng rồi chứ? Trong lòng hai người Chu Trương ngờ vực, trên mặt đều lộ ra nét mặt thấp thòm lo âu, cùng nhau cáo lỗi: “Là tỳ thiếp đến chậm, xin phu nhân thứ tội.”

Về mặt Trần thị ôn hòa nói: “Không phải chuyện của các người, là hôm qua Minh Phi ăn cơm tối hơi ít, ta lo lắng nàng còn nhỏ không chịu được đói, cố ý phân phó nói chuẩn bị bữa sáng trước thời gian.”

Tam di nương khề thờ phào nhẹ nhõm, Tứ di nương cũng không sao cả cười một tiếng, nói: “Hôm qua Chu tỷ tỷ cùng tỳ thiếp dẫn theo nhị tiểu thư, ngũ tiểu thư, tứ công tử cùng nhau đi du ngoạn ngoài phố. Vốn là phải về sớm, nhưng bởi vì đây là lần cuối cùng nhị tiểu thư ở trong nhà, khó tránh khỏi trì hoãn, cho nên không tiếp đón được Tam Tiểu Thư.”

Lời này nghe qua hôm qua về muộn tất cả đều là lỗi của Nhị tiểu thư, Tam di nương khề nhũm mày một cái, há mồm muốn nói, Trần thị đã nói: “Theo lý Minh Nhã sắp xuất giá, không thể ra cửa nữa. Nhưng ta suy nghĩ sau này Minh Nhã làm nàng dâu nhà người ta sẽ không được tự do thế này rồi, có thể cùng đệ đệ muội muội cùng nhau đi ra ngoài chơi một chút không tồi, liền bẩm báo lão gia, lão gia nóng lòng ái nữ, cũng phải.”

Lúc này trong mắt Tam di nương mới lộ ra một chút thoải mái, quay sang Trần thị hành lễ một cái, không nói lời nào đến đứng ở một bên, chỉ là về mặt càng ngày càng kính cẩn.

Minh Phi âm thầm suy đoán, hai người này đối mặt Trần thị tự xưng tỳ thiếp, có lẽ xuất thân đều không cao. Nhị tiểu thư, Ngũ Tiểu Thư, tứ công tử hẳn là do hai nàng sinh ra, còn Nhị công tử, Tam công tử, Tứ Tiểu Thư chính là một mình Nhị Di Nương sinh ra. Từ tuổi tác và nét mặt, sinh mẫu của Nhị tiểu thư Minh Nhã chính là Tam di nương, nhìn lại bộ dạng khinh cuồng của Tứ di nương này, chắc hẳn vị tứ công tử nhỏ nhất kia chính là do nàng ta sinh.

Tứ di nương lại cười nói: “Có câu nói, tới sớm không bằng tới đúng dịp, hôm qua Tam Tiểu Thư đến, vừa đúng phu nhân và Đại công tử, Lục Tiểu Thư đều ở nhà, bằng không, chà, ngay cả một người bắt chuyện cũng không có đấy. Nếu hạ nhân không biết Tam Tiểu Thư, không cho vào cửa vậy thì làm sao?”

Minh Phi khẽ mỉm cười, Tứ di nương này đối với ai đều không phải là cùng một con đường, có lẽ đây chính là người cậy vào mình trẻ tuổi tướng mạo đẹp trong truyền thuyết, vừa đắc sủng lại có con trai, bản thân cảm thấy mình phi thường, kết quả bị người sử dụng làm vũ khí thật ngu ngốc.

“Ai dám?” Trần thị cau mày nói: “Chỉ là vận khí của nàng thật là tốt! Vốn là hôm qua ta muốn dẫn Minh Ngọc về nhà mẹ đẻ, lại bởi vì có chuyện tri hoãn thời gian, ai ngờ lại đúng lúc đón nàng về.”

Con người Tứ di nương đảo một vòng, nói: “Không biết Tam Tiểu Thư có thể gặp được lão gia không? Lại nói Tam Tiểu Thư lần đầu tiên trở về nhà, hẳn nên mở tiệc cả nhà họp mặt.”

Trần thị liếc đôi sắc bén sang trên người Tứ di nương, thân nhiên nói: “Đó là đương nhiên.” Lời nói xoay chuyển, “Ta nghe nói hôm qua Quang Diệu bị phong hàn? Lại bị pháo trúc làm kinh hãi cả đêm nóng sốt, người che chở kiểu gì vậy?”

Tứ di nương hoảng sợ, ngập ngừng không nói, mắt lại nhìn về phía Minh Phi. Minh Phi nhìn thấy ánh mắt phản hận của nàng ta, bỗng nhiên hiểu được, thì ra người ta lại tính chuyện đưa nhỏ bị bệnh này đến trên người nàng rồi. Cái danh sao chổi này thật đúng là sử dụng thật tốt.

Trần thị không nhanh không chậm uống một hớp trà, trầm giọng nói: “Hai ngày trước người nói với ta người nhất định có thể chăm sóc Quang Diệu thật tốt, ta đây mới mạo hiểm bị lão gia trách cứ mạo hiểm để người dẫn theo nó đi ra ngoài du ngoạn. Người nói chăm sóc nó chính là làm như vậy sao? Sau này ta làm sao còn có thể tin tưởng lời người nói nữa? Ta thấy về sau có loại chuyện như vậy, người cũng không cần đi cầu ta.”

Tứ di nương về mặt đưa đám, cãi lại: “Nhũ mẫu nói. . . .” Nàng ta muốn nói nhũ mẫu nói, chính là Minh Phi vào cửa mới khắc tứ công tử Quang Diệu sinh bệnh.

Trần thị một hơi cắt đứt lời của nàng ta: “Nếu nhũ mẫu kia không hoàn thành trách nhiệm, ngày mai liền gọi người môi giới đến bán đi, đổi lại người khác tận tâm một chút. Quang Diệu còn nhỏ, người làm di nương, cũng nên tần trách, thường ngày không nên chỉ nghĩ đến đánh bài chơi đùa. Không có việc gì thì cùng Tam di nương học làm chút quần áo giày vớ cho lão gia, dạy bảo nữ công cho Ngũ Tiểu Thư nhiều một chút.” Nhẹ nhàng băng quơ, liền đẩy chuyện tứ công tử bị bệnh tới trên người của Tứ di nương cùng nhũ mẫu, phải sạch sẽ cho Minh Phi.

Trần thị tính toán rất khá, muốn tìm cách đổi tâm phúc của mình tới làm tai mắt cấm ở bên cạnh Quang Diệu sao? Tứ di nương giận dữ, lại bởi vì bị nắm thóp mà không dám nói chuyện. Nàng ta không phải Nhị Di Nương, dám xui khiến quân sự phía dưới cùng Trần thị lá mặt lá trái, ở nơi này, dù Trần thị không được sủng ái như thế nào đi nữa, bán một người nhũ mẫu hay cái gì đó, lão gia cũng sẽ không nói thêm một câu. Huống chi chuyện này nhũ mẫu đích thật là bị người bắt được chỗ sai.

Trần thị bên này chèn ép Tứ di nương xuống, bên kia về mặt ôn hòa nói chuyện cùng Tam di nương: “Mấy ngày nay ta bề bộn nhiều việc, nhị tiểu thư bên kia người nên để tâm nhiều thêm một chút, nên dạy dỗ, nên nói, đều phải căn dặn rõ ràng. Nàng muốn ăn cái gì nghĩ muốn cái gì, thì tới nói với ta. Dù ta không làm được, vẫn là có lão gia.”

Tam di nương vô cùng cảm kích đáp: “Làm phiền phu nhân đã quan tâm.” Nàng có xuất thân từ nha hoàn thông phòng, thân phận không cao, dung mạo không đẹp, không được sủng ái, lại không có nhi tử, ai cũng không chọc nổi, làm người luôn luôn cẩn thận khiêm tốn. Vô luận Trương thị lúc trước, Nhị Di Nương ở giữa, hay là Trần thị bây giờ cũng được, nàng đều có thể nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, không thể nhẫn nhịn cũng nhẫn nhịn.

Trần thị thấy nàng kính cẩn nghe theo, hài lòng lại khen nhị tiểu thư Minh Nhã mấy câu.

Sau đó nhị tiểu thư Minh Nhã, tứ tiểu thư Minh Tư, ngũ tiểu thư Minh Bội, lục tiểu thư Minh Ngọc theo thứ tự mà vào. Dáng dấp Minh Nhã rất giống sinh mẫu (mẹ ruột) Tam di nương của nàng, cử chỉ cũng có chút nhút nhát khiêm tốn, bộ dạng nhu thuận dịu dàng, thấy Minh Phi không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ cười mà thôi.

Minh Tư là tiểu mỹ nhân điển hình, ăn mặc rõ ràng cao hơn Minh Nhã cùng Minh Bội một đoạn, cùng Minh Ngọc sánh vai. Tuy chỉ nhỏ hơn Minh Phi hai tháng, vóc người lại cao hơn Minh Phi nửa cái đầu, đôi mày ngài như đang bay lên, một đôi mắt xéch vênh vào, không chút kiêng kỵ nhìn Minh Phi từ trên xuống dưới, không chịu gọi Tam tỷ.

Minh Phi cũng quan sát cái vị đang chiếm vị trí Thái Tam Tiểu Thư, hưởng hết vinh hoa - Tứ Tiểu Thư này, cũng không quản ánh mắt về mặt làm người ta ghét của nàng ta như thế nào, cười híp mắt lên tiếng gọi nàng ta một tiếng Tứ muội muội trước. Minh Tư hừ lạnh một tiếng, khinh thường xoay mặt đi.

Bộ dạng Minh Bội khoảng chừng tám tuổi, tay dài chân dài, thừa hưởng vóc người lôi cuốn cùng da thịt trong suốt của sinh mẫu Tứ di nương của nàng ta, trước đó nàng ta nghiêng đầu hai mắt quan sát Minh Phi, sau đó kéo dài giọng nói mềm mại gọi: “Tam tỷ tỷ.” Chờ Minh Phi đáp lại, nàng cười nói với Minh Tư: “Tứ tỷ tỷ, vì sao tỷ không gọi Tam tỷ tỷ? Tỷ xem Tam tỷ tỷ, dáng dấp thật là tốt.”

Minh Tư khinh thường nói: “Ta không biết người này!” Lại hỏi Minh Ngọc: “Minh Ngọc, người quen biết người này sao?” Trong đôi mắt xéch tràn đầy uy hiếp.

Minh Ngọc co rúm lại, cúi đầu không nói, trên mặt nhũ mầu của Minh Ngọc lộ ra vẻ tức giận bất bình, không để lại dấu vết nhích lại gần bên cạnh Minh Ngọc. Minh Phi nhìn ở trong mắt, thăm thò dài.

Khóe mắt Minh Bội nghiêng mắt nhìn Minh Phi, cười tủm tỉm hỏi Minh Ngọc: “Minh Ngọc, chẳng lẽ tỷ và Tứ tỷ tỷ giống nhau, đều không biết vị này là Tam tỷ tỷ sao?”

Trò hề trẻ con! Minh Phi cười nhạt một tiếng, giả bộ không nghe thấy. Vào lúc này Minh Ngọc lại bước lảo xào chạy lên lôi kéo tay của nàng, cúi đầu hô một tiếng: “Tam tỷ tỷ, ta rất thích chong chóng tre tỷ cho ta hôm qua.”

Minh Bội thấy thế, không nói câu nào, liếc nhìn Minh Tư cười, Minh Tư bị nàng cười đến thẹn quá thành giận, tức giận tròn mắt nhìn Minh Ngọc một cái, khinh miệt nhìn Minh Phi không tiếng động nói: “Sao chửi.”

Minh Phi liếc Minh Tư một cái, cúi thấp đầu xuống. Nàng ngu mới đối chọi với Minh Tư vào lúc này! Ai không biết giả bộ vô tội mặc cho người chém giết? Huống chi trong lòng nàng hoàn toàn không có nhiều bất bình ghen tỵ phẫn hận này, nàng chỉ muốn tìm một con đường sống mà thôi. Với nàng mà nói, Thái lão rùa đen kia đơn thuần chỉ là nhu cầu sinh tồn, Thái Quang Đình cùng Minh Ngọc vì đối với nàng không tệ, trong lòng nàng mới nguyện ý tiếp nhận bọn họ. Về phần mấy con nhóc tiểu thiếp sanh này, chính là người qua đường gặp cùng người qua đường ắt, thích thì nói nhiều hơn hai câu, không thích thì coi bọn họ như không khí là được. Tất cả hành động chỉ bắt nguồn từ lợi ích thực tế, bao gồm tức giận cũng gây gổ đều là như thế.

Trần thị đều đặt mọi hành vi của mấy nữ hài tử ở trong mắt, thần nhiên nói: “Minh Tư vì sao không gọi Tam tỷ tỷ của con?”

Minh Tư lờ lờ hùng hồn nói: “Ta không biết người này! Phụ thân cũng không thừa nhận người, tại sao muốn ta gọi nàng ta là tỷ tỷ?” Minh Bội lặng lẽ kéo nàng ta một cái, nàng vung tay của Minh Bội ra, khiêu khích nhìn chằm chằm Minh Phi.

Trần thị lạnh lạnh cười một tiếng, nhìn về phía Dư ma ma nói: “Truyền lệnh xuống, Tứ Tiểu Thư học quy củ không tốt, đổi nhũ mầu của nàng, tìm một ma ma giáo dưỡng biết lễ nghi khác đến dạy dỗ các tiểu thư. Chờ sau khi nhị tiểu thư xuất giá, các tiểu thư liền bắt đầu học quy củ đi.”

Ma ma giáo dưỡng biết lễ nghi thỏa đáng trong miệng Trần thị thật ra chính là ma ma giáo dưỡng nghiêm khắc bảo thủ, đây cũng là muốn bắt đầu dọn dẹp Tứ Tiểu Thư cùng Ngũ Tiểu Thư rồi. Cuối cùng cũng bắt đầu động thủ, trong lòng Dư ma ma kích động, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng: “Vâng.”

Từ trước đến nay Minh Tư chưa bao giờ đặt “Oắt con, sũu bát quái” ở trong miệng Nhị Di Nương này ở trong mắt trong lòng, hơn nữa mơ hồ trong lời nói cử chỉ của người lớn biết được, phụ thân của mình rất không thích vị Trần thị phu nhân này. Giờ phút này nghe được nàng vì Minh Phi lại muốn đổi nhũ mầu của mình, còn muốn cho mình học quy củ, không khỏi giận dữ: “Tại sao muốn đổi nhũ mầu của ta? Từ nhỏ chúng ta đã bắt đầu học quy củ, đi ra ngoài chưa từng làm mất thể diện trong nhà, nên học quy củ nhất chính là sao chửi này chứ? Cho dù mẫu thân muốn trừng phạt nữ nhi, cũng phải đứng bên lý mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thê thiếp (ba)

Một con nhóc được thiếp thất sinh ra, tu hú chiếm tổ chim khách bao nhiêu năm, cũng dám tới nói quy củ, giảng đạo lý với mình ư? Trần thị không kiềm được bật cười, mắt chậm rãi quét qua chúng tiểu thư, di nương cùng ma ma trông cửa: “Các người đều nghe những lời quy củ của Tứ Tiểu Thư hiểu quy củ nhất của chúng ta rồi đó! Làm sao nàng biết lão gia không nhận nữ nhi này? Sao chửi là ai chứ? Có tiểu thư nhà nào lại gọi tỷ muội mình là sao chửi,

rống giận với mẹ cả của mình sao? Hoàn toàn không có tôn ti lớn nhỏ! Miệng nói toàn lời xằng bậy! Quy củ? Đây là quy củ do ai dạy ra? !”

Một chung trà hung hăng đập xuống đất, mảnh sứ vỡ và nước trà bắn tung tóe sang người mấy thứ nữ tiểu thiếp, Tứ di nương đau lòng kéo váy mới của mình phũ phũ. Minh Phi trầm nghĩ, nhất định là Trần thị này cố ý mượn cơ hội xối Tứ di nương.

Trần thị nhướn mày cười lạnh: “Nhìn xem một chút! Tiểu thư thật tốt lại bị những thứ tiện tỳ bị ồi dạy thành cái bộ dáng này, truyền ra ngoài người ta sẽ cười đến rớt hàm răng! Ta không muốn nói nhiều, thất trách là thất trách! Người đâu! Đem tiện tỳ này đánh 60 trượng, đuổi ra khỏi phủ đi! Về sau nếu có kẻ khác dám phạm tội này, trực tiếp đem bán! Chẳng cần biết đó là nhũ mẫu của ai!”

Minh Phi thấy mẹ con Tam di nương cùng mẹ con Tứ di nương liếc nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nếu nói có cái gì bất đồng thì chính là trên mặt Tam di nương nhiều hơn mấy phần lo lắng, trên mặt Minh Nhã nhiều hơn mấy phần thần thờ, nét mặt mẹ con Tứ di nương cũng cùng một dạng —— nhiều hơn mấy phần hả hê.

“Ta không cho! Ta không cho!” Minh Tư thấy Dư ma ma thật sự muốn ra cửa bắt lấy nhũ mẫu của mình, không khỏi tiến lên chặn ở cửa, nói: “Tiện tỳ này, người muốn làm gì?”

Dư ma ma khổ sở nhìn Trần thị một cái, Trần thị cười lạnh: “Tứ di nương, đi đỡ Tứ Tiểu Thư, không cần làm kinh sợ đứa bé.”

Đôi môi đỏ của Tứ di nương bĩu lại, tại sao là nàng ta chứ? Nhưng lại không dám không nghe lệnh, chỉ đành phải kêu đắc tội tiến lên kéo Minh Tư. Nàng ta làm cho có, căn bản không muốn chân chánh giữ người, cho nên Minh Tư vừa nghe gọi, chỉ cần nhẹ nhàng vùng vẫy là tránh thoát được, chạy về phía Dư ma ma.

Trần thị thấy tình thế không ổn, liền cất cao giọng gọi Minh Bội đến hỗ trợ, nếu Minh Bội tiến lên vậy không phải sẽ bị Minh Tư làm bị thương sao? Tứ di nương sợ hãi lập tức nắm chặt lấy Minh Tư, Dư ma ma mượn cơ hội chạy thoát.

Lúc này rốt cuộc mấy hạ nhân ở lại trong sân mấy vị di nương tiểu thư cũng bị kinh động. Có người đứng cách cửa không xa liền nhỏ giọng nhắc nhở nhũ mẫu của Minh Tư là xảy ra chuyện, nhũ mẫu này đang được người ta nịnh nọt, nghe nói đến không còn kịp thu hồi nụ cười trên mặt, Dư ma ma đã ra khỏi cửa, vung tay lên, mấy ma ma đứng gác ở lập tức bước nhanh về phía trước vây quanh nhũ mẫu này. Những ma ma này đều từ nhà mẹ đẻ của Trần thị đến đây, mà không phải những ma ma của Thái phủ trong mắt chỉ có Nhị Di Nương mà không có Trần thị.

Lúc này nhũ mẫu này mới phản ứng được, há mồm muốn hô oan uổng, Dư ma ma liền lạnh mặt, trừng mắt, một ma ma lấy tay bịt miệng nhũ mẫu, mấy người ba chân bốn cẳng kéo nhũ mẫu kia ra ngoài.

Nhìn nhũ mẫu liều mạng giãy dụa cùng mấy vị ma ma trông cửa xuống tay tàn ác, bọn hạ nhân tròn mắt hốc mồm, trong sân lập tức hoàn toàn yên tĩnh. Dư ma ma lạnh lẽo liếc nhìn mọi người, nói: “Nên làm gì thì làm đi!” Tự mình áp giải người đi xử lý.

Minh Tư vừa đánh vừa đá vừa mắng Tứ di nương, còn cắn Tứ di nương một cái, Tứ di nương kêu thảm một tiếng rồi cuộc buông lỏng tay. Đợi Minh Tư vọt tới cửa lúc vừa hay nhìn thấy nhũ mẫu bị che miệng kéo ra ngoài, không khỏi vừa sợ hãi vừa tức giận.

Nàng ta lớn như vậy, cho tới bây giờ không ai lại đối với nàng như vậy. Trước kia khi phu nhân Trương thị còn sống, một là nàng ta còn nhỏ, hai là từ trước đến nay phu nhân Trương thị không thích nàng, nói cũng không muốn nói thêm một câu với nàng ta, nhưng Thái lão gia lại che chở nàng ta, hướng chi trên nàng ta còn có hai ca ca, có một người mẹ ruột mà ai cũng phải nịnh nọt. Từ khi lão phu nhân cùng Trương thị chết đến nay đã bốn năm, nàng ta càng được dưỡng thành kẻ trong mắt không có người khác, tính cách vô pháp vô thiên, chỉ có nàng ta khi dễ người khác, chưa từng có người nào dám khi dễ nàng ta. Nàng nuốt không trôi chuyện này, kêu tiểu nha đầu của mình, tức giận chạy đến viện của Nhị Di Nương.

Trong phòng, Tứ di nương che lại chỗ bị thương trên tay, uất ức khóc lóc kể lể: “Tứ Tiểu Thư thật là quá phận á. Lại cấn tỳ thiếp thành cái bộ dáng này. Phu nhân cũng rõ ràng! Loại ma ma xấu xa như thế nên sớm bị đánh một trận rồi đuổi đi ra ngoài! Quan Gia tiểu thư lại bị nàng ta dạy thành một kẻ cần người mắng chửi người đá người đánh người như thế sao?”

Trần thị mặt không chút thay đổi, cúi đầu rũ mắt lại nhấp một ngụm trà nhỏ Kim Trâm đưa đến, lạnh nhạt nói: “Người nói lại vài lời đi, nàng là tâm can bảo bối của lão gia, tính khí hơi lớn cũng là thường tình. Đợi lát nữa mời một đại phu tới xem một chút, nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt, không có chuyện gì không cần tới chỗ của ta hầu hạ.”

Ai cũng biết Minh Tư được sủng ái nhất. Bình thường Tứ di nương bình thường cũng rất được Thái lão gia thiên vị, giờ phút này càng thêm uất ức muốn chết, nhưng Trần thị đã đáp ứng cho nàng ta mời đại phu đến, lại cho nàng ta nghỉ ngơi, nàng ta cũng không tìm được những lời khác mà nói, chỉ có thể nhất định muốn cùng Thái lão gia nói một chút gì đó, làm gì có thứ nữ nào mà không xem mẹ cả, mẹ kế của mình vào mắt như thế? Thật sự thật quá đáng! Nhìn xem con vợ cả tiểu thư Minh Phi cùng Minh Ngọc chân chính kia kia, cho tới bây giờ cũng không có đánh chửi người nào. Tiện nhân nuôi ra tiểu đệ tiện!

Minh Phi nhàn nhạt nhìn trăm tư điệp vàng trên đầu Trần thị khẽ đưa, cơ hồ phải vỗ tay khen nàng ta đạo diễn vở hài kịch này thật khéo léo a, đúng là có năng khiếu.

Tạm thời không thể làm gì di nương các tiểu thư, trước hết xuống tay ở những người bên cạnh. Trước tiên thì trừng phạt nhũ mẫu của Tứ công tử, tiếp đến cố ý trêu đùa tính khí ngạo mạn nóng nảy khiến Tứ Tiểu Thư phát giận, miệng thốt nên ác ngôn, bắt tội Tứ Tiểu Thư không phải, liền mang nhũ mẫu kia ra nhục nhã đánh đập một phen, giết gà dọa khỉ. Còn khiến Tứ di nương được cho là rất được sủng ái liên lụy vào, diễn vai khổ chủ. Kế tiếp cũng không cần Trần thị trông nom nữa, Tứ di nương sẽ không phụ lòng người khác mà thôi giở bên gối Thái lão gia mà tố cáo.

Cứ như vậy, coi như Nhị Di Nương muốn náo cũng không thể nào náo lên, đây chính là chiêu tỳ cơ mà xét của Trần thị, chỉ xử chuyện không xử người,

không phải đặc biệt nhằm vào những người khác, còn ai dám có lời gì để nói nữa? Chuyện này cũng phù hợp những điều Hoa ma ma đã dạy Minh Phi, mặc kệ làm cái gì, bề ngoài cũng phải nổi lên mấy chữ “lẽ lẽ”.

Chỉ là đáng tiếc cho bản thân Minh Phi, ngày đầu tiên liền vì thế mà đắc tội Minh Tư thật sâu. Chỉ việc người ra tay trừng phạt Minh Tư là Trần thị, nhưng Minh Tư không chọc nổi Trần thị, nhất định sẽ đem chuyện này tính hết lên nguyên gốc mọi chuyện là nàng. Vốn là Nhị Di Nương là kinh địch sống chết với mình, sớm muộn cũng phải kình chống nhau, chỉ là nhanh như vậy liền trở thành bộ dạng này cũng thật làm người ta không kịp ứng phó.

Một bàn tay bé nhỏ ầm ập tay nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay Minh Phi, Minh Ngọc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Minh Phi cười an ủi. Nàng thấy Minh Phi vẫn cúi đầu không nói lời nào, còn tưởng rằng Minh Phi bị dọa sợ. Minh Phi ầm ập, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Minh Ngọc, Minh Ngọc càng đứng sát gần vào nàng, dán tai nàng nhỏ giọng nói: “Tam tỷ tỷ, ca ca nói với ta, chúng ta mới là thân tỷ muội, nhất định hai chúng ta phải đứng ở một chỗ, họ mới không dám khi dễ nhà ta.”

Minh Phi cười nắm chặt tay Minh Ngọc, Thái Quang Đình nói đứng, trong Thái phủ to lớn như thế này, chỉ có ba người bọn họ thật đoàn kết mới có thể có chỗ đặt chân. Về phần Trần thị, rốt cuộc cũng không phải mẹ con ruột thịt, vừa không có bất cứ chút cảm tình nào, chỉ có thể là lợi dụng sự hòa hợp trong quan hệ, lại không thể vĩnh viễn dựa vào. Huống chi đại BOSS cuối cùng trong nhà này không phải Trần thị, thời khắc mấu chốt còn phải chờ Thái lão gia định đoạt, Nhị Di Nương càng trăm phương ngàn kế muốn ngăn nàng, nàng cũng sẽ phải trăm phương ngàn kế bắt Thái lão rùa vàng này lại.

Thấy không khí hòa hoãn xuống, Kim Trâm và Ngọc Bàn quỳ trên mặt đất dọn dẹp mảnh sứ vỡ trước, Trần thị bày tỏ mình có chút mệt mỏi, nhưng hai di nương cùng các tiểu thư vẫn không chịu cáo lui. Tứ di nương thỉnh thoảng nhướng hai mắt nhìn ra ngoài, hình như là đang chờ người nào đó, càng chờ trên mặt càng âm trầm, cổ cười nói: “Phu nhân, làm sao mà Nhị Di Nương còn chưa tới nữa?”

Trần thị liếc nàng ta một cái: “Người tìm nàng ta có chuyện gì sao? Đến cửa nàng mà tìm.”

Tứ di nương lẩm bẩm: “Không có việc gì, tỷ thiếp chỉ cảm thấy lâu này nàng còn chưa tới thỉnh an.”

“Đêm qua lão gia ngủ lại ở nơi đó của Nhị Di Nương, nghe nói là uống say, ban đêm vừa uống vừa náo ba hồi liền, có lẽ là say lắm. Ta liền cho người đến viện của nàng dặn nàng phục vụ lão gia cho tốt, hôm nay không cần tới hầu hạ.” Trần thị khẽ thả ly trà trong tay lên bàn, không cùng các nàng nói quanh nói co nữa: “Không còn sớm gì, các người mỗi người đều có chuyện phải làm, đều lui ra đi.”

Tứ di nương nghe nói Nhị Di Nương đêm qua cùng lão gia vừa uống vừa náo ba hồi liền, mặt giận đến vặn vẹo, khan trong tay cơ hồ muốn xoán nát, chỉ kém là chưa mắng mấy câu hồ ly tin, trầm mặt đi theo Tam di nương cáo lui, ra cửa chỉ nghe thấy tiếng nàng ta đánh chửi tiểu nha đầu.

Gia chủ vô đức, gia phong bất chánh! Trần thị khinh bỉ nhún mày, cười tủm tỉm nói: “Minh Phi mang theo muội muội con đến sương phòng của con ăn trái cây chơi một hồi, đợi lát nữa đi theo Hoa ma ma học quy củ.”

Minh Phi vội đáp, dặt tay bé nhỏ của Minh Ngọc hành lễ cáo lui với Trần thị, cùng nhau đi sương phòng phía đông. Bởi vì Trần thị mới vừa vì chuyện của nàng mà trừng phạt Minh Tư, tuy nha đầu ma ma thấy tỷ muội hai người cũng không nói nhiều lời nịnh nọt nhưng rõ ràng cũng có mấy phần cẩn thận chu đáo hơn. Ngay cả Hoa ma ma, cũng bởi vì cảm kích ban thưởng quá lớn của Thái đại công tử nên cũng nhu hòa rất nhiều, Minh Phi tự lấy ra chiếc yếm hài tử đùa nghịch dụ Minh Ngọc cười đùa thật vui, song chuyện này cũng không có gì đáng nói.⁴

Sáng nay Trần thị kết hợp ra tay trừng phạt thủ hạ của hai di nương chính là nhũ mẫu, mấy quân sự ma ma trông cửa của Thái phủ cũng có chút cảm thấy lo lắng, cũng thu lại ngạo mạn phách lối thường ngày, thận trọng trong cả lời ăn tiếng nói, chỉ sợ sẽ dây vào rủi ro.

Trần thị loay hoay đến nỗi cơm trưa cũng không có thời gian ăn, thức ăn hâm nóng mấy lần mới bới một chén cơm ăn cho qua chuyện. Canh còn chưa có uống xong, Dur ma ma liền đi vào đáp lời, nói rõ rằng chuyện của nhũ mẫu kia đã theo như nàng dặn dò mà xử lý tốt, bên phía môi giới cũng đã thỏa thuận giá xong, quyết định ngày mai liền dẫn người đi chọn nhũ mẫu Tứ công tử Minh Diệu.

Dur ma ma hỏi “Vị kia vẫn không có tới sao?” Bà đang chỉ Nhị Di Nương.

Trần thị lắc đầu: “Nàng ta cũng không có đi chỗ của người à?”

Hon ma ma đáp lại: “Không có, ngay cả Tứ Tiểu Thư cũng không có lộ diện. Nghe nói Tứ Tiểu Thư chạy đến viện của Nhị Di Nương nói chuyện thì Nhị Di Nương đánh liền nàng ta hai cái, sau đó một lớn một nhỏ ôm nhau khóc ròng ở trước mặt lão gia đấy.”

Trần thị cười lạnh nói: “Nàng già bộ đáng thương càng khiến người ta nhìn vào thấy giả tạo, xem ra là muốn xin lão gia tự mình đến hỏi, ra mặt cho nàng đấy. Không tới ta cũng không sợ đâu! Chờ lão gia tới, người cứ như vậy mà nói. . . .”

Dur ma ma gật đầu nói phải, lại lo lắng mà nói: “Phu nhân, nếu như lão gia vì không thích Tam Tiểu Thư mà không chịu ở trong sân này nghỉ phải làm thế nào? Qua ít ngày nữa hãy để nàng dời sang làm bạn với Lục Tiểu Thư được không? Chỉ cần nàng trong phủ này, thì cũng có thể dẫn phúc khí đến đây thôi mà?”

Trần thị nói: “Coi như Minh Phi không ở chỗ này của ta nữa, người cho rằng hần ta sẽ tới sao? Nếu không phải hần muốn đến, làm sao có thể không đến hả? Chuyện này người chớ xía vào, ta tự có chủ trương.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Phu thê

Không bao lâu sau, quả nhiên Thái lão gia mang bộ mặt sa sầm tới. Trần thị lập tức thả bát đĩa trong tay xuống, rửa tay tự mình tiến lên dâng trà cho ông ta, cũng không chủ động hỏi ông ta làm sao, ngược lại ân cần hỏi han bận bịu không ngừng.

Thái lão gia đi qua giường La Hán ngồi xuống, vung tay lên: “Không cần vội, ta ngồi một chút là đi rồi.” Nhìn thấy com nước trên bàn còn chưa chuyển xuống, liền hỏi: “Tại sao bây giờ mới ăn cơm?”

Trần thị cười nói: “Đồng Tri lão gia muốn gả nữ nhi, chuyện phải chuẩn bị quá nhiều, thiếp thân lần đầu tiên làm chuyện như vậy, tuổi tác còn trẻ, rất sợ xảy ra sự cố làm mất thể diện của lão gia. Đối với các quân sự khó tránh khỏi dong dài một chút, nên trì hoãn chút thời gian.” Nói xong quay sang Dư ma ma nháy mắt, Dư ma ma nhận lệnh thối lui đến phía sau nhẹ giọng dặn dò Châu Thoa mấy câu, Châu Thoa xoay người ra cửa.

Nghe nói nàng luôn vì chuyện của Minh Nhã mà bận rộn, lại nghĩ tới những lời nàng chủ động thương lượng với mình lúc trước, sắc mặt của Thái lão gia hơi hòa hoãn, nói: “Nếu nàng bận rộn quá, thì để cho Liên Diệp tới giúp cho nàng một tay. Tuổi tác nàng ấy lớn, làm việc cũng chu đáo trầm ổn, có thể giúp nàng giải quyết rất nhiều phiền toái.”

Liên Diệp là khuê danh của nhị di nương.

Ý này chính là chuyện nhũ nương (vú nuôi) của Minh Tư chấm dứt, đổi lại biện pháp khác đền bù cho nhị di nương rồi. Chắc hẳn chủ ý này cũng là nhị di nương đề xuất ra, muốn thừa dịp đang lộn xộn thò tay vào vết chỗ tốt? Năm mơ đi! Trần thị vui mừng nói: “Lão gia ra chủ ý hay! Đại sự trước mắt, thiếp thân nhất định phải cho các di nương giúp một tay.”

Thái lão gia thấy nàng đáp ứng sáng khoái, cũng không ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của nàng, rất hài lòng vì nàng nhu thuận.

Châu Thoa đi vào bẩm “Phu nhân, người cho mời đại phu tới, lúc này đang chờ ở cổng trong.”

Trần thị nói: “Dư ma ma, bà dẫn đại phu đi vào viện của Tứ di nương đi.”

Thái lão gia vội hỏi: “Nàng ấy bị làm sao vậy?” Tứ di nương là nha hoàn trong nhà lão sư Chung Thái Phó đưa cho ông ta, từ trước đến nay tính tình hoạt bát đáng yêu, lại cho ông ta thêm hai đứa con gái như ngọc khảm ái, cộng thêm phụ nẫu của nàng ta lại là quân sự đắc lực bên cạnh Chung phu nhân, khá nhiều chỗ cần dùng đến, vì vậy bình thường ông ta đối với Tứ di nương vẫn khá dễ tâm.

“Lão gia còn chưa biết sao?” Trần thị vội hỏi: “Sáng nay nàng ấy bị Minh Tư cắn một cái.” Nhìn sắc mặt của Thái lão gia, từ từ thuật lại tất cả chuyện buổi sáng hôm nay, lại bổ sung: “Đều là thiếp thân quân gia không đứng cách, làm cho những thứ điều nô kia càng ngày càng không để chủ từ ở trong mắt, cho nên mới xúi giục Minh Tư nói ra câu nói như thế kia. Ngày hôm trước nhị di nương còn cùng thiếp khóc lóc kể lể, nói quân sự nương từ khi để nàng. Vốn là mấy ngày nữa Minh Nhã phải xuất giá, lúc này đánh người bán người đều không tốt, nhưng thiếp thân nghĩ, biết họ mắc phải lỗi lớn nếu không trừng phạt một chút, chỉ sợ chuyện vui hôm đó sẽ xảy ra sai sót. Lão gia ở Thủy Thành phủ này có uy tín danh dự, khách tới tất cả đều là có mặt mũi, cũng không thể bởi vì chút tiện tỵ làm hư chuyện này, làm mất mặt chúng ta.”

“Các di nương cùng bọn nhỏ đều rất tốt, nhưng nhũ mẫu nha hoàn kia nhiều người bản chất hỗn tạp, lại hầu hạ ở bên cạnh, thật sự khó phòng.” Nàng khổ sở nói: “Sợ nhất chính là hôm đó bọn nhỏ không hiểu chuyện, bị người xúi giục ở trước mặt các tiểu thư, phu nhân phủ khác kêu la nói lão gia không nhận Minh Phi, không có nữ nhi này, đến lúc đó có thể bị người chê cười.” Với tính cách của đám phu nhân tiểu thư kia không có việc gì cũng muốn làm ra chuyện, còn không biết sẽ truyền ra lời khó nghe gì nữa. Chỉ là lời này nàng không cần phải nói ra, cứ để cho Thái lão gia từ từ mà nghĩ.

Suy cho cùng xuất thân là tiểu thư nhà quan, phải suy tính chu đáo vừa tinh tế tỉ mỉ. Người làm quan, chuyện gì có thể quan trọng hơn thể diện chốn quan trường chứ? Vốn Thái lão gia đang không vui, ngẫm nghĩ một hồi vẫn thờ dài, nói một câu công đạo: “Chuyện như vậy không có quan hệ gì với nàng, đều là mấy năm này trong nhà không có người đương gia, cho nên mới buông thả những thứ điều nô không coi ai ra gì, vô pháp vô thiên kia. Nàng làm rất tốt, chờ chuyện Minh Nhã trôi qua, ma ma nha đầu gì đó nên đổi thì đổi đi, sau này chuyện của bọn nhỏ nàng vẫn nên để tâm nhiều hơn, tương lai bọn nó có tiền đồ, cũng cảm động và nhớ đến từ ái của nàng.”

Nàng mà cần ai cảm động và nhớ đến từ ái của nàng sao? Trong lòng Trần thị khinh thường, nhưng bởi vì đạt được điều muốn nói, liền vui sướng cười lên: “Lão gia, nói đến cái này, trong nhà đại bá của thiếp thân đang cung dưỡng một vị ma ma giáo dưỡng từ trong cung ra, đức ngôn công dung đều rất tốt, mặc dù các tỷ muội trong nhà đều đã xuất giá, nhưng Đại bá mẫu vẫn luyện tiết thả bà ấy đi, muốn giữ lại cho tôn nữ dùng. Thiếp thân nghĩ, bà ấy nhân rồi, còn không bằng đi thương lượng cùng bá mẫu một chút, mời bà ấy tới nhà chúng ta dạy mấy người Minh Phi các nàng một thời gian. Minh Phi rất thông minh, tuy trước kia thiếp thân có ma ma giáo dưỡng dạy bảo, nhưng nếu như có thể mời được vị ma ma trong cung này ra ngoài chỉ điểm một chút, chẳng phải là nâng cao một bước? Người thấy thế nào?”

Thái lão gia từ khi vào nhà đến bây giờ chưa có hỏi qua Minh Phi một câu, nàng cố ý nhắc tới, để nhìn xem Thái lão gia nói thế nào. Không giống như lúc làm thứ nữ, lúc này nàng làm chánh thê cũng bị thiếp ép không có đường lui, vì vậy trong nội tâm nàng đối với kết cục của Trương thị cùng tình trạng con cái của Trương thị để lại thực là âu sầu, rất hi vọng Minh Phi Minh Ngọc có thể chen ép Minh Tư cùng Minh Bội xuống.

Thái lão gia nói: “Chuyện này nàng làm chủ là được rồi, phải chuẩn bị như thế nào thì chuẩn bị như thế đó. Ta còn có chuyện, đi trước.” Bất luận là từ phương diện nào mà nói đề nghị này của Trần thị đều là cực tốt, vị ma ma đó ông ta đã có nghe nói qua. Mấy nữ nhi đích xuất (con vợ cả) Trần Tri phu đều gả cực tốt, và lại còn có hiền danh, mang đến tương trợ cực lớn cho gia tộc, trong đó không thể bỏ qua công lao của vị ma ma giáo dưỡng này.

Vẫn không nói đến Minh Phi một câu. Gặp một lần sẽ chết người sao? Trần thị thầm mắng ông ta vô tình vô nghĩa, lương tâm cũng bị chó ăn hết, nhưng lại phải cười đưa ông ta ra cửa: “Lão gia có thời gian rảnh, không ngại đi xem Tứ di nương một chút, buổi sáng nàng ấy vẫn luôn giữ lấy thiếp thân khóc đấy. Người nói, cũng hơn hai mươi tuổi làm mẫu thân người ta rồi, mà vẫn còn tâm tính trẻ con.”

Thái lão gia chẳng nói đúng sai gât đầu một cái, đi thẳng. Ra khỏi viện của Trần thị, chạm mặt liền đụng phải nha đầu Tiểu Ngải bên cạnh Tứ di nương, Tiểu Ngải chớp đôi mắt, lông mi như cánh bướm bay lên, dáng vẻ thướt tha mềm mại tiến lên hành lễ: “Lão gia, di nương chúng nô tỳ đau đến ngất đi.”

Thái lão gia cau mày: “Không phải chỉ bị một đứa bé cắn một cái thôi sao? Làm sao lại ngất đi hả?”

Tròng mắt của Tiểu Ngải xoay tròn: “Từ trước đến nay di nương đều rất sợ đau, lúc đại phu rửa sạch vết thương liền đau đến ngất xỉu. Van ngài đi thăm người một chút đi ạ, ngũ tiểu thư, tứ công tử đang vây quanh người khóc không ngừng ạ.”

Thái lão gia biết rõ đây là thủ đoạn tranh thủ tình cảm của Tứ di nương, nhưng cũng cần phải đi.

_____*_____*_____*_____

Dư ma ma thấp giọng miêu tả với Trần thị tình hình lúc đó: Tứ di nương tóc rối bù, phấn cũng không thoa, vừa mới nhìn thấy Thái lão gia, liền nhào tới trong ngực ông ta khóc lớn không ngừng, thêm dầu thêm mỡ thuật lại hành động của Minh Tư một lần, còn muốn Thái lão gia thổi tay cho nàng ta một chút mới được.

“Một đám hồ ly tinh không biết liêm sỉ! Nô tỳ thật sự nhìn không được, liền trở về trước.” Dư ma ma bất bình nói: “Có thời gian bồi tiểu thiếp, nhìn nữ nhi ruột thịt của mình một cái cũng không có thời gian. Thật sự là kỳ quái, cũng là ông ta sinh ra, làm sao lại ác tâm như vậy?” Bà ta và Trần thị tình cảm bất thường, cho nên từ trước đến nay nói chuyện cũng có chút tùy tiện.

Trần thị thở dài nói: “Đứa bé kia là cốt nhục của ông ta không sai, nhưng sinh dưỡng đều là chuyện của nữ nhân, ông ta làm sao mà vì nàng ném qua đau khổ chứ? Mọi người đều nói công sinh không bằng công nuôi dưỡng, từ trước đến giờ ông ta chưa từng dùng một chút tâm tư trên người đứa bé kia, ngay cả mặt cũng chưa từng thấy, trong lòng lại luôn chê bai vứt bỏ đứa bé kia khác ông ta, dĩ nhiên là ngay cả người ngoài cũng không bằng.”

Dư ma ma nói: “Chuyện này lão gia, cũng thật sự là quá, quá.”

Trần thị chán nản nói: “Nam nhân đều thích sắc đẹp, không biết vàng ngọc, cõi đời này có ai mà không phải như vậy? Chỉ mong sau này gặp mặt có thể làm cho ông ta có chút thay đổi cách nhìn. Đi thôi, đi xem hai tiểu nha đầu một chút đi.”

Trần thị cùng Dư ma ma mới đến cửa đông sương phòng, liền nghe thấy tiếng Minh Phi đọc nữ giới, giọng nói trong trẻo, trầm bổng du dương, lưu loát vô cùng, thông suốt từ trên xuống dưới vậy mà không bỏ sót một từ nào, không ngừng ngắt một lần.

Dư ma ma cười nói: “Tam Tiểu Thư thật đúng là lan tâm tuệ chất, tướng mạo lại tốt. Nếu từ nhỏ được nuôi dưỡng ở trong phủ, chỉ sợ đứng đầu trong phủ này, tương lai tiền đồ cũng không mấy khó khăn.”

Trần thị trầm mặc một lát, đẩy cửa vào, mọi người vội vàng thỉnh an nàng. Trần thị trước khen Minh Phi, lại khích lệ Minh Ngọc phải cố gắng, mới hỏi Minh Phi: “Có thể viết xuống không?”

Minh Phi lúng túng lắc đầu: “Thời gian học quá ngắn, bây giờ chữ nữ nhi viết ra còn khó coi, vẫn chưa tốt bằng Lục muội muội.”

Trần thị liền để cho nàng viết mấy chữ ra xem, chỉ thấy mặc dù chưa nói tới xinh đẹp, nhưng có vẻ đoan chánh nghiêm cẩn, âm thầm gât đầu. Người ta nói chữ như người, Minh Phi này phẩm chất cũng không tính là quá kém? Suy nghĩ một chút, liền nói: “Chỗ của ta có bản mẫu chữ Khải bằng trầm hoa, cực tốt, đợi lát nữa ta sai người ta đưa tới cho con học.”

Dư ma ma ngạc nhiên, vội nhắc nhở Minh Phi: “Tam Tiểu Thư còn không mau cảm ơn phu nhân? Đây chính là tâm can bảo bối của phu nhân.”

Minh Phi vội nặn ra hai giọt nước mắt, liên tục cảm ơn Trần thị, có chút rụt rè hỏi Trần thị khi nào có thể bái kiến phụ thân?

Trần thị thương cảm sờ sờ đầu của nàng: “Phụ thân con rất bận, chờ thêm mấy ngày đi, mấy ngày nữa ta sẽ để cho phụ thân con đến thăm con.”

Minh Phi nói: “Có phải giống như Tứ muội muội nói, phụ thân thật sự không chịu nhận con hay không? Mẫu thân giúp con nói với phụ thân, con sẽ rất nghe lời.”

Trần thị thở dài, an ủi: “Tứ muội muội con không hiểu chuyện, không nên để lời của nàng ở trong lòng. Phụ thân con chẳng qua là quá bận rộn.”

Minh Phi cũng không xoắn xuýt nữa, ngược lại lôi kéo Trần thị xem nàng thêu hoa, làm giày, mở đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng lấy lòng nói: “Đây là mùa thu năm rồi nữ nhi làm. Mẫu thân, để nữ nhi làm cho người đôi giày có được không?”

Đôi giày màu xanh Minh Phi cầm trên tay kia làm rất mộc mạc, không có hoa văn gì, nhiều nhất chính là rất bền chắc, thích hợp cho người làm nông mại, cũng không vào được mắt người nhà giàu sang, đương nhiên cũng không vào được mắt của Trần thị. Thế nhưng dù sao chỉ là đứa bé, đương nhiên cũng chỉ có thể làm ra một đôi giày như vậy, cũng không biết chịu bao nhiêu đau khổ, chịu bao nhiêu đánh đập.

Trần thị nghĩ tới tay liền để lên vai Minh Phi, nơi đầu ngón tay tiếp xúc quả như Ngọc Bàn cùng Kim Trâm từng nói, tất cả đều là xương, không khỏi có

chút xót xa: “Con còn nhỏ, làm gãy rất mệt mỏi. Vẫn nên đi theo Hoa ma ma học một ít quy củ cho thật tốt, đi theo Kiều Đào học một ít nữ công thôi. Nếu học tốt, chờ mấy ngày nữa ta lại mời sư phụ dạy nữ công cho tỷ muội các con.”

Minh Phi nhìn ánh mắt của Trần thị ở trong mắt, biết nàng đối với mình nổi lên lòng đồng cảm, trong lòng kích động, hưng phấn nhìn Trần thị gật đầu cam kết: “Nữ nhi rất chịu khổ, nhất định sẽ không làm cho mẫu thân thất vọng.” Lòng người đều làm bằng thịt, xem thử có đã động đến dây cung kia hay không.

Trần thị gượng cười, loáng thoáng nhớ tới mình khi còn bé cũng trăm phương ngàn kế lấy lòng yêu thích của đích mẫu như vậy, chỉ là vị đích mẫu kia của mình kiêu ngạo, có địa vị, cũng càng khó đã động hơn mình hôm nay nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hỉ Phúc

Ban đêm, Thái Quang Đình ôm tới cho Minh Phi một con chó nhỏ màu nâu nhạt, chó nhỏ vẫn chưa dài tới một thước, tứ chi bé nhỏ mảnh khảnh, lông mượt như nhung, đôi mắt tròn màu đen ướt át, tội nghiệp nhìn Minh Phi.

Minh Phi liếc mắt một cái đã nhận ra đây chó cũng thuộc loại chó Bắc Kinh. Mắt thấy gương mặt mong đợi của Thái Quang Đình, vội vàng vui mừng cực kỳ ôm chó vào trong lòng, cười đến mặt mày cong cong nhìn Thái Quang Đình: “Ca ca, chó nhỏ ở đâu vậy, thật là xinh đẹp.”

Thái Quang Đình cười nói: “Ta nghe nói trước kia muội có nuôi một con chó tên là Hôi Hôi, bị người ta bắt đi khiến muội rất đau lòng. Cung gia có nuôi bốn con chó Mẫu Đan nhỏ, ta liền đi tìm Cung Viễn Hòa, hắn vừa nghe nói liền lựa ra một con lành lợi nhất đưa tới cho muội.” Về mặt d.ĩ;q'đ của hắn rất kiêu ngạo, “Chó Mẫu Đan này rất hiếm, cả Thủy Thành phủ chỉ Cung gia mới có, muội chính là phần duy nhất. Đẹp mắt chứ? Muội đặt cho nó một cái tên đi?”

Thì ra nơi này gọi chó Bắc Kinh là chó Mẫu Đan, vẫn còn rất trân quý, tên Tiểu Tài Chủ đó cũng thật là hào phóng. Trong đầu Minh Phi lập tức hiện lên tiểu công tử xinh đẹp với đôi mắt hoa đào, mặc sa y, phe phẩy cây quạt, giọng nói đồng âm, kim quang lấp lánh, không khỏi khẽ mỉm cười: “Ca ca, chúng ta xin mẫu thân đặt tên cho chó nhỏ có được không?”

Thái Quang Đình sững sờ, ngay sau đó hiểu ý của nàng. Không phải tất cả mọi người đều thích chó hay mèo, bây giờ Minh Phi vẫn chưa có viện tử của mình, chỉ là tạm thời ở lại chỗ Trần thị, muốn nuôi cái gì cũng phải hỏi ý của Trần thị trước mới được, quyết không thể bởi vì loại chuyện nhỏ này làm cho người ta ngờ vực. Liền siết chặt mặt của Minh Phi: “Muội nghĩ rất chu đáo. Chúng ta phải đi hỏi ngay.”

Minh Phi rất không có thói quen bị người ta véo như vậy, nhăn mặt nói: “Ca ca, muội đã mười tuổi rồi, không còn là hài tử nữa.”

Thái Quang Đình chỉ cảm thấy nàng nhăn mặt, lộ ra lợi thiếu hai chiếc răng hết sức đáng yêu, không khỏi cười lại nheo hai cái: “Mười tuổi không phải là hài tử thì là cái gì?” Nghĩ đến Minh Phi bị uất ức, lại vuốt vuốt đầu của nàng: “Phi Phi, lúc nên nhẫn nại nhất định phải nhẫn nại.”

“Ca ca yên tâm đi.” Minh Phi bất đắc dĩ chịu, thật lòng nói cảm ơn: “Ca ca, cảm ơn ca.” Mặc kệ chó này nuôi được không nuôi được, một phần yêu mến này của Thái Quang Đình đối với đều là chân thành. Thái Tam Tiểu Thư cũng không còn thăm như vậy, ca ca cùng muội muội vẫn luôn tương nhớ.

Thái Quang Đình ngạc nhiên: “Nha đầu ngốc, nói gì cảm ơn với không cảm ơn? Chúng ta là người thân mà.” Cõi đời này chỉ có tỷ tỷ lấy chồng ở xa và hai người muội muội đáng thương này, mới là người thân chân chính của hắn.

“Người thân”, Minh Phi lặp lại hai từ này mấy lần trong miệng, nặng nề gật đầu.

Trần thị bận rộn một ngày mệt mỏi không xong, đang nằm nghiêng trên giường La Hán để Ngọc Bàn và Ngân Bình đắp chân, Kim Trâm bóp vai, nghe Châu Thoa báo thực đơn cơm tối, chợt nghe Dư ma ma nói: “Phu nhân, Đại công tử và Tam Tiểu Thư tới rồi.”

Trần thị hí mắt: “Mời vào.”

Dư ma ma cười nói: “Trong ngực Tam Tiểu Thư ôm một con chó nhỏ rất xinh đẹp, Đại công tử bảo là muốn xin người đặt tên cho chó nhỏ, Tam Tiểu Thư lại đứng ở cửa không dám vào.”

Trần thị nhất thời hiểu được ý tứ của hai huynh muội này, là rất muốn nuôi chó này nhưng lại sợ mình không thích, cố ý tới hỏi thăm ý tứ của mình. Ngay cả người cũng nuôi dưỡng rồi, còn sợ chăm sóc một con chó sao? Liền nói: “Để cho bọn họ ôm vào đây đi.” Nói xong để Ngọc Bàn đỡ dậy, lên tinh thần, ngồi ngay ngắn.

Minh Phi chỉ sợ con chó này sẽ đi tiểu ở trong phòng Trần thị, một khắc cũng không dám đặt nó xuống đất, chỉ ôm thật chặt vào trong ngực, biểu hiện này rơi vào trong mắt Trần thị, lại thành nàng rất thích con chó này, sợ mình không để cho chó này ở lại. Lập tức cười nói: “Ôm tới cho ta xem một chút, đáng đáng nhỏ bé rất buồn cười.”

Minh Phi cười đưa tới: “Mẫu thân cẩn thận, đừng để lòng của nó dính lên y phục của người.”

Trong nội tâm Trần thị khẽ động: “Vây con không sợ nó dính lên y phục của con sao?”

Minh Phi nói: “Cầu Nhi quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, nữ nhi sợ nó đi tiểu ở trong phòng của người.”

Chu đáo như vậy? Trần thị kinh ngạc, sờ sờ đầu con chó nhỏ: “Không ngờ là chó Mẫu Đan. Vây thì gọi là Hi Phúc đi. Vui sướng, phúc khí nhiều hơn.” Nàng thật sự hy vọng Minh Phi có thể giống như những gì que xăm từng nói, nhiều hi nhiều phúc, cũng mang cho mình chút phúc khí.

“Tên rất hay.” Ánh mắt của Minh Phi nhất thời sáng lên như hai ngôi sao, quý gồi hành lễ với Trần thị: “Tạ mẫu thân ban tên, nữ nhi nhất định sẽ dạy tốt nó, không để nó chạy loạn và sủa loạn. Đợi nó lớn một chút sẽ khiến nó thi lễ với mẫu thân. Hi Phúc, mau cảm ơn phu nhân.” Chó nhỏ này giống như hiểu ý tứ của Minh Phi, kêu lên một tiếng.

“Là từ Cung gia ôm tới.” Thái Quang Đình chiều lòng nói: “Chó này thật sự thông minh khéo léo như trong truyền thuyết thường nói.”

Chỉ một con chó nhỏ mà khéo léo thông minh? Trần thị ngược lại thật sự bị người làm cho tức cười, che miệng cười nói: “Được được được, ta chờ nó thi lễ với ta.” Lại dặn dò Minh Phi: “Chắc hẳn ca ca con đã nói với con rồi, con chó này thuộc giống trân quý khó mà có được, con phải nuôi cho tốt, đừng phụ tấm lòng nhiệt tình của người ta.”

Minh Phi tất nhiên rất đồng ý không đề cập tới.

Đội huynh muội Minh Phi đi rồi, Trần thị vẩy mấy nha đầu trong phòng lui xuống, như có điều suy nghĩ nói với Dur ma ma: “Ta chưa bao giờ gặp qua hải tử nào chu đáo, hiểu chuyện, biết nhìn sắc mặt người khác như vậy, cái này cũng chưa tính, vẫn cứ một mực đã gặp qua là không quên được.” Nếu đây là một nam hải, còn không biết lợi hại đến mức nào.

Dur ma ma nói: “Cũng không phải như vậy. Chu đáo hiểu chuyện biết nhìn sắc mặt đó là quan trọng nhất, chỉ tiếc rốt cuộc cũng lớn lên ở nông thôn, số tuổi lại quá nhỏ một chút.”

Trần thị nói: “Chẳng biết tại sao, ta nhìn thấy đôi mắt cùng nụ cười đó của nàng ấy, liền nhớ lại lúc ta còn nhỏ. Khi đó ta cũng cẩn thận như vậy, trăm phương ngàn kế lấy lòng mẹ cả, ngay cả mẹ cả không có một ánh mắt cùng một nụ cười, ta cũng phải suy tính nửa ngày, cả đêm ngủ không yên. Được phụ thân thương cũng không dám lấy ra cho những người khác nhìn thấy, chỉ có thể đợi đến đêm khuya len lén lấy ra nhìn mấy lần, d/d;l;q'd chỉ sợ khiến các nàng hận. Gia yên thì chưa bao giờ dám ăn no, phải mắt nhìn sáu phía tai nghe tám phương, nhìn các tiểu thư thích ăn cái gì, thì giữ lại cho họ. Viết chữ cũng không dám viết tốt hơn các nàng, học thuộc lòng cũng không dám thuộc nhanh hơn các nàng, ngay cả thêu hoa cũng phải cố ý thêu lỗi mấy châm. May mà các nàng không thích đi học, nếu không ta thật sự phát bệnh mất.”

Dur ma ma thương tiếc nhìn nàng: “Đúng vậy, từ nhỏ người đã thông tuệ hơn những hải tử khác. Nô tỳ còn nhớ, năm đó người mới năm tuổi, đã biết cầm nhánh cây học viết chữ trên mặt đất, là lão gia chính mắt nhìn thấy, mới biết người thông minh học giỏi, trong lòng thích, lúc đó mới cho người đi theo học cùng đại tiểu thư. Sau đó lại đi theo bên cạnh phu nhân, hơn nữa chưa từng đi sai bước nhầm chút nào, di nương đã từng nói với nô tỳ, đời này phúc khí lớn nhất của bà chính là sinh được một nữ nhi như người.”

Trần thị thở dài: “Dù thông tuệ, khắc khổ, cẩn thận thế nào đi nữa, rốt cuộc cũng không đánh lại một chữ đích! Một chữ mệnh!” Trời mới biết, nàng thống hận Thái phủ ái thiếp diệt thế này bao nhiêu, không quy không cách, cả ngày trình diện cục diện nháo kịch rồi rắm.

Tiểu thư nhà mình cả ngày vì Thái lão gia mà chuẩn bị lui tới trong quan và tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, Thái lão gia ham mê nữ sắc cả ngày cũng không chịu đến nơi này của nàng, ngay cả thể diện nên có của vợ cả cũng không cho, phóng túng khiến tiểu thiếp dễ tiện cùng đám nhóc con không để chánh thất phu nhân trong mắt, vẹn vẹn chỉ là lừa gạt, ai có thể không hận? Dur ma ma lập tức trầm mặt.

Trần thị nghĩ ngợi tốt một chút mới chỉnh đốn lại tâm tình, chậm rãi nói: “Ta thật lòng muốn kết thiện duyên với nha đầu này, nhưng lại sợ nàng ấy là loại thấy lợi quên nghĩa, ăn cây táo rào cây sung, không hiểu tri ân đồ báo, tranh cường ác đấu, không biết điều, mấy ngày nay người quan sát nàng kỹ một chút, có gì nhớ mau báo.”

Dur ma ma gật đầu đồng ý: “Nô tỳ tất nhiên sẽ không lơ là chuyện của người. Chờ qua hôn sự của Nhị tiểu thư, vẫn nên đưa nàng về hay sao?”

Trần thị xoa chân mày nói: “Đó là nhất định. Mấy ngày nay chuyện của ta nhiều, người xem một điểm, gặp chuyện vừa muốn nàng nhớ lâu, nhưng lại không thể để cho nàng lên bị ăn thiệt thòi.” Người có loại thói hư tật xấu, quá dễ dàng có được vật nào đó, thường thường sẽ không quý trọng, không để cho Minh Phi biết địa vị chân thật của nàng trong nhà, sao nàng sẽ quý trọng tất cả những gì mình đã cho nàng? Nếu không quý trọng, không biết quý trọng, sao có thể thật lòng cảm kích mình, sau đó là nhớ kỹ phần ân tình mình đã cho nàng trong lòng? Vây thì mình cần gì phải che chở nàng như vậy?

Lại nói Minh Phi cả đêm bị Hi Phúc làm cho không có cách nào, chó nhỏ vừa rồi chó mẹ, suốt đêm rên hừ hừ, Minh Phi sợ nó ằm ỉ đến Trần thị và những người khác, chỉ đành phải cùng Kiều Đào thay phiên nhau không ngủ mà ở cùng nó.

Kiều Đào trực tiếp đánh một cái ngáp: “Ngày mai nô tỳ hồi bẩm Đại công tử, xin hẩn phái một người mang Hi Phúc ra ngoài, nuôi một thời gian rồi hãy mang về nhé?”

Minh Phi cũng đánh một cái ngáp: “Tỳ không biết, chó này cũng như người, từ nhỏ đều phải nuôi bên cạnh người thân nhất. Nếu không lúc gặp rủi ro, ai đối xử với nó tốt nhất, nó liền cảm kích người đó.”

Những lời này của Minh Phi vốn chỉ là hữu cảm mà phát(*), nghe vào trong tai Kiều Đào lại có một ý nghĩa khác, không khỏi đồng tình an ủi nàng: “Phu

nhân cũng nói, lão gia nhất định là quá bận rộn, chờ thêm mấy ngày nữa ông ấy rảnh rồi, tự nhiên sẽ đến thăm người.”

(*): Bày tỏ theo suy nghĩ cá nhân

Minh Phi cười nhạt, đổi một đề tài: “Sau khi trở lại tỷ đã gặp Kiều Hạnh chưa?”

Sắc mặt của Kiều Đào cũng có chút khác thường, miễn cưỡng cười nói: “Không thấy, nghe nói nàng ấy đã bị đẩy đến hầu hạ trong viện Nhị Di Nương rồi, rất bận rộn. Nếu như người muốn gặp nàng ấy, hôm khác hãy nói với đại công tử một chút, nói nàng lúc nào rảnh rồi tới bái kiến người nhé?”

Minh Phi vung tay lên: “Ta chỉ nhớ đến tình cảm lúc đầu nàng ấy chăm sóc ta, nên hỏi thăm nàng có tốt hay không, nếu nàng bận rộn, vậy thì không nên thêm phiền phức cho nàng.”

Kiều Đào hé miệng cười cười: “Tất nhiên rồi, hầu hạ trong viện Nhị Di Nương, không thể so với hạ nhân trong viện của phu nhân được.”

Minh Phi tò mò mở to hai mắt: “Sao lại nói như thế?”

Kiều Đào dựa theo chỉ thị của Thái Quang Đình, từ từ nói một số việc trong nhà cho Minh Phi nghe: “Quy củ trong sân Nhị Di Nương là nghiêm nhất trong phủ, cho tới bây giờ nhà đầu ma ma đều không dám tùy tiện đi ra ngoài, cũng không dám nói lung tung, dĩ nhiên, ban thường cũng hậu hĩnh nhất. Chỗ Tam di nương là buông lỏng nhất, Tứ di nương lại hung ác nhất, ý định cũng nhiều.”

Minh Phi nháy nháy con mắt: “Còn chỗ này của phu nhân thì sao ?”

Kiều Đào cười nói: “Phu nhân là rõ ràng, nhân hậu rộng lượng, thường phạt phân minh. Giống như Trương phu nhân, thân mẫu của người vậy.”

Đây là lời nịnh nọt, nếu như Trương thị lợi hại bằng một nửa Trần thị thì đã dễ dàng rơi vào tình trạng đó? Minh Phi cười thêm một câu: “Còn có một điều nữa, lòng dạ mẫu thân là tốt nhất, đối với người khác cũng quan tâm nhất. Cho nên ta nhất định muốn tự tay làm cho người một đôi giày, ta thêu hoa không được tốt, đến lúc đó nhờ tỷ giúp một tay nhé.”

Cũng không biết lần này Tam Tiểu Thư có thể ở trong phủ được bao lâu? Kiều Đào cân nhắc suy nghĩ, nói: “Vậy sau này chúng ta phải thêm sức lực rồi. Dù sao ban đêm Hi Phúc cũng muốn có người ở cùng, vậy thì đốt đèn làm giày chứ?”

Minh Phi cười gật đầu: “Tỷ nói với ta tính nết, xuất thân của mấy vị di nương nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gả nữ nhi(1)

Sáng sớm ngày thứ hai Minh Phi ở trong phòng mình dùng điểm tâm, sau ở nơi đó Trần thị gặp được Nhị Di Nương. Vóc dáng Nhị Di Nương không cao, tuổi không nhỏ, vóc người hơi đầy đặn, dáng dấp cũng không có xinh đẹp như Tứ Di Nương, nhưng ăn mặc cực kỳ xuất chúng, là một mỹ nữ phong cách.

Xinh đẹp giống Minh Tư, mắt phượng câu người, đôi môi đầy đặn hấp dẫn, tóc mây búi lên, bên trái cài một trâm ngọc san hô, trâm cài đầu cao nhất dùng san hô đỏ tươi tạc thành một đóa hoa mẫu đơn, hoa mẫu đơn rủ xuống ba chuỗi trân châu màu sắc kích thước hình dạng đều giống nhau như đút, sau đầu cài một đóa hoa điệp khảm ngọc trai, mang hoa tai ngọc trai xanh, mặc áo khoác tơ tằm xanh ngọc, đai lưng đỏ sậm, váy xanh bích thêu mười hai đóa mẫu đơn hồ điệp, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Nhị Di Nương mang trên mặt nụ cười không màng danh lợi, đoan đoan chính chính đứng ở nơi đó, cứng rắn đè ép nổi bật tất cả mọi người trong phòng xuống. Trần thị so với nàng, quá xấu; Tam Di Nương so với nàng, quá sợ hãi; Tứ Di Nương so với nàng, quá lỗ mãng.

Là một nhân vật. Trong lòng Minh Phi bình tĩnh nhìn Nhị Di Nương, mắt nhìn thẳng đi qua trước mặt nàng, đứng ở trước mặt Trần thị hành lễ: “Nữ nhi gặp qua mẫu thân. Mẫu thân vạn phúc.”

Trần thị đối với biểu hiện này của Minh Phi rất hài lòng, trong giọng nói mang theo mấy phần vui vẻ: “Nghe nói đêm qua con ngủ muộn?”

Minh Phi lo lắng nói: “Hi Phúc có chút không quen, rên cả đêm. Không biết có ảnh hưởng mẫu thân nghỉ ngơi?” Nàng sớm biết từng cử động của mình đều bị người bám sát Trần thị, vì vậy cũng không có nửa phần kinh ngạc.

Trần thị sờ sờ đầu của nàng: “Ta ở chỗ này cách xa như vậy, ồn ào không tới. Về sau ban đêm để Mai Từ ôm ra ngoài, ban ngày lại ôm trở về, đợi nó thích ứng rồi lại nói.”

Minh Phi kinh ngạc hỏi: “Mai Từ?”

“Mai từ là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh ta.” Trần thị mỉm cười giải thích: “Vốn là mỗi tý muội các con đều có một nhũ mẫu riêng, một ma ma giáo dưỡng, hai đại nha hoàn, hai tiểu nha hoàn, một ma ma thô sử. Nhưng con vừa tới, trong khoảng thời gian ngắn những người này cũng không tìm được người thích hợp, Mai Từ làm việc chịu khó, trước hết dùng nàng đi.”

Một tiểu nha đầu áo hồng váy xanh mặt mũi chính tề, mười ba mười bốn tuổi đi ra trước quỳ lạy từ biệt Trần thị, lại hành lễ với Minh Phi. Minh Phi không thể không cảm tạ Trần thị một lần.

Trần thị cùng nàng lòng như có ẩn ý với nhau, tự nói mục đích bản thân, gạt đám người Nhị Di Nương sang một bên. Cứ như vậy trong lòng Minh Từ cũng không thoải mái, lạnh lùng hừ một tiếng, khoe khoang với Minh Bội Minh Ngọc: “Hôm qua phụ thân thưởng cho ta một con khi phi thúy, các người nhìn, xanh biếc giống như nước sâu.”

Minh Bội nhìn hốt nói: “Cho ta mượn nhìn một chút?”

Minh Từ một tay nhắc dây thừng buộc khi con, khiến khi con đứng giữa không trung, ngạo mạn nói: “Cứ như vậy nhìn.”

Minh Bội nói: “Không thấy rõ.”

Minh Từ nói: “Nhưng nhìn khi con chính là nhìn như vậy.” Nói qua ngụ ý liếc nhìn Minh Phi một cái.

Minh Phi cúi đầu, mắt diếc tai ngơ. Tứ Di Nương lại vì Minh Từ khi dễ Minh Bội, khó tránh khỏi tức giận bất bình: “Ngũ Tiểu Thư, hôm qua lão gia không phải cũng cho con một đôi khuyên tai lam bảo thạch sao?”

Minh Bội không nói, lại há hê liếc Minh Phi, Minh Phi vẫn là một vẻ mặt lão tăng nhập định. Ngược lại Minh Ngọc, tức giận nhếch miệng nhỏ nhắn.

Nhị Di Nương nhân cơ hội mắng chửi Minh Từ: “Con làm tý tỷ như vậy sao? Muội muội muốn xem thì cho muội muội liếc mắt nhìn như thế nào? Lúc tới ta nói gì với con? Còn không xin lỗi Tam tỷ tỷ?” Vừa quay đầu nhìn Trần thị cười: “Tỷ tỷ, đều tại ta bình thường chiều hư đứa nhỏ này, tuổi càng lớn càng không hiểu chuyện.”

Trần thị thổi mạnh bọt trà trong chén, cũng không thèm nhìn nàng một cái: “Người thật sự phải quan tâm nhiều hơn. Dù là nữ nhi thứ xuất, cũng nên cư xử đúng mực, nếu không tương lai vứt mặt mũi của Thái gia này!”

Da mặt Nhị Di Nương không thể không rút lại, đảo mắt lại cười khanh khách đáp, tiến lên lời kéo tay Minh Phi cười đến thân thiết cực kỳ: “Suốt mười năm qua, Tam Tiểu Thư cũng đã lớn thành đại cô nương rồi, ta vừa nhìn thấy Tam Tiểu Thư, cũng nhớ tới phu nhân quá cố, ai nha, người tốt như vậy, thật sự là. . . .Phu nhân nếu gặp được, không biết sẽ vui mừng đến mức gì.” Âm thanh ghen ghét.

Minh Phi phối hợp cúi thấp đầu, không nói một lời. Mặt Trần thị không chút thay đổi, nhưng nha đầu ma ma hầu hạ bên cạnh nàng đều lộ ra bộ dáng tức giận bất bình. Đôi mắt Tứ Di Nương xoay chuyển liến thoắng, nghiêng mắt nhìn Trần thị lại nghiêng mắt nhìn Nhị Di Nương, hưng phấn như xem kịch hay. Tam Di Nương trước sau như một cúi thấp đầu, gương mặt chất phác.

Nhị Di Nương biểu diễn đủ rồi, cầm tay đề khoe mắt, khoa trương nhẹ nhàng đánh mặt của mình một cái, nhìn Trần thị cười nói: “Nhìn cái miệng ta này, quá cao hứng vui mừng khi nói đến những chuyện kia, tỷ tỷ cũng dùng cùng ta so đo.”

Trần thị cười còn rực rỡ hơn nàng: “Tỷ muội nhà mình nói những lời khách khí làm cái gì? Đúng rồi, Minh Phi, đây là Nhị Di Nương.”

Lúc này Minh Phi mới hô một tiếng di nương, Nhị Di Nương thân thiết lời kéo tay của nàng: “Tam Tiểu Thư, hôm qua Tứ muội muội người không hiểu chuyện, nói lung tung chuyện không nên nói, lão gia, phu nhân và ta hôm qua đều đã trừng phạt nàng, Tam Tiểu Thư là tỷ tỷ, cũng dùng cùng so đo.”

Minh Phi ngượng ngừng lắc đầu: “Sẽ không.” Trong lòng lại nghĩ tới, Nhị Di Nương cũng thật biết nâng cao thân phận của mình, một cái liềm nâng địa vị một thiếp thất như nàng cùng Thái lão gia, Trần thị thành một loại rồi. Lương thiếp này quả nhiên là không giống nhau, đặc biệt là ở trong nhà Thái gia lớn xộn lung tung này, nếu như nhà mẹ Trần thị không đè ép Thái Quốc Đống, chỉ sợ nàng còn muốn bay lên trời đi.

Nhị Di Nương liền bắt đầu quát lớn Minh Từ: “Xem Tam tỷ tỷ người kia, hiểu chuyện hơn người. Còn không qua đây nhận lỗi với Tam tỷ tỷ?”

Minh Từ liếc mắt, lòng không phục đi tới, qua loa cúi đầu trước Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, hôm qua là ta không đúng.”

Minh Phi cười híp mắt nói: “Không sao. tỷ muội không khách khí.” Nàng nhìn thấy Nhị Di Nương không biến sắc quan sát nàng. Nhóc con, muốn nhìn thì nhìn đủ đi! Mặc dù không có tuổi tác lớn, không có kinh nghiệm tranh đấu phong phú, nhưng ta đây cũng không phải là tiểu nha đầu ngốc mặc cho người nhào nặn. Người không phải gây sự nói ta một ngày chỉ biết tranh cường ác đấu, mắng thân sinh phụ mẫu sao? Lúc này vừa đúng cho người ta xem một chút, rốt cuộc là ai thích tranh cường ác đấu nhất, người nào dịu dàng đôn hậu nhất.

Trần thị đề ly trà trong tay xuống: “Tốt lắm, nếu hiểu lầm đã hóa giải, mấy người tỷ muội các con về sau có thể phải hảo hảo sống chung, không làm cho người khác chê cười, mặt mặt Đồng Tri phú!”

Lại nắm cơ hội lời lẽ đánh thếp nói Minh Từ mấy câu: “Con cũng là cô nương mười tuổi, không coi là nhỏ, bình thường làm việc vẫn là coi là thỏa đáng, nhưng hôm qua con làm thật sự không ra dáng! Tam tỷ tỷ cùng con là tỷ muội ruột thịt, nàng đường xa đến, từ nhỏ ăn rất nhiều khổ sở, con không đau lòng nàng, không thông cảm nàng, ngược lại nhục nhã nàng. Tứ Di Nương là mẹ kế của con, nàng quan tâm con mới lời kéo con...Con lại có thể nào vừa bắt vừa đánh vừa cắn vừa mắng nàng? Thật sự không ra thể thống gì! Con là tiểu thư Thái gia, cũng không phải là cô nương nhà nghèo không hiểu quy củ không làm được việc lớn không có giáo dục!”

Minh Tư bĩu môi, hừ hừ lên tiếng: “Nữ nhi nhớ.”

Nhị Di Nương rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc trong mắt. Bên trái một câu cửa nhỏ nhà nghèo, bên phải một câu không hiểu quy củ không làm được việc lớn không có giáo dục, nằng dù là thiếp, cũng là kiệu hoa nghiêm chỉnh mang tới cửa, lương thiếp trong sạch, nơi nào kém thứ xuất lùn xấu xí này? Nàng ở nhà cũng là vợ cả sinh dưỡng, ăn sung mặc sướng, nô tì gọi một tiếng đại tiểu thư. Phải nói kém ở nơi nào, đơn giản kém ở nhà cửa sa sút, không có phụ huynh đặc lực che chở thôi. Tự mình xui xẻo không tính, còn ngay cả con gái của mình cũng cống cái vỏ bọc thứ xuất.

Minh Phi cười thâm, Trần thị cũng thói quen nói lời xã giao, cảm thương đeo gậy, mở miệng một tiếng nữ nhi thứ xuất, tiểu môn tiểu hộ, luôn mồm luôn miệng tuy nhiên cũng không làm mất mặt mũi Đồng Tri phủ cùng Thái lão gia, làm cho người ta muốn phản bác cũng không thể nào phản bác. Nhưng nghe được Trần thị nói rõ là đại cô nương mười tuổi, trong lòng lại cảm giác có chút buồn bã. Minh Tư so với nàng còn nhỏ hai tháng, cô nhân có thói quen xem tuổi mụ, nằng tới hơn hai năm còn chưa có thích ứng. Chưa tới vài năm nữa, nằng phải quan tâm một chuyện đại sự khác.

Trần thị dạy bảo Minh Tư xong, biểu diễn một chủ mẫu tiêu chuẩn, mới uy nghiêm nói: “Hôm nay trừ nhị tiểu thư ra, ta gọi mọi người tới là có chuyện muốn an bài. Từ nay trở đi chính là đại sự của Nhị tiểu thư, trong nhà muốn đãi khách, đến lúc đó những người có mặt mũi đều sẽ tới làm khách. Tuy là gả nữ nhi, nhưng đây là đại sự đầu tiên sau khi lão gia khởi phục, cần phải làm thuận lợi vui vẻ náo nhiệt, ta cùng lão gia thương lượng qua, đây là đại sự, mỗi người phải xuất ra một phần lực.”

Nàng dừng một chút, nhìn Nhị Di Nương nói: “Lão gia nói với ta, Nhị Di Nương lớn tuổi hơn chừng chục, làm việc chu đáo trầm ổn, có thể giúp ta làm rất nhiều chuyện quan trọng. Ta hết sức chấp nhận.”

Trong mắt Nhị Di Nương dẫn theo ánh sáng nhìn về phía Trần thị, nói: “Lão gia cùng phu nhân khen sai rồi, chỉ cần ta có thể làm, nhất định không chối từ vất vả.”

Trần thị cười híp mắt nhìn Nhị Di Nương: “Biết muội muội không giấu giếm và lại có thể làm. Ta cảm thấy, muốn đãi khách, khó khăn nhất quan trọng nhất chính là một chữ ăn. Những khách nhân chỉ có ăn uống vui vẻ mới có thể tâm tình tốt.”

Nhị Di Nương cười nói: “Tỷ tỷ nói cực phải. Ta nhất định làm tốt chuyện này.”

Chuyện phòng bếp là công việc béo bở, thực đơn có những thứ gì Trần thị đã sớm mời đại sự phụ Xan Hà Hiên nghĩ tốt, chỉ cần làm từng bước mua đồ, làm, đưa lên là được, có thể vơ vét lại không dễ dàng phạm sai lầm, dễ dàng xuất sắc nhất. Từ Di Nương không khỏi ghen tỵ nhìn Nhị Di Nương, miệng Tiểu Hồng cũng không kiềm hãm được trề môi, cái lão sắc quý đó làm sao lại thiên vị như vậy? Lại cảm thấy Trần thị thật là uất ức, vừa hận Nhị Di Nương tuổi đã một xấp dày mà còn dụ dỗ.

Từ Di Nương nghĩ đi nghĩ lại xê dịch đến bên cạnh Tam Di nương, lặng lẽ đâm đâm Tam Di Nương, làm ra vẻ mặt khinh thường.

Tam Di Nương cúi thấp đầu, giống như cọc gỗ. Chính nữ nhi nằng gả đi, lão gia phu nhân cho thể diện lớn, nằng còn có cái gì không biết đủ, sao dám đánh vào?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Gả nữ nhi (hai)

Chương 38: Gả nữ nhi (hai)

Editor: Thư

Lại không nói đến tất cả mấy vị di nương đều có toan tính nhỏ nhỏ riêng, Trần thị chậm rì rì uống một ngụm trà, lại chậm rãi nói: “Bây giờ, khó khăn nhất là bảo quản chén bát chum đĩa. Đúng rồi, ta đây phải nói rõ một chút, lần này đồ sứ phải dùng trong phủ cũng không phải sứ thô có thể dễ dàng mua bên ngoài, cũng không phải là mặt hàng thường dùng trong quán rượu, mà là mượn từ tất cả các phủ đến, đồ sứ đầy đủ các loại kiểu dáng, quý trọng lắm. Nếu làm hư không phải chuyện bồi một hai cái, mà phải bồi trọn cả bộ, nếu là mỗi bộ đều đánh nát một hai cái như vậy, bổng lộc cả năm của lão gia nhà chúng ta cũng không đủ đền. Bồi tiền vẫn chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là thể diện.”

Nghe nằng nói như vậy, trên mặt mấy di nương đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn là cũng chỉ là gả một thứ nữ mà thôi, hơn nữa xuất thân của mẹ đẻ cũng không cao, phu gia cũng không phải là nhà đại phú đại quý gì, chỉ cần ngoài mặt ổn thỏa một chút, không bị người ta nói tới nói lui là được, hơn không cần phải đến từng nhà mượn đồ sứ quý giá làm gì. Giống trống khua chiêng như vậy là muốn làm gì đây?

Nhị Di Nương như có điều suy nghĩ, trên mặt Tam Di Nương đều là cảm kích, Từ Di Nương lại ghen tỵ không dứt, Trần thị nhìn thấy hết nét mặt của mọi người, vẻ mặt vẫn không thay đổi, âm thầm hà hê. Nàng cố ý làm long trọng như vậy vì ba nguyên nhân.

Thứ nhất là để Thái lão gia vui lòng. Thái lão gia có đại tang mới hồi phục, lại mang tiếng là môn sinh của Đế Sư Chung Thái Phó đại nhân, rất là phong quang, nhưng phong quang này ngày thường khó được hiển lộ, chỉ có mượn việc hiếu hi thể hiện ra; thứ hai, Thái lão gia có đại tang ba năm, trong nhà không khoản tiền nào có thể thu, nhân khẩu lại đông đảo, hàng năm lại phải chuẩn bị chút phí cho Chung Thái Phó và cấp dưới trong kinh giúp đỡ chi điểm, chỉ có ra lại không vào được dẫn đến kết quả chính là trong kho trống không, phải mượn cơ hội này kiếm đầy túi chứ; thứ ba, là vì chính bản thân Trần thị. Nàng mới vừa gả tới, còn chưa có đứng vững, phải mượn cơ hội này phát huy thật tốt một phen, tạo nên hình tượng hiền huệ đại độ trong lòng Thái lão gia và các phủ ở Thủy thành —— nàng cũng không thể không công làm cho người ta không đứng?

Nàng cũng không sợ phủ đệ nhà ai ở Thủy thành phủ nhà ai không đến, hoặc đến qua loa cho xong. Thứ nhất, nhà mẹ nàng có những nhân vật mấu chốt, tỷ như bá phụ của nàng Tri Phủ đại nhân, đến lúc đó đám người bá mẫu Tri Phủ phu nhân nhất định sẽ xuất hiện. Nhân vật số một Thủy thành là Tri Phủ đại nhân cùng phu nhân cũng tự mình giá lâm, còn ai dám ngại tiệc mừng này là gả một thứ nữ không có cấp bậc, tìm cơ không đến chứ? Chỗ tốt của đại gia tộc chỗ tốt chính là tại chỗ này, mặc kệ bình thường hẹp hòi bao nhiêu, nhưng thời khắc mấu chốt nhất định sẽ luôn đứng chung một chỗ.

Thứ hai, Thái lão gia cũng coi như nhân vật số hai ở Thủy thành, vừa là môn sinh của Thái Phó đại nhân, ai sẽ có ý làm mặt mũi của hắn? Phàm là kẻ lặn lội chốn quan trường, chút thể diện này thế nào cũng sẽ cho thôi. Mượn chuyện đồ sứ này, thật ra chính là nàng ngầm mượn cơ hội thông báo tất cả các phủ, Thái phủ có ý muốn long trọng tổ chức hôn sự này thật lớn, mời mọi người đến.

Trần thị nói: “Chính vì chuyện này liên quan đến nhiều sự hệ trọng, ta quyết định giao cho Nhị Di Nương quản. Để cho tiện quản lý, người phụ trách phải lấy ra kiểm lại đồ sứ, còn phải quản cả chuyện mang thức ăn lên, tránh cho đồ sứ này qua tay nhiều người, quá nhiều người quản lý sẽ lại có người đùn đẩy trách nhiệm.” Nàng cười tùm tùm nhìn Nhị Di Nương: “Ta nghĩ rằng, lúc trước muội muội từng trông nom việc nhà suốt ba năm, tình huống trên dưới trái phải trong nhà cũng hết sức quen thuộc, chuyện như vậy không do người làm thì không ai thích hợp hơn nữa. Trừ người ra, lão gia và ta thật đúng là không tin được những người khác.”

Lúc này Minh Phi đã lí giải đầu đuôi nguyên nhân kết quả của việc này đại khái trong đầu, đây chính là kẻ một mũi tên trúng hai đích của Trần thị. Chẳng những mượn cơ hội làm Thái lão gia vui lòng, còn có thể đào hầm cho Nhị Di Nương nhảy xuống, đầu Nhị Di Nương biết rõ là một cái hồ vẫn không thể không trọn tròn mất nhảy xuống.

Bởi vì trước mặt có Thái lão gia đè ép, nàng ta không dám công khai coi nhẹ mặt mũi của Thái lão gia, cho nên coi như không vui mừng, có khó khăn hơn nữa cũng phải cắn răng nhận lấy, mà không dám nói mình làm không được cái đó, dù sao đây là do chính nàng ta đòi hỏi trước mặt Thái lão gia!

Thử nghĩ đến tổ chức chuyện vui này, nhiều người tay chân lẫn lộn, dù là người luôn luôn thận trọng vẫn những thời khắc thiếu thận trọng, làm thế nào mà một cái chén cái đĩa cũng không hư hao? Huống chi muốn động chút tay chân khiến đồng chén đĩa có chuyện không may, thật là chuyện dễ dàng đến không thể dễ dàng hơn nữa. Nếu như Nhị Di Nương không muốn bản thân mình bôi, thì phải đẩy đồng tổn thất này lên người bọn quan sự, quan sự lại đẩy những tổn thất này đến từng người phụ trách cụ thể. Những người phụ trách cụ thể đều là những kẻ thấp cổ bé họng, làm gì có tiền tài mà bôi? Bôi không được thì phải làm thế nào? Tất nhiên sẽ nghĩ đủ phương pháp đùn đẩy trách nhiệm, trách nhiệm này đẩy tới đẩy lui sẽ ra mâu thuẫn.

Khi bị kịch xảy ra rồi, Nhị Di Nương chỉ có hai lựa chọn, một chính là cầm tiền riêng của chính mình ra ngoài bôi, còn lại chính là huyền não thật xôn xao, làm

đến khi phía dưới não loạn, chọc cho người người oán trách, dĩ nhiên cuối cùng cũng chỉ thể hiện nàng ta hành sự bất lực. Không cần phải nói, chuyện này tất nhiên một món nợ khiến người ta hao tâm tổn sức.

Nhị Di Nương là kẻ thành tinh nhiều năm, sao lại không biết chỗ mờ ám cùng ảo diệu trong này, sắc mặt lập tức liền có vẻ khó chịu thấy rõ, nhưng lại không tiện từ chối, chỉ có thể trầm mặt không nói lời nào.

Chỉ là phụ trách quản lý đồ sứ cùng mang thức ăn lên, nghe thì đơn giản, nhưng thực tế đây là khâu khổ nhất phiền nhất lại không có được chỗ tốt nào, hơn nữa hai việc nối liền nhau, Nhị Di Nương hoàn toàn không có cơ hội đùn đẩy trách nhiệm.

Tứ Di Nương chu đôi môi đỏ hồng một cái rồi trở lại bình thường, miệng mở lớn: “Mẫu tỷ tỷ, lão gia cùng phu nhân thật coi trọng người, trong mấy người chúng ta cũng chỉ có người có thể đảm nhiệm đại sự, cũng đừng có phụ lão gia và phu nhân đã tín nhiệm nha.”

“Ta đương nhiên sẽ hết sức làm xong việc này.” Nhị Di Nương hung hăng đâm Tứ Di Nương một cái, nhưng Tứ Di Nương không để ý, nàng ta rất đắc ý với câu “Có thể đảm nhiệm đại sự” của mình, nàng ta cũng học được văn vẻ rồi.

Nhị Di Nương cũng không cam đoan tay chịu trời, nhìn Trần thị nói: “Tỷ tỷ, chuyện liên can lớn như vậy, khách tới cũng nhiều, ta sợ là không giúp được, không bằng để Tứ Di Nương cho ta giúp một tay như thế nào?” Nếu xui xẻo mọi người cùng nhau xui xẻo, nàng ta cũng không tin cuối cùng mọi thứ đều là lỗi của nàng ta.

Tứ Di Nương vừa nghe, mặt đẹp thất sắc, đôi tay phe phẩy loạn lên: “Bệnh của Diệu Nhi còn chưa hết đây. Ta chưa từng trông nom chuyện nhà, chẳng những không giúp được người, ngược lại sẽ thêm phiền.”

Trần thị cau mày nói: “Chưa từng trông nom cũng phải bắt chước! Người phải chăm sóc Diệu Nhi là chuyện phải, nhưng cũng không thể vì vậy mà cái gì cũng không làm, trốn sang một bên tránh quấy rầy. Bắt đầu từ ngày mai, trong phủ sẽ có khách lục tục tới tới đi đi, nhiều người nhiều chuyện lộn xộn dễ dàng xảy ra sai lầm. Quan trọng nhất chính là quản chặt tất cả nha đầu ma ma trông cửa ở các viện các phòng, trông chừng nhà cửa cho tốt. Việc người cần là, chính là bắt đầu từ giờ cho đến hết đêm, mỗi ngày dẫn theo người tuần tra tất cả các phòng tất cả các viện tất cả các kho, không thể phạm sai lầm!”

Lên mặt chính là chuyện nàng thích làm, lại còn có thể mượn cơ hội ngáng chân người ta, Tứ Di Nương cười lên: “Cái này tỷ thiếp biết nên sao làm sao đây, phu nhân cứ yên tâm.”

Trần thị thổi bọt trà, thân nhiên nói: “Còn nữa, các tiểu thư đã nghe rõ rồi đấy, mấy ngày nay không có việc gì thì không cần đi loạn, càng không cho phép sanh sự. Đặc biệt, mong mọi người cũng quản chặt người trong viện mình, người của viện nào dám sanh sự, tội thêm một bậc! Tuyệt không dễ dàng tha thứ. Tứ Di Nương, sau khi giải tán người phải đi đến viện của mấy vị công tử truyền lời ta nói. Tốt lắm, lời ta muốn nói đều đã nói xong rồi, mọi người cứ theo đó mà đi làm việc thôi.”

Dư ma ma lấy chìa mở rương, đem bản đối chiếu lấy ra đưa cho Nhị Di Nương cùng Tứ Di Nương.

“Muội muội, tất cả các đương gia phu nhân của các phủ, ta đã hỏi trước đó rồi, bây giờ người liền an bài nhân thủ đến tất cả các phủ thu đồ đến đây, kiểm lại ghi vào danh sách thôi.” Trần thị cười như không cười nhìn Nhị Di Nương, đưa một tờ giấy viết chỉ chút chẳng chút sang, “Đây là danh sách tân khách, tổng cộng 91 bản. Người nhận đồ sử trở về, nhớ trước tiên sai nhân thủ an bài một chút, phải phân người nào ngồi đâu, món ăn nào nên lên trước, trình tự mang thức ăn lên như thế nào, làm rõ một chút đi.”

Sắc mặt của Nhị Di Nương đã hòa hoãn lại, cười tủm tỉm nhận giấy đối chiếu cùng danh sách tân khách: “Tỷ tỷ, muội muội nhất định làm xong chuyện này.”

Trần thị thấy nàng ta thu thập tâm tình nhanh như vậy, hơi kinh ngạc, cũng cười nói: “Có những lời này của người ta liền yên tâm, mọi người phải đồng tâm hiệp lực làm xong đại sự này mới đúng.”

Tam Di Nương ngập ngừng nói: “Phu nhân, tỷ thiếp làm cái gì đây?”

Trần thị cười lên: “Việc người cần, chính là phụ trách làm cho Nhị Tiểu Thư nhà chúng ta thật vui mừng mà xuất giá, giúp nàng ăn được ngủ được.” Người giống như Tam Di nương như vậy căn bản không có nửa điểm uy hiếp với mình, sau khi Minh Nhã gả sang nhà chồng có cái gì vẫn phải dựa vào mình cho nàng mặt mũi, chỉ cần có sở cầu sẽ có kiên ky, lấy lòng lôi kéo một người cũng không có tổn thất.

Thứ nữ nhà khác sắp phải gả đi, mẹ đẻ của mình chỉ có thể thừa dịp đêm khuya vắng người len lén đi nói vài lời tâm sự, còn sợ bị mẹ cả biết. Lúc gả, tư cách kẻ cận càng không có, chỉ có thể đứng xa xa nhìn. Đây là cố ý cho mẹ con mình cơ hội gặp nhau, Tam Di Nương cảm kích đến nỗi nước mắt đều đang dâng trong hốc mắt, tiến lên hai bước, hành lễ thật sâu với Trần thị: “Tỷ thiếp cảm ơn phu nhân.”

Trần thị khẽ mỉm cười, bảo tất cả các di nương tiểu thư giải tán, lệnh ma ma quản sự trông cửa đi lên nhận việc. Minh Phi dắt tay Minh Ngọc đi tới cửa, Ngọc Bàn cười tủm tỉm tiến lên ngăn hai người: “Ngày hôm trước không phải Tam Tiểu Thư nói thích khăn tay nô tỳ làm sao? Nơi này của nô tì còn có nhiều, mời Tam Tiểu Thư đi phòng sát vách chọn một khối có được không ạ?”

Minh Phi nói: “Người không phải đang làm nhiệm vụ sao?”

Ngọc Bàn nhìn Trần thị một cái, nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì, chỉ một lát mà thôi, không dây dưa được bao lâu.”

Lúc này gọi riêng muốn nói cái gì với mình đây? Minh Phi cười đồng ý rồi. Bởi vì thấy Minh Tư cùng Minh Bội ở một bên ngảnh cổ nghe, liền cười hẹn họ: “Hai vị muội muội muốn đi phòng ta ngồi một lát hay không?”

Minh Bội còn chưa mở miệng, Minh Tư liền khinh bỉ nói: “Không đi, sợ dính xúi quẩy.”

Đã sớm biết có thể như vậy, Minh Phi cười nhạt, giao Minh Ngọc cho nữ hầu, dặn các nàng đến phòng mình trước, bản thân mình xoay người đi theo Ngọc Bàn đến gian phòng nhỏ cách vách.

Chung quanh bàn vuông bày mấy băng ghế dài, một cái tủ dài tựa vào tường, đây vốn là phòng nghỉ ngơi của các nha đầu ma ma đang làm nhiệm vụ, giờ phút này tất cả mọi người ở bên ngoài rồi, trong nhà liền chỉ có hai người Ngọc Bàn cùng Minh Phi.

Ngọc Bàn lấy từ trong ngăn kéo ra năm sáu chiếc khăn màu sắc phấn nộn tới Minh Phi nhìn: “Tam Tiểu Thư nhìn chiếc khăn hồng thêu Tử Đằng này như thế nào? Vừa đúng lúc xứng đôi với một thân áo ngài mặc hôm nay; nhìn lại xem, màu xanh nhạt thêu cúc tơ vàng cũng không tồi.”

“Đều nhìn thật đẹp, làm ta xem hoa mắt đấy.” Minh Phi chăm chú nhìn lên khăn tay, Ngọc Bàn nhân cơ hội đi tới cửa nhìn xung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, bước nhanh trở lại sờ từ ngăn kéo ra một cái hộp con tới mở ra bỏ trước mặt Minh Phi: “Tam Tiểu Thư, đây là phu nhân sai nô tỳ đưa cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41: Gả nữ nhi (3)

Chương 39: Gả nữ nhi (3)

Một đôi lược cài bạc được đặt nằm trên vải nhung màu đỏ (ở cổ đại lược là tên gọi chung), không lớn, nhưng hoa văn rất tinh mỹ, chế tác rất tinh xảo.

Không phải rất quý giá, nhưng lại làm cho người ta nhìn thấy rất ưa thích. Minh Phi mơ hồ đoán được một chút, vẫn làm ra vẻ không hiểu nhìn Ngọc Bàn: “Ngọc Bàn tỷ tỷ, đây là?”

Ngọc Bàn cười nói: “Sau này Nhị tiểu thư xuất giá, các di nương tiểu thư trong nhà đều sẽ đi thêm trang cho nàng. Phu nhân sợ Tam Tiểu Thư tới vội vàng không có thời gian chuẩn bị, nên chuẩn bị trước cho người rồi. Cho ngay trước mặt những người khác, lại sợ bị nói linh tinh, nói phu nhân nặng bên này nhẹ bên kia, cho nên mới sai nô tỳ lặng lẽ cho người.”

Đây chính là muốn mình đừng nói ra ngoài. Minh Phi cảm kích nói cảm tạ, lại hỏi Ngọc Bàn: “Thế Lục tiểu thư cũng phải cho à?”

Ngọc Bàn nói: “Đó là đương nhiên. Chỉ là Lục Tiểu Thư đã sớm chuẩn bị tốt đặt ở chỗ nhũ mẫu của nàng. Ý của phu nhân là nên cho sớm không nên chậm trễ, lúc này để người dẫn Lục Tiểu Thư cùng đi đến viện của Nhị tiểu thư.”

Chỉ sợ là đã quá muộn rồi? Minh Phi gật đầu đồng ý, lại tiện tay lấy ba cái khăn đắp lên đôi lược bạc kia, gọi Kiều Đào đi vào bưng cái hộp, cùng nhau trở về phòng. Còn chưa đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng Minh Ngọc khoan khoái cười ha ha xen lẫn tiếng kêu yếu ớt của chó con, còn có tiếng khô sở khuyên can của Chu ma ma - nhũ mẫu của Minh Ngọc: “Lục Tiểu Thư, như vậy không hợp quy củ. Nếu để Hoa ma ma thấy.....”

Minh Ngọc đặc ý nói: “Hoa ma ma không có ở đây.”

Đây là đang làm cái gì? Minh Phi bước nhanh hơn, tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa vội vàng hành lễ, vén rèm muốn thông báo, Minh Phi phẩy tay với nàng, thả nhẹ bước chân đi vào.

Đội thấy rõ tình hình trong phòng, Minh Phi không khỏi mỉm cười. Một đôi thật khá ái. Minh Ngọc đứng ở trước mặt Hi Phúc, mắt lớn trừng mắt nhỏ giằng co cùng Hi Phúc, Hi Phúc muốn đi qua phía bên trái, nàng liền nhảy qua bên trái ngăn lại, Hi Phúc đi qua phía bên phải, nàng lại nhảy qua bên phải. Hi Phúc kêu ư ư, xoay người lui về phía sau, Minh Ngọc học nhảy cóc, từ sau lưng Hi Phúc lướt qua đỉnh đầu của nó rồi thẳng ở trước mặt nó, Hi Phúc bị hoảng sợ thất kinh, liên tục lui về phía sau, phô trương thanh thế sửa điện cuồng một trận.

Suy cho cùng chỉ là đứa bé sáu tuổi, hành động như vậy rất bình thường. Nhưng bởi vì sinh trưởng ở trong gia đình như thế này, liền biến thành không hợp quy củ. Minh Phi dứt khoát ngồi xuống ở trên một chiếc ghế, nhìn Minh Ngọc cùng Hi Phúc đấu với nhau.

Chu ma ma nhìn thấy Minh Phi, đang muốn tiến lên hành lễ, Minh Phi nháy mắt với bà, đưa dai hô lên một tiếng: “Hoa ma ma, bà đã về rồi?”

Minh Ngọc sợ hãi mong đập xuống đất, lúm lét nhìn xung quanh: “Hoa ma ma ở đâu?” Trong nhà này nàng sợ nhất chính là Thái lão gia cùng Minh Tư, tiếp theo chính là Hoa ma ma. Ngày hôm qua nàng nghịch ngợm, dùng nước trà tươi hai quyển sách, vì vậy Hoa ma ma dùng thước đánh bàn tay nàng, nàng khóc đi tố cáo với Thái Quang Đình, ngược lại bị Thái Quang Đình mắng một trận, nàng liền tự động xếp Hoa ma ma vào một trong những nhân vật không chọc nổi.

Các nha đầu ma ma đều che miệng cười lên. Minh Ngọc thế mới biết mình bị Minh Phi trêu, giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt dâng lên sương mù, tức giận nhìn Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, tỷ không phải là người tốt, tỷ cũng ăn hiếp muội.”

Minh Phi thấy nàng thật sự muốn khóc, vội qua kéo nàng: “Mèo thích khóc, chộc muối chơi thôi, như vậy mà cũng khóc?”

Minh Ngọc càng tức giận: “Muội mới không phải mèo thích khóc, muối nhiều nhất là làm chó thích khóc.”

Minh Phi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Minh Ngọc đỡ tay của nàng đứng dậy, bĩu môi nói: “Dù sao thì muối cũng không làm mèo.”

Chu ma ma nhỏ giọng giải thích cho Minh Phi nghe: “Tứ Tiểu Thư nuôi một con mèo trắng lớn, rất hung dữ, quào Lục Tiểu Thư bị thương nhiều lần. Lục Tiểu Thư có chút sợ.”

Mèo hung dữ ở chỗ nào, rõ ràng là chủ tử có ý phóng túng. Ánh mắt Minh Phi u ám, ôm Minh Ngọc nói: “Được, Minh Ngọc làm chó thích khóc, không làm mèo thích khóc.”

Minh Ngọc vẫn mắt hững: “Tam tỷ tỷ, ca ca cũng thiên vị.” Thấy Minh Phi không hiểu, nàng chỉ vào Hi Phúc nói: “Ca ca có cái gì cũng chỉ cho một mình tỷ, không thể cho muội một con à? Ca ca thiên vị, tỷ và muội cùng đi mắng huynh ấy.”

Minh Phi cười nói: “Đó là bởi vì trước kia tỷ tỷ đã từng nuôi một con chó, sau đó tỷ tỷ và nó tách ra rất đau lòng, ca ca sợ tỷ tỷ khóc, cho nên mới tìm Hi Phúc để an ủi tỷ tỷ mà.”

Minh Ngọc sờ lỗ mũi, trầm tư một lát, nói: “Được rồi, muội không tức giận với ca ca nữa. Sau này tỷ cho muội cùng chơi với Hi Phúc được không?”

Minh Phi nói: “Muội thích cùng nó chơi đùa như thế nào cũng được. Nhưng phải chú ý đừng để nó cắn muội, cũng đừng làm đau nó.” Nơi này cũng không có thuốc ngừa chó dại để tiêm vào cho chó trước, rất có thể là một phát trí mạng.

Minh Ngọc thỏa mãn gật đầu: “Muội bảo đảm sẽ không làm đau nó.” Nói xong ngồi chồm hổ xuống chạm nhẹ vào đầu Hi Phúc: “Đừng sợ, ta sẽ không cắn ngươi.” Bọn nha đầu lại phát ra một trận tiếng cười.

Minh Phi thương lượng với Chu ma ma: “Ta muốn cùng Lục Tiểu Thư đi thăm Nhị tiểu thư một chút.”

Quả nhiên Chu ma ma đã sớm có chuẩn bị, vội lấy ra một cái hộp từ trong lòng ngực đưa tới cho Minh Phi xem: “Đã sớm chuẩn bị xong.”

Minh Nhã và Minh Bội cùng ở trong một tiểu viện ở phía tây Thái phủ, bởi vì trong viện phía Tây trồng hải đường, lúc hoa nở rộ đầy sân như gấm thêu rực rỡ, cho nên viện được gọi là Ý Tú. Lúc này hải đường đã đâm chồi, nổi bật lên sức sống dồi dào khắp cả khu vườn.

Kết cấu phòng ốc bên trong viện hiện lên hình chữ u, một gian ở giữa ba gian chánh phòng không có ai ở, làm thư phòng chung. Minh Nhã là tỷ tỷ, liền chiếm chánh phòng cùng một dãy sương phòng phía đông, Minh Bội chiếm gian phòng phía tây.

Minh Phi cùng Minh Ngọc mới vào viện liền đụng phải Tam di nương. Tam di nương nghe nói hai người tới thăm Minh Nhã, thật vui vẻ đón hai người vào, sai người ngâm trà ngon.

Minh Nhã nằm ở trên giường mi nhân, trên mặt cùng trên tay đều thoa đầy bột loăng (*) màu trắng thật dày, tỏa ra một mùi thuốc bắc nồng nặc. Nghe có người đi vào, mở mắt ra nhìn thấy là Minh Phi và Minh Ngọc, liền muốn ngồi dậy, mới vừa lắc lư, bột trên mặt liền rơi xuống, không khỏi luống cuống tay chân một trận, lúng túng không thôi.

(*)糊糊 Giống như một loại mặt nạ, làm bằng bắp, bột mì nấu cho kẹo lại.

Từ xưa đến nay nữ nhân đều thích làm đẹp, Minh Nhã đây cũng là vì hôn lễ sau này mà chuẩn bị. Minh Phi vội nói: “Nhị tỷ tỷ, tỷ không cần phải như thế, nằm là được rồi. Ta cùng Minh Ngọc chỉ tới thăm tỷ một chút, chúng ta nói chuyện cùng di nương là được.”

Minh Nhã nói xin lỗi: “Thật là thất lễ với hai vị muội muội.”

Minh Phi cười nói: “Nhị tỷ tỷ khách khí.”

Minh Ngọc mặc kệ các tỷ tỷ khiêm nhường nhau, mình chỉ hiếu kỳ tiến tới, trước nhử mũi ngửi một cái, sau đó đưa một ngón tay ra quẹt một chút bột ở trên mu bàn tay của Minh Nhã muốn bỏ vào trong miệng mình: “Đây là cái gì?”

Chu ma ma vội vàng kéo tay của nàng, cầm lấy khăn lau cho nàng: “Tiểu tử tông, người muốn làm gì?” Cũng không quản ăn được hay ăn không được, cái gì cũng bỏ vào trong miệng, nếu để cho Đại công tử biết chẳng phải lột da của mình sao?

Minh Ngọc xem thường cười: “Sợ cái gì? Ta cũng chỉ muốn ném thử xem là cái gì thôi mà. Một mùi thuốc nồng nặc, Nhị tỷ tỷ làm cái gì vậy? Tại sao phải lấy thuốc đắp ở trên mặt cùng trên tay vậy? Là không thoải mái sao? Đại phu nào kê toa thuốc vậy? Kỳ quái như thế?”

Tam di nương vội nói: “Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị. Nhị tiểu thư rất tốt.”

Lỗi tai Minh Nhã bỗng chốc đỏ lên, cũng không tiện giải thích nói đây là phương thuốc Tam di nương tìm đến, nghe nói bôi lên mặt có thể làm cho da trở nên trắng nõn mịn màng, đợi đến hôm thành thân đồ trang điểm sẽ ổn thỏa hơn, người cũng sẽ xinh đẹp hơn.

Minh Phi âm thầm buồn cười, kéo Minh Ngọc đang quấy rối đến bên cạnh điểm một cái lên mũi của nàng: “Buổi sáng muội chưa ăn điểm tâm sao? Đói bụng đến mức muốn ăn bột thoa trên mặt Nhị tỷ tỷ?”

Minh Ngọc nhất quyết không buông tha nói: “Tam di nương, nói cho ta biết là cái gì vậy ạ, ta cũng muốn bôi.”

Tam di nương không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ nàng nói: “Cái này chỉ có người lớn mới có thể thoa, làm như vậy là để đắp trên mặt cho thoải mái. Lục Tiểu Thư còn nhỏ, không thể thoa.”

Lúc này Minh Ngọc mới thôi, rốt cuộc không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, chạy đến bên cạnh Minh Nhã nhìn nàng chằm chằm, thấy thể toàn thân Minh Nhã cảm giác giống như có rất nhiều tiểu trùng từ đang bò, cũng không được tự nhiên chút nào.

Nếu để cho Minh Ngọc tiếp tục như vậy, vậy chuyến này không phải đến thăm người mà ngược lại là tới thêm phiền rồi. Minh Phi vội để Kiều Đào lấy cái hộp ra đưa cho Tam di nương: “Tam di nương, đây là một chút tâm ý của ta cho Nhị tỷ tỷ. Ta không biết nàng thích gì, trong tay cũng không có vật gì tốt, tạm thời biểu lộ một chút lòng thành mà thôi.”

Chu ma ma thấy thế cũng vội vàng lấy phần lễ của Minh Ngọc đưa lên, là một đôi bông tai bạc khảm đá mắt mèo.

Tỷ muội các nàng tặng đồ cũng không phải là vật quý trọng gì, nhưng chế tác đều rất tinh mỹ, nhìn ra được là tỉ mỉ lựa chọn, vô cùng thích hợp đeo lúc thường ngày. Tặng lễ quan trọng nhất chính là một phần tâm ý, Tam di nương cũng biết tình huống đặc thù của hai tỷ muội, liền vui vẻ nhận lấy, lại thay Minh Nhã nói rất nhiều lời khách khí.

Tất cả mọi người không quen, dần dần không tìm được lời có thể nói, trước lúc không khí trở nên lúng túng, Minh Phi đứng dậy cáo từ, Tam di nương giả vờ giữ lại, đưa tỷ muội hai người ra cửa.

Minh Bội dẫn theo hai nha đầu mười ba mười bốn tuổi ngồi ở dưới hành lang thêu khăn tay, thấy hai tỷ muội Minh Phi đi ra, liền cười híp mắt chào hỏi hai người, muốn mời hai người đi vào chơi. Minh Phi còn chưa kịp mở miệng, Minh Ngọc liền len lén kéo kéo tay áo của nàng, ra hiệu nàng đừng đi. Vốn Minh Phi cũng không định đi, thấy thế càng thêm không muốn đi, chỉ cười nói: “Cảm tạ ý tốt của Ngũ muội muội, chỉ là công khóa Hoa ma ma bố trí còn chưa có làm xong, đi trễ sẽ chịu phạt.”

Minh Bội ra về kinh ngạc: “Hoa ma ma nghiêm nghị như vậy? Không thể nào, bình thường bà ấy thấy ta cùng Ngũ tỷ rất hòa khí. Vậy tỷ học những thứ gì? Tỷ học như thế nào rồi? Nếu không hiểu ta có thể dạy tỷ.”

Kiều Đào nghe vậy vô cùng mất hứng, nghĩ thầm, người là cái quái gì! Cũng dám bò lên trên đầu đích tiểu thư à? Còn dám nói mình dạy đích tiểu thư? Ai dạy ai còn không biết đâu.

Nụ cười trên mặt Minh Phi không thay đổi, cũng không cùng nàng nhiều lời, hàm hàm hồ hồ nói: “Chính là học quy củ. Ngũ muội muội, chúng ta đi đây, người có rảnh rồi đi chỗ ta chơi.”

Minh Bội ném chằm tuyến trong tay xuống, chạy tới kéo Minh Phi: “Đừng mà, Tam tỷ tỷ, tỷ từ nông thôn trở lại, tỷ muội chúng ta còn chưa có cơ hội nói chuyện thật tốt, đừng như vậy không thú vị chút nào, ngồi một chút được không?”

Minh Phi cười kéo tay của nàng ra: “Hôm khác đi, sau này có nhiều cơ hội mà.”

Minh Bội thử thăm dò nói: “Sau này có nhiều cơ hội? Tỷ không đi nữa à?”

Minh Phi cười cúi đầu: “Ta hết thầy đều nghe theo phụ mẫu an bài.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chó mèo (một)

“Ta thấy mẫu thân rất thích tỷ, nên mới để cho tỷ ở trong viện của người đây.” Minh Bội mở tròng hai mắt, “Ta đoán nhất định là như vậy rồi. Tỷ rời nhà lâu như vậy, cũng nên trở lại ở.” Lại thân thiết ghé vào tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Nhị tỷ tỷ sắp đi rồi, gian phòng của tỷ ấy sẽ để trống, tỷ hãy đi cầu xin mẫu thân, để người chấp thuận cho tỷ đến ở cùng với ta. Ta rất thích tỷ, nhất định sẽ sống chung với tỷ rất tốt.”

Minh Phi đáp một tiếng qua loa lấy lệ.

“Là sợ mẫu thân không chịu đồng ý chứ gì?” Minh Bội nghiêng mặt nhìn Minh Phi, cười nói: “Nếu không thì tỷ đi nói với phụ thân? Phụ thân rất hòa khí, mỗi ngày ông ấy sẽ dùng cơm trưa ở chỗ Nhị Di Nương, lúc đó tỷ hãy đi tìm ông ấy, nhất định sẽ tìm được. Nếu như tỷ không biết đường, ta có thể dẫn tỷ đi.”

Xú nha đầu, còn nhỏ mà đã mưu ma chước quỷ, sợ mình ở lại đoạt mất cung chiêu của nàng ta nên trăm phương ngàn kế dụ dỗ mình tự đi làm người ta chán ghét có phải không? Minh Phi nheo mắt lại, cười nói: “Được.”

Minh Ngọc cực kỳ sốt ruột, nghiêm mặt kéo ống tay áo Minh Phi: “Đi mau, đã muộn rồi.” Minh Phi thân thiện cười cười với Minh Bội, đi theo sau lưng Minh Ngọc.

Bóng dáng hai tỷ muội Minh Phi vừa biến mất ở cửa viện, Minh Bội liền thu lại nụ cười trên mặt, nói với nha đầu bên cạnh: “Đi, xem xem các nàng tới làm gì.”

Nghe tiểu nha đầu nói hai tỷ muội Minh Phi tặng đồ gì đó, Minh Bội khinh thường cười nhạo một tiếng: “Lại còn là tiểu thư con vợ cả cơ đấy, vậy mà chỉ tặng chút đồ trang sức bằng bạc. Nói không chừng là do đại công tử lên lút móc tiền túi cho nàng ta đấy.”

Nhũ mẫu Triệu ma ma nghe vậy cười nói: “Ngũ Tiểu Thư nói lời này sai rồi, phu nhân che chở họ như vậy, sao bọn họ không có lễ để tặng chứ? Nghe nói hôm Tam Tiểu Thư trở lại, ra tay liền thưởng cho mấy người Ngọc Bàn mỗi người được năm nén bạc đấy, hào phóng biết bao nhiêu chứ.”

Minh Bội nói: “Rốt cuộc ma ma muốn nói cái gì?”

Triệu ma ma nói: “Theo nô tỳ thấy, có lẽ bởi vì nhị tiểu thư là thứ xuất, cho nên bọn họ mới có thể chỉ tặng bạc thôi.”

“Chê chỗ ta nghèo, không có bạc thưởng cho người chứ gì, cút ngay!” Minh Bội bị đâm trúng chỗ đau, lạnh lùng lườm bà ta một cái, hung hăng đập đồ may vá trong tay xuống đất, xoay người vào phòng.

_____*_____*_____

Hai tỷ muội Minh Phi đi trở về chánh phòng, Minh Ngọc nghiêm mặt nói: “Tam tỷ tỷ, Minh Bội không phải là người tốt. Nàng ta thường xuyên cùng Minh Tư ức hiếp người khác, tỷ đừng mắc mưu của nàng ta, đừng để ý tới lời nói của nàng ta.”

Vẫn là tỷ muội ruột thịt của mình, Minh Phi vượt vượt khuôn mặt nhỏ bé của Minh Ngọc: “Được, Minh Ngọc nói gì, tỷ tỷ liền nghe cái đó.”

Lúc này, Minh Ngọc mới hài lòng nói: “Ta và tỷ là thân nhất. Về sau không cho tỷ tốt với các nàng, chỉ có thể tốt với ta.”

Minh Phi bật cười: “Được. Ta và muội vốn chính là thân nhất.”

Minh Ngọc đưa đầu ngón tay út ra: “Nói miệng không bằng chứng, chúng ta móc tay.”

Minh Phi nhìn vẻ nghiêm túc nhiệt tình của nàng, trái tim mềm nhũn, nghiêm túc móc tay thề với nàng: “Minh Phi và Minh Ngọc là thân nhất, Minh Phi chỉ tốt với mình Minh Ngọc.”

Cơm tối, hai tỷ muội Minh Phi ăn ở chỗ Trần thị, tuân theo quy củ ăn không nói ngủ không nói, ba người im lặng ăn cơm. Sau khi ăn xong, Minh Phi tay mát lạnh lệ bụng nước trà cho Trần thị súc miệng, Trần thị nói: “Về sau không cần khổ cực như vậy, mọi việc đã có bọn nha đầu làm.”

Minh Phi cười nói: “Ban ngày mẩu thân quản lý việc nhà vất vả như vậy cũng chưa từng than một tiếng khổ, nữ nhi chỉ bụng cho người một ly trà thì có gì mà khổ cực ạ?”

Trần thị thăm hương thụ trong lòng, ngược lại hỏi: “Hôm nay đến chỗ Nhị tỷ ty hà?”

Minh Phi cười đến mắt sáng như ánh trăng rằm, thân thiết tựa vào bên cạnh Trần thị nhỏ giọng nói: “Đa tạ mẩu thân.” Lại len lén kéo Minh Ngọc chỉ lo ăn quýt một cái, Minh Ngọc không rõ chân tướng, trong miệng còn hàm chứa một miếng quýt, nhưng cũng biết nịnh bợ Trần thị: “Cảm ơn mẩu thân. Mẩu thân tốt nhất.”

Trần thị nhìn mờ ám giữa hai tỷ muội vào trong đôi mắt, âm thầm buồn cười, nắm gương mặt của Minh Ngọc mới nói: “Cái miệng nhỏ nhắn giống như quét mặt vậy, tương lai nhất định phải nhớ lời con nói.”

Minh Phi nhanh chóng tỏ thái độ: “Mẫu thân, lời ngọt nữ nhi sẽ không nói, nhưng từ nhỏ nữ nhi đã biết làm người phải báo đáp ân tình, không thể không có lương tâm, nếu không sẽ bị sét đánh.” Thật một mối nha, lúc trước đối mặt với lãnh đạo cũng chưa từng nịnh hót như vậy.

Dư ma ma chen miệng nói: “Ồ ơ ơ, Tam Tiểu Thư đừng nói những lời khách khí này..., xa lạ biết bao nhiêu chứ? Phu nhân biết các ngài đều là hài tử ngoan.” Vừa cười nhìn về phía Trần thị: “Phu nhân, nô tỳ nhìn hai vị tiểu thư thật sự là trong trắng, đẹp dễ đáng yêu, thiện lương vui vẻ như tiên nữ.”

Trần thị cười cười, kéo hai tiểu nha đầu vào trong ngực: “Tuy rằng ta không phải là thân mẫu của các con, nhưng chỉ cần các con chăm chỉ, ta nhất định sẽ thương yêu các con. Hôm nay gặp phải Minh Bội rồi chứ?”

Minh Phi cười gật đầu, kể lại tất cả từ đầu đến cuối những lời Minh Bội đã nói với nàng cho Trần thị nghe: “Mặc kệ nàng nói thế nào, con đều nói tất cả phải nghe theo sắp xếp của mẫu thân.”

Nàng tới mấy ngày nay vẫn luôn không thấy Thái Quốc Đống, trong lòng rất lo lắng, lại bởi vì Trần thị vẫn để nàng ở lại chỗ này, mà không sắp xếp cho nàng ở chỗ khác, dáng vẻ của người ở tạm cũng làm cho nàng có suy đoán nào đó, chỉ sợ Trần thị còn chưa có dự định giữ nàng lại, liền mượn cơ hội thử dò xét một phen.

Trần thị ngoắc ngoắc tay với Chu ma ma: “Lục Tiểu Thư ăn hơi nhiều cơm tối, thừa dịp trời còn chưa tối, người mang nàng đi dạo trong sân để tiêu cơm, sớm nghỉ ngơi một chút. Ngày mai trong nhà sẽ có khách nhân đến, mấy ngày nay người phải trông chừng nàng cho kỹ, không nên đi đến chỗ không nên đi, không nên ăn đồ đó không nên ăn.”

Chu ma ma vội đồng ý: “Dạ, nô tỳ nhớ rõ rồi.”

Trần thị trầm giọng nói: “Nếu như xảy ra sự cố gì, ta sẽ hỏi tội người!”

Đây là lần đầu tiên Trần thị dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy chuyện với mình, Chu ma ma gương mặt nhìn Trần thị một cái, chỉ thấy trong mắt Trần thị loé lên ánh sáng ác nghiệt, bị sợ đến vội vàng cúi đầu: “Vâng!”

Minh Phi thấy thế, không kiềm hãm được khản trương, tuy rằng biếc buổi tiệc mừng của Minh Nhã sẽ không nhẹ nhõm, nhưng kiểu dáng vẻ như lâm đại địch, vẫn khiến cho người ta rất là lo lắng.

Đội Chu ma ma dẫn Minh Ngọc đi rồi, Trần thị nhìn Kim Trâm và Ngọc Bàn đang làm nhiệm vụ một cái, Kim Trâm hiểu ý, lập tức lấy có đuổi đám tiểu nha đầu hầu hạ ngoài phòng đi, cùng Ngọc Bàn một trái một phải ngồi ngoài hành lang trên chốc, đùa giỡn Chim Anh Vũ(*), thuận tiện ngăn cách mọi người xung quanh lui tới bên ngoài.

Trần thị nghiêm túc nói: “Minh Phi, con có tin lời của ta hay không?”

Minh Phi vội vàng đứng dậy ngay ngắn: “Mệnh của nữ nhi là do mẫu thân cứu vớt, mẫu thân không cần thiết phải lừa gạt nữ nhi.”

Giọng nói và vẻ mặt của Trần thị vẫn căng thẳng: “Con nhớ cho kỹ, không thể nghe theo những lời Minh Bội nói, con lại càng không thể chạy đến chỗ Nhị Di Nương để tìm phụ thân của con. Nếu phụ thân con muốn gặp con, thì sẽ phái người tới tìm con. Con hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.”

Trần thị thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, toàn bộ không có dáng vẻ xem thường chút nào, lúc này mới mềm giọng xuống: “Con không thể so với Minh Ngọc, số tuổi đã không còn nhỏ nữa, có một số việc ta cũng không muốn lừa gạt con. Phụ thân con là bị những người khác che mờ, mới có thể có cách

nhìn không thoả đáng về con. Nhưng con yên tâm, nếu ta làm mẫu thân của con, dĩ nhiên sẽ nghĩ biện pháp để cho máu mủ các người gặp nhau.”

Minh Phi nói: “Mẫu thân đối với nữ nhi như thế nào, trong lòng nữ nhi đều hiểu.”

Trần thị thở dài: “Về phần chuyện để con lại, ta sẽ tìm cách. Những chuyện Minh Bội nói; thứ nhất là Nhị tỷ tỷ con còn chưa đi, người vẫn chưa đi đã nói cái này, truyền đi nhất định sẽ tổn thương lòng người; thứ hai. . . .” Nàng nở nụ cười, ngược lại hỏi Minh Phi: “Con đồng ý ở cùng với Minh Bội sao?”

Minh Phi lắc đầu: “Nữ nhi chỉ cần có thể ở nhà chính cũng đã rất cảm kích, đâu nào sẽ chọn chỗ ở? Huống chi. . .” Nàng cúi đầu, “Trừ mẫu thân và ca ca, còn có Minh Ngọc không ngại ta ra, thì còn có người nào thật lòng thương ta, không ngại ta?”

Trần thị khẽ vuốt gương mặt của nàng một cái: “Con ngược lại là đứa hiểu chuyện, không nên gấp, chỗ ở của con ta tự có tính toán. Buổi sáng con cũng thấy đây, sắp tới là ngày trọng đại của Nhị tỷ tỷ con, người trong nhà nhiều chuyện phức tạp, còn có khách lạ, ngàn vạn lần nhớ không nên đi lung tung, dù là có người tới kêu, cũng phải hỏi qua ý của Hoa ma ma trước, nếu như Hoa ma ma không có ở đây, con hãy sai Mai Tử tới phòng ta hỏi. Điều quan trọng nhất là, bên cạnh nhất định không thể thiếu người.”

Minh Phi đồng ý, càng khẳng định mấy ngày tiếp theo nhất định sẽ không yên ổn, Trần thị cẩn thận dặn dò nàng và Minh Ngọc như vậy, có lẽ là sợ các nàng đến quấy rối. Vốn là thừa dịp nước gặp cá có thể làm ít công to, chỉ tiếc nàng không quen hoàn cảnh nên không thể làm gì cả, chỉ có thể thừa cơ hành động.

Từ biệt Trần thị, Minh Phi trở lại phòng mình, lại không nhìn thấy Mai Tử và Hi Phúc đâu. Tiểu nha đầu giữ cửa nói: “Lục Tiểu Thư ôm đi, nói là đi tản bộ quanh rồi trở lại. Mai Tử tỷ tỷ không yên lòng nên đã đi theo.”

“Nàng ấy là một người có trách nhiệm, xem ra Hi Phúc giao cho nàng ấy hoàn toàn không sai.” Minh Phi không thêm để ý bảo Kiều Đào lấy giày làm cho Trần thị ra đi.

Kiều Đào nhắc nhở nàng: “Có muốn làm cho lão gia một đôi không?”

Minh Phi cười nói: “Nhất định là phải làm, chờ thêm chút thời gian nữa đi.” Nàng nhìn Hoa ma ma một cái, nhẹ giọng nói: “Trước tiên ta phải chuyên tâm làm đôi giày này cho mẫu thân cái đã.” Con người ta đều có điều kỳ lạ trong lòng, lúc nào cũng hy vọng bản thân mình sẽ là vị trí thứ nhất trong lòng người khác, nàng không muốn làm giày còn khiến trong lòng Trần thị không thoải mái.

Ước chừng qua hai khắc, chỉ nghe thấy từ bên ngoài truyền tới một tiếng khóc kinh thiên động địa. Minh Phi buông may vá trong tay xuống, đi tới bên cửa sổ mở ra một cái lỗ, nhìn ra ngoài.

Chu ma ma ôm Minh Ngọc, hai tay Minh Ngọc cũng thật cao giờ, trên tay còn quấn khăn màu trắng. Người khóc là mấy tiểu nha đầu bên cạnh Minh Ngọc, Mai Tử ôm Hi Phúc, có chút sợ hãi đi theo phía sau.

Minh Phi vội vàng kêu Hoa ma ma một tiếng: “Ma ma mau cùng ta đi ra ngoài xem một chút xảy ra chuyện gì?”

Hoa ma ma nói: “Tam Tiểu Thư vẫn không nên đi.”

Minh Phi cau mày: “Tại sao?”

Hoa ma ma nói: “Không biết là gì chuyện, nhưng nhìn đáng vẻ hình như có liên quan đến Hi Phúc, đi sợ là. . . .”

Đi sợ là sẽ chọc phải tai họa không nên dây vào. Với tình hình bây giờ của mình, quả thật là nên né tránh những chuyện này mới phải, nhưng đó là Minh Ngọc. Minh Phi cười lạnh: “Kiều Đào, tỷ và ta cùng đi!”

Hoa ma ma vội la lên: “Tam Tiểu Thư! Nô tỳ đều suy nghĩ cho ngài.” Thật vất vả mới trở lại được, lúc này không biết kiêng dè, khiến người ta vu cáo lung tung thì phải làm thế nào?

Minh Phi nói: “Minh Ngọc là muối muối ruột của ta, Hi Phúc là chó của ta, ma ma cho rằng ta có thể tránh thoát hay sao?” Lời còn chưa dứt cũng không quay đầu lại mang theo Kiều Đào rời đi, Hoa ma ma bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể ôm lấy áo choàng của Minh Phi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chó mèo

Minh Phi đi vào phòng Trần thị, chỉ thấy nha đầu bà tử quỳ trên đất, Mai Tử cũng ôm Hi Phúc quỳ ở trong góc, Minh Ngọc nước mắt ràn rụa nằm trên giường La Hán, Trần thị đang tự mình cời khăn buộc trên tay nàng ra xem. Cách khăn tay màu hồng nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy màu đỏ nhàn nhạt bên trong.

Minh Phi vội vàng đi lên hỗ trợ, Minh Ngọc nhìn thấy nàng nước mắt lại càng lăn chã rơi xuống: “Tam tỷ tỷ, các nàng khi dễ ta.”

Trần thị vẻ mặt lạnh lùng giọng nói lạnh nhạt: “Nhiều người đi theo như vậy còn xảy ra chuyện? Còn không mau nói xem là xảy ra chuyện gì!”

Chu mẹ quỳ trên mặt đất khóc nói: “Lục tiểu thư mang theo Hi Phúc chơi đùa ở trong hoa viên, Tứ tiểu thư cùng Tam công tử cũng ôm con mèo trắng tên là Thúy Cúc đi chơi. Tam công tử nói Hi Phúc là chó chó Mầu Đan, cực kỳ hiếm có, giá rất nhiều bạc, hỏi Lục tiểu thư làm sao mà có được.

Lục tiểu thư nói, là Đại công tử tặng cho Tam tiểu thư. Tứ tiểu thư thấy Hi Phúc đẹp, liền đưa tay ra sờ, cũng không biết làm sao, Hi Phúc sủa ầm lên, Lục tiểu thư không cho nàng sờ nữa. Tứ tiểu thư nói... nói Tam tiểu thư không xứng nuôi con chó nổi tiếng như vậy, Lục tiểu thư nói Tứ tiểu thư ngay cả sờ cũng không xứng sờ con chó như thế này.

Sau đó Tứ tiểu thư vút mạnh con mèo Thúy Cúc vào đầu Lục tiểu thư. Các nàng nhiều người, nô tỳ sợ mèo kia cào vào mặt Lục tiểu thư, vội vàng bảo Lục tiểu thư lấy tay che mặt, về sau... về sau tay của Lục tiểu thư đã thành như thế này rồi. Điều là do nô tỳ chăm sóc không chu đáo, xin phu nhân trách phạt.” Vốn là lời nói còn khó nghe hơn, nhưng cho Chu mẹ một trăm lá gan, bà cũng không dám nói ra, chỉ có thể ra sức dập đầu, mặt Trần thị trầm xuống, cũng không để ý tới.

Lúc này khăn trên tay Minh Ngọc đã mở ra, trên mu bàn tay cùng trên cánh tay ngang ngang dọc dọc hơn chục vết cào, vô cùng kinh khủng, mọi người trong phòng đều kinh hô “Chật chạch”.

“Bị thương nặng như vậy, con mèo kia không cắt móng sao?” Trần thị âu sầu vô cùng: “Nếu mà lưu lại vết sẹo, sau này làm sao bây giờ? Đại phu sao còn chưa tới?” Lại mắng mọi người: “Các người đều là người chết à!”

Minh Phi còn đang lo lắng cũng không biết con mèo kia có bệnh dại hay không? Nếu đúng thì phải làm như thế nào mới có thể để cho Trần thị chấp nhận phương pháp trị liệu của nàng? Nàng trầm tư một lát rồi nói: “Mẫu thân, khi con còn ở dưới quê, trong thôn mọi người đều nói rằng của chó mèo có hàm chứa chất độc, cần phải dùng nước sạch rửa, sau đó dùng rượu mạnh lau mới được.” Vốn là dùng xà phòng rửa là tốt nhất, nhưng lúc không tìm được dùng nước sạch rửa cũng được. Còn cái khác thì chỉ có nghe theo mệnh trời. Có điều con mèo kia chắc hẳn vẫn là khỏe mạnh? Trần thị hoài nghi nói: “Có biện pháp như vậy sao?”

Minh Phi vô cùng khẳng định nói: “Đúng thế, cho dù là đại phu muốn đắp được, cũng cần phải rửa miệng vết thương trước.”

Trần thị trầm ngâm không nói. Nhà cao cửa rộng người ta chọn vợ, quan trọng nhất là đôi tay, nàng sợ miệng vết thương của Minh Ngọc xử lý không thỏa đáng sẽ lưu lại sẹo, dẫn đến Thái Quang Đình bất mãn với nàng, cũng sợ bởi vậy mà có chuyện khiến người ta nói, rằng mẹ kế không thật chăm sóc tốt cho kẻ nữ. Định không đồng ý với Minh Phi, lại sợ thật sự có gì không hay xảy ra, không có cách nào sửa chữa được, khi đó lại càng phiền toái.

Minh Phi đoán được khả năng Trần thị là phải chịu trách nhiệm nên nói: “Mẫu thân, con trước kia cũng bị chó cắn, là tự chính mình rửa, con biết nên làm như thế nào, không bằng để con đi rửa cho Minh Ngọc?”

Minh Phi là chị gái ruột của Minh Ngọc, biện pháp là chính nàng ta nói ra, lại là nàng tự mình động thủ, như vậy cho dù là thật sự có vấn đề gì, cũng là Minh Phi chịu trách nhiệm chính, chính mình cũng lắm bị trách cứ không nên để dằn tin tiểu hài tử mà thôi. Trần thị nghĩ đến đây, cuối cùng gật đầu, dặn dò bọn nha đầu đi chuẩn bị nước sạch cùng rượu mạnh.

Minh Phi nhận lúc nha đầu chuẩn bị đồ dùng nhẹ giọng nói chuyện cùng Minh Ngọc: “Minh Ngọc, muội xem tay muội bị mèo cào bẩn rồi, chờ lát nữa đại phu bôi thuốc cho Minh Ngọc xong là không thể rửa tay rồi, bẩn lắm đấy? Tỷ tỷ rửa tay trước cho muội được không?”

Minh Ngọc gật đầu: “Được.”

Minh Phi cười cười sờ đầu nàng: “Có thể hơi đau, nhưng Minh Ngọc đừng cảm nhất, nhất định có thể nhận được phải không?”

Minh Ngọc do dự một chút, vẫn là kiên định gật đầu. Nhưng khi Minh Phi bung nước sạch đi tới, nàng vẫn không nhịn được rên lên tiếng. Minh Phi có ý cười hỏi nàng tình hình lúc đó, di dời sự chú ý của nàng, Minh Ngọc tức giận nói: “Tứ tỷ tỷ nàng là cố ý vút con mèo kia lên đầu ta, Tam ca thấy thế cũng không giúp gì, là Chu mẹ lớn tiếng khóc quát lên hấn mới đưa tay túm con mèo kia xuống. Còn có người bên cạnh bọn họ thật sự quá mức đáng giận, còn dám đánh Chu mẹ.”

Đang nói ầm ĩ, Minh Phi đã dội rượu lên tay nàng, Minh Ngọc hét lên một tiếng, rút tay về, Minh Phi vội vàng bắt lấy tay nàng, để cho nha hoàn cầm cây quạt ở một bên quạt: “Chịu đựng một lát là không đau rồi.”

Quả nhiên khi có gió tới, miệng vết thương hơi lạnh, hoàn toàn không còn quá nóng rát. Minh Ngọc là đứa bé tò mò, lập tức không ngừng truy hỏi Minh Phi: “Vì sao? Vì sao?”

Minh Phi nháy nháy mắt: “Tỷ cũng không biết, dù sao tất cả mọi người đều là làm như thế này.” Những đạo lý này nói cho nàng nghe nàng cũng không hiểu, ngược lại thêm phiền toái.

Ngọc Bàn ở bên ngoài bẩm báo một tiếng: “Phu nhân, Đường đại phu đến rồi!”

Lúc này Trần thị mới lạnh lùng nói với nha đầu bà tử trong phòng: “Đều đi sang cách vách chờ. Nếu Lục tiểu thư có chỗ nào không ổn, cần thận da của các người!”

Nha đầu bà tử về mặt cầu xin thối lui ra ngoài, Minh Phi nhìn thấy bao gồm cả Mai Tử trong đó, mấy người nha đầu đi theo trên người đều sạch sẽ ngay

ngắn chỉnh tề, chỉ có Chu mẹ thảm nhất. Búi tóc của bà tán loạn, mặt xưng phù một bên, trên cổ cùng và trên tay còn có mấy vết máu.

Trần thị sửa sang lại tóc tai quần áo, nói: “Minh Phi, con đi ra đằng sau đi.”

Minh Phi năn nỉ nói: “Mẫu thân, để cho con ở cùng Minh Ngọc được không?”

Minh Ngọc cũng không chịu rời Minh Phi đi, Trần thị thờ dài, nói: “Mời Đường đại phu đi vào.”

Đón đại phu tới thực ra là Thái Quang Đình. Mặt hần âm trầm, ánh mắt tràn đầy lo lắng, cho thấy là đã tức giận tới cực điểm.

Minh Ngọc thấy Thái Quang Đình, nước mắt mới dừng lại chảy ra: “Ca ca...”

Thái Quang Đình khẩn trương đi tới vài bước, ngồi xuống bên người nàng vỗ về đầu nàng, thấp giọng ôn nhu an ủi, trong ánh mắt lại là một mảnh tối đen. Minh Phi chú ý thấy, Đại công tử luôn luôn tuân thủ lễ nghi nhất, vậy mà đã quên làm lễ với Trần thị.

Kim Trâm thấp giọng giải thích cùng Trần thị: “Lúc nô tỳ đi ngoại viện truyền tin vừa lúc gặp được Đại công tử, là Đại công tử cười ngửa đi mời Đường đại phu đến.”

Đường đại phu là một lão già râu tóc bạc trắng, từ trước đến nay vô cùng quen thuộc Thái phủ Trần phủ, ông cầm tay Minh Ngọc cẩn thận xem xét một hồi, lại nghe qua sự tình, vừa lòng nói: “Biện pháp ở thôn quê này cũng có lý của nó, nếu đã rửa qua rồi, bôi chút được lên là được.”

Nghe ý tứ này biện pháp xử lý là dùng nước sạch và rượu mạnh này là thật hữu dụng? Trần thị lo lắng: “Đường đại phu, chỗ bị thương tổn là tay, tuy còn nhỏ, nhưng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không?”

Đường đại phu cười nói: “Không việc gì, tuy các tiểu thư phu nhân tôn quý, nhưng cũng khó tránh cũng có lúc ngoài ý muốn, lão nhân đã phối một loại thuốc cao, hiệu quả trừ sẹo là vô cùng tốt. Chỉ là phải kiêng ăn, còn phải chú ý đừng chạm nước, sau ba bốn ngày kết vảy rồi, mỗi ngày bôi lên hai lần vào sáng tối là tốt rồi. Chỉ là có hơi đắt.”

Không đợi Trần thị lên tiếng, Thái Quang Đình đã sốt ruột nói: “Đường đại phu, ông không cần sợ được đắt, phải dùng loại tốt nhất, nhất định không thiếu được bạc của ông.” Bộ dáng kia dường như là sợ Trần thị không nỡ đưa bạc vậy.

Trần thị nghe vậy nhìn Thái Quang Đình liếc mắt một cái. Minh Phi vội lặng lẽ kéo kéo Thái Quang Đình, Thái Quang Đình phản ứng cũng nhanh, vội vàng quay đầu cười cười với Trần thị: “Mẫu thân, nhi tử quá sốt ruột, đại loạn phép tắc, đường đột rồi.”

Trần thị cười: “Không việc gì, đều là người một nhà, đều là lo lắng cho Minh Ngọc.” Quay đầu hỏi Đường đại phu: “Cần bao nhiêu bạc?”

Đường đại phu mỉm cười: “Năm lượng bạc một lọ, dùng sáng tối, đại khái dùng được sáu bảy ngày.”

Trần thị này cũng không nhẫn nói: “Vậy thì trước lấy bốn lọ tới dùng dần. Bạc chúng ta không cần để ý, mấu chốt là được nhất định phải tốt.”

Đường đại phu luôn miệng bảo đảm, nói trong thành tiểu thư nhà nào đó trên mặt bị phỏng, phu nhân nhà nào té bị thương chính là dùng cái này, một chút sẹo cũng không lưu, chỉ cần kiêng ăn, chăm sóc đúng cách chắc chắn không có vấn đề.

Minh Phi không tin, đâu nào có được gì thần kỳ như thế? Khẳng định những vết sẹo này chắc cũng không quá sâu, chỉ là chút vết thương nhỏ. Cho nên khi Đường đại phu lấy ra bình sứ nhỏ đựng được, nàng cầm trong tay nghiền cứu một hồi. Được là màu trắng, hương vị cực kỳ tươi mát, chỉ dựa vào màu sắc này cũng sẽ không để miệng vết thương bị nhiễm màu sắc cổ quái gì khác.

Minh Phi chỉ lấy một chút từ từ bôi cho Minh Ngọc, hỏi nàng: “Đau không?” Minh Ngọc từ nhỏ được nuông chiều, không thể chịu đau như nàng.

Minh Ngọc cau mày: “Không phải rất đau, mát mát, không sao.” Lúc này mọi người mới yên tâm.

Thái Quang Đình lại nhớ tới một việc khác, kéo Đường đại phu sang một bên hỏi kỹ: “Vết thương cũ có thể có tác dụng không?” Minh Phi nghe xong, kinh ngạc nhìn Thái Quang Đình, Thái Quang Đình cho nàng một nụ cười an tâm.

Đường đại phu nói: “Kia còn phải xem vết thương là cái dạng gì, miệng vết thương bao lớn, thương tổn ở nơi nào. Nếu thời gian quá lâu rồi, lại bôi cũng sợ không ổn, chỉ sợ là không có hi vọng gì.”

Thái Quang Đình do dự nhìn Minh Phi một cái, muốn để Đường đại phu xem cho nàng, lại cảm thấy truyền đi có chút mất mặt. Vẫn là Trần thị lên tiếng nói: “Lại lấy thêm hai chai đi.”

Sau khi tiễn Đường đại phu đi, Thái Quang Đình mới hỏi Trần thị: “Không biết chuyện hôm nay tới cùng là xảy ra như thế nào?”

Trần thị thờ dài một hơi, tự trách: “Đều là do ta không có chăm sóc tốt cho Minh Ngọc. Tối nay Minh Ngọc cùng Minh Phi đều ở nơi này của ta ăn cơm chiều, nàng ăn hơi nhiều, ta nghĩ ngày mai Nhị tỷ tỷ của con đã phải làm Lễ nạp thái, trong nhà nhiều người nhiều việc, cũng không tiện cho nàng đi ra ngoài, bảo nhũ mẫu nàng dẫn đi trong vườn đi dạo chút tiêu tiêu thực, sớm nghỉ ngơi một chút. Ai biết vậy mà có chuyện này xảy ra. May mà không bị thương ở mặt với chỗ khác, nếu không ta ...”

Thái Quang Đình nói: “Làm sao có thể trách mẫu thân?” Minh Phi vội vàng dùng hai tay chuyển một chén trà nóng cho Trần thị, cười nói: “Đúng thế, mẫu

thân đối bọn con đều chăm sóc chu đáo tình tế, chuyện tình lần này chẳng qua là do bọn họ không hiểu chuyện mới phát sinh ngoài ý muốn thôi, nào có thể oán trách mầu thân?”

Trần thị nhận trà, cau mày nói: “Là ta không có quản lý tốt cái nhà này, mới dẫn đến gia phong bất chính. Con yên tâm, sau này ta nhất định sẽ cho Minh Ngọc một câu trả lời.” Nếu nàng không thể cho Minh Ngọc sự bảo vệ nàng nên có, sự hợp tác kia cũng không cần bàn thêm nữa rồi.

Thái Quang Đình nói: “Vẫn là mầu thân lấy đại cục làm trọng.”

Trần thị xoa xoa trán, cố gắng giữ vững tinh thần: “Nha đầu bà tử hầu hạ bên người Minh Ngọc đều quỳ ở cách vách, con đi xem, có cái gì không rõ hỏi bọn họ, cũng tiện có lý do xử lý rồi.”

Trong mắt Thái Quang Đình hiện lên một tia tàn nhẫn, cười nói: Vâng ạ.

Minh Phi nói: “Ca ca, muội đi cùng huynh!”

Thái Quang Đình cau mày nói: “Muội đi làm cái gì? Liền ở trong này hầu hạ mầu thân, cùng Minh Ngọc.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: mèo chó (ba)

Minh Phi không thể làm gì khác hơn, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Minh Ngọc, bởi vì thấy nha đầu ma ma phục vụ trong phòng đều chạy tới hành lang bên ngoài, chỉ còn lại một ma ma đứng hầu bên cạnh, liền cười với Trần thị: “Mầu thân, nữ nhi đảm chân cho ngài nhé?”

Trần thị lắc đầu: “Con cũng mệt mỏi nửa ngày, nói vài câu với muội muội con thôi.” Cũng không quản hai tỷ muội làm cái gì, nàng nghiêng người qua nhìn lên sách dưới đèn.

Minh Phi giương mắt nhìn lên, cư nhiên là nữ tặc. Giống như Đại Phong triều cũng có loại yêu cầu này với nữ nhân: “Thức khuya dậy sớm, chăm lo công vụ phụng dưỡng cha mẹ, không chối từ việc nặng.” “Tiết hạnh yên tĩnh thanh nhàn, hành vi phải có liêm sỉ, đúng là phẩm hạnh của nữ nhân. Chọn từ mà nói, dừng lại đúng lúc, mới là cách ăn nói của nữ nhân; ăn mặc chỉnh tề, thân không bẩn thỉu, là vì dung mạo của phụ nữ; chuyên tâm dè dặt, nói năng thật trọng, nấu thức ăn ngon, chiêu đãi khách quý, là công việc của phụ nữ. Nữ nhân có tứ hạnh 'đức, ngôn, công, dung', ngay thẳng không thiếu lễ phép.” Sách giống nhau, Đại Phong triều cũng có nữ tặc tương tự. Mà ở trong thế giới kia của Minh Phi, Trường Tôn hoàng hậu viết nữ tặc cũng không có truyền xuống.

Minh Phi trầm nghĩ, ở bên trong Đại Phong triều, nữ giới không phải là Ban Chiêu Sở; cái quyền sách này vốn phải là Trường Tôn hoàng hậu viết, lại là người nào viết đây?

Trần thị nhận thấy được ánh mắt Minh Phi, liền thoải mái đưa sách đã lật trong tay cho nàng xem, cười nói: “Đây là hiền hậu nổi danh tiền triều lưu lại, thu thập những cái được và mất của các cô nương qua các triều đại, bao hàm vô số trí tuệ, chờ con lớn một chút, học được chữ nhiều hơn, ta có thể dạy con.”

Minh Phi cười cảm tạ. Theo ý nàng, nữ giới cùng nữ tặc là hai khái niệm khác nhau, nữ giới dạy làm một nữ nhân tam tông tứ đức, nhưng nữ tặc không giống, đó là dạy người cách làm một hoàng hậu tốt, có thể nói một quyển《 Tư Trị Thông Giám 》. Trần thị nhìn sách này, hơn nửa đọc nhiều lần, chính mình cũng có thể hiểu rõ một chuyện —— từ trong quyển sách Trần thị tìm thấy thứ gì cần thiết. Từ phương diện nào đó mà nói, một cái quốc gia cùng một gia đình là tương thông (giống nhau).

Minh Phi không dám làm phiền Trần thị, không thể làm gì khác là nằm ở bên giường La Hán cùng Minh Ngọc nhỏ giọng nói chuyện, Minh Ngọc khóc đã sớm một hồi, chỉ một lát sau liền nhắm hai mắt lại. Minh Phi đắp chăn cho nàng, đứng dậy thêm trà cho Trần thị, lúc này sát vách truyền đến mấy trận xôn xao mà nàng không nghe rõ.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, Minh Phi vẫn là nghe được tiếng khóc thê thảm cùng âm thanh vật nặng nề đánh trên thân thể. Mới vừa rồi Thái Quang Đình đi ra ngoài, nét mặt nàng nhìn vô cùng rõ ràng, Trần thị để Thái Quang Đình tự mình đi hỏi những nha đầu ma ma kia chuyện gì đã xảy ra, cũng có ý tứ để Thái Quang Đình hà tiện .

Chắc là Thái Quang Đình đang đánh người? Nàng có chút lo lắng nhìn Trần thị. Trần thị để sách xuống, cười nói: “Sợ?”

Minh Phi lắc đầu một cái rồi lại gật đầu một cái.

Trần thị chậm rãi nói: “Trong lòng con khổ sở? Tức giận sao?”

Minh Phi gật đầu.

Trần thị nói: “Ca ca con so với con càng khó chịu gấp mười lần, tức giận hơn con gấp mười lần. Có biết tại sao không?”

Minh Phi dĩ nhiên biết, nhưng nàng không dám trả lời quá nhanh, giả vờ suy nghĩ một chút mới đáp: “Bởi vì hấn là ca ca.”

Trần thị cười lên: “Đúng vậy, ca ca nhìn muội muội bị người khác khi dễ, lại không thể vì muội muội báo thù, luôn muốn tìm chỗ để trút giận.”

Minh Phi ngốc nghếch hỏi: “Nếu là Tam ca cùng Tứ muội không đứng, tại sao mẫu thân không dùng gia pháp trừng phạt bọn họ?”

Có lẽ là bởi vì ngay trước là một đứa bé không cần che giấu cảm xúc thật, nàng hài lòng thấy trong mắt của Trần thị thoáng qua một tia phần hận, thật lâu sau Trần thị mới nói: “Đó là bởi vì, Nhị Di Nương con giờ trò che giấu chân tướng rất lợi hại, chúng ta không thể tự mình tóm được.”

Trần thị vốn là muốn nói, bởi vì người có một phụ thân vô đức, có thể tưởng tượng chuyện này sẽ làm Minh Phi càng chán ghét Thái lão gia, mà một khi làm Minh Phi ghét Thượng Thái lão gia, lại muốn Minh Phi chủ động đi thân cận Thái lão gia, sẽ rất khó khăn, vì vậy Trần thị lại tặng thêm một câu: “Nhưng nếu để cho lão gia thích con cùng Minh Ngọc, sẽ không ai dám khi dễ các con.”

Minh Phi cúi đầu: “Nhưng phụ thân cũng không chịu tới gặp con. Con có thể làm thế nào để cho ông ấy thích con đây?”

Trần thị chậm rãi nói: “Ta nghe nói, trước kia lão gia vẫn rất quan tâm con, chỉ là nghe nói con ở Ngô gia không nghe lời, mãi cứ tranh cường ác đấu, cùng người khác bất hòa, lại thích mắng thân sinh phụ mẫu, cho nên mới lạnh nhạt dần.”

Minh Phi vội giải thích: “Nhưng nữ nhi rõ ràng không phải người vậy đâu.” Chính nàng cũng không cần phải nói, suốt ngày chỉ lo làm đầy bụng, lúc trước Thái Tam Tiểu Thụ bị người ta giết chết, tuổi lại nhỏ, ở nơi đó có bản lãnh gì cùng người như Uông thị, Diêm Nhi tranh cường ác đấu?

Trần thị cười đến dịu dàng: “Ta và ca ca con cũng biết con không phải là người như vậy, nhưng cha con không biết. Cho nên con phải cho hấn biết, con thật ra là nữ hài khôn khéo hiểu chuyện nhất, hiểu lễ nghi, đối đãi huynh đệ tỷ muội khiêm nhường, tôn trọng trưởng bối mới được. Chỉ cần bên lòng, có ẩn tượng xấu cũng có thể thay đổi.”

Minh Phi nhào tới trước gối Trần thị, nâng lên một đôi hắc bạch phân minh mắt hạnh tội nghiệp nhìn Trần thị: “Mẫu thân dạy con.”

Trần thị cười vuốt ve tóc của nàng: “Ta cũng vậy không có gì có thể dạy cho con. Con chỉ cần nhớ, ngay trước người khác, ngàn vạn đừng cùng Minh Tư gây gỗ gây chuyện, dù là nàng đánh con mắng con...con có thể khóc, có thể uất ức, lại không thể cãi lại nàng, như mấy lần trước con làm rất tốt. Nhưng nha, nếu như con muốn được dễ ý, khi tất cả mọi người nói là lỗi của nàng, con phải thay nàng cầu xin tha thứ, bởi vì con là tỷ tỷ nhà, phải nhường muội muội không đúng sao?”

Giống như chính nàng, dù là Nhị Di Nương vô lý thế nào, bên ngoài nàng cũng không thể làm âm ỉ với các nàng, phải bày ra vẻ khoan dung, về phần sau lưng lại là một chuyện khác rồi. Nàng không trông cậy vào Minh Phi có thể hoàn toàn hiểu ý của nàng, nhưng nếu Minh Phi có thể làm được mấy điểm nàng yêu cầu cũng là rất tốt rồi.

“Mẫu thân nói ta làm cái gì, ta liền làm cái đó.” Minh Phi giả vờ cái hiểu cái không gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, ngay trước trước người không thể, nhưng sau lưng người có thể. Nhưng nàng còn có biện pháp tốt hơn chờ Minh Tư đấy, hừ hừ, nếu không thể chủ động đi tìm lão gia Thái gia kia, tạo ra một cuộc vô tình gặp gỡ chung quy là có thể chứ?

Minh Phi đưa ánh mắt nhìn Minh Ngọc ngủ say, khẽ thở dài, không có cách nào, nếu chiếm thân thể người ta, lại chiếm ca ca cùng muội muội người ta, không thể không trả một cái giá tương ứng. Tình cảm từ từ bồi dưỡng, giúp huynh muội Thái thị cũng chính là giúp mình.

Thái Quang Đình rốt cuộc xử lý xong đám nha đầu ma ma cách vách, đi tới thương lượng cùng Trần thị: “Chỉ để lại Chu ma ma, mặc dù Minh Ngọc cũng bị thương, nhưng nàng cũng bị thương không nhẹ, trừ bỏ bị mèo cào bên ngoài, còn bị đánh ma ma bên cạnh Minh Tư mấy cái. Rốt cuộc Minh Ngọc cũng là lớn lên bằng sữa của nàng, thói quen của Minh Ngọc nàng cũng quen thuộc nhất, tạm thời trừ nàng cũng không tìm ra người thích hợp hơn ở bên cạnh Minh Ngọc. Cho nên ta không trách nàng, cho người đỡ xuống đi dưỡng thương bồi thuốc, còn thưởng nàng bạc. Những nha đầu khác, mỗi người đánh 30 hèo, trước giam lại, chờ chuyện Nhị tỷ qua liền đuổi ra ngoài.”

Những nha đầu kia đều là thời điểm Nhị Di Nương làm chủ nhà an bài, không phải là người thân thiết bên mình, bởi vì vậy, thời điểm Minh Ngọc bị Minh Tư cùng Tam công tử Thái Quang Nghi khi dễ, họ căn bản không dám giúp một tay, chỉ có Chu ma ma dám tiến lên phía trước. Nhân cơ hội này đuổi đi đổi lại người khác.

Trần thị gật đầu: “Con an bài rất tốt. Chờ qua mấy ngày này, ta liền phái mấy nha đầu vừa ý khác cho Minh Ngọc. Nếu giam người lại, cũng phải tìm nơi thích hợp, còn phải nhớ chiếu cố các nàng nhiều một chút, trong nhà có chuyện vui, chờ đêm khuya khoát khóc lóc, lại ôm ào lão gia, là điềm xấu.” Lại cảm thán: “Những người này, chính là tính khí như vậy. Người đối với nàng tốt quá, nàng còn luôn cho là người tính khí tốt, dễ khi dễ, ngay cả nô tài cũng dám cười lên đầu chủ tử. Không thừa cơ hội lần này háo hảo thu thập một chút, về sau càng không xem chủ tử ra gì.”

Thái Quang Đình cười nhạt: “Nhị tử đã biết.” Không biết tại sao, Minh Phi từ cái cười nhạt của Thái Quang Đình, nhìn thấu cổ tửc bên nhon như vậy. Đầu tiên là nữ mẫu Minh Tư, kế tiếp là người bên cạnh Minh Ngọc, chắc hẳn cảm giác Nhị Di Nương chính là dao cùn cắt thịt, vừa đau vừa nhột chứ? Hoặc là an vị chờ chết, hoặc là gờ tay phản kháng, người như Nhị Di Nương, chỉ sợ là đầu có chết cũng sẽ không quay đầu. Chuyện thế thiếp tranh giành, đã lặng yên không tiếng động kéo lên màn mở đầu.

Thái Quang Đình nhìn Minh Ngọc say sưa ngủ trên giường La Hán, do dự nói: “Nhị tử đưa Minh Ngọc trở về thôi.”

Trần thị nói: “Không cần, dời tới dời lui ngược lại dễ bị cảm lạnh, thân thể Chu ma ma cũng không khỏe, trong phòng nàng không có người thân cận,

không bằng theo ta ở nơi này là tốt nhất.”

Thái Quang Đình rất là khó xử: “Mẫu thân ngày đêm vất vả vốn đã rất khổ cực, làm sao dám để cho Minh Ngọc ban đêm quấy rầy ngài?”

Dư ma ma lặng lẽ kéo vạt áo Trần thị xuống, Minh Phi thấy động tác nhỏ của ma ma, vội nói: “Ca ca, để Minh Ngọc ở trong nhà ta đi, ta tới chăm sóc nàng.” Lại nhìn Trần thị: “Mẫu thân mấy ngày nay vì chuyện tình của Nhị tỷ tỷ cùng ta đã mệt nhọc không chịu nổi, nếu như ban đêm nghỉ ngơi không được, không có tinh thần vậy làm sao bây giờ?”

Trần thị cùng Thái Quang Đình đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Minh Phi: “Người làm được hả?” Mặc dù lớn hơn Minh Ngọc vài tuổi, nhưng thủy chung vẫn là hài tử.

Minh Phi cười nói: “Ta đương nhiên có thể làm.” Nàng có chút xấu hổ cúi đầu nói: “Không sợ mọi người cười, lúc ta còn rất nhỏ đã chăm sóc thím trong nhà Diễm Nhi cùng Phương nhi rồi.” Ngược lại nàng không có khoắc lác, bình thường bưng trà đưa nước giặt quần áo cái gì nàng cũng làm không ít.

Nói dễ nghe là chăm sóc, nói khó nghe một chút chính là làm nha đầu sai sử cho người ta. Trên mặt Trần thị không nhìn thấy gì, mặt của Thái Quang Đình trở nên trắng như tuyết, trong nháy mắt lại căng đến đỏ bừng, trong mắt nén sự nhục cùng tức giận, muốn mắng ra ngoài, cũng không biết mắng cái gì cho tốt, chỉ có thể trầm mặt không nói.

Dư ma ma vội vàng tiến lên hoà giải: “Tam Tiểu Thư vốn là có thể làm được, cùng Lục Tiểu Thư lại là tỷ muội tình thâm. Cũng không nói gì Tam Tiểu Thư chăm sóc Lục Tiểu Thư như thế nào, có Hoa ma ma cùng Kiều Đào thận trọng chăm sóc, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc này Trần thị mới thuận nước đẩy thuyền, phân phó Hoa ma ma cùng Kiều Đào chăm sóc hai vị tiểu thư, lại để cho Châu Thoa cùng Ngọc Bàn đi hỗ trợ. Minh Phi muốn cùng Thái Quang Đình nói nhỏ, liền tìm cái cớ kiên quyết thoái thác. Thái Quang Đình xin phép, liền mang Minh Ngọc đang bọc trong chăn đi, tự đưa đến trong phòng Minh Phi không đề cập tới chuyện đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mèo chó (bốn)

Thỉnh thoảng Minh Ngọc sẽ hừ hừ hai tiếng ra ngoài, ngủ thành giống heo con nhỏ. Ánh mắt Thái Quang Đình trầm trầm nhìn Minh Ngọc đang nghỉ ngơi một chút, đưa tay vén chỗ tóc lòa xòa trước trán nàng, vỗ vỗ đầu vai Minh Phi, nhỏ giọng an ủi.

Minh Phi thấy biểu tình của hần âm trầm, biết hần lo lắng đến phát hoảng, thầm nghĩ không cho chàng thiếu niên này một cơ hội báo thù rửa hận thì sẽ khiến người này ghen đến không thể ghen khuất hơn, thế nên, nàng sẽ cố gắng thành toàn tấm lòng yêu thương muội muội của ca ca. Liền nói: “Ca ca, tiết trời còn sớm, huynh ngồi lâu một lát nhé?”

Thái Quang Đình gật đầu một cái, Minh Phi vội tự tay pha trà cho hần, lại nháy mắt với Kiều Đào, Kiều Đào lập tức kiểm soát đầy Mai Từ và mấy nha đầu bên trong ra khỏi phòng.

Hoa ma ma vẫn đứng tại nơi đó không chịu đi, Thái Quang Đình trừng mắt sáng một cái, Kiều Đào sợ hết hồn, vội lôi kéo Hoa ma ma cười nói: “Ma ma, Tam Tiểu Thư muốn làm một đôi giày cho phu nhân, đây đã làm được gần xong rồi, nhưng nàng không biết sở thích của phu nhân, ngài là người đặc lực nhất bên cạnh phu nhân, đương nhiên cũng biết sở thích của phu nhân, xin ngài giúp một tay, chọn một vài mẫu hoa thêu trên giày có được không?”

Hoa ma ma bắt đầu đi, chỉ đành phải đi theo Kiều Đào ra phòng ngoài, lại vểnh tai không chịu buông tha bất cứ tiếng động gì trong phòng. Kiều Đào không ngừng cảm thấy nhiều loại vải vóc đa dạng cổ che chắn trước mặt bà, không ngừng lớn tiếng nói chuyện, không dám để bà nghe một câu nào.

Lại nói Thái Quang Đình thấy Minh Phi an bài như vậy, liền biết đương nhiên là Minh Phi có chuyện muốn nói với hần, liền hỏi Minh Phi: “Nơi này không có người ngoài, muội muốn nói cái gì?”

Minh Phi nhỏ giọng nói: “Ca ca, hôm nay Minh Ngọc ăn uống giảm sút nhiều, trong lòng muội muội vừa thương vừa giận, thật sự nuốt không trôi sự kiện này. Lúc trước ta hỏi mẫu thân vì sao không dùng gia pháp trừng phạt hai người kia, nhưng nàng nói Nhị Di Nương có thể đem đen nói thành trắng, trừ phi phụ thân có thể tận mắt nhìn thấy, nếu không chuyện này làm rùm beng lên cũng không giúp được bao nhiêu chuyện. Nhưng chẳng lẽ Minh Ngọc bị người ta khi dễ trắng trợn như vậy sao? Minh Tư thì muội không nói, tâm tính của nữ hài tử luôn hẹp hòi một chút, nhưng chỗ của Tam ca muội vẫn có chút ghi hận, hần là ca ca, lớn hơn hai muội muội nhiều lắm, chẳng những không chịu chủ trì công đạo, còn giúp Minh Tư khi dễ Minh Ngọc, mặc dù hần và Minh Tư mới là huynh muội cùng mẹ, nhưng cư xử cũng quá thiên vị. Đây là khi dễ Minh Ngọc nhà chúng ta không có huynh tỷ cùng mẹ sao?”

Thái Quang Đình chán nản, thật ra thì ngay từ đầu hần và Trần thị đã không có ý định muốn nháo lớn chuyện này, bởi vì quả thực nháo lớn chuyện cũng không có ý nghĩa gì. Không có người lớn nhìn thấy, nha đầu ma ma tận mắt thấy hiện trường Chu ma ma cùng Mai Từ ra đều là người đứng ở bên Minh Tư cùng Thái Quang Nghi, điều quan trọng nhất là vết thương trên tay Minh Ngọc là bị mèo quào trầy. Nếu đến tai người lớn, kết quả cuối cùng đơn giản chỉ là chuyện giết chết con mèo kia thôi, nhưng đây không phải kết quả mà hần muốn. Chỉ là sau khi nghe Minh Phi nói mấy câu kia lại khiến lửa giận bốc phát.

Minh Phi tiếp tục nói: “Ca ca, từ nay trở đi Nhị tỷ tỷ sẽ đi lấy chồng, sáng hôm nay mẫu thân vừa phân chia công việc cho mấy vị di nương của mình phân công sự tình. Nhị Di Nương được phân cho phụ trách bảo quản đồ sứ mượn từ tất cả phủ tới, Tứ di nương được phân cho phụ trách tuần tra sự an toàn của tất cả các viện. Mẫu thân nói, những đồ sứ kia không thể tùy tiện mua được trên đường, nếu gặp chuyện không may, rớt bể một hai cái, phải bồi cả bộ, còn nói nếu như mỗi bộ cũng làm rơi một hai cái như thế, một năm bổng lộc của phụ thân lấy ra bồi cũng không đủ.”

Thái Quang Đình nghi hoặc nhìn nàng, Minh Phi rũ mí mắt nói: “Nói đến con mèo này, cũng làm cho muội muội nhớ tới thì ra là Ngô gia cũng nuôi một con mèo, lại không được cho ăn no, ban đêm nó liền vào phòng bếp ăn vụng, thường đánh hỏng tất cả dụng cụ nấu ăn trong nhà bếp. Đồ sứ bị nó đụng rớt bể không ít, sau lại nữ đầu bếp làm hư đồ, cũng đổ thừa do nó làm.”

Thái Quang Đình tròn to hai mắt, Minh Phi níu vạt áo tiếp tục nói: “Mỗi lần như thế, thăm thăm Ngô gia giận đến điên người, thấy mèo kia là phải đuổi theo đánh, nếu con mèo kia cũng bị đánh một trận, đề Minh Ngọc hả giận cũng là chuyện tốt. Lúc trước muội chỉ muốn cùng mẫu thân nói chuyện này, nhưng lại sợ nàng mắng muội, cũng sợ gây ra phiền toái cho nàng, ngược lại không tốt.”

Minh Phi định giúp Trần thị cùng Tứ Di Nương một ân lớn, đập phá một lần hết tất cả đồ sứ mượn của các phủ. Nhất định Nhị Di Nương sẽ cho là Trần thị hoặc là Tứ di nương giờ trò quỷ, đến lúc đó không thể không ngoạn đấu một lần. Trần thị tự có biện pháp thanh minh, nhưng Tứ Di Nương lại bất đồng, nàng ta phụ trách tuần tra sự vụ, đầu tiên chạy không thoát, và lại liền ý vào Thái lão gia sủng ái cùng nể dựa ở nhà mẹ đẻ nàng bên kia, thế nào nàng cũng sẽ đấu một trận cùng Nhị Di Nương. Minh Phi nghĩ như xong, cảm thấy mình nên làm chút lông gà vò tỏi để trận đấu thêm gay cấn, trêu chọc xong Nhị Di Nương, lại đi trêu chọc một Tứ di nương. Chỉ có hai di nương này có trai có gái lại được cưng chiều tranh đấu, Trần thị không con không được cưng chiều cùng huynh muội ba người mình mới có thể thừa dịp kẻ hở mà tính toán.

Từ nhỏ Thái Quang Đình đã không ít lần tai nghe mắt thấy những âm mưu quỷ kế trong hậu viện, từ một kế hoạch trả thù đơn giản của một đứa trẻ con như Minh Phi và những việc phân công nàng kẻ ra trong đầu hẳn không khỏi có rất nhiều ý tưởng nảy ra, cơ hồ là trong nháy mắt, bản năng chôn giấu ở trong lòng hẳn đã khiến hẳn nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ. Hắn “Hây” một cái đứng lên, nói: “Chuyện như vậy muội chớ xía vào. Mấy ngày nay bên cạnh Minh Ngọc không ai chăm sóc, muội nhiều che chở nàng chút. Còn có thuốc kia, nhớ dặn Kiều Đào bôi cho muội, tuy là thời gian đã qua khá lâu, vết sẹo lại vừa vẩn giấu ở dưới mái tóc, nhưng nếu như có thể tiêu bớt một chút vẫn là tốt. Đêm đã khuya, muội sớm nghỉ ngơi đi, ta đi nha.” Nói xong mắt lóe sáng rồi quay đi.

Không cần nàng quan tâm? Là sợ nàng còn nhỏ không giấu được ý nghĩ chứ gì? Cảm giác có người quan tâm mình đúng là cũng không tốt. Minh Phi sờ vết sẹo ở chỗ cái ót, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn, ngẩng ngốc cười một lát, hai tay khẽ xoa xoa môi đang nhếch cười, đi tới phòng ngoài dặn dò Kiều Đào: “Gọi Mai Từ đem Hi Phúc ôm đến cho ta nhìn.”

Mai Từ run run rẩy rẩy ôm Hi Phúc đi vào, cũng không dám đưa Hi Phúc cho Minh Phi, Minh Phi không nhận được, nháy mắt với Hoa ma ma.

Hoa ma ma quát lên: “Người đang làm cái gì? Không nghe thấy lời Tam Tiểu Thư nói sao?” Bà không thích nhìn xem dáng vẻ rụt rè sợ hãi không dám nhìn ai thế này, một bước liền đoạt Hi Phúc đi qua đưa cho Minh Phi.

Trên lỗ tai nhỏ nhỏ của Hi Phúc có một vết máu, ước chừng là bị người dùng móng tay nhấn tâm véo lấy. Liên tưởng đến lúc trước Chu ma ma đã kể lại, Minh Tư sờ soạng Hi Phúc, Hi Phúc liền rít gào lên, chắc hẳn chính là lúc bị thương. Một tiểu cô nương, thật đúng là có thể xuống tay được, Minh Phi nhủ vậy, nhàn nhạt nhìn Mai Từ.

“Không phải nô tỳ làm.” Mai Từ quỳ xuống đất: “Tam Tiểu Thư tha mạng, nô tỳ cũng không muốn. Nhưng Tứ Tiểu Thư cùng Tam Công Tử bọn họ. Nô tỳ thật sự là.”

Minh Phi ngây thơ nói: “Mai Từ tỷ tỷ làm cái gì vậy? Nếu không phải do người làm, người sợ cái gì? Kiều Đào còn không mau đem đỡ Mai Từ tỷ tỷ dậy?”

Nàng ngược lại cũng không có hoài nghi là Mai Từ véo, sợ mạnh, đây là bản năng của con người, Mai Từ núp ở một bên trơ mắt nhìn Chu thị cùng Minh Ngọc bị đánh cũng không tiến lên giúp một tay, cũng coi là biểu hiện bình thường. Nhưng Minh Phi hận nhất, cũng là nếu như nàng ta biết được phải tránh nạn, vậy nói rõ nàng ta không ngu ngốc, nhưng nàng ta lại núp ở một bên xem náo nhiệt, mà không có chạy tới báo tin. Lần này chỉ là mèo quào trầy Minh Ngọc, lần kế thì sao? Thái Quang Đình phân tất cả nhà đầu cũng không động đến Mai Từ, nghĩ đến có lẽ là xem mặt mũi của Trần thị, nhưng Minh Phi cảm thấy, loại nhà đầu này giữ ở bên người còn không bằng không có.

“Tam Tiểu Thư đừng gọi nô tỳ như thế, thân phận của nô tỳ thấp kém đảm đương không nổi.” Mai Từ hốt hoảng khoát tay, “Nô tỳ có nhận sự phớt lờ của phu nhân, lại không chăm sóc tốt Hi Phúc. Khiến Hi Phúc bị thương, nô tỳ không dám.”

Minh Phi ha ha cười không ngừng: “Mai Từ tỷ tỷ, ca ca gặp ta quá mức sủng ái con chó này, liền báo cho ta, Hi Phúc này có hơn nữa, cũng chỉ là một con súc sinh thôi. Người xem nó, tuy là mang danh Mẫu Đan chó tốt, nhưng không quý bằng mạng sống con người, có được chủ nhân cưng chiều thương, nó mới có thể ăn cơm no, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cả ngày làm cho người ta ôm vào trong ngực, thêu mang lụa, hưởng hết phú quý. Nhưng nếu gặp gỡ chủ không biết hàng, không thích nó thì nó là cái thá gì? Tham ăn thì phải tốn cơm nuôi là điều đầu tiên, có lẽ hôm đó liền qua tay đem bán hoặc là ném đi, làm quan trọng bằng tính mạng con người đây? Người nói đúng không?”

Mai Từ tròn mắt há mồm, không biết nên trả lời thế nào, một hồi lâu mới run rẩy nặn ra một câu: “Hi Phúc trân quý đáng tiền, so với mệnh của nô tỳ còn đáng tiền hơn. Tam công tử nói rồi, một con chó như thế, có thể mua được mười nhà đầu như nô tỳ cũng không chừng.”

Minh Phi thấy nàng hình như vẫn không rõ, cảm thấy nhàm chán, thở dài: “Chắc hẳn chính là nhìn người có vẻ duy trì thông minh, mẫu thân mới có thể đem người cho ta. Nhưng người phải nhớ, trong lòng ta, quan trọng nhất không phải mèo này hay chó nọ, mà là phụ mẫu người thân, còn có những người phục vụ bên cạnh như các người. Người đó, đi xuống đi!” Vừa đầu trêu chọc Hi Phúc, nàng không chịu liếc nhìn nàng ta một cái.

Kiều Đào đã hiểu rõ ý tứ của Minh Phi, thấy Mai Từ còn quỳ ở đó bất động, liền tiến lên đỡ Mai Từ: “Đứng lên đi, khóc cái gì? Chớ quấy rầy Lục Tiểu Thư cùng phu nhân. Mau lau nước mắt.”

Mai Từ lại dập đầu hai cái với Minh Phi mới dám đứng dậy, Hoa ma ma híp mắt nhìn Minh Phi, mặt tươi cười nói: “Tam Tiểu Thư, nếu phu nhân đã đem Mai Từ cho ngài, tất nhiên có sở trường của nàng ta, từ từ dạy dỗ sẽ rất xuất sắc thôi.”

Minh Phi thờ dài nói: “Chính bởi vì nàng là người mẫu thân ban cho, ta cực kỳ quan tâm nàng. Ta chỉ là muốn nói cho nàng biết, đối với ta mà nói mạng của người bên cạnh trân quý hơn chó mèo, cũng muốn nàng an tâm, chưa từng nghĩ sẽ dọa nàng đến thế. Ma ma nói nên làm thế nào?”

Hoa ma ma nói: “Tất nhiên, nha đầu này lá gan thật nhỏ, lại có chút ngu đần. Nô tỳ sẽ cố hết sức dạy nàng.”

Minh Phi cười đến không có tim không có phổi: “Vậy làm phiền ma ma.”

Hoa ma ma nhìn nàng cười mà nghĩ ngợi, thăm nghĩ, chẳng lẽ những lời Minh Phi vừa nói kia là do Thái Công tử dạy? Lời kia nghe thế nào cũng không phải có ý như vậy đâu. Giống như là muốn mắng cây dâu chỉ cây hèo nào đấy vậy.

Kiều Đào đỡ Mai từ đỡ xuống đi, kéo nàng ngồi ở một chỗ nói nhỏ: “Mai Từ a, người vừa tới nơi này, không còn rõ ràng tính tình Tam Tiểu Thư lắm, nếu như người tin ta, ta liền chỉ điểm cho người hai câu, nếu không tin ta, cái gì ta cũng sẽ không nói.”

Mai từ vội nói: “Tỷ tỷ dạy ta. Ta đã thừa nhận sai lầm, tại sao Tam Tiểu Thư vẫn là không cao hứng?”

Kiều Đào hé miệng cười cười: “Thật ra thì Tam Tiểu Thư đối với người bên cạnh đình sẽ dùng tâm mà đối xử.” Thấy Mai Từ vẫn còn một bộ u mê, Kiều Đào thờ dài, đứng lên: “Người chỉ biết này chó Mầu Đan quý giá, một con có thể mua được mười nha đầu, vậy ta hỏi người, so với Lục Tiểu Thư, chó Mầu Đan này cho là cái gì? Nếu như người là còn không hiểu, ta cũng không nói.”

Mai Từ nhìn Kiều Đào vén màn mà đi, thu hồi vẻ u mê trên mặt, mỉm cười chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Mèo chó (5)

Ban đêm, Minh Phi nghiêm túc canh giữ ở bên cạnh Minh Ngọc, bởi vì sợ nàng còn nhỏ ngủ lộn xộn, sẽ quào loạn đụng trúng vết thương, đèn cũng không dám dập tắt, trông coi đến lúc nửa đêm mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Hoa ma ma ở trong phòng Minh Phi là người lớn tuổi nhất, đã sớm tìm có đi ngủ, chỉ còn lại Kiều Đào và một tiểu nha đầu tên là Diệp Nhi cùng nhau canh giữ ở bên ngoài, thỉnh thoảng vào xem một chút. Hai người thấy hai tỷ muội ngủ say sưa, cũng liền dựa lưng vào nhau bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Hôm sau mới giờ Mẹo ba khắc (cỡ khoảng 5 giờ 45 phút sáng), không đợi Kiều Đào tới gọi, Minh Phi đã tự động giựt mình tỉnh lại, vừa định đuổi người một cái, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một vật nhỏ mềm mềm nóng hổi, định thần nhìn lại, thì ra là cái mông Minh Ngọc vênh lên luống ở trong chăn gác trên gối đầu —— nàng ngủ vất ngang, cho nên ngủ thẳng tới giữa giường.

Minh Phi nhìn tư thế này của nàng, không khỏi đỏ mặt hời hợt toàn thân, kiểm tra tay của nàng trước, trong miệng trách cứ: “Làm cái gì vậy? Lộn xộn đụng đến tay thì làm sao?”

Minh Ngọc lật người ngồi dậy, nhắm nửa con mắt, chu cái miệng đỏ hồng xinh xắn, khoe miệng mơ mơ màng màng cười: “Tam tỷ tỷ, là mu bàn tay đau, không phải là tay đau, muội không mơ hồ, muội nhớ rất rõ.”

Minh Phi thấy nàng ngây thơ đáng yêu, không nhịn được nữa ôm lấy nàng ở trong ngực, hỏi “Tay còn đau không? Ngủ có ngon không?”

Minh Ngọc tựa đầu lên vai Minh Phi: “Không đau, thuốc kia không tệ. Đêm qua tỉnh dậy một lần.”

Minh Phi biết phần lớn trẻ con đều đi tiểu đêm, cũng rất kinh ngạc tại sao Minh Ngọc rời giường vậy mà nàng cũng không biết. Liền hỏi: “Tại sao không gọi tỷ?”

Minh Ngọc cười nói: “Muội thấy tỷ ngủ ngon, sợ làm ồn tỷ, xung quanh đèn cũng sáng, muội liền tự mình xuống giường đi ra phía sau giải quyết.” Nàng tha thiết nhìn Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, ngay cả nha đầu muội cũng không có gọi.”

Đây là muốn khen ngợi đây mà, Minh Phi cười xoa xoa tóc của nàng: “Minh Ngọc trưởng thành, thật tiến bộ, ca ca biết nhất định sẽ khen muội. Được rồi, nếu đã tỉnh thì rời giường, tỷ tỷ đổi thuốc cho muội, chúng ta rửa mặt rồi đi thỉnh an mẫu thân.”

Minh Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng: “Tam tỷ tỷ, lúc ngủ nhìn tỷ rất không vui, nơi này nhú lại.” Nói xong cánh tay nhỏ bé bị băng thành bánh chưng liền xoa lên chân mày của Minh Phi, có chút lo lắng nói: “Muội nghe bọn nha đầu nói với Tam di nương, cau mày sẽ nổi lên nếp nhăn. Tỷ còn trẻ như vậy,

nếp nhăn nổi lên thì làm sao bây giờ?”

Minh Phi “Xì” một tiếng bật cười, trong lòng tràn đầy ảm áp, nhẹ nhàng cầm tay bánh chưng của Minh Ngọc: “Muội nhìn nhầm rồi.”

Minh Ngọc hoài nghi nói: “Sẽ không á, muội còn gạt bằng cho tỷ nữa mà, nhưng muội vừa thả ra tỷ lại nhú lại.”

Dĩ nhiên Minh Phi biết trẻ con không nói dối, bởi vì tối hôm qua nàng mơ thấy mẹ. Nhưng vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không thừa nhận, chỉ qua loa nói sang chuyện khác: “Oh, tỷ ngủ như chết vậy sao? Muội làm loạn ở trên mặt tỷ mà tỷ cũng không biết?”

Minh Ngọc cười nói: “Đúng á, đúng á, ngủ còn sâu hơn heo nhỏ.”

Minh Phi đưa tay cù ngứa nàng: “Lại dám cười tỷ là heo?”

“Tam Tiểu Thụ, Lục Tiểu Thụ tỉnh rồi à?” Kiều Đào bên ngoài nghe được hai người ở bên trong cười đùa, vội vàng đứng lên chỉnh sửa qua loa một tý, vén rèm ghé đầu đi vào xem.

Chỉ thấy Minh Phi nửa tựa vào đầu giường, nửa ôm Minh Ngọc ở trong ngực nhỏ giọng nói chuyện, ánh đèn lò mờ chiếu lên đầu tóc đen nhánh của nàng một vầng sáng như đôi cánh, đôi mắt lóe sáng như sao đêm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng đẹp đẽ mang theo chút trầm ổn cùng u buồn không hợp với tuổi tác.

Nghe tiếng động, Minh Phi đưa mắt lên nhìn Kiều Đào khẽ mỉm cười, tuy nụ cười rất rục rờ, nhưng đáy mắt lại thoáng ánh lên nồng đậm ưu thương. Dung mạo của nàng vốn là tổng hợp kế thừa ưu điểm của Trương thị cùng Thái lão gia, lại kết hợp với vẻ mặt cùng ánh mắt u buồn như vậy, làm cho lòng người không khỏi cũng sinh ra ưu thương nhân nhật theo, không kiềm chế được muốn bù lại cho nàng chút gì đó.

Kiều Đào ngẩng ngẩn cả người, chỉ điều dưỡng hơn hai tháng, Tam Tiểu Thụ vàng vọt gầy còm như cây nhỏ mùa xuân, chớp mắt đâm chồi non, hé ra lộc xanh chói lọi! Nàng gần như có thể khẳng định, Minh Phi sau khi lớn lên sẽ có vẻ đẹp rung động lòng người.

Phòng ngoài truyền đến tiếng cốc cốc khe khẽ, tiểu nha đầu Diệp nhi vội kéo cửa ra một kẽ hở nhỏ: “Ai đó?”

Là Ngân Bình đứng ở bên ngoài.

Ngân Bình đè thấp giọng xuống, nhưng trên mặt lại không thể áp chế được nụ cười: “Phu nhân phân phó, hôm qua Lục Tiểu Thụ bị kinh sợ, tay lại bị thương, Tam Tiểu Thụ chăm sóc Lục Tiểu Thụ cũng mệt mỏi, hôm nay không cần qua thỉnh an, ngủ thêm một lát, điểm tâm cũng không cần qua dùng. Phân phó phòng bếp nhỏ, tùy thời chuẩn bị sẵn thức ăn, lúc nào muốn dùng, thì sai nha đầu qua nói một tiếng sẽ đưa tới.”

Kiều Đào đã ra đón, muốn kéo Ngân Bình đi vào ngồi, Ngân Bình từ chối nói: “Không được, chớ quấy rầy các tiểu thụ nghỉ ngơi. Phu nhân nơi đó bận rộn, ta phải nhanh về hầu hạ.” Chân cũng không dừng lại đi mất.

Kiều Đào nghĩ thầm Trần thị kể từ khi gả tới đây, chưa bao giờ có nửa ngày nhàn nhã, đột nhiên phân phó như vậy, chắc là đêm qua Thái lão gia tới ngủ lại còn chưa dậy, nên cũng mừng thay cho Trần thị.

Minh Phi nghe Kiều Đào truyền hết lời, nhắm mắt lại một lát, chậm rì rì nói: “Minh Ngọc, muội còn muốn ngủ nữa không?”

Minh Ngọc lắc đầu: “Không ngủ, ngủ nhiều đến trưa không ngủ được.”

Minh Phi cười nói: “Tỷ cũng nghĩ vậy. Không bằng ngồi dậy tỷ tỷ thay thuốc cho muội, sau khi ăn điểm tâm xong, chúng ta ngồi đọc sách cùng nhau được không?”

Kiều Đào nói: “Tam Tiểu Thụ, hiếm có cơ hội ngủ thêm một lát, đêm qua người cũng không có nghỉ ngơi thật tốt, không bằng người và Lục Tiểu Thụ tiếp tục ngủ thêm một lát à?”

Minh Phi lắc đầu không chịu, bảo Kiều Đào đi xem một chút, nếu phòng chính truyền điểm tâm thì cùng truyền luôn, ngàn vạn lần đừng làm phiền người ta nổi lò hai ba lần.

Kiều Đào biết nàng sợ làm cho người ta lưu lại ấn tượng lười biếng tham ngủ, sợ người ta ghét. Nếu thân mẫu vẫn còn thì làm sao phải cẩn thận như thế? Kiều Đào âm thầm than thở một tiếng, căn dặn Diệp nhi bất cứ lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sai tiểu nha đầu khác lấy nước ấm, tự mình động thủ hầu hạ hai tỷ muội rửa mặt không để cập tới nữa.

Căn cứ theo căn dặn của Thái Quang Đình, Kiều Đào trước tách tóc Minh Phi ra, lộ ra vết sẹo màu hồng dài hơn một tấc sau gáy, lấy thuốc mỡ thoa tí mĩ. Minh Ngọc kinh ngạc chăm chú nhìn, càng không ngừng hỏi Minh Phi ra sao rồi, có đau hay không, lúc ấy có khóc hay không.

Kiều Đào không kể chi tiết cho nàng, chỉ cười nói: “Không có khóc, Tam Tiểu Thụ dùng cảm lắm, một giọt nước mắt cũng không rơi. Lục Tiểu Thụ cũng phải đi theo Tam Tiểu Thụ học một tí.”

Minh Ngọc nghĩ đến mình hôm qua lôi kéo Minh Phi khóc lớn, cũng có chút ngượng ngùng.

Kiều Đào chải song loa kế cho Minh Phi, trước buộc ruy băng màu xanh lá thêu hoa ngênh xuân màu vàng, để đầu ruy băng trong cùng dính trên châu nho nhỏ rũ xuống bên tai Minh Phi, lại dọc theo dưới đáy búi tóc cắm một vòng hạt ngọc kết thành một vòng hoa, nhìn tương xứng với cái áo vàng nhạt

cái váy màu lục Minh Phi đang mặc, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Minh Phi tự xem một lần, bởi vì cảm thấy mấy ngày nay trong nhà có việc mừng, phải ăn mặc trang trọng hơn một chút, nên bảo Kiều Đào lấy đôi giày gấm thêu đỏ thăm Trần thị cho nàng kia ra mang vào.

Minh Ngọc thấy đẹp mắt, la hét nhất định phải ăn mặc giống như Minh Phi. Tóc của nàng ngắn lại không dày, Kiều Đào và Minh Phi cùng nhau cố gắng hao hết hơi sức mới chải cho nàng cái đầu giống như thế, chỉ là quần áo không tìm được đồ thích hợp như vậy. Nàng tới đây gấp, tối hôm qua chỉ mang tới có ba bộ, cố lắm chỉ dùng được một cái áo vàng nhạt phối với cái váy màu lam, giày thì trái lại tìm được đôi giống vậy.

Minh Ngọc bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, nói trong phòng nàng cũng có quần áo giống vậy, tại sao không đi lấy. Minh Phi cười ngất nhẹ mũi của nàng: “Bởi vì đây là phòng của tỷ tỷ á, không để nhiều quần áo của muội như vậy. Với lại, viện của muội cách xa nơi này, Chu ma ma lại bị thương, không ai trông coi, sai người ta đi tìm tới đây chẳng phải mặt trời cũng lên thật cao rồi à? Không bằng đôi sợi dây cột tóc được không?”

Minh Phi cùng Kiều Đào vui đùa tìm nửa ngày mới tìm ra hai sợi ruy băng màu lam, nhưng phía trên lại không thấy thêu hoa, cũng không đính trân châu rủ xuống. Miệng Minh Ngọc vênh lên thật cao, Minh Phi liền tự tay cài hai đóa trâm hoa rủ xuống cho nàng, cũng thật không tệ.

Lúc này tiểu nha đầu báo lại nói Chu ma ma tới.

Minh Phi bảo người gọi bà ấy đi vào, trên mặt mang theo nụ cười, lẳng lặng quan sát khuôn mặt của Chu ma ma. Chỉ thấy khuôn mặt Chu ma ma còn sung, sắc mặt cũng có chút tiêu tụy, nhưng khi nhìn thấy Minh Ngọc thì trong đôi mắt chợt sáng lên.

Có lẽ là thật sự đau lòng Minh Ngọc nhỉ? Minh Phi suy nghĩ trong lòng, nhiệt tình chào hỏi Chu ma ma, hỏi han ân cần, lại để cho Kiều Đào gói một lượng bạc cho bà ấy: “Ma ma đi mua một chút thức ăn ngon, sớm khôi phục thân thể chăm sóc Minh Ngọc thật tốt. Hôm qua làm phiền bà giúp đỡ.”

“Là nô tỳ không có bản lĩnh.” Trong lòng Chu ma ma cảm động, đứng ở nơi đó ôm Minh Ngọc muốn khóc lại không dám khóc.

Minh Phi sợ bà khóc, vội gọi bà ở một bên nhìn mình thay thuốc cho Minh Ngọc. Lúc này Mai Từ mang đôi mắt sưng đỏ ôm Hi Phúc tới, rụt rè đứng ở trong góc nhìn Minh Phi đổi thuốc cho Minh Ngọc, cũng không dám tiến lên.

Kiều Đào cau mày nhìn Mai Từ một cái, trầm giọng nói: “Tại sao lúc này mới đến?”

Mai Từ ngập ngừng nói: “Hi Phúc đêm qua làm ốm, lúc trời sáng, muội không chịu đựng được ngủ quên.” Ngu ý là nàng ta trông coi Hi Phúc cả đêm, ngủ không được ngon giấc, cho nên tới trễ.

Hóa ra nàng ta nghĩ chỉ có một mình nàng ta là chịu khổ đấy? Kiều Đào cười lạnh một tiếng, không hề để ý tới nàng ta nữa, tự chạy đến bên cạnh Minh Phi xem vết thương Minh Ngọc bình phục như thế nào.

Minh Phi chỉ lo cúi đầu thoa thuốc lên tay Minh Ngọc, nghe Minh Ngọc thỉnh thoảng hít khí liền an ủi trên chốc nàng mấy câu, lại thỉnh thoảng dạy Chu ma ma lúc thay thuốc phải chú ý những gì, Minh Ngọc không thể ăn cái gì vãn vãn. Từ đầu đến cuối ngay cả nửa ánh mắt cũng không nhìn Mai Từ, giống như trong phòng này hoàn toàn không có người như vậy.

Mai Từ cắn cắn môi, thả Hi Phúc xuống. Hi Phúc rơi xuống đất, trước tiên bốn cái chân ngắn gang rộng ra, duỗi lưng một cái mới tung tăng đi về phía Minh Phi, cọ chân Minh Phi hai cái, nằm ở trên giày Minh Phi.

Minh Phi thoa thuốc lên tay Minh Ngọc xong, mới cười nói: “Hi Phúc này thật là không sợ người lạ.”

Chu ma ma lấy lòng nói: “Mèo này chó này vãn vãn, có linh tính nhất, người nào thật lòng đối tốt với nó, nó đều biết hết. Tam Tiểu Thư thiện tâm, đương nhiên nó sẽ thân cận với người.”

Minh Phi cười nói: “Đúng thật, ngày trước ta có nuôi một con chó, mặc dù không có xinh như Hi Phúc, nhưng thông minh nhất, còn cứu mạng của ta.”

Kiều Đào mang theo mấy phần kiều ngạo, nói cho đám tiểu nha đầu trong phòng nghe: “Đúng đó, sau này con chó kia thất lạc, Tam Tiểu Thư còn chỉ ra năm lượng bạc cho người quen đi tìm. Mọi người đều khuyên nàng nói, con chó kia cũng chỉ là con chó cầu thôi, mất thì mất thôi. Tam Tiểu Thư lại nói, mặc dù chỉ là con chó, nhưng nó đi theo nàng hai năm, lại từng cứu mạng của nàng, nàng làm sao cũng phải tìm nó về. Tam tiểu thư chúng ta là người thiện tâm nhất, ai thật lòng đối tốt với nàng, nàng sẽ thật tâm đối tốt với người đó.” Nói xong liếc Mai Từ một cái, chỉ thấy Mai từ ở một bên cúi đầu rũ mắt, gương mặt đần độn, trong lòng liền dâng lên mấy phần ghét bỏ.

Diệp Nhi tới nói: “Phu nhân nơi đó truyền điểm tâm.”

Kiều Đào vội đi tới thấp giọng hỏi: “Lão gia đi rồi sao?”

Diệp Nhi lắc đầu: “Không nhìn thấy.”

Thì ra ở chỗ này dùng điểm tâm. Kiều Đào tiếc nuối chạy đến phía trước cửa sổ ghé đầu liếc mắt nhìn, thầm nghĩ hiếm có được cơ hội này, tại sao phu nhân không chịu để cho tỷ muội Minh Phi cùng dùng điểm tâm, cũng nhân cơ hội để lão gia trông thấy Tam Tiểu Thư chứ? Cứ để như vậy chẳng quan tâm, đây coi như là chuyện gì vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Cha con (một)

Kiều Đào còn đang rối rắm thì Minh Phi đã phân phó: “Nhìn chỗ phu nhân truyền com thì chỗ chúng ta cũng có thể truyền.”

Không lâu sau điểm tâm đưa tới, Chu ma ma muốn dứt cho Minh Ngọc, Minh Ngọc lại dựa vào Minh Phi làm nũng: “Ta muốn Tam tỷ tỷ dứt.”

Chu ma ma khở sở khuyên Minh Ngọc: “Tam Tiểu Thư cũng phải dùng com đấy.”

Minh Phi cười siết chặt cái mũi nhỏ của Minh Ngọc: “Được, ta cho muội ăn trước.”

Minh Ngọc thỏa mãn chỉ vào cái đĩa: “Tam tỷ tỷ, ta muốn ăn cái này, còn có cái kia, muốn uống canh ——” Minh Phi cười tủm tỉm thỏa mãn từng cái. Ăn được một nửa, Hoa ma ma lão đảo nghiêng ngã chạy vào, thấy Minh Phi đang cho Minh Ngọc ăn com, há miệng, rốt cuộc không nói gì, chỉ là về mặt ứng đồ cùng ánh mắt loé lên biểu lộ nàng đang rất kích động và lo lắng.

Minh Phi kinh ngạc nhìn Hoa ma ma một cái, vừa định hỏi nàng làm sao vậy, lại thấy Hoa ma ma khê khoát tay áo với nàng, lại nháy nháy mắt. Minh Phi thấy khác thường, rủ mắt tiếp tục chăm sóc Minh Ngọc.

Minh Ngọc vẫn không biết gì, tiếp tục nằm trong ngực Minh Phi làm nũng. Chu ma ma bức rức nói: “Lục Tiểu Thư, để nô ty dứt người nhé? Thức ăn cũng lạnh rồi mà Tam Tiểu Thư vẫn chưa ăn gì cả.”

Minh Ngọc hiếm khi được hưởng thụ thân mật và người thân coi trọng như thế, tựa vào trong ngực Minh Phi liếc Chu ma ma: “Tam tỷ tỷ cũng không nói gì, người gấp cái gì?”

Minh Phi buồn cười nói: “Lý do của muội nhiều nhất.”

Minh Ngọc ngồi ngay ngắn, chỉ vào Chu ma ma: “Người tới dứt ta.” Lại nhìn Minh Phi cười: “Tam tỷ tỷ, tỷ cũng đói bụng, chúng ta ăn chung.”

Minh Ngọc đã sớm ăn no hơn nửa bụng, Minh Phi có chuyện trong lòng, cũng không ăn bao nhiêu đã buông bát đĩa xuống. Kiều Đào vừa muốn kêu tiểu nha hoàn dọn dẹp bát đĩa liền nghe Trần thị ở tại cửa ra vào vui vẻ cười một tiếng: “Minh Phi, Minh Ngọc còn không ra nghênh đón phụ thân các con? Lão gia tới thăm các con đấy.”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, đến cả cây châm rơi xuống đất cũng đều nghe thấy. Tiếp đó, Trần thị mặt mày hàm xuân đi theo nam tử thân tài cao gầy, mặt mày sáng sủa, có một đôi mắt sâu thẳm, sáng ngời cùng sóng mũi thẳng tắp bước vào. Nam tử kia mặc một chiếc áo dài tơ lụa màu đỏ tím in hoa văn chìm, bên hông buộc một sợi tơ lụa màu tím muối, treo một khối ngọc bội hoa sen hoa văn cò trắng, nhìn qua ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã, phong lưu tiêu sái.

Thì ra đây chính là Thái Quốc Đống, quả nhiên vẻ ngoài rất tốt. Phản ứng đầu tiên của Minh Phi chính là nhất định ông ta đã đến từ sớm, chỉ là đứng ở cửa lặng lẽ quan sát nàng mà thôi. Lấy lại tinh thần, sắc mặt nàng có chút sững sờ đứng lên, Minh Ngọc đã sắp vui vẻ chạy về phía trước hai bước, cười kêu hai tiếng: “Phụ thân.”

Hoa ma ma chợt đẩy Minh Phi một cái, nhỏ giọng nói: “Tam Tiểu Thư mau gọi lão gia!”

Minh Phi vội tới trước hai bước, hành lễ, gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Thái Quốc Đống vừa ôm Minh Ngọc, vừa lẳng lặng quan sát tam nữ nhi từ lúc sinh ra đã ôm đi, cũng chưa từng gặp lại. Dáng vẻ lớn lên này, ngược lại ngoài dự đoán của hắn. Minh Phi có vóc người cân xứng, tóc đen, làn da như tuyết, ăn mặc xinh đẹp hoạt bát, vẻ mặt đoan trang tao nhã hào phóng, gương mặt đó tương tự năm sáu phần với mẫu thân đã chết, rồi lại xinh đẹp đáng yêu hơn mẫu thân đã chết mấy phần, chỉ là hơi nhỏ hơi gầy chút so với Minh Tư, vẻ mặt cũng dần dần một chút. Thế nhưng ông ta lại không chịu nghĩ, một đứa bé chưa bao giờ gặp mặt, làm sao dám ra vẻ hoạt bát trước mặt ông ta?

Thái Quốc Đống giả tạo đỡ một cái, thân nhiên nói: “Đứng lên đi.”

“Cám ơn phụ thân. Xin mời phụ thân, mẫu thân ngồi.” Minh Phi đứng dậy, tự nhiên thanh thần nghiêng người mời Thái Quốc Đống và Trần thị đi vào ngồi xuống ghế dựa hoa hồng trước cửa sổ, lại rửa tay sạch tự mình dâng trà.

Thái Quốc Đống chỉ lời kéo Minh Ngọc hỏi thương thế của nàng, cũng không quan tâm tới Minh Phi. Minh Phi cũng không chủ động mở miệng nói, xuôi tay đứng ở một bên, trên mặt mang nụ cười nhân nhật, nhìn qua rất là khéo léo dịu dàng, ngoan ngoãn.

Trần thị nhìn không được chuyện như vậy, liền cười chuyển sang chủ đề khác: “Lão gia, đột nhiên thiếp thân phát hiện dung mạo của Minh Phi rất giống ngài đấy.”

Thái Quốc Đồng nâng ly trà lên nhẹ nhàng hóp một ngụm, nhàn nhạt nhìn Minh Phi một cái, vừa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy thật sự tương tự mình mấy phần. Đối với Minh Phi, hẳn có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, một mặt ông chán ghét kiêu kỳ nàng nhiều năm, mặt khác sau khi gặp mặt lại cảm thấy đây rốt cuộc là nữ nhi của mình, rất xinh đẹp thuận mắt hảo phóng ông vẫn vui mừng. Vì vậy chỉ là lập lòe nước đôi “Ừ” một tiếng cũng không nói gì nữa.

Ông không tiếp lời, Trần thị cũng không tiện khơi câu chuyện này lên nữa, chỉ đành phải an ủi cười cười với Minh Phi, chỉ sợ Minh Phi lại đột nhiên không không chế được cảm xúc, làm ra sắc mặt khó coi gì đó thì không xong. Ai ngờ vừa nhìn thấy rất là không đành lòng, trên mặt Minh Phi mang theo chút băn khoăn lo lắng và thất vọng, đôi mắt nhỏ hồng hồng, lông mi thật dài có chút rung rung, khóe miệng lại vẫn treo nụ cười, thân thể nhỏ bé cũng phải ưỡn thẳng tắp.

Những thứ khác không nói, ở lứa tuổi này mà gặp phải chuyện như vậy còn có thể giữ vững phong độ như thế, cũng đã là gánh vác thật tốt rồi. Trần thị không khỏi thở dài một hơi, cảm thấy Thái Quốc Đồng thực sự quá phân chia, nhưng lại không thể nói, chỉ có thể gián tiếp bày tỏ an ủi: “Đêm qua Minh Phi chăm sóc Lục muội muội con cực khổ chứ? Ta thấy mới vừa rồi con còn cho Minh Ngọc ăn cơm kia mà, tại sao không để cho bọn nha hoàn làm?”

Minh Phi biết Trần thị cho mình cái thang, kính cẩn trả lời: “Hồi bẩm mẫu thân, chăm sóc muội muội là việc nữ nhi nên làm.” Ngoài ra không còn một câu khoe công nào nữa. Ngược lại Minh Ngọc lời kéo Trần thị khoe khoang dây cột tác của mình, nói là tự tay Minh Phi khâu cho nàng, tóc cũng do Minh Phi chải, còn nói mình muốn ở cùng Tam tỷ tỷ.

Thái Quốc Đồng nhớ tới vừa rồi mình đứng ngoài cửa nhìn thấy đáng về tỷ muội thân thiết, cảm thấy Minh Phi cũng không phải là ghê tởm như vậy. Liên nhàn nhạt hỏi: “Bình thường người làm những gì, học những gì?”

Thật ra thì ông ta hoàn toàn không muốn hỏi nhiều về chuyện của Minh Phi, chẳng qua bởi vì Trần thị khổ sở khuyên nửa buổi, nói nữ nhi này tương lai gả đi cũng liên quan đến thanh danh của ông ta, không hạn một chút là không được. ông ta mới miễn cưỡng qua đây, tới thấy cả người Minh Phi cũng thuận mắt, làm việc cũng thông minh, liền thuận tiện hỏi một chút, vốn dĩ cũng không trông cậy vào sẽ hỏi ra chút gì.

Chỉ sợ ông ta không hỏi mới gọi là thật thâm, Minh Phi vội nói: “Hồi bẩm phụ thân. Nữ nhi đi theo thẩm Ngô gia học một chút may vá, vừa học chút thủ nghệ trong phòng bếp. Sau khi mẫu thân phái Hoa ma ma qua, nữ nhi vừa học quy củ, vừa học biết chữ viết chữ.”

Thái Quốc Đồng nói: “Lấy chữ người viết ra cho ta xem.” Ông ta cũng không tin Minh Phi có thể viết chữ gì, chỉ trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủn, có thể học được chữ gì?

Không đợi Minh Phi lên tiếng, Hoa ma ma đã vội cầm mảnh giấy trước kia Minh Phi vẫn thường viết tới, Minh Phi nhận lấy, tiến lên một bước, cúi đầu khom lưng dâng hai tay lên. Đợi Thái Quốc Đồng nhận lấy, lại lùi về phía sau một bước, xuôi tay đứng ngay ngắn.

Thái Quốc Đồng đặt tất cả cử động của nàng vào trong mắt, nghĩ thầm học quy củ cũng không tệ, nhìn từng tờ từng tờ mẫu chữ, sắc mặt hơi đổi, lại nói: “Còn không viết tốt bằng Lục muội muội của người!”

Mặt Minh Phi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Nữ nhi sẽ nỗ lực hơn nữa.” Cũng không phải là Thái Quốc Đồng cố ý đả kích nàng, nàng vốn là viết không được tốt lắm, tất nhiên phải kém hơn Minh Ngọc, mới vừa bốn tuổi đã được Thái Quang Đình dạy luyện chữ.

Trần thị sắc giọng: “Nàng mới vừa học được một tháng mà thôi. Chuyện viết chữ cũng không phải là một ngày công, hiếm thấy chính là trong một tháng này nàng đã có thể học thuộc cả Bản nữ giới rồi, hơn nữa còn có Tam Tự kinh cũng hiểu hết toàn bộ, nghe Hoa ma ma nói, dạy cái gì cũng là chỉ cần gặp qua là không quên được.” Lại không biến sắc nhỉnh bực Thái Quốc Đồng, “Đây cũng là thừa kế mấy phần bản lĩnh gặp qua là không quên được của lão gia.”

“Hả?” Thái Quốc Đồng kinh ngạc nhíu mày: “Mẫu thân người nói là sự thật sao?”

Minh Phi đáp: “Hồi bẩm phụ thân, nữ nhi thực sự có thể học thuộc nữ giới, cũng có hiểu hết toàn bộ Tam Tự kinh.”

Thái Quốc Đồng nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi: “Người đọc ta nghe.” Hẳn là người làm quan, giọng nói và nét mặt đều nghiêm nghị, nhìn không giống như là đang nói chuyện với nữ nhi, ngược lại giống như là đang thẩm vấn phạm nhân.

Trần thị và nhóm người Dư ma ma, Hoa ma ma, Kiều Đào âm thầm toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ không xong rồi. Nhìn bộ dạng này của ông ta, đừng bảo Minh Phi chỉ là một đứa bé chưa từng trải qua việc đời, chính là người lớn hơn một chút đã quen đọc sách chỉ sợ cũng sẽ bởi vì khấn trương mà mắc lỗi.

“Vâng!” Minh Phi đáp, chăm chú đọc lên, tiếng nói trong trẻo dễ nghe, trầm bổng du dương, giống như nước chảy mây trôi, giọng điệu vẻ mặt cũng làm cho người ta rất thoải mái. Từ nhỏ đến lớn, kinh nghiệm kiểm tra hay thi học kỳ trên trăm cuộc, đâu nào sợ một cuộc tiểu khảo như vậy?

Đám người Trần thị mới vừa thở phào nhẹ nhõm, Thái Quốc Đồng lại nói: “Lấy Tam Tự kinh.”

Hoa ma ma lại đưa Tam Tự kinh qua, Thái Quốc Đồng mở ra, tùy tiện chỉ một đoạn: “Đọc đoạn này cho ta nghe.”

Minh Phi theo lời đọc lên, vẫn lưu loát không dứt. Thái Quốc Đồng chưa từ bỏ ý định lại chỉ một tờ, Minh Phi cũng đọc xong luôn, không tệ chữ nào. Tâm tình Trần thị thật tốt, cười nói: “Lão gia, thiếp thân nói không sai chứ?”

Thái Quốc Đồng lạnh mặt nói: “Có thể đọc có thể thuộc, nhưng có hiểu được ý nghĩa sao?”

Minh Phi do dự một chút, nói: “Hiểu được một chút.”

Thái Quốc Đồng nhìn nàng một cái, nói: ““Trục giả bất năng bắt tranh, khúc giả bất năng bắt tụng. Tụng tranh ký thi, tắc hữu phần nộ chi sự hĩ. Thử do vu bất thượng cung hạ giả dã” đoạn văn này có ý nghĩa là gì?”

Trần thị cảm thấy ý nghĩa của những lời này đối với một hài tử mới đọc sách mà nói, thật sự có chút khó khăn, nhưng cũng không thể nói gì, chỉ đành phải nâng ly trà lên uống.

Về mặt Minh Phi đoạn chính, nghiêm túc nói: “Phụ thân, đoạn văn này Hoa mẹ đã từng nói một lần cho nữ nhi nghe. Nữ nhi nhớ là: Chuyện có đúng sai, nếu mình đúng thì không thể không tranh, nếu mình sai thì không thể không biện giải, nhưng nếu tranh luận và biện giải thì cả hai đều sẽ tức giận, đó là do không biết sự nhún nhường.”

Thái Quốc Đồng nhíu mày: “Vậy người nói một chút xem, nữ nhân là phải như thế nào?”

Minh Phi cúi đầu: “Nữ nhân phải cẩn thận, tôn kính, thuận theo.”

Thái Quốc Đồng thân nhiên nói: “Người phải nhớ, làm người quan trọng nhất phải có tài năng, kiến thức thật sự và không kiêu căng ngạo mạn.”

Thấy ông ta cuối cùng cũng thu màn, Trần thị biết xem như đã qua được cửa thử nhất, cười nói: “Còn không cảm ơn cha người dạy bảo?”

Minh Phi vội cúi xuống: “Nữ nhi ghi nhớ lời phụ thân dạy bảo.”

Thái Quốc Đồng gật đầu một cái, ngược lại cùng Minh Ngọc nói tới nói lui: “Công khóa của người cũng không thể lơ là.”

“Không có.” Minh Ngọc hiếm khi gặp Thái Quốc Đồng, nắm lấy cơ hội tố cáo: “Tứ tỷ tỷ ghen tỵ con có chó Mẩu Đan, chẳng những đánh Hi Phúc, còn ném Thuý Cúc tới bắt con, nhìn thấy con bị cáo thành ra thế này, Tam ca cũng không chịu giúp một tay kéo mèo ra.”

Trần thị và Minh Phi đều không động thanh sắc nhìn Thái Quốc Đồng, nhìn xem ông ta xử lý chuyện này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cha con

Thái Quốc Đồng trấn an sờ sờ đầu Minh Ngọc nói: “Chuyện này Nhị Di Nương của con đã nói cùng ta rồi, Tam ca con cũng nói con mèo kia quá mức đáng giận, động tác quá nhanh cho nên nó mới không phản ứng kịp. Tứ tỷ tỷ của con ta cũng đã hung hăng mắng rồi, tính tình nó từ trước đến nay không tốt, con đừng so đo với nó, cũng đừng học theo.”

Nếu nói mấy tiểu cô nương âm ỉ cãi nhau tức giận hằn cũng thấy có vẻ có khả năng, nhưng tam nhi tử luôn luôn không nói không rằng cũng đi theo nói xấu, là hằn là không tin. Hằn tình nguyện tin tưởng chính là do con mèo kia quá đáng giận. Huống chi, tổn thương trên tay Minh Ngọc cũng đích xác là do mèo cào, mèo con kia cuối cùng cũng vẫn là tam nhi tử lỗi xuống xuống đúng không?

Thái Quốc Đồng mới nói xong phát hiện Minh Ngọc tủi thân tròn mắt sững sờ nhìn mình, Trần thị cùng Minh Phi cũng lẳng lặng nhìn mình, không khỏi cảm thấy cực kì xấu hổ - - mặc kệ là ai đúng ai sai, người bị thiệt đều là Minh Ngọc, đành ho khan một tiếng, nói: “Cái con mèo kia nếu đã đáng giận như vậy, bắt nó giết chết trút giận cho con, được không?”

Ánh mắt Minh Ngọc mở lớn hơn nữa, thậm chí còn mang theo chút sợ hãi. Minh Phi nháy mắt với Trần thị, Trần thị hiểu ý tứ của Minh Phi là muốn nàng ngăn cản giết chết con mèo kia, cũng không muốn mở miệng, ngược lại nói: “Minh Phi muốn nói cái gì?”

Minh Phi không nghĩ tới Trần thị sẽ đẩy nàng ra, đành phải tiến lên thì lễ nói: “Phụ thân, nữ nhi có một câu không biết có nên nói hay không.”

Lá gan vẫn còn lớn, Thái Quốc Đồng nheo mắt: “Con nói.”

Minh Phi cười cười rồi nói: “Nữ nhi lớn mật, nghĩ rằng Lục muội muội cùng Tứ muội muội tranh giành chẳng qua chỉ là chuyện cãi nhau không hiểu chuyện giữa trẻ con mà thôi, con mèo kia chẳng qua là con súc sinh, ít bị dạy dỗ thì tự nhiên càng hoang dại, chỉ cần về sau dạy dỗ thêm là sẽ được. Ngày vui của Nhị tỷ tỷ sắp tới, Tứ muội muội cũng khó tránh thương tâm, phụ thân tạm tha nó đi.”

Nếu con mèo này cứ như vậy mà chết, trò diễn phía sau phải làm như thế nào diễn? Huống chi Thái Quốc Đồng nghe và tin một bên, lại sủng ái Minh Tư, mẹ con Nhị Di Nương tâm ngoan thủ lạt, nếu con mèo kia bởi vậy mà chết, chỉ sợ Hi Phúc không tới hai ngày là không còn mệnh. Nếu như thế, còn không bằng biết thời biết thế, tìm chỗ tốt khác cho Minh Ngọc.

Cho dù là trong ngày thường, chó mèo nuôi trong nhà đột nhiên bệnh chết, đi mất đều bị coi là điềm xấu, huống chi là vào ngày vui có ý giết? Thái Quốc Đồng lập tức tỉnh táo lại, mà lại không tiện thu lại lời vừa nói, quay đầu nhìn Trần thị, muốn Trần thị cho hắn bậc thang xuống.

Trần thị cười đem Minh Ngọc ôm vào trong lòng: “Lão gia, đúng là đạo lý này. Mau đứng trước mặt tiểu hài tử nói cái gì chém a giết a, làm tiểu Minh Ngọc của thiếp sợ hãi.”

Minh Ngọc tuy nhỏ, cũng cực kỳ hiểu được phụ thân bất công, lúc này nàng chỉ cảm thấy trong lòng Trần thị vừa thom vừa mềm vừa ấm, lẳng lặng ghé vào trong lòng Trần thị, tui thân ôm chặt eo Trần thị. Nhìn thân thể nhỏ bé của Minh Ngọc không hề phòng vệ nằm trong lòng mình, trong lòng Trần thị đột nhiên sinh ra vài phần mềm mại, không kìm lòng được ôm chặt Minh Ngọc, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Thái Quốc Đồng nhìn Minh Ngọc một cái, lại nhìn Minh Phi một cái, nói: “Các con đều đã nói như vậy, tạm thời tha cho con súc sinh kia một mạng, ví như là sau này còn tái phạm, sẽ không buông tha.”

Trần thị cười nói: “Lão gia, Minh Ngọc sợ hãi con mèo kiaa, cũng không dám về Quỳnh Hoa viện ở.”

Trong lòng Minh Phi nhảy dựng, Trần thị đây là đang giúp Minh Ngọc có chỗ ở riêng! Nàng biết phủ đệ Thái gia không phải rất lớn, nhân khẩu lại nhiều, như Minh Nhã và Minh Bội cùng ở một chỗ, Minh Ngọc và Minh Tư cũng là ở chung một viện.

Gia đình thế thiếp hài tử nhiều, khó tránh khỏi có lúc phân tranh, lúc này người nắm quyền quan trọng chính là phải cân bằng. Nói cách khác, nếu một bên chịu thiệt thòi, không thể trút giận được, thì phải xử lý bên kia để bồi thường tinh thần và vật chất nhất định cho bên bị hại. Thái Quốc Đồng trầm ngâm khoanh khặc, nói: “Như thế vấn đề là, trong nhà còn sân trống hay không?”

Trần thị cười nói: “Không còn. Nhưng chẳng phải Minh Nhã sắp lấy chồng sao? Nàng vừa đi Ý Tú viện nơi đó cũng chỉ có một mình Minh Bội ở. Vừa vặn Minh Bội lúc trước sớm đã oán trách với thiếp vài lần, nói nàng không thích hoa Hải Đường ở phía tây Ý Tú viện, mà là thích hoa Ngọc Lan trong sân Quỳnh Hoa viện. Từ trước đến nay nàng cùng Minh Tư vẫn tốt, không bằng để cho hai đứa nó ở cùng nhau được không? Hai đứa tuổi tác tương đương, hứng thú hợp nhau, bình thường cũng có bạn.”

Thái Quốc Đồng nói không chút do dự: “Đây không là đại sự gì, nàng sắp xếp là được.”

Minh Phi ần ần đoán được cái viện này không chỉ muốn vì một mình Minh Ngọc. Trần thị có thể là đang tính toán giúp nàng, đại khái sau này là nàng có thể ở chung một viện với Minh Ngọc, nghĩ tới đây, nàng nhìn Trần thị thăm dò, Trần thị nghịch ngợm nhìn nàng chớp chớp mắt.

Thái Quốc Đồng nhìn thấy Trần thị cùng hai đích nữ quan hệ hòa hợp, có chút ngoài ý muốn. Nhưng do hắn đã ở chỗ Minh Phi thời gian đủ dài rồi, không nghĩ ở lại thêm nên đứng dậy đi ra ngoài, Trần thị vội vàng đi theo ra ngoài, Minh Phi và Minh Ngọc cùng tiễn tới cửa: “Nữ nhi cung tiễn phụ thân mẫu thân, phụ thân mẫu thân đi từ từ.”

Thái Quốc Đồng đột nhiên dừng bước, nói: “Trà pha tốt lắm, quy củ học cũng còn tạm tạm.” Sau đó cũng không quay đầu lại, tiêu dao mà đi rồi.

Đây là đang khích lệ Minh Phi! Trần thị lộ ra nụ cười cổ vũ mỉm về phía Minh Phi, dặn dò nói: “Hôm nay có nhà thân thích sẽ tới chơi, ăn cơm trưa xong con dẫn theo Minh Ngọc đến phòng ta.”

Minh Phi cười hành lễ với Trần thị: “Cảm ơn mẫu thân.” Là muốn cho nàng nhận thức họ hàng đi?

“Chúc mừng Tam tiểu thư.” Kiều Đào cùng Hoa bà tử ánh mắt sáng quắc nhìn Minh Phi, kích động được không biết nên nói gì cho phải.

Minh Phi mỉm cười: “Hiện tại vui mừng vẫn còn quá sớm.” Chẳng qua chỉ là khích lệ vài câu mà thôi, cho dù là người ngoài cũng có thể làm được? Nhưng các nàng lại vui mừng thành như vậy. Lúc này nàng mới chính thức cảm nhận được câu nói mà Kiều Đào cùng Hoa bà tử luôn treo trên môi: Chỉ có chủ tử có thể diện, bọn hạ nhân mới có thể diện.

Kiều Đào nhìn trong phòng không có người ngoài, nhân tiện nói: “Nô tỳ đã sớm nói, thông minh xinh đẹp như Tam tiểu thư, lão gia thấy nhất định sẽ thích, sẽ đau lòng.”

Chẳng qua là không chán ghét bài xích như thế mà thôi, nào đã nói được tới thích hay không thích, đau lòng hay không đau lòng? Người này có dã tâm, cho dù là Minh Ngọc từ nhỏ lớn lên bên cạnh hắn, lúc nhỏ còn mất tình thương của mẹ còn hiếm thấy hắn đối đãi có vài phần công bằng, huống chi chính mình từng bị hắt vút bỏ, lại hoàn toàn không có nửa phần tình nghĩa? Minh Phi không đành lòng sự vui sướng của các nàng, chỉ nói: “Mau mau thu dọn gian phòng, ta cùng Minh Ngọc đọc sách một lát, sau khi dùng cơm trưa ta còn đi hầu hạ mẫu thân.”

--*--*--*--

Minh Phi dẫn theo Minh Ngọc đi tới trước cửa phòng Trần thị đãi khách, người còn chưa tiến vào đã nghe tiếng nói tiếng cười bên trong, không biết có bao nhiêu nữ nhân ở bên trong lủ ra lủ rú. Kim Trâm cười hành lễ với hai người, nói: “Các phu nhân các tiểu thư trong tộc cùng các đồng liêu của lão gia đều đã tới thêm trang cho Nhị Tiểu Thư, đang náo nhiệt, phu nhân đang nhắc tới hai vị tiểu thư, vừa hay đã tới rồi.”

“Minh Phi, Minh Ngọc, mau tới nhanh gặp qua các bá mẫu cùng thăm thăm, tẩu tử với các tỷ muội của con.” Trần thị ăn mặc vui mừng ngồi trên ghế chủ vị, thấy hai tỷ muội dặt tay đi vào liền cười cười ngoác hai người.

Nhất thời trong phòng an tĩnh lại, vô số ánh mắt hết thảy đều hướng về phía người Minh Phi, Minh Phi nắm tay Minh Ngọc tự nhiên thanh thản đi lên phía trước, dựa theo chỉ điểm của Trần thị hành lễ với mọi người.

Thần sắc mọi người khác nhau, càng nhiều là tò mò cùng đánh giá. Nữ nhi Thái gia này vốn đã bị người ta lãng quên, nhưng trong khoảng thời gian này lại thành nhân vật được nhắc tới nhiều nhất. Các nữ quyền bình thường không có việc gì làm, yêu thích nhất chính là buồn đùa lê, sau khi nghe nói chuyện

của Minh Phi, tất cả đều đã cảm thấy giống nghe chuyện xưa vậy, đã sớm có vài phần tò mò. Lúc trước vốn còn có vài phần kiêng kỵ, nhưng nghe nói Trần thị tiêu một ngàn lượng bạc đổi mệnh cho nàng, mà đón về còn giữ lại trong sân của mình, đều cảm thấy vô cùng tò mò, nhao nhao phỏng đoán, chẳng lẽ thật sự có phúc khí như thế tồn tại?

Lúc này thấy bộ dáng Minh Phi ngọc tuyết đáng yêu, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, mọi người đều cười khen vài câu, chỉ là không dám quá gần gũi Minh Phi, cũng không dám để cho nữ nhi của mình gần gũi Minh Phi, ngược lại quan tâm hỏi tay Minh Ngọc bị thương như thế nào.

Trần thị nhìn ra ý tứ của mọi người, cũng không lăm để ý, gọi hai tỷ muội Minh Phi đến phía sau mình ngồi, để cho nha đầu lấy trái cây bánh ngọt cho hai người ăn, cười nói: “Tiểu hài tử ham chơi, bị cái con mèo của Tứ tỷ tỷ nàng cào bị thương.”

Mọi người thôn thức không thôi, có phu nhân đột ngột nói: “Chớ cậy thế chủ, kỳ thật mèo cũng là như vậy.” Mọi người đều nghĩ tới Thái gia thế thiếp bất hòa, thiếp bất nạt chủ nẫu cũng nghe phong phanh được, đều thật cẩn thận nhìn Trần thị, có người thông minh chuyển hướng câu chuyện hỏi con mèo kia về sau xử trí như thế nào?

Trần thị làm bộ nghe không hiểu, chỉ cười nói: “Vốn theo ý chúng ta lão gia, là phải giết chết con mèo này. Nhưng mà Minh Phi nhà chúng ta trạch tâm nhân hậu, suy xét sự tình cũng chu đáo, khổ sở khuyên can lão gia một hồi, nói mèo kia chẳng qua là đồ súc sinh, không hiểu tiếng người, chết càng làm Tứ muội của nàng thương tâm, vài ngày nữa lại là ngày lành của Nhị tỷ tỷ nàng, không bằng thôi đi.”

Các phu nhân đang ngồi đều là vô cùng khinh bỉ thống hận tiểu thiếp, lại có lòng muốn lấy lòng Trần thị, sao chẳng rõ Trần thị đây là có ý muốn nâng đỡ Minh Phi? Thôi phu nhân cầm khăn che miệng cười nói: “Tam tiểu thư đúng là trạch tâm nhân hậu, con mèo này vốn là là súc sinh, nào đâu có thể trông cậy vào nó nghe hiểu tiếng người? Đương nhiên là không thể cùng kiến thức với loại súc sinh rồi.”

Lời này có thâm ý, mọi người “ồ” cười rộ lên, Trần thị khẽ cười một hồi, nói: “Không phải ta khoe khoang, nữ nhi này của ta đúng thật là trạch tâm nhân hậu, lại sẵn sóc ôn nhu, đêm hôm qua muội muội nàng vẫn là do nàng chăm sóc, nhìn xem gương mặt này cũng thành bộ dáng gì rồi?”

Mọi người cười nói: “Tam tiểu thư bộ dáng ngọc tuyết mỹ lệ, không chỉ thức một đêm, mà là thức hai ba đêm cũng vẫn là trắng ngần.” Minh Phi xấu hổ cúi đầu vào sau lưng Trần thị, Trần thị cười cười vỗ lưng nàng: “Đứa nhỏ này thẹn thùng rồi.” Mọi người cười to, không khí vô cùng sinh động.

Khen ngợi xong hài tử nhà mình rồi, Trần thị lại khen ngợi tiểu thư nhà khác. Đối với sở thích cùng năng khiếu của mỗi người nàng đều vô cùng rõ ràng, khi khen ngợi không lộ liễu, lại hợp ý, khen đến tâm khảm người khác, khiến mọi người cười tít mắt. Có người khi nói chuyện ngôn ngữ có chút xung đột, nàng cũng nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu là hóa giải rồi.

Minh Phi ngồi sau lưng Trần thị, hết sức bội phục bản lĩnh này của nàng. Thực ra theo quan sát nhiều ngày của Minh Phi mà nói, Trần thị thật sự là một chủ mẫu quan gia vô cùng đủ tư cách, Thái Quốc Đồng xem như nhặt được bảo bối, đáng tiếc hẳn không hiểu.

“Phu nhân, Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư đến rồi.” Kim Trâm cười cười tiến vào bẩm báo, tiếp theo đó Minh Tư cùng Minh Bội một trước một sau đi tới, sau khi hành lễ với Trần thị cùng các phu nhân, Minh Tư tự mình tìm các tiểu thư quen biết từ trước nói chuyện, mặt mày thần thái vui sướng, căn bản không hỏi quá Minh Ngọc một câu, cũng không chào Minh Phi một tiếng. Trái lại Minh Bội ba ba chạy tới lôi kéo Minh Ngọc hỏi han, lại ngồi xuống bên cạnh Minh Phi, không chịu rời bên cạnh Trần thị.

Trần thị vẻ mặt ôn hoà cười nói: “Minh Tư, hôm qua con chắc bị dọa rồi? Ta chỉ lo Lục muội muội, còn chưa kịp hỏi han con.”

Minh Tư ngẩn ngơ, nhớ tới chính mình đã bị phụ thân mắng, không khỏi phần hận nhìn Minh Ngọc cùng Minh Phi liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Ta không sao” rồi lập tức quay đầu lại tiếp tục nói chuyện cùng những người khác. Mọi người nhìn đều ngầm lắc đầu, đúng là nữ nhi do thiếp thất nuôi dưỡng, không có quy củ, không lên nổi mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Khách (1)

Bởi vì kẻ sách của Trần thị, mọi người hết sức nhận lời Minh Phi cùng Minh Ngọc. Minh Phi mang theo Minh Ngọc yên lặng ngồi, có người hỏi liền cười tùm tùm trả lời, lễ độ hiểu biết, khiêm tốn dịu dàng; không người nào hỏi trên mặt vẫn tươi cười, vẻ mặt nhã nhặn lịch sự, cử chỉ hết sức lễ độ, đối với Trần thị càng thêm hiếu thuận săn sóc, đối với Minh Ngọc cùng Minh Bội càng thêm yêu mến. Nàng xưa nay tin chắc, vô luận ở trường hợp nào, có cử chỉ lễ độ, phù hợp, được nhiều người yêu thích mới có thể có chỗ đứng vững chắc.

Trước đó Minh Tư so với mấy tỷ muội trong nhà, dung mạo đọc sách viết chữ nữ công người xuất chúng nhất vẫn luôn là nàng. Từ trước đến giờ nàng đều hưởng thụ cuộc sống nuông chiều chứng tình phùng nguyệt (được mọi người vây quanh), lúc này thấy mọi người đối với hai tỷ muội Minh Phi Minh Ngọc còn thân thiện hơn với mình rất nhiều, Minh Bội luôn chân chó kia cũng lạnh nhạt với mình ra sức lấy lòng tỷ muội Minh Phi, trong lòng đã rất hận, lại nhớ tới buổi sáng Minh Phi ở trước mặt Thái Quốc Đồng thể hiện được khen ngợi, nhũ mẫu của mình cũng bởi vì Minh Phi bị đánh bán đi, mấy sự kiện liên tiếp xảy ra, nàng càng thêm kim nén đến khó chịu. Chỉ cảm giác địa vị mình mờ mờ bị uy hiếp, liền cùng đám tiểu tỷ muội mình quen biết lớn tiếng nói: “Vị Tam tỷ tỷ của ta từ nhỏ nuôi dưỡng ở nông thôn, phục vụ người là làm tốt nhất. Mẫu thân vui vẻ cho nàng đầm chân, muội muội vui vẻ cho nàng đút ăn cơm.”

Minh Phi nghe vậy, cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt khiêm tốn nói: “Tứ muội muội, hiếu thuận cha mẹ, yêu mến ấu muội là việc chúng ta nên làm, không đáng lấy ra nói.” Nàng đầm chân cho mẩu thân, cho muội muội ăn cơm là có lỗi sao? Là một người sáng suốt đều sẽ cảm thấy nàng hiểu chuyện.

Minh Tư còn chưa mở miệng, các phu nhân một bên nghe lén tỷ muội hai người đối thoại lại khen Minh Phi: “Đúng vậy, hiếu thuận hữu ái là trọng yếu nhất, các nữ hài tử cũng nên đi theo học một chút.”

Minh Tư tức giận, lại thấy Minh Phi cười tủm tỉm lướt nhanh nhìn mình một cái, thoáng qua trong mắt có khiêu khích hả hê, nụ cười chói mắt kia không nói ra còn mang trào phúng xem thường. Minh Bội kéo vạt áo của nàng nhỏ giọng khuyên như: “Tứ tỷ tỷ, thôi đi, nàng là đích nữ, cùng chúng ta bất đồng.” Lại càng đồ thêm dầu vào lửa, có lòng dạ muốn bêu xấu Minh Phi, chua ngoa nói: “Tam tỷ tỷ còn chưa biết, hôm tỷ trở lại Tứ đệ lại đột nhiên bị bệnh, tỷ đi nhìn hân chưa?” Chỉ cần người khác biết Minh Phi là sao chổi, còn ai dám đến gần nàng?

Lời của nàng nói ra nhất định có tác dụng, mấy tiểu thư ngồi gần Minh Phi không lộ ra dấu vết liên xô dịch ghế của mình ra. Minh Phi chỉ kinh ngạc nói: “Ta không có nghe mẩu thân và Tứ di nương nói đến chuyện này. Tứ muội muội là nghe ai nói?”

Chuyện này còn cần nghe ai nói? Mọi người đều biết. Minh Tư đang muốn phân bác, Trần thị đã cau mày nói: “Tứ đệ nương bị bệnh? Chuyện lớn như vậy ta thế nào không có nghe nói? Tam tỷ tỷ nương mới về nhà, chưa quen thuộc tình huống trong nhà, nương chớ dụ dỗ nàng. Không có việc gì nói lung tung đệ muội mình bị bệnh?”

Trần thị hiện tại hận nhất là có người nỉu lấy chuyện tình Minh Phi khắc cha khắc mẹ không tha, huống chi xưa nay nàng thống hận chán ghét nhất là mẹ con Nhị Di Nương? Trong lòng nàng mặc dù hận, vẻ mặt ôn hòa vẫn trước sau như một, giọng nói cũng là như đồ tiểu hài tử. Nói xong vừa cười nói xin lỗi với mọi người: “Đứa bé không hiểu chuyện, nói chuyện không biết nặng nhẹ, khiến các vị chê cười.”

Thì ra là sủng thiếp nuôi nữ nhi khi dễ dòng chính nữ mất mẹ. Mọi người thấy quen với loại chuyện này, cũng cười ha hả, không cho là thật trừ tám chuyện ra, người nào đi trông nom người nhà ai bị bệnh? Người nào khắc người nào? Chỉ cần không làm phiền đến mình là được. Có người chò xem náo nhiệt, có người lặng lẽ hỏi thăm chuyện Minh Tư, có người biết nội tình, thuật lại chuyện Nhị Di Nương sát hại chủ mẫu, hãm hại dòng chính nữ mới sinh, lại bêu bủ mồi, chỉ vào tay Minh Ngọc được bao thành bánh chưng.

Cái này tất cả mọi người hiểu, sao lại ác độc như vậy! Con người luôn đồng tình người yếu, vì vậy ánh mắt của mọi người nhìn về phía Trần thị cùng Minh Phi, Minh Ngọc chứa đủ loại đáng thương, đồng tình.

Minh Tư không thể thu liễm, nàng quả thật rất phẫn nộ, Trần thị thế nào mở mắt nói mò? Còn ngay trước nhiều người như vậy mắng nàng? Nàng nắm chặt tay muốn đứng lên, nha đầu Tuyết Lê sau lưng nàng là người của Nhị Di Nương, có chút tuổi tác, thấy nàng còn muốn gây huyên náo, vội kéo vạt áo của nàng, ý bảo nàng không nên nói nữa.

Minh Tư vừa đứng không tìm được nơi hạ gậy, quay đầu lại liền hung hăng bám Tuyết Lê một cái, mắng: “Đồ không có quy củ! Nương kéo vạt áo ta làm cái gì? Nương thương cảm thương hại, nương thật là coi trọng chính mình rồi!”

Tuyết Lê đau đến muốn chết, lại không dám rên, uất ức cúi thấp đầu nhỏ giọng nhận sai. Trần thị nhìn nàng đang muốn làm ầm ĩ, mới xấu hổ nhìn mọi người nói: “Tiểu hài tử bọn họ đi theo chúng ta cũng không làm gì, vừa đứng lúc trong sân có hoa anh đào nở, các nương đi xem hoa anh đào đi.”

Mọi người biết đây là Đồng Tri phu nhân cảm thấy thứ nữ làm mất thể diện, kiếm biện pháp đuổi thứ nữ rồi đi, rồi rít phụ họa: “Tốt lắm, hôm nay thời tiết ấm áp, trời trong nắng ấm, các nữ hài tử không nên cùng chúng ta ở một nơi.”

Trần thị hỏi Minh Phi có đi hay không, Minh Phi không có hứng thú bởi đám không hiểu chuyện kia, hơn nữa còn có thể cùng nữ hài tử ghét bỏ nàng vui đùa, liền nói: “Minh Ngọc bất tiện, nữ nhi hay là lưu chỗ này chăm sóc nàng, cùng mẩu thân là tốt rồi.”

Trần thị rất hài lòng với câu trả lời của nàng, liền có ý lướt qua Minh Tư cùng Minh Bội để chúng dẫn các tiểu thư vào trong sân nhìn hoa anh đào, lại liên tục dặn dò Minh Bội: “Nương là chủ nhân, nhất định phải nhiệt tình đãi khách. Cần gì, nói nha đầu ma ma trở lại nói với ta.” Còn cười cùng mọi người khen: “Đây là Ngũ nữ nhi, rất khôn khéo hào phóng hiểu lễ.”

Minh Bội hiếm khi thấy Trần thị khích lệ, càng khó khi được khen ngợi, Minh Bội ở dưới tình huống cũng nở mày nở mặt, lập tức vui đến quên hết tất cả. Có thể đi theo ra ngoài làm khách phần nhiều là các tiểu thư chính thất con vợ cả, bởi vì cảm thấy hành động của Minh Tư thô lỗ ngang ngược, lại được nha đầu bên cạnh mẩu thân chỉ điểm, liền không nghĩ nói chuyện với nàng ta, vòng qua Minh Tư đi theo Minh Bội đi ra ngoài. Minh Tư đang hận muốn chết, Minh Bội cười hi hi đưa tay kéo nàng đi, lấy lòng nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ cũng tới, chúng ta cùng nhau đi.”

Minh Tư mặt lạnh hừ một tiếng: “Người nào muốn đi cùng nương! Ta mệt rồi, trở về phòng ngủ” Chào Trần thị một cái, cũng không nói cáo lui với những người khác, nghênh ngang rời đi.

“Đứa nhỏ này mặc dù chỉ so với Minh Phi nhỏ một chút thàng, còn có chút tính khí tiểu hài tử!” Trần thị cực kỳ lúng túng nhìn mọi người cười gượng: “Ta thật sự là xấu hổ.” Linh hoạt làm một kẻ thất bại làm khó, bộ dáng mẹ cả bị gây khó dễ diễn vô cùng tình tế. Nàng không phải loại người đến chết vẫn sĩ diện, nàng cần chính là trước yếu thế, sau đó lợi dụng đồng tình của mọi người nhanh chóng đánh vào cái vòng này.

Mọi người có ý muốn lấy lòng Trần thị, Trần thị lại là người hết sức biết điều, nhất thời mọi người hoặc nhiều hoặc ít cũng bị nàng kích thích một chút tâm sự, khó tránh đồng bệnh tương liên, tranh nhau an ủi nàng: “Phu nhân tính khí thật là tốt. Nhưng quá đáng như vậy cũng không chịu được, nên để cho các nàng biết bổn phận cùng phép tắc.”

“Hôn sự của Nhị tiểu thư làm được cảnh tượng náo nhiệt như vậy, đồ cưới lại phong phú, đi đâu tìm được mẹ cả như vậy? Thật sự là hiền lương thực

đức.”

Trần thị cười ngăn lại mọi người: “Đừng nói như vậy, lại nói đến ta ngượng ngùng. Ta trẻ hơn, thật là nhiều chuyện còn phải nhờ các vị phu nhân chỉ bảo.” Ánh mắt lại là nhìn hai tỷ muội Minh Phi. Ngay trước mặt tiểu cô nương nói cái này quả thật là không thỏa đáng, mọi người cũng ngừng nói, tìm vài đề tài khác nói chuyện.

Đang nói đến chỗ cao hứng, có người báo lại, nói là Nhị phu nhân Cung gia tới. Trần thị vội vàng tươi cười đi ra ngoài đón, không lâu sau dắt một phu nhân mặc hoa phục khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, mặt hình trái tim, da trắng như ngọc, khí chất phi dương đi vào.

Mọi người thấy vị phu nhân kia, rồi rít đứng dậy cười chào hỏi nằng, vô cùng nhiệt tình. Phu nhân kia tự có một phen phong thái, khéo léo cùng mọi người bắt chuyện, đến bên Trần thị ngồi xuống.

Trần thị đề cho hai tỷ muội Minh Phi cùng Minh Ngọc làm lễ chào hỏi nằng: “Đây là Cung gia Nhị bá mẫu các người.”

Phu nhân kia đưa ra một đôi tay được bảo dưỡng tốt, tay trắng sáng như bạch ngọc tới đỡ hai tỷ muội Minh Phi. Minh Phi nhìn thấy trên cổ tay phu nhân này mang một đôi vòng tay nạm vàng khảm ngọc cực kỳ tinh xảo hoa lệ, ở trong phòng này chúng phu nhân đều mang trang sức nhưng không tinh xảo như vậy, liền âm thầm suy đoán này Cung gia rốt cuộc là nhà nào? Chẳng những có tiền mà lại còn được phu nhân quan gia tán dương.

Minh Phi đang lúc trầm ngâm, Cung Nhị phu nhân đã cầm tay nàng cười nói: “Khá lắm một nữ hài tử xinh đẹp! Con chó kia có nhu thuận nghe lời không?”

Minh Phi giờ mới hiểu được thì ra là đó người nhà giàu có, khó trách xa hoa như vậy, chỉ là nàng tò mò không biết Cung Nhị phu nhân này rốt cuộc có quan hệ thế nào với Cung Viễn Hòa, chỉ có thể mỉm cười nói: “Tạ bá mẫu hỏi thăm, Hi Phúc thật đáng yêu, người trong nhà đều rất thích.”

Trần thị đã biết chuyện: “Các người cũng thật là, chó quý như vậy lại nhẹ nhàng cho tiểu hài tử đùa bỡn. Ta mừng Quang Đình không hiểu chuyện, thế nhưng hấn lại miễn cưỡng nói giữa huynh đệ bằng hữu kết giao, không coi là cái gì!”

Lão gia Cung gia Cung Trung Tổ vì là quan Tứ Phẩm Bô Chính Sứ (giống chức quan thi hành chính trị vậy), trong nhà cực kỳ giàu có, tính toán lại vô cùng tinh thông, bởi vì ở trên vừa có một vị quan Bô Chính Sứ mới nhậm chức, thường ngày Cung Nhị phu nhân thấy các phu nhân trong nha môn Thủy thành phủ có chút thận trọng kiêu ngạo. Hôm nay Cung Nhị phu nhân nhiệt tình như vậy, lại chủ động nhắc tới chuyện chó Mẩu Đan, chỉ sợ là có mưu đồ khác, không thể không sớm phòng bị.

Quả nhiên lập tức có người tò mò hỏi: “Cái gì chó à?”

“Chó Mẩu Đan.” Cung Nhị phu nhân cười nói: “Đúng là hài tử kết giao, không coi là cái gì, thích là tốt rồi.” Lại đổi đề tài, cười nói: “Sao lại không thấy Tri Phủ phu nhân?”

Trần thị âm thầm suy đoán Cung Nhị phu nhân vì sao phải tìm Tri Phủ phu nhân, một bên cười nói: “Đại bá mẫu ta phải người đưa tin qua, nói là hôm nay trong phủ có chuyện, muốn một chút mới có thể tới đây.”

Cung Nhị phu nhân hơi thất vọng, ngay sau đó cười hi hi vui đùa vào trong đại quân bát quái, rất nhanh hoà mình cùng mọi người. Minh Phi thấy Minh Ngọc có chút buồn ngủ, biết đứa bé này không thích lại chuyện này, liền nói với Trần thị, cùng các phu nhân khác cáo lui, dắt Minh Ngọc trở về phòng.

Minh Ngọc mới vừa về phòng tinh thần liền phấn chấn cùng Hi Phúc chơi đùa, Minh Phi lấy cớ đuổi Hoa ma ma ra ngoài, lôi kéo Kiều Đào hỏi chuyện vị Cung Nhị phu nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Khách (hai)

Kiều Đào cũng không biết, đành phải chạy đi ra ngoài nghe mới biết được đáp án, kể hết chuyện của Cung Nhị phu nhân này ra. Thì ra là Cung gia này chính là gia đình cự phú nổi danh ở thành phủ này, mấy đời trước tích góp rất nhiều tài phú đất đai, sau lại đến đời Cung lão gia Cung Trung Tổ mới có công danh, đi sĩ đồ. Bởi vì hai phòng chỉ có mỗi Cung Trung Tổ là độc đinh, Lão Thái Gia hai phòng bèn hợp kế, liền đề cho hấn một người đàn ông thừa tự hương khói cả hai phòng. Vốn là chuyện này không tồi, nhưng đến khi nên lập gia đình, Lão Thái Thái hai phòng không ai nhường ai, nàng dâu của mình lấy cho Cung Trung Tổ đều là chánh thất, cả hai đều là lớn, đương nhiên phải coi như xa lạ, không liên hệ với nhau. Cung Nhị phu nhân này chính là do Lão Thái Thái chỉ thứ hai làm chủ cưới vào.

Nhưng đích tôn lại cưới phải Cung đại phu nhân mệnh ngắn phúc bạc, sinh hạ một nhi tử liền qua đời. Nhi tử này chính là Cung Viễn Hòa, lúc trước bởi vì là đích tôn nên được Lão Thái Gia Lão Thái Thái nuôi dưỡng, đến bảy tám tuổi, hai lão già rồi qua đời, Cung Trung Tổ thương tiếc trưởng tử, liền đưa Cung Viễn Hòa đến Cung Nhị phu nhân bên kia nuôi dưỡng.

Cho nên mặc dù Cung Nhị phu nhân này là một thê tử phòng khác của Cung Trung Tổ, Cung Viễn Hòa lại chỉ có thể gọi bà ta là Nhị bá mẫu.

Minh Phi nhúc đầu với những thứ quan hệ phức tạp này, liền nói: “Đừng nói nữa, đừng nói, nghe cũng không hiểu.”

Kiều Đào vắt khăn rửa mặt cho Minh Phi, cười nói: “Nô tỳ thấy tình hình ngày hôm nay, về sau ngài không thể không đi theo phu nhân ra ngoài làm khách, ở nhà giúp tiếp đãi khách nhân một chút, dù có tiếp tục phiền não cũng phải biết rõ những chuyện này thì mới không phạm sai lầm.”

Minh Phi nói: “Nói không chừng qua mấy ngày này ta lại bị đuổi về, cơ hội như thế cũng sẽ không có quá nhiều.”

Sắc mặt của Kiều Đào chợt trở nên âm trầm, miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười: “Ngài quá lo lắng. Ta xem phu nhân rất thích ngài, lão gia không phải cũng mới khen ngài đấy sao? Nếu không, vẫn còn có Đại công tử đấy.”

Minh Phi cười cười, không nói gì nữa. Nếu nàng không thể mang đến chỗ tốt cho Trần thị, chỉ sợ Trần thị cũng nhanh chóng mất đi hứng thú với nàng. Về phần Thái Quốc Đình, chính hắn cũng còn phải phụ thuộc, đối với nàng chẳng qua là có tâm vô lực mà thôi. Trước mắt điều Trần thị cần nhất đó là có thể có thai, nhưng chuyện này, nàng lại không giúp được Trần thị, thậm chí còn ước gì Trần thị mang thai chậm một chút. Nếu như Trần thị có con của mình, còn có thể để tâm đến ba huynh muội các nàng như vậy sao? Tốt nhất chính là xem mọi việc làm chuyện vui đùa, nếu không nữa thì, mình làm người hưởng.

Kiều Đào cũng tự biết nói nữa cũng không trông cậy vào được, liền nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, hôm đó ngài dặn nô tỳ hỏi thăm về chuyện của Hoa ma ma, đã hỏi được rồi.”

Trước kia Minh Phi thấy khi Uông thị gả con gái Hoa ma ma cảm khái hơi nhiều, lúc ấy liền lưu tâm muốn nghe rõ chuyện của Hoa ma ma, trở lại Kiều Đào liền tìm thời gian đi hỏi. Thì ra là toàn gia Hoa ma ma đều là từ gia đình ở Trần phủ, bà ta và nam nhân của bà ta thành thân nhiều năm chỉ sinh được nữ nhi, thông minh xinh đẹp, hai vợ chồng trông cậy vào nàng để dưỡng lão, thương yêu muốn không hết. Không biết làm sao trời không chiều lòng người, nữ nhi kia lại bị mẹ cả của Trần thị phản phò lấy chồng là con trai thị tì của Trần Nhị tiểu thư đang ở xa, gả cực xa, nhiều năm cũng không thể thấy mặt một lần. Nếu Hoa ma ma còn ở lại Trần phủ, tương lai Trần Nhị tiểu thư thăm người thân còn có cơ hội gặp nhau, nhưng bà ta lại cùng Trần thị gả vào Thái phủ, gặp nhau không ngày hẹn, làm sao bà không khó chịu cho được.

Chuyện này tạm thời Minh Phi cũng không có biện pháp gì, chỉ đành phải một tiếng mà thôi, lại nhỏ giọng dặn dò Kiều Đào một lần. Nói không phải muốn Kiều Đào cẩn thận nhìn chăm chăm Trần thị nơi đó, nơi cần thiết thì không cần tiếc nuôi bạc, có gió thổi cỏ lay gì nhanh chóng tới đây báo, không cần chạm đến Thái Quốc Đống cùng Trần thị tạo rũi ro gì đó.

Nghĩ đến tình huống khó khăn, chủ tớ nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì. Trong phòng chỉ có Minh Ngọc cùng Hi Phúc không biết buồn không ngừng chơi đùa. Minh Phi thờ dài, lấy ra giày thêu cho Trần thị ra làm, Kiều Đào ngồi vào một bên chuẩn bị chỉ thêu cho nàng.

Lát sau, Ngần Bình cười hi hi vén rèm dò vào đầu tới: “A nha! Tam Tiểu Thư còn ngồi làm giày đây à, mau mau, phu nhân cho gọi Tam Tiểu Thư cùng Lục Tiểu Thư chạy nhanh qua bái kiến Tri Phủ phu nhân.”

Bọn nha đầu rồi ren một hồi, sửa lại quần áo tóc tai ngay ngắn cho hai tỷ muội Minh Phi, mới ôm lấy đi phòng khách.

Lúc này khách nhân trong phòng khách đã đi hơn một nửa, một phu nhân đầy đặn trắng trẻo hơn 40 tuổi mặc bào phục áp hắc bên đồ thảm được đoạn hoa, đầu cài trâm vàng ròng, đoan đoan chánh chánh ngồi ở chủ vị, Trần thị ngồi ở bên phải bà, Cung Nhị phu nhân ngồi bên trái bà, cười híp mắt vây quanh nói chuyện với bà. Minh Phi mang theo Minh Ngọc đến cửa, cũng không dám tùy tiện xông vào, chỉ đứng bên cạnh cửa bảo bọn nha đầu thông báo.

Trần thị nghe, cười hi hi cùng phu nhân kia nói: “Đại bá mẫu, là hai nữ nhi của diệt nữ đến rồi.”

Tri Phủ phu nhân cười nói: “Nghe nói đáng đáp trắng ngần, tri lễ hiểu chuyện, mau dẫn đi vào ta xem một chút.”

Minh Phi dẫn Minh Ngọc đi vào hành lễ, theo như lúc trước Ngần Bình dặn, hô một tiếng bá ngoại bà. Tri Phủ phu nhân cười híp mắt bảo nha đầu đỡ hai người dậy, mỗi người thưởng cái hà bao, lại hỏi mỗi lần học chữ, may vá cái gì một chút.

Minh Phi biết Tri Phủ phu nhân xem mặt mũi Trần thị mới cho tỷ muội hai người mình thể diện, tất nhiên lên tinh thần nghiêm túc trả lời, Tri Phủ phu nhân nói ba tiếng tốt liên tục, lại khen Minh Phi nhìn một cái chính là người có phúc khí, mục đích của Trần thị đạt được, mới để cho tỷ muội hai người lui xuống.

Tri Phủ phu nhân lại cùng mọi người nói đùa một lần, giương mắt quét người trong phòng một vòng, cười hi hi từ chối Cung Nhị phu nhân thân cận dây dưa, nói: “Hôm nay trong phủ nhiều chuyện, mệt mỏi ta đây. . . .” Tiếp đến lại đấm đấm cánh tay.

Trần thị xem thời cơ, vội nói: “Bá mẫu ở trong phòng diệt nữ nghỉ ngơi chốc lát như thế nào?”

Hai người cùng mọi người cáo lỗi, Trần thị tự mình đỡ Tri Phủ phu nhân vào nội thất, hầu hạ bà nằm xuống. Tri Phủ phu nhân nói: “Chớ vội, tới đây ngồi xuống hai bá mẫu diệt nữ chúng ta trò chuyện.”

Trần thị không dám chậm trễ, thận trọng cáo lỗi, ngồi xuống ghế, nghe Tri Phủ phu nhân nói chuyện. Nàng là thứ nữ, bình thường không có lời nào tốt để nói với Tri Phủ phu nhân, từ trước đến nay quan hệ cũng không thân cận, nếu không phải bởi vì gả cho Thái Quốc Đống, chỉ sợ Tri Phủ phu nhân sẽ không nhìn nàng một cái. Cho dù như thế, chỗ nàng cần dựa vào Tri Phủ phu nhân vẫn còn rất nhiều, vừa là người dưới vừa là văn bối, không khỏi khiến nàng cẩn thận nịnh nọt.

Tri Phú phu nhân cũng không nói nhảm với nàng, dứt khoát nói: “Ngươi không phải là người ngoài, ta cũng sẽ không nói với ngươi những thứ hư ảo ngoài mặt. Hôm nay ngươi cũng thấy được bộ dạng kia của Cung Nhị phu nhân bộ đáng chứ? Nàng ta luôn luôn mắt cao hơn đầu, ngươi có biết hôm nay tại sao bà ta lại ở nơi này ngầy ngời thời gian dài như vậy không? Còn ân cần với ta như thế nữa?”

Lòng Trần thị xoay chuyển tìm câu trả lời, cười gượng mấy tiếng, nói: “Nàng vừa đến liền hỏi thăm khi nào ngài thì tới. Khi đó diệt nữ liền đoán có lẽ là nàng muốn gặp kim diện của bá mẫu. Nếu không chỉ bằng chất nữ cùng chất nữ tể này, làm sao nàng sẽ nhiệt tình như vậy?”

Tri Phú phu nhân có chút hả hê nói: “Cái người này lâu rồi không về nhà mẹ đẻ, cho nên không biết, đại bá của ngươi sắp lên chức rồi!”

Trần thị nghe vậy vừa mừng vừa sợ: “Chúc mừng Đại bá mẫu! Có biết là muốn đi nơi nào chưa?”

Tri Phú phu nhân nhẹ giọng nói: “Nghe thúc phụ của ngươi từ trong kinh truyền tin tức về, nói là phải đi Bồ Chính Sứ tư làm Tham Chính tam phẩm. Rất nhanh sẽ có bổ nhiệm từ Lại bộ xuống.”

Trong nhà vị thúc phụ này chính là người có sĩ đồ phong quang nhất Trần gia, bốn mươi mấy tuổi liền làm đến Ngự Sử Đô Sát Viện chính nhị phẩm, hẳn đưa tin tức về tất nhiên là thật. Trần thị “Nha” một tiếng, cười nói: “Khó trách nàng ta lại ân cần như thế! Xem ra bá phụ có thể thành cấp trên Cung Trung Tổ đấy.”

Tri Phú phu nhân hừ một tiếng, nói: “Lúc trước phẩm cấp của hắn cũng thấp hơn đại bá phụ của ngươi! Chỉ là đã làm người của Bồ Chính Sứ tư cho nên mới kiêu ngạo như thế. Hôm nay phong thủy luân chuyển, nàng cũng có lúc có chuyện nhờ ta!”

Trước kia Tri Phú phu nhân và Cung Nhị phu nhân đều không phục lẫn nhau, khá là xấu xa, Trần thị đã biết đến. Lúc này không thể thiếu cười nịnh nọt Tri Phú phu nhân một lần, nói: “Cung gia cũng chỉ là có nhiều tiền mà thôi, nơi nào so được với Trần gia ta, thư hương môn đệ không nói, con em sĩ đồ cũng thuận lợi. Mọi người đều nói bá mẫu rất có cách dạy nhi tử, hiền tể nhi tử từ cũng chăm chỉ học giỏi, tiền đồ vô lượng.”

Trong lòng Tri Phú phu nhân hưởng thụ, nói: “Hôm nay ta có ý muốn tới nói với ngươi, chúng ta vừa đi, vị trí này liền trống, bá phụ ngươi đã hưởng thượng tiến cử Thủ Thành (tên chữ của Thái Quốc Đống). Tuy là Đương Kim Thánh Thượng Thanh Minh, không cho làm việc thiên tư, động lòng riêng hoặc lo chuyện riêng tư, cho tới bây giờ như thế. Các ngươi nhanh chuẩn bị một chút, làm việc một chút, chớ tiện nghi người ngoài.”

Trần thị trầm ngâm nói: “Chỉ sợ là có chút khó khăn, hắn vừa mới khởi phục, ngồi vào vị trí này còn chưa đầy một năm.”

Tri Phú phu nhân cười nói: “Với người khác có lẽ là có chút khó khăn, nhưng đối lại là hắn thì không nhất định. Trong kinh có Thái Phó đại nhân cùng thúc phụ ngươi chuẩn bị, trừ mưu giúp cho, còn sợ không thành được sao?”

Trong lòng Trần thị xoay chuyển trăm vòng, kéo tay Tri Phú phu nhân tay: “Đại bá mẫu, ngài luôn luôn là hiểu rõ diệt nữ nhất, có chuyện tốt gì đâu liền nghĩ đến diệt nữ. Diệt nữ có được hôm nay không thể thiếu ngài diu dắt, nếu ngài đi theo đại bá đi rồi, sẽ không người chỉ điểm diệt nữ nữa, nhờ ngài giúp diệt nữ mới đứng.” Lời này của nàng có chút nhanh nhẹn linh hoạt, coi như không có Tri Phú phu nhân, vẫn là có cha mẹ nàng ở đây, nhưng từ trước đến giờ Tri Phú phu nhân vẫn thích bạo dạn, liền yêu loại nịnh nọt thể này.

Trên mặt Tri Phú phu nhân quả đẹp ra, trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngươi là diệt nữ nhà mình, ta không giúp ngươi thì giúp kẻ nào? Ta nói với ngươi, muốn phá cách lên chức, sẽ phải làm vài chuyện bất đồng với kẻ khác!” Tuy diệt nữ này là thứ xuất, nhưng là đối với chính mình là một người luôn luôn đều là cung kính có lễ, gả cho người xong đưa cho lễ mừng sinh thần cho mình còn phải quý trọng hơn đưa cho mẹ cả, là một thông minh. Hơn nữa sau lưng Thái Quốc Đống còn có Chung Thái Phó, ở bên trong quan trường này, rắc rối khó gỡ, phong thủy luân chảy, ai cũng không nói chắc được lúc nào người nào sẽ phải cầu xin người nào. Nếu như thế, nên giúp thì cứ giúp, có được hay không thì đó lại là một chuyện khác.

Lúc tiền khách đã là giờ lên đèn, Trần thị lệch ra ngồi ở trên giường gỗ La Hán rơi vào trầm tư. Phải làm vài chuyện bất đồng so với người bên ngoài, nói trắng ra đúng là phải lập công. Nhưng công lao làm sao lại dễ lập như vậy? Không có công lao cũng không có quan hệ, phải có bạc tự động chảy ra thôi, phía trên đều nói ngươi được, ngươi cũng liền tốt lắm, nhưng bạc này từ đâu tới đây?

Dư ma ma ở một bên khuyên nàng: “Phu nhân chớ lo lắng, chuyện này đầu gì cũng là tin tức tốt. Không bằng mời lão gia tới đây thương nghị?” Vừa đứng giữ lại lão gia qua đêm ở đây.

Trần thị lắc đầu: “Không vội vàng, ta phải suy nghĩ trước mới được.” Cho dù muốn mời, cũng phải đợi đêm đã khuya mới đi mời, nếu không vài ba lời nói hết rồi, Thái Quốc Đống lại phải đi nha.

Dư ma ma rất là đau lòng Trần thị, liền đổi một đề tài nói: “Hôm nay Tam Tiểu Thư tiến lùi có độ, thật sự không tệ, các vị phu nhân cũng khen nàng đấy. Từ Tiểu Thư bình thường ngu ngốc, thời khắc mấu chốt này vừa so sánh với liền có thể nhìn rõ ràng.”

Trần thị nghĩ đến Minh Tư làm ra chuyện xấu xí, cười nhẹ một tiếng, thờ dài nói: “Chỉ tiếc rốt cuộc vẫn có cái danh tiếng kia chia vào, mọi người cũng chỉ là xem ở mặt mũi của lão gia cùng ta qua loa lấy lệ thôi, ta lo lắng tương lai hôn phối của đứa nhỏ này có chút khó khăn.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Khách (3)

Dư ma ma vội bóp vai cho Trần thị: “Đến đâu hay đến đó đi ạ. Hiện tại tam tiểu thư còn nhỏ, lại mới trở về, khó tránh khỏi sẽ có người thêm mắm thêm muối, đợi nàng lớn lên một chút, đáng người nầy nỡ, trong nhà lại có vài chuyện vui, mọi người cũng sẽ nhớ tới nàng.” Lại kề sát bên tai Trần thị thì thầm mấy câu: “Mấy ngày nay, tình hình trong nhà bắt đầu tạm ổn, nếu lão gia có thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày ở đây, nói không chừng người sẽ mang thai.”

Trần thị đỏ mặt, nói: “Cho nên nói, chúng ta cần phải suy nghĩ cẩn thận mới được.”

Dư ma ma ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Không bằng đi mời đại công tử tới thương lượng một chút? Hắn là người đọc sách, đối với phương diện này cũng rõ ràng hơn chúng ta, nhiều người thương lượng dù sao cũng tốt hơn chúng ta đoán mò.”

Trần thị lắc đầu: “Hắn chỉ là một đứa con nít choai choai, biết cái gì?”

Dư ma ma đành phải an ủi: “Ngài đừng suy nghĩ nhiều, không phải nói tam tiểu thư là người có phúc sao? Người xem, nàng vừa đến đây đã mang tới tin tốt, xe tới trước núi tất có đường*, nói không chừng đến lúc đó đã giải quyết xong.”

*Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, không cần quá lo lắng.

Ngọc Bàn cười đi vào nói: “Phu nhân, Cung Nhị phu nhân nói là rơi khăn tay, hiện tại đang tới đây rồi.”

Trần thị trầm ngâm nói: “Không phải nàng đi cùng phu nhân của tri phủ sao?” Hôm nay Cung Nhị phu nhân vẫn luôn ở lấy lòng phu nhân của tri phủ, chỉ là phu nhân của tri phủ vẫn không cho nàng mặt mũi.

Ngọc Bàn cười nói: “Chính thế.”

Có lẽ là lại có xích mích gì đó với vị phu nhân của quan tri phủ đi? Trần thị vội hỏi Dư ma ma: “Lễ vật của Cung gia là cái gì?”

Dư ma ma vội vàng đi lật xem danh sách quà tặng, cười nói: “Một trăm lượng bạc.”

Không coi là nhiều, cũng không thể coi là ít, vừa mức phù hợp với địa vị của Cung gia. Thật đúng là bị phu nhân tri phủ nói trúng. Ban đầu, Cung Nhị phu nhân căn bản không thêm để nàng trong mắt, nếu không phải bởi vì có phu nhân tri phủ, chỉ sợ hôm nay mọi người sẽ không tới, nhiều nhất là ra mặt trên yến tiệc ngày mai cũng không sao. Nếu vị nhị phu nhân kia đã tính như vậy mà còn cố tình quay lại thì... Ánh mắt Trần thị sáng lên, cười nói: “Nàng đi tới đâu rồi?”

Ngọc Bàn nói: “Chỉ sợ là đã sắp tới.”

Dư ma ma vội chỉnh lý lại quần áo và trang sức trên người cho Trần thị. Trần thị nói: “Cứ từ từ mà làm, sợ cái gì? Cứ để cho nàng chờ một lúc.” Cũng không phải là người nàng mời tới, vội vàng như vậy làm gì?

Dư ma ma không biết nàng rốt cuộc có ý định gì, chỉ đành phải làm theo.

Lại nói, Cung Nhị phu nhân ngồi ở phòng khách ngồi nghỉ ngơi một lúc, trong lòng đã sắp không đợi được nữa. Lúc này, Trần thị được nha hoàn đỡ mới từ từ đi ra ngoài, mặt mũi tràn đầy tươi cười hành lễ nói xin lỗi: “Thật là xin lỗi, hôm nay trên người có chút không khỏe, sau khi tiễn mọi người về lại mệt mỏi đến không chịu được, liền ngủ quên mất. Nha hoàn báo đúng lúc ta đang ngủ, nên không thể làm gì khác hơn là chỉnh trang lại một lần nữa, bởi vậy nên làm phu nhân phải đợi lâu.”

Cung Nhị phu nhân đáp lễ nói: “Người trẻ tuổi, chuyện như vậy mới làm một lần, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy mệt mỏi. Về sau quen dần thì sẽ tốt thôi.”

Trần thị nói lời của nàng: “Đúng vậy, đây mới là lần đầu tiên, sau này còn phải làm nhiều việc khác nữa. Sau này còn phải nhờ mọi người dìu dắt, dạy cho ta nhiều hơn.”

Cung Nhị phu nhân cười đáp: “Dìu dắt, dạy cái gì chứ, ta chẳng qua lớn hơn mấy tuổi, ngược lại thật lòng hy vọng có thể làm làm khuê các chi giao, tri tâm tỷ muội* cùng người.”

*Bạn thân, chị em tri kỉ chôn khuê phòng.

Trần thị nói: “Chúng ta còn không đủ thân thiết sao? Khăn tay của tỷ tỷ có đặc điểm gì, muội muội cho người đi tìm, tỷ muội chúng ta ngồi đây vừa nói chuyện vừa đợi.”

Lễ nghĩa thật chu toàn. Cung Nhị phu nhân chậm rãi cười nói: “Muội muội chớ vội, là chiếc khăn màu xanh nhạt thêu phong lan, không đáng giá vài đồng tiền, lại là chiếc mà ta thích nhất.”

Hai người nói xong lời xã giao, Cung Nhị phu nhân từ từ đề dẫn chuyện tri phủ Trần thăng chức, lại nói xa nói gần hỏi thăm Thái Quốc Đồng tính làm thế nào.

Trần thị tự nhiên sẽ không nói sự thật cho nàng biết, chỉ nói Thái Quốc Đồng mới vừa nâng phục, nói những việc này thì hơi sớm, rồi lại nửa úp nửa mở mà nói, thái phó Chung cùng ngự sử Trần làm cho Thái Quốc Đồng cũng rất tốt, ngài ấy chỉ quan tâm tới thành tích, nếu hần ưu tú, ngài ấy nhất quyết sẽ

không để cho hấn nhân tài không được trọng dụng.

Cung Nhị phu nhân liền cảm thán trong triều có người tốt làm quan. Nói lão gia nhà nàng làm quan tứ phẩm nhiều năm cũng khó được thăng chức, chính là vì thiếu giao thiệp.

Trần thị không tiếp lời. Thái Quốc Đồng không thiếu người, nhưng lại thiếu tiền. Nhưng nàng lại không nói trực tiếp cho Cung Nhị phu nhân rằng, không bằng các người bỏ tiền, chúng ta liền giúp các người mở rộng giao thiệp, mọi người cùng có lợi. Phu nhân tri phủ không thiếu tiền nên xem thường tiền của Cung gia, nhưng đúng lúc nàng cần.

Cung Nhị phu nhân lại mè nheo hồi lâu, mới nói ra mục đích thật sự: “Ta trẻ tuổi thừa hơi, không biết nặng nhẹ, đắc tội phu nhân tri phủ. Sau đó lại càng nghĩ càng xấu hổ, liền muốn nói lời xin lỗi với phu nhân, nhưng cũng không còn cơ hội, trong lòng ta rất lo lắng.”

Cuối cùng cũng nói vào chuyện chính. Trần thị thở phào nhẹ nhõm, làm bộ kinh ngạc: “Thật sao? Ta chưa bao giờ nghe bá mẫu nói tới chuyện đó. Mỗi lần nhắc tới người, nàng đều vô cùng trân trọng.”

Cung Nhị phu nhân cười khổ một cái, không thể nói tí mĩ, chỉ có thể đáp: “Phu nhân tri phủ từ bi nên không so đo với ta, mà ta gan nhỏ, trong lòng vẫn rất lo lắng.”

Trần thị chỉ cười từ chối: “Không có chuyện gì! Bá mẫu ta quả thật là rất độ lượng, chỉ sợ trong chuyện này còn có hiểu lầm nào đó. Ngày mai nàng cũng tới tham gia tiệc mừng, đến lúc đó ta để hai người ở cùng nhau, có gì thì từ từ trò chuyện, loại bỏ hiểu lầm là được rồi, loại bỏ hiểu lầm là được rồi! Ha ha ha.”

Tiệc mừng bí mật ngày khó tránh khỏi việc có nhiều người biết, sao có thể nói tới chuyện này? Huống chi, nhìn đức hạnh của phu nhân tri phủ này ngày hôm nay, chỉ sợ là không thể leo lên nữa. Bình thường, Cung Nhị phu nhân vẫn là loại người kiêu ngạo, lập tức đưa ra một quyết định.

Nhưng nàng không thể trực tiếp lấy vàng bạc ra rồi kín đáo đưa cho Trần thị. Mọi người đều là người có tình cảm, ai cũng sĩ diện. Nếu Trần thị không muốn, từ chối ngay lập tức, mọi người liền mất thể diện cùng; dù Trần thị có muốn thì nàng cũng ngượng ngùng cái tay này ra. Cho nên, việc cần thiết nhất vào lúc này chính là một lấy một cái có hợp lý, mặc kệ cuối cùng có đưa lễ này thành công hay không, tất cả mọi người đều có thể tiếp tục bàn luận, không đến nỗi không xuống đài được. Truyện chỉ dừng trên

Nghĩ đến đây, Cung Nhị phu nhân âm thầm hỏi hấn về việc tặng lễ cho buổi tiệc tối nay quá sớm. Nếu chưa tặng lễ, hiện tại không phải vừa đúng lúc để dâng lên sao? Suy nghĩ một chút, nàng ta liền hấn phu nhân tri phủ không biết phân biệt nặng nhẹ. Nàng đã thấp đầu, có lòng kết giao, bồi lễ với phu nhân tri phủ, vốn tưởng rằng phu nhân tri phủ sẽ cười rồi nhận lấy, ai biết người ta lại không thèm đặt nàng ở trong ánh mắt. Cái này cũng không có gì lớn lao. Mặc dù quan phẩm của Thái Đồng Tri không cao lắm, nhưng giao thiệp của hấn với Trần rất tốt, nếu có thể leo lên thì cũng không tồi, nhưng mấu chốt là, làm sao tìm được phương pháp vào lúc này?

Không nói tới Cung Nhị phu nhân ngồi đây hỏi hấn, lòng của Trần thị ở bên này cũng ngứa ngáy muốn biết rốt cuộc Cung Nhị phu nhân chịu ra bao nhiêu tiền, có đáng giá để nàng bất chấp nguy hiểm mà đắc tội phu nhân tri phủ hay không. Hai người nhất thời cứng đờ, cũng cười nhìn đối phương, ai cũng không nở dĩ, chỉ có thể tổn nước miếng nói những lời nhảm chán.

Lúc này, Dư ma ma ở bên ngoài đi vào, cười nói: “Phu nhân, tam tiểu thư đưa canh ngân nhĩ táo đồ tới cho ngài cùng khách quý.”

Trần thị cùng Cung Nhị phu nhân đều mừng rỡ. Trần thị vội nói: “Mau cho nàng đi vào.”

Minh Phi cười tủm tỉm đi vào, hành lễ vãn an, tự tay lần lượt bưng xuống hai chén sứ nhỏ từ trên khay Kiều Đào đang giữ, dùng hai tay đưa cho Cung Nhị phu nhân trước, sau đó mới lại đưa cho Trần thị, nói: “Nữ nhi thấy hôm nay mẫu thân mệt nhọc, cơm tối cũng không dùng được, liền xuống dưới bếp làm canh ngân nhĩ táo đồ này, con không tinh thông việc này cho lắm, nên mong phu nhân cùng mẫu thân không chê.”

Cung Nhị phu nhân nào có tâm tư gì đi thường thức canh ngân nhĩ táo đồ canh, bưng lên tùy ý ăn hai miếng, liền lôi kéo tay Minh Phi, cười: “Muội muội thật đúng là có phúc khí, lại có được một nữ nhi xinh đẹp, khéo léo như vậy. Hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy nha đầu này, nhưng vừa nhìn đã thích, lúc trước đã muốn tặng nàng lễ ra mắt, nhưng nhiều người thấy sẽ không tốt, đang suy nghĩ đến việc tìm lúc khác để bù đắp, ai ngờ chúng ta lại có duyên như vậy. Đây là quà tặng lễ ra mắt mà thăm tặng người.” Nói xong liền nhét một chiếc túi tinh xảo vào tay Minh Phi.

Minh Phi cảm thấy túi nhỏ khá nhẹ, cảm thấy khác thường, liền đưa mắt nhìn Trần thị.

Trần thị cười tủm tỉm nói: “Thăm thăm của người đưa cho người lễ ra mắt, người cũng nên biết cảm ơn.”

Minh Phi ngộ ra, lễ phép nói cảm ơn với Cung Nhị phu nhân. Đợi Trần thị dùng xong, nàng tự giác thu chén cáo lui.

Sau khi Minh Phi đi ra ngoài, bảo Kiều Đào giao bát đĩa cho một tiểu nha đầu mang về bếp, tìm một cây đuốc sáng trưng cho Kiều Đào cầm, còn nàng tự tay mở túi ra xem. Quả nhiên, bên trong giấu một tờ giấy rất mỏng. Khi mở ra, đập vào mắt nàng chính là bốn chữ “ngân phiếu Đại Phong”, phía dưới viết rất rõ ràng: “Giá trị của ngân phiếu là năm ngàn lượng bạc ròng”.

Thì ra là mượn tay nàng để đưa vào tay Thái Quốc Đồng. Xưa nay đều có loại chuyện như vậy, kiếp trước Minh Phi cũng thấy không ít, có người tặng lễ để cầu xin lãnh đạo cho một công việc, bình thường sẽ thông qua những thứ như tiền mừng tuổi hoặc là lễ ra mắt cho đứa nhỏ... Cách thức này có thể hoàn thành mục đích mà vẫn giữ được thể diện, hơn nữa người đưa nhẹ nhõm, người thu cũng nhẹ nhõm. Nếu không muốn, vậy cũng không cần lung túng. Còn có người vì thu lễ, cố ý để lão bà (vợ) và con cái ở nhà chờ thu lễ, quả nhiên là không có gì kỳ lạ.

Cho nên tiền này cũng không phải cho nàng. Minh Phi bình tĩnh gấp giấy lại rồi bỏ vào trong túi, kêu Kiều Đào cùng ra khỏi phòng Trần thị.

Kiều Đào cười hỏi Minh Phi: “Tam tiểu thư, Cung Nhị phu nhân là người nhiều tiền, tặng lễ ra mắt gì cho ngài vậy ạ?”

Minh Phi cười nhạt: “Không có gì, chỉ là một thứ đồ quý giá bình thường mà thôi.”

Kiều Đào thấy Minh Phi vẻ mặt lạnh nhạt, không tiện hỏi thêm, lại nói: “Phu nhân vẫn còn đang tiếp khách, không biết lúc nào mới trở về phòng, coi như khi trở về cũng đã mệt mỏi, ngài có chuyện gì thì nói vào buổi thảnh thơi ngày mai không phải tốt hơn sao?”

Minh Phi biết là nàng lo lắng mình sẽ bị Trần thị làm khó, Trần thị lại không thích, liền cười an ủi: “Không có chuyện gì, ta có chuyện phải nói cùng mẫu thân, sẽ không làm trễ nải quá nhiều thời gian của ngài.”

Kiều Đào bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi trước dẫn đường. Hai người vừa đi không bao xa, liền nghe được có người đang tìm mèo, tiếp đó liền thấy đại nha hoàn Tuyết Lê bên cạnh Minh Tư cầm đèn lồng đi tới, ghé vào xung quanh khẽ gọi: “Thúy Hoa! Thúy Hoa! Meo meo. . . Mau ra đây.”

Minh Phi dừng ở hành lang lẳng lặng nhìn qua, quay đầu nói với Kiều Đào: “Đi.”

Tuyết Lê cũng nhìn thấy hai người, vội đi tới hành lễ: “Tam tiểu thư khỏe.” Lại hỏi Kiều Đào có nhìn thấy Thúy Hoa hay không.

Kiều Đào vốn không muốn nhiều lời với nàng ta, đang muốn dứt khoát nói không, lại thấy Minh Phi nháy mắt với mình, liền nói: “Không có, chuyện này là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Khách (4)

Tuyết Lê vô cùng lo lắng: “Sáng nay, vừa rời giường nô ti đã không thấy tăm hơi Thúy Hoa.”

Kiều Đào cười nói: “Tính tình của mèo con vốn thích tự do thoải mái, có con mèo nào lại thường ở nhà đâu? Lát nữa nó sẽ tự trở về.”

Ánh mắt Tuyết Lê quét qua mặt hai người Minh Phi, cười nói: “Nhưng nó chưa bao giờ chạy đi chơi trong thời gian dài như vậy.”

Kiều Đào cười nói: “Hiện tại không phải là mùa xuân sao?” Vừa nói xong liền sợ hãi mà lấy tay bịt miệng, chột dạ nhìn Minh Phi một cái. Những lời như vậy không thể nói trước mặt các vị tiểu thư.

Minh Phi hung ác trợn mắt nhìn nàng một cái, hất tay áo lên: “Đi thôi!”

Kiều Đào cười nhẹ một tiếng với Tuyết Lê, bước nhanh đuổi theo.

Tuyết Lê sờ sờ đầu. Mèo nhỏ thường chạy đi chơi vào mùa xuân cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng tứ tiểu thư không chịu chấp nhận, dù thế nào cũng phải tìm bằng được mới thôi, nếu không thì mọi người cả ngày đừng mong có giây phút bình yên. Nàng thở dài, chấp nhận số phận, cúi đầu tiếp tục tìm mèo.

Trong lòng Minh Phi biết con mèo kia có lẽ là bị Thái Quang Đình mang đi, đầu tiên là bỏ đói hai ngày, sau đó thả vào trong nhà kho, cũng không phải là không làm loạn một trận. Trong lòng thoải mái, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn. Đến nơi cần đến, nàng không vào phòng Trần thị, mà là vào căn phòng nhỏ của nhóm nha đầu, mà mà ở sát vách. Kim Trâm cùng Ngọc Trâm đang vừa may vá, vừa nói chuyện cười đùa cùng hai tiểu nha đầu, thấy Minh Phi đi vào thì vội vàng đứng lên mời nàng ngồi.

“Ta có việc chờ phu nhân, các người cứ làm việc của các người đi.” Minh Phi cười cười, cứng rắn bắt họ ngồi xuống, chính mình ngồi một bên nhìn các nàng thiêu thừa may vá, vừa nhìn vừa hỏi, lại cho Kiều Đào về trong phòng mình bưng bánh ngọt tới cho mọi người cùng ăn. Từ trước đến giờ, nàng không tỏ vẻ kiêu ngạo, rất thân quen với mấy người Kim Trâm, cũng không còn người nào coi nàng như người ngoài, bọn nha đầu cười hi hi cảm tạ nàng, ngồi nói chuyện phiếm cùng nàng.

Kim Trâm thấy mọi người đều nói những lời phàn nàn, liền che miệng cười: “Các người nói vài chuyện mà tỷ thích nghe ấy, nói những thứ này thì làm được gì chứ.”

Nàng đúng là muốn nghe chuyện thị phi của những hạ nhân này, chỉ có như vậy mới có thể hiểu rõ quan hệ giữa mọi người bằng tốc độ nhanh nhất. Minh Phi vội nói: “Không sao, các người nói gì ta cũng thích nghe. Các người cũng không phải chỉ nói cho ta nghe, ta cũng có thể nói chuyện của Ngô gia thôn cho các người nghe.”

Mọi người cười lên: “Tam tiểu thư là người đáng yêu nhất.”

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên từ ngoài hành lang, một tiểu nha đầu chạy vào nói: “Phu nhân trở lại!”

Mấy nha đầu vội buông công việc trong tay xuống rồi đi ra ngoài đón. Minh Phi đứng đối diện Trần thị, nhẹ nhàng cúi đầu: “Mẫu thân.”

Trần thị thấy Minh Phi lại tới đây đợi, không khỏi kinh ngạc, ngay sau đó cười nói: “Ngươi tới rồi? Đi theo ta.”

Minh Phi đi vào theo, cũng không ngại lấy ngân phiếu ra, nhanh tay lẻ măt đi theo nhóm Dư ma ma, Ngọc Bàn tới buồng tóc, đổi y phục cho Trần thị. Đợi Trần thị ung dung ngồi xuống, nàng tự tay đưa một ly trà qua: “Hôm nay mẫu thân phải vất vả rồi.”

Trần thị cười đến mặt mày cong cong: “Canh ngần nhĩ táo đỏ ngươi làm rất ngon! Ta dùng xong liền cảm thấy rất thoải mái.” Minh Phi săn sóc hiểu chuyện thật là ngoài dự liệu của nàng, cơ hồ có thể nói là muốn gì được nấy.

Dư ma ma mượn cơ hội tiếp thêm hứng thú: “Không phải người ta đều nói nữ nhĩ là áo khoác bông nhỏ bé trên người mẫu thân sao?”

Trần thị cười một tiếng, nháy mắt với Dư ma ma. Dư ma ma đuổi bọn nha hoàn ra ngoài, chính mình đứng ở ngoài cửa coi chừng, chỉ lưu lại hai người là Trần thị cùng Minh Phi.

Lúc này Minh Phi mới lấy túi ra, dùng hai tay đưa cho Trần thị.

Trần thị liếc nàng một cái, cười nói: “Đây không phải là lễ gia măt của bá mẫu ở Cung gia cho ngươi sao? Sao lại đưa cho ta?”

Minh Phi thâm thờ dài một hơi, Trần thị này, đưa cho nàng thì cầm luôn đi, thử dò xét người ta làm cái gì? Nhưng mà trên mặt lại ra vẻ nghiêm nghị: “Mẫu thân, tất cả mọi thứ của nữ nhĩ đều do ngài cho, không dám dấu diếm của riêng.” Ai, đây là nàng đang tăng bốc lãnh đạo, nịnh bợ lãnh đạo đó.

Trần thị cười híp mắt nhận lấy chiếc túi trong tay Minh Phi, mở ra nhìn thử, sắc mặt liền thay đổi, vừa như hưng phấn, lại có chút lo lắng. Cuối cùng bình tĩnh lại: “Đưa bé ngoan, hôm nay ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Chuyện này không nên nói với người khác.”

Minh Phi cười gật đầu: “Nữ nhĩ biết.” Lại nói: “Kiều Đào hỏi nữ nhĩ bá mẫu Cung gia lễ ra măt là gì, nữ nhĩ nói là một đồ vật quý giá thường thấy.”

Trần thị nghe vậy, đứng dậy lấy ra một món đồ quý giá bằng bạc có khắc mấy bông hoa hải đường từ trong hộp nữ trang, suy nghĩ một chút, lại đổi thành một chiếc lắc bằng vàng có khắc hoa mai, tự tay cho vào trong túi giúp Minh Phi, dặn dò nàng: “Sau khi trở về thì đi ngủ sớm một chút, ngày mai là ngày chính của yến tiệc, chăm sóc Minh Ngọc cho tốt, không nên chạy loạn.”

Minh Phi mỉm cười hành lễ rồi lui ra. Khi trở lại phòng mình, nàng giao chiếc túi cho Kiều Đào giữ, lại đi đổi thuốc cho Minh Ngọc, hai tỷ muội không nói gì mà cùng tắt đèn đi ngủ sớm.

Trần thị tắm bằng nước nóng thơm ngào ngạt xong, lau khô tóc, hỏi Dư ma ma: “Giờ nào rồi?”

Dư ma ma đáp lại: “Giờ Tuất hai khắc.”

Trần thị liền gọi Ngọc Bàn cùng Kim Trâm đi vào, phân phó: “Đi mời lão gia tới, nói là có việc gấp, bất kể thế nào cũng phải mời ngài ấy tới một chuyện.”

Lại nói, khi Ngọc Bàn cùng Kim Trâm đi tới thư phòng của Thái Quốc Đống, cũng nhìn thấy một ngọn đèn lồng đi tới hướng này, Kim Trâm tỉnh măt, vừa nhìn đã nhận ra thân hình kia là đại nha hoàn Thái Bình bên cạnh nhị di nương, nghĩ cũng biết là đi mời lão gia qua. Kim Trâm vội vàng kéo tay Ngọc Bàn chạy lên phía trước: “Nhanh, chạy tới tranh gặp mặt lão gia trước.”

Ngọc Bàn không rõ chân tướng, chỉ biết nhanh chân chạy theo Kim Trâm, hai người rất nhanh đã bỏ lại Thái Bình ở đằng sau, cũng không dám nghĩ lấy hơi, mà là càng chạy càng hăng chạy đến trước thư phòng của Thái Quốc Đống mới dừng lại. Hai người vỗ vỗ bộ ngực, thở hồng hên thắm chừi thề, cười cười lôi kéo gã sai vặt đứng ở cửa, lại lên đưa chút đồ, hẳn ta mới chịu đi vào bẩm báo.

Thái Quốc Đống đã sớm đã đồng ý với Tứ di nương là sẽ tới chỗ nàng ta qua đêm, nghe nói Trần thị phái người tới mời, hơn nữa còn nói là có chuyện quan trọng, nghĩ thầm từ trước đến giờ Trần thị biết giữ thân phận, cũng không tham gia vào việc tranh thủ tình cảm của thiếp thất, nghĩ chắc thật sự là có chuyện gấp, liền lệnh cho gã sai vặt đi tới chỗ Tứ di nương nói một tiếng, chính mình đi theo Ngọc Bàn cùng Kim Trâm.

Ba người mới vừa đi không bao xa, liền gặp được Thái Bình. Thái Bình vừa thấy cục diện này cũng biết là xảy ra chuyện gì, vội vàng tiến lên hành lễ, cười nói: “Lão gia, hôm nay tứ tiểu thư có chút không thoải mái, thân thể có chút nóng, làm ấm ỉ muốn gặp ngài, di nương bảo nô tỳ mời lão gia đi qua nhìn tứ tiểu thư một chút.”

Thái Quốc Đống cau mày nói: “Buổi sáng ta thấy nàng còn rất vui vẻ, sao đột nhiên lại không khỏe?” Nhị di nương cùng Tứ di nương thích nhất là lợi dụng chuyện liên quan tới con cái. Bình thường hẳn cảm thấy việc thiếp thất tranh giành tình cảm của hắn còn có tình thú, cùng cũng sẽ có những lúc khó tránh khỏi sẽ cảm thấy phiền phức.

Thái Bình nói: “Nhưng tứ tiểu thư khóc đến măt liệt, đến nỗi khản cả tiếng.”

Kim Trâm sợ hắn đổi ý, vội nói: “Lão gia, không bằng để nô tỳ chạy về thông báo cho phu nhân để ngài ấy cho người đi mời đại phu tới xem bệnh cho tứ tiểu thư? Làm chậm trễ việc cũng không tốt.” Kim Trâm vừa nói vừa cười hì hì làm măt quỷ với Thái Bình.

Thái Bình giận dữ: “Tứ tiểu thư đã dùng thuốc rồi, chính là chỉ muốn gặp lão gia.”

Thái Quốc Đống không nhìn thấy Kim Trâm làm mặt quỷ, chỉ cảm thấy đúng là nha đầu do Trần thị dạy dỗ, nói chuyện rất xuôi tai. Liền nói với Thái Bình: “Nàng đã lớn như vậy, mỗi ngày đều kêu gào đòi phụ thân thì còn ra thể thống gì! Một chút chuyện nhỏ không được như ý liền khóc chết khóc sống là thế nào? Không thoải mái thì uống thuốc, mấy ngày nay trong nhà bận rộn, để di nương nhà người nói chuyện với nàng, không cần tạo thêm phiền phức cho người khác!”

Thái Bình không thể làm gì hơn là nhìn Kim Trâm cùng Ngọc Bàn dương dương tự đắc ân cần hầu hạ Thái Quốc Đống nghênh ngang rời đi, giận đến muốn cắn nát cả hàm răng.

Thái Quốc Đống mới vào phòng Trần thị, đã ngửi được một loại hương thơm ôn hòa, tiếp đó là Trần thị xoa mái tóc dài đi ra. Nàng mặc một chiếc áo lụa mỏng màu đỏ thắm, chiếc quần xanh lá điểm tuyết vài bông hoa, lộ ra một phần cổ cùng một phần của bầu ngực trắng như tuyết, vẻ mặt đỏ hồng nói: “Thiếp thân mới vừa tắm rửa xong, thất lễ.”

Dưới ánh đèn, tướng mạo của nàng mềm mại đáng yêu hơn nhiều so bình thường, nhìn qua cũng rất vừa mắt, Thái Quốc Đống cười nhẹ một tiếng, nắm lấy tay nàng: “Chúng ta là phu thê, coi trọng nhiều lễ nghĩa như vậy làm gì?”

Trần thị cười ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nói ra chuyện của phu nhân tri phủ. Thấy Thái Quốc Đống nhũ mày trầm ngâm không nói gì, nàng liền cố ý nói: “Mặc dù cơ hội khó được, nhưng thiếp thân nghĩ lão gia vốn cũng có tài, dù có thăng quan mua hai năm cũng không sao. Đại bá mẫu lại nói, nơi này giàu có còn đông đúc, không biết bao nhiêu người tài giỏi phải luân củi, thuận lợi nhất là quê quán ở nơi này, không cần đi đường mệt nhọc, đáng tiếc.”

Thái Quốc Đống nâng trán thờ dài một tiếng: “Bá phụ bá mẫu tất nhiên là suy nghĩ vì ta, nhưng đâu dễ dàng lập công lao như vậy?” Nếu dễ dàng, tri phủ Trần còn không lập được từ sớm? Sao còn chờ tới lượt hần? Tuy thái phó Chung coi như coi trọng hần, nhưng không chuẩn bị bạc để hiếu kính cũng không được.

Trần thị hạ quyết tâm nói: “Thiếp thân cũng đã nghĩ rằng, con đường làm quan này chẳng qua chỉ là hai chữ tiền bạc mà thôi! Bao nhiêu người tài hoa không bằng lão gia, cũng không then chức vị cao sao? Không bằng chúng ta độ sức, đánh một trận cùng hần?”

Thái Quốc Đống nói: “Chúng ta lấy cái gì để độ sức với hần? Niên lễ năm nay là nguoi chuẩn bị, không phải nguoi không biết lượng của cải của chúng ta. Chúng ta cũng không phải là Cung gia.”

Trần thị cười, đưa một tờ giấy qua: “Lão gia, ngài xem đây là cái gì?”

Thái Quốc Đống mở ra nhìn, mắt cũng tròn tròn: “Đây là người nào cho?” Bình thường cũng không ít người dùng ngân lượng làm quà biếu, nhưng không phải ai cũng có thể mang biếu số tiền lớn như vậy.

Trần thị từ từ nói ra chuyện của Cung Nhị phu nhân, cười nói: “Lúc ấy thiếp thân nghĩ tới chuyện như vậy làm thế nào mới tốt? Vừa vặn, cầu cái gì thì được cái đó. Minh Phi vừa đúng lúc tới đưa canh cho ta, Cung Nhị phu nhân liền lấy cái này làm lễ ra mắt cho hài tử. Đứa bé kia cũng khéo léo hiểu chuyện, xem xong liền tới phòng ta chờ, giao tất cả cho ta. Ngài xem, đây chính là phúc khí của chúng ta!” Lúc nào nàng cũng đều không quên tán dương Minh Phi mấy câu.

Thái Quốc Đống hưng phấn một lát, lại lo lắng nói: “Đây rõ ràng là vốn định cho đại bá mẫu của nguoi, chỉ là trèo không tới mới cho nguoi. Nếu để đại bá mẫu của nguoi biết được liền giận nguoi thì làm thế nào?”

Trần thị tựa đầu lên vai hần: “Làm thế nào? Lão gia nhà nàng thăng chức rồi, chức quan càng làm càng lớn, của cải càng ngày càng phong phú, người nịnh nọt phía dưới càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên là không nhìn trúng, nhưng chúng ta xem trọng. Hơn nữa, trước mắt Cung Trung vốn không còn là cấp trên của ngài không phải sao? Hần cho ngài đô, ngài dám không nhận? Chúng ta lại không ăn hối lộ trái pháp luật. Nếu như nàng thật sự có ý trách cứ, ngài liền nói rằng mình không biết, đều là thiếp thân kiến thức hạn hẹp, không hiểu chuyện, thiếp thân liền dập đầu bồi tội với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Náo nhiệt (một)

Trần thị nói chuyện cả buổi tối khiến trái tim Thái Quốc Đống ấm áp, lại càng đi vào trong lòng ông ta, liền vỗ bả vai Trần thị nói: “Nhưng chuyện này rất uất ức cho nàng.”

Trần thị cười nói: “Uất ức cái gì? Xuất giá tòng phu, tất cả của thiếp thân đều là của ngài, chỉ cần ngài khỏe mạnh, thiếp thân đã vui rồi.” Còn nói: “Chút bạc này chỉ là bày tỏ ý tốt với Cung gia mà thôi, thiếp thân cũng không muốn khiến trong lòng Đại bá mẫu vì vậy mà sinh hiềm khích. Chờ thêm mấy ngày, thiếp thân hẹn Cung Nhị phu nhân tới nhà chơi đùa, nhân tiện cũng mời Đại bá mẫu, tác hợp cho hai người, nàng dĩ nhiên biết nên làm cái gì, nếu Đại bá mẫu vẫn không chịu tha thứ cho nàng, vậy cũng không liên quan đến chúng ta.”

Thái Quốc Đống ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Nhưng nếu họ lại không chịu ở cùng nhau?” Nếu bọn họ lại không chịu ở cùng nhau, sau đó hắt ông ta ra thì phải làm thế nào?

Trần thị cười nằm sấp bên tai Thái Quốc Đống nhỏ giọng nói: “Làm sao có thể? Một người bình thường có thể tùy tiện so với Thái Phó đại nhân sao? Huống chi, đại bá mẫu ta nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ cũng không có thời gian tới dự tiệc.” Đợi Cung gia hoàn toàn hết hy vọng với nhà Tri Phủ, sau này còn sợ thiếu bạc Thái gia sao? Có bạc của Cung gia làm để, tương lai Thái Quốc Đống làm Tri Phủ, có thể thiếu chút bạc này sao?

Hai người ngẫm hiểu chớp chớp mắt với nhau, Thái Quốc Đống vững vàng ôm Trần thị vào trong ngực, thở dài nói: “Nàng thật đúng là hiền thê của ta mà!” Lúc trước, ông không thích Trần thị còn có một nguyên nhân khác, cũng bởi vì Trần thị là chất nữ của quan trên ông, ông cảm thấy nàng sẽ ý thể đè ép ông, lại sợ nàng vào cửa rồi sẽ không thân thiết với ông. Hiện tại Trần thị đối với ông một lòng một dạ, làm việc không khỏi thoả đáng, dịu dàng đôn hậu, ông cũng không phải là người có tâm địa sắt đá như vậy.

Trần thị vừa ngẫm chưa vừa hờn dỗi nói: “Thiếp thân còn thua kém nhiều người lắm!”

Thái Quốc Đống cười liếm liếm vành tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Người khác thua kém nàng cũng nhiều lắm!” Khi cưới thê thì nên cưới thê hiền, khi nạp thiếu thì nên nạp mỹ nhân, cổ nhân đúng là không lừa ông!

Trần thị cũng không nhắc tới việc Minh Tư gây chuyện cười mất mặt lúc ban ngày, chỉ thân thiết lấy lòng dụ dỗ ông ngủ, hai người thân thiết một hồi lâu không đề cập tới.

Lại nói gã sai vặt truyền tin vượt ngân lượng nặng trĩu trong tay áo đi đến viện của Tứ di nương, chỉ nói với Tiểu Ngải bên cạnh Tứ di nương, lão gia bị Thái Bình mời đi, Tứ di nương giận dữ, hung hăng mắng Nhị Di Nương: “Lão tử bà, nàng ta không lo canh chừng chén bễ ly nát của nàng ta cho tốt, xem náo nhiệt gì chứ!”

Máng mải khô miệng khô lưỡi, nhận lấy trà Tiểu Ngải đưa qua, thuận thuận khí, mới lại sai người đi hỏi thăm, nghe được Thái Quốc Đống lại được mời đến chỗ Trần thị, mới vừa cười hai tiếng trút con giận lại nghĩ đến đêm qua Thái Quốc Đống cũng qua đêm ở chỗ Trần thị, không khỏi sinh ra bao nhiêu lo lắng căm hận.

Tiểu Ngải vội tiến tới bên tai nàng hiển một kế sách, Tứ di nương nghe xong, vỗ tay cười lớn ha ha: “Làm lão nương không ngủ ngon, thì ai cũng đừng nghĩ sẽ ngủ ngon.”

Lúc nửa đêm, trong sân đột nhiên làm âm ỉ, Minh Ngọc và Minh Phi đều bị đánh thức, Minh Ngọc bị hoảng sợ đến vểnh tai, Minh Phi vội vỗ lưng của nàng nhỏ giọng an ủi, hỏi Kiều Đào xảy ra chuyện gì.

Kiều Đào khoác tiểu y, chong đèn đi vào, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì, Tam Tiểu Thư cứ ngủ đi, là trực đêm bắt được mấy uống rượu bài bạc, mấy người đó không phục nên làm âm ỉ, muốn xin phu nhân phán đoán sáng suốt đây.”

Minh Phi nói: “Sao ta lại nghe thấy tiếng của Tứ di nương?”

Kiều Đào nói: “Mấy ngày nay chính là Tứ di nương lĩnh băng hiệu mang người tuần đêm. Nghe nói mấy người này là trông chừng khó phòng.” Chính xác là phân thủ hạ của Nhị Di Nương trông chừng khó phòng, nhưng do đôi phiên tiếp theo, trước mắt vẫn không phải đang làm nhiệm vụ, vì vậy bị Tứ di nương bắt được không phục là đúng rồi.

Minh Phi âm thầm buồn cười, sợ là Tứ di nương ghen ghét Thái Quốc Đống ở lại chỗ Trần thị hai đêm, cậy quyền thiên vị, mượn cơ hội sinh sự, phải gọi Nhị Di Nương và Trần thị đều không sung sướng chứ? Nhưng hôm nay Trần thị mới cho Thái Quốc Đống một khoản bạc lớn như vậy, sao Thái Quốc Đống có thể giảm đáp Trần thị? Chỉ sợ Tứ di nương không chiếm được chút gì tốt rồi.

Nàng hung phấn ngồi dậy, khoác áo khoác, mang giày, trước tiên thổi tắt đèn trong tay Kiều Đào. Kiều Đào khó hiểu nói: “Người muốn làm cái gì? Vì sao phải thổi tắt đèn?”

Minh Phi cười nói: “Thổi tắt đèn mới có thể xem kịch vui nha.” Một tay kéo Kiều Đào đi ra ngoài.

Minh Ngọc ở trên giường hừ hừ: “Tam tỷ tỷ, ta cũng muốn xem trò vui.”

Minh Phi cười mắng: “Tiểu Quý Đầu, muội xem kịch gì? Đừng kêu la, ta lập tức sẽ trở lại, coi chừng gọi Hoa ma ma biết.”

Chủ tớ hai người nhẹ nhàng mở cửa sổ ra một khe hở nhỏ, chỉ thấy dưới ánh chiếu rọi của vài chiếc đèn lồng, Tứ di nương khí thế hung hăng dẫn một đám người, lác lác mấy ma ma không nhìn rõ mặt đang quỳ trên mặt đất, muốn Kim Trâm và Ngọc Bàn trực đêm đi báo cáo Trần thị:

“Phu nhân để cho ta tuần thú các phòng các viện, coi trọng môn hộ. Mấy tiện tỳ này không lo làm chính sự, mà lại chạy đi uống rượu bài bạc, âm ỉ không khí ngột ngạt! Ta chỉ nói mấy câu, vậy mà lại khi dễ ta là di nương, mắng ta tới đây! Thật ra thì ta không sao cả, nhưng mặt mũi của Ngũ Tiểu Thư và tứ công tử phải để vào đâu? Khi dễ ta như vậy, ta không sống được, lão gia và phu nhân phải làm chủ cho ta!” Nói xong liền gào thét, “Ta đây cũng là vì ai vậy? Phu nhân hãy làm chủ cho tỳ thiếp đi.”

Kim Trâm che miệng ngáp một cái, trao đổi ánh mắt với Ngọc Bàn, một trái một phải tiến lên vịn Tứ di nương, khuyên nhủ: “Di nương làm cái gì vậy? Có gì không thể từ từ nói? Đêm hôm khuya khoắt, lão gia, phu nhân, còn có hai vị tiểu thư đều đang ngủ say. Đặc biệt là Lục Tiểu Thư, đêm hôm qua bị kinh sợ còn chưa trở lại bình thường. Làm nàng hoảng sợ, cũng không phải là lỗi?”

Từ di nương chỉ là khóc thút tha thút thít, lời kéo Kim Trâm và Ngọc Bàn nói liên miên. Kim Trâm và Ngọc Bàn ra về đồng tình, thỉnh thoảng lại khích bác đôi câu, Từ di nương vốn dĩ chính là vì sinh sự, cố ý mượn danh tiếng Trần thị đi trêu chọc thủ hạ của Nhị Di Nương, lúc này thấy nhóm người Kim Trâm hình như là theo nàng, càng thêm huyên náo lợi hại hơn, tiếng khóc cao vút to rõ, Du Dương uyển chuyển, lọt vào trong tai Minh Phi, không rành với nữ cao âm biểu diễn.

Mấy ngày nay Minh Phi đang chán nản không có chuyện gì làm, hiếm khi được xem náo nhiệt, cố tình khiến nó càng náo nhiệt, liền chạy vào nói với Minh Ngọc: “Có muốn xem náo nhiệt không?”

Từ trước đến giờ, đứa nhỏ Minh Ngọc đã quen khéo léo, Minh Phi không cho nàng dậy, mặc dù nàng rất muốn đứng lên nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm yên, lúc này nghe nói nàng cũng có thể xem náo nhiệt, vội hưng phấn gật đầu.

Minh Phi cảm giác mình tựa như một con soi đang lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, khê ho khan một tiếng: “Vậy muội phải khóc, khóc lớn tiếng vào, khóc xong tý liền để cho muội xem náo nhiệt.”

Minh Ngọc do dự nhìn nàng: “Không sao chứ? Nếu muội khóc, phụ thân sẽ chê muội phiền.”

Minh Phi nói: “Không sao, lần này nhất định sẽ không chê. Muội chỉ cần khóc lên thôi.”

Minh Ngọc vận đủ khí, bỗng òa khóc lên. Minh Phi cũng cùng hô một tiếng: “Ôi chao, Minh Ngọc, muội làm sao vậy, muội làm sao vậy? Kiều Đào nhanh đốt đèn, mời Hoa ma ma tới đây.”

Kiều Đào nhúc đầu thờ dài một tiếng, phối hợp thấp chút sáng, sai tiểu nha đầu đi mời Hoa ma ma, chính nàng đi vào nhà nhìn Minh Phi lại đang giờ trò quý gì. Minh Phi cười híp mắt nhảy xuống giường đi lấy một ly trà nguội, dùng ngón tay chấm nước, cũng không quản Minh Ngọc có nguyện ý hay không, liền bôi lên mắt của nàng, trên mặt, ngay tạo thành khuôn mặt hài từ khóc lóc nước mắt giàn giụa.

Hoa ma ma được tin, y phục cũng không kịp mặc, ba chân bốn cẳng vội chạy đến trước giường hai tỷ muội, chỉ thấy Minh Phi đang luống cuống ôm Minh Ngọc dụ dỗ, Minh Ngọc khóc đến nước mắt giàn giụa, vẻ mặt Kiều Đào u sầu. Không khỏi thờ dài một tiếng: “Đây thật là làm bậy mà!” Lập tức sai tiểu nha đầu chạy đi nói với Dư ma ma.

Minh Ngọc nhìn thấy Hoa ma ma bình thường hung ác trấn định lúc này bị gấp đến độ xoay quanh, không khỏi nén cười đến mặt cũng biến thành xanh, Minh Phi sợ nàng lộ tẩy, vội nhéo nàng một cái, nói: “Ma ma, sắc mặt của Minh Ngọc thật là khó nhìn.” Lại dấn vào bên tai Minh Ngọc nhỏ giọng nói: “Không thể cười, nếu cười sẽ bị phạt sao bằng chữ mẩu một trăm lần.” Minh Ngọc cứng rắn lại nén trở về, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Hoa ma ma không nghĩ ngờ gì, sờ soạn lên trán Minh Ngọc, thử không nóng mới yên tâm, giận dữ mắng: “Thật là khinh người quá đáng!” Chỉ là một tỷ thiếp mà cũng dám đêm hôm khuya khoác chạy đến trước phòng chủ mẫu gây âm ỉ, chuyện này mà truyền ra ngoài thật sự mất hết mặt mũi. Bởi vì thấy sắc mặt Minh Ngọc khó coi, sợ tiểu nha đầu nói không rõ ràng, cũng vừa muốn đi xem náo nhiệt vừa muốn tỏ chút lòng trung thành, liền tự mình chạy đi tìm người.

Chân trước nàng mới vừa đi, Kiều Đào liền sai Diệp nhi ra ngoài coi chừng, Minh Ngọc ngừng khóc, ba người chạy như bay đến cửa sổ xem náo nhiệt. Minh Phi thỉnh thoảng lại nhắc nhở Minh Ngọc khóc mấy tiếng, ba người vừa hưng phấn lại vừa khăn trương.

Cuối cùng, trong phòng Trần thị cũng sáng đèn, có thể nhìn thấy bóng người đi tới đi lui, nhưng không nghe được tiếng động. Không lâu lắm, bỗng nghe Thái Quốc Đồng gầm thét lên, sau đó....

Dư ma ma rất có uy nghiêm đi ra ngoài tuyên bố ý chỉ của Thái Quốc Đồng: “Lão gia nói, khuya khoắt như vậy còn gây âm ỉ, chút quy củ cũng không có! Thế diện của Từ công tử và Ngũ Tiểu Thư thì có liên quan gì đến di nương? Đây là tự tìm phiền phức à? Người nào tiếp tục ồn ào nữa, đã quấy rầy các tiểu thư, trước tiên và vỡ miệng kẻ đã la hét âm ỉ, nhốt vào trong phòng củi, có chuyện gì để ngày mai phu nhân sẽ tự xử lý. Nếu còn cứng đầu cứng cổ, liền bán đi!”

Tiếng gào thét bỗng dừng im bất. Từ di nương ngơ ngác đứng ở trong sân, khuôn mặt không thể tin được. Nàng không thể tin được Thái Quốc Đồng lại nói nàng như vậy ở trước mặt mọi người, nước mắt lập tức liền chảy đầy mặt, không nói ra được bi thương và thê lương.

Vốn dĩ, một di nương giữ quy củ nào lại dám nói mình là mẫu thân của thứ tử và thứ nữ chứ? Thứ tử, thứ nữ nào lại dám ở bên ngoài, nói di nương là mẫu thân mình? Mặc kệ bọn bị đối xử không công bằng bao nhiêu, thì mẫu thân của bọn họ vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là chánh thất của phụ thân. Nếu ai không hiểu, ở bên ngoài nói lời như thế, cả xã hội cũng sẽ cười nhạo hẳn không có quy củ không tuân thủ lễ, còn có thể vì vậy cười nhạo xem thường gia tộc này. Tối nay Từ di nương nói lời này —— Nàng bị mắng, tứ công tử và Ngũ Tiểu Thư sẽ mất ặt, chính là phạm vào loại đại kỵ này.

Minh Phi nhìn bộ dạng thê lương, đáng thương của Từ di nương, trong lòng không nói ra được ý vị gì, bất kể là nơi nào đều phải nói chuyện quyền lực và thiết huyết(*). Xã hội này, với chế độ mấy người phụ nhân chỉ vây quanh một người nam nhân thì nhất định có người bị kịch có người vui. Nếu như người không phải muốn trở thành bi kịch, thì người cũng chỉ có để cho người khác trở thành bi kịch. Nhóm người Từ di nương có thù oán với Thái Minh Phi, nhưng lại không có thù gì với Viên Hiểu Hi nàng, chẳng qua nàng khuấy vào vũng nước này, chỉ muốn trôi qua những ngày tháng thật tốt, vì nàng đã không còn đường lui nữa.

Diệp nhi chạy nhanh vào như làn khói: “Hoa ma ma trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Náo nhiệt (hai)

Kiều Đào và Minh Phi vội vàng đẩy Minh Ngọc vào trong nhà, ba chân bốn cẳng nhét nàng vào trong chăn. Minh Ngọc đáng thương tội nghiệp nói: “Tam tỷ tỷ, muội khóc không nổi nữa rồi...”

Minh Phi nói: “Vậy thì đừng khóc, chỉ cần đừng cười là được.”

Hoa bà tử vào phòng, vừa mới định mở miệng nói chuyện, Minh Phi liền rón ra rón rén đi ra ngoài, làm động tác chó có lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Vừa mới ngủ, hại ma ma vất vả rồi. Có phải nên đi chỗ phu nhân nói một tiếng, để cho mẫu thân đừng lo?”

Có thể không cần mời đại phu là tốt nhất, nếu không tới nay mọi người cũng đừng nghĩ ngủ. Ngày mai các nàng làm nô bộc cũng không thể ngủ bù, còn không phải chỉ có cách chịu đựng? Hoa bà tử vừa làm bầm mắt thâm Tứ di nương, vừa đi đáp lời.

Trần thị nghe nói Minh Phi đã dỗ được Minh Ngọc, lại khen ngợi Minh Phi một hồi trước mặt Thái Quốc Đống.

Lại nói Tứ di nương nghe xong Dư bà tử truyền lời, không nhịn được càng nghĩ càng thương tâm - - nàng không nghĩ tới bình thường Thái Quốc Đống che chở nàng như vậy mà sẽ nói nàng như thế trước mặt mọi người, hại nàng mất mặt như vậy. Kim Trâm cùng Ngọc Bàn hai bên trái phải khổ khuyên, nàng còn khóc lóc không ngừng.

Dư bà tử này đúng là nhân tình, vừa sai người đem mấy người quân sự bà tử kia trói lại nhốt vào sái phòng, lại kéo Tứ di nương ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: “Di nương, người đừng oán phu nhân chúng ta, cũng đừng oán nhóm nô tỳ, người không biết, vừa rồi chúng ta phu nhân cũng bị lão gia mắng.”

Tứ di nương khóc ròng nói: “Lão gia làm sao nổi mắng phu nhân? Là ta không có ánh mắt, không hiểu quy củ! Quấy nhiễu sự thanh tĩnh của lão gia phu nhân cùng các tiểu thư, ta ngày mai tới dập đầu nhận sai với phu nhân!”

Dư bà tử nói: “Ôi ôi, lời nói này của di nương thật đúng là tức giận rồi. Phu nhân nói, di nương là vì làm việc cho phu nhân mà bị ủy khuất, ai không coi di nương ra gì liền chính là không để phu nhân vào mắt, phải làm chỗ dựa cho di nương. Lão gia hỏi là bà tử nào không nghe sai sử, bọn nha đầu vừa mới nói là quân sự bên dưới của vị kia... Lão gia đã nổi giận rồi. Trước tiên là mắng phu nhân không biết cách quản gia, sau lại mắng di nương.” Bà giờ hai ngón tay ra quơ quơ với Tứ di nương, giận dữ nói: “Phu nhân cũng thật sự là oan uổng.”

Tứ di nương nghi ngờ nhìn Dư bà tử, Dư bà tử lại thôi phòng nàng vài câu, mới nói: “Được, nô tỳ vẫn là phải về hầu hạ phu nhân, di nương đi thông thả...”

Minh Phi đứng ở trước cửa sổ nghe hết lời nói của Dư bà tử, mới xoay người vào phòng nằm xuống.

Chớp mắt là đến ngày thứ hai, Thái phủ người đến người đi, vô cùng náo nhiệt. Tuy giữa chừng bởi vì Nhị di nương cùng Tứ di nương cãi nhau vài lần có khúc mắc, đều bị đương gia chủ mẫu Trần thị xử lý đầu vào đấy rồi.

Ngày đó, Thúy Cúc vẫn chưa tìm thấy, bát đĩa cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, chỉ là hai quãng thâm trên mặt Nhị di nương vô cùng rõ ràng. Tứ di nương cũng có chút ỉu xiu, không hoạt bát xinh đẹp như ngày thường.

Mấy nữ nhi Thái gia đều tham dự tiệc mừng, cùng ăn cơm với mấy phu nhân tiểu thư quen biết trong tộc. Mấy nữ hài tử ngồi một bàn, Minh Phi cùng Minh Ngọc ngồi một chỗ, Minh Tư lại ngồi ở bên cạnh Minh Ngọc. Minh Ngọc có chút sợ hãi ngồi cùng với Minh Tư, lại do có sự cổ vũ của Minh Phi mà kiên trì.

Minh Phi hôm nay hết sức đoan trang thanh tao lịch sự, chăm sóc mấy muội muội hết sức cẩn thận, Minh Tư vài lần cố ý khiêu khích nàng cũng không so đo, nhẹ nhàng di dời tầm mắt mọi người. Minh Ngọc khó chịu, Minh Phi dùng giọng nói không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể cho người bên cạnh nghe thấy dạy bảo nàng: “Chúng ta là người một nhà, thể diện Thái gia chính là của thể diện của chúng ta. Muội ấy không hiểu chuyện chúng ta không thể không hiểu chuyện theo muội ấy.”

Minh Tư nghe rõ ràng, giận tím mặt, canh nóng đang bung trong tay uống cũng không trôi, vài lần muốn thuận theo tính tình của nàng trước kia đập bẻ trên bàn, lại sợ hãi ánh mắt mọi người. Đang lúc do dự, lại nhìn thấy sự khinh miệt cùng khiêu khích rõ ràng trong mắt Minh Phi, không khỏi tròn mắt nhìn, đang muốn làm khó dễ, đã thấy Minh Phi cúi đầu, vâng lời, giống như toàn bộ đều là ảo giác.

Bởi vì lúc trước Nhị Di Nương có dặn dò, trong lòng Minh Tư tuy thiêu đốt một trận lửa giận, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng dần xuống đi, trầm mặt đưa chiếc đĩa gấp một miếng thịt Bát bảo, vừa lúc Chu mẹ dứt cơm cho Minh Ngọc không cẩn thận, trùng hợp đụng vào khuỷu tay nàng, chiếc đĩa nhoáng lên một cái, miếng thịt kia liền rơi xuống bàn.

Chu mẹ khản trương nhận lỗi, nhưng cũng đã muộn, Minh Tư quắc mắt, bung lên bát canh nóng kia hắt vào người Chu mẹ. Mắt thấy Minh Ngọc sẽ bị vạ lây, Minh Phi vút đĩa bỏ nhào tới ôm chặt Minh Ngọc vào ngực. Chu mẹ phản ứng cũng nhanh, nghiêng người chần phần lớn nước canh, may mắn nước canh đó cũng không nóng lắm, ba người tuy đều bị bắn nước canh lên người, nhưng cũng không quá bỏng.

Các tiểu thư trên bàn đều bị loại hành vi đáng sợ này của Minh Tư dọa tới sững sờ. Hoa bà tử thấy tình hình không ổn, vội vàng nói Minh Tư nhờ tay, lại

mắng Chu mẹ không cần thận, lại gọi người nhanh chóng đi báo cho Trần thị biết. Trần thị đang bị một đám quan phu nhân vây quanh cười to vui vẻ, nghe thấy vậy không khỏi giận dữ, trực tiếp để cho Dư bà tử cùng Hoa bà tử phụ trách mang Minh Tư rời khỏi bữa tiệc.

Dư bà tử đi tới, cười hi hi nói với Minh Tư: “Tứ tiểu thư, Nhị di nương tìm người có việc.”

Minh Tư liếc mắt nhìn bộ dạng chật vật của ba người Minh Phi, trong lòng có chút sợ hãi, lại có chút mừng thầm, vẫn cao ngạo nói: “Di nương tìm ta có chuyện gì?”

Dư bà tử nói: “Nô tỳ không biết, người đi qua chẳng phải sẽ biết rồi sao? Nô tỳ đỡ người đi.” Hoa bà tử cùng Dư bà tử không hề có chút thương hương tiếc ngọc, hung hăng nắm chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của Minh Tư dẫn nàng ra bên ngoài, Minh Tư đang muốn vùng vẫy, Dư bà tử nói khẽ: “Tứ tiểu thư, đừng làm khó dễ nô tỳ, phu nhân đang tức giận, nếu là không thể mang tiểu thư rời đi, cần thận tất cả mọi người đều mất mặt.”

Minh Tư chột dạ, lại vẫn đang ngoài mạnh trong yếu: “Người dám?”

Dư bà tử hi hi cười: “Nô tỳ là không dám, nhưng là đã có người đi bẩm báo lão gia rồi. Người xem?”

Minh Tư nhìn chung quanh một đám các tiểu thư nhìn chằm chằm chính mình, cuối cùng cũng cảm thấy làm ầm ĩ trước mặt người ngoài khó coi, đành phải cúi đầu ngoan ngoãn đi theo Dư bà tử Hoa bà tử.

Minh Phi dẫn Minh Ngọc đi thay quần áo, có người hỏi, chỉ nói do tay Minh Ngọc sơ ý, không cần thận đánh nghiêng nước canh, thất lễ rồi. Mặc dù mọi người đều có ý làm bộ như không phát hiện, nhưng tiếng kêu lúc trước của Chu mẹ cùng cảnh tượng bên này người ngã ngửa đổ, đâu có thể che giấu được?

Chuyện tình hôm nay, lại một lần nữa làm tăng thêm tin đồn lúc trước, có chuyện tình của mẹ đẻ nàng Nhị Di Nương làm nền, lại có chuyện Minh Tư hôm qua ương ngạnh không coi mẹ cả cùng tỷ tỷ dòng chính tỷ để vào mắt, có thể tưởng tượng được, Minh Tư sau này chính là không tránh được có liên quan tới ương ngạnh ngoan độc, không hiểu quy củ, không rõ phải trái, mà Minh Phi dùng phương thức im lặng đi vào tầm mắt mọi người. Đại lượng biết lễ, hiểu đại thế, sẵn sàng chu đáo, là đánh giá của các trưởng bối trong tộc với nàng. Chỉ là mỗi người khi nhắc tới nàng, cũng đều thờ dài, thanh danh khủng bố như thế không phải một sớm một chiều một hồi cúng bái hành lễ là có thể khiến cảm nhận của người khác mờ nhạt đi.

Hôm nay Thái gia làm việc, tuy là nữ khách ở nội viện, nam khách ở ngoại viện, nhưng nhiều người nhiều việc, khó tránh khỏi có nhà quan hệ tốt, hoặc quan hệ xấu, cũng có khách lạ vô tình hoặc hữu ý xâm nhập nội viện. Vì tránh cho phiền toái, cũng vì che dấu tai mắt người khác, Kiều Đào đón Minh Phi, Minh Ngọc một đường đi trước theo con đường bí ẩn bên hàng hoa.

Mấy ngày nay thời tiết quang đăng, ánh mặt trời sáng lạn, cây liễu đã nảy mầm, hoa nở đón xuân, hoa son trà cũng nở vô cùng tươi đẹp, Minh Ngọc vốn tình tình trẻ con, sớm ghét bỏ bữa tiệc khó chịu, lúc này đi đến trong viện, không thiếu được muốn trêu hoa chọc cỏ một phen. Chu mẹ cùng Kiều Đào liên thanh thúc giục nàng, nàng cũng làm bộ như không có nghe thấy.

Minh Phi thấy chung quanh hoa và cây cảnh rậm rạp, âm thanh náo nhiệt trong bữa tiệc dường như không truyền tới đây, có cảm giác tương đối an tĩnh, nhân tiện nói: “Đi từ từ thôi.” Hôn nữa nàng cũng không muốn nhanh chóng về xem náo nhiệt.

Kiều Đào nhìn quần áo ba người dính đầy dầu mỡ một cái, khó xử nói: “Nếu gặp phải người ngoài, phải làm sao bây giờ?”

Minh Phi cười nói: “Làm gì gặp người ngoài đúng dịp thế được?”

Dường như là vì xác nhận lời nàng nói lời không đúng, một giọng trẻ con thanh thúy vang lên từ sau cây hoa Nghênh xuân, vui mừng nói: “Hi Phúc, nó tên là Hi Phúc? Hi Phúc... Ha ha ha ha trách...”

Sau đó là giọng Mai Từ nhút nhát: “Hồi bẩm công tử, đây là đại danh phu nhân nhà ta ban cho.”

Người kia còn đang cười, không nhận được cười, giống như là nghe được chuyện gì đó vô cùng buồn cười vậy.

Minh Phi khó chịu nhíu mày: “Người đi xem, không phải để Mai Từ ở nhà giữ nhà à? Nàng làm sao lại chạy đến nơi đây? Đó là ai? Con chó tên là Hi Phúc có cái gì buồn cười?”

Kiều Đào tuân lệnh, bước nhanh tới. Minh Phi liền mang theo Minh Ngọc đứng ở dưới cây liễu đợi. Không bao lâu, Kiều Đào thần sắc xấu hổ đi ra, vừa đi tới liền nháy mắt với Minh Phi.

Minh Phi còn chưa kịp phản ứng, một cây gậy trúc hoa lệ liền xuất hiện ngay sát nàng đằng sau cây hoa Nghênh xuân, là Đại công tử Cung gia Cung Viễn Hòa. Trong lòng hân ôm Hi Phúc, một đôi tay tuyết trắng thon dài ôn nhu xoa xoa trên đầu Hi Phúc, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười, nhìn qua sáng như hoa xuân, chỉ là Minh Phi có như thế nào cũng đều cảm giác nụ cười kia mang theo ý xấu.

“Hóa ra là hai vị muội muội, tiểu sinh hữu lễ.” Cung Viễn Hòa làm bộ hơi khom lưng.

Bộ dạng hai tỷ muội mình như thế này, lại bị một nam nhân gặp phải, Minh Phi xấu hổ không thôi, hơi nghiêng người che đi vết dầu mỡ trên quần áo, phúc đáp: “Cung gia ca ca vạn phúc.”

Minh Ngọc không cảm giác có gì không ổn, ngược lại vui mừng nhảy lên cướp Hi Phúc trong lòng Cung Viễn Hòa: “Cung đại ca, con chó này là huynh tặng cho Tam tỷ chứ gì? Huynh bắt công, muội cũng muốn!”

Hai người rõ ràng là cực kỳ quen biết, Cung Viễn Hòa cười nói: “Được thôi, có điều chó Mẩu Đan như thế này là không có nữa, qua một thời gian huynh cho muội một con cang thích hơn, có thể một phát ném con mèo ngay. Có điều, con chó kia cũng không được gọi là Hi Phúc nữa, Hi Phúc có một con là đủ rồi...” Nói xong liếc Minh Phi một cái.

Minh Phi có cảm giác vô cùng bất thường, vô cùng không thoải mái, nhưng lại nói không rõ là chỗ nào không thoải mái. Chỉ đành cười nói: “Lục muội muội, chúng ta cần phải đi.” Rồi nắm tay Minh Ngọc chào Cung Viễn Hòa, ý bảo Mai Tử đứng một bên sợ hãi rụt rè tiến lên nhận lấy Hi Phúc.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Tam muội muội, muội là không thích Hi Phúc?”

Minh Phi kinh ngạc nói: “Vì sao có lời này?”

Cung Viễn Hòa chậm rãi nói: “Muội cũng chưa cảm ơn ta.”

Trắng trợn muốn người ta cảm tạ như vậy, cũng không quá phù hợp yêu cầu nội liêm của người đọc sách cổ đại, Minh Phi kinh ngạc, nháy mắt nở nụ cười tươi rói, nghiêm chỉnh hành lễ với Cung Viễn Hòa: “Tạ ơn Cung đại ca ca tặng chó.”

Cung Viễn Hòa cũng cười hi hi nói: “Không khách khí.” Vô cùng kỳ lạ là lại nói một câu: “Nếu là cần, nơi đó của ta chó mèo gì đó, là nhiều nhất. Nuôi chó dưỡng mèo, ta cũng có nhiều bí quyết, khiến chúng đi hướng đông, chúng nó quả quyết không dám đi hướng tây, khiến chúng nó ăn cá, chúng nó quả quyết không dám ăn gà.”

Vì sao lại nói tới mèo rồi? Minh Phi kinh ngạc nhìn hán một cái, trên mặt hán vẫn là nụ cười ngọt đến phát ngấy, cũng không nhìn ra được điều gì. “Về sau có cơ hội, chắc chắn phải lãnh giáo Cung đại ca ca một phen.” Minh Phi gật gật đầu với hán, mang theo Minh Ngọc tiếp tục đi về phía trước.

Cung Viễn Hòa lại vẫn gọi to phía sau: “Lục muội muội, chờ tay muội khỏi, ta sai người mang chó tới.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Náo nhiệt (ba)

Mai Tử cẩn thận tiến tới, nhỏ giọng giải thích: “Tam Tiểu Thư, ở trong phòng Hi Phúc không chịu được, vẫn không ngừng sủa, nô tỳ thấy chung quanh không có người nào, cũng không còn nhiều người ở trong phòng, liền giao phó Diệp nhi trông chừng phòng ốc cho tốt, dẫn theo Hi Phúc ra ngoài dạo một chút, ai ngờ lại gặp được Cung gia Đại công tử ở chỗ này.”

Minh Phi cười nhạt: “Vốn là mẫu thân chỉ cho người giúp ta nuôi chó, ta lại để cho người làm chuyện quá sức rồi, nếu như thế, về sau người chỉ cần chuyên tâm nuôi chó là được.”

Đây là muốn nói, về sau Mai Tử cũng không có cơ hội tiếp xúc với những chuyện khác nữa rồi, nếu để lời này nói cho nha đầu có tâm ý nghe, không biết sẽ đau lòng đến nhường nào, nhưng Mai Tử lại thờ phào nhẹ nhõm.

Minh Phi có lí lẽ của riêng nàng. Mặc dù biết bây giờ mình quá yếu, ở trong mắt những người ở đây, chính là một chủ nhân không thể dựa vào, người ta tình nguyện làm nha đầu trông chó cả đời cũng không nguyện ý làm nha đầu thân cận của nàng, để tránh dính vào vào mấy chuyện này nợ kia, những chính mắt nhìn thấy bản thân bị ghét bỏ thế này, rốt cuộc cũng thấy khó chịu.

Minh Phi cùng Minh Ngọc mới vừa thay quần áo xong, liền thấy Kiều Đào gương mặt hồng hồng đi vào nói Đại công tử đến xem hai vị tiểu thư.

Hôm nay Thái Quang Đình đi theo Thái Quốc Đống ra ngoài viện chiêu đãi khách, loay hoay chân không chạm đất, mới vừa nghe nói chuyện như vậy liền nhân cơ hội rảnh vội vã chạy tới, xác nhận tỷ muội hai người đều không có việc gì xong, hung hăng mắng người hầu hạ chung quanh mãi, đặc biệt là Chu ma ma bị mắng nhiều nhất. Chu ma ma không nói câu nào, chỉ quỳ ở đó rồi lại.

Thái Quang Đình quát lên: “Khóc cái gì? Ngày đại hi mà người muốn tìm phạt sao?”

Minh Ngọc không đành lòng: “Không phải do Chu ma ma, nếu như không phải là nàng chặn lại hơn phân nửa, nói không chừng muội cùng Tam tỷ tỷ sẽ phải bị phạt.”

Thái Quang Đình cười lạnh: “Nhưng tai họa này cũng do nàng mà ra!”

“Người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống. Chuyện này đã xảy ra rồi, không tránh khỏi được, cũng không hẳn là lỗi của Chu ma ma.” Minh Phi cười khuyên hán: “Ca ca còn phải đưa Nhị tỷ tỷ đây, nơi này có ta nhìn, huynh cứ thoải mái thôi.”

Thái Quang Đình vui đầu hưng hăng uống một ngụm trà, đưa mắt lên nhìn tất cả nha đầu ma ma chung quanh, ánh mắt đều mang theo hoài nghi, hán cảm thấy không có một người nào có thể yên tâm sử dụng. Phía trước cũng đã có người tới thúc giục, dù không yên tâm hán cũng đành phải đi.

Minh Ngọc liền hỏi tới Chu ma ma có bị phỏng hay không, đặc biệt tỏ ra đau lòng. Thế nhưng Chu ma ma lại lôi kéo tay của nàng, khóc lên: “Tiểu thư tốt, là nô tỳ có lỗi với ngài.”

Minh Phi vội nói: “Mau thu nước mắt lại, ngày đại hi.” Một đôi mắt lại nhìn chằm chằm Chu ma ma không chớp.

Làm được một bữa tiệc hi lớn thế này, Minh Nhã coi như là phong phong quang quang xuất giá rồi, danh tiếng Trần thị hiển lương có thể cũng dương danh khắp Thủy thành sau khi hi sự hoàn mỹ kết thúc. Nhưng từ xưa tới nay chuyện phát triển đúng theo quy luật, nếu có người hài lòng tất nhiên có người thất ý, có rất ít trường hợp tất cả đều vui vẻ xuất hiện.

Nếu sau đó Tộc trưởng phu nhân không hề đơn độc tìm Trần thị nói chuyện, nói xa nói gần nói nàng tài đức sáng suốt rộng lượng là chuyện tốt, nhưng nếu như thiếp thất thứ nữ không hề tâm dạ tốt, phóng túng qua loa, thì chính là nàng không làm tròn trách nhiệm làm vợ làm mẹ, thì trên tổng thể mà nói Thái gia sống hết sức sung sướng.

Nếu Tộc trưởng phu nhân đã lên tiếng, chuyện của Minh Tư liền không thể đối gạt được.

Thái Quốc Đống nghe nói chuyện Minh Tư làm ở chỗ bàn ăn xong, tức đến xanh mét cả mặt mày, sai người mang Minh Tư đi hung hăng mắng một trận, lại đòi dùng gia pháp. Minh Tư có bao giờ phải chịu uất ức như thế? Lập tức khóc lớn không ngừng, giải thích nói đều là lỗi của Chu ma ma, là Chu ma ma cố ý trả thù nàng ta, làm hại nàng ta bị bêu xấu trước mắt mọi người, cho nên nàng ta mới muốn dạy dỗ Chu ma ma, cũng không phải hướng về phía Minh Ngọc tạt qua. Muốn nói Minh Phi đôi câu, rồi lại không tìm được điều gì có thể nói.

Thái Quốc Đống mắng: “Dù là người dưới thất lễ, người cũng nên bằm người nẫu thân để người xử lý tiếp cũng không muộn. Người có biết, trước mặt khách nhân tùy ý đánh chửi tôi tớ cũng là cực kỳ thiếu lễ độ hay không? Nữ hài tử nhà quan trọng nhất chính là dịu dàng hiểu rõ đạo lý, người xem những gì ta dạy người thành cái gì? Người không canh kia sẽ làm phỏng người ta sao? Lòng dạ quá mức ác độc! Mặt mũi của ta cũng gọi bị người ném sạch sẽ. Nghe nói hôm qua người cũng đã làm âm ỉ một lần ngay trước mặt khách nhân, mọi việc có lần một lần hai nhưng không thể có lần ba, phải dạy dỗ người một lần!”

Minh Tư khóc ròng nói: “Không phải là không ai bị phỏng sao?”

Thái Quốc Đống giận đến nói không ra lời, nạt cho nàng một cái: “Ý của người là, phỏng người mới tính là có chuyện à?”

Trần thị lại vì Minh Tư cầu cạnh, nói nàng ta còn nhỏ không hiểu chuyện, về sau lớn từ từ sẽ tốt. Minh Phi cũng thay Minh Tư cầu xin, nói nàng ta chỉ là thất thủ, còn nói canh cũng không tính là nóng, Minh Ngọc cùng nàng đều không có việc gì.

Minh Tư thấy Minh Phi thay nàng ta cầu cạnh, nghĩ đến nguyên nhân mọi chuyện chính là Minh Phi, làm sao lại nén nổi, tại chỗ liền chỉ mặt Minh Phi mà mắng lên, nói Minh Phi mèo khóc chuột giả từ bi, Minh Phi uất ức giải thích: “Tứ muội muội hiểu lầm, chúng ta là tỷ muội, không thù không oán, người không tốt đối với ta có ích lợi gì?”

Minh Ngọc tức giận cắt ngang, nói một câu: “Tam tỷ tỷ, từ đầu chí cuối Tứ tỷ tỷ liền chuyên môn khi dễ tỷ, trước mọi người mấy lần không cho tỷ mặt mũi, nói tỷ là sao chổi, tỷ nên nói cho phụ thân mới phải, mà không phải thay tỷ ấy che giấu.”

Minh Tư giận dữ, quay đầu liền nhìn chằm chằm Minh Ngọc, trong mắt như muốn tóe lửa. Minh Ngọc lui về sau một bước, trốn sau lưng Thái Quốc Đống: “Phụ thân, người xem, Tứ tỷ tỷ bình thường chính là hung dữ như vậy, ngày đó tỷ ấy cũng là như thế.” Thấy Minh Tư tỏ ra bộ chết cũng không hối cải, Thái Quốc Đống mới vừa được khuyên giải xong, lửa giận lại phần phật dâng lên thật cao, đưa tay tát Minh Tư một bạt tai, phạt nàng ta đến bên ngoài Từ Đường quỳ cả đêm, lại phạt cấm túc, chép Nữ giới một trăm lần, chưa học xong thì không cho ra ngoài.

Tính tình Minh Tư nóng nảy khiến Thái Quốc Đống hết sức nhức đầu, hẳn có chút giận chó đánh mèo lên Trần thị, cảm thấy nàng không quản con cái cho tốt, nhưng bởi vì Trần thị mới vừa lập được công, trước đây cũng mơ hồ đề cập với hắn mấy lần là Minh Tư ương bướng khó dạy, do chính bản thân hắn nói Minh Tư còn nhỏ, lớn lên sẽ tốt hơn, vì vậy lần này cũng không tiện nói cái gì nữa.

Nhị Di Nương ngay từ khi đến đã đứng ở một bên nước mắt lưng tròng nhìn Minh Tư, lại quỳ trước mặt Thái Quốc Đống cùng Trần thị nhận lỗi, nói Minh Tư đều bị nàng ta làm hư, về sau nhất định nàng ta sẽ nghiêm khắc dạy dỗ. Thái Quốc Đống mắt mặt thật lớn vì chuyện này, trong lòng tức giận, nhìn nàng cũng không thuận mắt, phát tay áo tỏ ý biết rồi.

Minh Tư nhớ tới ban ngày mình làm ra chuyện xấu xí, mặt mặt, còn có mọi người đối với mình rất lạnh cô lập lại đối với Minh Phi, Minh Bội, Minh Ngọc nhiệt tình, lại nghĩ đến cho tới nay phụ thân vẫn luôn không bỏ được mà sùng ái mình đến tận chân răng hôm nay cũng vì thế mà đánh nàng ta, còn trách phạt khiến về sau nàng ta không tài nào ngóc mặt lên trước mặt mọi người được, không khỏi uất ức nhìn Nhị Di Nương khóc lớn một hồi, lại đánh chửi nha đầu ma ma bên cạnh một lần cho bõ tức.

Từ lúc Trần thị ra tay tới nay, trong lòng Nhị Di Nương đã sớm nhen thành ngọn lửa lớn rồi, chuyện hôm nay càng làm cho nàng ta không cách nào nhẫn nại nữa. Danh dự của cô gái quan trọng hơn bất cứ điều gì khác, Minh Tư đã không còn nhỏ, lại là thứ nữ, hôm nay trước mặt mọi người làm ra chuyện xấu xí thế này, về sau muốn tìm một nhà khá giả chỉ sợ phải tốn công tốn sức.

Nhị Di Nương càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng thấy Trần thị lòng dạ độc ác, không động thủ nữa thì quả thật không còn đường sống, vừa hận Minh Phi cùng Minh Ngọc chắn lối của Minh Tư. Không khỏi cắn nát răng ngà, dạy dỗ Minh Tư, nói: “Tuổi tác của con không còn nhỏ, không thể không biết nặng nhẹ như những ngày lúc trước nữa. Trước sau gì con cũng nên tuân thủ quy củ, nhất định phải tuân thủ, đừng làm cho người bất được sai lầm. Đừng bảo là con còn kém một cái thân phận, dù là tiểu thư vợ cả mà không có danh tiếng tốt cũng không có kết quả gì tốt đẹp. Mấy ngày nay con liên bình tĩnh ở trong phòng suy nghĩ lại đi, nếu là không nghĩ cho thông suốt, đừng nói là phụ thân von không buông tha con, ta cũng sẽ không buông tha con!”

Minh Tư khóc đến chết đi sống lại, nói đầu là Minh Phi Minh Ngọc hai tỷ muội cố ý trêu chọc nàng ta, còn có tiện tỳ Chu ma ma cố ý hại nàng ta lỡ tay, làm ra chuyện xấu xí, nhất định đòi Nhị Di Nương đuổi Minh Phi ra, đánh chết Chu ma ma hoặc là bán đi thì nàng ta mới hả giận.

Nhị Di Nương chờ đợi đỡ Minh Tư thật tốt, trở về viện của mình, lại gọi nha đầu ma ma ban ngày phục vụ trong bữa tiệc tới ti mỉ hỏi han, càng đưa ra kết luận chắc chắn là có người cố ý làm hại Minh Tư. Đêm qua mấy lần nàng ta đi kiểm tra nhà kho, hôm nay lại loay hoay giống như con thoi, sớm một mồi không chịu được, lại thêm phiền não trong lòng, nhắm mắt nằm ở trên giường lại không ngủ được. Miễn cưỡng chờ đến lúc sắc trời dần tối, nghĩ đến ban ngày đánh nát bát khay chén cốc không ít sợ rằng phải bồi thêm một khoản lớn, Minh Tư lại bêu xấu, phải dụ dỗ Thái Quốc Đống cho tốt mới được, liền hỏi hai người Thái Bình Thái Tú Thái Quốc Đống đi đâu? Nghe nói vừa đi chính phòng, không khỏi đem lược chải mồi trong tay hung hăng đập xuống đất. Thái Bình thận trọng lấy lòng nàng: “Di nương, mấy ngày nay không phải trong phủ bận rộn sao? Có lẽ là lão gia muốn cùng phu nhân thương lượng chính sự đây mà, chờ thêm hai ngày cho chuyện này kết thúc, không phải ngài sẽ lại tới sao? Ngần ấy năm như thế, lão gia luôn luôn là người hiểu rõ ngài nhất. Dù là ban đầu Tứ di nương mới vừa vào cửa, cũng không thể vượt qua ngài mà.”

Nhị Di Nương tròn mắt nhìn Thái Bình một cái: “Người thì biết cái gì? Chắc chắn có âm mưu, hỏi một chút ngày hôm qua bọn ăn mày thấy những người nào?” Cuộc sống nhiều năm tranh đoạt cho nàng giác quan thứ sáu bén nhạy, chỉ bằng nàng ta hiểu rất rõ Thái Quốc Đống, nếu như không phải là Trần thị có bí pháp gì cầm chân Thái Quốc Đống, thế nào có khả năng liên lưu lại tận ba đêm chứ.

Nhị Di Nương ngồi ở dưới ngọn đèn, tay xoa lấy cằm, nhũ mày đẹp suy nghĩ vô số khả năng có thể xảy ra, càng nghĩ trong lòng càng sợ. Nam nhân làm quan, thích nhất chính là thăng quan phát tài, Trần thị xuất thân quan lại thế gia, loại sự vụ mura dầm thắm đất được không ít, chỉ sợ là lợi dụng phương diện này bó buộc tâm tư Thái Quốc Đống.

Đây hoàn toàn là địa phương nàng ta thiếu sót nhất.

Nàng tự hỏi mặc dù là dung mạo tư thái, dụ dỗ nam nhân, quản gia quản lý tài sản, những thủ đoạn ở phương diện này khiến nàng ta dám cùng Trần thị quyết tranh hơn thua, những năm này nàng cũng lợi dụng việc quản gia, kiểm không ít tư lợi, ở bên ngoài mở ra mấy cửa hàng, buôn bán làm ăn tốt lắm, có không ít kiến thức, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nữ nhân ở đại viện sâu trong phủ, chưa từng được chạm những thứ này, bản về phương diện này tới nàng ta thủy chung kém Trần thị một mảng lớn.

Nhị Di Nương đang phiền lòng, Thái Tú cười nói: “Di nương, nước nóng ngài dùng để tắm rửa đã đưa tới, hiện tại liền tắm rửa sao?”

Nhị Di Nương cau mày: “Đó là đương nhiên, một mồi cả ngày, một thân hôi thối.”

Một nha đầu mặc quần áo vải thô sức xách theo một thau nước nóng thật lớn đi vào, hành lễ với Nhị Di Nương, từ từ rót nước vào thùng tắm sau tấm bình phong, sau đó yếu điệu duyên dáng đi ra. Đây chính là Kiều Hạnh, tuy đầu tóc rối bù, lại khó cản sức thanh xuân, đặc biệt là bộ ngực hoàn mỹ cùng vòng eo mảnh khảnh mềm dẻo, cặp mông tròn trịa, khiến Nhị Di Nương thấy tức muốn bắn ra tia lửa, tự ti mặc cảm, không khỏi nảy ra ghen ghét, hừ lạnh một tiếng, nháy mắt với Thái Tú.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Náo nhiệt (4)

Thái Tú nhận lệnh, đi ra ngoài. Không lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng cầu xin tha thứ, tiếng khóc thút thít rất nhỏ cùng tiếng mắng chửi của Thái Tú: “Đồ đ*, đi lẳng lơ như vậy, vắn eo đưa hông là muốn quyến rũ ai? Người cho là chúng ta đều chết hết rồi sao? Tiện nhân không biết xấu hổ!” “Thái Tú tỷ tỷ, ta sai rồi, sau này không dám làm vậy nữa, người tha cho ta đi.” “Hừ, ai là tỷ tỷ của ngươi? Đừng gọi bừa, cái thứ không biết xấu hổ, chớ bồi nhọ danh tiếng của ta! Đi! Còn không mau đi lấy nước tới?” Thái Tú dùng cây trâm trong tay ra sức đâm mấy cái lên bộ ngực vênh cao và mông của Kiều Hạnh thì mới bỏ qua cho nàng. Kiều Hạnh cắn răng, khắp khiêng đi lấy nước nóng, đi qua đi lại nhiều nhiều lần mới đổ đầy nước nóng. Đợi cửa phòng của Nhị di nương vừa đóng, nàng ta tiện tay liền ném thùng gỗ lên mặt đất, ngay sau đó liền kiểm tra vết thương trên ngực mình một hồi nhờ vào ánh sáng đèn lồng tại hành lang. Thấy xung quanh không có ai, nàng ta nhanh chóng đi tới bên trong góc tường viện, búi trong góc tường vài cái, lấy ra một hình người nhỏ làm bằng vải rách, lại lấy ra một cây châm dài từ trong túi, vừa tràn đầy hận thù mà đâm vào đầu, ngực, bụng, tứ chi (hai tay và hai chân) của hình người nhỏ kia, vừa mắng: “Mẫu Liên Diệp, ta đâm chết ngươi, đồ chết nhăn tâm độc ác, đâm chết đứa con rách nát đáng chết của ngươi.” Mắng Nhị di nương xong, nàng ta lại mắng Thái Tú cùng Thái Bình.

Từ sau ngày nàng ta bị Nhị di nương phá đám khi quyến rũ Thái Quốc Đống, Nhị di nương liền ba hoa rằng muốn nàng ta tới viện mình với mĩ danh là muốn đồng tâm hiệp lực phục vụ Thái Quốc Đống. Trên thực tế, nàng căn bản không được tới gần Thái Quốc Đống, những việc làm thường ngày chính là nha đầu làm việc nặng kiếm sống, thường ăn không đủ no, có gây chuyện hay không thì cũng đều bị đánh mắng. Một thời gian sau, có lẽ Thái Quốc Đống đã sớm quên nàng. Sau khi Minh Phi trở lại, nàng nhìn thấy Kiều Đào, phát hiện Kiều Đào thế nhưng lại có thể làm tới chức đại nha hoàn bên cạnh Minh Phi, ăn mặc quang vinh chói lọi chỉ huy mấy tiểu nha đầu, trong lòng không khỏi vừa chua xót vừa hâm mộ. Mấy ngày nay, nghe mấy nô tì, ma ma trong phủ truyền nhau rằng Minh Phi rất được lòng lão gia, phu nhân, sẽ không bị đưa đi nữa, nàng ta càng thêm khổ sở. Chỉ là, nàng ta không hối hận vì bản thân không ở lại bên cạnh Minh Phi bên cạnh, mà chuyện khiến nàng ta khổ sở là vì nghĩ bản thân quá ngu ngốc, vậy mà lại không nắm chặt thời gian bầu vịu Thái Quốc Đống. Nếu có thể bám được vào Thái Quốc Đống, bay lên làm một di nương, lúc này dù là Minh Phi thấy nàng, cũng phải gọi nàng một tiếng di nương. Kiều Hạnh đang mắng mình cho hả giận, chợt nghe thấy một tiếng vang nhỏ ở cửa viện, bị dọa đến ngậm miệng, im hơi lặng tiếng đi tới cửa viện. Chỉ thấy Thái Bình vội vã đi vào, thẳng hướng phòng Nhị di nương. Nàng suy nghĩ một lát, giấu hình nhân vào cái hồ đất ở góc tường, lại dùng một chút đất đắp lên, bê bồn hoa chen lên, bước chân nhanh như mèo đi tới trước cửa phòng, dựng lổ tai lên. Trong nhà truyền đến tiếng hắt nước,

thình thoảng xen lẫn tiếng nói chuyện thật nhỏ của Nhị di nương cùng Thái Tú, Thái Bình. Nàng nghe không được rõ lắm, không thể không tiến gần hơn. Chợt nghe Nhị di nương phun ra một hơi thật dài: “Nàng muốn mời khách? Ta liền phá hủy bữa tiệc! Tiệm tử Tử di nương kia không phải thích xem náo nhiệt nhất sao, không phải là thích vô cớ kiếm chuyện sao? Lần này ta liền cho nàng tham gia náo nhiệt một lần, náo nhiệt đến nỗi nàng phải đau lòng, khóc đứt ruột.”

“Trong viện của các nàng chẳng có ai tốt.” Thái Bình nói: “Di nương tắm xong chưa ạ?”

Nhị di nương nói: “Ừm, chờ ta lên.”

Kiều Hạnh vội vàng lui về phía sau, mới vừa ngồi ở trong góc viện xong, Thái Ninh liền kéo cửa ra gọi nàng: “Kiều Hạnh, tôi mang nước ra ngoài đi!”

Kiều Hạnh thành thành thật thật cúi đầu mang nước trong bồn tắm đi, lại rửa sạch bồn tắm. Lúc này, nàng ta mới nghiêng người đứng ở một bên rụt rè hỏi Nhị di nương: “Di nương còn có việc gì phân phó?”

Tuy tâm trạng Nhị di nương tốt hơn lúc trước rất nhiều, nhưng đối với loại người trẻ tuổi có tướng mạo xinh đẹp còn đánh chủ ý lên đàn ông của nàng ta như Kiều Hạnh thì vẫn là sắc mặt không tốt. Nàng ta liếc Kiều Hạnh một cái, nhỏ giọng quát: “Cút ra ngoài, nhìn thấy người, ta liền phiền!” Bởi vì trong lòng nhớ tới Minh Tư vẫn còn quý ở bên ngoài từ đường, nàng ta lại lệnh cho nha hoàn đỡ lên, len lén đi xem Minh Tư.

Lại nói, Kiều Hạnh thành thành thật thật lui xuống, trốn vào phòng nhỏ của mình. Trong phòng đã có mấy nha đầu làm việc nặng ngồi ở giường chung nói cười, nhìn thấy nàng vào, giống như thấy ôn dịch, cũng quay đầu lại làm bộ như không nhìn thấy. Kiều Hạnh im lặng không lên tiếng, rửa sạch chân bằng nước lạnh, lặng lẽ đi tới chỗ nghỉ gần bồn cầu của mình mà nằm nằm xuống, kéo chăn cũ mỏng manh đắp lên người mình.

Dưới ánh đèn âm đạm, bọn nha đầu châu đầu ghé tai, không che giấu chút nào về sự xem thường đối với nàng: “Xem kia, đây chính là kết quả của người si tâm vọng tưởng luôn muốn bò lên trên. Cho là mình trẻ tuổi xinh đẹp liền tài trí hơn người, ta nhỏ vào!” Kiều Hạnh cười lạnh, một đám không có mắt lại ngu xuẩn. Chờ xem, chờ đến một ngày chúng phải quý xuống khóc lóc cầu xin, xách giày cho nàng.

Trần thị ngồi ở trong phòng giám sát mấy nha hoàn cận bên người tính toán sổ sách thì Thái Quốc Đống bụng lỵ trà ngồi ở bên cạnh nàng, tức giận vì chuyện của Minh Tư.

Hắn giận thì giận, Trần thị vẫn vội vàng làm việc của mình.

Ngọc Bàn đánh bàn tính thật nhanh, Kim Trâm cầm sổ ghi chép thật nhanh, Trần thị cộng tất cả lại, cười vui vẻ đưa một tờ giấy cho Thái Quốc Đống nhìn: “Các loại vàng bạc, châu ngọc, tranh chữ cộng lại trị giá hai vạn hai nghìn năm trăm sáu mươi (22560) lượng, trừ đi những thứ phải chi cho đồ cưới của Minh Nhã, còn lại tận hơn một vạn sáu nghìn sáu trăm lượng. Tính qua tính lại, tài sản nhà chúng ta vẫn khá sung túc.”

Đây chỉ là bề ngoài, số bạc Cung gia đưa không phải năm ngàn lượng, mà là hơn hai vạn lượng bạc. Trong lòng Thái Quốc Đống vui mừng muốn chết nhưng vẫn ra vẻ cứng rắn mà nghiêm mặt, lạnh nhạt “Ừm” một tiếng: “Ai tặng nhiều lễ nhất?”

Trần thị cười nhẹ một tiếng, lại đưa qua một tờ giấy: “Phía trên này đều là tặng hai trăm lượng bạc trở lên, từ cao xuống thấp, lão gia nhìn thử xem, nếu có chỗ nào không thỏa đáng, ngày mai thiếp thân sai người trả lại.”

Thái Quốc Đống nhìn tờ giấy trong tay, cả tên, địa chỉ, số tiền mà mỗi người gửi tặng cũng viết rất rõ ràng, khiến người ta vừa xem liền hiểu ngay, lại cảm thấy Trần thị chính là một người rất có kiến thức.

Tặng nhiều lễ nhất dĩ nhiên là những nhà làm ăn buôn bán, bình thường bọn họ chỉ hận không có cơ hội bám lấy người trong nha môn, lúc này có cơ hội như thế, dĩ nhiên là phải nắm chặt. Luật pháp Đại Phong quy định rất rõ ràng, nghiêm minh, nhưng ai cũng biết, dù có nghiêm minh hơn nữa thì cũng phải có bạc mới dễ nói chuyện. Dựa lưng vào đại thụ để hóng mát, từ xưa người ta đã chú trọng nghiệp quan, không dựa vào quan gia thì sao có thể phát tài.

Nhưng bọn họ biết đến đại lão gia, đại lão gia lại không biết họ là ai nha! Lễ không thể không tặng, càn không thể thu lễ lung tung. Sau khi thu lễ, người phải làm cho nhà người ta vài việc, mới có thể nước chảy đá mòn, tất cả đều vui vẻ. Nếu chỉ muốn lấy tiền mà không muốn làm việc, trong trăm ngàn người vẫn luôn có một, hai người bướng bỉnh, đã đụng phải thì một mực không tha, vậy thì vị quan kia cũng chỉ có thể chờ bị làm thịt thôi.

Thái Quốc Đống nhìn qua một lượt, nhận ra trong đó có mấy người đã từng cầu hắn giúp đỡ, mấy chuyện kia cũng không coi là khó làm, liền đưa lại tờ giấy này cho Trần thị: “Thu hết đi, trong lòng ta hiểu rõ.” Lại duỗi lưng một cái.

Trần thị vội giả vờ hỏi hắn, tôi nay muốn đi đâu an giấc?

Thái Quốc Đống mập mờ cười một tiếng: “Đã đến lúc này, người nói xem lão gia muốn đi đâu?”

Mặt Trần thị đỏ lên, nhìn về phía Dư ma ma ngậm hơi. Dư ma ma khẽ gật đầu với nàng, ý bảo nàng yên tâm.

Sau khi Minh Ngọc đã ngủ, Hoa ma ma cáo lui trước, Chu ma ma cũng muốn cùng lui xuống, Minh Phi lên tiếng giữ bà lại.

Chu ma ma thành thật đứng dưới ánh đèn, mang theo mấy phần kinh hoàng, thận trọng hỏi: “Tam tiểu thư còn có việc muốn giao cho nô tỳ?”

Minh Phi trầm mặc nhìn Chu ma ma, cho đến khi thấy Chu ma ma không được tự nhiên, cười gượng nói: “Tam tiểu thư, người nhìn nô tỳ làm gì?”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Chính ta tại nghĩ, hôm nay ma ma phản ứng thật nhanh, nếu không nhờ người, có thể là Minh Ngọc đã bị chén kia canh giới lên rồi. Hạ nhân (người làm) trong nhà không ít, khó có được người trung thành, đừng cảm như người, người thật sự rất thân thiết với nàng.”

Mặt Chu ma ma đỏ rực giống như bị lửa đốt, ngập ngừng nói: “Nô tỳ xấu hổ, đều là tại nô tỳ tay chân vụng về nên mới rước lấy tai họa.”

Minh Phi nói: “Cũng không hẳn là lỗi của người, thương thể của người còn chưa hồi phục, ta không nên cho người ở bên cạnh để phục vụ Minh Ngọc. Minh Ngọc ở đây đã có ta lo, không bằng ngày mai ta liền đi bẩm mẫu thân, để người nghỉ ngơi mấy ngày. Đây là hai lượng bạc, ma ma cầm đi mua thuốc trị thương.”

Chu ma ma cúi đầu, không thấy rõ thái độ, chỉ có thể nghe được âm thanh nhỏ như muỗi kêu của bà: “Tạ tam tiểu thư ân điển, nô tỳ cũng không bị phông. Bạc lần trước Đại công tử thưởng nô tì còn chưa động đến, lại không dám nhận tiền thưởng.”

“Thật lòng đưa cho người, người cứ cầm!” Minh Phi cười híp mắt: “Chờ khi người đã khỏe hơn, cũng có thể trở lại sớm để phục vụ Lục tiểu thư. Tuy nàng vẫn còn nhỏ, nhưng cũng đối xử với người bằng tấm lòng hết sức chân thành. Chuyện hôm nay, vốn là lão gia cùng phu nhân đều muốn trừng phạt người, là nàng cố gắng cầu tình cho người trước mặt lão gia, phu nhân, nói vết thương cũ của người không tốt, lại nói bình thường người trung dùng tần trách (hoàn thành nhiệm vụ một cách trung thành dũng cảm), người mới có thể may mắn tránh thoát.” Die^nd*an)eq%uy&do=n

Chu ma ma lệ rơi đầy mặt: “Tam tiểu thư, đều là nô tỳ là không đúng.”

Minh Phi ra về kinh ngạc: “Sao lại khóc nữa? Coi chừng lại bị người khác nghe được, chộc giận lão gia, ta cũng không thể cứu người.”

Chu ma ma che miệng, trực tiếp ép xuống mấy tiếng nước nỡ nghẹn ngào.

Minh Phi lại nói: “Giữ người lại, là do ta muốn dặn dò người... Sau này người nhất định phải cẩn thận hơn, không thì lại bị người khác bắt được điểm sai lầm, Minh Ngọc gửi được người một lần, cũng không thể bảo vệ được người hai lần. Về phần ta cùng Đại công tử, người cũng hiểu, cũng là có lòng nhưng không đủ lực. Nếu người xảy ra chuyện, Minh Ngọc sẽ rất đau lòng, không tốt cho sức khỏe của nàng.”

Chu ma ma không nói gì một hồi lâu, lát sau đỏ mặt nói: “Lục tiểu thư là nô tỳ nuôi lớn, nô tỳ là thật tâm thương nàng. Chuyện hôm nay là nô tỳ có lỗi với nàng, về sau, về sau sẽ không như vậy nữa.”

Minh Phi nói: “Ta hiểu rõ. Nếu như người không thương nàng, mấy ngày trước sẽ không bị thương vì nàng, hôm nay người cũng sẽ không chần chừ vì nàng như vậy. Được rồi, không cần buồn, ai lại không có lúc say tay. Kiều Đào, mau giúp Chu ma ma thu dọn đồ, đưa Chu ma ma trở về.” Minh Phi tự tay nhét bạc vào trong tay Chu ma ma, lại nhón chân lên vỗ vỗ bả vai Chu ma ma để trấn an bà.

Chu ma ma lại không nhận được. Kiều Đào ở một bên nhìn chỉ cảm thấy quái dị, một nữ hài tử (bé gái) gầy nhỏ nghiêm trang nhón chân lên vỗ vai an ủi một phụ nhân trung niên, giống như Chu ma ma mới là đứa bé, Minh Phi mới là người lớn.

Đưa Chu ma ma đi, Kiều Đào nói: “Tam tiểu thư, ngài không cảm thấy hôm nay Chu ma ma làm việc có chút kỳ quái sao?” Nàng cũng không tin là Chu ma ma lỡ tay. Từ trước tới giờ, Chu ma ma làm việc vẫn luôn thỏa đáng chừng mực, sao có thể phạm phải loại sai lầm đó trên tiệc rượu, huống chi là vừa lúc chộc phải Minh Tư.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Náo nhiệt (năm)

Minh Phi cười nói: “Thế nào là làm việc kỳ quái?”

Kiều Đào lén lút nói lên phỏng đoán của mình: “Lúc trước nô tỳ còn tưởng rằng hôm nay là người để cho nàng cố ý đụng Tứ Tiểu Thư, sau lại nhìn người tìm mọi cách trấn an nàng, vừa rồi về mặt nàng như vậy, lúc này mới nghĩ tới chắc là không phải là người.”

“Vốn không phải là ta.” Minh Phi trợn mắt nhìn Kiều Đào một cái: “Ồ trong lòng người, ta ganh tỵ, không biết phân nặng nhẹ sao? Tiểu thư nhà người rất khéo léo rất hiểu chuyện rất biết nguyên tắc không được sao? Hơn nữa, Chu ma ma sẽ nghe ta chỉ điểm?” Nàng chỉ lặng lẽ khiêu khích trên cột Minh Tư kia, nhưng cũng có chừng mực, dù sao làm âm ỉ trước mặt mọi người rất khó coi. Minh Tư lại nổi giận lớn xấu xí như vậy, tất nhiên có người lòng dạ tính toán đằng sau, nhưng nói cho cùng, cũng là do tính tình của Minh Tư gây ra, nếu Minh Tư biết thu liễm, biết nặng nhẹ, sao lại có cái loại xấu xí đó?

“Chu ma ma này, nhìn trung thực, uống công ta vẫn xem nàng là người tốt! Có cái gì tốt cũng lưu một phần cho nàng.” Kiều Đào oán hận nói: “Nếu nàng ăn ở hai lòng, chúng ta nói với Đại công tử, đuổi nàng đi ra ngoài! Đại công tử đối với tốt thì tửnàng như vậy, nàng còn như thế, không nên nuôi một bạch nhãn lang trong nhà!”

Minh Phi mỉm cười dùng lược gỗ hoàng dương gõ một cái lên bàn trang điểm: “Đừng nói như vậy, nàng cũng rất khó.” Chu ma ma có một con trai mười tuổi làm sai vặt đi theo bên cạnh Thái Quang Đình, chuyện này Minh Phi cũng biết.

Kiều Đào nói: “Người cũng không thể mềm lòng! Nô tỳ phản bội chủ là không thể lưu lại! Người lại khen ngược, cho bạc nằng, tròn hai lượng, là nửa tháng tiền tiêu vặt của người. Nói không chừng lúc này nằng đang cười trộm, nói ngài là ngốc đấy.”

Mềm lòng? Minh Phi cười cười giải thích: “Muốn đề phòng, nhưng vẫn muốn giữ lại. Hôm nay nằng chặn canh nóng cho Minh Ngọc, không phải là giả vờ, lúc ấy ta thấy nằng không một chút do dự, cũng coi là miễn cưỡng lấy công chuộc tội. Ta nghĩ trước khi làm, nằng khẳng định cũng không nghĩ tới Minh Tư sẽ dùng canh nóng dội nằng. Coi như vì con trai của nằng, nằng cũng không dám làm thái quá? Dựa vào việc người hiểu rõ nằng, người cảm thấy nằng cầm hai lượng bạc này có thể yên tâm thoải mái hay không? Chuyện này đừng nói cho Minh Ngọc, bình thường người nhìn chằm chằm là được.”

Chu ma ma rút cuộc là có ý hay là vô ý, là ý nghĩ của mình hay là do người khác bày mưu đặt kế, Minh Phi cũng không muốn truy cứu. Dù là điều tra rõ ràng thì phải làm thế nào đây? Đuổi Chu ma ma đi đặc tội kinh động đến cái người bày mưu đặt kế cho nằng làm chuyện này? Sau đó lại đối một người không biết gốc rễ ở bên cạnh Minh Ngọc, khó mà đề phòng cho được? Thay vì như vậy, không bằng giữ lại Chu ma ma, dù gì Chu ma ma còn thực tâm với Minh Ngọc hơn nhiều những người khác. Huống chi, nằng không phải còn có một nhi tử ở trong tay Thái Quang Đình sao? Thái Quang Đình dùng hết khả năng bảo vệ Minh Ngọc, không thể dễ dàng phá hủy sắp xếp của hắn. Minh Phi mới nói xong, chỉ thấy Kiêu Đào u oán nhìn mình, không khỏi sờ gò má, cười nói: “Thế nào, trên mặt ta có dính lọ? Vậy thì người cũng muốn thử một chút bản lĩnh của ta?”

Kiều Đào ngạc nhiên: “Cái gì bản lĩnh?” Người nhỏ như vậy, để tâm nhiều thứ, cũng không biết lớn lên sẽ có bộ dáng gì.

“Không có gì.” Minh Phi nói sang chuyện khác: “Tối nay Đại công tử không trở về hả?”

Kiều Đào thu tâm trạng lại: “Dạ, nhà nhị cô gia cách khá xa, Đại công tử chỉ sợ ngày mai mới có thể trở lại.

Minh Phi cau mày trầm tư một lát: “Con mèo kia còn chưa có tìm được?” Mặc dù tin tưởng Thái Quang Đình làm việc thận trọng, nhưng hắn không có người ở đây, chỉ sợ ở giữa sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cũng không biết chuyện kia hắn an bài cho người nào làm, làm có sạch sẽ không? Không hiểu, nằng bỗng nghĩ đến khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Cung Viễn Hòa, liên hệ với những lời nói ban ngày của hắn, khó tránh khỏi liên tưởng phong phú cho rằng, hắn mặc dù không phải đồng đảng cũng hiểu rõ tình hình.

Kiều Đào có chút theo không kịp ý nghĩ của Minh Phi, chẳng biết tạo sao lúc này lại hỏi đến con mèo kia? Nhưng nằng vẫn trả lời: “Không có. Hôm nay trong nhà khách nhiều, lại đốt pháo, chỉ sợ là sẽ chạy trốn xa hơn.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Tắt đèn đi ngủ.” Chỉ mong không làm cho nằng thất vọng.

Ban đêm Thái phủ hết sức yên tĩnh, bởi vì chuyện vui Nhị tiểu thư, mọi người làm liên tục vài ngày, cũng mệt mỏi không chịu nổi. Khó khăn lắm mới làm chu toàn chuyện hôm nay, những thứ ở xế chiều dọn dẹp căn bản cũng thu thập xong rồi, chỉ chờ ngày mai lại mời họ hàng gần bằng hữu tốt tới ăn một bữa, trả lại gia cụ cho từng nhà là xong chuyện.

Giờ hội (khoảng 9 đến 11h đêm) Tử Di Nương mang theo ma ma tuần đêm một vòng, nghĩ tới tối nay không có chuyện gì, liền gấp dài trở về phòng nghỉ ngơi. Hôm qua nằng đại náo phòng chính bị khiển trách, sau khi trở về lại khóc đến hơn nửa đêm, sáng sớm lại bị kêu đi làm việc, trừ thời gian ăn cơm ra bên ngoài căn bản không có thời gian ở không, xương cốt được nuông chiều này đã sớm mệt mỏi muốn rũ cả ra, không chịu nổi.

Tiểu Ngải nghĩ muốn khuyên Tử Di Nương đôi câu, nói cho cùng thì chuyện cũng được quyết hết rồi, cũng không kém một đêm này, nhưng bởi vì đêm qua nằng hiển cái kẻ sách đó, làm hại Tử Di Nương mất mặt, nhìn nằng không vừa mắt, vì vậy mang lời kia ở trong miệng lượn hai vòng lại nuốt vào.

Chủ sự vừa đi, những người khác cũng rảnh rồi. Nguyên liệu nấu ăn trong kho đã tiêu hao khá nhiều, ngày thứ hai ăn cái gì cũng đã có sẵn, người tới cũng ít, cũng không cần đặc biệt chuẩn bị, vì vậy mọi người cũng buông lỏng dây cung, nên nghỉ ngơi cũng đi nghỉ, trực đêm không nên nghỉ ngơi cũng tìm có, tự mình an bài. Hoặc là lấy thời gian chơi bài bạc, hay là đi tìm một chỗ tránh gió ăn núp ngủ.

Những người khác dám ăn trộm giờ thủ đoạn, bị mệnh lệnh chặt chẽ của Nhị Di Nương người giữ phòng bếp cùng quản sự phòng kho cũng không dám. Hôm qua người đắc lực của các nằng bị Tử Di Nương kéo đi, bây giờ còn đang bị nhốt trong phòng chứa củi, làm cho các nằng vốn nên đôi ca, bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng trông coi.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, suốt hai ngày hai đêm làm liên tục, thật sự là có chút không chịu đựng được rồi, có thể nhớ đến Nhị Di Nương đã từng nói do ai làm hư người đó phải đền, họ cũng chỉ được liều mạng chịu đựng.

Gió xuân tháng hai tựa kéo dài, ban đêm nó ở quá thật là giống như cây kéo, thổi trúng ai chỉ mặc hai áo thì cả người run lẩy bẩy. Có một số người tuổi hơi lớn hơn chút như Tôn bà tử không chịu đựng được, liền cùng mấy người trẻ tuổi bên cạnh thương lượng: “Hai ngày hai đêm chịu đựng, lão bà tử vừa lạnh vừa đói, lại bị vây khốn, không bằng đi kiếm chút rượu thịt ngon, ăn cho người ấm áp, vừa nói chuyện đến sáng, các người thấy thế nào?” Nằng là người rất được Nhị Di Nương tín nhiệm, bình thường cũng có mấy phần thể diện, cho nên những lời này ngoài mặt nói là thương lượng, trên thực tế là không ai dám phản bác.

Một nằng đầu đen mập nói: “Cái này cũng có chút đạo lý đấy. Theo ta nói, phòng kho này có cần quá mức trông coi? Thâm viện đại trạch, muốn trộm cũng là trộm kim ngân, ai lại do trộm mấy chén đĩa cùng mấy khối thịt? Không phải những người khác đi nghỉ ngơi, mấy người chúng ta lại phải ở nơi này uống công chịu khổ.”

Một nằng đầu gầy gò khác cười nói: “Đại Chính Gia, người nói lời này coi chừng làm phía trên nghe được, cẩn thận da đen của người.”

Đại Chính Gia nhỏ một ngụm, cười mắng: “Lâm Nhị Gia, chỉ da thịt người nhỏ, mà ta xem người nam nhân cũng không dính người nhiều, ánh mắt kia cả

ngày lẫn đêm đều hướng đến trên người mấy tiểu nha đầu non nớt. Ta đen, nhưng nam nhân ta thích.”

Lâm Nhị Gia cười lạnh: “Làm sao ngươi biết nam nhân ta mắt hướng trên người đám tiểu nha đầu kia? Ngươi không phải nhìn hán làm sao ngươi biết? Chẳng lẽ hán nhìn ngươi?”

Một phu nhân vừa trắng vừa mập tên gọi Thái Hoa, nửa nằm trên băng ghế dài ở góc tường híp mắt cười nói: “Đúng nha, đúng nha, Đại Chính Gia như thế nào lại biết ánh mắt của Lâm Nhị liếc hướng nào?”

Đại Chính Gia phẫn nộ, Lâm Nhị Gia một bước cũng không nhường. Tôn bà từ lấy uy phong ra mắng: “Đừng tranh cãi nữa, có ăn hay không, lại muốn ở chỗ này âm ỉ, là cũng muốn bị giam trong chứa củi sao?”

Hai người ngậm miệng không nói, Thái Hoa đứng dậy: “Không ồn ào nữa? Ta đi hâm nóng thức ăn, ai tới giúp một tay bung thức ăn lên?” Còn nói không có rượu ngon, Tôn bà từ mở ra cửa phòng kho xách bình rượu Kim Hoa ra ngoài ném thử một chút.

Tôn bà từ tiện tay lấy cái chìa khóa xuống đưa cho Lâm Nhị Gia, để cho nàng đi lấy rượu. Đội rượu và thức ăn chuẩn bị đầy đủ, mấy người nằm ở bên cạnh bàn, nói chuyện của chủ nhân, phu nhân nói lời thô tục, người một ly, ta một ly, uống say không còn biết gì, đợi đến lúc trời sáng mới bị người ta đánh thức.

Mấy người đỡ đầu vừa nhìn tình hình chung quanh, không khỏi sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chỉ thấy bên trong quán sự Triệu nương tử dẫn một đám người cầm theo gậy gộc quắc mắt nhìn trừng trừng đứng ở đó, mặt đều giãn đến trắng bệch. Trục giác Tôn bà từ có chút không dùng được, ưỡn về mặt giả nua cười nói: “Triệu nương tử, đây là thế nào?” Lại giả bộ nhìn sắc trời một chút: “Ôi, trời đã sáng rồi. Nhìn hai ngày hai đêm, thân thể này không chịu đựng được rồi, dĩ nhiên cũng ngủ thiếp đi, còn chưa tới giờ bày tiệc mà?”

Một nàng dâu cười lạnh nói: “Tôn ma ma buồn cười, còn bày tiệc? Hôm nay mọi người đều bị các người làm cho liên lụy thảm!”

Đại Chính Gia thấy sắc mặt mọi người bất thường, lắp bắp nói: “Đây là nói thế nào? Liên lụy các người? Không còn chuyện gì kiểm chuyện mà!”

Ngực Triệu nương tử cấp tốc phập phồng, cắn răng hung dữ mà nói: “Mang các nàng đưa đến trước mặt phu nhân, để phu nhân xử trí!”

Lâm Nhị Gia thét to: “Chúng ta làm gì sai? Cũng chỉ là quá mệt mỏi ngủ một giấc mà thôi. Mọi người cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp , người nào không có một chút sai lầm? Một chuyện chút như vậy phải trói chúng ta lại đi gặp phu nhân? Không được thật là quá đáng rồi.”

Triệu nương tử cười lạnh: “Ta làm khó dễ các người? Các người xem chuyện tốt các người làm, đến tốt cùng là ai làm khó dễ ai?”

Trong phòng bếp là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là bát khay chén cốc ngã bể, đồ ăn chín cũng bị lật phải ngổn ngang, đông một khối, tây một khối, trên đất, trên bếp lò, khắp nơi đều có.

Ngay cả cửa phòng kho bình thường đóng kín cũng bị mở ra, bên trong đặt ở cái sọt đựng đồ sứ căn bản cũng gặp tai họa. Bể hoàn toàn không có nhiều, bị mẻ nứt cũng không ít, trên xà nhà treo cá khô muối cá khô lại bị bắt kéo tới khắp nơi.

Tôn bà từ kêu lớn một tiếng: “Ông trời của ta ơi, đây là cái chuyện tốt gì?” Vậy phải làm sao bây giờ? Sẽ phải lập tức trả đồ cho người ta, hiện nay thành cái bộ dáng này, lấy cái gì mà trả? Những người đó không thể so với nhà bình thường, chén đĩa có thiếu một cái lỗ còn có thể tiếp tục dùng, không phải giàu cũng quý, nhìn mặt mũi còn quan trọng hơn. Chủ yếu nhất là, nàng như thế nào mới có thể thoát khỏi giương nanh múa vuốt của Nhị Di Nương? Hôm qua Nhị Di Nương còn giao nơi này cho nàng. Bảo các nàng bồi thường, dù là bán cả nhà bọn họ cũng không đền đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Náo nhiệt (6)

Lập tức có người đi mời hai vị Nhị, Tứ di nương, Trần thị ở lại nơi này thờ dài: “Ta nói Tôn ma ma mấy người các người cũng coi là lão nhân, làm sao lại phạm loại sai lầm này? Trước không nói đến các người thất trách, hãy nói tôn thất tạo thành đi, những thức ăn kia tạm thời không tính, chỉ tính các loại đồ gốm này, bán mấy người các người cũng không đủ đền, huống chi, các người vốn là người của Thái gia! Mà thôi, trước mang xuống đánh mỗi người ba mươi hèo, hai vị di nương cũng sẽ đến, sau đó sẽ xét hỏi.”

Tôn ma ma vừa nghe bị đánh còn có thể bị bán đi, gào lên như giết heo: “Ấy là rượu và món ăn kia có vấn đề! Chúng nô tỳ ăn liền bất tỉnh nhân sự, là có người nhân cơ hội hãm hại chúng nô tỳ . Nếu không vì sao trùng hợp như thế?”

Trần thị nhủ mảy: “Vậy người lại nói một chút coi, ai cho các người rượu và thức ăn?”

Rượu và thức ăn đều là mấy người các nàng tự mình chuẩn bị, mấy người quỳ dưới đất liếc mắt nhìn nhau, chết một mình không bằng cùng chết, đều muốn đẩy chuyện như vậy tới trên đầu người khác. Lâm Nhị Gia nhớ tới lúc trước Thái Hoa từng chỉ chứng mình, hơn nữa Thái Hoa ở trong phủ này

không nguồn không cội, dứt khoát chỉ vào Thái Hoa: “Chính là nàng! Nàng chuẩn bị rượu và thức ăn!”

Thái Hoa “A” kêu lên một tiếng, hận không thể nhào tới xé rách Lâm Nhị Gia, chỉ khổ nỗi bị trói, tay chân không dùng được, miệng phun một cục đàm lớn lên trên mặt Lâm Nhị Gia, cất giọng mắng: “Cái thứ không biết xấu hổ, ta lấy thức ăn tất cả mọi người đều thấy, chỉ có ngươi đi lấy rượu thì mọi người không nhìn thấy, kẻ trộm kêu bắt trộm, rốt cuộc ngươi có rấp tâm gì!”

Cục đàm màu xanh giắt trên gương mặt trắng bệch thon gầy của Lâm Nhị Gia, vô cùng bắt mắt, Lâm Nhị Gia ghê tởm muốn chết, khổ nỗi hai tay cũng bị trói, không thể đưa tay ra lau, chỉ có thể cúi đầu xuống, dùng sức vẩy ra.

Triệu nương từ thấy kỳ cục, quát tháo một tiếng, Lâm Nhị Gia không thể làm gì khác hơn là nghiêng mặt để cho cục đàm kia từ từ chảy xuống dưới đất.

Trần thị vừa ghê tởm, vừa buồn cười, lấy khăn từ che miệng, kinh tởm nói: “Chớ cần chớ! Trước mang xuống đánh liền đàng hoàng!”

Dư ma ma dẫn theo mấy ma ma như lang như hổ, trước tiên mang đám người Tôn ma ma xuống đánh lớp bóp một trận, lăn qua lăn lại không sai biệt lắm, mới kéo bọn họ máu chảy đầm đề ném tới trước mặt Trần thị. Lúc này đúng lúc hai tỷ muội Minh Phi tới thỉnh an Trần thị, Minh Ngọc bị mấy người máu chảy đầm đề trên đất dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, Minh Phi vội vàng che mắt của nàng, nói: “Mẫu thân có chuyện nhà phải xử lý, nữ nhi cáo lui trước.”

Trần thị mặt không đổi sắc, cười hi hi nói: “Hai người các con rảnh rồi không có việc làm, không bằng đi chỗ của Minh Ngọc dọn dẹp đồ một chút được không? Chờ ta cho người đi Ý Tú Viện dọn dẹp một cái phòng, nên quét vôi thì quét vôi, nên tu sửa thì tu sửa, thêm đồ thì thêm đồ, qua ít ngày là có thể dời đi qua rồi.”

Minh Phi biết đây là muốn cho hai tỷ muội mình dọn ra, làm sao có lý do không đồng ý? Lập tức trở về phòng để cho đám người Kiều Đào nhanh chóng thu dọn một ít sách vở châm tuyền điểm tâm vân vân bước nhanh đến Quỳnh Hoa Viện nơi ở lúc trước của Minh Ngọc. Trên đường trước tiên gặp được Tú Di Nương về mặt kinh hoàng, trên mặt lớp phấn thoa không đều đặn, vẫn còn giữ hình tượng to lớn vừa đi vừa lấy tay vỗ mặt, sau đó lại gặp được Nhị Di Nương sắc mặt tái nhợt, nước mắt đầy mặt, gần như đứng cũng không vững, dựa vào nha đầu thất tha thất thểu, thờ hồng học đi lên chánh phòng.

Minh Ngọc kỳ quái nói: “Nhị Di Nương đây là thế nào?”

Chuyện ập lên đầu, biết chạy không thoát, giả vờ yếu ớt đáng thương thôi! Minh Phi thuận miệng nói qua loa cho nàng: “Ai biết được? Có lẽ là không thoải mái thôi.”

Minh Ngọc nói: “Trong nhà làm sao thế? Tại sao đánh nhiều người ngủ ở chỗ này vậy? Hôm nay tại sao Chu ma ma còn chưa tới?”

Minh Phi cười nói: “Không phải hôm qua Chu ma ma bị hắt trúng canh nóng sao? Vết thương cũ của bà ấy cũng chưa lành hẳn, tỷ để cho bà ấy nghỉ ngơi nhiều một chút, đoán chừng mấy ngày nay cũng sẽ không tới.”

Minh Ngọc không nghĩ ngợi gì, chỉ hỏi: “Vậy tỷ có cho bà ấy thuốc hay không?”

Minh Phi nói: “Cho tiền thuốc .”

Quỳnh Hoa Viện là một viện hơi lớn hơn Ý Tú Viện, trang trí rất tinh xảo, đẹp nhất phải kể tới là mấy loại ngọc lan trong sân, có lan tím, lan đỏ, lan trắng, lan vàng, đây là thời điểm hoa nở rực rỡ nhất, một cây cầm tứ, tỏa hương khắp viện. Nhưng mà lúc này, trong viện người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt, ngược lại không có người nào có tâm tư đi chú ý cảnh sắc mỹ lệ này.

Minh Phi chợt nhìn đến một mảnh Ngọc Lan này, không khỏi có chút hoảng thần.

Hoa ma ma tiện tay kéo một tiểu nha đầu hỏi: “Đây là thế nào? Ngón ngang, hò hét loạn cả lên.”

Tiểu nha đầu kia nhìn hai tỷ muội Minh Tư một cái, lên tiếng: “Là Tứ Tiểu Thư sáng sớm hôm nay ngắt xiu ở bên ngoài Từ Đường.”

Chuyện như vậy còn chưa thông báo đến nơi của Trần thị.

Hoa ma ma “Oh” một tiếng, lập tức lấy mấy đồng tiền cho tiểu nha đầu kia tỉ mỉ hỏi tới.

Thì ra là sáng sớm hôm nay Nhị công tử vì lo lắng cho Minh Tư, liền đi thăm Minh Tư, kết quả thấy Minh Tư ngắt xiu ở bên ngoài Từ Đường, còn phát sốt. Hắn liền tự chủ trương ôm Minh Tư trở về, bảo Thái tam công tử đi mời đại phu, lại đi thông báo cho Nhị Di Nương, nhưng Nhị Di Nương bởi vì mệt nhọc, ưu tư quá độ, cũng bị bệnh, gượng chống thân thể chạy tới nơi này, còn chưa có ngồi xuống, người của thượng phòng liền gọi Nhị Di Nương đi hỏi tội.

Hoa ma ma cau mày trầm nghĩ, chuyện này sao lại đến trùng hợp như vậy? Hai mẫu nữ này bệnh thật là đúng lúc, Nhị công tử kia cũng đi thật là đúng dịp. Nếu là tùy bọn họ lăn qua lăn lại một phen, chỉ sợ mấy phần lửa giận trong lòng lão gia đều tiêu tan toàn bộ, chẳng phải Trần thị làm một trận rồi ren vò ích?

Triệu nương từ trầm mặt nói: “Ta hỏi ngươi, cửa khóa phòng là ai mở ra không khóa lại?”

Tôn ma ma sờ soạng, chìa khóa bên hông vẫn còn, liền cúi xuống đưa cho Triệu nương từ xem: “Ngươi xem, không phải còn đây sao?”

Triệu nương từ liếc mắt: “Ta không hỏi người chìa khóa có còn ở đó hay không, ta hỏi là trong đêm qua ai mở khóa phòng ra mà không khóa lại?”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, Thái Hoa kia lạnh lạnh nói: “Ta nhớ được là Lâm Nhị Gia.”

Mắt thấy mọi người muốn lên trời người, Lâm Nhị Gia gào lên một tiếng “Không phải ta, rõ ràng ta đã đóng cửa rồi, lúc ấy Tôn ma ma cũng đã kiểm tra.”

Tôn ma ma vội dùng sức gạt đầu: “Nhất định là có người thừa dịp chúng ta say trộm cái chìa khóa đi mở. Chuyện chúng ta phạm phải nhiều nhất chính là tham uống rượu, phải tra một chút rốt cuộc là ai làm sai! Đây rõ ràng là không liên quan đến chúng ta! Không ăn trộm vàng không ăn trộm bạc, cố tình cứ tới tìm trù phòng cùng khổ phòng gây chuyện!”

Là ai sai à? Sắc mặt mọi người cổ quái nhìn mấy côn trùng xui xẻo này. Tôn ma ma lớn tuổi, có chút tinh ranh, theo dấu vết tìm tới, thấy dưới chân tường có vài miếng cá khô bị vứt bỏ, còn có đũa gà gan heo...cẩn xé lung tung, lại thấy mấy vết dầu mỡ hình hoa mai trên đất.

Theo vết hoa mai nhìn ra bên ngoài, một con mèo mập cả người bần thiêu đứng ở bên ngoài trên tường rào khổ phòng tắm nắng sớm đón ánh mặt trời như không có chuyện gì xảy ra híp mắt liếm móng vuốt rửa mặt mình, thấy mọi người nhìn sang, bình chân như vại, không sợ hãi. Nơi xa có một đám mèo hoang chột dạ nhìn mọi người, bộ dạng chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể trốn chạy. Những thứ mèo hoang này đều có một đặc điểm chung, bụng mỗi con mèo phình ra rất lớn.

Tuy rằng con mèo ú kia rất bần, nhưng ai cũng có thể biết, chính là con mèo Thúy Cúc của Tứ Tiểu Thư Minh Tư, sống an nhàn sung sướng, bá đạo thành tánh. Trong nháy mắt đám người Tôn ma ma đều muốn rút gân lột da con mèo kia, nhưng vừa nghĩ tới vấn đề trách nhiệm, lại la hét ầm ĩ.

“Con mèo này mà cũng có thể trộm cái chìa khóa đi mở khóa à? Rõ ràng là các người quên đóng cửa kho mới có thể bị thừa cơ.” Triệu nương từ thở dài, “Đừng tranh cãi nữa, ai cũng không chạy được! Ai cho các người trong thời gian làm nhiệm vụ muốn nhậu nhẹt chứ?”

Chuyện truyền tới thượng phòng thì Trần thị vừa mới thức dậy chải đầu, đang nhu tình vạn chủng hầu hạ Thái Quốc Đống mặc quần áo rửa mặt. Nghe chuyện này, cả kinh thất sắc, lên tiếng xin phép, phân phó đám người Ngọc Bàn hầu hạ Thái Quốc Đống, còn mình bước nhanh ra ngoài.

Triệu nương từ trời đám người Tôn ma ma thành một đoàn ném ở trong sân, thận trọng khom lưng, bồi khuôn mặt tươi cười, quan sát sắc mặt Trần thị nói: “Người bên ngoài nghe tiếng đồ đập bể, chúng nô tỳ còn tưởng là có kẻ trộm, nói đi bắt trộm, mới thấy xảy ra chuyện, nhưng mấy nàng vẫn say như chết, cái gì cũng không biết.”

Triệu nương từ là quân sự nương tử nội viện, xảy ra loại chuyện như vậy năng vô luận như thế nào cũng không thoát khỏi liên quan, vì đây trách nhiệm, đương nhiên nàng nói ra hết tất cả chuyện xảy ra vô cùng rõ ràng, trộm thịt để ăn này, trộm rượu Kim Hoa này, không chịu trách nhiệm này, mở cửa kho ra không đóng lại, cũng không biết trộm bao nhiêu thứ này, bình thường lại lười nhát... mọi việc như thế có hay không có cũng kéo ra một đồng lớn.

Trần thị nghe chuyện đã xảy ra xong, chậm rì rì nói: “Người mới vừa nói, các người tận mắt nhìn thấy một đám mèo từ trong trù phòng khổ phòng chạy ra ngoài? Những thứ đó đều do mèo làm hư?”

Triệu nương từ nói: “Đúng vậy. Đại Gia Hòa đều thấy được. Dấu chân mèo đầy đất, lúc chúng nô tỳ tới, con mèo kia còn đứng ở trên đầu tường rửa mặt, bụng con nào con nấy căng ra, no tròn.”

Tôn ma ma vẫn kêu la: “Phu nhân minh giám, ngày đó đều là mấy con mèo này giờ trò quỷ!”

“Nói như vậy, đều là lỗi của mèo à? Loại chuyện như vậy trước kia cũng đã từng xảy ra sao?” Trần thị nói: “Vậy cũng thật là kỳ quái, không phải trù phòng khổ phòng đã khóa kỹ sao? Mèo biết mở khóa? Còn nữa trong nhà này ở đâu ra một đám mèo như vậy? Các nàng say, vậy tuần đêm đâu? Tại sao đến trời sáng mới phát hiện? Những người khác đã làm cái gì?”

Trần thị liên tục tra hỏi, đám người Triệu nương từ nghe xong trên đầu đã ướt đầm mồ hôi cười theo nói: “Loại chuyện như vậy vẫn là lần đầu tiên xảy ra. Chúng nô tỳ nhất thời cũng chưa nghĩ ra phải làm sao, thăm nghĩ chuyện trọng đại, phải vội vàng tới bẩm báo phu nhân xử trí.”

Trần thị cúi đầu thở trà: “Là mèo nhà ai thấy rõ không? Bắt được ôm đi tìm chủ nhân bồi thường là được.”

Triệu nương từ thoáng cái ngậm miệng, lúc trước nàng không dám nói chính là con mèo Thúy Cúc Minh Tư nuôi, hiện tại nàng cũng không dám. Chỉ phóng ánh mắt nhìn Tôn ma ma, ý là muốn Tôn ma ma tự mình nói. Nhưng Tôn ma ma cũng ngậm miệng không nói lời nào.

Lâm Nhị Gia nói: “Phu nhân, là mèo hoang!”

“Mèo hoang! Không giải thích được trong nhà này làm sao lại ra một đám mèo hoang, còn biết thức ăn đều ở khổ phòng và trù phòng, còn có thể trộm chìa khóa khổ phòng của bọn người, mở khổ phòng cùng trù phòng, đi vào trộm như con người, thuận tiện đập đồ vật? Lời nói này nói ra cũng không sợ đau đầu lưỡi! Các người muốn trốn tránh trách nhiệm chứ gì?” Trần thị cười lạnh một tiếng: “Đi đi mời Nhị Di Nương tới, chuyện như vậy là nàng phụ trách, nàng ở trước mặt ta cam đoan, ta cũng không biết nàng an bài các người thế nào, lúc này không thể không để cho nàng tới phân minh rõ ràng. Còn có Tứ di nương đâu? Nàng phụ trách tuần đêm, cũng đã cam đoan, lúc này nói thế nào? Còn có Triệu nương tử, người quản chuyện nội viện là làm như thế này hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thứ tử* (1)

*Con thứ.

Hoa ma ma đang muốn đi dò thăm thực hư, liền nghe Minh Phi nói: “Đã như vậy, chúng ta liền vào xem Tứ muội muội một chút đi?”

Minh Ngọc nghe vậy, nói nhỏ vào bên tai Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, nàng hận đến muốn giết chết chúng ta, nếu chúng ta vào, chỉ sợ nàng sẽ chửi chúng ta, chúng ta cần gì tự làm mất mặt mình?”

Mai tử ôm Hi Phúc đứng ở một bên, cũng hiếm khi mở miệng khuyên bảo: “Tam tiểu thư, lúc này trong phòng tứ tiểu thư rất loạn, đi cũng không có ai thông báo giúp, không bằng đợi lát nữa lại tới?”

Minh Phi nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Không được! Không biết còn chưa tính, đã biết rồi mà lại không nhìn tới thì không đúng.” Không nói nữa, lôi kéo Minh Ngọc đi tới chỗ đông người nhất. Nàng chỉ sợ không loạn, cho nên hiện tại càng loạn càng tốt.

Mặt Hoa ma ma lập tức trầm xuống, lấy ra khí thế của ma ma nuôi dạy mà phu nhân chính thất phái xuống, cùng Kiều Đào, hai người một phải một trái che chở hai tỷ muội Minh Phi đi tới.

Bởi vì nhũ mẫu của Minh Tư vừa bị đuổi đi, hai đại nha đầu Tuyết Lê Tuyết Anh lại đều phục vụ ở trong phòng, cho nên bên ngoài không có ai quản lý, đám tiểu nha đầu hết chạy vào lại chạy ra, loạn thành một đoàn. Nhìn thấy mấy người đi tới đây, một tiểu nha đầu liền chạy vào phòng thông báo.

Minh Phi nghe thấy trong nhà rất yên tĩnh, ngay cả tiếng thở cũng không có, ngược lại rất giống bộ dạng của căn phòng mà một người bệnh nên có.

Đợi lâu mà vẫn không thấy có người mời vào, Kiều Đào liền bắt một tiểu nha đầu lại hỏi: “Đi bẩm báo với Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư cùng Lục tiểu thư nghe nói nàng bị bệnh, tới thăm nàng.” Đón tiếp mấy người không mời mà đến. Di&end(anl;e+qu_y=d Tiểu nha đầu nhìn thoáng qua các nàng, đi vào trong phòng, sau đó, bên trong liền truyền ra một loạt tiếng gào thét kinh thiên động địa. Minh Tư rống giận: “Bảo cái đứa sao chối đó cút ngay! Ta không muốn nhìn thấy nàng, nhìn thấy nàng lại bị tổn thọ! Ai gặp phải nàng thì đều bị xui xẻo... Ô ô...” Giống như bị ai đó bịt miệng.

Thật là thiếu kiên nhẫn, bộ dáng như vậy còn giả bộ bị bệnh? Minh Phi khí định thần nhàn*, giống như người vừa bị mắng kia không phải nàng. Thật ra thì Minh Tư nói cũng không sai, kể từ khi nàng tới, quả thật là Minh Tư vẫn luôn gặp xui xẻo. Chẳng qua, nếu như Minh Tư không đến trên chộc nàng, nếu như tính tình Minh Tư không tệ đến như vậy, sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

*Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhả.

Minh Ngọc giật nhẹ vạt áo Minh Tư: “Tam tỷ tỷ, hay là chúng ta rời khỏi đây đi?”

Minh Tư bất động, trên mặt từ từ lộ ra vẻ bị thương uất ức. Lại nói, nàng tới đây đã lâu như vậy, còn chưa nhìn thấy Thái nhị công tử đâu, sao nàng có thể rời đi được?

Các công tử, tiểu thư Thái gia thường làm việc và nghỉ ngơi không giống nhau. Các tiểu thư mỗi ngày đều phải đi thỉnh an Trần thị, nhưng các công tử Thái gia chỉ đi vào mừng một, mười lăm hoặc là khi có chuyện mới đi, cũng không biết là ai sắp xếp như vậy. Quy định này khiến Minh Phi vẫn chưa được gặp Thái nhị công tử cùng Thái tam công tử đã ra ngoại viện ở. Theo như suy đoán của Minh Phi, có lẽ là khi Trương thị còn sống, bởi vì ghét nhìn thấy những người nào đó mà có ý định ra quy củ này đi?

Một thiếu niên phong thần tuấn lãng* mặc một thân cẩm bào thêu hoa văn chìm màu xanh nhạt, vẻ mặt áy náy đi ra, cười nhẹ một tiếng với hai tỷ muội Minh Phi, ôm quyền nói: “Tam muội muội, Lục muội muội.”

Kiều Đào vội nói: “Đây chính là Nhị công tử.”

Minh Phi vội cúi người xuống chào: “Minh Phi gặp qua nhị ca.” Nàng có thể cảm thấy ánh mắt Thái Quang Chính đang thẳng thừng quan sát nàng, nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

Thái Quang Chính vừa quan sát Minh Phi, vừa nhẹ nhàng nói: “Hai vị muội muội tới không đúng lúc, Minh Tư đang không bình tĩnh, rất cáu kỉnh hồ đồ, nói ra nhiều lời mê sảng. Nếu không thì các người đợi nàng khỏe hơn một chút rồi trở lại?”

Minh Phi vừa uất ức, vừa ngượng ngùng mà nói: “Ta cùng Lục muội là tới thu dọn đồ đạc, vừa lúc nghe nói nàng bị bệnh cho nên rất là lo lắng.”

Thái Quang Chính mỉm cười gật đầu: “Làm các người lo lắng rồi.”

“Bọn ta là tỷ muội, phải quan tâm nhau mới phải.” Minh Phi làm bộ không hiểu chuyện, cố ý quẩn lầy Thái Quang Chính hỏi lung tung, tỷ như sáng nay Minh Tư xỉu lúc nào? Có bị ngã không? Người trông coi là ai, tại sao không đi bẩm báo sớm một chút? Hỏi đến khi Thái Quang Chính không chống đỡ

được, không ngừng dùng lời qua loa tắc trách đáp lại, nói lảng sang chuyện khác. Minh Tư ở trong phòng không kèm chế được lại bắt đầu đập đồ, nằng mới hải lòng nói: “Nếu Tứ muội muội không thoải mái, không tiện gặp người khác, vậy chúng ta cũng không quây rầy nàng nữa, phiền nhị ca giúp đỡ Tứ muội muội nhiều hơn.”

Thái Quang Chính thờ phào nhẹ nhõm, giống như tiền ôn thần mà gương cười đưa các nàng ra cửa.

Hoa ma ma cùng Kiều Đào cũng kỳ quái nhìn Minh Phi. Từ trước đến giờ Minh Phi không phải là loại người dài dòng không biết nhìn sắc mặt người khác như vậy, sao hôm nay lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Minh Ngọc cũng rất bất mãn, quệt mồm nói: “Từ trước tới nay, ba người Nhị ca, Tam ca, Tứ tỷ bọn họ rất thân thiết, người ta đương nhiên sẽ trông nom thật tốt, còn cần tỷ phải nhờ vả sao?”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Lời này là không đúng nha. Chúng ta đều là người một nhà cả, quan tâm đến Tứ muội là việc nên làm, đợi lát nữa chúng ta còn phải đến thăm nàng đấy.”

Minh Ngọc tức giận: “Muốn tới thì một mình tỷ tới đi, còn lâu muội mới tới đây!”

Minh Phi cũng không để ý đến nàng, nhẹ giọng phân phó vài câu với Kiều Đào, Kiều Đào theo lời rời đi.

Nói đến vị Thái nhị công tử Thái Quang Chính này, cũng giống với việc Minh Phi và Minh Tư chỉ hơn kém nhau một tháng tuổi, hẳn cũng chỉ nhỏ hơn Thái Quang Đình không tới một tháng, suýt nữa là được làm thứ trưởng tử. Nhưng chính vì nhỏ hơn một tháng tuổi, hẳn rất cuộc cũng chỉ có thể an phận làm con thứ.

Ban đầu Trương thị khó có con, thành thân cùng Thái Quốc Đống đã 4-5 năm, mới sinh được một nữ nhi, cũng chính là đại tiểu thư Thái gia. Sau đó nàng lại không có động tĩnh gì, vì vậy Thái lão phu nhân liền làm chủ thu Tam di nương Chu thị làm thông phòng, nhưng Chu thị chỉ sinh được nữ nhi Minh Nhã. Bởi vì chỉ sinh được con gái, bản thân Chu thị cũng không nổi bật, không được Thái Quốc Đống quá yêu thích, cho nên cũng không thể lên làm di nương.

Khi đó Thái Quốc Đống đã hơn 20 tuổi, Thái lão phu nhân gấp gáp muốn bệnh, hỏi thăm mọi người xung quanh, nghe được có một gia đình sa sút có một nữ nhi lớn lên rất xinh đẹp, bất tự lại thích hợp, giống như có thể vượng phu ích tử*, liền mời người đi làm mối, cho khá nhiều tiền bạc tài vật, lại dùng kiểu hoa mang tới cửa, lúc này mới có Nhị di nương.

*Mang lại an bình, may mắn, thịnh vượng cho chồng con.

Chỉ là, nhắc tới cũng kỳ quái. Nhị di nương vào cửa không quá hai tháng thì Trương thị có bầu, tiếp Nhị di nương cũng được chẩn ra là có bầu. Đến tháng nhất định, người người đều nói hai người đều mang thai con trai, khiến Thái lão phu nhân cùng Thái Quốc Đống vui đến quên hết tất cả, cảm thấy Nhị di nương quả nhiên vượng phu ích tử, đối với Nhị Di Nương cũng tốt hơn nhiều. Di*enD4anIeq^uy%don

Nhưng Nhị di nương này trời sinh chính là khắc tinh của Trương thị. Từ khi nàng vào cửa, ba năm hoài thai được hai đứa con, hai thai đầu đều là con trai. Thai thứ nhất thiếu chút nữa sinh trước Thái Quang Đình, thai thứ hai chỉ nhỏ tuổi hơn Thái Quang Đình một chút, sinh tiếp đứa con thứ ba là Minh Tư thì lại sinh sau Minh Phi.

Trương thị vì chống lại nàng, đã tìm không ít cách, tỷ như đưa Chu thị lên làm di nương, lại hợp lực nâng đỡ Tứ di nương, nhưng rốt cuộc cũng không thể làm gì nàng, ngược lại rơi xuống kết quả đáng thương như vậy.

Minh Phi vẫn muốn nhìn thấy hai đứa con trai của vị Nhị di nương này, hôm nay rốt cuộc gặp được một người, nhưng cũng còn kém Tam công tử Thái Quang Nghi lòng dạ độc ác còn chưa được gặp mặt. Trên thực tế, bỏ qua thành kiến trong lòng, hai nhi tử Nhị di nương sinh ra cũng được coi là nhân tài, cũng không kém so với mấy đứa bé mà Trương thị sinh ra.

Hoa ma ma thấy Minh Phi cùng Minh Ngọc ngồi yên ở dưới mái hiên, liền nói: “Tam tiểu thư cùng Lục tiểu thư không vào trong sao?”

Minh Phi nói: “Hôm nay ánh sáng mặt trời rất tốt, ta liền để Minh Ngọc đọc sách ở đây, làm phiền ma ma bảo bọn nha đầu hầu hạ Minh Ngọc một chút là được.” Dù sao đồ Minh Ngọc quý trọng, mấy ngày trước Chu ma ma đã đưa đến phòng nàng ấy, cũng không sợ sẽ bỏ quên thứ gì. Nàng hà tất phải bỏ lại cảnh xuân tươi đẹp cùng nhiều chuyện náo nhiệt mà đi vào tìm kiếm chuyện buồn phiền?

Tỷ muội hai người cầm quyển sách giả vờ giả vờ, ngồi ở hành lang ngắm hoa ngọc lan đầy sân, nghe tiếng hót của Họa Mi treo dưới tàng cây. Ánh sáng mặt trời ôn hòa chiếu vào người, mùi hương thơm ngát riêng biệt của ngọc lan tràn đầy chóp mũi, vừa thoải mái lại sung sướng, Minh Phi hận không được tựa vào hành lang mà ngủ một giấc, cứ vậy mà không tỉnh lại.

Kiếp trước, nhà nàng ở lầu ba, trong vườn hoa lầu dưới cũng là trồng rất nhiều cây hoa ngọc lan. Mùa xuân, ở trong phòng, đứng trên ban công nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng biển hoa ngọc lan, khiến người ta cảm thấy cực kỳ vui sướng cùng thỏa mãn. Nàng luôn nghĩ, chờ sắp xếp xong chuyện nhà cửa, nàng cũng kết hôn, giữa trưa của những ngày xuân sau bản thân sẽ bày hai cái ghế nằm trên ban công, cùng người kia tắm ánh nắng mặt trời, nhìn vào biển hoa trước mặt, ngửi hương hoa, liền sung sướng hơn bất cứ điều gì.

Nhưng loại thoải mái sung sướng đó đã cách nàng ngày càng xa, trong cuộc sống vĩnh viễn chỉ còn lại tính toán cùng tranh đấu. Nàng nằm mộng cũng muốn muốn hạnh phúc, đến tận cùng cách nàng có còn xa lắm không? Minh Phi vui đầu ở ven hành lang, trong mắt không khỏi nổi lên ánh nước.

Minh Ngọc tựa đầu ở ngang hông Minh Phi, mềm mại nói: “Tam tỷ tỷ, sao tỷ lại không nói gì? Tỷ ngủ chưa? Có phải tại tối hôm qua muội lại đập chần

hại tỷ không được ngủ ngon không?”

Minh Phi phí rất nhiều sức mới có thể ép nước mắt trở lại, nhẹ nhàng nói: “Minh Ngọc, muội xem, cái viện này thật đẹp, muội bỏ được sao?”

Minh Ngọc bĩu môi: “Từ nhỏ muội đã nhìn thấy nó, thấy nhiều cũng không còn cảm giác gì nữa. Hơn nữa, hiện tại tỷ thấy nó rục rờ phồn hoa, chờ thêm mấy ngày, hoặc là cả đêm mưa gió, liên rơi đầy đất, dập nát, bần thiu. Những mùa khác trong năm cũng không khác gì với những cái cây khác, hơn nữa, nếu bên cạnh có người không thích, viện có đẹp hơn nữa thì cũng đều không thể thoải mái.”

Điều này cũng đúng, Minh Phi trêu chọc nàng: “Hải đường ở phía Tây phủ cũng chỉ có hoa trong một khoảng thời gian, phòng ốc cũng không bằng bên này, muội qua đó ở sẽ không sợ sao?”

Minh Ngọc giống như đương nhiên mà ôm cánh tay Minh Phi, nói: “Tỷ ở cùng với muội... muội còn sợ gì nữa?”

Nàng chăm chú nhìn Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, tỷ sẽ luôn luôn ở cùng với muội chứ? Còn có ca ca.”

Minh Phi thở dài, ánh mắt nhìn vào Minh Ngọc, nói: “Minh Ngọc, muội phải nhớ, không có ai có thể vĩnh viễn ở cùng với ai, cũng không có ai có thể giúp ai cả đời. Có rất nhiều lúc, người có thể ở cùng muội, có thể giúp muội chỉ có thể là chính muội mà thôi. Gặp chuyện không nên luôn nghĩ dựa vào người khác, mà là phải nghĩ xem mình nên làm gì? Hiểu chưa?”

Minh Ngọc dĩ nhiên là không hiểu rõ, chỉ là nàng vẫn rất khéo léo gạt đầu: “Hiểu.” [Di\\$enD@nI3qu&yD0n](#)

Minh Phi xoa nhẹ đầu của nàng hai cái: “Thôi, lúc này nói với người cái này, người nhất định sẽ không hiểu, chỉ là chờ thêm vài năm, người liền sẽ hiểu thôi.”

Kiều Đào bước nhanh tới, gạt đầu một cái với Minh Phi.

Minh Phi lập tức kéo Minh Ngọc: “Đi, chúng ta đi xem Tứ tỷ tỷ của muội đã tỉnh chưa.”

“Sao tỷ lại vẫn nhớ tới nàng vậy? Tỷ thuần túy là đi tìm mắng đấy.” Minh Ngọc tránh rồi lại tránh, cuối cùng vẫn không tránh được, chỉ đành phải quệt mồm đi theo Minh Phi tới phòng Minh Tư.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Con thứ (hai)

Trước hết, Minh Phi để cho Kiều Đào tìm người thông báo, nàng liền mang theo Minh Ngọc đứng dưới mái hiên, tiểu nha đầu kia mời nàng đi vào nàng cười lắc đầu. Quả nhiên, trong phòng lại truyền tới tiếng rít gào của Minh Tư: “Cút! Bảo nàng cút! Bảo sao chổi đó cút đi! Ta không muốn nhìn thấy nàng! Nhị ca, ca nói nàng ta không có chuyện gì thì tới chỗ của ta lắc lư làm gì? Là tới nhìn ta chết chưa sao?”

Thái Quang Chính đang tận tình khuyên bảo Minh Tư.

Minh Phi hắng giọng một cái, ở ngoài cửa lớn tiếng nói: “Tứ muội, ta và Lục muội rất quan tâm muội nên cố ý tới thăm muội, muội đã khỏe chút nào chưa? Tứ muội, muội muốn ăn cái gì cứ nói với ta, ta đi làm cho muội ăn.”

Đầu tiên là tiếng vang thanh thúy của vật gì đó bẻ nát dưới đất, tiếp đó Minh Tư hấp tấp vọt ra, chỉ vào lỗ mũi Minh Phi mắng to: “Mèo khóc chuột già từ bì! Người đến xem ta buồn cười đến mức nào à? Có người không biết xấu hổ như người vậy sao? Lần đầu tiên không thấy người, lần thứ hai lại chạy, người muốn đến khắc chết ta sao? Người mơ đi!”

Minh Ngọc có chút khiếp đảm nói: “Tứ tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, Tam tỷ và ta.”

Minh Tư cười lạnh: “Còn người nữa! Tay không đau sao? Còn dám đến nơi này?”

Minh Phi cười nói: “Tứ muội, đây chính là người không đúng rồi, chúng ta tới thăm người, là quan tâm người... Tại sao người lại nói như vậy? Như vậy sẽ làm người ta đau lòng.”

Minh Tư nổi trận lôi đình: “Ta thích nói như thế đó, vậy thì sao? Ta bị tỷ muội các người hại thành bộ dáng này, nói người đôi câu còn không được à? Phụ thân đánh ta, ta liền đánh trả lại người!”

Minh Tư cao hơn Minh Phi gần nửa cái đầu, từng bước từng bước tiến tới gần, Minh Phi từng bước từng bước lui về phía sau, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Tứ muội muội, sao chúng ta lại hại muội? Chúng ta là thân tỷ muội, đừng nói ra những lời khiến người ta chê cười.”

“Ai là thân tỷ muội của người. Sao chổi! Người cũng xứng sao?” Minh Tư không để ý Thái Quang Chính đuổi theo đang liếc mạt nháy mắt, vừa

nhảy cao tám trượng, bắt ngờ lại nhìn thấy được vẻ hã hê, khinh bỉ và khiêu khích trên mặt Minh Phi, giận đến cái gì cũng không suy nghĩ, vung tay lên về phía mặt của Minh Phi.

Khi tay của nàng mới vừa đụng phải mặt Minh Phi, Minh Phi “Ây da” một tiếng lão đảo ngồi xuống đất. Minh Ngọc giơ tay nhào về phía Minh Tư, Kiều Đào vội vàng chặn ngang ôm chặt nàng.

“Súc sinh! Ngươi là súc sinh!” Đúng lúc này, giọng nói giống như sấm đánh của Thái Quốc Đồng vang lên ở cửa viện. Thật xa ông đã nghe thấy hai tỷ muội tranh chấp, chưa từng nghĩ tới đi vào liền nhìn thấy tình cảnh như thế này.

Minh Phi được Kiều Đào đỡ dậy đứng ở một bên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn mọi người. Tính cách quyết định số mạng, nàng lại một lần nữa cảm nhận được. Trong thời gian ngắn, người lớn còn không ra được, nhưng hài tử thì sao? Thấy hiệu quả thực vui vẻ.

Nàng đã sớm biết Nhị Di Nương tất nhiên sẽ nói chuyện của Minh Tư cho Thái Quốc Đồng, mà trong lòng Thái Quốc Đồng suy cho cùng vẫn là đau lòng nhi nữ này, tất nhiên sẽ sớm chạy tới thăm Minh Tư. Cho nên mới phải nhiều lần quán muốn thăm Minh Tư. Quả nhiên, Minh Tư bị cuốn lấy không nhận được, lộ ra nguyên hình, bị vội đám người Thái Quốc Đồng vội vã chạy tới nhìn rõ ràng.

Thái Quốc Đồng quăng cho Minh Tư một bạt tai, xanh mặt đứng ở nơi đó chia về phía nàng, tức giận đến toàn thân phát run: “Súc sinh! Sao ta lại sinh dưỡng ra một đứa súc sinh như vậy! Ngươi bị phạt là gieo gió gặt bão, không chịu ở đây tìm nguyên nhân trên người mình, mà còn khi dễ tỷ tỷ cùng muội muội của ngươi như vậy, ta thấy ngươi vẫn còn chưa có tỉnh ngộ! Gia pháp đâu? Lấy gia pháp! Hôm nay ta nhất định phải đánh chết đứa không nghe lời nhà ngươi!”

Trên mặt Minh Tư tràn đầy nước mắt, bùm mặt hận hận nhìn chằm chằm Minh Phi: “Ta và ngươi chưa xong đâu!” Trong nháy mắt đó, nàng thật sự hận thấu Minh Phi, hận không thể xé Minh Phi thành tám mảnh, nếu như không phải bởi vì trong lòng sợ Thái Quốc Đồng, lại có Thái Quang Chính đang lôi kéo nàng, nàng thật sự đã nhào tới.

Trần thị vội vàng tiến lên khuyên: “Lão gia đừng vội tức giận, đứa bé này còn bệnh nặng. Có cái gì, đợi nàng hết bệnh rồi nói cũng không muộn.”

Thái Quốc Đồng cũng nổi trận lôi đình: “Nàng bệnh rồi hả? Con mắt nào của ngươi thấy nàng bị bệnh? Không phải nàng mạnh như rồng hổ, còn có hơi sức đánh người mắng chửi người sao?” Lại chỉ bởi vì già bộ bệnh, lúc này mới từ từ đi tới mắng Nhị Di Nương: “Mắt chó của ngươi mù à! Nàng bệnh chỗ nào? Ngươi nói nàng bệnh chỗ nào? Người không an phận, nuôi mèo cũng không bớt phiền! Tức chết ta rồi!”

Ông biết rõ mình bị lừa gạt, làm một người đứng đầu, quyền uy bị khiêu chiến, hỏi ông tại sao có thể không bực? Thấy sắc mặt Nhị Di Nương tái nhợt, nước mắt tràn mi, lão đảo muốn ngã. Thái Quốc Đồng một bụng tức không chỗ tiết, quay đầu lại nổi giận với Trần thị: “Ta sớm đã nói giết chết con mèo kia đi, vậy mà các ngươi cứ kháng kháng cầu tình cho nó! Truyền lệnh của lão gia, thấy con mèo nghiệt chủng đó, trước tiên đập chết nó cho ta! Đập chết!”

Cuối cùng, Minh Phi cũng hiểu kiểu tính tình nóng nảy của Minh Tư là từ đâu mà tới rồi, hóa ra là có di truyền từ gia phong, nhìn bộ dạng này của Thái Quốc Đồng, hiển nhiên chính là tạo hình trọn vẹn mất mới vừa rồi của Minh Tư.

“Đều do thiếp không đứng, thiếp thân phụ lòng tin tưởng của lão gia.” Nhị Di Nương uất ức cúi thấp đầu, nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt theo mặt chảy xuống, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào càng ngày càng lớn, thân thể lung lay hai cái, sau đó ngã về phía Thái Tú, đưa tới trận tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng khóc: “Ôi chao, Nhị Di Nương té xui!”

Thái Quang Chính nháy mắt, hai dòng nước mắt liền chảy ra ngoài, hấn trực tiếp quỳ gối trước mặt Thái Quốc Đồng và Trần thị: “Đều do nhi tử không để ý đến Tứ muội muội, đều do lỗi của nhi tử, đều do nhi tử yêu thương nàng, mỗi ngày sương lạnh nặng, sợ nàng không chịu nổi, cho nên mới tự mình làm chủ mang nàng về, vừa lừa đi nương đi bám bảo phụ thân.”

Bỏ nhào về phía trước ôm lấy đầu gối Thái Quốc Đồng: “Phụ thân, người trừng phạt nhi tử đi, là lỗi của nhi tử, nhi tử không vâng lời phụ thân, nhi tử bất hiếu.”

Giờ khắc này, thái độ sùng ái mấy mẹ con nhị di nương của Thái Quốc Đồng liền thể hiện ra, tuy rằng sắc mặt của ông vẫn còn rất khó coi, nhưng thái độ giận dữ vừa rồi rõ ràng trở nên yếu đi.

Tứ di nương vẫn luôn đứng bên cạnh xem trò vui khinh bỉ bỉu môi, chê cười mà nói: “Nhị công tử thật đúng là hiếu thuận, một lòng chỉ tưởng nhớ di nương nhà hấn.” Vừa nói vừa liếc Trần thị một cái.

Sắc mặt Trần thị không thay đổi tiến lên tha thiết khuyên nhủ: “Lão gia, người bệnh là quan trọng nhất, trước tiên đưa muội muội về phòng, mời đại phu đến xem rồi hãy nói.”

Thấy Thái Quốc Đồng không phản đối, nàng lưu loát chỉ huy mọi người đưa Nhị Di Nương tới phòng Minh Tư, lại đỡ Thái Quốc Đồng đi vào chung. Thái Quốc Đồng thấy trong phòng Minh Tư đầy mảnh sứ vỡ trên đất, lại tức giận tròn mắt nhìn Minh Tư hai mắt.

Lúc này, Minh Tư đã bị chuyện Nhị Di Nương té xui mà sợ ngây người, đầu nào để ý Thái Quốc Đồng có phải đang trừng nàng hay không, nhào vào bên cạnh Nhị Di Nương khóc không ngừng.

Thái Quang Chính sững sờ quỳ gối bên ngoài, không nhúc nhích. Minh Phi cảm thấy, lúc này Thái Quang Chính, trên bản chất thì hấn và Thái Quang Đình rất giống nhau.

Minh Phi giả vờ dò xét trong phòng, hỏi Hoa ma ma nghe tiếng chạy tới: “Hoa ma ma, Nhị Di Nương không có chuyện gì chứ?” Lại lo lắng nói với Thái Quang Chính: “Nhị ca, ta thật sự là tốt bụng đến xem Minh Tư, ta cũng không ngờ có thể như vậy, sớm biết như vậy thì ta sẽ không đến thăm nàng. . . .”

Thái Quang Chính rũ mắt nhìn màu xanh trước mặt hắn, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Không liên quan đến người, đều do ta sai.”

Minh Phi nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu: “Ta chỉ muốn cùng Tứ muội muội giữ quan hệ tốt một chút mà thôi, tại sao lại khó khăn như vậy. . . .”

Sắc mặt Hoa ma kỳ lạ nhìn Minh Phi, Tam Tiểu Thư vừa đứng díp đánh vỡ chuyện này sao? Đó cũng quá đúng dịp. Sao chuyện ngày hôm nay lại trùng hợp như vậy chứ?

Không lâu lắm, đại phu tới, cũng không phải Thái Quang Nghi đi mời Đại Hoàn tới mà là Trần thị sai người đi mời Đường đại phu.

Đường đại phu ở bên trong nói những gì, không ai biết, nhưng hắn mới đi ra khỏi cửa viện không bao xa, bên trong liền rùm beng lên.

Đầu tiên là nghe tiếng the thé của Tứ di nương nói cái gì đó, tiếp theo là giọng điệu dè dặt tức giận của Nhị Di Nương trầm giọng nói: “Coi như là thủ kho say rượu thất trách, nhưng nếu tuần tra ban đêm đầy đủ thì tổn thất cũng sẽ không lớn như vậy. Sao có thể trách một mình ta? Ta cũng không phải là ba đầu sáu tay.” Ngụ ý là muốn Tứ di nương cùng chịu.

Gần đây Tứ di nương hận mẹ con Nhị Di Nương đến chết, liền bộc phát nói ngay tại chỗ, nói tại sao nàng phải cùng chịu, cũng không phải là người dưới tay nàng cầm chìa khóa thương kho coi chừng kho hàng, cũng không phải là Minh Bội nuôi mèo phát xuân dẫn theo mèo hoang chạy vào ăn vụng, phá hoại, tại sao nàng phải chịu? Cho dù nàng không tuần đêm tốt, vậy thì xin mời trừng phạt nàng, nhưng chuyện này không liên quan đến một nén bạc nào. Nếu ai dám đồ thừa nàng, nàng liền liều mạng với người đó!

Trần thị nghe nàng nói cái gì mà mèo phát xuân thật sự khó nghe, lập tức quát lên: “Người chém gió cái gì! Lại nói loại lời thô tục này ngay trước mặt các tiểu thư, mau cút ra ngoài!”

“Không phải tỳ thiếp nói vậy, tỳ thiếp thật là ăn đủ tức giận!” Tứ di nương khóc sụt sùi dập đầu: “Lão gia, phu nhân, hai người cần phải chủ trì công đạo cho tỳ thiếp, không thể cái gì cũng hất lên người tỳ thiếp. Tỳ thiếp tuần đêm, cũng là nói không ra khổ sở, hôm qua ban đêm, không phải tỳ thiếp tra có người uống rượu bài bạc sao, hình như người ta nói á... họ chỉ nghe Nhị Di Nương nói, không để lão gia, phu nhân ở trong mắt, tỳ thiếp không phục, lúc này mới đến tai lão gia và phu nhân, tỳ thiếp thật oan uổng. . . .” Hôm nay nàng đã có kinh nghiệm, cũng không dám nói cái gì mà mặt mũi của mình, mọi việc đều đặt lên Thái Quốc Đồng và Trần thị sẽ không sai.

Bình thường, Thái Quốc Đồng có một tay nuôi trang, nuôi thông phòng, nhưng lúc xử lý loại chuyện loạn như ma này ông liền tâm phiền ý loạn, lập tức đập cái ly.

Trần thị thấy thế, trong lòng há hê, lại quặm mặt lại quát lên: “Tất cả đều cầm mồm cho ta! Gay gắt, quyết liệt như vậy còn thể thống gì? Ai đúng ai sai, ta và lão gia tự có định đoạt! Trong công việc không thể thiếu công bằng, để cho người ta tâm phục khẩu phục!”

Có lẽ là bởi vì chuyện kế tiếp không tiện để các tiểu thư nghe được, Dư ma ma và Châu Thoa nửa đỡ Minh Tư ra, lại mời Thái Quang Chính, Minh Phi và Minh Ngọc đi.

Minh Ngọc vẫn nâng má nhìn chăm chăm vào Minh Phi, Minh Phi trấn định tựa như luyện chữ, ngay cả ngón tay cũng không run.

Hồi lâu, Minh Ngọc mới thở dài: “Tam tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn làm thân với Tứ tỷ tỷ sao?”

Minh Phi cong cong khóe miệng: “Đó là dĩ nhiên. Chúng ta là tỷ muội mà. Thế nào?”

Minh Ngọc nhú mày: “Không có gì. Ta chỉ nghĩ, nếu phụ thân chậm một bước, tỷ lại phải bị đánh uống phạt.” Nàng chỉ cảm thấy thật kỳ lạ mà thôi, Minh Phi không giống loại người quán chặt lấy, tại sao lúc này nhất định phải quán chặt Minh Tư chứ?

Minh Phi cười cười: “Đúng nha.” Nàng là loại người không công đưa tới cửa cho người ta đánh sao? Đừng xem vóc người Minh Tư cao hơn nàng, nhưng hơi sức chưa chắc đã bằng người quen làm việc nặng như nàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Con thứ (ba)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Ngọc banh lại, nghiêm túc nói: “Có điều tỷ yên tâm, cho dù là như vậy, muội cũng giúp tỷ. Chỉ là về sau tỷ phải nghe lời muội!”

Ách... tay Minh Phi run lên, một chữ dài dằng dặc xuất hiện. Nàng ngẩng đầu nhìn Minh Ngọc kéo dài thanh âm: “Muội xem... Trang này lại phải viết lại

rồi.”

Minh Ngọc thè lưỡi, nhảy xuống ghế: “Muội đi tìm Hi Phúc chơi, Tam tỷ tỷ từ từ nhí viết.”

Kiều Đào cười hi hi mãi mực giúp Minh Phi: “Tuy mới ở chung nhau không bao lâu, Lục tiểu thư lại là thật tâm đau lòng tiểu thư. Lúc trước bộ dạng nàng như kia, như một cái con hổ nhỏ vậy.”

“Đây chẳng phải chính là như câu nói kia ư, “người thân thì xương hương” (*) thôi.” Minh Phi cười cười, “Ta cũng là thật tình yêu thương nàng.” Minh Ngọc tuy nhát gan, cũng có chút yếu đuối, nhưng mỗi khi có người bắt nạt nàng, luôn luôn là người thứ nhất đứng ra giúp nàng.

(*): ý nói người thân của mình thì cái gì cũng tốt

Kiều Đào nói: “Hôm nay Tứ tiểu thư thật thảm.” Nếu không phải nàng biết rõ toàn bộ, thậm chí còn tham dự trước sau, nàng cũng sẽ cho rằng Minh Phi vô tội đáng thương đến có chút ngây ngốc.

Minh Phi viết một chữ “hòa” thật lớn “Tính tình của nó thật sự quá tệ, hi vọng sau này nó có thể trở nên ôn nhu biết lễ một chút mới tốt, nếu không về sau trưởng thành chỉ sợ sẽ càng phải chịu thiệt.”

Nàng cũng không làm gì Minh Tư, cũng không từng mắng Minh Tư, chỉ là biểu đạt đầy đủ thân ý thiết của nàng mà thôi. Trong trận đấu tranh này, tất cả mọi người chỉ cố gắng hết sức bảo vệ thứ mình muốn mà thôi, không có ai đúng ai sai, có chỉ có ích lợi tương đối.

Kiều Đào cực kì lo lắng: “Sau chuyện hôm nay chỉ sợ bọn họ hội càn hận tiểu thư. Tiểu thư cách bọn họ xa một chút là được.” Ánh mắt Nhị Di Nương lúc nhìn về phía Minh Phi lạnh lẽo oán hận như thế này, nàng là thấy rõ ràng, còn về chuyện sau này Minh Tư có chịu thiệt thòi gì hay không, điều đó không hề có chút quan hệ nào với nàng. Nàng chỉ cần phụ trách gọi Minh Phi và Minh Ngọc, cho Đại công tử một sự báo đáp vừa lòng là đủ rồi.

Minh Phi cắn bút đầu nói: “Thực ra, ta cảm thấy bọn họ còn thực sự đoàn kết. Đặc biệt Nhị công tử, thật sự là ca ca tốt, cũng là đứa con tốt a.” Còn có một chiêu té xiu này của Nhị Di Nương, là biện pháp cứu cấp tốt, nàng nên là học tập đến cùng, nói không chừng khi nào đó lại có tác dụng.

Kiều Đào thấy nàng hỏi một đằng trả lời một nẻo, không khỏi tức giận nói: “Nô tỳ cùng người là đang nói chuyện đằng hoàng. Về sau tiểu thư muốn làm cái gì, trước phải nói cho nô tỳ nói một tiếng, thường xuyên khiến nô tỳ biến thành chẳng hiểu gì cả, lo lắng đề phòng.”

Minh Phi mỉm cười: “Trước kia lúc ta ở Ngô gia thôn, thường xuyên gặp người trong thôn nuôi chó dữ. Thường nó hay bắt nạt người ăn mặc không đẹp, hoặc là người dáng người nhỏ yếu, người xa lạ, nếu như người sợ hãi, lựa chọn chạy trốn, vậy người nhất định sẽ bị nó cắn. Người nghĩ xem, người làm sao có thể chạy trốn nổi con chó? Người phải làm ra vẻ so với nó còn hung dữ hơn, ra vẻ ngồi xuống nhặt tảng đá, nhất định nó sẽ chột dạ trước. Lúc này nó còn có khả năng cực kỳ giáo hoạt mà ở một bên quan sát người, nhìn người có phải thật sự có tảng đá hay không, nếu người có dũng khí, cũng chính xác đang có tảng đá, một tảng đá nện ở trên thân nó, nó chắc chắn cụp đuôi chạy trốn, lần sau nhìn thấy người nó sẽ đi đường vòng. Cho nên, khi gặp phải loại chó này, nếu muốn dùng cách chạy trốn tới giải quyết vấn đề, đó là nằm mơ!”

Kiều Đào bị ví dụ của Minh Phi đùa đến bật cười: “Biết rõ, nhưng người phải đáp ứng nô tỳ, về sau muốn làm cái gì, trước nói với nô tỳ một tiếng đã.” Mấy ngày nay nàng xem như chứng kiến đến thủ đoạn của Minh Phi rồi, cũng bội phục nàng, nhìn như vô hại, suốt ngày cười hi hi, thật ra là người khiến người khác không bớt lo.

Minh Phi đáp lại hờ hững, chợt nghe bên ngoài một trận gió, ngẩng đầu nhìn lên, một đám người vây quanh Trần thị đi tới, do không thấy Dư bà từ đi theo, nhân tiện hỏi: “Đi lấy chút điểm tâm, hỏi một chút chuyện sáng nay cuối cùng là xử lý như thế nào, Dư ma ma lại đi đâu rồi?”

Kiều Đào nghe lời bùng hộp châm tuyền cùng hai hộp giấy, đi tới nơi bọn nha đầu bình thường nghỉ tạm, đi tới gặp được Kim Trâm, nàng vội cười gọi Kim Trâm: “Kim Trâm tỷ tỷ, tỷ tỷ bận gì thế? Muội có việc muốn tìm Dư ma ma, sao không thấy lão nhân gia bà đâu rồi?”

Kim Trâm mạnh mẽ ngồi trên ghế dài, để cho tiểu nha đầu tới đám lưng cho nàng, gọi Kiều Đào ngồi xuống, nói: “Chúng ta còn có thể bận cái gì? Còn không phải bận hầu hạ chủ tử.” Nàng nhìn chiếc hộp trên tay Kiều Đào, “Người tìm Dư ma ma à? Vậy phải đợi một chút. Nàng đi dặn dò bà tử ở ngoại viện tìm môi giới bán người.”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này.” Kiều Đào lấy giấy từ trong hộp đặt lên bàn, mở ra trước mặt Kim Trâm, đầy đầy, lại rút chén trà chuyên tới: “Tỷ tỷ ném thử điểm tâm này, đây là Tam tiểu thư cố ý dặn dò mang cho tỷ tỷ. Vì sao phải tìm môi giới bán người thế?”

Bánh đậu hình hoa mai xanh mịn nhẵn nhụi, bánh hoa hải đường, bánh mè trắng đen rõ ràng, đúng là là điểm tâm ngon. Kim Trâm nhón ngón tay cầm một cái đút vào trong miệng, nháy nháy mắt: “Đương nhiên là cần. Người trở về nói cùng Tam tiểu thư, để nàng nghĩ xem thích nha đầu kiểu gì, mấy ngày nữa chọn mấy người thuận mắt vừa ý.”

Kiều Đào ngồi vào bên cạnh người nàng, cười hi hi nói: “Mua nhiều người như vậy?”

Kim Trâm từ trước đến nay là người nói nhiều, thấy bộ dáng Kiều Đào này đâu nào có không rõ, bảo nàng thương cho tiểu nha đầu đám lưng mấy miếng điểm tâm, để cho tiểu nha đầu kia đi canh cửa, chính nàng cùng Kiều Đào nói sinh động như thật.

Buổi sáng lúc Nhị Di Nương vừa đến chính phòng, cái gì cũng không hề biệt giải, chỉ nói muốn đem xiêm y trang sức của chính mình đều lấy ra đền tiền, nếu không đủ đền, từ từ nàng sẽ đền, lấy tiền tiêu vật hàng tháng tới đền, chung quy cũng có một ngày có thể đền hết.

Từ di nương nói ngay: “Xiêm y trang sức của tỷ tỷ? Còn không phải là do lão gia cho? Là của Thái gia! Sau đó tỷ tỷ một khố hai nháo ba thất cổ, nói

chính mình không có xiêm y trang sức gấp người, lão gia phu nhân vì thể diện vẫn không thể không cho tỷ tỷ rồi Nhị tỷ tỷ cũng thật biết tính toán.”

Nhị Di Nương tự biết lần này khó mà thoát trách nhiệm, chỉ có giành được sự đồng tình mức cao nhất của Thái Quốc Đống mới có thể tránh được kiếp nạn này, suy yếu nói, đêm qua nàng không phải quản sự, mà bị bệnh, tiếp theo lại nói chuyện Minh Tư té xỉu ra, lúc này mới chuyện sau đó mọi người cùng nhau tới thăm Minh Tư.

“Nàng ta đâu nào nghĩ tới chuyện của Tứ tiểu thư lại đúng dịp bị Tam tiểu thư đánh vỡ rồi? Đường đại phu cũng nói nàng bệnh không nặng, phương thuốc cũng chưa viết, Tứ di nương lại cần mãi không rời... Lúc ấy lão gia tức giận đến quăng vỡ cả cái chén.” Kim Trâm đắc ý rõ ràng, vui sướng khi người gặp họa nói: “Người liền chờ coi đi, trong phủ này có rất nhiều người phải khóc, phải hối hận rồi ! Nhưng trên đời này tới giờ cũng không có bán thuốc hối hận! Cô nương ta vốn đi phòng bếp lấy chút nước ấm, vậy mà cũng có người dám cho ta sắc mặt xem, ha ha, giờ phải chịu báo ứng thôi...”

Châu Thoa ở bên ngoài gọi: “Kim Trâm! Người lại đang tào lao cái gì? Bên ngoài yến tiệc sắp bắt đầu rồi, còn không có người làm, người còn chạy đến đây trốn việc à! Còn không mau ra đây.”

Kim Trâm cũng không quan tâm Châu Thoa, thuận tay bưng cái hộp kia chạy ra đưa cho Châu Thoa: “Nào, ăn cái gì lót dạ chút đi, nếu không lại chẳng biết sẽ đói tới khi nào. Phòng bếp thu dọn nhanh chóng thế cơ à ?”

Châu Thoa vừa nhận điểm tâm vừa nói: “Người nào có bản sự lớn như vậy? Đây chẳng phải là phu nhân bảo người ta đi Hạ Hiên trai đặt bàn tiệc gấp à.”

Sau tiệc cưới, Trần thị mạnh mẽ vang dội làm một trận chinh đồn tác phong.

Trận chinh đồn tác phong này khai triển mạnh mẽ vang dội, đánh, bán, mua vào rất nhiều hạ nhân, vốn là các quản sự do Nhị Di Nương đề bạt lên cho dù không bị đuổi đi, cũng nhiều người bị thay đổi, vị trí quan trọng tất cả đều thay bằng người của Trần thị. Nhị Di Nương cùng Tứ di nương đều bị phạt vì thất trách, Nhị Di Nương bị phạt tiền tiêu vật hàng tháng hai năm, Tứ di nương bị phạt tiền tiêu vật hàng tháng một năm, Thái Quang Chính bị phạt quỹ Từ Đường hai ngày hai đêm, cảm tức nửa tháng.

Mà người đầu sỏ gây nên kia - con mèo hoa tên là Thúy Cúc kia, thì sau đó chạy mất không hấy bóng dáng tăm hơi đâu, rất nhiều năm sau, khi Minh Phi gặp lại nó, nó đã thành một con mèo lười biếng già nua, không còn sự thô bạo cùng ngạo mạn lúc trước nữa.

Sự tình đến đây vẫn chưa kết thúc. Nhị Di Nương cùng Tứ di nương lúc này xem như thành thù. Nhị Di Nương có vẻ nhẫn nhịn được, trên mặt không biểu hiện gì, chỉ là cách ba bốn ngày lại làm khó dễ Tứ di nương, Minh Tư cùng Minh Bội ở chung một viện thường xuyên bắt nạt Minh Bội đến khóc; Tứ di nương không nhẫn nhịn được, thường xuyên khóc lóc kể lể làm nũng trước mặt Thái Quốc Đống, lại đi nịnh bợ Trần thị cùng Tam di nương, cô lập Nhị Di Nương. Trần thị mừng rỡ hai người đấu tranh không ngớt, sau lưng châm ngòi không ngừng, mặt ngoài lại nhất nhất công bằng, đương nhiên, những thứ này đều là về sau.

Lại nói lần này Trần thị đại thắng, lại cảm sở sách đi tìm Thái Quốc Đống: “Lão gia, lần này mất thể diện là việc nhỏ, máu chó là phải đền đồ sứ cho người ta. Thiếp thân tính món nợ rồi, mỗi phủ đều bị hồng đồ sứ, đều phải đi đặt, số tiền chi này này rất lớn đấy.”

Thái Quốc Đống đau lòng không thôi, ra về trấn định nói: “Muốn bao nhiêu bạc đáng giá nàng ồn ào như vậy? Lão gia ta chẳng lẽ đền không nổi?”

Trần thị gờ ra bốn ngón tay: “Như thế nào cũng cần có bốn ngàn lượng bạc, chi hơn không kém.”

Thái Quốc Đống “A” một tiếng, cả kinh nói: “Làm sao mà đắt như vậy?” tiền bạc của hắn có tác dụng, cho tới bây giờ hắn chưa có lúc nào cần tiền bạc như bây giờ.

Trần thị nhíu mày nói: “Số lượng lại nhiều, cũng không phải gốm sứ đồ thô tầm thường, đều là đồ sứ tinh tế thượng đẳng, thiếp thân đã nhờ mối quan hệ, cầu nhân tình, nếu là người khác, nghe nói là kiểu gì cũng phải cần năm ngàn lượng.” Dù sao Thái Quốc Đống chưa bao giờ biết mấy thứ này, còn không phải là do nàng định đoạt.

Thái Quốc Đống đau lòng giống như bị khoét một miếng thịt, lẩm bẩm: “Làm sao lại đắt như vậy? Cũng có chút đồ người ta dùng nhiều năm rồi, là đồ cũ.”

Nam nhân lúc keo kiệt cũng rất keo kiệt, người ta ấy mà, cái gì dùng lâu rồi cũng là càng có giá, Trần thị âm thầm buồn cười, trên mặt lại hết sức đau khổ: “Kia lại có cách gì, đánh vỡ đồ của người ta đã là mất mặt lớn, nếu còn không đưa lại cho người ta cái gì đó ra hồn, sợ là về sau không ai còn dám cho chúng ta mượn đồ nữa rồi. Vậy cứ như thế này, thiếp thân cũng còn phải tới từng nhà tới nhận lỗi, trái cây điểm tâm được liệu gì gì đó cũng phải mang theo chút đi mới được.”

Thái Quốc Đống ghét nhất chính là tính toán những thứ này, vừa nghe là đau đầu, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: “Nàng xem rồi làm đi.”

Trần thị sầu khổ nói: “Thiếp thân vốn muốn tích góp thêm chút bạc cho người, góp chừng ba vạn lượng bạc, bán thêm chút đồ cổ, tranh chữ gì đó cũng đại khái đủ rồi, nhưng đó lại là chỗ hồng lớn như vậy.”

Thái Quốc Đống càng thấy phiền hơn: “Vậy có thể làm sao? Đều là do hai kẻ không biết tốt xấu kia cắn xé lẫn nhau dẫn đến tai họa, lão gia bình thường dưỡng các nàng ăn ngon mặc đẹp, thời khắc máu chó các nàng chẳng những không thay phân ưu với lão gia ta, ngược lại còn cản trở lão gia ta.” Chuyện tình lần này, hẳn cho rằng chính là do Nhị Di Nương cùng Tứ di nương hai bên tranh thủ tình cảm, chó cắn chó, lời kéo đưa đẩy mới có thể tạo thành cái kết quả kia. Trần thị trong lòng vô cùng thoải mái, lẩm bẩm thở dài, lời nói thâm thía: “Lão gia, thiếp thân có câu này không biết có nên nói hay không.”

Chương 62: Nhận thức chung (một)

Thái Quốc Đồng rũ mí mắt nói: “Ta và nàng là vợ chồng một thể, có cái gì không thể nói.” Hắn đã phiền não tới cực điểm, sắp hỏng mắt, ước gì Trần thị nhanh chóng đổi đề tài hoặc là biến mất trước mặt hắn, nhưng một Trần thị bình thường hết sức thiện giải hiểu ý người khác lúc này lại hết sức om sòm, ánh mắt cũng không chút tinh tường.

Trần thị thấy vẻ mặt hắn tỏ ra không kiên nhẫn, trong lòng vui vẻ. Cho nên nàng không cho hắn ngồi nghỉ một giây phút nào, chính là muốn ép hắn càng thấy phiền, nàng càng dễ lợi dụng sơ hở. Nàng nghiêm túc nói: “Chuyện cận thân của Minh Nhã lần này cho thiếp thân một manh mối rất lớn. Thiếp thân cho là, nể lòng người không đồng đều, vô luận bao nhiêu phú quý cũng không giữ được. Có lẽ, còn có thể biến thành họa to ngày sau cũng không chừng.”

Thái Quốc Đồng cả kinh: “Vì sao nói thế?”

Trần thị nói: “Lão gia, ngày đó Đại bá mẫu nhà ta (Thái gia Tộc trưởng phu nhân) dạy dỗ thiếp thân nói: hôm nay trong nhà hai vị di nương đều có nhi có nữ, lại không chịu thua lẫn nhau. Ngài lại là người làm quan, nếu là chỉ làm quan nhỏ, vậy cả đời này, khoảng cách thể thiếp nam nữ thứ xuất cũng không có gì ghê gớm, tối đa cũng chỉ là một chuyện truyền miệng, để mọi người cười nói bàn bạc sau lưng mà thôi. Nhưng ngài là hy vọng của tộc nhân Thái thị, sau này nhất định muốn đi lên trên, muốn làm lớn quan, thế nên thiếp thân mặc kệ chuyện gì nhưng chuyện đó tuyệt đối không được. Tề gia tri quốc bình thiên hạ, cận thân trông nom không tốt gia đình, nếu là làm âm ỉ thành vài chuyện gì đó ra ngoài, đó chính vật kéo chân sau của ngài, cho các Ngự sử kiếm chuyện chơi! Thiếp thân nghe Đại bá mẫu dạy bảo thật là xấu hổ a.”

Vị Thái gia tộc trưởng phu nhân này đến từ một nhà công khanh đã bại trong kinh thành, bình thường nói chuyện làm việc rất có kiến giải, Thái Quốc Đồng vẫn tương đối kính trọng. Cho nên Trần thị cố ý mượn tên của nàng để nói chuyện này ra, để tránh Thái Quốc Đồng cho là mình đang dạy dỗ hắn.

Thấy sắc mặt Thái Quốc Đồng lập tức thay đổi, Trần thị vội vừa cười vừa nói: “Năm nay ngài bốn mươi tuổi rồi, mắt thấy bọn nhỏ sẽ phải trưởng thành, lại đều là thông tuệ khác khổ, tương lai không thể thiếu ngày đi sĩ đồ, ngài lên trên phải càng cao, cũng càng dễ cho mấy đứa nhỏ thêm chút trợ lực phải hay không?” Nàng cố làm ra vẻ mặt bất cứ giá nào, “Ngài chớ ngại thiếp thân lắm mồm, những thứ khác không nói, của cải phong phú chút, tiền đồ của bọn họ khá hơn một chút, về sau cũng trôi qua thoải mái chút, giữa huynh đệ không đến nỗi vì nửa gian phòng một mẫu đất mà tổn thương hòa khí. Chúng ta già rồi cũng đỡ thao tâm.”

Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tương lai cái nhà này, không thể thiếu Thái Quốc Đồng thân là trưởng tử thừa kế, mấy thứ xuất con trai khác coi như ở riêng cũng không chia được bao nhiêu. Thái Quốc Đồng đau lòng mấy con trai thứ xuất, thế nào chịu bọn họ chịu khổ?

Thái Quốc Đồng quả nhiên bị đánh động, từ xưa vì chút tiền tài này mà huynh đệ đánh nhau cho bể đầu chảy máu không ít, trong lòng hắn cũng có suy tính, trầm giọng nói: “Vậy nàng nói, phải làm sao?”

Trần thị nói: “Muốn sau này không náo, thanh thần ổn định, giữ khuôn phép một lòng hầu hạ lão gia, vậy còn phải cùng họ nói quy củ. Không có quy củ, mọi người học quy củ thì sẽ không có rất nhiều phiền não thế này.”

Trần thị vừa mới dứt lời, chỉ thấy Thái Quốc Đồng nheo mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, tìm nàng cuồng loạn mà đập, cố gắng trấn định nói: “Thiếp thân chỉ là một phụ nhân trong nhà, ánh mắt thiên cận, cũng không biết cong cong queo queo trong quan trường, chỉ là muốn tận hết khả năng giúp ngày của lão gia trôi qua thoải mái như ý, thuận lợi trôi chảy. Từ lúc vào cửa Thái gia ngày đó lên, thiếp thân liền nhớ kỹ, ngài là phu quân của thiếp, là trời của thiếp, cũng là trụ cột của tất cả mọi người, bất luận thiếp thân có ra chủ ý gì, suy nghĩ cách gì, nếu ngài không thích, thiếp thân cũng quả quyết không trái ý của ngài. Mặc kệ tương lai như thế nào, thiếp thân luôn cùng ngài cùng tiến cùng lùi.”

“Ta hiểu rõ nàng là tốt rồi.” Lúc này Thái Quốc Đồng mới cười nhẹ một tiếng, “Nói rõ chủ ý của nàng xem nào.” Trần thị nhắc nhở, hắn mới nhớ tới mình đã bốn mươi trở lên, không còn trẻ nữa rồi, muốn làm cái gì cũng phải nhanh chóng an bài mới đúng.

Trần thị đỏ mặt nói: “Thiếp thân cho là, mấy vị di nương nhà chúng ta bất hòa, đó là bởi vì lão gia ngài mưa móc không đều, mới có thể khiến họ sinh lòng oán hận, ganh đua so sánh lẫn nhau. Nếu như lão gia không ngại, để cho cận thân sắp xếp cho ngài, đến lúc đó ngài qua đêm ở chỗ mấy vị di nương theo lịch, cũng không lạnh nhạt người nào, cũng không quá thiên ái người nào, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ sao?”

Thấy Thái Quốc Đồng không nói, nàng lại nói: “Ngài không biết, hôm đó Đại bá mẫu răn dạy thiếp thân thì cận thân thật sự xấu hổ muốn chết. Ngay cả Tử di nương nửa đêm đến phòng thiếp thân gây chuyện cũng bị truyền ra ngoài, loại chuyện như vậy phát sinh một lần nữa, về sau thiếp thân thật sự không có mặt mũi gặp người.”

Nếu như mình không thích ai muốn trừng phạt người nào, hôm đó liền nghỉ đến trong thư phòng đi, hoặc là đi phòng người khác nghỉ cũng giống như nhau, chẳng lẽ còn ai dám đến kéo mình ra ngoài hay sao? Còn tốt hơn là để các nàng biết sợ một chút, tránh cho ở trước mặt mình liền làm âm ỉ đến vô pháp vô thiên đây! Thái Quốc Đồng vừa nghĩ liền đáp: “Theo ý nàng thôi.”

Trần thị cười nói: “Một tháng ba mươi ngày, không bằng ba người bọn họ thì mỗi người bảy ngày, còn dư lại chín ngày ngài tự do an bài như thế nào?”

Thái Quốc Đồng cười như không cười nhìn nàng một cái: “Lão gia cao tuổi rồi, không có nhiều tinh lực như vậy, mỗi người sáu ngày tốt lắm rồi, còn dư lại mấy ngày, lão gia do người an bài. Tháng này hủy bỏ phần của Nhị Di Nương, Tứ Di Nương ba ngày! Tất cả đều để lại cho người.”

Trần thị héch mảy, cười nhẹ một cái: “Lão gia. Người cứ chọc thiếp thân như thế, thiếp thân há không tuân theo.” Nàng khinh! Hắn thật đúng là xem mình thành miếng mồi ngon rồi !

Bộ dạng yêu kiều của Trần thị thật sự là không tốt chút nào , Thái Quốc Đồng sờ lỗ mũi một cái, vòng vo câu chuyện: “Nàng tính toán ngày nào đi xin Cung gia?”

Trần thị thoáng qua vẻ tức giận trong mắt, trên mặt vẫn cười: “Vậy thì ngày mai thôi. Thiếp thân nhìn thấy ở đình Thiên Diệp có hoa sơn trà cũng mới nở ra, không bằng xin mời họ tới thưởng hoa sơn trà như thế nào? Vừa đúng ngày mai thiếp thân muốn đến nhà bá mẫu thương lượng chuyện xin vị ma ma kia đến, liền đều xin Đại bá mẫu mang theo mấy vị tẩu tẩu tới đây thưởng hoa sơn trà như thế nào?”

Tri Phủ phu nhân có một tính khí, nếu nhà ai mời khách mà không phải nói trước ba ngày đưa thiệp, bà ta nhất định không chịu có mặt. Thời gian này nhất định rất gấp, Tri Phủ phu nhân chắc chắn sẽ không đi, nhiều nhất sẽ bảo con dâu lớn của bà ta lộ diện, nhưng mục đích của Trần thị đúng là muốn cho Tri Phủ phu nhân không đến, tốt nhất cắt đứt niềm tưởng của Cung Nhị phu nhân.

Thái Quốc Đồng gật đầu một cái: “Được, nàng xem đó mà làm thôi.” Hắn xem xét sắc trời, tìm viện có: “Tối nay lão gia muốn đi thư phòng cùng mấy người Chương tiên sinh thương lượng chuyện kia, chuyện này tặng lễ cũng phải khắc ghi trong tâm khảm mọi người. Chương tiên sinh trong miệng hần là phụ tá của hần, mà vị Chương tiên sinh đúng là phụ tá hần tin tưởng nhất.

Cũng không nghỉ ngơi ở nơi của mình, Trần thị tiễn hần đi ra ngoài, quay đầu lại liền giao phó Dư ma ma: “Từ tương mục lấy hai ngàn lượng bạc cho vào trường riêng của ta.” Đốt chế đồ sứ tiền, ý vào danh tiếng Đồng Tri phủ, người ta nửa bán nửa tặng, cũng chỉ hai ngàn lượng bạc mà thôi. Nhưng vậy thì thế nào? Ở trong nhà này nàng không có gì cả, không vì mình nhiều tính toán một chút, đó mới là thật khổ đấy.

Dư ma ma cười nói: “Ngày mai phu nhân ra cửa, có muốn đổi đường về một chuyến nhà mẹ đẻ hay không?”

Trần thị không nói lời nào, Dư ma ma nhắc nhở nàng: “Lần trước chuyện nhờ Tam thiếu nãi nãi hỏi thăm, đã lâu như vậy vẫn không có tin trở lại, lúc Nhị Tiểu Thư lấy chồng gặp được nàng cũng chưa nói, ngài phải đặc biệt đi thúc giục một chút mới được.”

Trần thị nói: “Ta hiểu rồi.” Lần trước nàng nhờ đích tẩu Trần Tam thiếu nãi nãi của nàng giúp một tay tra một chút Nhị Di Nương bên ngoài có mấy cửa hàng, lấy của danh nghĩa của người nào mở ra, mở nơi nào. Nhưng Trần Tam thiếu nãi nãi vẫn luôn không có thơ hồi âm, rốt cuộc là tình huống thế nào cũng không có người hay tiếng gì cả, nên thúc giục một chút mới được.

Trần thị đang muốn tháo tóc ngủ, Ngọc Bàn đi vào nói: “Phu nhân, Hoa ma ma tới đây thỉnh an ngài đấy.”

Lúc này vội tới thỉnh an mình à? Trần thị nói: “Để cho bà ta đi vào.”

Hoa ma ma cười híp mắt đi vào hành lễ bình an, Trần thị bảo Ngọc Trâm bưng ghế con cho bà ta ngồi.

Hoa ma ma cáo tội, nghiêng thân thể ngồi xuống, cười nói mấy câu xấu, nịnh nọt Trần thị vừa thông suốt, mới nói: “Đại công tử trở lại rồi, lúc trước muốn tới thỉnh an phu nhân, nhưng lão gia cùng phu nhân đang thương lượng chuyện, không dám vào quấy rầy, liền đi đến phòng Tam Tiểu Thư chờ. Thật dễ dàng chờ lão gia phải đi, hần mới muốn tới, lại bị lão gia cho gọi đi. Đại công tử sợ phu nhân quan tâm, phân phó nô tỳ tới bẩm báo phu nhân một tiếng, nơi của Nhị Tiểu Thư tất cả đều rất thuận lợi.”

Nghe lời này của Hoa ma ma, nói gần nói xa cũng có chút ý bênh vực Thái Quang Đình bên trong. Trần thị nhú mảy, giương mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Hoa ma ma. Từ trước đến nay Hoa ma ma tham tiền, chắc hẳn vừa nhận gì đó của Thái Quang Đình. Nàng cũng không trở ngại người phía dưới phát tài, nhưng không thể bởi vì muốn phát tài liền trở ngại chuyện của nàng.

Hoa ma ma mới vừa nhìn thần sắc Trần thị, trong lòng liền hơi hơi hộp một chút, hơi mất tự nhiên mà nói: “Hôm qua ban đêm nô tỳ nghe Chu ma ma khóc trong phòng Tam Tiểu Thư.”

Lúc này ánh mắt Trần thị mới nhu hòa chút, thân nhiên nói: “Êm đẹp mà, nàng ta khóc cái gì?”

Hoa ma ma kéo góc áo: “Con nhóc Kiều Đào này coi chừng, không thể tiến vào gần.”

Trần thị đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Hoa ma ma giống như bị kim châm đâm nhảy lên, cất tiếng lo lắng nói: “Phu nhân?”

Trần thị hạ mí mắt không nói lời nào, hồi lâu mới nói: “Cái người này mấy ngày này canh giữ ở bên cạnh Tam Tiểu Thư, cảm thấy nàng là người thế nào à?”

Mình không thể so với Dư ma ma, mình là người mẹ cả Trần thị cho, Trần thị cho tới bây giờ sẽ không yên tâm về mình. Hoa ma ma biết cái vấn đề này mình phải trả lời tốt mới được, châm chừ chước câu, lo lắng đề phòng nói: “Nô tỳ cảm thấy, Tam Tiểu Thư người này, cực kỳ, cực kỳ thông minh.”

Trần thị cười nhìn nàng: “Thế nào là thông minh?”

Hoa ma ma nói: “Cũng như nói, hôm nay nàng hai lần gặp Tứ Tiểu Thư, hoàn toàn phá vỡ sự kiện Tứ Tiểu Thư không có té xỉu.”

Trần thị mặt không đổi sắc, hừ cho một tiếng.

Hoa ma ma nhắm mắt nói tiếp: “Nô tỳ cho là không phải tình cờ. Trong lúc này, nô tỳ bị nàng an bài mang theo bọn nha đầu vào trong phòng thu dọn đồ đạc cho Lục Tiểu Thư, nhưng Kiều Đào thủy chung không thấy đâu. Hơn nữa, cũng không có ở trong sân, cho đến các ngài sắp tới thì Kiều Đào mới lại lần nữa xuất hiện ở trong viện. Tiếp đến Tam Tiểu Thư đi thăm Tứ Tiểu Thư rồi.”

“Người muốn nói với ta chính là chút xíu thế này à?” Trần thị nhú mày, “Cái người này làm ma ma giáo dưỡng ở trong phòng đó làm cái gì? Lúc cần người không có, không cần người thì người cũng không có! Trong mỗi ngày ăn tốt uống tốt ngủ ngon, lúc nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, nghĩ cái gì thì làm cái đó đi? Ta lại không biết, Kiều Đào có thể diện được việc hơn người đúng không?”

Chữ “phải không” Trần thị kéo thật dài, sắc mặt Hoa ma ma trắng bệch đứng lên: “Phu nhân, nô tỳ biết sai rồi. . . .” Trong miệng nhận thức lỗi, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn Dư ma ma đứng thẳng lưng phía sau Trần thị. Dư ma ma cũng thu không ít thứ gì đó của Đại công tử và Minh Phi, có mấy lần vẫn bà ta mang qua.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Nhận thức chung (2)

Chú thích: Có một đoạn thay đổi về tâm tình nhân vật nên xưng hô của Trần thị với Minh Phi sẽ đổi từ “người- ta” thành “con- ta”.

Dư ma ma cười xòa nói: “Từ trước đến giờ, phu nhân vẫn luôn mềm lòng, lão sát tài này khó tránh khỏi sẽ bại hoại, sợ ý, lười biếng, nhưng dù gì thì nàng cũng là ma ma nuôi dạy ngài ban cho các vị tiểu thư, dĩ nhiên là có chức vị cao hơn so với những nha đầu, mama bình thường. Có người nịnh nọt các nàng, không dám đề cho các nàng phiền lòng, đó cũng là do phu nhân có thể diện.”

Trần thị nhận lấy bát tổ yến quý giá, dùng cái thìa nhỏ bằng bạc thông thả ung dung múc lên đút vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm. Ăn được nửa chén nhỏ, nàng mới nói: “Ma ma ngồi đi! Người là người theo ta từ nhỏ, ta cũng không muốn không cho người mặt mũi. Nhưng ta cho người đi theo Tam tiểu thư, người không thể không để bụng. Nếu tương lai nàng có thể thành công, vậy người cũng có thể nở mày nở mặt, người cũng có thể có bỏ mặc một vài việc, nhưng không được quá sao nhãng đối với công việc của mình! Tam tiểu thư còn nhỏ, trước kia lại được nuôi dưỡng ở nông thôn, bọn nha đầu trong việc không hiểu chuyện, người phải giúp nàng quản mới được.”

Thái độ của Hoa ma ma lại thêm mấy phần kính cẩn nghe theo so với lúc trước, cúi đầu cúi người: “Về sau nô tỳ cũng không dám nữa. Nếu Tam tiểu thư bảo nô đi hướng đông, nô tỳ liền đi hướng đông; Tam tiểu thư bảo nô đi hướng tây, nô tỳ liền đi hướng tây*.”

*Tóm gọn lại thì chỉ có 4 chữ thôi: “Nói gì nghe nấy” :3

Trần thị “Xì” một tiếng bật cười, dùng khăn tay tử lau miệng, cười nhìn Hoa mama, nói: “Hoa ma ma nói lời này thật đúng là... Vừa rồi không phải Dư mama đã nói rồi sao? Người là ma ma nuôi dạy do ta phái ra, đại biểu cho thể diện của ta đấy. Nếu việc gì cũng cần người phải tự làm lấy, người ta sẽ nói Tam tiểu thư không biết thương cảm cho người.”

Hoa ma ma mở hời đầy đầu.

Trần thị lại hỏi: “Nha đầu Mai từ kia thế nào?”

Hoa ma ma rút cuộc cũng tìm được chuyện có thể nói: “Nha đầu kia quá mức ngu xuẩn, căn bản không biết làm cho Tam tiểu thư vui lòng, dạy cũng như không! Đến nay chỉ có thể làm một nha đầu chăm sóc chó!”

Ánh mắt Trần thị lóe lên: “Ta biết rồi! Đi đi, hầu hạ cho cẩn thận.”

Đội Hoa ma ma đi khỏi, Trần thị để bát tổ yến trong tay xuống: “Đứa nhỏ này thật đúng là rất thông minh.” Vậy mà đã nhanh chóng học được việc lên làm một vài chuyện sau lưng Hoa ma ma rồi. Nếu đợi đến lúc nàng trưởng thành thì còn tiến xa đến tận đâu đây? Dì%enda6nl#ekqu0yd9on

“Có lẽ là phu nhân suy nghĩ nhiều?” Dư ma ma cười nói: “Dù đứa bé này có thông minh, nhưng có thể thông minh đến mức nào? Khi không hiểu chuyện thì khó tránh khỏi việc cần người lớn răn dạy, nhắc nhở một chút. Hơn nữa, đứa nhỏ này vốn là đã khá lớn, nên sớm có suy nghĩ của mình. Phu nhân thứ cho nô tỳ nếu nói câu không xuôi tai, kể nữ với kẻ mẫu, muốn thân nhau như mẹ con là không thể nào, chỉ cần nàng nhớ tới ân tình của ngài, nhớ kỹ ngài là được, biết mình cần trả ơn cho ngài cũng đã không tệ rồi.” Nàng hơi dừng một chút: “Huống chi, chuyện kia của Tứ tiểu thư, bất kể là vô tình hay cố ý, những đúng là đã làm phiền nàng.” Nếu không phải Thái Quốc Đồng mềm lòng, không chừng liền bỏ qua mẫu tử Nhị di nương.

Trần thị cười cười không nói.

Hoa ma ma ra khỏi phòng Trần thị mới giật mình nhận ra sau lưng cũng bị ướt đẫm. Muốn hỏi bà sợ ai nhất, nàng liền đồng đặc trả lời chính là Trần thị. Trở về phòng Minh Phi, Minh Phi liền cười híp mắt nhìn bà, cho Kiều Đào bưng một chén cháo củ từ vẫn còn nóng cho bà: “Ma ma nếm thử cái này một chút. Chăm sóc dạ dày.”

Kiều Đào cố ý nói: “Tam tiểu thư cố ý giữ lại cho ngươi, mama mau thừa còn nóng mà ăn đi.”

Hoa ma ma tạ ơn, mới bưng cháo lên ăn hai miếng, lại nghe thấy Minh Phi nói: “Lúc rảnh rồi mama nên thường tới chỗ mẫu thân một chút, trò chuyện nhiều cùng Dư ma ma, đừng bởi vì tới chỗ này của ta mà trở nên xa lạ với họ, nếu có chuyện gì bất tiện thì cũng có thể nói với ta. Hiện tại ta cũng có tiền tiêu vặt hàng tháng, dư dả hơn trước rất nhiều.”

Hóp cháo trong miệng Hoa ma ma thiếu chút nữa nuốt không trôi, mở to hai mắt nhìn Minh Phi, không biết ruột cuộc Minh Phi muốn nói gì. Minh Phi cũng đã sai người đi lấy nước nóng, chuẩn bị đi ngủ. Di(3end(an!equ(yd*on

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần thị liền ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị sáu loại trái cây và một vài thứ khác như hà thủ ô*, tổ yến, nhân sâm, cho Ngọc Bàn cùng mình đi tới nhà tri phủ, sau đó trở về mẫu gia (nhà mẹ) dùng cơm trưa rồi mới trở về. Mới vào phòng liền thấy Thái Quốc Đồng hiếm khi tới viện của bà, thấp tha thấp thỏm hỏi bà: “Sao rồi?”

* Hà thủ ô dùng làm thuốc bổ huyết là Hà thủ ô đỏ, còn gọi là Chế thủ ô. Thủ ô là rễ phơi khô của cây Hà thủ ô đỏ (Polygonum multiflorum thunb) thuộc họ Rau răm (Polygonaceae). Chế Hà thủ ô là Hà thủ ô là Hà thủ ô chế với Đậu đen (9 lần đồ, 9 lần phơi) cho Hà thủ ô thành màu đen có tác dụng bổ huyết tốt.

Trần thị cười nói: “Quả nhiên giống như thiếp thân suy đoán, Đại bá mẫu không quá hứng thú, không mặn không nhạt, ý vị không rõ, nửa úp nửa mở, không nói có thể cũng không nói không được. Thiếp thân nghĩ lúc đó nàng nhất định sẽ tìm cơ không tiếp, liền hỏi ý kiến của đại tẩu, đại tẩu cũng không cho thiếp thân một thông tin chính xác. Thiếp thân đã nghĩ, nếu đến lúc đó không tới có ai tới, khẳng định là Cung gia cho là chúng ta gạt người. Nhưng không ngờ Như Nhi vừa vặn ở đó, la hét ầm ĩ rằng phải tới thăm con chó Mẩu Đon mà Minh Phi nuôi, lúc ấy có thể dễ dàng làm cho Đại bá mẫu quan tâm. Đến lúc đó, đại tẩu nhất định sẽ tới.”

Như Nhi trong lời nói của Trần thị chính là trưởng tôn* của Tri phủ, tên là Trần Dịch Như, năm nay 12 tuổi, giống như viên ngọc quý của vợ chồng Trần tri phủ, người Trần gia không thể làm trái ý của hắn. Thái Quốc Đồng cười nói: “Còn nhờ phúc của con chó Mẩu Đon này, nhưng nếu đến lúc đó đại bá mẫu của ngươi tâm huyết dâng trào, cũng tới theo thì sao?”

*Cháu trai trưởng của dòng chính.

Trần thị lấy tay che miệng, cười: “Đại bá mẫu là người thiếp thân hiểu nhất, nếu chỉ là gia yến thì không sao, nhưng nếu nàng thiếp thân mời ai, tất nhiên sẽ thoái thác không chịu tới, trừ phi Cung gia hết lòng cầu xin, nhưng Cung nhị phu nhân ấy sao có thể là người như vậy? Không tin ngài liền chờ mà xem.” Di(3end(an!equ(yd8on

Thái Quốc Đồng nói: “Chuyện giữa phụ nhân các ngươi, lão gia ta xem làm gì?”

Trần thị cười một cái, thương lượng với hắn chuyện muốn mời một ma ma nuôi dạy từ trong cung: “Nếu đồng ý tới nhà chúng ta ở hai năm, liền theo giống với tiền mừng mà nhà Đại bá mẫu cho, mỗi năm có lẽ là sáu trăm lượng bạc, mặc dù có chút đắt, nhưng nếu có thể dạy các vị tiểu thư trong phủ thành tài, vậy liền đáng giá. Chờ thiếp thân chuẩn bị viện, chọn ngày thật tốt, rồi đi đón người.”

Thái Quốc Đồng nói.

“Ngươi xem đó mà làm thôi, ngươi quan tâm Minh Tư nhiều hơn một chút, không thể trông cậy vào di nương của nàng.”

Trần thị vội đồng ý, ân cần tiễn Thái Quốc Đồng ra ngoài.

Minh Phi nghe có người báo Trần thị đã thức dậy, liền đi thỉnh an: “Mẫu thân mấy ngày nay cực khổ, chỉ trách nữ nhi còn nhỏ, không có năng lực giúp ngài phân ưu.”

Thái độ Trần thị có chút lạnh nhạt, nói: “Ngươi lại vẫn chỉ là một đứa bé, trông coi Minh Ngọc cũng đã giúp ta rất nhiều rồi.”

Mặc dù không phải là rất rõ ràng, nhưng Minh Phi có thể nhạy cảm phát hiện thái độ của Trần thị đột nhiên thay đổi. Nàng làm bộ như dáng vẻ ngây thơ: “Bây giờ mẫu thân có rảnh không ạ?” Mặc dù biết sẽ làm Trần thị phòng bị, nhưng nàng không phải con nít, cũng nên để Trần thị biết, trừ thân phận là con gái được đón vào từ bên ngoài, nàng còn có thể có thể trọng dụng.

“Đợi lát nữa ta phải an bài một vài thứ trên yến tiệc ngày mai. Đứng rồi, từ nay trở đi, hai vị thẩm thẩm của ngươi đều sẽ tới, Đại biểu ca của ngươi muốn gặp Hi Phúc, ngươi nhớ báo trước để Mai từ tắm rửa sạch sẽ cho nó, đến lúc đó ngươi cũng chú ý kỷ càng một chút, không được thất lễ.” Trần thị cố ý dừng một chút: “Ngươi có chuyện gì?”

Cũng không quan dáng vẻ của Trần thị có phải chán ghét hay không, Minh Phi cười tiến tới ôm lấy cánh tay của nàng, cúi đầu không nói lời nào.

Trần thị không biến sắc nói: “Sao vậy?” dI84end(an!e_quy&do+n

Minh Phi nhỏ giọng nói: “Hôm qua, vì chuyện kia của Nhị di nương cùng Tứ muội muội, phụ thân có giận con hay không?”

Trần thị từ chối cho ý kiến, ngược lại nói: “Hôm qua, sao ngươi lại đi trêu chọc Tứ muội muội?”

Minh Phi có chút khần trương nhìn nàng: “Nữ nhi không có trêu chọc nàng, nữ nhi chỉ là muốn kết thân với nàng mà thôi.”

Trần thị chỉ cười không nói.

Minh Phi lo lắng nắm lấy tay áo chơi đùa, trên mặt đều là do dự, nghĩ kỹ một chút mới nói: “Nếu nữ nhi nói thật, kính xin mẫu thân không trách mắng.”

Trên mặt Trần thị thoáng qua vẻ mỉm cười: “Vậy phải xem rốt cuộc là ngươi đã làm gì. Nếu như sai lầm quá lớn, vì tốt cho ngươi, ta nhất định phải trách mắng.”

Minh Phi nói: “Bị ngài trách mắng mấy câu cũng không sao, nữ nhi sợ phụ thân biết, sẽ càng thêm không thích nữ nhi.”

Trần thị cười lên: “Ta bảo đảm sẽ không nói cho hấn.”

Minh Phi lúc này mới thấp giọng nói: “Tứ muội muội vẫn luôn nhìn con không vừa mắt, con nghĩ tới nghĩ lui, hình như sau khi trở lại cũng chưa từng xin lỗi nàng, nhưng con nghĩ, chỉ cần con đối xử tốt với nàng, cuối cùng thái độ của nàng sẽ khá hơn một chút, nhưng vẫn luôn không có cơ hội. Hôm qua, con nghe lời của mẫu thân, đi Quỳnh Hoa viện, vừa vặn nghe nói nàng bị bệnh, con liền mang theo Minh Ngọc đi thăm nàng, nhưng nàng vẫn nhục mạ con. Con khó tránh khỏi tức giận, con nghĩ phụ thân thương nàng, nhất định sẽ đến thăm nàng, liền muốn cho phụ thân biết nàng thường bắt nạt con, cũng muốn xả giận giúp Minh Ngọc, cho nên con báo Kiều Đào đi xem, nếu như nhìn thấy các người đã tới, liền gọi con. Con có ý chạy đến gây sự với này... Bình thường Hoa ma ma rất nghiêm nghị, không dám đề nghị, con cố ý báo nàng rồi đi.” Trần thị rất khôn khéo, cho nên không thể gạt được nàng, huống chi nhìn bộ dáng này, chắc hẳn Trần thị đã có chỗ cố kỵ rồi, còn không bằng mở miệng nói rõ, ra vẻ bản thân lệ thuộc và tin tưởng hoàn toàn đối với Trần thị.

Trần thị không nói lời nào, Minh Phi hạ mí mắt. Từ những khe hở trên hàng lông mi, thấy nàng nửa buổi không nói lời nào, đã kinh lại sợ, vẻ mặt đưa đám lôi kéo ống tay áo bà, run giọng nói: “Mẫu thân, con sai rồi. Về sau cũng không dám nữa, nàng mắng con, đánh con, con đều sẽ không đánh trả, không làm mẫu thân thêm phiền toái, mẫu thân không nên đuổi con đi, con sợ. Con không muốn ăn đói mặc rách, con thật sự biết lỗi rồi, ngài không cần không đề ý đến con...” Nói xong, nước mắt rơi đầy mặt.

Trần thị dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, cuối cùng để tay ở trên lưng nàng vỗ nhẹ, nhưng lại không dám nói quá nặng lời với Minh Phi, chỉ thở dài một hơi: “Con muốn làm thân với nàng không có sai, tức giận cũng không sai, nhưng lại quá lỗ mãng. Con gạt Hoa ma ma ra, nếu xảy ra tranh chấp, chúng ta lại trở tới một bước, ngay cả một người khuyên can cũng không có, còn không phải là con cùng Minh Ngọc chịu thua thiệt...”

Minh Phi được đảng chân lân đảng đầu, dụi đầu vào trong ngực Trần thị: “Mẫu thân, nữ nhi rất uất ức, chẳng lẽ nữ nhi không phải là con ruột? Tại sao Minh Tư lại bắt nạt con như vậy? Nữ nhi cũng không muốn đi gặp các vị bằng hữu thân thiết cùng nàng, nàng lại không cho ta mặt mũi, con không phải sao chổi...” Nàng nhớ tới trước kia chịu đủ loại uất ức, ngược lại thật sự khóc đến đau lòng, khóc bù lu bù loa.

Trần thị dịu dàng vuốt lưng Minh Phi, dịu dàng dụ dỗ: “Đúng, con không phải sao chổi, con khôn khéo nhất, hiểu chuyện nhất. Tốt lắm, đừng khóc, mau thu nước mắt lại, cẩn thận lại bị người khác chê cười.”

Minh Phi nén lệ, không có ý tứ ngồi dậy bụm mặt: “Mẫu thân...”

Dư ma ma muốn tới rửa mặt cho Minh Phi, Trần Nhiễm lại tự nhận lấy khăn, tự mình lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Khóc thành một con mèo nhỏ rồi.”

Minh Phi ngira mặt bất động, chờ Trần thị lau mặt cho nàng, tựa đầu trên vai Trần thị: “Mẫu thân thật thương con, chưa bao giờ có người thương con như vậy... con nhất định không khiến mẫu thân mất thể diện.”

Trần thị nhân cơ hội nói: “Được, vậy về sau con muốn làm gì, trước tiên phải nhớ thương lượng với mẫu thân, nghe lời Hoa ma ma, không được giữ tính tình nóng nảy. Nếu con không chịu thua kém, ta liền nói chuyện của con cho phụ thân.” Rồi lại hỏi nàng: “Có người tới báo cáo tình hình của Chu ma ma, nói nàng khuya khoắt lại ngồi khóc, có chuyện này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nhận thức chung (3)

Minh Phi khần trương nói: “Nữ nhi đang muốn cùng mẫu thân nói chuyện này. Nàng bị ca ca mắng một trận, trong lòng không được tự nhiên. Minh Ngọc thương lượng với ta nói cho nàng ít bạc dưỡng thương, để cho nàng nghỉ mấy ngày nay không cần tới, dưỡng tốt rồi trở lại, tránh khỏi lại phạm sai lầm. Chắc là cảm thấy xấu hổ hay là sợ, cho nên mới khóc, lúc ấy nữ nhi ngăn cản nàng, nàng là một người thành thật, Minh Ngọc lại thích nàng như vậy, mẫu

thân cũng không cần phật nàng?”

Trần thị chậm rãi uống một ngụm trà, mới nói: “Thôi, ta xem mặt mũi hai tỷ muội các người tạm thời tha cho nàng lần này. Nếu không, lấy sự kiện trên yến tiệc kia, cũng muốn đánh nàng mấy hèo đấy!”

“Mẫu thân nhân từ.” Minh Phi vui mừng cảm tạ, lấy giày làm cho Trần thị ra khuôn mặt hồng hồng nói: “Mẫu thân, đây là giày nữ nhi vì người làm, không biết vừa chân hay không? Người thử một chút?”

“Không phải bảo người không cần làm sao? Lại không nghe lời?” Thời gian vài ngày gần đây, sợ rằng bình thường sẽ không nhân rồi. Trần thị có chút kinh ngạc mở túi quần áo ra, chỉ thấy gấm xanh biếc trên mặt thêu trăm tử hoa văn thạch lựu, vui mừng náo nhiệt, chế tác cũng tinh xảo, trong lòng trước có ngụ ý yêu thích. Liên nói: “Rất tốt, ta thử một chút.”

Minh Phi ngượng ngùng nói: “Nữ nhi thêu hoa khó coi, là thỉnh Hoa ma ma giúp một tay chọn hoa văn, Kiều Đào thêu mũi hài, nhưng đây giày là do nữ nhi tự làm.” Trần thị mang giày đi vài bước, cảm thấy kích cỡ thích hợp, rất thoải mái, lập tức cười lên: “Được, tốt. Thời điểm người nhân rồi, không ngại làm cho phụ thân người một đôi?”

Minh Phi nói: “Sợ phụ thân ghét bỏ thủ nghệ của nữ nhi không tốt.”

Trần thị nhếch miệng cười nói: “Người tận lòng hiếu thảo là được. Cũng không cần dùng nhiều thủ nghệ, mấu chốt là mang tốt.” Còn nói, “Bình thường người cũng nên đi theo Tứ muội muội các nàng huyền nào phụ thân mới phải, không cần luôn là mở miệng một tiếng phụ thân, một chút thân thiết cũng không có.”

Dư ma ma cầm tay Minh Phi lên nhìn: “A nha, đôi tay nhỏ bé như vậy, thành ra cái dạng này rồi. Phu nhân, Tam Tiểu Thư thật là hiếu thuận đấy.”

Tay Minh Phi thô ráp, nuôi hai tháng mới có chút mịn màng, vì làm giày cho Trần thị, mà thô ráp không ít.

Trần thị nhìn, cũng cảm thấy mềm lòng, liền phân phó Dư ma ma: “Cầm một chai mật cao cho Tam Tiểu Thư bôi tay.” Cầm lấy mật cao đặc biệt dặn dò Minh Phi: “Buổi tối dùng nước nóng ngâm tay rồi bôi, buổi sáng cũng nhớ bôi, từ từ dưỡng tốt, tay nữ hài tử rất trọng yếu, về sau đừng làm nhanh như vậy. Làm được là lòng hiếu thảo của người, tay bị thương lại chuyện của bản thân mình.”

Minh Phi nhất nhất đồng ý, mỉm cười thối lui.

Trần thị quan sát cẩn thận chân giày, nói với Dư ma ma: “Đứa nhỏ này gan lớn hơn ta ở thời điểm kia, tâm nhãn nhiều.”

Dư ma ma cười nói: “Không phải gan nàng lớn, tâm nhãn nhiều, mà ý có phu nhân thương yêu nàng. Nàng có thể nói lời trong lòng với người, nói rõ trong lòng nàng rất tin tưởng kính trọng phu nhân.”

Trần thị cười nhẹ một tiếng, nói: “Người nói ngày Minh Tư đội canh nóng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là bảo hộ Minh Ngọc ở trong ngực nàng?”

Dư ma ma gật đầu: “Cũng nói như vậy.”

Trần thị nhìn chằm chằm chân giày nói: “Chỉ mong thật sự nhớ tình cảm. Thông minh một chút cũng tốt, nếu giống như Minh Tư, nhưng cá đờ không nổi tường.”

Dư ma ma cười nói: “Có Hoa ma ma cùng Mai Tử nhìn chăm chăm, người còn có cái gì không yên lòng?”

Trần thị nói: “Bây giờ người cảm năm lượng bạc đi một chuyến nhìn Chu mẹ ở nơi đó một chút. Mặt khác hỏi nàng chuyện gì đã xảy ra?” Không hỏi người trong cuộc, nàng vẫn không thể tin tưởng lời nói người khác.

Lòng Dư ma ma nói, có cái gì để hỏi, nếu như Tam Tiểu Thư muốn đuổi người đi chính là đã phát hiện ra cái gì, nhưng Tam Tiểu Thư không đuổi người, mà còn thay nàng cầu cạnh, như vậy đã không có vấn đề gì. Nhưng nàng biết rõ tính tình Trần thị, không dám nhiều lời, ngược lại tiếp tục câu chuyện lúc đầu với Trần thị: “Hôm qua phu nhân gặp Tam thiếu nữ rồi hả?”

Trần thị nói: “Nàng nói là đã sớm sai người của Tam ca đi thăm dò, nhưng không muốn cho Đại bá phụ Đại bá mẫu biết, cho nên có chút phẫn nộ. Hôm nay nàng lại đi thúc giục một chút, bữa tiệc thưởng hoa ngày mai cho ta tin chính xác.”

Dư ma ma nói: “Tam thiếu nữ rồi cũng tới?”

Trần thị nói: “Ta mời nàng, để cho nàng mang theo Oánh tỷ nhi tới, hôm qua ta không thấy Oánh tỷ nhi, rất nhớ nàng.” Oánh tỷ nhi là trưởng nữ dòng chính, thời điểm nàng ở trong nhà, vì muốn lấy lòng mẹ cả đích tẩu, thường dẫn đứa nhỏ này đi chơi, thường xuyên qua lại, ngược lại đứa nhỏ này cùng nàng lại rất thân nhất.

Dư ma ma vui mừng nói: “Ô tỷ có thể đi chuẩn bị riêng cho nàng hoàng ngự mà nàng thích nhất.”

Trần thị hé miệng cười: “Đi đi, đi đi, khi ta trở về đã phân phó quân sự đi mua mẽ hoàng ngự mới, người đi nhìn một chút xem có mua được hay không?”

Kiều Đào bên ngoài nghe được Minh Phi ở trong phòng nức nở khóc, không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn đi vào hỏi thăm cũng không dám, lôi kéo Kim Trâm cầu xin Kim Trâm đi vào nhìn giúp nàng.

Kim Trâm cười nói: “Người gấp cái gì? Phu nhân tính tình ôn hậu, lại thương yêu Tam Tiểu Thư như vậy, còn có thể bạc đãi Tam Tiểu Thư hay sao? Kiên nhẫn chờ.”

Một lát sau tiếng khóc trong phòng dừng lại, tiếng cười của Trần thị từ bên trong truyền ra, Kiều Đào mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Kim Trâm cười nói: “Người nha, bình thường nhìn cũng thông minh, nhưng cũng nhìn không rõ.”

Kiều Đào nghe trong lời nói có ẩn tình, cảm thấy kỳ quái, lời kéo Kim Trâm nín nọt năn nỉ một hồi lâu, xưa nay Kim Trâm nói nhiều, lại cùng Kiều Đào giao hảo, đang muốn chỉ điểm Kiều Đào mấy câu, Ngọc Bàn tới bịt miệng Kim Trâm nói: “Lại đang giả bộ tiên sinh, phu nhân để cho người tìm bộ quần áo thích hợp làm xong chưa? Người cẩn thận chút, ngày mai phu nhân muốn mở tiệc chiêu đãi, không thể khinh thường, chớ đến trước mắt lại xảy ra vấn đề.”

Kim Trâm le lưỡi một cái: “Còn chưa có đâu rồi, ta lập tức đi ngay.”

Ngọc Bàn bình thường không nói không, nhưng miệng cũng đóng ngay được, Kiều Đào bỏ qua tính toán tiếp cận nàng hỏi thăm chuyện, đang hoảng đứng ở hành lang dưới yên tĩnh, trong lòng suy nghĩ vô số hành động đắc tội với Trần thị, nghĩ tới nghĩ lui, thật là không nghĩ ra.

Ngọc Bàn theo Kim Trâm đi vào, nhỏ giọng nói: “Người bình thường lắm mồm nói nhiều, phu nhân vẫn luôn cung chiêu, nhưng này không nên nói hay là nói ít một chút vẫn tốt hơn. Người quen Hoa ma ma?”

Kim Trâm nhỏ giọng: “Ta cũng không nói gì với nàng.”

“Ta biết rõ Tam Tiểu Thư đối với chúng ta rất đề ý, nàng là người không tồi.” Ngọc Bàn nói: “Nhưng chuyện này người tốt hơn là ít dính vào, tính khí phu nhân người không phải không biết?” Minh Phi ra tay cực hào phóng, thời gian tới không lâu, nhưng tất cả mọi người cảm không ít đồ của nàng. Chỉ là mỗi lần Ngọc Bàn đều bằm cáo qua Trần thị, Trần thị đồng ý, nàng mới dám nhận, mà nhìn những người khác, đều là lặng lẽ thu, Ngọc Bàn tin chắc trong lòng Trần thị nhất định đều biết.

Trần thị bình thường nhìn ôn hòa, trên thực tế trong lòng rất khó tin tưởng người nào, đa số thời điểm đều là phòng bị hoài nghi, làm việc thích nhất giấu. Nàng hận nhất chính là người bên cạnh nàng hai lòng. Ban đầu Hoa ma ma đi theo Trần thị, cũng không phải tâm tư không có, nhưng hơn mười năm, Trần thị cũng không đối đãi với nàng như người mình.

Đòi làm một nha đầu ngoan ngoãn cái gì? Minh lại không thể nói chuyện Trần thị nói trong phòng ra. Kim Trâm xem thường, chỉ cười lời kéo Ngọc Bàn xin tha thứ: “Tỷ tỷ tốt, người tha cho ta đi. Ta không dám nữa.”

Ngọc Bàn biết nàng không có đề trong lòng, nghĩ thầm mọi người có suy tính riêng của mình, không thể ép bò uống nước, thử dài cho phép nàng đi.

Minh Phi từ phòng Trần thị đi ra, bởi vì cặp mắt khóc đỏ bừng, cúi thấp đầu xuống, Kiều Đào đón nàng vào phòng, quan tâm đưa lên một ly nước ấm, lại vắt khăn lạnh cho nàng bưng mắt.

Hoa ma ma đang giám sát Minh Ngọc học thuộc lòng, thấy thế có chút chột dạ lại gằn: “A nha, Tam Tiểu Thư đây là thế nào? Người nào làm ngài bị uất ức?”

Kiều Đào nghĩ tới chính nàng đi tố cáo Minh Phi, mặc dù không dám cho sắc mặt nàng nhìn, nhưng cũng làm bộ như không nghe thấy. Còn Minh Phi kéo ra một nụ cười nói: “Có mẫu thân che chở, ai dám cho ta chịu uất ức? Là gió thổi hạt cát bay vào trong mắt, không ra được, sau đó mẫu thân tự mình giúp ta lấy ra.”

Hoa ma ma cảm giác trong lời nói của nàng có ẩn tình, đứng ở nơi đó cười gượng.

Minh Ngọc ném xuống sách chạy tới, để sát vào nhìn: “Tam tỷ tỷ, hạt cát gì lớn như vậy, làm mắt người sưng đỏ hết lên?”

“Chính là hạt cát bị gió thổi.” Minh Phi cười đổi đề tài: “Mai Từ đâu? Đem Hi Phúc ôm đi đâu rồi hả? Gọi nàng tới ta có lời muốn nói với nàng.”

Kiều Đào cho Diệp nhi đi gọi người, Hoa ma ma muốn lấy công chuộc tội vội nói: “Nàng ngược lại thanh nhàn, mỗi ngày chỉ ôm chó đi dạo trong sân, đến thời gian ăn cơm rồi ngủ. Tiểu thư cũng nên gõ gõ nàng mới phải.”

Minh Phi nói: “Mẫu thân mang nàng cho ta, chính là muốn nàng giúp ta đường tốt Hi Phúc. Chỉ cần nàng đừng gây phiền toái cho ta, liền so với cái gì cũng tốt rồi.”

Hoa ma ma ngượng ngùng, lại không tìm được lời nói. Nàng đoán Minh Phi có lẽ bởi vì những lời của nàng đem qua bị Trần thị làm khó, trong lòng có chút cảm giác không đúng. Trần thị chưa bao giờ chịu tin nàng, nữ nhi đi xa không người nào đường lão, làm nàng luôn có một loại cảm giác lo sợ, sợ Minh Phi vì vậy chán ghét nàng, nhưng lại không dám không nghe Trần thị.

Minh Phi thấy sắc mặt Hoa ma ma không tốt, cơ hồ có thể đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì, khẽ mỉm cười: “Ma ma, sau này phu nhân muốn mở hội thưởng hoa, ngài giúp ta cùng Minh Ngọc phối một bộ quần áo cùng đồ trang sức”, nhìn thấu được cái gì nhất thời lại lẩm bẩm: “Cũng không biết là những người nào tới? Các nàng thích cái gì, ta không thể làm mất thể diện của mẫu thân.”

Hoa ma ma nghe như được đại xá, cười nói: “Cái này đơn giản, nô tỳ đi hỏi rồi trở lại nói với Tam Tiểu Thư.”

Minh Phi nhìn Kiều Đào giương cằm lên, Kiều Đào lấy túi tiền nhỏ của Minh Phi mở ra, đưa tay lấy chừng một hai bạc vụn ra.

Minh Phi cười nói: “Ma ma, làm phiền người giúp ta cầm cái này mua chút kẹo cùng đồ chơi nhỏ khen thưởng cho đám tiểu nha đầu.”

Hoa ma ma liền tiếp xua tay: “Không cần, không cần. Chỉ là hỏi mấy câu mà thôi, làm sao cần phải thưởng tiền thưởng vật? Người chớ làm hư đám tiểu đề từ đó.”

Minh Phi nói: “Một chút kẹo mà thôi, làm sao lại làm hư được hả?”

Hoa ma ma ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư tâm tính thiện lương, suy tính chu đáo, nhưng cũng chú ý nhiều rồi, những chuyện này thường không coi là quan trọng, mà cũng không được đồ mất (sinh lòng đồ kỵ).” Nịnh hót khoe mẽ không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghe tin bất ngờ (1)

Hào phóng là chuyện tốt, nhưng nếu thường xuyên cầm tiền đứt lót người bên cạnh Trần thị, ngược lại sẽ khiến Trần thị sinh ra lòng nghi ngờ đề phòng, vì vậy không thể quá mức, lúc nên khiêm tốn thì phải khiêm tốn một chút mới tốt. Lúc này Minh Phi nhìn Hoa ma ma nở một nụ cười: “Đa tạ ma ma chỉ điểm cho ta. Ta còn nhỏ không hiểu chuyện, làm việc khó tránh khỏi chưa đúng mực, ma ma chỉ điểm cho ta, ta luôn cảm kích ma ma.”

Hoa ma ma nghe được những lời này của Minh Phi, khẽ thở phào nhẹ nhõm, tay chân nhanh nhẹn rời đi. Cuối cùng bà ta cũng không có lấy ít bạc vụn trong tay Kiều Đào.

“Hừ, thật hiếm thấy bà ta không chìa tay ra, lão già thấy tiền sáng mắt, nhỏ lông chim nhận đang bay qua kia.” Kiều Đào bỏ bạc vụn vào trong rương, tiện tay sửa lại một chút, thờ dài nói: “Tam Tiểu Thư, người tiêu tiền như nước như vậy là không được, mới tới có mấy ngày tất cả tiền đều bị người lấy ra thưởng cho người hết, phải giữ lại một chút đề phòng ngừa bất cứ tình huống nào mới được.” Đại công tử cũng thiết là, lần trước nàng đã nói với ngài ấy chuyện Tam Tiểu Thư dùng tiền vô cùng hào phóng, hi vọng ngài ấy có thể quản lý Minh Phi. Ai ngờ Đại công tử chỉ trầm tư một lát, khẽ mỉm cười, nói một câu: “Tùy muội ấy đi, không có tiền tới nói với ta là được.”

Không thưởng thì có thể làm sao? Những người này đã quen thói lấy tiền, tiền đến ít người nào khinh thường không muốn. Chỉ là theo quy định mỗi tháng nàng ấy được năm lượng bạc quả thực là hơi ít, mà nơi Thái Quang Đình hơn phân nửa cũng bị hai người nàng ấy và Minh Ngọc lần qua lần lại cạn sạch. Cũng không thể lúc nào cũng khiến ngài ấy ra sức nghĩ cách giúp nàng ấy kiếm tiền chứ?

Minh Phi nhìn Minh Ngọc cười: “Minh Ngọc cho tỷ tỷ mượn tiền được không?”

Kiều Đào không dám tin nhìn Minh Phi, Tam Tiểu Thư lại đánh chủ ý tới trên người Lục Tiểu Thư không hiểu chuyện! Đây là muốn làm cho rương tiền của Lục Tiểu Thư cạn sạch luôn sao?

Minh Phi một chút then thùng cũng không có: “Muội có thể lấy giấy bút ghi lại, sau này tỷ tỷ có tiền sẽ trả lại cho muội.” Minh Ngọc từ khi ra đời tới nay cũng không xài tiền, không sao cả nói: “Tam tỷ tỷ cần thì cứ lấy. Còn trả cái gì?”

Minh Phi hài lòng ngắt mặt Minh Ngọc: “Minh Ngọc thật ngoan.” Nàng không có chút xấu hổ nào trưng dụng luôn phần tiền của Minh Ngọc, nàng cũng không phải vì một mình nàng, nếu nàng pha trộn tốt, Minh Ngọc cũng có thể có nhiều người che chở. Cho dù Thái Quang Đình có khá hơn nữa, chu đáo hơn nữa, suy cho cùng cũng không thể ở trong nội viện trông coi các nàng.

Lục chú ý của Minh Ngọc lại bị Hi Phúc chạy từ bên ngoài vào hấp dẫn, bỏ lại Minh Phi nhảy xuống ghế đi chơi đùa cùng Hi Phúc: “Hi Phúc, mày đã đi đâu?”

Mai Từ đứng ở cạnh cửa quay về phía hai người Minh Phi hành lễ, không đợi Minh Phi mở miệng liền vội vàng giải thích: “Tam Tiểu Thư, vừa rồi nô tỳ làm theo lời người nói, mang Hi Phúc đi tản bộ đi ngoài trong sân.”

Minh Phi lười nói nàng ta, chỉ nói: “Từ nay trở đi phu nhân muốn mời khách, người nhớ nói tẩm Hi Phúc sạch sẽ trước, đến lúc đó nhìn kỹ chút, tuyệt đối đừng thất lễ ở trước mặt khách quý. Cũng đừng để cho đứa bé không hiểu chuyện bị cắn hay nắm. ..., nếu không đều là lỗi của người.” Nha đầu trông chó cũng không phải là dễ làm như thế.

Lúc chập tối, Dư ma ma từ trong phòng bếp đi ra. Để tiệc ngắm hoa hôm sau sông sẽ, bà ấy đã ở trong phòng bếp canh giữ nửa ngày rồi, nói chung là chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn ưa thích của những khách nhân, đặc biệt là khẩu vị của thiếu nữ nãi nãi Trần gia, tiểu công tử, tiểu thư. Mặc dù biết Tri Phủ phu nhân sẽ không tới, nhưng cũng vẫn vì nàng chuẩn bị xong thức ăn nàng thích.

Trừ phòng đến thượng phòng thời gian phải đi ước chừng là khoản một chun trà, mấy ngày nay thời tiết tốt, ban đêm rất dễ chịu, Dư ma ma cố ý thả chậm bước chân, muốn tản đi một thân mệt mỏi. Lúc đi tới nơi cửa tròn, đột nhiên nhìn thấy dưới giàn hoa tử đằng có bóng người chột lóe, thoát cái không thấy đâu nữa. Bà quát to một tiếng: “Ai!”

Không ai để ý bà, bốn phía yên tĩnh.

Dư ma ma cho là mình bị hoa mắt nên không để ở trong lòng, tiếp tục chậm chậm tản bộ. Nhưng phía bụi rậm dưới tường thấp bên kia lại phát ra âm thanh huyền ảo.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, hoa cỏ dưới bóng tối giống như dã thú, âm u dữ tợn, tiểu nha đầu đi theo Dư ma ma tóc gáy dựng đứng, không chịu đi về phía trước một bước: “Ma ma, có cái gì đó ở đằng kia.”

Dư ma ma cũng có chút sợ, lại không thể đánh mất thể diện ở trước mặt tiểu nha đầu không hiểu chuyện, liền trấn định nói: “Có cái gì ở đó? Có người! Ai ở đó? Lén lén lút lút, nếu không ra ta sẽ gọi người tới!”

Một giọng nói run run rẩy rẩy như tiếng mèo kêu ở sau bụi Tường Vi vang lên: “Ma ma, đừng có gọi người, là nô tỳ.”

Trong lúc nhất thời Dư ma ma không có nghe ra giọng nói này là của ai, nhưng nghe tiếng trả lời liền biết là người sống. Liền trầm mặt mắng: “Làm cái trò gì! Một chút quy củ cũng không có, còn không mau ra ngoài?”

“Ma ma, nô tỳ có việc tìm người, người. . . .” Người nọ vẫn không chịu ra ngoài.

Chỉ là Dư ma ma lại nghe ra là giọng nói của ai, không phải Kiều Hạnh bị Nhị Di Nương hành hạ đến gần chết kia thì là ai? Kiều Hạnh cố ý trốn ở chỗ này đợi bà, lại không chịu ra ngoài nhất định là có chuyện muốn tìm mình. Dư ma ma dùng vài ba lời đuổi tiểu nha đầu kia, đi tới trong bóng râm thì dừng lại: “Người đi ra đi, ở đây không có ai.”

Trên đầu Kiều Hạnh dính đầy mạng nhện men theo bụi rậm nhô đầu ra, lăm lét nhìn trái phải một cái, xác định không có ai, mới chạy về phía Dư ma ma, cười lấy lòng hành lễ một cái: “Ma ma, cơm tối nô tỳ cũng chưa có ăn, đợi người rất lâu rồi.” Nàng ta ra ngoài một chuyến không dễ dàng, chỉ có lúc này tất cả mọi người vội vàng đi ăn cơm, từng người chỉ mong sao không vắng mặt, mới có thể tìm kẻ hở ra ngoài.

Quả nhiên là một mỹ nhân bại hoại, tuy bị giày vò cũng không thành quỷ! Nhìn mặt ra mặt, ngực ra ngực, eo ra eo này, tại sao trên người tiểu thư nhà mình lại không có? Dư ma ma nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kiều Hạnh một lần, biết rõ còn hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì sao? Vì sao không ăn cơm rồi đến thẳng thượng phòng tìm ta?”

Kiều Hạnh cúi đầu khom lưng: “Nô tì không dám đi.” Thật ra nàng ta nghĩ, nếu có thể tìm người khác đi gặp Trần thị. Nhưng lần trước vì chuyện nàng ta trộm giấu quần áo dính máu mà bị Dư ma ma chính đề lại ám ảnh rất lớn cho nàng ta, làm cho nàng ta hiểu một đạo lý, giống như chó bảo vệ thức ăn, Dư ma ma cũng cho rằng sự tin tưởng của Trần thị không thể giành không thể đụng vào, chỉ cần Dư ma ma ở một ngày, nàng ta sẽ không có khả năng lướt qua Dư ma ma. Hơn nữa, nếu nàng ta lên thượng phòng tìm Trần thị, cũng quá làm cho người ta chú ý, nếu Trần thị không tin lời của nàng ta, chỉ sợ nàng ta mới về đến chỗ của Nhị Di Nương cũng sẽ bị đánh chết, cho nên nàng ta liền mai phục ở nơi này chờ Dư ma ma.

Dư ma ma biết rõ còn hỏi: “Tại sao người không dám đi? Ôi chao làm sao người mặc thành cái bộ dáng này? Chắc chắc, người hầu hạ lão gia tại sao lại bản thủ như vậy, Nhị Di Nương không có dạy người sao? Coi như nàng ta không có dạy người, tiểu cô nương cũng phải ăn mặc sạch sẽ, ngăn nắp mới có thể gặp người á.”

Kiều Hạnh uất ức đỏ mắt, nước mắt rơi xuống rào rào: “Ma ma cứu nô tỳ!”

Còn chưa tới lúc làm sao mà cứu? Dư ma ma giả bộ choáng váng: “Từ từ nói, người làm sao? Người cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, như thế nào thành ra bộ dạng này?”

Kiều Hạnh kê bên tai Dư ma ma nhỏ giọng nói một mạch, Dư ma ma nghe được về mặt kinh ngạc, ngay sau đó lại hưng phấn.

Kiều Hạnh nhìn bộ dạng Dư ma ma giống như chó thấy phân, rồi lại sợ người ta cười nói tại sao muốn ăn phân, cho nên cưỡng ép xuống, rồi lại không không chế được hưng phấn, liền làm bộ nói: “Ma ma, đây chính là tai họa lớn, nếu quả thật để cho các nàng được như ý, mọi người trong viện chúng ta đều xui xẻo theo.”

Dư ma ma hít một hơi, cố gắng trấn định, trầm mặt nói: “Chuyện như vậy có thể tùy người đoán liền nói lung tung hay sao? Người không sợ ăn hèo? Đặt chuyện sinh sự, đừng nói đánh hèo người, bán người đi cũng được.”

Kiều Hạnh vội la lên: “Nô tỳ không có nói lung tung! Nô tỳ nói đều là lời thật, người phải nói phu nhân sớm chuẩn bị mới được, trì hoãn sẽ không còn kịp nữa.”

Dư ma ma cười lạnh: “Bằng vào một câu không rõ ràng của người, liền muốn phu nhân tin tưởng, người coi phu nhân thành cái gì? Phu nhân cũng không dễ dụ dỗ như người nghĩ thế đâu.”

Kiều Hạnh thấy bà ta làm sao cũng không tin, không khỏi có chút nổi giận, cố đề xuống con tức: “Ma ma! Nô tỳ không phải tiểu nha đầu không hiểu chuyện như vậy, làm sao dám nói lung tung? Nếu người không tin, có thể chờ nhìn xem.”

Phía sau những lời này có chút vội vàng, bắt quá chính vì vậy, Dư ma ma ngược lại tin lời của nàng ta. Dư ma ma đổi khuôn mặt tươi cười: “Chuyện trọng đại như thế đương nhiên ta phải hỏi cho rõ ràng. Được rồi, người trở về đi, ta sẽ nói chuyện này cho phu nhân.”

Kiều Hạnh đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Dư ma ma thúc giục nàng ta: “Tại sao ngươi còn chưa đi? Cẩn thận bị người phát hiện.”

Kiều Hạnh cúi đầu hô khẽ một tiếng: “Ma ma.”

Dư ma ma có chút hiểu tâm tư của nàng ta, nhưng cố ý không nói ra, cười híp mắt nói: “Thật là còn chưa ăn cơm sao? Ma ma thật đau lòng cho ngươi, nhưng nếu như đột nhiên ngươi ăn xong, chẳng phải người ta hoài nghi, vậy không phải đã thảo khinh xà sao?”

Kiều Hạnh quỳ xuống, gất gao kéo mép váy Dư ma ma lại: “Ma ma cứu nô tỳ, ma ma cứu nô tỳ!”

Dư ma ma ra về kinh ngạc: “Ồi chao, ngươi làm sao vậy? Mau dậy đi! Có cái gì thì nói, chỉ cần lão bà từ có thể làm được, tuyệt đối không có đạo lý không giúp.”

Kiều Hạnh khóc đến nước mũi chảy xuống kẽ miệng: “Ma ma, van người giúp nô tỳ ở trước mặt phu nhân nói tốt vài câu đi, nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi, sau này cũng không dám nữa. Nô tỳ sắp sống không nổi nữa.”

Dư ma ma che miệng của nàng ta, nhỏ giọng trách mắng: “Tiểu tử tông, ngươi đây là muốn gào thét cho mọi người tới sao? Đứng lên! Ta đồng ý với ngươi nhất định ở trước mặt phu nhân nói tốt cho ngươi, nhưng phu nhân có tin lời của ngươi hay không, ta không thể bảo đảm!”

Nếu Trần thị không tin lời nói của nàng ta, chẳng phải nàng ta bất chấp nguy hiểm vô ích rồi ư? Kiều Hạnh kinh hãi: “Nô tỳ thề nếu như có một câu nói láo, cho trời sét đánh trúng ta.”

Dư ma ma phui phui tay áo, nói: “Coi như sét không đánh ngươi, ngươi cũng không còn mạng ở đây! Phu nhân hận nhất người bất trung bất nghĩa.”

Khóc không có tác dụng, Kiều Hạnh vội vàng thu nước mắt, trở mình một cái bỏ dậy khuôn mặt tươi cười nói: “Ma ma dạy rất đúng, nô tỳ đều ghi nhớ. Nô tỳ trung thành với phu nhân nhất.”

Dư ma ma nhìn liếc chung quanh: “Ngươi mau trở về đi, chờ tin tức của ta.” Kiều Hạnh cáo biệt Dư ma ma, vẫn trốn ở phía sau cò cây, dựa tường né tránh đám người qua lại, len lén chạy về viện của Nhị Di Nương. Trở về viện, nàng ta cũng không về thẳng phòng, ngược lại tìm nơi hẻo lánh tránh đi. Cho đến khi Thái Tú kêu tên của nàng ta la mắng, nàng ta mới chậm rì rì đi ra ngoài, không ngoài dự liệu, lại bị Thái Tú đánh chửi một trận. Bất quá lúc này đối với nàng ta mà nói, dù là bị đánh, nàng ta cũng không cảm thấy đau bao nhiêu.

Dư ma ma đưa mắt nhìn Kiều Hạnh biến mất trong bóng chiều, ghét bỏ phui phui mép váy bị nắm lấy, ngửa đầu ưỡn ngực trở về thượng phòng, đi thẳng tới trước phòng Trần thị, ghé đầu nhìn vào, chỉ thấy trong phòng rất náo nhiệt, Thái Quốc Đồng đang kiểm tra công khóa của Thái Quang Đình, Trần thị thì cùng Minh Phi, Minh Ngọc vây ở một chỗ cầm khung thêu nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Dư ma ma chỉ ở ngoài màn nhìn một hồi liền lặng yên không tiếng động lui xuống, phân phó Châu Thoa đang canh giữ ở cửa: “Nếu lão gia lưu lại, ngươi liền nói với phu nhân ta ở chỗ này chờ người.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Nghe tin bất ngờ. (2)

Thái Quốc Đồng kiểm tra bài tập của Thái Quang Đình xong, cảm thấy hết sức hài lòng, vẫn mặt lạnh nghiêm nghị dặn dò: “Có câu nói: “Tiền mễ trường nhân đích chí khí, nhi nữ trường nhân đích uy phong”*. Tuy là nhà chúng ta không thiếu những thứ này, nhưng ta cũng đến lúc con cái báo hiếu với phụ mẫu! Vận khí của người rất tốt, mới làm bài kiểm tra thì đã vượt qua thi Hương, không cần khổ sở chịu đựng thêm ba năm. Sau này ngươi đi phải học hành chăm chỉ, không có chuyện gì thì ít đi ra ngoài đi dạo, toàn lực chú trọng vào cuộc thi Hương trong tháng Tám, không làm ta mất thể diện!” Trong mấy lời của ông, người có thiên phú học tập nhất chính là Thái Quang Đình. Là trưởng tử, ông khó tránh khỏi ôm hi vọng rất lớn đối với Thái Quang Đình.

*Tạm dịch: Tiền bạc làm nên tham vọng của con người, con cái làm nên uy tín của con người.

Thái Quang Đình rất cung kính đáp: “Phụ thân yên tâm, nhi tử nhất định không phụ sự kỳ vọng của ngài.”

Minh Phi ở một bên không yên lòng nghe Trần thị giảng giải kỹ thuật thêu thùa, một bên lo lắng Thái Quang Đình phải chịu áp lực quá lớn, ngược lại gây hại cho chính hắn. Nàng hiểu rất rõ loại người như Thái Quang Đình... Áp lực, hắn vẫn cho rằng chỉ có học hết sách, thi đậu công danh, mới có thể bảo vệ nàng và Minh Ngọc.

Không biết có phải bởi vì Thái Quang Đình làm bài tập rất tốt hay không, tâm tình Thái Quốc Đồng cũng không tệ, lại kể một đoạn chuyện xưa về các kì nữ, liệt nữ ở triều đại trước cho hai tỷ muội Minh Phi cùng Minh Ngọc nghe, lại dặn dò tỷ muội hai người phải đoàn kết tiến tới: “Mặc kệ tương lai các ngươi đi tới đâu, các ngươi đều phải nhớ, các ngươi là nữ nhi Thái gia, vinh quang của Thái gia chính là vinh quang của các ngươi, không có Thái gia cũng không có các ngươi!” diSend&an2e!quy9dO0n

Trần thị sáng giọng: “Lão gia, bọn nhỏ còn nhỏ, nói cái này với các nàng làm gì?”

Thái Quốc Đống thờ dài nói: “Không nhỏ, có một số đạo lý, hiện tại không dạy, tương lai lớn lên cũng đã muộn.” Hắn liền nghĩ tới Minh Tư. Minh Tư vẫn luôn là nữ nhi hần sủng ái nhất. Ngày trước, hắn chỉ nghĩ rằng tính tình của Minh Tư kiêu ngạo, lại không nghĩ rằng thế nhưng nàng ta lại tranh cường ác đấu không để ý đại cục như vậy, thậm chí không để ý tình tỷ muội.

Minh Phi thấy cảm xúc của ông đột nhiên trầm xuống, liền thử dò xét mà nói: “Phụ thân đang nhớ tới Tứ muội sao?”

Thái Quốc Đống không nói gì. Ánh mắt của Trần thị phóng điện quét tới, không đợi Minh Phi nói tiếp, bà liền cười nói: “Lão gia chớ lo lắng, thiếp thân tín rằng, trải qua chuyện lần này, Minh Tư nhất định sẽ hiểu chuyện hơn rất nhiều. Nếu ngài lo lắng về nàng thì hãy đi nhìn nàng một chút, nàng nhất định sẽ rất vui.”

Thái Quốc Đống cười nhẹ một tiếng, quả thật đứng lên nói: “Ta đi xem nàng.” Yêu thương nhiều năm như vậy, dù có tức giận, cũng thế nói bỏ là có thể bỏ xuống được. Ông đã muốn đi nhìn từ sớm, nhưng lại cảm thấy không bỏ được mặt mũi, đề nghị này của Trần thị xem như đã chạm đến tâm khảm ông rồi.

“Lão gia đi tới đó thì nên nói lời nhẹ nhàng một chút, da mặt của nữ hài tử rất mỏng.” Trần thị vội dẫn đầu mọi người đưa Thái Quốc Đống ra cửa.

Thái Quốc Đống đi không được mấy bước, rồi lại quay đầu, cau mày nhìn Thái Quang Đình: “Ngươi còn không trở về?”

Thái Quang Đình xua tay nói: “Nhi tử sẽ trở về sau, hiện tại nhi tử phải dạy Tam muội muội viết chữ trước.”

Ánh mắt Thái Quốc Đống dừng lại trên người Trần thị cùng nữ nhi thứ ba, hồi lâu không lên tiếng.

Đây là thế nào? Minh Phi ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần thị, vừa đứng đưng phải ánh mắt Trần thị, cũng là ánh mắt nghi ngờ.

May là tình hình như vậy cũng không kéo dài lâu, Thái Quốc Đống lặng yên không tiếng động xoay người rồi đi.

Sau khi Thái Quang Đình dẫn Minh Phi cùng Minh Ngọc khách khí từ biệt Trần thị, hắn liền mang theo hai người trở về phòng Minh Phi.

Trần thị vừa xoay người, đã thấy Dư ma ma đợi ở cửa: “Phu nhân.” Không kịp chờ đợi liền đỡ Trần thị vào trong, đuổi bọn nha đầu ra ngoài, run giọng nói nhỏ: “Hôm nay nô tỳ nghe được một chuyện động trời.”

Trần thị nghe xong, hai mắt như điện nhìn Dư ma ma: “Thật chứ?”

“Vô cùng chính xác! Muốn đi đưa nha đầu kia đến cho ngài tự mình hỏi một chút không ạ?”

Trần thị cười một tiếng: “Không cần, nếu như là thật, khó tránh khỏi bút dây động rừng; nếu như là giả, kêu đi qua hỏi cũng hỏi không ra manh mối gì. Hơn nữa, Kiều Hạnh cũng chỉ biết là nàng có hành động, mà không biết vỡ nát cuộc muốn làm gì. Cho người tới hỏi thì có thể hỏi được gì?”

“Vậy chúng ta làm thế nào?” Dư ma ma không còn gấp gáp nữa: “Ngài cảm thấy, nàng nói Tứ di nương khóc đến đứt ruột, vậy sẽ là chuyện gì?”

Trần thị hạ mí mắt nghĩ thật lâu, mới nói: “Yên lặng theo dõi biến hóa thôi. Ngày mai người cho người nhìn kỹ, muốn cho nàng động, chớ cản trở nàng, nhưng lại phải cẩn thận để chớ bị nàng hãm hại ngược lại. Nếu để người nhìn chăm chăm Kiều Hạnh, nếu là thật sự xảy ra chuyện, người giam nàng lại trước cho ta!” Dù sao cũng không phòng được, không bằng hành động.

Dư ma ma cố gắng thuyết phục Trần thị: “Thật ra thì nếu khi an bài chuyện như vậy thì có thể.”

Thì có thể đắc lợi, máu chó là bố trí như thế nào.

“Quá muộn, không kịp bố trí nữa rồi.” Trần thị nâng trán thờ dài: “Ánh mắt nhìn xa một chút, người chúng ta có thể dùng không nhiều, coi chừng ăn trọng gà không được còn mất nắm gạo. Ngươi làm theo lời ta nói là được.”

Thái Quang Đình cầm bảng chữ mẫu của Minh Phi nhận xét mấy câu, cười nói: “Ta mang theo hai cuốn sách cho muội, đã đưa cho Kiều Đào rồi, lúc không có việc gì làm thì muội xem một chút.”

Minh Phi cảm tạ. Cảm thấy có nhiều chuyện muốn nói với Thái Quang Đình, khổ nỗi Hoa ma ma ở một bên giương mắt coi chừng, không tiện nói ra. Không thể làm gì khác hơn, nói: “Ca ca đừng học quá sức, thân thể mới là quan trọng nhất, dặn phòng bếp chuẩn bị cho người nhiều món ăn bổ dưỡng một chút. Còn có, không nên thức đêm.”

Tất cả mọi người muốn hắn khắc khổ cố gắng lấy được công danh, chỉ có Minh Phi mới có thể dặn dò rằng thân thể hắn mới là quan trọng nhất. Trái tim Thái Quang Đình, sáng sủa cười một tiếng: “Không có chuyện gì, trong lòng ta tự có tính toán. Chuyện ca ca cần làm vẫn còn rất nhiều.”

Một câu nói bao hàm quá nhiều nội dung, Minh Phi cười thầm, tán gẫu cùng hắn: “Chắc ca ca cũng biết, ngày mai mẫu thân mở tiệc thưởng* hoa, để muội phụ trách chiêu đãi các vị tiểu thư đây.” Hoa ma ma đã hỏi ra được là có hai vị đích tiểu thư cùng một vị tử tiểu thư của Cung gia, cùng với hai vị tiểu thư nhà Lưu Thông xử, còn có trưởng nữ Trần Oánh của đích huynh Trần thị- Tam công tử Trần gia. Di*

*Thường trong thường thức.

“Hai vị công tử Cung gia cũng tới, mẫu thân cũng cho ta cùng Tam ca ngời phụ trách tiếp đãi bọn hần.” Thái Quang Đình biết Minh Phi lo lắng những vị tiểu thư ăn sung mặc sướng kia sẽ bắt nạt người khác, liền trấn an lòng nàng: “Ta biết các vị tiểu thư Cung gia, trừ Cung nhị tiểu thư nhanh mồm nhanh miệng, hai người còn lại đều rất dễ ở chung, còn biểu muội Trần gia cùng các vị tiểu thư nhà Lưu Thông xử thì ta chưa từng thấy qua. Chỉ là, muội chỉ cần không kiêu ngạo không tự ti, hữu lễ hữu tiết là được. Thích thì nói nhiều mấy câu, không thích thì nói ít đi vài lời, cũng chỉ là nhẩn nại mấy canh giờ mà thôi. Nếu thật sự không thích ở lại, liền hỏi ý kiến Hoa ma ma, Hoa mẹ nhất định có thể giúp ngời chuyện này, đúng không? Hoa ma ma?”

Hoa ma ma đang kéo dài lỗi tai nghe hai người nói chuyện, đột nhiên nghe thấy Đại công tử gọi bà, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt giáo kiểm của Thái Quang Đình, không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng: “Tất nhiên, chút chuyện nhỏ này, nô tỳ vẫn có thể làm được.”

Thái Quang Đình lại nói: “Ma ma, ta cho ngời một đoạn vật liệu may mặc, đợi lát nữa sẽ bảo Kiều Đào lấy cho ngời. Nếu không thích, nhớ bảo người ta nói với ta một tiếng, ta mua cái khác.”

Hoa ma ma kêu một tiếng, luôn miệng nói: “Đại công tử ngại chết nô tỳ rồi. Ba ngày nay đều có thưởng, sao nô tỳ có thể gánh nổi?”

Thái Quang Đình cười nói: “Gánh nổi, gánh nổi, hai người bọn họ không hiểu chuyện, toàn phiền ma ma phải chăm sóc, không nói là một chút đồ này, coi như là đồ để ngời dưỡng lão là được.”

Hoa ma ma đột nhiên yên lặng.

Trong nháy mắt đó, bầu không khí trong phòng rất quý dị, Thái Quang Đình cùng Minh Phi đều cười híp mắt nhìn Hoa ma ma, Hoa ma ma là ngoài ý muốn lại không dám tin tưởng. Tiền đồ của Tam tiểu thư còn chưa biết thế nào, có thể dựa vào vị Đại công tử này một chút? Trong nháy mắt, bà nghĩ tới rất nhiều điều, trong khoảng thời gian ngắn lại không trả lời được.

Minh Ngọc không thể hiểu nổi nhìn mọi người: “Các ngời làm sao vậy?”

Thời cơ lấy lòng tốt như vậy, không bắt được chính là đứnà ngốc. Hoa ma ma “Ồ” một tiếng, cười nói: “Công tử nhân từ. Nô tỳ đi phân phó người làm đồ ăn khuya cho ngài.” Vén áo thi lễ, bà thật sự ra cửa phân phó tiểu nha đầu đi làm. Phân phó xong, lại tìm một cái cơ gọi Mai từ lại.

Thái Quang Đình phân phó Kiều Đào: “Lấy sách ta cho tiểu thư ra.”

Kiều Đào bung ra một chiếc hộp vuông vắn. Minh Phi mở ra xem, ngậy ngời, bên trong đầy tiền đồng cùng tiền hào bằng bạc.

“Biết muội cần tiền, ta cố ý lấy ra cho muội. Cần thì cứ dùng, không cần tiết kiệm giúp ca ca.” Thái Quang Đình đóng kỹ cái hộp, đẩy tới trước mặt Minh Phi: “Không nên làm kinh động tới Minh Ngọc, cẩn thận người khác nói muội tham lam mà chiếm hết tiền tiêu vật của tiểu muội muội nhà mình.”

Minh Phi dùng sức trợn mắt nhìn Kiều Đào một cái, có chút xấu hổ sờ lỗ mũi một cái: “Ca ca, tiền ở đâu ra? Ngời ra ngoài cũng phải cần tiền, không thể đưa hết cho muội. Muội cũng sẽ không cho Minh Ngọc biết là được.”

Thái Quang Đình cười nói: “Muội đừng lo lắng, ta có đồ cưới mẫu thân lưu lại.”

Đồ cưới của Trương thị? Minh Phi đột nhiên có hứng thú. Trong ba năm Nhị di nương cầm quyền, Thái Quang Đình chẳng những còn sống từ trong tay Nhị di nương, mà còn bảo vệ được đồ cưới của Trương thị? Độ khó cũng quá cao rồi? Di*end^anl&e#quY5d%on

Thái Quang Đình thờ dài. Kiều Đào rất có ánh mắt mà viện có đưa Hi Phúc tới phòng Minh Ngọc chơi. Lúc này, Thái Quang Đình mới nói: “Đồ cưới mẫu thân lưu lại không coi là nhiều, nhưng cũng không hề ít, dù gì cũng vẫn có thể mua thêm một phần đồ cưới tốt cho muội và Minh Ngọc.”

Đồ cưới của mẫu thân thường để lại cho nhi tử cùng nhi tức phụ (con dâu), Thái Quang Đình tỏ thái độ như vậy, Minh Phi không thể không cảm động: “Nhưng đó là đồ của ngời.”

Thái Quang Đình cười nhẹ một tiếng: “Nếu ta thi đậu công danh, cái gì cũng không thiếu!”

Thật đúng là một tiểu tử có khí phách.

Minh Phi tán thưởng cười: “Ta rất bội phục ca ca, chẳng những bảo vệ được đồ cưới của mẫu thân, thông qua bài kiểm tra năng lực từ lần đầu tiên, còn có thể tính toán chu đáo như vậy cho muội cùng Minh Ngọc.”

Thái Quang Đình cười ha ha: “Thật ra thì cũng không hoàn toàn dựa vào ta. Ngời đã từng gặp bà bác (bác gái của cha) chưa?” Thấy Minh Phi có chút hồ đồ, liền nhắc nhở nàng: “Chính là người hơn 50 tuổi, tóc đã bạc trắng, vừa cao lại mập, nhìn cũng rất nghiêm nghị đó.”

Hần vừa nói như vậy, Minh Phi liền hiểu. Người hần nói tới chính là phu nhân gia chủ Thái gia, Phan thị. Khi Minh Nhã xuất giá, nàng đã từng thấy vị phu nhân kia vài lần, chỉ nhớ rõ khí thế của nữ nhân kia rất mạnh, còn có một đôi mắt sắc bén, cách đối xử với nàng cũng không có gì đặc biệt khác thường.

“Nhà cậu cách đây quá xa, ông ngoại cùng bà ngoại lại đều đã qua đời, không thể trông cậy. Trước khi qua đời, mẫu thân đã từng giao đồ cưới cho bà bác trước mặt mọi người, nói rõ tương lai ta thành thân liền giao trả cho ta. Lúc ấy tổ mẫu cùng phụ thân đều cảm thấy rất mất thể diện, rất tức giận... Nhưng bà bác nói, trong luật pháp viết, đồ cưới của nữ tử vốn chính là để lại cho nhi tử, ngoài ra, bất cứ ai cũng không được động vào, cứ như vậy ép xuống đờn mọi chuyện. Sau khi tổ mẫu chết, khi tới phúng viếng, nàng đã nói với người kia rằng, nếu như người kia có thể chăm sóc tốt cho người trong

nhà, hiền lương thực đức, coi như cho dù phụ thân không đồng ý, nàng cũng sẽ động viên người trong tộc ủng hộ người kia phù chính, lại thường xuyên phải người tới xem ta cùng Minh Ngọc, Minh Bội cùng Quang Chính cũng dính vào chuyện này. Nhưng thời hạn để tang tổ mẫu vừa mới hết, nàng liền tự mình tới cửa Trần phủ làm mai.”

Hắn có thể thuận lợi sống sót là dựa vào lực lượng trong tộc, khiến Nhị di nương không thể không cố kỵ. Cũng chính bởi vì Nhị di nương bị cản trở, cho nên mới có thể đồ toàn bộ tức giận cùng thù hận lên người Minh Phi vốn không có ai thêm đề ý.

Thái Quang Đình miêu tả rõ ràng lời nói của vị phu nhân gia chủ, cuối cùng tổng kết: “Từ nửa năm trước, bà bác đã bắt đầu cho ta tiền, cho nên ta mới có tiền cho muội. Nàng là đại ân nhân của ba huynh muội chúng ta, muội và Minh Ngọc nhất định phải kính trọng nàng giống như đối với tổ mẫu.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Hoa yến (một)

Đình Thái gia được xây dựng dựa theo góc Tây Nam của Thái phủ, nếu muốn bàn về đại khí, thì không đuổi kịp Trần phủ, nếu muốn bàn về tinh xảo thanh tịnh đẹp đẽ, thì không đuổi kịp Cung phủ, chỉ có điều thắng ở hai buổi hoa son trà Thiên Diệp vô cùng trân quý.

Hoa son trà Thiên Diệp này không giống với hoa son trà bình thường, cây cao mười trượng, lớn như một cái đình, đóa hoa to cỡ miệng bát, được từ bảy mươi đến hơn một trăm ba mươi cánh hoa sắp hàng thành mười chín đến hai mươi ba vòng, trình tự rõ ràng, sắp hàng tự động, hơn nửa màu sắc lại như ánh bình minh, mùi thơm thoang thoảng, phiến lá xanh biếc bóng loáng, có vẻ hết sức ung dung hoa quý, hết sức hiếm lạ. Bởi vì xinh đẹp hiếm có, hàng năm đều có mấy người tao nhã như vậy sẽ đến Thái gia ngắm hoa ngắm thơ.

Ngày trước, Trương thị không thích mở yến thưởng hoa gì đó, nhưng Trần thị lại rất thích làm chuyện này, bởi vì, chỉ vì đây là cách tốt nhất để có quan hệ tốt với các nữ nhân và hỏi thăm tin tức.

Đình thị hồ không lớn, bên trong chỉ có thể bày một bàn, cứ như vậy bị các phu nhân chiếm lấy rồi, chỗ các tiểu thư ngồi được chọn dưới tàng cây anh đào già cách đình hai trượng. Lúc này cây anh đào đang nở hoa, khắp tàn đầy đều giống như năm tuyết, gió vừa thổi, cánh hoa anh đào bay xuống theo gió, cũng có mấy phân ý cảnh ở bên trong.

Bởi vì Minh Ngọc bị tiêu chảy không thể ra bữa tiệc, Minh Phi đi trễ mấy bước, xa xa quét mắt một lần, không thấy trưởng tôn Trần gia trong truyền thuyết. Trần thị đang cười tủm tỉm nói chuyện với mấy vị phu nhân quen mặt, ngoài dự liệu của nàng, Nhị Di Nương mấy ngày nay vẫn cáo ốm không ra thể nhưng đang cùng Tam di nương, Tứ di nương đứng sau lưng Trần thị đảm đương chức trách nha hoàn.

Nhị Di Nương mất tinh, là người đầu tiên nhìn thấy Minh Phi, cười nói: “Tam Tiểu Thư tới rồi? Lục Tiểu Thư khá hơn chút nào không?”

Minh Phi vội vàng cười tiến lên hành lễ chào hỏi với mọi người, mọi người đều quan tâm hỏi: “Lục Tiểu Thư ra sao?”

Minh Phi cung kính trả lời: “Làm phiền các vị trưởng bối quan tâm, đêm qua muội ấy bị lạnh nên mới uống thuốc nghỉ ngơi.” Khó mà nói Minh Ngọc bị tiêu chảy, sợ người ta nói nàng là nữ hải tử tham ăn. Mọi người ồn ào rộn rộn biểu lộ quan tâm, không biết có phải do ảo giác hay không, Minh Phi cảm giác Nhị Di Nương nhìn nàng với nụ cười có chút không bình thường. Đợi nàng nhìn lại một cái nữa, Nhị Di Nương đã rũ mắt xuống.

“Mẫu thân, ta đi bên kia chiêu đãi các vị tỷ tỷ.” Minh Phi khua tay cáo lui, Trần thị dặn dò mấy câu rồi để nàng đi qua. Cung Nhị phu nhân nhìn bóng dáng thóa đáng của Minh Phi, giống như lơ đãng nói: “Còn nhỏ tuổi mà đã trầm ổn như thế, thật sự là không tệ. Tuổi mụ bao nhiêu? Đã nghị hôn chưa?”

“Nàng mới mười tuổi thôi, không vội.” Trần thị hàm hàm hồ hồ chuyển đề tài, nói đùa cùng mọi người.

So sánh với một bàn náo nhiệt của người lớn, thì không khí bên bàn nữ hải tử có chút trầm muộn, Minh Tư không xuất hiện, chỉ có một mình Minh Bội nom nóp lo sợ chào hỏi khách. Cơ hội để Minh Bội xuất hiện ở những bữa tiệc này không nhiều lắm, nên không biết nên chiêu đãi khách như thế nào, đang lo lắng đề phòng, thấy Minh Phi tới đây, quả thật tựa như thấy được cứu tinh, vội vàng kéo Minh Phi qua giới thiệu cho mọi người, Minh Phi gật đầu chào hỏi từng người.

Hôm nay tới dự tiệc có tổng cộng năm vị tiểu thư, theo thứ tự là tiểu thư Cung gia Tịnh Thâu mười bốn tuổi, Tịnh Kỳ mười tuổi, Nghiên Bích mười hai tuổi, Lưu Thông Dương gia Tuệ Nương mười lăm tuổi cùng Uyển Nương mười một tuổi. Trước khi xuất môn, tất cả đều được người lớn đặc biệt dặn dò, không được bởi vì lời đồn đãi đó mà xa lánh Minh Phi, có hỏi phải có đáp, thỉnh thoảng cũng sẽ chủ động trò chuyện, nhưng cũng không được cố ý quen thân với Minh Phi.

Thái độ như vậy dĩ nhiên Minh Phi biết rõ, nhưng nàng muốn hết sức lợi dụng cơ hội mà Trần thị đã tạo cho nàng này, nhanh chóng quen thuộc với những người này—— những tiểu thư quan nhỏ này tương lai gả cho người ta, chính là có mạng lưới liên lạc ẩn bên trong, mà nàng vẫn luôn muốn xây dựng cho mình một gia đình nhỏ vào ngày nào đó. Cho nên dù không thể khiến cho họ thích nàng, cũng muốn làm cho họ không ghét nàng.

Các nữ hải tử có thể nói đề tài đơn giản như là nữ công, đồ trang sức ăn mặc, hoặc nhìn tương đối dễ hiểu như thi văn, dưỡng hoa nuôi chim vãn vãn. Lưu Thông phán gia đến từ phương Bắc, không thể so văn chương với phương Nam được, nữ hải tử nhà bọn họ đều không học sách, vì không đề cho

hai vị Lưu Tiểu Thư lúng túng, tất cả mọi người đều có ý thức lược qua thi văn, nói đến nữ công ăn mặc.

Nói đi nói lại sẽ không có đề tài, Minh Phi liền nói đến cách dưỡng hoa.

Nghe nàng nói đạo lý rõ ràng, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đến nỗi Cung Tĩnh Kỳ ngạc nhiên nói: “Thì ra người thật hiểu biết? Ta cho rằng người sống ở nông thôn. Không phải nói người không biết chữ sao? Sao lại nói chuyện văn nhả như vậy?” Nàng chất vấn không che giấu chút nào, Cung Nghiên Bích vội vàng kéo tay áo của nàng một cái, ý bảo nàng thất lễ.

Cung Tĩnh Kỳ vội nói: “Ta không có ý đó, ý tứ của ta đó là, người không có học sẽ không nói chuyện giống như vậy.” Mới nói xong lại bị Cung Tĩnh Du hung ác trừng mắt nhìn một cái, hoảng sợ lập tức che miệng lại quần bách nhìn mọi người.

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Lưu gia Uyển Nương đã đỏ mắt, không phục nói: “Chẳng lẽ không biết chữ thì nói chuyện thô bỉ sao?” Nàng cũng muốn biết chữ, nhưng cha nàng không cho học, nàng có biện pháp gì?

Minh Phi vội lên giảng hòa, gọi Mai Từ ôm Hi Phúc tới cho các nữ hài tử nhìn, Hi Phúc được nuôi đến béo lùn chắc nịch, ngoắt ngoắt cái đuôi liễu mạng lấy lòng mọi người, quả nhiên lấy được một tràng tiếng cười.

Vì đèn bù khuyết điểm mới vừa rồi của mình, Cung Tĩnh Kỳ ra sức nói về chó mèo Cung gia: “Đại ca ta thích nuôi những con chó, con mèo này nhất, con chó Mẫu Đan vẫn còn nhỏ, ở ngoại ô huỳnh ấy có một trang trại nhỏ, bên trong nuôi rất nhiều loại chó lớn hung ác. Nghe nói có một số được mang đến từ ngoại quốc, đứng lên còn cao hơn một nam tử trung niên, thổi hoắc, nước miếng rơi tí tách, ghê tởm chết đi được.”

Lưu Tuệ Nương vỗ nhẹ bàn tay của muội muội dưới bàn an ủi nàng, phối hợp dõng dạc: “Vậy hẳn không sợ hãi. Ta nghe cha ta nói, chó cũng biết nổi điên. Chó càng lớn tính tình càng dữ dằn, dù là người trưởng thành cũng chưa chắc nắm giữ được.”

“Vậy cũng không nhất định, có chó chỉ có tiếng dọa người thôi, thật ra thì tính tình rất ngoan ngoãn.” Cung Tĩnh Kỳ bĩu môi, “Lại nói đại ca ta mới không sợ đấy. Huynh ấy có tay nỏ! Bình thường nuôi hơn hai mươi người đặc biệt dạy chó, có lần một con chó dữ nổi điên thiếu chút nữa đã cắn đứt cổ của một gã sai vặt, hơn mười người không dám tiến lên, chính huynh ấy đã dùng tay nỏ bắn chết con chó dữ đó cứu gã sai vặt kia một mạng! À đúng rồi, các người từng thấy tay nỏ chưa?” Thấy mọi người không nói, nàng hài lòng nói tiếp: “Cũng biết các người chưa từng thấy mà.”

Lưu Tuệ Nương không nói tiếng nào, chỉ rũ mắt xuống, Lưu Uyển Nương vừa đỏ mắt, vừa hằm hừ nhìn chằm chằm Cung Tĩnh Kỳ.

Minh Phi nín cười nói: “Ta cũng chưa từng nhìn thấy, người nghĩ cách để cho chúng ta xem một chút có được hay không?” Lưu Uyển Nương nghe Minh Phi nói cũng chưa từng nhìn thấy, hơi tốt hơn bị chút, hai mắt đang đỏ cũng phai nhạt một chút.

Cung Tĩnh Kỳ hào sảng nói: “Nào có khách khí! Hôm nay đại ca ta cũng tới, nói không chừng trên người huynh ấy cũng mang theo, chờ ta sai người đi hỏi mượn hẳn.” Sau đó lập tức kêu một nha đầu mặt mũi thanh tú đi tìm người.

Lúc này ven đường truyền đến một trận ồn ào, mọi người ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn mười ma ma nha hoàn y phục tươi sáng vây quanh hai phụ nhân trẻ tuổi mặc y phục cao tông, một tiểu công tử áo đỏ và một tiểu cô nương mặc váy màu xanh lá chậm rãi đi tới, Trần thị thân mật thăm thiết nghênh đón.

Không lâu lắm, Tứ di nương cười híp mắt đi tới: “Tam Tiểu Thư, Ngũ Tiểu Thư, phu nhân mời hai người đến làm lễ với hai vị cữu nãi nãi.”

Thì ra là người của Trần phủ tới, Minh Phi vội vàng cáo lỗi với mọi người, đứng dậy để Kiều Đào sửa sang lại y phục cho nàng, nhưng mới vừa quay người lại thiếu chút nữa đụng phải người ta, chính là tiểu công tử áo đỏ và tiểu cô nương áo xanh vừa mới tới đó.

Tiểu công tử áo đỏ khoảng chừng mười một mười hai tuổi, nhướn hai hàng lông mày lên, hất cằm kiêu căng nhìn Minh Phi: “Người chính là Thái tam? Chó Mẫu Đan của người đâu?”

Minh Phi hơi nhíu mày, đứa trẻ không có lễ phép này chính là trưởng tôn của nhà Trần Tri phủ? Trên lý trí, nàng không nên đắc tội với đứa trẻ đáng chết này, nhưng muốn nàng yếu thế với đứa trẻ chết tiệt này ngay trước đám nữ hài tử, nàng lại không muốn, lập tức quay mặt sang một bên kêu Hi Phúc: “Hi Phúc, mau tới đây, có người tìm người chơi đấy.”

Cung Tĩnh Kỳ cười ha ha: “Hi Phúc thật có phúc khí, có một đồng bọn vẫn luôn tưởng nhớ đấy.” Ngu ý, nói là công tử Trần gia này cùng một loại với Hi Phúc đấy.

Sắc mặt đại nha hoàn sau lưng Trần tiểu công tử mặc áo đỏ xanh méc nói: “Công tử, bên này không phải là nơi người ở lại?”

Tiểu cô nương áo xanh khoảng chừng bằng tuổi Minh Phi, trước ngực đeo một vòng cổ anh lạc Bát Bảo vàng ròng, mở một đôi mắt nhỏ dài đầy tình thân cười nói với Trần tiểu công: “Đại ca, Hương Nguyệt tỷ tỷ nói đúng đấy, nơi này là nơi của nữ hài tử, quả thật không phải là chỗ huynh nên tới.”

Câu nói đầu tiên hóa giải lúng túng, đây là một nữ hài tử lạnh lẽo, Minh Phi không khỏi vừa quan sát tỉ mỉ tiểu cô nương đó, vừa đoán nàng chắc là Trần Oánh rất được Trần thị yêu thương mà Hoa ma ma nói. Trần Oánh tự nhiên thanh thản đón nhận ánh mắt của Minh Phi, khẽ mỉm cười.

Trần tiểu công tử cau mày trừng mắt nhìn đại nha hoàn này một cái: “Không cho lăm lăm! Mau rút ngay!” Cũng không quản nha hoàn kia có uất ức hay không, quay đầu lại nhìn Cung Tĩnh Kỳ cười: “Cung nhị, mấy ngày không gặp, trong miệng người lại không mọc ra ngà voi rồi?”

Cung Tĩnh Kỳ gần như muốn tức điên, ngón tay tiểu công tử áo đỏ nói: “Trần Đại! Trong miệng người mới không mọc ra ngà voi! Người còn gọi ta là Cung nhị nữa, về sau ta nhất định cứ gọi người là Trần Đại!”

Trần công tử nghe vậy, cười ha hả, chống nạnh nói: “Ta cứ gọi ngươi là Cung nhị đấy thì sao? Cung nhị! Cung nhị!”

Cung Tịnh Kỳ “Hét lớn” một tiếng nhảy dựng lên, chỉ vào hắn nói: “Ngươi gọi lại một lần nữa xem?”

Cung Tịnh Du gắt gao kéo Cung Tịnh Kỳ: “Sau này muội không muốn ra ngoài cùng nương nữa sao?”

Cung Tịnh Kỳ nhìn chằm chằm Trần công tử, uy hiếp nói: “Ngươi còn gọi lung tung nữa, ta liền đi mời Trần Đại nãi nãi tới chủ trì công đạo! Một nam nhân mà khi dễ nữ hài tử thì coi là gì?”

Trần công tử lập tức cup lông mày xuống, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Hẹp hòi! Ta khi dễ ngươi khi nào?”

Một đám hài tử anh no rồi chuyện! Minh Phi lộ ra nụ cười ngọt ngào đến chết người: “Là đại biểu ca đúng không?”

Trần công tử nhìn nàng một cái: “Đúng, Thái tam, ngươi nhớ cho kỹ, ta là Đại Biểu Ca Trần Chí của ngươi. Về sau khi ta nói với ngươi thì ngươi phải trả lời ta trước, mà không phải nói sang chuyện khác.”

Minh Phi ghen.

Trần công tử tâm tình thật tốt cười ha hả: “Thôi, không đùa ngươi, không gọi ngươi là Thái tam nữa, Tam biểu muội!”

Minh Bội cũng gọi theo một tiếng: “Đại Biểu Ca!”

Trần công tử cũng không thèm nhìn Minh Bội một cái, sải bước đi về phía Mai Từ, ra lệnh: “Đưa nó cho ta!”

Mai Từ hoàn toàn không hỏi ý kiến của Minh Phi, rất tự nhiên giao Hi Phúc cho Trần công tử. Trần công tử ôm Hi Phúc đi thẳng vào vườn, hai đại nha hoàn của hắn thấy thế vội bước theo: “Công tử, ngài muốn đi đâu? Công tử, ngài đừng có chạy lung tung!”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hoa yến (nhị)

Minh Phi hung hăng trừng mắt nhìn Mai Từ một cái, thấp giọng quát: “Còn không mau đi theo đi! Mai Từ ngăn người, vội vàng hành lễ, bước nhanh đuổi theo.”

Minh Phi quay đầu nhìn tiểu cô nương mặc áo màu lục kia phúc phúc thân: “Đây chắc chính là Oánh tỷ tỷ phải không ?”

“Đúng. Ta là Trần Oánh.” Tiểu cô nương kia neho neho mắt cười, dường như quen thuộc mà nắm tay Minh Phi cùng nhau đi lên đình. Minh Phi vội vàng gọi Minh Bội đang bị xem nhẹ bắt kịp.

Trần đại nãi nãi đang giải thích cùng mọi người: “ Phu nhân chúng ta vốn muốn tới, nhưng đúng lúc trong nhà có chút chuyện, nên đành để cho ta nói lời xin lỗi cùng các vị!”

Tất cả mọi người đều nói không có việc gì, không cần khách khí. Trần thị nhìn Cung nhị phu nhân với vẻ xin lỗi, trên mặt Cung nhị phu nhân vẫn cười, nhưng nụ cười cũng đã cứng ngắc, trong mắt lại càng là một chút ý cười cũng không có. Năm ngàn lượng bạc mua một hội Thuồng Hoa, đợi bao lâu, không thấy chính chủ, chỉ đến ba bốn cái tiểu chủ không thể nào làm chủ, thật sự coi như bạc của nàng là tặng à? Nếu không có sự ân cần của Trần thị, nàng đã sớm bỏ đi rồi.

Trần thị cười cười khoi mào câu chuyện: “Vi sao mọi người tới trễ? Làm hại mọi người cùng chờ lâu như vậy, hai người đều phải phạt một ly rượu!” Tam di nương sớm cực có ánh mắt rót đầy hai ly rượu Kim Hoa, lần lượt đưa cho hai vị thiếu nãi nãi Trần gia: “Mời hai vị nãi nãi uống cạn chén này.”

Trần đại nãi nãi cười với Trần thị: “Gã người rồi vẫn vui đùa như vậy, chỉ nhớ chuốc ta và chị dâu muội rượu, sớm biết thế lúc trước lúc ở nhà không nên bỏ qua muội!”

Trần thị cầm lấy rượu đi rót cho nàng: “Quá thời hạn là xoá bỏ! Tỷ uống chén này trước rồi nói!” Mọi người ồn ào một trận, nhìn Trần đại nãi nãi và Trần Tam nãi nãi uống rượu một giọt không còn thừa mới buông tha hai người.

Trần đại nãi nãi mặt đỏ như thoa phấn hỏi: “Các tiểu cô nương đâu rồi? Làm sao không thấy? Ta mang lễ vật cho cho các nàng, mau gọi các nàng ra nhận đi.”

Minh Phi cùng Minh Bội đứng ở bên ngoài đình chờ nghe thấy tiếng vội vàng tiến lên hành lễ: “Đại cữu mẫu vạn phúc, tam cữu mẫu vạn phúc.”

Trần đại nãi nãi cùng Trần Tam nãi nãi nắm tay Minh Phi, Minh Bội nói vài câu khen ngợi, Trần đại nãi nãi lệnh cho nha hoàn đứng sau lấy ra một cái hộp lớn tới: “Là cung hoa lụa kiểu dáng mới nhất ở kinh thành, mỗi người lấy hai mảnh đi.”

Minh Phi cùng Minh Bội lại hành lễ với các phu nhân đang ngồi, Trần thị cười dắt Trần Oánh giới thiệu cho Minh Phi, Minh Bội: “Đây là tỷ tỷ nhà tam cữu cữu các con, ở trong nhà đứng thứ hai, đều lớn hơn các con, đều gọi Oánh tỷ tỷ đi. Các con chơi cùng nhau nhé.”

Trần đại nãi nãi lúc này mới nhớ không thấy con trai bảo bối của nàng, “Trí ca nhi đâu rồi? Làm sao nháy mắt đã không thấy bóng dáng nó rồi hả?”

Trần Oánh cười nói: “Đại bá mẫu, huynh ấy vừa tới đã đi tới chỗ con cho Mẫu Đan kia rồi, cướp chó từ trong lòng người ta mang đi ra vườn rồi.”

Trần đại nãi nãi nhất thời mặt trầm xuống: “Nghiệt súc này! Đi bắt nó mang về cho ta! Càng lớn càng kỳ cục rồi!”

Trần Tam nãi nãi trừng mắt nhìn Trần Oánh một cái, cười nói: “Đại tẩu, Trí ca nhi tính tình trước giờ luôn thẳng thắn, tẩu cũng không phải không biết.”

“Một con chó mà thôi.” Trần thị vội hỏi: “Cũng không phải đại sự gì đáng âm ỉ như vậy, uống rượu uống rượu đi.” Quay đầu gọi Ngọc Bàn nhanh đi tìm, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng Trần Trí.

Có Trần thị điều tiết không khí, mọi người nhanh chóng lại cười thành một đoàn. Trần đại nãi nãi cười nói một tin tức: “Các người đoán xem hôm nay vì sao ta đến chậm? Chỉ vì ta nghe được một việc, chưa được chứng thực rõ ràng, trong lòng ngứa, cho nên cố ý biết rõ ràng tới nói cho các người nghe.”

Mọi người đều lấy làm tò mò: “Nói mau, không cần như!” Liên ngay cả Cung nhị phu nhân tâm tình trầm trọng không tốt cũng có hứng thú, cười chỉ vào Trần đại nãi nãi: “Mỗi nơi có muối, luôn luôn không thiếu nào nhiệt.”

“Bà bà ta chẳng phải thường xuyên mắng ta nói nhiều?” Trần đại nãi nãi cười nói, “Nói là đúng là Thái hậu nương nương phượng thể có bệnh nhẹ, trong cung dân Hoàng bang tới cả nước, muốn cầu danh y. Thánh Thượng chỉ hiểu, nếu trị lành được phượng thể, không thiếu được phong quan tấn tước, phong ban thưởng vô số. Cũng không biết là ai dám tiếp Hoàng bang này, là ai lại có cái phúc khí kia?”

Cung nhị phu nhân nói: “Thiên hạ danh y vô số, người ta đều không học y, dù sao hẳn không phải là chúng ta rồi.”

Trần đại nãi nãi nhanh mồm nhanh miệng “Chính là ở đây! Nếu là lúc trước, chuyện này cũng không coi là hiếm lạ gì, mấu chốt là có người tiến cử với triều đình một vị thần y tên là Thủ Chân Từ, giờ đang khắp nơi tìm kiếm ở Thủy thành phủ chúng ta đây.”

Trần thị nói: “Thủ Chân Từ cái tên này, làm sao nghe như là tên một vị tiên trưởng? Là người phủ Thủy thành chúng ta à?”

Trần đại nãi nãi cười nói: “Đúng là như thế! Chẳng qua là vị đạo sĩ thôi mà? Đáng tiếc lại không ai Thủ Chân Từ này tới cùng là ai a. Mọi người đều nói hẳn tám chín mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, rất có khả năng đã mọc cánh thành tiên rồi.”

Cung nhị phu nhân tròn mắt xoay xoay, bụng ly rượu lên nói: “Không nói cái này nữa, để cho nam nhân bọn họ đi lo lắng đi. Khó khăn mới ra ngoài, còn không bằng uống đến vui mừng rồi trở về?” Trong lòng lại khẩn trương nghĩ cách tìm được vị Thủ Chân Từ này trước những người khác.

Minh Phi nghe được âm thầm buồn cười, cái gì tám chín mươi tuổi mọc cánh thành tiên, cho dù là muốn xuất tiên, cũng không nhanh như vậy đi? Có điều nếu Thái Quốc Đổng mà tìm được người này, nói không chừng thật sự có khả năng thăng quan rồi. Nàng lúi kéo Trần Oánh qua đi bên cạnh, mở hòm cho tiểu thư hai nhà Cung, Lưu chọn lựa cung hoa: “Một chút tâm ý của đại cữu mẫu ta, mấy vị tỷ tỷ mỗi người chọn hai mảnh đi.” Nhóm con gái đang chọn cung hoa, Cung Nghiên Bích đột nhiên đứng lên cung kính nói: “Ca ca.”

Hóa ra là Thái Quang Đình mang theo ba nam hài tử đi tới, trong đó có một người giống như chính là Cung Viễn Hòa, hai người khác Minh Phi không biết. Đang lúc phỏng đoán, Cung Tịnh Kỳ chỉ vào một nam hài tử ước chừng mười mấy tuổi sắc mặt hồng nhuận, béo lùn chắc nịch, mặc áo đơn cổ tròn màu tím nói: “Đây là Trật đệ nhà ta.” Cung Viễn Trật tự nhiên thanh thần ôm quyền vãn an về phía nhóm nữ hài tử trong bữa tiệc.

Mà Minh Bội lại gọi thiếu niên áo đơn màu xám khuôn mặt trắng trẻo, có đôi mắt phượng dài kia là “Tam ca”. Minh Phi bất động thanh sắc nhìn thiếu niên này, quả nhiên, cặp kia mắt xếch kia chẳng phải chính là giống y như Nhị Di Nương cùng Minh Tư sao? Đúng là Thái Quang Nghi được Thái Quốc Đổng coi là thành thật chất phác.

So sánh với Cung Viễn Chiêu tự nhiên thanh thần, trên mặt Thái Quang Nghi lại lộ vẻ khó xử vô cùng, mặt cùng lỗ tai đều đỏ, cúi đầu hành lễ với mọi người, từ đầu tới cuối không nói gì. Nếu như Minh Phi không biết hẳn ở sự kiện của Minh Ngọc sắm vai một nhân vật như thế nào, nàng nhất định cũng cho rằng đây là một thiếu niên thiện lương.

Hôm nay Cung Viễn Hòa mặc bộ quần áo màu đỏ, thắt đai lưng gấm màu đen khảm ngọc, mặc dù gầy, nhưng lại có cảm giác phong lưu phú quý. Hắn cười hi hi nói: “Ta đứng xa nhìn là màu sắc rực rỡ, lại gần xem vẫn là rực rỡ sắc màu.”

Nữ hài tử Cung gia nghe quen điển ngôn điển ngữ của hắn, không có cảm giác gì, hai vị tiểu thư Lưu gia lại xấu hổ đến mặt đỏ bừng, đặc biệt Lưu Tuệ nương, mặt đỏ được giống như rì máu.

Cung Tịnh Kỳ tiến lên cuốn lấy Cung Viễn Hòa: “Ca ca, cung tay đâu?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Cũng thật có đệ nghĩ ra, tự dưng ta mang theo cung tay làm cái gì! Muốn xem sau này cũng còn có cơ hội?”

Cung Tịnh Kỳ lôi kéo tay áo của hắn túm túm “Đệ mặc kệ, đệ vừa mới khoe khoang cùng các muội ấy, huynh không được làm đệ mất mặt!”

Cung Viễn Hòa thở dài: “Thật sự là không có cách nào với đệ. Được, để huynh bảo người đi lấy, đại khái nửa canh giờ là quay lại rồi.”

Thái Quang Đình thấy hai vị tiểu thư Lưu gia không được tự nhiên, nói: “Chúng ta không xem nào nhiệt cùng các muội ấy nữa, đi vào trong viện đi dạo thôi.”

Cung Viễn Trật cùng Thái Quang Nghi đều đã trả lời, chỉ có Cung Viễn Hòa hỏi: “Minh Ngọc à? Tay muội ấy đã khỏi chưa, ta chuẩn bị con chó con cho muội ấy rồi, chỉ chờ muội ấy chọn thôi.” D/d lẽ quý đôn. Lời này hỏi Minh Phi.

Minh Phi cười nói: “Muội ấy bị phong hàn, đại phu không cho ra ngoài bị gió lạnh.”

Cung Viễn Hòa nói: “Hóa ra là vậy, thế chờ muội ấy khá lên, huynh sẽ sai người đưa tới.” Ánh mắt của hắn dừng ở trên mặt của Minh Phi, biểu tình cực kỳ cô quái. Minh Phi rất nhanh đã hiểu hắn đang nhìn cái gì, dường như nàng phải cố hết sức để thu lại nụ cười bên miệng, bởi vì răng nanh của nàng đã thay gần nửa năm cũng không mọc lại, khi cười là lộ ra một cái lỗ.

Thái Quang Đình kéo Cung Viễn Hòa đi: “Cứ đứng ở chỗ này làm cái gì? Chỉ sợ người khác càng tự tại hơn người!”

Cung Viễn Hòa sờ sờ cái mũi, cười đến phong tình vạn chủng với mọi người, lúc này mới lười biếng mà đi theo đám người Thái Quang Đình. Lưu Tuệ nương nhanh chóng nhìn theo bóng lưng tuấn lãng của hắn liếc mắt một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, lần này ngay cả lỗ tai cũng đã đỏ ửng rồi.

“Cứ như vậy nói chuyện, ăn ăn uống uống, thật sự là nhàm chán.” Cung Nhu Du không kiên nhẫn lấy tay chống cằm, “Minh Phi, nhà các người có gì thú vị không? Tỷ như đánh đu chẳng hạn.”

Minh Phi thật đúng là bị hỏi ngơ ngác rồi, nàng mới vừa trở về, làm sao biết những thứ này?

Vẫn lại là một đại nha hoàn tên là Thúy Tụ đứng đằng sau Minh Bộ cười nói: “Hôm nay thời tiết quang đăng, lại có có, không bằng các tiểu thư đi thả diều đi. Trong phủ chúng ta có mấy chiếc diều, là từ phương Bắc tới, cực kì tinh xảo, lại bay cực cao.”

Cung Nhu Du vừa nghe, đã nhảy dựng lên “Thật sao? Ta đi hỏi thăm thăm Thái gia mượn diều thôi.”

Trần thị nghe nói nhóm nữ hài từ muốn đi thả diều, cực kỳ không vừa ý, hôm nay nhiều người phức tạp, lại không biết Nhị Di Nương cuối cùng muốn làm cái gì, nàng chỉ có thể canh phòng nghiêm ngặt, để toàn bộ ở ngay trước mắt để có thể không chế được.

Nhóm nữ hài từ muốn đi thả diều, không thể không có người đi theo, chẳng phải lại phải phân chia nhân thủ? Mà vốn nhân thủ là không đủ.

Đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, chợt nghe Nhị Di Nương nở nụ cười nói một tiếng, tỏ cáo kẻ tội, nói: “Điều đúng là có, nhưng trong phủ chúng ta không có chỗ chơi diều mà.”

Từ di nương luôn đối nghịch cùng Nhị Di Nương, lập tức phản bác: “Ai bảo không có? Trước kia chẳng phải đại tiểu thư thả ngay bên hồ à?” Lại cười cười với Trần thị “Phu nhân, nơi đó có khoảng đất trống, cây cối cũng thấp bé thưa thớt, đúng là chỗ tốt để thả diều.” Truyện chỉ đăng tải trên diễn đàn LQĐ.

Nhị Di Nương nhìn nàng liếc mắt một cái: “Nơi đó núi đá lởm chởm... Chỗ lại không lớn, các tiểu thư lại nhiều, khó tránh khỏi không chạy được...”

Vì sao Nhị Di Nương tìm mọi cách cản trở? Là thật sự có quý hay là cố ý làm vậy? Trần thị hơi chút suy nghĩ xong đã có chủ ý, cười với Cung Tĩnh Kỳ nói: “Đã có chỗ, thì đi thử xem đi, nếu là chơi không vui cũng đừng oán thím...” Lại chỉ sắp xếp Tam di nương cùng Hoa bà tử phụ trách chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Ngoài ý muốn (một)

Số lượng diều không đủ. Minh Phi nhường nhịn đứng ở một bên nhìn mọi người vui đùa, câu được câu không tán gẫu với Tam Di Nương.

Tam Di Nương nhìn cánh diều màu sắc tươi đẹp trên trời, thở dài nói: “Lúc Đại tiểu thư còn chưa lấy chồng, những cánh diều này là cừu cừu ruột thịt của ngài Trương đại nhân mang từ phương Bắc tới. Nghe nói là người làm được xưng là đệ nhất thiên hạ, diều nhỏ muốn mua cũng vài lượng bạc một cái, diều lớn thì phải mấy chục lượng bạc, đã nhiều năm như vậy mà vẫn tươi đẹp như cũ.”

Minh Phi cười nhẹ một tiếng: “Thật may là hôm nay lấy bọn chúng ra, bằng không những thứ đồ tốt này cứ mai một tại một nhà kho không thấy được mặt trời, chẳng phải là lãng phí một cách vô ích sao?”

Tam Di Nương kỳ quái nhìn nàng một cái, Minh Phi làm bộ như không hiểu. Là vật cũ của Trương thị lưu lại thì thế nào? Thứ nhất nàng đối với Trương thị không có cảm tình gì, thứ hai nàng không cho là nàng là có thể lưu lại mấy thứ nhỏ nhặt này. So sánh với mấy con diều này, nàng cảm thấy hứng thú

với vị Trương đại nhân nghe nói là đã rời đi rất xa hơn.

Tam Di Nương là một người thông minh, rất nhanh chuyện đổi đề tài: “Tam Tiểu Thư nên đến cùng chơi đùa với các tiểu thư. Tuy là nữ hài tử cần phải nhận lịch sự hào phóng là đúng, nhưng hoạt bát chút cũng rất làm người khác ưa thích. Lão gia ưa thích đứa bé hoạt bát xuất chúng một chút, Tứ Tiểu Thư nên hướng tới hoạt bát xuất chúng.”

Nguy là Minh Tư lấy được sự yêu thích của Thái Quốc Đống, nguyên nhân chính là vì nàng ta là một đứa bé hoạt bát xuất chúng. Minh Phi kinh ngạc nhìn về phía Tam Di Nương, đây là lần đầu tiên Tam Di Nương tỏ vẻ lấy lòng nàng rõ ràng đến vậy.

Tam Di Nương khẽ mỉm cười: “Đêm hôm qua, lão gia cùng ta có khách lệ Tam Tiểu Thư ấy. Ý Tú viện thật ra là một địa phương rất tốt.”

Chỉ một câu nói thế này thôi đã truyền rất nhiều tin tức cho Minh Phi. Tin tức từ bên ngoài đến thường chính xác hơn, Trần thị chưa bao giờ trực tiếp nói cho nàng biết Thái Quốc Đống nghĩ như thế nào như thế này, sẽ chỉ bảo nàng cố gắng, bảo nàng nghe lời. Nghĩ đến việc này, Minh Phi trịnh trọng nói với Tam Di Nương: “Ca ca luôn nói với ta di nương là một người có lòng nhiệt tình, bảo ta có chuyện thì xin di nương giúp đỡ thêm.”

Tam Di Nương khẽ mỉm cười: “Chỉ sợ chúng ta đàn, không thể giúp chiếu cố Đại công tử cùng Tam Tiểu Thư được.” Trong miệng nói toàn lời khiêm nhượng, trong con người lại lộ ra vẻ hết sức vui mừng. Cũng chỉ trong khoảnh khắc, giữa hai bên lại nhiều thêm một loại ẩn ý không nói thành lời.

Bên kia Cung Tịnh Kỳ cười lớn lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Minh Phi mau tới đây, hai ta cùng nhau bắn! Chớ nên còn nhỏ tuổi mà giống như một tiểu lão thái bà đứng mãi không động đậy.”

Minh Phi nhìn hàm răng lóe sáng của Cung Tịnh Kỳ, buồn bực sờ sờ cái răng khuyết mãi cũng không chịu dài ra của mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là thiếu calcium?

Cung Tịnh Chính cười đến vui mừng, Lưu Uyển Nương kêu lên một tiếng: “Dây của người quấn vào dây của ra!” Nghiễm nhiên lại là bộ dáng đùa bỡn khốc nhè.

Cung Tịnh Kỳ không nhận được khế cau mày, cẩn thận tháo điều tận lực tháo dây, ai ngờ nhẹ nhàng kéo ra, dây kia lại đứt mất, không khỏi cả giận nói: “Dây gì thế này, vô dụng như vậy!”

Nhìn điều bay đi xa, rốt cuộc Lưu Uyển Nương không nhận được nhỏ giọng khóc, nàng lúc trước đã cảm thấy Cung Tịnh Kỳ một mực khi dễ nàng, giờ phút này càng cảm thấy rõ ràng, ngay cả khi tất cả mọi người nói đem điều của mình đến cho nàng chọn, nàng cũng không đồng ý, chỉ lo khóc. Cung Tịnh Du cũng muốn Cung Tịnh Kỳ mau xin lỗi nàng ấy, tính khí của Cung Tịnh Kỳ cũng nổi lên, không chịu, quệt mồm:

“Ta cũng không phải là cô ý, đã tìm cách rồi, dây này đã đứt ta có biện pháp gì nữa? Đều đã nói với nàng rồi, thế mà vẫn còn khóc. Chưa từng gặp người nào hẹp hòi nhỏ mọn như vậy, ta không xin lỗi!”

Thái độ của Cung Tịnh Kỳ hoàn toàn chọc giận Lưu Uyển Nương, Lưu Uyển Nương nhào vào lòng Lưu Tuệ Nương khóc lớn lên, nháo phải về nhà.

Mọi người nói một đồng lời hữu ích, Lưu Uyển Nương cũng chỉ là gặt gao chôn đầu mình trong ngực Lưu Tuệ Nương, không chịu ngẩng đầu lên. Minh Phi nghĩ tới nàng ấy có phải là hối hận, xấu hổ rồi hay không, liền cười kéo tay của nàng, bắc cho nàng một bậc thang đi xuống:

“Điều này có gì hay đâu mà chơi? Chúng ta không chơi cùng các nàng, hai ta qua bên kia dưới tàng cây nhật đa chơi như thế nào?” Nói rồi lại nháy mắt với mọi người. Mọi người hiểu ý, cũng chạy đến đối diện chơi, Cung Tịnh Du kiên quyết không chịu động cũng bị Cung Tịnh Kỳ lôi đi.

Minh Phi đưa tay đi kéo Lưu Uyển Nương: “Họ đều đi hết rồi đây. Chúng ta lau mặt trước đi, có được hay không?”

Tam Di Nương vội nói: “Viện của ta cách nơi này không xa, không bằng đi đến chỗ của ta rửa mặt chải đầu như thế nào?” Lại nói với Minh Phi: “Để cho ta dẫn hai vị tiểu thư đi, Tam Tiểu Thư ở chỗ này cùng với những người khác được không?”

Tất cả đều đi đúng là không tốt, Minh Phi đáp, dặn dò Lưu Tuệ Nương: “Ta liền ở nơi này chờ các người. Rửa mặt xong cứ tới đây ba người chúng ta nhật đa chơi.”

Lưu Tuệ Nương ngượng ngùng nói: “Tìm thêm phiên toái cho phủ rồi.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Tỷ tỷ đừng nói như vậy, nếu ta đến phủ của tỷ không phải cũng như thế sao.”

Thật dễ dàng đuổi hai vị tiểu thư Lưu gia đi, Hoa ma ma thấy gương mặt Minh Phi lộ vẻ mệt mỏi, liền cầm tấm khăn tìm chỗ có bóng mát lại sạch sẽ mà trải, mời Minh Phi nghỉ một lát: “Bộ dáng như vậy thế nào cũng tốn một hai canh giờ. Đêm qua vì Lục Tiểu Thư đã không ngủ ngon, hôm nay còn phải chào hỏi khách nhân, xem ngài mệt thế nào, mau tới đây nghỉ một lát.”

Minh Phi theo lời ngồi xuống, nói: “Bên kia tuy có nhũ mẫu của Minh Bội trông, nhưng không có người cho ta yên tâm, ma ma đi sang nhìn chăm chăm, không để họ trượt chân rơi xuống nước hoặc là ngã trúng cái gì.”

Hoa ma ma có chút do dự: “Nô tỳ đi thì không ai phục vụ ngài.”

Minh Phi chỉ vào tiểu nha đầu Tiểu Lý xách theo trà nước bánh ngọt bên cạnh, cười nói: “Nàng cũng không phải là người à? Ta có thể chiếu cố mình, ma ma mau qua đó, ta sẽ không đi loạn, chỉ chờ Tam Di Nương bọn họ ra ngoài, chúng ta liền đi qua tìm các người.”

Hoa ma ma nghĩ tới lúc này là giữa ban ngày, khắp nơi đều là người, huống chi bà cũng sẽ không đi bao xa, liền dặn dò tiểu nha đầu kia mấy câu, tự mình đi trông chừng các vị tiểu thư cảnh vàng lá ngọc.

Minh Phi mới vừa ngồi không bao lâu, một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi mặc áo xanh chạy tới vội vã chào một cái, cười nói: “Tam Tiểu Thư, Hoa ma ma bảo Tiểu Lý đưa nước trà sang, nô tỳ tới phục vụ ngài. Nô tỳ gọi là Tiểu Ngư.”

“Nàng gọi Tiểu Lý, người tên là Tiểu Ngư, tên này là ai đặt cho hay sao?” Minh Phi cười cợt đôi câu, cũng không nghĩ nhiều, dang tay liền bảo Tiểu Lý rời đi.

Tiểu Lý mới vừa đi không lâu, Minh Phi nghe thấy một tiếng nước chảy từ phía sau núi giả do đá Thái Hồ xếp thành truyền tới tiếng gì đó giống như là vật nặng rơi vào trong nước. Liền hỏi Tiểu Ngư: “Người có nghe được tiếng nước chảy hay không?”

“Nghe ạ.” Tiểu Ngư cung kính trả lời.

“Hình như là cái gì rơi vào trong nước rồi.” Minh Phi nói: “Người đi qua nhìn một chút.”

Tiểu Ngư rất nhanh trở lại: “Chẳng có cái gì cả, ước chừng là tảng đá rơi vào trong nước rồi.” Lời còn chưa dứt, lại có thêm một tiếng nước động.

“Đá Thái Hồ này thường rơi vào trong nước sao?” Minh Phi có chút kỳ quái.

Tiểu Ngư không chút hoang mang mà nói: “Đồng đá Thái Hồ chất thành núi giả này cũng quá lâu rồi, có nhiều chỗ khó tránh khỏi có hơi lỏng, thỉnh thoảng cũng có vài mảnh đá nhỏ rơi vào trong nước đi. Mấy ngày này quản gia còn nói muốn tu sửa hết cả đấy.”

Tiếp đó lại là mấy tiếng tiếng nước động, còn lớn hơn rất nhiều so với tiếng động trước kia.

Minh Phi có chút ngồi không yên, đứng dậy: “Chúng ta đi qua nhìn một chút.”

Tiểu nha đầu cong cong người: “Đường không dễ đi, ngài cẩn thận dưới chân.”

Từ nơi này đến mép nước, phải đi qua tòa núi giả do đá Thái Hồ xếp thành, đường hơi gập ghềnh

Minh Phi đi trước, tiểu nha đầu kia theo phía sau. Ước chừng lúc đi tới chừng mười mấy bước, một nguồn sức mạnh đột nhiên vọt tới chỗ eo của Minh Phi, Minh Phi đứng không vững, gắng gượng lao về phía trước, trước mặt chính là một khối đá tảng bén nhọn. Cơ hồ là bản năng, Minh Phi nhanh chóng ôm lấy đầu, lấy một tư thế chặt vật nhất mà té xuống, lại hạn chế tới đa thương tổn mà che lấy mặt mình.

Chính là ngay trong nháy mắt khi té xuống kia, nàng nhìn thấy không xa từ một góc đá Thái Hồ có một bóng áo đỏ thẩm nhãn nhúm lènh bènh trên mặt nước.

Cùng lúc đó, Tiểu Ngư vừa hướng về phía Minh Phi nhào qua, vừa hô to lên: “Không tốt rồi, Tam Tiểu Thư đem”

Có lúc, chiêu đơn giản nhất trực tiếp nhất chính là sát chiêu lợi hại nhất.

“Tam Tiểu Thư đem” Đem cái gì? Minh Phi không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng là rất rõ ràng không phải chuyện tốt. Sợ hãi mãnh liệt cùng ý thức được nguy cơ ý khiến Minh Phi quên mất đau đớn như hỏa thiêu trên người. Trên người của nàng phát ra một loại lực lượng khổng lồ, loại lực lượng này giúp nàng nhảy lên trong nháy mắt, lồi theo cả Tiểu Ngư cao hơn nàng cả cái đầu té nhào xuống đất. Không đợi Tiểu Ngư phản ứng kịp, đầu gối của nàng liền chĩa vào cổ của Tiểu Ngư, tay liền che miệng Tiểu Ngư, nàng muốn kêu, rồi lại sợ hô đến kẻ xấu.

Tiểu Ngư liều mạng giùng giàng, một đôi mắt mở thật lớn, gắt gao nhìn Minh Phi. Rốt cuộc nàng ta cũng lớn hơn Minh Phi vài tuổi, thân cao thể tráng, rất nhanh Minh Phi đã cảm thấy mình áp chế không nổi nàng ta. Vết thương trên đầu gối vỡ cũng đau đớn, ở trong nước không có người biết là ai, lại càng không biết chung quanh có những người nào, còn có chính là chuyện gì đang chờ đợi nàng. Minh Phi đột nhiên cảm thấy nóng nảy cùng sợ hãi trước nay chưa từng có, đó là một loại bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng biết rõ trước mặt là hổ lửa bấy rập, nhưng lại không thể không tro mắt đi về phía trước! Nàng không muốn kết thúc như vậy! Minh Phi gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Ngư, trở tay từ trên đầu nhanh chóng túm lấy một cây cây trâm, giơ lên thật cao so với ánh mắt của Tiểu Ngư, trong đôi mắt của Tiểu Ngư thể hiện nỗi sợ hãi mãnh liệt, sợ hãi nhìn Minh Phi, sau đó hiện ra cầu khẩn.

Tay Minh Phi giơ lên cao cao, nhưng đối mặt với cặp mắt kia, nàng thế nào không đâm đi xuống được. Lý trí mách bảo nàng, bây giờ điều nàng phải làm là giải quyết nhanh chóng, nhanh chóng chế phục tiểu nha đầu là địch không phải bạn này, nhưng tình cảm nói cho nàng biết, nàng không thể cứ như vậy mà cướp đi mắt của tiểu nha đầu này. Loại cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác khi nàng dùng đao tự chém lên đầu mình và tiêu tiền người khác trả thù Diễm Nhi, cũng khác với bỏ thuốc hại Ưông thị, hay khích bác Thái Quốc Đồng đánh phạt Minh Tư.

Chỉ là một cái chớp mắt do dự, tay Tiểu Ngư đã bầu vuu vào cánh tay của Minh Phi, hơi sức của nàng ta mạnh mẽ quá cỡ, rất nhanh Minh Phi liền rút xuống hạ phong, vào lúc này dù là Minh Phi muốn đâm nàng ta cũng không còn biện pháp. Điều duy nhất Minh Phi có thể làm chính là gắt gao che miệng của nàng ta, không để cho nàng hô lên một tiếng kia.

Hai người quấn lại một chỗ cùng nhau, “Đình đương” một tiếng, cây trâm trên tay Minh Phi rơi xuống đất, cái tay che miệng Tiểu Ngư cũng lập tức bị kéo ra. Hình như, nàng sắp thua, nàng đánh không lại nha đầu này. Nhận thức này khiến Minh Phi cảm thấy như đưa đám, nhưng nàng rõ ràng hơn, nếu thua thì hậu quả là cái gì, nàng không thua được.

Nàng định bỏ qua việc bịt miệng Tiểu Ngư, hai cái tay vững vàng bấu chặt lấy cổ của Tiểu Ngư, mặc cho Tiểu Ngư có giãy dụa thế nào, nắm kéo đám đá làm sao thì cũng quyết không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ngoài ý muốn (2).

“Ngư ngốc! Đầu tiên là mềm lòng, sau đó lại vội vàng muốn giết người diệt khẩu, người cũng không nghĩ thử xem, nếu nàng chết thì người có thể tránh thoát khỏi chuyện bị liên lụy sao?”

Đang lúc Minh Phi sắp thoát lực, âm thanh rất mạnh mẽ, rõ ràng đột ngột vang lên từ phía sau nàng.

Nàng biết giọng nói này, đây không phải là giọng của Cung Viễn Hòa sao? Nàng phồng miệng tức giận, hung tợn uy hiếp Tiểu Ngư: “Trợ thủ của ta sắp tới, không muốn chết liền nghe theo ta. Không cho phép lên tiếng, nếu không ta bóp chết ngươi!”

Tiểu Ngư trợn trắng mắt, đã nói không ra lời. Minh Phi thờ hồng hộc buông tay ra, thân thể Tiểu Ngư ngã lăn xuống, nhếch nhác ngồi dưới đất nhìn Cung Viễn Hòa, nặn ra một nụ cười tội nghiệp: “Cung đại ca.” Nàng nháy nháy con mắt, hai giọt nước chảy xuống: “Cứu ta, nàng muốn hại ta.” Ánh mắt của nàng nhanh chóng tìm kiếm Thái Quang Đình ở sau lưng hắn.

Nàng không nhìn thấy Thái Quang Đình cùng bất kỳ người nào khác, chỉ thấy mức độ chật vật của Cung Viễn Hòa cũng không thua kém nàng. Chiếc ngoại y (áo khoác) cổ tròn màu vàng đỏ quang vinh chói lọi không biết đã bị vứt đi đâu, chỉ mặc nội y (áo trong) màu trắng cùng chiếc quần đỏ thẫm, hai chân trần trụi, toàn thân ướt đầm nước.

“Ngươi. Thế nào?” Minh Phi cơ hồ muốn cho là nàng nhìn lầm rồi, nhớ tới người mặc quần áo màu vàng đỏ mới vừa rơi vào trong nước, nàng tức giận chỉ vào hắn: “Chẳng lẽ kiện y phục kia là của ngươi? Ngươi không có chuyện gì thì nhảy xuống nước làm cái gì?”

Cung Viễn Hòa không đáp, từng bước từng bước đi tới, trên tảng đá nhiều hơn một dấu chân ướt.

“Ngươi muốn làm gì?” Minh Phi mới hỏi được một câu, chỉ thấy Cung Viễn Hòa đánh một cái vào đầu Tiểu Ngư đang ho khan kịch liệt, a, không, phải nói là, hắn cảm một tảng đá to bằng nắm tay đập lên đầu Tiểu Ngư. Tiểu Ngư lạng yên không một tiếng động ngã sang một bên.

Minh Phi run một cái, hắn rút cuộc muốn làm gì? Mới vừa rồi còn nói nàng giết người diệt khẩu là ngu xuẩn, sao hắn đã xuống tay ngay sau đó?

“Có trông thấy không, nên như vậy, dứt khoát một chút thì nàng liền nghe lời.” Cung Viễn Hòa giờ tảng đá đứng ở nơi đó, cười đến sáng lạn, thấy Minh Phi đưa tay dò hơi thở của Tiểu Ngư, lại hỏi: “Như thế nào? Người đã chết chưa?”

“Chưa chết.”

“Vậy ta đập thêm một viên đá nữa vào đầu?” Hắn nhấc tảng đá lên, làm bộ lại muốn đập xuống.

Minh Phi kéo tay của hắn: “Không phải là ngươi nói, nếu nàng chết thì ta thoát không khỏi liên quan sao?”

“Ta muốn nói là cách làm của ngươi quá vội vã.” Cung Viễn Hòa quay đầu lại nghiêm túc nhìn Minh Phi: “Chuyện đã xảy ra là như vậy, không biết nguyên nhân gì, nàng lại muốn hại ngươi... Khi ngươi cùng nàng đánh nhau, nàng vừa lúc bị ngươi đẩy đụng phải tảng đá, vì vậy nên mới chết... Cái này kêu là ác giả ác báo. Ừ, chính là đụng vào trên tảng đá kia.”

Hắn chỉ vào một khối đá Thái Hồ gần đó: “Nếu là chảy máu, ngươi còn phải bôi lên đó mới được. Tại sao nàng lại nằm ở đây? Đó là bởi vì ngươi muốn cứu nàng, kết quả kéo nàng đến bên này thì nàng liền bất động. Chờ sau khi những người khác tới, ngươi phải hoảng sợ bùm mặt thương xót, đau lòng khóc, tiếp giả vờ mơ thấy ác mộng mười ngày nửa tháng, trà phạt bất tư*, hối hận không thôi, còn phải lấy tiền của mình ra để mời người siêu độ cho nàng, người người cũng có thể thương ngươi, sẽ không ai truy cứu trách nhiệm của ngươi.”

* 廢寢忘餐: không buồn nghĩ tới chuyện ăn uống.

Minh Phi nghe hắn nói xong, thầm nghĩ quả nhiên là công tử đại gia tộc, làm loại chuyện này thật cao tay, kinh nghiệm phong phú, thật sự đáng để học tập. Nhưng mấu chốt là lúc ấy, nàng phải tìm ra hung khí thích hợp mới được.

Cung Viễn Hòa thấy Minh Phi không nói lời nào mà chỉ nhìn hắn, đưa tay kiểm tra hơi thở của Tiểu Ngư, kêu “Ai nha” một tiếng, sắc mặt tái nhợt nhìn Minh Phi: “Quả thật chết rồi, làm thế nào?” Lại nhanh chóng nói: “Ngươi yên tâm, mặc dù là ngươi đập chết nàng, nhưng nể mặt ca ca ngươi, ta nhất định sẽ thay ngươi làm chứng, chứng minh tất cả đều là ngoài ý muốn.”

Thật sự đã chết rồi? Không nhanh như vậy chứ? Minh Phi vừa đưa tay đi dò hơi thở của Tiểu Ngư, vừa thầm nghĩ hắn rút cuộc muốn làm gì? Loại chuyện như vậy, nếu người khác gặp được thì luôn là lần mất càng xa càng tốt, hắn thì tốt rồi, không nói đến tự mình tìm tới, còn dạy nàng phạm tội cùng

với thoát tội. Chẳng lẽ quan hệ của hắn và Thái Quang Đình đã tốt đến mức này? Nàng đang mai phóng đoán, cho nên không thấy được ý cười trong đôi mắt của Cung Viễn Hòa. Nếu muốn xem một người có ác ý đối với người hay không, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của hắn là có thể biết được.

Trong lòng Minh Phi không khỏi buông lỏng. Nếu hắn lên tiếng nhắc nhở nàng, lại thay nàng đánh ngất Tiểu Ngư, vậy nói rõ hắn chính là đang giúp nàng, sao có thể hại nàng? Nàng nở nụ cười: “Cung đại ca, người muốn đẩy chuyện này lên người ta cũng không được. Rõ ràng là người xem trọng tiểu nha đầu này, nàng không nghe lệnh, người liền đánh ngất nàng, vừa lúc bị ta bắt gặp. Nếu không, người xem bộ dạng của người này một chút, chính là bộ dạng nồn nóng lại bị người nào đó đẩy xuống nước.” Dù sao thì hắn cũng không phải là một người tốt, trêu chọc mấy câu thì như thế nào?

Tiểu nha đầu xảo quyệt này, không những dám giết người, còn không từ thủ đoạn, nồn nóng không háo sắc, mẩu chốt là còn dám nói ra! Cung Viễn Hòa tròn mắt há mồm nhìn Minh Phi, thấy loại đau khổ, đáng thương vừa rồi vẫn hiện trên mặt nàng hiện tại đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại nụ cười ngông cuồng, tiểu nhân đắc chí, lại phối hợp với quần áo bẩn thỉu cùng đầu tóc lộn xộn lung tung, hiển nhiên là một Tiểu Phong Tử bà hà hê, không khỏi cười thất thanh, cười đến ôm bụng kêu đau.

Minh Phi bị hắn cười đến không giải thích được, thẹn quá thành giận, ngay sau đó cả giận nói: “Cười cái gì mà cười! Người phải nhanh chóng tới giúp ta làm việc chính! Vừa rồi không phải là người nhảy xuống nước rồi sao? Món đó vĩnh viễn có phải là người hay không hay sao?” Nàng nhớ lúc trước Cung Viễn Hòa mặc một trường bào màu đỏ vàng, lúc này chắc hẳn phải liên hệ hai người này với nhau rồi. Cung Viễn Hòa vuốt nước trên trán: “Ta nhảy xuống nước rồi, nhưng kia bộ y phục cũng không phải của ta.”

“Không phải là người thì là của ai? Đang yên đang lành, người nhảy vào trong nước làm gì? Ca ca của ta đâu?”

“Ca ca người bị Tam ca người gọi đi, lúc này còn không biết đang ở đâu.” Người đệ đệ kia cần phải đi tham gia náo nhiệt, chỉ có hắn lười, không muốn động, muốn tránh phiền phức, kết quả lại gặp được chuyện này. Cung Viễn Hòa chỉ chỉ quần vải trong nước kia: “Người thấy rõ rồi chứ? Thứ kia nhỏ như vậy, sao có thể là áo khoác của ta?”

Hắn gần từng chữ nói ra chân tướng: “Đó là áo choàng nhỏ của Tử đệ người, Thái Quang Chính! Tiếng nước chảy, là tiếng hắn bị người ta ném xuống nước!”

Minh Phi giống như bị người thi triển Định Thân Chú*, đứng yên tại chỗ mà không thể nhúc nhích, mồ hôi lạnh trong nháy mắt làm ướt áo trong của nàng.

*Một chiêu thức khiến cho người trúng phải nó không thể di chuyển trong một khoảng thời gian. Ai hay đọc võ hiệp hoặc chơi mấy game giang hồ thì sẽ rất quen thuộc với chiêu thức này.

“Tiếng thứ hai, là ta! Ta nhảy xuống cứu người! Mấy tiếng sau đó, cũng là có người cố ý ném tảng đá xuống, dẫn người qua đây.”

Thấy Minh Phi khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, Cung Viễn Hòa cười nhẹ một tiếng: “Không cần tìm, người nợ sớm bị ta thu thập, bằng không, lúc người và nha đầu này giằng co, nàng ta sẽ tới giúp một tay, lúc này người liền nằm ở trong nước rồi.”

“Để ca ca dạy người, cái này gọi là liên hoàn kế, trước tiên là ném cái đỉnh nhỏ trong mắt xuống nước, sau đó dẫn cái đỉnh lớn trong mắt tới đây, cũng ném xuống nước đi, chờ người đi tới, sẽ có nhân chứng nói, người đẩy cái đỉnh nhỏ kia xuống nước, về phần nguyên nhân, tự có người biết đưa ra lời giải thích hợp lý. Nếu người không chết, vậy cũng không sao, một đám nhân chứng đông như vậy, sẽ không có ai tin lời của người, huống chi người căn bản không thể không chết. Đợi đến khi hai cái đỉnh lớn nhỏ trong mắt đều trúng chiêu, sẽ gặp dính líu tới vô số cái đỉnh khác trong mắt, hiểu?”

(Trong đoạn trên, những “cái đỉnh” mà Cung Viễn Hòa nói tới ý chỉ “những kẻ chứng mất”.)

Cung Viễn Hòa làm một vẻ mặt cực kỳ hối hận: “Lúc này người nhất định rất hối hận rằng tại sao người lại nảy sinh lòng tốt, cần phải sang đây xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nếu không thì sẽ không phải dính vào chuyện này?”

“Không! Đối phương còn có hậu chiêu!” Không đợi Minh Phi trả lời, hắn còn nói: “Nếu đối phương đã lập ra kế hoạch này, người lại thủy chung không nặc mưu, nhầm mắt làm ngơ, bên ngoài sẽ truyền lưu là người khắc chết hắn, bởi vì khẳng định sẽ không tìm được hung thủ. Hơn nữa còn sẽ truyền ra một loại tin đồn rằng lúc ấy người rõ ràng nghe thấy âm thanh không đúng, nhưng lại không đi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì vậy người là người tâm địa sắt đá, hại chết người một. Bị giận chó đánh mèo, bị chán ghét là nhất định, còn có thể dính líu tới người mà người để ý nhất, ai bảo bọn họ muốn đưa người trở về đây. Người nghe hiểu những lời ta nói không? Nghe không hiểu cũng không sao, đi tìm ca ca người dạy người.”

Cái gọi là mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, mặc cho người có trăm phương ngàn kế, cuối cùng cũng không thoát khỏi chuyện bị người khác có ý tính toán. Nếu như không phải là vận khí tốt, vừa lúc gặp được Cung Viễn Hòa, lần này nàng nhất định sẽ gặp họa. Minh Phi sợ hãi nhìn Cung Viễn Hòa, thì lễ: “Đa tạ Cung đại ca cứu ta khỏi nguy hiểm lần này. Tử đệ ta có khỏe không?”

Cung Viễn Hòa thấy vẻ mặt trần kinh cũng có chút ngoài ý muốn của nàng, sờ mũi một cái cười nói: “Hắn không sao cả, chỉ bị sắc nước một chút, lại không biết bị thứ gì làm cho hôn mê. Ta nghĩ là người bắt đưa bé dùng thuốc mê, vừa rồi không tiện dẫn hắn tới đây nên ta đã giấu hắn trong động núi đá già rồi.” Hắn cúi người xuống, rất dễ dàng vác Tiểu Ngư lên vai, chân trần linh hoạt nhanh chóng đi về phía trước đi: “Đi theo ta.”

Gầy như vậy, nhưng sức lực cũng không nhỏ. Minh Phi đi theo phía sau hắn, di chuyển một lúc, hai người đi tới một nơi trũng, thấp không thể nhìn thấy hòn non bộ bên ngoài.

Một phụ nhân bị trói thành một đoàn co rúc ở sau núi đá, nghe thấy có người, ngẩng đầu lên phát ra một chuỗi tiếng ô ô. Minh Phi nhìn lên, thì ra là trong miệng nàng bị nhét một vật bằng vải màu trắng.

Cung Viễn Hòa tiện tay ném Tiểu Ngư ở bên cạnh phụ nhân kia, cười nói: “Nhanh như vậy đã tỉnh rồi hả ? Xem ra ta dùng tảng đá đập mà vẫn không quá

nặng tay, muốn không, ta lại bỏ một cái?”

Trong nháy mắt, phụ nhân kia thở ra một tiếng nặng nề, hoảng sợ nhìn hai người Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi.

“Mặc dù nàng mặc đồ của ma ma trong nhà chúng ta, nhưng ta có thể khẳng định rằng nàng không phải là người trong nhà ta.” Minh Phi nghiêm túc nhìn phụ nhân này một cái. Giống với Tiểu Ngư, phụ nhân này rất lạ mặt. Tuy là nàng không tính là quá quen thuộc đối với người của Thái phủ, nhưng phàm là ma ma già, nha hoàn, mấy ngày nay nàng đều nghe một lần, trong ấn tượng của nàng không có người như vậy.

“Làm chuyện này dĩ nhiên không thể dùng người trong nhà các người, như vậy không thể nào được.” Cung Viễn Hòa nhìn Minh Phi, chớp chớp mắt: “Có muốn hà tiện hay không? Nàng ném tảng đá vào trong nước để dụ người qua đây. Nếu người không qua, hẳn là nàng sẽ cao giọng hô cứu mạng rồi.”

Minh Phi nghe vậy, độc ác đá phụ nhân kia mấy cái, Cung Viễn Hòa chú ý tới những vị trí nàng đá tới, chuyên đá vào nơi đau nhất, như xương cẳng chân. Phụ nhân kia đau đến nỗi muốn kêu nhưng không thể kêu ra tiếng, gương mặt uồn ểo thành bánh quai chèo.

“Đá hay! Dùng sức đá! Đánh lại hai cái bạt tai chứ?” Cung Viễn Hòa ở một bên ồn ào, bỏ đôi giày của mình lên tảng đá gần đó, lộ ra bàn chân trần.

Minh Phi ngạc nhiên nói: “Không phải người mang vớ sao?”

Cung Viễn Hòa nghịch ngợm chỉ chỉ miệng phụ nhân kia: “Ta chê nước miếng của nàng hôi, không bằng thưởng đồ cho nàng lau miệng.”

Thứ mà phụ nhân kia bị nhét vào trong miệng hẳn là vớ của hắn. Minh Phi nghĩ tới cũng khó chịu thay phụ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ngoài ý muốn (ba)

Cung Viễn Hòa mang xong giày, chỉ chỉ Tiểu Ngư: “Người cời hẳn cần từ xuống, giày vớ cời xuống, giày ném trong nước, vớ nhét vào miệng.

Minh Phi nhất nhất làm theo, Cung Viễn Hòa chán ghét nhận lấy Tiểu Ngư trói chặt nàng: “Như vậy thì không sợ nàng chạy.”

Hắn cần từ cũng bị cời ra, vừa chạy quần liền rơi, chạy thế nào? Minh Phi im lặng, người này thật đúng là . . . Nàng đưa ánh mắt hướng tới phụ nhân kia, Cung Viễn Hòa sẽ không cũng cời hẳn cần từ của phụ nhân kia? Kết quả nhìn thấy da mặt phụ nhân kia căng to lên rứt một cái, gương mặt không được tự nhiên.

Cung Viễn Hòa lấy vớ mặt Minh Phi nhìn ở trong mắt, nhíu mày: “Chẳng lẽ muốn cời ta hay sao?”

Minh Phi vội vàng nặn ra một cười: “Không, nên cời nàng, lão ngài thật là anh minh thần võ, biện pháp lợi hại như vậy cũng nghĩ ra được.”

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, không có lên tiếng.

“Xem một chút, là Tứ đệ người sao?” Cung Viễn Hòa ôm ra nam đồng bốn tuổi bao quanh trường bào của hắn đưa cho Minh Phi nhìn.

Minh Phi nhìn lên sắc mặt trước mặt tái xanh, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân hải tử mập ướt mê mê bất đắc dĩ nàng thở dài: “Ta còn chưa có xem qua hẳn là cái dạng gì.” Kể từ nàng trở lại, Tứ Di Nương liền lấy cớ đứa nhỏ này ngã bệnh, cho tới bây giờ cũng không ôm đứa bé này đi ra một bộ dạng sợ bị nàng khác.

Cung Viễn Hòa ghen: “Đây không phải là Tứ đệ người sao? Người trở lại nhiều ngày như vậy, thế nhưng chưa từng thấy qua?”

“Người cũng không phải không biết thanh danh của ta, sẽ khác chết người người biết không?” Minh Phi vô tội nói: “Người không phải mới vừa nói với ta là hẳn sao? Sao lần này lại tới hỏi ta?”

Cung Viễn Hòa bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, là ta hỏi thêm, ta chỉ là muốn xác nhận một chút.” Hắn hắng giọng một cái: “Kể tiếp người định làm như thế nào?”

Minh Phi nói: “Dĩ nhiên là đi vô cùng tin.” Nàng xem Thái Quang Diệu không nhúc nhích một cái.

“Còn có chính là cứu tình hẳn đã.” Vì kế hoạch hôm nay, chủ yếu nhất là giữ được Thái Quang Diệu, tiếp theo chính là nhìn vật hi sinh là nha đầu cùng ma ma này. Có này hai món, không lo không thể lật người.

Từ chơi đùa đến Tiểu Ngư đi vào, rồi đến tiếng rơi xuống nước cùng Tiểu Ngư công kích nàng, tiền tiền hậu hậu đều có liên hệ, không khó đoán ra đều là do Nhị Di Nương giờ trò quỷ. Dù sao nàng và Thái Quang Diệu xui xẻo, người được lợi nhiều nhất chính là Nhị Di Nương. Có thể tưởng tượng, nếu Tiểu Ngư đắc thủ, nàng xui xẻo, sẽ rất nhanh có người ồn ào lên, kinh động đến khách nhân, sự tiến triển của tình hình thì hoàn toàn không khỏi không

chế Trần thị.

Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa thương lượng: “Làm phiền người giúp ta giấu hai người vào trong hang động kia đi, cho người ta thấy không tốt. Sau đó ta tại này coi chừng, người ôm Tứ đệ ta ra, kêu người đến đón ta. Người xem bên kia, chính là nơi chơi đùa, ma ma giáo đường của ta sẽ ở đó.”

Cung Viễn Hòa gật đầu đồng ý, sau khi mang ma ma cùng Tiểu Ngư giấu kỹ, hần mới ôm Thái Quang Diệu đi vài bước, lại nghe Minh Phi nói: “Cung đại ca, làm phiền người tận lực giúp nhà chúng ta lưu mấy phần thể diện.” Loại chuyện như vậy nếu truyền đi, người Thái gia cũng không ngốc đầu lên được.

Cung Viễn Hòa cười cười: “Người yên tâm, ta cái gì cũng không nói lung tung.” Lại nghe Minh Phi ở sau lưng hần nói: “Đó là đương nhiên, nếu không người ta sẽ hiểu được người coi hần căn tử của ma ma này.”

Dưới chân Cung Viễn Hòa lão đảo một cái, quay đầu lại rất nghiêm túc nói: “Ta hối hận, lúc ấy ta nên tự mình coi hần căn tử.” Thấy Minh Phi bị ghen, hần cười lên ha ha: “Còn nhỏ tuổi cũng không học giỏi, cũng không biết là từ nơi nào học được. Nữ hài tử nói chuyện phải có đáng về nữ nhi, nếu không cẩn thận ta cho phụ huynh người biết!”

Minh Phi ôm đầu gối cái tựa vào trên núi đá già, hít mát phổi nấng, vô cùng thấm thía cảm giác còn sống thật tốt. Nhưng vấn đề là, lần này có thể một bên vĩnh viễn diệt trừ người kia hay không, nếu không sẽ không có một ngày yên tĩnh.

“Hi Phúc.” Có người ở cách đó không xa nhỏ giọng kêu Hi Phúc, nghe âm thanh là Trần đại công tử Trần Chí, Minh Phi có chút khẩn trương, loại chuyện như vậy, nếu như bị người biết đặc biệt mất thể diện. Nàng không thể để cho người khác phát hiện trong hang động giấu hai người kia.

Nàng khập khiễng đứng lên, đi tới đầu đường ngồi xuống chặn đường đi vào cái động. Không lâu sau, quả thật thấy Hi Phúc hấp ta hấp tấp theo đường nhỏ chạy về phía nàng. Mặt của Trần Chí chạy đến đỏ bừng, cũng hấp ta hấp tấp theo ở phía sau.

Hi Phúc nhìn thấy Minh Phi, vui vẻ kêu lên vài tiếng, xông tới cúi đầu áp tai vây quanh nàng chạy loạn. Minh Phi ôm nó đứng lên đặt ở trong ngực, nhìn Trần Chí cười nhẹ một tiếng: “Đại biểu ca.”

Trần Chí không nghĩ đến nơi này sẽ gặp nàng, trên mặt chút không được tự nhiên: “Làm sao người ở chỗ này?”

Minh Phi hỏi ngược lại: “Ta sao lại không thể ở chỗ này?”

Trần Chí chẹn họng, ngược lại nói: “Làm sao người có cái bộ dáng này, tóc như bà điên!”

Minh Phi bình thản ung dung nói: “Say ngã té không thể được sao?”

Nơi xa truyền đến tiếng gào của bọn nha đầu: “Công tử, công tử ngài ở nơi nào? Ngài trả lời nô tỳ một tiếng đi mà.” Trong đó có âm thanh Ngọc Bàn.

Trần Chí lập tức hạ thấp thân thể, nhỏ giọng uy hiếp Minh Phi: “Không cho nói ta ở nơi này! Nếu không, nếu không gọi người đẹp mắt!”

Minh Phi dĩ nhiên lười nói hần đang nơi này, bộ dáng nàng cũng không phải là cực kì đẹp mắt. Chỉ là tiếng kêu này càng ngày càng gần, còn nghe được Mai Tử nói: “Hai vị tỷ tỷ muốn đi tìm trên núi già Thái Hồ một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hy sinh (1)

Lúc Thái Quốc Đồng chạy đến thì Thái Quang Diệu đã tỉnh lại, theo như Đường đại phu chẩn đoán, và theo lời Tiểu Tê Cung Viễn Hòa thì chính là kẻ lừa đảo dùng mê dược để lừa gạt con nít, may mắn từ trong nước vớt lên kịp thời.

Chuyện xảy ra hôm nay vừa khéo lúc trước được Trần thị nhắc nhở nói trúng, như vậy chuyện mất mặt vẫn bị một người ngoài phá hỏng, mạng tất cả nhi tử nữ nhi đều là người ta cứu trở về, Thái Quốc Đồng vô cùng khó chịu, cũng cảm nhận thật sâu được nguy cơ.

Ngày trước Thái gia ngoài mặt còn duy trì hòa khí viên tròn, thế thiếp tranh thủ tình cảm cũng không quá mức, hôm nay thiếu chút nữa xảy ra án mạng. Điều này nói rõ một vấn đề, mâu thuẫn trong gia đình đã trở nên gay gắt hơn bao giờ hết, cũng đã không thể mặc kệ nó. Nếu như ông ta một mực dung túng nữa, chẳng quan tâm nữa, thanh danh của ông ta, sĩ đồ của ông ta, tiền đồ của các nữ nhi sắp thành niên vân vân, cả nhà đều sẽ hỏng bét theo. Lúc này không cần biết Trần thị dùng tâm tư gì, ông ta liền chủ động ra mặt thẩm tra chuyện này.

Trước tiên ông ta và Cung Viễn Hòa đóng kín cửa nói chuyện nửa canh giờ, cuối cùng tự mình tiễn Cung Viễn Hòa đến cửa chính. Sau khi trở về liền sai người đóng chặt cửa chính công trong, giam tất cả người các phòng ở trong phòng, chỉ từng người từng người trọng yếu thẩm tra, từ bà vú Thái Quang Diệu, người bên cạnh Tứ di nương, Minh Phi, Tiểu Ngư, ma ma ném Thái Quang Diệu vào trong nước, rồi đến người trực vào ngày đó, người bên cạnh Nhị Di Nương, người bên cạnh Trần thị, tất cả mọi người đều không có bỏ qua.

Bắt đầu cũng không hỏi ra cái gì, tất cả mọi người nói không biết Tiểu Ngư và ma ma kia, không biết hai người làm cách nào lên vào được, muốn làm cái gì. Mà Tiểu Ngư và ma ma đó, cũng căng cứng không nói lời nào. Thời khắc mấu chốt Trần thị kéo ra khỏi hàng một người cực kỳ quan trọng —— Kiều Hạnh, vì vậy buổi tối hôm đó Nhị Di Nương liền bị nhốt lại tiếp tục hỏi, có người bị tư hình, nhưng Nhị Di Nương và hai nha hoàn bên cạnh nàng ta đều đánh chết không nhận, một mực khẳng định là Trần thị vừa ăn cướp vừa la làng.

Trần thị cũng không giải thích, cười lạnh một tiếng, khuyên Thái Quốc Đồng báo quan là được. Thái Quốc Đồng nào dám báo quan? Vội vàng khuyên nhủ Trần thị hồi lâu, Trần thị rất uất ức rồi đi.

Thái Quốc Đồng cả đêm không ngủ, ngày thứ hai vì mất ngủ, nên không xin nghỉ, gượng chống đỡ đi phủ nha. Vẫn là Trần Tri phủ sớm được tin tức, tìm lấy có thể ông ta sớm trở về nhà. Thái Quốc Đồng trở về nhà cũng không ngủ được, thấy người nào liên mắng người đó, không tha người, không thăm vấn người, cũng không cho ra kết luận.

Thái độ này của ông ta làm cho người ta thấy được hi vọng, cũng làm cho người ta thấy tuyệt vọng, ép người không thể không từ chiến đến cùng, cá chết lưới rách.

Ngày thứ ba, trong hạ nhân ở Thái gia bắt đầu truyền ra một loại đồn đãi: nói là Minh Phi mang mạng xấu, cho nên Thái gia mới có thể xảy ra những chuyện này.

Chỉ cần đưa nàng đi, cả nhà liền thái bình.

Thái Quang Đình tức điên lên truy xét, Trần thị gạt Thái Quốc Đồng nhắm một con mắt mở một con mắt dung túng, cung cấp nhân thủ tiện lợi, rất nhanh Thái Quang Đình thuận lợi đuổi tới ngọn nguồn —— lời đồn đãi này là từ trong miệng gã sai vặt bên cạnh Thái Quang Nghi truyền tới.

Thái Quang Đình đến cửa Thái Quang Nghi ngăn chặn người, cảm roi ngựa thiếu chút nữa quất nát mặt gã sai vặt kia rồi, vừa đánh vừa mắng. Đợi đến khi Thái Quốc Đồng biết được, thì Thái Quang Nghi vẫn đang hoảng hốt phát đã bị ép không nhận được lao ra đánh một trận hăng say với Thái Quang Đình.

Thái độ Thái Quang Đình cương quyết trước nay chưa có, liều mạng quỳ Từ Đường, ăn gia pháp, cũng muốn Thái Quốc Đồng đánh bán gã sai vặt đi, trừng phạt những người đã vu khống hãm hại Minh Phi. Nói, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không có quy củ, kẻ khác không biết xấu hổ, hấn còn có mặt mũi!

Nếu theo ngày thường, Thái Quốc Đồng tất nhiên sẽ sử dụng gia pháp hung hăng dạy dỗ Thái Quang Đình một trận, nhưng lần này ông ta chỉ ra lệnh bắt Thái Quang Đình và Thái Quang Nghi lại trông giữ coi như xong việc.

Thấy Thái Quang Đình thúc ép không có hiệu quả, ngày thứ tư, Trần thị lấy ra tư liệu Nhị Di Nương lén lút tự mở cửa hàng, điền trang ở bên ngoài cận kề giao cho Thái Quốc Đồng, lại lấy ra quần áo dính máu Minh Phi cất kỹ đã lâu, tự mình kể ra: Một là sớm biết Nhị Di Nương hại người nhưng không có quần áo cũng không báo ra, dẫn đến Minh Phi suýt nữa mất mạng hai lần; hai là tìm bà vú cho Thái Quang Đình lại không trông nom người cho tốt, để cho người ta có cơ hội thừa dịp; ba vì trị gia không nghiêm, đưa đến thiếp thất không ra hình, làm hỏng gia phong, làm mất mặt Thái phủ ở trước mặt tất cả các phủ khác, nàng không còn mặt mũi gặp mặt các phu nhân các phủ khác, vì vậy tự xin hạ đường. Nói xong rồi lại quỳ xuống cầu xin Thái Quốc Đồng đối xử từ tế hai tỷ muội Minh Phi, nói: “Áo mới người mới không bằng người xưa, tương lai lão gia sau trăm năm cũng sẽ gặp tỷ tỷ, tỷ tỷ hỏi, thì phải nói như thế nào đây?”

Gương mặt già nua của Thái Quốc Đồng xấu hổ đỏ bừng lên, không nhận rồi đi, nhớ kỹ tờ giấy cửa hàng kia của Nhị Di Nương ở trong thành loanh quanh một ngày, đến tối muộn uống đến say không còn biết gì được người đỡ trở lại, Trần thị cực nhọc ngày đêm yên lặng chăm sóc ông ta cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau Thái Quốc Đồng vừa mới tỉnh dậy, Trần thị liền ngắt xiêu ngã xuống đất. Thái Quốc Đồng tự mình mời đại phu tới, Đường đại phu nói là lao lực quá độ, quá lo lắng. Dư ma ma lau nước mắt nói, mấy ngày nay Trần thị vừa chăm sóc Tam Tiểu Thư, vừa xử lý chuyện của Tứ công tử, còn phải quản tốt trong nhà không cho lời đồn truyền ra ngoài, cộng thêm tự trách lo lắng, làm sao có thể chịu đựng được? Thái Quốc Đồng như nghĩ tới cái gì.

Buổi chiều, Tộc trưởng và Tộc trưởng phu nhân Thái thị đột nhiên đến thăm bệnh, chia ra cùng Thái Quốc Đồng, Trần thị mặt đầm khá lâu. Sau khi Trần thị nói đến hạ đường, Thái Quốc Đồng trầm mặt một mình đi phòng của Nhị Di Nương.

Lúc ăn cơm tối Minh Phi chú ý tới lượng cơm của Trần thị ăn gấp đôi nhiều hơn những ngày qua. Không chỉ một mình nàng phát hiện, những người khác cũng đều phát hiện, Hoa ma ma cùng Kiều Đào lặng lẽ thảo luận Nhị Di Nương nhất định trở thân không được rồi.

Sau bữa cơm tối, rốt cuộc Thái Quốc Đồng mang gương mặt một mối từ phòng của Nhị Di Nương đi ra, bảo Trần thị gọi mấy thiếp thất và các con đều tới chánh đường, ông ta có chuyện muốn tuyên bố.

Thái gia bình thường có khách quý tới chơi thì mới mở thính đường (phòng khách) đèn đuốc sáng trưng, Dư ma ma dẫn mấy quản sự ma ma đặc lực canh giữ bốn phía nghiêm mật chặt chẽ. Thái Quốc Đồng và Trần thị ngồi ở vị trí đầu trên ghế thái sư, đám người còn lại chia ra ở hai bên.

Tứ di nương ăn mặc giống như đóa hoa kiều diễm, dương dương đắc ý đứng bên cạnh Thái Quốc Đồng và Trần thị thưa: “Lão gia, phu nhân, tỷ thiếp không dám ôm Tứ công tử đến. Công tử nhỏ như vậy, chuyện đáng sợ như vậy trải qua một lần như thế đủ rồi, nếu nghe một lần nữa, tỷ thiếp sợ sẽ dọa sợ công tử.” Hiện nhiên một bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Trần thị hạ mí mắt xuống không lên tiếng, Thái Quốc Đồng hung hăng trừng mắt nhìn Tứ di nương một cái, đột nhiên mắng: “Xem xem ngươi mặc thành cái quái gì! Tho tục không chịu nổi!”

Tứ di nương lập tức sững sờ, vành mắt đỏ lên. Tâm tình nàng tốt, mặc xinh đẹp một chút làm thế nào đã trở thành thô tục rồi chứ? Đều là hồ ly tinh kia chết không được tử tế, xui xẻo không tính, còn liên lụy người khác cũng xui xẻo theo.

Oh, bị giận cá chém thớt, lúc này tâm tình Thái lão gia giống như những đám mây trên trời khó có thể nắm bắt. Điệu thấp thì cứ tiếp tục điệu thấp, sắc mặt Minh Phi nghiêm trọng cúi đầu, lôi kéo Minh Ngọc lặng lẽ xê dịch khỏi ánh đèn, trong lúc lơ đãng, nàng nhìn thấy ánh mắt thù hận của Minh Tư.

Ngán ngẩm mấy ngày, Minh Tư tiêu tụy không ít, cảm gầy thật nhon, nếu không phải ánh mắt thật đáng sợ, vừa trông thấy ta còn thương tiếc. Thái Quang Chính và Thái Quang Nghi đứng ở bên cạnh nàng ta, Thái Quang Chính cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm mặt sàn nhà, mặt của Thái Quang Nghi sưng lên như đầu heo, ánh mắt không biết lơ đãng đi nơi nào.

Thái Quốc Đồng hắng giọng, trầm trọng nói: “Mấy ngày trước, trong nhà xảy ra một chuyện đại sự bại hoại nhân luân, không phải là chuyện về vang gì, cho nên nói ra là muốn mọi người lấy đó mà làm gương.” Mặc dù Nhị Di Nương và Thái Tú, Thái Bình không chịu thừa nhận như thế nào đi nữa, thì cũng không cần bọn họ thừa nhận.

Tất cả mọi người dựng lỗ tai lên, Tứ di nương quên mất quần bách cùng tức giận vừa rồi, hai con mắt sáng lên nhìn Thái Quốc Đồng, bộ dạng Trần thị vẫn như một bức điêu khắc.

Trong lúc này, giọng nói của Thái Quang Chính đột nhiên vang lên: “Phụ thân, nhi tử có lời muốn nói!”

Tất cả mọi người nhìn về phía Thái Quang Chính. Mặt Thái Quang Chính tái xanh trắng bệch, ánh mắt lại sáng đến dọa người, thất lưng càng thêm thẳng tắp, mang theo một loại kiên quyết không dễ xâm phạm.

Dường như Thái Quang Đình cảm thấy được cái gì, lo lắng nhìn Trần thị một cái, Trần thị nheo mắt, Minh Phi thâm thở dài một hơi.

Thái Quốc Đồng giận tím mặt: “Nghịch súc! Còn chưa đến phiên ngươi nói chuyện!” Ông ta cho rằng Thái Quang Chính muốn cầu cạnh thay Nhị Di Nương. Ông ta không mang Nhị Di Nương ra trước mặt mọi người khiển trách, tuyên bố kết quả xử phạt, chính là vì lưu lại một chút thể diện cho ba đứa con này, ai ngờ Thái Quang Chính nóng vội như thế.

Thái Quang Chính ngẩng đầu, sai bước đi ra ngoài, đứng ở ngay giữa phòng, vén áo bào lên quỳ xuống thẳng tắp, quay về phía Thái Quốc Đồng và Trần thị dập đầu lạy ba cái vang dội, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, lớn tiếng nói: “Chuyện này là nhi tử làm ra, không liên quan đến di nương. Phụ thân muốn trách phạt thì cứ trách phạt nhi tử đi.”

Mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Trong nháy mắt đó, Minh Phi thật sự rất bội phục Thái Quang Chính. Nếu Thái Quang Chính có thể gánh vác chuyện này, những lỗi lầm khác của Nhị Di Nương sẽ không đến nỗi làm cho nàng ta mất mạng, chỉ cần nàng ta còn sống, không rơi vào mức độ kém nhất ở trong lòng Thái Quốc Đồng, Thái Quang Nghi và Minh Tư sẽ có hi vọng. Mà nếu Nhị Di Nương hoàn toàn sụp đổ, Minh Phi không cho rằng sau khi trải qua chuyện này, Trần thị sẽ hòa hợp với ba đứa con kia của nàng ta.

“Hoang đường!” Thái Quốc Đồng làm sao mà tin? Bộc phát tức giận, thuận tay liền quăng ly trà trong tay ra ngoài, ly trà đó bay thẳng về phía đầu của Thái Quang Chính, Thái Quang Chính cũng không né tránh, mặc cho ly trà kia nện lên trên trán, nước nóng lẫn với máu rơi xuống đầy mặt, vẫn quật cường nhìn Thái Quốc Đồng: “Con căm ghét Tam muội muội mấy lần làm hại Tứ muội muội bị phụ thân quở trách, thống hận Tứ di nương làm hại di nương bị phạt bị nhục, cho nên nghĩ ra cái chủ ý này, chỉ vì muốn di nương trút con giận. Nhi tử nói những câu này là thật, kính xin phụ thân minh giám.”

Thái Quốc Đồng tức giận ngược lại cười lên, chỉ vào Thái Quang Chính nói: “Nghịch súc! Ngươi nói thêm câu nữa thử xem?”

Trần thị nhìn Thái Quốc Đồng một cái, khuyên nhủ: “Quang Chính, không phải là lời nói gì cũng nói lung tung được. Ngươi có biết ngươi nói những lời này sẽ mang đến cho ngươi bao nhiêu phiền toái hay không? Đây là chuyện ác độc bại hoại nhân luân, thiên lý bất dung, cho dù lão gia không đành lòng đưa ngươi đi nha môn, chỉ sợ trong tộc cũng không tha cho ngươi, cả đời này của ngươi sẽ bị phá hủy. Ngươi không nên làm chuyện điên rồ.” Ý uy hiếp đe dọa, đều ở trong đó.

Thái Quang Chính thê lương cười một tiếng: “Đương nhiên con hiểu. Nhưng chuyện đã làm, không cách nào thay đổi, hối hận cũng không còn kịp nữa. Vốn là suy nghĩ không sơ hở tí nào, ai ngờ lại dính líu đến di nương? Di nương mang thai mười tháng, sinh ra con nuôi con, con không kịp hiểu thuận người một ngày, trái lại tận mắt trông thấy người bởi vì sai lầm của con mà bị liên lụy. Phụ thân xin cho nhi tử một cơ hội chuộc tội.” Lại dùng sức dập đầu.

Sắc mặt Thái Quốc Đồng thay đổi thất thường, ánh mắt nhìn Thái Quang Chính lại có chút nhu hòa. Ông ta không tin đứa con trai hòa nhã trung hậu này biết làm chuyện như vậy, nhưng ông ta tin tưởng đứa con trai này thật sự hiếu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hy sinh (2)

Từ di nương chỉ sợ Thái Quốc Đồng liền tin lời Thái Quang Chính, cười lạnh một tiếng, nói: “Nhị công tử! Mọi người đều biết ngươi hiếu thuận với di nương của ngươi, nhưng hiếu thuận cũng không nên làm như vậy! Ngươi gánh tội thay nàng để báo hiếu, vậy cái hiếu của ngươi đối với lão gia để ở đâu? Sách thánh hiền cũng không có dạy ngươi ngang ngược với di di đi?” Trong lúc tình thế cấp bách, tài ăn nói của nàng ta lại tốt hơn rất nhiều so với bình thường.

Thái Quang Chính đập đầu hai cái với Thái Quốc Đồng, cất cao giọng nói: “Phụ thân, nhị tử bất hiếu, cô phụ kỳ vọng cùng ơn sinh dưỡng của ngài. Nhưng nếu hôm nay nhị tử làm này con rùa đen rút đầu, trơ mắt nhìn di nương vì sai lầm của nhị tử mà khổ sở, nhị tử càng cảm thấy có lỗi với ngài! Nhị tử không nói lung tung, nhị tử có chứng cứ.”

Hắn lau lệ cùng máu trên mặt, lấy ra mấy món đồ từ trong lồng ngực, đưa từng cái cho Thái Quốc Đồng nhìn: “Trong cái bình này, là thuốc gây mê Từ đệ. Biết trong nhà có khách tới, ta lên đi nói với Từ đệ, muốn thả điều, ngồi thuyền lớn, còn có con chó nhỏ thật đáng yêu, Từ đệ quán ta muốn đi. Ta nói với hắn, Từ di nương cùng phu nhân cũng sẽ không để hắn đi, nếu hắn thật sự muốn đi, trừ phi hắn lên trốn ma ma và nha hoàn đi ra ngoài, ta sẽ chờ hắn ở bên ngoài. Hắn quả nhiên đi ra, người của ta liền hạ thuốc mê cho hắn, ôm tới bên hồ. Cái trăm hoa này vốn là một đôi. Một cái con cho Thúy Tụ bên người Ngũ muội muội, ta muốn nàng nghĩ biện pháp đưa các vị tiểu thư tới bên hồ thả điều, tiện thể dẫn Tam muội muội tới, có người đang chờ nàng ở đó. Trong lúc đó, ta vẫn luôn ngồi ở trong sân, dù xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều có thể chứng minh ta vô can. Di nương cũng không biết gì. Nếu phụ thân không tin, có thể hỏi mẫu thân một chút, Tam muội muội, Ngũ muội muội, người đề nghị thả điều vào ngày hôm đó có phải là Thúy Tụ hay không? Di nương có phải một mực khuyên mẫu thân không cho các tiểu thư đi chơi điều hay không? Nếu như phụ thân còn không tin, có thể đi tới dưới tàng cây hoa hạnh trong viện của ta xem một chút, nơi đó chôn năm mươi lượng hoàng kim dùng để mua chuộc người ra tay. Còn nữa, ngày đó, ta lên đi tìm Từ đệ vào giờ Thân canh ba*, mặc một cái áo màu vàng đỏ, tiểu nha hoàn trong phòng Từ đệ cũng nhìn thấy.”

* Khoảng từ 15-17h (giờ Thân). Còn giờ Thân canh ba mình cũng không biết là mấy giờ __ Trên gg có ghi canh ba là từ 23h- 1h nhưng theo tình huống trên thì mình nghĩ Thái Quang Chính muốn nói tới giờ Thân.

Hắn nói đạo lý rõ ràng xong, Thái Quốc Đồng trợn mắt há mồm, giống như hắn chưa từng biết đứa con trai này. Di*end&an!e!qu*yDon

Từ di nương đã hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Thái Quang Chính, nhào tới giống như con hổ phát điên, dùng sức tát hắn hai cái bạt tai, lớn tiếng mắng: “Ta đánh chết cái đồ ác độc nhà ngươi! Hắn mới bốn tuổi, hắn là đệ đệ ruột của ngươi đó! Hắn có lỗi gì? Hắn có lỗi gì với ngươi?”

Thái Quang Chính nghiêng đầu, hạ mí mắt, lạnh nhạt mà lạnh lùng nói: “Di nương đừng nói như vậy, hắn cũng không phải là em trai của ta. Hắn cũng không phải là cùng một mẹ với ta, cách một cái bụng với ta đấy. Ngươi mỗi ngày đều tính kế thân mẫu* ta, làm hại nàng đầy bụng uất ức lại không thể nói, tương lai ta còn phải phân chia gia sản với hắn, giữ lại hắn sớm muộn gì cũng là gieo họa!”

* Mẹ ruột.

Lời còn chưa dứt, Thái Quốc Đồng đã bạo phát, tiện tay cầm lấy chổi lông gà cắm trong bình, điên cuồng đánh vào người Thái Quang Chính còn đang quỳ, vừa đánh vừa chửi: “Súc sinh! Tên súc sinh này! Sao ta lại sinh dưỡng một tên lòng lang dạ sói như ngươi! Ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!”

Nói giống như như hắn thật sự đã làm vậy! Minh Kiêm tin tưởng rằng Thái Quang Chính nhất định đã sớm nghĩ xong, tính toán chu đáo, hắn nói có thì tất nhiên sẽ có, dù là Thái Quốc Đồng lập tức đi tra, nhất định cũng sẽ không thể tra ra một chút chân tướng thật sự. Hắn còn sợ Thái Quốc Đồng không tin, cố ý khiêu khích, chọc giận Thái Quốc Đồng, lấy thêm một chút bảo đảm.

Thái Quốc Đồng xuống tay ngày càng hung ác, Trần thị hét ầm lên, nhào tới ngăn cản Thái Quốc Đồng: “Lão gia, không thể đánh nữa, nếu tiếp tục thì hắn sẽ mất mạng. Hỏi rõ ràng trước không được sao? Dư ma ma, ngươi mau mời Hàn tổng quản đi xem một chút, những lời Nhị công tử nói khẳng định đều không phải là thật.” D%ĐL)Q%Đ

Nàng suy nghĩ một chút đã hiểu rõ, có Thái Quang Chính liều mạng mà che chở như vậy, muốn một búa đánh chết Nhị di nương là không thể nào, không bằng chứng thực tội danh của Thái Quang Chính, đuổi Thái Quang Chính ra khỏi Thái gia, tin tưởng Nhị di nương sẽ càng khó chịu hơn. Vì phòng ngừa việc có người nói nàng gài tang vật, nàng vẫn không quên mời tâm phúc của Thái Quốc Đồng, ngoại tổng quản của Thái gia- Hàn Phúc Sinh đi cùng.

Thái Quốc Đồng đang giận điên lên một tay đẩy Trần thị ra, tiếp tục đánh điên cuồng.

Thái Quang Nghi vẫn không lên tiếng đột nhiên rống giận một tiếng, nhào tới hất mạnh vào tay Thái Quốc Đồng: “Đánh ta đi, đánh ta đi, đều là ta sai. Nếu ta không đắc tội với đại ca, nhị ca cũng sẽ không bị ép thành cái bộ dáng này!” Giống tất cả mọi chuyện đều là lỗi của Thái Quang Đình, đều là bởi vì bọn họ bị người ăn hiếp quá đáng. Cổ tình Thái Quang Đình còn không giải thích cái gì cho bản thân.

“Ngươi tránh ra, Quang Nghi, không khiến ngươi nhiều chuyện.” Thái Quang Chính không né không tránh, mở mắt nhìn Thái Quốc Đồng: “Phụ thân đánh chết nhị tử đi, trong tương lai, tất cả mọi thứ đều thuộc về một mình đại ca. Cũng bởi vì ta là do di nương sinh, cho nên vĩnh viễn kém người ta một bậc, sống sót một cách hèn mọn cũng không có ý nghĩa gì.”

Minh Tư cùng Thái Quang Nghi ôm đầu khóc thành một đoàn, liều mạng đập đầu với Thái Quốc Đồng, lại đi ôm đầu gối của Trần thị đau khổ cầu xin, Trần thị vừa chán ghét, vừa cảm hận, cố tình lại vẫn phải nhìn.

Tay Thái Quốc Đồng đột nhiên mềm nhũn. Hắn là đứa con trai duy nhất trong nhà, những tiểu thiếp kia của phụ thân không thể nuôi được nhị tử trưởng thành, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết tình huống khó xử khi làm con của thiếp thất.

Minh Phi hít một hơi, buông tay Minh Ngọc ra, khắp khiêng tiến lên, đi tới trước mặt Thái Quốc Đồng quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Phụ thân tha cho nhị ca đi! Chuyện kia. . .” Nàng thở dài: “Minh Phi nguyện ý xem đó là chuyện ngoài ý muốn, sẽ vĩnh viễn quên nó!” Nàng đập đầu xuống, lệ tuôn ra như suối trào: “Đều là số mệnh của Minh Phi không tốt, mới có thể đưa tới những việc này, ngài đưa Minh Phi đi đi, chỉ cần trong nhà sống yên ổn, các ca ca, tỷ

tỷ, đệ đệ, muội muội sống tốt, Minh Phi liền không sợ...” Lấy lui làm tiến, chưa chắc đã không phải là một con đường tốt.

Nàng muốn thoát lui, Tử di nương cũng không thuận, giọng the thé nói: “Tam Tiểu Thư nói gì vậy? Chuyện như vậy là do người gây nên sao? Rõ ràng là có người trời sinh tính ác độc, có ý đồ xấu, cố ý mưu tài hại mệnh, giết hại người thân, có quan hệ gì với người? Ai chẳng biết chuyện người vốn nên sinh trong tháng ba, cố tình lại bị người âm độc hạ thuốc, cho nên mới sinh vào tháng hai! May là Minh Bội của ta không sinh vào gần tháng hai, nếu không thì liền xấu số! Nhi tử ác độc như vậy, mẫu thân có thể tốt hơn chỗ nào? Ghét bỏ thân phận con thứ, muốn làm con trai trưởng, nói không chừng năm đó phu nhân chính là bị hai mẫu tử độc ác này hại chết.”

Trần thị nghe Tử di nương nói xong mới lạnh lùng quát: “Nói vớ vẩn gì đó? Người có miệng cũng không phải dùng để nói lung tung! Không phải đã nói đừng nhắc lại nữa chuyện này sao? Người tới, đưa Tử di nương xuống cho ta, không có lệnh của ta, không cho phép ra ngoài!” di(enD@n3qu*yd&on

Tử di nương nhảy loạn: “Hôm nay ta bất chấp bất cứ giá nào! Không cho ta ý kiến, ta cũng không sống được! Con trai sinh ra từ trong bụng người khác là con của lão gia, con ta sinh ra chính là không đáng giá tiền, là rom rạ cùng tảng đá! Nếu như thế, lão gia còn biết cái gì là tông pháp lễ giáo? Cũng không cần làm cái gì mà quan phụ mẫu, liền đuổi những người khác đi, lưu lại độc phụ này cùng tiểu súc sinh của nàng ở phủ, đòi thử làm đích, nếu không chúng ta sớm muộn cũng bị bọn họ hại đến xương cốt cũng không còn!” Nàng tức giận dữ, liền tự xưng cũng sửa lại.

Kim Trâm cùng Ngọc Trâm cũng không che miệng của nàng, nửa khuyên nửa kéo đưa nàng xuống. Còn chưa chuẩn bị xong, Tam di nương vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên hét một tiếng: “Lão gia, lão gia, ngài thế nào rồi?” Thì ra là Thái Quốc Đồng tức giận đến hôn mê.

Vì vậy, mấy người kia vội nín khóc, cũng không gây náo loạn nữa. Mọi người ủa lên, đỡ Thái Quốc Đồng lên trước, Trần thị vội vàng ấn vào nhân trung* của Thái Quốc Đồng, Thái Quang Đình cảm ly trà nóng cho hắn uống.

* Nhân trung là phần ngăn rãnh môi trên thẳng từ mũi xuống

“Lão gia tỉnh!” Trần thị vui mừng kêu lên.

Thái Quốc Đồng thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, hoàn toàn không có tinh thần mà phát tay một cái: “Giám nghị tử này lại cho ta, ngày mai giải quyết tiếp, các người lui xuống hết đi.”

Trần thị suy nghĩ một chút, nói: “Đưa Nhị công tử trở về phòng hẩn, lại mời một đại phu đến xem cho hẩn một chút, nên dùng thuốc thì dùng, Hưu hạ cẩn thận, nếu không cẩn thận da của các người.”

Thái Quốc Đồng đột nhiên thét lớn đứng lên: “Không cho mời đại phu! Còn ngài Thái gia chưa đủ mất mặt? Hẩn chết luôn thì càng tốt!” Mới rống lên một tiếng, trên môi đau đến nỗi hẩn hít vào một hơi, thì ra là mới vừa rồi Trần thị quá mức dùng sức, lại bầm rách nhân trung của hẩn. Vừa đau vừa phiền, hẩn chỉ cảm thấy sống không bằng chết.

Trần thị quyết định thật nhanh, biểu hiện ra phong độ cần có của một đương gia chủ mẫu tài đức sáng suốt: “Lão gia đây là hồ đồ! Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng nên chăm sóc tốt cho vết thương của hẩn rồi lại nói. Tam di nương, người an bài mấy người trợ thủ, chiếu cố Nhị công tử.”

Thái Quang Chính được nâng ra tới cửa chính của chính đường thì ánh mắt của hẩn rơi vào trên mặt cyar Thái Quang Nghi cùng Minh Tư, sau đó lại nhàn nhạt quét qua mặt Thái Quang Đình, Minh Phi, Minh Ngọc, khi dừng lại trên mặt Trần thị thì ánh không có chút ánh sáng nào lại đột nhiên sáng rõ, chờ Minh Phi nhìn lại, hẩn đã nhắm hai mắt lại.

Rất nhanh, bóng dáng của hẩn liền biến mất trong bóng đêm, Minh Phi nghĩ, cũng không biết tương lai hẩn có hối hận về quyết định của ngày hôm nay hay không?

Trở lại phòng, Minh Ngọc lời kéo tay Minh Phi khóc rống thất thanh: “Tam tỷ, sao tỷ có thể bỏ rơi ta? Rõ ràng không phải là lỗi của tỷ. Tỷ đã thành bộ dáng này, phụ thân thiên vị, phụ thân thiên vị...”

Tiểu nha đầu còn không hiểu chuyện, nếu để cho nàng vẫn có thành kiến với Thái lão cha như vậy, chắc hẳn thời gian lâu dài sẽ càng thêm xa lạ đối với Thái lão cha, xem ra cũng là chuyện tốt. Minh Phi ôm Minh Ngọc, nhỏ giọng an ủi nàng: “Không phải vậy, phụ thân sẽ xử lý công bằng, không phải là phụ thân không nói gì với ta sao? Hôm đó đại ca đánh tam ca, phụ thân cũng không hề trách đại ca đó thôi?”

Minh Ngọc nửa tin nửa ngờ: “Thật?”

Minh Phi cười nói: “Đương nhiên là thật, người tốt nhất là nên suy nghĩ một chút xem mọi chuyện có phải như vậy hay không.” Di(end^an)e~qu*y\$don

Để dằn dỗi Minh Ngọc đi ngủ, Kiều Đào lo âu coi chừng Minh Phi, buồn bã than thở: “Tam tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ?”

Minh Ngọc nói: “Cái gì mà làm thế nào? Ngủ! Ngày mai liền biết kết quả.” Chuyện còn lại tự có Trần thị đi giải quyết, không cần nàng quan tâm, nàng cũng không cần phí sức về chuyện đó.

Không ngoài dự đoán của Minh Phi, ngày thứ hai, Hàn quân gia cùng Dư ma ma liền đặt vật chứng lên mặt bàn, tất cả chứng cứ đều chỉ hướng về Nhị công tử Thái Quang Chính dịu dàng đôn hậu. Thái Quốc Đồng giận đến nổi lập tức muốn khai trừ hẩn khỏi tộc phổ, đưa lên cho quan phủ.

Vừa Trần thị kéo hẩn, hết lời khuyên bảo, nói rằng ngoài việc giữ thể diện cho gia tộc, danh tiếng làm quan của lão gia càng quan trọng hơn! Tuyệt đối không thể giao việc này cho quan phủ phán xử. Gia chủ Thái gia bí mật tới Thái phủ lần nữa, tự tay xóa bỏ tên Thái Quang Chính ra khỏi tộc phổ, nhốt hẩn vào một tiểu viện trong Thái phủ, cả đời không cho phép đi ra ngoài làm gia tộc mất mặt xấu hổ.

Thái Quốc Đồng bệnh đến không thể xuống giường, Trần thị tự chủ trương mà trói Tiểu Ngư và ma ma kia, cùng với Thái Bình, Thái Tú, vài người bên cạnh Thái Quang Chính đưa đến phủ nha, nói là gia tộc cấu kết với sơn phi cố gắng bắt cóc Thái Quang Chính để tống tiền. Lại chuẩn bị lễ vật, gióng trống khua chiêng đi Cung gia, cảm tạ Đại công tử Cung gia đã không màng nguy hiểm mà cứu giúp.

Trần tri phủ luôn luôn tự xưng là thanh liêm, khi xử lý vụ việc bắt cóc nhi tử của mệnh quan triều đình đương nhiên muốn xử lý nghiêm khắc, tiếp tục tra hỏi để tìm bắt tất cả đồng bọn của sơn tặc, ai ngờ mấy nữ tặc này không chịu khai, lại không chống đỡ được hình phạt, cho nên liền chết.

Trần tri phủ vẫn chưa hả giận, sai người ném họ cửa thành thị phơi thây ba ngày, dọa cho bọn buôn người, ăn trộm, đạo tặc trong Thủy thành rồi rút thu tay lại, tận lực tránh né.

Một cuộc gièm pha vì vậy mà được che giấu đi.

Trong cả sự kiện, Minh Phi không hề bị nhắc tới. Bị bắt cóc, được cứu, từ đầu đến cuối chỉ có Tứ công tử Thái gia. Mà Nhị di nương, bởi vì gặp phải sơn tặc, quá mức sợ hãi, phải tình duyên, không thể gặp khách——Mặc dù Thái Quang Chính mất đi tiền đồ, cũng không thể đền bù được việc nàng không biết nuôi dạy con, tham ô tiền của công, cay nghiệt với Minh Phi, nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn còn có thể kéo dài hơi tàn.

Thái Quốc Đồng bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh, một đầu vốn màu đen nhánh trơn bóng tóc lại đã xen lẫn lấm tấm hoa râm. Hai mươi sáu tháng hai, Minh Phi nhận được lệnh của Thái Quốc Đồng, rốt cuộc được phép ở chung với Minh Ngọc, thuận lợi vui vẻ dọn đồ vào Ý Tú viện đã được đổi mới hoàn toàn, coi như là chính thức định cư lại.

Cùng lúc đó, trong Thủy thành bắt tìm kiếm y thủ chân tư* đến khi thể ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sinh nhật (một)

Mười sáu tháng ba, là “Sinh nhật” mười tuổi của Minh Phi. Lần sinh nhật này tới không tầm thường, chính là vì Trần thị tốn hơn ngàn lượng bạc đến Thanh Phong quán cầu phúc Thụy Cát tường nhân ngày sinh nhật.

Vì trước đó vài ngày trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Trần thị liền thương lượng cùng Thái Quốc Đồng, tổ chức cho Minh Phi một cái sinh nhật thật tốt. Thứ nhất là để náo nhiệt một chút xua tan xúi quẩy, thứ hai là chính giới thiệu Minh Phi cho tất cả nữ quyến các phủ, thứ ba cũng là mượn cơ hội để bốn nữ hài tử bồi dưỡng tình cảm.

Vì Thái Quốc Đồng cảm thấy thật có lỗi với Minh Phi, lại bởi vì thái độ dằn xếp ồn thỏa của nàng cảm thấy nàng khoan hậu, nên khen thưởng để làm gương cho các nữ hài tử phía dưới nàng, liền đồng ý, cố ý phân phó Trần thị nhớ phải làm cho Minh Phi bộ đồ mới, còn phải thêm chút đồ trang sức.

Trần thị mượn cơ hội nói: “Mấy nha đầu đều đã đến thời điểm trưởng thành, không bằng mỗi người đều làm mấy bộ đồ mới, thêm chút đồ trang sức, nhà chúng ta không câu nệ đích thứ, nữ hài tử cũng đều phải nuông chiều, đối đãi bình thường, đi ra ngoài cũng là thể diện của chúng ta.”

Thái Quốc Đồng rất hài lòng: “Như vậy, nàng xem thế nào rồi làm là được.” Còn nói, “Mấy ngày nay đều bận tìm Thủ Chân Tử, ta không để ý chuyện trong nhà, nàng hãy tha thứ cho ta.”

Trần thị cười nói: “Lão gia yên tâm, thiếp thân nhất định xử lý chuyện trong nhà thật tốt.”

Thái Quốc Đồng thở dài, đưa tay xoa nhẹ lên đầu vai của nàng, nhỏ giọng nói: “Ta dĩ nhiên là yên tâm. Chỉ là, ta đột nhiên cảm thấy ta đã già.”

Trần thị hi hi nói: “Người già cái gì mà già? Những thiếu niên nhanh nhẹn đâu nào có hơi thở chừng chạc như người?”

Dự được Thái Quốc Đồng cười một tiếng, mới tiếp tục lấy ra một toa thuốc cho ông nhìn: “Ngô ma ma phục vụ bên Nhị muội muội báo lại, nói là buổi tối muội muội không ngủ yên mà khóc cả đêm, tiếp tục như vậy chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu. Thiếp thân liền tự chủ trương, mời Đường đại phu đến xem, đây là toa thuốc an thần dưỡng khí do Đường đại phu kê, đã uống hai thang, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt, lão gia người nhìn xem, có nên đổi loại thuốc đắt tiền hơn chút không? Như là Linh Chi gì đó...?”

Thái Quốc Đồng nhìn chằm chằm nàng một cái, thấy gương mặt nàng đôn hậu thành khẩn, không giống giả bộ, liền tùy ý liếc phượng thuốc đó một cái, nhìn thấy đơn giản là chút hoàng kỳ, đẳng sâm các loại thuốc an thần dưỡng khí, liền cười lạnh một tiếng: “Cho nàng ta uống để làm gì? Chi lãng phí tiền tài!”

Trần thị nói: “Dầu gì nàng ta cũng là mẹ ruột của Quang Nghi và Minh Tư, coi như không vì nàng ta, cũng vì bọn nhỏ mà suy nghĩ một chút, không khéo làm bọn nhỏ thất vọng, sinh lòng oán hận, nghe kẻ khác chê cười nhà chúng ta.” Người cung chiêu vài chục năm, sao có thể nói buông là buông, nói quên là quên hay sao? Mặc kệ ngoài mặt Thái Quốc Đồng tức giận bao nhiêu, Trần thị cũng không tin.

Thái Quốc Đồng nghe xong lời này, không khỏi nhớ tới mấy câu nói đâm vào lòng của Thái Quang Chính, lại nghĩ đến mấy ngày nay đi nha môn, nghe đồng僚 nói nhỏ cũng hoài nghi là đang nghị luận mình, nghe nhỏ giọng liền cho rằng là đang cười nhạo mình, liền nổi cơn thịnh nộ, không khỏi cười lạnh: “Nàng ta phạm phải sai lầm lớn như vậy, ta không đuổi nàng ta đi đã là vì suy nghĩ cho bọn nhỏ rồi, chẳng lẽ còn phải cung ứng nàng ta lên?”

Trần thị như người ba phải đẩy ông ra ngoài: “Người đừng để ý, an tâm ổn định đi làm chuyện của người đi.”

Thái Quốc Đồng còn chưa đi đến cửa thùy hoa, đã thấy Minh Tư toàn thân y phục trắng bở nhào tới quỳ rạp xuống ôm chân ông khổ sở cầu khẩn: “Phụ thân, xin người rộng lòng từ bi, đi xem di nương một chút, di nương bệnh sắp chết rồi!”

Thái Quốc Đồng trầm mặt không lên tiếng.

Minh Tư nhìn Thái Quốc Đồng lệ tuông như suối tưng: “Phụ thân, sao người lại độc ác như vậy? Người nhất định không chịu đi thăm, dầu gì cũng phải mời một đại phu khám cho bà ấy một chút chứ? Nữ nhi van xin người, người hãy thương xót di nương một chút đi.”

Thái Quốc Đồng cau mày nói: “Đường đại phu không phải đại phu?”

Minh Tư cho là chuyện có thể xoay chuyển, vội nói: “Hắn và nữ nhân kia là cùng một giuộc. Đầu dễ dàng xem bệnh cho di nương? Sợ là phải độc chết bà ấy mới hả giận.” Trong lòng nàng thống hận Trần thị, ngay cả mẫu thân cũng không chịu gọi.

Thái Quốc Đồng nghe xong lời này, sắc mặt tức giận không còn giọt máu, cái gì gọi là nữ nhân kia? Cái gì gọi là thê tử của ông cùng nam nhân khác là cùng một giuộc? Mâu Liên Diệp quả nhiên không biết dạy người! Nếu đứa nhỏ này ở cùng một chỗ với nàng ta, tương lai chỉ sợ cũng sẽ thành phế nhân, liền hét lớn một tiếng: “Ấn nói hồ đồ! Đó là mẹ cả cả người! Còn để cho ta nghe thấy người gọi như vậy một lần nữa, ta cắt đứt chân của người!” Lại kêu nha đầu ma ma chung quanh: “Lập tức đưa tứ tiểu thư về phòng cho ta, không có sự cho phép của ta và phu nhân, không cho nàng đến Hồng Thúy Uyển!”

Ai dám thả nàng đi, trước đánh bằng roi sau đó bán đi!”

Nhóm nha đầu ma ma thấy ông phát giận, không dám chậm trễ, gắng gượng kéo Minh Tư góc đến gần chết về Quỳnh Hoa viện.

Thái Quốc Đồng cũng không ra khỏi cửa mà xoay người vọt vào viện Trần thị, mở miệng nói: “Từ ngày mai trở đi, Minh Tư do chính nàng nuôi dạy!”

Trần Nhiễm đang cùng nói đùa với Minh Phi, Minh Ngọc, bàn bạc xem hôm đó nên dọn đồ ăn gì cho phải, chỉ thấy Thái Quốc Đồng tức giận đùng đùng vọt vào không khỏi dừng lại tiếng cười, lập tức đứng dậy. Thái Quốc Đồng thấy hai nữ nhi đều ở đây, bỗng cảm thấy thật mất mặt, dừng một chút, tăng thêm âm thanh nói: “Mau chọn ngày đón ma ma giáo dưỡng qua đây, sau này Minh Tư chính nàng nuôi dạy!” Chỉ sợ Trần thị không chịu, lại tặng thêm một câu: “Nên phạt thi phạt, không cho nuông chiều! Nhất định phải dạy nàng nên người.” Hất tay áo lên lại đi.

Mấy người phụ nhân liếc mắt nhìn nhau, coi như không có chuyện gì ngồi xuống, tiếp tục đàm luận thực đơn.

Thái Quốc Đồng đi tới nửa đường, trong lòng không chừng, đột nhiên dừng bước chân, ngược lại lặng lẽ đi đến Hồng Thúy Uyển của Nhị di nương. Mới vừa tới cửa, đã nghe thấy bên trong vang lên một tiếng “Àm” thanh thúy, một ma ma khổ sở cầu khẩn: “Di nương à, ngài không nên làm khó nô tỳ, dầu gì cũng hãy uống thuốc này đi. Nếu không thấy ngài khá lên, phu nhân nhất định sẽ không tha cho nô tỳ, van xin ngài!”

Nhị Di Nương không lên tiếng.

Lại vang lên một tiếng “ăm” thanh thúy nữa, ma ma này kêu lên “Ui da” một tiếng: “Được được, di nương ngài không uống, không uống cũng đừng đập chén, mấy ngày nay ngài đã đập bao nhiêu chén rồi?”

Không lâu lắm, một tiểu nha đầu cầm một đồng chén bẻ cùi đầu mất đỏ đi ra, trên mép váy dính đầy thuốc, toàn thân nồng nặc mùi thuốc.

Thái Quốc Đồng cả kinh trong lòng, xoay người rời đi.

Ngô ma ma cạnh cửa sổ thấy Thái Quốc Đồng cúi thấp đầu biến mất trong bụi Hoa Mộc rậm rạp, quay đầu lại nhìn Nhị Di Nương nằm ở trên giường không nhúc nhích cười: “Di nương, người xem nhìn người nghĩ quẩn như vậy, Nhị công tử còn phải trông cậy vào người đấy, người cứ khăng khăng không chịu yêu quý thân thể của chính mình. Nấu thuốc cho người người cũng không uống, bưng một chén đập một chén, làm tốt lắm sao? Ngài tốt xấu gì cũng nghe nô tỳ khuyên một tiếng, làm người ắt hẳn phải nhận lỗi, phu nhân hiền huệ như vậy, người cũng phải hiểu được chỗ tốt chỗ xấu chứ? Người xem, người phạm phải sai lầm lớn như vậy, chẳng những mời đại phu cho người, còn tự mình thay người nuôi dạy tứ tiểu thư, một chủ mẫu tốt biết bao? Đốt đèn lồng cũng không tìm được.”

Nhị Di Nương lạnh lùng nhìn Ngô ma ma, hai mắt nhắm nghiền.

Ngô ma ma lẻ mề đến trước giường nàng, bưng một chén thuốc đầy lên, nhẹ buông tay, “Bịch” một tiếng. Thuốc văng khắp nơi lên tay, lên tất khắp hai bà ta, bà ta hét ầm lên như giết heo: “Không sống nổi, không sống nổi, bóng chết người!”

Nha đầu ma ma khác bên ngoài nghe thấy, người nào cũng không chịu đi vào phục vụ Nhị Di Nương.

Minh Tư trở lại Quỳnh Hoa viện, đầu tiên là nhào lên giường khóc lớn một lần, Tuyết Lê và Tuyết Anh tiến lên khuyên nhủ, tất cả đều bị khiển trách, Tuyết Lê còn bị nàng hung hăng bầm một cái, hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau, cũng lặng yên không một tiếng động đứng cạnh cửa, để cho nàng khóc đủ.

Minh Tư khóc đến đau cổ họng, ánh mắt khô khốc sưng đỏ, lại khóc im lặng, sau đó hạ tiếng khóc, dựa vào đầu giường si ngốc ngồi một hồi lâu, vào buổi trưa lại đập vỡ điểm tâm nước trà Tuyết Lê đưa tới.

Hai nha đầu không dám đụng nàng để bị xúi quẩy, mỗi người chỉ đành phải bưng mỗi cái ghế con ngồi ở cửa nhìn lá cây ngọc lan ngăn người. Chợt thấy Kim Trâm dẫn ba bốn phụ nhân lạ mặt đi thẳng về phòng của Minh Tư, hai người vội vàng đứng dậy nghênh đón, xuất ra một nụ cười: “Sao hôm nay tỷ tỷ lại rảnh rồi tới đây?”

“Đây là Xuân và Hiên, nữ sư phó của Hoa Mãn Lâu.” Kim Trâm chỉ vào mấy phụ nhân cười giòn: “Mấy ngày nữa là sinh nhật mười tuổi của Tam tiểu thư, lão gia và phu nhân đã bàn bạc, tổ chức thật tốt cho nàng một lần, sau đó sẽ làm cho các vị tiểu thư mấy bộ y phục, thêm mấy thứ đồ trang sức. mấy người này vừa đo xong cho Tam tiểu thư và Lục tiểu thư, đang tính đến chỗ Tứ tiểu thư. Tứ tiểu thư đâu?”

“Đang nghỉ ngơi trong phòng, mời tỷ tỷ vào.” Tuyết Lê, Tuyết Anh vui mừng mời vào Kim Trâm và các nữ sư phó vào, Tuyết Lê châm trà, Tuyết Anh đi mời Minh Tư.

Ngay từ lúc còn ở bên trong, Minh Tư nghe tiếng đã biết, không khỏi nổi trận lôi đình, lúc nào thì nàng làm bộ đồ mới đánh đồ trang sức còn phải dính ánh sáng của người khác? Thấy Tuyết Anh đi vào mời nàng ra đo đồ, cất giọng mắng lên: “Chưa từng trải qua việc đòi gì đó! Kiến thức hạn hẹp đến loại trình độ này! Mấy khối vải rách mấy lượng đồng nát đã khiến cho người đi đường cũng không yên hả? Bình thường người thiếu ăn hay thiếu mặc hả?”

Tuyết Anh uất ức muốn chết, nhưng không thể không khiêm nhường nhỏ giọng năn nỉ nàng: “Tứ tiểu thư, tốt xấu gì ngài cũng nên ra ngoài ứng phó tình hình...” “Đều đến tình trạng này, người còn có thể nghĩ tới đã không tệ rồi, còn không biết phân biệt như vậy, sẽ chỉ làm cho người ta càng thêm chán ghét vứt bỏ mà thôi.

Minh Tư thấy phiền, chợt đẩy nàng một phen: “Mau cút ra ngoài! Từ đâu tới thì cút về chỗ đó! Ta nhìn đã muốn nôn!”

Tuyết Lê bên ngoài nghe được sợ hết hồn hết vía, cười còn khó coi hơn khóc nhìn Kim Trâm: “Thân thể Tứ tiểu thư không thoải mái.”

Kim Trâm khẽ mỉm cười, nói: “Nếu là như vậy thì chúng ta đến phòng Ngũ tiểu thư trước, đợi lát nữa từ trở lại phục vụ cho Tứ tiểu thư.”

Về Tuyết Anh như đưa đám ra ngoài: “Không cần, Tứ tiểu thư nói y phục đồ trang sức nàng có rất nhiều, mặc cũng không hết, xin Kim Trâm tỷ tỷ cảm ơn phu nhân thay nàng.”

Kim Trâm cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tuyết Lê suy nghĩ một chút, lấy hai tiền một bạc đuổi theo nhét vào tay Kim Trâm: “Tỷ tỷ uống trà.”

“Ta không thiếu ăn cũng không thiếu mặc!” Kim Trâm giơ tay lên ném trên mặt đất, ngẩng đầu đi về phía phòng Minh Bội, không lâu lắm, trong phòng Minh Bội vang lên một trận tiếng nói tiếng cười. Minh Bội bà vú An ma ma tiếng cười sang sảng thiếu chút nữa lật cả nóc phòng.

Tuyết Lê và Tuyết Anh liếc nhau một cái, thiếu chút nữa không khóc thành tiếng. Minh Tư cũng nghe được rõ ràng, trong lòng giống như có dầu sôi tưới xuống, lớn tiếng nói: “Đi gọi họ nhỏ giọng một chút! Tầm đòi không chưa từng cười hay sao vậy?”

Tuyết Lê và Tuyết Anh nào dám mở miệng? Chỉ đành phải giả chết không lên tiếng. Minh Tư đợi một hồi, tiếng cười bên Minh Bội không thấy nhỏ đi, ngược lại càng lớn hơn, tức giận đằng đằng nhảy dựng lên, “Ta đi thăm di nương!”

Mới tới cửa liền bị Tuyết Lê và Tuyết Anh ôm cổ: “Tiểu thư, không thể đi! Lão gia có phân phó!” Minh Tư không thuận theo, bên trái bắn cung đánh người, Tuyết Lê và Tuyết Anh cũng không dám buông tay, gât gao kéo khóc rống nói: “Tiểu thư nê mặt tui nô tỷ hầu hạ tiểu thư, cho tui nô tỷ một con đường sống đi!”

Minh Tư làm âm ỉ nửa ngày, vừa mệt vừa đói, hoàn toàn không có chút hơi sức, mới mềm mại tựa vào trên người Tuyết Lê khóc thút thít: “Đi gọi Tam ca đến thăm ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: sinh nhật (nhị)

Kim Trâm hoàn thành nhiệm vụ, vẫn hận đến nghiền răng. Trở lại thượng phòng, nghe Thái Quốc Đống đang nói chuyện cùng Trần thị ở trong phòng, cố ý đi tới bên ngoài rèm và nói: “Phu nhân, nô tỳ tới đáp lời.”

Nghe Trần thị gọi, mới vào đi cười nói: “Nô tỳ phụng mệnh của phu nhân, dẫn theo nữ sư phó của Xuân Hòa Hiên, Hoa Mãn Lâu đi tới các phòng của các tiểu thư đo quần áo chọn các mẫu đồ trang sức, các vị tiểu thư cũng vô cùng thích, nói là thời gian com tới sẽ tới đây thỉnh an đập đầu cho lão gia cùng phu nhân.”

Thái Quốc Đồng nghe cũng vui mừng, Trần thị khẽ mỉm cười: “Cũng chọn được thứ mình thích rồi chứ? Nói cho ta nghe một chút các tiểu thư chọn những thứ gì?”

Kim Trâm muốn nói lại thôi.

Trần thị cau mày nói: “Cái nha đầu này, lúc nào rồi còn nói chuyện ấp a ấp úng như vậy? Thật đáng ghét.”

Kim Trâm lập tức quỳ xuống khóc nói: “Phu nhân, nô tỳ không biết làm việc, đã làm đắc tội Tứ tiểu thư rồi.”

Trần thị trầm nghĩ, Kim Trâm xưa nay lanh lợi, làm sao có khả năng làm sai chuyện còn cố ý đụng vào trên vết đao? Chắc là có ân tình khác. Dò xét Thái Quốc Đồng một cái, thấy vẻ mặt Thái Quốc Đồng không chút thay đổi, làm bộ cả giận nói: “Nói mau! Người đã làm chuyện tốt gì?”

Kim Trâm khóc lóc đem lời của Minh Tư nói lại từ đầu tới đuôi một lần, lại nói: “Nô tỳ nghĩ mãi là chỗ nào làm không xong, khiến Tứ Tiểu thư không vui, Tứ Tiểu thư mới có thể tức giận như vậy, thỉnh phu nhân trách phạt nô tỳ.”

Thái Quốc Đồng nhàn nhạt nói: “Nếu nó nói y phục đồ trang sức của nó mặc không hết, dùng không hết vậy thì thôi thôi. Phần của nó chuyển tới mấy tỷ muội khác, làm tốt một chút.”

Trần thị vẫy tay cho Kim Trâm lui ra, nhỏ giọng nói: “Lão gia, trẻ con khó tránh khỏi hồ đồ. Tứ nha đầu từ trước đến nay tính tình đều không tốt như vậy, hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, lại vừa gặp phải chuyện như vậy, thiếp thân tự mình đi khuyên nhủ nó. Đến lúc đó mọi người mặc quần áo mới, mang hoa mới, chỉ có một mình nó, vậy cũng không được? Chỉ sợ là lại muốn náo loạn.”

Thái Quốc Đồng cười lạnh: “Hiện tại nàng chấp nhận nó, tương lai người nào sẽ chấp nhận nó? Đi tới nhà chồng cũng khiến người nhà chồng nhường nó? Liền làm theo lời ta nói! Về sau sáng tối gì đều bắt nó tới thỉnh an nàng, nếu không là, là sẽ có gia pháp, nàng không trông nom được, để ta tới trông nom.”

Lại nói Minh Tư khổ sở chờ đợi Thái Quang Nghi đến thăm nàng, trầm nghĩ, chờ hấn tới, hai người thương lượng một chút nên làm cái gì. Minh không thể đi thăm di nương, có thể để cho hấn đi, nếu không để cho hấn đi van cầu Thái Quốc Đồng.

Ai ngờ đợi đến trời tối cũng không thấy Thái Quang Nghi, không khỏi nóng nảy, hướng về phía Tuyết Anh nổi giận: “Ta để người đi đưa tin cho Tam công tử, người đưa hay chưa?”

Tuyết Anh bị sợ đến run sợ: “Đưa, đưa rồi, nô tỳ tự mình nói cùng cùng Tùng Minh bên cạnh tam công tử. Tiểu thư chờ một chút xem, có lẽ là Tam công tử có chuyện gì đó nên tới muộn rồi.”

Minh Tư bất đắc dĩ, cũng chỉ có cách tin tưởng lời của nàng. Chỉ lát nữa là đến giờ Hợi, cửa vào nội viện sẽ phải khóa lại, vẫn không thấy Thái Quang Nghi, không khỏi thất vọng, lại cho là Tuyết Anh qua loa nàng, lừa nàng, cầm lấy ly trà là ném về phía Tuyết Anh, mắng: “Đồ bì ỏi không biết xấu hổ! Nhìn thấy ta bị bỏ bê liền gạt ta phải không? Nhắc cao đạp thấp!”

Trong lòng Tuyết Anh cùng Tuyết Lê run rẩy đứng đó cúi thấp đầu, mấy tiểu nha đầu chen chúc ột chỗ không dám thở mạnh, mặc cho nàng chửi mắng. Chợt nghe có người tới gõ cửa, Tuyết Lê thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Nhất định là Tam công tử tới, nô tỳ đi mở cửa.”

Minh Tư “Hô” một cái đứng lên, lại nghĩ đến Thái Quang Nghi lúc này mới đến, liền lại quệt mồ hôi xuống, hậm hực nhìn chằm chằm cửa ra vào, chỉ chờ Thái Quang Nghi đi vào sẽ làm nũng. Ai ngờ chỉ nghe Tuyết Lê ở tại cửa ra vào nhẹ giọng cùng người nói mấy câu nói, liền không một tiếng động, vội nghi ngờ nói: “Thế nào?”

Tuyết Lê cẩn thận nói: “Tam công tử nói, những ngày này đều có chuyện không thể tới đây thăm tiểu thư. Nếu tiểu thư không có chuyện gì làm, nhớ thường đi thượng phòng thỉnh an lão gia phu nhân, học thêu hoa cùng các tiểu thư một chỗ, đừng làm loạn.”

Minh Tư thét lên một tiếng, cảm roi lên “Hắn thật sự là nói như vậy? Ai tới truyền tin? Làm sao lúc này mới đến nói?” Không đợi Tuyết Lê đưa tay kéo nàng, nàng đã bạch bạch chạy đi đuổi theo đưa tin người kia.

Tuyết Lê đôi môi trắng như tuyết nhìn Tuyết Anh: “Mau! Đưa tin là tiểu nha đầu bên cạnh Ngũ Tiểu thư.” Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng chửi mắng đánh đập của Minh Tư cùng kêu gào tiếng cầu xin tha thứ của tiểu nha đầu. Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau, cơ hồ nghĩ một mặt tìm chết thôi.

Trần thị vừa mới ngủ, Dư ma ma ở gian ngoài nhỏ giọng nói: “Phu nhân, trong Quỳnh Hoa viện ồn ào!”

Trần thị vội vàng khoác áo ngồi dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

Dư ma ma nói: “Tứ Tiểu thư đánh chửi một tiểu nha đầu của Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư hỏi mấy câu, xảy ra tranh chấp, Tứ tiểu thư đẩy nàng xuống đất, khuỷu tay của Ngũ tiểu thư cũng bị trầy da.”

Trần thị lười biếng ngáp một cái, nói: “Lão gia hôm nay không phải nghỉ ở chỗ Tứ di nương sao? Có người đi báo chưa?”

Dư ma ma cười nhẹ một tiếng: “Có, lão gia cùng Tứ di nương cũng đã đi Quỳnh Hoa viện. Trái phải cũng không có người tới chỗ phu nhân bẩm báo, phu nhân mau ngủ đi.”

Ngày thứ hai, Minh Tư chưa hề xuất hiện. Tử di nương vênh vào hả hê lôi kéo Minh Bội vội tới thỉnh an Trần thị, tất cả mọi người đều hiểu là Minh Tư nhất định lại bị Thái Quốc Đổng mắng.

Đào mất liền tới ngày sinh nhật Minh Phi. Buổi sáng, Hoa ma ma cùng Kiều Đào cùng giúp Minh Phi mặc áo xanh nhạt hoa văn áng mây cùng áo ngắn màu đỏ thẫm, mặc cùng váy Yên La cùng màu, tháo khóa trường mệnh xuống, đổi sang vòng Bát Bảo Anh Lạc, tai đeo hai chiếc khuyên tai hình giọt nước khảm Nam châu, chải tóc thế Tiểu Lưu vân, cài một đóa hoa màu hồng tím cùng mấy chiếc trâm hoa kim ngọc. Nhìn một vòng, mới coi như hài lòng, cười gọi hai nha hoàn mới tới tên Đan Hà, Bạch Lộ tới nhìn: “Tam Tiểu thư có phải là một tiểu mỹ nhân hay không hả?”

Đan Hà cùng Bạch Lộ chừng mười ba mười bốn tuổi, rồi rít cười vỗ tay: “Đúng nha, đúng nha, tiểu thư thật là đẹp.”

Minh Phi soi hướng về chiếc gương, trong lòng cảm thấy rất hài lòng, cười nói: “Giống như con bướm sắc sỡ.”

Hoa ma ma khoa trương cười: “Nói lung tung! Bướm bướm nào có đẹp như tiểu thư chứ!”

Minh Phi nóng mặt nóng hằm hạp, hờn dỗi đánh đùa Hoa ma ma một cái, nói: “Sáng nay miệng của ma ma giống như là quét mật vậy, là muốn tiền thường chứ gì?”

Lời còn chưa dứt, Hoa ma ma đã quỳ xuống, Kiều Đào, Đan Hà, Bạch Lộ, Diệp nhi, Mai tử, cùng với hai thô sử nha đầu bên ngoài cũng quỳ rồi xuống, cùng nhau cười nói: “Tam Tiểu thư thật là thông minh, thật là nói đến tâm khảm tui nô tỳ rồi. Chúc Tam tiểu thư phúc như Đông hải, thọ tỹ Nam Sơn, hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay.”

Hôm nay có thể nói là ngày vui vẻ nhất từ khi nàng quay về đây, Minh Phi cười như một đóa hoa loa kèn, lại cố ý nói: “Đều đứng lên đi, nói như ta là bà lão vậy.”

Hoa ma ma cười nói: “Chẳng lẽ Tam Tiểu thư ngại lời cát tường của chúng ta không hay, không nở thưởng? Vậy các người lại nói mấy câu?”

Diệp nhi “À” một tiếng, khó xử nói: “Nhưng nô tỳ chỉ biết mấy câu này.”

Mọi người đều nở nụ cười, Minh Phi tự mình lấy ra hồng bao sớm đã chuẩn bị xong từ trong tráp thưởng cho Hoa ma ma cùng Kiều Đào mỗi người hai lượng bạc, bốn tiểu nha đầu mỗi người một lượng bạc, thô sử nha đầu mỗi người năm bạc, cười nói: “Ta không có nhiều tiền, dù gì cũng đủ mua một ít trái cây ha ha.”

“Tam tỹ tỹ, đi, mau đi qua chỗ mẫu thân ăn mỳ trường thọ! Ăn xong điểm tâm khách nhân sẽ tới!” Minh Ngọc mặc áo khoác trâm bướm vờn mây, váy màu xanh dương, trên tóc trói cài hai chiếc trâm hoa trân châu san hô, buộc mấy chiếc dây bảy màu, sải bước chạy vào, cười đến mặt mày cong cong.

Minh Phi cười nắm tay nàng, nói: “Đi chậm một chút, nếu bị đại ca nhìn thấy lại muốn nói muội không ổn trọng. Ngã dập đầu thì phải làm sao?”

Tới thượng phòng, Minh Phi trước dập đầu với Thái Quốc Đổng, lại dập đầu với bài vị của Trương thị.

Thái Quốc Đổng trầm mặt nói mấy câu muốn nàng phải hiếu thảo, tuân thủ phụ đức, làm gương cho em gái, sau đó mới buông lỏng da mặt, tặng cho nàng vòng tay trân châu.

Minh Phi cảm ơn, lại hành lễ cho Trần thị. Nàng mới chịu quỳ xuống, Trần thị đã đỡ nàng, nói không cần phải thế, Minh Phi nghiêm túc nói: “Mẫu thân đối với nữ nhi có ân dưỡng, nhận một lạy là cần thiết.”

Trần thị cũng không từ chối nữa, chỉ là lúc tặng lễ vật, lại lặng lẽ bảo Dur ma ma thêm một đôi khuyên tai vàng ròng khảm hồng bảo thạch, một dây chuyền con thỏ bằng hồng bảo thạch.

Thái Quang Đình tặng lễ là một bức Hân Mai đồ hán đích thân vẽ, lúc đưa cho Minh Phi, chỉ nói một câu: “Hương hoa mai lạnh lẽo.” Trong lòng Minh Phi âm ỉ, trịnh trọng thu hồi. Thái Quốc Đổng nửa đường định đi, nhìn một hồi lâu mới nghiêm mặt nói: “Thời gian đó không bằng đi xem sách! d/d le, quy, đồn Lân này là sinh nhật muội muội con, cũng không sao, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

Thái Quang Đình cũng không cùng hân cãi cò, chỉ nắm tay nói: “Phụ thân dạy phải.”

Minh Ngọc lấy ra một cái hà bao nàng tự thêu, nghe nói phía trên thêu là Mẫu Đan, Minh Phi nhìn làm sao cũng chỉ thấy một núi chỉ màu loạn xạ.

Rồi đến lễ vật của Tam di nương, Tử di nương, Minh Bội, Thái Quang Nghi các loại. Tất cả mọi người tặng lễ xong rồi, lúc này Minh Tư ăn mặc hoa lệ chói mắt lúc này mới tới, lấy ra hai chiếc khăn bụi bẩn, liếc mắt về ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Ta là người nghèo, chẳng có cái gì cả. Tam tỹ tỹ nếu không ghét bỏ, chỗ này ta có hai tấm khăn của năm nay.”

Minh Phi cười nhẹ một tiếng: “Cho dù như thế nào cũng là tấm lòng thành, ta làm sao có thể ghét bỏ?” Tự tay cầm lấy, đưa cho Kiều Đào cất.

Tử di nương cũng về mặt bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Đồ của Tam Tiểu thư, Tử Tiểu thư trước đến giờ lúc nào cũng tinh xảo, cho di nương mượn nhìn một chút, cũng tốt học một ít hoa văn.”

Minh Phi thấy sắc mặt Minh Tư thay đổi, bảo Kiều Đào đưa tới. Tử di nương vừa mở khăn ra, khoa trương cười nói: “A, thì ra là năm nay lưu hành loại hoa văn này? Lão gia, phu nhân các ngài nhìn, cũng đặc biệt chứ?”

Mọi người nhìn lên, giữa hai chiếc khăn này có cái lỗ to kéo cắt thủng. Thái Quốc Đống giậm sôi lên, Minh Phi vội vàng cười cười cắt khăn trên tay di nương đi, gọi Kiều Đào cắt xong, mới dời chú ý của mọi người: “Mẫu thân, ný của con đâu rồi, con đói bụng cả sáng chính là chờ tô mì này đó.” Truyện đăng trên d/d Lê quý đôn.

“Đây rồi, đây rồi, con khi con tham ăn này.” Trần thị kéo Thái Quốc Đống sắp phát tác hạ xuống, nhỏ giọng nói: “Hôm nay là ngày tốt của con bé, chớ mất hứng.”

Thái Quốc Đống trầm mặt ngồi tức giận ở một bên. Đưa ánh mắt quét tới quét lui trên người mấy đứa con gái, cuối cùng phát hiện Minh Tư không được làm y phục mua đồ trang sức lại là đứa mặc hoa lệ rực rỡ nhất, váy áo vân mây đỏ thắm, một đầu sáng lấp lánh, trên cổ là chiếc vòng vàng sáng rõ mười phần, bên miệng còn thoa son, so với nhân vật chính như Minh Phi còn chói mắt mấy phần, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Minh Tư đi đổi trang phục đi!”

Minh Tư kinh ngạc nhìn hần, ngây ngốc nói: “Tại sao phải đổi? Người khác đều mặc đồ mới, mang trang sức mới, con mặc một quần áo cũ cũng không được sao? Trừ cái này con cũng không có y phục mặc được nữa rồi.”

Thái Quốc Đống lười phải nói tí mi cùng nàng, phân phó Trần thị: “Đi dạy cho nó phải mặc quần áo ra sao, đừng có khiến khách cười nhạo cô nương nhà chúng ta không hiểu quy củ!”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Vị khách kỳ lạ (một)

Thời tiết đã trở nên ấm áp, vừa đúng lúc các loại hoa tươi nở rộ, vốn là mở tiệc trong vườn là tốt nhất. Nhưng chuyện lần trước để lại bóng ma trong lòng Trần thị, nàng không dám mở tiệc trong vườn nữa, bảo quản gia trong hoa ẩm quét sạch sẽ, kê hai cái bàn nhỏ làm thành một cái bàn lớn cho các cô nương. Chính nàng thì tránh trong nội đường xa xa ngắm mẩu đơn nở cùng Cung Nhị phu nhân, Trần Tam Nương, uống trà rồi bài chơi, chỉ dặn Tam di nương cùng Dư ma gánh chức vụ tổng quản, phụ trách chuyện ăn uống các thứ.

Từ di nương hâm mộ Tam di nương không chịu được, bắt đắc dĩ căn bản là Trần thị không chịu buông tay tỏ ý cho nàng ta đi làm chuyện gì, chỉ đành phải ai oán đứng nghiêm ở sau lưng Trần thị tiếp tục thực hiện chức trách cận thân nhà hoàn, không quên sai Tiểu Ngải đi dặn Minh Bội biểu hiện tốt một chút một hồi để lại hình tượng ôn nhu uyển chuyển trong lòng chúng tiểu ty muội.

Hôm nay chúng cô nương tham gia tiệc sinh nhật Minh Phi đều được Trần thị tỉ mỉ chọn lựa, trừ các tiểu thư Cung gia, Lưu gia, Trần gia, Thái gia bốn tộc, còn có tiểu thư nhà Viên Hàn Lâm mới từ Kinh Thành cáo lão về quê, tất cả lớn nhỏ tổng cộng tới hơn mười người.

Trải qua mấy lần gặp mặt tiếp xúc trước đây, Minh Phi đã quen thuộc với các tiểu thư rất nhiều, nhanh chóng liền cười nói. Mọi người đang chơi ném thẻ vào bình rượu, buộc nhau uống rượu. Đang náo nhiệt, Cung Tịnh Kỳ lặng lẽ đựng Minh Phi một cái, dùng cầm chỉ chỉ trong góc: “Tứ muội của người thế nào? Đến hiện tại, thứ gì cũng không ăn, cũng không nói một câu nào.”

Nàng vừa mới vừa hỏi, nẩy cái lỗ tai liền dò xét tới ngay.

Toàn thân Minh Tư mặc y phục màu vàng tơ bằng vải thun thêu hoa tường vi biết rõ trên cành cây xanh nhạt mới may, cầm quạt tròn mỹ nhân ngồi ở trong góc, cúi thấp đầu không nói một lời, gương mặt đáng thương. Minh Phi khẽ mỉm cười, nói: “Sáng nay rồi giường nàng cũng có chút không thoải mái, lại nhớ đến nhất định phải tới náo nhiệt với ta một chút, cho nên gượng chống đến bây giờ.”

Cung Tịnh Kỳ hoài nghi nhìn Minh Phi một cái, lại chỉ nhìn thấy gương mặt Minh Phi chân thành, ngoài ra cái gì cũng không nhìn ra được, liền bĩu môi, quay đầu lại kêu Minh Tư, “Tới đây ném thử canh rau thanh đạm này một chút, thật không tệ, uống vào liền thư thái.”

Trong mắt Minh Tư thoáng qua một tia không kiên nhẫn, đang muốn bỏ qua, suy nghĩ một chút vẫn cố nặn ra một khuôn mặt tươi cười, cười tủm tỉm nhận lấy canh Cung Tịnh Kỳ đưa qua, nói với Cung Tịnh Kỳ đến chỗ nào đập thanh thì chơi vui nhất, danh thắng Thủy thành phủ nào lại tốt nhất thì Minh Phi không biết rõ lắm. Những người khác nghe cái này, cũng tham gia câu chuyện, bắt tri bắt giác liền bỏ Minh Phi qua một bên.

Minh Bội không cam lòng nhìn về hã hê trên mặt Minh Tư, bèn khê nói với Minh Phi, Minh Ngọc: “Nhìn xem bộ dạng tùy tiện đó của nàng ta kia! Thật là chó vẫn muốn đòi ăn cứt! Chúng ta cho nàng ta xem sắc mặt đi! Dạy nàng ta biết tôn ti trường ầu! Ai mới là chánh chủ hôm nay!” Ngắn ngắn nửa tháng, nàng ta đã từ chó săn Minh Tư biến thành cừ địch Minh Tư, phản bội đi theo địch hướng về phía Minh Phi Minh Ngọc bên này.

Minh Phi thân thiết gõ lên chóp mũi Minh Bội: “Nhắc tới ấy, trước tiên ty phải nói muội ấy! Muội là muội muội đấy. Cần phải biết mỗi người luôn có chỗ mình không biết, cũng không thể vĩnh viễn muốn mọi người vây quanh một mình muội, làm mình chuyện nên làm là được. Huống chi, tài với đức là một thể, một điểm này nhất định phải nhớ.”

Trong miệng nói Minh Bội, ánh mắt lại là nhìn Minh Ngọc, nhưng không thể để cho chúng tiểu thư nhiều tâm tặc nhiều dạy hư tiểu Minh Ngọc khả ái. Nàng yêu cầu Minh Ngọc thông minh hiểu chuyện, thức biết người biết ta, có thể tự bảo vệ, nhưng tâm nhất định không thể lệch lạc. Phía sau cánh cổng đóng kín nàng và Minh Tư là một chuyện, hướng về phía người ngoài lại là một chuyện khác.

Nguyên bản Minh Ngọc cũng lòng cảm phần hung hăng, nghe lời Minh Bội nói xong đã nhao nhao muốn thử, lúc này thấy Minh Phi nói như thế, mắt lại nhìn mình chăm chăm, nhất thời hiểu ý tứ của Minh Phi. Vội thu hồi về tức giận bất bình này thu hồi, đổi thành một khuôn mặt tươi cười, lầy lờn nhìn Minh Phi cười.

Minh Phi trêu mếu béo gò má thịt nộn nộn của nàng một cái, chia ra gấp cho nàng và Minh Bội tất cả Cá Phi Thúi Xiu Mại, lại cũng gấp cho mình một miếng, họ nói cái gì thì mặc, trước tiên nàng phải cho mình ăn no lại nói.

Thình lình nghe Trần Oánh hỏi: “Minh Phi?”

Minh Phi ngẩng đầu, chỉ thấy cả bàn người đều đang nhìn mình, gương mặt Minh Tư có vẻ tốt. Mặc dù không biết Minh Tư nói cái gì về mình với các nàng, nhưng cứ gấp chiêu phá chiêu là được, lập tức cười nói: “Thế nào? Thế nào mà mọi người đều nhìn ta?”

“Nghe nói người rất am hiểu nuôi dưỡng à?” Một vị tiểu cô nương cảm nhận, sắc mặt tái nhợt đang khề hời, chính là Viên Mai Nhi mười ba tuổi, Cửu Tiểu Thư của Hàn Lâm gia từ Kinh Thành tới.

Minh Phi không giải thích được, lại thấy sắc mặt mấy vị tiểu thư Thái gia bỗng tộc tương đối khó coi, ba tỷ muội Cung gia cũng cúi thấp đầu xuống, tỷ muội Lưu gia tỷ muội hai người cũng lo âu nhìn mình, Minh Tư dùng cây quạt che nửa bên mặt, vẫn khó nén ác ý cùng châm chọc trong mắt, trên mặt Trần Oánh không nhìn thấy gì. Châm chọc lại châm chọc, thành khẩn cực kỳ mở miệng: “Không biết tỷ hỏi phương diện nào?”

Đôi mắt dài trời sinh của Viên Mai Nhi hoắt lên, châm chọc: “Súc sinh”

Trong lòng Minh Phi đại khái đã có cân nhắc, ước chừng là Minh Tư lại nhắc tới chuyện mình ở nông thôn với họ, không biết được nói là nàng am hiểu nuôi heo? Cho chó ăn? Hoặc là cho trâu ăn? Hay là cho ngựa ăn? Vì vậy tỏ ra khiêm tốn: “Không biết được chó con có tính là súc sinh hay không?”

Viên Mai Nhi nói: “Không phải là người thì đều là súc sinh!”

“Ồ!” Minh Phi cười đến ngây thơ: “Không dám lừa gạt tỷ tỷ, ta am hiểu nuôi chó, trước kia ở quê từng dưỡng một con, hiện nay con chó Mẩu Đan này là con thứ hai!”

Viên Mai Nhi nói: “Còn những con khác đâu?”

Minh Phi quần bách cười: “Những con khác không có chạm qua.”

Trần Oánh nói: “Ta đã nói Minh Phi không thể nào nuôi heo nuôi bò rồi mà.” Vừa cười nói với Viên Mai Nhi: “Biểu muội của ta đây, hiểu lễ tiết nhất, lại hiểu biết chữ nghĩa, nuôi chó nuôi mèo nuôi chim là nhả hứng, làm sao có khả năng đi làm những việc kiếm sống như những người thô tục kia.”

Viên Mai Nhi nói: “Những việc kia đều do kẻ hạ tiện làm, ta đã nói đường đường là tiểu thư Đồng Tri phủ làm sao có thể đi làm cái loại việc hạ tiện đi! Nếu thật là như vậy, người cũng không xứng cùng ngồi một bàn với chúng ta!” Chỉ vào Minh Tư cất cao giọng nói: “Người thật là không có đạo lý, không hiểu vì sao lại chửi bới chính biểu tỷ của người, về sau ta cũng không tin lời của người nữa.”

Minh Tư giận trừng mắt nhìn Minh Phi một cái, mới định mở miệng, liền bị Minh Phi cản ngang, “Viên tỷ tỷ hiểu lầm, Tứ muội muội nhà ta thích nói đùa, lúc ta mới vừa về nhà cũng từng bị nàng đùa, tỷ xem, thiếu chút nữa thì tỷ bị lừa rồi đúng không?”

Móa ơi, nàng thật sự từng cắt cỏ cho trâu, về phần heo hả, Ngô gia không có nuôi heo, nếu không nàng cũng bị bắt dưỡng chúng.

Lao động không phải vinh quang nhất sao? Thế nào rơi vào miệng của vị Hàn Lâm tiểu thư thanh quý này là người hạ tiện, còn chưa xứng cùng ngồi một bàn với nân ta? Lao động không quang vinh, sâu gạo mới vinh quang, được rồi, được rồi, nhập gia tùy tục, nàng không nhận cũng không còn ai dám làm gì nàng.

Nghe Minh Phi vừa nói như vậy, Trần Oánh vội cười nói: “Đúng nha, đúng nha, thế nào mà ta lại quên mất, Tứ nha đầu liền có cái tật hơi xấu, chuyên lừa người lạ, lừa này một lần, lần gặp mặt sau nàng cũng không lừa người.” Hôm nay nàng cùng đám Minh Phi là biểu tỷ muội, đương nhiên muốn đi theo ba phải.

Viên Mai Nhi hoài nghi nhìn Minh Tư: “Thật à?”

Đầu tiên mặt của Minh Tư tuyết trắng, trong nháy mắt đỏ bừng, ngồi ở chỗ đó cứng đờ cổ nặn ra một nụ cười, nói: “Là ta đường đột, Viên tỷ tỷ không nên tức giận.”

Trong mắt Viên Mai Nhi thoáng qua một tia nào sắc, cười lạnh nói: “Thì ra là người ma cũ bắt nạt ma mới! Suýt nữa hại ta bêu xấu, thật là không có đạo lý! Loại người như người, có ý đồ xấu! Chẳng lẽ nói nữ hài tử ở Thủy thành phủ các người đều không có giáo dưỡng như vậy hay sao?” Nàng là người trong kinh thành tới, lại là tiểu thư Hàn Lâm gia thanh quý, tất nhiên không đem chúng nữ nhi của qua viên trung hạ tầng để ở trong mắt, nói tới nói lui khí thế mười phần, vang vang dội dội.

Đầu tiên mọi người đều bị bộ dạng tức giận của Viên Mai Nhi hù dọa, tiếp đến nghe được câu nói sau cùng của nàng ta, giận đến mặt mũi trắng bệch, lập tức đều ghi hết chuyện như vậy lên người Minh Tư, thề rằng về sau không bao giờ cùng Minh Tư một chỗ nữa. Vốn là Minh Tư còn muốn giao hảo tốt với vị tiểu thư xinh đẹp cao quý trong kinh thành tới kia mà, trong nháy mắt thấy đột nhiên nàng ta trở mặt, quả thật không biết làm sao.

Minh Phi cười một tiếng, đứng dậy vén áo thi lễ với Viên Mai Nhi, cất cao giọng nói, “Viên tỷ tỷ, người đến đều là khách, hôm nay mỗi một vị tỷ muội

đều là khách quý của Thái gia chúng ta, Tứ muội muội nhà ta giống như ta, chỉ muốn cho các tỷ vui mừng mà đến tận hững mà về, chỉ là nàng nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, khó tránh khỏi không đúng mực, cũng không phải cố ý làm khó dễ tỷ. Đã đắc tội, vẫn mong tỷ tha thứ nhiều hơn, không nên cùng nàng so đo!”

Thấy Minh Tư còn không ngồi yên, liền tỏ ý bảo nàng ta đứng lên nói xin lỗi, “Tứ muội muội, còn không mau nói xin lỗi Viên tỷ tỷ à? Về sau không cho phép nói lung tung, mất người thể diện người Thái gia là chuyện nhỏ, mất thể diện người Thủy thành phủ mới là chuyện lớn! Phải biết, nuôi dưỡng cũng không phải chỉ giắt khóa miệng nói một chút thì coi như xong chuyện, phải tự thể nghiệm mới được!”

Một người chân chính có giáo dưỡng chất vấn gia chủ về vấn đề riêng tư ngay trước mặt mọi người, còn tỏ thái độ khiển trách chỉ trích chủ nhà khi đến người ta làm khách sao? Lại còn trách cứ tất cả mọi người ở chỗ này không có giáo dưỡng sao?

Các tiểu thư cảm thấy những lời phía sau của Minh Phi đã giúp các nàng xả một hơi, cũng cười lên, cũng không quản Minh Tư có nguyện ý hay không, kéo nàng cho Viên Mai Nhi hành lễ, ồn ào lộn xộn nói: “Đứng nha, đứng nha, bởi vì một câu nói của người khiến chúng ta đều thành người không có giáo dưỡng. Mau mau nói xin lỗi, về sau không cho nói lung tung nữa.”

Minh Tư cũng biết mình phạm vào chuyện khiến nhiều người tức giận, có lòng muốn phát tác, cũng không dám gánh chịu hậu quả, ủy khuất cắn môi, nước mắt lưng tròng trong hốc mắt, hạ mình với Viên Mai Nhi, nói: “Viên tỷ tỷ, ta không phải cố ý.”

Mặc dù Viên Mai Nhi vì nghe được ý tứ trong lời Minh Phi mà tức giận, cũng không nguyện vì vậy mà mất phong độ, càng tỏ vẻ nàng ta thật có giáo dưỡng, lập tức cứng lại, nói: “Không sao!”

Minh Tư mới chịu ngồi xuống, vẫn không biến sắc Cung Tịnh Du đột nhiên cười nói, “Minh Tư mới vừa gây họa cho Tam tỷ tỷ người, còn làm hại Tam tỷ tỷ người không thể không làm người giảng hòa, hôm nay còn là thọ tinh của nàng, người có nên cho Tam tỷ tỷ người một tiếng xin lỗi, nói một tiếng cảm ơn.”

Trần Oánh cũng nói: “Đứng nha, đứng nha, chính là cái lý này.”

Lửa giận trong lòng Minh Tư bắt đầu muốn bùng nổ, ngất nổi là vì tình thế, chỉ đành qua loa vén áo thi lễ với Minh Phi, cứng ngắc nói: “Tam tỷ tỷ, ta. . . .”

Nàng ta đã thật khó khăn, Minh Phi cũng không muốn ra lại làm khó nàng ta, cười híp mắt vung tay lên: “Không có chuyện gì, tỷ muội nhà mình không nói những thứ này. Mọi người tiếp tục a. . . .”

Khi nàng ngẩng đầu lên, Cung Tịnh Du cùng Trần Oánh ồn ào lên, rất nhanh không khí lại khôi phục lại sự nhiệt liệt thông thường ban đầu, Minh Tư cố nén lại ngồi một lát, tìm cơ bỏ đi, lúc đi không ai bảo nàng ta một tiếng, không khỏi vừa đi vừa gạt lệ.

Có khúc nhạc đệm ban đầu đó, thế cục trên bàn ăn đã hoàn toàn thay đổi, Cung Tịnh Du cùng Trần Oánh tính nết Minh Phi, trong lời nói thấy thân thiết biết bao, Cung Tịnh Du nói muốn mời Minh Phi đến nhà nàng chơi, Trần Oánh nói đến Đạo Thanh muốn Minh Phi cùng nhau đi đáp thanh.

Khi bữa tiệc tiến hành đến lúc cao trào nhất, đột nhiên có một vị khách không tưởng tượng được đến.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Vị khách kì lạ (hai)

Vị khách quý này, lại là một nữ đạo cô hơn 50 tuổi—— Tôn đạo cô, quán chủ Thanh Phong quán nổi tiếng xa gần. Khí thế của vị Tôn đạo cô này không giống bình thường, vô cùng quen thuộc đối với các vị phu nhân ngồi bên trong. Bởi vậy, khi thấy nàng đi vào, bọn họ rối rít chào hỏi nàng, mời nàng ngồi bên cạnh mình.

Tôn đạo cô nói tiếng không dám, khước từ một câu. Trần thị đặt một cái bàn khác ở bên cạnh cho nàng, mời nàng cùng hai vị đạo cô trẻ tuổi nàng mang tới ngồi xuống, mang thức ăn chay và rượu ra, sau đó mới cười nói: “Không biết sao hôm nay tiên cô lại tới không báo trước?” Dáng vẻ rất là vinh hạnh.

Tôn Đạo cô nói: “Nghe nói hôm nay là sinh nhật của Tam tiểu thư trong phủ, bản đạo cùng với nàng cũng coi như hữu duyên, cho nên cũng muốn tới tham gia náo nhiệt. Không biết Tam tiểu thư ở đâu?”

Tất cả mọi người cho là đây là Thái gia muốn tìm một mối hôn sự tốt cho Minh Phi, vì phòng ngừa chu đáo, cố ý muốn mời vị đạo cô này tới cửa, liền chiều lòng nói: “Không biết sao tiên cô lại có duyên phận với Thái Tam tiểu thư? Nói cho mọi người nghe một chút?”

Tôn đạo cô chấp tay hô một tiếng “Vô Lượng Thiên Tôn”*, khép hờ hai mắt, âm thanh trầm ổn nói: “Hữu duyên chính là hữu duyên, vô duyên thì cầu xin cũng không cầu được, tất cả tùy duyên.”

* Câu này hay xuất hiện trong mấy phim, truyện cổ đại, mấy ông bà đạo sĩ hay nói đó à =>) Câu cửa miệng luôn.

Ừ ừ cạc cạc, nghe không hiểu. Tất cả mọi người đều cùng có chung một suy nghĩ, nhưng bởi vì tin tưởng và thờ phụng đạo giáo đã trở thành một loại tín ngưỡng phổ biến trên cả Đại Phong triều, nên cũng không còn có ai dám nói mình không hiểu, hoặc là dám bày tỏ bất mãn, cũng làm ra dáng vẻ cực kỳ tán đồng.

Trần thị thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là quà tặng kèm cho việc phục vụ khi gia tộc tiêu tốn một ngàn lượng bạc? Chưa từng nghe nói quán chủ Thanh Phong quán tốt bụng như thế? Trong lòng nghĩ loạn, cũng không dám tri hoãn, lập tức sai Ngọc Bàn đi mời Minh Phi tới.

Bọn hạ nhân đã sớm truyền tin tức này đến chỗ các tiểu thư, khiến bọn họ ồn ào lộn xộn nghị luận, quán chủ Thanh Phong quán- Tôn đạo cô tiếng tăm lừng lẫy như thế nào, pháp lực vô biên.

Minh Phi vừa nghe, vừa thầm nghĩ quan hệ của Trần thị cùng quán chủ Thanh Phong quán này thật là tốt. Chỉ là sinh nhật nàng, vị đạo cô này tới xem nào nhiệt cái gì? Phải nói là tới vì tạo thanh thế đi. Trước đó chưa nghe Trần thị cùng Thái Quốc Đình nhắc tới chuyện người này đặc biệt tới chúc mừng sinh nhật nàng, hình như thể diện của Thái Quốc Đống cũng không lớn như vậy.

Bởi vì đạo cô này, nàng không khỏi nghĩ tới thầy trò ở Bạch Phong quán kia. Lúc trước, khi nàng bị bệnh chỉ có thể cầu thầy trị bệnh, cầu xin Tổng đạo sĩ tìm cách giúp nàng, Tổng đạo sĩ thế nhưng cũng liền thật sự giúp. Cũng đều nhờ vào sự giúp đỡ của Tổng đạo sĩ, nàng mới có hiện tại, mà nàng đã hứa rằng sẽ lo chuyện tiền bạc khi người thân của Tổng đạo sĩ lâm chung, nhưng lúc này lại không biết khi nào mới có thể gặp lại Tổng đạo sĩ, trong lòng không khỏi vừa cảm kích, vừa lo sợ không yên.

Cung Nhu Du nhìn Minh Phi cười: “Ngươi và Tôn tiên cô có chút sâu xa.”

Minh Phi vừa nghe người khác nói chuyện này, lại có chút chột dạ, mặc dù trong lòng nàng vẫn không thể nào quan tâm tới danh tiếng “Khắc cha khắc mẹ” này, nhưng nếu muốn sống được, nhất định phải phải nỗ lực thay đổi, thậm chí trừ khử danh tiếng này. Cho nên, nàng rất không thích nghe người ta nhắc tới chuyện này, nhưng lại không thể làm quá rõ ràng, liền khô khốc cười một tiếng.

Lại nghe Cung Tĩnh Du nói: “Lúc ta còn nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, lại không thể ăn hay uống bất cứ thuốc gì, làm đủ mọi cách vẫn không có hiệu quả. Các đại phu đều nói ta chỉ có thể sống đến bảy tuổi, mẫu thân ta gấp muốn chết, bắt đắc dĩ đành phải cầu xin Tôn tiên cô tới, nàng bảo mẫu thân ôm ta đi, nói là trúng tà, bị người hạ chú. Làm xong một cuộc cúng bái hành lễ, ta uống ba chén nước mà nàng hóa từ lá bùa, không đến nửa tháng đã khỏe lên. Thật sự là một cao nhân.”

Cung Nhu Du xoay chuyển đề tài, cất cao giọng nói: “Cho nên, nàng nói ngươi tốt, ngươi tất nhiên là tốt, về sau nhất định phúc thọ song toàn.” Mọi người yên lặng chốc lát, rồi rít phụ họa. Nếu như đến lúc này Minh Phi vẫn không rõ Cung Nhu Du lấy lòng nàng, vậy thì nàng cũng quá ngu ngốc, lập tức cảm kích nhìn Cung Nhu Du: “Tạ lời chúc của đại tỷ tỷ.”

Cung Nhu Du khẽ gật đầu: “Nha hoàn bên cạnh phu nhân nhà ngươi tới.”

Ngọc Bàn cười híp mắt đi tới, hành lễ chào hỏi mấy vị tiểu thư trước, mang theo mấy phần kiều ngao nói: “Tam tiểu thư, phu nhân mời ngài tới bái kiến Tôn tiên cô, Tôn tiên cô muốn tặng quà sinh nhật cho ngài.”

Minh Phi cảm thấy vô cùng kỳ quái. Thật sự là vội tới chúc mừng sinh nhật nàng?

Trong mắt các tiểu thư lộ ra ánh mắt hâm mộ, kỳ quái, suy đoán, cũng đẩy Minh Phi ra: “Còn không đi đi? Được đồ tốt thì đừng quên cho chúng ta xem một chút.”

Minh Phi mang theo mấy phần nghi ngờ đi theo Ngọc Bàn tới Đẩu Xuân đường, quả nhiên thấy một nữ đạo cô mặt mũi hiền lành, ăn mặc sạch sẽ ngồi ở chỗ đó, đang nói chuyện cùng Trần thị và các phụ nhân khác. Nhưng đa số đều là nàng nói, chúng phụ nhân ngồi nghe.

Âm thanh của nàng rất sạch sẽ dịu dàng, nghe vào khiến từ đáy lòng người nghe cảm thấy thoải mái, trời sinh giọng nói của người dẫn chương trình.

Trần thị vừa nhìn thấy Minh Phi, liền giơ tay lên gọi nàng đi qua, trình trọng giới thiệu Tôn đạo cô cho nàng: “Đây là quán chủ Thanh Phong quán, Tôn tiên cô. Hôm nay tiên cô cố ý tới thăm ngươi, mau hành lễ với tiên cô.”

Minh Phi có chút khó xử, không biết nên hành lễ thế nào, là hành lễ của đạo gia? Hay là phúc lễ*? Trái lo phải nghĩ, vẫn nên làm theo suy nghĩ của tục nhân, phúc lễ một cái.

* Phúc: Cúi chào, vái chào. Lễ: Hành lễ.

Tôn đạo cô chăm chú nhìn gương mặt cùng toàn thân Minh Phi một lượt, lại để nàng đứng trước mặt, kéo tay của nàng nhìn kỹ vân tay, vui mừng cười một tiếng: “Quả nhiên là một đứa bé ngoan, tiền đồ vô lượng (rất có triển vọng).”

Những lời này của Tôn đạo cô kích thích ngàn tảng bọt sóng, tất cả phụ nhân cũng kinh nghi bất định*, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Minh Phi như muốn đốt cháy da mặt nàng, dù da mặt Minh Phi có dày đến đâu cũng có chút không chống đỡ được. Chỉ có Cung Nhị phụ nhân chăm chọc cười một tiếng, buông mắt xuống khiến mọi người không thể nhìn ra.

* Kinh ngạc, nghi ngờ.

Sau đó, Tôn đạo cô nhét một cái túi nhỏ cho Minh Phi: “Cho ngươi. Không phải thứ gì hay ho, chỉ là một lá bùa hộ thân sư phụ lưu lại lúc trước.” Trong

miệng nói đơn giản dễ dàng, nhưng lúc cầm lấy cái túi, tay Minh Phi cảm thấy túi này có chút nặng.

Trong lòng Minh Phi giật mình, khẽ cau mày, giương mắt nhìn Tôn đạo cô, Tôn đạo cô nhanh chóng chớp chớp mắt với nàng, sau đó bày ra gương mặt từ ái.

Minh Phi tạ ơn xong thì đứng ở một bên, bồn chồn lo lắng nhìn Trần thị có chút dương dương tự đắc. Trong lòng vô cùng gấp gáp, ước gì có thể nhanh chóng mở ra nhìn một chút xem rốt cuộc Tôn đạo cô cho nàng cái gì.

Rời khỏi Đâu Xuân đường, Minh Phi nói để thuận tiện, không cần người đi theo phục vụ, chỉ lệnh Kiều Đào giữ cửa. Lấy ra cái túi nhỏ từ trong tay áo, mở ra nhìn xong thì không khỏi ngây người. Nàng từng nghĩ Bạch Phong quán cùng Thanh Phong quán có quan hệ gì đó, nhưng chưa từng nghĩ lại thân cận như thế. Quán chủ Thanh Phong quán thể nhưng có thể tự mình tới cửa đưa tin thay người của Bạch Phong quán.

Phía dưới một lá bùa màu vàng là cất giấu một chiếc bông tai hoa mai bằng vàng ròng cùng một phong thư được gấp chỉnh tề.

Minh Phi hít sâu một hơi, cẩn thận giấu bông tai hoa mai bằng vàng ròng vào trong ví, run run rẩy rẩy mà mở ra phong thư được gấp gọn gàng, mấy dòng chữ sạch sẽ, gọn gàng lại tràn ngập cảm giác phách lối lập tức rơi vào mi mắt của nàng.

“Nha đầu thôi! Chúng ta tới rồi! Sư phụ muốn gặp ngươi, nhanh mang vàng bạc tới Thanh Phong quán gặp bọn ta! Nếu dám không đến, hừ hừ. Ngươi biết kết quả. Cần đây ta có chút tham thối chí.”

Minh Phi cười khổ một tiếng, tính tình bướng bỉnh của đạo sĩ thời này thật là khó sửa đổi. Vàng bạc, nàng có thể lấy ra bao nhiêu? Chỉ là, dù gì cũng giàu có hơn nhiều so với lúc trước, nhưng không biết có thể đi ra ngoài hay không? Kể từ sau khi trở lại, nàng còn chưa từng ra khỏi cửa.

“Tam tiểu thư, ngài khỏe không?” Kiều Đào chờ lâu không thấy Minh Phi ra ngoài, không kiếm được mà muốn vào trong nhìn một cái.

“Ta khỏe, lập tức tới ngay.” Minh Phi vội vàng gấp gọn bức thư lần nữa, cẩn thận giấu kỹ, lại lấy lá bùa rõ ràng chỉ có tác dụng che mắt người khác bỏ vào bao, sửa sang quần áo một chút mới đi ra ngoài rửa tay.

Trở lại chỗ ngồi, các cô nương cũng quần nàng muốn xem lá bùa hộ thân kia, Minh Phi mới lấy ra, Minh Bội liền nhận lấy: “Tam tỷ tỷ, ngài mệt mỏi, ta lấy cho các nàng nhìn.”

Minh Bội cẩn thận từng li từng tí nâng bùa hộ thân trong tay, một mạch đưa tới trước mặt mọi người, cũng không quản có thể khiến người khác nổi giận hay không, chỉ cho phép xem, không cho phép sờ, nói là nhiều người động vào thì pháp lực sẽ không linh nghiệm, vô cùng quý trọng.

Hẹp hòi đến nỗi Minh Phi cũng có chút không nhìn nổi, Minh Bội lại quay đầu nhìn nàng cười lấy lòng, ý là, ta làm tốt không? Cười đến mức khiến Minh Phi không thể tiếp tục tức giận.

Viên Mai Nhi khinh thường nói Minh Bội không phóng khoáng, cũng không thêm làm bậy cùng các nữ hài tử Thủy thành phủ, nhàn nhạt nhìn lướt qua, dè dặt nói: “Các quý nhân trong cung chỉ dùng bùa Thái Hư đại phu* đại nhân luyện chế. Tổ phụ ta cũng có.”

* Đại phu: Chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ.

Thái Hư đại phu là đạo sĩ mà Hoàng đế Đại Phong triều đặc biệt phong quan, địa vị tương đương với quan Tứ phẩm. Mặc dù cấp bậc không cao lắm, nhưng lại có thể ra vào cấm thất*, thường gặp người hoàng thất, còn có thể phong tặng chức quan phụ mẫu, đãi ngộ không thể nói là không cao.

* Cửa cấm hoặc cửa nách trong cung.

Viên Mai Nhi vốn nghĩ là hòa nhau một ván, nhưng Thái Hư đại phu này cùng quý nhân trong cung đối với các tiểu cô nương ở Thủy thành mà nói, thật sự là xa không thể với. Vì vậy, mọi người chỉ trầm mặc chốc lát, liền tự động quên đi lời nói của nàng, tiếp tục hâm mộ Minh Phi. Việc này khiến nàng ta giận đến nội thương, toàn là một đám nha đầu nhà quê ngu muội thiển cận, nói không chừng cái gì là Thái Hư đại phu cũng không biết. Nhờ có Cung Nghiên Bích tiến tới hỏi nàng sự vụ trong kinh thành, mới không khiến nàng ta mất khống chế.

Sau khi tiễn khách đi, tâm tình Trần thị rất tốt, mặt mày hớn hờ vừa xoa bả vai cho Thái Quốc Đống, vừa nói: “Cung gia tặng ba ngàn lượng bạc tới đây, muốn nhờ chúng ta kiếm một mối hôn sự tốt trong kinh thành cho Đại tiểu thư nhà họ. . . Lão gia, ngài không biết, Tôn tiên cô vậy mà lại tới. Xem tướng cho Minh Phi trước mặt mọi người, nói là tương lai của Minh Phi tiền đồ vô lượng. Và lại còn cho Minh Phi một lá bùa hộ thân do sư phụ nàng tự mình luyện chế.” Thái Quốc Đống làm việc bên ngoài cả ngày, cũng không biết một chút gì về việc này, có vẻ hứng thú nhắm hai mắt lại, nói: “Là nàng cho người đi Thanh Phong quán mời nàng tới đây đi? Lại mất đưa bao nhiêu tiền vậy?”

Trần thị rất buồn phiền, dùng sức bóp bả vai hần, một bên nói: “Lão gia có ý gì? Ngài định nói là nàng lừa gạt thiếp thân? Hay là nói, câu tương lai Minh Phi sẽ tiền đồ vô lượng của nàng đều là nói láo? Đã như vậy, vì sao ngài lại muốn tin chuyện hoang đường là ra đời vào tháng Hai kia? Người ta nói Minh Phi tốt, tương lai nàng cũng dễ tìm được nhà chồng tốt, chuyện này rất có lợi đối với tất cả mọi người. Chỉ cần có người chịu nói bọn nhỏ tốt, phải cho bọn họ tiền thì thiếp thân cũng bằng lòng, sao ngài lại như vậy chứ.”

“Ừm, ngươi điểm nhẹ! Biết ngươi hiền huệ, lão gia đây không phải là chọc ngươi chơi sao?” Thái Quốc Đống đau đến nhe răng. Hần vốn thuận miệng mới nói như vậy, nghe vậy cũng không tìm lời nào để biện minh, nói thế nào đều không đúng, liền miễn cưỡng lên tinh thần: “Ý của lão gia là ngài không ngại việc thiếp thân đi cầu phúc thay lão gia, xem chút lão gia có thể có thể gặp may mắn gì không. Trong kinh ban xuống ba công văn khẩn cấp, tri phủ đại nhân cũng gấp muốn chết. Nếu không xử lý được chuyện lần này, chỉ sợ hần chạy không thoát.” Tri thủ chạy không thoát, chuyện của hần cũng biến thành bọt nước.

Lúc này Trần thị mới chuyển giận thành vui, nói: “Được, hai ngày nữa thiếp thân phải đi.” Rồi lại thầm nhớ lại một vài chuyện đau buồn trong lòng. Điều nói Thanh Phong quán hương khói linh nghiệm, nàng cũng nên cầu xin một điều vì mình.

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thành toàn (một)

Trần thị quý gối trong đại điện Thanh Phong Quan khói xanh liêu lượn quanh, nhắm mắt liễm thần, vẻ mặt hết sức thành kính, cũng không biết là cầu cái gì.

Bất quá Minh Phi nghĩ tới, thứ gia nữ nhân như các nàng, hoặc là nói đến nữ nhân thời đại này, nếu nói tôn vinh cùng thành công đều là cùng trượng phu, nhi tử liên hệ chặt chẽ với nhau, thông minh giỏi giang như Trần thị, cũng không thể thoát khỏi. Tựa như nàng, trăm phương ngàn kế từ núi nhỏ trong thôn kia trở về Thái phủ ngoại trừ vì không chết ở trong tay người khác, cũng là vì tương lai không lấy một nam nhân không biết điều.

Giống như tình huống của Trần thị, sở cầu sẽ không thoát khỏi hai chuyện. Một cái là vấn đề con trai nối dòng của chính mình, cái này chính là đại sự khẩn yếu nhất, quan hệ đến cuộc đời của nàng, tương đương với năm đó khi Minh Phi thi tốt nghiệp trung học được lão sư dùng lời lẽ khích lệ, là quyết định mấu chốt sau này mang giày da hay là giày cỏ; thứ hai, phải làm chính là về Thái Quốc Đông, dù không chiếm được sủng ái của Thái Quốc Đông, nhưng được hấn tôn trọng tín nhiệm cũng là cực tốt.

“Minh Phi, người cũng tới cầu một quẻ đi.” Trần thị đã cầu xin hai quẻ đứng đây, chăm chú nhìn hai mắt mình, sắc mặt vui mừng mà đưa quẻ của mình cho Tôn đạo cô ở một bên phục vụ, xin Tôn đạo cô giúp nàng giải xâm.

Minh Phi thất khẩu nói: “Mẫu thân, nữ nhi trừ hi vọng thân thể cha mẹ kiện khang, trong nhà tất cả mạnh khỏe ra, thì không có cầu xin gì.” Nàng cũng có sở cầu, nàng hi vọng Thái Quang Đình có thể một lần liền trúng tuyển, chỉ là nàng cảm thấy chuyện quý thần quá mức phiêu miêu (giống như không thật lúc có lúc không), cũng tỷ như chính nàng làm những chuyện tốt kia, mỗi một chuyện không phải là vì người? Mục đích chuyển này của nàng, chỉ là vì tới gặp thầy trò Tổng đạo sĩ, không phải đi cầu thế.

Trần thị thấy gương mặt Minh Phi u mê, không khỏi ngậm thở dài. Thời điểm nàng lớn như Minh Phi, đã biết một ít chuyện giữa nam nữ, đặc biệt là thấy cảnh tượng đại tỷ tỷ gả đi, nàng cũng đã ảo tưởng tương lai mình có thể gả vào cái nhà tốt, nếu như có cơ hội xin xâm, tất nhiên cũng cầu nhân duyên. Chỉ là loại tâm tư này, nàng cũng không dễ dạy cho Minh Phi, chỉ nói: “Người thay ca ca người cầu xin một thế đi.”

Minh Phi nghe lời quý xuống, tiểu đạo cô đem ống thế đưa tới nàng thành kính lắc lên.

Tôn đạo cô mới nhỏ giọng nói với Trần thị: “Phu nhân có thể dời bước đến nội đường, nghe bản đạo tì mi giải thích hay không?”

Nụ cười trên mặt Trần thị lập tức thu lại đi, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Tôn đạo cô: “Tiên cô?”

Tôn đạo cô cười lắc đầu, dùng khoeo mắt liếc Minh Phi trên đất quý một cái, Trần thị bừng tỉnh hiểu ra, nàng cầu hai thế, một thế là cầu con trai nối dòng, dĩ nhiên không thể để Minh Phi nghe. Lập tức nhỏ giọng phân phó Hoa ma ma cùng Kiều Đào mấy câu, mình mang theo Dư ma ma cùng Ngọc Bàn, Kim Trâm vào nội đường.

“Ba thập” một tiếng, một cây thăm bằng trúc rơi xuống đất, Minh Phi nhặt lên cầm trong tay nhìn một chút, không khống chế được khoeo môi giương lên. Tiểu đạo cô bên cạnh phục vụ thấy thế, vội tiến tới nhìn, chỉ thấy phía trên viết “Đệ nhất thêm, thượng thượng, khương công phong tương”, phía dưới vẫn thế còn ghi là “Linh thiên cầu đắc đệ nhất chi, long hổ phong vân tế hội thì, nhất đán lãng tiêu dương tự nhạc, nhâm quân lai vãng phó dao địa.”

Tiểu đạo cô trước mặt mày cong cong chúc mừng Minh Phi: “Đây là vinh hoa phát đạt chi tượng, tiểu thư cầu xin công danh sao? Nhất định là toại nguyện rồi.”

Hoa ma ma có chút không nhìn tiểu đạo cô này, vội nói: “Vẫn là thỉnh Tôn tiên cô thay tiểu thư giải xâm thôi.”

Minh Phi hé miệng cười cười: “Không cần, Kiều Đào cầm một lượng bạc xin người uống trà Nữ Chân.” Lại giục già Hoa ma ma cùng Kiều Đào: “Hiếm có cơ hội này, ma ma cùng Kiều Đào không ngại cũng thấp chút nhang, cầu xin một quẻ. Tiên nhang đèn lấy trong hầu bao của ta.”

Hoa ma ma cùng Kiều Đào cũng là người có tâm sự, đã sớm muốn động ngu đại bình an, nghe Minh Phi khuyên liền động tâm tư. Tiểu đạo cô này cười hi hi dẫn Minh Phi đến Thiên Điện: “Tam Tiểu Thư mời tới bên này, uống ly trà nghỉ ngơi một chút phu nhân và sự phụ đã tới rồi.”

Hoa ma ma không an tâm, tự mình dẫn Minh Phi đi vào, thấy mọi nơi trang trí sạch sẽ chỉnh tề, cũng không có người ngoài, lại nghe tiểu đạo cô này nói: “Chúng ta trong quán không nhận đãi nam tử, có tiểu đạo hầu hạ Tam Tiểu Thư, ma ma vẫn chưa yên tâm? A, ma ma cùng tỷ tỷ bên cạnh phu nhân các người cũng không ra ngoài xin xâm rồi hả?”

Hoa ma ma chạy đến cửa ghé đầu vừa nhìn, quả thấy ba người Dư ma ma cùng Kim Trâm, Ngọc Bàn đứng ở trong đại điện, lúc này mới yên tâm rồi đi.

Tiểu đạo cô dâng trà đứng đến bên ngoài màn cửa, Minh Phi nâng ly trà lên, từ từ uống, chỉ chờ Tổng đạo sĩ cùng Thanh Hư xuất hiện.

Một đạo bí mật ở góc tường màn che phía sau hẹp cửa bị người khe khẽ đẩy ra, đi vào mặc một thân áo choàng tuyết trắng, Tổng đạo sĩ càng phát ra tiên phong đạo cốt cùng một thân đạo bào sa tanh mới tinh thiên thanh, bầu môi trầm mặt tiểu đạo sĩ Thanh Hư .

Minh Phi vội vàng để ly trà trong tay xuống, tiến lên cung kính chào một cái: “Minh Phi gặp qua chân nhân, chân nhân gần đây mạnh khỏe?”

“Tốt.” Tổng đạo sĩ không khách khí đi tới chủ vị ngồi xong, kêu Minh Phi đi qua, híp lão nhân quan sát nàng một lần, cười nói: “Không giống nhau, xem ra ngươi đã thỏa mãn mong muốn rồi. Chỉ là chắc hẳn đa số người đối với ngươi còn là kính trọng như không gần gũi chứ?”

Một lời đoán trúng, Minh Phi không biết ý hẳn muốn như thế nào, chỉ là xét thấy lão đạo sĩ từ trước đến giờ đối với nàng đều hiền hậu, liền nói: “Không có gì trong một sớm một chiều là có thể thay đổi, chỉ cần ta thật tâm đối đãi người, hoàn toàn cố gắng, luôn có chỗ ta đi.”

Tổng đạo sĩ gật đầu: “Nói thật hay! Thế gian vạn vật đều có nói, trong thời gian ngắn hợp ý khéo léo tất nhiên có một vài chỗ tốt, nhưng nếu muốn bước chân đứng vững dài lâu vẫn là phù hợp đạo nghĩa mới được. Nói tóm lại, ngươi có biết vì sao hôm nay ta tìm ngươi?”

Dĩ nhiên không phải ôn chuyện thương hoa, nhưng xem ra không phải là muốn tiền, Minh Phi buông cái hà bao nặng trĩu trong tay áo ra. Ban đầu thời điểm cầu xin Tổng đạo sĩ giúp một tay, nàng cũng đã chuẩn bị tâm tư một ngày kia bị đòi lại nhân tình, chỉ muốn cái yêu cầu này ở ranh giới cuối cùng trong năng, nàng sẽ suy nghĩ biện pháp hết sức làm, nhưng trong lòng nghĩ như vậy, lời nói cũng không thể nói như thế.

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Chân nhân đối với Minh Phi có ân tái tạo, Minh Phi vẫn nhớ kỹ trong lòng. Theo lý ngài có việc phân phó, Minh Phi dù xông vào biển lửa cũng không chối từ, nhưng mà, Minh Phi còn nhỏ lực nhỏ. . .” Lời còn chưa nói hết, liền bị người cắt đứt.

“Cái người này cư nhiên lại quên phụ nghĩa, ta sớm cũng biết ngươi là người không có lương tâm. . . .” Từ sau khi đi vào vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Minh Phi nhìn, hồ ly nhãn của Thanh Hư đột nhiên tỏa ra tức giận , gương mặt trắng nõn cũng nổi lên đỏ hồng nhàn nhạt .

Minh Phi nhú mày một cái, trên mặt là cười: “Thanh Hư Đạo Trưởng, chắc hẳn hôm nay chán nản nhất định cũng là há mồm liền cắn người.”

Thanh Hư kinh ngạc, cực kỳ tức giận chỉ vào Minh Phi: “Ngươi. . . . Ngươi. . . . Cái nha đầu chết tiệt. . .” Nàng thế nhưng mắng hẳn là chó, há mồm liền cắn loạn.

Thấy Thanh Hư thân luôn mở nhọn sắc bén bị câu nói đầu tiên của mình ép đến không còn lời nào để nói, Minh Phi thầm dễ chịu, thu lại vẻ mặt nhìn Tổng đạo sĩ khom người thi lễ: “Minh Phi còn nhỏ lực nhỏ, không dám lung tung khoe khoang khoác lác, nhưng chân nhân có việc phân phó, Minh Phi có thể làm được, liền nhất định tận hết sức lực.”

Lời này của nàng nghe thành khăn, nhưng vẫn là lưu lại một tay. Nếu như là không thích, cảm thấy không thể giúp, một câu không làm được liền đẩy sạch sẽ.

Thanh Hư cả giận nói: “Nha đầu thối, trong tâm không thành, ngươi dụ dỗ người. . . .”

Minh Phi đứng thẳng người, nhàn nhạt phát phát tay áo: “Ngươi không phải là ta, nào biết lòng ta không thành? Lời nói có trăm ngàn loại, tâm ý còn chưa chỉ có một loại. Ngươi không hiểu thì không nên nói lung tung.”

Gương mặt của Thanh Hư càng phát ra trong trắng lộ hồng, đẹp mắt cực kì, hàm hừ nhìn chăm chăm Minh Phi, chỉ là không hề mở miệng phản bác nữa. Tâm trạng khổ đại cừu thâm này, nếu không phải Minh Phi chưa từng quên mình nguyên không phải là một con nhóc, cơ hồ đã tưởng là nàng đã thương trái tim của một mỹ thiếu niên.

Tổng đạo sĩ khẽ mỉm cười: “Nói thật hay. Thật ra thì lão đạo sĩ đến đây là muốn cùng ngươi đòi một nhân tình, cho Thanh Hư hài nhi kiếm cái tiền đồ. Ta đã già, không theo kịp hẳn, không muốn trì hoãn cả đời của hẳn, vừa đúng lúc phụ thân ngươi là quan, cho hẳn tìm tiền đồ tốt một chút.”

“Được, chỉ là chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, ta muốn xin ca ca giúp một tay, nghe ý kiến của hẳn mới biết nên từ đâu hỗ trợ. Không biết Thanh Hư Đạo Trưởng chí hướng như thế nào?” Minh Phi hâm mộ nhìn Thanh Hư, có người chân tâm thật ý nhớ chính là không giống nhau.

Thanh Hư hừ một tiếng, gương mặt nhìn Tổng đạo sĩ.

Tổng đạo sĩ thấy Minh Phi sáng khoái đồng ý, tự tiểu phi tiểu nói: “Chỉ là miệng đứa nhỏ này làm người ta ghét, ta lo lắng ngày nào đó hẳn không cần thận liên lời miệng nói chuyện này của ngươi ra, làm thế nào?” Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Minh Phi .

“Nhưng hẳn bây giờ còn chưa có.” Chân mày Minh Phi nhìn về phía xin hư: “Ban đầu ngươi đã đồng ý ta cái gì, chắc hẳn ngươi không có quên. Nếu ngươi quên cam kết của ngươi, ta cũng sẽ quên mất cam kết của ta.” Bị người khác uy hiếp lâu dài xác thực cũng không phải là một chuyện làm người ta vui vẻ, nhưng cũng không phải là nên bỏ ra nguy hiểm cùng trả giá cao sao? Nàng cũng không thể ân tình không báo, liền vì một chuyện không có chứng cứ liền hại người chứ?

Ân oán rõ ràng, rất trực tiếp, rất dứt khoát, rất lồi lạc. Tổng đạo sĩ có chút hài lòng, lại nói: “Nhưng lão đạo ta còn rất thiếu bạc, ngươi có không?” Có ý làm một vẻ mặt bí ối: “Hôm nay ngươi là tiểu thư nhà quan, chắc hẳn nhất định không thiếu những đồ này.”

Minh Phi nở nụ cười, từ trong tay áo lấy hà bao ra, đôi tay dâng lên: “Là ta không tốt, ban đầu đáp ứng cho lão chân nhân chăm sóc người thân trước lúc

lâm chung, nhưng sau khi trở lại không có cơ hội đi ra ngoài. Nơi này là hai mươi lượng hoàng kim, xin lão nhân nhận. Nếu không đủ, qua ít ngày ta lại nghĩ biện pháp.” May mà Quang Đình đại ca, lòng hiếu kỳ cũng không lớn, nằng mới vừa mở miệng liền thỏa mãn nằng.

“Không cần, nơi này vậy là đủ rồi.” Tổng đạo sĩ lệnh Thanh Hư nhận lấy, lại nói: “Tiền đồ Thanh Hư không cần hỏi hấn, lão đạo đã thay hấn sắp xếp xong xuôi. Cũng không cần ngươi tốn tâm tư cùng hơi sức, ngươi chỉ cần giúp ta truyền một cái tin là được.”

Minh Phi ngạc nhiên nói: “Tin tức gì?”

Tổng đạo sĩ gọi nằng kê vào lỗ tai đi tới, nhẹ nhàng nói chuyện, nghe được thần sắc Minh Phi đại biến, chỉ vào Tổng đạo sĩ nói: “Ta cho là ta là người dưng cảm, ai biết lão nhân gia ngươi càng thêm tặc đảm bao thiên (xảo trá)! ”

Tổng đạo sĩ tặc tặc cười một tiếng: “Ngươi sợ? Lại không cần ngươi làm cái gì, ngươi chỉ cần nói một câu mà thôi, về phần cái khác đều do người khác tự mình đoán, vô luận như thế nào cũng sẽ không dính dáng đến ngươi, ngươi cần gì phải sợ? Thành công, đối với ta ngươi mà nói, đều là một chuyện cực tốt, tính thế nào cũng là ngươi có lời.”

Minh Phi bắt đầu dĩ thử dài: “Lão nhân gia! Đây không phải là vui đùa. Tội khi quân là chém đầu, liên lụy cử tộc. Ngươi thật sự muốn Tiểu Đạo Sĩ tương lai lên làm Đạo Quan, ta đồng ý ngươi nhất định tìm cách là được.”

Tổng đạo sĩ cười thành một đóa hoa cúc: “Ai nói ta muốn khi quân?”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thành toàn (2)

“Người đã già, lòng khó tránh khỏi trở nên mềm đi, thấy ngươi là một nha đầu tốt, quyết định thành toàn cho ngươi.” Tổng đạo sĩ nói như vậy.

Minh Phi vừa mừng vừa sợ, giống như là nằm mơ, chuyện tốt như vậy lại để cho nàng nhặt được. Suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng: “Ngài thật sự không có gạt ta? Ngài đúng thật là Thủ Chân Từ?”

Tổng đạo sĩ mỉm cười.

Thanh Hư liếc Minh Phi một cái: “Nếu không phải sư phụ thấy ngươi rớt cuộc cũng coi như có lương tâm như vậy, mới lười phải không công đưa cho ngươi cơ hội này đó.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan của tiểu đạo cô, tính toán thời gian Hoa ma ma và Kiều Đào bọn họ cũng nên xong chuyện, Minh Phi lười phải cùng hấn nhiều lời, thúc giục lão đạo sĩ đi mau: “Ta nhớ kỹ rồi, vậy các người nhanh đi về chờ tin tức đi, ta sẽ nhanh chóng làm xong chuyện này.”

Tổng đạo sĩ cười hi hi đứng lên, sờ sờ đỉnh đầu Minh Phi: “Là một nha đầu tốt, tương lai nhất định có cuộc sống tốt.” Bước đi như bay dẫn đầu đi trước.

Thanh Hư mè nheo đứng ở góc tường cạnh cửa nhìn Minh Phi: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi còn có cái gì muốn nói với ta không?”

Minh Phi nghiêm túc nhìn hấn: “Đương nhiên là có!”

Đôi mắt Thanh Hư sáng lên, khoe miệng cũng cong lên: “Nói mau!”

Minh Phi lấy ra năm lượng bạc đưa tới: “Trả đôi bông tai kia lại cho ta! ùhm, đây là phí com nước của Hôi Hôi, không được hà khắc nó, không được giành xương của nó ăn.”

Thanh Hư sững sốt, bàn tay vung mạnh lên một cái, đánh rớt bạc trong tay Minh Phi xuống mặt đất, sắc mặt tái xanh phá cửa đi ra.

Hừm, lần đầu tiên thấy tiền không có sáng mắt á. Minh Phi sờ mũi một cái, nhặt bạc trên mặt đất lên thổi thổi bụi, cẩn thận thu vào trong tay áo, đi tới trên ghế ngồi xuống, gọi tiểu đạo cô kia đi vào phối hợp với nàng diễn trò.

Tiểu đạo cô này vốn chính là đồ đệ tâm phúc của Tôn Đạo cô, sớm được dặn dò. Sau khi tiếp thêm nước vào trong tách trà cho Minh Phi liền cười cùng nằng kéo đến việc nhà: “Lần trước sinh thần tiểu thư, sư phụ ta tặng tiểu thư một cái bùa hộ mạng, có thể cho tiểu đạo xem một chút hay không?”

Minh Phi cười nói: “Bùa hộ mạng đó vì quá quý giá, ta chưa từng đeo ra ngoài. Chỉ là trên người có đeo một cái bùa cũ, ngươi có muốn xem hay không?” Đang nói Hoa ma ma và Kiều Đào sắc mặt vui mừng đi vào, hỏi: “Bùa cũ gì?”

Lúc Trần thị đi đến Thiên Điện, đứng lúc nhìn thấy đám người Minh Phi đang nghiên cứu lá bùa đã vài năm. Mặt tiểu đạo cô kia lộ vẻ kinh ngạc, chạy tới lôi kéo cánh tay Tôn Đạo cô nói: “Sư phụ, Tam Tiểu Thư vậy mà có cái này.”

Trần thị nghe Tôn Đạo cô nói xong vui mừng nói: “Thật?” Ngay sau đó lại cảm thấy mình quá mức vui mừng, lập tức che miệng lại.

Tôn Đạo cô cầm tấm quẻ trong tay Minh Phi đưa về phía ánh sáng bên cửa trở qua trở lại nhìn, cuối cùng rất khẳng định nói: “Đây tuyệt đối là thủ bút của Thủ Chân Tử tiền bối! Sư phụ lão nhân gia nàng đã từng để lại cho ta hai tờ.” Rất khách khí nhìn Minh Phi hỏi: “Tam Tiểu Thư có thể nói cho bản đạo, lá bùa này từ đâu mà có hay không?”

Trần thị vừa mừng vừa sợ, lo sợ Minh Phi không hiểu chuyện tiết lộ tung tích Thủ Chân Tử, quýnh lên nói: “Nói không chừng là khi nàng còn bé thân thích thương tiếc cho.” Không đợi Tôn đạo cô mở miệng, giả vờ nhìn sắc trời một chút: “Cứu mẫu con hôm nay muốn đến nhà làm khách, chúng ta đi thôi?”

Tôn Đạo cô cực kỳ tiếc nuối tiễn mọi người đi ra ngoài, trong lúc đó có mấy lần muốn kéo Minh Phi nói nhỏ, tất cả đều bị Trần thị không biết sắc ngăn cản trở về.

Lên xe ngựa, Trần thị liền bắt đầu hỏi Minh Phi: “Lá bùa này của con từ đâu tới? Trước kia thế nào không có nghe con nói đến?”

Minh Phi cúi đầu đùa nghịch cái bùa nhỏ hình tam giác màu đỏ ở trong tay, nói: “Trước kia con ở Ngô gia thì có cho một lão đạo sĩ qua đường nước uống, ông ấy thấy con đáng thương, nên cho con. Chính là lão đạo sĩ sau này tới chữa bệnh cho con.”

Trần thị lại hỏi: “Tại sao hôm nay đột nhiên lấy ra?” Thì ra là lão đạo sĩ giải đoán xâm xem bát tự rất hay, lại biết chữa bệnh, tính khí quái đản, có chút tính cách ở Bạch Phong quan đó, trong lòng Trần thị dâng lên mấy phần khao khát.

Minh Phi lại đáp: “Tiểu đạo cô kia hỏi con muốn bùa hộ mạng tiền cô cho, con nói không có mang theo, nàng không tin, liền kéo cái này ra.”

Trần thị không ngại phiền toái hỏi đi hỏi lại không biết bao nhiêu lần, Minh Phi trả lời đến miệng đắng lưỡi khô, trong mắt lộ ra không kiên nhẫn được nữa, lúc này Trần thị mới thôi.

Về đến nhà, Thái Quốc Đồng lại tới oanh tạc một phen, làm cho Minh Phi chống đỡ không nổi, đợi Thái Quốc Đồng đi, một hơi trút hết một bình nước.

Đêm hôm ấy Thái Quốc Đồng liền thừa dịp bóng đêm phái người đi Bạch Phong quan Chu gia tìm người. Đợi đến ngày thứ ba, người người đều biết trong tay Minh Phi có một cái bùa thủ bút của Thủ Chân Tử thì Thái Quốc Đồng đã thuận lợi tìm được người, lập được công đầu trong chuyện này. Theo Chung Thái Phó nói, chức quan này của ông ta nhất định có thể được thăng lên.

Có hy vọng thăng quan phát tài Thái Quốc Đồng giống như được trẻ hơn vài tuổi, thái độ đối với Trần thị và Minh Phi cũng bỗng nhiên thân cận rất nhiều.

Được một chuyện này, Trần thị liền vội vàng an bài chuyện vị ma ma giáo dưỡng kia vào Thái phủ, thương lượng với Thái Quốc Đồng: “Thiếp thân nghĩ mấy ngày nay phải đi đón Ngụy ma ma. Nhưng lần trước bởi vì chuyện lão gia lập công đầu, Đại bá mẫu đối với thiếp có nhiều oán hận, trước đó vài ngày thiếp có gặp bà ấy, ngay cả nói bà ấy cũng không chịu nói với thiếp nhiều hơn một câu.”

Thái Quốc Đồng liền vô tình: “Mặc dù ta lập công đầu, nhưng nhà họ cũng không được chỗ tốt sao? Tri Phủ Đại Nhân đối với ta ngược lại không nói thêm gì, tại sao giữa nữ nhân các người cong cong queo queo nhiều như vậy?”

Trần thị cười nhẹ một tiếng: “Lòng dạ đại bá mẫu từ trước đến giờ luôn hẹp hòi. Một ván thua nhất định phải ở một ván khác hòa nhau mới được. Thiếp đoán, có lẽ bà ấy nhất định sẽ thổi phồng trong chuyện Ngụy ma ma này. Nói thí dụ như, ban đầu muốn cho chúng ta mượn hai năm, sẽ giảm xuống thành một năm, làm lộn xộn kế hoạch. Nói tóm lại một câu, không để cho bọn nhỏ học được toàn bộ bản lĩnh của Ngụy ma ma, cũng sẽ không thể vượt qua nữ hải tử Trần gia.”

Thái Quốc Đồng cau mày: “Vây rất đơn giản, nàng tiếp đón Ngụy ma ma thật tốt, bảo bọn nhỏ chịu khó nỗ lực, trong thời gian ngắn học được tất cả mọi thứ của bà ấy không phải được rồi sao?”

Con mắt Trần thị lóe sáng: “Vẫn là lão gia thông minh.”

Thái Quốc Đồng khẽ mỉm cười, khoe khoang đôi câu, lại nghe Trần thị nói: “Chỉ là phòng ốc trong nhà nhỏ hẹp, lúc trước sắp xếp chỗ ở cho Ngụy ma ma ở Hoa Mai Ô bên cạnh Hồng Thúy Uyển của Nhị Di Nương, nhưng bây giờ cảm thấy có chút không thích hợp. Nàng ngày đêm khóc ồn ào, chỉ sợ rơi vào tai người có tâm.”

Thái Quốc Đồng nghe vậy, sắc bén nhìn Trần thị một cái, Trần thị thấy thế sắc mặt liền trắng bệch, tim đập thình thịch, siết chặt khăn nói: “Tam di nương bên kia, lại gần kề viện Quang Chính ở. Nếu không, để Tam di nương và Tứ di nương chen chút một chút? Dù sao trước mắt tiền đồ các cô nương mới là quan trọng nhất.” Ngụ ý nói là, vì tiền đồ của đứa nhỏ, di nương hy sinh một chút thì tính là cái gì?

Thái Quốc Đồng thu hồi ánh mắt, rừ mắt xuống hồi lâu không nói lời nào, Trần thị không biết rốt cuộc trong lòng ông ta nghĩ như thế nào, không khỏi bồn chồn, nhỏ giọng nói: “Hoặc là, lão gia còn có chủ ý khác? Nếu không, nghĩ cách sửa chữa tòa nhà hậu viện kia? Chỉ là thời gian quá gấp, không biết Đại bá mẫu lúc nào thì đột nhiên trở mặt.”

Thái Quốc Đồng thờ dãi một hồi, hạ quyết tâm: “Đưa nghịch tử kia đến thôn trang đi, cử người trông chừng chặt chẽ. Để cho nàng ấy, cũng đến ở trong cái tiểu viện kia đi. Ngụy ma ma thì vào ở trong Hồng Thúy Uyển, nàng nhất định phải tiếp đón cho tốt.”

Trần thị lập tức sắp xếp nhân thủ, tự mình viết thơ, lại sai Hàn tổng quản đi vào ngay trước mặt Thái Quốc Đồng tỉ mỉ an bài xong xuôi, căn dặn người

trong thôn trang nhất định phải chăm sóc tốt Thái Quang Chính, không để người ngoài tới quấy rầy hắn. Lại bảo Trương nương tử - quản sự nội viện tân nhiệm tới đây, lập tức thu xếp cho Nhị Di Nương dọn nhà, việc ngày mai cần phải làm toàn bộ đều giải quyết hết.

Trương nương tử dẫn đám người tâm phúc của Trần thị lấy có thay Nhị Di Nương thu dọn đồ dùng trong phòng, lật hết từng thứ trong Hồng Thúy Uyển lên, ngay cả trên xà nhà cũng không bỏ qua. Nhị Di Nương hồ hững nhìn mọi người, trông mắt đen giống như một vùng đầm sâu, biểu cảm gì cũng không có, ngược lại Ngô ma ma đang chờ đợi xem nàng ta bùng nổ thấy thế cũng chột dạ.

Ngô ma ma không muốn nhìn nàng ta trấn định như thế, liền giả vờ hỏi Trương nương tử: “Nhị công tử dọn đến cái viện kia sao? Điều thu dọn xong rồi à?”

Sắc mặt của Nhị Di Nương mới thay đổi, đờ đẫn nhìn Ngô ma ma, đột nhiên rút hai cây trầm phượng mà Thái Quốc Đồng đã cho nàng ta đang cài trên đầu ra kín đáo đưa cho Ngô ma ma: “Hắn đi nơi nào rồi?”

Ngô ma ma đẩy cây trầm của nàng ta trở về: “Hắn hiện giờ đã không phải là người Thái gia, hắn tự có chỗ để đi.”

Ngay lập tức sắc mặt của Nhị Di Nương trắng bệch che ngực dựa vào tường mềm nhũn tuột xuống.

Ngô ma ma sợ nàng vì vậy chết đi không thoát khỏi liên quan, quýnh lên đỡ nàng ta dậy tưới nước ấn huyết nhân trung, khuyên nhủ: “Sớm biết như thế, lúc trước hà tất phải như thế. Nhị công tử thật là đáng tiếc, thân kiều thị quý, toàn thân cũng bị lão gia đập nát, cứng rắn không có kêu lên một tiếng đau.”

Nhị Di Nương nhắm hai mắt không nói một câu.

Ngô ma ma đợi một chút, cũng không thấy nàng ta có bất kỳ động tĩnh gì, đứng lố tai lên nghe, dường như là ngủ thiếp đi rồi. Liền xoay người đi ra ngoài, căn dặn tiểu nha đầu đang trông chừng bên ngoài nói: “Coi chừng cho tốt, nếu xảy ra điều xấu gì, cần thận da của người!”

Lúc nửa đêm, Nhị Di Nương đột nhiên mở mắt ra, cúi đầu ho khan một tiếng: “Người đâu!”

Tiểu nha đầu mắt lơ đãng buồn ngủ, run rẩy thò đầu vào: “Di nương, người cần gì?”

Nhị Di Nương cười híp mắt vẫy tay với nàng: “Tôi đây rót cho ta ly nước.”

Tiểu nha đầu thấy thái độ nàng ta hòa nhã, thờ ra, đi tới rót chén nước ấm hai tay dâng lên: “Di nương thân thể của người khỏe lên chút nào không?”

Nhị Di Nương ôn tồn trả lời: “Tốt hơn nhiều. Ngươi tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Thật là một người hiểu chuyện.” Dụ được tiểu nha đầu kia vui vẻ trở lại, nàng ta mới gỡ một đôi khuyên tai vàng ròng hình giọt nước từ dải tai xuống kín đáo đưa cho tiểu nha đầu kia: “Thưởng cho ngươi.”

Tiểu nha đầu muốn nhưng không dám đưa tay, về mặt Nhị Di Nương tươi tỉnh hẳn lên: “Không phải để cho ngươi lấy không, ta hỏi ngươi, Nhị công tử đi nơi nào?”

Tiểu nha đầu nghiêng đầu do dự nghĩ một chút, mới nói: “Còn chưa đi đâu. Nghe nói là sáng sớm ngày mai lên đường, muốn đưa đến nông thôn. Hình như là đi đến thôn trang rất xa kia, đến gần bên hồ lớn kia thì phải.”

Sắc mặt của Nhị Di Nương tái nhợt: “Mấy ngày nay lão gia đang làm gì? Tôi nay nghỉ ngơi ở nơi nào?”

“Nghe nói lão gia tôi nay ở thư phòng.”

Nhị Di Nương thờ phào một hơi, “Ngươi giúp ta cầm lược tới đây.”

Tiểu nha đầu cảnh giác nói: “Di nương lấy lược làm cái gì? Không ngủ được sao?”

Nhị Di Nương xoa huyết Thái Dương: “Đầu ta đau, chải tóc để đầu thoải mái một chút.”

Chờ tiểu nha đầu vừa quay đầu đi, Nhị Di Nương liền cầm giá cắm nến nện lên đầu tiểu nha đầu, thấy tiểu nha đầu mềm nhũn té xuống, nàng ta không chút hoang mang bỏ xuống giường, cứ như vậy tóc rối bù, đỡ eo, vịn vách tường từ từ đi ra ngoài, đi hai bước liền không thể không dừng lại nghỉ một nhịp, nhưng một chút ý muốn dừng lại cũng không có.

Nàng ta đẩy cửa một cái, cửa giống như nàng ta nghĩ, bị khóa lại từ bên ngoài. Nàng ta cười lạnh, thò người ra mở cửa sổ, từ trên bàn leo lên bệ cửa sổ, từ bệ cửa sổ lặn xuống đám hoa hồng bên ngoài, cố nén một thân đau nhói, vịn tường đứng lên, dưới ánh sáng mờ và gió nhẹ cuối mùa xuân, tóc của nàng ta giống như tảo biển bay bay trong gió, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ có một đôi mắt mang ngọn lửa lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Biến chuyển (một).

Một áng mây màu sắc u ám bay qua chân trời, rất nhanh đã che lại ánh sáng của trăng rằm, trong không khí dâng lên một luồng hơi thở ẩm ướt lạnh lạnh, giống như là trời sắp mưa.

Nhị di nương nấp sau bụi tường vì sau tường viện, gấp gấp hít vào từng ngum từng ngum khí. Nàng rất do dự, từ nơi này, đi bên trái là đường tới thư phòng của Thái Quốc Đồng, hướng bên phải là đường tới viện đang nhốt Thái Quang Chính. Nên đi đâu? Nàng nên trực tiếp tới gặp Thái Quang Chính một chút, dặn dò hẳn nhất định cẩn thận, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt*? Hay là lại vẫn nên tới thư phòng cầu xin Thái Quốc Đồng?

* Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt: Đồng nghĩa với “Còn nước còn tát”.

Gió nhẹ thổi qua, một giọt mưa lạnh như băng rơi lên chóp mũi của nàng, một đám bụi đất xông vào mũi, trời mưa, nàng không khỏi rung mình một cái. Nhìn xung quanh một mảnh tối đen, nàng cắn răng, hạ quyết tâm, xoay người đi tới thư phòng của Thái Quốc Đồng.

Trên đường gặp phải vài ma ma đi tuần đêm, nàng bị dọa cho sợ hết hồn hết vía, thật vất vả mới đi tới bên ngoài thư phòng của Thái Quốc Đồng, nàng dùng ngón tay chỉnh trang lại đầu tóc đã hơi rối, tới gần chỗ Tiểu Vũ đang đứng canh ở trước cửa, dúi một ít bạc vào tay hắn, từ chỗ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng gọi nặng nề buồn bã: “Lão gia.” Giống như tiếng than của đồ quyên.

Nàng bắt đầu phát ra từng tiếng khóc đứt quãng, khóc đến ai oán đau lòng, buồn bã triền miên, âm thanh không lớn không nhỏ, vừa lúc có thể khiến người trong phòng nghe được. Dưới mái hiên treo hai ngọn đèn lồng, dưới ánh đèn mờ mờ lung lung, da thịt nàng như ngọc, cái cổ thon dài tựa như cổ thiên nga, xinh đẹp động lòng người, dáng người gầy yếu, bộ dạng thướt tha, trong lúc lo lắng cũng có thể kích thích tới nơi mềm mại nhất trong lòng người.

Chi tiếc, trong đêm muộn lại có mưa như thế này, Thái Quốc Đồng nhất định không nghe được cũng không thấy được sự kìm nén của nàng. Nhị di nương khóc lớn ở bên ngoài mất một lúc, cũng không có ai quan tâm tới. Nàng lau nước mắt một cái, đi tới ngoài thư phòng, đâm một lỗ nhỏ trên cửa sổ, lấy thêm can đảm kêu hai tiếng: “Lão gia, lão gia.”

Trong thư phòng yên tĩnh, căn bản không giống như là có người trong đó.

Cũng không biết là tiểu nha đầu cố ý lừa nàng hay là tin tức sai? Hoặc là nửa đêm lại bị người khác mời đi? Nhị di nương vừa thấy thất vọng vừa tuyệt vọng tựa vào bức tường hành lang, nhìn giọt nước trong suốt rơi lên đập vào mái hiên, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, tan xương nát thịt, giống như bị đau mà run một cái. Thấy con đường an toàn nhất đã không thể thực hiện được, nàng không thể không đi một con đường khác. Mặc kệ như thế nào, trước khi Thái Quang Chính bị đưa đi, nàng nhất định phải nói việc kia cho hắn biết mới được. Quyết định xong, nàng nhanh chóng quay đầu đi ra ngoài.

Đi tới gần Quỳnh Hoa viện, nàng tâm tình phức tạp nhìn cửa chính của Quỳnh Hoa viện, đã rất nhiều ngày nàng chưa được gặp Minh Tư rồi. Trong mấy đứa bé của mình, nàng lo lắng nhất chính là Minh Tư. Từ nhỏ Minh Tư đã được nuông chiều, tính tình nóng nảy kích động, cái gì cũng muốn giành về cho chính mình, không biết giấu dốt, dễ bị người khác kích thích lợi dụng. Nàng chỉ hồi hận ban đầu không dạy dỗ Minh Tư thật tốt. Nếu có cơ hội nhìn thấy Minh Tư, nàng nhất định phải dặn dò kĩ một phen.

Đang suy nghĩ, một tiếng sấm vang lên: “Ai đang ở đó?”

Nàng giật mình, cảm thấy không ổn, đang muốn mở miệng trả lời, một cây gậy đã rơi xuống lưng nàng. Thân thể yếu đuối cũng nhịn không được, lão đạo một cái liền ngã rạp xuống đất, nàng hít vào một ngum khí lạnh, dùng hết sức liều mạng muốn hô lên một tiếng: “Là ta.”

Vậy mà người cầm cây gậy này căn bản không cho nàng cơ hội nói tiếp, không người đánh xuống, lớn tiếng la lên: “Người nhanh tới! Có kẻ gian!” Một đám phụ nhân tuần đêm nhao nhao âm ỉ, tiếng thét chói tai, tiếng chửi mắng liên tiếp, hoàn toàn lấn át lời giải thích yếu ớt của nhị di nương.

Đợi đến khi Trần thị cùng Thái Quốc Đồng đang nghỉ ở chỗ Tử di nương biết được tin tức mà cùng lúc chạy đến, Nhị di nương đã gần như hết hơi, không thể phản kháng. Cả người nàng nằm ở hành lang Quỳnh Hoa viện đầy bùn lầy và nước mưa nằm, sững sờ nhìn Thái Quốc Đồng, không thể nói nên lời, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng cảm thấy rất khó khăn.

Rất nhanh đã tra ra được chân tướng sự việc. Là Nhị di nương dùng giá cầm nển đánh ngất tiểu nha đầu hầu hạ, lén nhảy cửa sổ mà chạy ra ngoài, bị ma ma tuần đêm đụng vào, hỏi lại không đáp, còn chủ động đã thương người, lúc này mới dẫn đến việc ngoài ý muốn. Ma ma này thậm chí còn đưa ra cánh tay bị giá cầm nển đâm bị thương.

Nghe thế nào thì cũng đều là Nhị di nương không có đạo lý. Nhưng Thái Quốc Đồng thấy bộ dạng nhếch nhác kia của nàng thì làm thế nào cũng không nể ra được nữa lời, Trần thị càng nhìn, tâm càng lạnh. Nhờ có Minh Tư bị kích thích cực lớn, nhào tới chỗ Trần thị vừa đá vừa mắng, mọi người mất sức lực rất lớn mới có thể kéo nàng ra, Trần thị lại che hạ thể khô sơ ngồi xồm xuống.

Nhìn tình cảnh này, trong nháy mắt, vẻ mặt vẫn còn đang do dự không thôi của Thái Quốc Đồng lập tức biến thành lạnh lùng vô tình, Nhị di nương nhìn Minh Tư bị giữ chặt cùng Trần thị làm bộ làm tịch, tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt.

Trần thị chậm rãi nói câu đầu tiên, không phải kể khổ, không phải tố oan, mà là cầu cạnh thay Nhị di nương: “Lão gia, thương cảm cho tấm lòng của bậc làm cha mẹ trong thiên hạ, để nàng gặp Quang Chính một lần thôi.” Rồi lại tặng thêm một câu: “Đừng cho những người khác biết là được.”

“Nếu ta lại nuông chiều, sau này chỉ sợ người khác sẽ học theo.” Thái Quốc Đồng lạnh lùng cự tuyệt, sự việc ngoài ý muốn này càng khiến quyết tâm của hắn thêm kiên định. Rạng sáng ngày hôm sau, Thái Quang Chính liền bị một chiếc xe ngựa tầm thường đưa đi, Nhị di nương bị người mang tới một viện

nhỏ trồng đầy cây ngô đồng trong góc Thái phủ, trong ngoài cài ba cái khóa. Mà Minh Tư thì sau khi bị xử phạt xong cũng bị nhốt. Thái Quốc Đống hạ quyết tâm, lần này nhất định phải căn thận cái tạo tính tình của nàng.

“Tam Tiểu Thư, nghe nói xương sườn của Nhị di nương bị gãy mấy cây, xương bắp chân cũng gãy lia, khi đại phu bôi thuốc cho nàng, nàng thậm chí ngay cả rên cũng không kịp rên lên một tiếng.” Kiều Đào mang theo vài phần sảng khoái lại kèm theo mấy phần lo lắng, báo lại tiến triển mới nhất của sự việc cho Minh Phi biết.

Minh Phi sững sờ, lập tức mất đi khẩu vị đối với những thứ đồ ăn ngon lành trước mặt. Không phải nàng đồng tình với Nhị di nương, mà là cảm thấy Trần thị thật đáng sợ. Trần thị đang dùng một loại thái độ cùng phương thức hoàn toàn khác biệt với trước đây để tuyên bố với mọi người, đây là địa bàn của nàng, thuận nàng thì sống, nghịch nàng thì chết!

Kiều Đào nhẹ nhàng nói ở bên tai Minh Phi: “Ngài nói, từ giờ trở đi nàng có thể bị cà nhắc hay không?”

Minh Phi lắc đầu một cái: “Ta không phải đại phu, cũng chưa từng đi thăm bệnh, làm sao ta biết?” Thật ra thì nàng biết, lúc này Nhị di nương phải chịu đựng nỗi đau đao cùn cắt thịt*. Chân của Nhị di nương cũng không tốt lên được nữa, bản lĩnh thướt tha phong lưu đã là quá khứ. Đợi đến khi Thái Quốc Đống quên Nhị di nương, thì cũng liền đến lúc kết thúc.

* Dao cùn cắt thịt: Ý chỉ nỗi đau, sự giày vò kéo dài.

Nghĩ đến Trần thị bây giờ vẫn chưa có cợn, cũng đã làm việc ác được lưu loát như vậy; tương lai nàng nếu có chỗ ý lại, chỉ sợ Thái Quang Đình cũng sẽ không có kết quả gì tốt! Minh Phi cũng không ngồi nữa, lập tức lệnh Hoa ma ma chuẩn bị một số dược liệu, mang theo Minh Ngọc đi thăm Trần thị.

Khuôn mặt Trần thị nhợt nhạt như sáp mà tựa vào giường La Hán xử lý việc trong nhà, nghe nói Minh Phi cùng Minh Ngọc tới, vui vẻ cho người mời họ vào. Minh Phi đi vào liền phát hiện trên mặt nàng hàm chứa một loại thoải mái cùng hào hứng không dễ dàng phát giác.

Chắc là đã tiên đoán được cuộc sống hạnh phúc trong tương lai đi? Tam di nương cùng Tứ di nương không đủ gây song gió, Nhị di nương tàn tật, Thái Quang Chính ngã xuống, Minh Tư tận mắt nhìn thấy Thái Quốc Đống đối đãi với Nhị di nương như thế nào, với tính tình của nàng, cũng tương đương với phá hủy một nửa, chỉ còn lại một Thái Quang Nghi, cũng không biết tiếp theo Trần thị sẽ vươn bàn tay đưa Thái Quang Nghi đi đâu? Mà thái độ của Trần thị đối với Thái Quang Nghi, vừa đúng có thể thấy được tính toán sau này của Trần thị.

Minh Phi rũ mắt, lôi kéo Minh Ngọc đi qua hành lễ chào hỏi: “Mẫu thân, nữ nhi đã nghe nói về chuyện đêm qua, ngài có khỏe không?”

Trần thị không để ý mà lắc đầu một cái: “Ta không sao.” Lần này nàng đạt được mục đích, dù là bệnh, cũng sẽ giảm đi ba bốn phần mệt mỏi.

Dư ma ma bung một chén thuốc đi vào, tức giận nói: “Tam tiểu thư mau tới khuyên nhủ phu nhân, rõ ràng cũng là bị đá đến ứ đọng một khối máu lớn, đi bộ cũng khó khăn, lại cứ không chịu nằm yên, còn gắng gượng đi mời Ngụy ma ma.”

Trần thị đau đớn nói: “Tính khí của Minh Tư này quá tệ, nàng có khúc mắc đối với ta, ta nói nhiều hơn hai câu, nàng liền cảm thấy ta hà khắc với nàng, khó tránh khỏi lại muốn làm âm ỉ khiến lão gia ngọt ngạt; bảo ta mặc kệ nàng, tính tình nàng như vậy, tương lai khó tránh khỏi thua thiệt. Sao ta có thể không vội? Ngụy ma ma tới nhanh một chút, cũng có thể sớm uốn nắn lại tính tình của nàng.”

Minh Phi tự động bỏ quên những lời nói quang minh chính đại này, chỉ cười khuyên Trần thị: “Mẫu thân đừng lo lắng nữa, cần chăm sóc tốt cho thân thể trước mới đúng.” Nói xong liền nhận lấy chén thuốc trong tay Dư ma ma, nhẹ nhàng khuấy động, thử qua nhiệt độ rồi mới tự mình phục vụ Trần thị uống chén thuốc.

Minh Ngọc thấy thế, lập tức khéo léo đi đến bên cạnh Trần thị, chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng nói: “Mẫu thân, ngài bị thương ở đâu? Nữ nhi giúp ngài xoa xoa?”

“Hừm, Minh Ngọc hiểu thuận như vậy?” Trần thị rất hài lòng đối với thái độ của tỷ muội hai người, nữ nhi khác với nhi tử, nữ nhi không có bất kì lực uy hiếp nào đối với nàng, nuôi tốt gì tốt, tương lai sẽ là trợ lực cho đứa bé của nàng. Vì vậy, chỉ cần Minh Phi cùng Minh Ngọc ghi nhớ tình cảm và ân huệ của nàng, nàng là sẽ không quá khắt khe về chuyện đồ cưới.

“Mẫu thân, ngài khỏe hơn chút nào chưa?” Minh Bội đỏ mắt, cầm theo khăn tay, ánh mắt khoa trương mà chạy vào, chen vào bên cạnh Trần thị, không biến sắc mà đẩy Minh Ngọc sang một bên. Thấy Trần thị đã dùng hết chén thuốc, lanh tay lẹ mắt lấy nước sạch trên bàn cho Trần thị súc miệng, lại giống như sợ người khác tranh giành mà cầm nút trong hộp đút cho Trần thị.

Trần thị cũng không cự tuyệt, rất thân thiết kéo Minh Bội ngồi xuống cùng mình, tỉ mỉ nói chuyện, hỏi nàng bài tập nữ công như thế nào, ngày gần đây làm những gì, thích đánh đàn hay là vẽ tranh hơn.

Minh Bội hiếm khi thấy Trần thị thân thiết như vậy đối với nàng, càng vui mừng như rồng mây, hoàn toàn ra sức lấy lòng. Hai tỷ muội Minh Phi ngược lại bị bỏ quên ở một bên.

Minh Ngọc cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhú mảy nhìn Minh Bội, lại lôi kéo ống tay áo Minh Phi.

Minh Phi vuốt tay Minh Ngọc, ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng. Nói tới giá trị lợi dụng, Minh Bội vĩnh viễn sẽ không thể so sánh với nàng cùng Minh Ngọc, dòng chính- thứ còn đang bày rành rành ở đó. Sợ dĩ Trần thị làm như vậy, đơn giản là vì cảnh giác mà thôi, cần gì phải để ý?

Nhưng trong lòng cũng biết, nàng không thể làm ra bộ dạng nhẹ nhàng, cho nên Minh Phi nửa thật nửa đùa mà cười: “Miệng Ngủ muối muối thật ngọt, mới đó đã khiến mẫu thân vui mừng như vậy, về ngươì sau cần phải thường xuyên đến bồi mẫu thân nói chuyện mới đúng.”

Minh Bộ đương nhiên không vui: “Lời này của Tam tỷ tỷ, giống như ta không thường tới bồi mẫu thân vậy.”

Minh Phi không mặn không nhạt cười: “Ngươi hiểu lầm rồi. Ta không có ý đó.”

Thấy mấy nữ nhi này sinh hiềm khích vì lấy lòng mình, mục đích của Trần thị đã đạt được, lập tức nở nụ cười, ra mặt hoà giải: “Tốt lắm, đều là con gái tốt của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thay đổi (hai)

Thái độ của Trần thị đã thay đổi, thắng lợi liên tiếp đã để nàng thấy được lực lượng của mình, đối với tương lai cũng tạo nên lòng tin cực lớn. Giờ phút này nàng sẽ không động vào Thái Quang Đình, nhưng con người rồi sẽ thay đổi, ai biết tương lai sau khi nàng có con trai của mình rồi thì có thay đổi hay không chứ?

Hiện giờ, Thái gia chỉ là một gia đình quan viên trung cấp bình thường, không có tiền không có quyền, càng không tước vị gì đó có thể thừa kế, không có gì có thể tranh. Nhưng tương lai cũng không nhất định, giả sử dưới sự giúp sức của Trần thị, Thái Quốc Đồng lên thẳng mây xanh, ôm tài phú vô số, không dám đảm bảo Trần thị sẽ không sinh lòng bất bình —— nàng chịu nhiều đau khổ mưu đồ chỗ tốt, lại phải không có đền bù phân cho nhi tử của nữ nhân khác, dựa vào cái gì chứ?

Một người bị áp chế nhiều năm, đột nhiên chứng kiến thấy ánh rạng đông thắng lợi, sau khi mở mày mở mặt thì có mục tiêu mới, dĩ nhiên là muốn nhiều hơn. Cho nên Trần thị thay đổi là hợp tình hợp lý.

Tất cả đều tồn tại biến số.

Minh Phi ôm đầu suy nghĩ cả đêm, dẫn đến ngày hôm sau rồi giường chân cũng có chút lơ mơ. Gọi Kiều Đào chuẩn bị chút điểm tâm, tự mình xách theo hộp đựng thức ăn đi đến viện Thái Quang Đình.

Thái Quang Đình đang trước cửa sổ khổ sở học hành, trong nhà xảy ra những chuyện này không ảnh hưởng đến tâm trạng dụng tâm khắc khổ của hắn chút nào. Nghe nha hoàn báo Minh Phi tới, lập tức để sách xuống nghehnh: “Sao hôm nay lại rảnh rồi mà tới đây?”

Minh Phi nói: “Mẫu thân đã định ngày mai phải đi đón Ngụy ma ma đến nhà, nghe nói Ngụy ma ma rất khôn phép, chỉ sợ sau này muốn nói chuyện với ca ca cũng không dễ dàng, cho nên thừa dịp hôm nay không có chuyện gì cố ý tới thăm một chút.”

Sang đây thăm hắn, nhưng lại không mang theo Minh Ngọc, Thái Quang Đình lập tức đuổi người phụ vụ bên cạnh, cười nhìn Minh Phi: “Có lời gì muốn nói với ca ca?”

Lời nói đã đến khóe miệng, rồi lại nuốt xuống, nói gì với Thái Quang Đình? Lúc này là thời khắc mấu chốt hắn đi học, ảnh hưởng hắn làm cái gì. Lập tức cười nhẹ một tiếng: “Chính là hi vọng ca ca bảo trọng thân thể nhiều một chút.”

Trong lòng Thái Quang Đình có chút hiểu, vỗ vỗ tay Minh Phi, trầm giọng nói: “Trời muốn đổ mưa nương phải gả cho người(*), nên tôi đều phải tới, có một số việc không thể ngăn được. Muội yên tâm, chỉ cần một ngày còn có ta, ta nhất định sẽ bảo vệ được muội và Minh Ngọc chu toàn. Chờ ta, ngày đó không lâu nữa đâu.”

(*): Dùng để mô tả không thể tránh khỏi, điều không thể ngăn cản.

Minh Phi cười nói: “Cho tới bây giờ, muội và Minh Ngọc đều chưa từng lo lắng.” Tuy nói như thế, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu, dù Thái Quang Đình có khá hơn nữa, cũng không nhất định có khả năng thao túng được hôn sự của nàng và Minh Ngọc. Khi còn có cha có mẹ, những chuyện này đâu đến phiên hắn nói chuyện? Cũng không phải nàng không lo lắng. Thôi kệ, bình đến tướng chặn.

Đợi Minh Phi đi rồi, Thái Quang Đình lập tức gọi người đi vào: “Những ngày qua tam công tử đang làm gì?”

“Vẫn luôn núp ở trong viện đi học, không bước ra khỏi cửa viện nửa bước.” Trả lời hắn là Chu Tiểu Xuyên – con trai của Chu ma ma.

Thái Quang Đình nhíu mày: “Ngay cả khi tối hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy hắn cũng không đi ra? Sáng nay cũng không đi tiễn Nhị công tử?”

“Không có.” Chu Tiểu Xuyên hồi đáp như đinh chém sắt, “Chỉ thấy Thụý Nhi trong phòng hắn lộ mặt.”

“Hỏi mẹ ngươì một chút, sáng nay lúc Tam Tiểu Thư và Lục Tiểu Thư đến phòng phu nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Không bao lâu sau, Chu Tiểu Xuyên trở lại hỏi báo: “Ngũ Tiểu Thư ân cần thái quá, lạnh nhạt Tam Tiểu Thư và Lục Tiểu Thư, Tam Tiểu Thư lên tiếng mĩa mai Ngũ Tiểu Thư, phu nhân làm giảng hòa.”

Thái Quang Đình trầm mặc hồi lâu, nói: “Người đi mời Cung đại công tử giúp ta. Nếu như có người hỏi, thì nói ta có một vấn đề muốn bàn luận với hân một phen.”

Ban đêm, Thái Quang Đình đi Ý Thêu viện, đi thẳng vào vấn đề nói với Minh Phi: “Ta đã đi gặp mẫu thân. Ta nói cho nàng biết, chỉ cần ta có thể đi thi, sau này cũng không cần một phân tiền trong nhà. Nhưng nếu trong nhà có việc cần, ta sẽ không bỏ mặc.”

Đồng dạng, hân cũng sẽ không giống người khác như vậy, đem toàn bộ tiền cũng cầm lại nhà. Phía sau điều kiện kia, cũng chỉ là mồi mìn nói cho Trần thị, hân tương lai đều nghe theo liệu nâng đỡ đứa bé của nàng, chỉ cần nàng đối xử tử tế Minh Phi cùng Minh Ngọc. Tình thế đã xảy ra thay đổi, hân và Trần thị ở giữa nào đó ngang hàng quan hệ đã bị đánh vỡ, cho nên hân không thể không làm ra mối thỏa hiệp, định ra mối hợp tác điều kiện.

“Nàng nói thế nào?” Minh Phi hiểu Thái Quang Đình ý tứ, nàng khổ sở nhìn tới trước Thái Quang Đình: “Ca ca. . . .” Buông tha quyền thừa kế vẫn còn phải bỏ ra, chuyện không phải dễ dàng như vậy.

“Không nói gì, nói ta nghĩ nhiều rồi.” Thấy trên mặt Minh Phi đầy lo lắng, Thái Quang Đình thở phào nhẹ nhõm. Hân đột nhiên không sợ, quả nhiên giống như lời nói của Cung Viễn Hòa, nàng muội muội này cực kỳ thông minh, nàng có thể nghe hiểu ý trong lời nói của hân, biết hân hy sinh. Minh Phi thông minh như vậy, giao Minh Ngọc cho nàng, dù hân đi xa nhà cũng yên tâm.

Nghĩ đến chỗ này, Thái Quang Đình lộ ra một nụ cười xán lạn: “Muội khổ sở cái gì? Ca ca muội có chí khí như vậy, muội nên cảm thấy vui mừng thay ta mới đúng. Nói thật, chút ít đồ vật này ta chưa từng để ở trong lòng.” Hân móc từ trong túi ra sợi dây chuyền ngọc bích quả đào tuyệt đẹp cỡ Quế Viên(*) đưa cho Minh Phi: “Đây là quà sinh nhật Cung đại ca ca bù cho muội. Hôm đó khách mời đều là các tiểu thư, phu nhân, hân không tiện theo tới.”

(*): Quà nhân

Minh Phi cười nói: “Lúc nào hân cũng phóng khoáng như vậy. Phải là muội nên trịnh trọng tạ ơn hân một lần mới đúng.”

Thái Quang Đình thở dài nói: “Muội nợ hân, ta dĩ nhiên sẽ trả lại. Mười năm, chúng ta chỉ cần nhịn thêm mười năm nữa, chuyện của Minh Ngọc nhất định chúng ta sẽ không sợ người nào nữa.”

Ngày hôm sau, Trần thị vui vẻ thuận lợi đơn vị Ngụy ma ma trong truyền thuyết về Thái gia, bốn tỷ muội Thái gia bắt đầu cuộc sống như con ác mộng. Không đến bao lâu, Trần Oánh cũng gia nhập đội ngũ này.

Ngày trôi qua giống như nước chảy, giữa những ngày bình an vô sự, đảo mắt đã ba tháng trôi qua rồi, tin tức tốt từ Kinh Thành truyền đến. Hoàng thái hậu khỏi bệnh, Thủ Chân tử lại thuận tay ở kinh thành triệu một trận mưa, vì vậy rất được hoàng hậu và hoàng đế yêu thích, khen hân đạo pháp huyền bí, y thuật độc đáo. Hoàng đế muốn phong Thủ Chân tử thị thần ở Trùng Hòa điện, nhưng hân kiên quyết từ chối, Hoàng đế ngược lại cho Tiểu Đạo Sĩ Thanh Hư làm một Kim Đàn lang hạng nhỏ.

Qua quá trình hỏi thăm, Minh Phi biết được chức vị Kim Đàn lang của Tiểu Đạo Sĩ Thanh Hư là Cửu Phẩm. Mặc dù chức vị thấp kém, nhưng dầu gì cũng là quan, hưởng chi tuổi của hân nhỏ như vậy, sau này chỉ dựa vào ứng biến giảo hoạt của hai thầy trò cũng không lo chức quan này không thăng lên nổi. Nghĩ đến cảnh tượng tâm nguyện của hai người được đền bù, từ trong thâm tâm Minh Phi cảm thấy dễ chịu và vui vẻ. Cuối cùng sẽ có một ngày, những hình ảnh ở Ngô gia thôn sẽ dần dần mai một vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ của nàng.

Cùng lúc, Thái Quốc Đống cũng nhận được tin tức do Chung Thái Phược đưa tới, hân lập công lao và Trần thị chịu nhiều đau khổ thu thập bạc cho hân cuối cùng cũng có tác dụng lớn. Mùa thu cùng năm, khi hoa quế nở rộ, Thái gia song hi lâm môn, cuối cùng Thái Quốc Đống cũng lên làm người đứng đầu Thủy Thành mà ông ta thiết mơ ước, từ chính ngũ phẩm trực tiếp nhảy lên Chính Tứ Phẩm, mà Thái Quang Đình cũng đứng đầu bảng thi Hương, hoàn thành Giải Nguyên.

Trước khi công bố chính thức một ngày, tin tức đã truyền tới Thái phủ, lúc ấy Thái gia đang ăn cơm tối. Thái Quốc Đống thiếu chút nữa luống cuống, kinh ngạc nhìn ngồi ở trước bàn không nhúc nhích, cho đến khi Trần thị mỉm cười khe khẽ đẩy ông một phen, ông mới chợt hiểu hiểu được, cười lệnh Trần thị lấy rượu ra, tất cả nữ tử bất kể lớn nhỏ đều được uống một ly.

Hôm nay, quy củ Thái gia khác với trước đây rất lớn, trước kia là làm theo ý mình, hôm nay đều phải ngồi vây quanh ở trong chính phòng dùng cơm, Thái Quốc Đống và Trần thị ngồi ở ghế chủ vị, các tiểu thư và các công tử cùng ngồi một dãy phía dưới, Tam di nương và Tứ di nương có trách nhiệm phục vụ, lúc ăn cơm không được nói chuyện, an tĩnh thủ lễ.

Nghe nói có rượu uống, mấy người lớn thì không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng tiểu hài tử nhỏ nhất như Minh Ngọc và Thái Quang Diệu lại cực kỳ vui mừng. Thậm chí Thái Quang Diệu còn vỗ bàn tay mập mập hỏi: “Sắp bước sang năm mới rồi sao?”

Khiến mọi người xôn xao cười to một trận.

Nhưng sau khi rượu đã rót đầy, Trần thị lại chỉ nhấp môi rồi để xuống, Thái Quốc Đống không hiểu, muốn hỏi kỹ, lại bị Trần thị xấu hổ liếc mắt một cái, khiến mọi người để ý chỉ chỉ bụng của nàng. Thái Quốc Đống mơ hồ nghĩ đến cái gì, khổ nỗi ngay trước bọn nhỏ lại không tiện hỏi.

Bởi vì biết hôm nay sẽ có người tới báo tin mừng, Minh Phi cố ý mặc một bộ váy hoa hồng vui vẻ màu tím, trên đầu cũng cài trâm hoa San Hô do hạt

châu xuyên thành. Nàng thu thập xong lại đến phòng Minh Ngọc chỉ hai nha hoàn bên cạnh là Trúc Chi và Trúc Diệp mặc y phục cho Minh Ngọc.

Minh Ngọc cười đến miệng cũng không khép lại được: “Tam tỷ tỷ, tỷ nói xem ca ca từ Phủ Minh trở về có mang quà cho chúng ta không? Nếu như mang thì sẽ mang cái gì? Muội thật sự có chút nhớ huynh ấy rồi.”

Phủ Minh là tỉnh Phủ Nam Nghiêu, tất cả các tú tài của phủ huyện Nam Nghiêu cũng phải đi tới đó tham gia thi Hương. Ngay từ lúc tháng năm, thời tiết vẫn chưa nóng lắm, Thái Quang Đình và Cung Viễn Hòa kết bạn đi Phủ Minh, tính toán một chút đến bây giờ đã là từ đầu mùa hè đến Trung thu, đừng bảo là Minh Ngọc chưa bao giờ xa hắt thấy nhớ, ngay cả Minh Phi cũng vô cùng nhớ.

“Ồ Phủ Minh nổi tiếng nhất là Liễu Lăng, tất nhiên Đại công tử sẽ mang Liễu Lăng về! Sang năm hai vị tiểu thư nhất định sẽ có y phục mùa hè xinh đẹp để mặc rồi.” Tử di nương cười hi hi từ bên ngoài tiến vào, trong tay còn bưng cái khay, trên khay còn để một chén canh nhỏ.

“Di nương thật là khách hiếm thấy.” Minh Phi vội vàng cười nghênh đón, nhận lấy khay trong tay Tử di nương, mời nàng ngồi xuống.

Tử di nương lời kéo Minh Phi nhìn kỹ một lần, khen: “Tam Tiểu Thư càng ngày càng xuất chúng rồi, hơn nửa năm học hỏi, người lại đột nhiên giãn ra, cao không ngừng nữa cái đầu chứ? Nhìn xem, những y phục này phải làm lại lần nữa rồi.”

Minh Phi không biết rốt cuộc nàng ta muốn làm cái gì, nhưng Tử di nương và Minh Bội đều giống nhau, từ trước đến giờ là không lợi lộc không dậy sớm. Lập tức đổi đề tài: “Di nương muốn đưa canh cho ai đây?”

Tử di nương chính là đang chờ câu hỏi này của nàng, lập tức cười nói: “Ta đang đưa canh cho phu nhân. Bởi vì sợ Minh Bội nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, mặc lộn y phục, cố ý đi đường vòng dẫn dò nàng, đi ngang qua đây nên thuận đường đi vào xem một chút. Nếu như hai vị tiểu thư đều mặc y phục vui vẻ, thì ta cũng không lăm miệng, nhưng không ngờ ta lại lăm miệng nói một câu. Quả nhiên là ta đến không công, trước giờ Tam Tiểu Thư vẫn luôn là người hiểu chuyện nhất, lại có phu nhân dạy bảo, sao có thể làm sai chứ, đúng không?”

Minh Phi vội nói cảm ơn: “Tại sao Di nương lại nói như vậy? Tiểu bối chúng ta đều phải được trưởng bối chỉ bảo bất cứ lúc nào mới được.” Mắt nhìn về phía chén canh: “Di nương vẫn nên mau đi đi, bên Ngũ muội muội để ta đi nói, cẩn thận canh nguội.” Nhất định không hỏi Tử di nương tại sao phải đưa canh cho Trần thị.

Tử di nương không chịu được, không thể làm gì khác hơn là nháy nháy mắt, ý bảo Minh Phi tới gần một chút, nàng có chuyện nói nhỏ.

“Mắt của Di nương không thoải mái sao?” Minh Phi làm bộ không hiểu. Cho tới bây giờ, nàng đều không thích vẻ mặt gian xảo, lòng dạ hẹp hòi của Tử di nương, cũng không hi vọng Minh Ngọc học theo.

Tử di nương gấp đến độ giơ chân, không thể làm gì khác hơn là đi thẳng về thẳng: “Lúc hai người đi, nhớ chúc mừng phu nhân, nhớ không nên chọc phu nhân không vui, giúp đỡ phu nhân nhiều hơn, cẩn thận một chút.”

Minh Ngọc chớp hai mắt trắng đen rõ ràng: “Di nương làm sao vậy? Rốt cuộc muốn nói cái gì hả?”

“Ồi chào!” Tử di nương bất đắc dĩ nói, “Các người sắp có thêm tiểu đệ đệ rồi!” Sau đó vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc quan sát nét mặt của hai tỷ muội. Nàng cũng không tin hai tiểu nha đầu này không hiểu được ý vị này là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Lựa chọn (một)

Edit: beyours07

Thì ra là chuyện này, nàng biết lâu rồi.

Giống như Thái Quang Đình nói vậy, trời muốn đổ mưa cô nương phải gả người, căn bản là không có cách nào ngăn trở, kể từ ngày Nhị Di Nương bắt đầu chuẩn bị, nàng vẫn đang đợi ngày tới.

Minh Phi vui vẻ cười lên: “Thật a! Vậy thì thật đúng là vui mừng! Ta phải mau đi thăm mẫu thân đi!” Thậm chí mặc kệ Tử di nương còn đứng ở trong nhà, liền kéo Minh Ngọc đi ra ngoài, một vẻ không thể chờ đợi, hưng phấn đến quên hết cả đáng về.

Minh Ngọc coi như không hiểu chuyện, nhưng Tử di nương không ngờ từ trên mặt Minh Phi trừ vui sướng cũng không nhìn ra được cái gì. Là thật sự không hiểu hay là quá sẽ giả bộ? Hơn phân nửa là giả bộ, xem một chút hiện giờ trong nhà này, địa vị của nàng không hề thấp hơn so với bất kỳ nữ hài tử nào khác, mới có bao lâu chứ?

“Di nương.....” Tiểu Ngải lôi tay áo Tử di nương, Tử di nương chợt tỉnh ngộ lại, lấy lòng phải thừa dịp sớm, nàng mau chóng đuổi theo đi ra ngoài: “Ai..... Tam Tiểu Thư, người muốn đi đâu? Không phải nói giúp ta đi Quỳnh Hoa viện dạy Minh Bội ăn mặc sao?”

Minh Phi dùng bước chân, ra về khó xử nói: “Được rồi, chuyện này di nương trước tiên cứ nói với mẫu thân đi đã, mấy người chúng ta sau đó một chút sẽ tới.”

“Tiểu thư yên tâm” Tứ di nương gật đầu liên tục, bụng chén canh rồi rồi đi tựa như một trận gió.

Minh Phi thăm mắng một tiếng kẻ ngu, đưa cái gì không được, cố tình muốn đưa đồ ăn. Minh không có bản lĩnh đó coi như xong, còn phải bắt chước người khác tới khích bác.

Tới Quỳnh Hoa viện, vừa trúng gặp phải Minh Tư mang theo hai nha đầu Tùng Vân cùng Tùng Hương đi ra. Minh Tư hôm nay mặc một thân y phục màu hồng, cài đóa hoa Tường vi màu hồng, nhìn qua cũng nhẹ nhàng khoan khoái vui mắt.

Nửa năm qua người biến hóa lớn nhất chính là Minh Tư. Sau khi Nhị Di Nương xảy ra chuyện kia, nha đầu ma ma bên người nàng tất cả đều bị đổi hết, bản thân nàng cũng bị Thái Quốc Đổng nhốt ở trong phòng suốt cả một tháng, dù là giữa chừng có bị sốt cao, muốn gặp Nhị Di Nương, Thái Quốc Đổng cũng không cho phép. Đợi đến sau khi được ra ngoài, chiếc cảm mượt mà đã là được nhon, một đôi mắt xéch vốn là linh động cũng biến thành có chút thần thờ.

Tới chỗ Ngụy mẹ, hay bởi vì nhiều lần phạm sai lầm, bị Ngụy mẹ không chút nào lưu đặc biệt ngay trước các nữ đưa bé trừng phạt thiệt nhiều lần, một lúc sau, này nguyên hữu sáng rõ ngược lại bị mài đi hơn phân nửa, chỉ là dầu gì chắc là sẽ không quá giới hạn rồi.

“Tứ tỷ tỷ.” Minh Ngọc được Minh Phi hàng ngày dạy dỗ, mặc dù trong lòng bao nhiêu không muốn, vẫn mặt mũi tràn đầy tươi cười tiến lên hành lễ. Minh Phi cũng cười gọi nàng: “Tứ muội muội, sớm như vậy? Có muốn cùng đi hay không?”

Minh Tư lạnh nhạt gật đầu, cũng không đáp lời, chậm rãi đi theo đường đá, ngược lại hai nha đầu sau lưng nàng nhìn hai tỷ muội Minh Phi cười lấy lòng, vội vã khẽ chào.

Minh Bội đã mặc xong đồ từ lâu, đang chạy nhảy từ trong phòng đi ra, gặp Minh Phi, Minh Ngọc đứng ở cửa đưa mắt nhìn Minh Tư, liền cười một tiếng khoa trương: “Tam tỷ tỷ, Lục muội muội, các người là cùng hẹn đi thăm ta hay sao? Hôm nay thật là một ngày tốt a, chúng ta thật vui mừng, lại có một số người chính là vui mừng không nổi rồi..!”

Thân thể Minh Tư có chút dừng lại, lại kiên định uốn thẳng lưng, hướng đi về phía trước.

Minh Phi không muốn quan tâm chuyện của Minh Bội cùng Minh Tư, chỉ đem ý chuyển đề tài đi qua: “Di nương để cho ta tới xem muội ăn mặc thích hợp hay chưa.”

Minh Bội nhắc váy dài Hái Đường Hồng xoay một vòng trước mặt hai người, cười đến sáng lạn rực rỡ: “Như thế nào? Những điều Ngụy mẹ đã dạy, muội không hề quên.” Lại đỡ cảm lam fra về ngực thor: “Tam tỷ tỷ, tỷ nói xem hôm nay mẫu thân có thể bảo Ngụy mẹ cho chúng ta nghỉ một ngày hay không? Ta thật sự thật là không chịu nổi nữa!”

Minh Phi cười nói: “Nếu muội thật sự muốn nghỉ, đợi lát nữa nói với mẫu thân đi.”

Ba người cười cười nói nói đến thượng phòng, Trần thị vẫn còn đang ăn điểm tâm, Tam di nương cùng Tứ di nương ở một bên hầu hạ, Minh Phi liếc mắt đã thấy được Tứ di nương bụng chén canh đó cũng đặt ở trên bàn com, Tứ di nương khuyên mấy lần, cũng bị Trần thị lấy đủ cớ cự tuyệt.

Minh Tư đứng ở một bên, ánh mắt liếc từ Trần thị, đến Minh Phi, Minh Ngọc, rồi mắt xuống cười châm chọc một tiếng.

Xem ra nàng cũng biết. Minh Phi khẽ mỉm cười, dẫn Minh Bội, Minh Ngọc tiến lên thỉnh an với Trần thị: “Mẫu thân vạn phúc.”

Trần thị thấy ba cô nương phía dưới nhất loạt mặc y phục màu đỏ có đậm có nhạt, khí sắc càng tốt, cười nói: “Được, được, được, hôm nay là ngày tốt, nên mặc thành như thế này chứ” Lại hỏi ăn điểm tâm chưa, có muốn cùng ăn hay không?

Minh Bội hé miệng cười nói: Sáng sớm nữ nhi đã rời giường rửa mặt, bởi vì sợ tới thỉnh an mẫu thân muộn, cho nên còn chưa ă. Nhắc tới cũng thật là kỳ quái, đồ trên bàn của mẫu thân, rõ ràng nhìn chính là giống của chúng ta, nhưng mà lại ăn ngon hơn nhiều.”

Tam di nương vội vàng lấy thêm bát đĩa cho Minh Bội, Minh Phi lại nhìn thấy chân mày Trần thị hơi hơi nhíu nhíu. Minh Phi thăm nghĩ, đều nói phụ nữ có thai tính tình cô quái, lúc này Trần thị chỉ sợ sẽ không cảm thấy Minh Bội là có tính lấy lòng, ngược lại là bắt bẻ Minh Bội tại sao tới muộn như vậy? Hoặc là, sẽ cho rằng Minh Bội nói là đồ ăn cho chúng nữ nhi không tốt bằng đồ ăn cho mẫu thân?

Đang suy tư, Trần thị đã mỉm cười nhìn về phía nàng và Minh Ngọc: “Hai con thì sao? Món bánh bao hoa quế hôm nay làm ngon lắm, có muốn nếm thử một chút hay không?”

Minh Phi vội nói: “Cảm ơn mẫu thân, nữ nhi đã dùng rồi.” Thấy cảm Trần thị đang căng thẳng đã thành thông thả mềm hơn, lại thử thăm dò nói: “Sáng nay Nữ nhi nghe Tứ di nương nói chúng ta sắp có thêm tiểu đệ đệ rồi, trong lòng rất là vui mừng, thật đúng là Tam Hi Lâm Môn đấy. Tiểu đệ đệ này của chúng ta mới chân chính là có phúc.”

Trần thị khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc bén quét qua trên mặt Tứ di nương trở về trên người Minh Bội, tự mình gấp một cái bánh bao cho Minh Bội: “Nếm thử cái này một chút.”

Minh Bội cắn một cái, lắc đầu nói: “Ngọt quá rồi.”

Trần thị không biến sắc đưa canh của Tứ di nương đầy tới trước mặt nàng: “Uống chút cháo gà.”

Tam di nương lập tức múc cho Minh Bội nửa bát, Minh Bội không chút do dự uống. Trần thị cười hỏi nàng: “Uống ngon không?”

Minh Bội không biết canh kia là Tứ di nương mang tới, cười nói: “Ngon, những thứ ở chỗ mẫu thân thật là ngon.”

Tứ di nương mặt xanh như tàu lá, hung ác trợn mắt nhìn Minh Bội một cái, Trần thị lúc này mới là thật cười.

Minh Bội lúc này mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, mắt xoay hai vòng, cười nói: “Mẫu thân, Tam tỷ tỷ để cho ta hỏi ngài, hôm nay có thể hay không cho chúng ta nghỉ một ngày?” Rõ ràng là chính nàng oán trách, đảo mắt biến thành Minh Phi chỉ điểm cho nàng.

Minh Phi nhú mày một cái, định nói: “Đúng nha, hôm nay ngày vui, mẫu thân để chúng ta vui đùa một ngày, bài tập ngày mai bù có được hay không?” Nửa giận nửa cười chỉ vào Minh Bội: “Nói khéo như rót mật vậy đó, muối nói muối không chịu nổi, lòng tỷ tỷ thương muối, thay muối ra một chủ ý, đảo mắt đã bán đứng tỷ rồi.”

Mặt Minh Bội đỏ lên, lung tung ngắt lời.

Trần thị nói: “Ta đã thương lượng cùng phụ thân các con, hôm nay không giống bình thường, để cho các con nghỉ ngơi một ngày, các công tử không cần đi học, các tiểu thư không cần học quy củ, đều ở nhà chờ tin vui.” Lời nói xoay chuyển: “Minh Phi, con không còn nhỏ, nên học xử lý chuyện nhà rồi, đi học làm sao phát tiền mừng cùng Dư ma ma đi thôi.”

Minh Phi lập tức hành lễ: “Dạ, mẫu thân.”

Mặt Tứ di nương lập tức trắng bệch, cứng ngắc, không cam lòng nhìn Minh Phi một cái.

Minh Phi gương mặt u mê, nhìn Tứ di nương cười ngây ngốc một cái. Trần thị mang thai, việc quản tất nhiên không được lưu loát như xưa, như vậy nàng nhất định sẽ tìm một trợ thủ. Mà người đó, nhất định là phải có một chút thân phận và địa vị, vừa để nàng nắm giữ được, để sai bảo, nhưng tuyệt đối không thể nào là di nương, đặc biệt không thể nào là Tứ di nương. Vậy cũng chỉ có thể chọn một người từ trong mấy nữ hài tử rồi.

Trần thị nhìn về mặt của Tứ di nương ở trong mắt, khỏe môi hiện lên một nụ cười lạnh lùng, tiếp tục phân phó Dư ma ma: “Nghe nói Đại công tử Cung gia lần này cũng trúng Á nguyên, lễ vật ta đã chuẩn bị tốt, người đi nhìn chăm chăm, chờ tin mừng vừa tới, để cho Tam công tử lập tức tặng đi.”

Minh Tư đột nhiên tiến lên phía trước nói: “Mẫu thân, để nữ nhi đi theo Tam tỷ tỷ cùng học đi, nay chuyện trong nhà nhiều như vậy, nhiều người nhiều tay mã.”

Trần thị còn chưa mở miệng, Tứ di nương đã mạnh mẽ đẩy Minh Bội một cái, Minh Bội tranh thủ thời gian mà đứng dậy phụ họa: “Đúng nha, đúng nha, huynh đệ ruột đánh hổ, có chuyện tự nhiên là cần tỷ muội chúng ta mấy người cùng nhau làm. Mẫu thân cũng cho nữ nhi cùng đi đi.”

Trần thị mặt không biến sắc nhìn Minh Phi: “Minh Phi, người cần người hai muội muội giúp một tay sao?”

Nhất thời ba đôi mắt cùng nhắm vào trên người Minh Phi, đặc biệt là Tứ di nương, ánh mắt sáng quắc, chỉ sợ từ miệng Minh Phi sẽ nhảy ra một chữ “Không”.

Xem ra nàng nghĩ được, tất cả mọi người cũng đều nghĩ được, nhưng mà loại này chuyện là không tranh được, càng tranh được lợi hại, Trần thị càng hận. Minh Phi cười nói: “Mẫu thân, hai vị muội muội hiếu tâm đáng khen, chỉ là chúng ta đều là giúp một tay cho Dư ma ma, còn phải nghe Dư ma ma an bài.”

Dư ma ma cười nói: “Cũng chẳng phải là chỉ có một chuyện phát tiền mừng, những chuyện cần làm còn nhiều lắm. Nô tỳ đang lo lắng đợi lát nữa người tới nhiều hơn, không biết làm sao có thể tiếp đãi được, hôm nay các vị tiểu thư cùng nhau xin làm, thật là nô tỳ nghe mà mừng thầm! Không bằng Phu nhân thưởng cho nô tỳ ân điển này, mời các vị tiểu thư cùng nhau giúp một tay thôi.”

Trần thị về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Được, hôm nay mấy vị tiểu thư đều nghe người điều khiển.”

Dư ma ma cười híp mắt nói: “Có ba chuyện, một cái là phát tiền mừng; một cái là chuẩn bị nước trà; một cái là phụ trách an bài những nha đầu ma ma mà khách nhân mang tới. Trước đó, nô tỳ cả gan quyết định quy củ: đưa tiền mừng sai rồi sẽ phải lấy tiền của chính mình tới bù; chuẩn bị nước trà, phải bảo đảm khách nhân sẵn sàng có trà nóng uống..., còn phải phụ trách rửa sạch ly trà và đếm sau đó; sắp xếp nha đầu ma ma khách nhân mang tới, phải cẩn thận một chút, làm xử lý sự việc phải công bằng, không thể nặng bên này nhẹ bên kia đắc tội với người ta. Không biết các vị tiểu thư muốn làm gì?”

Phát tiền mừng phát sai rồi phải dùng tiền của mình tới bù, nghe thật dọa người, nhưng kỳ thật cũng là việc sáng lạn nhất, chỉ cần đủ cẩn thận, bình thường khó mà làm gì sai; mà phải nước trà, cũng không cần tốn nhiều lực, chỉ cần ngồi ở trong phòng trà nước nhìn chăm chăm bọn nha đầu, bùng lên trà theo số lượng khách nhân, tới thời điểm nhất định phải rót nước là được, nhưng cái này là một việc buồn bực, không thể lộ diện, không thể lấy lòng, không công không tội; về phần một cái cuối cùng, có lợi có hại. Đám kia nha đầu ma ma lắm miệng, lòng dạ hẹp hòi, không cẩn thận mà đắc tội, còn có thể biến một chút sai lầm thành vô cùng lớn, khắp nơi tuyên dương, nhưng nếu là làm xong, hiệu quả tuyên truyền cũng là không bình thường. Cần phải biết nhà ai tiểu thư được, nhà ai tiểu thư không được, tất cả đều là thông qua đám người kia truyền đi.

Minh Phi đem và sự kiện hơn thiệt nhanh chóng so sánh ở trong lòng một phen, có so đo. Trần thị đã tại nơi đó điểm tên Minh Bội: “Con là nhỏ nhất, do con chọn trước.”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Lựa chọn (hai)

Lựa chọn (hai)

Bạn đang đọc truyện *Hồi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chỉ hướng

Chương 82: Chỉ hướng

Editor: Trịnh Phương

Kiều Đào bước nhanh vào phòng ngủ của Minh Phi, cầm chiếc lược gỗ trên bàn trang điểm lên cho Minh Phi chải đầu: “Vừa rồi Kiều Hạnh tìm đến nô tỳ.”

“Nàng có chuyện gì?” Minh Phi vô tình cầm lên một chiếc trâm hoa tinh xảo. Từ sau sự kiện kia của Nhị di nương, Kiều Hạnh liền bị điều đến phòng may vá làm việc, từ đó đến nay, đã lâu chưa từng nhìn thấy nàng đi ra ngoài. Lần này tìm đến Kiều Đào là vì cái gì? Chẳng lẽ cũng là cho là Kiều Đào cũng muốn làm thông phòng cho Thái Quốc Đống sao?

Kiều Đào bảo Đan Hà cùng Bạch Lộ lui xuống, nhỏ giọng nói: “Nàng nói cho nô tỳ, hôm qua phu nhân nhờ Trần Tam tỷ tỷ chọn giúp hai nha đầu thông minh xinh đẹp hiểu chuyện để mang về...” Muốn nói lại thôi, đáng về thật không tiện nói ra.

Minh Phi lập tức hiểu ý của nàng, nói đúng là, Trần thị vẫn quyết định chọn thông phòng cho Thái Quốc Đống rồi, đây vốn không phải vấn đề quá lớn lao. Nhưng nàng một là không chịu chọn người từ nha đầu Thái gia, hai là không chịu mua từ bên ngoài, mà là lựa chọn kỹ càng từ người bên nhà mẹ nàng, bởi vì biết gốc biết rễ thì sẽ đỡ phải lo lắng. Nhưng vậy mà lại chọn hai người một lần? Trần thị cũng không phải là loại người hào phóng như vậy. Chẳng lẽ nói một người trong đó là chuẩn bị cho người khác? Lại liên tưởng đến Kiều Đào, Minh Phi lập tức hiểu ra. Đi3nđanl#qu^ydo*n

Hiện tại Thái Quang Đình đã mười sáu tuổi, vấn đề hôn phối của hắn sẽ rất được chú ý. Trước khi thành hôn đã có thông phòng cũng không phải là việc gì ghê gớm, có lẽ Trần thị muốn thuận nước đẩy thuyền* mà đưa người của nàng vào, đương nhiên phải nghĩ một biện pháp thỏa đáng. Đột nhiên cho một nha đầu tới đây, thứ nhất là quá gây chú ý, thứ hai là khó bảo toàn rằng sẽ không khiến cho Thái Quang Đình ghét, như vậy biện pháp tốt nhất chính là mượn ngọn gió đông** là Kiều Đào này. Kiều Đào có tình cảm với Thái Quang Đình, chỉ sợ là người mù cũng nhìn ra được, có thể không bị người khác lợi dụng sao?

* Thuận nước đẩy thuyền: Thuận theo tự nhiên để thúc đẩy sự việc phát triển.

** Gió đông: ý chỉ điều kiện cuối cùng cần phải có để bắt đầu thực hiện một kế hoạch, việc làm nào đó. Mọi người thường nói: Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Nghĩ đến đây, Minh Phi thở dài một hơi, bàn tay của Trần thị quá dài, phải đánh một cái cho nàng biết đau mới được. Nàng nhìn hướng Kiều Đào: “Kiều Hạnh đột nhiên tới nói cho người biết chuyện này, chẳng lẽ là nàng cũng muốn tới phòng phu nhân hầu hạ?”

Kiều Đào tức giận nói: “Cũng không phải vậy đi? Nàng vốn muốn gặp ngài, muốn xin ngài nói tốt vài câu cho nàng ở trước mặt phu nhân, bị nô tỳ mắng cho tới mất tới mũi. Nàng thật là ảo tưởng!” Thật sự đáng ghét, muốn làm thông phòng của lão gia còn chưa tính, lại dám đánh tâm tư lên đầu Minh Phi. Đây không phải là muốn khiến Minh Phi bị Trần thị ghi hận sao?

Muốn làm di nương như vậy? Thật đúng là kiên trì, cũng có thể coi là một loại chí hướng. Minh Phi cười nhẹ một tiếng: “Người cảm thấy Kiều Hạnh này thế nào?”

Kiều Đào đáp: “Thông minh thì thông minh, lợi hại thì cũng rất lợi hại, nhưng lại có chút lỗ mãng.” Ánh mắt của nàng chuyển tới. Nếu chuyện như vậy có thể nói rõ ràng cùng Minh Phi, vậy thúc đẩy luôn cũng không tệ, không phải là đều khiến Trần thị nhất xuống tay độc ác sao: “Không phải vậy.....” Đi3nđanl#qu^ydo_n

Nếu không thì sao? Nếu không tìm cách thúc đẩy chuyện như vậy? Minh Phi cười nói: “Sáng nay người làm rất tốt. Chuyện này, ngàn vạn lần không

thể.”

Kiều Đào trong tiếc nuối lại có mấy phần không hiểu.

Minh Phi vỗ nhẹ Kiều Đào một cái: “Người đừng nghĩ nữa. Coi như người không chịu giúp nàng, cũng vẫn sẽ có người giúp nàng. Thay vì như vậy, không bằng người để nàng mang ơn người. Người nên biết, ngay cả Đan Hà, Bạch Lộ không hiểu chuyện làm việc kín đáo, như vậy chuyện nhỏ cũng lập tức truyền ra ngoài, còn có chuyện gì là không thể truyền đi? Về sau người cách Kiều Hạnh xa một chút. Nàng muốn làm gì, không có nửa điểm quan hệ với chúng ta.”

Dù là đóng đình Trần thị, cũng phải để cho người khác tới đóng.

Kiều Đào tức sùi bọt mép: “Nhất định là tiểu tiện nhân Mai từ đó! Bình thường nàng yên lặng làm việc, thời khắc mấu chốt lại không tìm được nàng, nhất định là nghe lén biết được nên đến phòng hảo hạng! Ta biết ngay, bình thường nàng bày ra một bộ dạng nửa si nửa ngốc, chính là muốn có ý hạ thấp lòng phòng bị của chúng ta.”

Minh Phi cười nói: “Cho dù như vậy thì sao?”

Kiều Đào đột nhiên nổi giận: “Đúng nha, có thể yên bình sao? Nếu Kim Trâm tới, ngài sẽ làm thế nào?” Về sau không thể tự do nói cười.

Minh Phi nháy mắt mấy cái: “Ta là người đứng đắn thành thật, sợ cái gì?” Lần này Kim Trâm bị phạt cùng bị giáng chức, từ trước đến nay nàng lại vô cùng trung thành với Trần thị, lại có tính tình kiêu ngạo như vậy, sao có thể tha thứ cho Trần thị? Vì vậy, dù không thể tin tưởng Kim Trâm, Kim Trâm cũng sẽ không tạo thành bao nhiêu phiền phức cho nàng. Chỉ cần hiểu người, hạng người gì cũng có thể dùng được.

Kiều Đào đeo một chiếc trâm hoa mỏng cuối cùng cho Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Tam tiểu thư, nô tỳ dập đầu từ biệt ngài.”

Nói xong, nàng đi tới chỗ cách Minh Phi ba thước mới đứng lại, nghiêm túc sửa sang lại quần áo cùng đồ trang sức, đoan đoan chính chính dập đầu một cái.

Minh Phi thở dài: “Người lớn tuổi hơn ta, ta không giữ được người. Lần này rồi đi thì sẽ phải làm gì, trong lòng người chắc hẳn cũng đã biết rõ rồi? Người thật sự đã nghĩ kỹ? Nếu người không nguyện ý, ta có thể nghĩ cách giúp người.”

Kiều Đào kinh ngạc nhìn Minh Phi, hai má núm đồng tiền đột nhiên ửng hồng: “Ngài đoán?”

Minh Phi nói: “Có thể không đoán được sao? Ta chỉ hy vọng tương lai người không hối hận.” Ngay cả nàng cũng không cách thể thay đổi quan niệm đã hình thành của người khác, nàng vẫn luôn không hy vọng người bên cạnh mình đi làm di nương.

Kiều Đào cúi đầu suy nghĩ kỹ nghĩ một chút, mờ mờ nói: “Nếu không phải như vậy, thì phải làm thế nào đây đây?” Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt rung rung nhìn Minh Phi: “Tiểu thư thật tốt, nô tỳ biết ngài muốn nói gì, nhưng dù nô tỳ rằng ngày sau sẽ hối hận, nô tỳ cũng chịu. Nô tỳ biết mình si tâm vọng tưởng, nhưng dù chỉ có thể ở bên cạnh Đại công tử ngày ngày một hai năm, cũng rất tốt rồi.”

Minh Phi lắc đầu: “Tự giải quyết cho tốt đi.” Ai có chí nấy, loại chuyện như vậy không thể miễn. Lại nói, đây chỉ là Trần thị đơn phương, Thái Quang Đình còn chưa nhất định sẽ nhận.

Tới phòng hảo hạng, Dư ma ma đứng trước mái hiên nắng chửi người, hung tợn sai người lấy phục sức của hai nha hoàn tam đẳng xuống, tùy ý bán đi. Nha đầu ma ma trong viện đều cảm như hén.

Minh Phi cười nói: “Ma ma làm sao vậy? Ai làm đây? Mới sáng sớm đã chọc giận ngài?”

Dư ma ma đổi thành khuôn mặt tươi cười tự mình đến nghênh đón nàng: “Nô tỳ thỉnh an Tam tiểu thư. Hai nha đầu này, một đĩa đám trộm đồ trong phòng phu nhân, một đĩa đám nói xấu sau lưng chủ tử, cái này còn được sao? Dĩ nhiên là phải phạt hèo, đuổi ra ngoài.”

Nếu nói là tiểu nha đầu lười nhác thì Minh Phi còn tin tưởng, nhưng nói dám vào phòng Trần thị trộm đồ, nàng căn bản không tin. Trong phòng Trần thị bình thường được Dư ma ma cùng bốn người Ngọc Bàn trông coi vô cùng nghiêm ngặt, ai dám dễ dàng đi vào? Hơn phân nửa là tiểu nha đầu này làm ra chuyện gì phạm huy, lại không thể nói rõ.

Minh Phi vừa vào phòng trong đã thấy bộ mặt chết cha chết mẹ của Tứ di nương bộ, nàng liền hiểu, tuồng vui này đại khái là Trần thị diễn cho Tứ di nương nhìn.

Trần thị tỉ mỉ quan sát Kiều Đào một lần, khẽ vuốt cằm: “Nghiêm túc làm việc, thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Quay đầu lại phân phó Ngọc Bàn: “Đi gọi Kim Trâm tới cho Tam tiểu thư gặp mặt.”

Toàn thân Kim Trâm mặc y phục màu đỏ tươi, son phấn trên mặt cũng không che giấu được đôi mắt khóc đến sưng đỏ của nàng. Nàng đi đến trước mặt Trần thị quỳ xuống lạy, nặng nề dập đầu một cái. Một tiếng “Đồng” vang lên, khiến cho Dư ma ma liên tiếp trừng nàng, Ngọc Bàn làm lão đại cũng không đành lòng.

Trần thị vẻ mặt nhàn nhạt: “Người đi ra từ chỗ ta, sau này đến bên cạnh Tam tiểu thư, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tận tâm tận lực phục vụ Tam tiểu thư, không được làm ta mất mặt! Đi tới hành lễ với Tam tiểu thư đi!” Để lý trả vừa uống xuống, liền nhắm hai mắt lại.

Kim Trâm nghiêm mặt, nghe lời mà đứng dậy, nặng nề dập đầu một cái trước mặt Minh Phi, sau đó đứng dậy đi sang một bên, trầm mặc không nói một lời. Die`nd×anlBeq%ouy~d0n

Tứ di nương xem cái này một chút, lại xem cái kia một chút, cười nói: “Kim Trâm thật đúng là một người thành thật, nhìn nàng dập đầu như vậy, cái trán cũng đỏ bừng rồi.”

Trần thị căn bản không để ý tới Tứ di nương, chỉ nói: “Đến giờ rồi, hầu hạ Tam tiểu thư, Lục tiểu thư đi học!”

Ra khỏi phòng hảo hạng, Minh Phi đánh liền đưa Kim Trâm trở về thu dọn đồ. Kim Trâm cũng không từ chối, yên lặng chào một cái, khom lưng, rũ tay đi. Nhìn từ phía sau, hẳn là có bộ dạng uể oải hơn hai phần so với trước kia. Xem ra lần này Trần thị đưa nàng ra ngoài khiến nàng bị đá kích rất lớn.

Gần tối, Minh Phi tan lớp trở lại Ý Thêu viện, Kim Trâm còn đang ngủ, không dậy nổi nghênh đón nàng. Đan Hà cùng Bạch Lộ giận dữ, Bạch Lộ vén tay áo lên đi đập cửa, Minh Phi nhẹ nhàng một tiếng: “Ồ ào cái gì? Nàng làm quán quân sự của nhà đầu người, nếu không phải tình huống đặc biệt quyết sẽ không lười nhác. Nên làm như thế nào, chính nàng tự hiểu.”

Kim Trâm ở trên giường ngủ tổng cộng hai ngày hai đêm, Minh Phi cũng không quản nàng, cũng không cho người đi quấy rầy nàng, đêm hôm sau chỉ cho Hoa ma ma truyền câu: “Trong phòng Tam tiểu thư thiếu một nha đầu quán sự, nếu như người không muốn làm, nàng liền bẩm phu nhân, xin ngài chọn một người khác vào làm.”

Sáng tinh mơ ngày thứ ba, Minh Phi vừa mở mắt, Kim Trâm ăn mặc chỉnh tề cũng đã chuẩn bị xong khăn mặt và nước nóng mà đứng ở trước cửa.

Minh Phi khẽ mỉm cười, cho nàng đi vào, cũng không xem nét mặt của nàng, một mực chỉ tóc của mình: “Người xem nên búi tóc kiểu nào thì đẹp?”

Kim Trâm tiến lên nặn ra một nụ cười khó coi: “Để nô tỳ búi cho tiểu thư kiểu sở trường nhất của nô tỳ đi.” Tay của nàng rất khéo léo lưu loát, rất nhanh đã tạo ra một kiểu tóc tròn bóng xinh đẹp, lại chờ thêm một chút, nàng đã đeo xong đồ trang sức cho Minh Phi.

Minh Phi soi gương, rất hài lòng, liền cười nói: “Người nghĩ thông chưa?”

Kim Trâm rũ mắt xuống: “Nô tỳ không hiểu ý của Tam tiểu thư.”

Minh Phi dùng lưng lược gỗ gõ bàn trang điểm: “Người luôn nói không hiểu như vậy sao? Vậy thì khó trách việc phu nhân không cần người nữa.” Không chút lưu tình quét sạch thể diện còn sót lại của Kim Trâm.

Kim Trâm nhắm lại mắt, âm thanh nghẹn ngào: “Nô tỳ vụng về, không thể khiến phu nhân vui vẻ.” Coi như ăn nói trắng thản, Minh Phi khờ dại cười: “Không phải là do người đàn nha. Người ta thương nhất chính là người, nể trọng nhất cũng là người. Ngay cả khi ta có chuyện gì, thì đều nghĩ đến việc đi tìm người đầu tiên. Tỳ tỳ tốt, rốt cuộc là người đã làm gì mà lại khiến phu nhân cam lòng đưa người cho ta? Ta thấy Kiều Đào kém người rất nhiều, chính là thiếu thừa may mắn, nàng cũng không làm tốt như người. Chẳng lẽ, chính là bởi vì người có tiền đồ, phu nhân mới có thể đưa người cho ta?” Lại xát thêm một nắm muối lên vết thương của Kim Trâm.

Kim Trâm hòa theo: “Tam tiểu thư, ngài biết rõ còn hỏi!”

Minh Phi cau mày nói: “Kỳ quái! Sao người lại nói như vậy? Cũng đừng vu oan ta, ta cũng không biết gì nha.” Thấy Kim Trâm đỏ mắt nhìn nàng chằm chằm, nàng khoa trương nói: “Nha, đừng nhìn chằm chằm như vậy, ta... ta nhất gan. Người nhất định phải ở chỗ này của ta, nếu không thì ta phải lập tức nói với mẫu thân rằng cho người trở về! Chuyện này rất dọa người.” Nàng tất nhiên không thể chủ động đuổi Kim Trâm đi, nhưng nếu Kim Trâm tự động đưa tới cửa, cũng đừng trách nàng không khách khí.

Kim Trâm cắn răng quỳ xuống: “Tam tiểu thư, van xin ngài cho nô tỳ một con đường sống!”

Minh Phi thu nụ cười lại, nhàn nhạt nói: “Đường sống không phải là người khác ban cho, là chính mình tự tạo ra. Ta không có yêu cầu gì với người, nhưng phải coi trọng phòng của ta, quản tốt người của ta.” Nàng ném một chuỗi chìa khóa lên bàn trang điểm: “Đây là chìa khóa phòng ta, người có thể không đụng, nhưng một khi đã đụng, dù chỉ thiếu một kiện đồ vật, ta cũng sẽ không tha cho người. Người nghĩ kĩ đi!” mấy câu nói phía sau của nàng đã nói rõ yêu cầu của nàng. Nàng không trông cậy vào việc Kim Trâm sẽ trung thành, chỉ hy vọng Kim Trâm biết tình cảnh của mình, từ đó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kim Trâm nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng đưa tay nắm lấy chuỗi chìa khóa này.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Nhân tài

Edit:Thảo My

Chuyện đầu tiên khi Thái Quang Đình về đến nhà là tắm rửa, sau đó lên trên phòng của Thái Quốc Đống và Trần thị thỉnh an hỏi thăm sức khỏe.

Tối nhà trên, một nha hoàn mặc áo hồng xa lạ thanh tú đứng ở cửa, hành lễ với hắn: “Đại công tử vạn phúc.” Âm thanh trong trẻo giống như hoàng oanh.

Cuộc sống đặc thù dưỡng Thái Quang Đình thói quen cẩn thận nghiêm túc, hắn lập tức ý thức được nha hoàn xinh đẹp như vậy hắn chưa bao giờ thấy qua, hơn nữa còn không giống như những nha hoàn khác, không khỏi liếc mắt nhìn.

Nha hoàn kia thấy hắn nhìn sang lập tức hạ xuống đầu, hoàn toàn làm lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn xinh đẹp. Có điểm giống trán của Minh Phi, Thái Quang Đình thấy cái trán này, không khỏi lại liếc mắt nhìn lần nữa, kết quả thấy một đôi lông mày tân nguyệt (trăng non) cùng khuôn mặt đỏ ửng kiểu điểm điểm hoa đào. Lại cúi đầu nhìn lên, thấy một bộ y phục màu ngọc thêu gấm cảnh bạch liên giấy xinh xắn dễ thương cùng quần dưới màu tím nhạt lộ ra.

“Ca ca.....” Một quạt tròn Mầu Đan quơ quơ trước mắt hắn, Minh Phi bữu môi quở trách nhìn hắn: “Ta còn tưởng rằng không phải Trung thu người đã trở về rồi sao.”

Thái Quang Đình đang muốn trả lời, nha hoàn mặc áo khoác trần bì (màu vỏ quýt) đã phát ra giọng nói thanh thúy dễ nghe nhẹ nhàng cúi đầu: “Nô tỳ thỉnh an Tam Tiểu Thư.”

Minh Phi cười gật đầu: “Kim Quế, hôm nay người dùng dầu hoa quế do Úc phường làm sao? Thật là người cũng như tên, vừa thơm lại đẹp.”

Kim Quế nghe vậy, vui mừng nhìn Minh Phi: “Tam Tiểu Thư khứu giác bén nhạy, nô tỳ dùng chính là dầu hoa quế do Úc phường làm. Là phu nhân ban thưởng đấy.” Mắt lại liếc Thái Quang Đình hai cái, ngượng ngùng.

Minh Phi nói: “Dầu hoa quế Úc phường làm, đất có đạo lý của đất, quả nhiên không sai.” Xoay người kéo tay Thái Quang Đình đi vào trong nhà, từ lúc Kim Quế bên cạnh đi qua, lại hưởng cặp chân xinh đẹp kia hưng hăng đập xuống.

Kim Quế ăn bệnh, đang muốn ủy khuất kêu đau, vừa nhấc mắt vừa đứng chống lại một đôi mắt hung ác, bị sợ đến gắng gượng nuốt âm thanh kêu thương xuống, quy củ chào một cái: “Kim Trâm tỳ tỳ tốt.”

Thái Quang Đình vào phòng, lại lạnh mắt thấy sau lưng Trần thị có một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, thân thể phong lưu, tươi mát như bách hợp. Cúi đầu rũ mắt, tự có một cỗ khí chất vừa thấy đã thương.

Thái Quang Đình ý thức đưa ánh mắt nhìn những người khác, chỉ thấy Tứ di nương Tiểu Hồng niệng vênh cong lên, thỉnh thoảng nghiêng mắt hung tợn nhìn nàng kia một cái, lại oán nhìn Thái Quốc Đống một cái. Mà chân mày khỏe mắt Thái Quốc Đống đều giãn ra, một bộ dáng vô cùng thoải mái. Thái Quang Đình lập tức hiểu ra, trong bụng không khỏi dâng lên một hồi chán ghét.

Thái Quốc Đống thấy Thái Quang Đình, trước sau như một nghiêm mặt rất dạy bảo, lại nín lấy Thái Quang Nghi và Thái Quang Diệu còn chưa vỡ lòng dạy dỗ, đại ý là Thái Quang Đình không kiêu ngạo, muốn Thái Quang Nghi Hòa và Thái Quang Diệu nên theo đại ca học tập tốt, làm vẻ vang gia tộc, sáng rọi cửa nhà văn văn.

Thái Quang Đình chờ Thái Quốc Đống bày ra uy phong của nhất gia chi chủ xong rồi, mới lên trước nói: “Phụ thân, lần trước trong thư nhi tử nhắc tới lần này mang Lý Bích về.”

Thái Quốc Đống nghe vậy, hung ác trợn mắt nhìn hắn một cái: “Tại sao không nói sớm?” Lập tức đứng dậy vuốt áo khoác, mang theo Thái Quang Đình đi ra ngoài. Không lâu lắm, lại cho người trở lại phân phó Trần thị chuẩn bị phòng khách, đặc biệt giao phó phải chuẩn bị ngăn nắp tinh xảo một chút, là nơi thuận lợi nhất cho việc đọc sách.

Tứ di nương tò mò hỏi: “Đại công tử nói Lý Bích này, là ai?”

Trần thị nói: “Nghe nói là một cô họ hàng xa gì đó, trong nhà lại bại, chỉ còn lại một mình hắn. Dựa vào giúp đỡ ở quê nhà, ban ngày cày ruộng, ban đêm đi học, thi đậu công danh, lần này đạt Đề Ngũ Danh (thứ năm). Đại công tử cùng hắn nhất kiến như cố (vừa gặp đã thân), đàm luận sau này mới biết hắn là thân thích. Đại công tử quý trọng tài năng của hắn, liền viết thư về cho lão gia, mời hắn tới nhà học, nếu hắn có tiền đồ, chính là một chuyện tốt, nếu là thi không đậu, chúng ta hết tâm, cũng coi là không phụ lòng vị tổ cô bà kia.”

Tứ di nương bữu môi: “Cái gì cô họ hàng xa, nhà nghèo ở chợ không ai tới, giàu tại núi sâu có khách tìm.”

Trần thị không kiên nhẫn, không khách khí chút nào trách cứ: “Người nói nhiều! Người cũng nên có một chút kiến thức!”

Tứ di nương ủy khuất thất khăn nói: “Tỳ thiếp không phải là sợ Đại công tử bị người ta lừa sao?”

Trần thị nói: “Dù là bị gạt, vẫn là lão gia làm chủ! Không tới phiên người làm mồi!” Lại mượn gió chi vào chúng công tử tiểu thư trong phòng nói: “Cách đối nhân xử thế lòng dạ phải nên coi mờ, không thể tâm tồn ác niệm, gặp phải người bệnh tật nghèo khó, có thể giúp đỡ liền phụ một tay, nói không chừng lúc nào thì ngược lại đi cầu người ta!” Nghiêm nhiên đường đường khí phái một Tri Phủ phu nhân.

Thái Quang Nghi rũ mắt cười nói: “Mẫu thân dạy rất đúng. Không bằng giao việc bố trí gian phòng cho vị Lý gia biểu ca này để nhi tử làm đi.”

“Nam nhân gia làm sao hiểu được bố trí gian phòng?” Trần thị từ chối cho ý kiến, lệnh Dư ma ma giao việc bài trí này cho Minh Phi: “Người và Tam ca của người cùng đi. Công tử Lý gia ở lâu dài, đưa hắn đến Đông Khóa viện, cần gì thì đi khó phòng lấy. Để cho Hàn tổng quản đưa một tùy tùng đi theo

phục vụ.”

Mấy ngày nay nàng bắt tay để cho Minh Phi đi theo Dư ma ma làm việc, vì chuẩn bị tương lai lúc nàng sinh con. Giao liên tiếp vài chuyện cho Minh Phi làm, Minh Phi đều làm vô cùng thỏa đáng, làm cho người ta tìm không ra nửa điểm sai lầm, vì vậy chuyện nhỏ nàng đều thả tay, chỉ có đại sự mới tự thân động thủ, gọi Minh Phi ở một bên học.

Thừa dịp Trần thị dặn dò Minh Phi, không ai chú ý, Thái Quang Nghi liếc mắt ra hiệu cho Minh Tư. Minh Tư lập tức bước ra khỏi hàng: “Mẫu thân, để nữ nhi đi theo Tam tỷ tỷ cùng làm. Coi như không giúp được gì, đi theo học một ít cũng tốt, để sớm cùng mẫu thân phân ưu.”

Trần thị nhú nhú mày, cũng không tiện bác bỏ việc Minh Tư lấy cớ, chỉ đành phải đồng ý.

Minh Bội thấy hai tỷ tỷ đều đi, không biết đây coi như là chuyện tốt gì, có nên tranh hay không, mình có nên đi theo không, lập tức liếc mắt về phía Tứ di nương, hỏi ý của nàng.

Loại tiểu tử nghèo này, mặc kệ cũng được. Tứ di nương nhìn Minh Bội lắc đầu một cái, lại khinh bỉ nhìn hai huynh muội Thái Quang Nghi bĩu môi, thật sự cho rằng liệu mạng mình có thể lấy lòng Trần thị hả? Nằm mơ đi.

Đến cửa Thủy Hoa Môn, Thái Quang Nghi phân phó gã sai vặt bên cạnh: “Đuổi hết người không liên quan, Tam Tiểu Thụ, Tứ Tiểu Thụ muốn đi Đông Khóa viện làm việc.”

Chờ dọn dẹp con đường, Thái Quang Nghi nhìn Minh Phi, Minh Tư cười: “Hai vị muội muội, mời.”

Đông Khóa viện là chỗ ở của Thái Quang Chính lúc còn chưa có xảy ra chuyện. Minh Phi vẫn là lần đầu tiên tới, chỉ thấy vài cây bạch quả cao lớn đứng sừng sững dưới trời xanh mây trắng, lá cây bạch quả hai màu vàng và xanh biếc rơi đầy đất, dọc theo tường là một luống thu cúc, hơi thở nồng đậm của mùa thu đập vào mặt. Chạm mặt là một dãy to lớn ba gian, bên trái hai gian sương phòng, bên phải dựa vào tường có một gian phòng bên, điều kiện ở xem như cũng cực tốt rồi.

Minh Phi không khỏi cảm thán, không thể không thừa nhận, Trần thị ở phương diện này ánh mắt vô cùng phong phú. Trái phải phòng này là trống không, chăm sóc kỹ một người đối với Thái gia mà nói cũng không tính là gì, nhưng nếu lần này Lý Bích thi đậu, tương lai chính là một sự giúp đỡ lớn cho Thái gia.

Thái Quang Nghi và Minh Tư sai bước vào Đông Khóa viện thấy viện không một tiếng động, ánh mắt của Minh Tư không khống chế được đỏ lên. Minh Phi biết bọn họ nhớ Thái Quang Chính, cũng không quá rầy hai người họ, nhìn Thái Quang Nghi gật đầu một cái: “Tam ca, ta đi bên trong xem một chút trước.”

Thái Quang Nghi giống như không nghe được, Minh Tư ngẩng đầu lên oán hận trừng mắt nhìn Minh Phi một cái. Minh Phi nhìn về phía nàng cười, trừng cái gì trừng? Chẳng lẽ là nàng bảo Nhị Di Nương tới hại nàng và Thái Quang Diệu hay sao? Chẳng lẽ là nàng bảo Thái Quang Chính thay Nhị Di Nương gánh tội hay sao?

Thái Quang Nghi từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại đã nhìn thấy hai tiểu cô nương một tròn mắt nhìn, một thì cười nhẹ nhàng, cũng không ai nhường ai. Lập tức thở dài một tiếng, kéo Minh Tư, nhìn về phía Minh Phi thành khẩn nói: “Tam muội muội, Minh Tư không hiểu chuyện, người làm tỷ tỷ phải thường xuyên dạy bảo nàng mới đúng.”

Minh Phi cười: “Tam ca lời nói này rõ là..... Huynh muội nhà mình nói như xa lạ. Người ngoài nghe thấy, không chê cười?” Dẫn đầu vào trong phòng. Nàng không cho là sau khi trải qua sự kiện kia, còn có thể giả bộ tiếp nữa. Dĩ nhiên, ngoại trừ thời điểm trước mặt những người khác.

Thái Quang Nghi nắm chặt tay nhỏ giọng dặn dò Minh Tư: “Phu nhân không chịu dạy người xử lý chuyện nhà, tương lai người sẽ rất thua thiệt. Người bình thường nhiều kiên nhẫn một chút, đi theo bên người nàng, nhìn nàng xử lý chuyện như thế nào, học nhiều một chút. Người đừng không phục, phương diện này người thật vẫn không bằng nàng. Còn nữa, chuyện kia sẽ xong.”

Ánh mắt của Minh Tư đột nhiên sinh động, vui mừng nhìn Thái Quang Nghi: “Thật?”

Thái Quang Nghi gật đầu một cái: “Người mau vào đi. Nhớ lời ta nói với người, phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Minh Tư sung sướng “Muốn” một tiếng, chạy đi vào tìm Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, người xem cần ta làm cái gì?”

Minh Phi cười híp mắt nói: “Người giúp ta đi kho lấy màn trướng đỉnh đầu đến, lấy loại màu trắng có thêu cây trúc.” Nàng không có bỏ qua cái loại sáng rỡ trong mắt Minh Tư, giống như cả người đột nhiên sống lại, biết có liên quan với Thái Quang Nghi, nhưng không biết Thái Quang Nghi và Minh Tư nói cái gì.

Đội thu thập xong Đông Khóa viện, Thái Quang Nghi và ma ma Minh Tư đứng ở trong sân chỉ thiên hoa địa, đông kéo tây kéo không chịu đi, Minh Phi biết hai người là có chuyện muốn nói sau lưng nàng, vừa đúng lúc nàng cũng có lời muốn nói với Thái Quang Chính, dứt khoát giúp người, cũng chính là giúp mình. Liền nhìn về phía Thái Quang Nghi gật đầu một cái: “Tam ca, màn lụa trong phòng đại ca cũng nên đổi, ta vừa đúng lúc đi qua đổi.” Lại khách khí hỏi Thái Quang Nghi: “Trong phòng người có đổi sao? Có muốn cùng nhau đổi hay không?”

Thái Quang Nghi ước gì nàng đi nhanh một chút, lắc đầu nói: “Tạ Tam muội muội, ta đã sớm đổi.” Hắn ngược lại không nói láo, Trần thị ở phương diện này chưa bao giờ hà khắc người nào.

Minh Phi đến bên ngoài sân Thái Quang Đình ở, sợ có người ngoài, trước hết để cho người thông truyền. Gã sai vật giữ cửa thấy là nàng, hấp ta hấp tấp chạy đi vào: “Công tử, Tam Tiểu Thư vội tới dọn dẹp phòng cho ngài.”

Thái Quang Đình tự mình ra đón: “Đi vào bái kiến Lý gia biểu ca.”

Biểu ca? Dưới ánh mắt khắt thiết của Thái Quang Đình, Minh Phi không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi vào, chỉ thấy một người vóc dáng khỏe mạnh, mắt to mày rậm, da hơi đen, mặc một thân áo lót màu lam mới tắm xong, ước chừng khoảng 15,16 tuổi đứng ở bên cạnh bàn, khó xử cả khuôn mặt đỏ bừng.

Quả nhiên là một thân khỏe mạnh đi làm, xem thân thể này so với Thái Quang Đình rắn chắc hơn nhiều. Minh Phi mắt nhìn thẳng, quy củ hành lễ: “Gặp qua biểu ca.”

Lý Bích vội vàng hoàn lễ, lỗ tai cũng đều đỏ ửng.

“Yêu! Tam muội muội, chỉ lo hành lễ với —— Lý —— biểu ca —— của người, cũng không biết hành lễ với Cung đại ca? Uống công ta tặng người nhiều đồ chơi tốt như vậy.” Một âm thanh mang chút khàn khàn đột ngột từ trong góc trước kệ sách truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thích chung diện (1)

Minh Phi nghe vậy quay đầu lại, chỉ thấy toàn thân Cung Viễn Hòa mặc cái áo hoa văn màu tím viền xuyên suốt đến tay áo, càng nổi bật khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, ánh mắt trong trẻo. Hắn nằm nghiêng trên ghế dựa ở trước kệ sách, cà lơ phát phơ bất chèo hai chân lắc quá lắc lại, vẻ mặt vô si. Thấy nàng nhìn sang, nhìn nàng chớp mắt vài cái: “Thế nào, mấy tháng không gặp liền không nhận ra rồi sao? Nhận không ra trả chó của ta cho ta!”

Minh Phi “Xì” một tiếng bật cười: “Xin lỗi, nghe giọng nói này thật đúng là không nhận ra được.” Bắt đầu đòi giọng rồi.

Cung Viễn Hòa đắc ý nói: “Dễ nghe hơn chứ?”

Minh Phi đã từng nhìn thấy bộ dạng không chút kiêng kỵ của hắn, cũng coi như là sinh tử chi giao, cũng không dám ngay trước mặt Thái Quang Đình và người ngoài Lý Bích này nói nhiều với hắn. Chỉ cười nói: “Tiểu muội ở chỗ này chúc mừng ba vị ca ca.”

Mặt của Lý Bích càng đỏ hơn, Cung Viễn Hòa bắt đầu cười nhạo hắn: “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không nên hơi một tí liền đỏ mặt. Đây cũng gần giống như thân muội từ (em gái ruột) của mình, đều là người trong nhà, người thẹn thùng cái gì?” Phối hợp với giọng điệu cùng về mặt kia, Minh Phi tự động phiên dịch là, một tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh như vậy, cũng đáng giá cho người thẹn thùng sao?

Minh Phi thấy Lý Bích quá xấu hổ, vội ngắt lời: “Cung đại ca, không phải huynh nói cho Lục muội muội một con chó sao? Vì sao đã qua hơn nửa năm, cũng không thấy huynh đưa tới? Chẳng lẽ là hối hận?” Cung Viễn Hòa có chút thần nhiên, cười nói: “Qua vài ngày đi.”

“Chó nhỏ lớn lên thành chó lớn, qua ít ngày nữa đã có thể thành chó già rồi. Minh Ngọc mỗi ngày đều hỏi, lừa trẻ con không được.” Minh Phi nín lấy không thả, Cung Viễn Hòa hiếm thấy bị tung quần, nhìn Thái Quang Đình cầu cứu.

Thái Quang Đình vội nói: “Không phải là muội muốn dọn dẹp phòng cho ta sao?”

Thừa dịp vú già đổi mìn, Minh Phi nhanh chóng nói tin tức Trần thị mang thai cho Thái Quang Đình nghe: “Hôm nay Kim Quế và Mộ Vân trong phòng mẫu thân kia làm rèm cho ca, đều là trước đó vài ngày Trần gia đưa tới. Mẫu thân còn muốn Kiều Đào cũng đi, hiện giờ đi theo muội là Kim Trâm. Nghe nói qua mấy ngày này sẽ cho ca Kim Quế và Kiều Đào.”

Thái Quang Đình nghe, chỉ cảm thấy trong lòng một trận phiền loạn. Ngay cả cứ như nhà bọn họ, sau khi lớn lên trưởng bối cho hai nha đầu chính là hợp tình hợp lý, cũng không có gì có thể chỉ trích. Nhưng nghĩ tới Trần thị dùng chiêu tìm người từ Trần gia này, hắn liền không thoải mái nổi.

Minh Phi cười nhìn vẻ mặt của hắn, lại ném ra một tin tức chấn động lòng người, “Từ khi tin mừng ca thi đậu đưa đến nhà chúng ta, mẫu thân noi đó náo nhiệt hẳn lên, trong nhà mỗi ngày luôn có khách tới thăm. Nếu như không phải thân thể mẫu thân bất tiện, chịu không được quấy rầy, nói không chừng sẽ nhiều hơn.” Không đề cập tới ý tới dò la, riêng bà mai thôi cũng đã đến ba bốn người rồi.

Thái Quang Đình nhú mày: “Ta hiện tại muốn chuyên tâm đọc sách, làm sao có ý định trông nom chuyện này!” Thật ra thì thời gian cũng không xê xích gì nhiều, đến cái tuổi này của hắn, đa số nhà người ta cũng đã nghị hôn, chỉ là suy nghĩ của hắn hơi khác người khác.

Minh Phi nói: “Thật ra mẫu thân không nói gì, nhất nhất tìm có đây đi, chẳng qua muội thấy phụ thân hình như là động tâm. Ca ca vẫn nên sớm tính toán mới được.”

Theo tính khí cùng tác phong của Trần Thị, tất nhiên là muốn lấy hôn sự của Thái Quang Đình để tạo ân tình, không hỏi qua ý tứ của Thái Quang Đình,

nàng ta tất nhiên sẽ không tự tiện quyết định, tối thiểu ngoài mặt nàng ta không làm gì quá đáng. Nhưng chỗ Thái Quốc Đống thì khó nói. Thái Quốc Đống người này lỗ tai rất mềm, nếu ai thổi đôi câu bên tai ông ta, khó bảo toàn sẽ không quyết định rồi mới thông báo cho người. Dù sao đâu cả không giống với con dâu khác, quan hệ đến hưng suy gia phong một thể hệ tiếp theo trong gia đình, ông ta là gia trưởng, trong mắt làm sao đến phiên tiểu bối làm chủ? Dĩ nhiên là lão nhân gia ông ta nhất ngôn cửu đỉnh.

Thái Quang Đình trầm mặc một hồi lâu, nói: “Muội yên tâm, ta tự có biện pháp. Muội bắt đầu học quản gia rồi à?”

“Vâng. Ở phương diện này, nàng ta đối với muội cùng Minh Ngọc coi như là tận tâm.” Trước mắt mà nói, Trần thị trừ thích nắm người trong tay, ngoài làm việc ngày càng cương quyết, tuy rằng đối với nàng và Minh Ngọc không thể nói tốt bao nhiêu, nhưng làm được không tồi. Nên dạy thì dạy, nên quản thì quản, nên cho cũng là một thứ không thiếu.

Minh Phi nói sơ lược cuộc sống gần đây của nàng và Minh Ngọc một chút, lại hỏi Thái Quang Đình mang về những thứ gì.

Thái Quang Đình cho rằng nàng tánh tình trẻ con, liền cười nói: “Muội yên tâm, trừ một ít phần cho mẫu thân, tất cả đồ tốt đều cho muội và Minh Ngọc giữ lại.”

Minh Phi lắc đầu: “Ca ca có mang về Liễu Lăng không?”

Thái Quang Đình có hơi khó xử nói: “Có mang về, chỉ là chỉ có một cuộn, chỉ có thể cho mẫu thân, còn lại ta mua lụa hoa bốn màu cho bốn tỷ muội các muội, ngoài ra ta còn tìm tú nương tốt cho muội và Minh Ngọc, thêu ra cũng rất tốt. Chờ sau này ca ca lại mua cho các muội.” Hoàn toàn là giọng điệu dụ dỗ trẻ con.

Liễu Lăng trân quý hiếm có, hoa mỹ vô song, chính là cống phẩm, vẫn là Cung Viễn Hòa giúp hấn suy nghĩ biện pháp mới thu vào tay. Thật ra hấn muốn để lại cho hai muội muội làm quần áo, nhưng có Trần thị ở nơi đó, làm sao cũng không tới phiên hai muội muội này. Không thể thiếu chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, lại tiếp tục về ra một cái bánh nướng hứa hẹn thật to.

Minh Phi cười nói: “Ca ca lần đầu tiên đi xa nhà, phần hiếu tâm duy nhất này đương nhiên phải để lại cho mẫu thân. Vậy phần của các di nương đâu?”

“Các di nương cũng có, chẳng qua là lăng đoạn (gấm, sa tanh) bình thường.” Chỉ là ứng phó hợp với tình hình thôi, có thể có thứ tốt gì.

Minh Phi suy nghĩ một chút, nói: “Trừ vài phần của mẫu thân đợi lát nữa để cho muội mang ra ngoài, tất cả đồ ca ca cho những người khác ca ca cho người đưa đến chỗ của muội, để muội phân phát được không?”

Thái Quang Đình khoi lên mấy phần hứng thú: “Muội tính chia làm sao?”

Minh Phi cười nói: “Hai di nương mỗi người một màu, còn lại hai cuộn, tỷ muội chúng muội bốn người vừa khéo mỗi người làm một bộ quần áo. Về phần lăng đoạn kia, muội muốn giữ lại sử dụng vào việc khác.”

“Muội lại nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì vậy?” Thái Quang Đình nhìn bộ dạng tinh ranh của nàng, không nhịn được xoa chóp mũi của nàng một cái, chuyện không vui ban nãy nhanh chóng bị quét sạch.

Minh Phi cười nói: “Không có gì, chỉ là muốn tặng hai vị di nương một cái váy đẹp mặc thôi.”

Thái Quang Đình bật cười: “Làm xong chuyện cũng nhanh trở về đáp lời đi. Nói với mẫu thân, mấy ngày nay ta đều không đi chính phòng dùng cơm, đại ca ca Cung gia của muội muốn ở chỗ này ít ngày.”

Minh Phi kinh ngạc: “Huynh ấy không trở về nhà sao?”

Thái Quang Đình sờ mũi một cái: “Hắn cũng gặp quấy nhiễu giống như ta, không dám về nhà đâu.”

Cung Viễn Hòa là bị bức hôn. Trước đó vài ngày Cung Nhị phu nhân nhờ Trần thị tìm nhà tốt cho trưởng nữ Cung Tĩnh Du nhà bà ta, Trần thị cũng thật sự vận dụng các loại quan hệ ở trong kinh tìm hộ giúp bà ta được một trưởng tử họ Tiểu ba đời làm quan. Tuy Tiểu lão gia chỉ là một Công Bộ Lang Trung chính ngũ phẩm, nhưng làm quan ở kinh thành, lại là làm quan ba đời, khó có được là Tiểu công tử cũng biết vuron lên. Dù sao Cung gia không thiếu tiền, thiếu chính là loại quan hệ này.

Cung Nhị phu nhân thông qua nhiều mặt khảo sát, rất là hài lòng, nhưng bởi vì thứ bậc của Cung Viễn Hòa đứng ở phía trước, mẫu thân đã mất nhờ bà ta dạy dỗ, trên danh nghĩa bà ta là thâm nương (thím), trên thực chất là kẻ mẫu nếu không giải quyết việc hôn sự của hấn trước, chỉ sợ dẫn đến lời ong tiếng ve.

Nhưng Cung Viễn Hòa hoàn toàn không muốn định xuống sớm như vậy, hơn nữa cũng không nhìn trúng những nhà mà Cung Nhị phu nhân chọn, đương nhiên bằng mọi cách thoái thác. Hấn không vội, nhưng Cung Nhị phu nhân lại gấp cực kì, Cung Tĩnh Du là trưởng nữ, gả có được hay không quan hệ đến Cung Tĩnh Kỳ và Cung Viễn Trật ở phía sau. Bà ta chỉ sợ thời gian kéo dài trì hoãn hôn sự của Cung Tĩnh Du, vô công để chạy chốt cửa hôn sự này, vì vậy vận dụng các loại thủ đoạn gây sức ép.

Minh Phi thở dài nói: “Nếu bà ta thật sự vì Cung đại ca ca suy tính, vì sao không sớm hỏi thăm an bài, cứ để chuyện ập lên đầu mới bắt đầu chuẩn bị? Vội vã nôn nóng như vậy, có thể chọn lựa được nhà tốt lành gì.”

Thái Quang Đình nói: “Cũng không phải là đạo lý này? Vì vậy Cung đại ca ca của muội ở Phủ Minh tìm mọi cách kéo dài, trở lại cũng không chịu về nhà,

chạy đến nhà chúng ta trốn tránh. Tuy rằng Nhị phu nhân không phải thân mẫu của hân, nhưng nếu mà không kiêng nể yêu cầu hân dồn ép hân, hân cũng không tiện đối nghịch quá mức.”

Minh Phi đồng tình sâu sắc đối với đứa trẻ Cung Viễn Hòa này, chỉ có điều hôn nhân đại sự chính là lệnh của phụ mẫu lời của mai mối, thân phận của Cung Nhị phu nhân là thím cũng không tiện bức bách hân quá mức, nhưng còn một Cung lão gia ở đâu, hân chạy đến Thái gia trốn tránh, chẳng lẽ là có thể trốn khỏi sao? Chỉ sợ sớm muộn cũng bị bắt trở về.

Minh Phi mang theo Liễu Lăng mà trước đó Thái Quang Đình đã chuẩn bị cho Trần thị, thừa dịp các di nương tiểu thư đều đang ở đây, giống như hiến vật quý ngay trước mặt các nữ nhân đặt lên bàn: “Mẫu thân, đây là Liễu Lăng ca ca bảo con mang tới cho người. Không biết người thích không?”

Liễu Lăng này mang màu sắc xuân thủy, sáng rỡ chói lọi, lấp lánh. Trần thị thấy cũng đã thích thú không ngừng. Dư ma ma và Ngọc Bàn nhìn thấy vẻ mặt đó, lập tức tiến lên mở Liễu Lăng này ra. Liễu Lăng từ trong tay hai người sổ xuống, giống như một vũng xuân thủy trút xuống, nước trong suốt, quả nhiên làm cho lòng người nhộn nhịp. Nha đầu ma ma đều kinh hô lên: “Ôi chao, màu sắc hoa văn còn có thể thay đổi?”

Là nữ nhân không có ai không thích điều này, huống chi vật này ngay cả nam nhân nhìn thấy cũng khó tránh khỏi hoan hỉ. Trần thị vui vẻ ra mặt, nói: “Liễu Lăng này chính là như thế, nhìn theo góc độ khác nhau, màu sắc và hoa văn đều không giống nhau.” Nàng ta xoa nhẹ thái dương, “Cũng không trách các người không biết, vật này mặc dù nổi danh, cũng là công phẩm, bình thường đúng thực là khó gặp, ta cũng là từ nơi đó của mẫu thân ta gặp qua.” Giọng điệu gai góc mang theo mấy phần mỉa mai.

Đích mẫu (mẹ cả) của nàng ta có hai cuộn, được xem như bảo bối, chuyên để lại cho hai nữ nhi đích xuất (con vợ cả) làm đồ cưới. Nàng ta không có gả tốt như hai tỷ muội đích xuất, nhưng tương lai ai phong quang hơn ai cũng không xác định được. Trần thị khẽ vuốt ve bụng, khẽ cười, hãy nhìn xem ai là người cười cuối cùng.

Minh Phi không khỏi hơi cau mày, nàng chỉ biết Liễu Lăng nổi danh và lại khó có được, lại không biết quý hiếm như thế. Tồn tâm tư cũng không sao cả, kỳ quái chính là Thái Quang Đình từ đâu có nhiều tiền như vậy, hân đã từng nói muốn để lại đồ cưới của Trương thị cho nàng và Minh Ngọc làm đồ cưới, tuyệt đối không thể tiêu tiền như nước như thế, chẳng lẽ, lại có liên quan với Cung Viễn Hòa?

Nhìn Trần thị được hào quang của Liễu Lăng làm nổi bật toả sáng cả gương mặt, Tứ di nương ước ao ghen tị đến siêu quẹo, cũng không kiếm được thăm nghĩ, vật liệu xinh đẹp quý giá như vậy rơi vào trong tay kẻ xấu xí thật đúng là phung phí của trời. Vật này, trời sanh chính là nên mặc ở trên người xinh đẹp như nàng ta.

Nếu nói lúc này Tứ di nương có bao nhiêu yêu thích cuộn Liễu Lăng này, thì nàng ta sẽ có bao nhiêu không phục Trần thị. Nàng ta ôm lấy một bụng tức không có chỗ phát tiết, vừa chuyển mắt thì nhìn thấy Mộ Vân – tân hoan (niềm vui mới) của Thái Quốc Đống về mặt hâm mộ đưa tay sờ Liễu Lăng kia, càng cảm thấy một cục tức ngăn ở trong cổ họng, không nói không rằng, liền the thé châm chọc nói: “Cẩn thận..... Không có nghe phu nhân nói sao? Vật này rất quý, coi chừng sờ hư của phu nhân.”

Mộ Vân lập tức giống như bị kinh sợ nhanh chóng rút tay về, trong lòng run sợ nhìn Trần thị, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ đáng chết.”

Trần thị không biến sắc nói: “Chuẩn bị dọn cơm.”

Tứ di nương thấy Trần thị không có phản ứng, lập tức thẳng người, mắt hung tợn nhìn chằm chằm Mộ Vân.

Mộ Vân tiêm đậm đáng yêu đến gần bên cạnh Trần thị, bộ dạng đáng thương uất ức ngay cả Bò Tát bần Tam di nương cũng không nhìn được nhú mày một cái.

Minh Phi có chút háng hái nhìn Tứ di nương và Mộ Vân, nghĩ thầm, mỹ nhân Trần thị tìm đến này, dường như cũng không phải là đèn cạn dầu. Nhìn bộ dạng đáng thương này, hiển nhiên là Nhị Di Nương thứ hai, cũng không biết Trần thị nhìn thấy trong lòng có buồn bực lo sợ hay không?

Mới ăn cơm xong, Thái Quốc Đống liền từ phòng ngoài trở lại. Chó thì vẫn muôn đời không đổi được bản chất ăn phân, kể từ sau khi Mộ Vân chải tóc, ông ta cũng chỉ nhân tiện ứng phó ở nơi đó của Tam di nương và Tứ di nương vài ngày, thời gian còn lại đều thích chạy đến nơi này của Trần thị. Trần thị cười tủm tỉm sai người lấy Liễu Lăng ra cho ông ta xem, ông ta nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ. Mọi người thấy như thế, đều có ý định giải tán.

Minh Phi trở lại Ý Tú Viện, quả nhiên Thái Quang Đình đã phái người đưa đồ vật tới. Bốn cuộn vải lụa một màu anh đào, một màu mật, một màu xanh lá, một màu tím nhạt, mặc dù không chói lọi như Liễu Lăng của Trần thị, nhưng là cực tốt rồi. Có bốn cuộn lăng đoạn bình thường khác, phú quý có thừa, thanh nhã không thiếu, quả nhiên thích hợp cho di nương mặc.

Minh Phi nâng má ngẫm nghĩ một hồi, trước tiên sai Kim Trâm lấy cái váy xanh nhạt thêu cảnh hoa sen mình mới làm trong rương ra thay, rồi lại lấy cuộn vải lụa màu xanh lá và màu tím nhạt chia ra gói lại, sai người đốt đèn lồng, tự mình đi tặng lễ. Vừa ra đến trước cửa thấy Mai tử lặng yên không một tiếng động đứng ở trong bóng cửa nhìn cây Hải Đường trong sân ngẩn người, liền nói: “Mai tử, mấy ngày qua ta bế Hi Phúc lên có chút nặng, ban ngày có phải ăn nhiều hơn bình thường hay không?”

Mai tử vội vàng cúi đầu cung kính nói: “Sau khi thời tiết chuyển lạnh ăn uống liền tốt hơn ngày trước nhiều.”

Minh Phi nói: “Cũng đừng để cho đáng đáp nó quá béo. Được rồi, ta muốn đi chỗ hai vị di nương tặng quà, để nó đi theo ta chạy hai vòng đi.”

Mai tử nhanh đi đến chỗ Minh Ngọc dẫn Hi Phúc ra ngoài, Hi Phúc nhìn thấy Minh Phi, tung tăng tung ta theo sau, Mai tử không thể thiếu được phải cùng đi phía sau phục vụ.

Minh Phi đi tới một nửa, đột nhiên lại hô đau chân, ngại đường xa, nói không muốn đi nơi đó của Tứ di nương, phân phó Mai từ đi mời Tứ di nương đến chỗ Tam di nương, cùng chia ra cho xong việc.

Kim Trâm nghĩ, vốn tảng đồ chính là đưa một nhân tình, Tam Tiểu Thư làm thế này, thì mười phần nhân tình sẽ giảm sút xuống ba phần. Đang muốn mở miệng khuyên đôi câu, lại nghĩ đến hiện giờ Trần thị không muốn gặp Tứ di nương, nói không chừng Minh Phi chính là cố ý, vì vậy thu lại lời muốn khuyên.

Tam di nương đang ở dưới đèn thêu cái yếm ngũ độc cho đứa bé của Trần thị mặc, chợt nghe nha hoàn báo lại Tam Tiểu Thư tới, vội vàng buông may vá trong tay xuống đi ra ngoài đón.

Liền thấy con chó Hi Phúc mập ú đi phía trước, Kiêm Trâm rọi đèn, trong tay Hoa ma ma cầm cái bọc, vây quanh Minh Phi đi tới.

Minh Phi đi ở giữa, trên người mặc cái váy màu xanh nhạt thêu đầy cảnh hoa sen dưới ánh trăng lộ ra vẻ rực rỡ lung linh, phong thái lại không kém hơn Liễu Lăng kia bao nhiêu.

Tam di nương không khỏi cười mà nói: “Váy thật đẹp! Là Đại công tử mua được từ Phủ Minh sao?”

Minh Phi cười nói: “Di nương nói đùa. Cái này chỉ là lăng đoạn bình thường ở trong nhà dùng chút ngân tuyến thêu ra ngoài thôi. Chính là tay nghề của các nàng trong phòng thêu thừa tốt thôi, như thế nào? Không kém hơn Xuân Hòa Hiến chứ?”

“Mặc dù không phải là mấn tú (hàng thêu hoàn toàn), nhưng linh động hơn mấn tú.” Tam di nương vô cùng ngạc nhiên: “Cái này do ai làm? Váy mà có tài nghệ bậc này? Mau nói cho ta nghe.”

Minh Phi chờ nàng hỏi câu này, ra vẻ suy tư, nhìn về phía Kim Trâm: “Là người đi lấy tới.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thích chưng diện (hai)

Editor: Trịnh Phương

Kim Trâm nói: “Là một người tên Kiều Hạnh. Nghe nói hoa văn này là do nàng mời tú nương (người làm nghề thêu) thêu lên.”

“Thì ra là nàng.” Minh Phi châm chọc cười một tiếng: “Nếu di nương thích, ta cũng không ngại việc cho họ đồ mới.”

Kiều Hạnh xem như tiếng tăm lừng lẫy ở Thái gia, chính là người có công tổ giác người của Nhị di nương. Vừa nói ra tên của nàng, Tam di nương cũng biết nàng là ai. Nàng ta (Kim Trâm) vốn có chút xúc động muốn thử, suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu: “Chắc chúng ta không cần đưa đâu. Đây đều là vật liệu may đồ cho tiểu cô nương mặc.”

Minh Phi biết nàng không gây ra phiền toái rồi bị Trần thị chú ý tới, liền cười nói: “Ai nói là vật liệu may đồ cho tiểu cô nương mặc? Đổi lại hoa văn không được sao? Chẳng lẽ di nương biết ta muốn đưa đồ thay ta ca mà vẫn cố ý nói giận ta sao?” Nói xong liền cho Hoa ma ma đặt hai bộ y phục bằng vải hoa lên bàn, mở túi quần áo ra cho Tam di nương nhìn.

“Màu sắc thật là đẹp!” Tam di nương vui mừng hỏi: “Là đại công tử mua được từ Phủ Minh?” Làm như không nghĩ tới nàng cũng sẽ có.

Minh Phi gật đầu: “Đúng vậy, bốn cuộn lụa hoa bảy màu, hai vị di nương mỗi người một cuộn, bốn tỷ muội chúng ta, may ra cho mỗi người một bộ. Ta để màu sắc tươi đẹp lại, di nương chọn một trong hai cuộn đó?”

Tam di nương cười nói: “Không bằng chờ Tứ di nương của người tới rồi lại nói?” Nàng sợ đắc tội mấy di nương có nhi tử, mọi việc luôn nhường nhịn khắp nơi.

Minh Phi nghe được tiếng bước chân ở sau lưng, biết là Tứ di nương đến, liền cố ý cất cao giọng nói: “Ngài nhiều hơn vài tuổi, lẽ ra phải do ngài lựa chọn trước.”

Tam di nương có chút quần bách, Kim Trâm thấp giọng ho một tiếng. Lúc này Minh Phi mới quay đầu lại, chỉ thấy Tứ di nương hằm hừ đứng ở cửa bên, Tiểu Hồng trẻ môi, thấy nàng nhìn sang, tiểu hài nhi dường như dậm chân một cái, sẵng giọng: “Các người thật quá đáng! Có tốt đồ cũng không chịu chờ ta cùng chọn, liền tự phân chia cho nhau ở sau lưng ta!”

Minh Phi không khỏi bật cười, đây là nàng chưa từng thấy qua một mặt khả ái của Tứ di nương, đoán chừng lão Thái (ý nói Thái Quốc Đống) chính là yêu thích một mặt này của nàng. Tam di nương thấy Minh Phi không tức giận vì những lời này của Tứ di nương, ngược lại cười cười, vội nói: “Xem nàng đi, đã lớn như vậy mà vẫn giống như đứa trẻ.”

Hoa ma ma cười tiến lên kéo Tứ di nương đến bên cạnh bàn, để nàng ngồi xuống, cười nói: “Di nương, không phải là đồ đều vẫn còn ở đây sao? Tam di nương lại vẫn luôn tưởng nhớ đấy. Không tin ngài hỏi nàng một chút xem?”

Tứ di nương soi mói mà lật đi lật lại cuốn lụa hoa trên bàn, miễn cưỡng nói: “Rất đẹp, dù gì cũng có chút giá trị.” Kém xa so với lụa Liễu Lăng của Trần thị. Tuy vậy, nàng ta lại không nhìn được mà nhìn cuốn lụa hoa màu tím nhạt thêm mấy lần.

Phản ứng này của nàng ta hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ và dự đoán của Minh Phi, vì vậy Minh Phi chỉ cười mà không nói.

Mặt Kim Trâm xanh như tàu lá, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Tất nhiên, di nương lớn lên ở kinh thành tới, vật gì tốt chưa từng thấy qua?” Nàng hận nhất chính là loại người không biết điều này, lại thêm ngày trước đã quen ở bên cạnh Trần thị, căn bản không thêm đặt những di nương này vào mắt, cách nói chuyện liền vô cùng không khách khí.

Tứ di nương nghe vậy liền giận dữ, trừng mắt nói: “Ngươi lại vẫn không tin! Nhớ năm đó, khi ta còn ở trong phủ Thái phó, phục vụ bên cạnh phu nhân Thái phó, quả thật là đã gặp được không ít đồ tốt! Liễu lăng nhẫn bóng, ta còn thấy được mười hai màu! Ngươi từng thấy chưa?”

Kim Trâm cười lạnh: “Thấy được nhưng không sờ được. So với không còn thấy còn không có ý nghĩa hơn!”

Tứ di nương nhìn bộ dáng phách lối của nàng kia, không khỏi tức giận gần chết. Nghĩ thầm, Tiểu Đê Tử, ngươi còn tưởng rằng ngươi là tâm phúc bên cạnh phu nhân sao? Hôm nay lão nương không đem khiến ngươi mất hết mặt mũi, lão nương liền theo họ ngươi! Vì vậy đứng dậy chống nạnh: “Vậy liền so xem ai hai lú hơn! Có câu nói gì ấy nhỉ, có mắt không biết xem vàng xem ngọc, thứ ngươi thấy được cũng chỉ xứng với đậu hũ chiên!”

Kim Trâm nói: “Đúng nha đúng nha, nô tỳ xem vàng xem ngọc cũng chỉ coi như đậu hũ chiên, di nương thấy đậu hũ chiên liền nhớ tới vàng ngọc—— nhưng cũng chỉ có thể là thăm muốn trong lòng một chút mà thôi!”

Điều ngôn điệu ngữ (*), Minh Phi nhìn không được, bật cười một tiếng.

(*) Mau mồm mau miệng, ăn nói sắc sảo, khéo ăn khéo nói.

Tứ di nương “oa” một tiếng rồi nhảy dựng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Minh Phi: “Tam tiểu thư, ngươi dung túng nha đầu chết tiết kia ăn hiếp ta, là có ý gì?”

Tam di nương thấy tình thế không được, mau chóng giảng hòa, chỉ vào Kim Trâm mắng: “Con nha đầu này, miệng lưỡi bén nhọn, cũng may Tam tiểu thư không so đo với ngươi, mau mau ngậm miệng!”

Lại khuyên Tứ di nương: “Ngươi so đo với một tiểu nha làm cái gì?”

Minh Phi cũng mắng Kim Trâm: “Dù sao ngươi cũng nha hoàn đi ra từ phòng phu nhân, sao lại không hiểu chuyện như vậy? Trong mắt có còn quy củ hay không? Còn không mau bồi tội với di nương?”

Kim Trâm cũng liền tiến lên hành lễ bồi tội với Tứ di nương.

Tứ di nương vẫn không chịu bỏ qua, nín lấy Kim Trâm hét lên: “Chúng ta tới phòng phu nhân giảng đạo lý.”

Cho nàng một nụ cười, nàng lại thật sự học khi con mà nhảy nhót. Minh Phi miễn cưỡng đứng dậy: “Nếu di nương không vừa mắt đồ ca ca ta đưa tới, ta liền không miễn cưỡng nữa. Nếu lại trả về thì sẽ khó nhìn mặt ca ca, không bằng mời Tam di nương lấy hết! Mặc dù không phải là đồ tốt gì, nhưng một bộ cũng đáng giá năm mươi ngân lượng. Nếu di nương không thích, lưu lại để tặng người khác cũng rất tốt.”

Dứt lời, liền thật sự muốn bọc mấy cuộn vải lại.

Tay nàng vừa mới chạm vào túi da bọc mấy cuộn vải đó, Tứ di nương liền nhào tới ôm lấy cuộn lụa hoa màu tím nhạt kia, nói: “Ai nói ta không muốn? Đồ đại công tử tặng cho ta, sao lại có đạo lý cho người khác?”

Tam di nương nhân cơ hội này khuyên nàng: “Ngươi xem một chút, màu sắc đẹp biết bao? Có thể tôn lên nét đẹp của ngươi, nếu làm thành loại váy giống như trên người Tam tiểu thư, chẳng phải là có thể khiến màu da của người đẹp hơn sao?”

Việc Tứ di nương thích nhất chính là ăn diện, mới vào phòng liền phát hiện Minh Phi mặc váy mới. dle_nd+an!e!quy*don

Lúc này nghe Tam di nương nói xong, hai mắt nhìn kỹ, quả nhiên rất xinh đẹp. Tam di nương nhìn về mặt nàng, lại nói: “Ồ dưới ánh trăng thì càng thêm xinh đẹp, ánh sáng lung linh.”

Tứ di nương càng phát ra nhìn chăm chăm vào váy của Minh Phi, trong giọng nói chứa đầy sự tiếc nuối: “Đây là đồ Đại công tử mua được từ Phủ Minh, trong Thủy thành làm gì có tú công làm được đồ đẹp như vậy?”

Tam di nương cười nói: “Căn bản không phải, chính là do người trong phủ chúng ta tự làm.”

Tứ di nương lập tức có hứng thú.

Minh Phi thấy Tứ di nương vào phòng, cũng không nhiều lời với nàng, cười nhẹ một tiếng, gót sen nhẹ nhàng rời đi. Tứ di nương cùng với Tam di nương đưa nàng tới cửa, thấy váy của nàng quả thật tỏa ra ánh sáng lung linh dưới ánh sáng, không kém lụa Liễu Lăng bao nhiêu.

Ý niệm muốn có vẻ đẹp áp đảo Trần thị quanh quẩn trong đầu Tứ di nương, nàng nhìn trên bàn này thất màu khinh, lập tức nảy ra ý hay. Sau khi trở về liền lập tức phái người tới phòng may và tìm người vội tới nàng làm váy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần thị cố ý gọi Thái Quang Đình đi, để tỏ lòng cảm tạ Thái Quang Đình chuẩn bị quà tặng quý giá như vậy cho mình, nàng cố ý lấy hai nha hoàn xinh đẹp được tỉ mỉ dạy dỗ, Kim Quế cùng Kiều Đào cho Thái Quang Đình. Phân phó hai nha hoàn này nhất định phải tận tâm phục vụ Đại công tử, không được sai sót.

Thái Quang Đình cười híp mắt nhận người, mơ hồ nói tới chuyện hán chỉ một lòng muốn thi lấy công danh với Trần thị, không rảnh lo những chuyện khác. Trần thị rất tán thành, bảo hán an tâm đi học, toàn lực chuẩn bị cho kì thi vào mùa xuân sang năm, còn lại, tất cả đều có nàng. Lại thảo luận với hán về vấn đề nuôi dạy Minh Phi cùng Minh Ngọc, bày tỏ muốn đặc biệt mời một nhạc công cùng họa sĩ cho các nữ nhi trong nhà. Die*end^anl\$e(@quYd)on

Thái Quang Đình trả lời rằng tất cả do nàng làm chủ, còn nói mình không ở nhà có mấy ngày, Minh Phi cùng Minh Ngọc lại hiểu chuyện hơn rất nhiều, mẫu thân quan tâm, v.v...

Trần thị đáp là cần phải làm vậy. Lại hỏi chuyện của Cung Viễn Hòa cùng Lý Bích, không ngừng nhấn nhủ hán nhất định tiếp đãi chu đáo, nhiều bạn nhiều đường.

Vì vậy, tất cả đều vui vẻ.

Chỉ là, sau khi Thái Quang Đình lĩnh hai nha hoàn về, liền bị Cung Viễn Hòa vô tình cười nhạo một phen, cười đến khi hán bức mình vô cùng, nguyên rủa Cung Viễn Hòa tìm được một cạp mẹ (một người phụ nữ dữ dằn).

Năm ngày sau, lúc mọi người Thái gia cùng ngồi chung một chỗ để ăn cơm chiều, Tứ di nương đặc biệt mặc vào váy hoa màu tím nhạt, làn váy làm rất lớn, lại dài, phía trên dùng sợi bạc thêu đường la, toả tầm quần quanh. Trong lúc hành động quang hoa sáng chói, giống như nước chảy mây bay, càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh, tư thái là lướt của nàng. Không chỉ Thái Quốc Đống, chính là các nữ nhân trong phòng cũng không nhịn được mà nhìn nàng nhiều thêm mấy lần.

Tứ di nương dương dương tự đắc, mượn cơ đi qua đi lại bên người Thái Quốc Đống, khiến Thái Quốc Đống ngầy ngất không thôi. Không cần phải nói, lão Thái tự nhiên mắc câu. Đến khi Thái Quốc Đống tới viện của nàng, nàng lại dụng tâm ôn tồn, sử dụng tất cả kinh nghiệm tích lũy được trong bao năm qua cùng mười tám loại thủ nghệ (kỹ thuật) dụ Thái Quốc Đống đến tâm thần nhộn nhạo. Rốt cuộc gừng càng già càng cay, lại cướp được tám- chín phần sủng ái của Thái Quốc Đống đối với Mộ Vân.

Trần thị sớm biết được chân tướng từ Mai tử, định động viên Tam di nương cũng làm một thân, lại móc tiền riêng để Mộ Vân cũng đi làm một bộ màu hồng nhạt kiểu diễm hơn, Tứ di nương cũng không mặc được. Thêu hoa tường vi lên, vừa đứng trước mặt mọi người, quả nhiên thanh xuân bức người, phong lưu uyển chuyển, không ai có thể so sánh. Tứ di nương giận đến nổi suýt nữa nổi nếp nhăn. Di*endA4nll\$equ*yd)on

Vì vậy, đang lúc Tứ di nương bề đầu sứt trán, khổ sở tìm cách đối phó thì cái người đã nhấc trận tranh đấu về trang phục này lại tự động tìm tới cửa, thông thạo tự đề cử mình. Tứ di nương vừa thấy người này, mặc dù trong lòng chưa xót khó nhịn, lại cũng chỉ có thể chấp nhận. Thừa dịp qua sinh nhật năm tuổi của Thái Quang Diệu, Tứ di nương thỉnh cầu Trần thị ân điển (ban ân), bố trí một bàn tiệc rượu trong tiểu viện của chính mình, mời lão Thái qua uống một ly.

Thái Quốc Đống uống rượu đến một nửa, ánh trắng mông lung, chim chóc mông lung, hoa cũng hết sức mông lung, đột nhiên nhìn thấy một eo thon mông lớn, một mỹ nhân nóng bỏng có lồi có lõm tiến sát tới, cả người không khỏi mềm nhũn. Tứ di nương chán nản đi ra, tặng chiến trường lại cho hai người, đau khổ ngồi cả đêm, roi lệ cả đêm, chỉ chờ sáng sớm ngày hôm sau thu dọn tàn cuộc cho Thái Quốc Đống.

Kiều Hạnh chỉ sợ Thái Quốc Đống tỉnh lại liền quên nàng, buổi sáng tỉnh mơ ngày thứ hai liền cần cho Thái Quốc Đống tỉnh dậy, lại vận động một lần để gia tăng ấn tượng, cuối cùng đã được như nguyện.

Trần thị biết được chuyện này, hận đến nghiến răng. Nhưng Kiêu Hạnh là người có công, nàng cũng không thể quá mức, lại vì danh hiển thực, liền cho Kiêu Hạnh mặt mũi, lại không chịu để nàng ở lại viện của Tứ di nương, ngược lại nhét vào viện của Tam di nương. Tứ di nương trộm gà không được còn mất nắm gạo, giận đến cắn nát cái váy gây họa kia.

Cuối cùng, chỉ có một mình Thái Quốc Đống được lợi. Khi hán tuổi tầm bốn mươi, lúc có số làm quan, dưới sự giúp đỡ của thê tử, liền tiếp thu hai thông phòng xinh đẹp như hoa, có phong vận riêng, hoặc là thanh nhã dịu dàng, hoặc là nóng bỏng động lòng người.

Có hai thông phòng này, thê thiếp Thái gia đạt tới một thời kì hài hòa trước nay chưa từng có, cây già mầm mới, cuộc sống của lão Thái quả thật như cá gặp nước.

Khi nghe được tin đứa bé trong bụng Trần thị còn chưa ra đời, Minh Phi rốt cuộc có thể thở phào một cái, mấy ngày nữa vẫn có thể duy trì cuộc sống nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tỷ tỷ

Editor: Thu Lệ

Một ngày sau giữa trưa, cuối thu khí sáng, thời tiết tươi đẹp, Minh Phi cùng với Trần thị tản bộ loanh quanh trong sân, vừa đi vừa nói gần liền tình cảm. Chợt thấy một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới: “Phu —— phu nhân, có khách tới!”

Trần thị không khỏi nhú mày, trước đó cũng không nhận được thiệp, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, ai lại tùy tiện đến như vậy?

Minh Phi trách cứ tiểu nha hoàn này: “Kính kinh hoảng hoảng còn ra thể thống gì? Là ai tới? Có thiệp không?”

Tiểu nha hoàn này lắp bắp nói: “Có thiệp, một tấm thiệp rất đẹp, nhưng đã Cung Đại công tử cướp đi ở cửa Thùy Hoa. Hắn, hắn nói, người này phu nhân không gặp!”

Trần thị vừa giận vừa buồn cười, nói: “Có phải Cung Nhị phu nhân tới không?”

“Đúng ạ. Sao phu nhân lại biết?” Biểu tình trên mặt Tiểu nha hoàn như là phu nhân thật sự liệu việc như thần.

Trần thị sờ sờ thái dương, hé miệng mà cười với Dư ma ma: “Cung Viễn Hòa này ngược lại có chút thú vị.”

Dư ma ma cười theo nói: “Cung Nhị phu nhân cũng thật là khó khăn, đuổi theo mọi người tới nhà chúng ta.”

Trần thị châm chọc cười một tiếng: “Nàng khó khăn cái gì? Nàng ta thật lợi hại!” Nói xong mới nhớ tới Minh Phi đang ở bên cạnh, liền ngừng nói hỏi Tiểu nha hoàn kia: “Nàng ta tới một mình hay là dẫn theo các tiểu thư Cung gia cùng tới?”

Tiểu nha hoàn cười đến mắt đều không thấy: “Dẫn theo các tiểu thư Cung gia cùng tới, chẳng qua là chỉ dẫn theo hai vị tiểu thư.”

Trần thị cười nói: “Nàng ta ngược lại chú ý đến mặt mũi, không dám để cho người ta biết nàng ta tới cửa bắt người.” Kêu Minh Phi: “Con cùng ta đi đón tiếp các tiểu thư Cung gia đi.”

Tiểu nha hoàn lại thêm một câu: “Nhưng người hầu hạ rất nhiều, khiến công trong bị chặn kín.”

Trần thị thờ dãi nói: “Vừa mới nói nàng ta chú ý mặt mũi, nàng ta liền lấy nhiều người như vậy tới chặn cửa nhà của chúng ta. Cũng được, trước tiên phải người đi tìm Cung đại công tử tới. Không nên vì những người rảnh rỗi này mà làm cho chúng ta bị kéo vào.”

Dư ma ma lập tức gọi người đi tìm Cung Viễn Hòa.

Minh Phi và Trần thị đến phòng khách, Cung Nhị phu nhân cũng đã dẫn Cung Tĩnh Du và Cung Tĩnh Kỳ cùng tiến vào, hàn huyên qua đi, Cung Nhị phu nhân cười nói: “Tĩnh Du và Tĩnh Kỳ ở nhà vẫn luôn lăm bằm muốn tới tìm Minh Phi chơi, cuốn lấy ta không có cách nào, mà ta thật sự quá bận rộn. Vừa đúng hôm nay rảnh rỗi, lão gia nhà ta đúng lúc đến Phủ Minh mang về vài thứ, nên đã chọn vài món dụng cụ đưa tới cho các diệt nữ nhi vui đùa một chút.”

Sau lưng nàng, một ma ma lập tức tiến lên, hai tay đưa lên một hộp từ đàn khảm Bát Bảo.

“Tỷ tỷ quá khách khí. Nào có cung chiều hài tử như vậy?” Trần thị từ chối đôi câu, ý bảo Dư ma ma nhận lấy.

Cung Nhị phu nhân cười nói với nữ nhi: “Hai người các con ở nhà ngày nào cũng la hét muốn tìm Minh Phi, đến nơi này rồi lại ngồi không nói lời nào.”

Trần thị biết nàng ta muốn dùng hai đứa nhỏ để dễ nói chuyện, liền sai Minh Phi hai vị tiểu thư Cung gia đi tìm mấy người Minh Bội và Minh Tư.

Ra khỏi viện Trần thị, vừa tới bên cạnh một mảnh Thu Cúc rực rỡ, Cung Tĩnh Kỳ thấy hai bên không có ai, liền cười kéo tay Minh Phi: “Minh Phi, cái tên cao lớn đen thui đó là ai?”

Minh Phi biết nàng đang hỏi Lý Bích, nghĩ thâm cũng không biết sao nàng ta lại thấy, ra về nghỉ ngơi: “Tên cao lớn đen thui nào? Người giữ cửa sao? Lão Chu quả thực vừa đen vừa cao!”

Cung Tĩnh Kỳ “À” một tiếng, cười nói: “Ta nhỏ vào! Người nào rảnh rỗi hỏi lão Chu giữ cửa nhà các người! Người ta hỏi là nam tử toàn thân áo lam đã tẩy đến trắng bạch, gặp người khác liền đỏ mặt, đen thui trong hồng, một người bằng hai ca ca của ta!”

Lời còn chưa nói hết, Cung Tĩnh Du đã bóp chặt miệng của nàng, quát lớn: “Ta bảo ngươi nói lung tung! Nơi nào lại có nữ hài tử bàn luận sau lưng người ta như vậy? Cũng không sợ bị người ta nghe thấy cười nhạo ngươi không có gia giáo!”

Minh Phi cười nói: “Xung quanh đây không có người ngoài. Dựa vào mối quan hệ giữa ta và ngươi tốt như vậy, ta liền nói cho ngươi biết người đó là ai! Ngươi ghé tai lại đây!”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Ai nha nha, giả thần giả quỷ, ta vẫn không nghe thấy. Ta chỉ cảm thấy hần có chút kỳ lạ thôi!”

Minh Phi dò xét nhìn nàng cười: “Thật không nghe? Ngươi đừng nhìn hần đen, đây chính là một nhân vật lợi hại đấy.”

Lúc này ngay cả Cung Tịnh Du cũng háng hái: “Lợi hại như thế nào?”

Minh Phi liền nói tình huống của Lý Bích một lần, lại nói: “Hần là người có chí khí. Tuy rằng hiện giờ đang ở trong nhà chúng ta, mẫu thân ta cũng cho hần tùy tùng, làm xiêm áo tốt, thế nhưng hần lại không chịu, y phục cũng tự mình giặt, có thể tự mình động thủ thì không cần bọn hạ nhân làm gì cả, nói là có một chỗ ngủ, ăn cơm đi học đã là vô cùng may mắn, không thể đánh mất chính mình. Có người chê cười hần thô bỉ, giấu cọt hần quê mùa, hần cũng không tính toán, mỗi ngày học hành trong nghèo khó, trừ những lúc ăn cơm, ngủ, giặt quần áo ra, suốt ngày chỉ núp trong Tầng Thư Lâu nhà chúng ta, giống như tám đời chưa từng nhìn thấy sách vậy. Trước kia ta cảm thấy ca ca ta đi học đã là khắc khổ rồi, ai ngờ vẫn chênh lệch hần quá xa.”

Trước khi Lý Bích đi học, nhất định sẽ rửa tay phải sạch sẽ, xem hết sách cũng thật chỉnh tề sạch sẽ, một chút nhăn nhoe cũng không có, lấy ra từ chỗ nào thì sẽ để nguyên về chỗ đó, vô cùng có giáo dưỡng. Lý Bích khắc khổ cũng được, tự ái cũng được, thật ra thì điều Minh Phi thích nhất ở con người Lý Bích là một người không sở ruột không nóng nảy, khẽ mang một nụ cười yên lặng xấu hổ xuất phát từ nội tâm. Nàng luôn cho rằng, một nam tử như vậy sẽ là một người cảm ân tri tình.

Cung Tịnh Du nghe xong, nghiêm túc nói: “Nếu quả thật như lời ngươi nói, người này ngược lại là một người đáng giá để kết giao. Nghèo khó không coi là cái gì, năm đó Cao Tổ Hoàng đế cũng khởi đầu trong cảnh bần cùng nghèo túng, hiếm có chính là có chí khí, có nghị lực, vẫn luôn không quên nguồn gốc. Người như vậy có thể biết tốt xấu hơn bọn ăn chơi trác táng của nhà quyền quý nhiều lắm. Có thể lên cũng có thể xuống.”

Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Tỷ tỷ nói lời này giống như tỷ biết nhiều hơn người ta vậy.”

Cung Tịnh Du nói: “Nhất định phải lui tới mới biết sao? Thật ra thì một người có đức hạnh gì, nhìn hần đi, nghe hần nói, bấy nhiêu thôi cũng đủ để biết một chút.”

Trong lòng Minh Phi khẽ động, như có điều suy nghĩ.

Chợt nghe thấy có người giấu cọt bật cười một tiếng ở phía sau buội rậm Hoa Mộc cách đó không xa: “Đàm luận sau lưng nam nhân như vậy, thật là không biết thẹn thùng!”

Bởi vì Cung Tịnh Du và Cung Tịnh Kỳ đang ở trong nhà người khác, nghe vậy đều mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu không lên tiếng. Minh Phi cũng có chút tức giận, không đợi nàng ra tiếng, Kim Trâm đã nhanh chân đuổi theo.

Minh Phi lên tinh thần, cười nói: “Chúng ta đi tìm Minh Bội.” Ba người cũng rời khỏi chỗ đó như chạy trốn.

Đi không bao xa, Kim Trâm cũng liền đuổi theo lạng lẽ đưa ra bốn ngón tay với Minh Phi, cười nói: “Mới vừa rồi nô tỳ gặp phải Ánh Hàn bên cạnh Ngũ Tiểu Thư, nói là Ngũ Tiểu Thư ngủ trưa vẫn còn chưa tỉnh đâu.”

Nếu mới vừa rồi người nọ là Minh Tư, thái độ nàng ta như vậy, đến Quỳnh Hoa viện gặp mặt tất cả mọi người đều không được tự nhiên, còn không bằng không đi. Minh Phi liền dừng bước chân lại: “Không bằng đến chỗ ta đi, ta ngâm Hoa Trà cho các ngươi uống.”

Cung Tịnh Kỳ lại đột nhiên ngắt đầu lên: “Ta muốn đến Tầng Thư Lâu nhà của ngươi!”

Cung Tịnh Du cau mày: “Kỳ Nhi! Không cho hồ đồ!”

Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Người nào cần quý? Đi đến Tầng Thư Lâu một chuyến thì thế nào? Nếu như gặp vị Lý Bích kia, ta sẽ nói cho hần biết, chúng ta vừa mới nghị luận hần, khen hần có chí khí, có phải thật sự gọi là không biết thẹn thùng hay không!” Tiểu cô nương bị tổn thương lòng tự ái.

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Đã như vậy thì chúng ta qua đó, xung quanh đây cũng không có người ngoài. Chỉ là lúc này đoán chừng hần sẽ không ở trong đó, hơn phân nửa là cùng ta ca ca thảo luận học vấn.”

Cung Tịnh Kỳ đâu nào quan tâm những thứ này, chính là ghen một hơi, không phải là đến Tầng Thư Lâu không thể tiết lộ nhục chí thôi.

Ba người đến Tầng Thư Lâu, Minh Phi thấy cửa lớn đóng chặt, liền hỏi ma ma thủ lâu: “Bên trong không có những người khác chứ?”

Ma ma này cho rằng nàng sợ bị người ngoài quấy rầy, liền cười nói: “Lúc này sẽ không có người, nếu có người đến, nô tỳ cản trở giúp các tiểu thư là được.”

Minh Phi nhìn Cung Tịnh Kỳ cười: “Còn đi không?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Đương nhiên là đi!”

Đợi đến khi vào Tầng Thư Lâu, Cung Tịnh Du cùng Cung Tịnh Kỳ đều thất kinh: “Thì ra là nhà các ngươi có nhiều sách như vậy.”

Minh Phi cười nói: “Nghe nói có một số sách là do ông cố để lại.”

Trong mắt Cung Tịnh Du có một cảm xúc phức tạp. Cung gia nhà đại phú, trước kia cũng là thương nhân, đến thế hệ cha nàng là Cung Trung Tổ mới thay đổi qua con con đường làm quan, cho dù trong nhà có sách, cũng sẽ không có nhiều sách như vậy. Nàng nghĩ đến lúc Cung Nhị phu nhân có nói với nàng về hộ họ Tiểu trong kinh với vẻ mặt vui mừng, đột nhiên hiểu là vì cái gì. Chắc hẳn gia đình kia, cũng sẽ có nhiều sách như vậy chứ? Nếu người đó và nói đến quyển sách kia ra sao, nàng cũng không biết phải làm thế nào? Nghĩ đến chỗ này, con người Cung Tịnh Du đột nhiên thích thú, yêu cầu Minh Phi dẫn họ theo giá sách từ lầu một cho đến khi thấy lầu hai, hơn nữa nàng không phải chỉ nhìn thôi, mà là trước mỗi bản sách đều muốn đứng hồi lâu.

Minh Phi đâu nào biết tình cảm của Cung Đại tiểu thư, chỉ thấy một hàng sách cảm nhận rập rờn thì hai chân như nhũn ra, đầu choáng mắt hoa. Sáng sớm tinh mơ nàng đã bỏ dậy khỏi giường vội vã rửa mặt ăn điểm tâm, sau đó đi thỉnh an Trần thị, tiếp đó lại đi Hồng Thúy uyển tiếp nhận Ngụy ma ma giáo dục, xử lý chuyện nhà một giờ, nhân hạ còn phải cùng tân bộ nói chuyện với Trần thị, thật sự là cực kỳ mệt mỏi. Nên không để ý đến hăng hái của Cung Tịnh Du.

Thật may là Cung Tịnh Du vẫn còn hiểu chuyện, để nàng uống trà nghỉ ngơi đợi các nàng.

Minh Phi lập tức vô cùng thuận thực mò lên lầu hai, nằm xuống ghé dựa bên cửa sổ lầu hai, nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi một phen. Ai ngờ mới nhắm mắt lại, chỉ nghe giá sách sau lưng vang lên tiếng sột soạt, hình như là chuột, đợi nàng đứng dậy đi nhìn, rồi lại không thấy gì.

Nhiều sách như vậy mà bị chuột cắn nát thì rất đáng tiếc, Minh Phi mới kêu ma ma thủ lâu tới dặn dò đôi câu, một luồng gió nóng lặng yên không một tiếng động thổi vào trong cổ của nàng, khiến nàng rung mình một cái.

Lúc này, lặng yên không một tiếng động trốn ở chỗ này giả thần giả quỷ, không cần phải nói, nhất định là Cung Viễn Hòa. Minh Phi nhú mày quay đầu lại làm bộ như dáng vẻ rất hung, mới vừa định mở miệng lại ngậm miệng.

Chỉ vì Cung Viễn Hòa tội nghiệp liễu mạng thờ dài với nàng, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu cầu khẩn: “Tam muội muội, muội đáng thương ta đi. Muội giúp ta lần này, kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp muội.”

Một hài tử còn chưa đủ lông đã bức hôn đến mức này, vẫn thật là đáng thương. Minh Phi lấy tay vỗ đầu vai hấn một cái, hung ác nói: “Tỷ tỷ không cần người làm trâu làm ngựa, lần sau thấy tỷ tỷ gặp nạn nhớ đưa tay ra là được.”

Cung Viễn Hòa cứng đờ, bất động.

Minh Phi giật mình nhanh chóng rút tay về, là nàng đường đột. Bởi vì chuyện lần trước, để cho nàng có cảm giác khí phách, Cung Viễn Hòa chính là một người thích trêu chọc, có lẽ hấn không thích người nghiêm túc không thú vị, cho nên mới nghĩ đến trêu đùa hấn như vậy. Nhưng nàng lại quên, dù thế nào người này cũng là cô nhân thổ sanh thổ trưởng (Sinh trưởng ở địa phương).

Cho dù hấn có can đảm đi ra ngoài giải thích chuyện bà tử hấn cân tử(*), cũng không đại biểu hấn nguyện ý để một nữ hài tử chủ động đưa tay vỗ hấn, có lẽ nàng đã phạm vào cấm kỵ lớn của nam nữ rồi. Ý thức được đã phạm sai lầm, Minh Phi liền tiếp lui về phía sau hai bước, cười khan nói: “Cái đó ha, ta không quá rầy người, người yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết. Đó là giao tình giữa chúng ta.”

(*): Chỗ này mình chưa rõ lắm, mình sẽ giải thích bổ sung sau nhé!

Cung Viễn Hòa lại chuyển động, phui phui áo khoác, cúi đầu xuống, tay phải nắm quyền chọc trên cằm, làm ra vẻ thâm trầm, khép ánh mắt vô cùng sâu lắng nói một câu: “Tiểu muội muội, đứng ở trước mặt người lạ giả bộ tỷ tỷ. Giả bộ tỷ tỷ là phải trả giá thật lớn, nói thí dụ như, muội có tiền nuôi ta sao?” Sau đó ngẩng đầu, ném một ánh mắt quyền rũ, nhẹ răng cười một tiếng: “Lại nói, muội hiểu được đệ đệ là ta sao? Đệ đệ muội béo như một tiểu thỏ săn! Làm gì ngọc thụ lâm phong như bản công tử?” Ngẩng đầu ưỡn ngực tránh ra.

Minh Phi bị nổ ngoài khét trong sống, thiếu chút nữa không khép miệng được, cái này, cái này, cái này mới chỉ là tiểu non đài đài mà đã quá là lời rồi! Tương lai không thể hại chết người sao?

“Nhớ buổi tối đưa cơm ta! Tỷ tỷ!” Cung Viễn Hòa đã đi xa, lại chạy trở về dặn dò một câu.

Nếu Cung Viễn Hòa ở chỗ này, vậy thì không thể mặc cho Cung Tịnh Du và Cung Tịnh Kỳ ở trong này loạn quạng rồi, Minh Phi lập tức tìm được hai người, lấy có đưa hai người đi.

Đi không bao xa, liền gặp gỡ người Trần thị phái tới tìm Cung Viễn Hòa, Cung Tịnh Du nói: “Không cần tìm, chúng ta mới từ bên trong ra, ca ca ta không có ở trong đó.”

Minh Phi thờ phào nhẹ nhõm thay Cung Viễn Hòa.

Chắc Cung Nhị phu nhân nổi giận đùng đùng lên mặt, bởi vì theo một người làm của Thái gia nói, hấn tận mắt nhìn thấy Cung Viễn Hòa leo tường chạy. Trần thị cực kỳ xin lỗi, giống như là Thái gia đã làm mất Cung Viễn Hòa rồi vậy.

Cung Nhị phu nhân còn có thể nói gì? Mặt thể diện cũng phải dẫn hài tử tới nhà người ta. Nàng ta lau chùi mặt mũi kéo tay Trần thị nói: “Người khác không biết cái khổ của ta, chỉ có người mới có thể hiểu ta. Chịu biết bao đau khổ nuôi lớn, chỉ cần một chuyện nhỏ không như ý, tất cả muôn vàn điều tốt đều biến thành lỗi. Chính là kém miếng thịt không phải trên bụng đó, sâu không được cặn không xong, còn muốn ta như thế nào?”

Trần thị không muốn cùng nàng nói cái này, chỉ xoa eo một phen, Minh Phi thấy thế, lập tức cầm một cái đệm nhét vào sau thắt lưng cho Trần thị.

Lúc này Cung Nhị phu nhân mới phát hiện ra mình nói sai, nhanh chóng đổi lại khuôn mặt tươi cười lôi kéo tay Minh Phi nói: “Vậy thì người có phúc khí,

có một nữ nhi khéo léo hiểu chuyện, nghe nói đã đi theo người học quản gia rồi hả? Thật là có phúc khí.”

Đợi sau khi Cung Nhị phu nhân đi rồi, Trần thị nói: “Một mối đến hoảng sợ.” Lại ngậy ngậy dặn Minh Phi: “Đi nói với ca ca con, nếu Cung đại ca ca lại đến, hãy khuyên hắn trở về đi.” Nàng không muốn bởi vì chuyện của Cung Viễn Hòa mà chọc cho Cung Nhị phu nhân không thoải mái.

Minh Phi đáp, mượn cái danh này thoải mái đi nói chuyện Cung Viễn Hòa đang núp trong Tầng Thư Lâu cho Thái Quang Đình nghe, lại nói hắn buổi chiều nhớ đưa cơm cho Cung Viễn Hòa. Dù có thế nào, nàng là một nữ hài tử chạy đi đâu cũng luôn bất an.

Ra khỏi viện của Thái Quang Đình, vừa đứng gặp phải Lý Bích tới trả sách, Minh Phi dừng bước lại đứng ở ven đường hành lễ với hắn: “Chào biểu ca.”

Lý Bích đã gặp Minh Phi mấy lần, hai người đã coi như là tương đối quen thuộc rồi, cũng không còn xấu hổ như lúc trước nữa, ngốc nghếch mà cười nói: “Chào Tam muội muội.” Hắn đi ngang qua bên cạnh Minh Phi thì Minh Phi ngửi thấy được một mùi xả phòng mát mẻ, hai mắt không khỏi nhìn lại bóng dáng mặc y phục cũ của Lý Bích.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Phản kích (một)

Edit: beyours07

Đoán chừng là ý thức được trường hợp thế này sẽ mang đến cho Thái gia khôn nhiều, Cung Viễn Hòa cũng không còn ở Thái gia ở mấy ngày, tránh thoát trận đầu mũi nhọn kia rồi thừa dịp bóng đêm leo tường đi ra. Chỉ qua vài ngày nữa, cả Thủy thành phủ cũng đều truyền, Đại công tử Cung gia Cung Viễn Hòa mới khảo trúng Á nguyên tuy còn nhỏ tuổi cũng không học tốt, còn học những kẻ kia hư hỏng kia trêu hoa ghẹo liễu.

Thậm chí cha hắn Cung Trung Tổ cũng vội vã chạy về, cho người tóm hắn từ phòng của hoa khôi kia trở về, đánh cho một trận.

Nhưng chuyện đính hôn của hắn cứ như vậy mà thất bại, bởi vì, Cung Trung Tổ kỳ vọng rất cao vào đứa con trai này, nhất định không chịu tùy tiện tìm người lấy. Nhưng người tốt mà hắn để ý nghe người ta nghe nói Cung Viễn Hòa là người như vậy, quả quyết không chịu; mà người mà Cung Nhị phu nhân để ý đồng ý, Cung Trung Tổ lại kiên quyết không đồng ý.

Cuối cùng Cung Trung Tổ đập bàn, mỗi phòng về mỗi phòng, Cung Viễn Hòa là trưởng phòng, đính hôn muộn một chút cũng không còn quan hệ, trước tiên cứ định cho trưởng nữ Cung Nhu Du của chi thứ hai. Nhưng chính là chuyện như vậy, truyền tới trong lỗ tai tất cả phu nhân các phủ thì mọi người đều đang cười, nụ cười vô cùng kỳ quái.

Mẫu thân Trần Oánh Trần Tam nãi nãi tới thăm Trần thị, che miệng cùng Trần thị nói: “Đồ của đại phòng Cung gia nhiều gấp mấy lần so với chi thứ hai, cũng khó trách Cung Nhị phu nhân trăm phương ngàn kế muốn tìm cho đại phòng một con dâu tiểu môn tiểu hộ, tính tình mềm nhũn, như vậy mới dễ dẫn đo. Coi như chỉ là thím, nhưng là có ân dưỡng, hưởng chi những năm này chuyện của đại phòng cũng chẳng phải là do nàng quản sao?”

Trần thị cười nói: “Ta xem Cung đại nhân coi như công chính.”

“Cầm vào dễ dàng, lúc lấy ra cũng rất khó khăn. Cung đại nhân công chính hơn nữa, có thể vì một đứa con trai không có mẹ và mấy lượng bạc mà trở mặt cùng thê tử nam nữ của chi thứ hai sao?” Trần Tam nãi nãi nói: “Ta ngược lại nhìn vị Cung Đại công tử này không phải là một người dễ bắt nạt, và lại chờ xem thôi, tương lai nhà hắn còn phải ảm ỉ.”

Minh Phi ở một bên làm châm tuyền, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của hai người, không khỏi trầm nghĩ, ở những nhà cự phú này, quả nhiên không hề nhẹ nhõm nhiệt tình chút nào, càng nhiều tiền càng sợ chơi đùa, còn không bằng tìm một người biết gốc biết rễ, thật thà, biết ơn biết tình sống qua ngày, nghèo một chút khổ một chút cũng không sao, không trông cậy vào hắn yêu nàng, thương nàng bao nhiêu, tóm lại là sống qua ngày, trôi qua nhẹ nhõm một chút là tốt.

Trần thị thở dài nói: “Người chết vì tài chìm chết vì ăn, là người luôn là có tư tâm. Từ xưa đến nay, nhìn thông phóng khoáng lại có mấy người?” Cũng không biết Thái Quang Đình nói có đúng là thật hay không? Hoặc có thể là, hiện giờ đúng là hắn thật sự nguyện ý tương lai một đồng cũng không cần, nhưng sau này hắn sẽ thay đổi chủ ý, vợ con của hắn lại nguyện ý sao? Nghĩ tới đưa ánh mắt rơi vào trên người Minh Phi, mấy con riêng kẻ nữ này đối với mình lại có mấy phần thật lòng đây?

Chỉ thấy Minh Phi ngồi bên cạnh đang tỉ mỉ may một đôi tất nhỏ. Nàng đã tự tay làm cho thai nhi còn chưa ra đời này hai bộ y phục nhỏ rồi, từ mũ đến vớ, đều dùng gấm thượng đẳng, vải bông mềm vải, y phục nàng may có gì đó kỳ lạ, tất cả đều là đem đường may nổi lật ở bên ngoài, hơn nữa không có một chút thêu hoa nào, vô cùng mộc mạc.

Minh Tư cười nhạo nàng may vá khó coi, hơn ma ma cũng hỏi nàng vì sao phải làm như vậy, nàng lẳng lặng nói, trẻ con da thịt trơn mềm, những đường may sẽ làm tổn thương da hài nhi. Trong lòng Trần thị khẽ động, cười nói cùng Minh Phi: “Đứa bé ngoan, con làm nửa ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút, đi trong sân đi dạo một chút, dưỡng mắt.”

Minh Phi cũng không kiên trì, đi chỗ Thái Quang Đình nơi đó, để cho hắn đi hỏi thăm Cung Viễn Hòa giúp nàng một tiếng.

Đội Minh Phi đi, Trần thị cảm y phục Minh Phi đã làm tốt cho Trần Tam nãi nai xem: “Tẩu xem những y phục này nàng làm, đây là phải nói từ đầu nhĩ, cũng đã làm hai bộ rồi. Vẫn là đứa bé làm, làm không mấy dễ nhìn.”

Trần Tam nãi nai cảm lên một bộ y phục đến xem, cười nói: “Đứa bé này đúng là nghĩ thật chu đáo. Ngày trước lúc ta mới nuôi Oánh tỷ nhĩ, không hiểu, chỉ thấy phải khâu hoachơ nàng mặc mới dễ nhìn, kết quả đến khi da nàng đỏ bừng, sau đó bà vú mới dạy ta đổi quần áo cũ, lúc này mới tốt lắm. Hôm nay nhìn nàng đổi đường may ở bên ngoài, thì càng chu đáo. Khó nhìn một chút có quan hệ gì, bên ngoài gọn gàng một chút là tốt.”

Trần thị không nhìn được cảm y phục kia nhìn qua xem lại, mỉm cười nói: “Đứa nhỏ này từ trước đến giờ là vô cùng cẩn thận, không giống hai đứa kia, chỉ bo bo nghĩ cho mình.”

Trần Tam nãi nai nháy mắt mấy cái: “Đứa bé như vậy quả thực không dễ dàng. Lại nói, hôn sự của Đại công tử muội cân nhắc thế nào rồi? Đứa bé Cung gia còn nhỏ hơn nó, người ta đã bắt đầu nghĩ hôn rồi.”

Trần thị nói: “Chờ qua xuân các rồi lại nói.”

Trần Tam nãi nai nửa là ghen tị nửa là chế nhạo nói: “Muội thật biết tính toán, khác khổ thế kia, xuân các nhất định có thể thi đỗ, đến lúc đó tìm nhà ta chỉ sợ sẽ cao hơn một bậc. Chỉ là muội phải cẩn thận, rốt cuộc muội không phải bà bà nghiêm chỉnh, đến thế gia đại tộc, mất mực ở trên đỉnh đầu, muội làm sao có thể làm?”

Trần thị từ trước đến nay không chịu yếu thế trước mặt nhà bà con bên mẹ, cổ cười nói: “Đứa bé kia một có thể thông, có lương tâm, ta đối với hắn và hắn hai muội muội này thế nào, trong lòng hắn nắm chắc.” Tâm tình lại đột nhiên không tốt.

Lại nói Minh Phi tới trong viện, xa xa đã nhìn thấy Thái Quang Nghi và Minh Tư ghé vào một chỗ nói chuyện, Hai nha hoàn bên cạnh Minh Tư là Tùng Vân cùng Tùng Hương bị điều đi xa xa, chỉ chừa nha hoàn Thúy Nhi bên cạnh Thái Quang Nghi đứng ở nơi đó canh chừng, cũng không biết đang nói cái gì.

Minh Phi xa xa liền tránh ra. Bọn họ thấy nàng phiền, nàng thấy bọn họ cũng không phải vấn đề có phiền hay không, mà là nhìn thấy người mình không thích luôn ảnh hưởng đến tâm tình.

Đặc biệt là gần đây biến hóa của Minh Tư hơi lớn, ở trên lớp học thường tranh náo động, cho dù là học quy củ hay là nữ công, viết chữ vẽ tranh, mọi chuyện luôn muốn đè Minh Phi xuống một chút.

Trước đó vài ngày Trần thị mới mời tới một nhạc công, Minh Tư vì đoạt được thứ nhất, ngón tay cũng luyện đến sưng lên, Minh Phi không muốn chính mình đi tội đó, kệt cho nàng và Minh Bội hai người tranh nhau. Cô tình Minh Tư còn không chịu buông qua nàng, ba phen mấy bận ở lúc buổi chiều cả nhà cùng ăn cơm cố ý khích bác khiến nàng cùng Minh Ngọc khó chịu, chỉ vì tranh được một câu khích lệ của Thái Quốc Đống.

Lý Bích lại đang cùng thảo luận học vấn với Thái Quang Đình, nhìn thấy Minh Phi tới đây chào hỏi cũng rất có ý tứ rồi đi, để hai huynh muội nói chuyện.

Thái Quang Đình nghe Minh Phi nói đến Cung Viễn Hòa cũng cười nói: “Ta mới cùng Lý Bích đi thăm huynh ấy. Sau lưng huynh ấy cũng bị đánh vỡ, nằm cũng không được, chỉ có thể nằm úp trên giường, nhẹ đầu gối, cổ tình mưu ma chước quỷ nhiều, nói là nghiêng đầu khó chịu, để người ta làm một chiếc gối không có tâm, còn đục ván giường một cái lỗ, như vậy mặt vừa hay ở trong đó, mà có thể dễ trống, thông khí. Làm cho mỗi người đi thăm huynh ấy cũng bị chọc cười.”

Minh Phi cũng cười: “Ngược lại là huynh ấy biết cách qua ngày.”

Thái Quang Đình cười: “Đây là tìm niềm vui trong đau khổ, cũng là chuyện không có cách nào khác. Gia đình như thế kia, chịu chút da thịt đau khổ coi như là nhẹ.”

Hai người cảm thán một hồi, Minh Phi nhắc tới gần đây Minh Tư biến hóa hơi lớn, hơn nữa hình như chính là từ sau khi Lý Bích tới, Thái Quang Nghi cùng nàng sau đó nói chuyện nhiều hơn.

Thái Quang Đình nói: “Nàng gần đây đi thăm Nhị Di Nương rồi, là phụ thân đặc biệt cho phép, mẫu thân cũng biết. Nhưng là chỉ là thấy mà thôi, Nhị Di Nương muốn lật người, đó là muốn vằn khó khăn, Quang Đương cũng là không về được rồi. Chỉ là gần đây muội chú ý một chút, nếu như phát hiện nàng có hành động dị thường gì, nhớ nhanh chóng tới đây nói cho huynh.”

Minh Phi ghi nhớ, tự mình trở về phòng.

Thăm thoát lại qua mấy ngày, Trần thị nôn ghen lợi hại, tính khí trở nên cổ quái. Minh Bội Minh Tư trừ lúc đi thỉnh an, đều không chịu lộ mặt ở trước mặt nàng, chỉ còn lại Minh Phi cẩn thận chăm sóc, Minh Ngọc chọc cười, Dư ma ma rất là cảm kích. Không thể thiếu ở trước mặt Trần thị nhiều đôi câu khen ngợi trước mặt Trần thị, vốn chọc Trần thị sinh lòng nghi ngờ, chỉ là Trần thị mặc dù phiền não, nhưng trong lòng cũng hiểu biết, trên mặt không làm ra vẻ gì, cuối cùng cũng nể trọng Minh Phi nhiều hơn.

Nhưng mà, chuyện Trần thị nể trọng Minh Phi nhiều hơn lại làm cho người ta không nhìn được.

Ngày hôm đó các nữ hài tử đều đi học ở Hồng Thúy Uyển, thật dễ dàng đợi đến lúc Ngụy ma ma tuyên bố tan lớp, bóng dáng của bà biến mất ở phía sau rèm, Minh Ngọc nặng nề ngã ngồi ở trên ghế, thờ dài một cái: “Trời ơi, cuối cùng cũng chịu đựng được thêm một ngày.”

Nha đầu ma ma từ cửa chạy vào, từng người tìm tới chủ tử của mình, lần lượt đưa nước đưa khăn, lộn xộn nghỉ một chút mới thôi. Dư ma ma cười híp mắt đi vào: “Phu nhân mời các vị tiểu thư đều đi qua học một ít chuyện quản gia.”

Minh Ngọc mặt ủ mày ê: “Dư mẫu, ta cũng phải đi sao? Ta còn nhỏ như vậy.”

Dư ma ma nhàn nhạt quét qua Minh Bội cùng Minh Tư một cái, cười nói: “Lục Tiểu Thư, phu nhân ngược lại thương tiếc ngài còn bé, nhưng lão gia nói rồi, không lo việc nhà không biết gao cùi nắc, từ nay về sau các vị tiểu thư bất luận lớn nhỏ, đều đi học.”

Minh Phi nhảy cảm, lập tức nhìn về phía Minh Bội cùng Minh Tư. Minh Bội là một năm bốn mùa hân hoan, Minh Tư vẫn là nét mặt trước sau như một vô cảm.

Tới chính phòng, khuôn Trần thị âm trầm, bởi vì mặt lên mà có vẻ càng lúc càng ngán, đang ăn tổ yến. Nhìn thấy bốn người tỷ muội đi vào, nhàn nhạt nói: “Đều ngồi xuống xem xem.”

Minh Phi nhìn về phía Dư ma ma, Dư ma ma cúi đầu rũ mắt, nét mặt cũng không nhìn ra điều gì. Minh Phi biết Trần thị đang tức giận cũng không liên quan tới nàng cùng Minh Ngọc, cũng dọn dẹp tâm tình, tư thế ngồi đoan chánh, chờ xem cuộc vui.

Trần thị không nói một lời, ngồi ước chừng hai khắc.

Nàng không lên tiếng, những người khác trong phòng cũng không dám lên tiếng, căn phòng lớn như thế, nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng hô hấp. Minh Bội cuối cùng cũng không nhịn được, gắng gượng nói: “Mẫu thân.....”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng “Loảng xoảng” thanh thúy vang lên, là Trần thị ném cái thìa trong tay vào trong chén sứ, dọa đến bà vai Minh Bội run lên, câu nói kế tiếp tất cả đều nuốt xuống bụng. Trần thị mới chậm rãi nói: “Thế nào?”

Minh Bội lấy lại bình tĩnh, lắc đầu: “Không có việc gì.”

Minh Tư lại đột nhiên mở miệng: “Mẫu thân để cho chúng con tới đây học xử lý chuyện nhà, là muốn học từ lúc nào đây?” Giọng nói vô cùng trấn định tỉnh táo.

Minh Phi ngược mắt lên nhìn Minh Tư, chỉ thấy nàng lẳng lặng nhìn Trần thị, trong đôi mắt bất thường mà lộ ra một ngọn lửa.

Khóe miệng Trần thị cụp xuống, rõ ràng là muốn phát tác, nhưng hết lần này tới lần khác vừa cười: “Không đợi được rồi hả? Quản gia chuyện này, cũng không đơn giản như các người tưởng tượng, chuyện quan trọng thứ nhất chính là luyện kiên nhẫn. Nếu là ngồi không yên, làm sao có thể được? Từ từ chờ, người đang ở trên đường.”

Minh Tư cúi đầu rũ mắt: “Dạ, mẫu thân dạy rất đúng.” Tư thái cực thấp.

Trần thị cũng không nói nữa.

Vì vậy mọi người lại ngồi không gần nửa canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Phản kích (hai)

Editor: Thư

Minh Phi ngồi đến đau lưng, không nhịn được âm thầm than thở, chuyện này rõ ràng là tìm ngược đãi a. Rõ ràng là Trần thị muốn làm mai cho Minh Tư, lại còn muốn kéo các nàng đến làm thịt. Cũng không biết Minh Tư trên chộc Trần thị như thế nào nữa?

Rốt cuộc, bóng dáng mập mạp của nương tử Trương quản sự ở bên trong cũng xuất hiện trước cửa, cười híp mắt nói, “Phu nhân, Hồ quản sự dẫn người đến trả lời, hiện tại liền bắt đầu câu hỏi sao?”

Trần thị khẽ vuốt cằm: “Để cho bọn họ ở ngoài rèm trả lời.”

Thì ra là lần này chuẩn bị quần áo mùa đông cho tất cả mọi người Thái phủ, lại đồng thời mời hết mấy chương quỹ của mấy cửa hàng kinh doanh vải vóc lụa, muốn so sánh giá cả ba nơi, gập mặt bàn giá. Nàng xem hàng mẫu, lại nghe tất cả các chương quỹ nói một loạt chuỗi quảng cáo ở ngoài mảnh xong, rốt cuộc cũng định ra một cửa hàng, rồi lại tiếp tục bàn bạc từng giá tiền của từng loại một cùng tên chương quỹ cách rêm.

Bất tri bất giác nhiễm, đã qua hơn nửa canh giờ.

Thấy Trần thị nhiều lần khê xoa eo, thỉnh thoảng Dư ma ma lại quay đầu nhìn các tiểu thư, chỉ thấy Minh Ngọc sớm ngủ sang người Minh Phi ngủ thiếp đi, Minh Bội cũng lấy khăn tay che miệng ngáp một cái, mặc dù Minh Tư còn ngồi rất đoan trang, vẻ mặt không nhìn được lộ vẻ khinh thường cùng phiến muộn, chỉ có một mình Minh Phi vểnh tai nghe, nghe đến say sưa ngon lành, không khỏi âm thầm thở dài một tiếng.

Rốt cuộc Trần thị cũng định được giá tiền, đợi quản sự dẫn chương quỹ đi ra ngoài, không còn người ngoài nữa, mới mở miệng: “Giá tiền ta đã bàn bạc ổn thỏa, hiện tại bốn tỷ muội của các con tính toán toán, năm nay trong nhà chuẩn bị quần áo mùa đông tổng cộng là bao nhiêu tiền?”

Tất nhiên là Minh Ngọc há hốc mồm cứng lưỡi, mặt đỏ tới mang tai, cái gì cũng không biết, Trần thị cũng không làm khó nàng, chỉ bảo Chu ma ma dẫn nàng về ngủ, lại dặn dò chú ý chớ để lạnh. Khó khăn lắm Minh Bội mới kiếm ra được vài chữ số, bị Trần thị vô tình ném sang một bên: Minh Phi đã sớm tính nhẩm trong lòng về chi tiêu của Thái gia theo danh sách nhân khẩu theo như nam nữ, số tuổi, cấp bậc đến tầng thứ, tính ra các chi tiêu từng nhóm, cho ra con số, nhưng thấy thái độ của Minh Tư hôm nay quá mức ly kỳ, nàng cũng không nói, chỉ bảo là còn phải lại suy nghĩ một chút, muốn chờ xem Minh Tư biểu hiện.

Khỏe miệng Minh Tư khẽ nở nụ cười đắc ý, tự đắc sờ sờ đầu ngón tay, hé mồm nói, “Trong nhà tổng cộng 123 người, mỗi người hai bộ áo bông tổng cộng cần bốn cân bông, ba trượng sáu vải, lại bởi vì người có mập cao gầy thấp, gia gia giảm giảm..... Vì vậy cần tổng cộng 102 lượng bạc rỗng.”

Minh Phi rất kinh ngạc, Minh Tư coi vậy mà tính toán không kém nàng chút nào. Minh Tư đắc ý nhìn Trần thị, lại liếc xéo Minh Phi.

Mặt Trần thị không chút thay đổi, chẳng nói đúng sai quay đầu lại hỏi Minh Phi: “Con tính ra thế nào?”

Ý định của Minh Phi xoay chuyển ngay, quyết định cuối cùng là giả bộ khờ một lần, liền thật ngại quá nói, “Nữ nhi hồ thẹn, tính ra hơn Tứ muội muội 30 lượng bạc rỗng, lại quên phân biệt nam nữ, mập cao, gầy thấp.”

Trần thị gật đầu một cái, cũng không có vẻ thất vọng, giống như Minh Phi mắc lỗi là ở trong dự liệu của nàng.

Minh Tư cắn lấy Trần thị không thả: “Mẫu thân, nữ nhi có tính toán đúng không?”

Trần thị khẽ mỉm cười: “Tính toán quả đúng cực. Con ấy, đoạn thời gian này tiến bộ không ít, lão gia cùng ta khen con, nói con đi học viết chữ vẽ tranh đánh đàn đều đứng nhất, hôm nay xem ra, con quản gia càng thêm tài giỏi. Nếu đã như vậy, ngày mai con liền theo Tam tỷ tỷ con cùng nhau giúp ta làm việc thôi.”

Rồi lại mắng Minh Bội: “Con cũng không còn nhỏ hơn Tứ tỷ tỷ con bao nhiêu, còn cái gì cũng không biết! Nếu như con cũng biết tranh khí chút, ta cũng nhanh chóng dạy con thứ khác, cũng tiết kiệm ngày ngày con luôn nói ta nặng bên này nhẹ bên kia. Lúc không có chuyện gì thì thường xuyên học hỏi Tứ tỷ tỷ con một chút!”

Trong lòng Minh Phi giật mình, xem ra Trần thị muốn khiến Minh Bội cùng Minh Tư đối địch với nhau, nghe mắng thì cũng cúi đầu rũ mắt, làm ra dáng vẻ cũng rất xấu hổ.

Minh Bội bị mất mặt trước mặt mọi người, giận đến không được, liếc mắt nhìn Minh Tư, thấy gương mặt Minh Tư hài lòng, cũng không khỏi càng tức giận, chỉ cảm thấy đều là Minh Tư làm hại nàng.

Trần thị nói: “Các con đều đi theo Minh Tư học một chút chuyện tính toán sổ sách đi” nói xong rồi bảo một mối, tự vào trong phòng nghỉ ngơi, chỉ chừa mấy nữ hài tử hai mặt nhìn nhau.

Minh Bội lập tức nã pháo về phía Minh Tư: “Làm sao đột nhiên tỷ lại trở nên lợi hại như vậy rồi hả?”

Minh Tư khinh miệt liếc nàng một cái, căn bản không để ý tới nàng, hiên ngang thi lễ rồi đi ra ngoài.

Minh Phi thấy việc không liên quan đến mình thì vất vả ngồi xem, lập tức sửa sang lại cũng muốn trở về Ý Tú viện, Minh Bội nhanh chóng đuổi theo ra đến ngoài kéo nàng: “Tam tỷ tỷ, mới vừa rồi tỷ có ý nhường nàng ta phải không?”

Minh Phi cười lắc đầu: “Không phải, thật sự ta không bằng Tứ muội muội.” Nàng căn bản không có tâm tình quan tâm hai cô bé này, chỉ cần họ đừng trêu chọc nàng và Minh Ngọc, Thái Quang Đình là được, họ thích vu cáo cắn lấy nhau thì cứ vu cáo cứ cắn nhau đi, chẳng có bất kỳ quan hệ với nàng cả, vì vậy đương nhiên không sanh ra chút ý niệm dằn xép ổn thỏa mọi chuyện.

Minh Bội kiên quyết không tin: “Không thể nào! Coi như bình thường nàng đi học lợi hại, nữ công lợi hại, đó cũng là vì ngày ngày thức đêm nàng không ngủ dụng công khổ luyện, mới có thể miễn cưỡng theo kịp tỷ. Nếu nàng và tỷ cùng bận rộn cả ngày giống tỷ, cũng liền không sai biệt lắm so với muội. Tỷ đi theo mẫu thân quản gia lâu như vậy cũng không tính đúng, bình thường căn bản nàng không có tiếp xúc với những thứ này, ngay cả trong nhà chúng ta có bao nhiêu người cũng không biết, thế nào có thể chỉ một lần mà tính đúng được? Nhất định là nàng có quỷ!”

“Có lẽ là bình thường nàng liền nhớ kỹ trong lòng thì sao? Chỉ là ta nguoi không biết mà thôi.” Minh Phi trấn an nàng, “Nhưng dù có thế nào đều là kết quả do nàng nỗ lực. Các muội cùng ở trong một viện, vừa đúng lúc muội có thể cùng nàng học một ít. Có nhiều hơn một nghề trong người vẫn là tốt.” Dứt lời dứt tay Minh Bội ra rồi đi thẳng.

Minh Bội cắn khấn đứng ở đó một lúc, hàm hừ mà chạy về viện của Tứ Di Nương.

Gặp được Tứ Di Nương, liền nhào qua ôm lấy cổ của Tứ Di Nương mà khóc, “Di Nương nên giúp con hả giận.....”

Gần đây Tứ Di Nương luôn chiến bại, khi soi gương càng xem càng cảm giác quả nhiên là mình đã già rồi. Liền có chút miễn cưỡng, giờ phút này thấy nữ nhi khóc đến uất ức, miễn cưỡng lên tinh thần lau nước mắt cho nàng, “Cái con bé này, chuyện như thế nào? Mấy ngày trước đây không phải con làm ầm ĩ muốn đi theo phu nhân học quản gia, cha con không phải đã nói với phu nhân rồi sao? Ta nghe nói vừa rồi phu nhân liền gọi tất cả các con đến rồi, chẳng lẽ không phải là vì chuyện này?”

Minh Lâm cẩn y phục trên vai nàng, khóc ròng nói: “Người còn nói sao! Phu nhân gọi tất cả chúng ta đi qua, bảo chúng ta học tính toán, quần áo mùa đông trong nhà may thêm tổng cộng cần bao nhiêu bạc. Nhưng tất cả danh tiếng đều do một mình Minh Tư đoạt đi, ngay cả Tam tỷ tỷ cũng không tính toán được chính xác. Làm hại con bị phu nhân mắng trước mọi người! Nói mấy câu đều là con không bằng nàng ta!”

Tứ Di Nương nâng trán than thở: “Đó là do tự con không có tiền đồ, làm sao oán người khác được? Con cũng đừng theo học Minh Tư, tính khí như nàng chúng ta không học nổi đâu.”

Minh Bội khóc ròng nói: “Không phải vậy đâu! Đầu người nhà ta có bao nhiêu nàng ta cũng không biết, lại càng chưa từng làm một bộ y phục nào, làm thế nào tính chuẩn như vậy được? Rõ ràng có quý! Hơn nữa trước đó phu nhân cũng không nói tính toán đúng thì có thể được cùng Tam tỷ tỷ học quản gia, có thể thấy được nàng tính đúng rồi liền lập tức mở miệng. Thiên vị, đây là thiên vị! Nàng ăn gian, ăn gian! Ô ô —— phu nhân thật thiên vị! Phụ thân cũng thiên vị! Ta không dám so với Tam tỷ tỷ, nhưng nàng cũng là thứ xuất, phía trên còn có một di nương cùng ca ca lòng dạ hiểm độc, tại sao nàng ta vẫn cứ cười trên đầu con? Luôn nói con dần, con không phải dần, là nàng ta quá gian hoạt.”

Tứ di nương trầm nghĩ, nếu quả thật như thế, cái vấn đề này đã trở nên nghiêm trọng. Ngày trước Minh Tư được cung chiều, Minh bội không thể so với nàng ta, nhưng bây giờ Minh Tư lại vẫn nghĩ đè ép Minh Bội một đầu, vậy cũng kiên quyết không được, lập tức mang giày muốn xông ra tìm Trần thị.

Nha hoàn cận thân của nàng ta, Tiểu Ngải, thấy thế, vội vàng kéo nàng lại, khuyên nhủ, “Di nương, ngài cứ đi ra ngoài nào loạn như vậy, nếu như phu nhân hỏi chứng cứ ở chỗ nào? Vậy làm sao ngài có thể nói ra?”

Tứ Di Nương vừa nghe, quả nhiên có đạo lý, liền hỏi Tiểu Ngải: “Vậy người nói nên làm thế nào?” Từ trước đến giờ Tiểu Ngải là quân sư quạt mo của nàng, thỉnh thoảng vẫn có thể đưa ra vài ba ý kiến hay.

Tiểu Ngải lại có chút oán nàng đều để cơ hội tốt lại cho Kiều Hạnh, mà không chịu lưu cho mình, lập tức cũng có chút làm bộ làm tịch: “Nô tỳ cũng không biết làm thế nào mới tốt, chỉ biết là ngài đi như vậy thì không được. Có lẽ còn bị phu nhân mắng cho một trận.”

Tứ Di Nương lại nhìn thấu rắp tâm của nàng ta, cười lạnh nói: “Người không biết à? Người không biết còn dám mở miệng à? Người cho rằng ta không biết đồ tiện nhân nhà người nghĩ cái gì?” Con tay trở vào ngực Tiểu Ngải, “Ta lại thật sự muốn cắt nhấc người, nhưng người xem lại người đi, có thể so với người ta sao? Đi theo ta đây được bao lâu rồi, vẫn không làm cho người ta nhìn người lâu một chút!” Trong lòng nàng không phải là không oán, nếu như Kiều Hạnh vốn là người bên cạnh mình, thế nào Trần thị cũng không mượn được có bắt người đi được.

Ngực không lớn hơn có thể oán nàng ta sao? Về mặt Tiểu Ngải như đưa đám nhìn bộ ngực cứng nhắc, bộ mặt u oán.

Minh Bội nghe lời kỳ cục này, đỏ mặt tăng hắng một cái, “Con đi trước!”

Tứ Di Nương cũng không giữ nàng lại, ngược lại nháy mắt với Tiểu Ngải, “Chỉ là cũng không có quan hệ, người phải thật sự tìm cách khiến tiểu tiện nhân kia nặng nề ngã nhào, để Ngũ Tiểu Thư đi theo Tam Tiểu Thư học quản gia, ta liền thay người nghĩ biện pháp.”

Thấy Tiểu Ngải cắn môi không nói lời nào, lại nặng nề nhéo gò má Tiểu Ngải một cái, “Vẫn cứ giả vờ với ta à, ý định kia của người ta không phải mới biết ngày thứ nhất! Nhanh lên một chút, qua thôn này thì không còn cái điểm đó đâu!”

Lúc này Tiểu Ngải mới nói: “Chủ ý là nô tỳ là muốn đến nhờ một người, nhưng không biết di nương có bằng lòng hay không?”

Tứ Di Nương cắn răng nói: “Chỉ cần có thể giúp ca nhi cùng tỷ nhi có tiền đồ, có thể diện, có cái gì ta không bỏ được! Hôm nay ta đã hiểu, chỉ có thể dựa vào hai đứa bé này mới đáng tin.”

Tiểu Ngải liền bấu môi chĩa hướng viện của Tam Di Nương: “Vậy, có sẵn sao ngài không đi tìm đến cme? Dầu gì nàng cũng là người ngài kéo nâng đỡ lên cơ mà.”

Sắc mặt Tứ Di Nương cũng có chút khó coi, thật ra thì Kiều Hạnh cũng không đắc tội nàng, ngược lại còn thay nàng khuyên Thái Quốc Đống tới nhiều lần, nhưng nàng vẫn cứ thấy không, thấy Kiều Hạnh đã cảm thấy xa cách.

Tiểu Ngải khuyên nhủ: “Di Nương tốt của ta, ngài thật là hồ đồ. Ngài nhắm lại xem, ban đầu nàng ta bán đứng Nhị Di Nương, xem như có thâm thù đại hận cùng Tứ Tiểu Thư Tam Công Tử, nếu là hai người này được lời, nàng có thể có được cái gì tốt? Ngài chỉ cần hù dọa một chút nàng, đương nhiên nàng sẽ ở trước mặt lão gia nói chuyện giúp Ngũ Tiểu Thư.”

Mắt Tứ Di Nương sáng lên, vỗ tay nói: “Đúng nha, thế nào ta quên chuyện này chứ? Nhanh, mau đem khối gấm tơ màu xanh tím nhạt sắc song cung lấy ra đây.”

Chuyện Tứ Di Nương tự mình đến viện của Tam Di Nương tìm Kiều Hạnh làm đồng minh không đề cập tới nữa. Lại nói Minh Phi trở lại Ý Tú viện không lâu, đã thấy Kiều Đào dẫn theo hai tiểu nha hoàn mang một sọt mây ước chừng hai thước vuông cười tủm tỉm đi vào hành lễ: “Đại công tử Cung gia đưa tới, vốn là để đáp ứng lời hứa cho Lục Tiểu Thư chớ con gì đấy.”

Minh Phi sai người mở sọt, chỉ thấy bên trong là một chú cún toàn thân màu vàng kim lông nhẵn nhúm nằm ở trong cái giỏ, thấy nắp sọt mở ra, chú nâng khuôn mặt như giống như ông cụ trăm tuổi buồn bã ủ rũ nhìn mọi người.

“A nha, con này là chó gì chứ? Xấu xí quá rồi!” Bạch Lộ trước tiên đã che miệng cười lên, “Như lão già vậy đó, xem da lông của nó một chút này.....” Nàng dùng hai ngón tay chạm vào lông của chú con, lôi kéo nó lên, mọi người xôn xao cười to, cún con bắt mắt nhe răng.

Minh Phi đẩy tay Bạch Lộ ra, cười nói: “Đây là chó cát da phấn, từ nhỏ nó đã có cái dáng vẻ thế này, cũng đừng cười nó.” Nghĩ thầm Cung Viễn Hòa ngược lại thật biết chọn chó, cho Minh Ngọc chú chó cát da này cũng không quá hung mãnh nhưng cũng không phải là giống chó dễ khi dễ, rất thích hợp cho Minh Ngọc nuôi.

Liên phân phó Bạch Lộ nhận lấy sọt mây trong tay hai tiểu nha hoàn rồi đưa đến cho Minh Ngọc, giữ lại Kiều Đào ngồi xuống dùng trà với mình, gọi người đi lấy trái cây.

Kiều Đào lấy ra một cái áo nhỏ cái màu xanh ngọc: “Chỉ ít ngày nữa là bắt đầu mùa đông, nô tỳ có làm cho cả Tam Tiểu Thư cùng Lục Tiểu Thư mấy cái áo bông, Tam Tiểu Thư thử một chút xem có vừa người không?” Nói rồi kéo Minh Phi vào trong phòng.

Rõ ràng là có lời muốn nói riêng với Minh Phi, Kim Trâm im lặng rũ mắt, tự đi ngoài cửa ngồi, ngăn người nhìn hoa mộc trong sân từ từ khô héo.

“Mấy ngày nay Tứ Tiểu Thư thường mặc y phục đơn bạc lại cũ kỹ ngồi giữa đường lão gia lui tới, yên lặng rơi lệ, chờ kh lão gia hỏi, lại không nói cái gì cả, bị lão gia mắng cũng chỉ nén lệ không nói lời nào. Mấy ngày trước đây Thúy nhi bên cạnh Tam Công Tử lại đem ngọc bội của Tam Công Tử nhờ hai ma ma giữ cửa mang đi ra ngoài đổi chác, cũng bị lão gia bắt gặp. Lúc trước chỉ cho là trộm vật, đánh hai bàn tay mới nói là Tứ Tiểu Thư không có tiền trong tay, muốn thưởng phạt người làm cũng không có, thấy mấy tỷ muội thân thích trong nhà cũng không có gì để làm thân, đành bị người cười nhạo, Tam Công Tử sẵn sức năng, lúc này mới đem cầm ngọc bội của mình đổi tiền cho Tứ Tiểu Thư làm tiền tiêu. Lão gia đặc biệt giao phó phòng thu chỉ chỉ ra một trăm lượng bạc cho Tam Công Tử cùng Tứ Tiểu Thư làm của riêng. Tam Công Tử nhận, Tứ Tiểu Thư lại bảo không cần, chỉ nói là để dành lại cho chi tiêu trong toàn gia, bị người cười nhạo xem thường. Còn nói mặc dù nàng ta không giống như ngài thông minh tài giỏi, nhưng nàng ta đã rất cố gắng, cũng không nói phu nhân có địa phương nào không tốt, lại nói tuổi nàng và Ngũ Tiểu Thư đều lớn rồi, đều hiểu được Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không biết khó khăn, muốn vì lão gia phu nhân phân ưu, cũng không còn cơ hội. Hi vọng lão gia có thể cho nàng một cơ hội, học một ít chuyện đương gia quản lý tài sản. Hoàn toàn Tứ Di Nương cũng nói với lão gia, phu nhân nặng bên này nhẹ bên kia, không để Ngũ Tiểu Thư đi theo học quản sự, lão gia liền phát tính khí.”

Minh Phi nghe xong chuyện Kiều Đào tự thuật, giờ mới hiểu được vì sao Trần thị không hiểu vì sao phải ra một đề mục như vậy, thì ra là có ý kiến hay, muốn dẫn đến chuyện mẹ con Tử di nương cùng Minh Tư Thái Quang Nghi đánh nhau. Từng chuyện từng chuyện liên thông suốt, tại sao Minh Tư lại tính tiền chuẩn xác như vậy, vì sao Trần thị không thấy nghi ngờ cũng liền được giải thích hết cả.

“Kim Quê có giao hảo với Mộ Vân trong phòng phu nhân, những chuyện này đều là nàng ta nói cho Đại công tử.” Kiều Đào nói: “Ý của đại công tử là muốn ngài tận lực không nên dính vào.”

Đã như vậy, nàng liền tìm viện có thói lui khỏi chuyện quản gia này đi, không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại, cũng tránh cho Trần thị bắt lỗi Minh Tư làm liên lụy tới mình. Minh Phi quyết định rõ chủ ý, ngược lại hỏi Kiều Đào: “Ngươi và Kim Quê chung đụng có tốt không?”

Kiều Đào rũ mí mắt nói: “Công tử đối xử với ta cùng nàng như nhau, chính là nàng cứ muốn cùng ta náo, cũng không có cơ hội.” Kim Quê len lén bò lên giường Thái Quang Đình mấy lần, Thái Quang Đình cũng không mắng nàng, chỉ là né tránh mà thôi, mặc dù trong lúc vô hình đã có ý cô vũ diễm khí của Kim Quê, nhưng cũng từ lấy được rất nhiều tin tức từ chỗ Kim Quê. Cộng thêm lúc bình thường Kim Quê mãi cứ có chuyện hay không đểu khi dễ nàng, làm thế nào nàng không khó chịu được? Nhưng Thái Quang Đình cũng có thể nhẫn nại thì nàng cũng có thể nhẫn nại. Chỉ là những chuyện này, nàng lại không tiện mở miệng nói với Minh Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Phản kích (3)

Editor: Lovenoo1510

Minh Phi im lặng không lên tiếng giống Minh Tư, mấy ngày liền đều đi theo Trần thị xử lý việc nhà, Trần thị không còn gây khó khăn cho Minh Tư nữa, Minh Tư cũng như kim bất tính tình, có sự thay đổi lớn, mọi việc đều cùng Minh Phi thương lượng, trừ Tử di nương và Minh Bội sắc mặt càng ngày càng khó coi ra, thì hình như tất cả đều rất hoàn mỹ. Nhưng Minh Phi biết, sóng ngầm đang sôi trào mãnh liệt, chỉ chờ thời cơ thích hợp, đột nhiên sẽ vỡ oà.

Tính toán thời điểm không sai biệt lắm, Minh Phi bởi vì thức đêm làm giày cho Thái Quốc Đống nên không cẩn thận nhiễm lạnh mà bị bệnh. Sau khi ngã bệnh, nàng cũng không chủ động đề xuất được nghỉ ngơi, mà vẫn chịu đựng làm việc, cuối cùng thể lực cạn kiệt, suýt nữa té xỉu trong phòng Trần thị, vì vậy thuận lý thành chương không thể giúp xử lý việc nhà, suốt ngày nằm trên giường dưỡng bệnh đọc sách. Nàng lấy cớ dưỡng bệnh nhằm chán, muốn Minh Ngọc tương bồi, đồng thời giữ được Minh Ngọc ở bên người.

Chỗ này Minh Phi mới vừa nằm xuống, Minh Bội như toại nguyện thành công thượng vị, đi theo Minh Tư cả ngày bận rộn tiếp nhận quản sự của đám ma

ma trình lên, bắt được một chút lỗi liên mắng đánh người, uy phong bát diện, rất có bộ dáng công việc. Trong ngày luôn có người đến chỗ Trần thị khóc lóc kể lể uất ức, Trần thị mắt nhắm mắt mở, vừa trấn an hạ nhân, vừa buông tay để Minh Tư và Minh Bội càng làm nhiều cách hơn, dần dần quyền lực trong tay hai người này còn lớn hơn rất nhiều so với Minh Phi khi đó.

(Uy phong bát diện: Sự xuất hiện của ai đó quá uy phong khiến mọi người khiếp sợ)

Trần thị lại ý tứ mượn Hon ma ma bần tiện, nói muốn từ hai vị tiểu thư chọn một người quản lý sổ sách, học mua sắm cùng quản lý một chút tiền vật, đợi đến khi thời điểm nàng sinh con sẽ buông tay. Vì thế hai người này lại truy xét, ngáng chân lẫn nhau, thường sẽ vì một chút chuyện nhỏ một chút việc tốt mà làm náo loạn, người của hai bên càng như kẻ thù của nhau. Hết lần này đến lần khác đều lừa gạt, dụ dỗ người của Thái Viên.

Đội hai nàng huyền não đến thủy hoá bất dung, Trần thị lại đem chuyện chia làm hai, chọn mua lương thực phân phối thịt rau giao cho Minh Bội, Minh Tư lại phục trách quản lý sổ sách cùng phát chút tiền tiêu vật hàng tháng và đồ dùng vụn vặt. Hai người đều được công việc béo bở, Tứ di nương cũng không làm âm ỉ nữa, Nhị di nương cũng được đối xử lên cao, Minh Tư mượn chuyện quản gia, mỗi ngày ra vào tiêu viện Thái Lai Nghi của Nhị di nương, Trần thị ẩn nhẫn không biểu hiện, mỗi ngày đều an tâm dưỡng thai.

Minh Phi nằm trên giường hơn hai mươi ngày, cũng không thấy mọi người có động tĩnh gì. Nên có chút nằm không yên. Nghĩ thầm nếu lại nằm xuống cũng có chút quá mức, có cơ hội thuận lợi liền đi ra ngoài một chút, nàng chọn giữa trưa một ngày mặt trời sáng lạn, nhiệt độ sau giữa trưa đang là cao nhất, nàng muốn đi Tầng Thư Lâu ngồi trên ghế dựa tại bệ cửa sổ dưới lầu hai hướng mặt trời để học, vừa lúc tinh táo có thể học một chút thứ hữu dụng.

Tới Tầng Thư Lâu, Đan Hà đi trước tìm ma ma trông cửa để mở cửa, nhưng trái phải đều không tìm được, đang lúc nóng nảy, Bạch Lộ đã cười nói: “Cửa này không khoá, có lẽ là ở bên trong.” Rồi nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa thật sự mở ra.

Bạch Lộ mới hô một tiếng: “Thím Diệp?”

Phía sau giá sách liền chui ra một người, đỏ mặt nhìn xuống đất nói: “Ma ma Diệp đi lĩnh quần áo mùa đông rồi, nàng bảo ta giúp nàng trông.” Thì ra là Lý Bích.

Bạch Lộ lùi một bước, nhìn về phía Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Tam Tiểu thư, ngài vẫn muốn vào sao?”

Minh Phi đứng trong bóng râm bên cạnh cửa quan sát Lý Bích, thấy hần rớt cuộc đã bỏ xuống một thân nho bào màu xanh dương, thay vào đó là một bộ giáp bào mới tinh màu xanh bằng vải lụa thô, cúi mặt đứng ở trong bóng râm của giá sách, một bộ dáng muốn đi nhưng lại thấy không tiện, không đi lại cảm thấy mình đang ngăn cản chuyện người ta, một bộ dáng lúng túng, trước tiên nàng bèn chào hỏi Lý Bích: “Biểu ca sao không nghỉ trưa? Mặc dù việc học quan trọng, nhưng thân thể cũng rất là cần thiết.”

Giọng nàng ôn hoà làm xua đi lo lắng của Lý Bích, Lý Bích ngẩng đầu lên cười nói, “Ta và ca ca của ngươi thảo luận một vấn đề, mỗi người đều có chí hướng của mình, không ai nhường ai. Ta càng nghĩ càng không ngủ được, định chạy tới xem sách, phân tích rõ xem rốt cuộc là ai đúng ai sai. Ai ngờ vừa đúng lúc Diệp ma ma muốn đi lĩnh quần áo mùa đông, nên nhờ ta trông thay nàng ta. Tam muội muội ngươi cứ tự vào tìm sách của người đi, ta chờ Diệp ma ma trở lại sẽ về.” Nói xong thật sự muốn đi ra ngoài.

Xem ra mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng Lý Bích đã rất chú ý tới chuyện con trai con gái rồi, đây là một người cẩn thận. Minh Phi nghiêng đầu nghĩ, lúm đồng tiền như hoa: “Không cần đâu, ta thấy bên ngoài trời sáng lạn, không bằng làm phiên Biểu ca giúp ta tìm mấy quyển sách hay, ta sẽ ở ngoài này dưới tầng cây Sơn Trà xem một chút. Ngươi xem của ngươi, ta xem của ta, không ảnh hưởng lẫn nhau có được không?”

Hai hàng lông mày rậm của Lý Bích nâng lên, trong mắt thoáng qua một tia sung sướng, miệng nở nụ cười lớn, lộ ra hàm răng trắng: “Vẫn là nên để Tam muội vào xem, ta ở bên ngoài giữ cửa thôi.” Vốn là hần nên tránh ra, nhưng hần đã đồng ý với Diệp ma ma nhất định phải trông coi đến khi nàng ta trở về.

Minh Phi lắc đầu cười: “Không cần, chính ta nằm ở trên giường nhiều ngày, nên đang muốn ra ngoài giải sầu, nếu như kết thúc ở bên trong, chẳng phải là sẽ bị một phòng đầy giấy cũ hun đến đến choáng váng sao? Không bằng giữ lại hun biểu ca, nơi này để lại cho ta là tốt rồi.” Nàng giống như là chiếm được tiện nghi vậy.

Lý Bích cũng biết nàng vì không muốn ảnh hưởng tới việc hần xem sách, trong lòng có chút cảm động, liền cười nói: “Mùi vị giấy cũ này trước kia ta muốn ngửi thấy cũng không thể ngửi. Tam muội muội muốn xem sách gì?”

Minh Phi nói: “Ta xem qua không nhiều sách lắm, không biết sách gì hay, biểu ca tìm cho ta hai quyển ta xem một chút xem như thế nào?”

Lý Bích cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi chờ.”

Không lâu lắm hần cảm ra trong tay hai quyển tiểu thuyết bản chí giao cho Bạch Lộ, “Tam muội muội xem cái này có thích không? Nếu không thích, ta lại tìm mấy quyển du ký.”

“Rất tốt ạ.” Minh Phi vốn tưởng hần sẽ tìm những thứ như truyện Liệt nữ... cho nàng, rốt cuộc hần lại tìm tiểu thuyết bản chí, không khỏi nói nàng đối với hần thêm vài phần kính trọng, còn không tính là quá bảo thủ. Đang khi nói chuyện thì Đan Hà đã tìm được một cái ghế để ở dưới tầng cây, mời Minh Phi ngồi xuống.

Minh Phi xem được nửa trang sách vẫn không thấy Lý Bích trở về, liền kinh ngạc ngẩng đầu, “Biểu ca còn việc gì sao?”

Mặt Lý Bích đột nhiên đỏ bừng, có chút xấu hổ nói, “Ta nghe ca ca ngươi nói, trước đó vài ngày ngươi bị bệnh, bệnh cũng không nhẹ, vốn nên đi thăm

bệnh, nhưng nam nữ hữu biệt, cho nên...”

Minh Phi cười nói: “Ta đã tốt gần như bình thường lại rồi, cảm ơn ca quan tâm.”

Lý Bích nói: “Ta không phải.....ý đó.....ý của ta là, nữ hài tử thân thể mảnh mai, người lại vừa mới khỏi bệnh, không cần ham thoải mái, vẫn nên trở về sớm đi, đừng ở chỗ này bị gió lạnh thổi, cẩn thận lại phát sốt, còn không phải là tự mình chịu tội sao. Cái bệnh phong hàn này, nhìn thì là bệnh nhẹ, nhưng nhất định phải chăm sóc thật tốt, không thể xem thường.”

Sao hôm nay hắn lại có thể nói nhiều như vậy? Minh Phi ngược mắt lên nhìn Lý Bích, chỉ thấy ánh mắt trong trẻo, gương mặt thẳng thắn của hắn, không giống như có ý lấy lòng làm quen.

Lý Bích thấy Minh Phi không nói lời nào, trái lại chỉ yên lặng nhìn hắn, làm hắn không khỏi rất lúng túng, tay chân luống cuống nói: “Ta có người muội muội, chính là bị một trận phong hàn nho nhỏ mà bị đoạt đi tính mệnh, cho nên người nhất định phải chú ý, coi chừng bệnh nhỏ thành bệnh nặng.....”

Vừa dứt lời, Bạch Lộ đã chu miệng lên, mắt hững hờ, “Biểu công tử nói gì vậy, làm sao lại cùng người bệnh nói cái này, Tam tiểu thư nhà chúng ta chính là bị bệnh nhẹ.....”

“Ta không có ý đó.” Mặt Lý Bích càng thêm đỏ, mắt nhìn mũi chân, đầu không biết nên làm gì cho tốt. Lại nghe Minh Phi cười nói: “Biểu ca nói đúng, là ta không nên ra ngoài gió lạnh, chúng ta trở về thôi.”

Lý Bích thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu lên hướng về phía Minh Phi cười ngây ngô.

Sau khi Minh Phi cùng hắn từ biệt, nàng cũng không vội trở về, còn đang lè mề ở trong sân, thì trên đường gặp rất nhiều nha hoàn ma ma nàng dâu đi lĩnh quần áo mùa đông đi tới đi lui, nửa đêm động tĩnh cũng không có.

Đan Hà nói: “Sớm biết như thế, ngại nên ở dưới cây kia phơi nắng xem sách, thanh thanh tĩnh tĩnh chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Biểu công tử nói cũng thật nhiều.”

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Hắn là người mà phụ thân và ca ca ta coi trọng, đã có công danh trong người, nói không chừng mùa xuân sang năm còn có thể làm quan. Coi như không thể thi đậu, thì hắn cũng là người có chí hướng, không thể bất kính như thế!”

Đan Hà và Bạch Lộ liếc mắt nhìn nhau, cùng thu lại vẻ mặt, cung kính đáp phải.

Nhưng Minh Phi lại rơi vào trầm tư. Hiện tại nghĩ đến chuyện này dường như còn hơi sớm, nhưng nếu... Sang mùa xuân năm sau, thì liệu nàng còn có cơ hội không đây? Có muốn xuống tay hay không? Có thể nhìn lầm người hay không? Nếu nàng nhắc ý này với Thái Quang Đình, liệu Thái Quang Đình có khiển trách nàng hay không? Nghĩ tới nghĩ lui, chủ ý của nàng lại không chắc chắn.

Trở lại Ý Tú Viện, Kim Trâm đem tiền tiêu vật tháng và áo bông vừa lĩnh được cho Minh Phi xem qua, Minh Phi dặn dò phân phát cho mọi người, mọi người ai cũng vui mừng phấn khởi như được ăn tết vậy. Đan Hà và Bạch Lộ lập tức thay đồ mới cho mọi người nhìn, Hoa ma ma hí hửng đứng ở một bên, chỉ bảo nhóm nha hoàn đứng ở cửa: “Bây giờ nên kiểm chế lại, sang năm mới cao hơn là có thể bỏ ra mặc. Bây giờ thu hết lại, đến lúc eo to lại phải nói ra.”

Đang âm ỉ vui mừng, thì có mấy ma ma hùng hổ ồn ào đi vào, một ma ma có vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười thì lễ với Minh Phi: “Nô tỳ tiếp kiến Tam Tiểu thư.”

Minh Phi nhận ra đó là Hồ ma ma một con cộc mẹ là trợ thủ đắc lực của Trương ma ma nội quản sự, ngày thường ban đêm chuyên đi tuần tra, kiểm tra và tịch thu tài sản của đám nha đầu ma ma bà tử không kiểm chế hành động. Bà ta hiển nhiên là dưới sự quản sự của Minh Bộ tới nay, trên căn bản cũng không phải là quản sự, hôm nay đột nhiên xuất hiện ở nơi này, khẳng định là có chuyện không tốt. Minh Phi lập tức cười nói: “Không biết ma ma vì sao lại tới?”

Hồ ma ma cười nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, hôm nay Tứ Tiểu thư và Ngũ Tiểu thư phát tiền tiêu vật tháng và áo bông, nhưng lúc phát đến cuối cùng, lại phát hiện thiếu ba lượng bạc vụn, hai xâu tiền, ba cái áo bông, số lượng không khớp. Có người nói, nhìn thấy hình như tỷ tỷ trong phòng Tam Tiểu thư lĩnh nhiều áo bông. Ngài cũng biết, tiền tiêu vật tháng còn có thể bổ sung, còn áo bông thì là cố định, người nào lĩnh nhiều, thì sẽ có người lĩnh ít đi, thậm chí là không có, cho nên, kính xin Tam Tiểu thư giúp đỡ hỏi một chút, nhìn lại xem vị tỷ tỷ nào không cẩn thận lĩnh nhiều hơn, thì hoàn trả lại là được.”

Minh Phi còn chưa trả lời, Kim Trâm đã giận tái mặt đi tới nói: “Cái gì mà lĩnh nhiều hơn chứ? Hôm nay đi nhận quần áo và tiền tiêu vật là ta, có Vạn Gia và Phạm Gia đi theo ta cùng lĩnh trang phục về, trong nhà chúng ta tổng cộng có tám người, chính là 16 bộ áo bông vậy. Tiền tiêu vật tháng trừ đi Tam Tiểu thư năm lượng bạc, Hoa ma ma hai mươi lăm tiền, đám người còn lại tổng cộng là 4 xâu 500 văn tiền, Ngũ Tiểu thư tự mình đếm cho ta, nhiều đôi mắt đều nhìn thấy, hay là ma ma đi hỏi rõ, là ai nhìn thấy, gọi nàng tới cùng ta đối chất. Nhất định, không được oan uổng người.”

Hồ ma ma thấy Kim Trâm ở trước mặt mọi người trách móc mình, khuôn mặt già nua lúc này trầm xuống, “Nếu thật là không cầm nhiều hơn, thì người vội cái gì? Ta cũng chỉ là phụng mệnh của phu nhân, tới đây xử lý thôi, cần gì hung hăng như vậy? Làm âm ỉ như vậy, mọi người đều rất khó coi.” Rồi nhìn về phía Minh Phi, “Tam Tiểu thư, ngài phân xử dùm, có phải có cái đạo lý như vậy hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Phản kích (4)

Edit: Thảo My

Minh Phi chậm rãi nói: “Quả thật chính là đạo lý này. Tôn thương hòa khí không tốt. Kim Trâm đúng là có chút kích động.”

Hồ ma ma nghe vậy, sắc mặt vui mừng: “Nô tỳ biết Tam Tiểu Thư là một người hiểu lý lẽ.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Bây giờ ta hỏi các người, các người có nhận dư áo bông và tiền tiêu vặt hay không? Nếu là có, nhân dịp này lấy ra, cũng làm cho Hồ ma ma đỡ khó xử.”

Đám người Kim Trâm đồng thanh trả lời chưa từng.

Minh Phi quay đầu lại nhìn Hồ ma ma cười: “Ma ma, bây giờ đã hỏi rõ, trong phòng ta không ai lấy thêm, nói vậy những người khác không phải nhìn lầm rồi sao? Nếu không, người gọi bọn họ đến gian phòng khác hỏi?”

Đây là bao che khuyết điểm đi? Hỏi như vậy cũng được sao? Hỏi như vậy có thể hỏi ra cái gì? Chúng ma ma cùng nhau nhìn về phía Hồ ma ma. Hồ ma ma người này, ra tay chưa từng thất thủ, tất cả mọi người đoán rằng nàng chắc chắn sẽ không vì vậy mà bỏ qua, ai ngờ Hồ ma ma lại cười: “Nếu Tam Tiểu Thư nói không có, vậy là không có, nô tỳ phải đi hỏi bẩm phụ nhân, xem có phải những người khác nhận nhiều hay không?” Rất sáng khoái hành lễ, dẫn chúng ma ma rời đi.

Hồ ma ma mới vừa đi, Minh Phi liền gọi Mai Từ tới, lệnh nàng đi thăm dò rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra. Mai Từ mới vừa há mồm định trả lời đã gặp phải ánh mắt lạnh lẽo của Minh Phi, không khỏi rũ mất xuống, cúi đầu đáp vâng.

Nàng mới vừa ra khỏi cửa, Minh Phi đã ra lệnh đóng cửa viện, trầm mặt gọi Chu ma ma và Hoa ma ma đi qua phân phó mấy câu, chia Hoa ma ma một tổ, Chu ma ma một tổ, mang người lục soát trong ngoài gian phòng của Minh Phi và Minh Ngọc một lần, lục soát hết chính phòng lại đi lục soát phòng của tiểu nha hoàn.

Thấy mọi người khắp phòng đang bận bịu, Kim Trâm mím chặt miệng đứng ở một bên, bình tĩnh nhìn Minh Phi: “Tam Tiểu Thư, nô tỳ không có.”

Minh Phi gật đầu một cái, cũng không nói gì.

“Tam Tiểu Thư, nô tỳ không có.” Kim Trâm lại nói một lần nữa, trong đôi mắt đã toả ra lửa giận.

Minh Phi mất lạnh nhìn nàng: “Ta nói người có sao? Chỉ là mấy lượng bạc vụn mấy bộ y phục cũng đáng giá cho người như vậy? Nếu như người rất rảnh rỗi, không ngại đi trong sân nhìn xem, mây đâu trong bụi cỏ hoa, dưới chân tường lại có mấy món đồ cũng không biết.” Hồ ma ma sẽ không có lý do đến đây một chuyến, cũng sẽ không có người cần nói người trong phòng nàng nhận dư đồ. Nàng đoán không ra cuối cùng Trần thị muốn làm cái gì, cũng không đoán được Minh Từ đang làm gì, nhưng mà cẩn thận một chút luôn không sai.

Kim Trâm đột nhiên hiểu được, vội vã hành lễ một cái, tự đến trong sân.

Hoa ma ma cùng Chu ma ma bận rộn nghỉ một chút, trở lại bẩm báo: “Tam Tiểu Thư, không lục soát ra cái gì.”

Minh Phi thờ phào nhẹ nhõm: “Như vậy thì tốt.” Có lẽ là nàng quá đa nghi rồi.

Đan Hà tức giận nói: “Căn bản là không có gì cả, nhất định là họ vừa ăn cướp vừa la làng.”

Bạch Lộ nói: “Cái gì nước đục đều trôi dội trên thân chúng ta, đã điều tra là ai giờ trò quỷ, ngài nhất định không thể dễ dàng tha cho nàng!”

Kim Trâm âm u từ bên ngoài đi vào, sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa: “Tam Tiểu Thư.” Bên chân của nàng là Hi Phúc đang tức giận, Hi Phúc cúi xé mép váy của nàng, giống như có thâm thù đại hận gì với nàng.

Minh Phi nhìn Hoa ma ma một cái, Hoa ma ma nghiêm mặt quát bọn nha hoàn: “Đứng lý ở đây làm cái gì? Còn không mau đi làm chuyện của mình?”

Bọn nha hoàn lập tức tan tác như chim muông. Hoa ma ma lập tức đi ngăn ở cửa.

Kim Trâm cứng ngắc bước chân đi tới trước mặt Minh Phi, run run rẩy rẩy từ trong tay áo lấy ra một mảnh vải bẩn thỉu, Minh Phi đưa tay lấy, nàng giống như bị phỏng, thật nhanh rút tay về: “Không thể đụng vào…… Vật này vô cùng bẩn.”

Hoa ma ma thấy tình huống khác thường, bước nhanh đến phía trước, Kim Trâm yên lặng mở mảnh vải ra, sắc mặt Hoa ma ma lập tức đại biến: “Tam Tiểu Thư, lập tức bẩm báo phụ nhân thôi.”

Mảnh vải bẩn thỉu bày ra, hiện lên một chữ “Từ” thật to nhìn thấy mà ghê người, phía dưới chữ “Từ”, chi chít hàng loạt cái tên, theo thứ tự là Thái Quốc

Đổng, Trần thị, Mâu Liên Diệp, Thái Quang Chính, Thái Quang Nghi, Thái Minh Tư, Thái Minh San, Thái Quang Diệu, phía dưới mỗi người còn có ngày sinh tháng đẻ.

“Chữ này viết thật khó coi, so với ta viết còn xấu gấp mười lần.” Minh Phi không đáp lời nói của Hoa ma ma, trấn định bình tĩnh từ tay Kim Trâm đoạt lấy miếng vải kia, nhếch miệng: “Người tìm thấy ở đâu?”

Kim Trâm thấy vẻ mặt nàng không quan tâm, kinh sợ: “Tam Tiểu Thư, vật này bản..... Nói không chừng cái này cũng dùng cái vật bản gì viết.”

Có thể có nhiều bản như vậy? Phía trên mang vi khuẩn? Đơn giản là lấy máu gì đó viết một chữ “Tử” thôi. Loại thủ đoạn yếu kém này đều đã lấy ra, nguyên rủa người khác còn chưa tính, còn kèm theo mình, xem ra đúng là hận nàng đến tận xương tủy.

Minh Phi có chút không kiên nhẫn: “Ta hỏi người từ chỗ nào tìm được! Có còn hay không?”

“Ta từ trong miệng Hi Phúc giành được. Không biết nó từ nơi nào tìm ra. Cũng không biết còn hay không.”

Khó trách Hi Phúc nhìn nàng thù oán như vậy, Minh Phi quyết định dứt khoát: “Mau đi xem trong ổ chó, còn có trong sân có đất nào mới đào lên không.” Giờ một tay ném tấm vải kia vào trong chậu than, cầm que cời than lên đẩy mấy cái than lửa, mảnh vải rất nhanh hóa thành tro bụi.

Mấy người xem ổ chó xong lại xem trong sân, còn chưa xem xong một phần ba, đã vang lên một hồi tiếng gõ cửa: “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

“Là Hồ ma ma lại tới.” Trong mắt Kim Trâm tràn đầy sợ hãi, đôi môi run rẩy hỏi Minh Phi: “Làm thế nào?”

Minh Phi nói: “Không sao, mở cửa đi.”

Hồ ma ma lúc này phụng nghiêm mệnh của Trần thị, nửa điểm không khách khí, đi vào liền nói: “Tam Tiểu Thư, chuyện như vậy ai cũng không chịu thừa nhận. Phu nhân tức giận, hạ lệnh nhất định phải nghiêm túc điều tra, nỗ lực đặc tội.”

Minh Phi cũng không khách khí: “Chỉ trong phòng ta, hay là lục soát mọi người trong viện?”

“Đương nhiên mọi người trong viện đều phải lục soát!”

“Tốt.” Minh Phi lảng lạng phân phó mọi người: “Các người đều ở trong phòng mình chờ, nếu các ma ma có cần thì giúp một tay.” Bởi vì thấy Kim Trâm đứng bất động, cũng phân phó Kim Trâm: “Người cũng trở về phòng đi, ta ở chỗ này tạm thời không cần người phục vụ.”

Nghe hết sức hợp lý, nhưng trên thực ra lại ngăn cản có người thừa dịp loạn nhét đồ vào trong phòng. Trong mắt Hồ ma ma thoáng qua một tia tán thưởng, nói: “Nỗ lực cả gan, bắt đầu từ trong phòng Hoa ma ma lục soát.” Vừa cười với Hoa ma ma nói: “Xin lỗi.”

Minh Phi cười nhạt: “Không, từ trong phòng ta bắt đầu lục soát.”

“Vậy làm sao được?” Về mặt Hồ ma ma khó xử lúng túng.

Minh Phi nói: “Sao lại không được? Hôm nay ta cũng lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng, hơn nữa, nếu như bọn nha hoàn cầm hơn đồ lại sợ bị truy xét, như vậy chỗ an toàn nhất chính là trong phòng các tiểu thư rồi, cho nên bắt đầu từ phòng ta, cả phòng của Minh Ngọc, cũng lục soát. Lục soát cẩn thận! Ma ma ta cho người biết, người không nên chỉ lục soát phòng của ta, người còn phải lục soát phòng của Minh Tư các nàng, như vậy mới có thể lục soát được đồ.”

Hồ ma ma từ trên mặt Minh Phi thấy được một tia lệ khí chợt lóe, theo bản năng đồng ý một tiếng: “Vâng”

Minh Phi vỗ vỗ đầu Hi Phúc, đặt nó trên đất, đứng dậy vỗ tay một cái: “Mọi người từ trong phòng của ta bắt đầu lục soát!” Giống như nàng mới là người chủ trì lục soát.

Hồ ma ma mang người làm âm ỉ nửa ngày, thật là không lục soát được cái gì, lại có người còn không chịu đi, ở trong sân đông chuyển tây chuyển, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Minh Phi cười lạnh: “Tới nha, tìm cho ta cái cuốc, đào sâu ba thước, nhìn này dưới tàng cây, dưới hoa, dưới chân tường, có dấu bạc, tiền áo bông các loại đồ vật hay không.”

Hồ ma ma nghe vậy, nghiêm túc quan sát cái ma ma đang ở trong sân đi loanh quanh, trong miệng cười xòa nói: “Tam Tiểu Thư nói đùa rồi, trong viện này sao có thể giấu áo bông?”

Này ma ma lại cười nói: “Đúng vậy, áo bông lại không thể so với tiền bạc.” Ánh mắt lại liền thoáng nhìn trong chậu hoa, bùn đất dưới tàng cây vòng tới vòng lui, cuối cùng ngừng ở nơi nào đó.

Trong lòng Minh Phi thu thành một đoạn, trên mặt vẫn tươi cười: “Đúng, tiền bạc có thể chôn ở chậu hoa dưới tàng cây, ma ma nhìn xem dưới tàng cây và trong chậu hoa có bị dúi đất mới đi. Cũng giúp ta đỡ phải lo lắng ta đây nuôi tặc trong phòng.”

Kim Trâm quả thật mang một cái cuốc tới đây, giáng cái cuốc xuống đất một đòn nặng, lạnh lùng nói: “Đào nơi nào? Có phải đào nơi này hay không?” Cái cuốc bay vượt qua hương vào chân ma ma này đào xuống.

Ma ma này hét lên một tiếng, thật nhanh lui về phía sau, hét lên: “Kim Trâm cô nương đây là muốn giết người diệt khẩu sao? Ngươi không làm việc trái với lương tâm, sợ cái gì?”

Hồ ma ma vốn đã bước ra bên ngoài lại thu trở lại.

Kim Trâm nhìn chằm chằm ma ma kia, ngón tay chỉ về phía mũi nàng: “Cái người này nói gì ta nghe không hiểu. Ta vì cái gì muốn giết người diệt khẩu? Ta làm việc gì trái với lương tâm rồi hả?” Không thể phủ nhận, giờ phút này nàng thật có chút chột dạ, nàng chỉ sợ thật sự đào ra cái gì, Tam Tiểu Thư miệng khó phân biện.

Minh Phi ý bảo Đan Hà đoạt lấy cuốc từ tay Kim Trâm nhìn ma ma kia nói: “Ma ma nói chắc chắn như vậy, có lẽ là có tính toán, cái cuốc này giao cho ma ma, ma ma muốn đào nơi nào liền đào nơi nào.”

Ma ma này nói: “Nô tỳ không dám làm dơ viện của Tam Tiểu Thư.

Minh Phi cười: “Không có chuyện gì, ngươi đào, ta không trách ngươi. Nếu ngươi không dám động thủ, ta cho người đào! Nói đi, đào nơi nào?”

Ma ma này làm bộ trước chỉ dưới tàng cây, sau đó lại chỉ chân tường, cuối cùng mới chỉ ven vườn hoa thược dược: “Nô tỳ nhìn ba chỗ này bùn đất đều hình như tương đối mới.”

Đan Hà nhắc cái cuốc xong mới chịu đi lên, ma ma này lại nói: “Da thịt tỳ tỳ kiểu nhục non mềm, ta tới!” Không nói lời gì đoạt lấy cái cuốc, đào một chỗ lại một chỗ khác, tiếp đó lại đào ba bốn chỗ, vẫn không thu hoạch được gì, mồ hôi lạnh cuối cùng từ cái trán cánh mũi của nàng cũng bốc lên.

Hồ ma ma nhàn nhạt nói: “Không khác lắm.”

“Tam Tiểu Thư, đắc tội, nô tỳ cũng là vì làm việc.” Ma ma này cười gượng nhìn Minh Phi, Minh Phi buông quả đấm nắm chặt trong tay áo ra, mỉm cười nói: “Không có chuyện gì. Ma ma họ Lâm?” Nàng nhớ nàng ta.

Ma ma chỉ chỉ cười gượng, Minh Phi nói chân đi về phía trước: “Hồ ma ma, ta và các ngươi đi xem nào nhiệt.”

Hồ ma ma nói: “Tam Tiểu Thư, cái này không tốt lắm đâu?”

Minh Phi cười nói: “Sao lại không tốt? Ta còn chưa từng thấy qua chuyện như vậy đâu, ngươi cũng biết, có người nói các ngươi khinh dễ ta. Ta phải xem bên trong phòng những người khác cũng kiểm tra tài sản bằng biện pháp như vậy, nếu đúng, ta đánh nát miệng người kia! Ngươi yên tâm, ta không làm ảnh hưởng đến các ngươi, có phải nên đi Quỳnh Hoa viện hay không?”

Hồ ma ma nghiêm mặt nói: “Tam Tiểu Thư, ngài yên tâm, trong phòng ngài lục soát thế nào, trong phòng các tiểu thư khác cũng lục soát thế đó.”

Minh Phi nhìn nàng: “Được, Hồ ma ma, tốt nhất ngươi nên nhớ những lời mình nói, nếu như trong Quỳnh Hoa viện không bị đào mấy cái lỗ, ngày mai ta sẽ tìm mẫu thân chủ trì công đạo!” Nói xong ánh mắt liền đỏ: “Không có trong phòng ta nên ra ngoài tìm tặc.”

Kim Trâm xuất hiện: “Ta đi theo xem!”

Minh Phi nói: “Ngươi cũng không nên không hiểu quy củ làm loạn trong sân trong phòng!”

Tam Tiểu Thư đây là nhắc nhở mình không nên vu cáo người khác, Kim Trâm nặng nề gật đầu: “Nô tỳ đứng ở cửa nhìn vào.”

Trong Quỳnh Hoa viện Minh Tư và Minh Bội mới vừa mở ra một trận chửi rủa, chính lúc này mỗi một người khép chặt cửa, không để ý. Hồ ma ma kêu cửa cũng không còn người tới, Kim Trâm châm chọc nói: “Khó trách mọi người đều nói quý cũng sợ ác nhân, hôm nay quả thật gặp được.”

Hồ ma ma hung ác trợn mắt nhìn Kim Trâm, trầm mặt nói: “Đập cửa cho ta, phu nhân trách tội xuống có ta chịu!”

Người ngã ngửa đổ..... Hai vị quản gia của tiểu thư vênh vào hống hách không chịu nổi loại lục soát này, khóc gần chết, Hồ ma ma liều mạng cho người ta ở dưới tàng cây, trong vườn hoa, dưới chân tường Quỳnh Hoa viện khắp nơi đều đào. Với bọn nha hoàn của hai vị tiểu thư đều bị đuổi cho náo loạn, thậm chí chậu hoa trên bệ cửa sổ cũng tranh nhau rơi xuống.

Bên này Mai Từ cũng trở về bẩm báo cho Minh Phi những gì nàng nghe được.

Thì ra chuyện xấu hôm nay là do Minh Tư và Minh Bội cùng nhau lĩnh, nhưng chuyện ập tới, Minh Tư lại bôi vạ vì chuyện vụn vặt thường rồi đi, đa số đều do một mình Minh Bội phát, ngay cả cái gì trong phòng Minh Phi cũng qua tay Minh Bội.

Đội đến cuối cùng đồ đột nhiên không đủ, Minh Bội lại hỏi Minh Tư, lý do là Minh Tư bình thường hay quản sổ sách, đồ cũng do nàng cầm, tất nhiên là nàng trước đó khấu trừ rồi, không có cầm đủ số lượng cho mình.

Minh Tư lại một mực chắc chắn chính là do Minh Bội phát sai, bằng không là có người biển thủ ăn trộm còn oan uổng mình. Vì vậy hai người la hét nói muốn lục soát phòng, chứng minh mình trong sạch, lúc này vốn lại có người nói một câu, giống như nhìn thấy người trong phòng Tam Tiểu Thư lĩnh dư đồ, hơn nữa có một lần, hình như trong phòng hai vị tiểu thư đều không ở đây.....

Hai người cũng không chịu bỏ qua, chuyện như vậy ầm ỉ đến Trần thị. Khắp nơi tìm không được, lúc này mới quyết định lục soát phòng. Chỉ vì chuyện này nhắm thẳng vào người trong phòng Minh Phi, mới đi lục soát. Mai Tử lại bổ sung thêm một câu: “Phu nhân vốn nói không muốn lục soát, là Tử đi nương đề xuất.”

Minh Phi nhẹ nhàng khạc ra một câu: “Ta biết rồi.”

Mai Tử yên lặng không một tiếng động hành lễ lui ra, Minh Phi lạnh lùng nhìn bóng lưng nàng, nửa ngày không nháy mắt.

Hoa ma ma cẩn thận từng li từng tí bùng một ly trà nóng cho Minh Phi: “Chuyện này Tam Tiểu Thư không có ý định nói cho phu nhân sao?”

Minh Phi ngược mắt nhìn Hoa ma ma: “Chuyện ngày hôm nay ta đang muốn nghe ý kiến của ma ma.”

Lúc này nàng mới cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Nàng cảm thấy viện tử này của nàng phòng thủ tương đối nghiêm thật, ai ngờ vẫn bị người khác thừa cơ. Mặc dù chuyện như vậy rơi vào trong tay Trần thị, bằng không, nhưng rốt cuộc vẫn lưu lại cán chuỗi cũng không phải là chuyện gì tốt.

Hoa ma ma trầm mặc hồi lâu, thờ dài nói: “Không nói cũng được…….”

Minh Phi nói: “Kim Trâm có thể hay không?”

Trên mặt Hoa ma ma rất nhanh thả ra nụ cười giả hoạt đã lâu không thấy: “Người không cần phải sợ nàng. Ai biết hôm nay vật này, có phải bởi vì nàng bị giáng chức, cho nên trong lòng sinh ra oán hận, vừa sợ bị tìm ra, mới nhân cơ hội lấy ra hay không?”

Sắc trời dần tối, có tiểu nha hoàn tới truyền lời: “Phu nhân nói, hôm nay không cần đi phòng chính ăn cơm. Xin các vị các công tử tiểu thư tùy tiện.”

Bạch Lộ mới lấy thức ăn ra, Kim Trâm liền vội vã chạy tới: “Tam Tiểu Thư, xảy ra chuyện rồi. Hồ ma ma ở châu hoa bên bên cửa sổ trong phòng Tử Tiểu Thư tìm được tượng người ghim kim, ở trong phòng Ngũ Tiểu Thư tìm được ba trăm lượng bạc ngân phiếu, bây giờ đã lục soát trong viện đảm đi nương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Làm nền

Editor: Trịnh Phuong

Kiều Hạnh nhìn thấy Tử đi nương liền yếu ớt đi tới chỗ nàng, mặt mũi âm trầm nói: “Từ nay về sau, ta và người xem như châu chấu buộc trên cùng một sợi dây, chỉ là, cái dây kia bị người khác tóm lấy rồi.” Hôm nay nàng quỳ trong phòng Trần thị hết nửa ngày, hai chân đã sớm giống như không phải là của mình, may là thân thể nàng khỏe mạnh nên mới có thể miễn cưỡng nhìn đến hiện tại, nhưng nhìn thấy Tử đi nương liền nhìn không được.

Tử đi nương vội vàng đỡ nàng, khóc không ra nước mắt: “Nàng đều biết?”

Kiều Hạnh nói: “Nàng bảo ta truyền lời cho người, biết than biết phận, bình an vô sự.” Đây là cảnh cáo, cũng là cầu hòa.

Tử đi nương ôm đầu. Không có thiên lý! Sao nàng lại xui xẻo như vậy? Mới vừa lấy được một chút tốt thì liền lại mất đi nhiều hơn? Có điểm yếu này rơi vào tay Trần thị, có thể tưởng tượng được, về sau nàng rốt cuộc cũng không thể đấu lại Trần thị nữa.

Trải qua sự việc này, Thái phủ rốt cuộc cũng thanh tĩnh. Mỗi người đều an phận ở vị trí của mình, Trần thị chuyên tâm dưỡng thai, Thái Quốc Đống vẫn luôn xã giao ở bên ngoài, Thái Quang Nghi cụp đuôi khiêm tốn làm người, đi nương tự biết thân biết phận. Minh Bội một thân một mình ở viện Quỳnh Hoa, không có ai cãi vã giận đối với nàng, tính tình giống như trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Minh Phi lần nữa trở lại giúp đỡ việc quản gia (*). Dưới đề nghị của nàng, Trần thị ngầm cho phép nàng phân công cho Minh Bội cùng Minh Ngọc làm một vài chuyện nhỏ không có quá nhiều ảnh hưởng. Lúc này, Thái phủ đạt đến một thời kì hài hòa hiếm thấy, dường như tất cả đều trở nên gọn gàng ngăn nắp.

(*) Từ “quản gia” ở đây có ý chỉ việc quản lí những công việc trong gia đình, không phải từ gọi tắt của người giữ chức vụ quản gia.

Gần đây, công việc của Minh Phi tăng thêm một việc, mỗi ngày nàng đều lôi kéo Minh Ngọc đưa hai con chó đi tuần tra tất cả các viện, huấn luyện hai con chó tiếp- nhậ đồ vật. Mặc dù Hi Phúc thông minh, lại trời sinh không thể làm chuyện này, luôn bỏ dở nửa chừng, mà con chó tên Kim Sa Sa kia lại còn quá nhỏ, vì vậy tất cả mọi người đều cảm thấy Minh Phi nhàn rỗi không có việc gì làm. Trần thị đã hỏi hai lần, nàng đều nói muốn đưa bé phải vẫn động nhiều mới được, cho nên Trần thị cũng không can thiệp vào nữa.

Minh Phi vô cùng có kiên nhẫn, không sợ người khác làm phiền, tự mình đến tắm rửa, chải lông, cho Hi Phúc ăn, còn bắt Minh Ngọc cũng làm như vậy. Nàng không trông cậy vào việc hai con chó này có bao nhiêu tiền đồ, chỉ hy vọng thời khắc mấu chốt, chúng nó có thể làm việc gì đó cho nàng, có một

chút tác dụng. Dĩ(=end&dankl@#eqU8yd_on

Kể từ sau khi xảy ra chuyện, nàng chưa từng truy cứu lí do tại sao chiếc yếm đặt ở đáy rương của mình lại rơi vào tay người khác, lại dùng cách nào để cất vụn rồi bỏ vào trong con búp bê hình trẻ con kia, bởi vì nàng biết hỏi cũng vô ích. Nàng không thể đòi tất cả người trong viện nàng thành người nàng thích, vì vậy nên khi cần giả bộ hồ đồ thì vẫn phải giả bộ.

Chỉ cần Thái Quốc Đống không ngã xuống, Thái Quang Đình không chịu thua kém, Trần thị không ghét nàng, nàng cũng sẽ không đến nông nổi như Minh Tư.

Cho nên, lúc nàng nên hưởng phúc liền hưởng phúc, lúc nên bảo dưỡng thì liền bảo dưỡng. Nàng không cho là bề ngoài xinh đẹp chính là ưu thế tuyệt đối, nhưng không thể phủ nhận, người có bộ dạng xinh xắn, biết ăn mặc khéo léo thì luôn sẽ đạt được nhiều lợi lộc hơn một chút. Giả sử như Trần thị là một mỹ nữ hiếm thấy, lão Thái còn có thể đối với nàng như vậy sao? Dù là háo sắc thành tính, lấy thù đoạn của Trần thị mà nói, dù sao cũng sẽ quan tâm một chút đi?

Thời gian thì cứ ngày càng đến gần, Thái Quang Đình cùng Lý Bích cũng ngày càng vội vàng hơn, thường thấp đèn đọc sách đến tận đêm khuya. Trần thị cố ý phân phó phòng bếp làm đồ ăn bồi bổ cho hai người họ, ban đêm thêm lại bữa ăn khuya, dùng than tốt nhất, y phục cũng nhất định phải giữ cho ấm, cần phải bảo đảm hai người này không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, giữ được trạng thái tinh thần tốt nhất trong giai đoạn chạy nước rút này.

Minh Phi làm người giúp đỡ việc quản gia, thân muội muội (*) của Thái Quang Đình, dĩ nhiên là phải giữ trách nhiệm trong việc chăm sóc Thái Quang Đình trên người. Mỗi ngày, vào lúc nhàn hạ, nàng nấp trong phòng vắt óc để suy nghĩ, xem làm thế nào thì mới có thể làm ra những thức ăn có dinh dưỡng phong phú trong trời đông khuyết thiếu rau dưa, hoa quả này, dùng nhiều cách để thay đổi hương vị thức ăn cùng canh cho từng bữa, để Thái Quang Đình cùng Lý Bích ăn nhiều hơn một chút.

Lớn như một bữa cơm, nhỏ như một đĩa bánh ngọt, không chỗ nào mà nàng không phải là tỉ mỉ phối hợp, vắt hết óc. Sau khi làm xong mỗi bữa còn phải cầm đi cho Trần thị xem trước một chút, hỏi Trần thị có muốn ăn hay không, nếu Trần thị muốn ăn, liền lưu phần vốn dành cho mình lại để tặng cho Trần thị. Chỉ là đa số thời điểm Trần thị đều cự tuyệt. Từ khi mang thai tới nay, nàng gần như chỉ ăn đồ mà Dư ma ma chuẩn bị cho nàng.

Thật ra thì Minh Phi cũng rất hiểu suy nghĩ của nàng. Đứa bé này có quan hệ tới tương lai cùng cả đời Trần thị, Trần thị cẩn thận một chút cũng không sai. Trong mối quan hệ kẻ tử kẻ nữ cùng kẻ mẫu (*), Minh Phi còn không tin tưởng Trần thị, cho nên chuyện Trần thị không tin tưởng nàng thì có gì kỳ lạ?

(*) Kẻ tử, kẻ nữ: con trai, con gái của vợ trước, giống như kiểu một người đàn ông đã có vợ có con mà vợ người này lại đã mất, người này cưới vợ mới, thì con của người đàn ông này sẽ được gọi là “kẻ tử, kẻ nữ” đối với người vợ thứ hai. Kẻ mẫu: mẹ kẻ.

Buổi trưa một ngày kia, Minh Phi xử lý xong việc nhà thuộc phạm vi công việc của mình, Kiều Đào liền cười hi hi chào đón: “Tam tiểu thư, Đại công tử cho người tới hỏi, hôm nay ngài chuẩn bị làm đồ ăn ngon gì?”

Ở thời đại này, mọi người mỗi ngày chỉ ăn hai bữa cơm, giống như Minh Phi cùng các vị công tử, tiểu thư vào thường dùng điểm tâm vào buổi trưa hoặc dùng một chút đồ ăn vặt, nhưng đối với những người đang ở độ tuổi phát triển mạnh lại phải khổ sở đọc sách mỗi ngày như Thái Quang Đình cùng Lý Bích mà nói, bữa trưa tương đương với bữa ăn chính. Nhưng mấy ngày nay bọn hắn thường cũng chỉ là Minh Phi đưa cái gì liền ăn cái đó, chưa bao giờ chủ động cho người tới hỏi. Minh Phi liền hỏi: “Thật ra là hắn muốn ăn cái gì?” d)end^anl23e!quy~d0n

Kiều Đào vội nói: “Không phải, là Đại công tử Cung gia tới, nghe nói ngài chuẩn bị cơm canh rất mới mẻ, liền ồn ào rằng cũng muốn nếm thử một chút. Đại công tử nói, xin ngài tốn nhiều điểm tâm, làm nhiều hơn một chút, làm xong thì cho ngài ấy ăn một chút.”

Minh Phi cười nói: “Chẳng lẽ hắn cảm thấy đồ ăn ta chuẩn bị lúc trước ăn không ngon, không đủ ăn sao? Đưa ý kiến sớm một chút, vậy ta cũng tiện đổi nha.”

Kiều Đào nói: “Đó cũng không phải. Đây không phải là đã rất lâu rồi Cung Đại công tử không tới cho nên Đại công tử mới nghĩ rằng phải chiêu đãi hắn thật tốt sao? Huống chi, nếu ngài và Lục tiểu thư làm tốt, Đại công tử liền muốn khoe khoang một phen.”

Tinh tinh của Thái Quang Đình chính là như vậy, chỉ sợ người ta không nhận ra hai muội muội này của hắn xuất chúng như thế nào, tốt đẹp như thế nào, vừa có cơ hội liền khoe khoang một phen. Đã như vậy, vậy liền tác thành cho hắn, Minh Phi cười: “Vậy trưa hôm nay liền ăn hoành thánh (*) đi.”

(*) QT dịch là “thịt tươi lòng đỏ trứng vằn thắn”, tiếng Trung là 肉蛋黄馄饨, mình tra trên GG thì thấy có hoành thánh

Kiều Đào sùng sốt: “Thật đúng là chưa từng ăn loại đồ ăn này.”

Minh Phi nói: “Đội lát nữa ta làm nhiều một chút, giữ cho người một chén.”

Minh Phi đi tới phòng bếp nhỏ, trước hết cho nữ đầu bếp đánh trứng cán mì làm da, chọn thịt thăn (*) tươi mới rồi băm nhỏ, lại dùng gậy gỗ nện vào, thêm muối vào, trộn đều các loại gia vị, sau đó lấy mấy quả trứng muối ra, loại bỏ lòng trắng trứng, lấy lòng đỏ trứng cắt thành mảnh cho vào nhân bánh. Nấu xong liền vớt hoành thánh lên bỏ vào tô, cho canh loãng và gia vị vào, vẩy rau thơm đã được cắt nhỏ lên, liền có thể tính là đã xong. Minh Phi sai người bỏ cả bốn chén hoành thánh vào trong hộp cơm, bảo Đan Hà nói với Bạch Lộ, chủ tớ ba người một đường đi tới viện của Thái Quang Đình.

(*) Bản dịch vốn ghi là heo lí tích nhục (thịt ở phần lưng của heo). Ở miền Bắc, các hang thịt cũng thường lọc riêng khúc thịt này, nó cũng khá nạc nên cũng được gọi là thịt thăn.

Mới đến bên ngoài, chỉ nghe thấy Cung Viễn Hòa đang nói cười, người cả phòng cũng đều cười vui vẻ, trong đó còn nghe thấy giọng nói thanh thúy uyển

chuyện của Kim Quế: “Cung công tử, ngài cũng thật biết nói chuyện. Ngài vừa đến, trên mặt công tử nhà chúng ta liền cười tươi như hoa rồi, về sau ngài cần tới nhiều hơn nhà.....”

Chắc chắn, tiếng “nhà” kia kéo thật dài, còn nói liên tiếp mấy lần, khiến Minh Phi không nhịn được rung mình một cái. Gã sai vật giữ cửa thấy nàng, cười hành lễ, chạy đi thông báo một tiếng, Kim Quế lập tức vén rèm ra đón, mặt mũi tràn đầy tươi cười mà nói: “Tam tiểu thư, lại làm phiền ngài tự mình đưa tới.....”

Minh Phi không để ý tới nàng, trực tiếp lướt qua nàng mà đi vào trong, Bạch Lộ liếc mắt về phía Kim Quế, nói: “Lời này cũng đến phiên người nói với tiểu thư của chúng ta? Nhìn lại thân phận của người đi!”

Mắt Kim Quế lập tức đỏ lên, ừ ừ xoay tay đứng bất động ở cửa.

Minh Phi vào phòng, chỉ thấy Cung Viễn Hòa giống như cả người không có xương mà ngồi phịch trên chiếc ghế dựa hân thích nhất, cười đến mặt mày tỏa sáng rực rỡ, vô tâm vô phách (*). Hắn thấy nàng đi vào, liền khoa trương nhắm mắt lại, nặng nề hít một hơi, khoa trương nói: “Thơm quá, thơm quá, nước miếng của ta đều đã rớt ra ngoài rồi.”

Minh Phi cười nói: “Ta lại vẫn sợ người sẽ thất vọng đấy.” Nàng lại bị một thân phục sức khoa trương, rực rỡ của Cung Viễn Hòa làm lóa mắt.

Hôm nay Cung Viễn Hòa mặc một bộ y phục cổ tròn làm bằng gấm màu trắng bạc có in hoa văn chìm, ống tay còn dùng ngọc bích làm nút áo, bên hông là đai lưng bằng gấm tím quý giá, ngay giữa đai lưng có khảm một viên đá quý to bằng đốt ngón tay, bên trong là ngọc bích, bốn phía còn đính bốn viên Đông Châu mượt mà như hạt đậu nành cùng bốn viên hồng ngọc (ruby) bảo thạch làm nền, dưới chân đi giày da hươu, trên ghế dựa còn đắp một cái áo khoác lông chồn. D&D(L_Q+Đ

Minh Phi tính qua một chút, cả thân phục sức này của hắn, chỉ sợ cũng đã tiêu tốn đến ngàn lượng bạc. Cho dù phối vào thật sự rất hợp, nhưng không cần phải khoa trương như vậy chứ? Hắn là sợ người ta không biết rằng nhà hắn rất có tiền sao? Nếu là cướp, nàng liền chuyển chọn hắn để xuống tay.

Lý Bích đã đứng dậy, đi tới đón lấy hộp đựng thức ăn trong tay Bạch Lộ, cười nói: “Mỗi ngày ta đều chỉ chờ đồ ăn Tam muội muội mang tới. Chỉ là, khiến người nhọc tâm, có chút ngưng ngưng.” Càng tiếp xúc, hắn càng thấy Minh Phi quả nhiên giống với lời nói của Thái Quang Đình, tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất giỏi giang, quan trọng nhất là, nàng đối đãi với hắn thật giống hết như Thái Quang Đình. Phàm là thứ Thái Quang Đình có, hắn nhất định cũng sẽ có.

Minh Phi cười nói: “Ta cũng không phải vất vả gì, chỉ phải mở miệng, ở một bên xem người khác làm mà thôi.” Một bên còn gọi người múc nước tới mấy cho mấy người Thái Quang Đình rửa tay dùng cơm, ai ngờ kêu hai tiếng cũng không có ai đáp lại.

Lại nhìn một cái, Kim Quế đang đỏ mặt, nước mắt muốn rơi lại chưa rơi mà đứng ở bên rèm làm bộ tội nghiệp nhìn sang bên này, mà Kiều Đào cũng không thấy đâu. Minh Phi thấy liền ghé tới, muốn mắng Kim Quế đôi câu, lại bối vì nàng là người trong viện của Thái Quang Đình, còn đang ở trước mặt người ngoài, nàng thật sự không tiện mở miệng, không thể làm gì khác hơn là phân phó Đan Hà đi làm. Di*end*anl@e!quy^do)n

Thái Quang Đình bình tĩnh nói: “Không cần, chúng ta cứ ăn đi, để lâu cũng không tốt.” Cuối cùng cũng không hỏi Kim Quế một tiếng. Kim Quế đứng một chỗ nửa ngày, cảm thấy không có gì hay, chậm rãi đi ra ngoài.

Cung Viễn Hòa vừa thấy chén hoành thánh trong hộp cơm, liền nở nụ cười: “Chén lớn như vậy?”

Minh Phi biết bọn họ đều rất để ý vì bình thường họ đều dùng chén nhỏ từ từ ăn, chỉ sợ đáng về không ăn nữa. Nhưng nàng nghĩ tới bọn Thái Quang Đình là cần ăn uống đầy đủ, huống chi đây là hoành thánh, không dùng chén lớn thì dùng cái gì? Nàng khẽ mỉm cười: “Là ta quên, ta vẫn thường lười biếng, thường dùng chén lớn đựng cơm cho ca ca cùng biểu ca, bọn họ cũng không nói gì. Khiến Cung đại ca ca chê cười, ta sẽ bảo các nàng tìm chén nhỏ.”

Cung Viễn Hòa cười ha ha: “Ai nói ta muốn dùng chén nhỏ? Ý ta là, ăn như vậy mới được tận hưởng.” Sau đó liền bưng chén lên ném trước, hít mắt làm bộ, nửa buổi không nói lời nào. Đợi đến khi tất cả mọi người hỏi thế nào, hắn mới nói: “Thật sự là, quá, quá, quá khó.....”

Minh Phi kinh hãi, quá khó ăn? Không thể nào? Nàng rõ ràng dùng qua, chẳng lẽ là gia vị trong chén của hắn vừa lúc không được khuấy đều?

Lại nghe Cung Viễn Hòa kéo giọng, tiếp tục nói: “Muốn tìm được một món ăn ngon như này thật sự quá khó nha. Ta quyết định, về sau, mỗi ngày ta đều tới nhà người đọc sách cùng các người, thuận tiện kiểm cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Thắng thua

Minh Phi thầm nghĩ, xem ra hôm nay Trần thị không làm ra lễ thì tuyệt đối sẽ không thu tay lại.

Minh Bội và Minh Tư đều không hẹn mà cùng yêu cầu lục soát phòng đối phương, hết lần này tới lần khác có người cố tình chia mũi nhọn về phía Thị Tú Viện, cuối cùng Tử di nương đề nghị dứt khoát đều lục soát viện của tất cả mọi người. Hồ ma ma tới thăm vấn từng người, lại cứ nhẹ nhàng hỏi một câu liền bỏ qua, để lại cho nàng ta thời gian kết thúc, cuối cùng tới lúc lục soát phòng, đối với Quỳnh Hoa Viện bên kia cũng quyết liệt hơn Thị Tú Viện bên này nhiều lắm.

Vậy có phải nói rõ, chuyện ngày hôm nay tất cả mọi người đều có phần hay không? Có lẽ Minh Bội không phải nhằm vào nàng, mà là nhằm vào Minh Tư, nhưng Minh Tư lại nhất định là nhằm vào nàng. Chỉ là, có lẽ bọn họ cũng không nghĩ tới, không phải chỉ có một mình minh thông minh, người ta cũng không dần, càng không có nghĩ rằng, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, cho Trần thị cơ hội một lưới bắt hết.

Có lẽ Trần thị không thêm đề ý Thái Quốc Đống có bao nhiêu nữ nhân, nhưng nàng ta tuyệt đối không cho phép có người khiêu chiến quyền lợi và địa vị đương gia chủ mẫu của nàng ta. Chúc quân gia. Nàng ta nguyện ý chia một ít cho người khác, đó là người nàng ta coi trọng, nếu có người nghĩ tới đi tranh chém giết, thậm chí si tâm vọng tưởng, vậy thì sẽ giết không tha.

Chỉ là Minh Phi không nghĩ tới, chuyện nàng giả bộ bệnh cuối cùng cũng bị người lợi dụng vào.

Chuyện còn phải nói đến từ cái hình nộm ghim đầy kim châm trong chậu hoa của Minh Tư kia, phía trên hình nộm ghim kim châm đó viết chính là tên cùng ngày sinh tháng đẻ của Minh Phi, đầu, bụng, tứ chi, đều cắm kim châm sáng loáng. Gỡ hình nộm ra, bên trong nhét tóc và một miếng vải lụa màu hồng lựu thượng hạng, bên trên miếng vải lụa màu hồng lựu này còn lưu lại một con cá chép màu vàng, rõ ràng là cắt xuống từ trên một món quần áo nào đó.

Cái này cũng chưa tính, trong viện hẻo lánh của Nhị Di Nương kia còn tìm ra thêm một xâu hình nộm, trừ bốn mẫu từ bà ta ra, tất cả người Thái gia đều có, trong đó hình nộm Thái Quốc Đống, Trần thị, Thái Quang Đình nhìn qua vô cùng thể thảm, nhất là trên bụng của Trần thị châm cắm không dưới mười cây, chỉ là bên trong chưa có nhét tóc và mảnh vụn y vật (quần áo đồ dùng hàng ngày).

So sánh với cái này mà nói, trong viện của Tử di nương tìm ra được ngân phiếu tám trăm lượng ngược lại thì tầm thường rồi.

Theo điều tra, bên trong cái hình nộm của Minh Phi đó nhét chính là tóc của nàng, mà miếng vải lụa hồng lựu thì chính là cái yếm nhỏ lúc trước nàng vẫn còn ở Ngô gia thôn Kiều Đào đã thuê cho nàng kia. Năm gần đây vóc người nàng bắt đầu tăng vọt, cái yếm nhỏ đó đã sớm cắt dưới đáy rương, chưa từng nghĩ lại bị người trộm cầm đi ra ngoài, còn cắt vụn ra làm chuyện như vậy.

Trần thị nước mắt lưng tròng, vô cùng xót xa: “Ta nói, đứa nhỏ này thân thể luôn luôn rất tốt, như thế nào đột nhiên liền bị bệnh, đã nói là bệnh nhẹ, nhưng uống thuốc nhiều ngày như vậy cũng không thấy chuyển biến tốt hơn, cả ngày đỏ bệnh triền miên, chưa từng nghĩ, thế mà lại có chuyện như vậy.”

Thái độ Tử di nương dựa vào lập công chuộc tội, chưa ngoa chỉ ra, những ngày qua Minh Tư ngày ngày ra vào viện của Thái Quang Nghi và Nhị Di Nương, thì ra chính là vì mưu đồ chuyện này. Thật sự là dụng tâm ác độc, một lần gia hại không được, may mắn tránh được, chẳng những không cảm kích lão gia phu nhân khoan dung nhân từ, còn muốn làm ra loại chuyện bán thiu càng tệ hại hơn, thật sự là làm cho người người cảm phẫn.

Minh Tư cũng hoàn toàn ngờ ra, nàng ta thật sự không ngờ trong phòng nàng ta và Nhị Di Nương vậy mà lại tìm ra loại vật này, có lẽ trong lòng nàng ta nghĩ tới trăm ngàn lần, biết đâu nàng ta cũng sẽ thật sự làm ra loại chuyện bừa chú này, nhưng nàng ta biết nặng nhẹ lợi hại, căn bản sẽ không để lại cái đuôi. Ngược lại trong tính toán của nàng ta chỗ nên giấu loại vật này cũng sẽ không tìm ra được, đây là tại sao? Trong lúc tình thế cấp bách, nàng ta cũng chỉ có thể kêu oan uống, là có người vu khống hãm hại.

Trần thị cũng không trực tiếp nói nhất định là nấy mẫu từ Nhị Di Nương làm, chỉ nói trong khoảng thời gian này bởi vì nàng ta có thai, đầu óc mê mẩn, hỏi Thái Quốc Đống nên làm cái gì.

Tử di nương liền nói ra đề nghị, để cho người kiểm tra vải làm hình nộm một chút, người Thái gia dùng vải vóc đều có hạn, chỉ cần điều tra, tất nhiên có thể tra ra chút gì đó, tìm hiểu nguồn gốc, rốt cuộc là ai làm, không phải mọi chuyện rõ ràng rồi sao?

Thái Quốc Đống gọi người liên quan tới hỏi, Minh Phi và Minh Ngọc được loại ra không có liên quan, người trong phòng của các nàng bình thường không có chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không đi loạn, ai lúc nào tới đâu căn bản đều liệt kê ra được. Huống chi, bản thân Minh Phi chính là người bị hại, Minh Ngọc còn nhỏ như vậy.

Minh Bội chỉ khóc, nói nàng ta cái gì cũng không biết, nàng ta luôn luôn không hợp với Minh Tư, mặc dù ở trong một cái viện nhưng cũng không đi đến phòng của Minh Tư, hơn nữa nàng ta ở trong nhà, trừ Minh Tư không thích nàng ta ra, tình cảm giữa nàng ta và những người khác cũng đều rất tốt.

Minh Tư chỉ kêu oan uống, rồi lại không nhận được nắng Trần thị và Minh Phi ác độc.

Nhị Di Nương cười lạnh: “Có cái gì tốt mà nói, muốn gán tội cho người thì sợ gì không có lý do? Người trông chừng ta là người của nàng, người hầu hạ Minh Tư là người của nàng, người lục soát viện cũng là người của nàng, nếu quả thật muốn ta chết bọn nhỏ mới được thanh tỉnh, ta treo cổ xong việc, không cần giăng co. Ta đều nhận tất cả, là một mình ta làm, cho ta một sợi dây thừng để cho ta chấm dứt đi.” Lời này của bà ta có kỷ xảo, coi như một mình bà ta làm, bà ta cũng không thể nào đi ra viện của Minh Tư chôn đồ trong chậu hoa chứ? Nhiều hình nộm như vậy, dưới con mắt mọi người, bà ta và Minh Tư sao lại có thời gian làm được?

Tử di nương nói: “Nhị tỷ tỷ chớ vội, ai không biết tỷ nuôi dưỡng được nhi tử tốt chứ? Phu nhân có thể quản trong nhà, nhưng không xen vào bên ngoài. Tử Tiểu Thư quản gia, ngày ngày cùng Tam công tử ở một chỗ, ai biết sẽ mang những thứ gì đi vào?”

Thái Quốc Đống vốn tức giận tới mức run lên, lúc này ngược lại tỉnh táo lại. Trần thị yên lặng quan sát về mặt của Thái Quốc Đống, lần đầu tiên tránh đi, bày tỏ không gia nhập cuộc chiến này, gia tra ra thế nào thì tính thế ấy.

Hai ngày sau Thái Quốc Đồng trầm lặng, rồi mới hạ kết luận: “Không cần tra xét, chuyện này đến đây chấm dứt. Đưa Nhị Di Nương đến nông thôn đường bệnh đi, Minh Tư cũng đi theo hầu hạ. Phục vụ không chu toàn, nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế ấy.”

Không nghi ngờ chút nào, cái kết quả này làm tất cả mọi người rất là ngạc nhiên. Có người không cam lòng, có người bất bình, chỉ là nghĩ lại, lần này Thái Quốc Đồng làm ra lựa chọn cũng là lần đầu tiên ông ta xử lý chuyện nhà sáng suốt nhất từ trước đến nay.

Ngay cả người như Tứ di nương cũng có thể nghĩ ra được tra xét vài làm ra hình nộm, người làm chuyện này như thế nào lại không nghĩ tới? Từ bên ngoài bí mật mang vào? Làm sao tra? Coi như thật sự tra được, thì phải làm thế nào đây? Phải báo quan hay là báo cho trong tộc? Lại đuổi mấy đứa con đi ra ngoài à? Đánh chết mấy tiểu thiếp? Kết quả đều là ông ta và tiền đồ của ông ta không thể tiếp nhận nổi.

Nếu chuyện này cũng có thể nhẹ nhàng bỏ qua, như vậy chuyện Tứ di nương và Minh Bội tham ô đương nhiên cũng theo đó mà bỏ qua, trả lại bạc coi như xong chuyện.

Vừa vặn lúc này còn xảy ra một chuyện, người trông chừng Thái Quang Chính đến báo, người không thấy, ngay cả từ lúc nào không thấy cũng không biết. Chỉ vì sau khi Thái Quang Chính đến nông thôn ở, đã từng không ăn cơm theo bữa ăn, cho nên người hầu hạ của hắn không thấy hắn ăn cơm cũng không cảm thấy lạ, hai bữa liên tiếp không thấy người ăn cơm, lúc này mới phát giác có cái gì đó không đúng, chạy đi vào nhìn xem, người đã sớm không thấy tăm hơi.

Thái Quốc Đồng không khỏi giận dữ, chỉ vào lỗ mũi Trần thị mắng một trận, ý nói, nàng ta không quản tốt hạ nhân, hoặc là phóng túng hạ nhân chậm trễ. Nhìn xem, ngay cả không ăn cơm, người không thấy, cũng không có người nào biết, cái này còn gọi là quản gia cái gì? Mặc dù ông ta thống hận Thái Quang Chính, nhưng suy cho cùng trong lòng vẫn khổ sở. Có thể tưởng tượng đến Thái Quang Chính dám chạy trốn, không để ông ta vào trong mắt, lại cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu chiến, khó tránh khỏi giận chó đánh mèo.

Trần thị không nói một lời, sắc mặt trắng bệch ôm bụng trượt xuống dưới đất, Dư ma ma bị dọa sợ đến vừa khóc vừa la, luôn miệng thay Trần thị kêu oan uống. Cũng không quản cái gì là kính hay bất kính, liền hỏi Thái Quốc Đồng, phu nhân vốn còn trẻ, không có lớn hơn mấy vị công tử tiểu thư bao nhiêu tuổi, mang thai càng không có tinh lực lo liệu sinh hoạt sự vụ nhiều người như vậy, vừa nghe sắp xếp của ông ta, mới để cho hai vị tiểu thư đi theo quản gia, thế nào xảy ra chuyện tất cả đều là lỗi của phu nhân? Lão gia cũng quá không săn sóc.

Thái Quốc Đồng nhìn bộ dạng đáng thương đó của Trần thị, nghĩ đến nhà mình loạn thành một đoàn, lần đầu tiên cảm thấy thê thiếp con cái đông đảo thật sự là chuyện phiền phức. Không khỏi thở dài một tiếng, sai người đi mời đại phu cho Trần thị, bản thân ông ta chạy đến nơi của Tam di nương khéo hiểu lòng người, không gây ồn ào không nháo loạn tìm Kiều Hạnh nóng hừng hực giải ưu phiền.

Trần thị nằm ở trên giường, mặt không thay đổi nhìn hình vẽ trăm con trên đỉnh màn trướng, Dư ma ma khuyên nài: “Người nghĩ thoáng một chút, lão gia đây là tức đến hồ đồ rồi, qua đi ông ấy tự nhiên sẽ nhận ra phu nhân tốt.”

Trần thị nhàn nhạt nói: “Ta thật không nghĩ tới, thì ra trong khoảng thời gian này bọn họ tiến hành hai con đường cùng lúc. Rốt cuộc hắn ta trốn thoát rồi.” Nhỏ cô không trừ đi gốc rễ, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh, lần này Nhị Di Nương và Minh Tư bị đưa đến nông thôn ở, nếu nàng ta bảo các nàng không thừa cơ, nàng ta sẽ không phải họ Trần. Còn dư lại một Thái Quang Nghi, chờ đó cho nàng.

Dư ma ma nháy mắt mấy cái: “Người quá lo lắng. Hắn một người không nguồn không cội, có thể làm ra được cái gì? Trước đây hắn ăn sung mặc sướng, cứ như vậy chạy trốn đi, có thể dám chắc miệng đã là tốt lắm rồi.”

Trần thị thở dài nói: “Ngày trước trong tay bà ta đã từng có nhiều tiền tài như vậy, lục soát ra cũng chỉ có mấy ngàn lượng, nói gì ta cũng không tin, tiền kia nhất định là rơi vào trong tay Thái Quang Chính. Suy cho cùng bà ta kinh doanh nhiều năm như vậy, trong tay có mấy mạch người chúng ta không biết. Bà xem, chuyện lần này không phải đã nói lên tất cả rồi sao?” Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, nếu tiền kia rơi vào trong tay Thái Quang Chính, coi như Thái Quang Chính không thể lấy thân phận người Thái gia lật người lần nữa, tương lai cũng khó bảo đảm sẽ không trở thành cái họa. Tay của nàng ta chậm rãi mon trên bụng, con vẫn còn nhỏ như thế.

Dư ma ma cũng không phải là ngu xuẩn, cẩn thận ngẫm lại, đúng là có chuyện như vậy, nhưng ngoài tầm tay với, thì phải làm thế nào đây? Trong lòng suy nghĩ, trong miệng lại an ủi Trần thị: “Vi kế hoạch hôm nay, chỉ có thể dựa vào Đại công tử.” Trần thị xoa cái trán: “Lão gia lại đi chỗ Kiều Hạnh rồi hả?”

Dư ma ma ngậm thừa nhận.

Trần thị cũng không thấy tức giận, chỉ nói: “Ngày mai bà gọi Kiều Hạnh tới cho ta. Tiểu đề tử này thật là một kẻ tàn nhẫn, người khác không biết vài làm hình nộm là từ đâu tới, nhưng ta biết, những thứ vụn vặt lẻ tẻ này, không phải là từ trong phòng may và vơ vét tới sao?”

Dư ma ma có chút không xác định: “Nàng ta không thừa nhận thì sao?” Suy cho cùng cũng không có bằng chứng cụ thể.

Trần thị liếc bà ấy một cái: “Nàng ta không nhận, không phải còn bà nữa sao? Không phải bà vừa nhìn một cái liền nhận ra đó là một mảnh trong cái yếm hồng lựu Kiều Đào làm cho Minh Phi sao? Cái yếm đó, trừ Minh Phi, bà, Kiều Đào, còn có nàng ta ra, có ai nhớ được?”

Có thể đuổi Minh Tư đi, Tứ di nương coi như hài lòng, nhưng đợi đến khi nàng ta lại đi tìm Kiều Hạnh – công thần kia thì lại nghe Tam di nương nói, Kiều Hạnh từ buổi sáng đã bị Trần thị gọi đi, bây giờ còn chưa có trở lại. Tứ di nương bỗng cảm thấy có chút không ổn, thật không dễ dàng vào lúc xế trưa mới ở trên nửa đường chặn được Kiều Hạnh lại, nhìn thấy Kiều Hạnh sắc mặt trắng bệch, chân của nàng ta đột nhiên mềm nhũn. Chẳng lẽ sự việc đã bại lộ rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Truy Phong

Edit: Thu Lệ

Cung Viễn Hòa nhanh chóng tiêu diệt xong một chén đó, sau đó đoạt đi một chén khác trước khi Lý Bích và Thái Quang Đình ra tay.

Vừa ăn vừa cười: “Ngày nào các ngươi cũng ăn nhất định rất mệt mỏi, vì không để cho hai nha đầu này dọn chén phiền phức, ta thay họ ăn hết hai chén này.”

Đan Hà và Bạch Lộ nghe vậy, không nhịn được cũng cười: “Nô tỳ đa tạ công tử.”

Thái Quang Đình lắc đầu mà thở dài: “Thà ngươi cứ nói con sâu tham ăn trong bụng ngươi bảo ngươi không ăn hết hai chén lớn cũng không tha cho ngươi đi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể giành với ngươi à?”

Chép chép miệng có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Lý Bích cũng bưng cái chén trống không nhìn Minh Phi cười: “Tam muội muội, còn nữa không?”

Minh Phi không ngờ sẽ được hoan nghênh như vậy, may nhờ lúc ấy nàng làm nhiều thêm một chút, chuẩn bị cho Minh Ngọc, bản thân mình cùng mấy ma ma nha hoàn nếm một chút, đã như vậy, dĩ nhiên chỉ có thể thỏa mãn mấy vị đại vương này trước rồi, liền phân phó Đan Hà lập tức trở về phòng bếp nhỏ đã nấu đưa tới.

Cung Viễn Hòa nheo mắt nhìn Lý Bích: “Hôm nay ngươi lại không đồ mặt xấu hổ?”

Lý Bích nghiêm trang nói: “Tam muội muội không phải người ngoài.”

Hai mắt Cung Viễn Hòa lượn quanh hai vòng giữa Lý Bích và Minh Phi, “HAAA”

Mà cười một tiếng, đang muốn mở miệng nói chuyện, Thái Quang Đình đã nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, không biến sắc nói: “Hắn là người đang hoàng, ngươi đừng lấy hắn làm trò cười.”

Giúp Lý Bích là giả, không cho lấy muội muội bảo bối của hắn ra trêu chọc mới là thật chứ?

Thật là bao che, chỉ đùa một chút cũng không được.

Cung Viễn Hòa cười một tiếng, đổi đề tài: “Tam muội muội, ta nghe nói muội muốn huấn luyện hai con chó lười biếng này thành Thần Khuyển?”

Minh Phi cười nói: “Thần Khuyển gì chứ? Ta cũng chỉ là dẫn Minh Ngọc hoạt động nhiều một chút mà thôi. Để tránh khỏi sau này nàng đi vài bước đường sẽ phải dừng lại thở gấp thở. Lại nói, Hi Phúc và Kim Sa đều là chó ngoan, cũng không lười.”

Cung Viễn Hòa chớp chớp mắt, thần thần bí bí mà nói: “Muốn chạy trốn nhanh, muốn giữ nhà lợi hại, ta có một con chó khác, chỉ là muốn xem muội có gan muốn hay không thôi.”

Minh Phi đột nhiên nghĩ đến lời nói của Cung Tịnh Kỳ, loại chó nhiều gã sai vặt cũng kéo không được, bỏ nhào về phía trước liền muốn mạng người, cuối cùng còn phải lấy tay nó tới bắn chết, không nhịn được rùng mình: “Ta không muốn đâu, ta không có thủ nô để bắn chết chó dữ.”

Cung Viễn Hòa thở dài: “Ta là loại người không biết nặng nhẹ vậy sao? Sao có thể lấy cho dữ đấy cho muội chứ? Ta nghĩ tới, năm tới ta và các ca ca muội phải đến Kinh Thành để thi, nên con chó yêu thích của ta không có ai chăm sóc, muốn nhờ muội giúp ta nuôi dưỡng, ai ngờ mới vừa mở miệng muội đã từ chối như vậy, thật không có ý nghĩa.”

Minh Phi chỉ coi hắn trêu chọc, Cung Tịnh Kỳ đã nói rất rõ ràng, hắn đặc biệt có một trang trại nuôi chó, bồi dưỡng hơn mười người quản lý chó, sao lại không ai thay hắn nuôi chó hắn thích?

Dụ dỗ ai đó?

Lập tức một cười cũng không tiếp lời.

Sắc mặt Cung Viễn Hòa cũng có chút khó coi, nói: “Tiểu nha đầu, hiếm khi ta mới mở miệng van muội một lần, nhưng muội chỉ cười mà không nói lời nào là có ý gì?”

Minh Phi thấy hắn đột nhiên tức giận, vừa nhìn về phía Thái Quang Đình, vừa cười nói: “Ta cho là huynh đang đùa giỡn với ta.”

Thái Quang Đình nói: “Nhà chúng ta chỉ có muội không sợ chó lớn, muội hãy giúp hấn nuôi Truy Phong đi. Truy Phong cũng không tệ, sẽ không cắn người lành tính.”

Thì ra là thật sự có chuyện này, đừng bảo là Thái Quang Đình mở miệng, chỉ dựa vào việc Cung Viễn Hòa cầu xin nàng, dù nàng có sợ đi nữa cũng sẽ không từ chối.

Về phần tại sao hấn lại đưa chó đến cho nàng nuôi, có lẽ hấn cũng có nỗi khổ của hấn, dù sao gia đình đó cũng phức tạp như thế.

Minh Phi dĩ nhiên là đồng ý, lúc này Cung Viễn Hòa mới tươi cười: “Ngày mai ta liền dẫn nó tới đây cho muội làm quen dần, nuôi mấy ngày này là bọn muội quen thuộc, chúng ta cũng phải đi.”

“Không ở nhà ăn tết hả? Sau khi đậu rồi cũng sẽ không về ăn tết nữa có phải không?”

Minh Phi không khỏi có chút buồn bã, năm nay là năm đầu tiên nàng ăn tết ở Thái gia, nhưng lại không thể ăn cùng Thái Quang Đình.

Thái Quang Đình xoa xoa tóc của nàng, cổ cười nói: “Mỗi ngày đều ăn thịt, không phải đều giống như ăn tết sao?”

Minh Phi nhỏ giọng nói: “Không giống nhau.”

Hoàn toàn khác nhau, nàng vừa mới nhận thức Thái Quang Đình và Minh Ngọc, coi bọn hấn như người thân đời này của nàng, đương nhiên là hi vọng ngày lễ ngày tết bọn họ cũng có thể ở bên cạnh nàng.

Tay Thái Quang Đình liền dừng lại trên đầu Minh Phi, cố gắng vẽ tiếp một cái bánh nướng thật to để Minh Phi đỡ xót ruột, nhưng lại cảm thấy không nói nên lời.

Nếu hấn thi đậu thứ cát sĩ, vậy phải ở lại kinh thành, ba năm sau cuộc thi đủ tư cách, cũng có thể là giữ lại kinh hoặc là thả ra ngoài, tóm lại, trong một năm mà hấn muốn về nhà là có chút khó khăn.

Trừ phi Thái gia cũng có thể đi Kinh Thành, nhưng rõ ràng mấy năm này cũng rất không có khả năng.

Lý Bích sờ sờ đầu, cố gắng an ủi Minh Phi: “Cũng không có gì, ngủ một giấc thức dậy là qua hết. Trước kia ta cứ như vậy, thật không nghĩ khổ sở như muội. Lại nói ba năm cũng trôi qua rất nhanh. Ca ca muội còn có thể xin nghỉ về nhà.”

Rất rõ ràng, Lý Bích không phải là loại người biết an ủi, bởi vì những lời này của hấn mà không khí ngược lại trở nên thương cảm hơn.

“Các người đều không biết tiểu nha đầu này đang nghĩ gì đâu.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng cảm thấy thiếu một người ăn tết thì sẽ ít đi một bao tiền lì xì đấy. Ta thấy Quang Đình người nên đưa hết bao lì xì một lượt cho đủ đi. Để tránh khỏi sau khi chúng ta đi rồi, mỗi lần đến lễ mừng năm mới, lỗ tai của người sẽ phải nóng lên, đó là do nha đầu này đang lăm bầm, tiền mừng tuổi của ta, tiền mừng tuổi của ta.”

Tất cả mọi người đều bị hấn làm cho tức cười.

Bạch Lộ che miệng cười: “Đúng vậy, tam tiểu thư chúng ta muốn nhìn thấy hộp tiền phải đầy, ngày đó đi nằm ngủ phải đặc biệt thực tế; nếu như phát hiện hộp tiền trống không, nhất định sẽ buồn như cái gì vậy. Dĩ nhiên là thiếu tiền mừng tuổi của Đại công tử.”

Minh Phi làm bộ nắng nàng: “Nha đầu thôi, ai cho người bịa chuyện ta.”

Khóe miệng lại không nhịn được vẽnh lên.

Thái Quang Đình cố ý nhạo báng Minh Phi: “Thật là như vậy sao? Chỉ là có thể nha, muội xài tiền như nước, nếu ta không ở nhà, sẽ không ai có thể nguyện ý đưa tiền tiêu vặt của mình cho muội lấp lỗ thùng.”

“Không phải vậy đâu.”

Minh Phi chu miệng lên, “Cung đại ca ca càng ngày càng chui vào trong tiền nhân từ rồi. Nếu như trên đường, huynh đều ăn mặc như thế này để đi lên kinh thành, ta sẽ không cho ca ca và biểu ca của ta đi cùng đường với huynh.”

Cung Viễn Hòa cười xoay người uốn éo cho mọi người nhìn: “Ta thế nào? Dáng vẻ ta thế nào hả? Ngọc thụ lâm phong biết đường nào. Nói là chỉ lan ngọc thụ cũng không quá đáng, lúc ta mới tới, còn có tiểu cô nương nhìn ta đỏ mặt đấy.”

Minh Phi tức giận nói: “Vâng, nếu như gặp phải cướp giật thì kẻ ngọc thụ liền ngổn ngang trong gió rồi.”

Nếu như gặp phải nữ Đại Vương, vừa đúng cướp người đi làm áp trại tướng công.

Nhưng mà thân hình nhỏ bé này, chịu được hả?

Minh Phi không nhận được vừa quan sát Cung Viễn Hòa vừa thông suốt, lại thấy thân thể hắn vốn dĩ không có hai lạng thịt, thon dài như cây gậy trúc đã bắt đầu dần dần cường tráng, chắc hẳn tương lai là một nam nhân tài năng, đường nét rất xinh đẹp.

Nhìn lại đại ca Thái Quang Đình một chút, umh, tuy nhỏ tuổi nhưng đã có bản mặt như đũa đám, chẳng qua cũng là một mỹ nam tử.

Minh Phi thỏa mãn.

Đan Hà và Kiều Đào xách theo hộp đựng thức ăn cười cười nói nói đi tới, trước tiên lấy hoành thánh mới nấu ra đưa cho mọi người, lại săn sóc đôi chậu than.

Thấy Kiều Đào trở lại, Kim Quế mới vừa rồi không biết đã chạy tới nơi nào đột nhiên xông ra, vô cùng chịu khó cướp việc với Kiều Đào, chỉ chốc lát đã đoạt hết công việc trên tay Kiều Đào.

Khoẻ miệng Cung Viễn Hoà hơi cười, nháy nháy mắt với Thái Quang Đình, ý bảo nhìn hắn nhìn hai nha hoàn này của hắn.

Thái Quang Đình nhíu mày một cái, định nói: “Kim Quế.” “Ai.....”

Kim Quế lập tức đưa bình trà trong tay mà Kiều Đào vừa để xuống qua, xoay người xoa xoa tay, mắt sáng trong, tươi cười rạng rỡ, giòn giã đáp một tiếng: “Công tử xin phân phó.” Thái Quang Đình nói: “Người đi lấy một cái chén nhỏ và một cái thìa.” Có lẽ Tam Tiểu Thư cũng muốn ăn chứ?

Kim Quế không nghi ngờ gì, vô cùng vui mừng, tay chân lưu loát chạy đi lấy chén tinh xảo.

Thái Quang Đình lại chỉ một chén hoành thánh không ai động tới: “Gạt nửa bát ra ngoài, nhớ phải mức canh.

Kim Quế làm theo lời, cười hi hi bụng chén hoành thánh lên nhìn Thái Quang Đình, chờ bước kế tiếp Thái Quang Đình nghiêm trang chỉ vào Kiều Đào: “Cho Kiều Đào.” Về mặt ôn hòa nói với Kiều Đào: “Hoành thánh này không tệ, người nếm thử một chút.” Kiều Đào do dự một chút, thò tay mà tiếp nhận hoành thánh, sau khi nếm một chút, trên mặt lộ ra mỉm cười vui sướng nói: “Thật sự ăn rất ngon.” Kim Quế gương mặt nhìn Thái Quang Đình: “Công tử.....”

Nàng cũng có thể nếm thử một chút không?

Mặt Thái Quang Đình không thay đổi nhìn nàng: “Người có chuyện gì sao?” “Xi.....”

Cung Viễn Hòa nhìn về mặt Kim Quế vừa uất ức, vừa không thể tin được, vừa không cam lòng, muốn khóc lại không dám khóc, không nhận được nhào trên bàn cười lớn.

Cung Viễn Hòa nói lời giữ lời, sáng sớm ngày hôm sau thật sự mang theo sách và chó tới Thái gia.

Dưới sự chỉ đạo của Trần thị, Minh Phi vẫn còn đang phác thảo những quà tặng mà Thái Quang Đình mang cho Chung Thái Phó, thúc thúc và muội phụ của Trần thị ở trong kinh, Bạch Lộ đã ở ngoài cửa dò xét mấy lần.

Trần thị thấy Minh Phi không có tâm tư, liền cười nói: “Thôi, con mau đi nhanh đi. Còn lại để ta và Dư ma ma thương lượng xong sẽ cho phụ thân con xem xong là có thể quyết định.” Minh Phi còn chịu đựng: “Không có chuyện gì, con làm xong chuyện sẽ đi.” Trần thị thân thiết ngắt cái mũi của nàng, nói: “Đi đi, ta cũng đã từng là hài tử. Ở tuổi này, vốn là chính là lúc để chơi đùa, nhưng lại không thể không theo ta học quân gia, đã uất ức cho d/đ’l;q’d con rồi. Thừa dịp ca ca con đang ở nhà, mang theo Minh Ngọc gặp mặt hắn nhiều hơn một chút, cũng bảo hắn nghỉ ngơi một chút, tránh khỏi ngày qua ngày học hành trong nghèo khó, chịu đựng thành con một sách.” Trần thị có bầu gần năm tháng, nuôi dưỡng đến châu tròn ngọc sáng, gần đây không có việc gì phiền lòng, cảm xúc cũng tương đối ổn định, nên tính tình cũng thân thiện hơn nhiều lắm.

Minh Phi vừa ra đến trước cửa, nàng đã đặc biệt khai báo một câu: “Con phải xem trước một chút con chó kia có hung dữ hay không, đừng lỡ mắng, chó cắn người thường không sửa, nhất định phải coi chừng. Nếu như con chó kia đó hại, con nhất định không được đến gần, rồi nói nếu như hắn tin tưởng ta, ta nhất định sẽ sai người trông nom thật tốt. Đừng bởi vì cảm thấy thiếu hắn, ngược lại gây phiền toái cho mình.” Giống như thật sự là một người mẹ quan tâm đến đứa con của mình.

“Dạ, con nhớ kỹ rồi.” Minh Phi cảm thấy, nếu có thể duy trì quan hệ như vậy với Trần thị cũng không tồi.

Nàng đi theo bên cạnh Trần thị, thật sự đã học được rất nhiều điều, chỉ cần Trần thị để yên, nàng cũng bằng lòng đối xử tốt với đứa bé mà Trần thị sinh ra.

Minh Ngọc nghe nói hôm nay Cung Viễn Hòa đưa chó tới đây, đã sớm sai người mang Kim Sa và Hi Phúc ra bên ngoài viện chờ Minh Phi, thấy nàng tới đây vui mừng khôn xiết mà dắt hai con chó chạy lên nghênh đón nàng, càng không ngừng hỏi Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, muội nghe nói là một con chó lớn rất lợi hại à? Nó tên là Truy Phong sao? Một cái tên thật kỳ lạ, giống như một con ngựa. Tại sao mỗi ngày không đưa tới một con chứ?”

Minh Phi hàm hàm hồ hồ ứng đối vấn đề của Minh Ngọc, chợt nghe một tiếng tiếng la non nói: “Tam tỷ tỷ.” Minh Bội dắt Thái Quang Diệu béo ụt ịt, chỉ dẫn theo bà vú cùng đại nha hoàn đứng ở ven đường nhìn hai người cười: “Tứ đệ nghe nói Cung đại ca ca lại mang theo chó, la hét muốn đi xem với mọi người. Hắn rất yêu thích Kim Sa và Hi Phúc, phải không Quang Diệu?” Thái Quang Diệu ngây ngốc gật đầu một cái, liếc mắt qua Hi Phúc, d/đ’l;q’d lại rơi trên người Kim Sa, cười lên ha ha: “Nó xấu xí thật là đẹp mắt.” Minh Phi cũng không nói được mấy câu với Thái Quang Diệu, Tứ di nương cũng chưa bao giờ cho phép Thái Quang Diệu tiếp xúc với Kim Sa và Hi Phúc, chỉ sợ sợ ý một chút, con trai bảo bối của nàng sẽ có bất kỳ nguy hiểm gì đó.

Những lời này của Minh Bội rõ ràng là lấy cớ muốn cùng họ cùng đi tham gia náo nhiệt.

Minh Phi cười nói: “Được, chỉ là nghe nói con chó này rất dữ, bình thường dùng để trông nhà hộ viện, rất lợi hại, Tứ đệ còn nhỏ, người phải để bà vú ôm hẳn xa một chút, coi chừng hù dọa hấn.” Minh Bội vừa nghe, cũng không muốn Thái Quang Diệu đi theo, liền ngồi xổm xuống nhỏ giọng thầm thì với Thái Quang Diệu, ý là muốn Thái Quang Diệu trở về.

Ai ngờ lúc này Thái Quang Diệu lại bị Hi Phúc và Kim Sa hấp dẫn, dậm chân nài đòi đi theo, nếu không sẽ méo miệng.

Minh Bội sợ nhất là hấn khóc rống, vừa phiền vừa vội, hối hận muốn chết.

Minh Ngọc ghé vào tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Ngũ Tỷ Tỷ thật sự là phiền toái, nàng muốn đi cùng chúng ta thì cứ nói là được rồi, cô tình nguyện vòng vo, không có hào phóng chút nào, thật là phiền.” Minh Phi bật cười, lời kéo Minh Ngọc đợi trong chốc lát cũng không thấy d/đ;ł;q”d Minh Bội xử lý được, liền nói: “Ngũ muội muội, chúng ta đi trước, các người tới sau nha.” Minh Bội nóng nảy, nhét Thái Quang Diệu trong ngực bà vú, kéo nha hoàn nắm váy bỏ chạy, cũng không quản Thái Quang Diệu ở phía sau liệu mạng gào khóc la: “Ngũ tỷ hử, Ngũ tỷ hử.”

Minh Phi nhìn không được, liền đi dụ dỗ Thái Quang Diệu: “Tứ đệ đừng khóc, Ngũ Tỷ Tỷ không để cho đệ đi là bởi vì sợ đệ bị Đại Cầu hù dọa. Nếu như đệ nhất định phải đi theo cũng không phải là không được, chỉ có điều nhớ nhất định phải đi theo bên cạnh bà vú, không nên chạy loạn. Nếu không lần sau cũng không dẫn đệ đi ra ngoài.”

Thái Quang Diệu rung rung gật đầu một cái, Minh Phi lấy khăn tay lau nước mắt cho hấn, dịu dàng nói: “Đừng khóc, nam tử hán không thể tùy tiện khóc, cười một cái cho tỷ xem nào.” Thái Quang Diệu nén lệ nộ nộ cười rồi lại quay đầu, vươn tay về phía bên cạnh Minh Phi, vui sướng cười nói: “Phụ thân!”

Minh Phi quay đầu lại, chỉ thấy Thái Quốc Đồng chỉ mặc một cái áo cổ tròn màu ngà, cũng không mặc áo choàng, một mình đứng dưới một gốc cây cây lê trĩu trĩu lặng lẽ nhìn bọn họ, nhìn lại so với lúc nàng mới tới đã già đi mười tuổi cũng không ngừng.

“Phụ thân.” Minh Phi lộ ra nụ cười rục rịch, “Cung đại ca ca dẫn theo một con đại cầu tên là Truy Phong, hấn nói hấn phải lên kinh thành để dự thi, muốn nhờ con chăm sóc thay hấn. Bọn con đang định đi xem, người có đi không ạ?”

Thái Quốc Đồng có chút xấu hổ: “Ta không đi.” Thái Quang Diệu thất vọng gọi ông: “Phụ thân, người thật không đi sao?”

“Ta còn có chuyện.” Ánh mắt Thái Quốc Đồng từ từ quét qua mấy khuôn mặt của nữ nhi, đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt nghiêm nghị ngày trước.

Đi vài bước rồi lại quay đầu lại nhìn về phía Minh Phi nói: “Cẩn thận một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tranh chấp

Editor: Trịnh Phương

Minh Phi không ngờ, con chó mà Cung Viễn Hòa mang tới lại là một con vật khổng lồ như vậy. Nó có một khuôn mặt thô như gấu, da dày lông rậm, dừng mãnh đến dọa người. Nó lười biếng nằm phơi nắng trong viện của Thái Quang Đình, nhìn qua thì có vẻ hết sức an tĩnh.

Vậy mà tất cả giống như chỉ đều là giả. Trong lúc mấy người các nàng đi tới cửa viện thì tiếng “leng keng” vang lên từ dây đeo trên cổ, con chó kia hung mãnh mà nhanh nhẹn đứng lên, mắt lom lom nhìn mấy người, mặc dù không hề sủa hoặc là có động tác nhào lên, nhưng nhìn chiều cao hơn hai thước giống như hình thể của nghé con này, chân Minh Phi vẫn không khống chế được mà nhũn ra.

Nhìn lại mấy người kia. Minh Bội đã té vào người nha hoàn, sắc mặt tái nhợt nhìn bà vú của Thái Quang Diệu: “Ta... Chúng ta đi mau...” Không đợi Minh Phi lên tiếng, Minh Bội liền kéo Thái Quang Diệu chạy trốn nhanh như gió, giống như sau lưng có quỷ đang truy đuổi.

Minh Ngọc áp sát vào bên cạnh Minh Phi, tuy cũng rất sợ, nhưng dù sao thì vẫn mở miệng nói chuyện: “Tam tỷ tỷ, Truy Phong rất đáng sợ.”

Cung Viễn Hòa nghe tiếng bước chân thì liền đi ra, thấy vậy liền vỗ nhẹ vào đầu của Truy Phong, nhỏ giọng nói đôi câu với Truy Phong, sau đó Truy Phong khéo léo nằm xuống, híp mắt nhìn Minh Phi cùng Minh Ngọc. Rất khó tưởng tượng, một con chó vậy mà lại có thể dịu ngoan như vậy.

Cung Viễn Hòa thấy Minh Phi, Minh Ngọc cùng mấy nha hoàn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hấn, bao gồm hai con chó nhỏ cũng đứng ở cửa ra vào không dám động, mỉm cười rung cái xích sắt to bằng cánh tay trẻ con trên cổ Truy Phong: “Vào đi, nó sẽ không tùy tiện cắn người.”

Minh Phi nhìn Cung Viễn Hòa, cười khan: “Con chó này thật đúng là rất khỏe mạnh.”

Cung Viễn Hòa lơ đãng cười một tiếng: “Đúng vậy. Một thời gian trước ta có tính toán thử khối lượng của nó, có chừng 160 cân (= 80kg) thôi. Nó tới từ

phương Bắc, nghe nói có thể đánh nhau với sói, gấu, nhưng ngược lại là vô cùng nghe lời của ta. Lúc ta không ở nhà, nếu ai dám bước vào viện của ta một bước... Hắc hắc...” Hần cười gian một tiếng: “Không chết thì cũng phải lột da.”

Minh Phi có chút không cười được, chó này thế nào cũng không giống như loại yêu quý, biết nghe lời chủ nhân, nếu nó nổi giận, chỉ sợ mấy nam nhân hợp sức lại cũng không kéo được. Nàng nhất định không thể nuôi dưỡng trong viện. Trước tiên không nói tới chuyện loại chó này trung thành với chủ nhân duy nhất tới mức độ nào, chỉ bằng việc lúc nó nổi giận thì không ai có thể kiềm chế nó, cũng không thể chờ người bên ngoài viện tới giúp kéo nó đi, hoặc là lấy một cái cung tên tới bắn chết nó.

Thái Quang Đình đứng ở cửa ra vào, vô cùng hả hê mà cười nhạo Cung Viễn Hòa: “Ngươi còn nói sao? Nếu ngươi không dưỡng nó thành cái bộ dáng này, thì làm gì đến nỗi không có ai đồng ý chăm sóc nó khi ngươi muốn rời nhà trong một thời gian dài? Sao còn phải lo lắng rằng ngươi vừa bước chân trước ra khỏi cửa, nó lập tức chết mất?”

Cung Viễn Hòa cũng không thèm chấp, khẽ mỉm cười: “Nó chỉ ở trong viện của ta, lúc ta ở bên cạnh thì nó cũng không công kích người khác. Ta không có ở đây, những người đó tới làm gì? Cũng không phải là muốn bị cắn chứ?” Hần giương mắt nhìn Minh Phi: “Tam muội muội, ngươi xem, đáng đáp con chó của ta có khiến muội thích hay không?” Trong đôi mắt xinh đẹp đào hoa đều là cầu xin cùng lo lắng.

Thì ra là liên quan đến tính mạng của con chó này. Dám hạ lệnh giết chết chó cưng của Cung Viễn Hòa, trừ Cung Trung Tổ cùng Cung Nhị phu nhân ra thì không ai có thể làm việc này. Nghe nói Cung Trung Tổ vô cùng sủng ái Cung Viễn Hòa, vậy người muốn làm việc này chỉ có thể là Cung Nhị phu nhân rồi. Chắc hẳn con chó này đã từng đắc tội với Cung Nhị phu nhân, hai người lại vốn đã có ân oán với nhau, quan hệ vô cùng không tốt, đấu tranh gay gắt. Minh Phi nhìn ánh mắt của Cung Viễn Hòa một chút, lại nhìn đôi mắt màu râm nắng tràn đầy cảnh giác của Truy Phong một chút, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của một người một chó nhà này có chút tương tự trong một phương diện nào đó, trong lòng mềm nhũn, không tự chủ được gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Cung Viễn Hòa thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm sung sướng: “Ta sẽ phái hai người tới chăm sóc nó, sẽ không tăng thêm bao nhiêu phiền toái cho ngươi.”

“Tam muội muội, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Chó này rất dọa người.” Tay Lý Bích nắm chặt quyền sách, nhô đầu ra từ trong cửa sổ, lo lắng nhìn Minh Phi: “Ngươi nuôi dưỡng ở trong viện của mình, nếu tới lúc nó cứng đầu cứng cổ, một phòng chỉ toàn nữ nhân, ai có thể thu phục nó giúp ngươi?”

Cung Viễn Hòa rất tức giận: “Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi nghĩ ta không xét tới trường hợp đó?” Hần ào ào lay động xích sắt trong tay: “Nhìn một chút xem đây là cái gì? Có thứ này, nó không thoát được!”

Lý Bích không nhường bước chút nào: “Tam muội muội vẫn chỉ là tiểu cô nương, ngươi để nàng đứng bên cạnh con chó này rồi xem cho kỹ, nàng cao bao nhiêu so với nó?” Hần đi nhanh ra ngoài, nghiêm túc nói: “Con chó của tên này, ngay cả ta cũng không dám đảm bảo ta có thể kéo được, sao ngươi lại nghĩ tới chuyện giao nó cho Tam muội muội nuôi? Nếu chúng ta bị nó cắn một cái, nhiều nhất là thêm một vết sẹo, nhưng nếu là Tam muội muội... Ngươi biết chuyện này có ý nghĩa gì không?”

Cung Viễn Hòa thật sự nổi giận: “Ta là loại người không biết nặng nhẹ như vậy sao? Ngươi được đẩy Lý Bích, ngươi không giúp được ta thì thôi, sao lại tới phá hư chuyện của ta, phá hư danh tiếng của Truy Phong? Nó thật biết điều, rất hiểu chuyện.”

Lý Bích cười: “Ngươi là chủ nhân của nó, đương nhiên cảm thấy nó khéo léo lại hiểu chuyện, nhưng đối với người khác mà nói, cũng không phải là chuyện như vậy. Nó chẳng qua là một con vật mà thôi, có thể hiểu được cái gì?”

Thái Quang Đình cũng không khuyên giải, cười híp mắt đứng ở một bên nhìn hần hai người tranh chấp.

Cung Viễn Hòa trầm mặt, xoay mặt nhìn Minh Phi, nghiêm túc nói: “Tam muội muội, muội có tin ta không?”

Lúc này hần đã thu lại vẻ mặt cười đùa hí hửng, trên khuôn mặt trắng như ngọc cũng khẽ nổi lên màu hồng vì tức giận cùng nóng nảy, cũng có vẻ như nam tử hần. Minh Phi nhìn hần cười: “Ta đều rất tin tưởng mấy vị ca ca, không phải đều là vì suy nghĩ cho ta sao.” Không đắc tội cả hai.

Dường như Cung Viễn Hòa đã hạ quyết tâm rằng nhất định phải khiến nàng đồng ý: “Nếu như muội tin tưởng ta thì tới đứng bên cạnh ta, ta để Truy Phong nhận biết muội. Xem một chút để thấy nó không giống lời nói của những người khác, là một súc sinh không biết gì, không phân tốt xấu liền cắn người linh tinh.” Ánh mắt nhìn Lý Bích lại chợt tỏa ra sự tự tin khác thường. DiSend+ankeq^uyd%oon

Không phải nàng không tin Cung Viễn Hòa, mà là con chó này thật sự quá dọa người. Minh Phi đấu tranh nội tâm thật lâu, cuối cùng cười khan đi tới, cả người như nhũn ra mà đứng ở chỗ cách Truy Phong hai thước.

Cung Viễn Hòa thấy nàng đi tới, vẻ mặt trở nên nhu hòa hơn một chút, giọng tay về phía nàng: “Chưa được, đến gần ta thêm chút nữa.”

Thấy Minh Phi thật sự bước tới bên cạnh Cung Viễn Hòa, Lý Bích khần trương nắm chặt sách trong tay nhìn về phía Thái Quang Đình, Thái Quang Đình cười lắc đầu: “Truy Phong không dọa người như vậy đâu.”

Minh Phi theo lời đứng ở bên cạnh Cung Viễn Hòa, tay chân yếu mềm nhìn cái đầu tròn lớn của Truy Phong, khần trương nuốt nước miếng một cái. Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Truy Phong tò mò quan sát Minh Phi, hơi thở phả ra từ trong miệng hình như cũng có thể thổi tới trên mặt của nàng. Nó đột nhiên giật giật, Minh Phi lập tức bị dọa sợ mà nhảy ra sau lưng Cung Viễn Hòa, níu lấy tay áo của hần.

“Đừng sợ.” Cung Viễn Hòa nhe nhẹ vỗ đầu Truy Phong, nhỏ giọng nói mấy câu, Truy Phong ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất, đầu cúi thấp xuống.

Cung Viễn Hòa kéo Minh Phi ra, giờ tay nàng cho Truy Phong ngồi, lại để nàng tới sờ đầu Truy Phong: “Nhẹ nhàng sờ nó, gọi tên nó, giọng nói êm ái nói chuyện cùng nó, nhìn nó, nhưng không nên nhìn ánh mắt của nó. Tình tình của nó không tệ, sẽ không dễ dàng nổi giận.”

Cái này Minh Phi biết. Một trong những nguyên tắc huấn luyện chó chính là, vĩnh viễn không được nhìn thẳng vào mắt của nó. Nàng tận lực bộc lộ ra ý tốt của mình, học Cung Viễn Hòa mà vuốt ve Truy Phong, nhỏ giọng nói chuyện cùng nó. Truy Phong nhìn nàng, không nhúc nhích, cũng không để ý tới, nhưng nhìn ra được, nó rất buồn lòng, cảnh giác trong mắt cũng bị vẻ mặt lười biếng thay thế.

Nó không ghét nàng, xem ra cũng không phải là quá khó khăn. Minh Phi thở phào nhẹ nhõm, hỏi Cung Viễn Hòa: “Ta có thể cho nó ăn cái gì?” Loại chó to lớn này, bình thường sẽ không dễ dàng tiếp nhận đồ ăn xa lạ, lúc nó đồng ý ăn đồ nàng cho, cũng không phải là vì bắt đầu tin tưởng nàng.

Cung Viễn Hòa suy nghĩ một chút, nói: “Xem trước một chút đi.” Sau đó hả hê nhìn Lý Bích, làm mặt quỷ: “Thế nào? Tam muội muội không bị nó cắn đúng không?”

Lý Bích lắc đầu một cái: “Ta cảm thấy, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Cung Viễn Hòa quăng về mặt chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép (*) cho hần, quay đầu lại cười với Minh Phi: “Ta đều đã nghĩ kỹ giúp muội. Mỗi ngày ta đều dẫn nó tới đây, muội có rảnh rồi thì cứ tới đây nói chuyện cùng nó. Ta tính, đến lúc ta phải đi, các người cũng đã trở nên quen thuộc. Muội không cần phải nuôi nó trong viện của muội, chỉ cần tìm một tiểu viện cho nó, phái người chuyên chăm sóc nó mà ta đưa tới, mỗi ngày muội đi xem nó một lần, chơi đùa cùng nó là được. Nếu ta trở lại, hoặc ở lại kinh thành, ta sẽ nhanh chóng phái người tới nhận nó.”

(*) Chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép: Ý chỉ sự bất lực khi làm một việc gì đó.

Minh Phi một mực đáp lại, Minh Ngọc ở một bên nhìn cũng nhao nhao muốn thử: “Cung đại ca ca, cho ta sờ Truy Phong một chút được không?”

Cung Viễn Hòa cười lên: “Lá gan của Tiểu Minh Ngọc không nhỏ! Tới đây!”

Minh Ngọc để tay lên vuốt ve bộ lông của Truy Phong, miệng mở rộng thỏa mãn cười khúc khích. Kim Sa cùng Hi Phúc cảnh giác mà cẩn thận duy trì khoảng cách an toàn mà đi vòng quanh Truy Phong, Hi Phúc còn thử dò xét mà sủa mấy tiếng với Truy Phong. Truy Phong rất cao ngạo ngẩng lên, liếc tròn mắt, cũng không thèm nhìn tới này hai con chó con này một cái, khí thế hiển thị rõ.

Lý Bích có chút không đồng ý với hành động lớn mật của hai người biểu muội này. Nữ hài tử nha, nên nuôi mấy con mèo nhỏ, chó nhỏ đáng yêu, như vậy nhìn thật ôn nhu hoạt bát, nhưng nếu cả ngày làm bạn với loại chó lớn đầy hung ác này, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Thái Quang Đình lại nói: “Ta tình nguyện để bọn họ lớn gan một chút, đừng cảm một chút, cũng không muốn họ yếu đuối, gặp phải chuyện cũng chỉ biết sợ hãi, khốc lóc.” Đây là vì đã có vết xe đổ. Nếu như Trương thị có thể tàn nhẫn một chút, gan lớn một chút, đừng cảm một chút, cũng sẽ không rơi vào tình trạng kia. Coi như không thể thông minh giáo hoạt giống như Trần thị, tối thiểu cũng phải tự vệ chứ? Có thể có dũng khí để đối mặt với khó khăn chứ?

Minh Phi ở một bên nghe đối thoại của hai người, trầm nghĩ, xem ra Lý Bích không thích nữ hài tử quá mức độc lập dũng cảm, mà là thích loại nữ hài tử giống như chim nhỏ nép vào người (*). Hình như nàng khác xa với loại hình hần thích.

(*) Loại nữ hài tử giống như chim nhỏ nép vào người: Ý chỉ loại người nhu nhược, mềm mại, yếu đuối, thường dựa dẫm vào người khác.

Thời gian trôi mau, đảo mắt liền tới lúc đám người Thái Quang Đình rời nhà để lên Kinh thành, ngày Cung Viễn Hòa đưa Truy Phong tới, còn có hai gã sai vặt thân cao thể tráng (*) đi theo, nghe nói là người thường phụ trách chăm sóc con chó này. Minh Phi sai người dẫn bọn hần tới một tiểu viện ở ngoài viện của mình, mỗi ngày tới xem Truy Phong một lần, ở cùng nó một canh giờ, cho nó ăn, mang theo nó cùng chơi đùa trong tiểu viện. Truy Phong thay đổi hoàn cảnh sống, mấy ngày không gặp Cung Viễn Hòa, buồn bã một hồi lâu, sau đó cũng từ từ quen với Minh Phi, Minh Ngọc. Chỉ là, những người khác của Thái gia vẫn không dám đến gần địa bàn của nó.

(*) Thân cao thể tráng: Trông vô cùng khỏe mạnh, cường tráng.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nghi hôn

Editor: Thur

Vào tháng ba năm sau, đám người Thái Quang Đình không ngoài dự liệu thi đậu thứ cát sĩ, ở lại kinh thành.

Nhưng mà ngay cả tú tài Thái Quang Nghi cũng thi không đậu, Thái Quốc Đống chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dùng dùng mắng Thái Quang Nghi một hồi.

Thái Quang Nghi không nói một lời, đàng hoàng rũ tay mặc cho hắn phát tác.

Thái Quốc Đống nhìn bộ dạng như gỗ mục của Thái Quang Nghi không khỏi có chút nhục chí, nhớ tới Thái Quang Chính thông minh hơn hẳn đang vẫn còn ở nông thôn cùng Nhị Di Nương và Minh Tư, trong lòng lại càng cảm thấy phiền thêm, phát tay một cái để cho hắn đi xuống.

Trần thị đã sắp đến ngày sinh, ở một bên lạnh lùng nhìn, cười nói: “Lão gia không nên nóng lòng. Quang Nghi còn nhỏ. Người cho là trên đường công danh ai ai cũng giống như người cùng Quang Đình đi được thuận lợi như vậy hay sao? Tuy là phụ tử, nhưng Quang Nghi cũng đã lớn, không thi đậu, vốn là trong lòng hắn rất khổ sở, người lại còn nói như thế, chẳng phải là hắn còn đau lòng hơn sao? Có lời gì thì từ từ nói, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Ban đầu Thái Quang Chính đi thi cùng đợt với Thái Quang Nghi cũng không thi đậu không phải sao?

Sao lại không thấy hắn nổi giận lớn như vậy?

Do tuổi tác cao, nhi tử không có tiền đồ nên sốt ruột chứ gì?

Thái Quốc Đống tức giận nói: “Nhỏ? Ca ca hắn một lần liền thi đậu, hắn thi sao? Hắn muốn thi đến lúc nào mới được? Thi đến 20-30 tuổi à? Ta mà không hung hăng mắng một chút hắn, hắn càng thêm lười biếng không biết thế nào là trời cao đất dày!”

Trần thị nói: “Thi đến năm sáu chục còn được nữa là, chỉ thi đến 20-30 tuổi đúng là bình thường. Đứa bé này là một người thông minh, chỉ cần hắn khắc khổ tiến tới, chung quy sẽ một ngày có thể thi đậu. Nếu người cứ nói thế, sẽ làm tổn thương tình cảm.”

Trần thị không nói những câu phía sau còn đỡ, nói dứt câu phía sau này, Thái Quốc Đống nổi trận lôi đình: “Ta là lão cha của hắn! Sinh ra hắn, nuôi nấng hắn cho hắn đi học, hi vọng hắn thành tài thì nói hắn đòi cầu sẽ tổn thương cảm tình à? Lão cha quân giáo nhi tử, chuyện thường thấy trên đời! Ta không phải cũng mắng Quang Đình như thế sao? Vì sao lại không nghe hắn nói cái gì khác?”

Giống như Thái Quang Đình chính là nhờ hắn mắng mòi mới được thành tài.

Trần thị cười đứng dậy: “Là thiếp thân nói sai, lão gia, coi như thiếp thân chưa từng nói lời này đi.”

Nói xong bảo Ngọc Bàn cùng Dư ma ma đỡ, tự mình về nằm trong viện.

Kể từ lần đó nàng bị Thái Quốc Đống làm tức đến “đau bụng”.

Sau đó, căn bản đối với hắn Trần thị còn cố duy trì vẻ thân thiết cùng tôn kính, nhưng mỗi khi ý kiến không đồng nhất, nàng liền cứ áp dụng một chiêu này, Thái Quốc Đống cũng không thể làm gì nàng.

Thái Quốc Đống đụng phải cây đinh, cũng càng nghĩ càng nóng lòng.

Hắn đã hơn 40 tuổi rồi, bốn nhi tử, Thái Quang Đình coi như đã thành tài, Thái Quang Chính thì phế rồi, Thái Quang Nghi là con thứ, nếu không có thể đi sĩ đồ, tương lai có thể làm gì nữa?

Còn có một Thái Quang Diệu, càng thêm nhỏ tuổi.

Đội chút, còn có ba nữ nhi, trong bụng Trần thị ước lượng không biết hài tử là nam hay nữ, tất cả đều vẫn chưa có nghị hôn, nếu là ngày nào đó đột nhiên hắn..... Vậy mọi người toàn gia biết làm sao đây?

Trước tiên cần phải quyết định chuyện của mấy đứa bé có số tuổi không sai biệt lắm mới được, Thái Quốc Đống càng nghĩ càng gấp, cũng không kịp vẫn cứ hôn dỗi Trần thị, nhảy dựng lên phải đi tìm Trần thị.

Mộ Vân thấy bộ dạng hắn gấp gấp như gấp chấy nhà, vội đi theo ra ngoài: “Lão gia ngài muốn đi đâu?”

Thái Quốc Đống cũng không để ý đến nàng, vội vã chạy đến cửa.

Chạy vào trong viện, Trần thị không có ở đây, liền hỏi vị ma ma giữ cửa kia: “Phu nhân nghỉ ngơi ở đâu rồi?”

Này ma ma nói: “Phu nhân đi Hồng Thúy Uyển rồi, bảo là muốn đi xem các tiểu thư một chút.”

Thái Quốc Đống tính toán một chút, lúc này chính là thời gian nhóm nữ hài trong nhà đang học quy củ ở Hồng Thúy Uyển, vừa đúng hắn cũng chưa từng đi xem thử, không bằng liền nhân cơ hội này đi xem nhóm nữ hài học hành ra sao.

Vì vậy liền lững thững đi.

Tới Hồng Thúy Uyển, trong Hồng Thúy Uyển chim hót hoa thơm, dùng để ngắm cảnh là cực thích hợp, trong lòng hắn rồi lại nghĩ đến đoạn thời gian Nhị Di Nương ở nơi này, không khỏi hơi chầm bước chân lại, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt.

Đang trầm tư, chợt thấy Ngọc Bàn vội vã đi từ bên trong ra, thấy hắn mặt đầy kinh hãi: “Lão gia, phu nhân đang sai nô tỳ đi mời ngài.”

Thái Quốc Đống nói: “Có chuyện gì?”

Ngọc Bàn nhỏ giọng nói: “Đột nhiên Ngụy ma ma muốn đi. Trần tham chánh phu nhân ở Minh Phủ gọi thư đến, nói là biểu tiểu thư sắp được năm tuổi rồi, nên học quy củ, qua mấy ngày nữa muốn đòi người lại. Ngụy ma ma nói, thời gian nàng tới nhà chúng ta đã hơn một năm, vinh dự nhận được ngài và phu nhân chăm sóc, hôm nay muốn đi, muốn mời ngài cùng phu nhân cùng xem, các tiểu thư đã học được những thứ gì.”

Quả nhiên là Trần thị đoán trúng, quả nhiên vị Đại bá mẫu này của Trần thị chính là không thể nhìn người khác sống tốt hơn nàng.

Chuyện lúc này Thái Quốc Đống quan tâm nhất, chính là nữ nhi được dạy bảo thành cái dạng gì rồi, nên học cũng được mà không học cũng được thôi.

Minh Ngọc còn nhỏ, tiền đồ vẫn không vội, nhưng Minh Phi, Minh Tư đã có thể nghị hôn rồi, về phần Minh Bội, cũng nên nhìn một chút rồi.

Thái Quốc Đống vào phòng, chỉ thấy Ngụy ma ma cùng Trần thị ngồi ở bên phải, ba tỷ muội Minh Phi cùng Trần Oánh một đạo ngồi ở bên trái, về mặt mọi người cũng có chút khô sở.

Ngụy ma ma hành lễ với Thái Quốc Đống, phân phó nhóm nữ hài nhất nhất tiến lên, phô bày một ít những thứ mình học được trong khoảng thời gian này, lại hỏi còn có cái gì không hiểu không, thừa dịp mấy ngày nàng thu dọn hành lý thì nói ra, nàng sẽ tiếp tục dạy.

Thái Quốc Đống hiểu thật ra Ngụy ma ma cũng chỉ là muốn nói cho bọn hần biết, nàng không có phí công cầm tiền của Thái gia mà thôi.

Lập tức bày tỏ không cần xem xét thêm, chuyện học lễ nghi quy củ này, bình thường là có thể nhìn ra được hiệu quả, bất luận là đối nhân xử thế, lời nói cử chỉ của mấy nữ hài đều đã có bước tiến dài, hần và Trần thị cũng rất hài lòng.

Lại biểu đạt một phen tiếc hận, khiến Trần thị nhất định phải hậu tạ Ngụy ma ma.

Ngụy ma ma cũng liền thuận thế khen mấy nữ hài của Thái gia rất thoobg mình, coi như là chủ và khách đều vui vẻ.

Ra khỏi Hồng Thúy Uyển, Trần thị thật sự có chút tức giận, nhưng nhóm nữ hài lại vui vẻ ra mặt, người vui mừng nhất chính là Minh Ngọc.

Thái Quốc Đống thấy Trần thị bởi vì chuyện của mấy đứa con gái mình mà tức giận Đại Bá Mẫu nàng, trong lòng có chút cảm động, tự mình đỡ Trần thị đi tản bộ, khuyên giải nàng nói: “Không phải ngay từ lúc đầu đã là chuyện trong dự liệu sao? Nàng còn giận đối gì người ta cái gì? Coi chừng tức giận hại thân thể. Hoan hoan hi hi đưa Ngụy ma ma qua, lại mang lễ tốt hơn đi đáp tạ nàng. Dù có thế nào, trong một năm này bọn nhỏ cũng học được rất nhiều thứ.”

Trần thị hiếm khi thấy hần lại sẵn sàng như thế, lại nghe Ngọc Bàn nói là gặp hần ở bên ngoài, liền đoán có lẽ là hần có chuyện gì muốn tìm nàng.

Lập tức ủy khuất nói: “Có thể không khổ sở sao? Nói hết hai năm, Tuệ tỷ nhi còn chưa có đầy năm tuổi, nhưng mấy đứa bé nhà chúng ta cũng không còn nhỏ, nàng chính là cố ý phá hư, không thể nhìn Thái gia chúng ta tốt hơn nhà nàng. Dù là ghét bỏ ta là thứ xuất, mấy nữ hài không phải là ta sanh ra, nàng cũng nên xem xét tình cảm cùng thể diện của Oánh tỷ nhi chứ. Lão gia, thiếp thân thực sự muốn cho mỗi nữ hài từ nhà chúng ta đứng đi ra thì mọi người đều khen tốt, mạnh hơn thiếp thân gấp mấy chục lần là tốt nhất.”

Mở miệng một tiếng là Thái gia nhà chúng ta, lại bộc lộ nhược điểm cùng chỗ mềm yếu của mình, Thái Quốc Đống nhìn gương mặt Trần thị bởi vì mang thai có vẻ hơi sưng vù, càng có vẻ khó coi, ngược lại cảm thấy so với bình thường nàng còn thuận mắt hơn một chút, chuyện này đại khái cũng bởi vì chuyện Trần thị vừa lúc nói chạm được đến thứ trong lòng hần.

Thái Quốc Đống an ủi: “Chúng ta không chấp nhặt với nàng ta, tốt lành sinh hạ đứa bé mới là tốt nhất.”

Tiếp đến lại nhắc lên chuyện nghị hôn cho mấy nữ tử, “Quang Đình không nhỏ, lần này cũng coi như thi được không sai, ta xem có phải nên tìm nữ tử nhà thích hợp cho hần rồi không? Chuyện này của hần định xong, chuyện của mấy đứa bé phía dưới mới định xuống được.”

Trần thị ngậy người một lúc, bật thốt lên: “Phải vội vã như vậy sao?”

Chuyện như vậy nàng và Thái Quang Đình đã có hiệp nghị.

Thái Quốc Đống lại có chút tức giận tại sao nàng không đề chuyện lớn cả đời của bọn nhỏ trong lòng, sau đó giọng nói cũng có chút không tốt: “Còn vội gì nữa?”

Hần cũng đã là người mười sáu mười bảy, đồng liêu của ta khi ở tuổi này đã là tổ phụ rồi.”

Trần thị vội vàng nói: “Thiếp thân không có ý này. Ý thiếp là, hần đã là thứ cát sĩ, chúng ta nên chậm rãi chọn một người cho hần, đâu cả thể này cũng không thể gấp.”

Thái Quốc Đống cũng hiểu ý tứ của Trần thị, vẫn cứ một mực rất gấp gáp: “Nàng sai người hỏi thăm trước đi, thích hợp thì có thể định ra rồi.”

Mặc dù Trần thị không biết nguyên nhân đột nhiên hần gấp gáp như gấp cháy bởi vì hần cảm thấy tuổi của hần lớn rồi, phải giải quyết xong chuyện của mấy đứa bé mới yên tâm, nhưng nghĩ tới chuyện sinh ra do con người (có nguyên nhân), liền thử dò xét ý nghĩ của hần: “Vậy trong lòng lão gia đã chọn được người thích hợp rồi sao?”

Trước kia Thái Quốc Đống cũng đã nghĩ tới vấn đề này, chỉ là chưa nghiêm túc suy tính, nguyên nhân chủ yếu là hấn quá bận, bận chánh sự, bận gia sự, hết bận công sự lại bận chuyện riêng.

Liên nói: “Người thích hợp ta vẫn chưa biết, cho dù có hiểu biết gia thế, cũng không biết nhân phẩm bên kia như thế nào, nàng thường xuyên lui tới với tất cả nữ quyến các phủ, cứ nhìn xem có ai thích hợp? Bằng không, nàng nhờ thím cùng muội muội nàng ở kinh thành giúp đỡ tìm một tìm? Nữ hài tử nơi đó có gia thế và kiến thức cũng hơn một bậc so với Thủy Thành Phủ này.”

Trần thị nhớ tới lời đại tẩu nàng khuyên nàng, nghĩ thầm nếu là thật sự tuyển tới một nữ hài thế gia đại tộc không phục nàng quản giáo, khắp nơi đè ép nàng, nàng và đứa bé cũng không còn ngày sống dễ chịu, liền có chút không muốn tìm trong kinh thành.

Nhưng lời lại không thể nói như vậy, chỉ nói: “Nữ hài tử tốt ở Thủy Thành Phủ không ít, coi như nơi này không thích hợp, vẫn là có Phủ Minh, chủ yếu nhất là này mọi người hai bên biết rõ ngọn ngành. Mặc dù nữ hài tử tốt của thế gia ở kinh thành nhiều hơn, chỉ sợ tầm mắt cũng càng cao, người bình thường chút ta lại sợ uất ức Quang Đình.”

Ý là quan chức Thái Quốc Đống không cao không thấp, của cải cũng không phong phú, cao không tới, không thể nào tìm được người vừa lòng như thế.

Thái Quốc Đống lại nói: “Đừng động tới những người này, trước tiên nàng sai người hỏi thăm, đến lúc đó lại nói. Mặc dù quan chức ta không cao, nhưng Quang Đình có tiền đồ. Hấn còn nhỏ tuổi đã được thứ cát sĩ, tiền đồ tương lai khó định được đến đâu.”

Đại Phong có một lệ thường, không phải là Tiến Sĩ không vào Hàn Lâm, không phải là Hàn Lâm không vào Cát, thứ cát sĩ lên chức cực nhanh, tiền đồ tương lai của Thái Quang Đình tiền đồ rất sáng loáng đấy.

Trần thị nghe ý hấn thế này là quyết tâm nhất định phải để Thái Quang Đình trèo lên gia tộc tốt rồi.

Liên cười đáp, lấy tờ giấy muốn viết thư cho thím cùng muội muội trong kinh thành, lập tức trở về chánh phòng, tìm cơ hội lộ việc này cho Minh Phi biết.

Minh Phi cũng liền theo ý Trần thị mà viết thư cho Thái Quang Đình.

Ở trong lòng Minh Phi, xuất thân của tẩu tử tương lai như thế nào cũng không quan trọng, mấu chốt là nhân phẩm tốt, Thái Quang Đình thích, lại thích hợp với Thái Quang Đình.

Dư ma ma cùng Trần thị lại thương lượng: “Chuyện của Đại Công Tử mà định xuống, tiếp theo đó sẽ là Tam Công Tử, Tam Tiểu Thư, Tứ Tiểu Thư cũng nên đề phòng một chút rồi”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bị cản (1)

Editor: Lovenoo1510

Không nói đến Trần thị ở đó moi hết ruột gan suy tính cho mấy nam tử nữ tử tìm gia đình như thế nào, lúc cảnh xuân tươi đẹp ở cuối tháng ba Minh Phi nhận được thiệp mời của nhà Viên Mai nhi muốn mời nàng đi thưởng Mầu đơn.

Đây là lần đầu tiên các nàng đến Viên gia.

Viên gia tọa lạc ở phía đông nam Thủy thành phủ, phủ đệ không nhỏ, chiếm nửa con phố, ở trên đường mà vẫn có thể nhìn thấy bóng cây lớn rậm rạp và cành lá từ ở trong sân thò ra tường viện, có thể thấy được là trạch gia trăm năm.

Ba người tỷ muội Minh Phi ngồi xe ngựa vào ngoại viện Viên gia từ cửa hông, đến Thủy hoa môn thì dừng lại, có mấy ma ma nha hoàn ăn mặc đẹp đứng ở Thủy hoa môn tiếp đón, cười hi hi tiến lên chen chúc vấn an trong vườn hoa.

Vườn hoa Viên gia có sự bất đồng so với vườn hoa của Thái gia, tinh xảo uyển chuyển hàm xúc, có cây cầu nhỏ nước chảy, nước chảy thành hàng chín khúc, mỗi bước mỗi cảnh.

Ngày trước Minh Phi cũng đã biết mấy Lâm viên nổi danh, vì vậy cũng không có bị dao động mà dừng lại, Minh Bội ngạc nhiên không thôi, nhỏ giọng nói với Minh Phi: “Quả thật là người tới từ kinh thành, nhìn viện tử tinh xảo một chút này...”

Nàng ta khó có khi được ra cửa, dĩ nhiên là không biết có vườn hoa xinh đẹp như vậy.

Minh Ngọc tuổi còn nhỏ, lại rất có phong thái, nhỏ giọng nói với Minh Bội: “Ngũ tỷ tỷ chó nên kinh ngạc như vậy, coi chừng bị người chê cười.”

Minh Bội đỏ mặt, mím chặt miệng.

Nha hoàn ma ma dẫn tỷ muội ba người đi qua hai toà Thanh Thạch và Tiểu Kiều, lại xuyên qua một vườn trồng hoa hồng, đến bên một dòng suối nhỏ thì ngừng lại, bên cạnh dòng suối nhỏ có một bãi cỏ xanh, nước suối trong suốt nhìn xuyên thấu, có thể thấy đá cuội xinh đẹp nhiều màu sắc ở dưới đáy, trên mặt nước thỉnh thoảng bay đến mấy cánh hoa đào, thượng nguồn dòng suối nhỏ có dựng một căn phòng nhỏ là một toà Thanh Trúc, bên ngoài căn phòng có một bồn hoa lớn ở bậc thềm, bên trong có Mẫu Đơn nở rất rộ rỡ.

Không phải nói Minh Bội cảm thấy xinh đẹp, mà chính Minh Phi cũng cảm thấy thuần khiết tĩnh lặng động lòng người.

Một đại nha hoàn mặc áo ngắn tay màu đỏ, quần dài màu trắng, thong thả bước theo dòng suối nhỏ đi xuống, cười mỉm hướng ba người Minh Phi hành lễ, nói: “Tôn tiểu thư nhà ta và Cung đại tiểu thư đã thay quần áo rồi đi rồi, nên phân phó cho nô tỳ chờ đón các vị tiểu thư, kính xin các vị tiểu thư chớ trách.”

Nô tỳ gọi là Hồng Loan, thỉnh an các vị tiểu thư.”

Minh Phi cười nhìn Hồng Loan đối ứng mấy câu, hỏi nàng ta hôm nay tới có những tiểu thư nhà nào, đã đến đông đủ chưa?

Lúc ban đầu Viên Mai Nhi xem thường đám nữ hài tử ở Thủy thành phủ này, nhưng cuối cùng cũng không chịu được tịch mịch, cũng từ từ cùng đám nữ hài tử này lui tới.

Dù là các nữ hài tử không phải rất thích nàng ta, nhưng cũng không chịu nổi sự ngưỡng mộ thanh danh Hàn Lâm của các trưởng bối trong nhà, nên cũng thường xuyên qua lại, rồi dần quen thuộc.

Hồng Loan cười nói: “Còn có Cung Du, Trần gia, Lưu gia, cùng tiểu thư nhà Chu Đồng Tri.

Trừ ba vị tiểu thư Cung gia tới, còn lại mấy nhà kia vẫn còn chưa tới ạ.”

Không tới trễ là tốt rồi, Minh Phi đi theo Hồng Loan vào trong Thanh Trúc, hai người Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích đang ngồi nghiêng ở trên ghế nhỏ dưới cửa Thanh Trúc nhỏ giọng tán gẫu, vẻ mặt tinh nghịch, như rất thần bí.

Nghe tiếng bước chân, hai người quay đầu lại.

Cung Tịnh Kỳ đã lâu không gặp Minh Phi, nàng cười tủm tủm đứng lên nghênh đón: “Tam muội muội, đã lâu không nhìn thấy ngươi rồi.

Thời điểm lập xuân cũng không thấy ngươi đi ra ngoài, tỷ tỷ ta vốn định hẹn ngươi cùng nhau xem trò chơi dân gian, nhưng mẫu thân nói, thím thân thể bất tiện, ngươi phải ở nhà xử lý chuyện gia đình, tất nhiên là không có thời gian, cho nên cũng không đưa thiệp mời tới cho ngươi.

Muốn đến nhà tìm ngươi đi chơi, cũng lại sợ quấy rầy thím.”

Kể từ khi Cung Viễn Hoà xảy ra chuyện đó, Trần thị có bầu, lại thêm Thái Quốc Đống tức giận, rất không vui sau khi vì hấn xã giao xuất lực, nên quả nhiên hai nhà qua lại đã thưa thớt đi rất nhiều, ngay cả lúc lễ mừng năm mới, Cung nhị phu nhân cũng chỉ tùy ý lộ mặt, mặc dù niên lễ hàng năm vẫn phong phú, nhưng thái độ cũng là không gần không xa.

Minh Phi đã từng đoán, có lẽ Cung nhị phu nhân bởi vì chuyện của Thái gia và Cung Viễn Hoà qua lại quá gần nên trong lòng có vướng mắc.

Chẳng qua trong lòng Trần thị ngược lại đã có dự tính, nói sau một thời gian Cung nhị phu nhân khó chịu, sẽ lại tới thuận theo.

Còn dạy bảo Minh Phi: “Chỉ có mong muốn mới có thể kiên cường, nàng đối với chúng ta có điều cầu xin, trong lòng dù có bất mãn đi nữa, cũng sẽ thuận theo.”

So sánh với Cung Tịnh Kỳ nhiệt tình, Cung Nghiên Bích lại dè dặt hơn nhiều.

Không hỏi thăm tiếng nào, chỉ mỉm cười thân thiện.

Mấy nữ hài tử tùy ý ngồi xuống, thường thức trà nói chuyện hoa, ở chung một chỗ cũng hoà hợp.

Không lâu lắm thì Lưu Uyển Nương và Lưu Tuệ Nương, Trần Oánh cũng tới, Cung Tịnh Kỳ và Lưu Uyển Nương trời sinh là một đôi oan gia, không nói tốt được mấy câu, Lưu Uyển Nương đã bị nàng làm cho hốc mắt hồng hồng.

Trần Oánh cười nói: “Các ngươi thừa dịp Tuệ Nương tỷ tỷ vừa mới tới, đã nhiệt tình làm âm ỉ, sau này Tuệ Nương tỷ tỷ bất hoà với chúng ta rồi, thì có muốn gặp cũng không gặp được.”

Lưu Uyển Nương lập tức ngừng nói, trầm mặc nhìn Lưu Tuệ Nương.

Cung Tịnh Kỳ dừng dừng nói: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Sao Tuệ Nương tỷ tỷ lại bất hoà với chúng ta được?

Tuệ Nương tỷ tỷ muốn đi đâu?”

Lưu Tuệ Nương đỏ mặt, vẻ mặt có chút buồn bực, mạnh mẽ nói: “Ta có thể đi nơi nào chứ?”

Là ở trong nhà chứ sao.”

“Các người không biết sao?”

Tháng sáu này Tuệ Nương tỷ tỷ sẽ phải gả đến Thông Châu rồi, lần này Lưu phu nhân vốn không muốn để nàng ra cửa, nhưng là ta năn nỉ mẫu thân đi cầu tình, nàng mới có thể đến đây chơi đùa cùng chúng ta.”

Viên Mai Nhi mặc váy hồng xuyên thấu kéo tay Cung Tĩnh Kỳ cười hi hi đi tới, thả ra một tin tức làm mấy nữ hài tử đang ngồi đều kinh ngạc.

Minh Phi hỏi Lưu Tuệ Nương: “Lúc lễ mừng năm mới thấy người, cũng không có nghe nói.

Sao lại đột nhiên như vậy?”

Viên Mai Nhi nói: “Tuổi của Tuệ Nương tỷ tỷ cũng không còn nhỏ, cũng là bình thường mà.

Không nói cho các người biết, dĩ nhiên là vì xấu hổ rồi.”

Lại vỗ tay Cung Tĩnh Du: “Tĩnh Du tỷ tỷ cũng định mùa xuân sang năm, đến lúc đó nhóm tỷ muội chúng ta xem như đều tan rã.”

Cung Tĩnh Du xấu hổ nắm mặt của Viên Mai Nhi: “Nha đầu thôi, ta với người cũng không có việc gì lại nói xấu ta.”

Viên Mai Nhi cười dựa lên người nàng: “Chẳng lẽ nhất định không cho ta nói sự thật sao?”

Thần thái hai người rất thân mật.

Hôn sự của Cung Tĩnh Du Minh Phi cũng biết đến, chính là ban đầu Trần thị cũng giúp đỡ tìm gia đình trong kinh thành.

Vốn nhà người kia có ý muốn định ra vào mùa thu năm nay, nhưng bởi vì tâm tư của Cung nhị phu nhân muốn nhất định phải chuẩn bị cho Cung Tĩnh Du một phần đồ cưới có thể diện, có vài thứ phải tìm mấy năm đều cảm thấy chưa hài lòng, nên đặc biệt từ chối đến mùa xuân sang năm.

Chẳng qua Minh Phi không biết, từ lúc nào Cung Tĩnh Du và Viên Mai Nhi đã từng nhìn nhau không vừa mắt lại trở nên thân thiết tốt đẹp như vậy.

Nhìn dáng vẻ Viên Mai Nhi đối đãi với tỷ muội cung gia, mang theo vài phần không dễ phát giác, có sự thân mật bất đồng với những người khác bên trong.

Mấy người đang đùa giỡn ở bên trong, tiểu thư nhà Chu Đồng Tri là Chu Thanh vội vàng chạy vào.

Chu Thanh ước chừng 13, 14 tuổi, diện mạo bình thường, là một người cũng rất lạnh lẽo hào phóng, Minh Phi và nàng đã từng gặp mặt mấy lần, chung đụng cùng với nàng cũng rất vui vẻ, vì vậy thấy nàng đi vào đã lên tiếng chào hỏi trước tiên.

Chu Thanh cười tiếp kiến mọi người, rồi cười hỏi Minh Phi: “Sao không thấy các người đem Hi Phúc và Kim Sa tới?”

Ta thích nhất là Kim Sa.”

Một câu lơ đãng lại đem đề tài chuyển đến trên con chó bên người rồi.

Minh Phi cười nói: “Mang theo chó nhỏ ra cửa nhiều phiền toái lắm, vườn hoa nhà Viên tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, không thể để cho hai con vật nhỏ này dẫm đạp được.”

Cung Nghiên Bích vẫn không lên tiếng đột nhiên nói ra một câu: “Lại nói cũng thật bội phục Minh Phi, ca ca ta đem Truy Phong giao cho người... thế nhưng người cũng có can đảm nuôi.

Lá gan thật lớn.

Mặc dù con chó đó là do chúng ta nhìn nó lớn lên, nhưng bình thường căn bản chúng ta cũng không dám đến gần nó nửa bước, nhưng người không những dám nuôi, còn nuôi rất tốt, thật là hiếm thấy.”

Trừ Trần Oánh, tỷ muội Cung gia ra, những người đang ngồi đây đều không biết chuyện Cung Viễn Hòa đưa Truy Phong cho Minh Phi nuôi.

Minh Phi theo bản năng cũng không nhắc tới chuyện Truy Phong.

Mà hôm nay Cung Nghiên Bích lại có bộ dáng có ý muốn đem chuyện này nói cho người khác biết.

Cung Nghiên Bích vừa nói như vậy, mấy nữ hài tử khác đều kinh ngạc hỏi Minh Phi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có điều gì trời buột hay không?

Chu Thanh còn nói: “Ta đến nhà người mấy lần, người đều không có nói với ta một điều gì về con chó này, thực không có nghĩ tới.”

Cung Nghiên Bích cười híp mắt đem chuyện Truy Phong nói tường tận một lần, ví như trân quý khó tìm, thời điểm nó còn nhỏ đã có người trả năm trăm lượng bạc, hung dữ có lực, nó cần bị thương ai đó... rồi việc Cung Viễn Hòa sủng ái bảo bối như thế nào, tùy tiện cũng không cho người ta động vào một chút.

Nàng càng nói nhiều, sắc mặt Viên Mai Nhi càng khó coi, ánh mắt hung đánh giá Minh Phi từ đầu đến chân mấy lần.

Lưu Tuệ Nương cũng lặng lẽ nhìn Minh Phi mấy lần.

Minh Phi thấy Cung Tịnh Du không vui nhìn Cung Nghiên Bích một cái, hình như muốn ngăn cản Cung Nghiên Bích, Cung Nghiên Bích cũng rất có ý thức tránh ánh mắt đó của Cung Tịnh Du, còn hết sức phân khởi lời kéo Cung Tịnh Kỳ cùng nhau nói.

Cung Tịnh Kỳ là một người thích khua môi múa mép, tự nhiên rất khoa trương và ồn ào: “Lá gan Minh Phi cũng thật lớn, cũng khó trách ca ca ta dám đem Truy Phong giao cho người.”

Viên Mai Nhi cười nói: “Cung đại ca đối với Minh Phi muội muội thật là tốt, chỉ là chó mà cũng đưa nhiều như vậy, còn đều là giống quý hiếm, ba con chó ở chung một chỗ, chỉ sợ giá trị cũng đến hai ngàn hai bạc ấy chứ?”

Trần Oánh nhủ mảy.

Minh Phi có tri độn hơn nữa, cũng biết Cung Nghiên Bích đang đùa dạn gì, mà nàng lại không biết rốt cuộc mình đã đắc tội gì với Cung Nghiên Bích, mà thái độ của Viên Mai Nhi cũng đáng để người ta suy nghĩ sâu xa, điều này có đường ngoặt gì đây?

Nhưng dù có thế nào, nhìn thái độ này của các nàng, thì chung quy cũng không phải là một chuyện tốt.

Mặc dù chỉ là một đám tiểu cô nương, nhưng không thể lấy quan điểm của người hiện đại đi đánh giá họ được, tâm địa gian xảo của các nàng một chút cũng không ít.

Minh Phi lập tức phản kích: “Khiến các vị tỷ muội chê cười, có thể là bởi vì ngày trước ta ở quê có duyên nuôi chó, nên lá gan của ta thực sự có chút lớn, ta cũng rất thích chó.”

Chẳng qua ta lại không biết chó như thế nào là đáng tiền, ban đầu ta cũng không dám nhận, nên đã đặc biệt hỏi mẫu thân ta, mẫu thân ta cũng từng cùng Cung gia bá mẫu nhắc tới, Cung gia bá mẫu lại nói, là đồ chơi của tiểu hài tử, chỉ cần ta thích thì cho ta... ta lúc này mới dám nhận lấy.

Về phần Kim Sa, này là do Cung đại ca nhìn mặt mũi ca ca ta mà đưa cho Minh Ngọc, ta không dám nói là của ta, nếu không Minh Ngọc cũng sẽ tức giận với ta.

Còn Truy Phong?

Này rõ ràng là đưa cho ca ca ta nha, chẳng qua ca ca ta đi Kinh thành, không thể không bảo ta nuôi giúp hần.”

Nàng quăng sạch sẽ quanh mình, tất cả đều cùng nàng không có liên quan.

Bao gồm cả Hi Phúc, nàng đều chỉ cho là nhân tình của Cung nhị phu nhân.

“Truy Phong đưa cho Thái đại ca rồi sao?”

Cung Nghiên Bích cầm cây quạt che miệng cười: “Thế nào mà ta lại nghe thấy gãi sai vật bên người ca ca ta nói, chỉ là nhờ người chăm sóc hộ, qua ít ngày nữa sẽ đến nhận lại đây?”

Nàng ta còn ra vẻ thân thiết gõ cây quạt vào đầu vai Minh Phi: “Chỉ có mấy người, người có gì không tiện nói.”

Các nữ hài tử đồng loạt nhìn về phía Minh Phi, trong mắt ý vị không rõ.

Cái này là cái quái gì vậy?

Quả nhiên là chó cắn người thường không sửa.

Minh Phi nhìn Cung Nghiên Bích, khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Bị cắn (2)

Edit: thảo My

Người của Cung gia còn không biết, Cung Viễn Hòa không thể nào mang Truy Phong đến kinh thành. Hiện tại ba người hấn, Thái Quang Đình, Lý Bích cùng nhau làm thứ cát sĩ ở nơi triều đình cung cấp, thống nhất ăn ở, sáng sớm mỗi ngày đều đi Thứ Thường Quán học tập, đến giờ Thân (từ 15h_17h) mới có thể rời đi, không được tới trễ, không được về sớm, phải nộp bài tập còn phải ứng phó các cuộc thi định kỳ, sợ ý một chút là có thể bị trừng phạt.

Dưới tình huống như thế, loại con nhà giàu ăn chơi trác táng chơi bồi lêu lổng ngày ngày nhàn nhả trước đây đều một đi không trở lại. Hơn nữa, đường xá xa xôi, tình hình Truy Phong lại như vậy, hấn nghĩ muốn, hấn không sợ tốn tiền, cũng cần phải cân nhắc các loại phiền toái có thể xảy ra trên đường. Vì vậy Thái Quang Đình đã sớm gởi thư nói qua, Truy Phong tạm thời do Minh Phi nuôi.

“Ta không có gì xấu hổ.” Minh Phi thân nhiên tự nhiên nhìn về phía Cung Nghiên Bích cười một tiếng: “Cung đại ca đích thật là đưa Truy Phong cho ca ta. Nếu chỉ là chăm sóc giúp, nhà các người có nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, ai không có thể nuôi? Dù các người đều không thích chó, cũng còn có hạ nhân thường chăm sóc, nhà các người không phải còn có một điền trang chuyên môn nuôi chó sao?” Nàng không tin Cung Nghiên Bích dám nói, bởi vì Cung Viễn Hòa không tin những người khác trong Cung gia, cho nên mới phải thỉnh cầu người ngoài như nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn Cung Nghiên Bích quả nhiên không tìm được lời nói phản bác.

Minh Phi cười nói với Chu Thanh: “Người cũng chớ trách ta. Không phải là ta không nỡ cho người xem, mà là con chó kia quá hung dữ, ta đứng cũng không cao hơn nó bao nhiêu. Ta cũng không có biện pháp, Tam ca ta chưa bao giờ thích mèo các loại, trong nhà trừ ta ra không có người thích hợp, không thể không miễn cưỡng đồng ý ca ta thôi.”

Viên Mai Nhi nghe vậy, từ trên xuống dưới đánh giá Minh Phi một lần, mặc dù dung mạo ngũ quan Minh Phi rất mỹ lệ, nhưng mà bộ dáng còn nhỏ, vóc người quả thật hơi ốm gầy nhỏ bé, thấy thế nào vẫn là một hoàng mao nha đầu (con nhóc) cái gì cũng không hiểu. Nhìn lại các tiểu thư chung quanh, trừ hai muội muội của Minh Phi ra, ai cũng có phong vận thiếu nữ hơn nàng.

Cung Nghiên Bích suy nghĩ một chút lại càng không cam lòng mà nói: “Thật sự là như vậy à? Tại sao ta nghe nói ca ca muốn phái người mang Truy Phong đi Kinh Thành đây.”

Minh Phi càn kinh ngạc: “Có thật không? Chẳng lẽ Cung đại ca ca hối hận? Hấn không giống người nói không giữ lời như vậy? Người nhất định nghĩ sai rồi.

Hơn nữa.....” Nàng kéo dài âm thanh: “Ca ca ta gởi thư nói, tất cả thứ cát sĩ đều thống nhất nơi ăn ở, chỗ ở rất chật hẹp, hấn đành phải cùng gã sai vặt chen chúc ở trong một gian phòng, có nhiều bất tiện. Dưới tình huống này vì sao lại có nơi nuôi dưỡng? Chẳng lẽ Cung đại ca không ở cùng một chỗ với ca ca ta? Có phải có thể thuê ở bên ngoài hay không? Nếu như vậy, ta trở về viết thư cho ca ca, để cho hấn cũng ra bên ngoài thuê viện ở trọ.”

May mắn tình cảm của nàng và Thái Quang Đình tốt, Thái Quang Đình yêu mến nói những thứ này với nàng, đều nhờ trong nhà Thái Quốc Đống đã có một người cũng làm thứ cát sĩ cùng xuất thân quan lại thế gia của Trần thị, cũng nhờ vào may mắn nàng biết nhiều hơn một ít thứ sẽ không ăn thua thiệt, mới có thể làm cho rõ ràng một bộ này.

Trong nhà Cung Nghiên Bích là thứ nữ, lại không thân cận với Cung Viễn Hòa, nơi nào biết những chuyện này? Tất nhiên liên tiếp bị Minh Phi hỏi nhiều vấn đề không biết nên trả lời thế nào mới phải.

Mặt Minh Phi vẫn chân thành hỏi nàng: “Nghiên Bích tỷ tỷ là nghe ai nói? Có phải thật vậy hay không? Thuê ở bên ngoài sẽ không có ảnh hưởng chứ?”

Trên mặt Viên Mai Nhi mang theo mấy phần tự đắc, chỉ điểm Minh Phi nói: “Tin của người này khác biệt. Thứ cát sĩ đều do triều đình thống nhất cung cấp ăn ở, ban đầu đường huynh ta thi đậu, dù nhà ở kinh thành, cũng phải ở bên trong, chỉ có thời điểm ngày lễ ngày tết ngày nghỉ mới về nhà, sao có khả năng ở riêng bên ngoài?”

Lúc này Minh Bội cùng Minh Phi đứng ở cùng một chiến tuyến, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Cung Nghiên Bích nói: “Nghiên Bích tỷ tỷ, gã sai vặt này nhà các người thật là hồ đồ, dù muốn chơi đùa gạt người, cũng nên suy nghĩ kỹ hợp lý không hợp lý nha.”

Mọi người vừa nghe, hoàn toàn cười không ra tiếng. Gã sai vặt kia hồ đồ, Cung Nghiên Bích lại càng hồ đồ. Chỉ có điều nàng nín lấy Minh Phi không tha như vậy, là đạo lý gì? Trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ của mình, chỉ là chưa xuất ra.

Chu Thanh lặng lẽ hỏi Minh Phi: “Người có phải đã từng đắc tội với nàng hay không? Ta nhìn thế nào giống như bộ dáng nàng không có ý tốt?”

Minh Phi cười khổ: “Tính khí của ta người cũng không phải không biết. Chỉ mong sao người ta đừng chọc đến ta, hận không được tất cả mọi người yêu thích ta, làm sao lại đi trêu chọc nàng? Hơn nữa, nàng cũng không có gì đáng giá để ta trêu chọc.”

Một là dòng chính nữ Tri phủ Tứ Phẩm, một là thứ nữ quan tham nghị Bô Chính Sứ Tứ Phẩm, xác thực là không xứng, càng không có cái gì xung đột. Chu Thanh gật đầu nói: “Đó chính là nàng cố tình gây sự. Nghĩ đến là thấy không quen người và Minh Ngọc được Hi Phúc cùng kim sa thôi. Nàng là tiểu thư Cung gia cũng không có, cố tình người và Minh Ngọc, trong lòng không dễ chịu, không nghĩ ra cũng là có.” Nguyên nhân duy nhất nàng có thể nghĩ ra cũng chỉ có cái này.

Minh Phi cũng không cho là vậy. Cung Nghiên Bích không phải thứ nữ duy nhất ở Cung gia, cái thứ nữ khác cũng không có năng lực đi theo Cung Nhu Du, dưới tình huống hai tỷ muội Cung Tĩnh Kỳ xuất môn làm khách, cơ hồ mỗi lần nàng đều không sót, điều này nói căn bản cũng không phải là một tên đàn độn, cũng không phải bởi vì một chuyện nhỏ liền dám ngang nhiên phát tác, gây khó dễ cho người khác.

Chỉ là nàng không có khả năng phân tích cái này cho Chu Thanh, Minh Phi cười chấp nhận cách nói của Chu Thanh, chỉ hết sức chú ý ba tỷ muội Cung gia cùng với Viên Mai Nhi. Cung Tĩnh Kỳ không nhìn ra cái gì không đúng, Cung Tĩnh Du cũng lặp lại lặp lại nhìn Cung Nghiên Bích mấy lần, sắc mặt không vui nhưng không có ý tứ ngăn cản. Thời điểm ánh mắt Viên Mai Nhi quét qua Cung Nghiên Bích, trong mắt chung quy mang theo mấy phần khinh thường cùng phẫn hận.

Minh Phi âm thầm buồn cười, xem ra hành động lần này của Cung Nghiên Bích rất không được Viên Mai Nhi thích, thậm chí hình như đắc tội với Viên Mai Nhi rồi. Nàng nơi này còn chưa vui mừng bao lâu, lại nhận được ánh mắt bất thiện của Viên Mai Nhi, không khỏi trong lòng căng thẳng bồn chồn.

Quả nhiên, Viên Mai Nhi tìm giờ rảnh, không nhanh không chậm nói: “Nói đến kỳ thi mùa xuân năm nay, nơi này của chúng ta xem như thành một đoạn giai thoại rồi. Mọi người đều nói Thái đại ca cùng Cung Ương ca ca anh hùng xuất thiếu niên, một chỗ lớn lên, một chỗ vào học, một chỗ thi đậu, lại một nơi thành thứ cát sĩ, nhất định tương lai tiền đồ như chằm”

Cung Tĩnh Kỳ cười nói: “Các người nói mất một người, Lý Bích. Chính là biểu ca Minh Phi, hình nhau rất trẻ tuổi, cũng thi đậu.”

Viên Mai Nhi nói: “Ta nghe nói, lúc bọn hắn vào kinh dự thi, đều là ở trong nhà của người đọc sách? Nghĩ đến tình cảm của bọn họ rất tốt?”

Không đợi Minh Phi trả lời, Cung Nghiên Bích vậy mà không sợ chết lại giũ ra thông suốt sự tình: “Khi đó mỗi ngày ca ca ta ở nhà của người đọc sách, ngay cả cơm cũng ăn ở nhà các người. Nghe nói thức ăn đều do Minh Phi chuẩn bị. Hằng ngày ca ca ta khen nàng mặc dù tuổi nhỏ, nhưng trù nghệ lại cực kỳ có thiên phú, làm đồ có thể khiến người ta muốn nuốt đầu lưỡi xuống. Dường cái miệng kén ăn của hắn, về nhà hắn liền nằng nằng đầu bếp, chọc đầu bếp nhà chúng ta ồn ào muốn từ công.”

Chu Thanh kinh ngạc nói: “Có chuyện này? Ta nghe nói đầu bếp nhà các người có mấy cái, thiên nam địa bắc đều có, làm sao bị một tiểu nha đầu như Minh Phi đánh bại? Ta không tin. Nếu không hôm nào Minh Phi làm chút đồ cho chúng ta nếm thử?”

Minh Phi cười nói: “Ồ đầu ta làm? Khó trách người ta nói một câu từ trong miệng người khác nhau nói ra ngoài dáng vẻ bất đồng. Truyền tới trong miệng người thứ ba liền thay đổi hình dạng. Cũng chỉ là mẫu thân ta đau lòng ca ca và biểu ca ta đọc sách khổ cực, cố ý dặn dò nữ đầu bếp trong nhà tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn, lại không yên lòng, để cho ta đi nhìn chăm chăm thôi. Cũng không biết ca ca và biểu ca ta nói ăn ngon bao nhiêu, thiên Cung đại ca ca đã nói tốt. Có thể thấy được là thơm ngon đi.”

Đáng tiếc Thái Cực của nàng đánh không thành công, cuối cùng chỉ chọc giận những người khác.

Viên Mai Nhi lại nhắc tới một chuyện xấu của Thái gia: “Nghe nói lần đó người làm nhà các người cùng sơn tặc cấu kết, muốn bắt cóc đệ đệ người lừa tiền, may là Cung đại ca vừa lúc gặp phải, ra tay tương trợ mới không có xảy ra việc gì?”

Lông mày Minh Phi rút rút, hôm nay mọi chuyện thật là không hợp, chẳng biết tại sao trâu chọc hai bà điên, nàng vốn không nên xuất môn. Trong lòng cho dù tức giận, nhưng lại không thể không bày ra nụ cười ngây thơ sáng lạn: “Đúng nha, chuyện như vậy mọi người đều biết, mấy cái ác tặc đều bị phơi thây ba ngày, mẫu thân ta còn đi Cung gia cảm ơn Cung đại ca đấy.”

Viên Mai Nhi nói: “Sơn tặc này thật đúng là quá ngu, Thủy Thành này trong phủ có nhiều kẻ có tiền, hẳn trời nhà ai không được, lại cứ muốn đi bắt nhà mệnh quan triều đình, đây không phải gấp gáp đáng mạng sao? Người làm nhà các người cũng thật không có lương tâm, lại dám thay chủ. Nếu là nhà chúng ta, hoàn toàn không thể xảy ra chuyện như vậy.” Vừa cười nói đến một câu chuyện cũ, nói là một gia đình thất đức, làm cho người làm trong lòng ôm hận, cố ý trả thù chuyện xưa. Lại lời bình một phen, nói đơn giản nếu gia đình này hành thiện tích đức cũng sẽ không đưa tới chuyện như vậy, hay hoặc là gia phong nghiêm cẩn, cũng sẽ không gây ra chuyện này.

Tất cả mọi người hiểu Viên Mai Nhi có điều ngụ ý, chỉ là bình thường cũng không có người nào có thù oán với Minh Phi, cũng có chút đồng tình ba tỷ muội Minh Phi. Trần Oánh bởi vì dính đến cô mẫu nàng, sắc mặt cũng khó coi.

Nếu đối phương khiêu khích trắng trợn, mình cũng không cần yếu thế. Minh Phi cũng cười nói: “Nói kể đến chuyện xưa, ta cũng có chuyện xưa phải nói.” Vì vậy nói đến tiền triều có một người hiệp nghĩa nổi danh, thi ân bất thành phản chiêu oán hận, bị người vong ân phụ nghĩa trả đũa.

Sau khi nói xong, Minh Phi cười nói: “Cho nên nói, Viên tỷ tỷ! Một loại gạo nuôi trăm loại người, cội đời này còn nhiều tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, ân oán bất minh. Chuyện này đối với nhà người chúng ta mà nói cũng giống như ác mộng, đệ đệ ta vừa sợ vừa bị hù dọa, dường rất lâu bệnh mới tốt, cho nên chúng ta cũng không thích nghe người khác nhắc tới chuyện này. May mà mọi người đều nhân từ lễ nghĩa, rất chú ý chiếu cố tâm tình của chúng ta.

Nhưng trên đời này luôn có tiểu nhân ngoan độc cay nghiệt, coi như đề tài nói chuyện của trà dư tửu hậu không nói, còn cộng thêm một chút tiểu nhân vọng tự suy đoán, thật sự là đáng ghét! Mặc dù gia phụ gia mẫu bình thường dạy huynh muội chúng ta, là người phải khiêm tốn lễ độ, nhân từ thiện lương, tối kỵ vui sướng khi người gặp họa, càng không thể miệt nói ác ngôn, hành động vô trượng, mà ta vẫn phải nói, bọn tiểu nhân này nên bị người khinh bỉ! Bị người khinh thường!”

Sau khi nói xong cười híp mắt nhìn Viên Mai Nhi: “Viên tỷ tỷ, người là từ trong kinh thành đến, vừa là tiểu thư Hàn Lâm gia, hiểu biết sâu rộng, học thức dồi dào nhân xử thế so với chúng ta cũng hơn một bậc, người nói phải để ý như vậy đúng không? Thứ người như thế, có đáng đánh nàng đại bạt tai, giáo giáo nàng cái gì là tu dưỡng, cái gì là căn bản làm người hay không?”

Sắc mặt Viên Mai Nhi từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng chuyển qua xanh mét, thật sự không chịu đựng được, nhảy bật lên chỉ vào Minh Phi nói:

“Ngươi...ngươi thật sự khinh người quá đáng!”

“Tại sao Viên tỷ tỷ lại nói như vậy? Chúng ta là tỷ muội tốt, đang tham thảo vấn đề tu dưỡng ứng xử, như thế nào lại kéo tới việc khinh người quá đáng rồi? Nếu là tiểu muội đã đắc tội gì với tỷ tỷ, tiểu muội xin chịu tội.” Minh Phi cười nhạt, lấy ngón tay Viên Mai Nhi chỉ trước mặt nhẹ nhàng dè xuống: “Động tác này của tỷ tỷ khó coi, Ngụy ma ma đã từng dạy ta, nữ tử tới kỳ chỉ tay về tay họa cước, diện mạo dữ tợn, phong thái như vậy hết sức cũng bảy phần, thật sự là đại kỵ.”

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng lắm thì từ đó không cùng Viên Mai Nhi lui tới là được. Chuyện như vậy mặc kệ truyền tới nơi nào, có lẽ sẽ có người nói nàng quá mức kịch liệt, nhưng chung quy sẽ không cho rằng nàng khơi lên gây rối, cố tình gây sự.

Minh Bội cùng Minh Ngọc đã sớm nhìn không vừa mắt, Minh Bội cười nói với Minh Ngọc: “Nhờ có mẫu thân chúng ta cho mời Ngụy ma ma, ta mới biết nhiều chuyện là không thể làm. Ngôn hành cử chỉ của một người trong lúc vô tình liền biểu lộ đức hạnh tu dưỡng.”

Minh Ngọc nói: “Đúng nha, xem ra bình thường chúng ta còn phải tăng cường tu dưỡng mới được. Tránh cho cử chỉ sau này không thoả đáng, bị người chê cười, không chỉ mất mặt của chúng ta, còn mất mặt nhà mình.”

Ba tỷ muội nàng kẻ xướng người họa, hài hòa trước nay chưa từng có. Chu Thanh và Trần Oánh đang cầm ly trà cũng cúi đầu xuống, mượn cơ hội che đi nụ cười trên mặt.

Viên Mai Nhi giận đến phát run, nghĩ phát tác, cũng không vừa vắn rơi xuống nàng mượn cơ không có tu dưỡng? Không phát tác, hiện tại nàng quả thật nuốt không trôi khẩu khí này. Nàng đành phải tròn tròn hai mắt, gắt gao trừng mắt nhìn Minh Phi, lệ trong ánh mắt chuyển động, đôi môi cắn chặt trắng bệch, lại cứng rắn chịu đựng không cho nước mắt chảy xuống.

Lại nhìn Minh Phi, dương dương tự đắc phe phẩy một thanh quạt lụa màu vàng hơi đỏ, cười đến đáng ghét đáng hận.

Viên Mai Nhi lúng túng khó chịu rơi vào trong mắt mọi người, có người kia muốn giảng hòa, dàn xếp ổn thỏa, lại thấy áp khí quả thật quá thấp, Viên Mai Nhi lại là loại tính cách kia, người nào dính vào người đó xui xẻo, lại đều trầm mặc không nói.

Ác khí trong lòng Minh Phi xuất ra một nửa, còn một nửa không có phát tác, ngược lại nhìn về phía Cung Nghiên Bích, cười híp mắt nắm tay nàng, thân thiết nói: “Nghiên Bích tỷ tỷ, ta biết ngươi luôn muốn tốt cho ta, yêu thương ta, bênh vực ta, chung quy lấy việc nâng cao ta mấy câu, chỉ sợ người khác không nhận thức ta tốt. Nhưng muội muội còn nhỏ, mới có thể có hạn, về sau ngươi vẫn đừng khen ngợi ta, tránh khỏi sau khi các tỷ tỷ chân chính có khả năng biết được lại cười nhạo ta, ngược lại không đẹp. Muội muội nhớ lòng tốt của ngươi là được.”

Cung Nghiên Bích há miệng, bắt đắc dĩ nói qua loa lấy lệ: “Ngươi vốn là tốt.” Lời nói vừa dứt, Viên Mai Nhi liền hung ác tròn mắt nhìn nàng một cái, từ đó Cung Nghiên Bích bàn về Viên Mai Nhi đều là một trong những người khí chịu nhất.

Chợt nghe có người bên ngoài cười “Xì” một tiếng, Viên Mai Nhi xem như tìm được nơi phát tiết “Hô” một cái vọt tới bên cửa sổ, giận dữ hét: “Là ai ở nơi đó lên kút? Một chút quy củ cũng không có! Cút ra đây cho ta! Người tới, đi xem một chút rốt cuộc là cầu nô tài ở nơi nào không hiểu quy củ?” Vừa rống, vừa nhân cơ hội len lén dùng tay áo lau nước mắt không không chế được.

Nghe Viên Mai Nhi quát to như vậy, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ. Thanh Trúc Ốc vốn xây là để ngắm hoa, cửa sổ được xây vừa lớn vừa thấp, mọi người ngồi có thể nhìn cảnh tượng phía ngoài không sót thứ gì.

Chỉ thấy trong bụi rậm hoa mẫu đơn đang nở rộ, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi gầy yếu chậm rãi đứng lên, mặc toàn thân áo đơn màu xanh ngọc giao lĩnh, trên đầu chỉ dùng một cây trâm búi bạch ngọc đơn thuần, người cao bạc trung, làn da trắng có chút trong suốt, lông mi nhàn nhạt, mắt không lớn cũng rất có hồn, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa nhìn mọi người: “Các vị muội muội tốt.” Hai mắt cố ý nhìn nhiều Minh Phi.

Tất cả mọi người không biết thiếu niên này, nhưng nhìn bộ dáng hần không phải công tử Viên gia cũng là thân thích Viên gia, cũng có chút lúng túng cảm cây quạt che mặt, hoặc là nghiêng mặt, hừ hừ hành lễ ứng phó chuyện.

Viên Mai Nhi thấy là hần, khí điểm phách lối lập tức mất đi hơn phân nửa, mặt lạnh lùng nói: “Tam ca, làm sao ngươi ở chỗ này? Núp ở bên trong hoa lên kút, cũng không sợ người ta nói cử chỉ vô trạng của ngươi!” Nói xong tức giận nhìn Minh Phi một cái.

Thiếu niên kia cười nói: “Tổ phụ muốn một bộ Mẫu Đan đồ, ta trù định một nửa đột nhiên cảm thấy có chút không thuận, nghĩ tới Mẫu Đan nơi này vừa đúng nở, tiện thể tới quan sát. Chưa từng nghĩ đến các ngươi đều ở nơi đây, là ta phụ lễ rồi.” Mặt mày dịu dàng nhìn Viên Mai Nhi: “Ngươi lại phát giận loạn lên, cũng không sợ những khách nhân chê cười.”

Viên Mai Nhi tức giận nói: “Xem xong rồi sao? Xem xong rồi nhanh đi về đi. Ngươi ở nơi này mọi người chúng ta cũng không được tự nhiên. Hương Minh đâu? Sao không đi theo ngươi?”

Gã sai vặt ngày thường vội vàng cùng nhau từ phụ cận chạy tới: “Tiểu thư, tiểu nhân ở chỗ này.”

Viên Mai Nhi nói: “Ngươi mau đỡ tam công tử trở về, chú ý gió lạnh thôi. Nếu là lại phát sốt, cẩn thận ăn ban từ!”

Thiếu niên kia cũng không vội đi, ngược lại cười cùng mọi người nói: “Mai Nhi từ nhỏ đã được nuông chiều, nói chuyện làm việc khó tránh khỏi không đúng mực, kính xin các vị muội muội thông cảm nhiều hơn.”

Tất cả mọi người không dám nói.

Minh Phi nghe lời này giống như đặc biệt nói cho nàng. Nghĩ đến thanh cười kia, cũng không biết người này ở bên ngoài nghe bao lâu, nhưng có thể khẳng định là, hẳn nhất định thấy nàng đối phó thế nào với Viên Mai Nhi rồi. Tạm thời mặc kệ hẳn thật lòng hay là giả dối, đầu gì biết thay Viên Mai Nhi che giấu một phen cũng coi như không sai.

Thiếu niên kia lại xa xa hành lễ với mọi người, đập lên cỏ xanh, theo dòng suối nhỏ từ từ nhỏ đi đến, gãi sai vật kia mấy lần muốn đi, cũng bị hẳn đẩy ra. Minh Phi biết người này tất nhiên có không đủ chứng bệnh, tối thiểu cũng là bệnh nhân.

Có hẳn đánh cái này, nặng nề không thoải mái vừa rồi cũng đảo đi hơn phân nửa. Cung Tĩnh Du nhân cơ hội hỏi Viên Mai Nhi: “Đây là vị Tam ca vẽ tranh nổi danh của người?”

Viên Mai Nhi tìm về chút mặt mũi, hã hê nói: “Đúng nha, hẳn về tranh nhi ngay cả Hoàng thái hậu lão nhân gia nàng cũng khoe qua. Nếu không phải thân thể hẳn không tốt, tổ phụ đau lòng hẳn không cho hẳn đọc sách khoa khảo, không chừng đã sớm là thứ cát sĩ rồi.”

Cung Tĩnh Kỳ nói: “Thân thể hẳn không tốt? Ta xem hẳn cũng chỉ là gầy một chút, ca ca ta cũng gầy giống như vậy, cũng không còn thấy hẳn làm sao?”

Viên Mai Nhi thở dài nói: “Hẳn bẩm sinh có chút không đủ. Nếu không phải vì hẳn, tổ phụ cũng sẽ không sớm đã đưa làm quan như vậy, không phải là muốn khí hậu phương nam ấm áp dễ dưỡng bệnh sao?” Lại vui mừng cười rộ lên: “Nhưng mà cũng không coi là thua thiệt, thân thể của hẳn đã tốt hơn rất nhiều.”

Về đến trong nhà, Minh Phi lập tức đi đến chính phòng, nói chuyện hôm nay gặp phải cho Trần thị nghe: “Ta đắc tội với Viên Mai Nhi rồi, nhưng ta không nuốt khẩu khí kia xuống được. Hôm nay nàng dám ngay ở mặt của ta cười nhạo nhà chúng ta, hôm nào còn không biết muốn khinh dễ chúng ta như thế nào.”

“Người làm tốt lắm. Vốn không nên phóng túng nàng giẫm đạp tỷ muội các người.” Trần thị an ủi Minh Phi đôi câu, trầm ngâm chốc lát, giao phó Dư ma ma: “Người đi hỏi thăm một chút, mấy ngày nay Cung gia và Viên gia có phải đi lại đặc biệt gần hay không? Muốn làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Sinh nở

Thủy Thành Phủ nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, thật sự muốn nghe chút chuyện gì đó, cũng rất dễ dàng. Rất nhanh Minh Phi liền biết tại sao Cung gia và Viên gia lại thành ra như vậy.

Kể từ sau khi Cung Viễn Hòa xuôi gió xuôi nước thi đậu thứ cát sĩ, cái tiếng xấu trên hoa ghẹo nguyệt kia của hẳn đã danh vọng thành rồng được lão cha nhà mình bình định thành trẻ người non dạ, thỉnh thoảng hồ đồ, được giáo dục nhiều từ nay về sau thành thanh niên tiền đồ sáng sủa tốt đẹp. Cộng thêm gia tài bạc vạn, lại là trường tôn chánh phòng Cung gia, không có huynh đệ tỷ muội, không có bà bà chính thức, quả thật là thí sinh nữ tử kim quang lấp lánh.

Cung Trung Tổ một lòng một dạ muốn vì hẳn lựa chọn kỹ càng một cô nương danh môn vọng tộc làm thê tử, tất nhiên người dân trong vùng muốn bỏ lên không ít, nhưng cũng có người lo lắng Cung Nhị phu nhân quá lợi hại, những thế gia đại tộc chân chính kia, vẫn còn chưa xem trọng nhà ông ta. Nghĩ tới nghĩ lui, ông ta nghĩ tới nhà Viên Hân Lâm.

Hân Lâm thanh quý (công minh liêm khiết), cái thanh này, thật ra thì có chút ý tứ nghèo nàn ở bên trong, quý, tất nhiên không phải là Hân Lâm không vào nội các, nhưng có thể đi vào Nội Các Hân Lâm lại có mấy người? Nhưng tốt xấu gì cũng mang danh tiếng. Nhân đinh (nhân khẩu) Viên gia đơn bạc, chỉ có hai nam một nữ, đại nhi tử thành thân không bao lâu liền chết trẻ, chỉ lưu lại một đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ, tiểu nhi tử không có tài danh công danh lại không thuận, trong ba tôn tử, hai đứa lớn một làm chức quan nhỏ ở kinh thành, một làm tiểu huyện lệnh ở nơi xa xôi, còn lại tôn tử thứ ba, tuy có tài danh nhưng cũng nổi danh là một ma bệnh.

Sau khi Viên lão gia tử về hưu, gia đạo kém xa ngày trước, không nói cái gì khác, tam tôn tử có tài danh kia của ông ta, thuốc bổ dùng mỗi ngày phải tiêu rất nhiều ngân lượng, nhìn lại những thứ giấy bút hẳn dùng để vẽ tranh kia một chút lại càng thêm hao tổn không ít. Nhưng nhà bọn họ thích nhất chính là đốt bạc làm chuyện phong nhã, cứ như vậy thì có thể càng nghèo rớt mồng tơi rồi.

Viên gia sĩ diện nhưng không có lớp vải lót bên trong chống đỡ, Cung gia có lớp vải lót bên trong nhưng không có mặt mũi, Cung Trung Tổ liền nghĩ, nếu có thể kết thân với một gia đình như vậy, theo như nhu cầu, chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao? Cung Trung Tổ lập tức tìm người quen biết đi thăm dò ý tứ của Viên gia, kết quả Viên gia thật đúng là cảm thấy Cung Viễn Hòa không tệ. Cho rằng Cung Viễn Hòa trừ chuyện kia ra lại không có những tin đồn khó nghe khác truyền ra, trong nhà cũng không có thông phòng vân vân, nam tử phong lưu như thế nào, chỉ cần biết sai liền đổi là được, chủ yếu nhất vẫn là cách đối nhân xử thế và tiền đồ.

Nhưng mặc dù Viên gia có chút ý này ở bên trong, lại không tùy tiện nói trắng ra, chỉ nói đứa nhỏ còn nhỏ, còn chưa có định tính, cần qua một thời gian rồi hãy nói, thật ra cũng chính là ý tứ muốn quan sát cân nhắc. Nhưng thâm nói hai nhà cũng nên tăng cường lui tới.

Lẽ ra một mối hôn sự như vậy đối với hai nhà mà nói, đều vô cùng thích hợp chỉ có điều phải nỗ lực duy trì thúc đẩy. Minh Phi nhìn tình hình giữa hai tỷ muội Cung Tịnh Du và Viên Mai Nhi kia, hình như cũng vui mừng hơn nữa, nhưng hành động dậm ngang ra cái gai Cung Nghiên Bích này liền ý vị sâu xa.

Đừng bảo là Minh Phi và Cung Viễn Hòa không có gì, cho dù là có, nhà khác trước mặt con dâu tẩu tử tương lai chỉ có liều mạng che giấu, sợ sinh ra hiểu lầm gì đó, tạo thành tổn thất không thể挽回, làm sao giống Cung Nghiên Bích vậy ba phen bốn bận lấy ra nói như thế? Bộ dạng giống như là muốn phá hoại.

Đúng! Hình như Cung Nghiên Bích muốn phá hoại. Cái ý nghĩ này nảy mầm ở trong lòng Minh Phi, nàng liền kết chuyện Cung Nhị phu nhân bức hôn và chuyện lần trước Cung Viễn Hòa chạy trốn tới kỹ viện lại với nhau, liền biết cửa hôn sự cùng Viên gia này, chính là Cung Trung Tổ tự làm theo ý của mình, Cung Nhị phu nhân hoàn toàn không hài lòng.

Cung Nhị phu nhân bắt mắt trong lòng, lại không thể công khai phản đối, hơn nữa còn phải làm ra vẻ hoàn toàn nguyện ý, ủng hộ. Cho nên đích nữ Cung Tịnh Du mới có thể cùng Viên Mai Nhi chung đụng thân thiết như vậy, Cung Nghiên Bích này là thứ nữ cái gì cũng tùy ý để đích mẫu nắm bóp ở trong tay mới có thể làm chim đầu đàn làm chuyện vạ người ghét này.

Lấy chuyện rõ ràng ra mà nói, cũng không phải vết thương trí mệnh gì, nhưng sau đó khẳng định còn có động tác khác. Nghĩ đến Viên Mai Nhi tự cho mình siêu phàm như thế, tính tình không coi ai ra gì, chỉ cần nhiều lần khiêu khích một phen, nhất định nàng ta không chịu tiếp nhận một mối hôn sự như vậy.

Mà sở dĩ Cung Nghiên Bích lớn mật như thế, có lẽ là bởi vì trong lòng hiểu rõ, được chỉ điểm, vì muốn lấy lòng đích mẫu; cũng có thể là vì bị uy hiếp, không thể không làm.

Nhưng dù có thế nào, chuyện thối nát của Cung gia bọn họ vì sao muốn làm liên lụy tới nàng? Chẳng lẽ phá hủy thanh danh trong sạch của một tiểu cô nương chơi rất vui sao? Sau này nàng gánh cái danh đó tới chỗ nào đều bị người ta cười nhạo. Minh Phi không khỏi nổi giận. Nàng vận khăn đi đến chỗ của Trần thị, muốn nhìn xem Trần thị có ý gì. Chung quy chuyện nàng cũng có thể nghĩ ra được, lẽ nào Trần thị còn không nghĩ ra sao? Xác định Trần thị có nguyện ý vì nàng ra mặt hay không.

Đến chánh phòng, Trần thị đang ngăn người dưới cửa sổ, bên cạnh chỉ có một mình Dư ma ma hầu hạ. Ngọc Bàn nhỏ giọng nói cho Minh Phi: “Không biết tại sao, buổi sáng tâm tình rất không tốt, Tam Tiểu Thư nhìn xem có thể khuyên nhủ hay không.”

Trần thị nghe tiếng động quay đầu lại trên mặt có chút phù thũng thoáng qua một chút mờ mịt. Minh Phi thấy trên mặt mảy mảy của nàng ta tất cả đều là mệt mỏi, dưới hốc mắt có hai quầng thâm, trong lòng biết là ngủ không được ngon giấc. Gã cho một người nam nhân như vậy, gặp phải một đám kẻ tử kẻ nữ và tiểu thiếp như thế, là con người đều sẽ khó chịu, mang thai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, không biết sinh ra là nam hay nữ, không biết có thể thuận lợi vượt qua cửa ải hay không, nghĩ đến giờ phút này nhất định Trần thị rất lo âu nhỉ?

Mặc kệ chuyện gì, để cho nàng ta thanh thần ổn định bình an sinh ra đứa bé này, vượt quan Quỷ Môn quan này mới là chuyện lớn. Minh Phi nghĩ đến chỗ này, liền dẹp bỏ ý đồ muốn thử dò xét Trần thị, khuyến khích Trần thị trút giận cho mình đi. Ngược lại khéo léo nở nụ cười đi lên trước thềm an, ngồi vào cái ghế đôn nhỏ bên cạnh Trần thị, nhẹ giọng hỏi Trần thị: “Mấy ngày nay mẫu thân cảm thấy có khỏe không? Tiểu đệ đệ vẫn ngoan chứ? Đường đại phu có tới bắt mạch hay không?”

Trần thị nặn ra một cười: “Cũng tạm.” Tiếp theo không có tiếng động gì khác.

Minh Phi có nhiều chuyện muốn an ủi nàng ta, thấy bộ dạng dầu muối không vào này của nàng ta, ngược lại không tiện mở miệng, không thể làm gì khác hơn nói: “Nữ nhi muốn đi Thanh Phong quán dâng hương một chút.” Ánh mắt của nàng quét qua bụng của Trần thị, “Cầu bình an cho người và tiểu đệ đệ.”

Trong mắt của Trần thị thoáng qua một tia sáng, ngay sau đó lại ảm đạm xuống, không hứng thú nói: “Muốn đi thì đi thôi.”

Minh Phi không biết rốt cuộc nàng ta gặp phải chuyện gì, lại không tiện hỏi, không thể làm gì khác hơn là dời ánh mắt nhìn sang Dư ma ma, Dư ma ma lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, ý bảo nàng ta để đó nói sau.

Trần thị hẳn là rất mê tín, Minh Phi suy nghĩ một chút, từ trong hà bao lấy ra cái gói vải đỏ hình tam giác kia, đặt ở trên bàn nhỏ trước mặt Trần thị, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, cái bùa bình an thủ chân tử này người mang theo đi.”

Trần thị kinh ngạc nhìn Minh Phi một cái, Minh Phi chỉ mong nàng ta cười lên.

Trần thị do dự một chút, nói: “Con vẫn nên cất đi.”

Minh Phi chân thành đẩy gói vải đỏ tới trước mặt nàng ta: “Mẫu thân, không có người cũng không có ba huynh muội chúng con hôm nay, con nguyện ý cho người, người bình an thì chúng con bình an.” Lời này của nàng không có hư tình giả ý, nàng không cho rằng đối một kẻ mẫu khác sẽ tốt hơn Trần thị.

Ngược lại Dư ma ma một chút cũng không khách khí, cười híp mắt cầm lấy gói vải đỏ tới: “Một mảnh hiếu tâm này của Tam Tiểu Thư, phu nhân không nhận ngược lại không hay.” Tay cũng âm thầm bóp gói vải đỏ kia.

Minh Phi thấy rõ, mượn cớ cáo từ, tự đi an bài một chút chuyện vụn vặt không đề cập tới chuyện ngày đó.

Tới buổi chiều, Dư ma ma cười hi hi tới: “Không biết Tam Tiểu Thư chuẩn bị lúc nào thì ra cửa? Nô tỳ cũng đã an bài xong xe ngựa.” Hình thái so với lúc

sáng sớm nồng nhiệt hơn rất nhiều.

Minh Phi vội vàng mời Dư ma ma ngồi, chân thành hỏi thăm bà ta sinh hoạt hàng ngày của Trần thị.

Dư ma ma nhất nhất nói ra, còn nói tâm tình Trần thị không tốt là bởi vì ban đêm nằm mộng, nội dung giấc mơ lại không chịu nói.

Minh Phi suy nghĩ một chút, nói: “Ta thấy trạng thái tinh thần của mẫu thân không tốt cho lắm, như vậy đối với người cũng không tốt. Chúng ta còn nhỏ không hiểu chuyện, rất nhiều chuyện đều không thể nói với người, bằng không ma ma phải người đi Trần phủ mời Cửu mẫu tới đây trò chuyện cùng mẫu thân đi.”

Chắc hẳn lúc này người Trần thị muốn gặp nhất là mẫu thân thân sinh (mẹ ruột) của nàng ta, nhưng thân nương của Trần thị, từ lúc Minh Phi tới đến giờ chưa từng thấy qua. Cho dù là lúc đi chúc lễ mừng năm mới, cũng chưa từng gặp, chỉ thấy được đích mẫu của Trần thị, hay là người đã ở chỗ đó, chỉ là thân phận thấp kém không ai giới thiệu thôi.

Loại này thời điểm đặc thù này, cũng không biết Trần gia có chịu để cho bà ấy sang đây thăm Trần thị hay không?

Quả nhiên Dư ma ma có chút dao động, suy nghĩ một chút, nói: “Cũng tốt, nô tỳ cũng nên bẩm qua phu nhân, phái người đi mời.”

Minh Phi lại hỏi: “Không biết đã mời bà đỡ hay chưa? Có muốn nói trước mấy ngày gần đó đến ở trong nhà hay không? Tồn thêm chút bạc cũng không sao cả, đừng đến lúc đó không tìm được người.” Nói xong lời này, ở trong ánh mắt nghiêm nghị của Hoa ma ma và ánh mắt phức tạp của Dư ma ma cúi đầu xuống thật sâu, dùng một giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói: “Lúc ở Ngô gia thôn đã từng.....”

Thật ra Dư ma ma cũng không trách nàng: “Vốn là lúc nên hiểu được điều này. Tỉ mỉ chu đáo như vậy, phu nhân không có phí công yêu thương người. Người yên tâm, đã sớm nói xong, qua hai ngày liền đi đón người.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Dư ma ma an bài mấy gia đình cao lớn vạm vỡ, lại chọn mấy ma ma tráng kiện lanh lợi đi theo, để Minh Phi ngồi xe ngựa mang theo ký hiệu Thái phủ, long trọng, để cho nàng nở mày nở mặt đi Thanh Phong quán dâng hương.

Mặc dù hôm qua đã chào hỏi trước, Tôn Đạo cô lại không ra ngoài tiếp đãi Minh Phi, theo như lời nói của tiểu đạo cô, có khách quen biết tới, trong một lúc không tiện rút người ra được, sẽ tới sau.

Minh Phi không có nóng giận hay suy nghĩ gì mà quan chủ không đến tiếp mình chính là xem thường mình, nàng biết Tôn Đạo cô nhiều khách quý, vốn cũng không trông mong bà ấy đặt một tiểu cô nương như mình ở trong lòng, huống chi cũng chỉ là dâng hương, tận tâm là được, cũng không cần Tôn Đạo cô cùng đi toàn bộ hành trình. Thanh thân an nhàn đi vào đại điện dâng hương, cầu nguyện, lại cho tiền nhang đèn hậu hĩnh, coi như xong chuyện.

Ai ngờ tiểu đạo cô kia còn nhớ tới nàng, nhất quyết nói trong quan nàng làm cơm rất ngon, rất nổi tiếng, đúng lúc hôm nay làm nhiều phần, Minh Phi đã gặp đúng dịp, không bằng đi nếm thử một chút.

Minh Phi đã ăn xong điểm tâm mới tới, đối với cái này không có hứng thú, ai ngờ hai mắt nhắm người Hoa ma ma Kim Trâm đi theo nàng đều sáng lên, nói là thức ăn thanh đạm, có thể thấy được cơm Thanh Phong quán này làm quả nhiên nổi danh.

Minh Phi nghĩ tới trong nhà không có chuyện gì, không bằng làm thỏa mãn tâm ý của mọi người, cũng liền đồng ý.

Quả nhiên bữa cơm làm rất tinh xảo, nhưng Minh Phi cũng chỉ thoáng nếm qua chút mùi vị cho có, bởi vì phải chờ những người đi theo dùng cơm, tiểu đạo cô kia lại nói: “Mấy ngày nay hoa ở trong rừng trong quan chúng ta nở rất đẹp, tiểu thư không ngại đi xem một chút? Đi một vòng trở lại các ma ma cũng ăn xong rồi.”

Kim Trâm nghe vậy, vội vàng nuốt cơm trong miệng, đứng dậy: “Nô tỳ đi theo hầu Tam Tiểu Thư.”

Minh Phi bèn đi theo tiểu đạo cô kia đi hậu viện. Quả nhiên ở hậu viện có nguyên một viện cây hoa hồng, trắng hồng xen lẫn, lung lay sinh động. Tiểu đạo cô này tránh phía sau Kim Trâm, nói nhỏ: “Thật ra là có thư gửi từ trong kinh tới, sự phụ phản phò nói muốn giao cho ngài.” Từ trong tay áo lạng lẽ nhét lá thư tới đây, Minh Phi nhìn sang, nhận ra là nét chữ của Thanh Hư, cũng liền giấu vào trong tay áo, cười khen hoa cây hoa hồng kia một hồi.

Chợt nghe một trận tiếng nói chuyện từ từ truyền tới, Minh Phi quay đầu lại nhìn qua, liền thấy Tôn Đạo cô cùng với mấy người phụ nhân đi tới, người dẫn đầu tóc trắng xoá, đôi mắt đuôi mày hiền lành, một người khác hơn bốn mươi tuổi, thanh tú hòa khí, còn có một người mười bốn mười lăm tuổi, vóc người đã hiện rõ lung linh, một đôi mắt to tròn nhìn qua ngạo khí mười phần, không phải là Viên Mai Nhi sao? Thật là oan gia ngõ hẹp.

Tiểu đạo cô thấy Minh Phi nhìn về phía người tới, cười giới thiệu: “Đó là gia quyến Viên Hàn Lâm. Vị kia là Viên lão phu nhân trước đây có đại ân với sự phụ ta, đúng lúc bọn họ tới, cho nên sự phụ.....” Cho dù một bên là ân nhân, Thanh Phong quán cũng không muốn đắc tội nữ quyền nhà Tri Phủ.

Minh Phi cười nói: “Không sao, có quen biết.” Lập tức tiến lên hành lễ vấn an Viên lão phu nhân và Viên Nhị phu nhân, cũng không quản vẻ mặt của Viên Mai Nhi có bao nhiêu khó coi, cười khanh khách cũng đều hoàn thành hết lễ số.

Viên lão phu nhân và Viên Nhị phu nhân đều nhận lễ của nàng, lại lôi kéo tay của nàng nhiệt tình hỏi lung tung này kia, giống như hôm đó nàng cho Viên Mai Nhi chút khó chịu kia hoàn toàn không có phát sinh qua, hai nhà chính là thông gia tốt. Trên mặt Minh Phi trước sau vẫn tươi cười, hề hoi thì đáp. Khi hai nữ nhân biết được nàng tới dâng hương thay Trần thị, cầu xin cho Trần thị mẫu tử bình an, trong mắt lại mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu cùng cảm thán.

Viên Mai Nhi ở một bên phiên chẩn, nói: “Con đi xem Tam ca xong chưa.” Nói xong quay người chạy đi vào trong rừng hoa.

Không phải nói Thanh Phong quán không tiếp đãi khách nam sao? Nét mặt Minh Phi có chút ngầy ra. Nàng không ngờ vừa rồi Viên Tam cũng ở trong rừng hoa hồng đó, uống công nàng chỉ dẫn theo một mình Kim Trâm, đứng nơi đó bình luận cả buổi, lại cùng tiểu đạo cô nhận thư nói chuyện. Cũng không biết có bị Viên Tam nhìn thấy không?

Viên lão phu nhân nhìn ở trong mắt, cười nói: “Tôn tử kia của ta ốm yếu từ nhỏ, cũng chỉ thích những chuyện vẽ tranh hoa cỏ này, hẳn nghe nói rừng hoa hồng trong quan này rất nổi danh, nhưng không tiếp đãi khách nam, cho nên nấn nỉ ta, lòng ta thương yêu hẳn yếu ớt lại hiểm khi mở lời, đành phải buông tha tấm mặt mo này đi cầu Tôn Quan chủ. Ngược lại quấy rầy thanh tịnh của mọi người, đều là lão già này không tốt.”

Người ta đều đã nói hết ra rồi, huống chi hai người cũng không dối mặt, Thanh Phong quán này cũng không phải là nhà nàng, nàng có thể mượn Thanh Phong quán này gặp Thanh Hư, đương nhiên tôn tử người ta cũng có thể đi vào ngắm hoa. Minh Phi vội vàng cười bày tỏ không sao.

Viên phu nhân lại nói: “Chuyện ngày đó ta cũng đã nghe nói, đều tại chúng ta quá nuông chiều Mai Nhi, tính khí quá tệ, không hiểu chuyện. Chúng ta đã trách mắng nàng, cháu là người hiểu chuyện, vẫn hi vọng không cùng nàng so đo.”

Minh Phi liên tục nói không dám, tìm lý do muốn rời đi.

Nào biết mới đi được mấy bước liền gặp phải Viên Mai Nhi và Viên Tam công tử. Hôm nay khí sắc Viên Tam công tử tốt hơn ngày đó nhiều, bên cạnh cũng không có gã sai vặt đi theo đỡ, nhìn thấy Minh Phi, ôn hòa khẽ mỉm cười.

Minh Phi cúi thấp đầu không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng thi lễ. Viên Mai Nhi lại nói: “Minh Phi, hai ngày nữa ta tới nhà ngươi chơi được không?”

Minh Phi kinh ngạc nhìn Viên Mai Nhi, đôi mắt của Viên Mai Nhi trong suốt, đôi môi mím chặt, bộ dạng hoàn toàn không cho phép cự tuyệt.

Lại chưa hoàn toàn trở mặt, mẫu huynh (mẹ và anh trai) người ta lại khoan dung như vậy, coi như vạn phần không muốn, nàng cũng không thể nào cự tuyệt. Minh Phi liền cười gật đầu: “Được. Ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Viên tỷ tỷ tới chơi.”

Viên Mai Nhi lại nói: “Mấy ngày nay lúc nào thì ngươi rảnh?” Giống như rất gấp không thể chờ đợi được.

Minh Phi thật sự muốn nói nàng lúc nào cũng không rảnh, huống chi Trần thị chẳng mấy chốc sẽ sinh rồi, trên mặt bất tri bất giác biểu lộ ra vẻ khó xử.

Viên Tam vội gạt khề ông tay áo của Viên Mai Nhi, nói: “Nào có như muội vậy? Thái gia muội muội không giống muội, nàng phải quản gia.”

Viên Mai Nhi không cho là đúng, thái độ gây sự: “Có phải ngươi vẫn còn tức giận ta hay không? Không muốn ta tới nhà ngươi? Ngươi nói rõ ra xem.”

Minh Phi nhàu mày nói: “Ta không phải người hẹp hòi. Chỉ là mấy ngày nay trong nhà của ta thật sự có chuyện. Chờ qua khoảng thời gian này, ta lại gửi thiệp mời cho tỷ được không?”

Viên Mai Nhi còn muốn nói gì nữa, Viên Nhị phu nhân gọi nàng tới, nhỏ giọng trách cứ mấy câu, Viên Tam xin lỗi nói: “Muội ấy bị làm hư rồi, một chút cũng không hiểu chuyện. Ngươi có chuyện đi trước đi, mặc kệ muội ấy.”

Minh Phi quả thực cũng không muốn dây dưa nhiều với Viên Mai Nhi, lại hành lễ một cái, vịn Kim Trâm vội vã rời đi, trước mặt gặp được đám người Hoa ma ma ăn cơm xong đang đi ra ngoài tìm nàng, cả đám vây quanh nàng rời khỏi Thanh Phong quán.

Mười chín tháng tư, sau khi Trần thị chịu khổ ba canh giờ, rốt cuộc bình an sinh ra một nam anh (con trai) nặng tám cân (4 kg) khỏe mạnh. Mấy nhà vui mấy nhà buồn, Thái Quốc Đống rất vui mừng, lo lắng nhiều người tới cửa thăm viếng, có phu nhân nhà quan, phú hộ, thương nhân lớn, loại người gì cũng có, tuy rằng Minh Phi thông tuệ giỏi giang, suy cho cùng vẫn còn nhỏ không thể chủ trương đại sự, lại không thể dựa vào Trần Tam phu nhân chỉ huy, liền tự mình đi mời Phan thị tới trấn giữ.

Minh Phi là lần đầu tiên cùng vị Tộc trưởng phu nhân trong truyền thuyết kiêm bá tổ mẫu (bác gái của cha) họ tiếp xúc thân mật, có thể làm thủ hạ làm việc dưới tay vị lão nhân thông tuệ này, khó tránh khỏi mang theo mấy phần cẩn thận và lo lắng.

Vậy mà vị Phan thị này lại vô cùng hòa ái, rất dễ thân cận. Đa số thời gian đều dẫn nàng theo bên cạnh, chỉ cần không phải việc cấp bách gấp rút, cũng sẽ để cho Minh Phi nói ra ý kiến xử lý trước tiên. Minh Phi không dám lộ rõ tài năng, chỉ thoái thác mình còn nhỏ không hiểu chuyện, tất cả đều nghe bá tổ mẫu an bài.

Phan thị lại cười nói: “Chuyện của con ta ít nhiều cũng nghe nói một chút, mẫu thân con và ca ca của con đều ở trước mặt ta khen con hiểu chuyện giỏi giang, thông minh hiểu học, thời gian hơn một năm gần gũi đã thành bộ dạng này, thật sự là khó được. Hôm nay con biểu hiện tốt một phen cho ta xem, để ta biết bọn họ không phải giữ thể diện con.”

Minh Phi nghe vậy không khỏi thất kinh, ngược mắt lên nhìn về phía Phan thị, chỉ thấy đôi mắt Phan thị sáng rạng rỡ, lóe ra vô số khôn khéo và lợi hại. Nhìn về phía ánh mắt của bà ấy không có ác ý. Minh Phi thở phào nhẹ nhõm, càng ngày càng cẩn thận, trung quy trung củ lấy lời Trần thị chỉ bảo lúc thường ra xử lý một chút chuyện nhỏ, còn cố ý làm sai vài chuyện không quan trọng, chờ Phan thị sửa đúng lại cho nàng.

Sau cùng Phan thị cho nàng một lời đánh giá, cái tuổi này mà nói, coi như vô cùng thông minh có hiểu biết, nhưng kinh nghiệm làm việc vẫn chưa đủ, tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi làm việc không kỹ càng, còn cần trui luyện thêm. Lại ngay trước mặt Thái Quốc Đống hăng hái khen Trần thị một trận, nói nàng có phương pháp giáo dục tốt, không riêng Minh Phi, ngay cả hai đứa con khác đều hiểu chuyện có năng lực rất nhiều.

Trần thị bình an vượt quan ngày ở cũ, dần dần thu lại chuyện nhà vào tay, nhưng không có ý tứ thu hồi chút quyền hạn trong tay Minh Phi, ngược lại thích dần nâng theo hơn, tay cầm tay chỉ dạy.

Trong tháng sáu, Viên Mai Nhi lại thông qua người trung gian nhắc nhở Minh Phi, kéo lâu như vậy, nên gửi thiệp mời cho nàng ta mời nàng ta tới chơi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Editor: Trịnh Phương

Thừa dịp Trần thị rảnh rỗi, Minh Phi tới nhà chính, nhận lấy đứa trẻ sơ sinh là Thái Quang Hoa từ trong ngực bà vú, thuận thực ôm vào trong ngực trêu chọc. Đứa bé giống Thái Quốc Đống hơn một chút, trắng mập sạch sẽ, ánh mắt lanh lợi, vẻ mặt khiến người ta vui vẻ, đặc biệt thích cười.

Bình thường Minh Phi không ôm bé, nhưng hiện tại nàng mới chỉ thoáng trêu chọc thì đã liên chọc bé cười.

Bà vú thấy thú vị: “Hoa tiểu thiếu gia thích nhất Tam tiểu thư rồi. Mỗi lần Tam tiểu thư ôm thì luôn có thể chọc cho tiểu công tử cười.”

Trần thị nghe vậy thì khẽ mỉm cười, nói với Minh Phi: “Mấy bộ đồ con làm, mặc rất thoải mái. Thích hợp hơn so với y phục những người khác đưa tới.”

Minh Phi vội nói: “Vậy để nữ nhi cho người làm thêm mấy bộ.”

Trần thị ngầm cho phép, cho bà vú lui ra, lấy một phong thư ra từ trong tráp: “Thư của ca ca ngươi, nói là lão sư (giáo viên) có ý gả nữ nhi của bạn tốt cho hần, muốn hỏi ý của gia đình. Ngươi nhìn xem.”

Minh Phi không dám nhận thư, chỉ cười nói: “Mẫu thân xem xong rồi nói cho nữ nhi nghe cũng không khác gì nhau cả. Không biết người kia là dạng người nào?”

Nếu Trần thị chủ động nhắc tới chuyện này với nàng, nàng cũng không ngại hào phóng điều tra một phen.

Trần thị nói: “Họ Giang, mặc dù không phải là gia tộc có địa vị hay quá giàu có gì, nhưng cũng là dòng dõi thư hương, là trưởng nữ trong nhà, nghe nói tính nết hiền thực dịu dàng, đoan trang hào phóng, đáng đáp cũng đoan chính.”

Trên mặt mang theo chút ý cười, dáng vẻ dường như là tương đối hài lòng.

“Là người ở đâu?”

Thái Quang Đình đã sớm viết thư gửi tới, lúc này Trần thị mới nói, còn lộ ra vẻ mặt này, Minh Phi liền đoán rằng có lẽ nàng đã sai người nghe ngóng, cho là nữ hài tử mà Thái Quang Đình nhắc tới tương đối phù hợp với yêu cầu của nàng.

Trần thị nói: “Dĩ nhiên là ở kinh thành.”

Minh Phi giả vờ lo lắng nói: “Ca ca không hiểu chuyện gì, không có mẫu thân xem giúp cho hần, ta lại có chút không yên lòng. Nhà chúng ta cần nhất là người hiểu chuyện, nếu đưa người chỉ biết đùa bỡn, không hiểu chuyện tiền vào.....” Ý của nàng, tất cả mọi người đều hiểu.

Trần thị hé miệng cười nhẹ một tiếng: “Ta sẽ sai người nghe ngóng. Chỉ là, còn phải xem ý của phụ thân ngươi.”

Giang gia chẳng qua chỉ là gia tộc trung đẳng, không nghèo không giàu, nhân khẩu đơn độc, cũng không có thân thích có thể lực gì, cũng có thể coi là môn đăng hộ đối.

Minh Phi thấy tâm tình của nàng tốt, liền nhân cơ hội nói tới chuyện Viên Mai Nhi, mặt Trần thị lạnh lùng nói: “Nếu nàng nghĩ như vậy, ngươi liền đưa thiệp mời nàng tới là được. Phải mời cả các nữ hài tử của những nhà khác, không cần đưa thiệp mời cho nữ hài tử Cung gia.”

Minh Phi nghe ý này của nàng, chính là vẫn nên ra mặt vì mình, cười nói: “Như vậy không tốt lắm? Thấm thẫm ở Cung gia vẫn luôn giao hảo (qua lại thân thiết) cùng mẫu thân, dù Cung đại nhân có thể nào, trước sau vẫn cao hơn một bậc.”

Trần thị cười lạnh: “Nàng mới vừa đạt được chỗ tốt liền quên ta ban đầu giúp nàng thế nào. Loại người vong ân phụ nghĩa này, không cần để ý tới.”

Đang nói chuyện thì Thái Quốc Đống đi vào, tiếp nhận đứa trẻ sơ sinh còn đang thổi ra những bong bóng nhỏ từ nước miếng, vừa trêu chọc bé vừa hỏi: “Ai vong ân phụ nghĩa?”

Trần thị liền nhân cơ hội kể chuyện mà hôm nay Minh Phi gặp phải, cũng không thêm dầu thêm mỡ (*), chính là một năm một mười (**), gián tiếp nói cho hẳn biết chuyện tốt mà mẹ con Nhị đi nương đã làm, khiến những nữ khác trong nhà đều đã mắt thể diện tới nhà bà ngoại, không chừng sau này còn có người lấy chuyện như vậy ra để cười nhạo người trong nhà này.

(*) Thêm dầu thêm mỡ (hay “thêm mắm dặm muối”): Ý chỉ những hành động có ý thêm bớt để câu chuyện có điểm sai khác so với sự thật, thường dùng cho những mục đích xấu.

(**) Một năm một mười: rành mạch, rõ ràng.

Sắc mặt của Thái Quốc Đống quả nhiên càng ngày càng khó coi, không tìm tự thân nguyên nhân, lại phát tác một đồng lửa giận lên đầu Viên gia, lại gián tiếp hận tới Cung gia.

Suy tư chốc lát, nói: “Nữ nhân này quả không có kiến thức! Khó trách phải cảm nhiều tiền như vậy, dù hiện tại Cung Trung Tổ đã thăng chức nhưng sau này chắc chắn sẽ khó để tiếp tục thăng tiến nữa. Nhưng tỷ muội các người cũng là người luôn chỉ biết âm thầm chịu đựng, không thể làm rõ ràng như vậy. Lần này liền theo ý của mẫu thân người, không cần đưa thiệp mời cho tỷ muội Cung gia. Cho nàng một đòn cảnh cáo trước, về sau nàng lại đưa lễ, người không cần thu, có chuyện gì cũng đừng trông nom giúp. Hiện tại chúng ta cũng không thiếu mấy đồng tiền thoả tha của nàng ta! Nàng thích tìm ai thì tìm người đó đi.” Lại cau mày nghĩ, phải làm gì để khiến Cung gia không được thoải mái.

Mọi người đều nói “huyện quan không bằng hiện quan” (*), hẳn còn là lão đại duy nhất của Thủy thành phủ, không nể mặt hẳn như vậy, thật sự là tự tìm khổ.

(*) Huyện quan không bằng hiện quan: Ý nói những người dù có chức vụ lớn nhưng ở xa không bằng những quan nhỏ đang cai quản gần dân chúng.

Thủy thành giàu có và đông đúc, kể từ sau khi hẳn lên làm tri phủ, quà biếu khắp nơi hơn xa ngày trước, đã sớm không thèm để chút tiền đó của Cung gia vào trong mắt. Tuy nhiên, hẳn lại lo lắng Cung gia nắm được nhược điểm, tương lai sẽ lấy nó đi gây khó dễ cho gia tộc mình, không bằng thừa cơ hội này giải quyết mối lo lắng trong lòng đi.

Tính cách này của Thái Quốc Đống..... Khó trách lại nuôi ra được loại thiệp thất như Nhị đi nương cùng loại nữ như Minh Tư, Quang Chính, Quang Diệu.

Phụ thân của nhà khác gặp phải chuyện như vậy, dù là trong lòng thông hận người ngoài, muốn trả thù, trước đó không phải nên mắng nữ nhi rằng không có lửa làm sao có khói, sau đó không cho nàng ở chung một chỗ với Cung Viên Hòa sao?

Hẳn thì tốt rồi, một câu vô nghĩa cũng không có, toàn bộ suy ý định đều muốn trả thù người khác. Người sai không phải là người của Thái gia hẳn, vĩnh viễn đều là người khác.

Có biết như vậy sẽ vô hình trung cổ vũ nữ nhi hình thành tính tình kiêu căng phách lối không vậy?

Chỉ là, lúc này Minh Phi lại rất ưa thích tính cách này của Thái Quốc Đống.

Thấy Trần thị muốn bàn bạc việc hôn sự của Thái Quang Đình cùng Thái Quốc Đống, Minh Phi tìm cơ đi ra ngoài, âm thầm suy tư xem nên chiêu đãi Viên Mai Nhi như thế nào.

Minh Phi chọn một ngày rồi cho người tặng thiệp cho Chu Thanh, Trần Oánh, Viên Mai Nhi, Lưu Uyển Nương, chỉ trừ ba tỷ muội Cung gia.

Trần thị đã sớm phân phó người chuẩn bị toàn là trái cây tươi. Mọi thứ như đào, vải, dưa hấu đều được chuẩn bị đầy đủ, lại sai người đi Xan Hà hiện đặt thêm một bàn tiệc chờ, cho Minh Phi đủ thể diện.

Viên Mai Nhi dẫn theo một nữ tử mà theo lời nàng là biểu tỷ nhà của cô cô, họ Triệu, tên Tuyết Di, mười bốn tuổi, đáng đáp đầy đặn xinh đẹp, trắng nõn phúc hậu, không nói chỉ cười, khiến người nhìn rất vui vẻ.

Chỉ là, Viên Mai Nhi và nàng kia từ đầu đến cuối chỉ nói nhỏ với nhau về chuyện ở kinh thành, thỉnh thoảng còn nghiêng mắt nhìn Minh Phi một cái, khiến Minh Phi cảm thấy nữ hài tử này là trợ thủ Viên Mai Nhi đặc biệt tìm tới để đối phó với mình sau lần thất bại trước.

Đám người Trần Oánh không thấy tỷ muội Cung gia nên cũng không hỏi, Lưu Uyển Nương không hiểu sao lại không nhìn tình thế, trực tiếp hỏi Minh Phi: “Các tỷ tỷ Cung gia đâu?”

Minh Phi chưa kịp trả lời, Minh Bội đã cười nói: “Đại tỷ tỷ Cung gia phải ở nhà theo đồ cưới, thời tiết lại nóng bức, chúng ta không dám mời nàng.”

Lưu Tuệ Nương mới vừa gả, biết rõ tình hình trước khi xuất giá, trong lòng Lưu Uyển Nương cũng nắm chắc, cũng không truy hỏi nữa.

Chu Thanh cũng nhìn Minh Phi mà cười nhẹ một tiếng, Minh Phi làm bộ như không hiểu, thân nhiên mà nhìn Chu Thanh cười một tiếng.

Viên Mai Nhi cũng không để ý, hàn huyên mấy câu, lại đòi Minh Phi dẫn đi xem Truy Phong.

Mặt Minh Bội trắng bệch trong nháy mắt, đang muốn ngăn cản, Minh Phi đã cười nói: “Ánh nắng nọ trời độc như vậy, vẫn là không nên đi? Hơn nữa, con chó kia rất dọa người, chúng ta nhìn quen rồi thì không sao, chỉ sợ các người nhìn xong lại đứng cũng không vững, bị kinh sợ hù dọa, khi trở về

chúng ta lại bị các vị bá mẫu, thẩm thẩm mắng, lần sau không cho các người tới nhà của ta, vậy thì làm thế nào?”

Nàng không nói như vậy thì không sao, vừa nói vậy, mấy nữ hài tử còn lại cứ la hét phải đi xem đó là dạng quái vật gì.

Minh Phi liền chào hỏi ma ma của các nàng: “Các ma ma nên khuyên các nàng một chút, bị hoảng sợ không phải là chuyện có thể đùa.”

Các tiểu thư đã dần dần lớn lên, mọi việc đều có chủ trương của mình, những ma ma kia sao có thể dễ dàng liền khuyên giải được?

Viên Mai Nhi ồn ào nhất, nói nhất định phải đi. Nàng ta nói rằng các nữ tử Thái gia không sợ thì nàng cũng không sợ, nàng còn lớn tuổi hơn so với Minh Phi.

Minh Phi: “Đành phải cố vậy.”

Cho bọn nha hoàn mang ô lên, mang theo mọi người đi tới viện Truy Phong đang ở.

Đi tới cửa, Minh Phi lại đóng cửa lại, bộ mặt khó xử khuyên mọi người: “Vậy các người chỉ được đứng bên cạnh xem một chút, đừng qua đó.”

Sắc mặt Minh Bội âm thầm đỡ khung cửa, quyết định không cho ai vào được, cố gắng nở nụ cười: “Đứng nha, đứng nha, coi chừng bị dọa cho sợ chết khiếp. Chỉ có ta và Tam tỷ cùng Lục muội mới có thể đến gần con chó kia.”

Minh Phi cho người mở cửa, dặn dò Minh Ngọc: “Người đi vào xích con chó lại trước đi.”

Lại giải thích với mọi người: “Chó này không thể không xích. Vốn là có hai người đặc biệt phụ trách chăm sóc nó, nhưng lúc này bọn họ đều làm việc ở bên ngoài, ta muốn bọn hân tới cũng không tiện, không thể gọi bọn họ. Xích nó vào thì chúng ta mới có thể tự tại hơn một chút.”

Minh Ngọc đi vào, nhẹ nhàng bước vài bước đã tìm được Truy Phong đang chảy nước miếng mà ngủ ở cạnh tường, thân mật vỗ vỗ đầu của nó, lại lấy ra chút thịt khô từ trong túi tới dứt cho nó ăn, lấy xích sắt từ bên cạnh quàng vào cho Truy Phong.

Vỗ vỗ tay ra ngoài cười nói: “Có thể tiến vào.”

Chúng nữ vây ở cửa đều thấy những hành động này của Minh Ngọc từ khe cửa, đều cho rằng Truy Phong chỉ có tiếng không có miếng, tỷ muội Thái gia lại cố làm ra vẻ huyền bí.

Nếu thật sự lợi hại như vậy, sao Minh Phi có thể yên tâm để Minh Ngọc đơn độc đi vào xích chó?

Lại thấy vẻ ngoài của Truy Phong quả nhiên bất phàm, lười biếng mà nằm bất động ở một chỗ, đáng vẻ dường như rất biết điều, lập tức như ong vỡ tổ mà cười đùa, la hét muốn ủa lên học Minh Ngọc sờ vào Truy Phong.

Minh Phi vội vàng nói: “Các người không nên động thủ, đứng ở một bên nhìn là được, Truy Phong rất lợi hại.”

Kéo Lưu Uyển Nương, lại lôi Viên Mai Nhi một cái: “Đứng ở chỗ này xem đi.”

Lá gan của Lưu Uyển Nương vốn rất nhỏ, thấy bộ dáng kia của Truy Phong thì hai chân cũng có chút mềm nhũn, không cần Minh Phi phải kéo, nhưng Viên Mai Nhi đang nén một bụng con tức, lập chí rằng việc Minh Phi có thể làm thì bản thân cũng làm được, Minh Phi càng khuyên thì nàng càng muốn sờ.

Trần Oánh cũng là người biết điều, âm thầm kéo Chu Thanh đang muốn tham gia náo nhiệt một cái, Chu Thanh cũng coi như có mắt nhìn, lại thấy Minh Bội tựa vào cửa, nắm thật chặt khung cửa mà không tiến vào, trong lòng càng thêm nắm chắc, điều tỷ muội Thái gia nói, hơn phân nửa là sự thật.

Liền đứng ở trong phạm vi an toàn cùng Trần Oánh, chỉ ở một bên quan sát, cũng không tiến lên.

Truy Phong đặt cái đầu to của nó lên hai cái chân trước đang duỗi thẳng ở đằng trước, hí mắt lại, lười biếng quan sát đám nữ hài tử xinh đẹp này, vừa không rõ rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì.

Nếu như chỉ là vậy xem, vậy cũng được, liền giống với lúc ở Cung gia, cũng thường có một đám nữ hài tử xinh đẹp tới vậy xem nó, không để ý tới là được.

Dù sao Minh Phi cùng Minh Ngọc đều ở trước mặt, cũng không có gì phải đề phòng.

Triệu Tuyết Di khôn khéo hơn so với Viên Mai Nhi, thấy mọi người đứng bất động trong phạm vi an toàn, liền kéo Viên Mai Nhi, nhỏ giọng nói: “Thôi đi, chó này nhìn qua đã biết không dễ thân, giống như con gấu lớn vậy.”

Thật ra thì Viên Mai Nhi cũng sợ, có chút muốn nửa đường bỏ cuộc, lại nhìn thấy Minh Phi không để ý chút nào mà xoa đầu Truy Phong, thân thiết nói câu gì, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng của Truy Phong.

Vì vậy, cố nén sợ hãi, nàng ta lấy can đảm gỡ tay Triệu Tuyết Di ra, đi lên đẩy Minh Phi ra, nhanh chóng vỗ xuống đầu Truy Phong, ai ngờ Truy Phong lại kêu một tiếng “grừ”, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm thét trầm thấp.

Không đợi Truy Phong kêu thêm tiếng nào, Viên Mai Nhi “nha” một tiếng, hai chân mềm nhũn, sau đó ngã xuống. Nàng cách Truy Phong gần như vậy, những người khác muốn đến đỡ nàng cũng không dám.

Minh Phi vội vàng trấn an Truy Phong, Truy Phong không cam lòng mà nằm xuống lần nữa, vẫn cảnh giác nhìn Viên Mai Nhi.

Trong lòng Minh Phi biết là Viên Mai Nhi cố tình muốn gây họa cho nàng, nhưng có thể thấy bộ dạng bị dọa sợ này của Viên Mai Nhi, trong lòng có nhiều tức giận hơn nữa thì cũng đã mất đến hầu như không còn, nên cười tiến lên đỡ Viên Mai Nhi dậy: “Ngươi xem, ta đã nói tính cách của nó không được tốt, hơn nửa năm ta mới dám đến gần nó, nhưng ngươi vẫn không nghe lời ta.”

Viên Mai Nhi quan tâm tới thể diện nhất, cho nên khi được Minh Phi đỡ đứng lên, toàn thân mềm nhũn tụt vào người Minh Phi trên người, trong miệng lại vẫn cứng rắn nói: “Ai nói ta sợ, rõ ràng là dưới đất quá trơn, ta không cẩn thận nên mới té. Hạ nhân nhà ngươi quá lười rồi, quét cái sân cũng không sạch sẽ.”

Không có khóc lớn làm loạn, cũng không có giả chết bất động, còn có thể mạnh miệng chống chế, cũng xem như không tệ.

“Đúng nha, bọn hạ nhân lười biếng này, ta sẽ phạt bọn họ quét mười lần.”

Minh Phi luôn miệng hứa theo Viên Mai Nhi, đỡ nàng đến chỗ an toàn, lúc này nha hoàn và ma ma của Viên gia mới tiến lên đỡ Viên Mai Nhi, luôn miệng hỏi nàng có muốn trở về hay không, có khó chịu chỗ nào hay không.

Được hạ nhân vây quanh, Viên Mai Nhi vốn đã uất ức liền rất muốn khóc, có thể là do nhìn vẻ mặt cười như không cười của Minh Phi nên nàng ta lại cảm thấy không thể đánh mất thể diện ở trước mặt Minh Phi, mạnh miệng nói: “Ta không sao.” Khiến mấy hạ nhân vô cùng ngạc nhiên.

Đào mắt nhìn mới phát hiện trên chiếc quần dệt mới tinh có một vũng nước miếng lớn của chó, rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét ầm lên, liền cảm thấy ghê tởm, không chịu tiếp tục ở lại Thái gia nữa.

Truy Phong lười biếng nhắm nghiền hai mắt, tình nguyện giả chết cũng không chịu để ý tới mấy tiếng thảm thảm thì thì, quỷ khóc sói tru của nữ hài tử.

Đây là lần gặp mặt thất bại duy nhất của Truy Phong cùng các vị tiểu thư, chỉ là, sau việc đó, nó lại được Minh Phi tự mình đưa tới một con gà quay ngon lành.

Minh Phi hứa sẽ bồi thường cho Viên Mai Nhi một cái váy mới, lại bị Trần thị chạy tới mắng một trận.

Ngày thứ hai, Trần thị lại sai người lấy được liệu, bảo Minh Phi đưa đến Viên phủ cho Viên Mai Nhi, tiện thể nhận lỗi.

Chuyện của Viên Mai Nhi sớm đã bị Triệu Tuyết Di cùng ma ma, nha hoàn đi theo nói cho Viên Nhị phu nhân biết, Viên Nhị phu nhân chỉ hận Viên Mai Nhi gan lớn làm xằng làm bậy, không hề oán giận Minh Phi, nhưng lại cảm thấy có chút hứng thú đối với việc Minh Phi nuôi một con chó như vậy.

Minh Phi nhân cơ hội nói ra chuyện Cung Viễn Hòa đưa chó cho Thái Quang Đình, mà Thái Quang Đình lại phải đi thi, nàng không thể không nhận lấy nhiệm vụ này, vô cùng xấu hổ nói: “Mẫu thân nghĩ ngờ rằng là vì lần trước ta tranh luận với Viên tỷ tỷ nên mới có ý chỉ điểm cho con chó này hù dọa Viên tỷ tỷ, cho nên nổi giận. Thật ra thì ta hiểu rằng Viên tỷ tỷ chỉ là bị người khác lừa gạt nên mới có thể sinh ra hiểu lầm với ta, nói rõ là được, ta không để trong lòng, càng sẽ không trả thù nàng vì chuyện đó, nếu không cũng sẽ không mời nàng đi chơi. Nhưng dù có thế nào, Viên tỷ tỷ cũng là bởi vì ta sợ ý nên mới bị dọa sợ, mẫu thân đã trách phạt ta, kính xin Viên tỷ tỷ không trở nên xa lạ với ta vì chuyện này.”

Viên Nhị phu nhân chỉ biết lần trước Viên Mai Nhi có âm mưu với Minh Phi, nhưng không biết chi tiết Viên Mai Nhi đã làm gì, cho nên chỉ gặp Minh Phi ở Thanh Phong quán một lần thì coi như bỏ qua.

Nhưng, nghe lời nói này của Minh Phi thì giống như có hàm ý khác, liền đề tâm.

Chờ Minh Phi vừa đi, Viên Nhị phu nhân cũng cho gọi người đi theo hầu hạ Viên Mai Nhi vào hôm đó tới hỏi, ép hỏi hồi lâu, rốt cuộc truy ra việc trong lòng Viên Mai Nhi có tính toán, không khỏi tức giận: “Bát tự (*) còn chưa rõ, ngươi đã gây sự vô lý với người ta, còn dám học những phụ nhân thô bỉ kia bàn chuyện thị phi, nghị luận chuyện riêng tư của người ta, làm mất mặt người trong nhà trước mặt mọi người, gây thù hằn khắp nơi, ta thấy là ta đã ngươi cung chiều quá vô pháp vô thiên (**), khiến người không biết cái gì gọi là thể diện, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm!”

(*) Bát tự (tám chữ: giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi): Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi訂 hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

(**) Vô pháp vô thiên: coi trời bằng vung, ngang ngược nhất đời.

Sau đó vỗ bàn hỏi Viên Mai Nhi đã biết sai hay chưa.

Viên Mai Nhi mỗi lần chống lại Minh Phi luôn là chiến bại mất thể diện, lần này không hiểu sao lại chọc tới Thượng Quan Tư, không biết Minh Phi và Viên Nhị phu nhân nói gì lúc đến thăm bệnh nàng, trong lòng cực hận, không khỏi khóc ròng nói: “Nếu như chính nàng làm tốt, sao có chỗ cho người ta xuyên tạc? Còn nhỏ tuổi cũng không theo điều tốt, ta chỉ là dạy dỗ nàng thôi.”

“Người ta có phụ có mẫu, đến phiên ngươi tới dạy dỗ sao?”

Viên Nhị phu nhân giận đến sắc mặt trắng bệch, mở miệng ra đều là lời nói nặng nề: “Hắn là gì của ngươi? Dù hắn thật sự tặng chó cho nàng thì cũng có liên quan gì tới ngươi? Ngươi lại vẫn còn không biết xấu hổ?”

Lại hỏi nhiều lần rằng rốt cuộc là ai xúi giục nàng làm như vậy, muốn bắt nha hoàn, ma ma bên cạnh nàng tới hỏi.

Viên Tam công tử nghe tin liền đi tới khuyên nhủ: “Mẫu thân bớt giận. Chuyện hôm đó ta đều nhìn thấy, muội muội đương nhiên có chỗ không đúng, nữ nhi nhà Thái tri phủ này cũng có chút lợi hại, chỉ là, theo ta thấy, đều đã bị người khác lấy làm vũ khí mà sử dụng rồi.”

Viên Nhị phu nhân rất kinh ngạc: “Nói vậy là sao?”

Viên Tam công tử nói hết biểu hiện của Cung Nghiên Bích ra, lại nói: “Quan hệ của Cung gia cùng Thái gia vốn rất tốt nhưng lần này lại không muốn mời các tiểu thư Cung gia tới làm khách, có thể thấy được là đang giận Cung gia. Nhi tử cho là, việc này còn cần hỏi thêm nhiều thông tin hơn, cẩn thận một chút thì tốt hơn, chứ đến sau này mới hối hận thì có thể đã muộn.”

Còn nói: “Họ hàng xa không bằng láng giềng gần. Chúng ta sống ở đây, ngay cả khi không sợ đắc tội Thái tri phủ, nhưng rốt cuộc hắn cũng là quan phụ mẫu nơi này, nói không chừng lúc nào đó lại có chuyện cầu người ta cũng không chừng.”

Viên Nhị phu nhân lập tức phất hạ nhân đắc lực của mình ra ngoài nghe ngóng, lại mắng Viên Mai Nhi: “Chưa từng thấy dạng người ngu như vậy! Tính cách này của ngươi, bảo ta làm sao yên tâm được?”

Nói rồi lại không nhịn được mà thở dài. Nhân khẩu Viên gia đơn độc, cũng không có gì, Viên Mai Nhi lại là nữ nhi duy nhất, khó tránh khỏi chuyện bị nuôi thành loại người không chịu thua thiệt này, tính tình lại thẳng thắn, nếu tương lai gả vào gia đình phức tạp, không biết nàng phải ăn bao nhiêu thua thiệt.

Viên Tam công tử cười nói: “Nhi tử thấy Tam tiểu thư Thái gia cũng rất lợi hại, nàng không chịu thiệt thòi cũng biết nặng nhẹ, nếu cho muội muội lui tới với nàng nhiều hơn, thứ nhất là có thể tạo dựng quan hệ giữa hai nhà, thứ hai là cũng có thể khiến muội muội học tập thêm một chút.”

Viên Nhị phu nhân nói: “Nhưng quan hệ của Thái gia cũng rất phức tạp.”

Có chút lo lắng Viên Mai Nhi sẽ học được thứ không tốt.

Viên Tam công tử nói: “Chính là bởi vì phức tạp, cho nên mới muốn muội muội tới học một chút nha. Chỉ cần nhân phẩm của Thái Tam tiểu thư không có vấn đề, mẫu thân không cần lo lắng. Nếu mẫu thân không yên tâm, có thể cho người đi hỏi một chút, nhi tử nghe nói, mặc dù nàng còn nhỏ tuổi nhưng lại rất có năng lực. Nàng được kẻ mẫu nuôi nấng, còn giúp đỡ kẻ mẫu quản lý sự vụ trong nhà, rất được các lão nhân trong tộc tán dương cùng yêu thích.”

Qua vài ngày, Viên Nhị phu nhân lại dẫn Viên Mai Nhi mang quà tự mình tới cửa gặp Trần thị, bề ngoài thì nói mình không biết dạy dỗ nữ nhi, hàn huyên cùng Trần thị nửa ngày, vậy mà lại phát hiện cả hai có sở thích giống nhau, nói chuyện rất hợp, vì vậy ước định rằng hai nhà nên thường xuyên qua lại.

Viên Mai Nhi bị buộc phải tạo quan hệ tốt với Minh Phi, cho dù không muốn ra sao cũng chỉ có vẻ ngoài cứng đầu, cũng may có Triệu Tuyết Di làm bạn với nàng.

Minh Phi cũng không hẹp hòi nhàn nhỏ, lần nào cũng nhiệt tình hào phóng chiêu đãi họ, thường xuyên qua lại, cho dù thỉnh thoảng cũng sẽ xảy ra xung đột khiến mọi người không vui thì cũng cố gắng hóa nhỏ mọi chuyện, cộng thêm Chu Thanh cùng Trần Oánh, mấy người giống như đã hình thành một tiểu đoàn thể.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hậu quả

Edit: Thu Lệ

Ba tỷ muội Cung gia rất nhanh đã phát hiện mình bị bài xích rồi, vì vậy hết sức khổ sở. Cung Tịnh Du thì muốn xuất giá tốt một chút, Cung Tịnh Kỳ xem như đã gặp phải tai bay vạ gió, không biết từ nơi nào biết mọi người là bởi vì ghét Cung Nghiên Bích, ngay tiếp theo nàng cũng bị chán ghét mà vứt bỏ, liền khóc lóc kể lể trước mặt Cung Nhị phu nhân đến mấy lần. Cung Nhị phu nhân cũng biết tiền nhân hậu quả, chỉ hóa giải qua loa.

Nhưng sau đó Cung Nhị phu nhân đến Thái phủ bái phỏng Trần thị, bị Trần thị ôn hòa đối đãi, trong lòng cũng tức giận, liền mắng Trần thị không biết điều, vong ân phụ nghĩa, mới vừa làm Tri Phủ phu nhân trong mắt đã không có người khác, quá mức liêu lĩnh. Ai ngờ qua mấy ngày, Trần thị liền sai người đưa tất cả đồ đạc mà Cung gia tặng hôm trước trả lại cho Cung gia, ôn hòa nói, trước đó Thái Quốc Đồng không biết tất cả mọi chuyện, hôm nay Thái Quốc Đồng biết, liền mắng nàng, từ đó về sau không dám nhận lễ vật gì của Cung gia nữa.

Lúc này Cung Nhị phu nhân mới hối hận, quỳnh lên tra tới cùng là ai đã truyền lời nói của nàng đến tai Trần thị, tra tới tra lui nhưng cái gì cũng không tra

được.

Mất thấy Cung Trung Tổ sắp hết nhiệm kỳ, lại đến thời điểm khảo hạch, tâm tư hoạt động, ông ngẩn ngơ trên Tứ phẩm thật tốt mấy năm, muốn đi lên trên một bậc, liền ý bảo Cung Nhị phu nhân đi làm ngoại giao, xin Thái Quốc Đồng giúp đỡ móc nối gì đó trong kinh thành.

Trong lòng Cung Nhị phu nhân có quỷ, lại không dám không đi, sai người chuẩn bị hậu lễ nhiều hơn lúc trước, đến Thái gia bái phỏng Trần thị. Vốn nàng ta đã sớm chuẩn bị tinh thần bị lạnh nhạt, ai ngờ Trần thị lại sáng sủa khoái khoái gặp nàng, nhiệt tình hỏi tại sao trong khoảng thời gian này các nữ hài tử Cung gia không tới tìm Minh Phi chơi? Còn nói d/đ;l;q’’d đến một số chuyện của Cung Viễn Hòa và Thái Quang Đình ở trong kinh thành, nói Thái Quang Đình đã sắp đính hôn, là cháu gái danh nho nào đó trong kinh thành, đàn gái vừa có tài có mạo như thế nào, thanh tao lịch sự hào phóng ra sao. Còn hỏi nàng hôn sự của Cung Viễn Hòa đã định chưa?

Từ trên người các nữ hài tử kéo đến mùa đông năm nay có thể lạnh hơn năm trước không, từ quần áo và trang sức lưu hành nhất năm nay kéo tới thu hoạch nông trang, nhưng nhất định không kéo tới chủ đề chính. Cung Nhị phu nhân làm mặt dày nói ra yêu cầu, Trần thị không từ chối nhưng vẫn không nói ra câu trả lời chắc chắn, chỉ nhiệt tình nói hôm nay có bao nhiêu khó khăn, nhìn sắc mặt Cung Nhị phu nhân càng ngày càng khó coi, mới nói là mặc khó khăn thế nào, chỉ dựa vào việc Cung Viễn Hòa đã cứu Thái Quang Diệu, Thái gia cũng sẽ không mặc kệ ngồi nhìn, nhất định sẽ hết sức. Nhưng cuối cùng vẫn không nhận lễ, chỉ nói làm xong chuyện rồi hãy nói.

Xưa nay, Cung Nhị phu nhân là người quen lấy tiền đập người, đối phương không nhận lễ trong lòng đặc biệt không nở, nhưng không thực tế cũng không có cách nào, tùy Trần thị tự mình tiền nàng đến cửa thủy hoa, lễ số làm đủ. Cung Nhị phu nhân uống một bụng nước, ngồi trên xe ngựa đung đưa còn có thể nghe được tiếng “ộc ộc” vang lên trong bụng, cũng không phải buồn bức muốn chết.

Nàng cho rằng Minh Phi là kẻ nữ, Thái Quốc Đồng lại là nam nhân hồ hồ, Trần thị là kẻ mầu gần đây lại có thai, cũng sẽ không trông nom những việc vặt này, nữ hài tử mâu thuẫn nhỏ nào qua coi như xong, ai biết lại bị người ta cho là thật. Đột nhiên nhớ tới lúc trước, sinh nhật Minh Phi thì Trần thị tổ chức tiệc cho Minh Phi, còn cố ý mời Tôn Đạo cô đến đề cao giá trị con người Minh Phi, không khỏi thâm hận mình hồ hồ. Nhưng nàng vĩnh viễn chắc chắn là sẽ không sai, lúc thấy Cung Nghiên Bích tính lỗi này lên người Cung Nghiên Bích, cảm thấy Cung Nghiên Bích sẽ không làm như vậy.

Qua mấy ngày, Cung Trung Tổ ở đâu tới hỏi thăm chuyện tiến triển như thế nào, Cung Nhị phu nhân không dám giấu giếm, nói hết những chuyện đã trải qua, lại từ chối trách nhiệm nói là Thái gia trở mặt, Qua Cầu Rút Ván, nói Cung Trung Tổ trở lại một chuyện, tự mình đi bái phỏng Thái Quốc Đồng.

Cung trung Tổ nghi ngờ trong lòng, tìm cơ hội chạy về, quả nhiên là trông thấy Thái Quốc Đồng lộ ra khuôn mặt ôn hoà, lễ nghĩa làm đủ trước mặt. Lúc đó ông có chút tức giận, chỉ nói quả thật giống như những gì Cung Nhị phu nhân nói, Thái Quốc Đồng qua sông rút cầu, quả thật không phải thứ tốt gì. Nhưng suy cho cùng ông là người quen làm quan, lập tức tìm cơ hội hỏi lý do tại sao bên cạnh Thái Quốc Đồng, ý đồ muốn hỏi thăm được chút tin tức nội tình. Tuy từng này mịt mờ nhắc một câu, hình như là mấy tiểu thư bởi vì chuyện gì đó mà âm ỉ không vui, còn dính dấp sự việc người làm của Thái gia cấu kết với son tặc.

Sau khi trở về, Cung Trung Tổ đã bắt người đến hỏi, mới biết thì ra là một chuyện có thể lớn có thể nhỏ. Nhưng nói cho cùng cũng là Cung Nghiên Bích treu chọc miệng lưỡi thị phi. Giờ phút này, Cung Nhị phu nhân giờ đây sạch sẽ mọi chuyện, kết quả Cung Nghiên Bích bị phạt, Cung Trung Tổ nghĩ đến cửa nói xin lỗi, lại không biết tại sao phải nói lời xin lỗi này. Không thể làm gì khác hơn là thường xuyên đi tìm Thái Quốc Đồng lời kéo tình cảm, có ghi tin cho Cung Viễn Hòa, bảo Cung Viễn Hòa tăng cường quan hệ với Thái Quang Đình, xin Thái Quang Đình ở giữa cứu vãn, phát động tất cả quan hệ có thể.

Nhưng đã kích trầm trọng vẫn còn ở phía sau, Viên gia sai người uyển chuyển từ chối ý tứ kết thân với Cung Viễn Hòa, chỉ đẩy con gái của mình quá mức nuông chiều, không thích hợp đảm đương được trách nhiệm trưởng tôn tước(cháu dậu trưởng).

Cung Trung Tổ mơ hồ phát hiện vấn đề xuất hiện ở trong nhà mình, nhưng lại không có chứng cứ, không thể làm gì khác hơn là âm thầm lấy cơ hội tìm Cung Nghiên Bích, lúc đầu Cung Nghiên Bích không chịu nói, thấy ông nổi giận muốn đi đánh mẹ ruột của nàng, lúc này mới khóc mịt mịt chỉ về phía Cung Nhị phu nhân, nói Cung Nhị phu nhân không muốn đại ca ca kết thân với tiểu thư Viên gia, muốn để tiểu thư Viên gia lại cho nhị đệ Cung Viễn Trật. Nàng cũng biết chuyện này không nên làm, nhưng để cho mẹ ruột và ấu ỡ của nàng có những ngày tháng tốt hơn một chút, nàng đồng ý.

Tuy rằng Cung Trung Tổ giả bộ không tin mắng Cung Nghiên Bích dừng lại, nhưng trong lòng đã tin tám chín phần, suy nghĩ thật lâu, lại nghĩ đến một chuyện nhiều năm trước, vẫn là đề chuyện này xuống. Chỉ bắt đầu vụng trộm chú ý đến vấn đề nuôi dạy đám thứ nữ.

Lại nói đến chuyện Thái Quốc Đồng có giúp Cung Trung Tổ hay còn có suy tính khác, ông không muốn để lại ấn tượng qua cầu rút ván, cũng không muốn vì vậy mà hoàn toàn đắc tội với người khác, coi như không gặp Cung Trung Tổ, cũng nên xem Cung Viễn Hòa một chút, Cung Viễn Hòa giống như ánh nắng mọc lên từ phía đông vậy, ai biết tương lai sẽ như thế nào chứ?

Thái Quốc Đồng sai người nghe đánh giá thành tích của Cung Trung Tổ trước, biết được tuy trong nhiệm kỳ Cung Trung Tổ không công nhưng cũng không qua, theo thường lệ vẫn nên lên chức rồi, bản thân lấy được vị trí đó không nhất định là tốt hay xấu. Vì vậy trong lúc d/đ;l;q’’d Cung Trung Tổ đau khổ hồi lâu sau, mới thuận tay giúp đỡ, bày tỏ mình đã viết thư cho Chung Thái Phó, Chung Thái Phó đồng ý giúp một tay, nhất định có thể lên chức, nhưng vị trí tốt hay xấu thì không nói chính xác được nên kiên quyết không nhận bất kỳ lễ vật nào.

Cung Trung Tổ hiểu rõ, mặc dù bày tỏ cảm kích, nhưng cũng không dám thật sự tin tưởng, biết cuối năm hết nhiệm kỳ phải vào kinh báo cáo công tác, được Thái Quang Đình dẫn đi bái phỏng mấy người, rất nhanh đã nói đến tin tức thăng chức, mặc dù là ở Phương Bắc cách Nhâm tri phủ thật xa, một nơi không tốt chút nào, nhưng ông cũng thỏa mãn rồi. Dù sao ông cũng thật sự không thiếu tiền, chỉ cần nhìn thấy Cung Viễn Hòa có tiền đồ như vậy, đã cảm thấy cuộc sống có hi vọng.

Chỉ có điều khi biết được Thái Quang Đình đính hôn với người có thân nhân nổi danh thư hương môn đệ thì Cung Trung Tổ vô cùng hâm mộ, nên đã âm thầm nhờ Thái Quang Đình giúp đỡ hỏi thăm một chút liệu có người nào trong sạch, để Cung Viễn Hòa xác định sớm một chút.

Cung Trung Tổ chỉ chớp mắt đã gặp được Lý Bích, trong lòng liền xóc lại bằng cừu chương, hỏi Lý Bích đính hôn chưa, trong nhà có người thân như thế nào, tình trạng ra sao, càng nghe càng cảm thấy không tệ, Lý Bích không có tiền, nhưng ông có nhà, Lý Bích là con thứ hai, vậy thì thật là tốt, nếu làm con rể của ông, tương lai sẽ toàn tâm toàn ý phụ thuộc vào Cung gia, đúng là một trợ lực tốt của Cung gia, liên tính toán phải mở cái miệng này như thế nào, gả Cung Nghiên Bích đang tuổi lớn cho Lý Bích. Về phần dòng chính nữ Cung Tịnh Kỳ, bởi vì còn có không gian phát triển tốt hơn, ông cũng không suy tính.

Thái Quang Đình lập tức phát hiện tính toán nhỏ nhặt của Cung Trung Tổ, trong lòng có chút bất mãn. Mặc kệ nói thế nào, Lý Bích cũng cùng ở một chỗ với hắn, nhân phẩm của Lý Bích cũng không tệ, hắn có nhiều muội muội như vậy còn chưa suy tính, vậy mà Cung gia đòi tới cướp đoạt thành quả thắng lợi rồi hả? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Liền thử đi dò xét ý tứ của Lý Bích.

Kết quả, Lý Bích nói ra lời trong lòng hắn một phen, nghe được hắn trợn mắt hốc mồm, nói không ra tư vị trong lòng. Lý Bích nói: “Ta hiểu biết rõ bản thân mình một nghèo hai trắng, không có gì cả, bây giờ không có tư cách nói những lời này, nàng còn nhỏ, chỉ là chờ hai năm sau cuộc thi, nếu ta có được đường ra tốt, ta liền cả gan cầu hôn với biểu cữu. Có lẽ ta không thể để cho nàng giàu có, nhưng có thể khiến cho nàng com no áo ấm, không buồn không lo.”

Chuyện ập lên đầu, Thái Quang Đình ngược lại do dự, nhưng Lý Bích nói là hai năm sau, vừa đứng quan sát cẩn thận Lý Bích là người thế nào, cũng liền đồng ý. Cung Viễn Hòa biết được, lại không giải thích được lật mặt với Thái Quang Đình, chỉ trích Thái Quang Đình không nói tình nghĩa huynh đệ bán muội phu của hắn. Không tới hai ngày lại tới bản thân mình, mắt lạnh nhìn Cung Trung Tổ chạy trước chạy sau hỏi thăm thu xếp đối tượng hôn phối thích hợp cho hắn, mỗi lần vừa bỏ bát tự, hắn liền bắt đầu phá hư, khiến Cung Trung Tổ tức giận run rẩy hai nét râu nhỏ, tức giận đằng đặng bỏ đi rồi.

Sau khi Cung Trung Tổ lên chức, quan hệ hợp tác giữa Cung gia và Thái gia thay đổi đáng kể. Cung Nhị phu nhân vẫn thỉnh thoảng đến Thái gia, chỉ là tặng lễ hơi nặng hơn bình thường một chút, bày tỏ quan hệ tốt hơn người bình thường một chút, nhưng lễ nghĩa với Trần thị cũng chẳng phải cố ý chu đáo, dù sao Cung Trung Tổ và Thái Quốc Đồng bây giờ là cùng cấp bậc.

Trần thị vẫn ôn hoà đối đãi với nàng ta, làm đủ lễ nghĩa. Lúc mùa đông thường mai, lại đặc biệt phân phó Minh Phi gọi thiệp cho cho ba tỷ muội Cung gia, Cung Tịnh Du và Cung Tịnh Kỳ tới, Cung Nghiên Bích cáo bệnh không tới.

Đông đi xuân tới, đào mắt đã đến tháng ba, Cung Tịnh Du xuất giá, Trần thị bao một bao tiền lì xì thật dày, mang theo Minh Phi, Minh Bội, Minh Ngọc tới cửa chúc mừng, có vẻ vừa nhiệt tình lại chu đáo, kết quả người người đều nói Thái Tri phủ phu nhân là người nhiệt tình trọng nghĩa.

Trong tháng tư, Trần thị thay Thái Quang Nghi cẩn thận chọn ba cửa hôn sự, một là nữ nhi của một Cừu nhân nghèo gần Thủy Thành, tuy nhà gái nghèo, nhưng thàng ở phụ thân có công danh; một là nữ nhi Thương Hộ có tiền ở địa phương, là tiểu nữ nhi được nuông chiều, đồ cưới nghe nói rất nhiều; còn có một là thứ nữ Ngũ Phẩm Tri châu, tuy rằng nghe nói người không tệ, nhưng mẹ đẻ xuất thân không cao, chọn ba người đến trước mặt Thái Quốc Đồng để Thái Quốc Đồng chọn lựa.

Mặc dù Thái Quang Nghi là nhi tử của Tri phủ, nhưng vừa là con thứ lại không có công danh, bản thân không có vật dư thừa, muốn có được dòng chính nữ trong sạch thì nhất định rất khó khăn. Thái Quốc Đồng cũng không trách cứ Trần thị hành sự bất lực, cảm mấy tờ thiệp này nghĩ thật lâu, cuối cùng cho Thái Quang Nghi một cơ hội, xem lần sau hắn có thể thông qua đồng sinh thí(*) hay không, giành được công danh, sẽ tìm cửa hôn tốt hơn.

(*): học trò nhỏ (thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài)

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101

Edit: beyours07

Minh Phi cầm thư trong tay, có chút dờ khóc dờ cười, thư của Thanh Hư mỗi năm có một bức, le que mấy chữ, đơn giản chính là thân thể Tổng đạo sĩ mạnh khỏe, hắn lại bị khen ngợi, đã lên tới Tỉ Thất Phẩm rồi, thư báo bình an tin không giống thư báo bình an, thư thăm hỏi lại không giống thư thăm hỏi.

Tốc độ thăng thiên của hắn trái lại rất mau, Minh Phi cũng tin tưởng hắn nhất định hòa đồng tốt. Chỉ là Minh Phi không hiểu, thân là một đạo sĩ, suốt ngày tưởng nhớ viết thư cho nàng là sao, hơn nữa thư này còn có rất nhiều nhân tố có thể mang tới nguy hiểm cho nàng, vì vậy mỗi lần nàng xem xong đem tin đốt, không lưu lại một chút dấu vết.

Một đóa trà mi cuối cùng của mùa hè đã nở rồi tàn, trời sáng trong không gió, Kim Trâm mang chừng mười bức họa treo đến nơi thông gió ở cuối hành lang, vừa treo vừa cười: “Tam Tiểu Thư, nô tỳ nghe nói trong kinh thành tranh của Viên Tam công tử vẽ là nhất tuyệt, rất nhiều người đi cầu, có người cầm bạc đi cầu, hắn thường là không cho, nhưng nếu là nói chuyện hợp ý, hắn không cần cái gì cũng sẽ tặng. Những người đó nếu là biết nơi này của tiểu thư có chừng mười bức họa, không biết sẽ hâm mộ thành cái dạng gì? Xem xem, những bức họa này vẽ thật đẹp.”

“Ta cũng chỉ là dính chút hào quang của Viên tiểu thư mà thôi, đám người chúng ta có mấy người không nhận được tranh của huynh ấy vẽ cơ chứ? Đừng

nói là mấy người? muội chúng ta, chính là trong phòng lão gia cùng phu nhân cũng có treo tranh huỳnh ấ về.” Minh Phi tựa bên cửa sổ nhìn những bức tranh vẽ các loại chim hoa tôm cá, thắm nghĩ, Viên Tam công tử Viên Tư Phác thật là một người quái tính, nàng nếu là hắn, nhất định phải mang tranh này bán giá cao, không nói cái khác, đổi chút tiền tiền thuốc thang của mình cũng tốt. Dĩ nhiên, ngân vàng khó cầu là đúng, nhưng cũng chỉ là vì bán được cao giá hơn mà thôi.

Kim Trâm suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười: “Tất nhiên, tất cả mọi người có.” Rồi lại bồi thêm một câu: “Chỉ là tiểu thư là nhiều nhất.”

Minh Phi hơi nhíu lông mày: “Rốt cuộc là người muốn nói cái gì?”

Kim Trâm thấy nàng trầm mặt xuống, lập tức ngừng miệng, yên lặng cúi đầu ra về rất bận. Tam Tiểu Thư tuổi lớn rồi, nhưng hình như không có người nào tới cầu hôn, chứ đừng nói gì tới môn đăng hộ đối.

Viên phu nhân cùng Viên tiểu thư đối với Minh Phi rất bất đồng, bọn họ đều có thể nhìn được, thật ra thì trừ thân thể Viên Tam công tử không tốt lắm, không có công danh, người là thật tốt, gia đình không tồi, tối thiểu sẽ không có những chuyện ngông ngang kia.

Minh Phi úp mặt trên mặt bàn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Thái Quốc Đống sau khi xem xét hôn sự cho Thái Quang Nghi, là sẽ đến phiên nàng.

Nàng không biết nàng sẽ được gả cho nam nhân như thế nào, nhưng có thể chắc chắn sẽ không quá tốt, bởi vì rất tốt sẽ không tới phiên nàng.

Khi còn bé vẫn không cảm giác được, nhiều chuyện nghĩ đến quá mức đơn giản, sau khi lớn lên mới hiểu được, thân thể nàng như vậy, ngay cả oanh oanh liệt liệt nói sửa lại mệnh, ngay cả Thái Quốc Đống thăng quan phát tài, Thái Quang Đình lên thẳng mây xanh, Trần thị sinh con trai mập mạp, nhưng người xung quanh biết gốc tích vẫn tâm tôn kiêng kỵ. Những thứ không nói khác, chính là Minh Bội đều có người tới hỏi han, chỉ có nàng giờ còn không người tới hỏi tới.

Nàng luôn là phải gả, đến tuổi, Thái Quốc Đống cho dù như thế nào cũng sẽ nghĩ cách gả nàng đi, nếu như gả cho một nam nhân căn bã, hoặc là làm tái giá cho người ta, nàng đều gặp phải tình cảnh giống nhau, đó là đối phương thể thiếp thành đoàn, nam nữ thành đoàn. Cùng đối phương đấu giống như Trần thị? Kinh nghiệm đối địch của nàng ngược lại phong phú, thể nhưng loại cuộc sống như vậy thật làm người ta ghê tởm.

Nhưng nếu nàng không thể không gả cho một nam nhân tương tự như Thái Quốc Đống, nàng không thể trở mặt nhìn một đồng lớn con thứ thứ nữ hân sinh ra xâm phạm lợi ích của con nàng, nàng cũng không dám bảo đảm mình sẽ tạo ra chuyện gì nữa. Hết cách rồi, mỗi người đều có cuộc sống của mình, đều cố gắng vì mình tranh thủ lợi ích quyền lợi lớn nhất, muốn sống được tốt hơn, sống đến cuối cùng, so chính là lực lượng cùng quyết tâm.

Nghĩ đến dữ tợn đáng sợ, không thể không giết chết rất nhiều người liệu mạng, Minh Phi không nhịn được rung mình một cái, đó không phải là cuộc sống mà nàng muốn, nàng không muốn một Trần thị tiếp theo. Ánh mắt nàng một lần nữa quay lại mấy tấm họa này, hồi tưởng cũng đếm được hơn một năm nay có mấy lần gặp mặt Viên Tư Phác, mấy câu đối thoại thật là ít ỏi. Anh mất người thiếu niên kia trầm tĩnh dịu dàng, tình huống gia đình cực kỳ đơn giản, cha mẹ cũng là người có kiến thức giảng đạo lý, người duy nhất khó đối phó là Viên Mai Nhi thì sớm muộn cũng phải lập gia đình, một điểm chủ yếu nhất là, nhà bọn họ không có thiếp!

Nhưng mà, người thiếu niên kia, sắc mặt tái nhợt như thế, thân thể gầy yếu như thế, có thể dựa vào cả đời sao? Nhưng những cái này đều là suy tính về sau, vấn đề trước mắt là người ta căn bản sẽ không tới cầu hôn, mặc dù tranh tặng nàng xác thực rất nhiều rất tốt, nhưng những người khác cũng có, hơn nữa còn là Viên Mai Nhi lấy ra tặng. Viên Tư Phác thân thể kém như vậy, Viên gia sẽ không sợ nàng khắc chết hắn rồi hả? Nàng cười tự giễu một tiếng, liền nghĩ tới Lý Bích.

Nàng có ý với Lý Bích, không liên quan đến tình yêu nam nữ, đơn thuần là muốn tìm một người sống qua ngày cùng bạn hợp tác. Nàng mượn việc chăm sóc Thái Quang Đình, âm thầm chăm sóc tốt ăn uống cuộc sống thường ngày của Lý Bích, thật ra thì chính là muốn cho Lý Bích biết năng lực của nàng, nói cho hắn biết, nàng sẽ làm một thể tử phù hợp có khả năng. Nàng muốn làm chính là, là một tiểu muội muội thật lòng tôn kính đối đãi, chia tay giúp đỡ khi hắn gặp rủi ro.

Lúc ấy nàng nghĩ, chuyện như vậy là quan trọng duyên phận, điều nàng nên làm cũng đã làm, kết quả phía sau nên do hắn tới sắp đặt. Bởi vì cho dù là lúc nào thì, đối với người chủ động đưa tới cửa, quá dễ có được, thường thường đều sẽ không quý trọng. Cho nên nàng có thể chủ động chăm sóc hắn, tận tình biểu diễn ưu điểm của nàng ở trước mặt hắn, lại vĩnh viễn sẽ không chủ động cầu xin gả cho hắn.

Hiện tại nàng lại có chút hối hận. Nàng nên tìm cách đưa mình cho hắn, tối thiểu hắn không cha không mẹ, tự ái tự mình cố gắng, biết tốt xấu. Lý Bích thích con gái nhu nhược thì thế nào? Con gái nhu nhược cũng là con gái, nếu như nàng có được cuộc sống nàng muốn, thỉnh thoảng giả bộ nhu nhược một chút không phải là chuyện khó khăn gì.

Nàng biết mình đây là chọn kẻ cao trong đồng người lùn, nhưng nàng thì có cách nào? Nàng bị giam ở mảnh trời đất nhỏ nhỏ này, người có thể thấy được trừ người thân cũng chỉ có người làm, tổng cộng chính là vài người như vậy, mấy nam nhân cùng lứa cũng chỉ có mấy người như vậy. Nàng không phải là không hy vọng có thể tìm được một người nàng hứng thú, chỉ là nàng không ôm bất kỳ hy vọng xa vời nào. Kiếp trước cơ hội tốt như vậy, nàng đều không thể làm được, thế đạo này nàng còn có thể làm được cái gì? Nàng yêu cầu cũng chỉ là một người có thể làm bạn sống qua ngày, tận lực khiến cuộc sống trôi qua nhẹ nhàng đơn thuần vui vẻ một chút mà thôi, không liên quan tới phong hoa tuyết nguyệt, lấy phải cụ thể làm chính yếu.

Kim Trâm thấy Minh Phi lại bắt đầu mất hồn, vốn định khuyên nàng đôi câu, nhưng không biết vì sao lại nói thế, không khỏi khẽ thở dài một hơi, ngồi vào dưới hành lang làm việc thêu thùa.

Trần thị ôm Thái Quang Hoa đã hơn một tuổi, chỉ mang theo Dư ma ma cùng bà vú, lúc chậm rãi đi Ý Tú viện, nhìn thấy chính là một tình cảnh như vậy.

Trong tiểu viện ánh nắng loang lổ, dưới hành lang treo chừng mười bức vẽ tĩnh xảo, Kim Trâm đang ngồi ở chỗ râm mát dưới hành lang thêu thùa, Minh Phi ngồi ở trước cửa sổ, cầm một cuốn sách trong tay, ánh mắt cũng là vô định, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trần thị nhìn theo ánh mắt nàng tới chỗ mười bức họa, lại nhìn đáng vẻ mờ mịt của Minh Phi, cau mày suy nghĩ một chút, nhẹ ho một tiếng. Kim Trâm cả kinh đứng lên, vội vàng buông công việc trên tay nghênh đón. Minh Phi ra ngoài cười hành lễ ngay sau đó: “Mẫu thân tới rồi.”

Thái Quang Hoa nhìn thấy Minh Phi, xa xa liền đưa ra một đôi mập mạp tay, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt đều là nụ cười vui mừng. Trần thị đưa Thái Quang Hoa cho Minh Phi, đưa khăn tay lau nước miếng bên khóe môi đang nhếch lên của Thái Quang Hoa, cười nói: “Trời nóng như vậy, vật nhỏ này cứ không chịu ngủ, nhất định phải tới tìm con, ta đang lo lắng con cũng đang nghỉ trưa đấy.”

Kể từ khi Thái Quang Hoa ra đời tới nay, Minh Phi thường dẫn chơi, Thái Quang Hoa trừ Trần thị cùng bà vú bên ngoài, người thân cận nhất chính là Minh Phi, tiếp theo là Minh Ngọc, rồi sau đó mới là Thái Quốc Đống. Trần thị nhìn ra được Minh Phi là thật sự thích Thái Quang Hoa, cũng không có ý định không tốt gì, dần dần cũng công nhận loại quan hệ thân mật này của bọn họ, có một trưởng tử thương yêu cũng là chuyện tốt.

Minh Phi trước hôn gương mặt béo ụt ịt của Thái Quang Hoa của hai cái, mặt mày tươi cười: “Tối hôm qua con ngủ nhiều, giờ không ngủ được. Trong phòng con mới rót trà lạnh, mẫu thân uống chút cho đỡ nóng.”

Trần thị ngồi, thuận tay cầm lên sách của Minh Phi mấy lần, thật là du ký, liền vứt xuống một bên, lại nhìn rõ kim chi, cũng là một đôi giày đầu hồ cho trẻ con đi, để giày dày hơn hẳn so với bình thường.

Minh Phi cầm con hồ bằng vải chocho Thái Quang Hoa chơi, cười nói: “Đây là làm cho Ngũ đệ dùng lúc đi bộ. Chẳng mấy chốc đệ ấy sẽ học đi, giày quan trọng lắm.”

Trần thị cười nói: “Có con ở đây, ta bớt thao tâm hơn phân nửa. Nha đầu Minh Ngọc kia còn tham ngủ là trước sau như một? Còn chưa dậy?”

“Còn chưa đâu.” Minh Phi cười nói: “Nàng chính là y vào mẫu thân thương nàng, cưng chiều nàng, càng lớn càng lười.”

Trần thị nở nụ cười: “Nàng lười cũng không phải mấy ngày, chờ qua năm ta phải bắt nàng đi theo học quản gia.”

Hai người lại nói thêm chút, ánh mắt Trần thị quét về phía Kim Trâm, Kim Trâm trưởng thành sớm nên hiểu tất tứ từng cử động của nàng, lập tức kéo bà vú đi xuống uống trà.

Thấy trong phòng không có những người khác, Trần thị cười nói: “Những bức họa dưới hành lang này đều là Viên Tam công tử tặng?”

Minh Phi lập tức sửa: “Là Viên Mai Nhi đưa, cũng chính là huynh ấy vẽ đấy.”

Trần thị trầm ngâm một hồi, nói: “Viên phu nhân là người dễ chịu, người nhà họ cũng càng chung đụng càng cảm thấy không tệ.”

Minh Phi không dám tiếp lời, cúi đầu đem con hồ vải mà Thái Quang Hoa ném trên mặt đất nhặt lên, yên lặng nghe tiếp lời của Trần thị.

Trần thị lại nói: “Gần năm nay cũng không thấy Viên Tam công tử mắc bệnh, Viên phu nhân nói nó đã dùng thuốc hơn nửa năm, ta nhìn cũng là người hiểu biết, cũng rất thực tế. Nếu như thân thể nó cứ tốt như vậy, lấy tài danh của nó, tranh thủ công danh không có vấn đề.”

Trong lòng Minh Phi hơi rối hơn bình thường một chút, mở đầu như thế có ý thế nào, nàng không phải là không hiểu, chỉ là không thể đoán được Trần thị tâm tư rốt cuộc là cái gì.

Cùng Minh Phi nói loại chuyện này, Trần thị cũng có chút lúng túng, nhưng chuyện này nàng không thể không nói trước cùng Minh Phi, nếu không tương lai xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thái Quang Đình là người thứ nhất không tha nàng? Nàng cũng không sao, nhưng là, ánh mắt của nàng nhu hòa mà rơi trên mặt Thái Quang Hoa, đây là chỗ dựa của nàng, là toàn bộ hi vọng của nàng. Kể địch đã có một Thái Quang Chính cùng Thái Quang Nghi, nàng không cần thêm cả Thái Quang Đình.

Trần thị nâng ly trà lên uống một hớp trà lạnh thấm giọng, nói, cẩn thận nói: “Mấy ngày trước Viên Nhị phu nhân nói với ta, thích con có năng lực, muốn kết thân thích cùng nhà chúng ta. Nhà bọn họ nếu sống qua ngày chỉ là thiếu một chút khôn khéo, nhưng thắng ở chỗ nhân khẩu đơn giản, làm người thẳng thắn, được đánh giá cũng không tồi. Ta đồng ý qua ca ca con, sẽ không lung tung làm chủ cho con. Cho nên ta muốn hỏi là ý của con thế nào.”

Lời nói này đủ rõ ràng chưa? Trần thị cho là mình sẽ thấy khuôn mặt Minh Phi thẹn thùng đến mức tận cùng, ai ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn được nữa của nàng. Lòng mi thật dài che ở ánh mắt Minh Phi, không thấy rõ ánh mắt của nàng, nhưng nàng vẻ mặt thật sự là rất tỉnh táo, vượt xatuổi thật của nàng.

Trần thị có loại cảm giác không chân thực, trong nháy mắt liền nghĩ đến, Minh Phi có lẽ là không hài lòng, nhưng lại cảm thấy khó trả lời mình. Vội vàng cười: “Con đừng lo lắng, nghĩ như thế nào thì nói thế ấy. Nói thật, ta có chút ghét bỏ thân thể hần không được, tuổi cũng lớn hơn con tận sáu bảy tuổi, nhưng là vừa nghĩ đến mọi người đều biết gốc biết rễ, môn đăng hộ đối, điểm này ai so ra cũng là kém, cho nên mới muốn hỏi ý tứ của con một chút. Nếu con không thích, ta trở về đáp lời là được. Con còn nhỏ, ngày sau ngày còn dài, ta lại nghe ngóng chỗ khác cho con. Sẽ không để con bị uất ức.”

Nàng dám mở miệng như thế này, thứ nhất là bởi vì nàng cũng không coi trọng hôn sự của Minh Phi, nữ hài tử nhà khác đến tuổi này, đã có người tới cửa cầu hôn, huống chi là nhà như nhà bọn họ. Ngay cả Minh Bội là thứ xuất cũng có người hỏi thăm, người hỏi thăm Minh Phi cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thứ nhất cũng là bởi vì nàng thấy Minh Phi nhận những bức vẽ này của Viên Tư Phác, có lẽ là cũng không ghét Viên Tư Phác. Viên gia lại thật lòng cầu xin lấy Minh Phi, huống chi ca ca tẩu tử của Viên Tư Phác đều làm Huyện lệnh ở nơi xa rồi, ngày sau cũng sẽ một mực ở xa, Minh Phi gả đi sẽ không chịu bất kỳ ủy khuất gì, còn có thể quản gia —— đây là Viên Nhị phu nhân chính miệng hứa hẹn, nói là Viên gia chính là cần một nàng dâu có khả năng như Minh Phi vậy, Viên Tư Phác nhu nhược, nếu như lại tìm nàng dâu nhu nhược, không hiểu sự đời giống thế, cuộc sống cũng là không còn biện pháp trôi qua.

Minh Phi thở dài một hơi, có chút lo được lo mất, nàng vừa sợ lúc này không đồng ý, về sau lại không gặp được gia đình đơn giản lại ngay thẳng như nhà họ Viên, lại sợ đồng ý không bao lâu, Viên Tư Phác sẽ bệnh cũ tái phát, đi đòi nhà ma. Nếu là tìm người làm bạn sống qua ngày, nàng có lý do tìm một người thân thể kiện khang, nếu như Viên Tư Phác thân thể kiện khang, thật là tốt bao nhiêu?

Trần thị thấy nàng hạ mí mắt không nói lời nào, cũng không ép nàng, nhận lấy Thái Quang Hoa, dịu dàng trấn an nói: “Cũng không gấp nhất thời, nếu không ta cùng nhà bọn họ nói, con còn nhỏ, chờ một chút lại xem sao, nếu như đứa bé kia thân thể thật sự khỏe thật, lại nói sau.”

“Nhà bọn họ không ngại con sao?” Minh Phi cong cong khóe miệng, ngược mắt nhìn Trần thị: “Nữ nhi khiến mẫu thân nóng lòng rồi. Thật ra thì nữ nhi biết, ngày sinh đó của nữ nhi cho dù là sửa lại cũng chỉ là nhà chúng ta nhận thức, nhà người ta cũng không thể nào chấp nhận. Gặp chuyện tốt không phải nhất định cho rằng là do nữ nhi mang tới phúc khí, có chuyện xấu lại nhất định là do nữ nhi mang tới. Vì vậy, mẫu thân thật lòng vì nữ nhi suy tính, nữ nhi hiểu được.”

Viên gia có lẽ cũng chê điểm này, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Viên phu nhân cũng không biểu hiện ra. Dù có thế nào, nguyện ý mở miệng cũng là tốt. Trần thị thở dài một tiếng, nâng một luồng tóc rơi cho Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Nơi nào có chuyện đó, con suy nghĩ nhiều rồi, con còn nhỏ, lại thường ngày đều ở trong nhà, không ai biết điểm tốt của con. Lúc này đệ đệ con cũng đã trưởng thành, ta có thời gian sẽ mang con ra ngoài đi dạo, người khác cũng biết điểm tốt của con rồi.”

Minh Phi nghe vậy, càng khẳng định suy đoán của mình là không sai, cũng thàn thán chính mình xui xẻo, gãy giữa tới gãy giữa đi, thủy chung không thể thuận buồm xuôi gió. Người mùi cây hương trầm nhàn nhạt trên người Trần thị, tựa đầu ở đầu vai Trần thị, mũi có chút chua xót: “Mẫu thân, con vẫn rất nỗ lực.”

Nữ hài tử quan trọng nhất là phải có nơi chốn tốt, Trần thị tức cảnh sinh tình, cũng có chút chua xót, đưa tay cầm lấy tay Minh Phi, vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng Minh Phi,, dịu dàng nói: “Ta hiểu rõ.”

Đôi mắt trong sáng của Thái Quang Hoa mở to tò mò nhìn động tác của mẫu thân và tỷ tỷ, nâng lên một cái tay nhỏ, học bộ dạng Trần thị vỗ nhẹ nhẹ đầu Minh Phi, trong miệng phát ra một chuỗi âm tiết mơ hồ.

Minh Phi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hần, không nhịn được cười: “Nói cái gì vậy, lớn như vậy, chỉ biết kêu cha và mẹ chứ? Lúc nào thì cũng hô một tiếng tỷ tỷ tới nghe một chút.”

Trần thị cũng liền theo Minh Phi đổi đề tài, ngược lại cùng nàng nâng lấy Thái Quang Hoa. Không lâu sau có người có chuyện tìm tới, bởi vì Thái Quang Hoa không chơi đủ, chết sống không chịu đi, Trần thị suy nghĩ một chút, đem Thái Quang Hoa cùng bà vú ở lại chỗ Minh Phi, tự mình đi chính phòng xử lý chuyện.

Đây còn là lần đầu tiên, Kim Trâm có chút kích động, cười nói: “Tình cảm của Phu nhân và Tam Tiểu Thục càng ngày càng tốt rồi.” Từ sau khi Thái Quang Hoa ra đời, không biết là bởi vì do Trần thị cũng làm mẫu thân, hay là do hứa hẹn của Thái Quang Đình, tóm lại bây giờ Minh Phi cùng Trần thị chung đụng càng ngày càng hòa thuận, Trần thị đã không còn lúc nào cũng đề phòng nàng giống ngày trước. Nhìn dáng vẻ này, hình như là rất tín nhiệm rồi. Chỉ có những người đã đi theo Trần thị bên cạnh lâu dài mới biết, được Trần thị tin tưởng, là một việc không dễ dàng cỡ nào.

Minh Phi có chút như buồn, cũng không để gọi bà vú nhìn ra, chỉ đi theo Thái Quang Hoa chạy loạn khắp nơi, một mồi ra một thân mồ hôi, phát tiết uất ức không có chỗ xả trong lòng.

Trần thị trở về chính phòng, xử lý xong chuyện vụn vặt, cầm bút viết thư cho Thái Quang Đình.

Dư ma ma mặc dù không biết nàng viết cái gì, nhưng cũng có thể đoán được đại khái, liền nói: “Phu nhân không thương lượng cùng lão gia sao?”

Mặt Trần thị không chút thay đổi: “Thương lượng với hần cái gì?” Những nữ nhi khác ngược lại là có thể trực tiếp hỏi Thái Quốc Đống, về phần ba huynh muội Minh Phi, nàng trực tiếp thương lượng xong cùng Thái Quang Đình rồi thông báo cho hần là được. Minh Phi cùng Minh Ngọc còn sợ, nàng chỉ cầu không thất bại.

Dư ma ma nói: “Lá thư này đi Kinh Thành, tới tới lui lui cũng phải hơn một tháng, nếu là Viên gia lại tới hỏi, thế nào đáp lời? Nô tỳ nhìn bộ dạng Tam Tiểu Thục, hình như là rất không thích.” Nàng muốn nói nếu không thay Minh Phi hỏi thăm thêm mấy nhà người ta, hỏi xa một chút như thế nào, có thể tưởng tượng được tính khí của Trần thị, cũng không dám mở miệng.

Trần thị từ chối cho ý kiến: “Trước cứ để đó rồi nói. Nhà họ nếu đã mở miệng nói chuyện này, đại khái cũng không phải là tùy tiện mở miệng, hỏi một chút rồi thôi.” Suy nghĩ chốc lát, nói: “Có biết xem bệnh cho Viên Tam công tử bệnh là ai không?”

Dư ma ma ngược lại biết: “Nghe nói vẫn luôn là thái y trong kinh thành khám, chính là thuốc cũng là phương thuốc cũ.”

Trần thị có chút không vui: “Hần bình thường cũng hay mời người thỉnh mạch chứ? Chẳng lẽ thái y trong kinh thành thỉnh mạch xa như vậy cho người sao?”

Dur ma ma vội vàng nói: “Nô tỳ cái cho người ta đi nghe ngóng ngay.”

Ban đêm, Dur ma ma tới đáp lời: “Chính là mời Đường đại phu.”

Trần thị nói: “Thân thể ta có chút không khỏe, ngày mai ngời cho người đi mời Đường đại phu tới giúp ta xem một chút.”

Nữ chủ chẳng mấy chốc sẽ trưởng thành

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Phiền não (hai)

Editor: Thur

Trần thị nghe Đường đại phu nói xong, yên tâm một chút. Hiện tại liền chờ Thái quang đình nơi đó tin.

Lại nói Thái Quang Đình thu được tin của Trần thị, đột nhiên ý thức được thân phận của Minh Phi lúc trước đích xác không làm cho người ta vui thích được. Vì thế liền đi tìm Lý Bích, theo như thư của Trần thị mà nói cho hắn nghe, thăm dò nói: “Là ta sơ sót, ta nên nói chuyện trước đây của Minh Phi một lần cho huynh nghe.”

Lại nói sau khi Lý Bích nghe xong, cười nhẹ một tiếng, nói: “Y như huynh nói, chẳng phải ta cũng khắc chết tất cả thân nhân của ta đó sao? Nhà các huynh tốt xấu gì vẫn còn gia đình, cái gì cũng có, ta lại cái gì cũng không có rồi. Huynh phải suy nghĩ kĩ a...”

Thái Quang Đình ngẩn người, dùng sức vỗ vỗ đầu vai hắn: “Tốt lắm! Ta không nhìn lầm huynh!”

“A, nói như vậy, kỳ thật ta cũng là kẻ mang điềm xấu a.” Cung Viễn Hòa đáp ánh trăng đi lác lác tới, cố chen mình vào giữa hai người, đưa mắt liếc Thái Quang Đình: “Hắn là biểu đệ của huynh, hắn cầu huynh thì huynh liền chịu, còn ta thì sao? Xét tình cảm nhiều năm giữ chúng ta đi, vì sao huynh vẫn cứ thiên vị hắn chứ?”

Nghe thấy hắn giống như tiểu hài tử đang ghen tỵ làm nũng, Thái Quang Đình rút chén trà cho Cung Viễn Hòa: “Huynh lại ra ngoài lêu lổng với đám người kia nữa rồi hả? Lại uống vào bao nhiêu rượu đây?”

Cung Viễn Hòa không nói lời nào, đưa mắt nhìn Lý Bích, than thở nói: “Huynh quản ta làm gì! Các người mới đúng là người một nhà kia.”

Lý Bích khoan dung cười: “Ta đi phòng bếp xem, liệu có thể nhờ người làm chút canh tỉnh rượu hay không.”

Đợi đến khi Lý Bích đi xa, Thái Quang Đình mới nói: “Không phải ta đã nói với huynh rồi sao, cho dù có rót ruột hơn nữa, cũng không cần tự chôn vùi chính mình như vậy, càng như vậy, huynh càng phải biết yêu quý thân mình mới đúng chứ.”

Cung Viễn Hòa mờ đôi mắt vừa rồi vẫn mờ mờ ảo ảo say lơ lơ để lộ ra một tia thanh minh, cười khổ nói: “Ta không vội, không vội thì được chắc? Khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, đương nhiên phải cố mà nắm chắc.”

Thái Quang Đình nói: “Kỳ thật huynh không ngại suy xét tìm một nữ nhi gia cảnh tốt chút, cũng sẽ có thêm nhiều người giúp huynh. Đã thế thì để ta thay người dò thám chút tình hình.”

Cung Viễn Hòa khẽ cười một tiếng, giọng nói: “Đừng! Cảm tạ! Cho dù có tìm được một cô nương tốt, nàng gả cho ta cũng không có kết quả tốt đâu. Mặc dù thành đi, sau đó không bao lâu chỉ sợ cũng bị người tìm cách phế đi thôi, hà tất gì chứ.” Nói đến đây, hắn chợt nhớ tới một người, sóng mắt lưu chuyển, cười hých Thái Quang Đình một phen, “Vốn là ta nhìn trúng một nàng lợi hại, kết quả đã lập tức bị huynh bán mất. Huynh không trọng nghĩa, không trọng nghĩa.”

Thái Quang Đình nhủ mảy mảy nhìn Cung Viễn Hòa, thật lâu sau mới nói: “Huynh đừng trách ta. Huynh muốn cái gì của ta cũng đều được, nhưng các nàng không được. Quả thật là huynh không được tốt như hắn, mới trước đây nàng đã ném trải nhiều khổ cực như vậy, mấy lần thiếu chút nữa toi mạng, hắn là ta không đáp ứng để nàng lại đến nhà huynh chịu khổ.”

“Nhà ta làm sao chứ? Ta sẽ ăn thịt người sao?” Mặt Cung Viễn Hòa trầm xuống trừng mắt nhìn Thái Quang Đình, Thái Quang Đình chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Cung Viễn Hòa suy sụp thở dài một hơi, thoát áo ngoài, không khách khí leo lên giường hắn nằm xuống, vô lại nói thêm: “Cái gì cũng đều có thể cho đúng không? Vậy đêm nay ta đây liền ngủ cùng huynh. Ngày mai lại kể cho huynh nghe chút nhàn thoại.”

Thái Quang Đình cười khổ một cái, trịnh trọng hỏi han: “Huynh cảm thấy Lý Bích này như thế nào?”

Cung Viễn Hòa nhe răng cười: “Huynh thật sự hỏi ta à? Gần đây ta nhìn hấn không vừa mắt, nhất định phải nói hấn không tốt lành.”

Thái Quang Đình nói: “Tình tình của huynh ta còn không biết? Nói mau!”

Cung Viễn Hòa nhắm mắt lại: “Ai có thể nói cho rõ ràng bây giờ? Người vì tài mà chết, chìm vì ăn mà chết, cho tới bây giờ tham niệm của con người không có cách nào ngăn chặn, không tới một khắc sau cùng ai cũng nói không rõ ràng được. Bây giờ thì trông rất thành thực, con người nhận thức được mười mấy năm còn có thể đột nhiên thay đổi bộ dáng, huống chi một kẻ mới quen hai năm? Ta đề nghị huynh vẫn cứ chờ thêm hai năm là tốt hơn.”

Thái Quang Đình cau mày suy nghĩ một lúc, lại đẩy Cung Viễn Hòa đang buồn ngủ một cái: “Huynh với những người đó lui tới, có từng nghe danh Viên Hân Lâm không? Lão Tam nhà ông ta như thế nào?”

Cung Viễn Hòa thấp giọng nói: “Danh tiếng không sai, là thần đồng, chỉ tiếc lại là một ma ồm sống không lâu. Nhà nhà người người ở kinh thành không nguyện gả con gái cho hấn. Tuổi còn trẻ, một bức họa ở bên ngoài phải bán từ năm trăm lượng bạc trở lên, mọi người đều nói là thực đáng tiếc cho hấn.” Nói đến đây, hấn đột nhiên ngồi dậy, “Trong nhà người hấn không phải...”

“Là nhà hấn có ý kia. Mầu thân ta còn chưa đáp ứng.” Thái Quang Đình thở dài, “Thật sự không khỏe mạnh à?”

“Ta cũng không phải đại phu, sao biết hấn có thể đột nhiên khỏe lên không? Tóm lại nếu ta có tỷ muội, làm thế nào ta cũng không gả các nàng cho người như thế.” Cung Viễn Hòa chuyển người lại, lẳng lặng nằm ngủ.

Lý Bích bùng canh giải rượu trở về, Thái Quang Đình đang ngồi ở dưới đèn viết thư, Cung Viễn Hòa ngủ say nồng từ lâu. Lý Bích hỏi: “Phải đánh thức huynh ấy dậy uống canh sao?”

Thái Quang Đình nói: “Không cần, huynh ấy đã ngủ thì cho ngủ đi.” Một phong thơ viết xong, đóng chặt miệng thư lại, đứng dậy dẫn dò gả sai vật rất chiếu cố Cung Viễn Hòa, lại không đề cập đến chuyện Cung Viễn Hòa và hấn nói trong phòng ngủ lúc này.

Lập thu ngày hôm đó, Viên nhị phu nhân đặc biệt thỉnh nữ quyến Thái gia đến biệt viện tham gia Thu Diệp yến.

Sáng sớm Minh Bội vận váy áo mới hoàn toàn, cười hi hi đến Ý Tú viện, ồn ào muốn cho Minh Phi xem váy mới của nàng ta như thế nào. Trên người nàng ta là

váy dài màu thanh trúc, thắt lưng được án theo quần áo kiểu dáng mới nhất lưu hành trong kinh thành của Triệu Tuyết Di mà làm, khó có được khi nào mà Trần thị cũng không cắt xén những thứ này, muốn làm có thể làm, đương nhiên nàng ta rất hưởng thụ.

Minh Bội liếc mắt nhìn thấy Minh Phi mặc áo màu tím nhạt, nhạt đến cơ hồ nhìn không thấy màu xanh tím của váy, tiện tay chọc chọc: “Tam tỷ tỷ, tỷ ăn mặc cũng quá đơn thuần đi. Nhìn xem tay áo mép váy này cả hoa văn cũng không thiếu. Băng không thì cài thêm đóa hoa lên đầu được không? Đôi cái váy dài hồng xuyên kia của tỷ đi?”

Minh Phi soi gương sửa sang lại tóc, tỏ ra không sao mà nói: “Như vậy là được rồi. Ta thấy đã nhiều ngày thu hanh khô, nhìn những màu đỏ tía thì trong lòng lại không thoải mái.”

Minh Bội có chút kỳ quái, ngày thu hanh khô cùng màu sắc quần áo có quan hệ sao?

Trần thị thấy bộ dạng của Minh Phi, thoáng sùng sốt, lập tức gạt đầu: “Đi thôi.”

Viên gia phong nhã nhất, nhân dịp lập thu, lá phong diệp chưa hồng, đột nhiên gió thu chột nôi, có vài cây cối hơi nấn cảm lúc này đã hơi hơi ngả vàng, càng điểm thêm lên màu sắc trời sinh vốn đã sặc sỡ của lá cây, nhìn cũng rất đặc biệt. Biệt viện này của nhà họ được kiến tạo ở lưng chừng núi, đứng từ một tầng lầu được tu dựng nào nhìn xuống cũng có thể vừa vịn bao quát được hết các loại lá cây lưng chừng núi vào trong mắt, đậm đà nhọt nhọt, vàng vàng xanh xanh, nhìn qua cũng có một vẻ đẹp đầy ý thơ.

Viên nhị phu nhân thấy cách ăn mặc của Minh Phi, chỉ cảm thấy nàng vừa thanh lệ đoan trang tao nhã, chỉ là quá mức đơn thuần, tiện thể cười nói: “Cách ăn mặc này của Minh Phi quả nhiên là thanh nhã động lòng người, bất quá tiểu cô nương cũng quá đơn thuần đi, nếu là lại thêm một áo ngoài hồng anh đào kèm theo, nói vậy càng tôn màu da hơn.” Nàng là người cao tuổi, hướng chi tình hình trong nhà lại như vậy nên thích màu sắc nóng bỏng nổi bật nhất.

Minh Phi ôn hòa cười, bày tỏ nàng đã ghi nhớ.

Trần thị cười nói: “Đứa nhỏ này xưa nay không thích những màu sắc đỏ tía kia.”

“Là sao?” Viên nhị phu nhân cảm giác kinh ngạc, bảo Viên Mai Nhi dẫn ba tỷ muội Minh Phi cùng đi dạo chơi ở hoa viên, lại nhắc tới đề tài trọng tâm lần trước với Trần thị, tuy Trần thị vẫn không thu được tin của Thái Quang Đình, nhưng cũng nhìn ra ý tưởng của Minh Phi, nhìn chén trà nói: “Thực không dám đầu điểm, phía trên đứa nhỏ này còn có một ca ca, nguyên bản ta muốn tìm kiếm mối cho nàng, nhưng lão gia nhà ta nói phải chờ ca ca thành thân rồi nói. Cứ như vậy, mấy đứa bé khác đều bị trì hoãn, còn không biết phải kéo dài tới thời điểm nào nữa. Nàng còn nhỏ không sợ kéo dài, nhưng Tam công tử nhà các người...”

Viên nhị phu nhân nghe xong, sắc mặt khẽ biến lại biến, miễn cưỡng cười, nói: “Từ trước đến nay muội muội và ta thân thiết hơn so với những người khác. Muội biết ta là người nhanh nhẹn nhanh miệng, hấn là không đùa vui với những chuyện cong cong queo queo thế này, muội nói thật với ta, đúng là tam nha đầu nhà muội đã có chỗ thích hợp rồi hả?”

Trần thị khó xử mà nói: “Vây cũng không phải. Ta nói với tỷ tỷ đều là từ tình hình thực tế, tỷ cũng biết tình hình trong phủ chúng ta, muốn làm chủ cho đứa nhỏ này, thực sự ta chỉ có thể làm được một nửa. Nàng muốn hoãn lại hai năm cũng không sao cả, đúng là...”

Viên nhị phu nhân lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặt ị thành một đống cũng bật cười tới: “Ta còn cho đã có nơi chốn, nếu không phải, chúng ta cũng không gấp. Thế nào thì cũng phải đợi nàng cập kê.” Khẩu khí kia tỏ rõ không phải Minh Phi không thể.

Trần thị không khỏi đỏ đầy mồ hôi lạnh trên đầu. Nàng khó có dịp được gặp một người chơi thân với chính mình như vậy chơi, dù rất muốn bảo trì tình hữu nghị giữa đôi bên, nhưng thật sự lúc này đối phương đã khó xử nàng rồi. Nàng có chút không hiểu được, vì sao Viên gia liền nhất định phải Minh Phi chứ? Vốn định nói lái đi rằng sẽ giới thiệu mấy cô nương tốt cho Viên nhị phu nhân, ngẫm lại lại suy xét đến thân thể thể kia của Viên Tam công tử, nàng kiêng kị, nhà khác đương nhiên cũng kiêng kị, nếu không phải thế thì Viên Tam công tử cũng sẽ không kéo dài tới lúc này vẫn không đính hôn. Đúng là thật khiến người ta phiền lòng mà.

Viên nhị phu nhân lại làm như không chú ý tới Trần thị đang xấu hổ cùng khó xử, cười mím thay đổi đề tài, lại đổi thi đối từ với nàng.

Viên Mai Nhi dẫn nhóm nữ hài tử tới một gốc cây gỗ hạ cổ cao chọc trời, lại đẩy bàn đu dây dưới tàng cây kia, vén tay áo nói: “Hôm nay trời đầy mây, không gió, nhiệt độ không khí thích hợp, chúng ta tới so xem ai đánh đu được cao nhất đi! Trừ bỏ người thắng nào, đám người còn lại lần lượt làm chủ thành mọi người đến chơi một ngày, bao ăn bao uống.”

Một đám nữ hài tử đều đang ở tuổi mê chơi mê cười, nghe vậy nhao nhao phụ họa. Tuổi của Viên Mai Nhi lớn nhất, lại là chủ nhân, dẫn đầu bỏ trâ m cài xuống, lại bỏ áo khoác ngoài tay áo thùng thình đi, chỉ mặc áo nhỏ, kéo căng đai lưng, dùng khăn bao chặt căng tóc, sải bước lên bàn đu dây. Dùng lực khom người, cong chân, trâm mình xuống, nhúng thẳng lên, động thân, sau khi ưỡn ngực làm mấy động tác liên tiếp, bàn đu dây bị kéo lên, đu được càng cao, nàng hứng thú đến đây, đủ kiểu chơi đùa, mặt đỏ bừng, tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Triệu Tuyết Di ở phía dưới chỉ vào nàng nói: “Nha đầu kia cười đến hung hãn như vậy, hoàn toàn không có chút bộ dáng.”

Đang nói, cũng bắt Viên Mai Nhi từ từ dừng lại, vuốt lại tóc tai tán loạn trên trán, thờ phỉ phò cười nói: “Đây là sân của nhà chúng ta mà, cũng không phải ở nhà bên, cũng không có người ngoài, người quân rộng quá như vậy làm gì? Không nắm chặt thời gian vui đùa, về sau có muốn ngoạn chơi như vậy cũng phải tìm cơ hội.” Tiếp theo đẩy Triệu Tuyết Di một cái: “Đến ngơoi, lão phu tử!”

Triệu Tuyết Di không có được tinh lực như Viên Mai Nhi, có thể đánh đu, lại đánh cho không cao, rất nhanh hứng thú thú vị chơi một hồi rồi ngừng lại, cười nói: “Ta chịu thua là được, tất cả đều là cậu mợ lấy bạc cho ta hoa, không cần bắt bản thân ta...”

Còn không có nói hết liền ngừng, người thật đúng là vô dụng. Viên Mai Nhi phi nàng một cái, cười hỏi Minh Phi: “Ngươi thì sao? Tự chính mình đánh hay là muốn chúng ta đưa?”

Minh Phi cười nói: “Trước kia ở quê hương ta cũng đã từng chơi đùa, bắt quá chiều trò nhiều hơn người nhiều lắm, đánh hơi khó coi, trước cứ thử xem xem.” Trước kia khi ở tại Ngô gia thôn, khi nhóm tiểu cô nương tiểu tức phụ ở Chính Nguyệt Lý thôn đánh đu trên cây hạ già ở đầu thôn, mỗi khi có dịp được thanh nhân trước khi ngủ nàng cùng Phương nhi nắm chặt thời gian đã chạy tới nơi đó ngoạn chơi một hồi, khi đó nàng chỉ vì muốn cường thân kiện thể, cũng vì tạo dựng cảm tình với Phương nhi, hồi thăm được nhiều tin tức hữu dụng từ miệng Phương nhi. Chưa từng nghĩ tới hiện giờ vậy mà còn có đất dụng võ.

Minh Phi chỉ mặc áo nhỏ, không cần thoát, chỉ siết đai lưng thật chặt, cắt hết trâ m cài, chỉ dùng một mảnh khăn màu son hồng kéo căng bao tóc lại, mới bước trên bàn đu dây, làm hai động tác, Viên Mai Nhi liền nở nụ cười: “Vừa thấy liền biết là người trong nghề rồi, người đánh đu đi, xem hai người chúng ta người nào đánh cao hơn!”

Minh Phi đón gió nhẹ đánh lên càng cao, lúc này vài ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây chiếu trực tiếp xuống, vừa vắn chiếu đến rừng cây bên ngoài bề tường. Minh Phi tắm trong ánh mặt trời, nhìn sắc xanh nông nông sâu sâu, hô hấp không khí mát mẻ, rất lâu rồi không có được cảm giác tự do du ngoạn thiên nhiên này, nàng không khỏi hơi hơi hí hửng, lộ ra một nụ cười vô cùng vui sướng, vô cùng thích ý.

Tự nhiên như vậy mà đánh đu, bàn đu dây cứ phóng về phía trước không ngừng, ngay khi muốn đạt tới điểm cao nhất, nàng đột nhiên đứng lên, đám nữ hài dưới tàng cây nữ đều đã cất tiếng khen giỏi. Ai ngờ khăn bao tóc của Minh Phi lại bị nàng kéo ra, đầu tóc như thác nước trút xuống xuống. Một trận gió nhẹ thổi bay, tầm mắt mơ hồ xem cũng thấy không rõ lắm, động tác của Minh Phi cũng chậm lại rất nhiều.

“Minh Phi, dừng đùa.” Viên Mai Nhi kêu lên, “Tính người thắng rồi!”

Minh Phi mỉm cười, tựa đầu lác lác, muốn đẩy tóc dài rũ trước mặt ra, bất ngờ, lại thấy được trên tòa lầu các cách đó không xa, một cái cửa sổ khe mở, Viên Tư Phác đứng cạnh cửa sổ chuyên chú nhìn chăm chăm nàng, nàng có thể nhìn thấy vẻ hơi hơi đỏ ửng trên gương mặt tái nhợt của hắn cùng đôi con ngươi lấp lánh tỏa sáng.

Minh Phi đang tràn đầy vui sướng lập tức giống như bị một chậu nước lạnh đổ xuống, từ từ thu lại tươi cười trên mặt, rốt cuộc không vực nổi hứng thú, từ từ dừng bàn đu dây lại, nhảy xuống, tiếp nhận khăn Kim Trâm đưa rồi buộc tóc lên, ra về xấu hổ nhìn Viên Mai Nhi: “Tìm nơi nào đó cho ta chải đầu được chứ?”

“Đề ta xem kê bên này có chỗ nào thích hợp nhất?” Viên Mai Nhi nghiêng đầu nghĩ muốn, gior tay chỉ hướng tòa lầu các cách đó không xa: “Đi nơi này đi.”

Minh Phi cười nhẹ một tiếng: “Quá xa, nơi này không có ngoại nhân đến đây đi?”

Cũng không chờ Viên Mai Nhi đáp ứng, đã lệnh Kim Trâm cầm hộp nữ trang tìm nơi khuất gió, đưa lưng về phía tòa lầu các kia rồi nhanh chóng chỉnh một kiểu tóc đơn giản. Rồi mới quay đầu, không lưu tâm liếc mắt một vòng nhìn đỉnh lầu các kia khung cửa sổ nửa mở đã đóng lại rồi.

Sau giờ ngo, khách và chủ vui đủ, xe ngựa Thái gia mới vừa muốn khởi động, lại đột nhiên một tiếng sấm vang, chỉ trong vòng khoảng khắc, mây đen đầy trời, hạt mưa to như hạt đậu trương hung hăng nện xuống tới, trong trời đất nháy mắt một mảnh mênh mông.

Trần thị sầm sập chết rồi: “Vậy làm thế nào mới tốt đây?”

Viên nhị phu nhân cười đến vui vẻ: “Trời mưa xuống, lưu khách lại. Ta đang cảm thấy vẫn có nhiều chuyện chưa nói hết với muội, hiện giờ thì tốt rồi, liền ngay cả ông trời cũng biết tâm tư của ta, giúp ta giữ người.”

Loại thời tiết này thật sự không thích hợp đi đâu cả, dù trong lòng Trần thị có lại lo lắng nữa, cũng chỉ có thể ở lại chờ mưa dứt. Lại nghĩ xem mưa kia chẳng có chút gì thể hiện nó sẽ tạnh. Viên nhị phu nhân khuyên nhủ: “Trên đường đã nói ở đây có tiểu hồng son, vậy lưu lại một đêm đi. Chỗ này của ta sai người ta đến quý phủ nói một tiếng, Thái đại nhân sẽ không trách đâu.”

Trần thị bắt đắc dĩ, cũng chỉ đồng ý mà thôi.

Ban đêm mưa như trút nước rồi cục cũng biến thành mưa nhỏ giọt giọt tí tách, trong lúc Minh Phi ngủ nửa mê nửa tỉnh, chợt nghe được một đoạn tiếng sáo tiêu điều lạnh lẽo lạnh lùng, thổi đi thổi đến vương rắc không ngớt, không khỏi có chút phiền muộn bất an.

Kim Trâm cách màn lụa thấy nàng trần trọc ở bên trong, vội vàng ra ngoài cửa gọi tiểu nha hoàn Viên gia nhẹ giọng hỏi: “Lúc này ai đang thổi sáo thế?”

Tiểu nha đầu kia trả lời là Viên Tư Phác, lại nhu thuận mà nói: “Quấy nhiễu tam tiểu thư sao? Nô tỳ lại sai người đi nói.”

Kim Trâm khẩn trương nói: “Không cần đâu.” Rủ mắt suy nghĩ, công tử nhà này thổi sáo, tiểu nha hoàn lại có thể vì câu nói đầu tiên của nàng mà sai người đi chuyển lời, để cho ngừng thổi, đây là loại đãi ngộ gì?

Kim Trâm đi vào trong phòng, Minh Phi đương nhiên đã ngồi dậy, tựa vào ở đầu giường ngẩn người, thấy nàng trở vào, nói khẽ: “Kim Trâm, người vào đây nói chuyện với ta.”

Lúc này, tiếng sáo lại đột nhiên ngừng, Minh Phi hơi sững sờ, lập tức lắc đầu, kéo chăn chui vào trong chăn nói: “Thôi, ngủ đi.”

Kim Trâm do dự một chút, nói: “Tam tiểu thư, nếu thật sự không muốn, người liền nói với phu nhân đi, phu nhân xem tại Đại công tử cùng người tận tâm phụng dưỡng nàng như vậy nhất định không sẽ khó xử người.”

Kim Trâm đợi một chút, cũng chưa nghe được Minh Phi trả lời, đành phải chờ dài, thổi đèn rồi quay trở lại giường nhỏ của mình.

Sáng sớm ngày thứ hai Minh Phi cùng Minh Ngọc vô tình đụng mặt Viên Tư Phác cùng Viên Mai Nhi ở ngoài vườn. Giữa màn sương mỏng lung, huynh muội hai người đứng dưới mái hiên xem hoa cúc nở từ sớm ở bên cạnh vừa nói vừa cười, khi Viên Mai Nhi nhìn về phía Viên Tư Phác lộ ra ánh mắt khiến Minh Phi cơ hồ có ảo giác mãnh liệt - - Viên Mai Nhi mới đứng là tỷ tỷ, thương tiếc đau lòng nhìn ấu đệ.

Minh Phi mới định đi đường vòng tránh họ, Viên Mai Nhi cũng đã cười kêu nàng: “Minh Phi, nơi này. Người tới xem cây hoa này có giống cách ăn mặc của người ngày hôm qua không? Khó nhất là nó đấy, hôm qua mưa gió như vậy, vậy mà nó vẫn cứ xanh tốt, chưa từng bị lay chuyển.”

Minh Phi còn không có trả lời, Minh Ngọc đã đi tới: “Thật sự sao? Thật sự sao? Ta nhìn xem?” Minh Phi bắt đắc dĩ, đành phải bước chậm qua, đứng cách hai người một trượng, chỉnh đốn trang phục mới hành lễ: “Viên Tam ca, Viên tỷ tỷ.”

Minh Ngọc thề lưỡi, khẩn trương học nàng hành lễ với hai người.

Viên gia huynh muội trả lễ, giọng nói của Viên Tư Phác nghe ra sự dịu dàng và yên tĩnh, mang theo một loại vui sướng không thể che giấu được: “Tam muội muội đang muốn đến chỗ thăm thăm sao?”

“Chính thế.” Minh Phi cúi thấp đầu, trả lời rất có nề nếp địa.

Viên Mai Nhi cười nói: “Minh Phi, người xem hoa này có giống cách ăn mặc của người hôm qua không?”

Minh Phi đưa mắt nhìn về phía đóa cúc dưới gốc tùng, chỉ thấy kia hoa là một đóa hoa màu vàng mật, cánh hoa giống như sợi tóc xõa nửa xuống, càng đến gần hoa tâm đúng là có màu xanh nhạt nhạt, đích xác cực kỳ giống cách ăn mặc hôm qua của nàng. Âm đạm cười: “Đích xác rất giống.” Lại cúi người thì lễ, “Chúng ta vẫn còn phụng dưỡng mẫu thân, cáo lui trước.”

“Thực không thú vị!” Viên Mai Nhi có chút tức giận, ánh mắt của Viên Tư Phác chuyển động trên thân váy màu lam nhạt có hoa sen kia của Minh Phi, ngừng lại trên đỉnh đầu với mái tóc đen tuyền sáng loáng của Minh Phi, mặt lại hơi hơi đỏ.

Minh Phi đến chỗ của Trần thị, vừa vặn gặp phải Thái Quang Hoa đang ăn điểm tâm, thấy nàng cùng Minh Ngọc vừa đến, nở một nụ cười rục rịch, điểm tâm cũng không ăn, tụt khỏi ghế đi quán Minh Phi.

Trần thị nhẹ nhàng cười cười nhìn tỷ đệ ba người ngoạn náo, chợt thấy mặt Ngọc Bàn ở bên ngoài thập thò, tiện cầm cây quạt đứng lên, từ từ bước đi thông thả đến gian ngoài, nhỏ giọng hỏi Ngọc Bàn: “Làm sao vậy?”

Ngọc Bàn cúi xuống nhẹ giọng khẽ nói mấy câu bên tai nàng, mặt Trần thị lập tức âm trầm xuống: “Vi cái gì không chịu tới bữa sớm chút hả!” Không đợi Ngọc Bàn trả lời, lại hít một hơi, thay đổi khuôn mặt tươi tắn vào nhà hạ liên tiếp mệnh lệnh: “Khân trương thu thập đồ vật đi, lập tức hồi phủ!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Trở về

Editor: Lovenoo1510

Trần thị mặt không thay đổi nhìn Minh Tư đang quỳ gối trước mặt khóc thút thít, không ngừng dập đầu nói xin lỗi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Đứng lên đi, không phải nói người còn bệnh sao? Biết rõ mình sai là tốt rồi.” Thái Quốc Đống cũng thật kỳ lạ, đón người quay lại liên tục quăng cho nàng rồi đi nha môn như một làn khói.

Minh Tư vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên, nâng lên khuôn mặt hoa lệ đầm mưa, làm bộ tội nghiệp nhìn Trần thị: “Mẫu thân, đều là do nữ nhi không tốt, nữ nhi không hiểu chuyện, làm cho ngài thêm phiền toái. Về sau ta nhất định không dám như thế nữa.” Lại xoay người, hướng về phía Minh Phi đang đứng yên một chỗ muốn dập đầu: “Tam tỷ tỷ, ta thực sự xin lỗi ngài, ta sai lầm rồi, mong rằng ngài đừng so đo cùng người muội muội này.”

Lời còn chưa dứt, Trần thị đã quát to một tiếng: “Đều đứng dậy làm cái gì? Còn không mau đỡ Tứ tiểu thư đứng lên? Thân thể Tứ tiểu thư không tốt, lại bôn ba đường dài, sao có thể chịu được loại giày vò này? Nếu là vì vậy mà phát bệnh, để xem ta có đánh đòn các người không!”

Nha đầu ma ma đồng loạt xông đến, mạnh mẽ kéo Minh Tư từ dưới đất lên. Minh Tư dựa sát vào trên người một nha hoàn, khóc đến thở không ra hơi, một bộ dáng yếu đuối có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Hai năm không gặp, đã có bộ dáng mảnh mai gió thổi qua một cái là bay này, cũng không biết là làm để cho người nào nhìn. Trần thị nhìn là thấy phiền, nhưng vẫn phải dẫn lại tính tình nói: “Đưa Tứ tiểu thư về Quỳnh Hoa viện đi, cẩn thận hầu hạ, thiếu cái gì, lập tức đi lấy, nhanh đi mời Đường đại phu tới chuẩn mạch kê đơn.” Ánh mắt rơi vào trên người nha hoàn mười hai mười ba tuổi bên cạnh Minh Tư, “Đây là người nào?”

Tiểu nha hoàn “Rằm” một tiếng té quỵ xuống đất, dập đầu nói: “Nô tỳ Lục Thảo tiếp kiến phu nhân, phu nhân vạn phúc.”

Minh Tư hoảng hốt lo sợ, giọng nói run run: “Mẫu thân, vốn đi theo nữ nhi là Tùng Vân và Tùng Lộ nhưng vì bị bệnh nên không thể đi theo, đây là Trang đầu cho nữ nhi, Lục Thảo tuy còn nhỏ, nhưng là người giỏi giang trung thực, khéo léo nghe lời.” Bộ dáng chỉ sợ Trần thị đem Lục Thảo đuổi đi.

Trần thị nhíu nhíu mày: “Nếu là của Trang đầu cho người, chắc là thoả đáng, Lục Thảo cái tên này nên đổi thôi, gọi là Nhân Thảo cũng được.” Mắt nhìn một vòng, rồi rơi vào trên người Châu Sai: “Bên cạnh người chỉ có một mình nàng, khó tránh khỏi có lúc không thể chu toàn, để Châu Sai đến chiếu cố người hai ngày, tiện chi bảo thêm Nhân Thảo cũng tốt, chớ để Nhân Thảo phạm vào quy củ trong nhà.” Đặt tách trà xuống, quay đầu nhìn ba người tỷ muội Minh Phi: “Các người đi cũng nửa buổi rồi, chắc là mệt mỏi, trở về phòng thay quần áo đi.”

Châu Sai lập tức đưa mọi người về Quỳnh Hoa viện. Minh Phi cùng Minh Ngọc cáo từ, Minh Bội không chịu đi ở lại cuối cùng, thấy mọi người tán đi, ưỡn khuỷu vịn phấn nói: “Mẫu thân.”

Trần thị cười nói: “Sao vậy?”

Minh Bội thấy vẻ mặt Trần thị coi như nhu hoà, lập tức đi tới trước mặt nàng, ưỡn khuỷu nói: “Mẫu thân, nữ nhi không muốn cùng nàng ta ở chung một chỗ. Nàng ấy tính khí nóng nảy. Chuyện lần trước chắc hận nữ nhi lắm, lúc này trở lại nhất định sẽ gây chuyện với nữ nhi.”

Về mặt Trần thị đoan trang, nghiêm túc nói: “Người sao có thể nói như vậy! Nàng là Tứ tỷ của người.

Thánh nhân có nói: Biết sai có thể thay đổi rất lớn, nàng đã biết mình sai, lại bị bệnh, người nên đối đãi tốt với nàng mới đúng. Được rồi! Trở về đi thôi.”

Minh Bội không dám nói nhiều nữa, uất ức lui xuống, toàn bộ tâm tư đều là làm thế nào để độc chiếm Quỳnh Hoa viện, không muốn cùng Minh Tư thừa kiện.

Minh Bội mới lui ra, Tứ di nương vẫn chưa từ bỏ ý định nên tiến vào xoa bóp cánh tay cho Trần thị: “Mẹ con nàng ta nhảy lên cũng thật lợi hại. Vừa mới qua một ngày, đã làm cho lão gia đón người trở lại. Theo tỷ thiếp thấy, nếu người bị bệnh, nên ở nông thôn nuôi mới phải, bị bệnh như thế này mà trở về để gieo họa cho người khác sao? Nếu là lây cho những người khác thì làm thế nào?”

Ở nơi này một ngày có thể có bản lĩnh làm được chuyện tốt gì? Không biết sắp đặt bao ngày, rồi chờ dịp nàng không có ở đây để đem người về. Phản đối không có hiệu quả, trong lòng Trần thị vốn đã có một đồng lửa giận, nghe vậy nhíu mày: “Cũng bởi vì ở nông thôn không trị khỏi, cho nên mới muốn trở về điều trị tiếp! Phòng ốc trong nhà nhỏ hẹp, ngược lại ngoại viện rộng rãi, làm sao có thể để nữ hài tử ở ngoại viện được chứ? Người tạm nhường một chút đi.”

Tử di nương cười nói theo: “Phu nhân, Hồng Thuý uyển nơi đó.....” Thấy đôi mắt Trần thị hung ác, vội vàng nói: “Bên cạnh Hồng Thuý uyển có Hoa Mai viên không phải vừa đúng lúc sao? Lại thanh tĩnh rất khác biệt, rất thích hợp với đường bệnh.”

Trần thị cười như không nhìn nàng ta: “Trước cứ ở, chờ lão gia trở lại nắm qua với lão gia rồi hãy nói.”

Tử di nương bĩu môi: “Phu nhân, ngài không biết, buổi sáng hôm qua các ngài vừa mới đi, tỳ thiếp đang hầu hạ lão gia ra cửa, thì có người nâng khăn tiến vào.....” Nàng vênh lên ba đầu ngón tay, “Ồi chao, bụp một tiếng liền quỳ gối trên tấm đá xanh ở cửa viện, không nói câu nào, chỉ có đôi tay gợn thật cao cái khăn kia, nước mắt rơi như mưa.

Lão gia vốn có chút mất hứng, hồi hấn buổi sáng tỉnh mơ khóc cái gì, nhưng vẫn sai tỳ thiếp đi lấy cái khăn kia tới, phía trên dùng máu viết chút chữ, tỳ thiếp không biết là gì, thế nhưng mùi hương thì tỳ thiếp nhận ra, còn không phải là mùi hương của cái con hồ ly lẳng lơ vẫn dùng sao? Mùi hương như vậy.....Phu nhân ngài thực quá nhân hậu rồi.”

Tử di nương oán trách mấy câu, thấy Trần thị không tiếp lời, chỉ đành phải nói: “Lão gia nhìn một chút, liền tự mình đi đỡ người, nói, vừa như vậy, liền đi đón người đến đây. Tỳ thiếp nhìn thấy chuyện xấu, vội nói, nếu không hay chờ phu nhân trở lại hẵng nói? Kết quả lão gia lấy tỳ thiếp ra để trút giận, rồi lập tức lệnh cho Hàn quân gia đánh xe đi đón người, tỳ thiếp vội vàng tìm người đưa tin cho phu nhân, ai ngờ không tìm được người thích hợp, sau trời lại mưa, kéo tới kéo lui đã tới sáng hôm nay.” Nàng vỗ ngực, “Thật may, chỉ có nhỏ tới.”

Trần thị cười nói: “Người cực khổ.” Lại phân phó Dur ma ma: “Vào thu rồi, đi đem khối tơ nhưng màu tím mà vài ngày trước Tam nãi nãi cho ta đưa cho di nương làm kiện áo nhỏ mặc.”

Tử di nương cười nói: “Làm sao xứng? Những chuyện này vốn là việc tỳ thiếp nên làm.”

Trần thị nghiêm túc nhìn nàng: “Vị vinh quang của Minh Bội bọn họ, người thật sự đã làm chút việc.”

Tử di nương thu hồi nụ cười, quỳ gối hành lễ, đôi tay nhận lấy vải rồi lui ra.

Tiểu Ngải dán lại bên tai nàng nói: “Di nương, cũng không biết Tử tiểu thư bệnh thật hay giả, chúng ta sẽ thật sự chờ phu nhân đi nắm báo với lão gia sao?”

Tử di nương xì mũi coi thường: “Đội nàng? Vậy muốn đợi đến lúc nào? Người cho người chờ, lão gia trở lại thì nói cho ta biết.”

Đúng buổi chiều, Thái gia thống nhất dùng cơm tối ở chính phòng. Thời tiết mới vừa lập thu, khí hậu vẫn còn rất nóng, Minh Tư khăng khăng vẫn mặc mấy tầng quần áo, bên ngoài còn mặc cả áo choàng, yếu đuối tựa vào trên bàn, một bộ dáng lung lay sắp đổ.

Thái Quốc Đồng cau mày: “Nếu bệnh, nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi mới phải, còn tới nơi này làm loạn?”

“Đã lâu nữ nhi chưa thấy mọi người trong nhà, muốn cùng mọi người dùng cơm.” Minh Tư làm bộ đáng đáng thương nhìn Trần thị một cái, bộ dạng giống như con thỏ con bị giật mình, rồi rũ mắt xuống thật nhanh, nín lấy vạt áo thành bộ dáng không biết nên làm thế nào. Không biết là bởi vì ăn mặc quá dày hay vì thân thể suy yếu, trên trán và cánh mũi nàng mồ hôi cũng lấm tấm.

Chân mày Thái Quốc Đồng nhăn chặt.

Trần thị không chút hoang mang nói: “Là ta sơ sót, nên sớm một chút cho người làm đi nói với người. Người ở đây dưỡng bệnh, về sau sớm muộn gì cũng không cần đến thỉnh an, cơm tối cũng không cần đi lên phòng, bảo nhà bếp đưa qua cho người là được.” Lại mắng Châu Sai, “Đem người ở lại bên cạnh Tử tiểu thư, chính là sợ Nhân Thảo nhỏ tuổi không biết, người nhìn là được, cũng không biết nói trước với ta một tiếng, Tử tiểu thư muốn tới cũng không biết khuyên can.”

Châu Sai cúi đầu hành lễ: “Đều là nô tỳ không đúng.”

Trần thị bỏ qua Thái Quốc Đồng đang nhũn chặt chân mày, cười híp mắt hướng về phía Minh Tư nói: “Lúc này Minh Tư có thể có tình lực dùng cơm với chúng ta không? Nếu như không thể, có muốn đi về trước không, ta sẽ cho người làm đưa đồ ăn qua cho người?”

Thái Quốc Đồng nói: “Không cần, nếu mọi người đã tới, liền ăn chung thôi.” Nói qua rồi dẫn đầu cầm đũa lên.

Ăn xong một bữa cơm, Minh Bội dựa vào bên phải Thái Quốc Đồng, nhỏ giọng nói, “Phụ thân, Tử tỷ tỳ mang bệnh sợ ẩm ỉ, trong phòng nữ nhi nhiều người nhiều việc, buổi chiều còn phải đánh đàn, nếu không nữ nhi chuyển ra khỏi Quỳnh Hoa viện nhé?” Gương mặt nhìn Thái Quốc Đồng.

Minh Tư vội đứng lên, thờ gấp liền tiếp: “Không.....không dám làm phiền Ngũ muội muội, người vốn là ở.....Giữa chừng là do ta làm hại mọi người nên phải dọn đi, bảo như vậy làm sao ta an tâm? Phụ thân, hay để cho nữ nhi chuyển ra khỏi Quỳnh Hoa viện đi, chỉ cần có thể ở, nơi nào cũng được!” Đôi mắt đã đỏ lên.

Thái Quang Nghi lần đầu tiên phát ngôn: “Tử muội, thân thể của người sao chịu được?”

“Chịu được! Có thể trở về là ta đã đủ hài lòng.....” Minh Tư nghẹn ngào.

Mí mắt Thái Quang Đồng nhảy mấy cái, hỏi Trần thị: “Nội viện còn nơi nào thích hợp cho người ở không?”

Trần thị hạ mí mắt cho Thái Quang Hoa ăn com, nhàn nhạt nói: “Hồng Thuý Uyển, Hoa Mai Viên đều còn rất tốt.”

Từ di nương cười nói: “Lão gia, Hoa Mai Viên không tệ, lần trước Đồng ma ma tới phu nhân mới xử lý qua, cái gì cũng đều mới, có sẵn, lại thanh tịnh rất khác biệt.”

Hắn đương nhiên biết Hoa Mai Viên không tệ! Minh Bội và Minh Tư ai cũng không có tư cách một mình ở Hồng Thuý Uyển. Ánh mắt Thái Quốc Đống quét qua trên mặt Minh Tư và Minh Bội, lại nhìn những người khác ở trong phòng một chút, tất cả mọi người đồng tình nhìn Minh Tư, đều đang đợi hắn lên tiếng, không khỏi thầm thở dài một hơi: “Minh Bội ở đã quen, không cần chuyển đi, Minh Tư ở Hoa Mai Viên đi.”

Rốt cuộc cũng thắng lợi. Ánh mắt Từ di nương sáng lấp lánh, hướng về phía Minh Bội chớp mắt vài cái, Minh Bội cười thật dịu dàng, giả vờ nói: “Vây ta giúp Từ tỷ tỷ bố trí gian phòng nhé.”

Đôi mắt Minh Tư đỏ ngầu, bên trong chứa đầy nước mắt, cuối cùng từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, mờ mịt như đoá hoa nở rộ. Nàng cúi thấp đầu, móng manh gầy yếu đầu vai co rúm lại, từ cổ họng nặn ra một câu mơ hồ nghe không rõ âm thanh: “Cảm ơn Ngũ muội.”

Minh Phi kéo Minh Ngọc: “Chúng ta cùng nhau đi.”

Minh Tư lại ghen ngào một tiếng: “Cảm ơn Tam tỷ và Lục muội.”

Minh Phi cười nói: “Cảm ơn cái gì, đừng khóc nữa, chúng ta đều là người một nhà. Sau khi ăn xong tản bộ cũng có lợi cho cơ thể, chúng ta đi qua xem thử còn thiếu cái gì, sẽ thêm vào.” Mắt Thái Quang Nghi quét qua gương mặt thật thà chất phác, nhẹ nhàng buông ly trà trong tay: “Ta cũng vậy đi theo nhìn xem một chút.”

Thái Quốc Đống đưa mắt nhìn đám còn riu ra riu rít ở ngoài phòng, xoa trán thở dài một tiếng: “Thật sự là ma ám trong mệnh ta mà.”

Trần thị cong cong khoé môi: “Nhìn lão gia nói này, con trai con gái mình, sao lại nói những thứ này.” Sớm biết như thế, sao không nạp ít đi mấy thiệp, sinh tử mấy tử?

(Tê: Con trai)

Thái Quốc Đống kéo ra một nụ cười, cố gắng giải thích: “Nó trước kia không hiểu chuyện, người đừng so đo cùng nó. Lần này nó bị bệnh, ở nông thôn nuôi hơn nửa năm cũng không thấy tốt, ta muốn mang về kinh thành mời đại phu, bốc thuốc đều dễ dàng hơn rất nhiều, cho nên mới sai người đưa nó về đây. Vốn định muốn cùng người thương lượng, nhưng hôm qua người cũng không ở đây, vừa lúc có xe đi Trang tử, ta liền để cho bọn họ thuận tiện dẫn theo người.”

Việc đã đến nước này, nàng sẽ không ngu đến mức vì cái này cùng hắn ồn ào, Trần thị nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Ngài trước nên nói với thiếp thân một tiếng, để thiếp thân sớm dọn dẹp căn phòng. Không kịp ứng phó như vậy, làm hại có người oán giận sợ nó mang bệnh cho những người khác trong nhà. Nó đây, thân thể không tốt còn phải dời đi nơi khác. Ngài nói trước một tiếng, mọi thứ sẽ được chuẩn bị xong hết thảy, nó vừa đến thì mọi chuyện đều thuận lợi trôi chảy chẳng phải tốt hơn sao? Cho nên nha, đàn ông các người suy tính những chuyện vặt vãnh này đúng là không chu đáo.”

Thái Quốc Đống mơn dúc xuống lửa: “Là ta suy tính không chu đáo.” Lại trêu chọc Thái Quang Hoa, thấy vẻ mặt Trần thị an tĩnh ôn hoà, mới nhân cơ hội cười nói: “Tuổi Minh Tư và Minh Phi cũng xấp xỉ nhau, lúc người hỏi thăm hôn sự cho Minh Phi, thì tiện thể hỏi thăm cho nó một chút. Không cần giàu có, chỉ cần bình an ổn định là được.”

Sợ rằng chuyện tình Nhị Di nương quan tâm nhất chính là tìm một mối hôn sự tốt cho đám Minh Tư đây? Cho nên Thái Quốc Đống vội vàng đem người trở về như thế, hơn nữa còn suy tính nói chuyện này. Trần thị che dấu nụ cười lạnh ở khoé môi, cười đến dịu dàng thân thiết: “Lão gia nói rất đúng, là thiếp thân sơ sót. Chuyện như vậy thiếp thân nhất định sẽ nhớ kỹ trong lòng.”

Thái Quốc Đống thấy nàng đồng ý thoải mái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Các người ở biệt viện Viên gia chơi vui vẻ chứ?”

Trần thị nói: “Không tệ, biệt viện nhà họ xây ở lưng chừng núi, thật khác biệt.” Trong nội tâm khẽ động, liền nhắc tới ý tứ của Viên Nhị phu nhân muốn làm thân gia, đặc biệt chỉ rõ thân thể Viên Tư Phác không tốt, “Cũng không thể lấy hạnh phúc cả đời của hai tử làm trò đùa được, thiếp thân không công khai cự tuyệt nàng ấy, chỉ nói Minh Phi nhà chúng ta còn nhỏ, trước mắt còn có Tam ca của nó. Chỉ sợ Viên Nhị lão gia sẽ tìm cơ hội khác nói cùng ngài, ngài cũng đừng u mê hồ đồ mà đồng ý hấn. Đứa bé nhà bọn họ được nuông chiều, thì đứa nhỏ nhà chúng ta cũng là bảo bối.”

Thái Quốc Đống rất đồng ý với câu nói phía sau của Trần thị, cười nói: “Ta hiểu rõ, nếu hấn nhắc tới, ta liền từ chối là được. Chờ thêm hai năm nữa nhà hấn tự nhiên sẽ mất đi ý định này.” Lại tiếc hai tiếng. “Thật là đáng tiếc cho Viên lão tam gia.” Nếu không hấn cũng ngàn nguyên vạn nguyên.

Trần thị thầm xuy một tiếng, nếu như không phải nguyên nhân này, chỉ sợ Viên lão tam ở trong kinh thành đã bị người ta ăn đến vụn xương cũng không còn rồi, sao lại có thể còn đến hôm nay?

Không đến mấy ngày, tin của Thái Quang Đình cũng đến, sau khi Trần thị thấy, cảm giác cuối cùng mình cũng không đi sai đường, đem hôn sự này ngăn cản lại. Nếu thật giống như lời nói trong kinh thành, chẳng phải Minh Phi sẽ bị hại chết sao? Nàng chẳng phải là sẽ bị Thái Quang Đình hận chết à? Nghĩ thật lâu, nàng quyết định sẽ từ từ giảm bớt việc lui tới Viên phủ, để tránh đưa tới chút hiểu lầm không cần thiết cũng như truyền đi chút lời nói không tốt.

Lại nói sau giờ Ngọ khi Minh Phi và Minh Ngọc đang ở dưới cửa sổ thêu màn trướng, cho dù việc bát tự hôn sự của Minh Phi còn không có một nét phẩy, Trần thị cũng đã yêu cầu nàng tranh thủ thời gian rảnh rỗi tự thêu đồ cưới cho mình rồi. Hai tỷ muội đang vì vấn đề phối màu mà dây dưa tranh luận không thôi, cửa viện vang lên một tiếng “ken két” nhỏ, Châu Sai và Nhân Thảo đỡ Minh Tư gầy yếu xách theo một hộp giấy nhỏ đi vào.

Kim Trâm và Hoa ma ma đang ở hành lang nói chuyện, thấy thế thì một người ngênh đón, một người vào nhà nhắc nhở hai tỷ muội Minh Phi: “Từ tiểu thư tới.”

Minh Ngọc cười hi hi ngênh đón, tự mình đỡ Minh Tư, đem nàng ấy dẫn vào trong phòng, “Từ tỷ tỷ, trời nắng như vậy, tuy nói đã sang thu, nhưng thời tiết còn chưa hết nóng, người người không tốt, thật là không nên đi ra ngoài. Nếu muốn gặp chúng ta, thì sai bọn nha đầu đến truyền tin, tất nhiên ta và Tam tỷ sẽ nhanh tới tìm người.”

“Không có gì đáng ngại. Ta nằm mấy ngày, nghĩ đến đi một vòng chút. Ta từ thôn trang mang tới chút hạnh khô.... Quả này vô cùng ít nước, người bên cạnh lại ít, hôm qua mới mang ra ngoài, vừa đúng lúc đưa tới cho các người.” Minh Tư không ngờ Minh Ngọc dám nói ra một phen như vậy, hơn nữa thái độ đối với nàng lại thân mật như thế. Ngày trước đều vừa sợ vừa hận nàng, giờ không còn thấy đáng về bản khoăn lo lắng của tiểu hải tử nữa, thay vào đó là một nữ hải tử có một phần hoạt bát lại mang theo vài phần trầm ổn hào phóng. Thời gian ba năm, thế nhưng thay đổi lớn như vậy, Minh Tư đưa ánh mắt hướng về phía Minh Phi.

Minh Phi ngồi ở trước cửa sổ thêu, trong tay còn cầm một cây châm, đuôi châm là một chuỗi sợi tơ lục sắc, ánh mặt trời từ song cửa sổ bên ngoài chiếu vào, làm tóc và lông mi của nàng, cùng với các lông tơ trên mặt mang theo màu vàng óng ánh, ngay cả con người cũng điểm theo chút ánh vàng, nàng mỉm cười: “Từ muội muội, người chờ, ta đem châm này thu lại rồi sẽ bồi cùng người.”

Minh Tư thấy trên kệ thêu kia là khối vải tơ màu đỏ thẫm, đột nhiên hiểu ra cái gì, trong lòng dấy lên một cổ sợ hãi, lại có mấy phần mơ hồ kỳ vọng, nàng bước vội mấy bước, dừng ở trước chiếu thêu, nhô đầu ra: “Tam tỷ tỷ, người thêu cái gì vậy?”

Minh Phi thu thật nhanh kim châm cuối cùng, cười lên: “Chính là một màn che.” Thân sắc sạch sẽ thuần khiết như ngọc có hơi mất tự nhiên.

Trên vải tơ đỏ thẫm có bảy nhánh mẫu đơn quán lấy nhau, quả nhiên là thêu đồ cưới! Minh Tư xoay đầu thật nhanh hướng về phía Minh Phi, đột nhiên phát hiện, tiểu nha đầu ở nông thôn đã từng lùn hơn mình nửa cái đầu hôm nay đã cao bằng mình, thân thể mơ hồ cũng có đường cong lá lướn, đôi tay kia, đã từng thô ráp không chịu nổi, màu sắc của tay xấu xí, hiện giờ được nuôi dưỡng trắng mịn, đang tao nhã xếp ở trên váy trước mặt, cùng với các thiên kim tiểu thư được nuông chiều không có gì khác biệt.

Lần nữa xem xét lại mình, ngực của mình vẫn bình thường, so với mấy năm trước vẫn không có bất kỳ thay đổi.

Đặc biệt là vì muốn chiếm được sự đồng tình của Thái Quốc Đống, còn có ý để thân thể có vẻ khô cằn, đặc biệt khó coi, Minh Tư hít một hơi thật sâu, thật khó khăn mới áp chế được cảm xúc phức tạp đang lẫn lộn trong lồng ngực, hé ra một nụ cười ôn nhu: “Việc thêu thùa của tỷ tỷ ngày càng tốt rồi.”

Minh Phi cười nhạt: “Muội muội khen nhầm rồi. Qua bên này ngồi đi.”

Minh Tư vẫn đứng ở bên bức tường, chuyên chú nhìn bộ tranh Mẫu Đơn: “Tranh này vẽ thật tốt. Ta nhớ được lúc ta đi còn không có, là sau này mới mua sao?”

Minh Ngọc cười nói: “Đâu có, tranh này người bên ngoài ngàn vàng khó cầu. Không phải người đó là không có được.”

Minh Tư kinh ngạc nói: “Hả?” nàng mở to hai mắt, cẩn thận nhìn rõ tên đề trên tranh, “Tuyệt Khê, đây là người nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Dưỡng bệnh

Edit: Thảo My

** Đưa cho Minh Tư một ly trà: “Tuyệt Khê là hào của Viên Tam công tử, tranh này chính là hân vẽ.”

“Viên Tam công tử?” Minh Tư nhớ không nổi trong số người cùng Thái gia lui tới có một người như vậy.

Minh Ngọc cười nói: “Từ tỷ tỷ còn nhớ Viên tiểu thư từ kinh thành tới Viên Hàn Lâm gia không? Viên Tam công tử chính là ca ca của nàng. Nhờ phúc của nàng, trong nhà của chúng ta có nhiều bức tranh của Viên Tam công tử. Nếu như người ưa thích, ngày khác ta cũng giúp người có một bức.”

Minh Tư lập tức nhớ tới nàng đó trước mặt mọi người chắt vắn, Viên Mai Nhi ngang ngược, thanh cao ngạo mạn, trên mặt liền mang theo vài phần không vui: “Nàng không phải không nhìn nhóm nữ hải tử Thủy Thành phủ chúng ta sao?”

Minh Phi nói: “Đó là ngày trước, tất cả mọi người không hiểu chuyện. Hiện giờ nàng là khách quen trong phủ của chúng ta, thường thường tới đây làm khách, đến lúc đó ta cho người đi mời.”

Minh Tư sợ hãi: “Đến nay các người đã đi những chỗ nào chơi? Chơi những thứ gì? Hai năm ta không có ở đây, cũng không biết làm thế nào nói chuyện

cùng các nàng.”

Minh Ngọc thân thiết vỗ vỗ tay của nàng: “Giống như ngày trước, đi đây đó trong nhà hoặc là trong biệt viện chơi, cùng nhau nói chuyện phiếm thêu hoa đọc sách đánh đu ngắm hoa, Tứ tỷ tỷ phải nhanh chóng dưỡng tốt thân thể”

Minh Tư nói: “Hôm đó ta trở về các người đi nơi nào?”

Minh Phi nói: “Đi biệt viện Viên Hàn Lâm gia xem thu diệp (mùa gặt).”

Một hồi lâu Minh Tư không nói gì, nghĩ tốt một chút mới nói: “Ta còn muốn đi nơi đó của Ngũ muội muội một chuyến, ngày khác các người tới đây tìm ta chơi.”

Minh Phi để lại nàng mấy câu, lưu không được, đưa mắt nhìn nàng nghiêng ngả cổ tỉnh tựa vào trên người Châu Sai chậm rãi đi.

Minh Ngọc bĩu môi: “Bệnh được lại còn rất lợi hại.”

Minh Phi cười nói: “Tiếp tục tiếp tục, thêu xong của ta rồi thêu của người. Mẫu thân nói người quá lười biếng, cấp cho người một bộ hàm thiếc và dây cương, bảo người động đứng lên, tránh tương lai có người mắng nàng không dạy dỗ tốt người.”

Minh Ngọc tựa vào trên người nàng cười: “Ta lười cũng là các người nuông chiều ra.” Đưa tay ôm chặt lấy cổ của Minh Phi, vùi đầu ở trên vai Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Tam tỷ tỷ, sau khi người đến ta cảm thấy được ta thật khoái hoạt, chưa từng sống sung sướng như vậy.”

Trong lòng Minh Phi mềm nhũn, trở tay ôm lấy nàng: “Chúng ta có một ca ca tốt, cũng có một mẫu thân tốt minh lý (biết lý lẽ). Bất quá đầu tiên là vì người không chịu thua kém, nếu người không tốt, người khác khá hơn nữa người cũng không đứng lên.”

Minh Ngọc hì hì một tiếng bật cười: “Được, không làm gì liền ân cần dạy bảo muốn ta không chịu thua kém, mặc kệ tương lai tới nơi nào, ta nhất định không nếm mặt của người và ca ca là được.”

Trôi qua mấy ngày, Triệu Tuyết vui vẻ đưa thiệp mời, nói là hôm đó đánh cuộc đánh đu, nên nàng đầu tiên mời khách.

Minh Phi liền đi hỏi ý tứ Trần thị. Trần thị trầm ngâm chốc lát, nói: “Đột nhiên xa lạ cũng không tốt, các người đi chơi đi, ta nắm thời điểm sớm một chút phái người đi đón người.” Suy nghĩ một chút lại thêm một câu: “Thận trọng từ lời nói đến việc làm”

Chỉ một lúc sau, Ngọc Bàn đến mảnh hạ nói: “Phu nhân, Tứ Tiểu Thư đến thỉnh an ngài.”

Lúc này đến thỉnh an? Trần thị giẽu cợt cười một tiếng, giọng nói lại mùi phần hòa khí: “Mời nàng vào.”

Minh Tư đi vào trong phòng, Thái Quang Hoa ngồi xổm đang xách một ngựa gỗ bên miệng chơi, thấy có người đi vào, nghịch ngợm cầm ngựa gỗ lên ngăn cản đường đi. Minh Tư cũng không thèm nhìn hấn, nhấc chân vượt qua người hấn, ba chân bốn cẳng đến trước mặt Trần thị, hơi hỏn hển: “Nữ nhi thỉnh an mẫu thân.”

Trần thị thấy nàng lấy chân sai bước qua người Thái Quang Hoa, trong lòng đã là lửa giận vạn trượng, buông lỏng da mặt, miễn cưỡng cười nói: “Lúc này thời tiết nóng, thân thể người không tốt, sao không ở trong phòng dưỡng, ra ngoài chạy loạn?”

Minh Phi vội mang cái đôn gấm Hải Đường cho Minh Tư. Minh Tư ngồi xuống, lại thờ hỏn hển mấy cái: “Nữ nhi trong phòng cực kỳ ngọt ngào, nghĩ đi một chút.”

Trần thị nói: “Vậy cũng nên chọn thời điểm không khí dễ chịu, nếu như người lại bị bệnh, cha người chẳng phải đau lòng chết? Không phải ta nói người, tuổi người cũng không nhỏ, nên học yêu quý thân thể của mình. Thân thể nữ hài tử gia là quan trọng nhất.....” Cũng không quản Minh Tư nghe không vô, nín lấy lý lẽ ba lạp ba lạp nói một đại trường thiên.

Minh Tư nghe phiền chán, nhưng mục đích không có đạt tới, cứng rắn chịu đựng, thỉnh thoảng liếc liếc tám giây màu phấn hồng trên bàn. Cho đến Minh Phi chuyển trà cho Trần thị, Trần thị uống trà dừng lại, nàng mới ra vẻ hiếm là mà nói: “A nha, đây là cái gì?” Mắt lại tha thiết mong chờ nhìn Trần thị: “Mẫu thân, giấy viết thư này thật là tinh mỹ, nữ nhi có thể nhìn sao?”

Trong lòng Trần thị cười lạnh, nhú nhú cảm: “Dĩ nhiên có thể nhìn.”

Minh Tư nhìn xong, làm bộ tội nghiệp nhìn Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, các người muốn đi sao?”

Minh Phi nhìn về phía Trần thị, thấy Trần thị hướng nàng khẽ vuốt cằm, liền cười nói: “Muốn đi.”

Ánh mắt Minh Tư sáng lên: “Ta.....”

Chúng ta đi chơi, trong nhà chỉ còn một người người, rất không ý nghĩa.”

Minh Tư cúi đầu không nói, ngồi ở trên đôn gấm căng lên căng lên.

Minh Phi nhìn không nổi, đi tới ngồi chồm hỏm trên mặt đất bồi Thái Quang Hoa chơi.

Trần thị chán ghét bất tị, cho người tiễn Minh Tư về Hoa Mai Viện, lại nói: “Thân thể Tứ Tiểu Thư không tốt, các người lại xử giục nàng ra ngoài trúng gió cảm nắng, nếu có tam trường lưỡng đoan, xem ta không thu thập các người.”

Đi tới cửa viện, Minh Tư nhìn không được, oa một tiếng khóc lên, khóc đến mọi người liếc mắt. Châu Sai nói: “Tứ Tiểu Thư, phu nhân cũng là nghĩ cho ngài. Ngài muốn đi ra ngoài chơi, nhưng trước tiên cần phải dưỡng thân thể cho tốt, nếu kéo thân thể bị bệnh đi chơi, cuối cùng lại tái phát bệnh, còn không phải tự mình chịu tội, cũng cô phụ một mảnh từ ái của lão gia phu nhân.”

Mọi người nghe, cũng hiểu Minh Tư bởi vì bị bệnh không thể đi ra ngoài chơi mà khóc náo, cũng xem như tiểu hài tử không hiểu chuyện ham chơi, bắt âm bất dương khuyên nhủ mấy câu, Minh Tư khóc càng hung. Trở về Hoa Mai Viện, sau lưng Châu Sai cầm ngân lượng bảo Nhân Thảo đi tìm người hỗ trợ: “Nhìn thấy lão gia trở lại, mời lão gia sang đây xem ta.”

Một lần đợi đến sau bữa cơm chiều hồi lâu. Thái Quốc Đồng trầm mặt đi vào, trước tiên ở ngoài quan sát trong phòng một phen, thấy mọi thứ đều mới mẻ ngăn nắp, lại thấy phân chia nhà đầu ma ma làm chuyện cẩn thận lễ độ, sắc mặt liền ôn hòa vài phần, hỏi Minh Tư: “Thân thể người khá hơn nhiều chưa?”

Minh Tư hành lễ, lại tự tay dâng trà. Buông tay đứng ở một bên, uể oải cúi thấp đầu nói: “Phụ thân khổ cực nhớ mong, thân thể nữ nhi tốt hơn nhiều.”

Thái Quốc Đồng thấy cầm nâng cầm nhón hoắt, trên mặt nửa điểm thần khí cũng không, trong lòng có chút cảm thán, liền ôn nhu nói: “Bình thường nếu người muốn ăn cái gì, thì nói với mẫu thân người, nếu là... Cũng như người đến nói với ta.”

Minh Tư nghe lời này, lập tức sống lại: “Cả ngày nữ nhi bị nhốt ở trong nhà, thật sự ngột ngạt, cảm giác người càng ngày càng không tỉnh thần.....” Muốn biểu đạt nguyện vọng mình cùng mấy người Minh Phi đi Viên gia làm khách.

Nói xong mới phát hiện Thái Quốc Đồng một mực uống trà, thái độ khó lường, một phen hoảng sợ: “Phụ thân... Là nữ nhi không hiểu chuyện.” Mắt đã ươn ướt.

Thái Quốc Đồng mới nói: “Ta đã nghe nói. Mẫu thân người cũng nói đúng, thân thể người không tốt vẫn không nên xuất môn, lại càng không nên hơi một tí liền khóc, tức giận thương tổn can (lá gan), hi đau lòng, suy nghĩ thương tổn tỳ (lách), ưu thương phổi, sợ thương tổn thận, nghĩ ngợi cho thân thể tốt là quan trọng nhất. Chỉ cần người không chịu thua kém hiểu chuyện, tiền đồ của người ta đều nhớ trong lòng, dù sao cũng sẽ không bạc đãi người.” Nói xong tự đi.

Lúc này Minh Tư thật sự giận đến phát khóc. Châu Sai không thiếu được tiến lên khuyên nài: “Tứ Tiểu Thư, ngài chung quy khóc như vậy, đối với thân thể không tốt.....”

Ngày thứ hai, Minh Phi chờ trang phục vừa vận đầu ra đây, Minh Tư liền chạy tới Ý Tú Viện, lôi kéo Minh Ngọc nói nghỉ tốt một phen, trông mong nhìn ba người ngồi lên xe ngựa xuất môn.

Minh Bội hỏi Minh Ngọc: “Nàng và người nói cái gì?”

Minh Ngọc nói: “Nàng muốn một bộ họa của Viên Tam ca. Nói là trên tường trong nhà nàng không được, nếu như thuận tiện, để cho ta giúp nàng xin một bức.”

Minh Bội cười lạnh một tiếng: “Nàng nghĩ muốn thì có? Làm như quây tranh chữ nhân gia bày trên đường? Người không đồng ý nàng chứ?”

Minh Ngọc nói: “Ta nói với nàng, ta sẽ giúp nàng truyền đạt đến, nhưng không nhất định.”

Minh Phi nói: “Không cần mở cái miệng này. Tìm hai bức trong phòng ta cầm đi cho nàng treo.”

Chỉ cần không lấy chính mình Minh Bội sẽ không ý kiến, phụ họa nói: “Đúng là, tránh khỏi bị người ta mắng chúng ta lòng tham không đáy.”

Ban đêm, Minh Bội nhận được Minh Phi cho người đưa hai bức họa qua, ngắm nghía thưởng thức hai cái ước chừng đến giờ Thìn mới ngủ.

Kế tiếp Minh Tư lại bị Trần thị lấy lý do ngã bệnh không tiện xuất môn gặp khách cản trở nhiều lần cơ hội xuất môn, giận đến Minh Tư không có bệnh cũng thiếu chút nữa bị bệnh.

Rút kinh nghiệm xương máu, quyết định bắt đầu chuyển biến tốt, vì vậy chọn một buổi sáng trời trong nắng ấm, dậy thật sớm đi thỉnh an Trần thị, trên đường gặp phải Thái Quốc Đồng, Thái Quốc Đồng kinh ngạc nói: “Tại sao hôm nay sớm như vậy? Đúng là có việc?”

Minh Tư khéo léo tươi cười: “Không có chuyện gì, là thân thể nữ nhi tốt, đặc biệt vội tới thỉnh an mẫu thân, cảm tạ mẫu thân chăm sóc nữ nhi trong khoảng thời gian này.”

Thái Quốc Đồng thấy nàng không còn một bộ dạng khóc hề hề, gió vừa thổi một cái đã bay, trong lòng cũng thoải mái, lại nhấn nhủ mấy câu mới đi.

Minh Tư “Bệnh” tốt, chỉ là thỉnh thoảng thời điểm không hài lòng còn có thể thỉnh linh bất tỉnh, chỉ là cũng ảnh hưởng xuất môn làm lạc, cũng không ảnh hưởng nàng và Minh Phi cùng nhau đãi khách. Một lần nữa Minh Tư xuất hiện ở trước mặt mọi người, ương ngạnh phách lối không hiểu chuyện trước đây tất cả biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngược lại thành một người quy củ hiểu lễ, tiểu nữ nhân điềm đạm nhã nhặn xinh đẹp gây yêu, nàng dụng tâm cùng lui tới tạo quan hệ tốt với mỗi người, cố gắng bày ra một mặt tốt của mình, thường xuyên qua lại, cùng mọi người cũng coi như chung đụng

vui vẻ.

Chỉ tiếc loại cơ hội xuất môn làm khách này do Trần thị có kế hoạch giảm bớt, cũng càng ngày càng ít, cũng không phải nàng không vô cùng buồn bực. Mấy lần tìm xúi giục Minh Phi ra ngoài làm khách, Minh Phi chẳng qua là không để ý tới.

Trong nháy mắt đến tháng chín, lại một lần qua đồng sinh thí, Cung Viễn Trật thuận lợi thông qua, Cung Nhị phu nhân mừng rỡ, gọi thiệp, mời Thái phủ, Viên phủ, Chu phủ cùng nhau đi ném đại giải (cua) hương chanh, thưởng cúc xem quan dung (hoa phù dung).

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Cảnh đẹp

Thái Quốc Đồng rất tức giận, bởi vì Thái Quang Nghi vậy mà lại không vượt qua cuộc thi đồng sinh! Mà Cung Viễn Trật còn nhỏ hơn Thái Quang Nghi lại vượt qua, Cung Nhị phu nhân còn muốn mở tiệc lớn đãi khách. So với Cung gia, Thái gia mất hết mặt mũi. Ông ta đã không muốn nói gì với Thái Quang Nghi, trực tiếp nhắc ghế tới đánh xuống.

Lần này Thái Quang Nghi chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, trong nháy mắt liền trốn được ra phía sau cây cột, tránh được một kích hung ác của cha hắn. Trần thị nhìn cười khuyên ngăn Thái Quốc Đồng: “Xem lão gia xem, bốn mươi năm mươi tuổi còn cùng đứa nhỏ giận dỗi. Không phải đã từng khuyên lão gia ư, chuyện như vậy phải xem cơ duyên, chỉ cần đứa nhỏ tiến bộ khôn ngoan, thì tốt hơn bất cứ điều gì.”

Thái Quốc Đồng tái mặt nói: “Ta thực sự hi vọng hắn tốt xấu gì bản thân cũng có một chút công danh, tương lai ta cũng ít hao tâm vì hắn, những thứ không nói đầu xa, mua mấy mẫu ruộng cho hắn sống qua ngày cũng có thể không thu thuế.”

Trần thị chỉ dịu dàng khuyên giải: “Không có chuyện gì, hắn khác khổ như vậy, sẽ có một ngày thi đậu.” Quay đầu lại sau lưng Thái Quốc Đồng nói nhỏ với Dư ma ma: “Tiêu tử kia cả ngày lẫn đêm đều nghĩ làm thế nào tính kế người ta, có thể thi đậu mới đúng là không có thiên lý.”

Dư ma ma cũng cười: “Trong lòng lão gia không thoải mái, có thể cho phu nhân và các tiểu thư đi Cung gia dự tiệc hay không?”

“Chuyện này còn chưa đến mức đó.” Trần thị giễu cợt, “Cung Nhị phu nhân cũng thiết là, cũng chỉ mới thi đậu tú tài thôi mà? Cũng đáng giá giống trông khua chiêng như vậy sao? Năm đó Cung Viễn Hòa thi đậu thứ cát sĩ, cũng không thấy bà ta mở tiệc rượu, đây cũng quá gây chú ý rồi.”

Đảo mắt đến ngày Cung gia mời khách, trời gần sụp tối, Thái Quốc Đồng và Trần thị nhìn chút thời gian dẫn theo bốn tỷ muội Minh Phi, cùng một đám nha hoàn ma ma quần áo gọn gàng lên ba chiếc xe, trùng trùng điệp điệp đi đến Cung gia.

Lúc trước Cung Nhị phu nhân chỉ nói là mời mấy nhà thế giao bạn hữu đi dự tiệc, ném cam sành cua lớn, phẩm cúc xem phù dung, ai ngờ còn kêu gánh hát nhỏ đến nhà ca diễn, lại mời ca ca nhà mẹ bà ta chiêu đãi nam khách.

Hoa viên Cung gia cực lớn, sân khấu dựng rất độc đáo, chính là bố trí tại trên đảo nhỏ giữa hồ, chỗ ngồi cho mọi người xem diễn cũng bố trí trên nhà thủy tạ, các phu nhân một bàn tiệc, các tiểu thư một bàn tiệc, chỗ bàn tiệc của các nam khách được bố trí ở nơi xa hơn một chút, ở giữa có rạch nước và hàng liễu rủ ngăn cách, cũng không sợ thất lễ.

Bàn tiệc càng tinh xảo hơn nữa, không nói đến sơn hào hải vị, của đồng được chọn kỹ càng cân nặng nửa cân (0,5 kg) một con, các loại trái cây trước khi đưa ra chợ bán như quýt cam sành, còn có nho táo đào thu hoạch muộn. Đoán sơ sơ, một bàn tiệc sẽ phải tốn khoảng bốn mươi năm mươi lượng bạc, còn chưa nói tới chi phí mời gánh hát.

Tất cả mọi người cảm thấy thật sự là làm thái quá, chỉ là một đồng sinh mà thôi, thật không ngờ lại phô trương như vậy, thật không hổ là xuất thân thương hành (thương nhân), không có nền tảng, không có hiểu biết, về mặt hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút xem thường. Lại thêm nghĩ tới phô trương như thế, những lễ vật mang tới mang ra so thật sự là quá mộc mạc, càng thêm có chút bất khoan.

Cung Nhị phu nhân nhạy cảm khôn khéo, rất nhanh liền phát hiện tâm tình của mọi người, bỏ tiền không được cảm ơn, trong lòng tức tối, liền lấy Trần thị khai đao: “Tại sao Quang Nghi không đến vậy?”

Trần thị quạt cây quạt, vân đạm phong khinh nói: “Đứa bé kia lần này thất bại, trong lòng không dễ chịu, làm sao có ý định ra ngoài chơi? Đang ngồi ở trong nhà dụng công khổ học đây.”

Cung Nhị phu nhân cười nói: “Đứa nhỏ này vận khí thật không tốt, đây là lần thứ hai rồi? Thật ra thì cũng không cần gấp gáp, thi thêm mấy lần thi đậu thôi.”

Bà ta luôn cho là một chuyện đối lập nhau sẽ khiến người ta coi trọng một chút, đáng vẻ khinh cuồng này của bà ta càng làm cho mọi người càng thêm không ưa, rồi rít cười dòi dề tài nói chuyện sang chỗ khác, hỏi Viên Nhị phu nhân hôn sự Viên Tư Phác như thế nào, có nhìn trúng nhà nào chưa, lại hỏi Viên Mai Nhi, tán dương Viên Mai Nhi khí độ bất phàm, đoạn chánh thanh tú. Lại có người hỏi Trần thị về nữ hài tử Thái gia, ngược lại không có ai hỏi chuyện Cung gia, Cung Nhị phu nhân cảm giác chủ nhân như mình thật là uất ức, càng thêm tức giận.

Các nữ hài tử bên kia truyền đến một trận cười khẽ, một ma ma vội vã tới nói: “Phu nhân, các tiểu thư nói là xem hát không có ý nghĩa, không bằng ngồi thuyền đi du hồ.”

Nếu có thể ở trong hoa viên trong nhà chèo thuyền chơi đùa, ở Thủy Thành Phủ này cũng không được mấy nhà. Cung Nhị phu nhân có lòng muốn hòa nhau một ván, khoe khoang một chút, mặt mày liền lộ vẻ tươi cười lệnh bà tử có kinh nghiệm đi chèo thuyền nhỏ, mời mấy tiểu thư ngồi thuyền du hồ. Lại hỏi đám người Trần thị có muốn du ngoạn một vòng hay không: “Lão gia nhà ta có trồng một rừng hoa nhài ở phía đông hồ này, mỗi lần thuyền đi từ phía dưới qua, hoa nhài sẽ rơi đầy trên áo khắp nơi trên người, hương thơm để lại suốt hai ngày hai đêm.....”

Viên Nhị phu nhân mỉm cười phe phẩy cây quạt: “Không, phu nhân cố ý mời gánh hát tới, các nữ nhi đã đi, chúng ta lại đi, thì sẽ không còn người nghe hát rồi, chẳng phải là lãng phí vô ích giọng hát hay của người ta hay sao? Ngày khác lại đi thôi.”

Mọi người nghe xong rồi rít phụ họa, Cung Nhị phu nhân cũng đành thôi. Trần thị nghe Viên Nhị phu nhân nhỏ giọng phân phó một ma ma bên cạnh, “Cua quá lạnh, nói cho người bên cạnh tam công tử, chú ý một chút, tuyệt đối không thể ăn nhiều.”

Không lâu sau, một bà tử cười tới bảm: “Các công tử gia cũng không thích nghe diễn, hẹn đi dạo quanh vườn, chỉ còn lại mấy lão gia ở bên trong uống rượu, ngâm thi tác đối, rượu Kim Hoa đã uống ba bốn vò, cữu lão gia bảo phu nhân phân phó phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu.”

Chu Đồng Tri phu nhân cười nói: “Tốt rồi, các nữ nhi du hồ, nhi tử dạo chơi quanh vườn, các lão gia ngâm thi tác đối, bọn tỳ muội chúng ta cũng tới chơi đoán số đi!” Vì vậy mọi người cười đùa thành một đoàn.

Lại nói mấy người Minh Phi chia ra ngồi lên hai chiếc thuyền nhỏ, thuyền kia chính là thuyền bình thường Cung gia chuẩn bị dùng để đánh vớt cá tôm hái củ sen, ngay cả một cái mái tranh che nắng cũng không có, lại vô cùng chật hẹp, tám chín vị tiểu thư ngồi lên, lại thêm thuyền nương (người chèo thuyền) ở phía sau, ngay cả bọn nha đầu cũng không có chỗ đặt chân, theo như chỉ thị của Cung Tĩnh Kỳ, chèo về phía rừng hoa nhài phía đông.

Gần đến mục tiêu, chỉ thấy chân trời treo bao nhiêu ráng đỏ rực rỡ, mấy điểm hàn tinh (sao mờ trong đêm đông) lấp lánh, trăng non khế cong nhàn nhạt treo phía chân trời, gió đêm mang theo một mùi hoa nhài thơm ngát đưa tới, khắp mọi nơi yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi qua rừng cây xào xạc. Mấy nữ hài tử đều dường như ngây dại.

Cung Tĩnh Kỳ quay sang thuyền nương khoát khoát tay, thuyền nương thu hồi mái chèo, mặc cho thuyền nhỏ này tự do tự tại chuyển động đi đến rừng hoa nhài, cách gần đến, cánh hoa nhài (không thấy rõ) chùng hạt gạo giống như mưa phùn theo gió tuôn rơi xuống, lại nghe tiếng dế trong rừng phát ra tiếng kêu dài ngắn du dương, quả nhiên tĩnh mật tuyệt đẹp.

Viên Mai Nhi này sinh hứng thú làm thơ, đang định làm một bài thơ, chợt Minh Tư bên cạnh nhảy mũi một cái thật to, mọi người sững sờ, cười lên ha ha, mấy con chim rừng kinh hoàng từ trong rừng bay lên, trong rừng tiếng dế đang kêu khàn cả giọng bỗng chốc một tiếng kêu cũng không còn nữa, không khí tĩnh mật tốt đẹp mới vừa rồi không còn sót lại chút gì.

Hứng làm thơ của Viên Mai Nhi bị cắt đứt, liền trách Minh Tư: “Nếu thân thể không tốt, cũng không nên ra ngoài chơi, gió lạnh thổi trúng trở về lại muốn huyền não mọi người không được an bình.”

Minh Tư nghe lời này, liền cảm thấy là đang khi dễ nàng, lập tức nước mắt tràn mi, uất ức vịn phần tựa vào đầu vai Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, muội không phải cố ý.....”

Đang nói, hai chiếc thuyền nhỏ một trước một sau lần lượt cập bờ, đột nhiên thoáng một cái, mấy nữ hài tử đầu tiên là hét chói tai, ngay sau đó cười lên ha ha, nước mắt của Minh Tư cũng không tiện chảy xuống. Lúc này trong rừng đột nhiên phát ra mấy tiếng quái dị: “Oa.... Oa....”

“A nha! Có ma!” Cung Tĩnh Kỳ phô trương hô lên quái dị. Trừ một mình Minh Phi ra, mấy nữ hài tử còn lại đều ôm nhau thành một đống. Cung Tĩnh Kỳ cười ha ha, nhảy xuống thuyền đi lên bờ chỉ vào đường trong rừng: “Ta sớm đã nhìn thấy các ngươi, mau lần ra đây!”

Trong rừng vang lên một trận tiếng xột xoạt nhỏ, bốn năm thiếu niên cao thấp khác nhau hoa phủ khắp người mò ra, đứng thành một hàng, một người dẫn đầu cười nói: “Mấy vị muội muội đắc tội rồi!”

Minh Phi lảng máng nhận ra một người trong đó là Cung Viễn Trật, một là Chu Tiêm ca ca của Chu Thanh, một là Viên Tư Phác, còn có hai người không nhận ra, đều là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, ăn vận rất hoa lệ, có lẽ là thân thích của Cung gia. Người mới vừa nói chính là Chu Tiêm.

Một trong hai người nhận không ra đó cười nói: “Không thể trách chúng ta, vốn chúng ta cũng không muốn hù dọa các ngươi, ai bảo các ngươi có người nhảy mũi hù dọa của chúng ta? Mới vừa rồi là ai nhảy mũi thế? Quá kinh thiên động địa.”

Minh Tư nghe vậy rất buồn bực, chỉ cảm thấy vô số cặp mắt đều rơi lên trên người của mình, đỏ mặt rì máu, dứt khoát giấu mặt ra sau lưng Minh Phi, chết sống không ngẩng đầu lên. Chợt nghe một giọng nói ôn hòa êm tai truyền đến: “Hương hoa nhài này quá nồng, ta cũng không nhịn được nhảy mũi mấy cái, có lẽ mới vừa rồi đã hù dọa Thiệu Ngủ đệ rồi nhỉ?”

Minh Tư nhất thời sinh lòng hảo cảm với người này, vụng trộm nghiêng mắt nhìn sang, chỉ thấy người nọ có chút gầy yếu, bào tử màu xanh nhạt theo gió khẽ nâng lên, không thấy rõ mặt, nhưng ước chừng có thể nhìn thấy hình dáng rất thanh tú, gờ tay nhấc chân rất nhỏ nhắn hào phóng.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi kia nghe vậy, hơi lúng túng, sờ lỗ mũi nói: “Viên Tam ca nói đùa, lá gan ta cũng không nhỏ như vậy.” Một đôi mắt xoay tròn quét tới quét lui ở trên mặt trên người mấy nữ hài tử, thấy mấy tỳ muội Minh Phi thì ngây ngốc một chút, ánh mắt liền không di chuyển đi được.

Minh Phi rất là không vui, nghiêng người kéo qua Minh Ngọc quay lưng về phía mọi người, nhỏ giọng nói: “Cung Nhị tỷ tỷ, chúng ta còn dạo chơi không?” Đám người Chu Thanh cũng chú ý tới, trên mặt rồi rít lộ ra buồn bực, đều xoay lưng lại.

Cung Tịnh Kỳ vốn còn muốn nói mấy câu, Viên Tư Phác đã đi đến: “Là chúng ta quấy rầy nhã hứng của mấy vị muội muội, kính xin mấy vị muội muội không phiền lòng.” Không biến sắc chặn lại ánh mắt của thiếu niên họ Thiệu nọ, mơ hồ bảo hộ mấy nữ hài tử ở sau lưng.

Cung Viễn Trật đã phát hiện không khí không đúng, hần trùng mắt nhìn tỷ tỷ lúc nào cũng thiếu đầu óc của mình một cái: “Mẫu thân để cho người phụ người bồi mấy vị tỷ tỷ du hồ, người lại giả quý hù dọa họ. Xem ta có nói cho mẫu thân không!” Lại kéo thiếu niên họ Thiệu kia đi ra ngoài: “Ngũ biểu ca, chúng ta đi! Ca ca ta mới vừa mang mấy thứ từ trong kinh thành về chơi vui lắm, ta lấy cho các người xem.”

Viên Mai Nhi quay về phía bóng lưng đi xa của Viên Tư Phác hô: “Tam ca, ca đừng uống nhiều rượu! Còn nữa gió lạnh, nhớ thêm quần áo.”

Trước mặt mọi người bị ấu muội quân giảo, Viên Tư Phác có chút lúng túng, nhưng tính tình tốt nên quay đầu lại cười nói: “Ta biết rồi.” Ánh mắt nhu hòa rơi lên trên người Minh Phi, nhẹ giọng nói: “Các người sớm đi trở về, trên nước muối nhiều, gió lạnh.”

Viên Mai Nhi theo ánh mắt của hần rơi lên trên người Minh Phi, chỉ thấy Minh Phi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, sừng sững bất động, không khỏi chán nản thờ dài, nói: “Đã biết.”

Cung Tịnh Kỳ nhảy lên thuyền, chê cười nói: “Ta cũng không biết bọn họ ở chỗ này, chèo thuyền, chèo thuyền! Lúc này phía tây thủy tạ đã lên đèn, chúng ta đi xem đèn.”

Thuyền nương cầm đá lửa thấp sáng đèn lồng trên mũi thuyền, thuyền nhỏ lần nữa bơi về phía trước, Chu Thanh nói: “Mai Nhi, tính khí ca ca người thật tốt. Ta không dám nói như vậy với ca ca ta. Ta mà ở trước mặt những người khác nói hần một câu, thế nào hần cũng hung dữ với ta cho xem.”

Viên Mai Nhi và Triệu Tuyết Di liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Đúng vậy, Tam ca của nhà chúng ta nổi danh là người cầu an. Hạ nhân phạm sai lầm, cho tới bây giờ cũng sẽ không trách mắng to tiếng, đều là giảng đạo lý với người ta. Mẫu thân ta và nội tổ mẫu ta thường nói, nếu ai làm Tam tẩu ta, thật đúng là hưởng phúc vô tận.”

Cung Tịnh Kỳ tò mò nói: “Vậy đã xác định Tam tẩu người rồi sao?”

Viên Mai Nhi che miệng cười: “Còn chưa có đâu, ca ca ta ấy mà cố chấp cực kì, người bình thường rất khó lọt vào mắt huynh ấy, cứ nhất định tìm người nhìn thuận mắt. Nội tổ mẫu ta cũng chiều huynh ấy, cái gì cũng đều tùy huynh ấy.” Không nhìn được lại nhìn Minh Phi một cái.

Minh Phi chỉ nhìn vào trong hồ, bóng sao bóng trăng rơi vào trong hồ, lại bị mái chèo làm tán ra, vỡ vụn, thành một mảnh mờ nhạt, cuối cùng cái gì cũng không còn nhìn rõ nữa.

Minh Tư sừng sừng nhìn rừng hoa nhài dần dần biến mất ở sau lưng, nhìn Viên Mai Nhi một cái, lại chuyển mắt nhìn sang Minh Phi, rồi ngẩng đầu lên nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời.

Chu Thanh thờ dài nói: “Mấy năm nữa, cũng không biết mấy người chúng ta đều ở nơi nào? Tịnh Kỳ, Tịnh Du tỷ tỷ có gửi thư về không? Tỷ ấy tốt không?”

Cung Tịnh Kỳ hiếm thấy được phiên muội: “Nghe nói quy củ nhà chồng rất nhiều, mỗi ngày đều phải làm theo quy củ, ngay cả cơm nóng cũng không thể ăn một miếng, cho tới bây giờ cũng chưa có một ngày được một giấc ngủ nướng.”

Viên Mai Nhi không đúng lúc chen vào một câu: “Cuộc sống của tẩu tẩu ta dễ chịu nhất, chỉ có lúc gả đến là làm theo quy củ, sau đó cũng không có làm theo quy củ nữa. Chờ ca ca ta vừa xuất sĩ, mẫu thân ta liền an bài nâng đi theo ca ca đi nhậm chức, tự mình đương gia, muốn làm gì thì làm.”

Triệu Tuyết Di liếc nàng một cái: “Người cho rằng ai cũng có tính khí tốt giống như cừu cừu, cừu mẫu như vậy sao? Tẩu tẩu của ta cũng giống như Tịnh Du tỷ tỷ vậy. Mẫu thân ta nói, hầu hạ công bà là việc nâng đầu phải làm xưa nay.”

Thuyền nhỏ bơi một vòng trong hồ, lại chèo về phía thủy tạ lần nữa, mọi người không còn tâm tình như lúc trước, toàn bộ đều trầm mặc ít nói. Chỉ có một mình Cung Tịnh Kỳ liên thoáng không ngừng: “Trong hồ này cá chép mập nhất, mấy ngày nữa ta mời các người tới câu cá. Nếu không chờ đông đến tuyết rơi, bung ghế con, khoác áo tới nón mũ tới thả câu, sau đó nướng lên ăn không tồi....”

Chu Thanh đột nhiên cau mày: “Tịnh Kỳ, người kia là ai vậy? Rất không có quy củ! Có ai mà nhìn người ta như vậy sao?” Mọi người nhìn sang, ven bờ thủy tạ một hàng đèn lồng đỏ lớn sáng ngời, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi họ Thiệu lúc trước đang đứng ở đó, nhìn mọi người không chớp mắt.

Tất cả mọi người đều nhớ. Mới vừa rồi Cung Viễn Trật kêu người này là Ngũ biểu ca kia mà, cho thấy là Chu Thanh có ý.

Cung Tịnh Kỳ cũng phát cáu, nổi giận nói: “Không biết là ai, chờ ta bắt bảo mẫu thân, về sau không bao giờ cho phép loại người không biết xấu hổ này đến nhà ta nữa.”

Cung Nghiên Bích từ nãy giờ vẫn luôn không lên tiếng nhẹ giọng nói: “Có lẽ là hần uống say, quên quy củ, các tỷ muội coi như không nhìn thấy người này đi.”

Đang nói, lại thấy Viên Tư Phác và Chu Tiệm đi ra, một trái một phải ôm bả vai của thiếu niên họ Thiệu, nửa khuyên nửa kéo lôi người đi.

Tiệc tan người tán, nhóm người Trần thị Minh Phi mới phát hiện Thái Quốc Đống cũng uống say, thật may là tính tình sau khi uống rượu của ông ta tốt, chưa từng bêu xấu. Xe ngựa mới vào Thái phủ, Thái Quốc Đống liền xiêu xiêu vẹo vẹo háy xuống xe ngựa, đoạt lấy roi ngựa trong tay phu xe gỗ càn xe la to: “Thái Quang Nghi! Người lăn ra đây cho lão tử! Tất cả mặt mũi của lão tử đều bị người vứt sạch!”

Trần thị vừa sai người đoạt lấy roi ngựa trong tay Thái Quốc Đống, vừa khuyên ông ta: “Lão gia, đêm đã khuya, có chuyện gì ngày mai hãy nói. Ngày mai người còn phải đi nha môn đây.” Lại nháy mắt với các nữ nhĩ: “Mau trở về nghỉ ngơi.”

Bởi vì Minh Tư và mấy người Minh Phi không cùng đường, mấy người gật đầu với nhau rồi tách ra. Minh Phi, Minh Bội, Minh Ngọc đi không bao xa, nháy mắt với nhau, đuổi nha hoàn ma ma đi, cùng nhau rón rén chạy trở về, núp ở sau một lùm dâm bụt lùn tịt nhìn lên ra bên ngoài.

Minh Phi cau mày nghĩ, viện của Thái Quang Nghi cách nơi này không xa, thăm nghĩ hẳn đã sớm nghe được tiếng ồn ào, nên đã sớm ra nhận tội trước á, tại sao lúc này còn chưa có đi ra? Chỉ có một khả năng duy nhất đó là, hẳn không có trong phủ.

Minh Bội chọc nhẹ Minh Phi một cái, ý bảo nàng xem phía sau.

Chỉ thấy Minh Tư dẫn theo Nhân Thảo cũng trốn ở trong bóng râm bên kia nhìn lên, ngay sau đó, nha hoàn tâm phúc của Thái Quang Nghi - Thúy Nhi lên lên lút lút đi tới, lăm lết nhìn trái phải một cái, vội vã chạy về phía Mai Hoa Viện. Nhân Thảo vội vàng đuổi theo, kéo Thúy Nhi một cái, Thúy Nhi quay đầu lại, kích động đi tới kéo tay Minh Tư.

Hai người nói mấy câu, rất nhanh tách ra, tất cả đi về chỗ đã định. Không tới bao lâu, Thúy Nhi liền đến ngoại viện, quỳ trên mặt đất nói: “Tam công tử bởi vì không thi đậu, uống say, bất tỉnh nhân sự.”

“Nghiệt chương kia! Xem ta không đánh gãy chân của hắn.” Thái Quốc Đống muốn đi tới viện của Thái Quang Nghi, Nhân Thảo liền vội vàng cuống quýt từ bên trong chạy đến: “Lão gia, phu nhân, Tử Tiểu Thư đột nhiên ngất xỉu.”

Trần thị vội vàng cho người đi mời đại phu, lại diu Thái Quốc Đống, cùng nhau đi đến Mai Hoa Viện. Đợi đến chung quanh không có người, ba người Minh Phi mới từ sau bụi dâm bụt đứng lên. Minh Bội cười lạnh nói: “Xem xem chuyện thật đúng lúc, nội ứng ngoại hợp.” Thấy Minh Phi và Minh Ngọc đều không tiếp lời, lại nói: “Tam tỷ tỷ, chúng ta không tới xem Tử tỷ tỷ sao?”

Minh Phi nói: “Lúc này chúng ta đang ở trong phòng của mình, làm sao biết nàng ngất xỉu? Tất cả vẫn nên trở về phòng của mình đi.”

Mặc dù Minh Tư lấy việc ngất xỉu để che giấu, chuyện Thái Quang Nghi cả đêm không trở về nhà vẫn bị Thái Quốc Đống biết được, hỏi hẳn đi đâu, Thái Quang Nghi cứ khẳng khẳng là tâm tình không tốt đi uống rượu giải sầu, lại bị người chỉ ra là nói láo.

Thái Quốc Đống thất vọng tới cùng, hung hăng đánh hắn một trận, nhốt hắn vào trong viện, tuyên bố cho tới khi hắn thi lại đồng sinh lần nữa, không cho phép ra khỏi cửa viện. Lại lấy ba mối hôn sự Trần thị chọn lúc trước ra, chọn chọn lựa lựa, cuối cùng nghe Trần thị đề nghị, nói nữ nhĩ Thương gia có thể trị gia, chọn một nữ nhĩ được nâng niu của một nhà phú hộ. Cửa nhà cái gì cũng không cần để ý. Thực sự có thể trông cậy vào ngộ nhờ công danh của Thái Quang Nghi vô vọng, đồ cưới của nhĩ tức nhiều có thể để cho Thái Quang Nghi vượt qua cuộc sống giàu có vô ưu.

Mới quyết định xong, Viên Nhị phu nhân tìm tới cửa, vội vã thương lượng với Trần thị chuyện định Minh Phi cho Viên Tư Phác. Trần thị thật không dễ khước từ lần nữa, lo lắng không dứt.

Cùng lúc đó, Minh Tư bằng tốc độ kinh người thật nhanh tiều tụy xuống. Trần thị gọi đám người Châu Thoa tới hỏi lại hỏi, sau khi mơ hồ đoán được nguyên nhân, sinh ra một độc kế một hòn đá hạ hai con chim.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Khuyên bảo

Editor: Trịnh Phương

Theo phong tục của Thủy thành, sinh nhật của nam tử làm chín không làm mười. Ngày mừng mười tháng Mười một đó, chính là sinh thần sáu mươi chín tuổi của Viên Hàn Lâm, phẩm là người có địa vị ở Thủy thành đều rồi rít chạy tới chúc thọ Viên Hàn Lâm trước. Thái phủ, Cung phủ, Chu phủ, Trần phủ vẫn luôn có quan hệ thân thiết với Viên phủ, dĩ nhiên đã tới gửi lời chúc cùng quà tặng từ lâu.

Khách nam đều được Viên Nhị lão gia đưa vào trong chính sảnh, khách nữ được Viên Nhị phu nhân đưa vào sân sau nhà chính của Viên lão phu nhân. Các vị phu nhân ngồi ôn chuyện với nhau, còn Minh Phi cùng một đám tiểu nữ từ ngồi bên lò sưởi, thưởng thức hoa mai, nói chuyện vui đùa.

Bình thường Minh Phi hay ở yên một chỗ, ngồi trong thời gian dài cũng có chút mệt mỏi, thấy Minh Tư đang ngồi ngốc ở một chỗ liền lập tức dựa vào người nàng, nói: “Người tới đánh một lát, ta nghỉ ngơi một chút.”

Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Không phải là người sợ thua chứ? Người gọi Minh Tư thay người cũng được, nhưng thua tiền không thể quýt nợ, cũng tính

ngươi.”

Minh Phi đỡ đầu vai Minh Tư, cười nói: “Được, thua thì tính cho ta, thắng sẽ là của ngươi.”

Minh Tư không yên lòng mà hé miệng cười cười, ngồi vào chỗ của Minh Phi. Minh Phi vừa ngồi xuống không lâu, Viên Mai Nhi liền từ bên ngoài đi vào kéo nàng: “Đi, lão phu nhân muốn ta tới vườn nhà lấy hoa mai vàng. Mẫu thân ta cũng thế, nói nhất định phải chính tay ta đi chiết cành hoa cho nàng. Chỉ có ngươi nhân rồi, ngươi đi theo ta.”

Minh Phi khéo léo hiểu ý, lập tức khoác áo choàng đi ra ngoài theo nàng.

Viên Mai Nhi nói: “Minh Phi, ta muốn ngươi đi cắt hoa mai với ta, vốn là vì trong lòng ta có lời muốn nói với ngươi.”

Minh Phi cười một tiếng: “Ngươi cũng có tâm sự nữa à?”

Viên Mai Nhi giả hoạt híp mắt nhìn Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Gần đây có người tới nhà cầu hôn ta.”

Minh Phi ranh mãnh cười: “Vậy chúc mừng tỷ tỷ nha.”

Viên Mai Nhi nheo nàng một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, còn dám mắng ta! Nói thật đi, ngươi thì sao? Có người đến nhà cầu hôn ngươi hay không?”

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Không có.”

Viên Mai Nhi xấu hổ nhìn nàng: “Sao có thể không có? Ngươi đừng khẩu thị tâm phi (*). Hiện tại ngươi là nữ tử lớn nhất trong nhà ngươi, người tới cửa cầu hôn khẳng định chính là vì ngươi.”

(*) Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.

“Vĩnh viễn không có.” Minh Phi hạ mí mắt nói: “Ta còn nhỏ như vậy, lại nói, loại chuyện như vậy, gia phụ cùng gia mẫu đều không cho bọn ta hỏi tới.”

Viên Mai Nhi đột nhiên kéo tay Minh Phi, thờ dài nói: “Muội muội đáng thương, ngươi không còn nhỏ nữa.”

Minh Phi nghe vậy, kinh ngạc nhìn Viên Mai Nhi, Viên Mai Nhi lại thấy nàng đáng thương ở chỗ nào vậy? Lại nghe Viên Mai Nhi nói: “Có thể lời nói của không xuôi tai. Ta nghe nói, kẻ mẫu chắc chắn sẽ không thật lòng suy nghĩ cho kẻ tử, kẻ nữ. Mặc dù mẫu thân của ngươi hòa ái, nhưng rốt cuộc cũng không phải thân mẫu, coi như muốn suy tính vì các ngươi thì cũng phải nghĩ cho nàng trước rồi mới có thể đến phiên các ngươi. Ngươi cần phải tính toán vì tiền đồ của mình từ trước mới phải, chứ một mực trung thực như vậy, nếu không tương lai muốn hối hận cũng không kịp.”

Thì ra là người Viên gia vậy mà lại cho rằng Trần thị ngăn không cho mình đính hôn cùng nhà họ, cho nên buông tha cách khuyên bảo Trần thị, ngược lại vòng vèo khuyên nhủ mình. Minh Phi khẽ mỉm cười: “Cảm tạ tỷ tỷ đã thương ta, ta nhớ kỹ.” Không đợi Viên Mai Nhi nói tiếp, liền đổi đề tài.

Nàng đã sớm suy nghĩ xong. Nàng không phủ nhận Viên Tư Phác là một người tốt, dường như cũng rất thích nàng. Viên gia không tồi, nhưng Viên Tư Phác thể trạng không tốt không thích hợp làm trụ cột. Nàng không thương hắn, không có tình cảm làm cơ sở, thì một thân thể khỏe mạnh là yếu cầu tối thiểu. Không tránh khỏi bệnh tật lại là chuyện khác, nếu còn có thể cứu vãn, tại sao nàng nhất định phải gả cho một người chết sớm chứ?

Viên Mai Nhi ba phen mấy bận nhắc lại, Minh Phi lại cố gắng chuyển đề tài. Trong vô thức, hai người đã đến cây mai vàng, chọn xong cành hoa, hai người lệnh cho nha hoàn cất xuống, một đường tiến về phía nhà chính. Đi tới nửa đường, một bà vú già vội vã đã chạy tới, nói với Viên Mai Nhi: “Tiểu thư, phu nhân có chuyện tìm ngài. Xin ngài nhanh chóng đi qua đó.”

Viên Mai Nhi xin lỗi nói: “Minh Phi, ngươi giúp ta mang hoa này đến nhà chính nha. Ta sẽ tới tìm ngươi sau. Vốn muốn cho nha hoàn đưa đi, nhưng lại sợ lão nhân nói ta không tôn kính nàng.” Lại cho tiểu nha hoàn này dẫn đường cho Minh Phi cùng Kim Trâm, chính mình vội vã chạy đi.

Nhân khẩu Viên gia không nhiều, trong thời gian này nhất định là bận rộn không chịu nổi. Mà những khách nhân cũng mặc kệ chuyện này, nếu không cẩn thận sẽ đắc tội với người ta. Minh Phi liền theo tiểu nha hoàn này tới phòng Viên lão phu nhân ở. Dọc theo đường đi thấy vú già và nha hoàn lui tới, vô cùng náo nhiệt, nhưng sau khi đến chính phòng, bên trong yên lặng như tờ, chỉ mấy nha hoàn áo xanh đứng ở hành lang.

Minh Phi cảm thấy khác thường, liền gọi Kim Trâm thông báo cho người ta, đại nha hoàn Ngân Hồng bên cạnh Viên lão phu nhân rất nhanh cười híp mắt vén rèm đi ra từ thiên sảnh, nhận lấy mai vàng, nói: “Bên ngoài rất lạnh, Tam tiểu thư đi vào trong cho ấm áp.”

Minh Phi đứng ở cửa, cười nói: “Sao lại yên tĩnh như vậy? Mọi người đi đâu rồi?”

Ngân Hồng nói: “Có người đưa tới một con cá chép vàng kim nặng chín cân (=4.5 kg), tất cả mọi người đều cho là kỳ lạ hiếm thấy, mấy vị phu nhân trẻ tuổi cùng ma ma liền thuyết phục lão phu nhân đi xem náo nhiệt. Nơi đó cách đây không xa, ước chừng thời gian một ly trà thì mọi người sẽ trở về. Ngài đừng đứng nữa, đi vào trong cho thân thể ấm áp.”

Minh Phi nói: “Nếu tất cả mọi người không có ở đây, vậy thì ta đi về trước.”

Ngân Hồng kéo tay của nàng cười nói: “Sao Tam tiểu thư phải xa lạ như vậy, mau mau vào trong cho ấm, không phải tiểu thư nhà ta mời ngài ở đây chờ nàng sao? Ngài đợi một chút, nàng sẽ tới ngay.” Sau đó không nói lời nào mà kéo Minh Phi vào thiên sảnh, lại đi dâng trà.

Minh Phi nghĩ thầm, đây là thân tín của Viên lão phu nhân, nha hoàn ở phòng ngoài cũng không ít, mình lại dẫn theo Kim Trâm, nghĩ rằng cũng sẽ không có chuyện gì, cũng liền ngồi xuống chờ Viên Mai Nhi.

Chỉ là rất nhanh đã nghe thấy có người nói ở ngoài rèm: “Mọi người đi đâu rồi? Sao lại yên tĩnh như vậy?” Tiếp đó, một cái tay vén rèm, một nam tử mặc trường bào màu tím đi vào, chính là Viên Tư Phác.

Minh Phi cùng Kim Trâm đều cả kinh, Kim Trâm vội vàng ngăn ở trước mặt Minh Phi, Minh Phi cúi đầu khẽ chào: “Viên Tam ca.” Trong lòng lại vô cùng tức giận. Dì*3nd%anl5eequ8yd+on

Viên Tư Phác không ngờ trong phòng có người, hai má ửng hồng, bước nhanh lui ra ngoài: “Tam muội muội, xin lỗi, ta không ngờ người ở đây.” Lại nhỏ giọng mắng nha hoàn đang ở bên ngoài: “Người tên là gì? Trong phòng có khách cũng không biết phải nói một tiếng? Ai dạy quy củ cho người?”

Nha hoàn kia nhỏ giọng khóc. Ngân Hồng ở bên ngoài khuyên mấy câu, ngay sau đó cũng bị mắng một trận. Một lát sau, ước chừng là Viên Tư Phác đã rời đi, Ngân Hồng đỏ mặt đi vào, nức nở nói: “Tam tiểu thư, là nô tỳ không thông báo cho ngài, ngài đánh chửi, ta cũng đành nhận phạt.”

Minh Phi cười nhạt, nói: “Luôn có chuyện ngoài ý muốn, Ngân Hồng tỷ tỷ quá khách khí. Viên tỷ tỷ có lẽ se cũng không tới, ta đi trước.” Không để ý tới Ngân Hồng liều mạng giữ lại, đưa Kim Trâm trở về phòng sưởi, cũng không quay đầu lại. Trên đường mơ hồ nghe thấy có người gọi nàng, nàng cũng tỏ vẻ không nghe thấy.

Đi nửa đường lại gặp Ngọc Bàn, Ngọc Bàn cười nói: “Tam tiểu thư, mấy vị phu nhân nói chuyện ở trong phòng Viên phu nhân, có vị phu nhân nói đứng lên nói là thân thích của Đại tiểu thư, phu nhân gọi ngài tới bồi người đó nói chuyện, đã phái người đi mời Lục tiểu thư rồi.”

Minh Phi liền lại đi tới phòng Viên Nhị phu nhân cùng Ngọc Bàn, lại kinh ngạc phát hiện, tất cả các phụ nhân tới chúc mừng sinh thần của Viên lão phu nhân đều uống trà, ăn trái cây, nói chuyện, chơi bài trong phòng Viên Nhị phu nhân.

Trần thị đang ngồi bồi bài, giương mắt nhìn thấy Minh Phi, cười ngoác tay gọi nàng đến: “Tới đây, tới bài kiến vị Thôi phu nhân này, là bác chồng của đại tỷ tỷ người.”

Một phu nhân hơn 40 tuổi, da có hơi đen, vẻ mặt bình thản, mặc một thân y phục màu đỏ tím, cài trâm hoaphu nhân cười tủm tỉm nhìn Minh Phi: “Quả nhiên là giống nhau nha, đều là gương mặt phúc tướng.”

Minh Phi còn chưa kịp hành lễ, phu nhân kia liền dùng một tay kéo nàng lên: “Nhanh ngồi xuống, giúp ta nhìn bài xem. Thị lực của ta không tốt.”

Minh Phi nhìn bài một cái, thắng thì không nói, gặp phải người hẹp hòi, thua liền thành người lập dị, liền từ chối nói: “Ta chơi bài không tốt.”

“Đứa nhỏ này không biết chơi đâu.” Trần thị cười hoà giải: “Tới ngồi bên cạnh ta, ta dạy cho người.” D^Đ(L_q+Đ

Tiếp đó, Minh Ngọc tiến vào, liếc nhìn Trần thị cùng Minh Phi, lập tức ngồi sát Minh Phi, tựa vào người Trần thị cọ tới cọ lui làm nũng, Trần thị cũng không phiền nàng, trở tay nắm lấy tay của nàng giúp nàng làm ấm tay, câu được câu không hỏi chuyện Thôi phu nhân.

Ngồi ước chừng hơn nửa canh giờ (hơn 1 tiếng), Trần thị mới nói: “Tốt lắm, người cũng đã thấy, tin tức của đại tỷ tỷ cũng đã biết, đều trở về đi.” Liền bảo Ngọc Bàn đưa hai người các nàng trở lại phòng sưởi.

Minh Phi cùng Minh Ngọc trở về phòng sưởi, chỉ thấy Ngọc Trâm đưa đồ cho Cung Tịnh Kỳ, mấy người Minh Bội chơi bài, lại không thấy tăm hơi Minh Tư. Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Không phải Minh Tư đã sớm đi tìm người sao? Sao không thấy trở lại cùng các người?”

Minh Phi không giải thích được: “Ta không nhìn thấy nàng?”

Trần Oánh chống cằm nói: “Người và Viên nhị vừa đi chân trước, nàng liền theo chân sau mà cùng đi ra ngoài, trước sau không tới thời gian nửa ly trà nhỏ.”

Minh Bội cười nói: “Ước chừng là Tư tỷ tỷ ngại trong phòng này buồn chán, mượn cớ đi ra ngoài đi dạo một chút, sau đó sẽ trở về.”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Nhờ có Ngọc Trâm vào chơi thay, nếu không nàng vừa đi, chúng ta liền không thể chơi nữa rồi.”

Ai ngờ Minh Tư đi chuyến này, tới tận khi khai tiệc cũng không thấy. Bởi vì nàng chỉ có một mình, Minh Phi có chút lo lắng, liền nhờ Triệu Tuyết Di cho người tìm trong vườn, đến khi khai tiệc cũng không thấy người đến, mấy nữ hài tử cũng bị dọa sợ, nhanh đi báo cho Trần thị cùng Viên Nhị phu nhân biết.

Nhưng bởi vì thời gian không chờ ai, mọi người vào chỗ ngồi trước. Minh Phi ngồi xuống mới phát hiện chủ vị vắng vắng, Viên lão phu nhân, Viên Nhị phu nhân, Trần thị, Cung Nhị phu nhân, Viên Mai Nhi đều không có ở đây. Minh Phi có chút kinh nghi bất định, gọi Ngọc Trâm tới hỏi kỹ, Ngọc Trâm hạ mi mắt, tái mặt: “Tứ tiểu thư chỉ nói nàng đi một chút sẽ trở lại, nô tỳ nói muốn đi theo, bị mắng một trận.” Dì(3end&anl(3qu*yd)on

Không lâu sau, Viên Mai Nhi tới, cười nói: “Không phải lo lắng, đã tìm được, nguyên là thân thể Minh Tư quá yếu, ngồi nghỉ trong đình lấy hơi, không cẩn thận ngủ thiếp đi, không nghe thấy tiếng mọi người gọi nàng. Chỉ là, nàng bị cảm lạnh, nãy nãy ta cho người chuẩn bị phòng cho nàng, nấu canh gừng, để nàng đắp mồ hôi, chúng ta không cần lo lắng cho nàng nữa.”

Cách nói này hợp tình hợp lý, tất cả mọi người đều không thêm để ý tới nữa. Minh Bội cười nói: “Đúng vậy, Tư tỷ tỷ của ta chính là một người thương

xuân bì thu (*), không chừng nhìn thấy cây cối hoang tàn, hoa mai vàng nở, liền ngồi ngáy người ở đó, cũng quên thân thể của mình không tốt, gây phiền toái cho mọi người.”

(*) Thương xuân bì thu: Chỉ những người có tâm hồn nhạy cảm, cảm xúc phong phú, thường tức cảnh sinh tình.

Ngọc Trâm có chút không được tự nhiên nói: “Viên tiểu thư, xin hỏi Tứ tiểu thư nhà ta ở đâu? Làm phiền ngài cho người dẫn nô tỳ đi hầu hạ nàng.”

Viên Mai Nhi tiện tay kêu tiểu nha hoàn tới: “Người dẫn Ngọc Trâm tới phòng lão phu nhân, nói là muốn tìm Tứ tiểu thư Thái gia.”

Minh Phi trầm ngâm nói: “Nếu không, ta vẫn nên đi thăm nàng một chút.”

Viên Mai Nhi xem thường: “Không cần chứ? Người xem, mẩu thân người cùng nãi nãi ta đều đã tới, chắc là không cần gấp gáp.”

Quả nhiên đám người Viên lão phu nhân cười đi vào, ngồi xuống, Viên lão phu nhân nói mấy câu, liền tránh ở một bên.

Minh Phi nhìn sang, chỉ thấy trên mặt Viên lão phu nhân không có biểu hiện gì, ba người Trần thị cùng Cung Nhi phu nhân, Viên Nhi phu nhân đều cười đến vô cùng miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Suy sụp

Edit: Thu Lệ

Nhìn tình hình trên chiếu, Minh Phi trực giác có cái gì đó không đúng, không tự kìm hãm được liền cẩn thận suy nghĩ những lời Viên Mai Nhi đã nói lúc nãy một lần nữa, lập tức phát hiện chỗ sơ hở. Viên Mai Nhi nói Minh Tư ngồi trong đình ngủ thiếp đi, cho nên không nghe có người gọi nàng, nhưng bên người nàng rõ ràng còn có một Nhân Thảo đi theo. Nàng ngủ thiếp đi, chẳng lẽ Nhân Thảo cũng ngủ thiếp theo? Hiển nhiên không thể nào, đã như vậy, tại sao Nhân Thảo nghe có người tìm nhưng không lên tiếng trả lời? Trong lúc này xảy ra chuyện gì?

Hiện tại, Minh Phi chỉ hy vọng Minh Tư không làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, hại người lại hại mình. Mấy lần nàng nhìn lên Trần thị, chỉ thấy có nụ cười của Trần thị là không tốt lắm, còn mặt kệ là gấp thức ăn mời rượu, tay đều vung vẩy, ngay cả trâm cài trên lưng cô cũng rung lắc, nên nói chuyện cười thì nói, nên phạt rượu thì phạt rượu, biểu hiện thật sự rất ôn hòa, chính là đôi mắt cũng rạng rỡ phát sáng. Vì vậy lại bỏ qua mấy phần hiểu lầm trong lòng này đi hơn phân nửa.

Sau khi bữa tiệc giải tán, ngoài dự đoán của mọi người là chuyện vẫn xảy ra. Viên gia cố ý đánh xe đưa Minh Tư về nhà, trên xe ngựa rèm che cực kỳ chặt chẽ, ngay cả các tiểu thư muốn đi thăm Minh Phi, cũng bị Dư ma ma coi chừng xe ngựa lấy lý do sợ Minh Tư bị gió thổi lạnh, cảm cúm rồi lây cho các tiểu thư mà từ chối.

Lúc đi, trên xe ngựa có bốn tỳ muội mà lúc về chỉ còn ba. Minh Bội hả hê nói: “Tứ tỳ tỳ thật là không biết tự lượng sức mình, rõ ràng thân thể không tốt còn cố tình thích tham gia náo nhiệt, ngồi sưởi ấm trong nôan các nàng không chịu, lại cứ thích đi hong gió lạnh cho chảy nước mắt. Xem ra mẩu thân cũng không dám đưa tỳ ấy ra cửa nữa ha? Nói không chừng Viên gia cũng cảm thấy xúi quẩy.”

Minh Phi khê trách mắng: “Lời này của muội để cho người ngoài nghe được, người ta sẽ nhìn tỳ muội nhà chúng ta thế nào?”

Minh Bội bĩu môi nói: “Muội cũng chỉ là nói thật thôi! Cả ngày nhìn tỳ chăm chăm, chỉ sợ tỳ ăn mặc đẹp hơn tỳ ấy, mỗi lần Viên Mai Nhi bảo tỳ đi ra ngoài, dáng vẻ lại là chẳng khóc, giống như người nào bạc đãi tỳ ấy vậy, chẳng lẽ các tỳ không phát hiện ra?”

Thấy Minh Phi và Minh Ngọc không nói lời nào, nàng lại nói: “Được rồi, được rồi, các người không tin ta. Ta dứt khoát nói cho các người biết, tỳ ấy nhiều lần hỏi ta sau lưng các người, có phải Viên Mai Nhi kéo các người đi rồi nói xấu chúng ta sau lưng không, hoặc là cho các người d/đ;l;q”d vật gì tốt, lại khuyến khích ta cùng tỳ ấy đi theo các người, ta đều mặt kệ không hỏi tới nàng. Ta nói với tỳ ấy, Tam tỳ tỳ được vật gì tốt, từ trước tới nay vẫn luôn chia sẻ với chúng ta, tỳ ấy lại cố tình không tin.”

Minh Phi nói: “Ta không biết muội ấy có nhiều suy nghĩ như vậy.” Minh Bội cũng chưa chắc đã tin nàng và Minh Ngọc không nói xấu nàng ta sau lưng, cũng chưa chắc cho là nàng thật sự lấy vật tốt gì đó ra chia sẻ, chỉ có điều những gì Minh Tư mà Minh Bội làm theo nàng ta đều muốn phản đối.

“Biết thì đã sao? Chẳng lẽ tỳ nói với tỳ ấy thì tỳ ấy sẽ tin à? Chỉ sợ ngược lại tỳ ấy sẽ cho rằng tỳ dối trá.” Minh Bội đột nhiên cười một tiếng, nghe vào ban đêm lạnh lùng trong trẻo tới cực kỳ mỉa mai.

Đã thật lâu rồi Minh Bội chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với Minh Phi.

Minh Phi không trả lời, có thể Minh Bội cũng cho rằng nàng dối trá chứ? Dối trá thì như thế nào? Ai không dối trá? Cho dù nàng muốn thành khẩn, nàng cũng không còn năng lực để thành khẩn. Muốn nói nàng quan tâm nhiều đến Minh Tư, nhiều đồng tình, vậy dĩ nhiên là giả, nàng chỉ quan tâm Minh Tư có

thể gây họa cho Thái gia hay không, có thể mang đến phiền phức nàng và Minh Ngọc hay không, còn lại, nàng không có lòng rảnh rỗi mà quan tâm

Minh Bội thấy Minh Phi không đáp lời, cho là nàng tức giận, tốt xấu gì cũng không dám nói nhiều nữa.

Ba tỷ muội vẫn trầm mặc trở về Thái phủ, vào cửa thủy hoa, Trần thị giành xuống xe trước mặt Thái Quốc Đống, chỉ huy đám người Dư ma ma mang ghế đệm tới đưa Minh Tư vào, vừa nặng thương người Viên gia cùng theo xe đến.

Xe Viên gia mới đi, Minh Bội liền hạ hê xuống xe trước, tiến tới muốn nhìn Minh Tư, Minh Ngọc cũng vội vàng muốn xuống xe, Minh Phi lôi nàng một cái: “Chậm một chút, vội vội vàng vàng như vậy còn ra hình dáng gì?”

Liền nghe ngoài xe truyền đến một tiếng gầm nhẹ đè nén của Thái Quốc Đống: “Lại gần làm cái gì?”

Giọng điệu ôn hòa bình tĩnh của Trần thị vang lên: “Con quan tâm Tứ tỷ tỷ con là chuyện tốt, chỉ có điều cần thận phong hàn của Tứ tỷ tỷ lây nhiễm cho con. Đi nói với Tam tỷ tỷ và Lục muội muội của con không cần phải đi thăm Tứ tỷ tỷ của con nữa, đều trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Minh Bội sụ mặt trở lại, đứng ở ngoài xe nói: “Nói hai người đừng qua đây, để tránh nhiễm phong hàn.” Giận đùng đùng mang theo nha hoàn sai bước đi.

Minh Phi dắt tay Minh Ngọc đứng trong ánh đèn, chỉ thấy Thái Quốc Đống đứng quay lưng về phía hai người, mơ hồ có thể thấy chòm râu mới mọc của ông đang không ngừng run rẩy, một tay Trần thị lôi ông, một tay chỉ huy mọi người: “Cần thận một chút, cần thận một chút.”

Minh Tư không có chút sức lực nào tức giận nằm trên ghế đệm, một cái áo choàng vừa dày vừa nặng phủ từ đầu đến chân, thậm chí ngay cả mặt của nàng ta cũng không lộ ra nửa phần. Châu Thoa theo sát bên cạnh, Nhân Thảo núp ở xa xa phía sau, bị Ngọc Bàn xách theo như điều hầu vồ gà con tựa.

Minh Ngọc không hiểu chuyện mà cũng phát hiện tình huống không được bình thường, khiếp đảm nhìn Minh Phi: “Tam tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ hình như bị bệnh cũng không nhẹ. Sao tự nhiên tỷ ấy lại bị bệnh nặng như vậy?”

Ánh mắt Thái Quốc Đống đột nhiên quét qua, một đôi mắt lạnh lùng nghìn về phía hai tỷ muội Minh Phi, đôi môi mấp máy hai cái, nói: “Nhanh đi về nghỉ ngơi.”

Minh Ngọc bị ánh mắt của Thái Quốc Đống dọa sợ, không nhận được nắm chặt tay Minh Phi, Minh Phi lôi kéo nàng nhanh chóng trở về Ý Tú viện. Trước khi ngủ Hoa ma ma đi ra ngoài lung lay một chuyện, trở lại nhỏ giọng nói: “Nhân Thảo bên cạnh Tứ Tiểu Thư bị giam lại rồi. Lão gia mới vừa rồi sai người đóng xe đi ra ngoài.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Minh Bội tới hẹn Minh Phi: “Chúng ta cùng đi thăm tỷ ấy đi.” Lại thử dò xét hỏi Minh Phi, “Tỷ có biết vì sao lại sinh bệnh không?”

“Không biết.” Minh Phi cũng không từ chối, “Chúng ta đi thỉnh an mẫu thân trước đã.”

Trong chính phòng yên tĩnh, không khí có chút nặng nề, không thấy Thái Quốc Đống, Trần thị đang dạy Thái Quang Hoa tự mình dùng muỗng múc cơm ăn, thấy ba tỷ muội đi vào, mới ngừng đầu lên nói: “Minh Tư mắc phải bệnh thương hàn, các con cũng không nên đi thăm nàng, d/d”l,q”d để tránh lây nhiễm. Đã mời Đường đại phu cho toa thuốc, đợi lát nữa phòng bếp sẽ đưa cho các con, mỗi người đều phải uống liên tục ba ngày, để tránh không cẩn thận dính vào.” Tinh thần của nàng rất sung mãn, thần thái sáng láng.

Minh Ngọc vừa nghe phải uống ba ngày thuốc, mặt cũng nhú lại: “Mẫu thân, bình thường con và Tứ tỷ tỷ không nói chuyện, có thể không uống được không?”

Trần thị nói như đinh chém sắt: “Không thể, chẳng những con phải ăn, mà tất cả chúng ta đều phải uống, người làm trong nhà cũng phải uống.” Lại nói, “Mấy ngày nay, các con cũng không cần ra ngoài làm khách, đều ở nhà thiếu thừa may vá thôi.”

Minh Bội chắc lưỡi: “Vậy là bị bệnh thương hàn. Ta phải mau uống thuốc đi.”

Dư ma ma đi vào phòng, ghé vào tai Trần thị khẽ nói mấy câu, trong mắt Trần thị thoáng qua một nụ cười, dịu dàng nói: “Hoa ca nhi, con cùng Tam tỷ, Lục tỷ đi tìm Hi Phúc, Kim Sa chơi nhé?” Lại giả vờ hỏi Minh Phi: “Hôm nay con không sao chứ? Trong nhà có khách tới, tiểu tử này thích thêm phiền.”

Vừa dứt lời, vú nuôi của Thái Quang Hoa đã xách theo một túi quần áo, đồ chơi thật to của Thái Quang Hoa đi ra, Minh Phi nhìn trợn thế này là đã sớm chuẩn bị xong, cũng không từ chối, ôm lấy Thái Quang Hoa đã ăn no lau miệng cho hắn, cầm áo choàng bao lại, cười nói: “Tạm biệt mẫu thân đi nào.”

Thái Quang Hoa giờ tay mập mập lên vẫy vẫy với Trần thị, quay đầu ôm cổ Minh Phi, non nớt nói: “Đi, đi.”

Minh Phi dẫn một nhóm người đi ra khỏi chính viện, xa xa đã nhìn thấy Cung Nhị phu nhân và một nữ nhân mặc y phục gấm vóc màu xanh nhạt, khoác áo choàng da chồn, trên đầu cấm đầy chói lọi dẫn mấy ma ma y phục ngắn nắp từ một chỗ khác vội vã đi tới, trên tay mấy ma ma còn cầm hộp lễ vật.

Là chuyện gì khiến Cung Nhị phu nhân gần đây rất bất hòa với Thái gia chỉ mới sáng tinh mơ đã vội vã dẫn người mang theo quà tặng chạy tới gặp Trần thị? Nụ cười không rõ ý nghĩa trong mắt Trần thị vừa rồi là vì cái gì? Minh Phi mang theo đầy bụng nghi vấn nháy mắt với Kim Trâm, Kim Trâm được lệnh, lập tức kiểm soát đi phòng bếp.

Dựa vào báo cáo của Kim Trâm, Trần thị chỉ mời Cung Nhị phu nhân và nữ nhân bà ta mang tới vào nhà, còn tất cả ma ma ăn mặc ngắn nắp và nha

hoàn không liên quan đến bị ngăn ngoài cửa, trong phòng chỉ chứa lại một mình Dư ma ma hầu hạ.

“Cái gì cũng không hỏi thăm ra được, cho đến chập tối mới ra cửa, không nghe thấy phu nhân sai dâng trà, chỉ nghe có người khóc riu rít, phu nhân cao giọng nói câu gì đó, hãy thu tiếng lại. Cũng không để lại quà tặng, lúc đi, mặt Cung Nhị phu nhân đỏ bừng, sắc mặt rất khó nhìn, bỏ rơi vị phu nhân kia thật xa.”

Dựa vào mấy câu nói đó, Minh Phi nghe ra được mấy tin tức, giữa Trần thị, Cung Nhị phu nhân và vị phụ nhân trên đầu cài trâm đến sáng loáng xảy ra không vui, mà trong chuyện không vui này, Trần thị d/đ”l;q”d chiếm quyền chủ động tuyệt đối, hơn nữa Trần thị còn ra oai, Cung Nhị phu nhân rất tức giận, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, bà ta không thể không cùng với phụ nhân kia đến đây một chuyến, còn không thể không chịu sự tức giận của Trần thị, hơn nữa hoàn toàn không dám phát tác.

Liên tưởng đến mặt người tối trẻ bữa tiệc tối hôm qua, Minh Phi trực tiếp gắn liền việc này và sự kiện Minh Tư mất tích lại với nhau. Nàng hỏi Kim Trâm: “Có biết vị phu nhân kia là ai không?”

Kim Trâm nói: “Vị phu nhân này nô tỳ chưa bao giờ gặp qua. Nô tỳ đã để người đi nghe ngóng, đại khái sau bữa cơm chiều sẽ biết ạ.”

“Tam Tiểu Thư, Dư ma ma tới.” Diệp Nhi vừa nói xong, Dư ma ma liền cuốn một cơn gió lạnh đi vào, cười nói: “Phu nhân phân phó nô tỳ tới xem một chút, các vị tiểu thư công tử đều phải uống thuốc đúng hạn. Mọi người trong phòng có lười biếng, thân thể không tốt hay không, cần dọn ra ngoài đường bệnh thì phải dọn sớm một chút.”

Trong mùa đông rất dễ bị phong hàn, mọi người vừa nghe bà nói như vậy, cũng có chút rụt rè, Minh Phi ôm Thái Quang Hoa để ở bên cạnh, nói: “Các người còn không mau dâng trà cho ma ma?”

Dư ma ma cười nói: “Trà thì không cần, hiếm khi Tam Tiểu Thư rảnh rỗi, nô tỳ cùng nói vài lời với Tam Tiểu Thư.”

Kim Trâm vội vàng dẫn mọi người lui ra ngoài.

Dư ma ma nói: “Tam Tiểu Thư, nếu như nô tỳ không nhớ lầm, người từ Ngô gia thôn trở lại đã xem gần 4 năm rồi chứ?”

Rất không giống như lời đạo đầu, Minh Phi mỉm cười nói: “Đúng vậy, những năm này nhờ có mẫu thân và ma ma chăm sóc ta bằng mọi giá.”

Dư ma ma cười cười: “Phu nhân thường nói, Tam Tiểu Thư là cảm khẩu Tú Tâm(*), chuyện gì trong lòng đều rất hiểu. Những năm qua, phu nhân đã vì gia đình này mà không dễ dàng đến cỡ nào, chắc người cũng thấy trong mắt.” bà ta dừng một chút, “Phu nhân vẫn luôn cảm khái nói, nhờ có Đại công tử và Tam Tiểu Thư, Lục Tiểu Thư thật lòng coi nàng như mẫu thân, nên nàng mới làm nên sự việc.”

(*): Mô tả ý đẹp, hoa mỹ

Minh Phi lặng lẽ nhìn Dư ma ma: “Mẫu thân đã tái sinh cuộc sống của ta, ta suốt đời khó quên.”

Nàng vốn tưởng rằng Dư ma ma sẽ nói chút gì đó, ai biết Dư ma ma cười híp mắt đứng dậy, dứt khoát kết thúc cuộc nói chuyện: “Tam Tiểu Thư nhớ phu nhân đối với ngài tốt và thật lòng chân ý là đủ rồi.”

Sau khi Dư ma ma đi, Kim Trâm nói cho Minh Phi: “Vị phu nhân kia là tẩu tẩu nhà mẹ đẻ Cung Nhị phu nhân, họ Thiệu, cũng coi là gia đình tương đối giàu có ở Thủy thành phủ, đặc biệt bán vải. Bình thường, Thiệu Lão gia cùng các lão gia ngược lại có chút lui tới, nhưng các phu nhân không lui tới với các nữ quyến nhà nàng, cho nên đều không nhận ra.”

Minh Phi cũng không phải chống cảm nghĩ thật lâu, nhìn từ các loại dấu vết, Minh Tư nhất định xảy ra chuyện lớn. Nàng có thể khẳng định một chút, trong chuyện này Trần thị tuyệt đối tức giận có chủ đạo, Dư ma ma đi chuyện này, chuyện vì khoe công mà đến, nhắc nhở nàng Trần thị đã giúp nàng một đại ân. Mà quá trình cụ thể, Trần thị vĩnh viễn sẽ không nói cho nàng. Ai lại ngu ngốc nói chuyện mình bố trí bày rập cho người khác biết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Báo cáo công tác

Edit: beyours07

Ngày hai mươi mốt, rốt cuộc Trần thị chấp thuận đám người Minh Phi đi thăm Minh Tư. Thời tiết này thật không tốt, không trung hiện lên tầng mây màu xám nhạt vừa dày vừa nặng, thỉnh thoảng có thật bông tuyết nhỏ tung bay rơi xuống. Rơi xuống đất rồi nhanh chóng hóa thành nước, làm cho người ta cảm giác thêm mấy phần cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt.

Minh Tư lặng lẽ ngồi ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía mọi người không nhúc nhích. Liễu ma ma Trần thị mới cho nàng cười nói: “Tứ Tiểu Thư, các vị tiểu thư tới thăm ngài.”

Minh Tư không để ý tới cũng không động, chỉ ngo ngác nhìn hồng mai nở rộ ngoài cửa sổ.

Liễu ma ma lúng túng nói: “Tình thân Tứ Tiểu Thư không ổn, hơn phân nửa thời gian là ngủ, nếu không các vị tiểu thư đổi cái thời điểm đến thăm nàng?”

Minh Phi gật đầu một cái: “Vậy thì tốt, làm phiền Liễu ma ma phí tâm chăm sóc nàng. Chúng ta đi trước.”

“Ngươi đứng lại! Thái Minh Phi!” Minh Tư đột ngột kêu một tiếng, âm thanh thô tháo cực kỳ, cũng không biết bao lâu không có mở miệng nói rồi.

Minh Bội ý vị sâu xa nói nhìn Minh Phi một cái, cười nói: “Nếu Tứ tỷ tỷ có lời gì cùng Tam tỷ tỷ nói, vậy chúng ta đi trước.”

Minh Ngọc nói: “Tam tỷ tỷ, muội chờ tỷ.”

“Muội đi trước đi.” Minh Phi mấy bước tới chỗ ghế bên cạnh Minh Bội ngồi xuống, ý bảo Liễu ma ma bưng trà, quay đầu lại nhìn Minh Tư: “Muội muốn nói gì?”

Minh Tư quay đầu lại lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm: “Thái Minh Phi, ngươi không được chết từ tế!”

Liễu ma ma nghe lời này, bị sợ đến mức vội vàng thối lui ra khỏi cửa, đứng ở cửa lắng tai nghe.

“Ồ.” Mặt Minh Phi không chút thay đổi, “Ta thế nào đắc tội muội rồi?”

Trong mắt Minh Tư như muốn toát ra tia lửa, ghen ghét nhìn nàng chăm chăm: “Ta thành cái bộ dáng này, người vui mừng nhất chính là ngươi đi?”

“Ta không thấy sao.”

“Ngươi không sao?” Minh Tư có chút kinh ngạc, ngay sau đó âm độc cười rồi, “Ta làm hư chuyện tốt của ngươi, ngươi vẫn không có gì quan trọng? Viên gia bây giờ còn chưa có tới cầu hôn chứ? Ta tạm thời nói cho ngươi biết, ta cùng cha nói rồi, ta có hôm nay đều nhờ Viên gia ban tặng, nếu như ông đồng ý lời cầu hôn của Viên gia, ta sẽ chết.”

Minh Phi cau mày: “Đây là một lý do không tệ, ta đang suy nghĩ nếu là Viên gia muốn tới cầu hôn, vậy phải làm thế nào mới tốt đâu, có những lời này của Tứ muội muội, ta yên tâm.”

“Ngươi.....” Minh Tư luống cuống nhảy lên, ngay sau đó vừa cười, âm thanh trở nên rất nhẹ, “Còn có..... Viên Tư Phác đối với ta cũng rất dịu dàng, hẳn đối với mỗi nữ hài tử đều dịu dàng giống nhau, không chỉ là đối với một mình ngươi, đừng tưởng rằng hẳn tặng cho ngươi vài bức tranh chính là coi trọng ngươi.”

“Chỉ là hẳn không chịu cùng muội nán lại một khắc, nếu không muội cũng sẽ không đính hôn trước ta.” Minh Phi nhìn khuôn mặt trắng bệch của Minh Tư, cười cười rồi đi ra ngoài, “Ta nghe nói hôm đó muội ngắt đi, là bởi vì bị Thiệu ngũ dọa sợ? Muội ấy à, thân thể kém như vậy, lá gan nhỏ như vậy, còn dám một thân một mình nhà đi dạo trong sân nhà người khác, bảo ta làm sao nói muội cho phải đây. Về sau đi Thiệu gia, nhất định phải mình yêu quý chính mình mới đúng.”

Chân của nàng mới bước ra cửa, sau lưng liền bay tới một chung trà, chung trà rơi xuống đất, tan nát dưới đất. Minh Phi nhàn nhạt nhìn Liễu ma ma vẫn đứng ở cửa giả bộ người ốm một cái, nghiêm túc khuyên Minh Tư một câu: “Muội nên ăn nhiều cơm một chút, như vậy mới có hơi sức. Dù là đi Thiệu gia, nghĩ gây gỗ tính toán cái gì, cũng phải chính mình có phần tinh thần mới được, chuyện không tự lượng sức mình còn là ít làm thì tốt hơn.”

Trong phòng Minh Tư phát ra một tiếng gào thét trầm thấp lên, Minh Phi lạnh nhạt nhìn Liễu ma ma một cái: “Chuyện Tứ Tiểu Thư không ăn cơm, thân chỉ không rõ, ngươi phải nhớ sớm bữa báo lão gia cùng phu nhân một chút.”

Liễu ma ma vội nói: “Vâng”

Minh Phi nghe ngang rồi đi.

Lúc qua năm mới, Viên Tư Phác đột nhiên ngã bệnh, hơn nửa một bệnh không dậy nổi, Viên gia chung quanh cầu y xin thuốc. Thậm chí cầu xin đến Thái phủ, chỉ vì muốn tiếp xúc với Thủ Chân tử đang ở trong kinh thành, cho dù táng gia bại sản cũng muốn cứu tính mạng Viên Tư Phác.

Thái Quốc Đồng viết một phong thư đi kinh thành, bày tỏ hết sức nhưng cũng không dám bảo đảm. Đường đại phu vội tới xem bệnh cho Minh Tư, lời nói thật, thì ra là thân thể Viên Tư Phác nếu là vẫn vững vàng điều dưỡng, đại khái có thể sống đến 24, 25 tuổi, nhưng bây giờ nếu bệnh cũ tái phát, nhiều nhất không chịu được qua mùa hè sang năm, thuốc và kim châm cứu cũng không có tác dụng.

Viên Mai Nhi đột nhiên tìm tới cửa tìm Minh Phi, muốn cầu Minh Phi cùng nàng đi thăm Viên Tư Phác một chút: “Sự việc kia không liên quan tới ca ca ta, Thiệu ngũ cũng không phải là do nhà chúng ta dẫn tới. Hẳn là đi theo Cung Viễn Trật, không biết tại sao lại âm thầm vào trong sân, thấy Minh Tư một người mang theo nha hoàn đi khắp sân, đã sớm nổi lên và tâm đi theo.....”

“Nhìn một chút cũng sẽ không thế nào.” ánh mắt Viên Mai Nhi của cũng khốc sưng rồi, ; lời kéo y phục của Minh Phi khổ khổ cầu khẩn. Minh Phi tiến lùi đều khó.

Trần thị lạnh lùng đi vào: “Viên tiểu thư, xin lỗi, cái tình cầu này chúng ta không cách nào đồng ý. Không phải là trách nhà ngươi vì sự việc kia, mà là

yêu cầu này không hợp đạo nghĩa lễ tiết. Chúng ta có thể tận lực liên lạc Thủ Chân tử, nhưng sẽ không đồng ý yêu cầu tới trong phủ. Ngươi trở về chuyển cáo mẹ ngươi, ta thật sự tâm coi nằng như tri kỷ đối đãi, nằng lại đi mưu hại ta...ta rất thất vọng! Suy bụng ta ra bụng người, nếu là có người van ngươi đi thăm một nam nhân không quen không biết, ngươi có đi hay không? Cha mẹ ngươi có thể hay không để cho ngươi đi?”

Ánh mắt Viên Mai Nhi mắt tròn to trong nháy, cố gắng giải thích: “Không phải vậy, các ngươi hiểu lầm, ca ca ta chỉ là..... Mẹ ta vậy.....” Lại phát hiện như thế nào cũng không giải thích được, khóc rống nói: “Lòng dạ các ngươi tại sao hung ác như vậy?”

“Chúng ta tâm địa ác độc?” Trần thị cười lạnh: “Chúng ta vẫn không nói, cũng không có nghĩa là chúng ta cái gì cũng không biết, đưa bé nhà các ngươi như châu tự bảo, đưa bé Thái gia chúng ta chính là chuyện vật? Nếu như không còn nể mặt tình cảm mấy năm của hai nhà chúng ta, cũng nên chừa chút đúng mực!”

Lời nói này không chút lưu tình, Viên Mai Nhi khóc chạy.

“Đur mầu, cho người đi theo đưa trở về, cũng đừng để xảy ra chuyện gì trên đường.” Trần thị cười khỏ: “Con người luôn là được voi đòi tiên. Cũng may ta không có làm chuyện hồ đồ, nếu không thật là hại khổ con rồi.” Lại nằng Viên gia lòng dạ đen tối, biết rõ đưa bé nhà mình sống không lâu, còn gặt bên ngoài, nghĩ theo tâm ý đưa bé hại khuê nữ nhà người ta.

Kinh thành rất nhanh có tin tức qua, Thủ Chân tử phụng Hoàng mệnh không đi được, chẳng qua nếu như Viên gia có thể đi Kinh Thành, đến lúc đó hẳn nhất định hết sức chữa trị.

Trần thị đem điều này tin tức đưa đến Viên phủ đầu tiên, bởi vì cho rằng bọn họ nhà thế nào cũng sẽ chạy tới, vừa muốn tận lực không kết thù kết oán, chủ động bày tỏ nguyện ý pháithuyền quan đưa tiễn. Viên Nhị Lão Gia cùng Viên Nhị phu nhân đích thân đến một chuyến, hướng Thái Quốc Đồng cùng Trần thị bày tỏ lòng biết ơn cùng áy náy, cũng không chờ qua năm liền dẫn theo Viên Tư Phác chạy tới Kinh Thành.

Qua năm sau, Thái gia cũng muốn về Kinh thành. Thứ nhất là Thái Quốc Đồngnghị kỳ đã hết, mà cuộc sống thứ cát sĩ 3 năm của Thái Quang Đình cũng sắp kết thúc, phải thi phân công chức vụ quan trọng trước, ba năm rồi hôn sự của Thái Quang Đình cũng phải định tại sau khi cuộc thi kết thúc. Mấy chuyện chung vào một chỗ, Trần thị cũng vô cùng bận rộn.

Chỉ là muốn mang người nào đi cũng là khiến Trần thị khó xử. Minh Phi, Minh Ngọc, Thái Quang Hoa nhất định là phải đi, Minh Bội có thể đi cũng không đi, Minh Tư kiên quyết không mang theo đi, Tam di nương cùng Tứ di nương cũng không ở hàng ngũ suy tính, hai thông phòng Kiều Hạnh cùng Mộ Vân, chỉ đem theo một mình Mộ Vân, mà Thái Quang Nghi, dù sao cũng là huynh đệ lâu năm duy nhất củaThái Quang Đình, muốn mang đi, lại sợ hấn ở trên đường làm chuyện xấu, nếu không mang theo đi, càng sợ hấn thừa dịp nằng không có ở đây, ở nhà làm chuyện xấu. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định mang theo đi cho thỏa đáng.

Trần thị nghĩ xong mới thương lượng cùng Thái Quốc Đồng. Thái Quốc Đồng nghe nói nằng nguyện ý mang theo Thái Quang Nghi cùng đi kinh thành tìm lão sư tốt học kiến thức hết sức vui mừng, liền căn bản không để ý những người nằng mang người nào đi, không mang theo người nào đi, tất cả đều do nằng.

Trần thị vốn không muốn mang Minh Bội đi, nhưng vì lôi kéo Tứ di nương, vẫn là quyết định đem Minh Bội mang theo. Sau khi Minh Tư nghe nói, gào khóc một trận, làm ầm ĩ muốn đi, Thái Quốc Đồng lạnh nhạt nói thân thể nằng không được, không thích hợp lặn lội đường xa, vẫn là không nên đi, ở trong nhà dưỡng cho tốt, nằng tuyệt vọng lại bị bệnh. Thái Quốc Đồng thấy nằng thân thể kém như vậy, càng cảm giác mình không mang theo nằng đi là chính xác.

Trung tuần tháng hai, Tri Phủ Thủy thành phủ mới nhậm chức xong xuôi thủ tục bàn giao cùng Thái Quốc Đồng cuối tháng hai, Thái Quốc Đồng dẫn đám người Trần thị, Minh Phi ngồi một chiếc thuyền lớn vùng ven sông hướng Kinh Thành đi.

Dọc theo đường đi tất cả mọi người bình an vô sự, Trần thị có chút say tàu,công việcchăm sóc Thái Quang Hoa đa số đều giao cho Minh Phi làm. Thái Quốc Đồng lấy được thanh tịnh đã lâu, trong mỗi ngày nhìn Trần thị dịu dàng nhu khí nói chuyện cùng mấy người con cái, Thái Quang Nghi mỗi ngày núp ở trong khoang thuyền học hành chăm chỉ, tiêu nhị tử mềm mại thông minh đáng yêu, nữ nhi hiểu chuyện khéo léo, cho nên có lòng rồi rảnh ở đêm trăng sáng gió mát đứng ở mũi thuyền ngâm thơ tâm tình.

Mỗi khi lúc này, Trần thị luôn là thân thiện cho Mộ Vân tiến lên phục vụ, cũng không hề ghen tị, Thái Quốc Đồng càng cảm thấy Trần thị hiền huệ, tâm tình càng tốt.

Sau khi thuyền đi được nửa tháng, đến Lâm Giang Trọng Trấn, lúc thuyền dừng sát ởtrên bến tàu Lâm Giang chợt thấy một chiếc thuyền lớn sát vách, người người mặc quần áo tang, tiếng khóc ngập trời.

Thái Quốc Đồng nhận ra cùng là một chiếc thuyền quan, cảm thấy kỳ quái, liền sai người đi tìm hiểu.

Mới biết thì ra là đối phương cũng cùng giống nhưhắn, phải đi Kinh Thành báo cáo công tác, Tuần Châu Tri Phủ Thôi Mẫn, Thôi phu nhân nửa đường đột phát bệnh hiểm nghèo, đã bị chết ở tại trên thuyền.

Thái Quốc Đồng nghe xong kinh ngạc nói: “Thì ra là hấn.”

Trần thị đang cảm thán Thôi phu nhân mệnh khổ như vậy, nghe vậy ngạc nhiên nói: “Lão gia chẳng lẽ biết người này?”

Thái Quốc Đồng vuốt râu nói: “Làm sao không biết? Nằng trẻ tuổi, ở trong khuê các lâu ngày tự nhiên không biết người này, người này năm đó tiếng tăm lừng lẫy. Chính là một trong mấy người có thể đếm trên đầu ngón tay liên tiếp giành được các chức Giải nguyên từ lúcĐại Phong ta kiến triều tới nay.

Năm đó lúc hần được Thánh thượng ngự bút bổ nhiệm là Trạng Nguyên lang đứng đầu mới hai mươi mốt tuổi, người đáng đáp phong lưu phóng khoáng, lúc dạo phố mê mệt bao nhiêu quý nữ danh viện ở Kinh Thành, cuối cùng ngay lúc đó Thủ phụ Vương Giang đại nhân lấy nữ nhi dòng chính của mình gả cho hần.”

Trần thị khó có khi nghe được hần nói loại chuyện này, thấy thú vị nói: “Đó thật đúng là phong quang vô hạn, nhưng hần hôm nay cũng một dạng làm Tư Phẩm Tri Phủ như lão gia.” Ý là cũng không thể nào lợi hại.

Thái Quốc Đồng nghiêm mặt nói: “Không phải, nếu như nàng biết tuổi của hần nàng cũng sẽ không cảm thấy hần không lợi hại. Tính tính xem, đến nay hần cũng chẳng qua mới ba mươi tuổi mà thôi, Tư Phẩm quan ba mươi tuổi, có mấy người? Khó được nhất là người này, trải qua mấy lần chìm nổi, trong triều thủ phụ đôi vài nhóm, hần vẫn sừng sững không ngã. Chắc hần lần này trở về báo cáo công tác, cũng vẫn là muốn thăng thiên. Đáng tiếc phu nhân hần là người phúc bạc.”

Trần thị bĩu môi: “Không phải nói Tam đại chuyện may mắn của nam nhân, thăng quan phát tài cưới sao? Hần đúng vui mừng, lúc này lại có thể cưới một nương tử mỹ miều rồi.”

Thái Quốc Đồng hi hi một tiếng bật cười: “Nói mê sảng!”

Trần thị cũng liếc mắt nhìn hần: “Lão gia chẳng phải cũng là?”

Thái Quốc Đồng không biết có phải hay không liên tưởng đến chuyện cũ, sắc mặt cũng có chút khó coi, hồi lâu mới nói: “Ta tự nhận không phải. Thê hiền phu họa, muốn nương tử mỹ miều, nơi nào có? Một thê tử hiền huệ toàn tâm toàn ý thực là khó có được nhất.”

Trần thị vốn có chút hối hận nói cái đề tài này với hần, vội vàng chuyển hướng: “Nếu đã gặp rồi, có phải cũng nên đi thăm hỏi hay không, bày tỏ một chút, về sau quen mặt cũng dễ nói chuyện.”

Thái Quốc Đồng thu lại tâm tình: “Đúng vậy. Lại nói, Thôi gia này cùng phu gia Đại cô nương Minh Lệ nhà chúng ta là có hôn. Chính là cháu nhà chồng của Minh Lệ. Nàng chuẩn bị lễ vật nhiều một chút, sau đó đổi y phục, theo ta cùng nhau đi.” Suy nghĩ một chút lại phân phó Ngọc Bàn, “Cho người ta đi thông báo cho Tam công tử một tiếng, để cho hần đổi áo trắng cùng chúng ta đi.”

Nghe thấy hần bất cứ lúc nào bất cứ lúc nào đều nhớ tới Thái Quang Nghi, Trần thị có chút bất mãn, chịu đựng không nhiều lời, lưu loát chuẩn bị lễ vật, cho người ta đi thuyền Thôi gia thông truyền trước, lại dặn dò Minh Phi một hồi, thay phục đi theo Thái Quốc Đồng cùng hướng về thuyền Thôi gia mà đi.

Đám người Thái Quốc Đồng ước chừng đi nửa canh giờ mới trở về, đôi phương rất cảm kích, chấp vãn bồi lễ, dùng toàn bộ lễ nghi đối đãi cổ giao thân bằng đón tiếp bọn họ.

Kim Trâm đem nghe được tin đồn nói cho ba tỷ muội Minh Phi: “Mới ba mươi tuổi, hai mươi tuổi trùng liền Tam Nguyên, chuyện đột nhiên xảy ra, vị phu nhân mới chết này mới *** tuổi, là thì ra là tiểu thư Vương thủ phụ, nghe nói dưới gối chỉ có một tiểu thư, mới bảy tuổi, thật đáng thương, quý góa linh tiền muốn khóc cũng khóc không được. Không thể mang theo linh cửu Thượng Kinh đi, phải tìm đạo quan chung quanh đây gọi lại, chờ Thôi đại nhân mới chức xong, mới để cho vị tiểu thư này đỡ quan đưa về quê Hồ Châu đi.”

Minh Phi nghe còn chưa có cảm giác gì, mắt Minh Ngọc đột nhiên liền đỏ, ban đêm nằm ở bên cạnh Minh Phi nhẹ giọng nói: “Tam tỷ tỷ, chúng ta cùng mẫu thân nói, chúng ta ngày mai cho phép chúng ta đi thăm một chút vị cháu gái nhỏ này thôi. Rất đáng thương.”

Minh Phi nói: “Muội lại nhớ mẫu thân rồi đúng không?”

Minh Ngọc nói: “Lúc mẫu thân chết ta còn nhỏ, tình huống cụ thể không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rõ năm ấy mưa rất nhiều, mùa đông thật dài thật lạnh, trong phòng rất đen, muội rất sợ.”

Lúc Trương thị chết, Minh Ngọc mới ba tuổi. Minh Phi thở dài, ôm chặt nàng: “Được rồi, ngày mai chúng ta đi nói với mẫu thân, chẳng qua nếu gấp gấp lên đường, không kịp muội cũng đừng oán mẫu thân. Hơn nữa, người ta cũng không nhận ra muội, nếu không thích nói chuyện với muội, muội cũng đừng khổ sở.”

Minh Ngọc cười nói: “Muội nào có không hiểu chuyện như vậy? Muội chỉ là nghe nói vị tiểu thư kia quá đáng thương. Âu sầu trong lòng, lại cùng đại tỷ tỷ chúng ta có chút quan hệ, cho nên mới đặc biệt muốn đi thăm nàng một chút thôi, về phần nàng có thích hay không, đó lại là một chuyện khác.”

Minh Phi cười nói: “Muội nghĩ được thoáng thế là tốt rồi.”

Trần thị nghe nói Minh Ngọc có suy nghĩ này, cực kỳ ủng hộ, tự mình đi thương lượng cùng Thái Quốc Đồng, lại để cho người uyển chuyển đi nói cùng Thôi Mẫn. Dù sao tuy là tốt bụng đi thăm người, nhưng cũng muốn xem người ta có vui lòng hay không, nếu không chỉ có thể là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Thôi Mẫn nghe nói cũng là hết sức cảm kích, lập tức an bài người đi tới nhận. Trần thị tự mình dẫn ba nữ nhi đi thuyền Thôi gia, Minh Phi kinh ngạc phát hiện đồ vật trên thuyền của Thôi Mẫn sử dụng tốt hơn nhiều so với Thái gia, đều thuộc về cái loại đó nhìn tầm thường, thật ra thì không hề rẻ.

Lễ nghi Thôi Mẫn làm đủ, xa xa đứng ở một bên hành lễ với Trần thị, Minh Phi loáng thoáng thấy là một vóc người rất cao lớn, da màu tiểu mạch, ngũ quan thâm thúy, không có đề râu, quần áo thỏa đáng, cả người tản ra ý vị nam nhân thành thực mê người.

Thôi gia Đại tiểu thư nhũ danh là Cát Cát, mặc đồ tang, quỳ gối trên một chiếc bồ đoàn cũ khóc đến đầu vai giật giật, tiếng khóc cũng không nghe được rõ ràng. Minh Phi biết sau khi đau lòng đến cực hạn, ngược lại khóc không lên tiếng, tựa như nàng lúc ban đầu vậy.

Một người trung niên vú già mặc quần áo trắng thuần đồ đầu vai Thôi đại tiểu thư, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, bà ngoại Thái gia cùng mấy vị biểu di đến thăm ngài.”

Thôi đại tiểu thư thân thờ đứng dậy từ trên bồ đoàn, cũng không thèm nhìn mọi người mà hướng mọi người thi lễ, sau đó lại tiếp tục quỳ gối trên bồ đoàn.

Vú già trung niên kia áy náy nói với Trần thị nói: “Thái Phu Nhân, thật là xin lỗi, phu nhân đi đột ngột, tiểu thư nhà ta còn nhỏ, không chịu đựng được đã kích như vậy. Kính xin ngài và các vị tiểu thư thông cảm nhiều hơn, đừng cùng nằng so đo.”

Trần thị nhìn bộ dáng đứa bé kia cũng cảm thấy đáng thương, không nhìn được lấy khăn lau lau nước mắt: “Hải tử ngoan, người chết không thể sống lại, con bớt đau buồn, con phải sống tốt, mẹ con ở dưới suối vàng có biết, cũng vui mừng hơn.”

Thôi đại tiểu thư không nói gì.

Một cô gái xinh đẹp ước chừng 23-24 tuổi cầm khăn lau nước mắt đi tới, đẩy Thôi đại tiểu thư một cái, nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư, ngài đãi khách như vậy là không được.”

Thôi đại tiểu thư quay đầu lại lạnh lùng nhìn nàng một cái, thấy thế nàng vội vàng rút tay về.

Lông mày Trần thị liền nhăn nhó.

Cô gái xinh đẹp này thấy Thôi đại tiểu thư không để ý tới nàng, làm bộ lau nước mắt hành lễ với Trần thị: “Thái Phu Nhân, Thái Tiểu Thư, lão gia nhà ta phân phó nhất định phải chiều đãi mọi người cho tốt, xin mời sang bên này uống trà.”

Trần thị thấy bộ dạng nàng nói chuyện không giống vú già, nói quân sự không giống quân sự, thê không thê thiếp không thiếp, liền nhìn vú già trung niên kia: “Xin hỏi vị này xưng hô như thế nào?”

Vú già trung niên kia mang theo mấy phần khinh thường: “Đây là Lương di nương trong phủ chúng ta.”

Trần thị “A” một tiếng, nói: “Thì ra là Lương di nương.” Cũng không có đoạn sau, ngược lại hỏi ba tỷ muội Minh Phi: “Không phải các con muốn nói với Cát Cát mấy câu sao? Vì sao lại tới rồi cũng không lên tiếng? Thuyền của chúng ta còn chưa tới nửa canh giờ nữa là phải đi rồi.”

Minh Ngọc nghe vậy, nhanh chóng đi tới dịu dàng nhẹ giọng nói chuyện cùng Thôi đại tiểu thư.

Vú già trung niên kia thấy Trần thị dường như khinh thường không hỏi Lương di nương này, lập tức mời Trần thị ngồi xuống, Trần thị cũng không ngồi, cười nói với Lương di nương này: “Lương di nương, thật xin lỗi, thuyền của chúng ta đợi lát nữa sắp chạy, làm phiền di nương nói một tiếng cùng Thôi đại nhân, sẽ không quấy rầy rồi.” Nàng là có chánh thất phu nhân có cáo mệnh, dĩ nhiên là khinh thường giao thiệp với một người thiếp thất, như thế đã là rất cho mặt mũi.

Cho dù như thế, trên mặt Lương di nương còn là thoáng qua một tia không vui, gượng cười tìm cơ tránh đi.

Không biết Minh Ngọc nói cái gì cùng Thôi đại tiểu thư, Thôi đại tiểu thư nhào vào bồ đoàn khóc lên. Trần thị dọa chết, khiển trách Minh Ngọc: “Con nói cái gì..., con nói cái gì rồi hả?”

Vú già trung niên kia kéo Trần thị lại, gạt lệ nói: “Phu nhân chớ trách, tiểu thư chúng ta cuối cùng cũng khóc thành tiếng, lúc trước nhưng dọa sợ nô tỳ.”

Trần thị thở phào nhẹ nhõm, cùng đám người Minh Phi cùng nhau khuyên nhủ Thôi đại tỷ khuyên, lại nói mấy câu an ủi rồi mới cáo từ. Thôi Mẫn vẫn lễ số chu toàn tiễn đi, lại nói rất nhiều lời cảm tạ.

Minh Phi nghe được Trần thị tức giận bất bình nói với Dư ma ma: “Bệnh hiểm nghèo? Hừ, nam nhân không có một người tốt, nghe nói Thôi phu nhân là rong huyết khi sinh, một xác hai mạng. Chỉ đáng thương đứa bé.”

Thái Đại Ca muốn thành thân rồi, Minh Phi muốn vào kinh, hạnh phúc nhất là Minh Ngọc, ngay cả lòng thương hại phát tác cũng đều có người thành toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107. Tham dư (mục)

Editor: Thu

“Ngày thứ năm, thuyền của Thái gia đến Ninh Nghi, bỏ thuyền đổi xe, dọc theo phía đông quan đạo mà đi, đi xe suốt ba ngày, rốt cục cũng nhìn thấy được tường thành cao lớn mà lạnh lùng của kinh thành. Ánh mặt trời cuối mùa xuân ôn hòa cũng không thể khiến tòa thành kinh lịch trăm năm mưa gió này tăng thêm một phần ấm áp cùng nhu hòa, ngược lại càng làm cho người ta nhìn thấy liền có thêm vài phần chói mắt.

Chợt nghe được tiếng vó ngựa vang lên, “Đại công tử đến tiếp lão gia phu nhân tới!” Tới tới phía trước vui mừng hô lên một tiếng, xe ngựa dừng lại, Minh Ngọc kéo màn xe một cái, lộ đầu ra bên ngoài tìm kiếm, chỉ thấy Thái Quang Đình toàn thân mặc trường bào màu xanh ngọc hoa văn chìm đứng bên ngoài xe ngựa nói chuyện với Thái Quốc Đồng cùng Trần thị, sắc mặt tươi cười nói chuyện.

Minh Ngọc lớn tiếng quát lên: “Ca ca! Bọn muội ở trong này!”

Thái Quang Đình hồi đầu, khoe mắt đuôi mày đều chứa ý mừng, đi nhanh tới chỗ xe ngựa của tỷ muội ba người. Lập tức bắt gặp ba muội cười sung sướng tươi như hoa của ba muội muội, Thái Quang Đình ngăn người, cười nói: “Tất cả đều trở thành đại cô nương rồi.”

Minh Phi nghịch ngợm cười nói: “Ca ca biến thành đại nam nhân rồi.” Ba năm không thấy, Thái Quang Đình đã thành nam tử hán.

“Ta thì sao? Ta thì sao?” Cùng với giọng nam nhu hòa dễ nghe, một phiến quạt Sơn Thủy đột ngột xuất hiện ở ngoài cửa xe, ở sau cây quạt hé ra một gương mặt tuấn tú cười tươi như hoa.

Cung Viễn Hòa mặc trường bào sắc Thu Hương tay áo cổ tròn dài, bên hông thắt đai lưng gấm đen, dáng vẻ ôn hòa như nước, mặt giống như hoa đào, hai hàm răng trắng chính tề lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Đúng vậy, là ánh sáng lạnh lẽo, Minh Phi xác nhận từ mà chính mình hình dung không hề sai. Hắn đang cười, cười đến cực kỳ vui vẻ, cực kỳ sáng lạn, trên thực tế răng nanh của hắn đích xác khiến cô có cảm giác rằng, chỉ cần nó bị cắn trúng thì ít nhất cũng sẽ mất đi một miếng thịt, lại càng có khả năng chạy không thoát được nó. Trang phục vẫn cực kỳ ngăn nắp, chỉ là không lấp lánh ánh vàng giống như trước nữa, có lẽ là bị người ta xem như dê béo mà làm thịt nên sợ rồi thì phải đi? Nói đến chiều cao, trước kia hắn đã đủ cao, hiện giờ rất cao, còn cao hơn cả Thái Quang Đình, chỉ là không lại gầy như thế nữa, hắn cũng đã trải qua những năm như ca ca.

Minh Phi cười nói: “Cung đại ca, huynh khỏe.” Ánh mắt của nàng nhìn phía sau Thái Quang Đình cùng Cung Viễn Hòa mà tìm kiếm, không có thấy Lý Bích, chỉ nhìn thấy vài ba tên Tiểu Tư.

“Muội cũng khỏe ha.” Cung Viễn Hòa tiêu sái thu hồi phiến quạt: “Truy Phong của ta sao rồi? Vừa rồi ta tìm khắp nơi cũng không thấy, chẳng lẽ muội đem nó đi đổi bạc rồi hả?”

“Không có! Cung đại ca ca huynh yên tâm, Tam tỷ tỷ ta rất yêu quý Truy Phong, nàng phó thác nó cho Tam Di Nương chiếu cố, Tam Di Nương làm việc cẩn thận nhất đấy, nhất định có thể chiếu cố hảo.” Người nói chuyện đích thị là Minh Bội, ánh mắt tiểu cô nương nhìn về phía Cung Viễn Hòa tỏa sáng lấp lánh giống như một chọi một trăm vạn bóng đèn.

“Quang Nghi gặp mặt đại ca, Cung đại ca.” Thái Quang Nghi thành thành thật thật hành lễ vấn an với Thái Quang Đình cùng Cung Viễn Hòa.

Trong dĩ vãng, cho dù Thái Quang Đình thấy Thái Quang Nghi mà không nhử nhãn mặt cũng tuyệt đối không có chút hoà nhã, hiện giờ lại cười còn xán lạn hơn cả hoa, nhiệt tình nắm đầu vai hắn: “Tam đệ, chuyện của đệ ca ca đã nghe nói, đệ yên tâm, ca ca nhất định tìm tiên sinh tốt cho đệ.”

Thái Quang Nghi miễn cưỡng cười cười: “Tiểu đệ khiến ca ca mất mặt rồi.”

Cung Viễn Hòa cười lớn một tiếng: “Huynh đệ nhà mình mà nói những lời xa lạ này làm cái gì? Mau tiến vào thành đi.”

“Cung đại ca ca, huynh xem cái này!” Minh Ngọc cố sức kéo Kim Sa ở bên cạnh chỗ ngồi trên xe ngựa lên cao, để bên cửa sổ cho hắn xem: “Huynh xem, muội nuôi Kim Sa có tốt hay không?”

Cung Viễn Hòa lấy tay lật đi lật lại làn da đầy nếp nhăn của Kim Sa, mặt đầy ý cười nói: “Nuôi cũng không tệ, loại chó này khó nuôi nhất là lông của nó, nhưng thấy lông sáng bóng thế kia, có thể thấy được muội dụng tâm rất nhiều vào.”

Minh Ngọc đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, Tam tỷ tỷ chỉ bảo muội cách nuôi cơ mà, làm sao có thể không tốt?” Cực kỳ lấy việc được Minh Phi chỉ bảo làm vinh dự.

Cung Viễn Hòa nhìn Minh Phi cười cười, nói: “Hi Phúc thì sao?”

Minh Phi khom lưng sờ sờ Hi Phúc ỉu xiu nằm bên chân nàng: “Nó say tàu lại say xe. Đáng thương lắm, ít nhất tụt mất 3, 4 cân.”

Xe ngựa tiến vào đế đô Đại Phong phi thường náo nhiệt, mấy nữ hài tử giấu mặt ở sau rèm cửa, xuyên thấu qua khe hở trên màn nhìn lên ra bên ngoài, thỉnh thoảng lại phát lên từng tiếng cảm thán môm. Minh Phi nhập gia tùy tục, cũng phối hợp cùng tỏ ra cảm thán theo một lúc, bất quá đối tượng mà nàng cảm thán không giống Minh Bội, Minh Ngọc, thứ mà nàng cảm thán đích thị là đường phố lại có thể rộng rãi như vậy, vượt xa khỏi tưởng tượng của nàng.

Nơi ở của Thái gia đã được Thái Quang Đình thuê lại, ngay ngõ Bạch Mã cách Lại bộ không xa, để Thái Quốc Đống đến Lại bộ cho thuận tiện.

Nhà cửa không lớn không nhỏ, có ba gian, lại thêm hai tiểu viện khóa, Thái Quang Đình đã sớm bỏ thời gian sai người dọn dẹp tốt, Trần thị cùng Thái Quốc Đống mang theo Thái Quang Hoa trụ ở nhà giữa, ba tỷ muội Minh Phi ở chung một cái tiểu khóa viện, khóa viện còn lại là tân phòng của Thái Quang Đình, Thái Quang Nghi lại tiến vào gian nhà nhỏ còn lại.

Trần thị thấy hoa cảnh cây cỏ trong vườn sum xuê chỉnh tề, chung quanh nhà cửa sáng sủa sạch sẽ, bày biện ở nhà giữa rõ ràng tốt hơn những nơi khác rất nhiều, cực kì vừa ý, đặc biệt là thái độ của Thái Quang Đình càng tôn kính với nàng hơn trước. Tiềm thể chỉ vào Thái Quang Đình mà nghiêm túc chăm chỉ nói với Thái Quang Hoa: “Đây là đại ca con, về sau con phải tôn kính hần, kính yêu hần, nghe hần nói, cũng phải có tiền đồ như hần.”

Thái Quang Hoa tò mò nghiêng đầu nhìn xem Thái Quang Đình, một ít miếng bọt lép lánh nhỏ từ cái miệng nhỏ phẩn nộn xuống, Thái Quang Đình cười lau đi giúp bé, bé bé lên cao xoay một vòng, rồi lại chạy như điên trong vườn mấy vòng.

Thái Quốc Đống đã già, mấy người bên người đa số đều là hạng nữ lưu, chưa từng có người nào chơi với Thái Quang Hoa những trò như thế này, Thái Quang Hoa lập tức bị chinh phục, bé hưng phấn dùng tay béo ôm chặt khuỷu tay Thái Quang Đình mà cười sáng sủa, không cho Thái Quang Đình thả bé xuống, Thái Quang Đình chỉ đơn giản để bé ngồi trên đầu vai mình, khiêng bé đi nơi nơi xem việc vật.

Trần thị cực kỳ vừa ý với chuyện này. Nàng không cần Thái Quang Đình yêu thương Thái Quang Hoa bao nhiêu, chỉ cần Thái Quang Đình nhớ rõ điểm tốt của nàng, đồng ý để Thái Quang Hoa trong lòng, nàng liền thỏa mãn, nàng quay đầu lại, trông thấy Thái Quang Nghi đứng sừng sững bất động bên cạnh cửa như bóng ma, thấy nàng trông lại, lộ ra một nụ cười với nàng, không lí do nào, nàng lại cảm thấy được một luồng khí lạnh cực mạnh theo lòng bàn chân đi lên.

Trần thị không lùi bước nhìn Thái Quang Nghi cười: “Quang Nghi, đường dài bốn ba mệt nhọc vất vả, con không cần ở đây hầu hạ, trở về nghỉ ngơi đi.”

Thái Quang Nghi thi lễ, từ từ lui ra.

Trần thị híp mắt đứng rất lâu ở trong sân chỉ huy nha đầu ma ma bưng bê đóng quà tặng của Thái Quốc Đống cho đồng liêu quan trọng đầu vào đấy rồi mới vào nhà.

Minh Phi cực kỳ thích cái viện này, cửa sổ lớn hơn ở Y Tú viện của nàng, trong phòng rất sáng sủa, ngoài cửa sổ có hoa cùng hoa hạnh nở rộ, sinh khí bừng bừng. Gia cụ đương nhiên không được tinh xảo như ở nhà, nhưng đệm chần trên giường nàng lại là tơ lụa tốt nhất, đệm lót thật sự mềm mại, mặt trên vẫn còn lưu lại hương vị ánh mặt trời do Thái Quang Đình cẩn thận chuẩn bị.

Minh Phi vừa tỉnh ngủ, sắc trời cũng vừa sắp tối, Kim Trâm đốt lên ba cây nến đỏ, hầu hạ nàng rửa mặt thay đổi y phục, chải tóc lại một lần, cầm lấy mấy cây trâm cài toàn châu cùng tơ vàng khoa tay múa chân trên đầu Minh Phi: “Tam tiểu thư thích cái nào?”

Minh Phi tiện tay lấy một cây xinh xắn tinh xảo cầm lên: “Lão gia cùng phu nhân tỉnh dậy chưa? Khi nào thì ăn cơm? Đi xem Hoa ma ma đã thức chưa, thân thể như thế nào.” Hoa ma ma vẫn đang say tàu, vừa đến kinh thành thì nhân liền có về một mẻ, ngay cả sức lực chỉ huy bọn nha đầu thu thập phòng ốc cũng không có.

Kim Trâm cười nói: “Nô tỳ biết Tam Tiểu Thư nhất định sẽ hỏi thăm Hoa ma ma, cố ý để Bạch Lộ lại hầu hạ.”

Đan Hà từ bên ngoài tiến vào cười nói: “Cung gia Đại công tử phái người mua hai bàn tiệc 60 lượng bạc từ Trân Lâm Lâu nên bây giờ người ta đưa tới, nói là làm tiệc tiếp đón lão gia phu nhân công tử và các tiểu thư. Phu nhân đang sai Ngọc Bàn tỷ đi qua thỉnh ba vị tiểu thư qua ăn cơm. Nô tỳ nghe nói Trân Lâm Lâu này là lầu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, cũng không biết có mấy thứ tốt gì, vậy mà có thể bán đến 60 lượng bạc một bàn.”

Minh Phi cười nói: “Nha đầu tham lam, nếu như là hai bàn, một bàn này đương nhiên cũng chỉ cho phu nhân cùng ba tỷ muội chúng ta và Hoa ca nhi cùng ăn chung, làm thế nào ăn cho hết đồng kia chứ? Đợi lát nữa ta nói với mẫu thân, để cho mẫu thân thưởng cho các người ném thứ hương vị một chút.”

Đan Hà cắn khăn cười nói: “Tam Tiểu Thư nói lời này làm nô tỳ ngại chết, nô tỳ chỉ là tò mò mà thôi.” Lại thở dài: “Trước kia lúc nô tỳ ở tại Thủy thành phủ, nghe người ta truyền rằng bạc của Cung gia nhiều vô cùng, bởi vì sợ gấp tặc, đúc hết mỗi một ngàn lượng bạc trong nhà thành các khối cầu tròn, không làm sao được, cũng không biết là thật hay là giả, hiện giờ xem Cung Đại công tử này tiêu tiền như nước, chỉ sợ là thật. Đáng tiếc hoa danh của Cung Đại công tử còn bên ngoài kia, nếu không phải vậy...”

“Chẳng thế thì như thế nào?” Kim Trâm cười nàng: “Ta xem trong mắt người chỉ có tiền bạc thôi. Còn dám ở trước mặt tiểu thư nói vậy, cái gì gọi là hoa danh bên ngoài? Vừa tới mà người đã nghe được ai ở đây truyền miệng rồi à?”

Đan Hà thấy Minh Phi không nói năng, đánh bạo nói: “Đương nhiên là nghe người ta nói. Mọi người trong viện này đều nhận ra hần, nói hần thường xuyên cùng đám danh thiếu kinh thành tụ tập lại với nhau vui đùa khắp nơi.” Lại nặng nề mà nói: “Chỗ nào cũng đều đã đi qua!”

Kim Trâm đuổi theo nàng đánh ra ngoài: “Đi! Lại nói loạn nói bậy liền để cho tiểu thư rút lưỡi của người!”

Cơm chiều quả nhiên giống như Minh Phi đã suy đoán, Thái Quốc Đống cùng với Thái Quang Đình, Thái Quang Nghi và Cung Viễn Hòa, Lý Bích ngồi ở bên ngoài uống rượu nói chuyện mãi cho đến canh hai mới tan.

Sáng sớm ngày thứ hai, Minh Phi đi thỉnh an Trần thị, Bàn Ngọc mỉm cười vén rèm cho nàng, nụ cười kia nhìn cũng có chút cổ quái. Khi vào phòng, lại thấy Ngân Bình cùng Dư ma ma cũng đang nhìn nàng cười, không khỏi sờ sờ mặt, nói: “Trên mặt ta có dính cái gì không? Tại sao cả đám đều nhìn ta cười như vậy chứ?”

Trần thị bung một ly trà lại cười nói: “Lại đây ta nói cho con.” Từ từ mà nói chuyện Thái Quang Đình có tâm tác hợp nàng cùng Lý Bích, cười nói: “Nói là sau khi thi xong liền tới cầu hôn. Ta xem ý tứ của cha con vẫn là rất vừa lòng, bất quá cha con nói, phải xem hán thi như thế nào, thi không được tốt thì kiên quyết không cần.”

Thật không ngờ được lại nhẹ nhàng như vậy. Minh Phi có chút ngây ngời. Ngọc Bàn cùng Ngân Bình liền muốn tới chúc mừng Minh Phi, Trần thị nghiêm mặt nói: “Còn chưa tới lúc cần chúc mừng, để lặt chuyện này ra ngoài lại phá hủy thanh danh tiểu thư!”

Hoa ma ma nghe nói đến việc này, xoa lệ nói: “Tam Tiểu Thư, cuối cùng ngài cũng là mây thu tan rồi thì thấy mặt trời, Đại công tử xem ngài như châu như bảo, lão gia cùng phu nhân cũng thật sự để người ở trong lòng. Tuy nói biểu công tử hơi nghèo khó, nhưng không sao cả, chỉ cần người chịu cố gắng hướng lên trên mà đi, vậy thì cái gì cũng tốt rồi. Huống chi không có cha mẹ chồng rồi tiểu cô thúc bá, cái gì cũng là một mình ngài định đoạt.” Còn nói nếu Minh Phi gả cho Lý Bích, thực là gả thấp, tương lai Lý Bích nhất định hội cảm tạ kính trọng, phu thê hơn một điểm ân tình, tình cảm đương nhiên bất thường.

Minh Phi cũng không ngăn cản Hoa ma ma, liền lắng lắng nghe ba thao thao bất tuyệt mà nói, trước mắt lại mạc danh kỳ diệu dần hiện ra Thôi Mẫn đáng cùng một Thôi Cát may mắn. Hiện giờ tình hình của nàng lại tương đồng với vị Thôi phu nhân Vương thị kia! Khác biệt chẳng qua là một bên là nữ dòng chính của thủ phụ gả cho Tân Khoa Trạng Nguyên; một bên là nữ dòng chính của Tứ phẩm Tri Phủ gả cho một thứ cát sĩ.

Nhà gái cho rằng chính mình là gả thấp, nhà trai lại cho rằng là chính mình công thành danh toại nên được. Thử nghĩ, nếu không phải ngày xưa Thôi Mẫn chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên thành một thiếu niên lang có tiền đồ giống như cầm chỉ, liệu Vương thủ phụ quyền thế ngập trời sẽ bỏ được mà gả nữ nhi dòng chính sủng ái nhất cho hán? Nếu Lý Bích mười năm đèn sách cũng không thành danh, lại không có chút nền tảng bà con, liệu Thái Quốc Đồng cùng Thái Quang Đình sẽ gả nàng cho hán chứ? Nàng sẽ lại không cần nhắc hán sao? Đáp án là, nếu nàng không có tình yêu thì nhất định phải có bánh mì.

Kim Trâm nói: “Ma ma, phu nhân dặn dò không được truyền ra ngoài, muốn nói cũng phải chờ tới lúc chính thức tới cầu hôn, lão gia đáp ứng rồi lại nói.” Lại hướng về phía Minh Phi nhếch nhếch cằm.

Hoa bà tử này mới nhìn đến Minh Phi, tuy trên mặt mang cười, đã có chút không yên lòng, còn tưởng rằng Minh Phi không vừa ý, khuyên nhủ: “Tam tiểu thư, ngài đang lo lắng nhân phẩm của biểu công tử sao? Ngài yên tâm, Đại công tử có mắt nhìn đương nhiên sẽ không sai.”

Minh Phi cười nói: “Đó là đương nhiên. Bất quá tốt nhất vẫn cứ dựa theo phu nhân công đạo làm, sau này định ra rồi thì hãy nói đi. Người đi ra ngoài viện nói một tiếng, sau khi trở về thì thỉnh Đại công tử đến chỗ này của ta một chuyến.”

Thái Quang Đình nghe Minh Phi thỉnh cầu, đột nhiên cười to: “Trách không được tiểu tử dám nói chuyện này với ta, nguyên lai là muội...” Hán muốn nói nguyên lai Minh Phi cũng chịu Lý Bích rồi.

Minh Phi không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ cười nói: “Ca ca, trong nhóm thứ cát sĩ các huynh Lý Bích có tình là đặc biệt xuất chúng không?”

Thái Quang Đình thật sự suy nghĩ, gật đầu nói: “Xem như vậy đi. Tính tình của hán ổn trọng đoan chính, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, chăm chỉ kiên định, hàm dưỡng lại tốt, mọi người luôn luôn cực kỳ thích hán. Chỉ tiếc nhà nghèo không có tiền chuẩn bị, lại không chịu nhờ ta, chẳng thể thì cơ hội càng thêm nhiều.” Đặc biệt đối với những vị tiền sinh cùng các quan viên quản lý thứ cát sĩ, đánh giá Lý Bích rất cao, bản thân hán cũng cơ hồ không tìm ra Lý Bích có khuyết điểm gì.

Minh Phi cười nói: “Đúng là vậy, nếu hán tốt như vậy, ta khẩn cầu ca ca nói với phụ thân, để cho lúc phụ thân đi bãi phỏng vấn người Chung Thái Phó, cũng mang theo hán đi. Ca ca không ngại tìm cơ hội khen hán nhiều hơn một phen, cũng để những người đó biết hán tốt, cho hán một ít cơ hội.”

Thái Quang Đình trầm ngâm rất lâu, lấy tay đi sờ sờ trán Minh Phi: “Không nóng sao? Làm sao mà làm trò khi càng ngày càng nhiều rồi hả? Tới cùng là muội muốn làm cái gì?”

Minh Phi hạ mí mắt kể lại chuyện của Thôi Mẫn mình gặp trên đường.

Thái Quang Đình nói: “Muội suy nghĩ nhiều. Bất quá, ta thử xem. Đàng nào thì phụ thân cũng phải mang theo ta đi bãi kiến những người này, tốt xấu gì hán cũng là thân thích nhà chúng ta, dẫn hán đi thì cũng có thể nói được. Mặc kệ như thế nào, coi như là cho hán thêm một chút cơ hội.”

Minh Phi thấy hán đáp ứng, tâm tình cũng tốt hơn nhiều: “Ca ca, huynh đã gặp tẩu tử tương lai của ta chưa? Là dạng người gì thế?”

Mặt Thái Quang Đình đột nhiên đỏ, đứng lên nói: “Nàng sinh trưởng tại nơi khuê các, làm sao ta có thể nhìn thấy nàng?”

Minh Phi túm chặt tay áo hán không rời: “Thật sự? Muội nghe nói trong kinh thành cũng có ngày nghỉ mà. Mà nhóm khuê tú kinh thành lại càng biết cách chơi đùa, lá gan cũng lớn hơn nữa.”

Thái Quang Đình cắn răng trừng mắt nàng: “Muội nghe ai nói hả? Nói lung tung!” Nôn nóng sốt ruột chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đâm sầm vào Hoa ma ma.

Đám người Kim Trâm cười nói: “Đại công tử đây là thẹn thùng đấy. Tam Tiểu Thư thật là, chưa thấy muội muội nhà nào lại trêu đùa ca ca như thế cả.”

Hoa ma ma là từng trải cũng không khỏi thay Kiều Đào ngậm thờ dài một tiếng. Mấy năm nay Kiều Đào không nghe Minh Phi khuyên vẫn thủ, đã sắp qua 20, xem Thái Quang Đình thế này, rõ ràng là không hề để Kiều Đào cùng Kim Quế trong lòng mà, thiếu phu nhân vừa vào cửa, chỗ nào lại dung

được này hai nha đầu này? Còn không bằng sớm tính toán là tốt hơn.

Minh Phi thấy biểu tình của Hoa ma ma liền đoán được bà lại suy nghĩ thay Kiều Đào, nhân tiện nói: “Mấy ngày nay chính nàng sẽ tự nghĩ thông suốt, đến lúc đó ta sẽ cầu tình với mẫu thân, tìm một nhà tốt cho nàng.” Lại đột phát ý tưởng, “Ma ma, không bằng để cho Kiều Đào nhận người làm can nương đi?”

Hoa ma ma bị hù nhảy dựng, lập tức cười rộ lên: “Không biết Kiều Đào có nguyện ý hay không. Còn có phu nhân...” Thái Quang Đình cũng đã đáp ứng giúp bà đường lão, nhưng nếu có nhiều thêm một nữ tử thành thực tài giỏi như Kiều Đào, tất nhiên là tốt hơn không biết bao nhiêu lần việc ôm một đồng bạc lạnh băng.

Minh Phi cười nói: “Chờ chúng ta trở về ta liền hỏi nàng, nơi đó của mẫu thân để ta đi nói.” Kiều Đào không cha không mẹ, nghĩ đến hẳn là nguyện ý. Nếu Kiều Đào có thể bỏ được ý đó, nguyện ý chọn người khác, tương lai nàng liền mang cả Hoa ma ma và Kiều Đào đi, phụ tá đắc lực, cực kỳ không sai.

Chợt nghe Kim Trâm cười nói: “Có thể được tiểu thư cùng ma ma thương nghĩ, Kiều Đào thật là có phúc khí.” Tuy mặt mang ý cười, ngữ điệu lại mang theo chua xót.

Châu Thoa đã thành thân, Ngân Bình cùng Ngọc Bàn rất nhanh cũng phải thả ra để thành thân, chỉ còn lại có Kim Trâm là nửa vôi, vừa vặn Minh Phi vẫn còn không thể hoàn toàn làm chủ cho nàng. Muốn nói chuyện Kim Trâm bị biếm thật đúng là không thoát được can hệ với mình, Minh Phi cười nói: “Người yên tâm, trong lòng ta cũng nhớ tới người, chỉ cần thời điểm thích hợp, ta đương nhiên sẽ thay người cầu tình với phu nhân.”

Thái Quang Đình quả nhiên thuyết phục được Thái Quốc Đồng, vì thế lúc Thái Quốc Đồng xuất môn bái phỏng đám người Chung Thái Phó, Trần thị thúc phụ, muội phụ, liền đem theo cả Thái Quang Đình, Cung Viễn Hòa, Lý Bích cùng đi, mạnh mẽ dẫn tiến cho người khác. Tuy nhiên ba người vẫn chỉ là thứ cát sĩ nhỏ nhoi, ai có thể cũng nói không rõ tương lai sẽ có được bao nhiêu tiền đồ, những người cũng đặc biệt coi trọng ba người Thái Quang Đình. Lại thêm một nguyên nhân Thái Quang Đình cùng Cung Viễn Hòa cố ý, thanh danh của Lý Bích rất nhanh mà lên cao, thành nỗi danh thanh niên tài俊.

Cùng lúc đó, Trần thị cũng tiếp nhận ba tỷ muội Minh Phi, đồng thời chuẩn bị mọi sự vụ cho Thái Quang Đình thành thân như mong muốn, một lần lại một lần đích xác chỉnh lại chỗ có sai sót, lại đi tìm muội muội dòng chính của nàng cùng hi bà nỗi danh cẩn thận hỏi thăm phong tục lễ tiết trong kinh thành, sau khi chuẩn bị không sai lầm mới mang theo lễ vật lớn đến Giang gia thương lượng chi tiết lớn nhỏ trong hôn sự. Nàng nói năng phong nhã, cử chỉ thích đáng, thái độ khiêm hòa hữu lễ, chiếm được sự khen ngợi của người từ trên xuống dưới ở Giang gia, đều đã cảm thấy được chuyện thành hôn này không kết sai đâu.

Thái Quang Đình biết được, ngoài việc chân chính có chút tôn kính Trần thị ở bên trong, đối Thái Quang Hoa đặc biệt đề tâm, còn tuổi nhỏ vậy mà đã bị ôm vào trong ngực dạy niệm thi cùng cầm bút, không được vài ngày liền học xong viết chữ khiến Trần thị cùng Thái Quốc Đồng cười không khép miệng.

Tháng tư đến, kì thi thứ cát sĩ quyết định chức vụ của ba người rốt cục đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Thử dò xét (hai)

Editor: Lovenoo1510

Thứ Cát Sĩ có ba nơi, thành tích xuất sắc nhất được giữ lại làm ở Hàn Lâm, được sắp xếp giảng dạy hoặc trở thành **** ở Hàn Lâm, xưng là “Lư Quán”. Những người khác thì được phái tới chủ sự Lục Bộ, do Ngr sử đảm trách; rồi phái tới các nơi nhận chức quan. Cho dù ở Hàn Lâm làm quan có phẩm trật thấp nhất, nhưng cũng là tuyển chọn thanh quý, nếu được vào Thanh Uyển Các tham dự các vấn đề cơ mật, thì càng được coi trọng. Nên bình thường mà nói, không người nào là không muốn được lưu lại quán để nhậm chức ở Hàn Lâm.

Kết quả thi xuống, làm người Thái gia rất kinh ngạc, thành tích của Lý Bích là tốt nhất trong ba người, Thái Quang Đình và Cung Viễn Hòa cũng không vượt qua được hẳn. Vẫn là nhìn thành tích của ba người, nếu là năm trước, thì tất cả đều có thể được lưu lại Hàn Lâm viện, nhưng trùng hợp, năm nay quan ở Hàn Lâm viện lại khá nhiều, nên có vẻ nhàn rỗi, công việc viết văn không quan trọng, mà với năng lực của Chung Thái Phó, hẳn cũng không phải một tay che trời ở trong triều, vì vậy trong ba người chỉ có thể lưu lại một người.

Lấy tâm tư của Thái Quốc Đồng, dĩ nhiên là muốn cho Thái Quang Đình lưu lại Hàn Lâm viện, dù sao đây cũng là vinh quang nhất, cũng có tiền đồ nhất: Lý Bích sao, so với Thái Quang Đình khi ra ngoài khẳng định là khó khăn hơn: về phần Cung Viễn Hòa, nhân tình nên thuận tay giúp là phải làm, nhưng dính đến lợi ích bản thân thì xin thứ cho hẳn không có năng lực và sự rảnh rỗi.

Mặc dù Thái Quang Đình cũng rất muốn lưu lại quán, nhưng hẳn tự xua đuổi ý nghĩ đó, trêu đùa bày tỏ Thất phẩm Hàn Lâm làm biên soạn quá kham khổ, ra ngoài sẽ tốt hơn, hẳn rất vui lòng đi Lục Bộ hoặc Ngoại Phòng, còn lấy thành tích ra để xác định, để cho Lý Bích ở quán sẽ tốt hơn, tương lai hẳn sẽ không muốn vì vậy mà người khác oán trách hẳn. Chỉ là Thái Quốc Đồng không thể giúp Cung Viễn Hòa quá nhiều nên cảm thấy áy náy.

Thái Quang Đình nghĩ tới nghĩ lui, liền khuyên Cung Viễn Hòa thường xuyên cùng hẳn đi giao hảo với con em quý tộc này nọ, tìm một phương pháp khác,

xem có thể lưu lại quán hay không. Nhưng Cung Viễn Hòa lại không có một chút vội vã, cả ngày ngồi ở trong nhà không ra ngoài, mỗi ngày viết 20 chữ thiên thật lớn, Thái Quang Đình nóng nảy ép hỏi hần mới nói cho Thái Quang Đình biết, hiện tại hần chưa từng nghĩ muốn ở lại quán, hần phải về Thủy thành phủ, hiện tại mười phần đã hoàn thành được tám phần.

Thái Quang Đình giờ mới biết hần đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ đến hôm nay, nên cũng không xen vào việc của hần nữa, tính toán đi tìm Lý Bích. Lý Bích chỉ hướng rất xa, nguyện vọng lớn nhất cho tới bây giờ của hần là ở lại Hàn Lâm viện, hôm nay thành tích của Lý Bích so với hần tốt hơn, nhưng bởi vì thời vận chưa đủ, không có người có tiền nào chuẩn bị cho, nên rất có thể bị Thái Quốc Đồng tìm cách chen xuống dưới, trôi qua khó khăn nhất chắc hẳn chính là Lý Bích.

Thái Quang Đình nghĩ, trái phải gì Lý Bích cũng sẽ cầu hôn, đều là người trong nhà, huống chi Lý Bích hết sức khó khăn, không bằng để hần cùng Thái Quốc Đồng đi cầu Chung Thái Phó, để Lý Bích lưu lại quán, hần đi Lục Bộ hoặc Ngoại phòng cũng tốt. Ai ngờ hần còn chưa kịp đi tìm người, Lý Bích đã chủ động tìm tới, thành khẩn bày tỏ mình cũng hiểu tình cảnh của hần, sẽ không có bất kỳ ý tưởng lưu lại quán, để cho hần không nên vì mình mà chọc giận Thái Quốc Đồng, mình có thể đi Lục Bộ hoặc Ngoại Phòng cũng được.

Trong suốt cả quá trình biểu hiện của Lý Bích đều nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, nói cười riu rít, hình như không có chút khổ sở nào, mấy lần Thái Quang Đình muốn tỏ rõ nỗi lòng mình, đều bị hần chặn lại. Bất luận như thế nào thì Thái Quang Đình đều muốn thúc đẩy để Lý Bích ở lại quán.

Hần nói với Minh Phi chuyện này, thờ dài nói: “Cái này vốn là hần nên được. Ta không giống hần, dầu gì ta cũng có phụ thân ở phía sau chống lưng, dù là đi Ngoại Phòng hoặc là Lục Bộ, thì về sau cũng còn rất nhiều cơ hội: Thế nhưng hần lại không như vậy, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một cơ hội này, chỉ hướng của hần rất xa.

“Các ngươi luôn qua lại thân thiết, hần không muốn tranh giành với ngươi cũng không có gì kỳ quái, ta chỉ sợ hần không phải thật tâm như vậy.”

Minh Phi trầm ngâm hồi lâu, nói: “Chuyện đại sự của cuộc đời như vậy, hần lại vẫn đạm phong kinh như thế, ngược lại trong lòng ta cảm thấy không chân thật, không rõ. Tuổi thơ của hần đơn độc, mười năm sống trong nghèo túng khổ sở học hành, bên trong cũng có rất nhiều kinh nghiệm gian khổ, không phải người thường có thể cảm nhận được. Chuyện không công bố như thế này, nếu hần khổ sở trốn tránh ở trước mặt ngươi, sau đó bắt đắ dĩ cam chịu số phận, nghĩ thông suốt rồi bày tỏ sự ủng hộ ngươi, cũng coi như rộng rãi khó có được: nhưng hần lại biểu hiện thái độ rất lạnh nhạt, thậm chí nói mình không có chút khổ sở nào, thì có chút giả tạo.

Lấy tính tình hần biểu lộ hàng ngày mà nói, đổi lại nếu hần gặp người khác bị cướp, hần sẽ bày tỏ sự xem thường bất bình. Nếu như nói đây là bởi vì nhà chúng ta đã từng trợ giúp hần, cho nên hần mới nguyện ý buôn tha để báo ân, nhưng ân tình mà nhà chúng ta đối với hần mà nói, chẳng qua cũng mới chỉ là hơn nửa năm chiếu cố hần, giúp đỡ hần lên Thượng Kinh dự thi thôi mà. Sau khi hần đi đậu thứ cát sĩ thì tất cả mọi thứ đều do triều đình cung cấp, đã sớm không dùng qua tiền nhà chúng ta rồi phải không? Ân tình này có bao nhiêu? Có đáng giá hay không để hần dùng tiền đồ một đời để báo đáp? Ca ca không ngại đổi lại suy nghĩ, nếu như là ngươi... ngươi có thể có loại nhẹ nhõm như vậy sao?”

“Đúng là như thế, sau khi hần có bổng lộc của mình thì chưa hề dùng qua của ta một đồng tiền.” Thái Quang Đình cười khổ, “Ý của ngươi nói hần trong ngoài bất nhất? Có nhiều người cũng trong ngoài bất nhất, ta cũng không phải là một hay sao? Nếu là hần và ta cùng âm ỉ một trận, từ đó trở mặt, thì không phải ta sẽ càng khó chịu hơn sao?”

“Âm ỉ một trận tất nhiên là không khôn ngoan, nhưng cũng là thói thường của con người, thế nhưng hần không có chút nào quan tâm.” Minh Phi không ngừng lắc đầu, “Ca ca nếu là thuận tay đẩy thuyền ở lại viện, sau đó không phải là ngươi sẽ thiếu hần một ân tình lớn sao, còn có thể phải thường xuyên lo lắng bị người ta lên án, lấy tính cách và tính khí của ngươi, về sau ngươi gặp hần, không phải sẽ cảm thấy bị sỉ nhục sao? Nếu trong lòng ngươi lo lắng, cố gắng thúc đẩy việc hần lưu lại viện, thì đó cũng là việc hần nên được, không ai nói ngươi tốt. Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, hần cũng lấy được sự khoan dung của người, làm cho người ta, nhớ rõ tình cảm đẹp. Mà căn bản với tính cách và tính khí của ngươi, ta có thể biết ngươi nhất định sẽ đẩy cơ hội lần này đi, hần nhất định cũng có thể biết.

Trở ngại này, sở dĩ hần một điểm cũng không khổ sở lo lắng, còn có thể nói ra những lời này nguyên nhân lớn chính là, hần biết ngươi nhất định sẽ bỏ cơ hội này nhường cho hần, nhưng nếu biết ngươi nhất định sẽ đem cơ hội này nhường cho hần, hần cần gì phải nói những lời này? Nếu như theo ta phỏng đoán là thật, loại người như hần mà hành động như vậy cũng không phải là quang minh lỗi lạc, ý chí rộng lớn, mà là bán sáo của việc mua danh, cố làm ra vẻ thanh cao, nhưng càng thêm tội cùng đối trá.”

Thái Quang Đình cười nhìn Minh Phi: “Kiến thức của ngươi lớn như vậy sao.”

Minh Phi cười nói: “Mẫu thân xem tạp thư nhiều, ta cũng xem theo, nhìn nhiều quá rồi, nghĩ cũng nhiều hơn. Có lẽ là ta hiểu nhầm hần, dù sao ta không hiểu hần nhiều lắm, nhưng mà ca ca có thể thử hần một lần, giả vờ thuận nước đẩy thuyền đáp ứng, để nhìn thái độ của hần như thế nào.”

(Tạp thư: Chỉ những sách vở không liên quan trực tiếp đến thi cử)

Ban đêm Thái Quang Đình và Cung Viễn Hòa cùng nhau uống rượu liền đem chuyện này ra nói với Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa cười nói: “Ta cũng cảm thấy ý nghĩ của Tam muội muội rất đúng. Nếu hần không phải là em rể ngươi, thử hay không thử cũng không quan hệ, nếu là làm muội phu, phò thác cả đời Tam muội muội, thì nên thử một lần thì tốt hơn.

Dù sao trái phải thì ngươi cũng đã quyết định chủ ý không cướp của hần, thử một lần cũng sẽ không làm sao, nếu như ngươi làm không tiện, thì để ta thay ngươi làm sẽ tốt hơn.”

Thái Quang Đình cười nói: “Chính là muốn ngươi thử thay ta. Minh Phi nói rồi, nếu ra không biết thử như thế nào, có thể tìm ngươi giúp một tay.”

“Chẳng lẽ ta giống như chuyện làm loại chuyện như vậy sao?” Cung Viễn Hòa đỡ cằm cười, “Cái người muội muội này, rõ là... Bảo ta làm sao tin tưởng

nàng chỉ mới là nữ tử mười bốn tuổi trong khuê phòng đây?” Dám giết người còn chưa tính, có thể bởi vì một chuyện mà nghĩ ra nhiều như vật thật không dễ.

“Muội tử của ta chính là người thông tuệ giờ người mới biết sao?” Thái Quang Đình cười hả hê.

“Ta biết. Chỉ đơn thuần thấy bội phục thôi.” Cung Viễn Hòa vừa đùa vừa thật nói, “Thay vì khổ sở đi dò xét Lý Bích như vậy, không bằng cho nàng đính hôn với ta thì tốt rồi, ta nhất định coi nàng như châu báu.”

Thái Quang Đình giờ cao nắm đầm lên: “Không cho trêu chọc nàng!”

Cung Viễn Hòa cười cười: “Sao ta dám trêu chọc nàng? Ta ngưỡng mộ còn không được nữa là? Không phải người không thích sao, ta không nói là được chứ gì.” Thấy vẻ mặt của Thái Quang Đình hơi hòa hoãn, giọng điệu của hắn lại than thở: “Thật ra thì hai người môn đăng hộ đối sẽ tốt hơn. Những thứ khác không nói, chỉ riêng việc tiêu bạc thôi cũng đã cãi nhau bao nhiêu lần rồi.”

“Nói vậy là thế nào?” Thái Quang Đình cau mày nhìn hắn.

Cung Viễn Hòa cười: “Không dám lấy người khác làm ví dụ. Chỉ nói ba người chúng ta cũng thấy được, ta và người cùng nhau, người chưa bao giờ không thích việc ta tiêu bạc, cũng sẽ không cảm thấy ta lấy bạc đưa những công tử bột kia đi du ngoạn là lãng phí tiền, chỉ khuyên ta uống ít rượu, học tập tốt không được lấy thân thể đùa dỡn, nếu ta đưa người vật gì tốt, người cũng sẽ không từ chối, thoải mái nhận lấy, bởi vì người có thể trả ta, không sợ người khác nói người dùng tiền của ta:

Mà hắn thì sao, hắn nhìn không quen ra tiêu một đồng bạc, không ưa nhìn ta ăn tiền y nô mã, cũng chưa bao giờ nhận quà tặng của ta, vừa có cơ hội là khuyên ta đừng nên lãng phí, phải đi đường ngay, ăn bữa cơm cũng có rất nhiều cách nói, càng sợ đám bạn kia của ta làm ô ỉu thanh danh của hắn, ta cũng không dám vì vậy mà diệt sạch danh tiếng khí cốt của hắn.

(Tiền y nô mã: Món ngon, hải sản tươi sống)

Nếu sinh hoạt tập quán đều khác nhau như vậy, tự nhiên sẽ không thể ở cùng một chỗ, nhưng bởi vì chỉ là bạn bè, không cần thâm giao cũng không cần vạch mặt. Vợ chồng với bằng hữu lại không giống nhau, từng cử chỉ đều liên quan tới lợi ích, ý nghĩ quan điểm bất đồng sẽ cãi nhau, hứng thú yêu thích bất đồng cũng không hài hòa. Một người cảm thấy bữa cơm tiêu một lượng đã là có mặt mũi, một người lại cảm thấy mất mặt, không ăn mới là lạ. Đây không phải là lỗi của ai, mà là những việc trải qua bất đồng, nên không hiểu lẫn nhau.”

“Theo như người nói, Lý Bích không phải là lương phôi tốt sao?” Thái Quang Đình phùng má nói: “Ta nói phẩm cách của hắn, người lại kéo đến sinh hoạt tập quán tâm mắt ưa thích. Người kéo xa như vậy làm gì? Người nghèo hèn cưới tiểu thư quan gia nhất định sẽ hòa ly sao? Luận điệu hoang đường! Người và hắn bất đồng, đó là bởi vì người không làm cho người thích, ta với hắn ở cùng chỗ đều tốt. Hơn nữa Minh Phi nhà ta rất biết lo liệu việc nhà.”

“Ta cũng chỉ là nói tình huống bình thường thôi, cũng không phải là tuyệt đối.” Cung Viễn Hòa thấy đáng về thờ phỉ phò của Thái Quang Đình, làm hắn không khỏi bật cười nói: “Hắn còn chưa phải là muội phu của người, mà đã bảo vệ như vậy rồi? Hắn có phải là lương phôi hay không không phải mấy ngày nữa sẽ biết sao? Hắn khả dĩ thông minh lanh lợi, cũng không thể không có khả năng gian xảo dối trá.”

Thái Quang Đình đập hắn một quyền: “Người là người tốt? Người càng gian xảo dối trá hơn.”

Cung Viễn Hòa vỗ tay cười to: “Người là tin tưởng lời của ta nên mới tức giận như vậy? Cho dù ta có gian xảo dối trá, cũng sẽ không đi nói với người mấy lời nói giả mù sa mưa như vậy. Nếu ta muốn, người không tranh cùng ta, ta sẽ nhớ ân tình đó: Người muốn cùng ta tranh giành, ta sẽ tìm biện pháp tranh giành, là của ta chính là của ta, nói gì đến nhường hay không chứ? Mọi người đều vất vả học tập trong nhiều năm, nào có dễ dàng đâu.

Như vậy, ta đi nói với hắn, Thái đại nhân cố ý muốn người vào Hàn Lâm, người không phải không biết xấu hổ đi nói với hắn, để cho ta đi nói xin lỗi với hắn, hỏi hắn muốn đi nơi nào, rồi tận lực thành toàn cho hắn, nếu hắn thật sự có ý nhượng bộ, nhất định đã sớm có tính toán, nếu hắn nhận định người nhất định sẽ làm cho hắn, thì khẳng định hắn sẽ ứng phó không kịp, hãy nhìn xem hắn bày tỏ như thế nào.”

Vì vậy Thái Quang Đình liền gánh vác trách nhiệm đi vận động Thái Quốc Đống, Cung Viễn Hòa đi nói với Lý Bích những lời này, lại tặng thêm một câu: “Thái đại nhân cảm thấy rất có lỗi với người, đồng ý gả Tam muội muội cho người, còn nói sẽ giúp người lựa chọn một chỗ tốt, về sau sẽ lại mưu tính tiền đồ cho người.”

Quả nhiên Lý Bích luống cuống trong chốc lát, Cung Viễn Hòa lại hỏi hắn đã nghĩ tới đi nơi nào chưa, hắn không nói ra, ép, thì hắn nói còn chưa nghĩ ra, để cho hắn nghĩ mấy ngày nữa. Cung Viễn Hòa cũng không ép buộc hắn, chỉ nói dẫn hắn đi gặp mấy người bạn, có lẽ còn biện pháp khác cũng nên, hắn cũng đi theo.

Ngày đầu tiên Cung Viễn Hòa mời những người không phải tốt đẹp gì. Từng người thừa dịp Cung Viễn Hòa bị người quen gọi đi mà trêu chọc Lý Bích, một người nói hắn tài danh bên ngoài, lúc này cố gắng khắc khổ, lần này chắc hắn sẽ được giữ lại viện Hàn Lâm nhậm chức: một người lại dùng gậy đánh rần, đến Lý biên soạn cũng gọi ra: một người khác lại nháy mắt, nói một cách đầy ý vị sâu xa nghe thấy lão gia nhà mình nói, năm nay không phải cử khảo tốt là có thể lưu lại viện, dù sao có thể phát huy được ở trường thi hay không là cả vấn đề, hoàng thượng muốn nghe ý kiến của lão thần và thầy giáo, người bình thường có thành tích tổng hợp như thế nào, lúc bình thường ra sao, còn không phải là chuyện các đại thần nói một câu nhỏ sao: Một người nữa lại làm bộ oán giận, đã như vậy, thì cái gì mà thi, tới cuối cùng lại là một loại biểu hiện rất đồng tình với Lý Bích, chửi mắng mấy cái rồi dừng lại, không cho nói chuyện này, ý vị muốn an ủi Lý Bích mấy câu không rõ.

Lúc thời điểm Cung Viễn Hòa quay trở lại, Lý Bích đã say. Đây là lần đầu tiên hắn cùng với những Quý công ty mà bình thường hắn coi thường uống rượu say.

Ngày hôm sau, Cung Viễn Hoà tới nói xin lỗi Lý Bích, nói mình biết những người đó nói cái gì, mắng đám bạn kia, đám người kia chịu nhận lỗi với hắn mời hắn uống rượu, Lý Bích không chút do dự cự tuyệt. Cung Viễn Hoà lại nói, đã như vậy, không bằng đi chỗ khác, gặp người khác, người này là chất tử của Hàn đại học sĩ, rất trọng nghĩa, có thể nhờ người này tiến cử hắn với Hàn đại học sĩ.

Lý Bích không đi: “Đã như vậy, người để cho hắn tiến cử người đi.”

Cung Viễn Hoà cười nói: “Nhà ta nghiệp lớn, nhất định phải trở về Thủy Thành phủ. Nếu không ta nhất định cũng lưu lại viện.

Người khảo được kết quả tốt như vậy, nhưng vì những nguyên nhân này mà không được ở lại quán thì thật sự đáng tiếc. Người đi đi, biết thêm một người là thêm một cơ hội, quả thật có thể được việc, cũng làm cho Quang Đình bớt áy náy. Tương lai người chớ quên chỗ tốt của ta là được.” Nửa lời nửa kéo Lý Bích đi.

Lý Bích vui mừng phát hiện, lần này Cung Viễn Hoà giới thiệu với hắn Hàn Đại Chi, người này hắn biết trước kia có lần cùng Thái Quốc Đống đi ra ngoài đã từng gặp qua ở nhà Chung Thái Phó, đây chân chân chính chính là một đệ tử nổi danh thế gia, cũng là người thông thái. Hàn Đại Chi cũng thật thương thức Lý Bích, luôn mồm nói hắn như vậy mà không thể lưu lại quán thì thật sự đáng tiếc, còn bày tỏ ý nguyện muốn tiến cử Lý Bích. Cung Viễn Hoà thấy chuyện sắp thành được một nửa, liền mượn cớ rời đi, Hàn Đại Chi liền hỏi Lý Bích đã đính hôn chưa.

Lý Bích trả lời là chưa từng.

Hàn Đại Chi cười nhẹ một tiếng, cũng không nhắc lại, hẹn Lý Bích giờ ngọ ngày hôm sau đi Trần Lâm lâu, hắn mời khách.

Giờ ngọ ngày hôm sau, Lý Bích đi Trần Lâm lâu, Hàn Đại Chi thấy hắn lần này lại càng thêm thân thiết, trên đường nói đến một người Đường muội của mình, là nhân phẩm tuyển chọn tốt nhất, như có ý cùng hắn kết thân. Lý Bích giả vờ cảm động, đợi đến lúc đối phương xoi mói mới nói rõ mình và Thái gia đã có ước hẹn bằng miệng, Hàn Đại Chi cười lạnh: “Thái gia tính là cái gì! Bất quá chỉ là quan hệ thầy trò với Chung Thái Phó mà thôi, cái khác tính là gì? Tiểu quan tử phẩm, nhiều vô số kể. Nơi nào so được với Hàn gia chúng ta? Người đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nữ nhi Hàn gia chúng ta há có thể dễ loại phẩm phu tục tử với tôi? Ta thấy nhân phẩm của người xuất chúng mới tính nói tới, người lại không tán thưởng như vậy! Chẳng qua chỉ là một Cát sĩ, thật cho rằng một bước lên trời, tính là cái gì chứ!”

Lý Bích khản trương giải thích, Hàn Đại Chi không chịu nghe, cười lạnh rồi đi, Lý Bích vội đi tìm Cung Viễn Hoà nói việc đã xảy ra.

Cung Viễn Hoà kinh hãi: “Người này lòng dạ rất hẹp hòi, vậy phải làm sao bây giờ mới phải? Về sau người nhất định phải ăn thiệt thòi từ hắn rồi. Làm không tốt thì đến Kinh thành cũng không ở lại được, chỉ có thể ra ngoài đến huyện nhỏ làm huyện lệnh hoặc huyện thừa thôi.”

Lý Bích chán nản một hồi lâu, nói: “Ta cũng không tin hắn có thể một tay che trời. Một mình hắn cũng không thể đại diện cho Hàn gia.”

Cung Viễn Hoà đoán hắn nghĩ tới tới Thái gia thấy hắn bị khi dễ sẽ không bằng quang đứng nhìn, nên tự tiểu phi tiêu cười: “Người ở Kinh thành ba năm, có một số việc cũng đều có thể nghe thấy. Dưới chân thiên tử nhiều quý nhân, coi như Thái đại nhân che chở người, nhưng cũng phải nhìn Chu Thái Phó có chịu hay không.” Thấy mặt Lý Bích trắng bệch, lại nói: “Người yên tâm, là ta giới thiệu cho người biết người này, ta nhất định tìm cách giải quyết. Ta dù là không nhìn mặt mũi của người, nhưng cũng phải nhìn mặt mũi của Quang Đình và Tam muội muội.”

Ngay sau đó vội vã đi ra cửa một chuyến, trở lại nói: “Hàn Đại Chi nói, người đã cùng Thái gia có ước hẹn bằng miệng, vì sao lúc trước không nói rõ? Hắn trước có hỏi qua người đã có đính hôn hay chưa, người nói chưa từng, hắn mới nói lên, sau đó người lại cự tuyệt hắn, rõ ràng là cố ý đùa giỡn hắn. Người cũng thế, nếu Thái đại nhân đã xác định bày tỏ nguyện ý đem Tam muội muội gả cho người, người nên nói một tiếng, cũng sẽ không có chuyện hiểu lầm này rồi.”

Lý Bích vội nói: “Ta nghĩ dù sao vẫn còn chưa hướng biểu cửu trong nhà cầu hôn, nên mới không nói chuyện của Tam muội muội cho hắn biết, ai ngờ lại có thể như vậy.....”

Cung Viễn Hoà nói: “Ta lại đi tìm Hàn Đại Chi nói một chút, để cho hắn không nên tức giận, đến lúc đó người bồi hắn một chút lễ coi như là xong. Mặc kệ hắn nói thế nào, người tuyệt đối đừng chọc giận hắn nữa.”

Lý Bích không cự tuyệt.

Cung Viễn Hoà đem chuyện mấy ngày nay nói cho Thái Quang Đình nghe, “Căn bản không có thăm hỏi được chút gì, mồm mịt luống cuống; lần đầu tiên uống say rượu, khuyên cũng không được, sau lại cự tuyệt nói xin lỗi, có thể thấy được là trôi qua rất khổ sở, như vậy kết luận lúc trước nói với người những lời kia đều là giả dối; nghe người ta hỏi hắn đã đính hôn chưa, đã có ý trung nhân chưa, hắn quả quyết nói không có; sau đó người ta muốn đem muội tử hứa gả cho hắn, hắn lại cự tuyệt; nhưng lúc nghe người ta nổi giận mắng nhà người, cũng không có nổi giận phẩy tay áo bỏ đi, ngược lại ngồi ở chỗ đó giải thích, cho đến khi người ta rời đi mới đi, cũng không phải để cho ta hoài nghi hắn làm vậy là cố ý. Hắn đã động lòng, các người còn phải thử sao? Thử lại chỉ sợ cũng không chịu được.”

Thái Quang Đình cười khổ: “Lá gan của các người cũng quá lớn, nếu như lúc đó hắn đồng ý Hàn Đại Chi, thì các người làm thế nào? Bắt ai gả cho hắn đây?”

Cung Viễn Hoà cười nói: “Nếu như lúc đó hắn đồng ý, ha ha, chi bên suy tàn của Hàn Đại Chi còn thiếu sao?”

Thái Quang Đình có chút khó chịu: “Hàn Đại Chi tin được sao? Người lại ở trên người hắn tốn bao nhiêu bạc? Ta trả lại cho người.”

“Tất nhiên là tin được, không tốn bạc.” Cung Viễn Hoà nói: “Ta làm việc người yên tâm, cha người không đồng ý cho đi Lục Bộ chứ gì?”

Thái Quang Đình nói: “Khẳng định là không đồng ý, mấy ngày nay thấy ta đều giống như thấy kẻ thù. Chẳng qua là ta tìm cơ hội gặp Chung Thái Phó, ta thấy ý tứ của hắn, hình như tương đối giống ý tứ của ta, còn giữ ta lại chơi hai ván cờ. Ta cảm thấy được, chuyện như vậy có lẽ có thể thành công.”

Cung Viễn Hoà nói: “Nàng thì sao. Ta nghĩ nàng đại khái cũng sẽ không quá khổ sở. Tối hôm qua nàng vẫn cùng ta nói, mặc kệ là Lý Bích ứng đối như thế nào, đều nói ta không cũng khổ sở, Lý Bích tranh thủ tiền đồ của mình không có gì sai. Chỉ là ta trải qua chuyện này, không biết nên tìm người nhà như thế nào cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chuyện vui

Edit:Thảo My

Thái Quang Đình nói vừa dứt, Cung Viễn Hòa đã nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nàng thật sự quá soi mói, đoán mệnh không muốn, khỏe mạnh không muốn, có tiền không muốn, nghèo nàn không muốn. Cực kỳ thông minh cũng không muốn, ngu dốt cũng không muốn. Kén cả chọn canh còn chưa tính, còn nhất định phải thử, có mấy người có thể chịu đựng được nàng thử như vậy? Ta là người, nhất định cũng không chịu nổi.”

Thái Quang Đình cũng không tình nguyện: “Nàng có bắt bẻ như vậy, sao? Lại nói ta vui mừng ta thích, người quản được sao?”

“Biết người bao che khuyết điểm! Ta hỏi người, chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm?”

“Đã hơn mười năm.”

“Khó có được vậy hơn mười năm qua người một mực tin tưởng ta, cái gì cũng bằng lòng nói với ta.”

“Cũng vậy.” Thái Quang Đình cười nói: “Đòi người có thể có tri kỷ là đủ rồi.”

Cung Viễn Hòa cũng cười: “Có muốn lại tin tưởng ta một chút hay không?”

“Ta vẫn luôn rất tin nhiệm người.....” Thái Quang Đình hơi nhíu mày, trừng mắt Cung Viễn Hòa: “Người lại muốn nói gì?”

Cung Viễn Hòa thu hồi nụ cười nghiêm mặt nói: “Ta là nghiêm túc.” Rồi lại thêm một câu: “Bởi vì ta cảm thấy trừ ta ra không ai xứng với nàng.” Thăng sống lưng, cười nói: “Xem một chút, ta tuân thủ lịch sự chứ? Không có bà bà lập quy củ cho nàng? Không có tiểu cô gây khó khăn cho nàng? Gia tài phong phú? Có tiền đồ? Chủ yếu nhất, người hiểu rõ ta, ta là người như thế nào, người rõ ràng nhất. Lý Bích như vậy người đều có thể đồng ý, tại sao không chịu cân nhắc ta? Thay vì gả nàng cho những nhân gia (nhà chồng tương lai) không biết nguồn gốc kia, không bằng giao nàng cho ta che chở.”

Thái Quang Đình nghiêm túc đánh giá hắn một lần, nói: “Chuyện sạp nhà người kia rách nát ta liền không nói. Nhưng người nhất định phải biết, đây là muốn lấy thế tử không phải chăm sóc muội muội, chuyện này của nàng, trong mắt ta đúng là uẩn không nửa điểm hạt cát, trước hết người nghĩ tốt lại đến nói.”

“Ta nghĩ tốt mới mở miệng.” Cung Viễn Hòa thấy Thái Quang Đình không nói lời nào, cười một tiếng: “Người còn muốn chờ một chút, tìm cho nàng cái tốt hơn có đúng hay không? Cũng tốt, để người xem, nàng soi mói người như thế, chỉ có ta mới có thể trải qua khảo nghiệm của nàng.”

Thái Quang Đình cười mắng: “Người? Chỉ sợ nàng ngay cả cơ hội cũng không cho người.”

Cung Viễn Hòa nhíu mày: “Chúng ta chờ xem!”

Thái Quang Đình nói: “Nếu như nàng bằng lòng, ta sẽ giúp người. Nếu như nàng không chịu, từ nay người diệt cái ý niệm này.”

Cung Viễn Hòa nhào tới: “Ta quả nhiên không có phí công kết giao người người bằng hữu này. Người ngàn vạn lần đừng nói cho nàng, nếu không nàng sẽ đối chết Truy Phong của ta.”

Làm kết luận, Cung Viễn Hòa do thúc đẩy Lý Bích và Hàn Đại gặp mặt một lần. Hàn Đại một chữ cũng không nói chuyện ban đầu, Lý Bích vừa mở miệng liền chuyển hướng: “Không nói những thứ này, không nói những thứ này, uống rượu, uống rượu.”

Lý Bích ăn một bữa cơm nhạt như nước ốc, sau khi ăn xong Cung Viễn Hòa an ủi hắn: “Nếu Hàn Đại chịu ra ngoài ăn cơm cùng chúng ta, cũng sẽ không tức giận, bên này hắn có thể dễ xuống, người vẫn là đi tìm Thái đại nhân và Quang Đình, người nói mưu cầu muốn chức vị kia đi. Đi trễ, chỉ sợ vị trí tốt đều bị người khác chiếm hết.”

Lý Bích gặp người Thái Quốc Đống, mặc dù Thái Quốc Đống ỉu xiu mong đợi, còn vỗ bờ vai hắn ý vị sâu xa nói: “Người thi tốt, dĩ nhiên là người lưu lại

quán, Quang Đình sẽ để cho hắn đi lục bộ. Người trẻ tuổi, chịu khó cố gắng một chút, tiền đồ vô lượng.”

Lý Bích quả thực khó tin, Thái Quốc Đống cực kỳ mệt mỏi: “Đi tìm Quang Đình đi, cụ thể để cho hắn nói với người.”

Lý Bích lại đi tìm Thái Quang Đình, Thái Quang Đình mở miệng liền chúc mừng hắn. Lý Bích vội thổ lộ một phen, Thái Quang Đình mỉm cười nghe hắn nói xong, cười nói: “Là của người sẽ là của người, ta không muốn lương tâm cả đời bất an, hôm nào mở rượu ăn mừng người một phen.”

Lý Bích nói: “Người trong nhà, không cần khách khí như thế.”

Thái Quang Đình cười nhẹ một tiếng: “Nên khách khí vẫn là khách khí.”

Lý Bích nghe lời này, cảm giác có điểm không đúng, tinh tế nhìn về phía Thái Quang Đình, lại không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, Thái Quang Đình đối với hắn vẫn là một dạng thân thiết. Hắn trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta có chuyện muốn cùng người nói, trước đó vài ngày ta thiếu chút nữa đâm cái đại họa.”

Thái Quang Đình chỉ chỉ cái ghế phía trước: “Hả? Ngồi, uống chút trà từ từ nói.”

Lý Bích nói mình vì sao đắc tội Hàn Đại, thờ dài nói: “Đều tại ta cười, chỉ sợ bị tổn hại danh dự Tam muội muội, thiếu chút nữa biến khéo thành vụng.”

Thái Quang Đình không biến sắc nói: “Nói đến chuyện này, sợ rằng phải uất ức người. Ta đang không biết nên mở miệng thế nào đây.”

Tâm Lý Bích nhất thời thấu lạnh, chỉ cảm thấy cổ họng cảm (màu đen pha hồng) sắc khí khản trương: “Cái gì?”

“Đều tại ta không có biết rõ.” Thái Quang Đình xấu hổ nói: “Người còn nhớ rõ ngày trước ta nói với người Thủ Trần Tử kia không? Trước kia hắn đã từng nói với mẫu thân ta, mệnh cách của Tam muội muội không thể phối với người cầm tinh con hổ, nếu không ngay cả làm phu thê cũng làm không được.”

Mình vừa vặn cảm tình con hổ, Lý Bích cứng mồm cứng lưỡi: “Trước kia người không tin cái này, ta cũng không tin.”

Thái Quang Đình nói: “Ta không tin, nhưng gia phụ gia mẫu tin. Nhờ có người có thể vào Hàn Lâm, nếu không ta quả thật không biết lấy mặt mũi nào gặp người. May mắn, may mắn, tiền đồ của người rộng lớn, không lo tìm không được hôn sự tốt.”

“Sự kiện kia của Hàn gia ta không phải là cố ý,,,,,, “

“Ta biết! Nhân phẩm của người ta tin tưởng, nếu không ban đầu cũng sẽ không đáp ứng người.”

Thái Quang Đình lo lắng nhìn hắn: “Người hẳn sẽ không vì vậy oán trách ta, sinh tức giận nhà chúng ta chứ?”

Lý Bích miệng khô tâm khổ, lưng ta lưng tưng mà nói: “Tự nhiên sẽ không.”

“Ta biết ngay người là người rộng lượng.” Thái Quang Đình vỗ cái kẹp của hắn: “Không nói tình nghĩa của chúng ta, chúng ta cũng còn không phải là thân thích? Thật sự xin lỗi, đều là sai lầm của ta.”

Lý Bích lão đảo đi ra viện từ Thái gia, cười gượng thật lâu, cuối cùng nghĩ đến lời Thái Quang Đình nói -- bọn họ còn là thân thích, vì vậy trong lòng cũng tốt hơn một chút.

Qua mấy ngày, hướng đi của nhóm thứ cát sĩ này rốt cuộc cũng công bố chắc chắn. Lý Bích quả nhiên lưu Hàn Lâm Viện, trao chính thất phẩm biên tu (người biên soạn giảng dạy); Thái Quang Đình ở Hộ Bộ đảm nhiệm Lục Phẩm chủ sự; Cung Viễn Hòa thật sự định Thất Phẩm thôi quan Thủy Thành Phủ, chỉ chờ Thái Quang Đình thành thân liền đi.

Hôn kỳ của Thái Quang Đình cũng đến.

Một ngày kia, ánh nắng mặt trời rực rỡ, không gió không mây. Mặc dù mới thêm không phải người bản địa kinh thành. Người tới cửa chúc mừng cũng không ít. Bởi vì nghe nói Chung Thái Phó muốn đích thân tới cửa. Người tới nhiều hơn dự tính ba bốn thành, vì vậy sáng sớm ba tỷ muội Minh Phi liền không thể không đi theo Trần thị lộn xộn không nghĩ.

Viên Nhị phu nhân lâu không thấy mặt cũng dẫn Viên Mai Nhi tới, Viên Nhị phu nhân và Viên Mai Nhi gầy một mảng lớn, đặc biệt là mái tóc Viên Nhị phu nhân có vài tóc mai hoa râm, y phục màu đỏ thẫm cũng không ninh cho sắc mặt tái nhợt mệt mỏi của nàng thêm điểm huyết sắc.

Trần thị vội nghênh đón cầm tay của nàng: “Mau mời ngồi! Không ngờ các người có thể tới.” Mới đến kinh thành không lâu, nàng liền hỏi thăm nơi ở của Viên gia, tới cửa bái phỏng một lần, nghe nói đến Ngọc Thanh Cung câu y, chỉ chờ mấy lão bộc ở nhà. Nàng lưu lại bái thiệp cùng quà tặng trở về nhà. Viên gia cũng vẫn không có tới thăm đáp lễ, nàng còn tưởng rằng thân thể Viên Tư Phác không tốt, Viên gia không có tâm tư đi ra gặp khách.

Viên Nhị phu nhân cười nói: “Nhất định phải tới. Đa tạ trước đó vài ngày người đưa nhân sâm, thật sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Ta đã sớm nghĩ đến, chỉ là khổ nỗi không dứt thân được.”

Trần thị thấy y phục Viên Nhị phu nhân tuy là mới tinh. Nhưng đồ trang sức trên đầu quả thật cũ. Viên Mai Nhi mặc cũng không phải là y phục lưu hành trong kinh thành, liền biết kinh tế nhà bọn họ đã thập phần túng quẫn. Trong lòng cũng không kiềm được có chút đồng tình, liền nói: “Hiện giờ tốt đi?”

Mặc dù nàng không có nói rõ, Viên Nhị phu nhân quả thật hiểu ý của nàng. Vành mắt đỏ lên, nhẫn nhịn, cười nói: “Tốt hơn nhiều, có thể rời giường đi bộ. Trước đó vài ngày người đi không ai ở nhà. Là bởi vì hần không đi chuyển tốt, bị chân nhân lưu lại Ngọc Thanh Cung, hai ngày trước chuyển biến tốt, chúng ta mới chuyển người trở về nhà.”

Trần thị nhìn bộ dáng này của Viên Nhị phu nhân, xem chừng Viên Tư Phác lành ít dữ nhiều, hết sức an ủi, quan tâm chuyển đề tài qua.

Viên Mai Nhi rất không vui nói chuyện cùng Minh Phi, Minh Phi cũng không để ý. Người tới là khách, quản hần nhiều như vậy làm cái gì. Dựa vào tâm mà nói, nàng không muốn người Viên gia vì vậy đối với nàng sinh lòng oán hận, nhưng người ta nhất định phải oán hận lên trên nàng, cũng là chuyện không có cách nào.

Viên Nhị phu nhân và Viên Mai Nhi ngồi không bao lâu, đợi không được khai tiệc liền cáo từ rồi đi. Tiếp theo đích muội và thẩm nương (thím) Trần thị cũng cùng tới. Trần thị đang đau đầu vì càng không biết các nữ quyến nhiều quan ở kinh thành, thấy hai người này quả thật như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đưa cửu đến nghênh đón, lời kéo họ giúp đỡ chào hỏi khách nhân.

Hai người kia sống lâu ở Kinh Thành, đặc biệt thẩm nương Trần thị là phu nhân Nhị phẩm Đốc sát viên Ngự sử (quan giám sát). Bình thường tự nhận không ít cùng những người này lui tới, lập tức dẫn Trần thị từng người một giới thiệu nữ quyến các quan ở kinh thành, chuyện trò vui vẻ, như cá gặp nước.

Mọi người mới vừa pha lẫn quen mặt, lại nghe nói Thôi gia cũng phái người đến chúc mừng. Trần thị không biết là Thôi gia nào, thấy người mới biết rằng là nhà Thôi Mẫn. Tới là một nữ quân sự trang phục thật sự mỹ lệ. Nói chuyện cũng rất thỏa đáng, bày tỏ trong nhà không có chọn người thích hợp tự mình tới cửa chúc mừng. Xin thứ tội vãn vãn.

May mà lần này Thôi Mẫn không để cho đi nương ra mặt, Trần thị cười cảm tạ. Lại để cho người dẫn quân sự này đi ăn cơm, lại thưởng tiền. Người nào đó để cho có người nhận ra quân sự này là nhà ai. Liền lặng lẽ bắt quái nói về Thôi gia, đạo ấy là đại tiểu thư còn nhỏ tuổi chính là một người vô cùng lợi hại. Đến kinh thành tìm ngoại gia (nhà ông bà ngoại) liền tìm cơ hội bán ái thiếp của Thôi Mẫn đi, Thôi Mẫn còn nói, bán được tốt, bán được tốt. Lại lời kéo Trần thị hỏi Thôi gia cùng Thái gia là quan hệ như thế nào, một bộ tất phải truy hỏi đáng diệu sự việc kỷ càng. Trần thị bị bắt quái làm đổ mồ hôi lạnh, Minh Phi gặp người vội vàng tìm cơ đưa Trần thị ra ngoài.

Trần thị lau mồ hôi nói: “Những nữ nhân này thật là lợi hại, người quá nhiều, ta đến nay cũng không phân rõ ai là ai, chỉ sợ đắc tội người.”

Bên kia phu nhân Trần ngự sử lại vội vội vàng vàng gọi người tới: “Nhanh, Chung lão phu nhân tới rồi, nhanh đi nghênh đón!” Trần thị hận lòng bàn chân không thể sinh ra gió.

Thái Quốc Đồng bên ngoài cũng há hê vô cùng, Chung Thái Phó tự mình tới cửa không nói. Ngọc Thanh Cung danh tiếng lừng lẫy vậy mà cũng đưa quả tặng tới. Thái Quốc Đồng tuy biết nhất định là cái lão đạo sĩ Thủ Chân Tử thần thần quái quái đưa, vẫn là nhìn không được đắc ý một phen. Lại nghe Chung Thái Phó nghiêm túc trả lời Thái Quang Đình vài câu, xác thực về điểm Thái Quang Đình không vào Hàn Lâm không vui cũng phai nhạt nhiều.

Khó khăn lắm kiệu hoa vào cửa, lễ nghi hoàn thành. Bữa tiệc bên ngoài mở, Minh Phi mới thở dốc một hơi. Liền vội vàng vàng để Kim Trâm đi làm bát gà ti (gà sọi) mang tới trước mặt. Nàng muốn đích thân đưa cho tân tâu tử vừa qua khỏi cửa lấp bụng.

Xa xa chỉ nghe thấy Minh Ngọc đang cười, Minh Phi đi nhanh đến cửa tân phòng. Chỉ thấy Minh Ngọc ngồi trên một cái ghế trước giường, Thái Quang Hoa cong cái miệng nhỏ ghé vào trên đầu gối tân nương tử đang ngồi trên hi giường đỏ thắm, hết sức chuyên chú đùa nghịch một hà bao trong tay.

Dường như là người rất dễ chung sống với nhau, Minh Phi cười ngọt ngào: “Đại tâu, ta đưa tô mì cho người lấp bụng trước.”

Tân nương tử ngẩng đầu lên, dịu dàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bà tức (mẹ chồng nàng dâu)

Giang thị Hàm Dung là một khuê tú cô đại điển hình, dung nhan xinh đẹp, cử chỉ đoan trang tao nhã, khó được nhất là nói chuyện làm việc không có vì xuất thân nhà nho giáo cổ hủ mà tạo sự tỏ ra thanh cao, rất phóng khoáng, thân thiết, hoàn toàn phù hợp với tướng tượng của Minh Phi.

Sau khi nàng vào cửa, đối đãi với Trần thị như bà bà nghiêm chỉnh, sáng chiều phụng dưỡng, lễ số chu toàn.

Trần thị vì để cho vợ chồng son sát lại gần nhau, chủ động đề xuất ra trên Kinh Thành cái gì cũng đắt, vốn là thuê phòng ở cũng không tiện, dự định mua lại cái viện này cho vợ chồng son ở.

Giang Hàm Dung lại bày tỏ, lúc này trong nhà chính là thời điểm cần dùng bạc, chức vụ mới của Thái Quốc Đồng còn chưa có định xuống, Thái Quang Đình còn chưa lãnh bổng lộc, đệ đệ muội muội cũng nhiều, nàng nguyện ý lấy bạc trong đồ cưới của mình ra mua cái viện này.

Thái Quốc Đồng có chút buồn bực: “Con dâu con mau thu lại đồ cưới của con đi. Chẳng lẽ Thái gia chúng ta ngay cả một cái viện như vậy cũng mua không nổi sao?”

Trần thị cũng rất vui mừng, nhưng vẫn cự tuyệt ý tốt của Giang Hàm Dung: “Lão gia làm quan nhiều năm, tiền tích cóp cho các con mua một cái viện vẫn được. Cũng không nên từ chối.”

Giang Hàm Dung cũng không kiên trì nữa.

Nhà các nàng không phải là nhà đại phú đại quý gì, bạc trong đồ cưới của nàng cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng chừng ba ngàn lượng bạc mà thôi.

Trần thị tốn sáu trăm chín mươi lượng bạc mua viện, sang tay giao phòng khế đất cho Giang Hàm Dung giữ, lại giao tiền mừng và danh mục quà tặng mọi người cho hai người thành thân lần này cho Giang Hàm Dung, cười nói: “Hàm Dung, sau này chúng ta không có ở kinh thành, những thứ trà lễ lại này sẽ phải do hai người các con xem mà làm, nếu đã thành thân, thì nên học xử lý những chuyện này.”

Sắc mặt Giang Hàm Dung trắng bệch, nhìn về phía Thái Quang Đình.

Tuy là ý tứ tin tưởng, lại giống như là muốn cùng hai người tách riêng lui tới trên phương diện kinh tế, nàng nhất thời nắm bắt không được rốt cuộc vị bà này đang suy nghĩ cái gì, Thái Quang Đình bình thần ung dung cười một cái: “Nếu mẫu thân đã giao chuyện này cho nàng làm, thì nàng cứ nhận đi.”

Hắn đã sớm có tính toán, hắn ở Hộ Bộ, xem như là chức quan béo bở, so với làm Thất Phẩm Hàn Lâm biên tu dầu mỡ rất nhiều.

Mặc dù bổng lộc không cao, nhưng mà hàng năm các quan lại từ các tỉnh các nơi bên ngoài sẽ hiếu kính không ít, cộng thêm những việc hao tổn bạc, thật sự không nhiều.

Nuôi sống hai chủ tử như hắn và Giang Hàm Dung, có thể làm được rất dễ dàng.

Huống chi Trần thị đã lui một bước trước, mua phòng cho khế đất, lại để lại tiền mừng cho hai người bọn họ chi phối?

Trần thị đối với thái độ dứt khoát của Thái Quang Đình rất hài lòng, nên càng hào phóng, thương lượng cùng với Thái Quốc Đồng: “Con mới vừa thành gia, lại mới nhận chức, cần phải dùng nhiều chỗ, lúc chúng ta đi không bằng chưa thêm chút bạc cho bọn nhỏ.”

Thái Quốc Đồng đáp: “Loại chuyện như vậy nàng xem đó mà làm là được rồi.”

Rồi lại nghĩ tới đề cho Thái Quang Nghi ở lại trong kinh thành, tìm thư viện tốt cho hắn học, đợi đến cuộc thi thi đề cho hắn trở về, cũng không uổng công tới kinh thành một chuyến.

Có thể ném Thái Quang Nghi đi, Trần thị ngàn tán thành vạn tán thành, chỉ là sợ Thái Quang Đình mất hứng, cho rằng nàng ta cố ý.

Bản thân nàng ta không tiện đi tìm Thái Quang Đình nói, liền bảo Minh Phi đi: “Cha con muốn để Tam ca con ở lại kinh thành, đưa đi thư viện đọc sách, ta nghĩ đại ca con mới vừa nhậm chức, đại tẩu con lại mới vừa vào cửa, chỉ sợ không có tinh lực chiêu cố hắn, cũng không tiện nói với phụ thân con, sợ ông ấy đa tâm. Sớm biết như vậy, cũng không dẫn hắn tới rồi.”

Minh Phi lập tức hiểu ý tứ của Trần thị, cười nói: “Mẫu thân từ trước đến giờ suy nghĩ đều chu đáo, ca ca tẩu tẩu đã biết đến, tính tình phụ thân chúng con đều hiểu rõ, luôn luôn trông mong con thành rồng thành phượng. Để con đi hỏi tẩu tẩu trước một chút, nếu tẩu ấy có thể chiêu cố, mẫu thân cũng không cần khó xử như thế.”

Thái Quốc Đồng đột nhiên nổi lên ý định muốn để Thái Quang Nghi lại, ai có thể thay đổi tâm ý của ông ta chứ? Còn không bằng thuận theo, tất cả đều vui vẻ.

Minh Phi đi đến tiểu viện Thái Quang Đình ở, đúng lúc Giang Hàm Dung và Thái Quang Đình đều ở đây, hai người đang vẽ tranh ở trong viện, một người chấp bút một người mài mực, cũng không có hạ nhân hầu hạ, tự mình thoải mái vui vẻ.

Thình thoảng hai người liếc mắt nhìn nhau, tình ý liên miên.

Minh Phi vừa hâm mộ vừa vui mừng, không đành lòng cắt ngang hai người bọn họ, đang suy nghĩ đôi thời gian rồi trở lại, Hàm Dung lại phát hiện ra nàng.

Hai người rõ ràng không làm gì cả, lại đều đỏ mặt, Hàm Dung lấy cớ đi châm trà, lẫn mất vô tung vô ảnh.

Thái Quang Đình lúng túng ho khan một tiếng, nói: “Có chuyện gì à?”

Minh Phi làm bộ không thuận theo: “Không có chuyện thì không thể tới à? Ca ca bắt đầu chê muội phiền.”

Thái Quang Đình vội giải thích: “Không thể nào, ta vẫn luôn đặt các muội ở trong lòng.....”

Minh Phi thấy hắn lại coi là thật, cười nói: “Muội và Minh Ngọc đều biết. Muội tới là có chuyện muốn nói với ca ca.”

Rồi nói lại chuyện của Thái Quang Nghi một lần, áy náy nói: “Đều là muội và Minh Ngọc làm liên lụy tới ca, ca vốn không cần trôi qua mệt mỏi như thế. Muội thấy bộ dạng của mẫu thân, tương lai ở trên mặt đồ cưới tất nhiên nàng sẽ không bạc đãi muội và Minh Ngọc, nếu không thì ca cầm lấy phần lúc

trước đã nói để lại cho muội dùng đi, hai người mới vừa đặt chân ở kinh thành, trong tay túi quần làm việc bất tiện.”

Không có tiền rất khó ràng rỡ nhất.

Thái Quang Đình cười nói: “Nha đầu ngọc nói càn cái gì đó! Cái gì gọi là liên lụy? Nếu như không phải có suy nghĩ để cho hai người các muội trôi qua cuộc sống thật tốt chống đỡ, sao ta đọc sách có thể thuận buồm xuôi gió như thế chứ? Ta một chút cũng không mệt mỏi, ta vui vẻ. Muội đó chút bạc kia muội cũng đừng nghĩ, không coi là cái gì, sau này ca ca có bạc, còn cho hai người các muội thêm, tương lai đến bà gia (nhà chồng), cho dù ai cũng không dám xem nhẹ các muội! Về phần chuyện của Tam ca, ta đang lo lắng lần này phụ thân thăng chức, không thể ở nhà, đang sợ hán giờ trò, hán ở lại tốt hơn, không phải muốn đi thư viện sao? Đi thư viện cũng ở trong thư viện, ta và tẩu tẩu muội chỉ cần đến dịp tết hết năm quản lý hán, không có việc gì!”

Minh Phi nhìn bộ dạng xuân phong đắc ý của hán, nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu đối với ca tốt không?”

Thái Quang Đình vừa thẹn vừa cáu: “Muội không có chuyện làm à? Nhanh đi đến chỗ mẫu thân giúp một tay đi!”

Minh Phi nói: “Muội đang suy nghĩ lúc trước ca và mẫu thân đã giao hẹn tương lai không cần một đồng tiền trong nhà, hơn nữa hiện tại hình như mẫu thân đã chuẩn bị rồi, tẩu tẩu sẽ có ý kiến gì hay không?”

Thái Quang Đình mỉm cười: “Muội yên tâm, nàng không phải là loại người tham tài đó.”

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Muội hi vọng ca ca cũng không phải là người tham tài. Ca là chỗ dựa duy nhất của muội và Minh Ngọc ở trên đời này, thậm chí, đại tỷ của chúng ta cũng dựa vào ca.”

Bởi vì cách quá xa, Minh Phi chưa từng gặp Minh Lệ, thư lui tới cũng rất ít, nhưng trong thư Minh Lệ gửi đến lại nhắc tới Thái Quang Đình vron lên, cho nàng không ít mặt mũi ở nhà chồng.

Thái Quang Đình chỉ lặng yên chốc lát, trầm giọng nói: “Muội yên tâm, ta có tính toán, việc không nên làm ta sẽ không làm.”

Lúc đang nói chuyện Hàm Dung tự mình bung trà nóng đi ra, cười nói: “Tam muội muội, ta đang nói với ca ca muội, hai ngày nữa chính là sinh thần của thái hậu nương nương, Thánh thượng hạ chỉ muốn nghỉ triều mừng thọ ba ngày, trong thành có mấy chỗ cũng dựng lên đài cao muốn ca diễn, buổi tối còn đốt pháo hoa các muội khó có được tới kinh thành, đến lúc đó thừa với phụ thân mẫu thân, cùng đi ra ngoài du ngoạn.”

Pháo hoa nơi này đẹp hơn nữa cũng không so được qua pháo hoa hưng thịnh kiếp trước, Minh Phi cũng không cảm thấy hứng thú, nàng thích làm việc hậu cần ở đằng sau hơn: “Mẫu thân và các muội muội nhất định sẽ rất thích, tẩu tẩu đi cùng các nàng, nhất định các nàng rất vui mừng, muội ở nhà trông hộ Hoa ca nhi cho.”

Trong mắt Hàm Dung lộ ra ý đồng tình, lại không nói cái gì nữa.

Minh Phi lại nói ý tứ của Thái Quang Đình cho Trần thị nghe, Trần thị nhẹ nhõm hơn phân nửa, lại hỏi: “Tẩu tẩu con nói thế nào?”

Thái Quang Nghi cầu vật này quá mức giáo hoạt, nàng bày bày rập rập mấy lần, hán đều không sập bẫy. Số tuổi càng lớn, uy hiếp cũng càng lớn, bây giờ xử lý không tốt, làm cho nàng cảm thấy như có gai ở sau lưng, như nghẹn ở cổ họng. Nếu Thái Quang Đình nguyện ý xử lý củ khoai lang phòng tay này, nàng tình nguyện ra thêm chút tiền.

Minh Phi biết Trần thị đây là đề phòng Hàm Dung, liền cười ôm cánh tay của nàng nói: “Không có nói thế nào. Chỉ nói qua hai ngày là sinh thần của thái hậu nương nương, buổi tối có đốt pháo hoa, tẩu tẩu muốn dẫn người và các muội muội đi du ngoạn. Hỏi mẫu thân có thưởng cho phần hân diện này hay không thôi.”

Trần thị cười bóp gương mặt của nàng một cái, nói: “Quý nha đầu, sợ là con muốn đi chơi, lấy ta làm cầu nối. Khó có được tới một chuyến, đi đi.”

Minh Phi nói: “Con ở nhà trông hộ tiểu đệ đệ.”

Trần thị thờ dài: “Con không cần phải cẩn thận như thế, người đã hơn mười tuổi, thực sự quá trầm tĩnh rồi, ta làm chủ, đều đi cả đi! Hỏi tẩu tẩu con một chút, chỗ nào xem pháo hoa tiện nhất, để cho đại ca con sớm tìm cách chuẩn bị một cái nhà gian từ lâu đối diện gì đó, cả nhà chúng ta đi xem, nếu thật sự không được, bọn họ cưỡi ngựa, mấy mẫu nữ chúng ta an vị ở trong xe ngựa xem cũng giống như nhau, phụ thân con nơi đó, để ta đi nói.”

Hàm Dung nghe nói Trần thị nhận lời, vội vàng đi nói với Trần thị: “Đề Quang Đình dẫn mẫu thân và các đệ muội đi, con ở nhà chiếu cố tiểu đệ đệ, dù thế nào đi nữa hán cũng rất thích con.”

Trần thị cười cười, nhàn nhạt nói: “Đều đi cả.”

Nàng làm sao có thể yên tâm giao mệnh căn (sinh mạng) của nàng cho trưởng tử (con dâu trưởng) không biết nguồn gốc này chứ?

Hàm Dung còn muốn nói nữa, lại thấy Minh Phi nhìn nàng nháy mắt vài cái, buộc lòng phải ngậm miệng lại, không dám nhắc lại, nhưng không biết mình sai ở chỗ nào.

Không thể làm gì khác hơn là buồn buồn đi bàn bạc với Thái Quang Đình tìm nơi xem pháo hoa. Ban đêm, Thái Quốc Đống về nhà mang đến một cái tin, chức vị mới của ông ta đã được quyết định xuống, được thăng chức đi Đãng Châu nhậm chức tam phẩm tham chánh.

Ông ta vốn hướng đến đi Phủ Minh, gần nhà, lại giàu có và đông đúc, giao thiệp phong tình cái gì đó đều rất rộng lớn hết sức quen thuộc, Chung Thái Phó lại nói: “Các người đều hướng đến mảnh đất kia, mỗi người lên chức chỉ muốn ở lại nơi đó, tất nước không lọt, hoàng thượng sớm muộn gì cũng sẽ có điều động lớn, người thay vì ở nơi đó chờ liên lụy, không bằng đi Đãng Châu, chịu đựng hơn ba năm tư lịch (trí thức thu được qua sự từng trải), trở lại kinh thành nuôi dưỡng chờ trí sĩ (về hưu) là được.”

Tin tức này đã làm rối loạn kế hoạch của Trần thị.

Nàng vốn nghĩ nếu Thái Quốc Đồng đi Phủ Minh, cách gần nhà, thường thường cũng có thể đi xem một chút, có thể chiêu cố hai đầu, ai ngờ lại phải đi Đãng Châu.

Nàng vừa muốn cùng Thái Quốc Đồng đi nhậm chức trông chừng ông ta, lại không muốn để xuống việc trong nhà, trái phải không xác định được chủ ý, tâm tình cũng có chút không tốt.

Thái Quốc Đồng chỉ biết mình có được tin tức nội bộ, có chút đắc ý, vội vàng báo quai với Trần thị: “Nàng biết không, Viên gia đón dâu xung hi cho Viên lão Tam.”

Trần thị kinh ngạc: “Cái gì? Ai nguyện ý gả cho hấn? Lão gia nghe ai nói?”

Thái Quốc Đồng nói: “Nhắc tới cũng khéo, lúc ta tới vừa đúng lúc gặp gỡ Thôi Mẫn, liền cùng ông ấy kết bạn đi Trâm Lâm Lâu ăn cơm, dọc đường đi ngang qua cửa nhà bọn họ, thấy người ta đang ở trước cửa nhà bọn họ gây chuyện lừa bạc. Người nhà bọn họ tưởng chừng như chống đỡ không được, ta nhìn thấy liền sai người tiến lên hỏi thăm, thế mới biết, nhà bọn họ dùng bạc nói một nữ nhi tiểu môn tiểu hộ xung hi cho Viên lão Tam, ý tứ cũng là muốn lưu lại chút huyết mạch, vốn là đã nói xong rồi, nhưng đàn gái có một thân thích lưu manh vô lại, nghe nói chuyện này đưa thiếu bạc, dẫn người đánh đến tận cửa để lừa bạc. Vốn tưởng tôn Viên Hàn Lâm đang nhậm chức Sở Chính ở Công Bộ, bản thân ông ta quanh năm ở kinh thành, theo đạo lý thì tuyệt đối sẽ không có bị người khi dễ đến nước này. Ai ngờ trưởng tôn kia của ông ta không ở nhà, cả nhà toàn người già phụ nữ (phụ nữ và trẻ con), vừa có giữ thể diện vừa vẫn nhả, kết quả ngược lại bị lang sói ức hiếp. Viên Nhị Lão Gia cứ giảng đạo lý miệng đầy chỉ hô già đã với người ta, bị người ta ném một cục gạch qua, liền ôm đầu chạy vào cửa. Đây thật là tú tài gặp quân binh có lý không nói được.”

Trần thị nói: “Nhà ông ta không phải là không đánh lại người ta, mà là sợ lớn chuyện rầy rà. Mọi người đều biết nhi tử nhà ông ta sắp chết, còn muốn gieo họa cho khuê nữ của người ta, đạo lý này nói không thông, nói ra chỉ sợ người quen chê cười xem thường. Cho nên mới muốn dàn xếp ổn thỏa, tên vô lại kia chính là nắm được tâm tư này của nhà ông ta, mới dám không chút kiêng kỵ đánh đến tận cửa ồn ào đúng không? Nếu không có mấy người dám đi đến nhà quan gây chuyện? Theo thiếp thân thấy, nhất định trưởng tôn kia đang ở nhà, chẳng qua là đang tránh đi.”

Phân tích xong, lại hỏi Thái Quốc Đồng: “Vậy lão gia có tiến lên giúp một tay hay không?”

Thái Quốc Đồng cười nói: “Đó là đương nhiên. Nhà ông ấy hại người nhà ông ấy, ta không cần biết. Ta chỉ biết tên vô lại mạo phạm mệnh quan, lừa gạt tiền tài, vi phạm luật pháp, dĩ nhiên là cùng Thôi Mẫn cho người dùng đại côn đánh lên, hai ba gây liên giải tán. Viên Nhị Lão Gia che che giấu giấu, có lẽ là sẽ không mời chúng ta uống rượu mừng rồi. Nhờ có năng thông minh, mới không để nhà ông ta hại đến Tam nha đầu chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Pháo hoa

Edit: Beyours07

Ước chừng là cảm thấy có người nhìn chăm chú, nam tử kia quay đầu lại lơ đãng nhìn về phía dưới hành lang, lướt qua trên người Minh Phi, rơi xuống trên người Thái Quốc Đồng, yên lặng nhìn qua, trên mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc, qua lại quét nhìn ở trên người Thái gia nữ quyến.

Minh Phi cách một tầng diện sa nhìn thấy hết sức chân thiết, cho dù cách mấy năm rồi, nàng cũng có thể nhìn một cái là nhận ra người kia chính là Thanh Hư, trừ hai má vốn có chút mập mạp khi tuổi nhỏ giờ trở nên rõ ràng hình dáng ra, cặp mắt hồ ly kia một chút cũng không thay đổi.

Không biết tại sao, hấn không mặc trang phục đạo sĩ, mà là ăn mặc giống như một cậu ấm nhà giàu bình thường.

Áo màu thạch anh cỏ tròn tay áo rộng, thắt đai lưng bằng gấm màu xanh, đeo miếng ngọc bội, thắt dây màu xanh ngọc, chân mang giày quan màu trắng.

Nghĩ đến những phong thư không giải thích được mỗi năm một bức của hấn, còn có tính khí cổ quái tham tiền này, Minh Phi chỉ sợ hấn nhận ra mình, yên lặng giấu mình ở sau lưng Thái Quang Đình, cúi đầu nhanh chóng lên cầu thang.

Mới lên được hai ba bậc cầu thang, đã nghe tiếng cầu thang bị người giẫm lên rung trời, một đại hấn mặc áo khoác màu đỏ tím từ bên trên lầu lao xuống, lớn tiếng nói: “Hoa Hoàn huynh, Tuyết Đồng nói huynh muốn đem nhả gian của chúng ta cho người ta? Không thể nào, Tuyết Đồng nói là phải không?”

Rồi sau đó như một cơn gió xông tới bên đám người Thái gia, thiếu chút nữa không đụng vào Kim Trâm.

Cung Viễn Hòa tay mát lạnh lẽ, kéo lại Kim Trâm xiêu vẹo chực đổ, cau mày nói với người kia: “Vị huynh đài này, đi chậm một chút.”

Đại hán này quay đầu lại nhìn Cung Viễn Hòa một cái, hung ác nói: “Lão tử thích đi nhanh thì sao? Làm phiền gì tiểu tử nhà ngươi?”

Thái độ phách lối ác liệt, làm người ta không thể không tức giận.

“Lầu bốn phòng chữ Giáp.”

Cung Viễn Hòa ý bảo Thái Quang Đình đưa nữ quyền lên trên lầu, quay đầu lại cười nhạt: “Lão tử thích đi nhanh ngại không tiểu tử, chỉ là tiểu tử đi nhanh cũng là làm phiền lão tử.”

Đại hán âm trầm giờ ngón tay đâm chọt ở trước mặt Cung Viễn Hòa: “Tiểu bạch kiểm! Ngươi nói ai đó?”

Cung Viễn Hòa cũng không nhúc nhích, cười nói: “Vị tráng sĩ này, ta nói con ta, làm phiền ngươi sao?”

“Ngươi!”

Đại hán thô lỗ một tay đi qua túm lấy cổ áo Cung Viễn Hòa, một tay giờ lên quả đấm to như cái bát về phía mặt Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa nâng gương mặt, cười nói: “Đánh nha, dùng sức vào, Đừng sợ ta đau.”

Đại hán thô lỗ thấy hán chắc chắn như thế, khuôn mặt tươi cười vụt tắt, ngược lại có chút cảm thấy không dễ xuống tay, chỉ sợ đánh làm người không nên đánh, gặp phải phiền toái vô cùng.

Ai ngờ đang lúc ngây ngời, dưới chân chọt hoảng, thành tư thế chó gặm cứt, đập mặt xuống cầu thang ầm ầm trượt xuống.

Đường biểu huynh đệ Giang Hàm Dung rít vỗ tay cười lớn, lên tiếng châm chọc hán.

Đại hán nhếch nhác bò dậy từ dưới đất, mặc dù nghe không hiểu trong miệng một đám thư sinh nói cái gì, nhưng cũng biết tất nhiên là không dễ nghe, dầy mặt đứng ở dưới lầu rống với Cung Viễn Hòa: “Tiểu bạch kiểm, ngươi chơi xấu!”

Có điều hán đứng chỗ thấp, muốn ngược đầu nhìn người, khí thế nhỏ đi không ít, liền tiện tay kéo một cái bàn tới, nhảy đến trên bàn đi mắng: “Không phải đồ hèn nhát thì xuống ngay đánh một chầu cùng gia gia.”

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, “Gia gia không chấp tôn tử “

Người đứng ở hành lang đều ầm ầm cười lớn.

Đại hán thô lỗ không nhịn được muốn xông lên đi tìm phiền phức với Cung Viễn Hòa, trong góc đi ra một nam nhân, nhẹ nhàng kéo hán, nhỏ giọng nói: “Huyền tử, đừng quấy rối, vốn chính là ngươi không đứng, đi nói xin lỗi đi.”

Thái Quốc Đống cùng Thái Quang Đình đưa đám người Trần thị Minh Phi lên nhả gian lầu bốn, vội vàng chạy xuống giúp một tay.

Trần thị trong lòng lo lắng, hỏi Minh Phi: “Sẽ không đánh nhau chứ, ta nhìn nam nhân kia thật là bộ dạng hung ác.”

Minh Phi cười nói: “Không sao, người bên chúng ta nhiều, hơn nữa, phụ thân là quan, bọn họ không dám làm loạn.”

Trong lòng cũng rất kỳ quái, Viên Mai Nhi như thế nào ở chung một chỗ với Thanh Hư rồi?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nghĩ tới, Lão Đạo Sĩ xem bệnh cho Viên Tư Phác, hai người này quen nhau không kỳ quái.

Có lẽ là vô tình gặp thôi.

Minh Bộ đã bắt đầu bát quái, thần thần bí bí nói: “Muội mới vừa rồi nghe giọng của Viên Mai Nhi, Muội tìm rồi lại tìm, lại nhìn thấy nàng và một người đàn ông nấp ở chỗ khuất ở đại đường nói chuyện.

Mặc dù mang theo mũ che mặt, nhưng muội cũng có thể nhận ra nàng ngay, còn có Triệu Tuyết di cũng ở đó.”

Cái gọi là lời đồn “ba người thành hồ”, nhiều người lập lại người nghe sẽ tin là thật, bìa miệng tro tro chính là như vậy mà có.

Viên Mai Nhi mặc dù nói chuyện với Thanh Hư, nhưng hai người cách xa mấy thước, chung quanh còn người, làm sao lại là nói thầm rồi?

Khóe miệng Minh Phi khẽ nhếch, thiếu chút nữa bật cười.

Trần thị giận tím mặt: “Đều là tiểu cô nương, nói gì vậy! Lời này phải nếu có người nghe được, còn không biết nói gì về nhà chúng ta đấy! Để ta bẩm báo phụ thân con, cho con gia pháp!”

Minh Bộ bị dọa sợ, cúi thấp đầu nói: “Con cũng chỉ là không ưa bộ dáng của nàng mà thôi. Lại nói nhà chúng ta đối với nhà nàng còn có ân, nàng nhìn

thấy chúng ta cũng giả bộ không nhìn thấy.”

Hàm Dung vội khuyên Trần thị: “Mẫu thân bớt giận, Ngũ muội muội không hiểu chuyện, nàng đã biết sai, về sau cũng không dám nữa.”

Minh Bội vội nói: “Nữ nhi biết sai rồi, mẫu thân thứ tội.”

Lại hai tay dâng trà lên, Trần thị mới bỏ qua cho nàng.

Trần thị bởi vì thấy phụ tử Thái Quốc Đống ba người mãi không quay lại, trong lòng lo lắng, liền bảo Dur ma ma đi xem: “Khuyên nhủ chút, đừng để đánh nhau. Chuyện đang yên lành, nháo lên không còn ý nghĩa gì.”

Dur ma ma đi không bao lâu liền cười hi hi trở lại: “Phu nhân, tốt lắm, lão gia cùng hai vị công tử, Cung công tử bọn họ đã lên tới lầu rồi.”

Trần thị kinh ngạc: “Nhanh như vậy đã xong rồi? Ta thấy người kia nhất quyết không buông, khắp người bực dọc, còn tưởng rằng không làm khó một hồi sẽ không bỏ qua đây.”

Dur ma ma cười nói: “Đích xác là muốn náo loạn, chỉ là người kia có một bằng hữu kéo hãm lại, còn ép buộc hẳn nói xin lỗi đây.”

Trần thị nói: “Bạn này của hẳn coi như biết lý lẽ.”

Khi đang khi nói chuyện, Thái Quốc Đống đi vào, trên mặt còn là mang theo ý cười tràn đầy: “Đều là người quen, chỉ là là một chút hiểu lầm mà thôi. Là bằng hữu của đồ đệ Thủ Chân Tử - Thanh Hư, cũng là đến xem pháp hoa.

Vốn là đặt nhà gian lâu ba phòng chữ Thiên, nhưng bởi vì vừa đúng lúc gặp gỡ người nhà Viên gia còn chưa đặt chỗ ngồi, chỉ ngồi trên xe ngựa dưới lầu xem, bởi thấy đa số là nữ quyến, liền nổi lên hảo tâm, để nhà gian đã đặt tặng không cho Viên gia. Đại hán kia mắt hừng, túm lấy chúng ta trút giận, đang định làm ầm ĩ thì Thanh Hư khuyên nhủ rồi. Cái này mà, Viên Hòa còn muốn mời tất cả mọi người đều sang sát vách. Chính là ta ở bên kia chỗ người người trẻ tuổi bọn họ không được tự nhiên, vẫn là quay lại đây cùng nàng ngồi.”

Trần thị cười nói: “Đạo sĩ cũng tới xem pháp hoa? Hẳn pháp hiệu gì? Ngọc Thanh cung cũng không quản?”

Trong lòng Minh Phi nói không ra là tư vị gì, chỉ sợ Thanh Hư đã nhận ra nàng, hôm nay lại xen lẫn trong một chỗ với đám người Cung Viên Hòa, cũng không biết cái tính khí cổ quái kia có tốt hơn chút nào không.

Sau khi nàng tới Kinh Thành, không thể không nghĩ tới mau chóng đến thăm Tổng đạo sĩ, chỉ tiếc nàng là nữ hài tử, là căn bản không có cơ hội đi Ngọc Thanh cung.

Mấy lần nàng ra khỏi cửa, đều là đi theo Trần thị đi bãi phòng những phu nhân quyền quý kia, đi vội vã, ngay cả Kinh Thành trông như thế nào cũng không nhìn rõ được.

“Thái hậu cùng Thánh thượng hết lòng tin theo Đạo gia, đạo sĩ gì trong Ngọc Thanh không có?”

Thái Quốc Đống lắc đầu, “Người trẻ tuổi thích náo nhiệt cũng có. Người đừng xem thường tiểu tử đạo sĩ này, tuổi còn trẻ thì phải đã là chân truyền của Thủ Chân tử, y thuật rất tốt, là người khéo léo, quan chức thượng đẳng hướng lên cao, đang được Thánh thượng thưởng thức. Lần trước ta đi Ngọc Thanh Cung bãi phòng Thủ Chân tử, hẳn tiếp đãi ta, lời nói cử chỉ rất không tục.”

Hàm Dung cũng không phải cảm thán một tiếng: “Làm đạo sĩ cũng có thể thăng quan phát tài.”

Lại thấy mặt sắc Trần thị cổ quái, Thái Quốc Đống sắc mặt khó coi.

Không biết mình nơi nào lại nói sai rồi, cầu cứu nhìn về phía Minh Phi.

Nàng đây chính là trong lúc vô tình đâm vào chỗ yếu của Thái Quốc Đống rồi, phải biết rằng Thái Quốc Đống thuận lợi từ quan ngũ phẩm trực tiếp bỏ đến quan Tư Phẩm chính là nhờ đạo sĩ.

Minh Phi âm thầm than, mình phải rút thời gian nói cho đại tẩu mình một bài giảng, mang tất cả những chuyện nát của Thái gia cũng lật lại một lần nói cho nàng nghe mới được, nàng cho Hàm Dung một an ủi ánh mắt, cười nói: “Mọi người Viên gia tới?”

Thái Quốc Đống mới nói: “Phải. Ta xem nhà bọn họ cũng coi như suy tàn rồi, nếu không phải gặp tiểu tử đạo sĩ này mềm lòng, cũng chỉ có thể ở trên đường ngồi xe ngựa xem pháp hoa.”

Trần thị sắc giọng: “Trong kinh thành này có mấy toà lầu cao? Chúng ta cũng không thể so với những nhà giàu có khác, tự mình thì có lầu cao có thể nhẹ nhàng quan sát. Chúng ta cũng chẳng phải là nhờ Viên Hòa sao? Nếu không ta cũng tính toán mang theo bọn nhỏ ngồi ở trong xe ngựa nhìn.”

Thái Quốc Đống nói: “Không giống nhau. Chúng ta không phải người sống lâu ở kinh thành, tin tức không linh thông, sớm biết tin muốn xem, chịu tốn tiền liền nhất định có thể đặt được nhà gian; nhà hẳn bất đồng, đương nhiên sớm biết, lại muốn xem, còn biết chung quanh đây xem là đẹp mắt nhất, cổ tình không đặt nhà gian, đó chỉ có thể nói không có bạc.”

Trần thị nói: “Khó trách các nàng nhìn thấy chúng ta cũng làm bộ như không nhìn thấy.”

Vốn là hai nhà không sai biệt lắm, một bên ngày càng thịnh vượng, một bên lại là đang xuống dốc, người xuống dốc gặp người đang phát lên không muốn chào hỏi cũng là chuyện có thể hiểu được.

Minh Ngọc giong gĩa mà nói: “Không phải nói tranh của Viên Tam ca rất đắt sao? Tại sao không để cho hắn vẽ vài bức mang đi đổi tiền? Một bức tranh giá năm trăm lượng bạc, hai bức chính là 1000, hắn bệnh, khiến hắn mười ngày nửa tháng vẽ một bức là được, bán tranh có gì không được?”

Trần thị bị nàng chọc vui, ôm nàng vào trong ngực nói: “Bởi vì Viên gia chắc chắn không bán tranh. Nếu quả như thật muốn bán tranh, nhà bọn họ nhất định là xong rồi.”

Toàn gia uống trà mới, ăn các loại bánh ngọt trái cây Hội Phúc lâu cung cấp, bất giác trời tối hẳn, Minh Ngọc cùng Minh Bội cũng không chờ được, “Trời tối rồi, còn chưa làm sao? Liệu có không có hay không?”

Đang không nhìn được, chợt nghe bên ngoài một tiếng tiếng chiêng vang, có người hô: “Giờ Tuất Tam khắc đến rồi! bắn pháo hoa.....”

Người trên đường phố cùng người trong tửu lâu nhất thời sôi trào giống như nước đang đun sôi, Thái Quốc Đống cũng không nhìn được đứng dậy ôm lấy Thái Quang Hoa đứng ở bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chợt nghe một tiếng tiếng âm ầm, một điểm sáng như sao băng băng qua bầu trời đen như mực, tiếng hoan hô của mọi người như sấm động, ngay sau đó vừa mười mấy tiếng, không trung cầu vòng rực rỡ, sáng chói mắt, ngân hà thất sắc.

Một màn này còn chưa tan đi đi, lại nghe đến mười mấy tiếng vang, một vòng pháo hoa mới lại bắn lên trời, mọi người không kịp nhìn, chỉ biết vỗ tay hoan hô.

Các nữ nhân Thái gia cũng kích động đến không được, quên mất dè dặt, tất cả đều chen chúc tại bên cửa sổ, rướn cổ lên nhìn ra phía ngoài.

Thái Quang Hoa vui mừng được không được, nói chuyện lại không lưu loát, không cách nào tìm được ngôn ngữ thích hợp biểu đạt tâm tình hẳn kích động, đành gờ gờ cánh tay, ú ớ phát ra những âm tiết không rõ nghĩa.

Trong lúc hưng phấn, không người nào chú ý tới Minh Phi bị chen đến trong góc bên cửa sổ.

Nàng nhìn ánh sáng chói lòa phía chân trời, lại nhìn dòng người hối hả dưới lầu, nghe tiếng cười đùa vui mừng của mọi người bên tai, đột nhiên chỉ cảm thấy cực kỳ cô độc đau lòng.

Bên cạnh có người tặng hăng một cái, nàng không để ý.

Người nọ lại ho khan một tiếng, nàng nghiêng đầu nhìn lên, chỉ thấy Cung Viễn Hòa từ cửa sổ bên cạnh thò ra hơn nửa người nhìn nàng cười, thấy nàng nhìn ra chớp chớp mắt với nàng, lại thật nhanh rút trở về đi, khoa trương hô to một tiếng: “Các người mau nhìn! Xem thật kỹ a! Thật là một trăm năm nhìn cũng không thấy được mà!”

..... Minh Phi không khỏi đầu đầy cho mồ hôi.

Không biết là người nào đột nhiên hô một tiếng: “Thánh thượng cùng thái hậu nương nương giá lâm Ngũ Phụng lâu, cùng dân cùng vui mừng! Mau a.....”

Cũng không biết tin tức này là thật hay là giả, tóm lại người trên đường phố cũng đi về phương hướng vọt tới nhìn Hoàng đế cùng Thái hậu đi như thủy triều.

Trong khoảnh khắc đó, trước cửa Hội Phúc lâu cũng chỉ còn thừa thớt vài người đi đường người bán hàng rong cùng mấy chiếc xe ngựa, từ náo nhiệt biến thành vắng lạnh.

Người Thái gia cũng bị màn hí kịch này làm cho bối rối, cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Pháo hoa còn đang nổ rộ vô cùng xinh đẹp ở cuối chân trời, mọi người cũng đã không còn tâm tình xem pháo hoa nữa.

Trần thị hăng giọng, hỏi Thái Quốc Đống: “Bọn họ nói là sự thật sao?”

Thái Quốc Đống nói: “Có thể, chỉ là cũng không nhất định. Có phải muốn đi nhìn hay không? Nếu không chúng ta ngồi xe ngựa đi qua?”

Thật ra thì lão Thái từ những lúc nào đó đầu óc nước vào đặc biệt không đáng tin cậy ra, còn có những lúc vô cùng hiểu tâm sự của người khác, cũng tỷ giờ phút này, hắn liền nghe được tiếng hoan hô của mọi người.

Minh Phi lập tức thấy mắt nữ nhân bọn nhỏ trong phòng cũng sáng lên.

Trần thị cười nghiêng nghiêng đầu: “Quá nhiều người, chật chội lắm, chỉ sợ chúng ta chạy tới rồi, cũng là biến người, cái gì cũng đều nhìn không nổi.”

Thái Quốc Đống tâm tình rất tốt, cười nói: “Sợ cái gì? Cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi. Vui mừng một chút, hứng tận mà về, dù là không thấy được, coi như người nhà chúng ta dạo chơi kinh thành.”

Chính hắn cấp bậc không đủ, vừa là quan địa phương, cơ hội thấy Hoàng đế thực sự là ít đến đáng thương. Rất có thể hiểu được tâm tình của mọi người.

Vì vậy gã sai vặt của Thái Quốc Đồng lập tức đi đến sát vách thông báo Thái Quang Đình cùng Thái Quang Nghi.

Một lát sau trở về nói: “Thiếu phu nhân, các công tử đều không đi, nói muốn đi về.

Chỉ có Cung công tử cùng hai vị khách muốn cùng đi, vị khách không có râu vị kia nói rồi, hấn có biện pháp khiến mọi người gặp được Thánh thượng, nếu như Thánh thượng cùng Thái hậu nương nương thật sự giá lâm Ngũ Phụng lâu, liền nhất định có thể nhìn thấy.”

Thái Quốc Đồng biết là Thanh Hư có cách, sau đó cười nói: “Tốt lắm a, cơ hội khó được, hãy đi đi.”

Các nữ nhân hưng phấn, Hàm Dung nói: “Ta từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, chỉ khi còn bé Thánh thượng xuất cung thì xa xa nhìn thấy qua một lần, còn là cách vách xe. Cũng không nhìn thấy dung mạo ra sao.”

Tất cả mọi người cười: “Đó chẳng phải là tương đương với không thấy?”

Thái Quang Đình tới hỏi Thái Quốc Đồng: “Có cần đi hỏi Viên gia hay không đây?”

Thái Quốc Đồng lắc đầu: “Không nên hỏi. Thứ nhất nhà hấn vốn là tránh chúng ta: thứ hai nhà hấn là một đàn ông dẫn mấy nữ nhân ra ngoài, lo không nổi, nếu là đi theo chúng ta, xảy ra chút chuyện gì, nói cũng không rõ ràng.”

Thái Quang Đình cười nói: “Nhi tử cũng cho là vậy.”

Minh Phi đi theo mọi người ra cửa, chỉ thấy Thanh Hư cùng này đại hán thô lỗ đứng ở cửa cầu thang nói chuyện cùng Thái Quốc Đồng.

Ánh mắt Thanh Hư nhàn nhạt quét qua người nàng, ngay sau đó lại rơi vào trên người Thái Quốc Đồng ôn nhã lễ độ trả lời câu hỏi của Thái Quốc Đồng.

Lời nói cử chỉ đã không thấy sự vô lại lúc trước, cũng không khác gì con em quý tộc đã được dạy dỗ tốt.

Minh Phi cúi đầu đi qua trước mặt hấn, nghe hấn trả lời Thái Quốc Đồng: “Thái đại nhân khách khí, đều là người cùng quê. Thái đại nhân nếu không chê, coi tiểu đạo như con cháu đối đãi là được.

Ở bên ngoài bọn họ đều gọi tên tục của tiểu đạo, Hoa Hoàn.”

“Được, Hoa Hoàn.”

Thái Quốc Đồng cười ha ha, “Chính là, khó được đều là người cùng quê.”

Minh Phi từ trước tới nay không biết hấn còn có một cái tên tục gia, họ Hoa a, hình như cái họ này rất ít.

Cung Viễn Hòa cùng với đường biểu huynh đệ Giang Hàm Dung đứng ở dưới lầu chờ đợi, thấy mọi người xuống, vui sướng chào hỏi cùng Thái Quốc Đồng: “Thức phụ, bọn họ muốn về, chờ cho ngài cùng thím xuống để cáo từ đâu”

Người khác vốn là đáng đáp cao hơn so với đường biểu huynh đệ Giang Hàm Dung, đáng đáp càng đẹp mắt, ăn mặc cũng đẹp hơn, cộng thêm tự tin tràn đầy, nhiệt tình chu đáo tường tận, đứng ở đó giống như hạc đứng trong bầy gà, có người đi qua không kìm được phải nhìn hấn một cái.

Thái Quang Đình tự nhiên biết hấn là rắp tâm gì, rõ ràng muốn đem Giang gia các đệ tử so sánh thấp đi, không khỏi âm thầm buồn cười, nhìn trộm dò xét hướng Minh Phi, chỉ thấy Minh Phi đứng ở một bên, tập trung tinh thần chỉnh lý y phục cho Thái Quang Hoa, nửa mắt cũng không nhìn về phía bên này, vì vậy lắc đầu với hấn một cái.

Người nào đó Cung gia bị xem nhẹ rất tức giận, tiến tới hỏi Minh Phi: “Tam muội muội, rất lâu không nhìn thấy muội, Hi Phúc khỏe chưa? Ta tìm được phương thuốc, có thể cho nó thử một chút.”

Minh Phi chưa kịp trả lời, Minh Bội đã cười đáp: “Cung đại ca, cũng đã bao lâu rồi huynh mới nhớ tới, nếu như chòphương thuốc của huynh, chỉ sợ Hi Phúc đã không được.”

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười: “Hi Phúc do ta chọn làm sao dễ dàng không được như vậy? Nếu như nó chính là chút bệnh này cũng không chịu đựng được, còn là Hi Phúc sao? Muội nói là đúng không, Tam muội muội?”

Minh Phi gật đầu, lại thấy gương mặt Cung Viễn Hòa cười mờ ám.

Minh Phi không giải thích được: “Huynh cười cái gì?”

Cung Viễn Hòa vuốt mặt, nghiêm túc nói: “Ta không có cười a, chẳng lẽ ta mới vừa rồi cười sao?”

Không đợi tỷ muội ba người Minh Phi bật cười, lại nói: “Nghe nói chức vị của thức phụ đã định ra, các muội lúc nào thì đi? Nếu không ta đi nhờ thuyền của các người đi thôi.”

Minh Phi nói: “Không biết, ý của cha là cả nhà chúng ta đều đi theo hấn đến Đẳng Châu. Không biết là có phải về trước Thủy thành phủ thu dọn đồ rồi

đi, còn là đi thẳng đến thẳng Đàng Châu từ kinh thành.”

“Tất cả mọi người đều đi?”

Cung Viễn Hòa có chút ngoài ý muốn.

“Còn chưa có nhất định.”

Minh Phi cho là hẳn là quan tâm Truy Phong, cười nói: “Tới Thủy thành huynh có thể mang Truy Phong về, sau khi huynh đi nó buồn thật lâu, chắc hẳn nhìn thấy huynh nó chắc chắn sẽ rất vui mừng”

Cung Viễn Hòa cười nhẹ một tiếng, nói: “Không vội.”

Ngay sau đó xoay người đi.

Khi xe ngựa Thái gia chạy tới trước mặt Ngũ Phượng thì quả nhiên giống như Trần thị phỏng đoán, khắp nơi đều là người, chen lấn nước chảy không lọt.

Trên khu đất rộng có người ở biểu diễn ca múa, còn có lửa khói tấp kị(*).

(*) xiếc

Trên lầu Ngũ Phượng lầu đèn đuốc sáng trưng, cờ bay gió thổi, có thể mơ hồ nhìn thấy một số người ở phía trên.

Thái Quốc Đống dựa vào xe ngựa một chút, vui mừng nói: “Nghỉ thức đầy đủ hết, chỉ sợ Thánh thượng cùng Thái hậu nương nương đều ở đây.”

Thanh Hư chỉ chỉ một tòa lầu thấp ở phía trước Ngũ Phượng lầu, nói: “Chỗ chật hẹp, để tôi tớ quý phủ ở lại bên ngoài.”

Cung Viễn Hòa liền chủ động tiến lên bế Thái Quang Hoa lên, Thái Quốc Đống lệnh cho hai đứa con trai bảo hộ nữ quyền, không mang theo một tôi tớ nào, lặng lẽ đi theo sau lưng Thanh Hư tránh qua đám người đi về phía tòa nhà nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Hỗn loạn

Edit: Thu Lệ

Thanh Hư vừa đi vừa giới thiệu với mọi người: “Đây là chỗ nghỉ ngơi của binh sĩ trực, ta và bọn họ rất quen thuộc, cho ít bạc là được, rất dễ dàng, cũng không còn người chen chúc.”

Ai ngờ đi không bao xa, thành linh xảy ra một tiếng vang thật lớn, ánh lửa nhức mắt chiếu sáng cả quảng trường, “Bốc cháy rồi! Chết người rồi!”

Theo mấy tiếng thét chói tai tê lương, đám người chột hỗn loạn, hoảng hốt lo sợ chen ra bên ngoài, người Thái gia ứng phó không kịp, rất nhanh đã bị tách ra.

Minh Phi vốn dĩ đứng bên cạnh Hàm Dung và Minh Ngọc, nàng mới vừa bắt được Hàm Dung và Minh Ngọc, đột nhiên bị người ta đẩy một cái, thật khó khăn đứng thẳng người cũng đã bị bảy người bao ở trong đó, thân bất do kỷ mà lão đảo đi ra bên ngoài.

Nàng nghĩ đến sự cố giẫm đạp đáng sợ, tâm đều lạnh hơn phân nửa, đáng tiếc nàng thế nào cũng không chen lại đám người đang hung trào, mà ở trong đó thậm chí không tìm được chỗ có thể núp.

Nàng chỉ có thể phí công kêu tên Thái Quang Đình và Minh Ngọc, trơ mắt nhìn cửa hồng cách nàng càng ngày càng xa, liều mạng giữ vững thăng bằng của mình, không để cho mình ngã xuống, mắt tìm khắp nơi xem có chỗ nào có thể dựa vào để ẩn núp.

Mũ che mặt rất nhanh bị chen chặt cứng mà rơi trên mặt đất, trâm cài trên tóc cũng bị người ta thừa dịp rối loạn rút đi, giấy bị giẫm lên rách ra, Minh Phi hoàn toàn không để ý tới, cũng không dám khom lưng nhặt giấy, mục tiêu của nàng là hoa biểu(*) bên trên quảng trường.

(*): Cột trụ đá trở hoa (đặt trước cửa cung điện hoặc lăng mộ thời xưa)

Chỉ cần có thể tìm cách đến gần hoặc là chui vào trong hoa biểu có lan can bao quanh bên ngoài, ôm lấy lan can, nàng sẽ không sợ bị giẫm chết.

Nguy cơ lần này không giống với bất kỳ nguy cơ nào nàng đã từng gặp phải, lần này hoàn toàn không do bản thân nàng, đoàn người mãnh liệt giống như cuộn phong giữa biển khơi, còn nàng tựa như một người đang liều mạng giữa vực, vô lực mà tuyệt vọng, chỉ có thể ở trong lòng thâm cầu nguyện ông trời

không nên chơi đùa nàng đến chết, cho nàng một chút may mắn, nàng thật sự vẫn chưa muốn chết.

Cho tới giờ khắc này, nàng mới hiểu được, nàng muốn đền bù những chuyện mà kiếp trước nàng chưa làm được đến đường nào, nàng muốn có một cuộc sống hoàn chỉnh.

Có binh sĩ đang lớn tiếng quát bảo ngưng lại, vậy mà đoàn người đang hốt hoảng hoàn toàn không nghe thấy, ngược lại càng ngày càng loạn.

Bên tai Minh Phi truyền tới tiếng la khóc hoảng sợ, tiếng kêu cứu tuyệt vọng, đoàn người càng ngày càng kinh sợ, Minh Phi đỏ mặt lạnh lùng rùng rùng.

Trước mặt nàng đột nhiên có người hét lên một tiếng rồi ngã xuống, người phía sau hoàn toàn mặc kệ phía trước đã xảy ra chuyện gì, như thủy triều đánh tới, Minh Phi cũng không thể khống chế thăng bằng của thân thể nổi nữa, nàng tuyệt vọng giơ tay lên, chuẩn bị sau khi ngã xuống đất sẽ cố gắng hết sức cuộn tròn thân thể lại.

Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc, một cánh tay mạnh mẽ vững vàng giữ cánh tay của nàng, dùng sức lôi nàng bảo vệ vào trong ngực, vững vàng ôm nàng chen theo đoàn người ra bên ngoài, mùi hoa nhàn nhạt xen lẫn mùi mồ hôi nhàn nhạt của thanh niên nam tử tràn ngập trong lỗ mũi và lồng ngực Minh Phi, trong lúc cấp bách, Cung Viễn Hòa không quên khàn giọng mắng chửi người: “Muội sao thế! Ta gọi muội mà muội không nghe thấy sao? Muội có biết thiếu chút nữa muội đã bị giẫm chết không?”

Minh Phi không có hơi sức trả lời, chỉ cảm thấy hân nắm cánh tay nàng đau thật là đau, nàng suy yếu giơ ngón tay lên chỉ hoa biểu cách đó không xa.

Thật may là Cung Viễn Hòa thông minh, lập tức hiểu ý của nàng, hai người không dám đi nghịch với phương hướng mọi người đang chạy trốn, chỉ có thể tận dụng mọi thứ từ hoạt động theo phương hướng chính, thật dễ dàng chen đến bên cạnh hoa biểu, Minh Phi ý bảo hân cùng nàng chui vào trong lan can.

Nàng mới vừa khom lưng, Cung Viễn Hòa đã chặn ngang ôm nàng một cái, nhẹ nhàng đưa nàng vào trong lan can, đợi nàng đứng vững, hân mới trở mình đi vào.

“Mấy người ca ca đâu?”

Minh Phi dựa sát vào trong hoa biểu, cả người không khống chế được phát run —— mới vừa rồi nàng đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

“Không biết, ta không để ý tới bọn họ.”

Có người phát hiện chỗ Minh Phi và Cung Viễn Hòa đang ẩn nấp, liều mạng chen lấn đi vào, Cung Viễn Hòa vội vàng giang hai cánh tay, vững vàng bảo vệ chỗ trú ẩn của hai người.

Hân cách nàng quá gần, gần gũi lại ngửi thấy mùi trên người hân, hân không còn là đứa trẻ choai choai đang ở thời kỳ đổi giọng nữa, hân bây giờ là một nam nhân thành thục.

Minh Phi hơi mất tự nhiên, Cung Viễn Hòa vẫn vui vẻ nhìn nàng cười lớn: “Muội xem muội đã trở thành dạng nữ tử gì rồi, giống như lần đầu tiên nhìn thấy muội ở hồ đó vậy, một bà điên!”

Loại người này, bất kể vào lúc nào vĩnh viễn đều bung khuôn mặt tươi cười.

Minh Phi liếc hân một cái, đá kích hân: “Huynh thì có gì tốt! Còn không phải là một kẻ điên à!”

Cung Viễn Hòa sờ sờ búi tóc bị lệch từ ngày này qua ngày khác của mình, giật nhẹ bị áo khoác xé rách nát, cười ha ha không ngừng: “Ta là kẻ điên, muội là bà điên.”

Nghe lời này, trái tim Minh Phi hơi khác thường, run run rẩy rẩy mà dùng ngón tay cào mái tóc, từ trong ngực lấy khăn tay ra cột tóc thành đuôi ngựa, ra vẻ vô sự nói: “Cung đại ca, huynh lúc nào cũng không thể có chút nghiêm chỉnh.”

Cung Viễn Hòa cười: “Ta không đứng đắn lúc nào hả? Ta vẫn luôn rất nghiêm chỉnh.”

Chỉ là dù sao hân cũng phát hiện nàng không được tự nhiên, nên hơi cách xa nàng một chút.

Minh Phi buông lỏng, liền nhớ tới chuyện lúc trước: “Hoa ca nhi đâu? Lúc trước không phải huynh ôm hân sao?”

Nếu như Thái Quang Hoa đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Trần thị xé bọn họ thành mảnh nhỏ cũng không há giận.

Cung Viễn Hòa nói: “Ta nhìn thấy muội bị chen chặt cứng nên nhét hân cho ca ca muội rồi đuổi theo.”

“Minh Ngọc thì sao?”

Minh Phi nghĩ đến Thái Quang Đình vừa chăm sóc Thái Quang Hoa, lại vừa phải chăm sóc cho Giang Hàm Dung và Minh Ngọc, ba đầu sáu tay cũng làm không xong, không khỏi đau cả đầu.

Gương mặt Cung Viễn Hòa kinh hoàng: “Hồng rồi! Sao ta lại không nghĩ đến cái này nhỉ? Nếu không, ta sẽ đi tìm bọn họ nhé? Một mình muội phải cần

thận đấy!”

Lập tức muốn nhảy ra khỏi lan can.

Minh Phi vội vàng kéo hấn: “Đừng đi! Đi cũng như không, không có còn khiến bản thân nguy hiểm nữa.”

Chết sống có số phú quý tại thiên, không có đạo lý để cho người khác đi làm loại chịu chết ngu xuẩn này.

Cung Viễn Hòa nhìn nàng kéo cái tay kia của mình, đột nhiên cười cong mắt: “Đừng lo lắng, ta thấy tên đạo sĩ Hoa Hoàn và kẻ lỗ mãng tên Huyền tử bên cạnh hấn đều rất tinh ranh, bọn hấn nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn.”

Chợt nghe một hồi tiếng trống vang lên dồn dập, đám người đột nhiên an tĩnh chốc lát, có người lạnh lùng quát: “Tất cả đứng lại không được nhúc nhích! Người nào kêu lung tung lộn xộn nữa liền chém đầu!”

Quân đội xuất động.

Thật vất vả tình thế mới bình ổn lại, xác nhận an toàn, Minh Phi sử dụng tay chân chui ra khỏi lan can, ỉu xiu bước đi cà thọt bên cạnh Cung Viễn Hòa, chung quanh tìm người: “Thật là xui xẻo, có biết tại sao lại hỗn loạn như vậy không?”

Cung Viễn Hòa cũng không biết, cúi đầu nhìn Minh Phi vớ bị giẫm đến không nhìn ra nhan sắc ban đầu, hỏi: “Đau không?”

Minh Phi nghe rặng trợn mắt: “Nhất định là bị thương rồi, không biết đã bị bao nhiêu đôi chân giẫm lên, không gãy xương đã coi như may mắn rồi.”

Cám ơn trời đất, nhờ không có ai mang giày cao gót.

“Có muốn ta đỡ muội không?”

Cung Viễn Hòa điều chỉnh bước chân, chậm lại.

“Hay là thôi đi.”

Lúc trước bị ôm là tình hữu khả nguyên, bây giờ bị người ta nhìn thấy cũng không giống như vậy nữa rồi.

“Thì ra các ngươì ở chỗ này! Mọi người đang tìm các ngươì khắp nơi.”

Một giọng nói hàm chứa tức giận vang lên từ nơi không xa, hai người ngẩng đầu, chỉ thấy Thanh Hư nhếch nhác đi tới, thần sắc trên mặt thật không đẹp mắt.

Minh Phi nghe hấn nói tất cả mọi người đang tìm bọn họ, liền yên tâm lại, xem ra tất cả mọi người đều không có việc gì.

Trên mặt nàng liền nở nụ cười: “Bọn họ đều khỏe cả chứ?”

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, vẻ mặt Thanh Hư kéo ra, gật đầu một cái: “May nhờ mọi người không có chuyện gì, nếu không ta thật sự là thẹn với Thái đại nhân.”

“Ngươi quá khách khí, Hoa Hoàn huynh.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ngươi có lòng tốt dẫn chúng ta đến xem náo nhiệt, kết quả còn phải giúp đỡ người ta tìm người, thật là cực khổ.”

Thanh Hư nói: “Đều là đồng hương, không nói những thứ này.”

Cung Viễn Hòa tiếp tục om sòm: “Ôi chao, vừa rồi mấy người đó giống như phát điên vậy, ngươi có biết đường bị sao không?”

Thanh Hư dường như rất không muốn trả lời hấn, thật lâu mới nói: “Lúc nhóm lửa đã xảy ra chuyện. Lửa cháy rất lớn, nổ chết người nhóm lửa, rồi lan ra xung quanh.”

Cung Viễn Hòa thờ dài nói: “Chắc phải chết một nhóm người rồi.”

Xảy ra sự cố lớn như vậy, chắc chắn người nhóm lửa và người phụ trách chuyện này đều phải bị vấn trách, nói không chừng còn phải máu chảy thành sông.

Minh Phi nói: “Có ai giẫm đạp bị thương không?”

Thanh Hư rất nhanh trả lời: “Ta mới vừa rồi đi hỏi, nghe nói chết tám người, còn có một số bị thương, không biết có bao nhiêu. Thái Phu Nhân cũng bị thương.”

Tin tức của hấn rất nhanh nhảy.

“Hả?”

Minh Phi biết được tin tức này không khỏi vô cùng giật mình, nàng đột nhiên nghĩ đến lúc mới vừa bắt đầu hỗn loạn, nàng bị người ta hung hăng đẩy mấy cái, chỉ một phen, làm hại nàng thiếu chút nữa mất mạng.

Thanh Hư nhìn nàng một cái, nói: “Đừng lo lắng, chỉ là vết thương nhẹ. Nàng bị người ta đẩy một phen, Thái lão gia lại không vịn, ngã trên đất nên bị gãi lên chân, nhờ có tẩu tẩu và muội muội người cơ mẫn, nhanh chóng kéo nàng lên.”

Trần thị cũng bị người đẩy một cái.

Thật là khéo, Minh Phi không thể không hoài nghi đây là có người thừa dịp rối loạn mà hạ độc thủ.

Nhờ có Thái Quang Hoa lúc đó là được Cung Viễn Hòa ôm, nếu không chắc hẳn người đứng mũi chịu sào xui xẻo chính là Thái Quang Hoa rồi.

Về sau có lẽ vĩnh viễn không thấy được, Minh Phi định thừa dịp người Thái gia đều không ở bên cạnh, chủ động hỏi Thanh Hư: “Lão đạo trưởng còn khỏe chứ?”

Trên mặt Thanh Hư thoáng qua một cảm xúc phức tạp, gật đầu một cái: “Có thể ăn có thể uống có thể nằm, có thể sống thêm hai mươi năm nữa cũng không sẽ chết.”

“Các người quen biết nhau?”

Cung Viễn Hòa rất khó hiểu, giọng điệu này của Thanh Hư hình như còn không chỉ là quen biết đơn giản như vậy.

Minh Phi theo bản năng cho rằng Cung Viễn Hòa sẽ không nói lung tung với Thái gia, liền giải thích với hắn: “Lúc ta còn ở Ngô gia thôn, đã gặp mặt Lão Đạo Trưởng vài lần, Lão Đạo Trưởng đã chữa bệnh cứu ta một mệnh.”

Lại nói với Thanh Hư: “Lúc trước ta đã muốn hỏi thăm người về lão ấy, nhưng thật sự không tiện. Vào kinh rồi cũng không còn đi bái phỏng ông ấy, thật sự là xin lỗi, xin lão ấy ngàn vạn thứ tội.”

Thanh Hư rất miễn cưỡng cười cười: “Ta sẽ chuyển lời thăm hỏi đến ông ấy giúp người.”

Cung Viễn Hòa đột nhiên nói: “Ah, hình như ta bị rớt ngọc bội, ta đi về tìm một chút, các người cứ nói chuyện đi!”

Không đợi hai người trả lời liền chạy như một làn khói.

Minh Phi đang muốn gọi hắn dừng đi, chỉ sợ tìm được cũng chỉ là bột phấn, ai ngờ người đã chạy xa rồi, lúc này mới nghĩ đến có lẽ hắn nhìn ra hai người có lời muốn nói, mượn cớ tránh thoát.

Không khỏi cảm thấy cùng nói chuyện với người thông minh thật sự rất tiện lợi và thoải mái.

Thanh Hư nhìn bóng dáng chạy chạy nhảy nhót của Cung Viễn Hòa, cổ quái cười một tiếng: “Hắn là hôn phu của người? Rất thông minh.”

Minh Phi không giải thích được, không biết vì sao hắn lại có suy nghĩ hiểu lầm này: “Không phải nha, hắn là bạn tốt của ca ca ta.”

Thanh Hư cười lạnh một tiếng, phách lối trước sau như một: “Giả bộ đi, giả bộ đi, người cứ giả vờ đi! Cho ta là kẻ ngu sao? Mấy năm không gặp, ngay cả câu nói thật cũng không chịu nói. Người yên tâm, những chuyện người làm lúc trước ta sẽ không nói cho những người khác.”

Vẫn là tính khí này, uống công nàng còn tưởng rằng hắn lớn lên trở nên tao nhã lịch sự, ai biết toàn bộ đều là giả.

Giả bộ chính là giả bộ, vĩnh viễn đều không thật.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ghét bỏ

Editor: Trịnh Phương

Thanh Hư thấy Minh Phi trầm mặc không nói, đột nhiên sinh ra một hồi phiền não: “Ta không muốn làm đạo sĩ.”

“Không làm đạo sĩ?”

Đầu tiên, Minh Phi cảm thấy có chút ngạc nhiên. Mỗi lá thư của hắn đều nói mình thắng quan, bộ dáng vô cùng vui vẻ, đặc ý, nàng còn tưởng rằng hắn mưu cầu danh lợi.

Chỉ là, khi thấy chân mày cùng đôi môi mím chặt lại của Thanh Hư, nàng lại tin tưởng lời hắn nói là sự thật, liền hỏi hắn: “Vậy ngươi đã nói với lão đạo trưởng chưa?”

Thanh Hư liền ịu xù: “Ta không dám nói với hắn.”

Tiến vào con đường tu đạo không phải điều hắn mong muốn, chỉ là hắn là cô nhi được Tổng đạo sĩ nhặt được, tự nhiên liền trở thành tiểu đạo sĩ.

Minh Phi biết tình cảm giữa hắn và Tổng đạo sĩ không giống bình thường, thử dài nói: “Vậy ngươi nghĩ kỹ xem tương lai muốn làm gì rồi sao? Bây giờ ngươi làm quan tu đạo, có thể dễ dàng thoát thân sao?”

Khóe miệng của Thanh Hư nhanh chóng nở nụ cười: “Ta muốn làm ăn, làm đại phú thương [*] số một số hai thiên hạ!”

[*] Đại phú thương: Người làm ăn buôn bán vô cùng giàu có.

Minh Phi còn nhớ rõ, nguyện vọng lớn nhất của hắn khi còn bé chính là làm người có tiền nhất thiên hạ, liền cười: “Đã có suy nghĩ này, nên sớm đi thương lượng với Lão đạo trưởng một chút, tránh cho sau này ngài ấy tuổi tác cao liền không còn cơ hội. Ngươi có mơ ước riêng tư rất rõ ràng, không thành tâm với đạo giáo thì không nên gượng ép.”

Ánh mắt Thanh Hư sáng trong, đang muốn mở miệng nói chuyện, một người lại nhanh như gió cuốn mà xông tới, vô cùng vui mừng mà nói: “Tam muội muội, ngươi vẫn còn ở đây chờ ta?”

Cung Viễn Hòa không nói gì, nắm tay Minh Phi lên, đưa hai chiếc giày kín đáo cho nàng: “Mau mang vào, miễn cưỡng mang đi, dù sao cũng tốt hơn việc đi bằng chân không.”

Nhờ vào ánh sáng của ngọn đuốc, Minh Phi nhìn thấy hai chiếc giày này dính đầy bụi bẩn, vết lớn vết nhỏ không giống nhau, có thể thấy được là tình cờ tìm thấy từ trên quảng trường, cũng không biết chủ nhân là ai, không những có mùi hôi, mà còn rất bẩn..... Trong lòng Minh Phi ghét bỏ, nhưng vẫn cười nói: “Cảm ơn Cung đại ca, cũng không phải chuyện gì quan trọng, nhìn xem, sức khỏe của ta vẫn tốt như vậy.”

Lập tức muốn đưa hai chiếc giày này cho Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa giơ hai chiếc giày này lên cao cho nàng nhìn: “Biết ngươi sợ dơ sợ thối, ta đã xem qua, cách làm rất tinh tế, không phải đồ thô sơ gì, hơn nữa cũng không thối, bên ngoài là bụi, không chừng cũng giống như đồ mà tiêu cô nương các ngươi hay mang, mau.....”

Ý tốt khó từ chối, Minh Phi không thể làm gì khác hơn là chịu đựng mà đi vào.

Cung Viễn Hòa nói thêm một câu: “Nghe lời như vậy mới là bé ngoan.”

Thanh Hư ho khan một tiếng: “Đi nhanh đi.”

Yên lặng xoay người đi trước.

Tìm được xe ngựa của Thái gia, Thanh Hư lại hàn huyên mấy câu cùng Thái Quang Đình, Thái Quốc Đồng mấy câu, sau đó cáo từ [tạm biệt] rồi đi.

Mọi người ríu rít vây quanh, lôi kéo Minh Phi hỏi han, Thái Quốc Đồng không thể không tiến lên cảm tạ Cung Viễn Hòa một phen.

Minh Phi cùng Hàm Dung hỏi thăm lẫn nhau xong, đưa ánh mắt hướng tới Thái Quang Nghi đứng ở một bên không nói một lời, cười nói: “Tam ca, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Thái Quang Nghi lập tức nở một nụ cười thật thà: “Tốt, tốt, tốt.”

Lại không phát ra âm thanh nào nữa.

Minh Phi chui vào xe ngựa của Trần thị, Thái Quang Hoa vừa bị dọa sợ, vừa nhìn thấy Minh Phi đi vào liền uất ức đưa hai tay ra muốn được nàng ôm.

Minh Phi ôm hắn dễ dàng, quan tâm hỏi Trần thị: “Mẫu thân có khỏe không? Xương cốt có bị thương hay không?”

Trần thị kéo váy cho nàng nhìn: “Tìm bầm một tảng lớn, sưng lên, nhưng thật may là không thương tổn tới xương.”

Trong lòng Minh Phi vẫn còn sợ hãi: “Nghe nói mẫu thân cũng là bị người khác đẩy ngã? Nữ nhi cũng đột nhiên bị người ta đẩy một cái, thiếu chút nữa vấp ngã, may là đứng vững, nhưng ngặt đầu lên đã không thấy các ngươi, không chú ý liền bị người ta đẩy ra ngoài, dọa chết người.”

Nàng nói tất cả những chuyện mình đã trải qua trong một lần, chỉ tự động bớt đi đoạn Cung Viễn Hòa ôm nàng: “Ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại các ngươi nữa, may là nhờ có Cung đại ca cứu ta.”

“Vẫn số của hai chúng ta thật là không tốt.....”

Trần thị như có điều suy nghĩ mà cười một tiếng, trều mền kéo y phục cho Thái Quang Hoa: “Nhưng vô cùng may mắn là Hoa nhi không xảy ra chuyện gì. Tuổi của phụ thân ngươi đã cao, nhờ có ca ca ngươi đi cùng.”

Ban đêm, Thái Quang Hoa bắt đầu sốt cao, Trần thị bị thương một chân không tiện đi lại, hai chân Minh Phi cũng bị thương, nhờ có Hàm Dung chăm sóc cả đêm, kiên nhẫn cùng tỉ mỉ không kể hết.

Sáng sớm, Thái Quang Đình đi mời đại phu, mới ra khỏi cửa đã nhìn thấy Cung Viễn Hòa mang theo một phụ nhân trung niên cùng một nữ tử trẻ tuổi tới, giới thiệu phụ nhân kia: “Vị này là Ô đại phu, rất có tiếng trong việc chữa trị vết bầm. Thăm thăm cùng Tam muội muội cũng nên kiểm tra kỹ một chút.”

Thái Quang Đình vừa mời người vào trong, vừa kể khổ: “Hoa nhi bị kinh sợ, sốt cao suốt đêm, bây giờ vẫn chưa hạ sốt.”

Lại hỏi phụ nhân kia xem nàng ấy có biết ai am hiểu khám và chữa bệnh cho trẻ sơ sinh hay không.

Cung Viễn Hòa nói: “Vừa lúc ta quen được một vị đại phu, nếu không thì ta đi mời, người ở nhà với họ đi.”

Không đợi Thái Quang Đình nói gì, lại xoay người rời đi.

Ô đại phu này vốn là người chuyên chữa trị vết thương cho nữ tử, có năng lực thật sự, sau khi xem qua cho Trần liên cười nói: “Không thương tổn tới xương, chỉ bị thương gân, mỗi ngày tiểu nhân sẽ tới đây kiểm tra cho phu nhân, nghỉ ngơi khoảng mười ngày nửa tháng là được.”

Lại đưa cho Minh Phi một chai rượu thuốc, đề nàng tự mình đến xoa cho Trần thị.

Trần thị cảm thấy vết thương đã đỡ hơn rất nhiều, nghe nói người là Cung Viễn Hòa mời tới, lại còn đi mời đại phu cho Thái Quang Hoa, không khỏi nói với Thái Quốc Đống: “Đứa bé này không giống với những người khác của Cung gia. Chân thật nhiệt tình, suy nghĩ rất chu đáo. Tôi hôm qua cũng đều là nhờ hần, nếu không Minh Phi phải chịu khổ nhiều, lão gia nên cảm ơn người ta thật tốt mới được.”

Thái Quốc Đống nói: “Đúng vậy. Đợi lát nữa Quang Đình giữ hần lại để ăn cơm, ta muốn cảm ơn hần thật tốt.”

“Vâng.”

Thái Quang Đình nghĩ đến lí do khiến Cung Viễn Hòa trở nên ân cần như vậy, không khỏi im lặng nhìn trời.

Một lát sau, Cung Viễn Hòa mời đại phu chữa bệnh cho trẻ nhỏ tới, Thái Quang Đình đi ra ngoài tiếp đãi hần, tới nơi không có người, liền nói cho hần nghe chuyện Minh Phi bị người ta đẩy một cái vào thời khắc quan trọng, hỏi hần: “Ta không chú ý, tôi hôm qua người đã nhìn thấy cái gì?”

Cung Viễn Hòa nói: “Ta quả thật đã thấy được, cho nên ta mới vội vàng kín đáo đưa Hoa nhi cho người, tự mình đuổi theo nàng.”

Thái Quang Đình cắn răng nghiêng lợi: “Rốt cuộc sẽ có một ngày ta phé hần.”

Cung Viễn Hòa lắc đầu mà thở dài: “Tại sao mỗi lần ta gặp gia nhân [người nhà] của người thì sẽ luôn xảy ra những chuyện xấu này vậy? Tại sao lần nào cũng là ta cứu Tam muội muội? Chẳng lẽ nói, ta với nàng thật sự có duyên?”

Thái Quang Đình bị bộ dạng gât gù hỏ hê hoa si của hần làm cho tức cười, búng trán của hần một cái: “Mau thu lại vẻ mặt ghê tởm kia của ngươi đi. Cảm ơn ngươi vì chuyện tối hôm qua, cha ta muốn mời ngươi ăn cơm để cảm tạ ngươi.”

Cung Viễn Hòa bầu cỏ của hần: “Nói thật, ngươi cảm thấy biểu hiện của ta vào tối hôm qua như thế nào? Ta có thể che chở cho nàng chứ?”

Thái Quang Đình hừ một tiếng: “Miễn miễn cường cường thôi.”

Cung Viễn Hòa cười lạnh: “Miễn cường? Về sau, ngươi đừng để những thứ chó và mèo kia chọc tới ta. Bọn hần, ngay cả xách giày cho nàng cũng không xứng.”

Thái Quang Đình không chút yếu thế mà hất tay của hần ra: “Minh Phi nói có thể là có thể.”

Cung Viễn Hòa cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Trước đó vài ngày, ta đã viết một lá thư cho cha ta, đoán chừng không lâu sau sẽ có thư hồi âm.”

Thái Quang Đình lơ đãng nói: “Thư gì? Hiếm khi ngươi chủ động viết thư cho hần.”

Cung Viễn Hòa cười đến hải lòng: “Ta bảo hần cho người tới cầu hôn. Ngươi đã không chịu giúp ta, còn kéo chân ta, ta không thể làm gì khác hơn là tự giải quyết chuyện của mình.”

Thái Quang Đình cười càng vui vẻ: “Ngươi cảm thấy cha ta sẽ đồng ý sao?”

“Tại sao không đồng ý? Ta có chỗ nào không tốt?”

Cung Viễn Hòa nhe răng: “Bọn ta liền bồi lễ với hần, nói cho hần biết, ta sốt ruột cứu người nên đã mạo phạm Tam muội muội.”

Thái Quang Đình giật dứ: “Ngươi dám! Theo như ngươi nói, chẳng phải là ngươi được cứu phải thành thân với ngươi?”

“Ta có chuyện gì không dám làm?”

Cung Viễn Hòa khoanh tay đứng nghiêm, nâng nâng cằm khiêu khích hắn: “Chẳng lẽ muốn ta trơ mắt nhìn người nhà các ngươi tìm phu gia [nhà chồng] cho nàng khắp nơi, sau đó định chuyện cưới gả cho nàng rồi mới hành động? Ngươi muốn gả nàng vào kinh thành, cha ngươi không phải còn muốn gả nàng đi Đổng Châu à?”

Lại dám uy hiếp hắn?

Thái Quang Đình nhìn chăm chăm Cung Viễn Hòa, không nói lời nào, ngồi chờ chết quả thật không phải tính cách của Cung Viễn Hòa, nhưng cái này cũng quá vô lại rồi.

“Trùng ta làm gì? Ta muốn tính sổ với ngươi về việc dám đâm một dao sau lưng ta.”

Cung Viễn Hòa hơi cười một chút: “Tốt lắm, muốn ta không bồi lễ với Thái đại nhân nhà ngươi, ngươi phải ngoan ngoãn giúp ta hỏi nàng một chút, nếu như nàng thật sự không chịu, ta sẽ không ép nàng.”

Thái Quang Đình nghe hắn nói như vậy, về mặt âm trầm mới xem như dễ nhìn hơn: “Cũng được, ta sẽ đi hỏi giúp ngươi.”

Cung Viễn Hòa lại ngăn hắn lại: “Ngươi nhọc tâm như vậy làm gì, chỉ sợ Tam công tử nhà ngươi lại tự bịa ra một câu chuyện nào đó, hắn về chuyện cũng giỏi lắm đó. Cô nam quả nữ.....”

Vừa dứt lời liền bị Thái Quang Đình hành hung một trận.

Hàm Dung cảm thấy là do mình đề nghị đi chơi nên mới có thể gặp phải những phiền toái này, khi gặp Trần thị cùng Minh Phi vẫn có chút không được tự nhiên, chỉ có thể tận lực chăm sóc hai người cùng Thái Quang Hoa.

Minh Phi cố ý rút thời gian ra để đi tìm nàng, khuyên nàng nghỉ một chút, lại uyển chuyển nói một chút về chuyện xưa của Thái gia cho nàng nghe: “Tẩu tẩu không nên suy nghĩ nhiều, công đạo [công lý, lẽ phải] là do lòng người, mẫu thân là người có lý lẽ. Ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình, nàng tất nhiên sẽ thích ngươi hơn.”

Hàm Dung sớm từ biết quan hệ trong Thái gia có chút phức tạp từ miệng của Thái Quang Đình, lại không nghĩ rằng lại phức tạp đến vậy, bản thân bất tri bất giác phạm vào rất nhiều lỗi, không khỏi đỏ mặt hồi hộp, lời kéo Minh Phi nói: “Muội muội tốt, ngươi không có việc gì thì tới trò chuyện với ta nhiều một chút.”

Nữ tử hai người đang nói chuyện vui vẻ, Thái Quang Đình đi vào, nói với Hàm Dung: “Viễn Hòa muốn ăn cơm tối ở nhà chúng ta, ngươi đi dọn phòng bếp chuẩn bị món ăn cho tốt.”

Hàm Dung vừa đi, Thái Quang Đình không đầu không đuôi nói: “Cung gia muốn cầu hôn.”

Minh Phi cười nói: “Cầu hôn? Là ai vậy?”

Thấy vẻ mặt Thái Quang Đình cổ quái nhìn vào bản thân, nàng không khỏi tò mò: “Ca ca không nên chỉ nói nửa câu như vậy nha.”

Thái quang đình đồng tình nhìn nàng: “Vừa rồi Cung Viễn Hòa tới cửa bồi tội, giờ phút này đang nói chuyện cùng phụ thân, muội chuẩn bị đi.....”

Hắn cố ý dọa Minh Phi một chút, muốn biết suy nghĩ chân thật của Minh Phi.

Bồi tội?

Hắn có thể có tội gì để bồi?

Có phải nói về chuyện hắn không cẩn thận ôm eo nhỏ của nàng trong tình thế bất đắc dĩ, sau đó muốn phụ trách không?

Trước mặt Minh Phi không khỏi tối sầm.

Thì ra chuyện lấy thân báo đáp trong truyền thuyết là có thật.

Thái Quang Đình thấy nàng không nói lời nào, vội nói: “Muội đừng vội, nếu muội không đồng ý, ta lập tức đuổi tiểu tử kia ra khỏi cửa. Hắn sẽ không nói lung tung.”

Minh Phi chưa bao giờ nghĩ tới Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa rất đẹp trai, lại giàu có, quan trọng nhất là, người này rất giao hoạt, cũng không phải là loại người không có năng lực lại hay đoán, bên ngoài còn có danh đào hoa, tương lai lập gia đình chỉ sợ sẽ vô cùng đặc sắc nhỉ?

Thái Quang Đình chậm rãi nói: “Ta biết hắn rất nhiều năm. Mọi đừng nhìn hắn cả ngày trưng ra khuôn mặt tươi cười, bộ dáng phong lưu phóng khoáng,

thật ra thì hẳn lại khổ mà không nói được. Ta yên tâm về nhân phẩm của hẳn, nhà chúng ta cũng coi như biết gốc biết rễ, nhà bọn họ coi như môn đăng hộ đối với chúng ta, mặc dù có chút rối loạn, thế nhưng không phải đều là bà bà, tiểu di, tiểu thúc nghiêm khắc, chỉ cần các người một lòng, thì tất cả đều không phải là vấn đề, nếu không ta cũng không dám nói với muội.”

Nếu Thái Quang Đình nói lời tốt cho Cung Viễn Hòa với mình, có lẽ là trong lòng đã đồng ý rồi?

Minh Phi cúi đầu không nói lời nào.

Thái Quang Đình thấy sắc mặt Minh Phi không ngừng biến đổi, trong lòng đã lạnh một nửa. Xem ra Minh Phi không vừa ý với Cung Viễn Hòa.

di&end§anl3qu}yd*on

Hắn thở dài, phân tích cho Minh Phi nghe: “Muội còn nhỏ tuổi, phụ thân muốn trèo lên quan châu, mọi người đều biết hẳn sẽ không tìm được người nào hải lòng ở Thủy thành phủ, chỉ có thể tìm nhà thích hợp hơn ở kinh thành cùng Đãng Châu. Đãng Châu quá xa, không ai làm chỗ dựa cho muội, xảy ra chuyện gì thì ba tháng nửa năm cũng không biết. Kinh thành không tệ, người môn đăng hộ đối cũng nhiều, nhưng chúng ta là gia đình tới từ bên ngoài, hơn nữa cũng không phải quá quen thuộc với người ta, không phải mỗi người đều có cơ hội cho chúng ta thử giống như Lý Bích. Mặc dù mẫu thân đang sai người tìm cho muội, nếu tìm được người thích hợp, người nói hơn hai câu thì sợ nàng còn chê muội kén cá chọn canh, chỗ phụ thân lại càng không phải nói. Nếu hẳn cảm thấy người ta không tệ, đồng ý rồi mới thông báo với muội... muội nên làm thế nào? Còn không bằng Cung gia, mặc dù nhà họ có tiền, nhưng chức quan của phụ thân lại cao hơn Cung Trung Tổ một bậc, quan hệ quen biết của người nhà bọn họ cũng không rộng bằng nhà chúng ta, cũng không dám dễ dàng đắc tội nhà chúng ta. Dù loại bỏ những điều này, thì vẫn còn có ta, hẳn không dám khi dễ muội. Và lại, nhà hẳn cách chúng ta nhà gần, chuyện gì cũng dễ dàng hơn.”

Nói tới chỗ này, Thái Quang Đình có chút xấu hổ mà nói: “Có lẽ muội cảm thấy lời nói này của ca ca rất không có ý tứ. Từ nhỏ chúng ta đã không có mẹ ruột, trưởng tử cũng ở xa, có vài lời quan tâm ca ca không thể nói tí mĩ với muội. Nhưng muốn sống qua ngày, có những chuyện rất quan trọng, chỉ cần nhân phẩm hẳn đoan chính, trong lòng có muội, có thể nuôi sống muội, để muội không lo chuyện áo cơm, thì liền tốt hơn bất cứ điều gì khác.”

Thiếu nữ luôn có lòng hoài xuân, hẳn cũng muốn Minh Phi tìm được người thương, nhưng nào có dễ tìm như vậy? D*Đ¶LQ@Đ

Phân tích rất hợp tình hợp lý, nàng vốn cũng không nghĩ muốn tìm một người vừa gặp đã yêu. Loại chuyện vừa gặp đã yêu đó, cách nàng rất xa.

Sống qua ngày nha. Cung Viễn Hòa giàu có, có năng lực, tính cách khôi hài, trong nhà lại vừa không có bà bà, tiểu di, tiểu thúc, quả thật rất không tệ.

Minh Phi thở ra một hơi: “Hắn trải qua chuyện tới ngày hôm qua thì mới đột nhiên có suy nghĩ này mà nghĩ kĩ thì lại giống như đã nói trước với ca ca?”

Thái Quang Đình xoa xoa đôi bàn tay: “Trước kia cũng đã nói, ta chê nhà hẳn nhà, không chấp nhận gã người cho hẳn. Sau chuyện của Lý Bích, hẳn lại nhắc tới mấy lần, ta thấy thái độ của hẳn rất thành khẩn, cho nên đồng ý với hẳn.”

Minh Phi nói: “Để muội suy nghĩ thật kỹ. Dáng vẻ của hẳn thật sự là làm người ta quá không yên tâm.”

Không nghĩ tới lại là một lí do như vậy, Thái Quang Đình có chút dở khóc dở cười.

Nữ tử nhà người ta không phải đều thích thiếu niên đẹp trai sao?

Còn muội muội này của hẳn còn ghét bỏ vẻ bề ngoài của người ta quá đẹp?

Cung Viễn Hòa đứng ngồi không yên rướn cổ lên chờ đợi Thái Quang Đình trả lời, thấy hẳn đi tới, vội nói: “Sao rồi? Người nói chưa?”

Thái Quang Đình chậm rãi phui những hạt bụi căn bản không tồn tại trên y phục, nghĩ một chút mới nói: “Nói rồi.”

Sau đó lại cố tình châm trà cho mình.

Cung Viễn Hòa gấp đến nổi muốn tắt thở, ánh mắt của hẳn sáng ngời: “Nàng nói thế nào? Nói mau!”

Thái Quang Đình không nói lời nào, chỉ nghiêng nghiêng mắt nhìn tay của hẳn.

Cung Viễn Hòa vội vàng rút tay về, đôi tay dâng trà lên, cười mĩa: “Ca ca tốt, chớ câu mời ta, van người, được không?”

Thái Quang Đình mới nói: “Nàng không vừa mắt với người.”

“A? Nàng thấy ta không vừa mắt ở chỗ nào?”

Cung Viễn Hòa không phục.

“Nàng chê người quá đẹp.”

“Đây cũng là lỗi? Bao nhiêu người muốn hình dáng này của ta còn không được đấy.”

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng thì thầm một câu: “Con mắt kiểu gì vậy! Cũng không thể bảo ta đi hủy dung chứ.”

Nghe một lát, lại nói: “Vì cái này mà nàng không chịu suy nghĩ về chuyện thành thân với ta?”

Thái Quang Đình thấy đùa cợt hân đã đủ, mới nói: “Bảo là muốn suy nghĩ một chút. Ngươi kiên nhẫn chờ đi.”

Cung Viễn Hòa chống cằm nói: “Ngươi nói, ai ra mặt cầu hôn cho nhà ta thì cha ngươi mới có thể đồng ý?”

Thái Quang Đình liếc mắt: “Muội muội nhà ta còn chưa đồng ý đấy.”

Cung Viễn Hòa nói: “Ta chuẩn bị trước, cha ngươi muốn nhanh chóng đi nhậm chức, nếu nàng đồng ý, ta liền mau chóng cho người vào cửa, nếu không chỉ sợ không còn kịp nữa.”

Thái Quang Đình nói: “Cha ta nga, nếu như Chung thái phó nói điều gì là đúng, hẳn nhất định sẽ không nói là sai. Nhưng ngươi mới được Chung thái phó sao?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ta không mời nổi hân, nhưng có người có lẽ có thể mời được hân chứ?”

Hân làm một động tác: “Có tiền có thể xui ma khiến quý nha.” D^Đ_LXQ£Đ

Lại nói, chân Trần thị bị thương kéo, ban đêm Thái Quang Hoa lại bắt đầu gào khóc, Đẳng Châu xa xôi, Thái Quốc Đồng lại đợi không được nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là thương lượng cùng Trần thị: “Nếu không thì ta đi trước một bước, ngươi có thương tích trên người có, chuyện trong nhà vẫn là chưa hoàn toàn xử lý được, phải hoàn thành việc này thôi. Ngươi cùng bọn nhỏ trở lại Thủy thành phủ trước, chờ ta phái người tới đón các ngươi, chuyện này đi đi lại lại, Hoa nhi đã lớn hơn một chút, cũng có thể chịu đựng được một chút lắt lư.”

Trần thị cũng không yên tâm về thân thể Thái Quang Hoa, cũng liền đồng ý: “Lão gia chuẩn bị lúc nào thì nhậm chức? Thiếp thân đã an bài xong, để Mộ Vân đi theo phục vụ ngài trước.”

Khế ước bán thân của Mộ Vân đang ở trong tay nàng, cũng không sợ Mộ Vân chạy mất.

Thái Quốc Đồng nói: “Ta xem hoàng lịch rồi, năm ngày sau chính là ngày hoàng đạo, thừa dịp mấy ngày nay đi từ giả với Thái Phó cùng nhà thúc phụ ngươi, nếu không thì sẽ không kịp.”

Lại phân phó Trần thị: “Đề nấy người nữ quyến các ngươi ở lại Thủy thành phủ, ta thật sự không yên tâm, mấy ngày nay ta đi hỏi thăm một chút trước, xem một chút xem có ai về Thủy thành phủ không, phó thác người ta đi cùng các ngươi.” Die\$nda@nl(equy^do9n

Mất Trần thị sáng lên: “Hỏi Cung Viễn Hòa một chút.”

Thái Quốc Đồng lắc đầu: “Hân cũng phải cần đi nhậm chức, chỉ sợ không thể đợi được các ngươi.”

Trần thị nói: “Ngài hỏi một chút nha, nếu hân gấp, chỉ sợ đã đi từ sớm, trì hoãn đến hiện tại, chỉ sợ là đang có chuyện phải làm.”

Thái Quốc Đồng cũng liền theo lời mà đi hỏi Cung Viễn Hòa. Cung Viễn Hòa nghe hân nói năm ngày sau phải đi, gấp đến độ không biết phải làm thế nào mới phải, đầu tiên là đồng ý nhận nhiệm vụ đưa đám người Trần thị trở lại Thủy thành phủ, vừa vội vàng chạy đi thúc giục Thái Quang Đình nhanh đi hỏi Minh Phi đã nghĩ xong chưa.

Thái Quang Đình căn bản không để ý tới hân, đưa tay ra: “Không phải là ngươi nói rằng đã viết thư cho cha ngươi sao? Đưa thư đây. Ta nói, ngươi cũng không phải người quyết định, hay là cứ nghe lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối đi.”

Cung Trung Tổ cách xa như vậy, sao lá thư kia có thể tới nhanh như vậy?

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Cung Viễn Hòa hậm hực đập vào tay Thái Quang Đình một cái, xoay người rồi đi.

Trần thị đang chỉ huy Dư ma ma cùng Mộ Vân dọn dẹp hành lý cho Thái Quốc Đồng, chợt nghe Ngọc Bàn cầm một tấm thiệp màu đỏ vàng tới: “Người của Vương gia (nhà họ Vương) vừa đưa một tấm thiệp tới. Mời phu nhân và các vị tiểu thư đi làm khách.”

Trần thị vừa nhớ lại xem mình quen biết người Vương gia lúc nào, vừa hỏi Ngọc Bàn: “Ai đưa thiệp?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Làm khách

Editor: Thur

Người đưa thiệp mời tôi là một quân sự cực kỳ có thể diện, nói chuyện rất được, thái độ cực kỳ khiêm cung, nhân cực kỳ tinh ranh, thấy thái độ của Trần thị liền biết người ta không biết gia chủ nhà mình là ai, nhân tiện nói: “Thiếu phu nhân nhà ta theo thiếu gia hồi kinh báo cáo công tác, ai ngờ thời vận không tốt, đi được nửa đường đã không còn, Tiểu Thư nhỏ vừa kinh hãi vừa bị thống muốn chết, may mắn phu nhân cùng các tiểu thư chân thực nhiệt tình... Tục ngữ nói đúng, dật hoa trên gấm thì dễ, đưa than trong tuyết mới khó, lão gia cùng phu nhân nhà ta hết sức cảm kích, đã muốn tới sớm cửa bãi tạ rồi, chỉ là việc vất vưởng trong nhà quá nhiều, Tiểu Thư nhỏ lại là người đang có đại tang, thật sự là không tiện xuất hành. đành chỉ có thể đơn giản dùng rượu nhạt thỉnh phu nhân, tiểu thư sang phủ một lần, vẫn mong phu nhân niệm tình.”

Lúc này Trần thị mới hiểu được thì là nhà ngoại tổ phụ Thôi Cát Cát, chính là Vương thủ phụ Vương Giang và Dương gia phu nhân hạ thiệp mời, thăm nghĩ Vương gia này làm việc thật đúng là chu toàn, trên mặt vội tỏ ra vẻ đồng tình rồi hỏi thăm tình huống của Thôi Cát Cát một chút, lại hậu thưởng quân sự kia.

Thái Quốc Đồng nghe nói chuyện này, lo lắng mà nói: “Vết thương ở chân nàng không phải còn chưa tốt sao?”

Trần thị thấy hấn quan tâm mình, lại nghĩ đến mấy ngày nay hấn cũng không đến chỗ Mộ Vân, mà là bồi bên người mình, không khỏi ôn nhu nói: “Chỉ cần xương cốt không đoạn, còn có thể đi đường, thiếp thân liền muốn đi. Cho dù Vương đại nhân đã không còn là thủ phụ nữa, nhưng nghe nói Thánh Thượng vẫn còn rất thương mến ông ta, mặc dù đệ tử Vương gia không có nhân vật nào lợi hại, nhưng mà nhân mạch nhà bọn họ vẫn luôn không giống người khác. Nhà họ hiểu lễ tới thỉnh, mặc dù không muốn nịnh bợ nhà họ, lại cũng không có thể đắc tội được. Huống chi Quang Đình ở trong này, có thêm một người giúp đỡ cũng là chuyện tốt.”

Thái Quốc Đồng biết ở phương diện này từ trước đến Trần thị làm vô cùng tốt, cực kỳ có chừng mực, liền gật đầu nói: “Chính là cái đạo lý này đây. Nàng dặn dò bọn nhỏ, ngàn vạn không nên nói lung tung. Nếu lỡ có người hỏi, đều phải khen ngợi cho tốt, không được nói ngắn nói dài, bất luận Thôi Mẫn như thế nào thì vẫn mãi mãi là phu nhân của Thôi Tiểu Thư, Vương tông cũng không bắt được cán chuỗi gì của hấn, không được đắc tội bất cứ người nào.”

Trần thị nghe ra được đích danh, liền hỏi: “Lần này Thôi Mẫn được điều đi đâu?”

Thái Quốc Đồng thở dài: “Chính là nơi mà ta vẫn muốn đi

Tòng tam phẩm Tả tham chính ở Bộ Chính Sứ tư tại Phủ Minh.

Trần thị nói: “Không phải Thái Phó nói hoàng thượng muốn động nơi đó sao?”

Không đợi Thái Quốc Đồng giải thích, lập tức lại tự mình suy nghĩ cẩn thận: “Chỉ sợ là khâm điểm đi?”

Thái Quốc Đồng nói: “Đúng vậy, phỏng chừng về sau Bộ Chính Sứ Phủ Minh là vì chuẩn bị cho hấn cũng nên, nàng vẫn cứ nhắc nhở Đại Bá Phụ một phen, nếu như có thể mưu đường ra khác liền sớm đi đi, nếu như không thể, ngàn vạn đừng đắc tội hấn.”

Trần thị thật sự ghi nhớ, nói: “Được, lúc chúng ta trở về ngang Phủ Minh, nhất định nói với ông.”

Lại nghĩ đến tính tình kia của Trần phu nhân, đau đầu mà nói: “Thôi, ngài vẫn lại cứ viết phong thư cho thiệp mang đến, thiệp trực tiếp giao cho Đại Bá Phụ, đỡ phải Đại Bá Mẫn lại đa tâm.”

Ngày thứ hai Trần thị liền mang theo Hàm Dung cùng ba tỷ muội Minh Phi lục tung tìm y phục trang sức, muốn ăn mặc thật chỉnh tề khéo léo, không cho người khác xem thường.

Từ trước đến nay Minh Phi chỉ cầu ngắn gọn lịch sự tao nhã là chính, rất nhanh liền chọn xong y phục trang sức, đang giúp Minh Ngọc phối hợp, Bạch Lộ mặt trầm tiến vào nói: “Ngủ Tiểu Thư đến đây.”

Đã là đầu hạ, thời tiết dần dần nóng lên, Minh Bội mặc một bộ sa y màu tím, vài bước đã đi vào, mở miệng liền nói: “Các người đã tuyển chọn được y phục chưa?”

Ánh mắt quay tròn tìm kiếm trong một chồng y phục.

Nàng chỉ nhỏ hơn Minh Phi một tuổi, dung mạo đáng người đều kế thừa Từ Di Nương, từ trước đến nay có vẻ cao gầy, cho tới bây giờ ẩm thực cũng tốt lắm, phát dục xinh xắn, nhìn cũng không sai biệt lắm so với Minh Phi.

Có kết cục thảm hại của Minh Tư ở đó, nàng đặc biệt quý trọng mỗi một cơ hội xuất môn làm khách, hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất xuất sắc nhất gắn ở trên người.

Lục tung khắp tủ quần áo của chính mình, vẫn luôn cảm thấy được thiếu một thứ.

Minh Phi biết nàng có chủ ý gì, liền cười nói: “Đây là của Minh Ngọc, của nàng muội mặc không vừa.”

Dặn dò Kim Trâm mở tủ quần áo của mình: “Muội đi chọn đi, nếu đã thích, lấy đi mặc cũng được. Không cần lục lọi nữa.”

Minh Bội mừng rỡ, “Muội muốn mượn Tam Tỷ Tỷ cái quần lụa mỏng màu vàng dầu nhạt chi bạc, còn có kiện áo lót xanh lá mạ bằng thun nữa.”

Nói xong lại giả vờ hỏi Minh Phi: “Tam Tỷ Tỷ, hai kiện này tỷ không mặc đúng không?”

Minh Phi âm thầm cười: “Không mặc, các người tìm cho Ngũ Tiểu Thư.”

Bạch Lộ cùng Đan Hà trợn trừng mắt, không tình nguyện lấy đồ ra giao cho Minh Bội, Minh Bội cảm tạ, vui rạo rực ra về.

Bạch Lộ nói: “Tam Tiểu Thư, người luôn luôn để mặc nàng như, nàng càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước, cái gì cũng phải tới nơi này lấy, không biết, còn tưởng rằng người nào đó xén bớt của nàng.”

Minh Phi cười nói: “Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, nàng và ta là tỷ muội một hồi, chẳng lẽ không đáng? Ta cũng không mặc.”

So với Minh Tư như từ địch với nàng thì quả thực Minh Bội tốt hơn nhiều lắm.

Sáng sớm ngày thứ hai Trần thị gọi ba tỷ muội qua nhìn xem họ ăn mặc.

Minh Ngọc mặc váy áo màu phấn, lại chải hai cái búi tóc bánh bao, đội vào một vòng tường vi hồng nhạt, mang vòng cổ dây vải Bát Bảo, đáng yêu đẹp dễ như ngọc.

Bên tai Minh Phi đeo hai khóa đồng châu mượt mà lung lẳng, giữa tóc cấm thêm mấy đóa trâm hoa phôi một cây trâm ngọc lan Hòa Diên, mặc váy màu xanh biển phôi với áo cũng xanh âm áp, bên hông đeo đai lưng gấm Phi Thúy bản to, gầy màu đậu xanh ẩn hiện bên mép váy, nhìn qua vừa không khoa trương lại đẹp mắt, vô cùng tươi mát lịch sự tao nhã.

Trần thị lại nhìn Minh Bội, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là quần áo của Minh Phi, không khỏi hơi hơi cau mi, bắt quả xem Minh Bội không có tô son điểm phấn, trang sức cũng không quá với thân phận, vẫn không có điểm phá nàng, chỉ nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người không có mặc đồ thâm, đến nhà người ta làm khách phải biết chiều cổ tâm tình chủ gia, các con hiểu chuyện lắm.”

Đang nói chuyện, Ngân Bình tiến vào bẩm báo xe ngựa Vương gia đã đến cửa.

Trần thị vừa mừng vừa sợ, vui vì thế mà Vương gia lại long trọng phái xe ngựa tới đón, kinh hãi là vì chỉ là bèo nước tương phùng, lại long trọng như vậy, tới cùng có chủ ý gì.

Không khỏi giữ vững tinh thần tiếp nhận bà tử có thể diện của Vương gia đến đỡ Hàm Dung cũng ba tỷ muội Minh Phi lên xe ngựa.

Xe ngựa đi được ước chừng nửa canh giờ mới dừng lại, lại vừa vặn đến trước cửa thủy hoa của Vương phủ, chỉ thấy một vị phu nhân hơn ba mươi tuổi dẫn Thôi Cát Cát toàn thân quần áo trắng, như sao quanh trăng sáng, một mực đứng trước cửa thủy hoa, cười mỉm chào đón “Phu nhân có thể tới là được, bà bà ta đang tụng kinh đây.”

Ma ma Vương gia đi theo vội vàng giới thiệu: “Đây là đại phu nhân nhà ta.”

Thì ra là đại cửu mẫu của Thôi Cát Cát, Trần thị vội vàng đưa tay vịn Hàm Dung đang chờ phía trước mà làm lễ, sau khi đã bót bờ ngõ, Vương đại phu nhân đích thân dẫn mọi người đi vào trong, lại cười tí mắt liếc một lượt ba tỷ muội Minh Phi, nói: “Phu nhân có phúc, có một nàng dâu thanh lịch đại lượng cùng ba nhi nữ như hoa như ngọc.”

Lại hỏi ngày đó vị tiểu thư nào đã an ủi Thôi Cát Cát.

Minh Ngọc trướng đỏ mặt, vô cùng xấu hổ, vẫn tự nhiên thanh thản đi ra hành lễ.

Vương Đại phu nhân cười nói: “Thì ra lại vẫn còn nhỏ như vậy... Phu nhân thật sự biết giáo dưỡng.”

Lại che miệng ghen ngào nói: “Thương cho Cát Cát nhà chúng ta... Cũng không biết có thể được phúc khí thế này hay không.”

Nha hoàn ma ma bên người Thôi Cát Cát nghe vậy, đều đã đỏ tròng mắt.

Trần thị không thể tiếp lời, đành phải nói: “Cát Cát vừa nhìn đã biết là người có phúc khí.”

Lập tức liền có người khuyên Vương Đại Phu Nhân, khi nói chuyện đến chỗ chính viện Vương phủ, lại thấy bảy tám nha hoàn mặc gấm la ngay ngắn chỉnh tề xuyên khoanh tay đứng ở dưới mái hiên, khắp cả khu vườn không nghe thấy chút tạp âm nào, Minh Phi ngẫm cảm thán quy củ của gia nhân nhà này thật nghiêm chỉnh.

Có người đi vào bẩm báo, ba bốn vị phụ nhân trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ đỡ cái một vị lão thái thái chừng sau mười mặt mây phúc hậu đang tươi cười ra đón, khách khí vô cùng, khi nói chuyện đã không dấu vết quan sát hết thấy đám người Thái gia từ trên xuống dưới mấy lần, lại cứ nhất định phải mời Trần thị lên ghế.

Trần thị kiên quyết từ chối, nhìn bộ dạng của Vương lão phu nhân thì biết ngay đây là một vị lợi hại thông minh tinh ranh, đối phương càng khách khí càng phải thật cẩn thận, nghĩ Vương gia này là người đã từng làm thủ phụ, trong lòng ngạo khí ở đây, một khi thua thế cũng sẽ không khỏi tự hạ thấp thân phận.

Đối phương khách khí nhiệt tình là khiêm tốn, nếu là bởi vậy nàng liền thừa nhận ngay là hết sức kiều ngao không biết nặng nhẹ, sẽ bị người xem thường.

Nàng thật cẩn thận, mấy đứa bé bên dưới quen xem mặt cát lòi, đương nhiên lại càng cẩn thận gấp bội, là sợ bị người chê cười đi.

Người Vương gia thấy cử chỉ các nàng đều nhất nhất khéo léo, hiểu được khiêm tốn lễ nhượng, thái độ lại thêm vài phần kết giao thật tình hơn so với giả ý nịnh hót lúc trước.

Không bao lâu sau, Vương lão phu nhân liền phái mấy cháu gái đến đón tiếp Hàm Dung và ba tỷ muội Minh Phi với Thôi Cát Cát dạo chơi trong vườn, tự bà ta giữ Trần thị lại nói chuyện.

Mọi người không quen, thật sự tìm không thấy điều gì lí thú để nói, trừ bỏ tuổi tác giữa Thôi Cát Cát cùng Minh Ngọc xấp xỉ, lại có cảm tình từ trước, sau khi nói được mấy câu đáng nói, những người khác thật sự không tìm được lời nào khác để nói nữa, Hàm Dung, Minh Phi cảm thấy vô cùng nhàm chán, chỉ có thể miễn cưỡng giữ vững tinh thần không ngán ra.

Khó khăn lắm mới trụ đến giờ cơm chiều, có người tới thỉnh đi ăn cơm chiều.

Bởi vì Thôi Cát Cát muốn giữ đạo hiếu, cũng chỉ ăn chút đồ chay, không thể ngồi chung với mọi người.

Minh Phi ở một bên xem xét ý tứ của Trần thị cùng Vương lão phu nhân, Vương Đại phu nhân lại càng cố gắng tỏ ra thân thiết và tỏ ra mấy phần có thâm ý muốn kết thân hơn so với lúc trước, không phải vô cùng hào hứng về việc Vương gia tới cùng tìm Thái gia có chuyện gì.

Sau khi ăn xong Vương gia lại phái xe ngựa đưa về, Vương Đại Phu Nhân tiễn mọi người đến cửa thủy hoa, lập đi lập lại dặn dò từ nay trở đi Trần thị phải nhớ có dịp đi lại, Trần thị cười mỉm đáp ứng.

Về đến nhà, Trần thị tiễn người Vương phủ đi, lại đến hỏi chuyện ba tỷ muội Minh Phi: “Hôm nay Vương gia có người nào đến hỏi thăm các con chuyện xảy ra trên đường không?”

Minh Phi cùng Minh Bội đều nói chưa từng có, chỉ có Minh Ngọc nói: “Có một nha hoàn xinh đẹp ăn mặc cực kỳ đoan trang cảm động tâm đồ con ăn, hỏi con thấy cái gì, nghe được cái gì trên đường. Lúc ấy làm sao nghe được về chuyện này, tại sao lại muốn đi thăm Thôi Cát Cát. Có bao nhiêu người đi, tình cảm nồng ấm ra sao vân vân.”

Trần thị vội hỏi: “Con trả lời như thế nào?”

Minh Ngọc thoáng có chút đắc ý nói: “Nữ nhi liền nói hai nhà thuyền của hai nhà đậu ở một chỗ, phụ thân phát hiện một bên thuyền Thôi gia treo đồ trắng, tiếng khóc rung trời, liền sai người đi hỏi thăm, mới biết thì ra là họ hàng xa. Còn nói đến con chỉ nghe mẩu thân nhắc tới Thôi Cát Cát, tức cảnh sinh tình, nghĩ đến chính mình ngày trước, mới muốn đi an ủi nàng, cái khác con đều nói không biết.”

Trần thị nheo nheo gương mặt nàng: “Lục Tiểu Thư càng ngày càng tài giỏi hơn rồi.”

Vừa cười liếc Minh Phi một cái, “Đều đi xuống nghỉ tạm đi.”

Buổi tối sắc mặt Hàm Dung vui mừng địa qua đi cùng Minh Phi kể tai nói nhỏ: “Thì ra từ trước đến nay Thôi lão phu nhân không thích tiểu thư Vương gia, nghe nói người vừa chết mà bắt đầu tìm mối chung quanh muốn tái giá, Thôi Cát Cát muốn theo linh cữu về Hồ Châu, Vương gia lo lắng, nghĩ muốn người Thôi gia viết thư cho Đại Phu Nhân chúng ta chăm sóc thay, vẫn muốn biết được Hồ Châu có những loại nữ nhân thế nào, nhân phẩm như thế nào. Lại hỏi phu nhân, liệu Thủy Thành Phủ, Phủ Minh có con nhà nào thích hợp nhất.”

Người vừa chết không tới trăm ngày, mà bà bà bắt đầu hỏi thăm chung quanh muốn tái giá, nghĩ đến người Vương gia cực kì phần hận bất bình, mà lại bất hạnh không có biện pháp với đối phương, đành phải hỏi thăm ngầm bằng đường khác.

Chính là vừa Thái gia có nữ nhi tại Hồ Châu, lại là thân thích Thôi gia, Thôi Mẫn vừa muốn đi an ủi nhậm chức, vì thế tìm Trần thị tới hỏi thăm tin tức, chuẩn bị trước một bước cũng chẳng có gì lạ nữa.

Loại người như Vương thủ phụ vậy, làm sao nguyện ý bị người khác nắm bóp trong tay được?

Chuyện Thôi Mẫn tái giá hơn phân nửa không thể để người Thôi gia được như ý.

Chỉ vì Vương gia ở xa xôi, không có biện pháp nào đưa tay ra xa thế, nếu như ở gần hơn, Thôi phu nhân Vương thị chưa chắc đã gặp xui xẻo như thế.

Minh Phi đang ngầm phân tích, đột nhiên tay bị Hàm Dung ra sức kéo một phát, Hàm Dung sáng giọng: “Còn nghĩ cái gì a? Ta đã nói chỗ mấu chốt cho muội rồi.”

Minh Phi cười nói: “Muội đang suy nghĩ, Thôi phu nhân có phải chết vì tai nạn như trên phố như đã truyền hay không? Liệu bên trong có cái ẩn tình gì không? Thôi đại nhân có thật sự sùng thiếp diệt thế hay không? Muội cảm giác Vương gia sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, lại nói Thôi đại nhân cũng làm quan, cũng không biết có chịu để nhà bọn họ đùa bỡn như thế không?”

Hàm Dung thoáng trầm tư một phen, nói: “Nhắc tới sự kiện này, khi đó tuy ta nhỏ, nhưng cũng có ấn tượng, Thôi đại nhân là thiếu niên tài俊, thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình đã liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, oanh động kinh thành, Vương thủ phụ gả hôn ngọc quý trên tay cho hắn, đồ cưới có tổng cộng 120 hòm, quả nhiên là mười dặm hồng trang. Đúng là khi đó nghe cô cô cùng mẫu thân ta bàn

chuyện phiếm có nói, vị tất tài tử giai nhân liền là lương phôi. Có lẽ trong này có rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết đến đi. Không cần lo chuyện phiếm nhà người ta, trước tiên chúng ta nói chuyện của muội đi.”

Minh Phi nói: “Muội có chuyện gì?”

Hàm Dung cười nói: “Mẫu thân rất được Vương lão phu nhân yêu thích, Vương lão phu nhân chủ động hỏi chuyện hôn sự của muội. Nói là nghe thấy thúc tổ mẫu cùng đi đều đã hỏi thăm giúp nhà ta, liền ghi nhớ ở trong lòng, bây giờ hôm ấy thấy rõ Minh Phi cùng Minh Bội, cảm thấy đều là cô nương tốt, nghĩ muốn thay muội làm mai mối.”

Minh Phi rũ mắt xuống nói: “Tâu từ cứ thích chọc ghẹo muội.”

“Nghe nói là bà con của Vương gia, ấu tử của Lễ bộ Lưu thị lang, là thứ cát sĩ cùng một lượt với ca ca muội, cuối cùng vào hàn lâm. Ta nghe ca ca muội nói, nhân phẩm của người này cũng không tệ lắm, chỉ là hơi thanh cao một chút.”

Hàm Dung cười nói, “Ta nói với muội, chỗ này của chúng ta không hề quá so đo chuyện đó đâu. Cô cô ta liền sinh vào tháng hai cũng chẳng làm sao. Mấy ngày nữa hẹn mẫu thân đi chơi, chính là muốn thỉnh mẫu thân tâu từ của đối phương sang xem muội.”

Nói xong nhéo mặt Minh Phi một cái, “Nói đi, ta thương muội như vậy, nói cả chuyện này cho muội, muội cảm tạ ta như thế nào?”

Minh Phi nghe vậy, không thể không làm bộ thẹn thùng một hồi, nửa đẩy nửa đưa kéo Hàm Dung đi, trở về phòng liền nằm ở trên giường ngẩn người.

Quả nhiên ngày hôm sau khi Trần thị cùng Thái Quốc Đống thấy Minh Phi thì thần sắc đã không hề bình thường như trước nữa.

Mới nếm xong điểm tâm liền có thợ may tới cửa, lôi kéo Minh Phi khoa tay múa chân rất lâu, khiến cho toàn thân Minh Phi không được tự nhiên mới buông ra năng, ngược lại tinh thể thương thảo mọi chuyện với Trần thị.

Mắt Minh Bội đều đã đỏ, rõ ràng là Trần thị bắt công, vẫn được Thái Quốc Đống cho phép trắng trợn bắt công, nàng cũng không dám bày tỏ bất mãn, chỉ có thể lôi kéo Minh Phi nháo sau khi thợ may đi: “Tam tỷ tỷ, may kiểu dáng gì mới thế, sau này nhớ cho muội mặc với.”

Minh Phi còn chưa trả lời, Trần thị liền khiển trách nói: “Đi đi! Mấy thứ kia bớt của con sao? Càng lớn càng không ra gì, quả thực không hiểu được nặng nhẹ! Suốt ngày liền chỉ đòi quần áo của Tam tỷ tỷ con, ta chưa từng thiệt thòi con cơ mà!”

Trong lòng lại nghĩ thầm quả nhiên Minh Bội là đứa không có chút thể diện, đức hạnh y như Tứ Di Nương.

Minh Bội đã lâu chưa bị Trần thị khiển trách, sợ tới mức thờ cũng không dám thờ, Hàm Dung vội vàng giảng hòa, khuyên giải Minh Bội xong, lại lên tặng cho Minh Bội một tấm vải để Minh Bội bớt đi lòng ganh tỵ phần nào.

Bỏ ra số tiền lớn tìm thợ may có tay nghề nên tốc độ rất nhanh, giữa trưa ngày thứ hai liền mang y phục của Minh Phi tới, chính là một kiện áo mỏng màu Đinh Hương, phối với váy tơ lụa màu Mẫu Đơn thêu nhánh mai, phối với khí chất đoan trang đại lượng của Minh Phi, mặc vào rồi trông người có vẻ lớn hai tuổi, có vẻ đặc biệt đoan trang mỹ lệ.

Trần thị thấy được mặt mày cong cong, lại lấy từ hộp nữ trang của mình một đôi khuyên tai kim tương khảm thạch tinh tử cho Minh Phi đeo lên, lại chọn giúp nàng một cây trâm bạc khảm toàn thạch tinh tử toàn mai hoa, cười nói: “Hô hô, ăn mặc thế này, ta cũng không nhận ra rồi.”

Mọi người đều đã cười rộ lên, Minh Bội vừa hâm mộ vừa ghen tị, về đến viện liền phát giận.

Nhũ nương của nàng hỏi nàng làm sao vậy, nàng thờ phỉ phỉ không trả lời, phiền táo kéo chân tới che qua đầu.

Nhũ nương của nàng giúp nàng kéo chân ra, cười nói: “Ngũ Tiểu Thư, thời tiết nóng bức như vậy, ủ mồi phát bệnh thì làm sao?”

Minh Bội bỏ nhào vào trong ngực nàng nức nở nói: “Chỉ làm y phục cho nàng, không chịu làm cho ta. Bất luận ta mặc cái gì, làm tốt đến mức nào, trong mắt người ngoài vĩnh viễn chỉ có nàng, có thứ tốt gì cũng chỉ nhớ kỹ cho nàng cùng Minh Ngọc, chỉ vì các nàng là con vợ cả, ta lại do thiếp sinh dưỡng.”

Nhũ nương của nàng an ủi nàng nói: “Dòng chính thứ có khác, đây là chuyện không có biện pháp giải quyết. Tam Tiểu Thư lớn nhất, một ngày việc hôn nhân của nàng không thỏa, người theo phía sau liền chịu thiệt, đừng tìm phu nhân nháo. Chỉ cần phu nhân còn dẫn người đi theo ra ngoài là tốt rồi.”

Minh Bội ngồi nghĩ nửa ngày, rốt cục suy nghĩ cẩn thận, lại thu lại khó chịu, tươi cười đến nói xin lỗi Minh Phi đạo.

Minh Phi biết nàng xoắn xuýt cái gì, âm thầm cười, nói: “Y phục trang sức gì gì đó, ở trong lòng ta thật sự không coi là cái gì, khó có được là tỷ muội một hồi, tuổi tác của muội và ta cũng lớn, còn không biết còn được mấy năm có thể cùng một chỗ, sau này cuối cùng vẫn là cần tương hỗ giúp đỡ.”

Cũng không quan tâm Minh Bội nghe hiểu được hay không, lại tự thu thập mọi thứ đi.

Thái Quang Đình có tâm muốn nói chuyện Vương gia nghĩ muốn thay Minh Phi làm mai mối cho Cung Viễn Hòa nghe, lại chẳng thấy được bóng dáng tăm hơi của Cung Viễn Hòa suốt mấy ngày nay, cũng không biết đi nơi nào.

Nghĩ một hồi, lại có chút tức giận, nếu như chính Cung Viễn Hòa cũng không để việc này ở trong lòng, mình cũng không cần thay hấn bận tâm những chuyện này, cuối cùng cũng chỉ là nhìn nhau, không có thể nào định ra nhanh như vậy được.

Ngày ấy thân cận ấy, thời tiết không tốt, cả ngày lại gặp mưa phù, Trần thị lo lắng không biết có thành không, chốc chốc cử người đến Vương gia hỏi thăm, kết quả biết được Lưu gia phu nhân có bệnh phong thấp, mỗi gặp thời tiết mưa dầm thì toàn thân phát nhức dấy không nổi, đành đẩy về sau mấy ngày mới được.

Trần thị liền bắt đầu lòng nghi ngờ có phải hay không coi trọng Thái gia không, Vương gia chỉ đảm nhận trọng trách làm một cây cầu, dù sao tuy Lễ Bộ Thị Lang chỉ là Chính Tam Phẩm, chỉ cao hơn Thái Quốc Đồng nửa cấp, nhưng quan ở kinh thành cùng quan ở ngoài cũng không giống nhau.

Càng nghĩ càng mất hứng, vừa vặn Thái Quang Đình mặc hươu, tiện thể bảo hấn nghĩ cách đi nghe ngóng tình hình, nếu như đúng với những gì nàng đoán, nàng kiên quyết không cần lấy nhiệt tâm đi chịu ghê lạnh, bởi vì miễn cưỡng kết thân cũng không thoải mái.

Thái Quang Đình vừa mới ra khỏi cửa chân trước, chân sau Cung Viễn Hòa đã tới.

Đúng lúc ngày thứ hai Thái Quốc Đồng cũng đi, người cũng không có ở nhà, Trần thị đành phải để cho Thái Quang Nghi đi tiếp đãi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Vô lại

Editor: Lovenoo1510

Từ sớm Minh Phi đã mặc bộ đồ mới chờ ở trong phòng của Trần Thị, xác thực không cần xuất môn liền từ phòng Trần thị trở về thay quần áo, Kim Trâm theo sau che dù, không quên nhắc nhở nàng: “Tam tiểu thư cẩn thận một chút, đừng vậy ướt vậy.”

Minh Phi chỉ lo nâng váy đi về phía trước, nửa đường gặp phải một tiểu nha hoàn mới, cũng không sợ mưa gió, trên đầu đội một lá sen cười hi hi chạy tới, thấy Minh Phi ở đối diện, liền ném lá sen đi, cười nói: “Tam tiểu thư, Đại công tử mời ngài qua nói chuyện.”

Minh Phi nhận ra là tiểu nha hoàn hồi môn trong phòng của Hàm Dung, còn nhỏ tuổi hơn so với Minh Ngọc, bình thường rất hồn nhiên ngây thơ, nên cũng không có nghi ngờ gì, chỉ hỏi nàng: “Đại công tử về từ lúc nào?”

Tiểu nha hoàn cắn đầu ngón tay nháy mắt suy nghĩ một chút, đưa lá sen qua nói: “Nô tỳ không biết. Chỉ biết Đại công tử lấy cái này ra.”

Minh Phi thấy lá sen xanh biếc đáng yêu, chỉ nghĩ Thái Quang Đình gặp được người bán sen sớm nên trở về. Giá đất trong kinh thành đắt, trừ nhà Công Khanh và Phú thương ra, có rất nhiều quan viên cũng chỉ có thể ở nương thân ở viện tử mà thôi, cũng không thể xây dựng được lâm viên. Mà nữ tử ở kinh thành lại thích nhả nhận lịch sự, bất luận ở trong nhà tiếp khách cũng muốn cắm mấy cành hoa tươi. Mà hoa sen, vì phải có nước ao mới có thể sống, nên mọi người càng trân quý, lúc bình thường hoa sen thượng hạng có thể bán đến 50 văn một bông, nếu là cực quý, thì một bông cũng bán được 3, 4 trăm văn cũng là bình thường. Vì kiếm lời, trong kinh liền có người chuyên tìm cách dẫn nước nóng tới nuôi sen ở ngoại thành.

Kim Trâm và Minh Phi cũng nghĩ tới đi một chỗ, cười nói: “Đoán chừng là Đại công tử mua sen để Thiếu phu nhân và các tiểu thư xem, tiểu thư có muốn đổi lại y phục rồi đi không?”

Tiểu nha hoàn này nháy mắt nói: “Đại công tử phân phó bảo Tam tiểu thư tới sớm chút.” Vừa nói vừa giơ cao lá sen lên chạy.

Minh Phi thấy nàng tự nhiên, liền cười nói: “Chắc hoa cũng không nhiều lắm, và lại cũng chỉ là tới nhìn xem thôi, buổi tối chúng ta nấu cháo lá sen ăn.” Cũng không quản váy liền đi ra bên ngoài.

Kim Trâm không dám khuyên, không thể làm gì khác hơn là thỉnh thoảng nhắc nhở dưới chân nàng, mới đến cửa tiểu viện của Thái Quang Đình, chợt thấy một khối bàn đá xanh biếc không biết đã chuyển đi nơi nào, để lộ ra một hồ nước sâu ở nơi đó.

Kim Trâm vội nói: “Tam tiểu thư ngài cẩn thận dưới chân.” Lại mắng: “Cũng không biết ai đang trực, thế nhưng lại để phiếm đá mọc cánh bay mất, bay rồi cũng không thấy tới đâu, nếu ai dẫm vào thì không phải là gặp tai ương sao.” Vừa dứt lời, chỉ thấy một người đội mưa từ bên cạnh chạy tới, thật vừa đúng lúc giẫm vào nước bên trong đường kia, bọt nước văng khắp nơi.

Kim Trâm sợ hãi kêu lên một tiếng, mở miệng mắng, liền nghe người nọ hô một tiếng “Tránh ra!” Tiếp theo thân thể lác lác thẳng tắp ngã về phía Minh Phi, tốc độ rất nhanh, thế lại quá mạnh, quả thật làm cho không người nào tránh được. Minh Phi bị hấn đập vào nên đặt mông xuống dưới đất, đang giãy giụa né tránh, người nọ lại luống cuống tay chân níu lấy nàng, hình như là muốn đỡ nàng dậy, trong miệng không ngừng nói xin lỗi, tiếp đó dưới chân bị trượt, lại mạnh mẽ kéo Minh Phi ngã nhào trên mặt đất. Lúc này là hoàn toàn rơi xuống, Minh Phi và hấn đều nặng nề ngã xuống đất, gây Minh Phi đập xuống đất, còn người nọ là một nửa chạm đất, một nửa đè lên trên người nàng.

Kim Trâm nhận ra đây là Cung Viễn Hoà, vừa nóng vừa giận, vừa thẹn, khẽ ném cái ô, luống cuống tay chân giải cứu cho Minh Phi, còn vừa nhìn trộm xung quanh, chỉ sợ một màn này bị người nhìn thấy. Nhìn đến, quả thật là để cho nàng nhìn thấy chút gì đó, Thái Quang Nghi ở dưới một thân cây bên cạnh tường, mắt đang đăm đăm nhìn bên này.

Tim Kim Trâm run lên, kêu xong rồi, lại nhìn Minh Phi, bộ quần áo mới toanh của Minh Phi đã hồng, trên cầm xinh xắn dễ thương cũng phủ lên mấy giọt nước đục, ngơ ngác nhìn tên đầu sỏ gây chuyện trước mặt, hình như toàn thân đều cứng ngắc.

Cả khuôn mặt Cung Viễn Hoà đỏ bừng, cúi thấp đầu đứng trước mặt Minh Phi không nhúc nhích, sắc mặt Minh Phi từ hồng chuyển sang trắng, lúc sau từ trắng chuyển sang xanh mét, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, trong đôi mắt hạnh dường như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Cung Viễn Hoà.

Kim Trâm thầm kêu không ổn, đang muốn tiến lên hoà giải, thì Minh Phi đã xông lên níu lấy cổ áo của Cung Viễn Hoà, cắn răng nghiêng lợi đá mấy cái về phía xương bả chân của hắn, vẫn còn chưa hết giận, nằng còn hung hăng đẩy hắn lui về phía sau, đáng vẻ dường như không đẩy hắn thì không thể bỏ qua. Cung Viễn Hoà cúi đầu thẳng tắp không động đậy.

Kim Trâm chưa từng thấy Minh Phi như vậy, trong ấn tượng cho tới bây giờ nàng vẫn luôn cười híp mắt, là một người rất bình tĩnh, thỉnh thoảng rơi lệ cũng rất có năng lực khống chế cảm xúc, chưa bao giờ luống cuống như thế này. Suy nghĩ một chút cũng phải, một đại cô nương bị một người đàn ông bỏ nhào xuống đất chạt vật như vậy, ngay cả là ngoài ý muốn cũng đủ làm cho người ta xấu hổ tức giận, nhưng Minh Phi phản ứng thật sự có chút quá mức. Kim Trâm vội vàng nắm lấy tay Minh Phi: “Tam tiểu thư, Cung công tử không phải cố ý, ngài bớt giận.” Lúc rảnh rồi quay đầu lại nhìn dưới tàng cây bên tường, đã không thấy Thái Quang Nghi.

Lời còn chưa dứt, Cung Viễn Hoà đã dứt khoát ngã ngửa mặt theo động tác của Minh Phi, ngã giong xuống mặt đất, cái gáy đập xuống bàn đá xanh vang lên âm thanh “Bịch”, thậm chí ngay cả hừ hân cũng không rên lên một tiếng.

Minh Phi vẫn chưa hết giận, xoay người rồi đi. Kim Trâm lại bị dọa sợ, run rẩy hô một tiếng: “Cung công tử?” Một chút động tĩnh Cung Viễn Hoà cũng không có, Kim Trâm chọc hắn, “Cung công tử, người đừng hù dọa nô tỳ nha? Người làm sao vậy?” Cung Viễn Hoà vẫn bất động.

Minh Phi nghe thấy có gì đó không đúng, vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sắc mặt Kim Trâm trắng bệch, đang nức nở không ngừng kêu Cung Viễn Hoà, trong lòng run sợ nàng đưa tay ra thử hơi thở của Cung Viễn Hoà. Sắc mặt Cung Viễn Hoà trắng bệch, mấy sợi tóc bị nước mưa ẩm ướt dính ngổn ngang trên trán, nhìn qua như đã chết rồi.

Sẽ không thật sự chết chứ? Rõ ràng nàng không dùng bao nhiêu lực. Chẳng qua cũng khó nói, cũng không phải ít người ngã một phát trên đất bằng phẳng lại không bò dậy nổi nữa, Minh Phi khẩn trương nuốt nước miếng một cái, run rẩy tiến lên ngồi xổm xuống nhìn.

Kim Trâm nói: “Còn thở, chỉ là hơi thở có chút yếu ớt, Tam tiểu thư, làm thế nào bây giờ?”

Minh Phi đề tay lên động mạch cổ của Cung Viễn Hoà thử một chút, nhịp đập mạnh mẽ đánh thép, lại thấy lông mi của hắn hơi run lên, trong lòng nhất thời có ý định. Đúng lúc này, Hàm Dung nghe thấy tiếng vang nên mang người chạy đến, thấy tình hình này, cũng bị dọa đến chân mềm nhũn, tay run rẩy nói: “Đây là thế nào?”

Minh Phi đã tỉnh táo lại, lẳng lặng nói: “Không biết là người nào lấy đi phiến đá này, Cung công tử gằm vào vũng nước bị vấp ngã, chúng ta vừa vận đi ngang qua, nghĩ muốn kéo hắn, không đề phòng trên đất quá trơn, cũng bị ngã một cái theo. Tàu tẩu nhanh cho người đưa Cung công tử tới phòng, rồi nhanh chóng mời đại phu tới xem bệnh.”

Hàm Dung vội chỉ huy người đưa Cung Viễn Hoà tới phòng, rồi sai người đi mời Trần thị, lại đề cho chủ tớ Minh Phi nhanh chóng đi về thay quần áo. Minh Phi chậm rãi nhật dù từ trên mặt đất lên, nhẹ nhàng thu hồi, bước chân nặng nề đi về phía trước.

Kim Trâm có chút sợ hãi: “Tam tiểu thư, Cung công tử hắn.”

Minh Phi nhàn nhạt nói: “Không chết được.”

Kim Trâm muốn hỏi nàng vừa rồi sao lại tức giận như vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt u ám của Minh Phi, rốt cuộc cũng không dám hỏi, cắn môi nói: “Chuyện mới vừa rồi cũng bị Tam công tử nhìn thấy.”

Minh Phi không nói gì, vẫn cúi đầu đi về phía trước.

Kim Trâm đón lấy cái ô trong tay nàng, cố gắng nở nụ cười nói chen vào: “Tam tiểu thư, trời đổ mưa, cầm ô nhưng không che, có thể bị người chê cười đó. Ngài cũng đừng lo lắng, sức chịu đựng của Cung công tử từ trước đến giờ đều rất lớn, sẽ không trách ngài.”

“Hừ!” Minh Phi hừ lạnh một tiếng, “Kim Trâm, người nói ta có cái gì đáng để người khác mưu hại không?”

Kim Trâm ngăn người: “Ý của người là, Cung.”

Minh Phi hạ mí mắt: “Chẳng lẽ không đúng? Ngã thật với giả mà người cũng không nhìn ra?” Đây là Cung Viễn Hoà đào một hố cho nàng nhảy vào mà thôi, hắn và nàng đều là loại người giống nhau, đã xác định mục tiêu, sẽ dùng cảm tiến tới, chẳng qua nàng không biết thế nhưng mình lại đáng giá để hắn dùng nhiều tâm tư lừa gạt như vậy, đúng là không biết xấu hổ.

Kim Trâm há miệng, nói: “Nô tỳ có thể khẳng định, cú ngã cuối cùng của hắn là thật, nô tỳ thật sự sợ hắn bị ngã chết.”

“Hắn nào có thể dễ dàng ngã chết như vậy?” Minh Phi cười khở một cái, thân thể Cung Viễn Hoà nhảy bén lồm, chỉ sợ người khác chết hết thì hắn vẫn còn sống ấy chứ. Nàng nhớ khi này hắn vừa ngã đã bỏ nhào đề lên trên người nàng, đôi môi như có như không, nhẹ nhàng như cánh bướm lướt qua mà

nàng, làm nàng không khỏi phần hận cầm tay áo dùng sức lau trên mặt mấy cái.

Kim Trâm nhìn ra Minh Phi rất không vui, tận lực chọc nàng vui vẻ: “Đáng đáp của Tam tiểu thư tốt, làm việc lại hào phóng, có năng lực, biết chữ, lại là tiểu thư quan gia.....”

“Giống như ta, thực tế không phải trong kinh có rất nhiều sao? Tốt hơn so với ta, vẫn còn nhiều lắm.” Minh Phi ngẩng đầu lên cười một tiếng.

Được rồi, nàng bắt đầu kiểm soát tự thuyết phục mình. Nàng không có gì hay cho người như Cung Viễn Hoà tính toán cả, cho dù là có Cung Nhị phụ nhân quấy rối, chỉ bằng loại thủ đoạn của người như hân, thật lòng muốn kết hôn cùng nữ tử có tài mạo và gia thế như nàng đều rất dễ dàng.

Thái Quang Đình mới vào cửa đã bị Thái Quang Nghi chặn lại, Thái Quang Nghi xấu hổ muốn chết nói xin lỗi với hân: “Cung đại ca mang theo mấy cành hoa sen, mẫu thân đề ta tiếp đãi Cung đại ca, đêm qua ta thức đêm đọc sách, nên tinh thần không được tốt, Cung đại ca nói muốn đi ra ngoài xem cảnh mưa một chút, ta nghĩ đều là quen biết, nên liền cho người của ta đi theo phục vụ hân, ai biết sau đó.....Hiện tại mẫu thân và phụ thân cũng biết chuyện này.”

Thái Quang Đình nghe đến nỗi gân xanh, hỏi rõ Cung Viễn Hoà ở nơi nào để đi đến, ai ngờ đi vào đã ngửi thấy một cỗ mùi thuốc đông y, Cung Viễn Hoà không còn hơi sức nằm ở trên giường nhìn hân: “Đầu ta đau quá.”

“Đáng đời ngươi! Ngươi nên ngã chết đi!” Quả đấm của Thái Quang Đình vung xuống không chút lưu tình hướng về phía mặt của hân, Cung Viễn Hoà bất động.

Loại thái độ này, giống như Thái Quang Đình đánh vào vải bông, cảm thấy vô lực.

Cung Viễn Hoà nhẹ nhàng nói: “Ngươi hỏi chuyện của Lưu gia chưa?”

Thái Quang Đình thở gấp nói: “Hỏi!”

Cung Viễn Hoà cười: “Nghe nói mấy ngày trước ngươi có đi tìm ta hả?”

“Cái người không biết xấu hổ này!” Thái Quang Đình nhổ vào hân một ngụm.

“Đừng giống đàn bà như vậy.” Cung Viễn Hoà nhìn về mặt kia của hân thì biết hân đã bớt giận được một nửa, ngay sau đó hướng về phía hân ngoắc: “Ngươi qua đây, thật ra có người cố ý nhắc nhở ta làm như vậy. Người ta không ưa muội tử ngươi trào cao. Ai bảo ngươi không có ở nhà đây? Nếu không chúng ta cũng không tính kể được.”

Thái Quang Đình cười lạnh: “Hân thật tin tưởng ngươi sao, người nào không biết ngươi và ta là cùng một đám?”

Cung Viễn Hoà mỉm cười: “Đúng, ta và ngươi là cùng một đám. Nhưng ta lại nổi danh là một hoa hoa công tử. Cái gọi là khi tuyệt vọng có thể thử, đều thử. Nên cắt đứt vết thương nha.” Tiện tay từ trong ngực móc ra một phong thư đưa tới: “Cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cầu hôn

Edit: Thảo My

Thái Quang Đình mở thư ra, cũng đưa Thái Quang Nghi một phong thư, người nhận gọi Trịnh Trọng, nói đều là một chút chuyện vụn vặt ở Thái gia, xen lẫn mấy câu nói phần hận, nói cực kỳ oán độc, dù chưa chỉ đích danh, nhưng rất rõ ràng có thể nhìn ra nói nhắm vào ai, cuối cùng lại đòi tiền đòi phượng.

Thái Quang Đình cau mày nói: “Ngươi từ nơi nào có được? Trịnh Trọng là ai?”

“Ta tự có biện pháp của ta.”

Cung Viễn Hòa nói: “Trịnh Trọng là ai ta cũng không biết.

Nhà các ngươi cùng người nhà họ Trịnh có lui tới sao? Hoặc là thân thích Mưu gia?”

Thái Quang Đình suy nghĩ thật lâu, nói: “Ta đúng là không rõ Mưu gia có nhiều thân thích. Ngươi trở về đi nhớ giúp ta thăm dò điều tra.”

Tiếp theo cuốn thư lại thu vào trong tay áo mình, quay đầu hỏi Cung Viễn Hòa: “Ngươi đừng vội ngắt lời, chúng ta nhất mã quy nhất mã, nói đi, chuyện này ngươi chuẩn bị xong việc ra sao?”

Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát, nói: “Ta là thật lòng cầu hôn.”

Thái Quang Đình nói: “Ngươi thật lòng cầu hôn? Máy ngày trước đây ta tìm ngươi khắp nơi, ngươi lại đi nơi nào? Ngươi không phải nói ngươi muốn tìm người tới cầu hôn sao? Làm sao cuối cùng cũng không thấy? Ngươi ở đây nữa vời, ta cũng không dám cùng trong nhà nói gì. Ngươi thất bại, hiện tại thật đến chơi một bộ này? Vốn giao nàng cho ngươi ta đúng là rất yên tâm, bây giờ nhìn lại ta cũng không dám rồi.”

Cung Viễn Hòa nói: “Máy ngày trước đây ta đến kinh. Vẫn đợi không được thư, sợ là ở cái trạm dịch lưu lại, cho nên cố ý cưỡi ngựa chạy tới đây, kết quả không đợi được.”

“Cho nên ngươi sẽ tới tính toán năng? Ngươi xem năng làm cái gì rồi hả?”

Thái Quang Đình lặng phút chốc, cười lạnh nói: “ Là cha ngươi không đồng ý hay là thật sự không tìm được thư?”

Chẳng lẽ còn muốn nhà ta áp đặt gả người cho ngươi hay sao?”

“Ta nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết, tuyệt sẽ không uý khuất năng.”

Cung Viễn Hòa giữ chặt Thái Quang Đình: “Ta nhận sai, ngươi giúp ta nói một tiếng với năng được chứ?”

Thái Quang Đình nói: “Nói gì?”

Có thể nói ngoại trừ ta và Minh Ngọc ở ngoài, người năng tín nhiệm nhất chính là ngươi.

Năng tín nhiệm ngươi như thế, ngươi xem ngươi đã làm ngàn chuyện tốt nào?”

Cung Viễn Hòa hạ mí mắt nói: “Việc đã đến nước này, nói gì đều vô dụng.

Ngươi hỏi năng muốn như thế nào mới có thể hết giận, ta đều để năng ra tốt.

Nếu như cảm thấy ta ngã xuống một phen còn chưa đủ, năng có thể lại để ta ngã một lần.”

Thái Quang Đình giận quá hóa cười: “Ngươi cũng thật buồn cười, có phải ta trước mặt mọi người nhục mạ ngươi lại đánh ngươi một bạt tai, sau đó ngươi lại trước mặt mọi người đánh chửi trở lại liên huê nhau hay không?”

Ngươi ta liền không nhớ được ta đã từng đánh ngươi bạt tai, từng nhục mạ ngươi?

Huống chi chuyện như vậy làm sao có thể so sánh?

Nếu là truyền ra nhàn thoại đi, ngươi bảo năng làm người như thế nào?”

Cung Viễn Hòa nói: “Cái này ta biết rõ, lão Tam phái người đi theo ta, đoán chừng là dùng để chứng, bị ta sớm đuổi đi mua đồ rồi.

Quá trình cụ thể chỉ có hấn và Kim Trâm nhìn thấy, người khác không phát hiện, thời điểm tẩu tẩu ngươi mang người đi ra, chỉ nhìn thấy ta nằm trên mặt đất, hai năng đều đứng, ngươi biết cần đi thương lượng tốt với mẫu thân ngươi, ngay trước mặt cha ngươi bắt được lão Tam, liền hết chuyện.”

Thái Quang Đình trầm mặt: “Chuyện này nếu như giải quyết không được, chúng ta không cần làm bằng hữu! Còn có, ngươi mau rút ra ngoài cho ta, ta nhìn thấy ngươi liền phiền!”

Cung Viễn Hòa vội vàng ngồi dậy sửa sang y phục: “Ngươi hỏi Lưu gia nói như thế nào?”

Thái Quang Đình nghênh ngang rời đi: “Nói không quan hệ với ngươi! Ngươi thay vì quan tâm người khác nói như thế nào, không bằng ngắm lại ngươi làm sao giải quyết chuyện này đi.”

Thái Quang Đình đến nhà chính, chỉ thấy Trần thị và Thái Quốc Đống mặt trầm xuống, trong phòng cũng chỉ có một mình Dư ma ma hầu hạ, giữ vững tinh thần tiến lên thỉnh an.

Tâm tình Thái Quốc Đống nghiêm trọng không tốt, hơn nửa ngày mới nói: “Ngươi đều nghe nói?”

Thái Quang Đình buông tay nói: “Tam đệ đứng ở cửa đại môn chờ ta, vừa nhìn thấy ta liền vội vàng nói với ta rồi, nhưng hấn bị dọa, muốn khóc ấy.”

Da mặt Thái Quốc Đống kéo căng

Hấn cũng mới vừa vào cửa, Thái Quang Nghi liền thất kinh, đánh khóc nức nở thừa nhận sai lầm, nếu như không phải là hấn xem tùy thời nhanh, vội vàng quát bảo ngưng lại, nói không chừng đã sớm ồn ào huyên náo rồi.

Trần thị lập tức nói: “Đều là ta không tốt, ta không nên để Quang Nghi đi tiếp đãi hấn.

Người làm đứa nhỏ Quang Nghi này bị sợ tới mức, vốn là không phải chuyện bao lớn, không phải là vấp ngã sao?

Hắn cũng bị sợ đến đứng ở cửa đại môn đi coi chừng.....”

Thái Quốc Đống nói: “Đồ ngu xuẩn này! Gọi hắn đến cho tai!”

Dư ma ma nghe thấy, lập tức đi ra ngoài.

Thái Quang Đình hắng giọng một cái, hỏi Trần thị: “Ta nghe Tam đệ nói xong thật nghiêm trọng, cũng không biết chuyện này hôm nay có mấy người nhìn thấy?”

Trần thị vội nói: “Nghe nói lúc ấy cũng chỉ có Kim Trâm và Tam đệ người nhìn thấy, khi Hàm Dung các nàng đi đến, chỉ nhìn thấy một người Cung Viễn Hòa ngủ ở trên đất.”

Thái Quang Đình nhẹ nhàng thở ra: “Vậy thì tốt, chỉ cần Kim Trâm và Tam đệ không nói lung tung, người khác cũng không bịa đặt ra cái nhàn thoải gì.”

Thái Quốc Đống trừng mắt liếc hắn một cái: “Người có ý tứ gì?”

Tam đệ người như thế nào nói lung tung?”

Thái Quang Đình cười theo nói: “Nhi tử là lo lắng Tam đệ quá mức thành thật, nhìn chuyện này hôm nay, vốn tới không nhiều chuyện lắm, nếu hắn nhìn thấy, đã từng đỡ người dậy thì, làm sao vẫn còn bị dọa phải chạy?”

Đi qua lại đi cửa lối kéo ta nói xin lỗi, chỉ sợ chúng ta sẽ trách tội hắn.

Cha, tính tình Tam đệ này còn cần mài luyện nhiều hơn.”

Thái Quốc Đống thở dài: “Giang sơn dễ đổi bản tính cũng khó dời, ta nhìn hắn chính là cái dạng này.”

Đang nói Thái Quang Nghi triệu tập tiến đến, Thái Quốc Đống đồ ập xuốngmắng hắn một trận, nói lá gan hắn nhỏ không giống nam nhân, lớn như vậy chuyện gì cũng không làm được, đọc sách không được, để cho giúp đỡ tiếp đãi khách nhân cũng không thành, xảy ra chuyện chỉ biết là trốn ở một bên, qua đi còn dọa thành cái bộ dáng đó, thật sự không ra tức.

Trần thị cũng không sợ làm người ác, chờ Thái Quốc Đống nói một hồi uống trà nghỉ xả hơi, liền cười mím nói: “Quang Nghi là người thành thật, có một số việc nhỏ ta sợ người xách không rõ rước lấy phiền toái, thiếu không được phải nhắc nhở người hai câu, chuyện này hôm nay, không phải là đại sự gì, chính là bàn đá trong sân vỡ một khối, té người, đúng là bình thường.

Người đừng nên nói lung tung.”

Thái Quang Nghi liền cúi thấp đầu nói: “Mẫu thân yên tâm, nhi tử sẽ không.

Lúc trước nhi tử chỉ là bị sợ hãi.”

Thái Quốc Đống mắng: “Biết người sẽ không! Sợ người ngu xuẩn chết đi! Người chạy đến đại môn có được hay không. Đi coi chừng làm cái gì? Khóc cái gì? Nương lão tử người đã chết?”

Trần thị vội “Phi!” một tiếng, nói: “Lão gia nói đi đâu rồi hả? Luận sự.”

Thái Quốc Đống tổng kết nói: “Người nghe, chuyện này hôm nay về sau không được nhắc lại nữa!”

Suy nghĩ một chút sợ Thái Quang Nghi khờ khạo, lại bổ sung một câu: “Nếu ta nghe được nửa câu nhàn thoải, liền chỉ hỏi tội người!”

Trần thị thở dài: “Quang Nghi chớ trách phụ thân người nghiêm khắc, hắn cũng vì tốt cho huynh muội các người. Lúc ấy Minh Tư chúng ta chính là không cẩn thận bị người nói xấu.”

Thái Quang Nghi cảm nắm thật chặt, nói: “Dạ, phụ thân và mẫu thân luôn vì muốn tốt cho các con.”

Thái Quang Đình lại hỏi hắn: “Tam đệ không có nói qua chuyện này với những người khác chứ?”

Thái Quang Nghi vội vàng ngẩng đầu lên, khẩn trương nói: “Không có, không có, ta chỉ nói với phụ thân và ca ca.”

Thái Quốc Đống chỉ tiếc rèn sắt không thành thép pán hận một tiếng: “Đi đi!”

Đội Thái Quang Nghi đi xa, Thái Quang Đình mới nói: “Mẫu thân để cho nhi tử hỏi thăm nghe ngóng chuyện rõ ràng.”

Lưu phu nhân xác thực có một mao bệnh như vậy, cũng mời đại phu tới cửa thăm bệnh.

Nhưng nghe nói cũng là tứ xứ thu xếp suy nghĩ nói cửa hôn sự tốt, đại khái nhà chúng ta chẳng qua là một nhà trong đó.”

Nói cách khác, nhà bọn họ cũng không phải rất bị người ta coi trọng, người ta cảm thấy hứng thú, cũng không phải cảm thấy rất hứng thú.

Thái Quốc Đống thở dài: “Cho dù là đồng ý, bây giờ cũng là bộ dáng thế này, thời vận Thái gia ta không tốt.....”

Thái Quang Đình không dám nói Cung Viễn Hòa muốn cầu hôn Minh Phi, chỉ sợ nói ra càng vô có phát ra thật sự trong lòng Cung Viễn Hòa không có ý tốt, thanh danh Minh Phi bị đùa giỡn.

Không thể làm gì khác hơn là nhìn trộm Trần thị, hướng Trần thị nháy mắt.

Có một số việc, trong nội tâm hiểu rõ, cũng không thể trắng trợn nói ra, luôn luôn phải che che giấu giấu mới được, cũng nói ví dụ như Vương Gia Minh rõ là muốn đầu với Thôi gia, hết lần này tới lần khác nói dễ nghe, nói là thương xót ngoại tôn nữ không có ai chăm sóc, thương cảm nữ tề (con dâu) không có người bên cạnh, cho nên nhờ nàng thay mặt hỏi thăm.

Trần thị ra vẻ vui mừng cười một tiếng: “Lão gia, chúng ta một mực vì hôn sự Minh Phi lo lắng, kỳ thật chúng ta cũng đã đi tới đường vòng, trước mắt không phải có người thích hợp nhất sao?”

Thái Quốc Đống về mặt bất ngờ, lại cũng chỉ có phối hợp: “Ai vậy?”

Trần thị nói: “Cung gia! Cung gia này cùng nhà chúng ta cũng coi như hiểu tận gốc rễ, đứa nhỏ này là ngài nhìn lớn lên, có tiền đồ, trong nhà cũng giàu có.”

Nhìn ánh mắt Thái Quốc Đống nói: “Chuyện tình hôm nay, thật sự là ngoại ý muốn, hấn ra vào nhà chúng ta nhiều lần như vậy, chưa bao giờ từng có qua nửa điểm địa phương thất lễ.....”

Thái Quốc Đống đứng lên nói: “Để cho hấn nhanh hơn nữa tới cầu hôn, ba mối sáu sinh tất cả làm đủ, thiếu một dạng cũng không được!”

Căn bản không hỏi Cung gia có nguyện ý hay không, liền trực tiếp định chuyện.

Thái Quang Đình đi viện của Minh Phi, trước hết để Kim Trâm ở bên ngoài coi chừng, mình vào phòng.

Thái Quang Đình hỏi: “Ngã có bị thương chỗ nào?”

Hắn chỉ sợ Minh Phi sẽ khóc, kết quả trừ buồn bực không vui ở ngoài Minh Phi cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Minh Phi lắc đầu: “Không có.”

Thái Quang Đình trầm mặc chốc lát, nói: “Phụ thân bảo hấn đến nhà cầu hôn rồi.”

Minh Phi cúi thấp đầu: “Tìm được.”

Nàng đã nghĩ đến cơ bản cũng là một kết quả như vậy.

Thái Quang Đình dương lên một khuôn mặt tươi cười, ra vẻ nhẹ nhõm: “Hấn nói người có yêu cầu gì, cũng có thể nói ra.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Ca ca và mẫu thân nhìn làm là được.”

“Ta biết người cảm thấy bực tức.

Ta là ca ca người, người có ý kiến gì cũng có thể nói cho ta nghe.

Thật muốn phải không nguyện ý, ta.....”

Minh Phi cười nói: “Cám ơn ca ca, bây giờ ta nghĩ thông suốt, hấn không phải bộ dáng quá đẹp mắt sao, không có gì.”

Nói không bất bình, khẳng định bất bình, không có ai thích mình bị người tin tưởng tính kế, đặc biệt là loại người như nàng từng bị hai người tín nhiệm nhất tính kế phải khác cốt ghi tâm.

Thái Quang Đình cố gắng làm cho không khí thoải mái một chút: “Bộ dạng xinh đẹp thật ra cũng là ưu điểm nha, cái khác không nói, nhìn cũng cảnh đẹp ý vui.

Chẳng lẽ người muốn tìm người xấu xí?”

Minh Phi trầm mặc hồi lâu mới nói: “Phụ thân chính là bộ dáng quá đẹp rồi.”

Có bị bại một tiền lệ hồ đồ, loại chuyện như vậy nàng cũng không tin.

Nàng nói ghét bỏ bộ dáng Cung Viễn Hòa quá đẹp, kỳ thực là sợ hãi, cho nên nàng chưa bao giờ từng suy xét qua hấn.

Ở chỗ này, nàng liều mạng cố gắng muốn thay đổi vận mệnh của mình, muốn có thể nắm chắc đồ, không muốn tái phụ đi, nhưng đã rất nhiều lúc nàng cũng không thể hoàn toàn nắm chắc vận mệnh chính mình.

Nàng một người mong muốn nhỏ nhỏ, bình thường muốn vài bước ngoặt, hao hết tâm lực, sau đó sẽ xuyên qua Trần thị và Thái Quang Đình đi thực hiện.

Nàng dùng cảm cũng không có nghĩa là nàng không sợ.

Ban đầu cảm thấy hứng thú với Lý Bích, là bởi vì nàng cho rằng Lý Bích trừ có khả năng bị Thái gia thu nhận ra, còn có thể cho nàng cuộc sống ổn thỏa, nàng có thể nắm chắc hẳn, ảnh hưởng hẳn, không nói tình yêu, tối thiểu có thể vượt qua ngày đơn giản thư thái một chút; về sau lại để vứt bỏ, cũng bởi vì cảm thấy nàng không thể nắm chắc hẳn, nàng hiểu sự lựa chọn cùng cách làm của hẳn, nhưng nàng không thể lại chịu một nam nhân vì tiền đồ có thể vứt bỏ nàng.

“Hắn và phụ thân không giống nhau.

Hắn đã đáp ứng ta nhất định sẽ đối xử tử tế với ngươi.”

Thái Quang Đình chỉ có thể tận lượng trấn an Minh Phi: “Hắn cũng nghe nói Vương gia muốn làm mối cho ngươi, lại nghe nói điều kiện của đối phương tốt hơn hẳn rất nhiều, cho nên mới lo lắng.

Làm được quả thực không nói, chẳng qua ta có thể nhân cơ hội nói hẳn một chút yêu cầu.”

Lại nói một lần chuyện tốt Thái Quang Nghi làm ở bên trong, giọng cảm hận nói: “Hắn đây là thấy người khác không thể nào tốt so với Minh Tư.

Nhưng dù là như vậy, cũng là người tính không bằng trời tính.”

“Việc đã đến nước này, ca ca nhìn làm là được.”

Minh Phi nói: “Không biết lúc trước hẳn nhắc tới ta với ca ca, có nói qua cái gì hay không?”

Thái Quang Đình trả lời rất nhanh: “Hắn vẫn khen ngươi có khả năng.”

Minh Phi yên lặng chốc lát, cười nói: “Ca ca một mỗi một ngày, trở về nghỉ ngơi sớm đi.

Nơi này của ta không có việc gì, ngươi yên tâm”

Ngày thứ hai thời tiết trời quang mây tạnh, Vương gia phái người tới mời, hẹn ước ngày thứ hai đi chơi, Trần thị khéo lời từ chối, chỉ thoái thác Thái Quốc Đồng phải đi, không có thời gian vân vân.

Vương gia cũng đại khái hiểu chút ý tứ, cũng không kiên định nữa.

Thái Quốc Đồng lo lắng trước khi đi, kêu Cung Viễn Hòa đến giữa đến chân một lần nữa, Cung Viễn Hòa đều buông tay xuống nghe hẳn dạy bảo, càng không ngừng kiểm điểm, mặc kệ hẳn nói gì đều nhất nhất đồng ý, mềm giống như bọt biển.

Thái Quốc Đồng không còn cách nào khác, chỉ đành phải nói: “Thôi! Phụ thân ngươi không có ở đây, ta nói với ngươi cái gì đều là đáp rõ ràng! Ngươi lại không có trưởng bối bên cạnh, thật là! Ngươi viết thư cho phụ thân ngươi chưa?”

Cung Viễn Hòa vội nói: “Tám trăm dặm khẩn cấp!”

Thái Quốc Đồng trừng mắt hẳn: “Ngươi có cái tư cách dùng tám trăm dặm khẩn cấp sao?”

Không đợi Cung Viễn Hòa trả lời, lại nói: “Thư hồi âm lúc nào thì đến?”

Cung Viễn Hòa cúi đầu khom lưng: “Sắp tới, sắp tới rồi!”

Trần thị lại khuyên Thái Quốc Đồng một hồi, Thái Quốc Đồng nhìn ngày, đồng ý đợi thêm hai ngày mới đi.

Ngày ngày Cung Viễn Hòa đi trạm dịch chờ, rốt cuộc gần tới trước một ngày Thái Quốc Đồng phải đi nhận được thư trả lời, mở ra xem, như thu được chỉ báo, đánh ngựa chạy về Thái gia, hai tay đưa cho Thái Quốc Đồng.

Thư của Cung Trung Tổ đã sớm gửi đi, trong thư thay Cung Viễn Hòa hướng Thái Quốc Đồng cầu thân, giọng nói rất khiêm tốn, đều nâng Thái gia, còn nói nếu như Thái Quốc Đồng nguyện ý gả Minh Phi cho, lập tức mời người tới cầu hôn.

Thái Quốc Đồng thấy lạc khoản* trong thư không phải mấy ngày nay, mà là đã sớm viết thư, trong lòng mơ hồ đoán đến một chút, cũng lười truy đến cùng, mừng rỡ nhắm mắt một mở một mắt, thuận thế che giấu chuyện này đi, lấy bút viết lá thư trả lời Cung Trung Tổ, đoán tính tình Cung Trung Tổ sẽ không cự tuyệt, đưa ra rất nhiều yêu cầu.

*lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức thư.

Lại sau đó phân phó Trần thị cẩn thận trả lời, mới mang theo Mộ Vân Tịnh mấy tên tùy tùng ở Đẳng Châu đi.

Hôn sự Minh Phi chắc chắn, Trần thị cảm thấy không cần ở lại trong kinh nữa, chọn ngày sau khi đi Trần ngự sử từ biệt muội muội nhà mình, lại một mình đi cáo từ Vương gia.

Sau khi trở lại để lại cho Thái Quang Đình chút bạc, nói là cho Thái Quang Nghi dùng, Thái Quang Đình cũng không từ chối, thu, qua tay rồi lại đưa khối ngọc bài sáng trong ngọc nhuận cho Thái Quang Hoa đeo lên, nói là từ Ngọc Thanh Cung cầu tới.

Minh Phi lo lắng Thái Quang Đình không cẩn thận ăn thiệt thòi của Thái Quang Nghi, Thái Quang Đình cười nói: “Người đừng lo lắng, ta tự có cách đối phó, bảo đảm bảo hần khổ mà không nói được.”

Không đợi đám người Minh Phi khởi hành, liền đưa Thái Quang Nghi đi bên trong học đường.

Trước khi đi, Viên phu nhân rất lâu không có tin tức lại tự mình tới cửa cầu thỉnh, nói là bọn họ tới kinh thành lâu như vậy, vẫn luôn không thể mời bữa cơm rau dưa bày tỏ một chút thành ý, thật sự là áy náy, mời Trần thị mang theo đám người Thái Quang Đình nhất định phải nể mặt đi ăn bữa cơm thường.

Suy cho cùng là quen biết đã lâu, lại tự mình tới cửa mời, mặc dù hai nhà ở giữa huyên náo có chút không vui nhưng cũng chưa xé rách mặt, sau đó Viên Nhị lão gia và Viên Nhị phu nhân cũng tự mình tới cửa nói xin lỗi.

Trần thị cũng thật sự dẫn người đi qua, chính là quà tặng, trừ vài món được liệu đáng giá ra, lại cố ý chọn giấy bút mực ngênh hợp khẩu vị nhà hần, còn tặng thêm nhiều trà và hoa quả tươi theo mùa.

Nhà cũ Viên gia, hoa vào cây cỏ rậm rạp um tùm.

Vài gốc cây đại thụ tối thiểu cũng trăm năm trở lên già thiên tế nhật (che trời che ngày), phòng ốc có chút cũ kỹ, cộng thêm nhân khẩu thưa thớt, thời tiết trung tuần tháng tư người đi vào chỉ cảm thấy lạnh ần ần, rét căm căm, có loại không nói nên lời hơi thở không được tự nhiên, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Trần thị âm thầm lắc đầu, người một nhà này, trong nhà có bệnh nhân, mọi chuyện không thuận, ngay cả tòa nhà nhìn đều có chút âm lãnh.

Ở Công Bộ đám đương sở chính Viên Đại Lang dẫn Thái Quang Đình đến thư phòng của hần cùng Viên Nhị Lão Gia uống trà nói chuyện, các nữ quyến thì ngênh vào nội viện ở trong đình bên trong hoa viên uống trà ăn trái cây tán gẫu.

Viên Đại phu nhân bởi vì là quả phụ, ra ngoài hơi lộ hạ mặt trở về phòng.

Ngược lại nhi tức phụ của nàng Chân thị vẫn nhiệt tình chu đáo hầu ở một bên, nhất thời phân phó người hầu đi an trí thư phòng bên kia một phen, nhất thời lại khuyên Trần thị, Hàm Dung, Minh Phi chờ chút trái cây, còn đánh trêu ghẹo, nói chút chuyện thú vị trong kinh thành, tìm cách lôi kéo Hàm Dung làm quen, nói một chút chuyện vụn vặt.

Bởi vì có nàng một người cười mở khoi hài như vậy ở đây, tất cả mọi người Thái gia cảm thấy trên người muốn nóng hổi rất nhiều.

Viên Nhị phu nhân mặc y phục gia thường hơi cũ, lôi kéo Trần thị nói chuyện, nói xong không nhịn được chảy nổi lên nước mắt, thấy Thái Quang Hoa mập mạp, càng thêm xúc cảnh sinh tình khổ sở vô cùng.

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, Trần thị đồng tình với nàng, lại không có cách nào khác giúp nàng, chỉ có thể tận lực thư giãn lòng của nàng, rồi lại không nhịn được tò mò Viên Khả Phác mua được nhi tức phụ xung hi ở nơi nào, là một bộ dáng gì, có đạt thành mong muốn của Viên gia hay không, lưu lại một điểm cốt nhục gì gì đó, chỉ là nửa điểm không dám hỏi.

Hai người nàng ở nơi đó nói xong tập trung tinh thần, mấy cái tiểu nhân nhưng mà cũng không được tự nhiên, đặc biệt là Viên Mai Nhi, từ khi tỷ muội Minh Phi đi vào, sau khi chào hỏi vẫn liền cúi thấp đầu, ngồi ở một bên cầm quạt tròn lựa trắng câu được câu không, yếu ớt quạt.

Chân thị thấy tình thế trước không bình thường, vội vàng khuyên Viên Nhị phu nhân: “Thẩm nương chớ nên đau lòng, trong khoảng thời gian này Tam đệ không phải rất có khôi sắc sao?”

Thái gia thăm thăm khó tới một chuyến, không nên dẫn nàng cũng chảy lệ đau lòng liền không đẹp rồi.”

Viên Nhị phu nhân nghe, cầm khăn lên lau nước mắt, cố cười nói: “Thật là ta không đúng, muội muội đừng cùng ta so đo……”

Nhưng nước mắt kia, mới vừa lau khô lại chảy xuống, lại luôn giống như không lau.

Chân thị vội vàng bày tỏ đau khổ, đỡ Viên Nhị phu nhân dậy nói: “Thẩm nương nhanh đi rửa mặt trở ra bởi Thái gia thăm thăm”

Lại giao phó Viên Mai Nhi bồi mọi người.

Trần thị thấy bộ dạng Viên Mai Nhi đứng ngồi không yên, liền nói: “Mai nhi, người cũng đi.”

Viên Mai Nhi vô cùng cảm kích, vội vã đi.

Trước mặt hạ nhân Viên gia, đám người Trần thị không thể làm gì khác hơn là tìm chút việc quan trọng không liên quan mà nói, Minh Ngọc ngồi không được, hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên nhìn sau lùm hoa đan quý cách đó không xa, một nữ tử nhút nhát đứng ở nơi đó, nhìn thấy có người nhìn, cực nhanh rút trở về, bộ dạng có vẻ cực kì khả nghi.

Vội kéo kéo tay áo Minh Phi, ý bảo nàng mau nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Cáo biệt

Nữ tử kia chải kiểu tóc phụ nhân, mặc áo chéo cổ màu vàng nhạt, cùng một cái váy dài màu tím nhạt, dáng người trông cũng thướt tha, mi thanh mục tú. Nàng ta thấy đám người Minh Phi Minh Ngọc nhìn về phía nàng ta, sợ hãi nở nụ cười.

Minh Phi thấy trên đầu nàng ta cắm trâm cài, bên tai đeo khuyên tai tròn khảm trân châu, liền mơ hồ đoán được thân phận của nàng ta, vì vậy cũng gật đầu với nàng ta một cái, cười cười. Hình như nữ tử đó lấy hết dũng khí muốn đi tới, ai ngờ một ma ma Viên gia đi theo phục vụ ở bên cạnh trông thấy, lập tức đi về phía nàng ta, nhỏ giọng nói câu gì đó, trực tiếp đỡ tay của nàng ta đưa người đi mất.

Không lâu sau Chân thị và Viên Mai Nhi đưa Viên Nhị phu nhân đã chỉnh trang dung đi ra, Viên Nhị phu nhân gượng cười nói: “Thật là xin lỗi, đã làm các vị mất hứng.”

Trần thị vội nói đừng khách sáo. Mọi người lại nhặt vài câu chuyện, Viên Nhị phu nhân nhờ Trần thị giúp đỡ mang một ít đồ về Thủy Thành Phủ giao cho nhị lão Viên Hàn Lâm, Viên Mai Nhi dùng cán quạt khẽ gõ đầu vai Minh Phi một cái, chỉ vào đình bên kia nhẹ giọng nói: “Bên kia có mấy bụi hoa oanh túc ngũ sắc (năm màu), ta dẫn người đi xem một chút.”

Minh Phi nắm chặt cây quạt trong tay cười nói: “Được.” Hai người vai kề vai đi tới đình bên kia dừng lại. Quả nhiên Minh Phi nhìn thấy một khu vườn hoa chính tề phía sau bờ rào Tường Vi, bên trong trồng ước chừng gần một trăm bụi cây hoa anh túc nhiều màu sắc, rực rỡ lóa mắt, đón gió đung đưa, ngào ngạt hương hoa oanh túc trong miệng Viên Mai Nhi lại chính là anh túc.

Viên Mai Nhi lạnh nhạt dùng cây quạt điểm lên đóa hoa đó: “Đẹp chứ?”

“Đẹp.” Nhiều loại như vậy, sợ rằng không chỉ là vì đẹp mắt nhỉ?

Viên Mai Nhi dùng cây quạt che miệng, nhìn Minh Phi khẽ mỉm cười: “Người cũng biết nó trừ đẹp mắt còn có công hiệu gì đúng không?” Không đợi Minh Phi trả lời, nàng khom người dò xét, dùng móng tay được sơn móng thật dài khẽ gõ gõ lên từng cánh hoa trên một đóa hoa màu đỏ, cười: “Vật này, chúng ta tốn rất nhiều bạc rất nhiều tâm tư mới lấy được chút hạt giống. Người xem, chờ hoa này tàn, mười ngày sau bên trong nó sẽ kết quả, nước từ quả này vắt ra chính là thuốc hay trị bệnh cho Tam ca của ta.”

Minh Phi biết có vài bệnh nhân đến thời kỳ cuối, đau đớn khó nhịn, mượn nha phiến (thuốc phiện) có thể giảm đau, chỉ là nàng cũng không biết rốt cuộc Viên Tư Phác mắc phải bệnh gì, liền hỏi: “Huynh ấy bị bệnh gì? Hiện tại như thế nào?”

Viên Mai Nhi trừng mắt nhìn, “Đạo trưởng Thủ Chân Tử nói huynh ấy nhiều nhất có thể sống qua mùa xuân sang năm. Mặc dù Tam ca của ta không cho lộ ra, ta vẫn muốn nói sự kiện đã xảy ra kia cho người nghe, Minh Tư - muội muội người không biết xấu hổ! Nàng ta hại Tam ca của ta, ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

Minh Phi hạ mắt xuống không lên tiếng. Mặc dù nàng cũng hi vọng Viên Tư Phác có thể khỏe lại, nhưng nàng cũng không hối hận việc cự tuyệt Viên gia.

Viên Mai Nhi nói: “Người biết nàng ta đối xử với Tam ca ta như thế nào không? Nàng ta ngã trước mặt huynh ấy, nói nàng ta có bệnh, tim đau, thờ không nổi, nói mình rất có thể sẽ chết, còn nói lạnh, không bỏ dậy nổi, Tam ca của ta lại cho là thật, lại thương tiếc nàng ta là muội muội của người, tốt bụng đỡ nàng ta vào trong ấm đình, lập tức xoay người đi tìm người đến giúp nàng ta. Ai ngờ nàng ta lại không có ý tốt, gắt gao níu lấy quần áo của Tam ca ta không cho huynh ấy đi, nói ra lời nói không biết xấu hổ, Tam ca của ta thật khó lắm mới đẩy được nàng ta ra, nàng ta liền già chết.”

Nàng há hê cười lên, “Sau này chắc nàng ta sẽ gặp báo ứng nhỉ? Không chết cũng bị người ta làm cho ngạt chết thôi.” Lại thở dốc một hơi, “Tốt lắm, những điều ta muốn nói đều nói xong rồi, ta thật sự không muốn nói chuyện với người, nhưng mà, ta không muốn để cho người cho là Tam ca ta xấu xa vô sỉ giống như người nhà các người.”

“Đối với bệnh của lệnh huynh, ta bày tỏ đồng cảm sâu sắc, cũng chân thành hi vọng huynh ấy có thể bình phục khỏe mạnh. Nhân phẩm một người như thế nào, cũng không phải bởi vì chuyện nào đó mà có thể khái quát xác định. Một nhà có phẩm chất cao thượng hay không, cũng không phải bởi vì một thành viên không thích đáng thì những người còn lại đều không thích đáng. Bao gồm cả ta ở trong đó, bình thường luôn chỉ có thể nhìn thấy lỗi sai của người khác, mà không thấy lỗi sai của mình. Người đau buồn và khó xử ta hiểu, nhưng xin người trước khi làm việc gì có thể đứng ở lập trường người khác mà suy nghĩ.” Minh Tư làm ra chuyện, Minh Phi đứng là khó mà nói cái gì, tâm tình của Viên Mai Nhi, nàng có thể hiểu được, nhưng hiểu cũng

không có nghĩa là tán thành.

“Ai muốn người đồng tình!” Viên Mai Nhi đột nhiên nghẹn ngào: “Tam ca của ta đối với người như vậy, người thật là tâm địa sắt đá.....”

Minh Phi bắt đầu dĩ vãng nói: “Cảm tạ huynh ấy đã coi trọng, ta thực là ích kỷ lại tục tằn nhất gan, không xứng với huynh ấy..... Xin lỗi, ta có chút không thoải mái, không thể phụng bồi.” Bỏ lại Viên Mai Nhi tự mình trở về chỗ ngồi.

Lúc cơm tối, đột nhiên có người báo lại: “Thủ Chân Từ chân nhân và Thanh Hư đạo trưởng tới.”

Viên Nhị phu nhân vui mừng đứng lên: “Chúng ta không có đi mời mà, có nói là vì chuyện gì tới không?”

Người kia nói: “Chân nhân nói, ông ấy đang nhân tọa ở Ngọc Thanh Cung, đột nhiên có linh cảm, muốn ra ngoài đi dạo một chút, đi tới đi lui liền đi tới trước cửa nhà chúng ta, rất nhiều ngày không nhìn thấy Tam công tử, không cùng công tử đánh cờ trò chuyện, rất tưởng niệm, cố ý đi vào thăm công tử.”

Mọi người trong Viên gia cao hứng vô cùng, Viên Nhị phu nhân vội nói: “Đi mời Nhị Lão Gia rồi chưa? Mau để cho ông ấy ra ngoài tiếp chân nhân.” Vừa cười nói với Trần thị: “Bằng không, xin chân nhân xem giúp Hoa ca nhi một chút thấy thế nào? Khó được lão nhân gia ông ấy chịu ra khỏi Ngọc Thanh Cung tiêu dao, có được mấy câu chân ngôn của ông ấy thì không còn gì bằng.”

Trần thị vốn rất tin cái này, đến phiên trên đầu Thái Quang Hoa rồi lại không muốn làm chuyện này, nếu người ta nói tốt cũng thôi, nếu nói xấu, nghe xong liền tìm cách ứng phó, cần gì phải tự tìm khổ. Đang muốn chối từ, Viên Nhị phu nhân lại khuyên: “Có thể xu cát tị hung (tránh dữ tìm lành).”

Người xuất gia, không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, ngay cả các quý nhân trong cung, cũng thường mời ông ấy đi giảng đạo làm phép.

Viên Nhị phu nhân thuận nước đẩy thuyền, cơm cũng không ăn, phân phó ở dưới tiếp đãi Chân thị thật tốt, rồi dẫn theo Viên Mai Nhi rời đi. Chờ mọi người dùng cơm xong, Viên Nhị phu nhân vui mừng đi ra, “Đạo trưởng nói mấy câu liền đồng ý, đại tẩu ta cũng muốn ra ngoài, dẫn theo bọn nhỏ qua phòng khách bên này.”

Trần thị vội hỏi bà ấy bệnh của Viên Tư Phác có thể có khởi sắc (chuyển biến tốt) sao?

Viên Nhị phu nhân cười hàm hàm hồ hồ nói: “Cũng tạm tạm.”

Biết tình trạng thật sự bệnh tình của Viên Tư Phác nên Minh Phi cảm thấy Viên Nhị phu nhân vui mừng không phải bệnh tình của Viên Tư Phác có khởi sắc.

Chân thị cho người đặt một cái bình phong ở một góc phòng khách, sắp xếp cho đám người Minh Phi ngồi ở phía sau thỏa đáng, các nam nhân vây quanh thầy trò Tổng đạo sĩ vào phòng khách.

Minh Phi từ trong khe hở bình phong nhìn thấy Tổng đạo sĩ ăn mặc rất mộc mạc, chỉ là đạo bào bố y bình thường, tuy tóc bạc mặt hồng hào, nhưng cũng già hơn lúc trước rất nhiều, không khỏi âm thầm cảm khái năm tháng không buông tha con người. Thanh Hư đội đạo quan, mặc đạo bào lụa màu xám tro, đi theo sau lưng Thủ Chân Từ, khi giờ tay nhắc chân rất có phong vị tiên phong đạo cốt của Tổng đạo sĩ. Hai thầy trò đều rất bắt mắt.

Tổng đạo sĩ nói mấy lời, cũng chẳng qua là dựa vào mấy câu hỏi của mọi người rồi trả lời mấy câu mà thôi. Người đương thời nói hay, bao gồm Viên đại phu nhân ở góa cũng hỏi mấy câu. Đợi Tổng đạo sĩ nói xong, Thái Quang Đình đi ra sau tấm bình phong đặt Thái Quang Hoa đến trước mặt Thủ Chân Từ, báo hân hạnh lễ một cái.

Tổng đạo sĩ từ ái vuốt đầu Thái Quang Hoa mấy cái, cười nói: “Đứa trẻ này thông tuệ, phúc trạch thâm hậu, nghiêm túc nuôi dạy, không lo không thể quang tông diệu tổ.”

Trần thị nói lòng từng ngậm khí lớn.

Đợi đến khi Tổng đạo sĩ ở đó nói cũng khá rồi, Trần thị xem thời cơ đứng dậy cáo từ, kết quả Tổng đạo sĩ cũng nói muốn đi. Còn cười hi hi dặt bần tay mặt của Thái Quang Hoa, đùa với chơi hân, thỉnh thoảng cười ha ha.

Người Viên gia biết lúc trước là do Thái Quốc Đống tìm được Thủ Chân Từ mời ra, cũng không dám giữ lại, ân cần tiễn ra ngoài.

Vì vậy hai người Tổng đạo sĩ và Thanh Hư liền cùng người Thái gia một trước một sau đi ra ngoài, Tổng đạo sĩ mượn trêu chọc Thái Quang Hoa chơi, quay đầu lại nhìn Minh Phi khẽ mỉm cười, đáng vẻ như ăn cái gì đó ngon lắm, Minh Phi hiểu ý cười một tiếng, nàng vô cùng cảm kích vị lão nhân này, chỉ tiếc không có cơ hội làm cho ông ấy cái gì. Chỉ có thể lấy cơ cảm kích ân cứu mạng lúc trước của Tổng đạo sĩ, nhờ Thái Quang Đình có thời gian rảnh rồi, thỉnh thoảng thay nàng mua chút thức ăn đi thăm ông ấy, có lẽ Tổng đạo sĩ nhìn churóng mắt, nhưng chung quy cũng là một phần tâm ý. Hiện tại xem ra, Tổng đạo sĩ rất thích.

Thanh Hư đi ở bên kia, hai mắt thỉnh thoảng nhìn Minh Phi, nhưng cũng không dám chủ động đáp lời. Đi tới cửa, Trần thị, Thái Quang Đình quay sang cáo biệt hai thầy trò Tổng đạo sĩ, Tổng đạo sĩ vuốt râu nói: “Năm nay bản đạo trong lúc ngủ mơ nhìn thấy sơn sơn thủy thủy của Thủy Thành và tiểu đạo quán kia của bản đạo, các thí chủ đi trước một bước, nói không chừng lúc nào đó thì bản đạo cũng phải về Thủy Thành Phủ, đến lúc đó kính xin chư vị chiếu cố nhiều hơn.”

Trần thị cười nói: “Chân nhân rất được Thánh thượng tín nhiệm, sao có thể nhẹ nhàng rời đi?”

Tổng đạo sĩ cười nói: “Trong mộng biết thân là khách, kim ngọc chi trung không phải là nơi thuộc về bản đạo, già rồi, già rồi.....” Ha ha cười lên nghênh ngang rời đi. Thanh Hư nhìn Minh Phi một cái, không lộ ra dấu vết gật đầu, đuổi theo rời đi.

Tổng đạo sĩ đi nhanh trăm bước, rồi thả chậm bước chân lại, Thanh Hư vội vàng đỡ lấy ông ấy, “ Sư phụ, thân thể người không tốt tại sao còn cật mạnh đi nhanh như vậy?”

“Già rồi, không thể không thừa nhận mình già.” Tổng đạo sĩ thở dài, quay đầu lại hỏi hần, “Người vẫn còn chấp mê bất ngộ sao? Ta vì người, cố ý đi chuyển này, nếu nàng có ý, ta cũng không ngăn trở người. Nhưng đến bây giờ người vẫn không còn rõ?”

Thanh Hư cúi thấp đầu: “Sư phụ, con.....”

Tổng đạo sĩ thở dài nói: “Chắc hẳn đến nay trong lòng người thỉnh thoảng cũng sẽ oán trách ta tại sao phải để người làm đạo sĩ, chậm trễ cả đời người.”

Thanh Hư vội nói: “Sư phụ, đồ nhi chưa từng.”

Tổng đạo sĩ vỗ đầu vai hần một cái: “Người và ta có hai mươi năm duyên phận, lúc người hai tuổi đã ở bên cạnh ta, hôm nay đã mười bảy năm, còn kém ba năm. Ba năm nữa, người phải tính toán, muốn thú thê, muốn đi nơi nào đều có thể.”

Thanh Hư nghẹn ngào nói: “Sư phụ, đồ nhi sẽ không rời khỏi người, đồ nhi sẽ luôn canh giữ ở bên cạnh người.”

Tổng đạo sĩ cười ha ha: “Đồ nhi à, người lúc nào cũng không tin số mệnh, lúc nào cũng không tin sư phụ ta có thể bói toán đoán mệnh, cảm thấy ta lừa gạt tiền tài của người ta.”

“Con không có.”

Hai mắt vẫn đục của Tổng đạo sĩ nhìn chăm chăm hần: “Người thật không có? Vậy ta nói, người và nàng đời này vô duyên, người tin không?”

“Sư phụ.....” Thanh Hư khổ sở nhìn Tổng đạo sĩ, “Đồ nhi cũng không muốn.”

Tổng đạo sĩ gật gù đắc ý: “Cố ý suy nghĩ thì không phải là suy nghĩ..... Được rồi, đưa nhỏ ngọc, ta chọc người chơi thôi, nếu người thật sự muốn, người hãy đi đi, ta cũng không cần người theo á. Thừa dịp nàng còn nhỏ, có lẽ còn có cơ hội. Đừng lo lắng cho ta, bộ xương già này của ta còn động được, cho dù là không được, cũng có người chôn.”

Thanh Hư ngẩng đầu lên nhìn ánh sao lấp lánh trên trời cao, kéo ra một nụ cười: “Sư phụ, đồ nhi đã nói sẽ phụng dưỡng người đến khi lâm chung thì sẽ không nuốt lời.”

--- -----0o0o0-----

Sau khi về nhà Trần thị len lén hỏi Minh Phi: “Lúc trước Viên Mai Nhi nói gì với con vậy?”

Minh Phi không tiện nói tỉ mỉ chuyện riêng tư với nàng, không thể làm gì khác hơn nói: “Vẫn là mấy câu kia, nói con tâm địa sắt đá, sẽ không bỏ qua cho Minh Tư, người nhà chúng ta xấu xa vô sỉ.”

Trần thị cười lạnh một tiếng: “Bởi vì không có bị nhà bọn họ lừa nên trở thành kẻ thù rồi à? Cô nương này..... Chắc, thật là khiến người ta khó mà nói, sau này con đừng có tiếp xúc với nàng nữa.”

Nhưng Minh Phi nghĩ lại, sở dĩ Trần thị đối với Viên gia khách khí như vậy, nhiều lần coi trọng nhau, thật ra là bởi vì trong lòng nàng ta có chút bất an. Có thể lúc trước nàng ta cảm thấy Viên gia không có lòng tốt, nàng tính kế Minh Tư và Viên Tư Phác là tới mà không qua cũng phi lễ (*), nhưng đi qua rồi lại thấy Viên Nhị phu nhân đáng thương. Khi đã làm mẹ, vì con lòng dạ có thể tàn nhẫn hơn lúc trước gấp mười lần, nhưng cũng có thời điểm riêng biệt nào đó sẽ mềm mại gấp mười lần.

(*) Bày tỏ thiện ý của mình cho người khác, nếu có phản ứng thì tốt, còn nếu không có phản ứng thì không hợp với lễ tiết. Ở đây ý chỉ Minh Tư làm ra hành động xấu mà Viên Tư Phác nương theo chấp nhận hành động đó thì tốt, còn không làm theo thì là vô lễ, kiêu nhả.

Trần thị chọn một ngày trời trong nắng ấm, chuẩn bị dẫn theo bốn tỷ đệ Minh Phi về Thủy Thành Phủ.

Sáng sớm Cung Viễn Hòa liền chạy tới Thái gia, ăn điểm tâm, sau khi cẩn thận kiểm tra xe ngựa hành lý chờ tất cả không có sai sót, cười híp mắt canh giữ ở cửa, chỉ chờ mọi người lên xe.

Người trong nhà đã biết Cung Viễn Hòa sắp định thân cùng Minh Phi, Minh Bội vẫn nhìn rồi nháy mắt với Minh Phi, thỉnh thoảng đẩy nàng một cái, thỉnh thoảng lại cố ý tăng hăng một cái, ý bảo nàng nhìn Cung Viễn Hòa. Minh Ngọc cũng không có ý tốt che miệng cười trộm, Minh Phi chỉ làm như không biết, cúi đầu đi về phía xe ngựa.

Cung Viễn Hòa tự mình kéo xe, cười nói: “Mấy vị muội muội chậm một chút.” Trong miệng thì nói mấy vị muội muội chậm một chút, nhưng ánh mắt lại nhìn Minh Phi. Minh Bội không nhìn được, bật cười một tiếng.

Minh Phi liếc Minh Bội một cái, thoải mái nói: “Độc đường đi Cung đại ca phải cực nhọc rồi.”

Cung Viễn Hòa không ngờ nàng nhanh như vậy đã chủ động nói chuyện với hắn, ngăn người lặng đi một lúc, mới mặt mày hớn hờ: “Không khổ cực, không khổ cực.” Quay đầu nhìn thấy Hi Phúc, lại vui vẻ tiến lên ôm lấy Hi Phúc vuốt ve qua lại: “Hi Phúc của ta, xa cách một thời gian không gặp, người gầy đi rồi á. Đừng tròn mắt nhá, đợi chút nữa ta cho người thức ăn ngon.....”

Trước đây Minh Phi chưa từng nghĩ hẳn cứ mở miệng là một tiếng “Hi Phúc của ta” là có ý gì, giờ phút này nghe lại cảm thấy có chút ý tứ không giống ở bên trong, liền quay sang nháy mắt với Kim Trâm, “Còn không ôm Hi Phúc qua? Coi chừng làm dơ xiêm y tốt của Cung Đại công tử!”

Kim Trâm biết trong lòng Minh Phi vẫn còn đang thẹn thùng, nhin cười tiến lên nhận lấy Hi Phúc: “Cung công tử, coi chừng bị nó làm dơ quần áo.”

Cung Viễn Hòa cười cười, buông Hi Phúc ra, tiến lên hỏi ý của Trần thị: “Thăm ngồi xong chưa ạ? Chúng ta đi thôi.”

Trên đường Cung Viễn Hòa và Thái Quang Hoa chung đụng rất tốt, lúc trời không nắng gắt, hắn đều ôm Thái Quang Hoa vào trong ngực, ngồi trên lưng ngựa đi dạo, thỉnh thoảng ngắt cọng cỏ đuôi chó ở ven đường, hoặc là đuổi theo bướm bướm chuồn chuồn. Thời điểm dừng lại còn có thể leo cây lấy tổ chim, dụ cho đầu óc Thái Quang Hoa choáng váng, tối ngủ cũng muốn ở cùng một chỗ với hắn.

Trên đường nghỉ ngơi ở trọ, ăn cơm, tất cả đều do một tay hắn xử lý, mặc kệ tình huống như thế nào, hắn đều có thể tìm được nhà trọ sạch sẽ tốt nhất, bảo chủ quán dâng lên thức ăn có sở trường đặc sắc nhất, không ba thì năm, còn có thể đứng dịp lấy chút nước trái cây anh đào, hạnh...dâng lên, phục vụ đám người Trần thị thoải mái hài lòng vô cùng.

Minh Bội hâm mộ nói: “Cung đại ca ca thật biết cách làm việc, thoải mái hơn lần trước chúng ta đi theo phụ thân vào kinh rất nhiều.” Minh Ngọc cũng rất tán thành, lại đùa dai buộc Minh Phi tỏ thái độ, hỏi nàng có phải như vậy hay không.

Minh Phi công chính nói: “Hắn thật sự có khả năng.” Lời này không biết tại sao lại truyền đến tai Cung Viễn Hòa, vì vậy buổi chiều đó hắn vừa có cơ hội là nhìn về phía Minh Phi cười. Một chốc thì lấy chút thịt ngũ vị tới dứt Hi Phúc và Kim Sa, một chốc lại lấy chút thịt kho. Minh Phi cũng không quản hắn. Kết quả là lúc trời tối Hi Phúc bị đau bụng.

Thái độ và năng lực biểu hiện của Cung Viễn Hòa khiến Trần thị cực kỳ hài lòng, lại sợ trong lòng Minh Phi có vương mắc, ra hiệu Hoa ma ma khai đạo cho Minh Phi nhiều hơn.

Lúc ở Ninh Nghi chờ thuyền thì đêm đó Hoa ma ma khuyên Minh Phi: “Cung công tử một đường không toan tính thiệt hơn, có thể thấy được là thật tâm. Sau này chung quy các chủ tử cũng là phu thê, nên bỏ qua thì bỏ qua. Cứ nhớ thù mãi không phải là chuyện tốt. Chỉ cần trong lòng ngài ấy có người, có hết sức hòa nhã, thì tương lai người sẽ có phúc.”

Minh Phi cười nói: “Ma ma nói phải, ta đều nhớ kỹ trong lòng rồi.”

Hoa ma ma cho rằng nàng không quan tâm, thờ dài nói: “Hôm nay nô tỳ cũng không muốn cái gì, Đại công tử đồng ý nuôi dưỡng nô tỳ, phu nhân cũng muốn để cho nô tỳ đi theo người. Vinh quang của người cũng chính là vinh quang của chúng nô tỳ. Nếu cuộc sống sau này của người tốt, thì chúng nô tỳ cũng trôi qua tốt, nếu không được tốt, tất cả mọi người đều không dễ chịu. Nữ nhân là như vậy, thời điểm làm nàng dâu và làm cô nương là hai việc khác nhau. Lúc còn làm cô nương, thích biểu hiện tính tình, cũng không có người so đo, nhiều nhất thì có một số ít nói là lòng dạ hẹp hòi thôi. Còn có người thông cảm tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện; nhưng nếu là làm nàng dâu người ta, thích biểu hiện tính tình nữa, sẽ mâu thuẫn với người ta, người ta sẽ nói không hiểu quy củ không làm được việc lớn, mất thể thống phụ đức (phẩm hạnh của người làm vợ).

Trong “nữ giới” kia không phải nói: “Việc làm của phu có đúng hay sai, nói có đúng hay sai. Thẳng người không thể tranh, khom người không thể cãi. Tụng tranh (tranh giành tranh cãi) xong, thì sẽ có chuyện bức tức trong lòng. Nguyên do bởi vì không thể không cung kính hạ người.” Phu là trời, hẳn nói cái gì thì người phải nghe cái đó, cũng phải cung kính hẳn, thuận theo hẳn, người ta mới có thể nói người hiền huệ. Tâm khí cao hơn nữa thì như thế nào? Nếu không được trọng phụ yêu thích kính trọng, thì cái gì cũng đều không phải.”

Minh Phi biết Hoa ma ma thật tâm khuyên nàng, thật lòng vì muốn tốt cho nàng, cười kéo tay Hoa ma ma nói: “Ma ma yên tâm, ta thật sự nghĩ thông suốt rồi. Sau này ta nhất định sẽ làm tốt chuyện chính mình nên làm, cùng hắn trôi qua thật tốt.”

Hoa ma ma nghiêm túc nhìn nàng một hồi, cũng cười nói: “Tốt. Nô tỳ luôn biết rõ Tam Tiểu Thư người là người sáng suốt hiểu chuyện.”

Rạng sáng ngày hôm sau, thì có tiểu nhị đưa tới cháo lá sen mới nấu, còn cười nói: “Cung đại gia nói, các tiểu thư phu nhân ngày đêm lên đường, thời tiết này quá nóng bức, khó tránh khỏi ăn không ngon miệng, dùng cháo lá sen này, giải nhiệt khai vị, bảo đảm lên thuyền sáng khoái.”

Hai người Kim Trâm, Đan Hà che miệng cười: “Không sai đến vùng sông nước, ăn cháo lá sen cũng thuận lợi rất nhiều.”

Bạch Lộ lấy thìa trộn qua đưa cho Minh Phi, lẹ mồm lẹ miệng nói: “Mặc dù thuận lợi, nhưng tại sao lại không có một ai có thể nghĩ đến tất cả mọi người đều cần ăn cháo lá sen giải nhiệt khai vị nhỉ? Cho nên há, theo nô tỳ, đây là có người chu đáo.”

Minh Phi cũng cười theo, ăn hai ngụm nói: “Nấu rất khá, các người cũng đi xuống dưới bếp xem thử có còn hay không, cũng tan nóng giải nhiệt á.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Trên thuyền

Không có Thái Quốc Đống ở đây, Cung Viễn Hòa lại là một Thất Phẩm Tiểu Quan, lần này ngồi thuyền tự nhiên không thoải mái uy phong như lúc ngồi thuyền quan tới.

Chỉ là Cung Viễn Hòa chịu bỏ tiền, lại chịu có lời khách khí hữu ích với Từ Hòa, coi như trên thuyền không tốt chút nào, nhưng mấy người chủ thuyền là cực kỳ khách khí, Cung Viễn Hòa lại là kẻ tham ăn, thuyền đi trên đường đều dừng lại chọn mua một chút thức ăn tươi mới cùng trái cây, mọi người cũng không chút lo lắng.

Cung Viễn Hòa rất sẵn sàng tìm kiếm phương thuốc trị chứng say tàu cho đám người Trần thị, Hoa ma ma.

Nhưng phương thuốc kia đối với Trần thị mà nói còn chưa có tác dụng cho lắm, thường xuyên phải đem Thái Quang Hoa giao cho Minh Phi chăm sóc.

Thái Quang Hoa chính là còn nhỏ tuổi, trừ lúc ăn cơm đi ngủ, đa số thời điểm gian chỉ muốn ra ngoài khoang thuyền chơi, ở cạnh Cung Viễn Hòa không chịu trở về.

Thường đến sau khi ăn cơm nghỉ ngơi, Minh Phi mới cho người ta đi đón nó, nó chính là vững chắc ôm chặt lấy chân Cung Viễn Hòa không buông.

Nếu như bà vú nhiều lời đôi câu, lời Minh Phi cùng Trần thị hù dọa, nó liền gào khóc.

Mọi việc liên tiếp như thế mấy lần, mỗi lần nó đều được thỏa mãn, sau đó nó lại thêm cái tính, chỉ cần mọi việc hơi không như ý liền khóc ầm ĩ, không đạt mục đích không bỏ qua, còn có khuynh hướng khắp nơi lăn lộn.

Trần thị bị nó làm cho phiền, có lần hung hăng tát nó mấy bàn tay, giờ tay lên lại lại thương tiếc, nghĩ nói chuyện thì sức khỏe lại thật sự không cho phép, thường là mỗi khi đến lúc này sẽ đem củ khoai lang phồng tay này quăng cho Minh Phi.

Minh Phi cũng cảm giác nhức đầu vô cùng, đứa bé có nhiều tật xấu cũng là do lớn người nuông chiều mà ra, thật ra thì chỉ cần ở lúc mới phát hiện đầu mỗi là bắt nó ngưng lại, vài lần về sau, sau khi chúng phát hiện ra biện pháp này không dùng được, tự nhiên cũng sẽ sửa lại.

Chỉ tiếc người bên cạnh Thái Quang Hoa chỉ sợ nó khóc rống chọc Trần thị không vui, ai cũng không dám nói không được, chỉ cần có thể làm được, chính là cả sao trên trời cũng chịu hái xuống cho nó.

Chính là bản thân Minh Phi, nàng biết rõ nên làm như thế nào, nhưng cũng không dám làm quá mức, quá hoàn toàn, rốt cuộc vẫn là cách một tầng, chỉ sợ Trần thị đột nhiên nghĩ không thông, cảm thấy nàng đối với Thái Quang Hoa quá mức nghiêm khắc.

Nàng đã thử mấy lần, mỗi lần đến thời khắc máu chốt, Thái Quang Hoa vừa khóc đến mặt đỏ giọng khàn là Hoa ma ma đầu hàng trước tiên, càng không ngừng khuyên Minh Phi thôi đi.

Cứ như thế tuần, chỉ thêm cổ vũ cho tính xấu của Thái Quang Hoa.

Ngày hôm đó Thái Quang Hoa lại nhìn thấy bên bờ có người chơi đùa, cũng muốn chơi đùa, khóc rống một nhát định phải có đùa.

Người làm làm cho nó một cái, nó còn ghét bỏ không thèm, thấy bay không cao, lại không đẹp như của người ta, khóc rống lên nhất định đòi con điều màu Yên tử.

Nhưng thuyền đang đi, không thể dừng lại mua cho nó.

Minh Phi đi dò sự chú ý của nó không xong, làm dịu không được, nói nó mấy câu, nó sẽ lăn lộn khắp nơi, khóc lớn không ngừng, nói Tam tỷ tỷ không thương nó. Khó giảng đạo lý nhất chính là người già và đứa bé, Minh Phi sâu sắc cảm giác được sự vô lực. Cung Viễn Hòa nghe tiếng chạy tới, Thái Quang Hoa khóc càng ầm ĩ, xa xa thấy Cung Viễn Hòa đã đưa tay ra, uất ức muốn chết.

Cung Viễn Hòa cũng không đưa tay đón nó, ngược lại khoanh tay đứng một bên cười hi hi xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn hỏi người bên cạnh: “Con khi lăn lộn là lồi om sòm trên đất này là à? Nhìn bụi trên khuôn mặt này, còn có nước mắt, nước mũi, chắc chắn, chính là con chó ghê cũng còn sạch sẽ hơn..... Các người làm sao mà để đứa bé bẩn thế này ở trên thuyền, mau mau để cho nó đi, chớ dọa Hoa ca.”

Thái Quang Hoa dừng lại nháy mắt nhìn hấn: “Đại ca ca, là ta.”

Cung Viễn Hòa chính là không để ý tới hấn, sau khi nhìn chung quanh một phen, hướng về phía Minh Phi cười: “Huynh tới tìm Hoa ca, huynh vừa câu được một con cá, dài chừng này này, muốn mang nó đi xem một chút, nó không có ở đây sao?”

Minh Phi chỉ cười không nói.

Thái Quang Hoa lập tức đứng lên, đi tới phía Cung Viễn Hòa: “Đại ca ca, ta đứng nơi này.”

Cung Viễn Hòa không để ý tới.

Nó lại lớn tiếng lặp lại một lần nữa.

Cung Viễn Hòa mới ra vẻ kinh ngạc nhìn nó: “A nha, thì ra là đệ à, là Hoa ca à? Vừa rồi huynh còn tưởng là con khi nhà nào lăn trên đất cơ đấy, lại tưởng ăn mày, thật sự là đệ à? Sao đệ bản thế này?”

Hắn kéo tay Thái Quang Hoa nhìn: “Nhìn này, cái tay này.....”

Lại kéo quần áo dính đầy bụi đất của nó, “ôi ôi, đời ta cũng chưa gặp qua y phục nào bản thế này, đây là khăn lau chứ? Làm sao đệ lại mặc khăn lau lên người rồi hả? Mới vừa rồi thật là đệ đang khóc à? Huynh còn tưởng rằng là đứa bé đang bú sữa nhà nào khóc đấy chứ.”

Thái Quang Hoa đã hiểu được người ta là cười nhạo mình, lập tức cúi thấp đầu không nói.

Cung Viễn Hòa thấy có tác dụng, liền nháy mắt với Minh Phi, ý bảo nàng trở về khoang, hắn cầm khăn lau mặt cho Thái Quang Hoa, còn gọi người múc nước rửa tay dọn dẹp cho Thái Quang Hoa.

Minh Phi nghe Cung Viễn Hòa ở bên ngoài khoang thuyền hỏi Thái Quang Hoa: “Hoa ca, tại sao đệ thích khóc như vậy? Khóc lên có phải rất uy phong, rất hữu dụng rất đẹp mắt? Đệ xem mũi thuyền con chim kia, ta dùng cung bắn nó xuống được hay là đệ khóc cho nó xuống có được?”

Thái Quang Hoa giọng trẻ con nói: “Làm sao mà có thể khóc xuống được, phải dùng cung mới được.”

Cung Viễn Hòa nghiêm trang nói: “Sao lại không khóc xuống được? Được đấy, không tin đệ hãy thử xem. Ngay cả cá dưới nước cũng có thể khóc mà nhảy lên, điều bay trên bầu trời cũng có thể khóc đến rớt xuống, gạo sống có thể khóc mà chín, người chết có thể khóc mà sống lại, không tin đệ hãy thử xem?”

Minh Bộ nghe mà không nhịn được nở nụ cười: “Cung đại ca nói chuyện thật đúng là khôi hài, nhìn huynh ấy nói xong bộ mặt phớt tỉnh, Hoa ca nhi chỉ sợ ở bị huynh ấy dụ dỗ rồi.”

Minh Ngọc lật hạt thông nói: “Muội cá một khóa hạt thông, đánh cuộc Hoa ca nhi nhất định sẽ không bị huynh ấy dụ dỗ.”

Minh Bộ không phục: “Nhưng mà chỉ mới là đứa bé vừa tròn ba tuổi thôi, không bị dụ dỗ mới kỳ quái. Điều ca nhi lúc đó chính là thường xuyên bị ta lừa gạt.

Minh Ngọc cười một tiếng: “Có thể bị lừa gạt hay không, tỷ nghe chẳng phải sẽ biết.”

Minh Phi vênh tai nghe tình hình bên ngoài.

Chỉ nghe Thái Quang Hoa khó chịu ngọt ngào nói: “Huynh dụ dỗ ta! Ta vừa khóc rồi, con điều kia cũng không rơi từ trên trời xuống, mà lại càng bay càng xa.”

Ba tỷ muội trong khoang thuyền lập tức cười lăn cười bò, nhưng Cung Viễn Hòa lại không cười, kỳ quái nói: “Thật sao? Như vậy đệ ra sức khóc, khắp nơi lăn lộn, khóc đến huynh cũng không nhận ra là ai, nó cũng không rớt xuống? Mà ngược lại càng bay càng xa rồi hả? Chẳng lẽ là đệ dụ dỗ ta à? Hay là con điều đó không nghe thấy đệ khóc?”

Thái Quang Hoa bực dọc một hồi lâu, nghi ngờ nói: “Điều có tai sao?”

Cung Viễn Hòa nói: “Ta nghĩ hình như không có. Ôi chao, ai, ôi. Vậy dĩ nhiên là nó không nghe được đệ khóc, cho nên, đệ khóc cũng là vô ích phải không?”

Thái Quang Hoa không có lên tiếng, Cung Viễn Hòa nói: “, chúng ta đi qua nhìn cá, xem một chút có thể hay không đem cá khóc phiêu lên.....”

Cung Viễn Hòa ôm Thái Quang Hoa dần dần đi xa, Minh Phi ngồi ở phía trước cửa sổ nghiêng đầu nửa ngày, Hoa bà tử cười nói: “Không nhìn ra Cung công tử còn có thể dỗ đứa bé như vậy, nô tỷ đoán, lần này nhất định có thể sửa được tính xấu này của Hoa ca nhi.”

Ước chừng nửa canh giờ sau, Thái Quang Hoa âm âm chạy vào khoang thuyền, kéo Minh Phi đi xem cá, Minh Phi thấy nó tinh thần phấn chấn, gương mặt hồng hào, cười nheo mắt nó: “Hoa ca nhi chơi rất vui sao?”

Thái Quang Hoa gắng sức gật đầu, chỉ vào cá chép nhỏ hai đuôi màu vàng kim trong chậu gỗ, mắt tỏa sáng lấp lánh: “Đại ca ca nói chỉ cần ta không khóc, sẽ mang tất cả chúng cho ta. Còn dạy ta câu cá!”

Bà vú nhẹ giọng nói cho Minh Phi: “Cung công tử nói rồi, nếu là Ngũ công tử có thể trong vòng hai ngày không khóc không làm khó, nghe lời tiểu thư, sẽ đem con cá này cho công tử.”

Minh Phi hé miệng cười cười, thời gian hai ngày không lâu không ngắn, cái mối này có lẽ Thái Quang Hoa có thể làm được, hai ngày sau, Cung Viễn Hòa chắc lại có cái khác hấp dẫn Thái Quang Hoa, dần dà, ước chừng là có thể sửa lại tính tình rồi.

Vì vậy hai ngày kế tiếp, Thái Quang Hoa chỉ cần hai mắt rung rung, miệng mếu mếu, Minh Phi chỉ vào hắn kêu, cá, sau đó sẽ dời đi sự chú ý của nó, Thái Quang Hoa cũng kiên trì được. Chờ nó cuối cùng có được hai con cá nhỏ kia, Cung Viễn Hòa còn mang nó đi xem thuyền, khen nó là một tiểu nam

tử hán, nói lời giữ lời, rất dững cảm, không thích khóc chút nào. Như thế theo nếp hai ba trở, tính xấu thích khóc yếu la lối om sòm của Thái Quang Hoa rốt cuộc bị đảo ngược.

Trần thị nghe nói chuyện này, cười đến vô cùng vui vẻ: “Xem xem, ta liền nói, dạy dỗ đứa bé là cần bản lĩnh, không phải cứ không vừa ý là đánh chửi từng phạt là có thể làm được.”

Cung Viễn Hòa lại cười nói: “Đó là Hoa ca nhi bình thường được dạy tốt, nếu là gặp phải đứa bé không tốt không thông, lúc này thật sự là không có cách nào, vẫn là phải phạt chúng để chúng ghi nhớ thật lâu. Giống như chăm sóc cây hòa cò vậy, cho dù tiếc thế nào đi nữa, lúc nên cắt cành cũng phải cắt bỏ? Nếu như lúc cành nhỏ mà không được cắt tỉa, lúc to lên dài ra rồi, chẳng phải sẽ phải dùng cưa sao?”

Trần thị không phải là không hiểu đạo lý này, cũng biết Cung Viễn Hòa là đang gián tiếp khuyên nàng nên có yêu cầu nghiêm khắc một chút đối với Thái Quang Hoa, không khỏi sắc mặt trở nên hồng hồng, trầm mặc không nói. Sau đó tìm Minh Phi đến nói chuyện, “Con có cảm thấy là ta quá mức cưng chiều Hoa ca nhi không?”

Minh Phi không dám nói thẳng, chỉ cười nói: “Hoa ca nhi còn bé đáng yêu, con cũng không nỡ mắng đệ ấy, mẫu thân thương yêu đệ đệ là rất bình thường. Chỉ là người bên cạnh đi theo đệ đệ cũng không phân rõ nặng nhẹ, bất kể có nên thỏa mãn đệ ấy hay không lại cứ chiều theo đệ ấy, không biết cái gì nên hay không, thời gian rồi dài khó tránh khỏi có chút ảnh hưởng. Ngọc không mài không thành ngọc sáng, nữ nhi cho là nên để người bên cạnh đệ ấy trừ ăn, mặc, ở, đi bên ngoài, không thể lung tung thỏa mãn đệ ấy.”

Trần thị gật đầu nói phải, gọi bà vú và những người hầu khác của Thái Quang Hoa tới, nghiêm khắc giáo huấn một lần, yêu cầu của chính nàng đối với Thái Quang Hoa cũng từ từ nghiêm khắc, cứ như vậy, áp lực của Minh Phi lập tức nhẹ không ít.

Có đi có lại, Minh Phi nghe nói Cung Viễn Hòa muốn ăn Gà Phiêu Hương, sai người tỉ mỉ làm mang lên bàn.

Ngày thứ hai lúc Cung Viễn Hòa xa xa nhìn nàng cười, nàng cũng cười lại, cười đến cực kỳ dịu dàng hòa khí.

Ưu điểm của hán nàng có thể nhìn lấy được, chỉ cần hán chịu dùng tâm, hán tương lai sẽ là một người cha tốt.

Cung Viễn Hòa không thấy Minh Phi tức giận, cũng không thấy nàng bày sắc mặt cho mình nhìn, ngược lại là khách khí chu đáo, trong lòng ngược lại có chút cảm thấy không xác định.

Trăm phương ngàn kế lấy lòng Kim Trâm, hỏi thăm Kim Trâm xem Minh Phi nghĩ ra sao, Kim Trâm cười nói: “Tam Tiểu Thư không hề nói gì, vẫn khen ngài luôn có cách.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chuyện vụn vặt

Editor: Thu Lệ

Ngày hôm sau sắp đến bến tàu Thủy Thành phủ, đỗ thuyền ở bờ sông, hôm nay là 15 nên ánh trăng nhô lên cao, Minh Phi vốn dĩ đã nằm xuống, chợt nghe ngoài cửa có người khẽ gõ hai tiếng.

Kim Trâm nghe thấy vội hỏi là ai, bên ngoài lại yên tĩnh không tiếng động.

Minh Phi có chút khản trương: “Không phải là có chuyện gì chứ?”

Kim Trâm cười nói: “Sao có thể có chuyện gì? Chung quanh đây có mười mấy con thuyền đang đỗ, trên thuyền chúng ta lại có gia đình bảo vệ, còn có chủ thuyền này cũng không phải là ngồi không nhà.”

Nàng chỉ chỉ cửa sổ, “Nếu như muốn xông vào, thì không phải xông vào từ nơi này là được rồi sao?”

Minh Phi âm thầm buồn cười bản thân mình kiếp trước đã thấy nhiều tình tiết này trong tiểu thuyết, liền cười nói: “Vậy người khoác áo đi ra xem một chút?”

Kim Trâm theo lời khoác áo mở cửa, ngoài cửa không người nào, chỉ thấy trên boong thuyền có một lá sen, bên trên lá sen có hai nhánh hoa, một nhánh màu trắng, một nhánh màu hồng.

Ánh trăng Như sương, chiếu lên hoa sen mông lung động lòng người.

Kim Trâm hé miệng mà cười cười, nâng hai cành hoa sen lên, rẽ hoa sen phát ra một tiếng chuông reo trong trẻo, nàng kinh ngạc vừa nhìn đã thấy một chiếc chuông đồng thật to rơi ở phía dưới.

Vào khoang, đưa đến trước mặt cho Minh Phi nhìn: “Mới vừa hái xong, còn tươi lắm. Đợi nôtìm cái chậu để ngâm, sáng mai nhất định sẽ có mùi thơm ngào ngạt.”

Minh Phi nghịch chuông đồng trong tay, hỏi “Chung quanh đây có hồ hoa sen sao?”

Kim Trâm nói: “Nô tỳ không biết, chỉ là bắt kẻ như thế nào cũng đã có lòng. Tiểu thư có phúc rồi.”

Lại cười nói: “Chuông đồng này cũng không biết cầm tới làm gì. Lớn như vậy, cũng không phải để cho người ta đeo.”

Minh Phi lật qua lật lại chuông đồng nhìn mấy lần, cũng không nhìn ra kết quả gì, chỉ cầm đeo lên cổ cho chó là thích hợp nhất, nhưng nếu đeo cho Kim Sa và Hỉ Phúc thì đều có vẻ hơi lớn.

Ngày hôm sau, Minh Phi tỉnh lại trong mùi hoa sen thơm ngát, nằng nhìn hai cành hoa sen trước giường tâm tình không khỏi tốt lên.

Đến chạng vạng tối, thuyền mới cập bến Thủy thành phủ, Cung gia và Thái gia đều có người tới đón, Cung Viễn Hòa chỉ huymọi người trước dọn dẹp những hòm xiềng của Thái giatrước, đưa tất d;đ;l;q;d cả lên xe buộc lại, sai người của Cung gia cầm đồ dùng của hấn đi trước, hấn cỡi ngựa đưa nhóm người Trần thị về nhà.

Quay đầu lại nhìn thấy Kim Trâm đang dùng khăn lụa cẩn thận bao quanh hai cành hoa sen trong tay, hấn không khỏi khẽ mỉm cười, đứng bất động ở nơi đó, chờ Minh Phi đi ngang qua bên cạnh hấn, mới nhỏ giọng nói một câu: “Linh Đang cho Truy Phong, chớ có làm mất đấy.”

Chẳng lẽ hấn không đón Truy Phong về?

Minh Phi kinh ngạc nhìn hấn một cái, hấn chỉ là nhìn Minh Phi cười, cười đến mặt mày cong cong, ánh trời chiều chiếu lên mặt hấn hết sức rõ ràng, hết sức tuần tú.

“Được!”

Minh Phi vênh khoe miệng lên, cúi đầu đi qua.

Trần thị trở về Thái phủ, Tam di nương và Tứ di nương đã sớm chuẩn bị sẵn dạ tiệc phong phú, Tứ di nương nghe nói một mình Mộ Vân đi theo Thái Quốc Đống đến Phó Liễu Nhậm, không khỏi đổ kị đến mất phóng hỏa, cảm thấy với thân phận của một thông phòng, sao có thể đủ tư cách đi theo Thái Quốc Đống chứ?

Quả thực là chuyện cười, mới nói mấy câu, Trần thị liền nhàn nhạt nói: “Người nói rất đúng, không bằng ta viết lá thư cho lão gia, nằng nằng làm Ngủ di nương?”

Minh Bội vội vàng kéo Tứ di nương một phen, Tứ di nương lập tức ngậm miệng, thấy Tam di nương cúi đầu ở bên cạnh ân cần phục vụ Trần thị, vội vàng tiến lên đẩy Tam di nương ra, ti mi chu đáo lấy lòng Trần thị, sau bữa cơm cũng chủ động ở lại báo cáo tình hình trong nhà cho Trần thị, trong đó trọng điểm là, Nhị Di Nương bị bệnh, bệnh cũng không nhẹ, lúc này là thật sự bị bệnh, còn là ho lao.

Lại nói liên miên lâu bầu một hồi, Minh Tư đáng ghét dường nào, thường xuyên khóc rống đòi nghịch với nằng.

Trần thị sớm biết trong khoảng thời gian mình không có ở đây, Tứ di nương sẽ không cho mẹ con Nhị Di Nương có cuộc sống dễ chịu, chẳng qua khi nghe được Nhị Di Nương bị ho lao vẫn cảm thấy giết mình, liền nói: “Mời đại phu xem chưa? Có uống thuốc được không?”

Tứ di nương bĩu môi: “Đã sớm mời đến xem rồi, nằng ngại thuốc không tốt, hay sai người đi rồi.”

Dư ma ma đỡ Trần thị nằm lên giường, Trần thị thoải mái lật người, nhẹ giọng nói: “Nằng ta không muốn sống nữa sao. Cũng được, chờ ta đi Đẳng Châu sẽ thành toàn cho nằng.”

Dư ma ma cúi đầu rũ mắt: “Nên để cho Tứ Tiểu Thư đi thăm nằng một chút.”

Trần thị nhắm hai mắt: “Đó là dĩ nhiên, suy cho cùng vẫn là mẹ ruột của nằng. Nếu như ở lại chăm sóc mẹ ruột của nằng, cũng là việc nên làm.”

Dư ma ma hé miệng mà cười cười: “Đùn vậy.” Ai cũng biết ho lao sẽ lây bệnh, để xem một chút tứ tiểu thư và mẹ ruột của nằng có phải thật sự tình vững hơn vàng như vậy hay không.

Ngày hôm sau Minh Phi thu thập xong quà tặng mang về từ kinh thành, biết Minh Tư không muốn gặp nằng, chỉ sai Kim Trâm đưa cho Minh Tư, còn bản thân nằng mang người đi đưa quà tặng cho Tam di nương, Tứ di nương, Thái Quang Diệu và Kiều Hạnh.

Cách mấy ngày không gặp, Kiều Hạnh càng trở nên kiều mỵ rồi, toàn thân mặc váy áo lưới màu đỏ tươi đứng sau lưng Tam di nương, lúc cầm son phấn, khăn tay Minh Phi đưa nằng ta cười ngọt ngào với Minh Phi: “Tam Tiểu Thư, ở kinh thành đi chơi có vui không? Thân thể lão gia có tốt không?”

Một chút cũng không ra vẻ đều là thông phòng mà Mộ Vân được đi theo Thái Quốc Đống, nằng lại không hề tiếc nuối và khổ sở, ngược lại thoải mái vui vẻ.

Minh Phi không khỏi nhìn chằm chằm nàng mấy lần, cũng cười nói: “Thân thể lão gia rất tốt. Trong kinh thành dĩ nhiên phồn hoa hơn Thủy Thành phủ nhiều lắm.”

Ánh mắt Kiều Hạnh xoay vòng vòng, cười nói: “Vậy còn Đổng Châu thì sao?”

Minh Phi cười nói: “Ta cũng không biết.”

Tam di nương ngắt lời: “Sao Tam Tiểu Thụ có thể biết Đổng Châu như thế nào? Không phải còn muốn đến chỗ Tứ di nương sao, mau đi đi.”

Minh Phi đi ra khỏi cửa phòng chỉ nghe thấy Kiều Hạnh ở bên trong làm nũng với Tam di nương: “Tỷ tỷ cũng không muốn đi Đổng Châu một lần sao? Thật ra thì người nên đi Đổng Châu nhất ... chính là người mới đứng, bên người các nàng đều có tiểu thụ công tử cần phải chiều chuộng, chỉ có trong lòng người là không có việc khác.”

Giọng nói không lớn không nhỏ, một chút cũng không kiêng kỵ Minh Phi.

Hoa ma ma giật nhẹ tay áo của Minh Phi, khinh thường bĩu môi: “Lúc này nàng ta lại để phòng phu nhân để cho Tứ di nương đi.”

Minh Phi khẽ mỉm cười, hôm nay nàng đã là người đợi gả, những chuyện này không cần nàng tới quan tâm, Trần thị và Dư ma ma dĩ nhiên sẽ xử lý được mọi chuyện.

Tứ di nương oán trách Minh Phi một hồi, Minh Phi chỉ cười không đáp, lấy một bộ bút, mực, giấy, nghiền và một bộ Cửu Liên Hoàn ra, lôi kéo Thái Quang Diệu đã vỡ lòng hỏi: “Mấy ngày nay Tứ đệ học sao rồi?”

Hai tay Thái Quang Diệu nhận lấy đồ thành khăn nói cảm ơn, chạy đi lấy thiếp đưa Minh Phi nhìn, tựa vào trong ngực Minh Phi chỉ cho nàng xem, nhỏ giọng nói lời bình luận của tiền sinh.

Quả nhiên, Tứ di nương bị dời đi lực chú ý, hưng phấn nói Thái Quang Diệu có bao nhiêu thông minh với Minh Phi.

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Lúc rảnh rồi, di nương cần phải để Tứ đệ thường xuyên đến chỗ phu nhân nghe dạy bảo, phu nhân đã học qua nhiều sách, kiến thức cũng rộng. Hôm nay phụ thân và các ca ca đều không có ở nhà, Tứ đệ có cái gì không hiểu, cũng có thể hỏi phu nhân một chút.”

Tứ di nương vốn dĩ không ngu ngốc, nghe nói như thế dĩ nhiên biết là vì muốn tốt cho Thái Quang Diệu, lập tức gật đầu đồng ý: “Đó là việc nên làm.”

Minh Phi đi đến viện lúc trước của Thái Quang Đình.

Hôm nay, viện của Thái Quang Đình chỉ còn hai ma ma sai sử và hai người Kiều Đào, Kim Quế, nghe tiếng vang, hai người cũng từ trong sương phòng của mình đi ra ngoài nghênh đón Minh Phi.

Kiều Đào mặc một chiếc váy màu xanh phối đường kẻ hơi cũ, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc, mộc mạc vô cùng, quả nhiên là đáng vẻ trông chừng cho Thái Quang Đình, nhìn lại Kim Quế, mặc một chiếc áo ngoài màu xanh phối hợp với áo đơn màu trắng nhạt, cùng một chiếc d/đ;f'q”d váy dài màu trắng, trên đầu cài hai, ba cây trâm, còn mang mấy đóa hoa, trên mặt còn đánh một lớp phấn mỏng, xinh đẹp giống như Xuân Hoa, so sánh với Kiều Đào đã bỏ xa một đoạn.

Minh Phi âm thầm lắc đầu, nếu Kim Quế này mà vào kinh thành, chỉ sợ tiểu gia của Thái Quang Đình phải lộn xộn.

Không phải nói Thái Quang Đình sẽ đối với nàng như thế nào, mà là nếu Hàm Dung bị nàng ta gây xích mích phải diện mặt.

Cũng không biết Trần thị có đưa Kim Quế đi gây chuyện với Hàm Dung hay không, nàng phải suy nghĩ biện pháp phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện mới được.

Kim Quế cũng biết Minh Phi hoàn toàn không phải đến thăm nàng, sau khi cầm quà của mình cảm ơn liền lấy cớ lui ra.

Hoa ma ma cũng xem tình hình mà rời đi, Minh Phi kéo Kiều Đào ngồi xuống, nói một số chuyện của Thái Quang Đình và Hàm Dung cho nàng nghe, lại nói: “Lúc chúng ta tới, Đại công tử cố ý nhờ phu nhân giúp tỷ tìm một cửa hôn sự tốt, phân phó ta chăm sóc tỷ thật tốt.”

Vừa dứt lời, hốc mắt Kiều Đào liền đỏ, bụng đầy tâm sự không mở miệng được.

Lúc Trần thị vào kinh không mang nàng và Kim Quế đi nàng cũng đã rất lo lắng rồi, hôm nay nhìn tình hình này, trong lòng Thái Quang Đình hoàn toàn là không có nàng.

Ngày trước hẳn cũng chưa từng có bất kỳ cử động không ổn nào với nàng, cho nên nàng vẫn kiên trì không chịu buông tha, chỉ là bởi vì hẳn vẫn không thành thân, vẫn không tới thời khắc cuối này.

Có lẽ chỉ cần nàng vui lòng không chịu lập gia đình, thì Thái Quang Đình sẽ nuôi dưỡng nàng, thế nhưng hoàn toàn không phải như nàng muốn.

Minh Phi nói: “Qua ít ngày nữa Cung gia sẽ đến cầu hôn hạ sinh lễ, mẫu thân sẽ cho phép ta chuẩn bị. Ta muốn hỏi tỷ... Tỷ có bằng lòng đi theo ta không?”

“Để nô tỳ suy nghĩ trước đã.”

Đầu vai Kiều Đào nhúc nhích, vẫn chúc phúc Minh Phi trước, “Chúc mừng Tam Tiểu Thư, Cung công tử là một người tốt, có Đại công tử che chở, hẳn dĩ nhiên sẽ không dám bạc đãi người.”

“Ừ.”

Minh Phi đỡ đầu vai của nàng nhỏ giọng nói: “Hoa ma ma vẫn cảm thấy tỳ hào phóng trăm ôn giới giang, rất ưa thích tỳ, bà ấy muốn cùng tỳ kết duyên mẹ con, không biết tỳ có bằng lòng hay không?”

Kiều Đào cũng không quá bất ngờ: “Nô tỳ không có người thân, có thể được Hoa ma ma yêu thích, nhiều người thân nâng đỡ dĩ nhiên là phúc khí của nô tỳ, như thế nào lại không chịu?”

Nói xong nước mắt không nhịn được chảy đầy mặt.

Minh Phi cực kỳ bồn chồn, vội rút khăn ra lau nước mắt cho nàng, Kiều Đào tránh né: “Chớ để bẩn khăn của tiểu thư.”

Tự lấy khăn trong ngực mình ra há mồm cắn cũng không thả, thiếu chút nghẹn ngào ra tiếng.

Minh Phi nhìn không đành lòng, biết nàng cần an tĩnh, vỗ vỗ lưng của nàng rồi ra khỏi phòng, mới khép lại cửa, trong phòng lập tức truyền ra tiếng khóc òa nén bi thương của Kiều Đào.

Hoa ma ma chờ bên ngoài, thấy Minh Phi ra ngoài, vội điều tra hỏi: “Như thế nào?”

“Chỉ có thể đợi chính nàng nghĩ thông suốt.”

Hoa ma ma lắc đầu thở dài: “Đây là số mệnh.”

Hai người không yên lòng, vẫn canh giữ ở ngoài cửa Kiều Đào làm ra vẻ tán gẫu.

Kim Quế qua lại lung lay nhiều lần, rốt cuộc không nhịn được hỏi Minh Phi: “Tam Tiểu Thư làm gì mà không vào phòng? Kiều Đào đâu?”

Trong phòng Kiều Đào lập tức không một tiếng động.

Minh Phi cười nói: “Nàng ấy nói làm cho ta một món y phục nhỏ, lại không biết thả vào đâu, trái tim phải lật cũng không nhìn thấy, ta ngại trong phòng nhiều bụi, ra ngoài đợi nàng ấy.”

Kim Quế cười nói: “Để nô tỳ vào tìm giúp nàng ấy!”

Nghiêng người muốn đi vào trong.

Hoa ma ma không biến sắc chặn nàng ta lại: “Không cần, Tam Tiểu Thư khát nước, ngươi đi nấu ly trà đi.”

Kim Quế khó xử nói: “Thế nhưng bên trong không có trà ngon.”

Hoa ma ma lườm nàng ta một cái: “Không biết đi tìm về sao? Tốt lắm nha đầu lười.”

Kim Quế không dám cãi nhau, vừa đi vừa quay đầu lại.

Kiều Đào rất nhanh mở cửa ra, mắt nhắm dù súng đỏ không chịu nổi, tóc cũng được vuốt sơ qua, gượng cười nói: “Mời vào.”

Minh Phi cảm thấy đây chính là thời điểm tốt để Hoa ma ma và Kiều Đào bồi dưỡng tình cảm, liền nói: “Ta đi về trước đây, Hoa ma ma ở lại đây cùng với tỳ, ta sẽ phân phó quản sự, nói thân thể tỳ không thoải mái, mấy ngày nay không cần bố trí để tỳ làm việc.”

Kiều Đào không từ chối, Hoa ma ma nói: “Một mình người trở về?”

Minh Phi ngược mắt nhìn Kim Quế đang cầm một lon trà yếu điệu thực nữ đi tới, cười nói: “Ta sai Kim Quế đưa ta trở về.”

Kim Quế vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng tới trước đỡ tay Minh Phi, chân chó nói: “Tam Tiểu Thư, mời người đi bên này, trên đất rêu xanh trơn trượt.”

Minh Phi cười kéo tay nàng ta: “Ta muốn đến chỗ phu nhân, có lẽ lâu rồi ngươi không đến chào phu nhân hả? Đúng lúc cùng ta đến đó chào hỏi phu nhân.”

Kim Quế vô vùng vui vẻ, dọc đường riu ra riu rít hỏi Minh Phi phong thổ dọc theo đường đi.

Đến nhà chính, Minh Tư cũng ở đây, Trần thị đang hỏi nàng nàng: “Nhị Di Nương bị bệnh hơi nặng, ta vừa mới mời Đường đại phu đi xem bệnh cho nàng, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, con có muốn cùng đi thăm một chút không?”

Minh Tư cúi thấp đầu không đáp lời.

Trần thị lại nói: “Nếu như muốn ở lại đó vài ngày chăm sóc nàng ấy cũng có thể, chờ mấy ngày nữa ta lại phái người đi đón con. Con cũng không cần cảm thấy cố kỵ cái gì, cứ như vậy đi, ta phân phó người thu thập cho con.....”

Minh Tư đột nhiên ngẩng đầu lên: “Thân thể Di nương không tốt, thân thể của nữ nhi cũng không tiện, nữ nhi vẫn không nên đi gây thêm phiền toái cho bà ấy, chộc giận bà ấy thêm phiền lòng.”

Trần thị khá là bất ngờ, nàng vẫn cho rằng ít nhất Minh Tư cũng sẽ muốn đi thăm Nhị Di Nương, ai biết ngay cả nhìn cũng không chịu nhìn.

Chẳng biết tại sao, nàng thất vọng thay Nhị Di Nương, trong miệng cũng là nói: “Trong khoảng thời gian này thân thể con lại thay đổi thất thường sao? Mỗi Đường đại phu kê mấy toa thuốc cường thân kiện thể nhé? Điều dưỡng thân thể cho khỏe, đối với tương lai của con mới tốt.”

Minh Tư không khách khí nói: “Vạy nữ nhi liền cảm ơn mẫu thân.”

Đứng dậy cáo lui, lúc Minh Phi qua thì đã không còn ai.

Trần thị sai Minh Phi qua, nói: “Nhị Di Nương bị ho lao, lại không chịu uống thuốc cho tốt. Ta đang định viết lá thư cho cha con, về phần Tam ca của con, hãy để cho hắn an tâm đi học trong kinh, không nên làm ảnh hưởng đến hắn.”

Kim Quế nắm lấy cơ hội, vui vẻ rạo rức khẩu đầu trước Trần thị: “Nô tỳ bái kiến phu nhân, phu nhân vạn phúc.”

Về mặt Trần thị ôn hòa gọi nàng đứng dậy, hỏi tại sao Kiều Đào không đi theo nàng, Kim Quế che miệng cười nói: “Kiều Đào xấu hổ đấy ạ.”

Trần thị cau mày, ngược mắt lên nhìn Minh Phi, Minh Phi chỉ nhìn nàng cười.

Trần thị lại hỏi Kim Quế mấy câu, phân phó nàng lui ra, đưa tay véo chóp mũi Minh Phi một cái: “Con mang theo nàng ấy thật sao?”

Minh Phi thoải mái cười nói: “Mẫu thân, Kiều Đào nhận Hoa ma mà làm mẹ nuôi. Trong viện đó của ca ca còn chỉ có mấy nàng ở, thật trống rỗng.”

Nàng có ý gì, lòng dạ Trần thị biết rõ, cười nói: “Vạy ta phải thưởng cho hai nàng một bàn tiệc mới được. Viện ca ca con trống không, hôm nay nhà chúng ta chia ra làm ba chỗ, tiêu xài lớn thêm không ít, phải tiết kiệm một chút mới được, vẫn nên để cho Kiều Đào đi theo con đi, Kim Quế trở về nơi này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Đồ Cưới

Editor: Trịnh Phương

Mấy ngày sau, bà mối của Cung gia cũng tới cửa.

Người tới là người chuyên mai mối cho người nhà của quan, cấp bậc lễ nghĩa cũng chu toàn. Trần thị coi như hải lòng, nhưng vẫn theo lời dặn của Thái Quốc Đống, tam môi lục sinh [*] không chịu nhận thiếu một phần, một chút cũng không chịu qua loa.

[*] Tam môi lục sinh: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sinh tương tự “tam thư lục lễ”.

“Tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sinh lễ:

+ “Sính thư” thư trao đổi lúc nhà trai ngõ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ “Lễ thư” trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

+ “Nghênh thư” thư dự kiến ngày giờ rước dâu.

– “Lục sinh” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia:

+ Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất).

+ Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai.

+ Lễ Nạp Cát.

+ Lễ Nạp Tệ.

+ Lễ Thành Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba).

+ Lễ Nghênh Thân (Vu Quy).

Nàng ta vốn cho rằng, Cung Nhị phu nhân luôn có thái độ không tốt đối với mối hôn sự này của Cung Viễn Hòa, chỉ sợ không bao giờ phối hợp, nhất định phải làm vài việc để ngăn cản, ai ngờ mọi chuyện lại đều diễn ra thuận lợi ngoài ý muốn.

Trên căn bản, tất cả những yêu cầu mà Thái gia nói ra, Cung Nhị phu nhân đều nhất nhất thỏa mãn.

Huyền não gần một tháng, chuyện thành hôn của Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa coi như đã định, nhưng lúc thương lượng ngày thành thân thì lại gặp phải phiền toái.

Cung gia cho là tuổi của Cung Viễn Hòa đã không còn là nhỏ, sang năm Minh Phi cập kê mới có thể thành thân, nhưng từ lúc này đến đầu hạ cũng đã không còn xa nữa.

Nhưng Thái gia lại không thể sáng khoái định ra ngày thành hôn như vậy, bởi vì trước mặt còn có một lễ đính hôn của Thái Quang Nghi. Trần thị vội vàng đi Đãng Châu, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng xử lý xong chuyện bên này, vừa bắt tay vào mua đồ dùng, mua đất để chuẩn bị đồ cưới cho Minh Phi cùng Minh Tư, vừa viết thư cho Thái Quốc Đống, bày tỏ hy vọng rằng có thể hoàn thành hôn sự của Thái Quang Nghi vào cuối năm.

Cùng với lúc chờ tin, nàng ta cũng không nhàn rỗi, bắt đầu trang trí tiểu viện của Thái Quang Nghi, ngay sau đó lại chuẩn bị một vài đồ dùng gia đình cần thiết. Thư hồi âm của Thái Quốc Đống tới rất nhanh, lão bày tỏ ý kiến rằng tất cả đều do Trần thị xem xét rồi quyết định, còn nói rằng hi vọng Trần thị nhanh chóng qua giúp lão, bên cạnh chỉ có một mình Mộ Vân giúp đỡ việc xã giao thật sự không đủ. di&end+an~le@qu^yd0n

Trần thị thấy vậy, vừa vui mừng được một lúc, sau đó lại thấy một hàng chữ ở phần sau nói, có người tặng hẳn một thị tỳ, Trần thị giận đến tức ngực, cố nén khinh miệt, đồng thời lại nói với người bên cạnh: “Chỉ là tìm một thị tỳ, sao phải nhắc tới trong thư như vậy, rõ là.”

Tuy nói như thế, trong lòng nàng ta cũng đang hận đến nỗi không thở được. Nếu có thể khiến cho Thái Quốc Đống trọng viết chuyện này vào trong thư như vậy, chỉ sợ là thị tỳ kia rất được sủng ái trong khoảng thời gian này, ngay cả Mộ Vân cũng không nói gì, cũng không biết là hồ ly tinh ở đâu ra.

Nàng ở đây làm trâu làm ngựa cho Thái Quốc Đống, Thái Quốc Đống ở nơi đó lại sung sướng hưởng thụ, thật sự là làm cho lòng người vô cùng bất bình.

Tức giận thì tức giận, Trần thị vẫn không hề dừng chuyện nên làm lại một chút nào, mời người xem ngày, lại tới nhà hôn thê của Thái Quang Nghi thương lượng ngày thành hôn, định ngày thành thân của Thái Quang Nghi vào mừng chín tháng mười một (*).

(*) QT ghi là Đông nguyệt, giải nghĩa là tháng mười một. Trong âm lịch, tháng Tý (tức tháng thứ 11 âm lịch) là tháng bắt buộc phải có ngày Đông chí. Tháng này còn gọi là tháng trọng đông 仲冬, nên gọi là Đông nguyệt 冬月 và theo lịch kiến Tý đây là tháng Tý 鼠月 (tháng con chuột). Các nhà lập lịch còn thêm Can vào tên gọi của tháng nên có tháng Giáp Tý, Bính Tý, Mậu Tý, Canh Tý, Nhâm Tý tùy theo từng năm âm lịch. Tý đứng đầu địa chi nên tháng này gọi là tháng Một. Ở trên ghi Đông nguyệt là tháng bắt buộc phải có ngày Đông chí nhưng Đông chí là ngày 22/12. Bởi vì quá loạn nên editor xin nghe theo QT, edit là tháng mười một.

Viết thư cho Thái Quang Đình, ý bảo hẳn chọn thời điểm thích hợp để thông báo cho Thái Quang Nghi trở về thành thân là được.

Ngày thành hôn của Thái Quang Nghi đã định, Cung gia liền lập tức gửi thư mời, cho người đưa thư tới, thù lao so còn nhiều hơn gấp hai lần so với số tiền Thiệu gia gửi cho Minh Tư.

Từ di nương nhìn mà vô cùng ghen tị, chỉ hy vọng Minh Bội cũng có thể tìm được một nhà tốt để gả, thừa dịp tâm tình của Trần thị đang tốt, nàng tìm đến Trần thị mấy lần, Trần thị cười nói: “Người yên tâm, nếu nàng gả cho một gia đình tốt, tương lai ta cũng được hạnh diện, ta sẽ để ý hơn.”

Minh Bội biết được chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, cho là thay vì để Trần thị tùy ý tìm một nhà chồng cho mình, còn không bằng nghĩ cách đi Đãng Châu, có lẽ ở bên kia có nhiều cơ hội hơn.

Nếu may mắn thì có thể gả cho thứ tử có tinh thần cầu tiến của một vị quan lại nào đó, tuy là bị khinh bỉ, nhưng dù sao cũng hơn là gả cho một tú tài nghèo hoặc thương gia, chịu đựng mấy năm rồi ra ở riêng là tốt rồi.

Vì vậy, nàng ta vụng trộm đi tìm Từ di nương: “Di nương tạm thời không cần nói tới chuyện của ta, nghĩ cách đi Đãng Châu cùng phu nhân mới là chuyện quan trọng. Hiện tại ta chưa đủ tuổi, đi Đãng Châu cũng rất tốt, phụ thân ở đó, không lo hẳn không bảo vệ được cho ta, chủ yếu là Từ đệ không thể ở lại đây, đi theo phụ thân thì sẽ tiến bộ hơn nhiều. Chúng ta không có trường bối, năm nay Tam ca sẽ phải thành thân, nếu phu nhân không mang chúng ta đi Đãng Châu, ở đây cũng chỉ có gia đình Tam tẩu, chẳng phải là chúng ta sẽ bị khinh bỉ sao? Lúc đó thì còn ai để ý tới chúng ta nữa?”

Từ di nương vui mừng nhìn Minh Bội: “Đi kinh thành một chuyến, người rất hiểu chuyện, biết quan tâm tới ta cùng đệ đệ người.”

Minh Bội nói: “Di nương cùng Từ đệ quý như châu như ngọc, sao ta có thể không suy nghĩ cho các người?”

Thân thể tựa vào trong ngực Từ di nương, dịu dàng nói: “Di nương, mặc kệ ra sao, ta đều sẽ không bỏ mặc các người.”

Từ di nương nghĩ đến Minh Tư đối đãi như vậy với Nhị di nương, mà nữ nhi của mình lại quan tâm mình như vậy, trong mắt không khỏi có cảm giác ẩm ướt, ôm lấy Minh Bội, nhỏ giọng nói: “Ta cũng vậy, các người chính là mạng sống của di nương. Xuất thân của nương không cao, làm liên lụy các người, chỉ có thể trông cậy vào việc người có thể gả cho một gia đình tốt, tương lai đệ đệ người có thể có công danh, ta cũng đã thấy rất vừa lòng rồi.”

Minh Bội nói: “Di nương, ta có vài câu phải nói, tuổi của phụ thân đã cao, lại không biết tiết chế, trái phải đều muốn nạp thiếp, ngài vẫn là không nên gây sự với các nàng, người nhìn Tam di nương xem, bởi vì mọi việc đều nghe theo phu nhân, mặc dù Nhị tỷ tỷ đã sớm gả ra ngoài, nàng vẫn có thể sống tốt, có thứ gì tốt thì phu nhân đều không quên cho nàng một phần. Người nhìn Nhị di nương xem, Minh Tư cùng Tam ca có bị cản trở chuyện gì không? Vì Từ đệ, dù có thể nào đi nữa, người đều phải nhịn thôi. Tương lai, khi Từ đệ có bản lĩnh rồi, những ngày tốt đẹp cũng sẽ tới.”

Từ di nương cảm thấy lời này rất đúng. D_4L)Q#Đ

Sau khi Minh Bội đi, Từ di nương nói với Tiểu Ngải: “Ta cũng là người đã gần ba mươi, có một số việc còn không thấu triệt bằng nó.”

Tiểu Ngải chúc mừng nàng: “Di nương, đây là người trong cuộc u mê. Hôm nay Từ tiểu thư đã có thể thông suốt như vậy, tương lai, nếu nàng gả tới nhà chồng, ngài cũng không cần bận tâm vì nàng.”

Từ di nương suy nghĩ cả đêm, ngày thứ hai đã chuẩn bị sẵn mười hai phần tinh thần, việc lớn việc nhỏ đều nghe theo Trần thị, lấy Trần thị làm chủ, không đùa dỡn nhỏ mọn mà đi gây sự, thanh tâm quả dục, giống như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Dư ma ma nhìn ở trong mắt, thương lượng cùng Trần thị: “Không phải là muốn đi cùng ngài Đổng Châu sao? Nếu nàng thật sự đã nghĩ thông, thì đây chính là một sự giúp đỡ lớn với phu nhân, nếu nàng giả bộ, mang theo bên người sẽ gây phiền phức.”

Trần thị cười một tiếng: “Cứ quan sát trước đã, nếu nàng thật sự nghĩ thông, ta cũng sẽ đối xử thật tốt với nàng, tránh khỏi có người nói ta không bao dung thiếp thất cùng thứ tử, thứ nữ, tương lai, Diệu nhi có bọn họ giúp đỡ, cũng không có chỗ nào không tốt, cả đời này của nàng có lẽ cũng chẳng thể vượt qua ta. Ta bảo người làm danh mục đồ cưới, người đã làm xong chưa?”

Dư ma ma vội vàng lấy danh sách đồ cưới ra từ trong tay áo, dùng hai tay đưa lên: “Viết theo lời dặn dò của ngài, ngài xem còn chỗ nào cần sửa không.”

Trần thị nhìn kỹ lần nữa, cười nói: “Đi mời Tam tiểu thư, Từ tiểu thư tới đây.”

Minh Phi, Minh Tư nghe lời mà đến, Trần thị đưa danh sách cho hai người xem, vừa uống trà vừa nhàn nhạt đánh giá nét mặt của hai người.

Chỉ thấy Minh Phi nhìn xong, sắc mặt không đổi, không có ý kiến gì mà liền cảm tạ Trần thị.

Nét mặt Minh Tư lúc sáng lúc tối, khóe mắt liếc nhìn danh sách của Minh Phi, gương mặt khấn cầu.

Trần thị đã sớm biết sẽ có tình hình như vậy, định đáp ứng Minh Tư, ý bảo Minh Phi: “Đưa danh sách của người cho Từ muội muội người xem.”

Minh Tư vừa nhìn hết danh mục đồ cưới của Minh Phi, thiếu chút nữa thì xù lông, “vụt” một cái đứng lên, run rẩy nói: “Mẫu thân, vì sao……”

Trần thị nhàn nhạt nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Mẫu thân sợ người có khúc mắc nên mới gọi người tới xem một chút. Như vậy liền nói với người đi, đồ của Tam tỷ người nhiều hơn rất nhiều so với người, việc này cũng có nguyên nhân. Ta cùng lão gia đều yêu quý hai tỷ muội các người, đều hi vọng các người được sống tốt. Chúng ta là người một nhà, tất nhiên sẽ không cần nữ nhi báo đáp, người ta cảm bao nhiêu, ta liền bồi bấy nhiêu cho các người, hơn nữa, lão gia vốn quyết định cho các người mỗi người ba nghìn lượng bạc, đại khái chính là số này. Mặt khác, đồ cưới lúc trước Trương phu nhân lưu lại nói rõ là cho Tam tỷ tỷ cùng Lục muội muội người, cái đó không thuộc phạm vi chuyện này, ta liền không viết vào.”

Đôi mắt Minh Tư đã đỏ ửng, nhưng Trần thị nói rất hợp tình hợp lý, nàng không tìm được bất kỳ chỗ nào để có thể phản bác, chỉ có thể nhắm mắt lại, nặng nề đặt tờ danh sách trong tay lên bàn, suy yếu nói: “Ta mẫu thân quan tâm, thân thể nữ nhi khó chịu, cáo lui trước.”

Trần thị cũng không giữ nàng lại, giả vờ dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, chờ sau khi nàng đi liền lôi kéo Minh Phi, cười nói: “Ta định cho người một nghìn lượng bạc khác, đây là của riêng ta. Cho dù ta không phải thân mẫu của con, nhưng dù sao ta cũng là mẫu thân của con, coi như là đồ mà mẫu thân cho thêm nữ nhi. Bạc này người tự giữ đi, ta sẽ không viết ra, nữ nhân có chút tiền riêng thì sẽ dễ sống hơn rất nhiều.”

Minh Phi cảm kích cảm tạ, Trần thị lại lấy khế đất của một trăm mẫu đất trong của hồi môn cho nàng xem: “Mấy khối đất này đều ở Thành Nam, dù hạn hay lụt cũng vẫn đảm bảo thu hoạch, ca ca con nhờ ta mua một trang viên giúp con, ta đã bàn bạc xong giá tiền, mấy ngày nữa phải tới quan phủ làm hồ sơ. Đại thẩm (bà bác- chị gái của cha) con hẹn ta rằng ngày mai sẽ đưa đồ trang sức mẫu thân con lưu lại tới, đến lúc đó con xem lại một chút, nếu bên ngoài của những đồ trang sức kia còn mới sẽ đưa nửa một chút, nếu đã cũ kỹ, chúng ta liền đưa tới Hoa Mãn Lâu để phục hồi.”

Sau đó Minh Phi mới biết, ngoài mặt thì đồ cưới trong nhà cho nàng cùng Minh Tư cũng không khác biệt lắm, nhưng lại là khác nhau hoàn toàn.

Nàng là ruộng đất thượng đẳng, còn của Minh Tư thì tốt xấu lẫn lộn, có một nửa là hạ điền (ruộng đất xấu).

Ngày thứ hai, Phan thị quả nhiên dẫn theo mấy phụ nhân có thể diện trong tộc tới.

Không đợi Trần thị chủ động đi gọi Minh Phi, nàng đã nói là muốn cho Minh Phi, hai tỷ muội Minh Ngọc đều ở đây, còn cố ý gọi Tam di nương tới.

Khi mọi người đã đến đông đủ, Phan thị cười nói cùng Trần thị: “Danh sách trong tay ta khác với Quang Đình, năm đó đều đã khiến mọi người sợ run.” Chỉ chỉ Tam di nương: “Nàng ta cũng chứng kiến.” D+DFLQ%Đ

Tam di nương nhún nhường cười một tiếng, lấy một tờ danh sách ra từ trong tay áo.

Trần thị cùng tỷ muội Minh Tư đều cả kinh, không nghĩ tới Tam di nương luôn nghiêm túc trầm mặc lại là một trong những nhân chứng mà Trương thị chọn ra.

Trần thị nghĩ gia đình Minh Nhã gả tới cũng không kém, lập tức hiểu rằng chắc hẳn Trương thị đã dùng hôn sự của Minh Nhã để trao đổi với Tam di nương.

Phan thị thấp giọng ho một tiếng, nói: “Vốn nên do Quang Đình mang tới, lần này chúng ta ra mặt nói rõ ràng chuyện này, nhưng hấn tin tưởng đại thẩm già là ta, nhờ ta toàn quyền xử lý, ta không thể không tới đây làm việc thay hấn.

Năm đó trong tay Trương thị có một trăm mẫu ruộng thượng đẳng, một trăm mẫu ruộng trung đẳng, tất cả các loại trâu cày, vòng bạc, vòng tay, ngọc bội, đồ trang sức là ba mươi sáu món, tất cả trăm lượng, ba ngàn lượng bạc, cùng rất nhiều gia cụ có giá trị.

Để ta tiện quản lý, Trương thị liền quy đổi đất đai thành bạc, tổng cộng là một vạn sáu nghìn hai trăm lượng bạc, có phải như vậy không?”

Tam di nương cười nói: “Đúng là như thế.”

Phan thị gật đầu một cái: “Những năm gần đây, đồ trang sức không thay đổi, gia cụ không thay đổi, Quang Đình nhờ ta lấy chút bạc ra, hiện vẫn còn hai ngàn lượng bạc. Chỗ ta có sổ sách, các người có thể nhìn xem.”

Lời này cũng là nói với hai tỷ muội Minh Lai.

Minh Lai vội nói: “Không cần, cháu gái tin tưởng đại thẩm.” “

Phan thị khẽ mỉm cười: “Ca ca người bảo ta phân tất cả những vật này cho tỷ muội hai người giúp hấn, đây cũng là tấm lòng yêu thương muội muội của hấn, nhưng mà, ta cho là, nếu là đồ mà thân mẫu lưu lại, ba huynh muội đều nên có, những thứ khác không nói, nhưng việc này cũng có thể để tưởng niệm nha. Bạc, hai tỷ muội người một người một nghìn lượng, gia cụ để lại cho đại tẩu người, còn dư lại đồ trang sức, Minh Phi, người tới phân.”

Minh Phi cảm thấy ngoài ý muốn, thế nhưng lại gọi nàng tới phân?

Lập tức cười từ chối: “Tuổi c gái còn nhỏ, xin nhờ đại thẩm an bài.”

Phan thị lại kiên trì muốn nàng tới phân, Minh Phi suy nghĩ một chút, đôi tay lấy hộp trang sức qua, lấy từng món ở bên trong ra bày trên bàn, Tam di nương ở một bên tỉ mỉ thẩm tra đôi chiếu phân biệt.

Không thể không nói, Trương thị là một phú bà. Trong đồ trang sức của nàng, có không ít những loại ngọc hiếm, trân châu, đá quý, phẩm chất tối thiểu đều là từ hạng trung trở lên, sử dụng vàng bạc để tính thì cũng lên đến con số hàng nghìn, nhìn đã muốn loá mắt. Nhưng Trần thị nói không sai, kiểu dáng quả nhiên đều đã không còn lưu hành, cần phải chỉnh sửa. Minh Phi nhìn qua đồ vật một lượt, trong lòng đã có ý định, rất nhanh đã chia đồ ra làm ba phần bằng nhau, sai Ngọc Bàn đưa chiếc hộp gỗ lê khắc hoa bằng vàng lên.

Trong đó, phần nhiều nhất chính là những món đồ làm từ vàng bạc, xung quanh là những vật phẩm tốt nhất, hai phần đều xếp theo thứ tự. Phan thị mỉm cười không nói, chỉ nhìn xem Minh Phi muốn làm thế nào.

Minh Phi chỉ vào phần dày nhất, cười nói: “Phần này cho tẩu tẩu.” “

Lại đẩy một phần ít hơn một chút qua: “Phần này cho Minh Ngọc.”

Phần ít nhất còn dư lại kia, dĩ nhiên là của nàng.

Phan thị khẽ gật đầu, cách phân chia của Minh Phi khiến nàng rất hài lòng, cười nói: “Tuy không nhiều lắm, đại ca cùng tẩu tẩu người cũng thương hai người các người, bọn họ không lấy bạc, đây là thứ mà ca ca và tẩu tẩu người nên được. Minh Ngọc nhỏ hơn người, trong tâm thương nàng, nguyện ý cho nàng nhiều hơn, đây là tấm lòng của người. Nhưng ta cho là, không phân biệt lớn nhỏ, nên đối xử như nhau.”

Phan thị tự thân động thủ, chia đều đồ vật trong hộp của hai tỷ muội, đồng thời nói với đám người Trần thị: “Hôm nay xin các vị tẩu tẩu, đệ muội cùng tức phụ (nàng dâu) Giai nhi làm chứng, viết ra danh sách ba phần tài vật này, Minh Phi tự lưu lại, hai người khác, ta sẽ giữ trước, chờ Quang Đình trở lại, ta lại giao hết cho hấn.”

Một chút ý tứ giao cho Trần thị giữ cũng không có, mà lại hào phóng nói ra, nửa câu che giấu cũng không có.

Trần thị hơi lúng túng, cảm thấy hình như chính mình bị người đề phòng như sói vậy. Minh Ngọc thấy vậy, vội lặng lẽ kéo kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân chớ để ý, tính cách của đại thẩm chính là như vậy.” Die%andYanl(eq&uydon

Trần thị miễn cưỡng cười cười, tiến lên ân cần mời mọi người ăn cơm uống trà.

Phan thị kéo tay Minh Phi rần dlay lần nữa, lại mở lời khen Trần thị, khen nàng ta biết suy nghĩ, nói Trần thị thật đúng là một vị mẫu thân hiền lương, kể từ đó, một chút không vui trong lòng Trần thị cũng liền biến mất đi tẩn. Thời gian rất nhanh đã đến tháng Tám, Thái Quang Nghi lại không báo trước, chặt vật không chịu nổi mà trở lại. Hắn đang đi học lại tụ tập đánh bạc cùng người khác, chọc giận tiên sinh, tiên sinh vốn muốn đuổi hắn ra ngoài, Thái Quang Đình phải khuyên nhủ thật lâu, hắn mới đồng ý cáo ốm rồi đi.

Lại đổi nhà, kết quả không bao lâu, hắn không hiểu tại sao lại dính vào một chuyện rắc rối, Thái Quang Đình đành phải viết thư cho Thái Quốc Đồng.

Thái Quốc Đồng hết sức thất vọng, trên căn bản đã không còn ý muốn cho hắn tiếp tục học tập, định gọi hắn về nhà.

Minh Phi thấy Thái Quang Nghi một bộ mặt xám mày tro, đẩy mỗi một, vô cùng hiếu kỳ rằng rốt cuộc Thái Quang Đình đã cho hắn chịu loại đau khổ gì, cũng không thể thăm dò được một chữ nào từ chỗ Trần thị.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kỳ quặc

Editor: Thư

Khi Thái Quang Nghi trở về cùng ngày hôm đó, Trần thị liền nói cho hắn biết việc Nhị Di Nương sinh bệnh, còn không chịu cố gắng uống thuốc tiêu bệnh, hắn lập tức bày tỏ ngày hôm sau muốn đi xem Nhị Di Nương.

Trần thị cố ý hỏi rõ: “Thân thể khả con đã tốt hơn chưa? Nếu là tốt nhiều, có thể đi theo tam ca con cùng đi xem Nhị Di Nương.”

Mấy ngày nay Minh Tư lãng phí mất không ít tiền bạc.

Mỗi ngày đều uống thuốc bỏ, không bỏ một cử thuốc nào.

Trần thị cũng cấp nàng uống, cuối cùng tiền thuốc tháng này của nàng đã sớm lấy từ đồ cưới của nàng ra bù, cũng không sợ nàng phá hư.

Tuổi còn trẻ, thuốc bỏ uống nhiều cũng không phải chuyện gì tốt.

Minh Tư thuận theo gật gật đầu.

Ước chừng là cảm thấy được đã không thể trông cậy vào, nàng ta cũng không kiêng kị Trần thị nữa, thoải mái hẹn Thái Quang Nghi vào trong viện nói chuyện.

Thái độ trước sau của Minh Tư chênh lệch to lớn, Trần thị cau mày nghĩ, lúc trước nàng an bài Minh Tư đi xem Nhị Di Nương, Minh Tư cũng không chịu đi, lúc này lại chịu đi, đây là loại đạo lý gì chứ?

Chẳng lẽ bên trong chuyện này có chiêu trò gì đó?

Dư ma ma nói: “Sợ cái gì?

Chẳng phải Ngô ma ma vẫn luôn canh giữ ở nơi này sao, Đường đại phu cũng ở đó, xác nhận quả thật là ho lao. Có thể lúc trước nha đầu kia sợ người vẫn muốn để nàng ở lại nơi đó, không cho nàng trở về, cho nên mới chết sống không dám đi. Hiện tại Tam Công Tử đã trở lại, nàng ta cho rằng có người làm chỗ dựa cho nàng, đương nhiên là muốn đi.”

Trần thị nói: “Lúc trước ta cho rằng nàng không chịu gặp mặt một lần, cực kỳ băng giá con tìm thay Mưu thị. Hiện giờ xem ra vẫn lại cứ băng giá con tìm, chẳng lẽ phụng dưỡng mẹ ruột là không nên sao? Không có cơ hội đó là không có cách nào, cho cơ hội cũng không cần, đó là không có lương tâm rồi. Ta mới không cần đường ra hải tử như thế đâu.”

Quay lại quyết tâm nghiêm khắc dạy dỗ Thái Quang Hoa, nói chuyện làm việc cũng chăm lo cẩn thận, cố gắng tạo cho mình một hình tượng trước mặt Thái Quang Hoa, hi vọng có thể ăn nói và làm việc đều mẫu mực.

Lại nói Thái quang Nghi và Minh Tư ở lại thôn trang một đêm, sáng sớm ngày thứ hai mới trở về. Liễu ma ma đi theo xe trở về bẩm báo Trần thị: “Trên đường Tứ Tiểu Thư kêu gào không thoải mái. Có ngồi lại nghỉ ngơi ở một cái lều trà chừng nửa canh giờ, chỉ có một mình Tam Công Tử ở cùng nàng, nô tỳ nói muốn theo, bị Tam Công Tử đuổi chạy ra ngoài, hắn thật hung dữ, nô tỳ cũng không dám đối nghịch với hắn. Về đến thôn trang, Nhị Di Nương cùng bọn hắn nói chuyện ước có hai canh giờ mà thôi, lại ngăn cách cực kỳ xa, căn bản không cho hai người bọn họ đến gần.”

Trần thị trầm ngâm nói: “Đã nói những gì?”

Lâm bà tử trả lời: “Cũng không nói cái gì nhiều, chỉ là dặn dò Tam Công Tử chăm chỉ đọc sách, sau khi thành thân thì cố sống cho tốt; sau khi lấy chồng

Tứ Tiểu Thư không thể ngờ nghịch cha mẹ chồng, phải thuận theo trượng phu. Về sau lại chỉ có chầy lẽ.”

Nghe giống như là trần trối di ngôn.

Trần thị phát tay để cho Lâm mà ma lui xuống, xoay người lấy tin của Thái Quốc Đống bảo nàng chăm lo chiếu cố sau khi hay tin Nhị Di Nương bị ho lao từ trong trap ra, nở một nụ cười sâu xa, chuyện người đang làm trời đang nhìn, đây là ông trời phạt Mưu Liên Diệp, nàng không thể quản được rồi.

Lần này Thái Quang Nghi trở về, người trông cũng uể oải hơn rất nhiều so với lúc trước, cả ngày chỉ thấy dằng về âm u, thường thường đứng ở trong góc nhỏ ngăn ngừa một hai canh giờ, chỉ có lúc thấy Thái Quang Diệu và Thái Quang Hoa còn đuổi theo nói đùa nói giỡn với hai tiểu hài tử này.

Trần thị sợ hãi vô cùng, canh phòng nghiêm ngặt không để Thái Quang Hoa tiếp xúc với hắn nhiều, chỉ sợ một nỗi hấn thừa dịp mà hại Thái Quang Hoa.

Nàng cảm giác việc Thái Quang Đình không triệt để phế Thái Quang Nghi thật sự là đáng tiếc, nhưng mà không có biện pháp nào tốt hơn nữa, tốt xấu gì Thái Quang Nghi đã là một nam tử trưởng thành, đương nhiên là khó có thể kiềm chế hắn.

Trước bộ dạng âm trầm kia của Thái Quang Nghi, không chỉ Trần thị nhìn vào cảm thấy sợ hãi, ngay cả Tứ Di Nương và đám người Minh Phi đều cảm giác lạnh cả sống lưng, trừ bỏ đám Minh Tư và nha đầu thông phòng Thúy nhi bên cạnh hắn, cơ bản mọi người thấy hắn đều tận lực tìm đường vòng mà đi.

Trần thị mơ hồ cảm thấy rằng thái độ của Thái Quang Nghi có điểm rất không thích hợp, lẽ ra Thái Quang Nghi đối với việc đọc sách cực kì có cố gắng tiến tới, ngay cả liên tiếp thi rớt nhiều lần như vậy, bị Thái Quốc Đống đánh mắng cũng không thấy hắn có khi nào tỏ ra không có tinh thần cả, nhưng lần này ngay cả tỏ vẻ thật thà phúc hậu đều chẳng muốn làm, tới cùng là hắn làm sao vậy?

Mãi đến một ngày kia, có người mang đến một bao được vội tới xem Trần thị, nói là lấy được từ trong phòng Thúy nhi ra.

Trần thị tròn tròn mắt ngắm nghía khá lâu, cũng không nhận ra đây là cái thứ gì, tiện để cho Dư ma ma đi thỉnh Đường đại phu đến phân biệt.

Lúc Dư ma ma trở về, Tam Di Nương, Tứ Di Nương, Minh Bội, Minh Ngọc đều đã ở trong chính phòng của Trần thị cùng Minh Phi đang xem các kiểu trang sức của Hoa Mãn Lâu đưa sang, thương lượng xem muốn đánh những kiểu trâm cài khuyên tai thế nào, đang nói đến khí thế ngất trời.

Trần thị thấy biểu tình của Dư ma ma cổ quái, hận không thể khăn trương biết được tình hình thực tế.

Mấy nữ nhân trong nhà thấy việc y phục trang sức hơn phân nửa là muốn nghiên cứu khá lâu mới bằng lòng bỏ qua, bên này càng nói càng cao hứng, không chút nào bày tỏ ý muốn tan cuộc cả.

Tứ Di Nương hưng phấn mà chỉ vào một cây trâm cài của trẻ em hình hoa sen đáng yêu nói: “Đánh cái này, vừa đẹp vừa thảo hi.”

Minh Phi nhìn nhìn, cũng thấy là không sai.

Tam Di Nương đề nghị: “Nơi đó của Tam Tiểu Thư có một kiện kim khâu khá nặng có lẽ đủ làm được cái này”

Minh Phi cười nói: “Thôi, mấy thứ trang sức ngọc ngà châu báu bỏ ra kia không tính quá nhiều, mặc dù kiểu dáng già dặn một chút, nhưng vốn là vật kỷ niệm, hưởng chi nguyên bản thợ làm cũng coi như là tinh mỹ, gột rửa là được rồi.”

Trần thị gật đầu nói: “Đúng là, trái phải gì ta cũng cần phải đánh trang sức khác cho con, lúc khác đánh đi. Con lại đi xem chỗ của con có thứ gì cần phải gột rửa hay thay đổi gì thì đều cầm tới.”

Lại nói với Tam Di Nương và Tứ Di Nương, “Các người cũng đi xem, ta ra tiền bạc cho các người thay đổi.”

Tam Di Nương và Tứ Di Nương đều mừng rỡ, bận bịu mà tỏ vẻ cảm tạ.

Minh Phi liếc mắt một cái nhìn đến rõ ràng là Dư ma ma đang chờ để hỏi đáp với Trần thị, tiện thể cười kéo Minh Ngọc Minh Bội: “Trước tiên các muội đi cùng ta xem nào, sau đó trở lại thương lượng.”

Trần thị nhân cơ hội dẫn dò Tam Di Nương và Tứ Di Nương: “Đúng vậy, các người mau nhìn xem đi, nhìn xong rồi trở lại thương lượng.”

Đám người Minh Phi mới vừa đi, Dư ma ma liền tiến đến bên lỗ tai Trần thị thấp giọng nói một hồi, Trần thị nhíu nhíu hai hàng mày, nửa là buồn cười nửa là kinh ngạc mà hỏi lại: “Thật sự?”

Dư ma ma lại cười nói: “Đương nhiên là thật, nô tỳ đã thử qua rồi.”

Trần thị hưng phấn mà đứng dậy, qua lại đi tới vài bước, bất nhả ra sức đập cái bàn một phen: “Thật sự là, thật sự là quá tốt!”

Nhất thời hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Dư ma ma thấy nàng cao hứng, cười nhẹ nói: “Trò hay lại vẫn ở phía sau đấy. Chúng ta cứ chờ coi là được.”

Ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến hôn kỳ của Thái Quang Nghi.

Đồ cưới của nhà gái tổng cộng có 64 nâng, thu hút rất nhiều người tới xem náo nhiệt.

Trần thị chờ xem diễn trò, làm việc cũng đặc biệt hăng hái, từng có kinh nghiệm hai lần làm việc vui, tuy nhiên Thái Quốc Đống không có ở nhà, nàng vẫn cố gắng dưới sự giúp đỡ của tộc nhân Thái gia tổ chức tiệc vui thật linh đình, trong tối ngoài sáng liền không làm cho người ta tìm được lỗ hổng nào để đâm chọc.

Cung Nhị Phu Nhân một mình tới dự tiệc, nghe nói người tặng lễ của Viên gia chưa tới, tiện thể cùng Chu Đồng Tri phu nhân vênh lỗ tai lên.

Nguyên lai quả nhiên tức phụ của Viên Tư Phác đã có bầu, vì thế vào mùa thu vợ chồng Viên Hàn Lâm liền đi thuyền vào trong kinh, hiện giờ toàn gia Viên gia đều đang trông trắng trông sao chờ tiểu tức phụ kia sinh hạ một nhi tử béo mập, tương lai thay Viên Tư Phác kế thừa hương khói cho tốt. Chu Thanh ở một bên nghe thấy, liền truyền đạo tin tức này cho Minh Phi cùng Trần Oánh nghe. Chu Thanh tò mò hỏi Minh Phi: “Người từ trong kinh tới, có gặp được vị Tam thiếu phu nhân của Viên gia này không?”

Trước mắt Minh Phi lập tức hiện ra một khuôn mặt phẫn nộ kiêu kiêu khiếp khiếp, xinh đẹp tựa đoá hồng, thấp giọng nói: “Xem như từng gặp đi, là một người không tệ.”

Chu Thanh nói: “Đáng tiếc rồi. Ta nghe bọn ca ca nói, Viên Tam sống không lâu, nữ tử này thật sự là đáng thương quá.”

Trần Oánh thở dài: “Thế thì lại có cách nào khác đâu? Nhà bọn họ vì bạc phải bán nữ nhi, nàng nào có cách nào khác nữa chứ? Chỉ mong nàng có thể sinh con trai, tương lai cũng có tựa vào chỗ.”

Minh Phi nói: “Mới chỉ hơn mười tuổi mà thôi, còn có mấy chục thập niên nữa, làm như thế nào chịu đựng cho nổi đây,”

Chu Thanh nói: “Cũng không phải không thể tái giá được. Chỉ cần nàng bỏ được hài tử, tìm được tiền bạc chuộc thân mà nói.”

Minh Ngọc hô một tiếng: “Cảm tạ ông trời, không để cho tỷ muội chúng ta sinh ra trong gia đình của người kại, gặp phải loại đãi ngộ này.”

Trần Oánh nhéo mặt nàng một cái, cười nói: “Còn tuổi nhỏ liền biết cảm tạ ông trời rồi.”

Mà lại nói: “Các người cũng biết, Viên Mai Nhi cũng sắp phải lấy chồng rồi. “

Chu Thanh vội vàng từ bên cạnh đứng dậy đi qua: “Viên gia không ở trong này, sao chuyện của nàng chúng ta có thể biết được? Hứa hôn cho nhà thế nào, người mau nói cho đám người chúng ta biết!”

Trần Oánh thở dài một hơi: “Các người thật sự là không thể tưởng được! Biết Thôi Tham Chính mới tới Phủ Minh đi? Gần đây hân vừa mất thế, cầu hôn Viên Mai Nhi làm kế thế. Viên gia không biết vì sao lại có thể đáp ứng.”

Chu Thanh ghen hồi lâu mới nói: “Như thế nào... Làm sao có thể, nhất định là người đang gạt chúng ta.”

Người nào cũng biết gia đạo Viên gia thanh cao vô cùng, Viên Mai Nhi là dòng chính nữ cũng là gái một, làm thế nào cũng không tới phiên nàng đi tái giá tiết kiệm

Tin tức này giống như một tảng đá lớn rơi vào bể trong nước kích động ngàn tầng cành hoa, mọi người đều đều đã mở to hai mắt, không thể tin được.

Trần Oánh buông tay: “Ta lừa các người để làm chi? Ta liền nghe nói là như vậy. Bất quá tuổi tác của vị Thôi đại nhân này cũng không cao, bất quá chừng ba mươi tuổi, tuân tứ lịch sự, vẫn lại là Trạng Nguyên lang ngày xưa đã thi Hương, thi Hội, thi Đình liền tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, ta nghe phụ thân ta và bọn họ nói, hẳn là tiền đồ vô hạn. Huống chi phu nhân ban đầu của hân chỉ để lại một nữ nhi, dưới gối cũng không con nối dòng nào khác, hiện giờ Viên gia đã bại, không còn nói trước nữa, không đáp ứng mới là kỳ quái, đáp ứng cũng không kỳ quái, đúng là môn đăng hộ đối. Viên Mai Nhi qua đi liền là cáo mệnh phu nhân, cũng không bởi nhọ nàng. Chúng ta nào được cái mệnh như thế chứ?”

Đám người Chu Thanh nghe vậy đều không nói gì.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước cái tình tình kia của Viên Mai Nhi không có thiếu đắc tội với người khác, đại đa số nữ hài tử có thân phận địa vị ở Thủy Thành Phủ đều không thích nàng.

Minh Phi trầm nghĩ, nếu lúc trước Viên Dư đáp ứng mối hôn sự với Cung Viễn Hòa thì về sau sẽ như thế nào đây?

Cũng không biết hiện tại nhà bọn họ có hối hận không.

Nguyên bản đại khái là vì muốn tuyển cho Viên Mai Nhi một mối hôn tốt.

Ghét bỏ Cung gia phức tạp, ai ngờ hiện tại lại tìm đến một nhà chồng còn phức tạp hơn, mệnh của người này thật đúng là không may mắn.

Nói đến vấn đề này, Chu Thanh và Trần Oánh đều tỏ vẻ trêu ghẹo Minh Phi, Minh Phi ngược lại cười đáp: “Hai người các người á? Chẳng lẽ đều không có gì muốn nói sao?”

Chu Thanh và Trần Oánh đều đã hứa hôn, cả nhà Chu Thanh không phải người bản địa ở Thủy Thành Phủ, lại tìm một nhà họ Tiền ở Thủy Thành Phủ,

đối phương là một tú tài, gia cảnh không sai, tính tình cũng thật thà phúc hậu. Đồi sau của Trần gia đều do bá phụ của Trần thị quyết định, gả cho một thứ tử của Tham Chính bên Phú Minh.

Tuổi tác của mọi người đều không kém nhau nhiều, nhắc tới cũng đều nhớ lại chuyện của mấy năm này, thời đại vô ưu vô lự của thiếu nữ lập tức liền một đi không trở lại rồi.

Trần Oánh quay đầu lại nhìn Minh Ngọc vô ưu vô lự ngồi ở dưới cửa sổ phơi nắng mặt trời đung đưa chân, tiến lên bóp chặt khuôn mặt nàng: “Muội cái vật nhỏ này! Người sống tốt nhất chính là muội!”

Minh Ngọc che mặt một tiếng quát lên: “Oánh tỷ tỷ, tỷ không muốn lập gia đình liền nói một tiếng với cữu cữu và cữu mẫu là được, tội gì đến niết mặt ta, mặt ta khó khăn lắm mới gầy được sẽ bị tỷ niết lớn.”

Nói xong ra sức xoa nhẹ vài cái.

Mọi người nghe được sùng sốt, đều cười ha hả.

Chu Thanh tiến lên néo mặt Minh Ngọc, đùa dai nói: “Để cho ta nhìn xem, đến cùng thịt trên mặt tiểu Minh Ngọc có bao nhiêu, um. Quả nhiên rất nhiều...”

Minh Phi đỡ đầu vai Minh Ngọc nói: “Lục muội muội đừng vội để ý tới những người xấu này, muội là hài tử tròn trịa, lại lớn thêm vài năm nữa liền cũng xinh đẹp giống như Tam tỷ tỷ rồi. “

Minh Phi nghe vậy vuốt ve hai gò má của mình, không khỏi khe khẽ cười, trên thực tế, nét mập mạp trẻ con trên mặt nàng vẫn còn chưa tan, nhìn lại vẫn giống như trẻ con, đương nhiên, không thể nhìn ánh mắt nàng.

Thứ khó che giấu nhất trên mặt một người liền là ánh mắt kia, người kinh lịch được càng nhiều càng khó có được ánh mắt hồn nhiên.

Giả vờ thì cũng có thể giả vờ, bất quá chỉ trong thời gian ngắn và phải thật cố gắng, hơi không chú ý chút sẽ lộ chân tướng ngay.

Muốn xem xét một người, trước hết liền xem ánh mắt của đối phương, tuy nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng ấn tượng đầu tiên, nhưng ấn tượng đầu tiên chính xác có thể cung cấp rất nhiều tin tức cho nàng. Bên kia Minh Ngọc lại tăng bốc Minh Bội: “Ngũ tỷ tỷ mới đúng là đẹp mặt nhất trong số tỷ muội chúng ta đó.”

Minh Bội nghe vậy, nhìn Minh Phi một cái, cười nói: “Đâu nào, người đẹp mắt nhất là Tam tỷ tỷ. “

Chu Thanh nghe vậy, “Sách “ một tiếng, nói: “Được, ba tỷ muội các người đừng nên tăng bốc lẫn nhau nữa, ta nghe liền ề rằng. Theo ta nói, đều rất đẹp, người có khí chất nhất là Minh Phi, luận đến ngũ quan thì tinh xảo nhất vẫn lại là Minh Bội, mà muốn nói đến mảnh mai động lòng người thì đương nhiên thuộc về Minh Tư. Tiểu Minh Ngọc a, muội còn nhỏ, chỉ thấy là một em bé, cái gì cũng không nhìn ra. “

Minh Ngọc chớp trông mắt nói: “Liền là vì muội không bằng các tỷ tỷ, cho nên muội mới liều mạng nghĩ muốn lớn lên gầy một chút.”

Trần Oánh cười nhạo nàng: “Thôi đi, mỗi ngày liền yêu ngủ, muội không mập mới kỳ quái. “

Chính là đang nói chuyện rất náo nhiệt, bên ngoài tới báo khai tịch, vì thế chúng nữ cười hi hi ngồi vào vị trí không đề cập tới.

Khi màn đêm buông xuống Trần thị hưng phấn ngủ không được, đám người tới đáp lời vẫn một mực chờ đợi cho hai canh ban đêm, Dư ma ma mới bước nhanh đi vào cho biết: “Tựa hồ là không thành. “

Trần thị cười to: “Buổi sáng ngày mai người cứ đứng hạn đi thu nguyên khăn (*).”

(*): cái khăn lót dưới móng tân nương từ để xem còn trinh trắng hay không ấy

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, bởi vì tân nương từ muốn kính trà, Minh Phi sớm rời giường, thu thập cho thỏa đáng, chính là đang chuẩn bị đến chỗ Trần thị, chợt thấy hai người Bạch Lộ và Đan Hà trốn ở dưới mái hiên nho nhỏ nói thầm, hai người nhủ máy nháy mắt, nhìn không giống như đang nói chuyện tốt gì.

Tiện thể thấp giọng gọi Kim Trâm một tiếng, chỉ chỉ cái miệng lái nhai của hai người kia, Kim Trâm hiểu ý, rón ra rón rén đi ra bên ngoài, không chút tiếng động trốn ở sau lưng hai người mà nghe.

Một lát sau, mặt Kim Trâm đỏ như rì mầu, không khỏi phân trần, giơ lên bàn tay mà bắt đầu giáo huấn Đan Hà và Bạch Lộ: “Ta đánh chết hai cái đứa không biết sống chết nhà người! Vô duyên vô vớ nói loạn nói bậy, không hề có chút xú quy củ nào, đợi ta bẩm phụ nhân phải hai người các người ra ngoài, không được bại hoại thanh danh tiểu thư.”

Miệng Kim Trâm độc, vừa hung vừa ác, tiểu kể lại nhiều, Đan Hà và Bạch Lộ sợ nhất chính là nàng, thấy nàng giơ tay đánh tới, cũng không dám trốn, ôm đầu bị thương cầu xin tha thứ: “Tỷ tỷ, tha chúng ta đi, chúng ta cũng không dám nữa...”

Kiều Đào nghe tiếng đi ra từ phòng cách vách, khăn khăn cổ họng nói, “Đây là làm sao vậy, mới sáng sớm liền náo nhiệt quán vào nhau thế này là muốn cho người chế giễu sao, nói người ở viện tiểu thư chúng ta không quy củ à?”

Bởi vì châm tuyền của Kiều Đào tốt, từ khi trở lại bên người Minh Phi liền một tay trốn trong phòng giúp Minh Phi khâu gả trang, bình thường không hề tham dự đến nha đầu chuyện hằng ngày theo hầu Minh Phi, nhưng dư uy từ trước còn tại, lại vì tất cả mọi người biết, nàng lập tức liền phải gả đi, tương lai sẽ đi theo Minh Phi đi làm quản sự nương tử, cũng không ai dám dễ dàng hay làm trái ý nàng.

Bởi vậy nàng một mở miệng nói, Kim Trâm cũng không đánh người, Bạch Lộ và Đan Hà cũng không dám khóc.

Mặt Kim Trâm vẫn cứ cực kỳ hồng, chỉ vào Đan Hà cùng Bạch Lộ nói, “Người hỏi hai người các nàng vừa rồi đang nói loạn những thứ gì?”

Không đợi hai người mở miệng mà lại dậm chân một phen, oán hận nói, “Thôi! Ta cũng không biết xấu hổ lại nghe một lần.

Kiều Đào mở cửa ra: “Tiến vào nói cho ta nghe một chút, đều là cái gì.”

Nghe xong về sau nhàn nhạt cười: “Cũng không có gì, về sau lại không được nói nữa rồi. Kim Trâm cũng đừng đến chỗ phu nhân nói chuyện này, nếu thế thì người ta muốn cười chúng ta.”

Sau đó tự đến phòng Minh Phi.

Nhẹ giọng đơn giản mọi chuyện, chỉ nói ý chính cho Minh Phi: “Buổi sáng hôm nay phu nhân để cho ma ma đến tân phòng thu nguyên khăn, vẫn chưa có gì.”

Minh Phi chớp chớp nhãn tình.

Kiều Đào buồm mí mắt nói: “Nói là vì đêm qua Tam Công Tử uống rất say. Vừa rồi hai người Bạch Lộ và Đan Hà lại nghe người ta nói, căn bản tối hôm qua Tam Công Tử không có say, ước chừng là không thích tân nương tử.”

Tuy nhiên nếu nói đề tài này cho một thiếu nữ chưa lấy chồng thì đúng là không ổn, nhưng Kiều Đào lại cảm thấy được, loại chuyện này cũng nên để Minh Phi biết mới tốt.

Minh Phi đến phòng Trần thị, vợ chồng mới cưới còn chưa tới.

Trần thị sáng khoái tinh thần ngồi ở kia chờ con dâu tới lập quy củ, hai người Tam Di Nương và Tứ Di Nương quy củ đứng sau lưng nàng, mặc dù cực lực che đậy, khoe miệng Tứ Di Nương vẫn không chế không nói mà nhếch lên trên, quả nhiên mọi người toàn gia đều vui sướng.

Không qua bao lâu sau, rốt cuộc Thái Quang Nghi và tân nương Hồ thị cũng một trước một sau đến đây.

Bộ dáng Hồ thị nhỏ xinh, cúi thấp đầu, sắc mặt thật không tốt lắm.

Thái Quang Nghi lại càng uể oải hơn mấy ngày trước, thấp đầu cúi bả vai, không có chút tinh thần nào cả.

Đợi đến trước mặt Trần thị, Hồ thị mới ngẩng đầu lên, Minh Phi nhìn thấy diện mạo của nàng chỉ có thể tính là đoan chính, chỉ là lông mày lại rất uy phong, cho dù là tí mỉa mai cũng có thể thấy rõ ràng hàng mày nhếch lên trên, thêm khoe miệng hơi rủ xuống liền nhìn ra được là một người có cá tính.

Thái Quốc Đống không có ở đây, hai người chỉ kính Trần thị, Trần thị cũng không làm khó dễ Hồ thị, đưa một cái hồng bao thật dày, vẻ mặt ôn hoà kéo tay nàng hỏi han, nhất nhất giới thiệu từng thành viên một trong nhà cho nàng biết.

Hồ thị lấy lễ vật đã chuẩn bị tốt ra, mỉm cười hàn huyên một phen với mọi người, đối xử bình đẳng với mọi người, không có vì Thái Quang Hoa do Trần thị sinh mà ghét bỏ, cũng không bởi vì Minh Tư là muội muội đồng bào với Thái Quang Nghi mà nhìn nhiều thêm một cái, không thấy có chỗ nào bất khoản bất an, rất có điểm khéo léo.

Nán lại bên này nhận thân hoàn tất, Trần thị quan tâm hỏi Thái Quang Nghi, “Người làm sao, ta xem sắc mặt người thật sự khó coi. Hẳn không phải là hôm qua uống rượu uống quá nhiều đi, nếu không ta cho người ta thỉnh Đường đại phu đến xem giúp người?”

Thái Quang Nghi nghe vậy, rốt cuộc trên mặt hiện lên một tia kinh hoàng: “Không cần! Tựa mẫu thân quan tâm, thân thể nhi tử vẫn ổn, nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi.”

Nhìn không được chột dạ liếc mắt nhìn Hồ thị một cái.

Trên mặt Hồ thị hàm chứa ý cười, khăn trong tay khăn lại bị xoắn đến chẳng còn hình dạng. Minh Phi thấy rõ ràng, không khỏi mơ mộng một phen, cái nguyên khăn kia vẫn chưa có, tình hình này đại khái không phải Thái Quang Nghi uống rượu say hoặc là không thích Hồ thị, chỉ sợ có ẩn tình khác đây.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Có bệnh

Sự kiện nguyên nhân còn tiếp phía sau này, một ngày không có kết quả, thì ngày đó người trong nhà từ trên xuống dưới đều chờ xem náo nhiệt. Trần thị càng ngày càng đối tốt với tân nương, trừ ngày đầu tiên Hồ thị phải theo tập tục để lập quy củ với bên ngoài ra, thì về sau càng đối xử với nàng khách khí hơn, chưa bao giờ đặc biệt yêu cầu nàng theo quy củ. Vị tân nương này nhìn cũng rất có ý tứ, không ở trong tân phòng, không làm gì đều chui vào phòng Trần thị, ba ngày hai bữa lại cùng tỷ muội Minh Phi náo nhiệt.

Đào mất đã đến ngày lại mặt, từ sớm Trần thị đã chuẩn bị xong quà tặng theo quy củ, sai người bảo hộ đưa tân nương lại mặt thật tốt. Đợi đến khi trở lại, trên mặt Thái Quang Nghi còn chưa thấy gì, nhưng trên mặt tân nương rõ ràng đã có mấy phần nụ cười. Sáng sớm ngày hôm sau, ma ma bên cạnh tân nương giao nguyên khăn cho Trần thị, xin nàng nhìn kiểm tra.

Trần thị nâng má nói với Dư ma ma: “Đây là thật hay giả? Sẽ không phải là cái gì khác chứ?”

Dư ma ma cười nói: “Vây cũng không nhất định, Hồ gia có tiền, lại là gia đình làm ăn buôn bán, có chút được hiếm lạ cũng không có gì là cở quái. Có lẽ là đúng bệnh rồi.”

Trần thị lắc đầu: “Đột nhiên lại thấy có hiệu quả, chỉ sợ là hồ lang được gì đó, dùng nhiều, nhất định sẽ có chuyện xấu.”

Dù có thế nào, thì từ đầu đến cuối sắc mặt Hồ thị hôm nay đều phiếm hồng.

Cứ an tĩnh như vậy ước chừng hơn nửa tháng. Một ngày kia, lại có tuyết nhỏ, khắp nơi đều ướt át lạnh lẽo một mảnh, tỷ muội hai người Minh Phi bọc kín bằng áo choàng da được nha hoàn đỡ đi đến chỗ Trần thị thỉnh an, thuận tiện xin Trần thị lúc lựa chọn đối tượng cho Kiều Đào thì cũng suy tính một chút cho Kim Trâm, dù sao tuổi Kim Trâm cũng không tính là nhỏ nữa.

Đi tới nửa đường, chợt nghe bên ngoài sân truyền đến một trận ồn ào, có người lớn giọng kêu gào mấy tiếng rồi bình tĩnh lại rất nhanh. Minh Phi đứng ở trên đường một lúc lâu, thấy không còn động tĩnh gì, liền lôi kéo Minh Ngọc đi đến phòng Trần thị. Đang cùng Trần thị nói qua chuyện Kim Trâm và Kiều Đào, thì một ma ma bên cạnh Hồ thị tới, đứng ở phía sau mình lễ phép nói: “Phu nhân, thân thể Tam thiếu phu nhân khó chịu.”

Trần thị vội vàng ý bảo Ngọc Bàn vén rèm: “Vào nói chuyện.”

Ma ma này đi vào, cúi đầu nói: “Đêm hôm qua Tam thiếu phu nhân ngồi hóng gió, sáng nay rồi giường cảm thấy nhức đầu trên người lại nặng nề.”

Trần thị vội nói: “Dư ma ma, người cầm đối bài đi mời Đường đại phu.” Lại hướng về phía Tam di nương và Từ di nương, ba người tỷ muội Minh Phi nói: “Đi, chúng ta đến nhìn nàng xem sao.”

Ma ma này vội nói một đồng lòng cảm tạ hữu ích, rồi đi trước thông báo cho Hồ thị.

Minh Phi vẫn là lần đầu tiên đến viện của Thái Quang Nghi, chỉ thấy kết cấu giống Tú viện, ngay giữa là ba gian phòng chính, hai bên mỗi bên có ba gian sương phòng, đến gần chỗ quẹo lại có gian phòng bên. Vách tường màu phấn trắng, cửa sổ sơn màu sáng, trong sân lát đá xanh ngay ngắn chỉnh tề, tuyết được quét dọn sạch bóng, dọc hành lang tiếp theo bày mấy bồn hồng mai lớn, hương thơm lan toả, kết hợp với câu đối đỏ trên cửa và đèn lồng đỏ lớn trong đám cưới còn chưa bỏ, nhìn qua cũng nhẹ nhàng khoan khoái và thoải mái.

Đứng ở cửa có hai nha hoàn mặc áo khoác da màu xám, váy bông màu xanh ngọc, mi thanh mục tú, nhìn thấy đám người Trần thị tới, đều đồng thời cúi chào thỉnh an, tay nhắc mảnh lên mời mọi người vào bên trong.

Trên đầu Hồ thị buộc một khối khăn tơ màu trắng, được hai ma ma đỡ, mặc áo gấm ở nhà hơi cũ màu nhũ đỏ, run lẩy bẩy nghênh đón ở cửa, nhìn thấy Trần thị trong mắt liền đỏ: “Phu nhân.”

Trần thị vội tới trước cầm lấy tay của nàng, đưa nàng trở lại giường, oán trách: “Đây là tại sao vậy, nếu người thiếu phu nhân không tốt, nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi, các người cũng không biết khuyên can một chút.”

Một ma ma cười nói theo: “Thiếu phu nhân nghe nói phu nhân mang theo các di nương và các tiểu thư tới thăm bệnh, nên cái gì cũng không để ý đến.”

Trần thị thân thiết nói: “Cài đứa nhỏ ngọc ngà này.” Cùng Hồ thị thao thao bất tuyệt nói tới nó lui, ân cần hỏi han.

Minh Phi nhân cơ hội đi thăm chung quang hư cảnh một phen, đồ dùng trong nhà không cần phải nói, đều là vật liệu bằng gỗ tốt kiểu dáng lưu hành một thời, được sơn một lớp thật dày, bóng loáng đến người cũng có thể soi gương. Người hầu hạ cũng ăn mặc không tệ, nhưng không nhìn thấy đám người Thuý Nhi hầu hạ bên cạnh Thái Quang Nghi.

Minh Bội nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo Minh Phi, ý bảo nàng nhìn bàn trang điểm khắc hoa ba bình phong sơn màu đỏ nhũ bạc để ở cạnh cửa sổ. Bàn trang điểm tinh xảo hoa văn trang trí quý giá trên nền nước sơn bị mất một khối, lộ ra chất liệu gỗ, nhìn rất chói mắt.

Thấy nhóm người Minh Phi nhìn bàn trang điểm, nha hoàn lúc trước vén rèm mặt không biến sắc đi chuyển tới bàn trang điểm che đi chỗ mất. Minh Bội hướng về phía Minh Phi chớp mắt, ý bảo nhất định là xảy ra chuyện gì.

Trần thị hỏi mọi người: “Sao đột nhiên lại suy nhược như thế này? Tam công từ đâu? Hấn đi nơi nào? Vợ bị bệnh như thế này cũng không thấy hấn ở bên cạnh?”

Hồ thị uất ức nói “Phu quân hấn đã có chuyện ra cửa từ sáng sớm.” Cũng không trả lời nàng vì sao lại bị cảm lạnh.

Ma ma bên cạnh Hồ thị mang theo mấy phần tức giận, nhỏ giọng nói: “Vốn là không bị cảm lạnh, do đêm hôm qua.....”

Hồ thị vội vàng cắt đứt lời của bà ta: “Là đêm hôm qua con dâu lúc dậy không cẩn thận bị nhiễm lạnh.”

Trần thị biết trong đó có chuyện cũ, cả giận nói: “Hạ nhân làm cái gì? Đêm qua là ai làm nhiệm vụ?”

Hồ thị lôi kéo cánh tay của nàng: “Phu nhân.....”

Trần thị không khỏi phân trần, “Đứa bé ngoan, người đã đến Thái gia chúng ta, chính là người Thái gia cũng ta, ta nhất định thương yêu che chở người. Người bên cạnh hầu hạ người từ nhỏ đã quen, nhất định không phải lỗi của các nàng, tất nhiên là do người bên chúng ta làm không tốt. Ta nhớ trong phòng này ban đầu là do Thủy nhi quản sự phải không? Nàng ta đi đâu rồi? Đòi

Gọi nàng ta tới cho ta!”

Sắc mặt Hồ thị trắng bệch, roi lệ, nửa là cảm động nửa là khó xử: “Phu nhân, thân thể nàng ta không thoải mái, chuyện này không có quan hệ gì tới nàng ta cả.”

Dư ma ma kéo kéo tay áo Trần thị, miệng lại hướng tỷ muội Minh Phi mấy người lái nhai, Trần thị liền nói: “Thôi, thời tiết không tốt, chúng ta nhiều người như vậy chui ở trong phòng Tam tẩu, ngột ngạt lắm, ba người các người trở về đi thôi.”

Đám người Minh Phi tiến lên thăm hỏi Hồ thị mấy câu rồi cáo từ.

Minh Bội lôi kéo Minh Phi nhỏ giọng nói: “Nay Tam tỷ tỷ có nghe thấy mấy tiếng kêu gào không?” Thấy Minh Phi chỉ cười không nói, liền nói: “Chính là sớm một chút ta có nghe thấy, chắc, kêu rất lớn tiếng nha.

Không biết, còn tưởng rằng chết người đấy.”

Minh Phi nhỏ giọng nỉm một câu: “Cuối năm, người nói lung tung! Coi chừng bị người nghe thấy.”

Minh Ngọc nói: “Ngũ tỷ tỷ biết cái gì sao? Nói mau!”

Minh Bội cười nói: “Ta thì biết rõ cái gì? Cũng chỉ là Thủy nhi và một đứa nha hoàn bên cạnh Tam tẩu nổi lên chút tranh cãi, đánh nhau một trận thôi, cũng không biết làm sao, lại đánh nhau ở trong phòng Tam tẩu, không nhìn thấy bàn trang điểm đều bị đập bể sao?”

Hoa ma ma nói: “Các tiểu thư, bên ngoài gió tuyết lớn rất lạnh, mau trở về phòng thôi.” Lúc này mọi người mới giải tán. Minh Phi mới trở về Tú viện không lâu lắm, liền có người nói cho nàng biết, Thủy nhi bị bắt giam rồi.

Thì ra là mặc dù Thái Quang Nghi đang ở trong lúc tân hôn, thời gian ở tại phòng Hồ thị cũng không dài, nhất là hai ngày gần đây, đều núp ở trong phòng Thủy nhi. Thủ hạ của Hồ thị nhìn không quen, liền mượn cớ kiểm hãm Thủy nhi, kết quả Thái Quang Nghi phát giận, cầm cái ghế băng đập vào bàn trang điểm của Hồ thị, tuy có người lôi kéo, nhưng cũng có tổn thương. Hồ thị tức không chịu nổi, định giả bộ mắc bệnh, nhưng Thái Quang Nghi cũng không quản, vung tay rồi đi.

Đến tận tối muộn, Thái Quang Nghi mới được tìm trở về, uống đến say khướt, Trần thị chán ghét cho người kéo hấn về nằm, phân phó người làm cho hấn tỉnh rượu rồi vội vàng đưa hấn đến phòng dạy bảo.

Thái Quang Nghi tỉnh rượu, ủ rũ đi gặp Trần thị, mở đầu Trần thị đã mắng hấn một trận không ngừng, toàn là những câu đạo lý lớn, nện đến hấn không góc đầu lên được. Trần thị mắng đủ rồi thì nói chậm lại: “Không phải là ta nói người, người làm cũng có chút quá mức. Cũng chỉ là một nha đầu thông phòng nho nhỏ, có đáng giá để người và tân nương mới vào cửa làm ầm ĩ không? Lúc này mới được mấy ngày? Người đã gạt người ta sang một bên, không cấp thể diện cho người ta, cũng không sợ làm rét lạnh lòng người sao! Hôm nay vợ của người trái lại không nói gì, nhưng khẩu khí người bên nhà mẹ nàng cũng nuốt không trôi, là hết phải về Hồ gia đi mời Hồ lão gia từ đến làm chủ. Chính người nhìn mà làm đi, nên nhanh chóng trấn an nhận lỗi, đừng ồn ào để là chuyện cười cho người bên ngoài nữa! Tương lai người còn phải hành tẩu lập mệnh, vì chuyện như vậy bị người chê cười thì đúng là mất nhiều hơn được!”

Thái Quang Nghi có khổ mà không nói được, cắn răng đáp lại. Trần thị lại nhìn hấn chăm chú, quan tâm nói: “Quang Nghi, ta nhìn sắc mặt của người thật sự khó coi, chẳng lẽ là bị bệnh? Vẫn là nên tranh thủ thời gian mời đại phu tới xem một chút đi?”

Thái Quang Nghi nhanh chóng ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn Trần thị một cái, thật lâu mới nói: “Không cần. Nhi tử rất tốt.”

Trần thị bị ánh mắt kia của hấn làm sợ hãi, chờ hấn đi thất khần tay nói: “Con rắn độc này, đều đã thành cái bộ dáng này rồi, lão bà trong phòng cũng không dám đi, còn hướng về phía ta biểu hiện cái nét mặt kia.” Suy nghĩ một chút, cắn răng nói: “Hấn sớm chết sớm siêu sinh, không nên gieo họa cho khuê nữ nhà người khác!”

Cũng không biết sau khi Thái Quang Nghi trở về nói với Hồ thị như thế nào, sau mấy mấy ngày yên ổn, lại nháo loạn lên, lúc này người ồn ào là Hồ thị, tính tình của nàng càng ngày càng nóng nảy, thỉnh thoảng lại đánh chửi người một lần, người bình thường hay bị lấy ra tức giận chính là Thủy nhi. Trần thị già cầm giả điếc, căn bản không trông nom, lúc thật sự bị ép đến nóng nảy, lại làm bộ trấn an một lần.

Thái Quang Nghi nhắm mắt làm ngơ, chạy ra ngoài mấy lần, mỗi ngày uống đến say mềm, Hồ thị nháo đến trước mặt Trần thị, Trần thị không thể không cho người gọi Thái Quang Nghi về, không cho hấn ra cửa. Hai người ba ngày lại tranh cãi một trận ầm ĩ, hai ngày lại một trận ồn ào, gà bay chó nhảy, rất náo nhiệt.

Minh Tư thương cảm Thái Quang Nghi, chỉ nghĩ Hồ thị là bị Trần thị xui kiếm chuyện, tìm cơ hội đi gặp Hồ thị, nói rất nhiều lời nói xấu hữu ích, bị Hồ thị cho người đuổi ra ngoài. Một ngày, Hồ thị nháo trước mặt Trần thị, trực tiếp nhờ Trần thị mời đại phu tới xem bệnh cho Thái Quang Nghi. Ý tứ là, tương lai nàng không sinh được đứa bé, Thái gia chớ đem cái bỏ này đổ lên đầu nàng. Nếu không đến xem, đừng trách nàng về nhà mẹ đẻ.

Cô nương hung hãn như vậy.....

Trần thị không biết nên khóc hay nên cười, cũng không quản Thái Quang Nghi có nguyện ý hay không, cũng thật mời Đường đại phu tới xem bệnh cho hấn. Kết quả Đường đại phu trả lời, vốn cũng không có bệnh gì nặng, trước kia rất tốt, bắt quá giữa đường bị kinh hách, nếu có kiên nhẫn từ từ điều dưỡng thì cũng sẽ tốt lên, nhưng quá mức nóng lòng, lại không tìm đại phu tốt, dùng lộn thuốc lang băm, cho nên mới xuất hiện tình huống như thế này. Mở ra đơn thuốc, để từ từ dùng xem sao, nếu được sẽ liền tốt lên.....

Rốt cuộc Thái Quang Nghi được chứng thực phương diện kia quả thật có tâm bệnh, xấu hổ ở một mình cả ngày trong phòng, trước cửa cũng không dám ra. Mỗi ngày Hồ thị chỉ lo sắc thuốc cho hấn uống, cũng không quản những chuyện khác. Trần thị khó có khi được thanh nhàn, trước lễ mừng năm mới đem gả Kiều Đào cho con dâu của một trang đầu, Kim Trâm được giữ lại, chỉ chờ tương lai Minh Phi sau khi đi qua, nếu có thể gả Kim Trâm cho một quan sự ở Cung gia....., sẽ nhiều trợ thủ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 125: Khúc nhạc dạo

Edit: Thảo My

Lại không bàn về Hồ Thị và Thái Quang Nghi làm ầm ĩ như thế nào, bên này Minh Phi không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ nhân lúc còn đang ở nhà an bài tốt không nhiều chuyện trong cuộc sống của Minh Ngọc.

Nàng chung quy rốt cuộc vẫn không thể bảo hộ Minh Ngọc ở sau người, nàng ra khỏi nơi này, Thái Quang Đình không ở nhà, Minh Ngọc cũng chỉ có thể một mình đối mặt với cái gia đình phức tạp này.

Ít nhiều Minh Ngọc vẫn quan hệ không tệ với chỗ Trần thị, chỉ cần Trần thị dẫn nàng đi Đãng Châu, sẽ không có người có thể làm gì nàng. Cho dù như thế, Minh Phi vẫn gọi Minh Ngọc và Chu ma ma đến, dặn dò tất cả mọi chuyện mình có thể nghĩ tới mấy lần. Trần thị có thể hiểu được tâm tình của Minh Phi, cười làm bảo đảm, nói nhất định sẽ mang theo Minh Ngọc bên người, chăm sóc thật tốt.

Đào mất mùa xuân mở ra, đến trong tháng tư, buổi tối thứ năm trước ngày Minh Phi thành thân, Thái Quang Đình lại mang theo Hàm Dung trước dự liệu phong trần chạy về, mang theo hai rương lớn y phục lưu hành nhất trong kinh thành hoàn cấp cho Minh Phi. Đến thời điểm đã vào đêm, hai tỷ muội Minh Phi đã ngủ, Trần thị còn đang đối chiếu sổ sách, nghe nói hai người trở lại, mau chóng gọi người nghênh đón vào cửa, cười nói: “Cũng không báo trước, cái gì cũng không có chuẩn bị.” Vội vàng cho người thu dọn gian phòng, lại bảo phòng bếp nhóm lửa nấu cơm.

“Lúc đầu không biết có thể xin nghỉ được hay không, cho nên không dám viết thư. Xin nghỉ, lại ngày đêm đi gấp, có lẽ thư cũng sẽ không đi nhanh hơn chúng ta, vì vậy liền không báo.” Thái Quang Đình không để ý trà nóng trong tay, vội vàng rót thêm một ly lớn, hài lòng nói: “Vẫn là trong nhà thoải mái, may mà đuổi kịp, ta mang tới quần áo sau này đưa qua vừa lúc với thời điểm đưa đồ cưới.”

Trần thị thấy hấn đối với Minh Phi tốt như vậy, không phải không hăm mộ, chỉ hy vọng tương lai hấn cũng có thể đối với Thái Quang Hoa tốt như vậy, liền cười nói: “Đúng lúc, ngày mai các người giúp ta nhìn xem, ta chuẩn bị những thứ này làm đồ cưới cho Minh Phi như thế nào, thừa dịp còn có chút thời gian, nếu như kém cái gì cũng bổ sung được.”

Sáng sớm ngày thứ hai liền tự mình dẫn Thái Quang Đình và Hàm Dung cùng nhau nhìn đồ cưới của Minh Phi: “64 món, mặc dù không bằng những thứ hơn một trăm món kia, nhưng cũng là toàn bộ đồ cưới. Ta muốn, chỉ cần lót chừng áo hay chăn bên trong là đủ rồi, không cần quá khoa trương, dù sao phụ thân người và người cũng làm quan, vẫn là không cần quá chói mắt là tốt.” Vừa nói vừa mang đồ trang sức, vật liệu may mặc, khế đất loại đồ vật quan trọng lật cho hai người xem.

Thái Quang Đình gật đầu tán thành: “Mẫu thân cực khổ rồi.”

Hàm Dung theo ở phía sau rất bình tĩnh kiểm tra, xác nhận quả nhiên đều là đồ tốt, trang sức bên trong hộp trang sức đều là vàng mười bạc ròng, ngọc tốt trân châu tốt, cái rương vật liệu may mặc nhét đầy ắp, tay cũng không xuyên xuống. Về phần đồ cổ giống như vũ họa cũng không nhiều, nhưng cũng

là tinh phẩm, cũng không phải qua loa cho xong.

Giường, bàn trang điểm, bàn, tủ, rương cùng gia cụ quan trọng dùng gỗ lim cùng một màu, lại nhìn bức tranh thêu, hấp dẫn nhất ánh mắt nàng là một cái chăn bách tử thiên tôn (nhiều con cháu), trên gấm đỏ thắm thêu hơn trăm hình tất cả đều là anh ấu nhi (trẻ sơ sinh), tú công vô cùng tinh xảo, không phải trên thị trường tùy tiện mà có thể mua được cái loại vật hợp với tình hình.

Trần thị thấy Hàm Dung cẩn thận kiểm tra chăn được chọn, cười nói: “Ta không có đồ gì cho nàng, tấm chăn này là ba năm trước mời người bắt đầu thêu, một đồ may mắn. Minh Ngọc cũng có.”

Hàm Dung chân thành nói: “Từ trước đến nay Quang Đình nói mẫu thân đối với huynh muội bọn họ tốt giống như cốt nhục thân sinh, hôm nay nhi tức đúng là mở mang kiến thức rồi.” 64 món đồ cưới này, đích xác là áo hay chăn lót bên trong rất đủ, nhìn ra được Trần thị thật sự tốn rất nhiều tâm tư.

Giống cốt nhục thân sinh là tốt, đó là không thể nói rõ, bằng không cũng sẽ không về mặt kinh tế tìm cách gạt mờ Thái Quang Đình, chỉ là đứng ở góc độ Trần thị nhìn, có thể bảo vệ hai tỷ muội Minh Phi như vậy, cũng coi là cực tốt. Lời nói bùi tai ai đều thích nghe, Trần thị nở nụ cười một phen: “Hắn là, không nói những lời nói xa lạ này.” Trong lòng cũng âm thầm cảm thán, Hàm Dung này hơn nửa năm, mồm miệng lưu loát hơn ngày trước, cái người mang theo điểm tính cách chân chất trở nên khôn khéo rất nhiều.

Thái Quang Đình vuốt ve một cái trâm ngọc bích có hoa văn hoa mai Trương thị lưu lại trong tráp trang sức của Minh Phi, cực kỳ xúc động nói: “Buổi chiều hôm nay ta muốn mang Minh Phi cùng Minh Ngọc đi bái tế mẫu thân. Vài năm nay ta cũng chưa có thể về nhà bái tế nàng, trong lòng cực kỳ áy náy. Chuyến đi này, cũng không biết ngày nào mới có thể trở về.” Người mẹ này, là chỉ Trương thị.

Trần thị vội nói: “Phải, phải, lần đầu tiên Hàm Dung trở lại, là nên đi dâng hương dập đầu với tỷ tỷ. Vậy ta gọi người đi chuẩn bị.” Thời điểm Trần thị gọi tiếng tỷ tỷ rất trôi chảy, không có tí tí dừng lại, nàng mới không cần tranh những thứ này với một người chết.

Trần thị đợi phía sau, Thái Quang Đình vuốt ve di vật của Trương thị và nói với Hàm Dung: “Trước kia khi mẫu thân còn sống ta chỉ cảm giác mỗi ngày nàng quản ta quản quá nghiêm khắc, thế này không thể, như vậy không được, còn nhỏ tuổi mượn cây gậy buộc ta đọc sách viết chữ. Lúc thấy nàng khóc, lại cảm thấy được nàng uất ức, vừa yêu thương nàng, nhưng đợi đến nàng thật sự không có ở đây, ta mới phát hiện ta thật ra nguyện ý mỗi ngày đều bị nàng mắng.”

Hàm Dung thấy bốn bề vắng lặng, lớn mật ôm eo hân hoan an hỉ, Thái Quang Đình trở tay ôm trên vai nàng, dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, ta nhìn thấy cuộc sống đau khổ mẫu thân ta đã từng trải qua, tất nhiên sẽ không làm nàng trải qua những tháng ngày đó.....”

Hàm Dung cảm giác không hiểu, tựa vào vai hân hoan nhỏ giọng nói: “Ta đều biết.”

“Khụ! Khụ!” Cạnh cửa truyền đến hai tiếng ho khan, hai người trong phòng bị dọa đến vội vàng tách ra. Hàm Dung ngượng ngùng giấu mặt đi, Thái Quang Đình ho một tiếng, sửa sang quần áo, nghiêm túc quay đầu lại trừng mắt hai cái đầu đưa cạnh cửa, nghiêm mặt nói: “Tối đã tối rồi, lén lút, nửa đêm quy củ cũng không có!”

Minh Phi và Minh Ngọc nhin cười nhảy ra: “Không phải sợ quấy rầy các người sao!”

Mặt Thái Quang Đình lập tức đỏ, lập tức lại nghiêm mặt: “Ta cùng mẫu thân đã sớm tới nơi này, hiện tại hai người các người mới chạy tới, cũng không biết bình thường đều ngủ tới khi nào mới thức dậy đi thỉnh an mẫu thân, thật là càng lớn càng tệ quá rồi. Cười nữa, cười nữa, phạt người chép lại nữ giới!”

Hắn càng nói càng hung, hai người này càng cười đến lợi hại, cười đến hân hoan chột dạ đỏ mặt vô cùng. Vẫn là Hàm Dung đau lòng hân hoan, chịu đựng then thừng cười nói: “Chàng cũng là, trông mong đến, thấy người liền không một câu lời hay!”

Minh Phi thấy Thái Quang Đình có hết sức bảo vệ hình tượng ca ca của mình, khuôn mặt đỏ rục kia nhìn cũng đủ đáng thương, liền dúi dúi tai đi: “Ca ca muốn tới cũng không biết nói trước một tiếng, ta còn tưởng rằng người không đến, không biết có bao nhiêu thương tâm đấy.”

Thái Quang Đình cười nói: “Đứa ngốc, ta làm sao có thể không trở lại? Có điều kiện muốn tới, không có điều kiện cũng tạo ra điều kiện nhất định phải tới!”

Minh Ngọc nhào tới kéo tay hân hoan lắc lư lắc lư: “Ca ca, người ta nhớ người muốn chết.” Minh Phi cũng học bộ dạng của Minh Ngọc tiến lên dính Thái Quang Đình, Thái Quang Đình cười đến mắt cong thành trăng rằm sáng.

Hàm Dung cười nói: “Ba huynh muội các người vừa thấy mặt đã quên người khác.” Lời nói vừa dứt, Minh Ngọc cùng Minh Phi liền nhào tới bên người nàng, một người một bên giắt trên người nàng không xuống: “Tẩu tẩu, chúng ta đối với người cũng thế.”

Thái Quang Đình mỉm cười nhìn ba người các nàng cười đùa, đợi các nàng nào đủ rồi, mới nói: “Lần này ta muốn đón Minh Ngọc đi.”

Minh Ngọc mở to hai mắt: “Cùng các người đi trong kinh thành sao?”

Thái Quang Đình nói: “Đúng, ta tính toán nói với mẫu thân, thời điểm ta không ở nhà, một mình tẩu tẩu người rất cô đơn, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, cho nên phải đón người qua cho nàng làm bạn.”

Minh Phi cười nói: “Tốt, ta đang không yên lòng đấy. Nếu có thể theo ca ca đi kinh thành, ta liền yên tâm” Lẽ ra, nếu có thể để cho Minh Ngọc đi theo ở chung một chỗ với Trần thị, học nhiều một chút thủ đoạn đối nhân xử thế, học tập một chút kinh nghiệm tranh đấu hậu viện, lúc nào cũng tốt. Nhưng

điều kiện tiên quyết là họ có thể canh giữ ở bên người Minh Ngọc, lúc trước nàng là có kinh nghiệm làm người một đời, cho nên không sợ, nhưng Minh Ngọc rõ ràng không giống nàng, như một cây nầm nhỏ vậy, không cẩn thận bị người bẻ gãy chính là chuyện cả đời.

Minh Ngọc cũng không muốn đi Đẳng Châu, cực kỳ cao hứng, nhân cơ hội nói lên yêu cầu: “Vậy nếu ta nhớ Tam tỷ tỷ, ca ca phải dẫn ta tới gặp Tam tỷ tỷ mới được.”

Hàm Dung cười nói: “Nếu hần không dẫn ngươi đến, ta đều nghĩ cách dẫn ngươi tới.”

Có người gõ cửa khó phòng một cái: “Đại công tử, đại thiếu phu nhân, phu nhân mời các ngài đi qua ăn điểm tâm, Tam Thiếu phu nhân bọn họ chờ đấy.”

Âm thanh vô cùng thanh thúy dễ nghe, Hàm Dung cho tới bây giờ chưa từng nghe qua thanh âm dễ nghe như vậy, không khỏi tò mò quay đầu lại, chỉ thấy đứng ở ngưỡng cửa một nha hoàn thanh tú xinh xắn mặc một cái áo màu lam phấn, buộc với váy dài màu lam đen, vòng eo không kham một nắm, khuôn mặt phỉm hoa đào kiều diễm đỏ ửng, lông mày như trắng non, cái trán trơn bóng mỹ lệ, ước chừng mười bảy mười tám tuổi.

Nha hoàn kia chớp đôi mắt, sợ hãi nhìn Thái Quang Đình, hiện ra trước mắt là vẻ kích động vui mừng không che giấu được.

Hàm Dung trực giác có cái gì không hợp lý, không khỏi nhìn về phía Minh Phi.

Minh Phi hơi nhíu mày, Kim Quế thế nào đến đây? Trần thị để ai tới gọi Thái Quang Đình không được, lại cứ phải gọi Kim Quế tới? Không thể thiếu muốn cùng Hàm Dung giải thích một phen: “Đây là Kim Quế trong phòng mẫu thân.”

Kim Quế vốn là chờ Minh Phi giới thiệu một chút, nói nàng đã từng hầu hạ Thái Quang Đình, ai ngờ chính là một câu nói vô cùng đơn giản như vậy, rất là thất vọng. Lại nhìn Thái Quang Đình, Thái Quang Đình căn bản là không liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt còn đặt ở trên người Hàm Dung: “Đi thôi, để cho mẫu thân và Tam đệ bọn họ chờ lâu không tốt.”

Minh Phi nắm tay Hàm Dung đi về trước. Kim Quế lớn mật nâng Hàm Dung lên suy tính một phen, cảm thấy dung mạo vị đại thiếu này phu nhân cũng không thể so với mình, huống chi, đây thành thân đã một năm, thế nào còn không có thai? Con nôi đôi chính là việc đại sự. Nghiêng đầu nghĩ, khóe môi lộ ra tươi cười có vẻ đăm chiêu, tiến lên ân cần đề nghị hầu hạ: “Trong thôn trang mới đưa anh đào tới, một số muốn món điểm tâm ngọt, một số trái cây vị chua nhiều, không biết đại thiếu phu nhân thích loại nào? Nô tỳ đi tẩy sạch đưa tới.”

Hàm Dung mỉm cười nhìn nàng một cái, nói: “Ta thích ăn chút chua.” Ý bảo tiểu nha hoàn thưởng Kim Quế một ít bạc liền không để ý đáp lại nàng, chăm chú đi theo sát huynh muội Thái Quang Đình.

Đến nhà trên, Thái Quang Nghi và Hồ thị đã sớm chờ ở trong này, Thái Quang Nghi nhìn thấy Thái Quang Đình, đôi môi mấp máy đến mấy lần, mới đem tiếng “ca ca” kia gọi ra, có vẻ cực kì cố sức.

Thái Quang Đình lại cười đến ánh nắng mặt trời rực rỡ, thân thiết dùng sức vỗ đầu vai hần một cái: “Tam đệ, thật là xin lỗi, ca ca không thể trở về gặp tham gia hôn lễ của ngươi, ngươi có khỏe không? Thời gian rảnh rỗi vẫn là nên xem nhiều sách.”

Thái Quang Nghi cúi thấp đầu, khó chịu ngọt ngào đáp một tiếng “Ừ” không còn đoạn sau.

Hồ Thị nhưng lại cùng Hàm Dung thi lễ thăm hỏi sức khỏe nhau, Hồ Thị ba câu hai câu liền hỏi thăm Hàm Dung thành thân một năm còn không có hài tử, sắc mặt cười cười cổ quái, nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm. Minh Phi ở một bên nghe, không nhịn được sốt ruột thay Hàm Dung, tuy nói hai người mới kết hôn một năm, cũng còn trẻ, nhưng theo đạo lý vẫn là nên có động tĩnh, lại nghĩ phải tìm cơ hội hỏi thật tốt một chút mới được, không phải nếu như là chậm chạp không có con, cho dù Trần thị không nhúng tay vào, chỉ sợ theo tính cách kia của Thái Quốc Đồng cũng muốn nhúng tay quản.

Lúc ăn cơm Kim Quế cố ý ở trước mặt Thái Quang Đình thoáng qua thoáng lại xum xoe, Trần thị cũng không quản, Hàm Dung ghen một hồi, trên mặt miễn cưỡng cười, liền nhìn Thái Quang Đình đối xử như thế nào. Thái Quang Đình cũng mặc kệ Kim Quế ân cần bao nhiêu, mặt không đổi sắc, nhìn không chớp mắt, chỉ càng không ngừng gấp thức ăn cho Hàm Dung: “Ăn nhiều một chút, lúc trước dọc đường đi nàng không làm sao ăn được cơm.”

Tâm tình Hàm Dung thật tốt, một bữa cơm ăn được hương vị ngọt ngào.

Trần thị nhìn ở trong mắt, triệt để hết hy vọng. Cứ như vậy đi, mặc kệ Thái Quang Đình và Hàm Dung lúc nào thì có thể sinh hạ hài tử, Thái Quốc Đồng muốn xen vào là chuyện của Thái Quốc Đồng, nàng không tham gia ở bên trong. Về phần Kim Quế, tương lai mang theo đi Đẳng Châu, nếu như các quan viên Đẳng Châu thích tặng thị tỷ, tiểu thiếp cái gì, nàng cũng lấy người tốt đi tặng. Dung nhan Kim Quế mỹ lệ, đặc biệt giọng nói cùng cặp chân nhỏ trời sinh xinh đẹp thật là hiếm lạ, bao trang dạy dỗ thật tốt một phen, thực là không thể.

Sau khi ăn xong Thái Quang Đình cỡi ngựa, mang theo ba người Hàm Dung, Minh Phi, Minh Ngọc cùng đi ra thành tảo mộ Trương thị.

Điểm này Trần thị làm được vô cùng tốt, thỉnh thoảng đều để cho người tới phần mộ Trương thị nhỏ cỏ chính đốn một phen, lúc Thanh Minh cũng luôn luôn chuẩn bị nhang đèn tiền giấy để cho Minh Phi, Minh Ngọc tới mộ quỳ lạy cúng tế. Vì vậy phần mộ Trương thị nhìn qua cũng không có bao nhiêu hiu quạnh.

Lúc Thái Quang Đình tế bái không thể thiếu rơi lệ khóc rống một phen, vịn bia mộ khóc lớn nói: “Mẫu thân, hôm nay nhi tử rốt cuộc mở mày mở mặt, không để cho ngài thất vọng, lấy vợ Giang thị Hàm Dung, hiền lương thực đức, ôn nhu ôn trọng, tương gia đồ đạo; Tam muội muội cũng tìm trở về, ngày sau nàng sẽ phải xuất giá, phu gia không tệ; Lục muội muội ta sẽ mang theo nàng bên người, dạy bảo tốt, tìm cho nàng nhân gia tốt; đại tỷ trong nhà phải xa cách, nhưng cuộc sống cũng trôi qua cực tốt. Ngài dưới suối vàng có biết, nhất định phụ hộ chúng ta bình an hi hạnh.”

Minh Phi nhớ tới mẫu thân mình bị cô đơn ở lại thế giới kia, không khỏi ruột gan đứt từng khúc, thất thanh khóc rống. Minh Ngọc thấy ca ca tỷ tỷ cũng khóc làm một đoàn, cũng lớn tiếng khóc.

Hàm Dung bị làm cho trực tiếp khóc, khuyên cái này khuyên cái đó, Thái Quang Đình khó khăn nuốt lệ xuống, kéo nàng qua: “Chúng ta dập đầu kính trà cho nương đi”,

Minh Phi nhanh chóng lau lệ đứng dậy đưa trà đã sớm chuẩn bị xong cho Thái Quang Đình và Hàm Dung, Hàm Dung nâng trà thật cao qua đỉnh đầu, cất cao giọng nói: “Con dâu Giang thị Hàm Dung kính trà bà bà, xin bà bà yên tâm, Hàm Dung tự nhiên cùng phu quân thân thiết lẫn nhau, bảo vệ tiểu cô.” Phu thê hai người vẩy trà vào trước bia mộ, lại đồng thời dập đầu lạy ba cái mới đứng lên.

Trên đường trở về thành, thời điểm cách thành ước chừng trong vòng ba bốn dặm đường, xe ngựa ngừng lại. Thái Quang Đình nói mấy câu nói với người bên ngoài, ngay sau đó có người dùng roi ngựa nhẹ nhàng gõ gõ vách tường xe ngựa. Hàm Dung kéo một góc rèm xe, đựng Minh Phi lại cười nói: “Ngươi xem một chút.”

Minh Phi theo lời đến gần xem thử, chỉ thấy Cung Viễn Hòa mặc toàn thân tុ bảo nha thanh màu trắng lót đoàn hoa cỏ tròn, bên hông buộc đai lưng gấm màu vàng tranh hoa điều, dắt ngựa đứng ở ven đường, đang nghiêng đầu nhìn bên này.

Lúc này đang chạng vạng, thái hà (ráng ngũ sắc) đầy trời, nắng chiều chiếu vào tóc cùng mặt hấn thành màu đỏ vàng nhàn nhạt, càng hiện ra đôi mắt màu đen tỏa sáng. Ánh mắt hai người trái ngược nhau. Hấn dùng chuôi roi ngựa nhẹ nhàng gõ gõ ở trong tay, lười biếng khẽ dựa trên thân ngựa, neho mắt lại giương khoe miệng lên hướng Minh Phi yên nhiên cười, lười biếng phong tao tận xương.

Một loại cảm giác khác thường trong nháy mắt xông lên trong lòng Minh Phi, nàng rất nhanh buông rèm xuống, nhỏ giọng trách cứ Hàm Dung: “Tẩu tẩu thật là, ba ngày trước thành hôn gặp mặt không may.”

Hàm Dung không nghĩ tới cái này, cho rằng Minh Phi tức giận, khẩn trương kéo nàng thấp giọng nói: “Xin lỗi, ta vừa rồi không nhớ phong tục này, đều là ta không tốt.” Nếu như không phải là Thái Quang Đình vừa vịn vào lúc này trở về viếng mộ tể bái Trương thị, Trần thị căn bản sẽ không để cho Minh Phi ra cửa.

Minh Ngọc cười nói: “Ha! Cái gì may mắn không may, khi đó dám ở lễ mừng năm mới nói người chết là coi trọng những thứ này à? Người khác không biết nhưng ta biết. Tẩu tẩu mau đừng nên bị nàng phò trương thanh thế dọa sợ, người không thấy mặt nàng đều đỏ sao? Rõ ràng là xấu hổ!”

Minh Phi liếc Minh Ngọc một cái: “Ta mới không có xấu hổ.”

Minh Ngọc trơ mặt ra cười: “Không có xấu hổ à? Tại sao đỏ mặt? Chớ không thừa nhận, có muốn ta tìm cái gương cho ngươi nhìn hay không?”

Hàm Dung che miệng cười khanh khách.

Minh Phi lui đến góc, không thèm nhìn hai người bọn họ.

Hàm Dung liếc mắt ra hiệu cho Minh Ngọc, đi sang ngồi ôm cổ Minh Phi, dấn lỗ tai nàng nhẹ nhàng nói: “Người ta đây là có ý tới gặp ngươi, có thể thấy được trong lòng hấn có ngươi, ngươi nên cao hứng mới phải.”

Minh Phi thường thức Kim Nô Lưu Tô trên đầu Hàm Dung rũ xuống, nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, Kim Quế là lúc trước phu nhân phái tới hầu hạ ca ca ta. Trước còn ở trong viện ca ca, ta trở lại liền đưa nàng về cho phu nhân.”

Sắc mặt Hàm Dung lập tức thay đổi, Minh Phi cười trấn an nàng: “Chỉ là ngươi yên tâm, ca ca ta cho tới bây giờ cũng không chịu liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái.”

Hàm Dung hung tợn trách mắng nàng: “Tốt, nha đầu thối, nhanh như vậy liền trả thù ta, thật là một điểm thua thiệt cũng không chịu.”

Minh Phi kéo tay của nàng, làm thấp giọng: “Ta là cho tẩu tẩu đề tỉnh, hôm nay Tam tẩu không phải hỏi ngươi chuyện tiểu chất tử của mình rồi sao?”

Mặt Hàm Dung lập tức đỏ đến rì máu, cúi đầu hơn nửa ngày mới thấp giọng hừ hừ nói: “Ngươi đừng lo lắng, ca ca ngươi nói không vội, để cho ta tròn mười tám tuổi..... Ừ hừ, rất nhanh thôi.”

Cái lão ca nhà mình thật sự là quá tốt rồi. Minh Phi cũng không nhịn được hăm mộ nâng Hàm Dung tới: “Nhìn thấy ca ca cùng tẩu tẩu ân ái như vậy, ta an tâm.”

Hàm Dung tỉnh lại, bỏ nhào đẩy nàng gục ở trên ghế, nàng vừa hà hơi ngựa ngựa vừa thấp giọng nói: “Nha đầu thối, ta muốn giáo huấn ngươi thật tốt một chút mới được.” Minh Ngọc lập tức gia nhập chiến đoàn.

Bên ngoài Thái Quang Đình trước nghe vẫn chỉ là hạnh phúc cười, sau lại thấy huyền não thật sự kỳ cục, gõ gõ vách xe: “Muốn vào thành, nhanh ngừng tiếng.” Ba người dừng lại, chỉnh sửa lại y phục đầu tóc cho nhau một lần.

Buổi tối Minh Phi tắm xong nằm ở trên giường đọc sách, Hoa ma ma ôm một cái tráp thần thần bí bí đi vào, đuổi đám người Kim Trâm, Đan Hà đi, ngồi vào trước mặt Minh Phi cười nói: “Tam Tiểu Thư, nô tỳ phụng lệnh phu nhân, dạy ngài vài thứ.” Tiếp theo từ trong tráp lấy ra một quyển sách, mấy người sử và vài kiện đồ vật đến.

Chương 126: Tân hôn (1)

Minh Phi nhìn Hoa ma ma nhìn về phía sách, chỉ mấy cái hình người khoa tay múa chân tới khoa tay múa chân đi, vừa cẩn thận vừa nghiêm túc nói đông dài, cảm thấy thật là túng quẫn.

Trên sách kia còn vẽ mấy cái hình người nhỏ xíu, thật sự là một chút mỹ cảm cũng không có. Minh Phi đang nghiên cứu tại sao phải vẽ người khó coi như vậy, Hoa ma ma phát hiện nàng thất thần, dùng sức ho khan một tiếng, cầm lên một món đồ quơ quơ ở trước mặt nàng, nghiêm túc nói: “Tam Tiểu Thư! Thiên địa phân âm dương, âm dương giao hợp chính là chánh đạo, người cần phải tiếp nhận chuyện này!”

Minh Phi vội vàng ngồi thẳng, giả vờ khiêm nhường nói: “Vâng, ma ma nói phải.” Liếc nhìn vật kia, đồ mờ mờ hột hột, một cọng lông ngỗng? Hàm ý của nó là dùng để làm cái gì vậy?

Hoa ma ma cười đắc ý, dùng giọng điệu hướng dẫn từng bước nói: “Không biết là dùng để làm gì phải không? Tới đây, ma ma nói cho người biết.....”

Minh Phi càng nghe mặt càng hồng, quả nhiên Bác Đại Tinh Thâm.

Ngày thứ hai là ngày đưa giá trang (đồ cưới), người Thái gia chọn một người đại diện đứng ra lo trong lo ngoài, Minh Phi không cần làm cái gì, chỉ cần ngoan ngoãn nằm ở trên giường mi nhân, để cho Hoa ma ma thoa rất nhiều được cao lên trên mặt, trên người nàng, bảo dưỡng lần cuối cùng trước ngày cưới. Đợi đến lúc xế chiều, bọn Chu Thanh, Trần Oánh tới đây nói chuyện phiếm với nàng, thái độ Minh Ngọc rất khác thường ngồi ở một bên trầm mặc không nói, đợi đến sau khi mọi người đi cả rồi, chạy tới ôm cổ của Minh Phi đau lòng khóc một hồi, buổi tối quần lầy muốn ngủ chung với nàng.

Tỷ muội tình thâm, cả đêm hơn phân nửa là nói rất nhiều chuyện. Tam di nương tốt bụng khuyên nhủ: “Ngày mai chuyện Tam tỷ tỷ người cần làm vẫn còn rất nhiều, rất mệt đấy, ban đêm nghỉ ngơi không tốt sẽ không có tinh thần, theo ta thấy, vẫn là người nào người nấy ngủ đi. Tam Tiểu Thư lại gần không xa, thường xuyên cũng có thể gặp mặt.”

Minh Bội ở một bên cười: “Di nương, đây là Lục muội muội nghĩ tới sẽ rất nhanh đi Đẳng Châu, cho nên đột nhiên không bỏ được.”

Minh Phi chỉ cười: “Không có việc gì, để cho muội ấy nói hết ra với ta đi, ta có chừng mực.” Chuyện Minh Ngọc muốn cùng Thái Quang Đình đi kinh thành còn chưa có truyền ra, nàng cũng không tiện nói tí mĩ với đám người Tam di nương, chuyển đi này, đúng thật là rất lâu cũng không thể gặp mặt.

Ban đêm Trần thị, Thái Quang Đình, Hàm Dung lại đến ngồi chơi với Minh Phi một chút, Trần thị cầm khăn lau nước mắt: “Không có gì hay để nhắn nhủ với con, con là người có chủ ý, cũng không cần ta bận tâm nhiều. Chỉ là nhớ một điều, làm nàng dâu người cùng làm nữ nhi vạn vạn bất đồng, cái này cùng đạo lý làm ăn hòa khí sinh tài giống nhau, có lời gì phải từ từ nói, nếu tức giận trước tiên phải ngẫm nghĩ lại, đừng âm ỉ sẽ bị thiệt. Lòng dạ phải rộng mở, mọi việc phải nghĩ đến nhiều hướng tốt, nhưng có uất ức gì, nhớ kỹ nhất định phải viết thư về nói.”

Đến phiên Thái Quang Đình, Thái Quang Đình cũng suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm được cái gì có thể nói, chỉ có thể nói: “Ý của ta cũng giống như mẫu thân, mọi việc muội phải nghĩ đến nhiều hướng tốt, thật sự bị uất ức không thể nhẫn nhịn, để cho người gánh phụ đi, ca ca nhất định sẽ thu xếp làm chỗ dựa cho muội.”

“Vâng” Minh Phi thả tay đứng nghiêm, sửa sang lại quần áo, đi tới trước mặt Trần thị nói: “Mẫu thân, để cho nữ nhi dập đầu với người nhé, thiên ngôn vạn ngữ đều ở bên trong.” Nghiêm túc hành một lễ lớn với Trần thị.

Trần thị đỡ Minh Phi dậy, không nhịn được, nước mắt chảy xuống. Mấy năm nay giữa nàng và Minh Phi, có hợp tác có chia rẽ, nhưng tổng quát mà nói vẫn rất vui vẻ, có Minh Phi ở bên cạnh nàng, tiết kiệm rất nhiều tâm lực, những thứ không nói đầu xa, đặt Thái Quang Hoa ở bên cạnh Minh Phi nàng yên tâm một trăm hai mươi phần. Nói đến tình cảm, người không phải là cỏ cây ai có thể vô tình, mấy năm nay, cũng có mấy phần chân tình ở bên trong.

Hàm Dung vội vàng cười khuyên nhủ: “Đây là chuyện vui mừng, đừng khóc nữa.”

Trần thị thu nước mắt lại: “Đúng vậy. Sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai phải dậy sớm, con sẽ bận rộn lắm.” Muốn kéo Minh Ngọc trở về phòng của nàng, “Còn con đừng quấy rầy Tam tỷ tỷ con. Loại tư vị này ta biết rõ, nếu nghỉ ngơi không tốt, xương cũng đều mệt rồi.”

Minh Ngọc nhìn Thái Quang Đình một cái, Thái Quang Đình nhân cơ hội nói ra chuyện muốn dẫn Minh Ngọc tới kinh thành, “Thứ nhất là làm bạn với Hàm Dung, thứ hai bên cạnh mẫu thân có Quang Hoa cần phải chăm sóc, hưởng chi cuộc sống bên Đẳng Châu kia lại chưa quen. Đi theo con, mẫu thân cũng nhẹ nhõm hơn một chút.”

Còn nghĩ sau này có thể để cho Minh Ngọc giúp đỡ chăm sóc Thái Quang Hoa một chút. Trần thị hơi có chút thất vọng, nhưng Thái Quang Đình nói hợp lý hợp tình, nếu nàng cứ răn ngăn không thả, ngày sau thật sự xảy ra chút không may nào đó, khổ cực những năm này sẽ đều uổng phí. Lập tức cười lên nói: “Được, Kinh Thành là một nơi tốt, mở rộng tầm mắt một chút cũng tốt.” Lại dặn dò Minh Ngọc phải hiểu chuyện, Hàm Dung nhường nhịn nhiều.

Minh Ngọc đã sớm ngủ say, nhưng Minh Phi có chút không ngủ được. Đây là bước ngoặt thứ hai trong cuộc đời nàng, kiếp trước kiếp sau, nghĩ tới

giống như là nằm mơ. Bánh xe luân hồi xoay chuyển như thế nào, nàng đều sẽ không thua, nàng nhất định phải sống thật tốt, trải qua cuộc sống thật tốt, đối xử tử tế với bản thân mình.

Trời còn chưa sáng, tỷ muội hai người liền bị Hoa ma ma đánh thức.

Minh Phi mở khung cửa sổ, chân trời đã có một tia ánh sáng màu trắng bạc, phía chân trời màu lam có vài áng mây vàng bay lơ lửng, trong không khí lành lạnh hàm chứa mùi hương nhàn nhạt của hoa Tường Vi và hoa Kim Ngân, mùi thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan. Tiến lên phía trước tất cả đều tốt đẹp, Minh Phi không khỏi có chút thất thần, cuối cùng nàng phải lập gia đình rồi.

Trong đèn đuốc sáng trưng, sáng sớm Phan thị liền chạy tới chỉ huy Minh Phi hết cái này đến cái kia, lấy phấn thoa mặt cho nàng trước, lại lấy sợi tơ màu đỏ thực hiện tục căng mặt (xe lồng mặt) cho nàng, “Một đường bên trái sinh quý tử, một đường bên phải sinh kiều nam, một bên ba sợi căng chắc chắn, mỗi lần tiểu thư mang thai đều sinh Kỳ Lân. Lông mày vẽ hình trăng rằm, Trạng Nguyên Bàng Nhân Thám Hoa Lang.” Sau đó lại chải đầu, “Một chải chải đến cuối, hai chải chải đến đầu bạc răng long, ba chải chải đến con cháu đầy đàn.....”

Vắt và lăm mới giày vò xong, rồi lại thu hồi tám lụa trắng vòng quanh trên cổ Minh Phi, thay giá y đỏ thẫm, lại cấm vô số trâm cài lên trên đầu Minh Phi. Cười đầy nàng tới cho mọi người nhìn xem: “Xem một chút, đây không phải là tiểu mỹ nhân điển hình sao?”

Minh Ngọc ở một bên cười cười, rồi lại kiềm lại nỗi buồn đang dâng lên.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, chợt nghe bên ngoài chiêng trống vang trời, Kim Trâm chạy vào nói: “Kiệu hoa đến rồi!” Người trong phòng nhất thời rối ren, sau khi tân lang qua ba cửa ải liên tiếp, rốt cuộc có thể nhận người.

Từ biệt Trần thị, hi nương lấy khăn voan đỏ thắm đoan đoan chánh chánh đội lên cho Minh Phi, trong phúc chốc khăn voan hạ xuống đó, Minh Phi bỗng nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ ở gian ngoài đều bị ngăn cách bên ngoài, im lìm bất động, nàng chỉ có thể nghe tiếng tim mình đập, nhảy lên rất có lực, nhanh hơn bình thường mấy phần.

Ấn theo phong tục ở Thủy Thành Phủ, lúc nữ tử xuất giá không thể giẫm lên đất nhà mẹ mà đi, nhất định phải do huynh trưởng cõng lên kiệu hoa, ý là phòng ngừa nữ tử mang tài vận nhà mẹ tới phu gia. Thái Quang Đình đi tới trước mặt Minh Phi: “Tam muội, ca ca cõng muội lên kiệu hoa.” Trong giọng nói mang theo mấy phần ghen ngào.

“Tam tỷ tỷ.....” Minh Ngọc rốt cuộc không nhịn được khóc lên, Thái Quang Hoa lúc trước còn cảm thấy chơi rất vui, sau đó mơ hồ cảm thấy không bình thường, càng mở căng cổ họng lớn tiếng khóc lên. Mọi người quỳnh lên khuyên nhủ, Minh Tư được người đỡ đứng ở một bên, mặt xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, hung tợn vịn khăn mấy cái, xoay người rồi đi.

Thái Quang Đình đi rất vững vàng rất chậm, Minh Phi nằm ở trên lưng hắn, không nhịn được roi nước mắt, nước mắt rơi vào trong cổ của Thái Quang Đình, dưới chân hắn hơi chậm lại, ngừng chốc lát, lại kiên định đi ra ngoài. Đưa Minh Phi vào kiệu hoa, hắn xoay người sang phía Cung Viễn Hòa, chấp tay, khàn giọng nói: “Giao cho đệ, đừng làm ta thất vọng.”

“Giờ lành đến! Khôi Kiệu!” Hi nương liên tục nói ra lời may mắn, bên cạnh có người nhét một quả táo cho Minh Phi cầm, bảo nàng: “Tân nương tử mau khóc! Khóc càng lớn tiếng càng tốt!”

Xuống kiệu, bái đường, đưa vào động phòng, làm liên tiếp một chuỗi động tác xong, Minh Phi đã rất mệt mỏi. Thời tiết cũng không phải là nóng lắm, chẳng qua là trong trong ngoài ngoài nàng bọc bốn tầng, đặc biệt là cái giá y mấn thêu bên ngoài này, vừa nặng vừa kín gió, lại thêm cái đầu dây châu ngọc nặng nề, thật là hại chết người.

Rốt cuộc khăn voan được đẩy ra, Minh Phi ngược mắt lên yên lặng nhìn về phía người trước mặt. Cung Viễn Hòa cũng mặc trang phục đỏ rực, trên mũ còn cài hoa, hắn cười hi hi nhìn nàng, đưa lưng về phía người vây xem nghịch ngợm nhìn nàng chớp mắt vài cái.

Bộ dạng rất tức cười, Minh Phi có chút buồn cười, khóe miệng vênh lên, thật khó lắm mới thu lại được. Cung Viễn Hòa không có bỏ qua nụ cười thoáng qua của nàng, nhẹ nhàng thở ra, xoay người hô hoán gọi tất cả người trong phòng ra ngoài uống rượu: “Khai tiệc khai tiệc rồi.”

Minh Phi không có vận khí tốt như Hàm Dung, có một tiểu cô tử sẵn sọc nghĩ tới chuẩn bị thức ăn cho nàng no bụng, chỉ là nàng có một kẻ mẫu sẵn sọc, Kim Trâm thấy trong phòng không có người của Cung gia, nhỏ giọng hỏi Minh Phi: “Tam Tiểu Thư người đói rồi sao?”

Thấy Minh Phi gật đầu, vội lấy một gói bánh ngọt từ trong tay áo ra, đều lớn nhỏ bằng hạt nhãn, vừa khéo vừa miệng, sẽ không dính môi. Minh Phi ăn thật nhanh năm sáu cái, bụng cuối cùng cũng không kêu lên. Lúc uống trà, chợt nghe bên ngoài có tiếng người cười nói: “Chúng ta tới xem tân tẩu tẩu (chị dâu mới) một chút.”

Hai người Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích phe phẩy đuôi quạt mỹ nhân ngà voi cười hi hi đi tới, Cung Nghiên Bích che miệng cười nói: “Minh Phi hôm nay người thật đúng là thay hình đổi dạng. Thật không nghĩ tới người trở thành tẩu tẩu của chúng ta.”

Minh Phi chỉ cười không đáp.

Hoa ma ma cười nói: “Tiểu thư nói phải, lệnh của phụ mẫu lời của mối mai, ai có thể đoán được đây?”

Cung Nghiên Bích nhìn Hoa ma ma một cái, “Vị ma ma này là?”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Hoa ma ma, ma ma giáo dưỡng của ta, kính xin Nghiên Bích tỷ tỷ và Tịnh Kỳ tỷ tỷ thông cảm cho bà ấy nhiều hơn. Nghiên

Bích tỷ tỷ, á, muối muối, xem ta này, người vốn là lớn hơn ta, ta thật không nhớ được....” Cười không nói giúp.

Trong mắt Cung Nghiên Bích không khỏi thoáng qua một tia khó chịu, mình lớn hơn người ta, người ta cũng đã già đi còn mình chưa có già.

Cung Tĩnh Kỳ cũng đã hứa cho người ta, chỉ chờ Cung Nghiên Bích xuất giá là được, cũng không để ở trong lòng, cười nói: “Tẩu tẩu, là mẫu thân để cho chúng ta tới đây xem tẩu có thể ăn trước chút gì đó lót bụng, còn phải nghỉ một chút cho tốt đấy.”

Minh Phi chậm rãi lắc đầu: “Cám ơn ý tốt của thẩm nương và hai vị muối muối, ta không đói bụng.”

Hai người lại cùng với Minh Phi nói mấy câu, thấy sắc trời đã muộn, có người đưa tiễn rồi bữa tiệc, liền biết bên ngoài tiệc sắp tan rồi, Cung Viễn Hòa sẽ nhanh đến tân phòng, vội vàng đứng dậy cáo từ, Minh Phi cũng không quản hai người các nàng, khiêm tốn đáp lại mấy câu liền để cho Kim Trâm tiễn hai người các nàng rồi khỏi.

Cung Viễn Hòa cuối cùng cũng không tới nhanh như thế, thức ăn trên bàn đều được dọn xong hẳn mới mang theo một thân mùi rượu đi vào tân phòng.

Vào phòng thì ngồi vào bên cạnh Minh Phi chỉ nhìn nàng cười, hi nương quan sát sắc mặt lựa lời nói, vội vàng rót rượu hợp cần, đốc thúc hai người hoàn thành nghi thức này.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tân hôn (hai)

Edit: beyours07

Hai người tùy ý ăn chút bánh ngọt và món nguội trên bàn, miễn cưỡng tạm thời no bụng, có người dọn xuống, người hầu đưa thùng nước nóng lớn vào. Cung Viễn Hòa cười nói: “Mệt không? Nàng tắm trước nhé?”

Minh Phi cúi đầu đáp một tiếng, ngồi trước bàn trang điểm, Kim Trâm nhanh chóng tới trước giúp nàng rút trâm cài đi, cả mái tóc chỉ búi búi tóc trụ mã lông leo đằng sau, sau đó đỡ nàng đến phía sau bình phong thay quần áo rửa mặt.

Đội Minh Phi khoác áo mặc nhà làm từ Hồng Tiêu đi ra từ sau tấm bình phong, Cung Viễn Hòa đã tháo ngọc quan, khoác chiếc áo khoác màu xanh nhạt ngồi nghiêng ở trên giường, tựa vào đầu giường, khoe miệng cong lên chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt hắn vừa đen vừa sáng, nụ cười mím nơi khoe môi kia có vẻ rất khác so với lúc bình thường.

Minh Phi đi vào, có thể nhìn thấy rõ ràng trong con ngươi của hắn có hai đốm sáng, nàng đột nhiên cảm giác làn da lộ ra ở bên ngoài cũng có chút bóng rát, nàng hít một hơi, gương mặt cười một tiếng: “Chàng không đi tắm sao?”

Cung Viễn Hòa duỗi tay về phía nàng: “Tới đây.”

Đám người Kim Trâm rất có ánh mắt mà lui ra ngoài.

Minh Phi có chút cứng đờ ngồi vào bên cạnh hắn, thuận tay đưa tay vào trong lòng bàn tay hắn, bàn tay của hắn rất ấm áp rất khô ráo, không phải cái loại cảm giác bàn tay có một lớp mồ hôi lạnh ướt nhẹp mà nàng không thích. Nàng nhớ mang máng, mẹ đã từng nói, nam nhân có bàn tay khô ráo ấm áp rất có trách nhiệm. Là như vậy sao? Chỉ mong là vậy, nàng tình nguyện là như thế, nếu như không phải, vậy cũng không sao cả, phải có cách cố gắng sống tiếp.

Cung Viễn Hòa nắm lấy tay nàng, đưa lên khoe miệng, khe khẽ hôn một cái, Minh Phi run lên một cái không dễ phát hiện, cặp mắt xinh đẹp của hắn tìm tòi nhìn về phía nàng, Minh Phi mau chóng khẽ mỉm cười với hắn, ánh mắt nhìn chăm chăm của hắn với nàng trở nên nghiêm túc, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Lần đi xem pháo hoa đó, người khác đều cười, nàng cũng là cười, nhưng ánh mắt của nàng đang khóc.”

“Thật sao? Ta không nhớ.” Minh Phi nghiêng đầu suy nghĩ, hình như lúc ấy nàng bị chen chặt cứng tới bên cửa sổ, không có ai chú ý tới nàng, nàng nghĩ đến mẹ, vừa đứng gặp phải hắn từ cửa sổ cách vách nhô đầu cười với nàng. Hắn nói không sai, lúc đó nàng đúng là muốn khóc. Hắn rất nhạy bén, Minh Phi nghĩ.

Cung Viễn Hòa kéo lấy tay nàng ép vào trên mặt của hắn, nhẹ nói: “Ta không thích nụ cười đó của nàng, là giả.”

“Cái này có thật hay không?” Minh Phi nhìn hắn cười, mắt cười thành trăng rằm sáng.

Cung Viễn Hòa cười lên, “Đêm đã khuya, ta đi tắm trước một cái, trên người đầy mùi rượu và thức ăn, rất khó ngủ.”

Minh Phi do dự một hồi mới đứng dậy theo hắn: “Ta giúp chàng?” Nói tiếp thân hầu hạ người, trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể nói ra được.

Cung Viễn Hòa có chút ngoài ý muốn, quay đầu lại nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng không giống giả bộ, dĩ nhiên là thật sự muốn giúp hắn, nói một chút xấu hổ cũng không có là giả, nhưng hơn nữa là tự nhiên, giống như đơn giản là “Ta nấu cơm cho chàng ăn” vậy. Hắn mơ hồ có chút thất vọng, hắn cũng không hiểu rốt cuộc thất vọng cái gì, nghĩ lại, Minh Phi mặc cỡ ngại ngùng hình như cũng không phải là Minh Phi hắn biết. Liền khẽ mỉm cười: “Được, nàng vào ngăn kéo lấy áo cho ta trước đi.”

Minh Phi rất nhanh tìm được y phục của Cung Viễn Hòa, xoay người lại lẳng lặng nhìn hình ảnh trên bình phong, cách một lớp bình phong thật mỏng, nàng có thể rất rõ ràng rất tự tại quan sát từng cử động của Cung Viễn Hòa. Vóc dáng Cung Viễn Hòa rất cao, bả vai rất rộng, vùng tam giác cân đối, chân rất dài, cường tráng tuyệt đẹp, hắn đang đưa lưng về phía nàng lau thân thể, động tác rất nhuần nhuyễn, nhìn ra được không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

“Đã tìm được chưa?” Hắn đã bắt đầu dùng khăn lau nước đọng trên người.

“Tìm được rồi.”

Minh Phi đi nhanh tới, cuối cùng không có dừng khí chuyển tới sau tấm bình phong, mà là nhìn nghiêng thân thể duỗi dài tay cầm quần áo đưa tới. Y phục bị lấy đi, nàng đang muốn rút tay về, một con còn mang theo hơi nước tay vững vàng bắt được cổ tay của nàng liền đem nàng kéo vào trong.

Nàng sợ hết hồn, không nhịn được mắng hắn: “Ngươi lại làm ta sợ!”

Cung Viễn Hòa buông tay nàng ra, “Ha ha ha” mà cười. Rất nhanh cầm quần áo mặc xong, từ sau tấm bình phong đi ra, lại cứ lại đem áo phanh, lộ ra một mảnh lồng ngực, hai khóa hồng điểm điểm ngọc châu nhìn qua thật đáng yêu.

Minh Phi vừa nhìn cái kia Phó Đà Phần, không khỏi thối hắn một hóp: “Mặc cũng mặc, tại sao không mặc?” Muốn cùng một trái với nam nhân xa lạ chung độ cả đêm, dù là chuẩn bị xong, cũng vẫn là sẽ rất khản trương, sẽ rất không được tự nhiên.

Cung Viễn Hòa thấy nàng hồng đến nhò máu thính tai, Ác Tác Kịch Địa Phi nhanh chóng ở trên lỗ tai nàng một liếm, nhỏ giọng nói: “Dù sao vẫn là muốn coi, không bằng không mặc thì tốt hơn.” Không đợi Minh Phi phản ứng kịp, hắn đã đem nàng ôm ngang lên bỏ vào tấm thực trầm trầm, rộng rãi vô cùng, phủ lên trăm từ ngàn tôn bịt trên giường cười.

Hắn đem chân vén lên, đem bên trong đậu phộng Quế Viên những vật này tam hạ lưỡng hạ tất cả đều quét trong góc, nhô lên thân đi đi đồ thăm vẩy hoa trưởng để xuống, lưu loát mà nằm ở Minh Phi bên cạnh, nhô lên hơn nửa người tới lẳng lặng nhìn nàng.

Đồ thăm nển mừng quang xuyên thấu qua vẩy hoa trưởng rơi vào, ở trên thân hai người rơi xuống một tầng nông nông sâu sâu hồng. Minh Phi nhô lên tay chạm lên Cung Viễn Hòa mặt của, đầu ngón tay ở hai mắt của hắn thượng mèo mỗ một vòng, nhỏ giọng nói: “Ngươi có một đôi tốt mắt, đôi mắt này sẽ trêu chọc hoa đào, tục xưng đào hoa nhãn.”

“Đáng tiếc bị ngươi ghét bỏ.” Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, thuận thế lau tay của nàng, theo mu bàn tay nàng mảnh khoé cánh tay từ từ trượt xuống, sẽ khoan hồng lớn ống tay áo trượt vào nàng trong quần áo, ở nàng nhất trượt mà địa phương như có như không nhẹ nhàng quẹt một cái.

Không khí đột nhiên trở nên khô nóng lên, Minh Phi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chờ một khắc kia đến. Chỉ là chốc lát, quần áo trên người nàng bị nhẹ nhàng rút đi, một cái lẩn nóng nhìn từ đỉnh sát nàng che kín đi lên.

Giống như lông vũ một loại lại nhẹ vừa nóng hên, từ sinh ra kẽ hở cái trán bắt đầu, mãi cho đến bên tai, ngâm vành tai của nàng khe khẽ cắn hai cái, cắn thân nghiêng răng lại theo cổ của nàng đi xuống, “Ừm.....” Trước ngực một hồi lạnh, một hồi nhiệt, một hồi hơi đau, một loại cảm giác tê liệt từ lòng bàn chân bắt đầu, lấy quang điện y hệt tốc độ nhanh chóng nhảy lên hướng toàn thân, Minh Phi không nhịn được run rẩy cái.

Cung Viễn Hòa rõ ràng lấy được khích lệ, thẳng xuống dưới, đang dừng lại ở trên eo nàng thời điểm, tay của hắn đột nhiên kết trụ nàng xương chậu. Không hề có điểm báo trước, “Ha ha ha” Minh Phi không không chế được cười lên, thật sự là, thật sự là quá ngứa, ngứa được để cho nàng nhớ lại cái kia lông vũ.

“.....” Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát, có chút chán nản nhìn Minh Phi, “Cái gì tốt như vậy cười?”

Minh Phi càng muốn nhìn cười lại càng không nhịn được: “Đừng đụng chỗ của ta, thật là nhột..... Ta thật sự nhịn không được rồi, thật là nhột, ta ngứa ngứa thịt ở nơi nào.....” Rốt cuộc là bé gái thân thể, miễn uy vô cùng.

“Pằng!” Nói không rõ là thẹn quá thành giận còn là dòi đi lực chú ý của nàng, người khác tay nâng, không nặng không nhẹ cái mông của nàng vỗ một cái, “Còn nhột sao? Bảo ngươi nghịch ngợm! Không cho cười!”

Minh Phi ngẩn người, đánh nàng cái mông? Được, nàng không khách khí phản đánh đi về, còn thuận đường ở hắn trên mông đít chọc chọc, không tệ, co giãn rất tốt. Hắn sờ soạng nàng như vậy nửa ngày, nàng sờ lần này không coi vào đâu chứ? Loại này hôn nhân khi bộ không giống nhau, kéo đến tận từ nơi này phương hướng bắt đầu, nàng đầm đầm đứng là bình thường.

Cung người khác mặt nhất thời trở nên đỏ bừng, một phát bắt được nàng còn đến không kịp lấy lại cái kia ngọc trắng ngón tay, sắc mặt cổ quái hỏi nàng: “Ngươi đâm ta?”

Minh Phi chú ý tới hắn nói là “Ngươi đâm ta?” Mà không phải là “Ngươi đánh ta?” Khiến cho lớn mặt nàng nhìn hắn cười: “Dạ, ta chân đã tê rần.”

Hắn nhìn nàng ý vị sâu xa nói cười một tiếng, lật người nằm xuống, vuốt vuốt tóc của nàng, nói cho ta biết chúng nương nương cũng dạy ngươi cái gì?”

“Cái gì?” Minh Phi giả bộ hồ đồ.

Hắn khẽ mỉm cười, lưu loát ôm sát đem nàng lấy nàng lật tới trên người hắn, Minh Phi cảm thấy một chỗ nào đó không giống nhau, nàng rất rõ ràng vậy là cái gì, nàng rút cuộc xấu hổ, giùng giàng muốn chạy đi xuống, hắn không thả, vững vàng giữ chặt eo của nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, một chiêu dừng lại nói: “Không sao, lớn mật điểm, ta thích.”

“Ngươi thích?” Sớm biết liên hắn không phải cá giữ quy cũ kỹ người.

Cung Viễn Hòa hơi thở rõ ràng không yên, Minh Phi khẩn trương liếm môi một cái, “Ta.....” Một chữ không ra, đôi môi đã bị ngậm đến trong miệng của hắn. Tay của hắn vững vàng thủ sẵn nàng cái ót, đẩy ra môi của nàng, đẩy ra hàm răng, tìm được đầu lưỡi của nàng, không phải rất dịu dàng, mà là vội vàng chiếm đoạt thức hôn.

Minh Phi cho là mình lại không thích, nàng nhớ mình lần đầu tiên cùng người kia theo như hôn thời điểm, nàng rất không thích, cảm giác quái dị, cảm thấy bản..... Thật lâu mới có thể thích ứng, nhưng giờ phút này rõ ràng bất đồng, nàng không một chút cảm thấy Cung Viễn Hòa bản, ngược lại, nàng rất ưa thích loại cảm giác này, giọng điệu của hắn rất trong lành. Như vậy rất tốt, tối thiểu thân thể của nàng có thể tiếp nhận hắn. Bất tri bất giác, nàng toàn thân cũng tỉnh táo lại, nàng lẳng lặng nằm ở trên người hắn, cánh tay lâu trụ cổ của hắn.

Nàng nghe hắn đang bên tai nàng nhẹ nói: “Minh Phi đừng sợ, chẳng phải thương.”

Cung Viễn Hòa phương diện này rất tốt, ngay cả vội vàng nhưng không chút nào thô lỗ. Vô cùng cố kỵ nét mặt của nàng cùng cảm thụ, mỗi khi thấy nàng cau mày hấp khí, khiến cho sẽ dừng lại ân cần hỏi cái này dạng hỏi cái kia dạng, hỏi được tí mỉ vô cùng, hỏi được Minh Phi thẹn quá thành giận hung hăng bằm bên hông hắn lên thịt mềm. Nhưng bị hắn như thể chẳng cần thể diện hỏi tới chi tiết, nàng thể nhưng cũng hoặc nhiều hoặc ít quên mất khổ sở.

Nếu không phải sau đó hắn luôn nghĩ ở trên miệng nàng cắn vòng tròn ấn dấu, hoặc nhìn buộc nàng cũng ở đây hắn đồng dạng vị trí cắn vòng tròn ấn dấu bang, Minh Phi cảm thấy tất cả đều coi như không tệ. Mặc dù còn nói không hơn hoàn mỹ đến mức nào, nhưng nàng thật cảm thấy, rất tốt.

Lúc nửa đêm dần dần rách rách dưới đất mưa bắt đầu, Vũ Thủy đánh vào song cửa sổ lên, một cổ nhàn nhạt bùn đất hương thơm từ trong khe cửa sổ chui vào, nền đồ đốt đi một nửa, cả phòng kiều diễm.

Minh Phi từ trong mộng giật mình tỉnh lại, khe khẽ đẩy đẩy dính sát nàng Cung Viễn Hòa, hướng bên tường nhích lại gần, giật giật bị ép tới không thoải mái cánh tay cùng chân. Nàng luôn luôn không quá vui vẻ cùng người dán quá gần, dù là cùng Minh Ngọc chen chúc tại trên một cái giường ngủ thì nàng cũng là tận lực cách Minh Ngọc xa xa. Hướng chi nàng và hắn cũng không phải như vậy quen thuộc, trên người hắn còn như vậy nóng, nóng đến nàng không thoải mái.

Có thể là bởi vì đã đổi mới hoàn cảnh duyên cớ, nàng thậm chí có chút ngủ không được. Cũng không biết bây giờ là lúc nào? Ngày mai kính trà này thế nào kính? Cho bài vị kính? Nàng hí hóp mắt nhìn đồ thẩm vậy hoa tường, tí mỉ đếm phía trên đoàn tụ hoa, một đoá, hai đoá, ba đoá..... Làm thế nào còn là một chút khó ý cũng không có?

“Ừ.....” Cung Viễn Hòa đột nhiên thở dài một tiếng, lật người, dính sát tới đây, không nói lời gì liền đem móng vuốt khoắc lên hông của nàng, hằm hằm hồ hồ hỏi: “Trời mưa?”

“Ừm.” Minh Phi mới đáp một tiếng liền bị hắn mạnh mẽ lộn quá khứ, một cánh tay cường chế tính nhét vào nàng dưới cổ làm gối đầu. Cung Viễn Hòa hí hóp mắt, dùng khẽ âm thanh khàn khàn nói: “Có phải hay không quen giường?”

“Đại khái là vậy. Cũng không biết giờ gì?” Minh Phi đẩy hắn, “Ngủ đi ra ngoài điểm, ta muốn bị ngươi chen vào trong vách tường rồi.”

Cung Viễn Hòa ôm nàng ra bên ngoài chuyển: “Cứ như vậy được chứ?”

Máu chốt không ở nơi này, là nàng không muốn cùng hắn dán phải gần như thế, Minh Phi chê chọc chọc lồng ngực của hắn: “Ngươi quá nóng, ta sợ nhiệt.”

Cung Viễn Hòa nắm được cánh tay của nàng không thả: “Ta cũng vậy sợ nóng. Trên người ngươi vuốt lại không mồ hôi lại nhẹ nhàng khoan khoái, thật là thoải mái. Mùa đông ta cấp ngươi chăn ấm, Hạ Thiên ngươi để cho ta mau lạnh một chút có được hay không?”

Minh Phi nói: “Không phải a, một mình ta ngủ quán còn không quá thói quen, sáng mai nửa ngày thân thể cũng sẽ đau. Muốn mau lạnh ngươi ngủ bên trong, rất nóng thời điểm có thể sờ khuôn tường.” Không phải kiêu cách, thật sự là không có thói quen.

“Không thả, sớm muộn cũng phải thói quen, trì thói quen không bằng sớm thói quen tốt. Sờ tường nào có sờ ngươi thoải mái.” Cung Viễn Hòa rất cố chấp, “Chính ngươi chọn, nếu như vậy lẳng lặng nằm hay là ta để cho ngươi một môi nửa một lần?”

Kết quả chính là Minh Phi vẫn tròn tròn mắt nhìn nóc tường đến trời nhanh muốn sáng thì mới coi là nhắm hai mắt lại. Cung Viễn Hòa cũng không còn ngủ, thật ra thì cánh tay của hắn cũng đã sớm đã tê rần, nhưng hắn cố chấp cho là, thì là không thể vào tùy Minh Phĩ tình. Không phải là chịu đựng sao? Cùng nhau chịu đựng tốt lắm, xem ai cười đến cuối cùng.

Giống như là vừa mới nhắm mắt lại, trời sắp sáng.”Bùm bành bành” Kim Trâm cẩn thận từng li từng tí gõ cửa: “Thiếu phu nhân, mao chinh ngay ngắn.”

Minh Phi trở mình một cái từ trên giường ngồi dậy, mặc dù Cung trung vốn không ở nhà, mặc dù Cung Nhị phu nhân không phải nàng bà bà, không có tư cách hưởng thụ nàng kính trà. Nhưng là nàng phải ở Cung Viên Hòa mẹ ruột Tiết thị trước linh vị lady thượng củi đầu, lễ này mới xem như thành, vừa nàng lần đầu tiên ở Cung gia trước mặt mọi người lộ diện, tự nhiên không trì hoãn được.

Cung Viên Hòa vẫn còn ở cuộn tròn thân mình ngủ, ngủ được như đứa bé.

Minh Phi đẩy đẩy hán "Mau dậy đi, mao chinh ngay ngắn."

Cung Viên Hòa mở mắt, nhìn Minh Phi khẽ mỉm cười: "Đừng sợ, dù là đi trễ điểm cũng không còn ai dám nói ngươi là không vâng" nói qua lời nàng đi xuống, lật người đè ép, tí mĩ găm một lần, bị nàng hung hăng bên hông bấm hai cây mới tính xong việc.

Minh Phi đợi hai người mặc xong áo sơ mi, mới kêu Kim Trâm đi vào, Kim Trâm đi theo phía sau hai lady mặt tướng mạo đẹp nha hoàn một xách theo ấm đồng, một đang cầm chậu đồng, cũng chỉ mặc xanh ngọc cái áo màu trắng chọn tuyến quần tử, xuôi tay đứng ở cạnh cửa, giong già mà nói: "Nô tỳ cho Đại công tử, đại thiếu phu nhân thỉnh an."

Minh Phi còn chưa mở, Cung Viên Hòa đã vung dạng tay: "Bỏ đồ xuống, tới đây cho các người đại nãi nãi dập đầu."

Lúc trước gọi là lớn thiếu phu nhân, hiện tại kêu là lớn bà nội. Trong lúc này có khác nhau sao? Tự nhiên có. Đại thiếu phu nhân, Cung Nhị phu nhân trên đầu đè ép, đại nãi nãi, tôn chính là nàng một người độc đại. Minh Phi mỉm cười nhìn Cung Viên Hòa một cái, Cung Viên Hòa thấy nàng quả nhiên hiểu, trong lòng thoải mái cực kì.

"Đại nãi nãi vạn phúc." Đây hai nha hoàn liếc nhau một cái, cười ngọt ngào tiến lên dập đầu, loại chuyện như vậy Minh Phi đã thấy được quá nhiều, thậm chí không đợi nàng phân phó, Kim Trâm đã thường tiên.

Cung Viên Hòa chỉ vào một người trong đó môi mông mông nha hoàn nói: "Đây là Từ La, thì ra là trông nom ta thức ăn." Lại chỉ một người khác thân hình như thủy xà, "Đây là Từ Lăng, trông nom ta mặc." Hân mỉm cười nhìn Minh Phi, "Về sau tất cả thuộc về người quản, còn có mấy gã sai vặt, có muốn hay không trước gặp gỡ sẽ đi qua?"

"Trong viện tử này cứ như vậy mấy người?" Minh Phi nghiêm túc quan sát hai nha hoàn nét mặt, suy đoán không ra có phải hay không Cung Viên Hòa trong phòng người. Chỉ tiếc hai nha hoàn cũng hạ mí mắt, không thấy rõ về mặt.

Cung Viên Hòa sờ lên cằm làm suy nghĩ sâu xa trạng: "Người chê ít? Đích xác là hơi ít, sau đó ta liền cùng thím nói, để cho nàng tìm người tới cho người đào, người chọn lựa thượng một hai mươi cá, mua nữa mấy đầu bếp, dễ dàng bọn họ ăn cơm. Đợi lát nữa ta dẫn người xem một chút, địa phương nào thích hợp xây cá phòng bếp nhỏ, ở nơi này phụ cận lấy một cái, tránh khỏi người mất thủ nghệ."

Từ La nghe vậy, lặng lẽ quan sát Minh Phi một cái.

"Ai nha! Đại công tử, đại thiếu phu nhân mừng rồi a!" Mấy người mặc thể diện ma ma một chuỗi đứng ở tân phòng cửa. Không cần hỏi, dĩ nhiên là tới thu thập nguyên khăn.

Cái này trên căn bản là vợ chồng mới cưới ngày thứ hai cũng sẽ gặp phải tình hình, hoa ma ma cùng Kim Trâm mang tương máy ma ma nghênh vào cửa đi, Cung Viên Hòa cười nói: "Mấy vị mẹ, đại thiếu phu nhân kêu nhiều khó đọc a! Liên kêu đại nãi nãi tốt lắm"

Mấy cái ma ma nghe vậy im lặng một hồi, rất nhanh cười lên, biết nghe lời phải: "Đại nãi nãi mừng rồi." Thu nguyên khăn, lại nói rất nhiều vui mừng lời nói, phong thái lại bạc cáo từ đi.

Cung Viên Hòa ở phía sau các nàng lớn tiếng nói: "Ta muốn đem Truy Phong thả nuôi. Người không có ý kiến chứ?"

Minh Phi tay run lên, cái kia anh đùa giỡn liền vân trăm cái thiếu chút nữa chen vào lệch ra: "Người không phải là muốn ta mua người sao? Nếu là người ta sợ câu làm thế nào?"

Cung Viên Hòa cười hắc hắc: "Chính là muốn bọn họ sợ mới phải a. Rất lâu không có nhìn thấy Truy Phong cắn người, hoài niệm rất a. Lại nói, tối hôm qua tiệc tan hậu, ta đi đứt nó một con gà sống, cũng may, không có bị người dưỡng thành câu chân, ăn xương vụn đều không thừa."

Từ Lăng mặt của lập tức liếc mấy phần. Minh Phi rất khẳng định cho là, Từ Lăng nhất định không phải Cung Viên Hòa người, hơn phân nửa là hán sau khi trở lại, Cung Nhị phu nhân hoặc nhìn cái gì người kín đáo đưa cho hán.

Hoa ma ma nhìn một chút canh giờ, nói: "Thời điểm không sai biệt lắm, cần phải đi?"

Cung Viên Hòa ôm thủ đã đo một cái Minh Phi trên tóc đồ trang sức, tiện tay rút ra cái kia anh đùa giỡn liền vân sai, từ bàn trang điểm trong lấy ra một cái hộp, từ bên trong lấy ra một đôi vân hình khảm bảo thạch Kim Trâm, mừng vàng cho nàng cài ở trên tóc, "Người soi soi gương khả ưa thích?"

Hoa ma ma thấy kia Kim Trâm phân lượng không nhẹ, Vân Đóa hình trăm trên đầu nạm đầu ngón tay lớn nhỏ Hồng Bảo Thạch, Lam Bảo Thạch, đá turquoise, thủy tinh, bích tỷ, đá mắt mèo, có vẻ Phú Quý hoa lệ, trước liền cười: "Thật là xinh đẹp tinh xảo cây trăm."

Cung Viên Hòa cười nói: "Đó là tự nhiên, đây là ta mẫu thân lưu lại. Mặc dù nàng không có ở đây, nhưng nàng nên cho nàng con dâu phần này lễ ra mắt cũng là liền sớm chuẩn bị ở dưới."

Ra ngoài phòng, Minh Phi mới phát hiện họ ở căn bản không đi cái gì tiểu viện tử, rõ ràng là một gia đình chủ yếu nhất chánh phòng.

Cung Viễn Hòa đem lấy nàng nét mặt nhìn ở trong mắt, cười nói: “Đây là tônchánh phòng.” Hắn dắt Minh Phi tay theo Hoa Gian đường mòn bên du bên hướng Cung Nhị phu nhân ở An Nhân đường đi tới, một đường chỉ cho Minh Phi nhìn: “Người xem đạo này tường rào, vốn là ban đầu tổ phụ của ở riêng thì là từ trong đem tôn cùng chi thứ hai chấn, nhưng sau lại phụ thân thành thân, để cho tiện mới lại đem hai người này viện liền cùng một chỗ rồi. Ông bà sau khi qua đời, để cho tiện, cha cũng cho ta dời đến bên kia chỗ ở. Chúng ta muốn thành thân, ta mới lại kiên vừa tân phòng thiết lập tại bên này.” Hắn nở nụ cười, “Hiện tại chúng ta phải làm, chính là sẽ đem đạo này tường rào lần nữa thể đứng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Thẩm

Edit: Thu Lệ

Thứ nhất là bố trí nhiệm vụ, quả nhiên là rất cần năng! Minh Phi lăm lét nhìn trái phải một chút, xác định không có người khả nghi, nhỏ giọng hỏi hắn: “Đã như vậy, tại sao chúng ta phải qua bên kia? Cho dù là muốn tạ ơn nuôi dưỡng của bà ta, nhưng chúng ta cũng nên ở trong này bố trí linh vị, lấy bà bà (mẹ chồng) trước mới đúng.”

Cung Viễn Hòa nghiêm trang: “Nàng nói rất đúng, cho nên chúng ta không phải đi kính trà cho bà ta, mà là đi mời bà ta tới đây chứng kiến chúng ta tế bái mẫu thân. Bà ta nuôi ta lớn lên, cho nên chúng ta không thể tùy tiện phái một người qua đó mời bà ta được, mà phải đích thân đi mời mới xem là hết lễ độ.”

“Chàng đã chuẩn bị xong hết rồi?” Minh Phi rất hoài nghi, mấy người bên cạnh hắn có thể làm tốt chuyện này hay không.

Cung Viễn Hòa nói: “Đó là dĩ nhiên, đây là một chuyện lớn, không được qua loa.” Nếu Cung Nhị phu nhân hiểu lễ tri lễ, chuyện này vốn nên do bà ta chuẩn bị xong trước đó rồi, mà không phải do d/d’l;q”d chính hắn tới chuẩn bị. Nhưng nếu Cung Nhị phu nhân chưa từng chuẩn bị, điều đó có nghĩa là bà ta còn si tâm vọng tưởng muốn uống ly trà này của Minh Phi.

Minh Phi nhìn thái độ ngày hôm qua của Cung Nghiên Bích và thái độ sáng nay của mấy ma ma kia, cũng biết Cung Nhị phu nhân nhất định đã suy nghĩ muốn đề hắn áp một cái. Nàng cũng không sợ, nhìn đáng về Cung Viễn Hòa đã có dự tính trong lòng, chỉ cần đi theo xem kịch vui là đủ rồi.

Nàng thật tò mò: “Ta còn nhớ lúc trước công công muốn cầu hôn Viên Mai Nhi cho chàng, sau đó đã bị quấy nhiễu. Lần này ta cũng cho rằng là sẽ bị quấy nhiễu, ít nhất cũng gây ra chút không vui vẻ, tại sao lại thuận lợi bất ngờ như vậy?”

Cung Viễn Hòa nhìn nàng cười: “Cầu hôn Viên Mai Nhi? Có sự việc này sao? Sao ta lại không biết? Nàng biết từ đâu?”

Minh Phi lần lượt kể lại chuyện lúc trước đi Viên gia thưởng hoa Mẫu Đơn, bị Cung Nghiên Bích và Viên Mai Nhi bức bách như thế nào, cười nói: “Sau đó, Viên Mai Nhi trăm phương ngàn kế muốn đến chỗ ta nhìn Truy Phong, kết quả bị Truy Phong hù dọa đến chạy về nhà, chặt vật muốn chết, vì thế ta không thể không đến nhà nàng ta nói lời xin lỗi.”

Cung Viễn Hòa cười: “Là nàng có ý chứ gì?” Như vậy không được, Viên gia lại vẫn muốn tốt, nhưng hắn cũng sẽ bị người ta ghét bỏ, đây là đạo lý gì hả?

Minh Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười: “Chàng đoán xem?”

“Không cần đoán, ta hiểu nàng chính là vật nhỏ lòng dạ hiểm độc.” Cung Viễn Hòa lắc đầu mà thở dài. “Nàng nói xem vận số nàng tốt bao nhiêu mới gặp được ta, nếu không ngày nào đó diện mạo thật của nàng bị người ta đoán được, nàng nói xem sẽ thảm cỡ nào hả?”

“Không phải chàng đề ý ta chỉ vì điểm này sao? Chàng thì có gì tốt chứ?” Minh Phi hừ một tiếng, đưa mắt liếc Cung Viễn Hòa. Nàng vốn muốn nói, nếu như là người kia, nàng vĩnh viễn đều sẽ chỉ là d/d’l;q”d Thái Minh Phi hiền lương thực đức, lời đến bên miệng, cuối cùng là không muốn chọc hắn mất hứng, ngược lại vênh khốc môi, nhìn qua ngược lại càng giống như một cô nương đang làm nũng vậy.

Quả nhiên, Cung Viễn Hòa rất yêu thích giọng nói và vẻ mặt này của nàng, thừa dịp đám người Kim Trâm không chú ý, cười gian nheo nàng một phen, nhỏ giọng nói: “Vậy nàng thích ta là món đồ tốt hay món đồ không tốt?”

Minh Phi nghiêm túc quan sát hắn một cái: “Chàng rõ ràng không phải là một món đồ!”

“Xi……” Phía sau mấy nha đầu nhin không được, bật cười một tiếng.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Cung Viễn Hòa, Minh Phi nghiêm túc bổ sung: “Chàng rõ ràng là phu quân của ta, sao gọi là vật?”

Cung Viễn Hòa cười như không cười nhìn nàng một cái, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nói: “Đã đến lúc rồi, để cho người ta đợi quá lâu cũng không hay.” Lôi kéo tay nàng thật chặt bước nhanh về phía trước.

Lại nói Cung Nhị phu nhân, sau khi nghe bà tử đi lấy khăn thử lạt hồng(*) trở lại bầm báo Cung Viễn Hòa bảo gọi Minh Phi là đại nãi nãi, cười lạnh một tiếng, đưa ánh mắt ném tới hộp tiền trên bàn, chán ghét nói: “Lấy đi!”

(*): Chính là khăn hứng lấy máu trinh, được dùng trong đêm tân hôn cổ đại hoặc là sử dụng trong lần đầu tiên phi tử từ tử tử.

Phía sau bà ta, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi mặc một cái áo màu xanh biếc, thấy vẻ mặt bà ta không tốt, vội cho bà tử này một ánh mắt, hai tay đưa lên một chén trà: “Xin phu nhân uống ngụm trà trước cho bớt giận, không đáng giá để tức giận.”

Cung Nhị phu nhân uống một ngụm trà, “Phi!” một tiếng phun ra, lạnh lùng nói: “Đây là ai pha trà? Nồng như vậy, chưa từng thấy qua lá trà sao?”

Phụ nhân kia biết tâm tình bà ta không tốt, cho nên nhìn cái gì cũng phiền, liền cười theo nói: “Đều do tỷ thiếp không tốt, tỷ thiếp sẽ đi rót ly trà khác.” Nàng mới vừa nhận lấy ly trà, liền bị Cung Nghiên Bích lấy qua. “Di nương, để con pha.”

Phụ nhân kia từ ái nhìn Cung Nghiên Bích cười nhẹ một tiếng, lấy một tấm khăn ngồi chồm hổm trên mặt đất, lau sạch nước trà mà Cung nhị phu nhân vừa mới phun, Cung Nghiên Bích đang cầm mới pha trà đi vào, nhìn phụ nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất không ngừng lau chùi và Cung Nhị phu nhân đánh mặt tức giận, cao cao tại thượng, vẻ mặt hết xanh lại trắng, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên với nụ cười sáng lạn trên mặt: “Mẫu thân, mời ngài dùng trà.”

Cung Nhị phu nhân cầm ly trà mới được đưa tới, trên khuôn mặt trắng nõn có vẻ đỏ không bình thường, sau khi nhìn vào trong viện đến mấy lần cũng không thấy người tới, rốt cuộc giận dữ, “Sao bây giờ còn chưa tới? Ha ha, các người nhìn, quả nhiên không phải là ruột thịt của mình, chịu nhiều đau khổ nuôi hần lớn lên, hần làm quan, lại cười nàng dẫu cho hần, ngay cả một ly trà ta cũng không xứng để uống?”

Mọi người liếc nhau một cái, đều không dám trả lời, nói lý lẽ này phòng nào thuộc phòng nấy, làm thử dù sao cũng không nên uống chén trà tân nương tử của tức phụ nhi, nhưng Cung Nhị phu nhân nuôi lớn Đại công tử, uống ly trà này cũng như qua được đi, nhưng không uống cũng không tính là gì, cái này phải xem người ta muốn làm thế nào, không nên đánh nhau, người ta không thêm nề mặt mũi cũng chỉ có thể nội thương.

Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ đi tới cửa chỉ nghe thấy Cung Nhị phu nhân ở bên trong nổi giận, không khỏi cùng nhau thở dài, Cung Viễn Trật cau mày nói: “Chuyện gì vậy, gần đây càng thích lên cơn. Hận không được ngày ngày chôn trong sách, nhìn thấy ta là ép, phiền chết được, ta không đi!” Xoay người muốn đi.

Từ sau năm ngoài tha thương ứng thí chưa từng được thông qua, tính khí của Cung Nhị phu nhân liền bộc phát quái dị, vừa nhìn thấy hần là bắt đầu quở trách, hỏi hần rốt cuộc là so với Cung Viễn Hòa, hần thiếu đi ngón tay hay sợi gân nào, làm sao lại không bằng người ta đây? Tiếp đó, Cung Viễn Hòa lại trở về Thủy thành phủ nhậm chức, tuy chức quan không lớn nhưng lại làm cho Cung Nhị phu nhân mỗi ngày như ghen ở cổ họng.

Càng thêm tức giận đó là, không thể phát lên người Cung Viễn Hòa, dù là phát ra ngay trước mặt Cung Viễn Hòa, hần cũng có bản lĩnh âm thầm sắc trở lại, Cung Nhị phu nhân dĩ nhiên chỉ có thể xả tức giận lên người Cung Viễn Trật, một lúc sau, hai mẫu tử lại giống như kẻ thù.

Cung Tịnh Kỳ vội vàng kéo Cung Viễn Trật: “Haiz, ta nói huynh, hôm nay là ngày gì, huynh không ở đây sao được?”

Cung Viễn Trật tức giận lắc lắc áo khoác ra, nói: “Đại ca vốn chính là đích tôn, theo lý nên ở bên kia tế bái Đại bá mẫu trước rồi mới tới đây, bà ấy gấp cái gì? Lạ là người ta cho bà ấy thể diện, không lạ cũng không sao, bà ấy.....”

Cung Tịnh Kỳ vội vàng đưa tay bịt miệng của hần lại, len lén nhìn bên trong một cái, nhỏ giọng năn nỉ: “Huynh lại nổi điên, lời này mà huynh cũng có thể nói hay sao?”

Vừa dứt lời, bên trong đã vang lên tiếng đập ly trà, Cung Nhị phu nhân the thé nói: “Nghiệt súc! Người nói cái gì? Ta chính là sinh ra tên nghiệt tử không có chí tiến thủ, đến chết cũng bị người ta giẫm dưới chân không thoát được! Sao số mạng của ta lại như vậy chứ!” Cuối cùng gào khóc lên.

Cung Viễn Trật chán ghét tránh né tay Cung Tịnh Kỳ, cuối cùng vẫn không dám nói lung tung nữa, nhỏ giọng nói với Cung Tịnh Kỳ: “Ta nói này, tình hình ở nhà khách càng ngày càng gay go, vẫn nên sớm mời đại phi đến xem một chút đi!”

Chẳng lẽ còn có thể ngăn cản người ta cả đời không thành thân, cả đời không phân gia? Lúc nào cũng khó chịu, đây là đạo lý gì?

&&Trần*Thu/Lệ.d*đ;!*q#d&*&*

“Đứng, đứng, chi huynh học sách thánh hiền, huynh sáng tỏ nhất.” Cung Tịnh Kỳ gấp đến độ dậm chân, “Tiểu tử tông, ta van huynh, huynh đừng nói nữa có được không? Mau vào chào hỏi nghiêm chỉnh, bên kia sắp tới rồi, huynh muốn để cho người ta chê cười?”

Cung Viễn Trật cố nén không nhịn được, sai bước đi vào trong phòng, nhìn Nhị phu nhân ồm ồm nói: “Mẫu thân, người đừng khóc, đại ca đại tẩu đã tới!”

Phụ nhân mặc áo xanh đứng sau lưng bà ta vội cười nói: “Phụ nhân, người xem, không phải người đã tới rồi sao?”

Cung Nhị phu nhân nghe tiếng, ngay sau đó cầm tấm khăn che mắt không buông ra, Cung Nghiên Bích đã sớm cầm hộp phấn tới: “Mẫu thân, nữ nhi giúp ngài dặm phấn.”

Cung Nhị phu nhân lấy khăn ra, đưa lưng về phía Cung Viễn Trật, hất cằm lên đưa mặt về phía Cung Nghiên Bích, trong mắt bà ta hoàn toàn không có

nước mắt, Cung Nghiên Bích vẫn nghiêm trang cảm phần tình tế đậm lại cho bà ta, đậm xong còn cầm gương cho bà ta nhìn.

Nơi này mới xong, đã có người tới báo: “Đại công tử và đại thiếu phu nhân tới thành an phu nhân.”

Đây vốn là vì muốn lấy lòng Cung Nhị phu nhân vui vẻ mới cố ý gọi Đại công tử và đại thiếu phu nhân, nhưng Cung Nhị phu nhân nghe tiếng xưng hô như thế, ngược lại mặt phấn chứa đầy sương, càng tỏ ra mất hứng, lạnh lùng nhìn chăm chăm người báo tin nói: “Không nghe thấy sao? Kêu đại nãi nãi.”

Minh Phi và Cung Viễn Hòa đi tới cửa, vừa lúc nghe thấy tiếng quát lạnh này, Cung Viễn Hòa siết chặt tay Minh Phi, cười lớn vui đầu đi vào: “Thắm, sáng sớm, người nào lại chọc người mất hứng vậy?” “Nói ra, chắc nhĩ giúp người hả giận!”

“Ai dám làm ta tức giận? Còn không phải nhĩ đệ nghiệt chủng không có tiền đồ này sao.” Cung Nhị phu nhân về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Xem như đến rồi! Chúng ta vẫn chờ các người đến ăn điểm tâm đây.”

Minh Phi vội vàng tiến lên cúi chào: “Đều do tức phụ nhĩ không tốt, để thảm và các tiểu cô, tiểu thúc đợi lâu.”

Cung Nhị phu nhân mỉm cười nhìn Minh Phi: “Vào nhà cửa nhà chúng ta, chính là người một nhà, ngàn vạn đừng khách khí.” Cũng không kêu Minh Phi đứng dậy.

Minh Phi chủ động nâng người lên, cười đến mặt mày cong cong: “Thắm nói đúng lắm, nếu tức phụ nhĩ quá mức khách khí ngược lại xa lạ, cung kính không bằng tuân mệnh.” Mắt đảo qua, liếc quan sát hết một lượt bày biện trong phòng và những người đang đứng.

Bày biện trong phòng cũng giống như trang của người Cung gia lúc ra cửa vậy, chú trọng tinh xảo, phú quý chói mắt, gia cụ đều được làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê(*), rèm thạch anh, đệm cũng là gấm, trên kệ tủ được bày nguyên khối Mã Não, Phi Thúy được chạm trổ, trong góc tường để một chiếc đèn cung đình bát giác khắc hoa cỡ lớn kiểu chốc xuống đất. d/đ”l;q”d Trong đó hấp dẫn con mắt người ta nhất là phía sau giường La Hán, một bức bình phong bốn tấm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê khảm Bách Bảo, đồ án hoa nở phú quý, phía trên được khảm thủy ngọc, ngà voi, đá màu, San Hô, khảm trai, trân châu.

(*): Dalbergia odorifera: tiếng Việt là Gỗ sưa hay Huỳnh đàn, còn tiếng Trung Quốc quen gọi là giáng hương Hoàng Đàn hay Hoàng hoa lê. Đây là một loài họ Đậu.

Bởi vì trong phòng những đồ giá trị lóe sáng quá nhiều, làm cho người ta hoa cả mắt, nhìn cũng có chút choáng váng đầu.

Cung Nhị phu nhân đang cảm thấy Minh Phi đến cùng chỉ là một nha đầu lớn lên ở nông thôn, da mặt thật dày, lại thấy Minh Phi đang nhìn bức bình phong gỗ Hoàng Hoa Lê phía sau bà ta, không nhịn được mỉm cười: “Đây là đồ cưới của ta đây, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng kiểu dáng vẫn không lỗi thời.”

Muốn so đồ cưới với nàng đúng không? Minh Phi khẽ mỉm cười, nháy nháy con mắt, giả vờ hâm mộ: “Trong phòng này đều là đồ cưới của thắm?”

Dĩ nhiên không thể nào đều là đồ cưới của Cung Nhị phu nhân, ai sẽ bày hết đồ cưới của mình ra cho người khác nhìn? Huống chi nhà mẹ đẻ Thiệu gia của Cung Nhị phu nhân, cũng là sau khi bà ta gả cho Cung Trung Tổ mới từ từ phát đạt, năm đó làm gì có khả năng cho bà ta bức bình phong này, còn đặt mua những gia cụ hòa hòa bày biện khắp phòng này chứ.

Ngay trước mọi người trong phòng, Cung Nhị phu nhân dĩ nhiên không thể nói láo, ho khan một tiếng: Nâng lên vẻ mặt “Dĩ nhiên là đều không phải”, nghiêm túc nói: “Không còn sớm nữa, bắt đầu đi.”

Lập khắc liền có người bưng ra hai chén trà đưa tới trước mặt Minh Phi: “Đại nãi nãi, mời người.”

Quả nhiên muốn trà nàng dâu do nàng kính, nhưng ly trà này, có thể uống ngon miệng được không? Uống xong trà nàng dâu của nàng, có phải còn muốn mỗi ngày lập quy củ với nàng không? Quả nhiên không biết tiến lùi, coi như thật muốn uống trà nàng dâu như vậy, cũng phải đợi người ta nghiêm chỉnh kính trà bà bà của người ta đã chứ? Minh Phi giả vờ thành khẩn nhìn về phía Cung Nhị phu nhân: “Cảm ơn Thắm, tức phụ nhĩ không khát.”

Lời vừa nói ra, trong phòng yên lặng như tờ, Cung Nhị phu nhân càng thêm mở to hai mắt nhìn Minh Phi, giận đến ngực phập phồng, nha đầu chết tiệt kia, giả bộ dằn với bà ta đúng không.

Minh Phi làm như không thấy bà ta tức giận, nhìn về phía Cung Viễn Hòa, “Thắm nói rất đúng, thời gian thật không còn sớm.”

Cung Viễn Hòa tán thưởng mỉm cười với nàng, đứng dậy vái chào Cung Nhị phu nhân, “Thắm, chắc nhĩ từ nhỏ không có mẹ, phụ thân không ở nhà, nhưng lễ không thể bỏ, bất kể như thế nào thì ly trà nàng dâu này cũng phải kính, nhưng chắc nhĩ và tức phụ nhĩ của người còn trẻ tuổi, không hiểu quy củ gì nhiều, sợ làm sai truyền đi sẽ chọc người ta cười chê, cho nên chắc nhĩ muốn mời người qua đó giúp đỡ chúng ta thực hiện cái lễ này.”

Cung Nhị phu nhân cắn răng đến chừa, đi đứng không bình thường nhìn chăm chăm Cung Viễn Hòa không nói lời nào.

Cung Viễn Hòa chỉ khom người ngẩng đầu nhìn bà ta cười, không nhúc nhích.

Hai người lại giương cung bạt kiếm khơi lên tranh luận.

Sớm biết quan hệ của bọn họ sẽ không quá tốt, nhưng không thể nghĩ tới lại đến trình độ này, Minh Phi vội vàng tiến lên cúi cuống theo Cung Viễn Hòa: “Mới sáng sớm tinh mơ, theo lý thì không nên kinh động đến thắm, nhưng công công không có ở nhà, thắm là bậc trưởng bối, mấy tiểu cô tiểu thúc là

người thân của chúng ta, cho nên, không thể thiếu dày mặt mời thăm giúp việc này.”

Cung Tịnh Kỳ thấy tiếp tục như vậy không phải là chuyện hay, hướng chỉ là Cung Viễn Hòa hoàn toàn chiếm lấy lý lẽ, mẩu thân nàng muốn uống ly trà nàng dâu này không sai, sai là sai tại không nên bỏ quên Đại bá mẫu đã chết đi, vội cười nói: “Mẫu thân, lâu rồi chúng ta cũng không qua lại bên viện kia, vừa đúng lúc qua đó đi dạo.”

Cung Nhị phu nhân về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đứng dậy, “Được, được, phải, ta sẽ đi theo các người.” Ngay sau đó lại che bụng ngồi xuống, rên rỉ thống khổ, “Ai chao, dạ dày ta thật là đau.....”

Cung Nghiên Bích vội vịn bà ta: “Mẫu thân đây là đói bụng.” Xin lỗi nhìn Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa: “Đại ca, đại tẩu, mẫu thân đói hai người tới đây cùng ăn điểm tâm, vừa vịn bà ấy còn có bệnh cũ đau dạ dày.”

Minh Phi sấm hối sâu sắc: “Đều do chúng ta không phải, nếu không chúng ta sẽ chờ thăm dùng điểm tâm trước? Mẫu thân là một người phúc hậu, chắc chắn sẽ không so đo chúng ta đi kính trà cho bà ấy trẻ.”

“Mẫu thân dĩ nhiên sẽ không trách chúng ta.” Cung Viễn Hòa có vẻ còn gấp gấp hơn Cung Viễn Trật, “Còn không mau mang điểm tâm lên? Để thăm ta đói bụng các người chờ đó cho ta.”

Cung Nghiên Bích cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Cung Nhị phu nhân, thấy Cung Nhị phu nhân cụp mí mắt xuống, liền phân phó người bày điểm tâm.

Điểm tâm được bày lên, Minh Phi liền tự động tiến lên sắp đĩa thêm com, hầu hạ Cung Nhị phu nhân ăn com, Cung Nhị phu nhân thấy nàng cúi thấp đầu mặt mỉm cười, không nói một lời ân cần hầu hạ, chút hơi thở tức giận trong lòng mới bình thường một chút. Liền ngẩng đầu lên nói Cung Viễn Hòa: cùng nhau ngồi xuống ăn đi.

Cung Viễn Hòa nhếch khóe miệng cười: “Chắc nhi còn chưa kính trà cho mẫu thân, không dám ăn, thăm đừng để ý đến chúng ta.

Một câu nói lại thành công khơi dậy lửa giận của Cung Nhị phu nhân, nàng trầm mặt tức giận dằng dằng ăn com, giống như có thù oán với com vậy, Minh Phi chia thức ăn, lại cứ lại cứ lựa những loại thức ăn dầu mỡ khó tiêu mà gấp cho bà ta. Ăn một miếng còn có một miếng, một miếng còn chưa ăn xong một miếng khác lại tới, Cung Nhị phu nhân không nhận được, ngẩng đầu lên tức giận dằng dằng nhìn chăm chăm Minh Phi.

“Thăm, tức phụ nhi làm không tốt sao?” Minh Phi kinh hoàng luống cuống, tay run một cái, “tạch” một miếng thịt ngon rơi vào trong bát súp măng, nước canh văng khắp nơi.

Minh Phi không đợi Cung Nhị phu nhân trả lời, mặt đỏ tới mang tai lui qua một bên, “Tay ta đàn” nom nớp lo sợ nhìn Cung Viễn Hòa, gương mặt uất ức, nén lệ nhìn Cung Tịnh Kỳ, “Ta không biết thăm thích ăn cái gì, thấy thăm ăn nhiều, ta còn tưởng rằng thăm muốn cái đó.”

Cung Tịnh Kỳ không còn lời nào để nói.

Cung Viễn Hòa chỉ trích Minh Phi, “Đây chính là nàng không phải, dạ dày của thăm bị đau, sao nàng lại gấp những thức ăn đó cho thăm chứ? Bệnh nhân không biết tiết chế, nàng liền để mặc thăm? Lại nói, Nhị muội muội cũng vậy...” mũi nhọn ngược lại nhắm ngay Cung Nghiên Bích, “Muội hầu hạ thăm lâu như vậy, thăm bị đau dạ dày, người nên sai người làm ít cháo loãng, hoặc là những thức ăn tiêu hóa tốt, tại sao lại bày nhiều đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy chứ?”

Cung Nghiên Bích không thể làm gì khác hơn nói: “Đều do muội không cẩn thận, muội sẽ sai phòng bếp làm lần nữa.”

Cung Viễn Hòa phát tay một cái: “Nhanh đi, nhanh đi, chúng ta có việc quan trọng đây.” Lại lo âu nhìn mặt trời bên ngoài: “Giờ gì rồi?”

Cung Nhị phu nhân thấy vậy ghê tởm, muốn phát tác hiện tại quả là không tìm được lý do gì để phát tác, dù sao người ta chỉ chưa kính trà bà bà trà cho bà ta, nhưng chủ động hầu hạ bà ta dùng com. Là bà ta đối với người ta quá không khách khí, quá hà khắc, nhìn tận xương tủy một chút mà xem, nước mắt đều muốn bị bà ta hù dọa mà chảy ra, nếu lời này truyền đến tai Cung Trung Tổ, còn không biết sẽ nói bà ta thế nào đây.

Dù sao bà ta cũng quyết định chủ ý, hôm nay bà ta nhất định sẽ không đến trước bài vị của tiên nhân đó.

Cung Nhị phu nhân buông chén xuống, nhắm mắt lại thở dài ra một hơi: “Không cần lần làm nữa, ta không muốn ăn.” Đứng lên liền đỡ đầu quơ quơ, Cung Tịnh Kỳ biết rõ bà ta đang giả bộ, nhưng chỉ có thể bước lên vịn bà ta: “Mẫu thân, người không thoải mái sao?”

Cung Nhị phu nhân còn chưa kịp mở miệng, Minh Phi đã lên vịn bà ta trước, nhìn về phía bà ta bắt đầu rơi lệ, “Nhất định là do thăm quan tâm đến chúng ta, cho nên mới mệt mỏi bị bệnh, thăm, người nhất định phải chịu đựng, Viễn Hòa, nhanh đi mời đại phu.”

Chẳng lẽ muốn bà chết phải không? Mới sáng sớm mà giữ lấy bà khóc như vậy, thật là xúi quẩy! Cung Nhị phu nhân giận đến muốn chết, ban đầu bà cũng không xem Minh Phi ra gì, lần sinh nhật Minh Phi đó, Tôn Đạo cô tự mình đi chúc mừng, nói rất nhiều lời ngọt, người khác d/đ”l;q”d tin tưởng nhưng bà tuyệt không tin. Tôn Đạo cô là một người vô cùng tham tiền, năm đó cũng cùng bà ta diễn không ít kịch hay, lừa gạt qua Cung Trung Tổ bao nhiêu lần, bà còn không biết Trần thị đó là ra giá cao mời Tôn Đạo cô giúp Minh Phi nâng cao giá trị con người.

Cung Nhị phu nhân rốt cuộc không nhận được, chán ghét nhìn Minh Phi, “Mau đừng khóc nữa! Nhiều điểm xấu! Người thật khỏe cũng bị người khóc đến bị bệnh.”

Minh Phi ngẩn người, che mặt gào khóc.

Chương 129: Xúi quẩy

Editor: Trịnh Phương

“Thăm thăm, có việc gì chất tức (*) không làm được thì ngài liền dạy bảo, ta nhất định không dám không nghe. Nhưng mà chất tức cũng chỉ là vì sợ làm thăm thăm thêm mỗi một, cho nên đau lòng vì thăm thăm mà thôi, ngài cần gì phải nói như vậy? Chẳng lẽ thăm thăm đau bao tử, choáng váng đầu là vì nghe chất tức khóc mà sinh bệnh? Nói như vậy, bảo ta làm sao ngăn đầu trước mặt hạ nhân đây?” Minh Phi khóc lóc nỉ non, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Đám người Hoa ma ma đang chờ ở bên ngoài càng thêm rối loạn tung bưng.

(*) Chất tức: Xưng hô đầy đủ là chất nhi tức phụ, nghĩa là cháu dâu, nhưng đặt nguyên cụm trong câu thì không hay lắm nên mình rút gọn.

Tân nương tử vào cửa liền khóc, đây cũng không phải là chuyện may mắn gì, làm gì có ai thích, nhưng ngày vui như vậy, nếu không phải là vì xảy ra chuyện gì quá đáng, sao tân nương tử lại khóc? Tất nhiên là vì tức giận! Hơn nữa không phải là con tức bình thường! Mọi người lại bắt đầu xôn xao bàn luận về cửa hôn môn Thái gia đưa tới.

Cung Nhị phu nhân cũng có chút ngẩn người, ngay sau đó lại có chút hoảng hốt. Trong ấn tượng của nàng, Minh Phi là một đứa nhỏ điềm đạm đáng yêu, mặc dù chẳng chắc, nhưng cũng là một nữ tử miệng lưỡi bén nhọn, nàng không ngờ tới phương thức mâu thuẫn của Minh Phi với nàng lại là khóc lóc, mà không phải là phản bác. Nàng một mặt cảm thấy xúi quẩy, một mặt lại sợ chuyện như vậy truyền đi, người ta nói nàng không bao dung tân nương tử, bức bách đến nỗi khiến người ta phải bật khóc.

Nàng chỉ cảm thấy hai bên huyết thái dương không ngừng nhảy lên, biết rõ chính mình bị Minh Phi tính toán, lại chỉ có thể chịu đựng, nàng tức giận đến không muốn mở miệng, chỉ lấy mắt nhìn Cung Tịnh Kỳ. Cung Tịnh Kỳ vội vàng tiến lên khuyên Minh Phi: “Tẩu tẩu (chị dâu) tốt, tẩu đừng khóc, ngày đại hỉ lại khóc, sẽ khiến người ta chê giễu. Tính cách của mẫu thân ta xưa nay đã như vậy, tương đối thẳng thắn, nói chuyện không dễ nghe, nhưng trong lòng lại rất thương tẩu, nếu không thì nàng sẽ không bận rộn chuẩn bị vì hi sự của tẩu cùng ca ca đến nỗi một mỗi đến sinh bệnh. Vốn chính là một chút hiểu lầm nhỏ, nói rõ là tốt rồi, nếu để thân gia (nhà người thân) của phu nhân biết, không chừng sẽ sinh ra hiểu lầm gì đó, vậy cho dù có là vì lo lắng cho tẩu thì cũng không xong.”

Minh Phi đã nhiều năm không gặp Cung Tịnh Kỳ, không ngờ tài ăn nói của Cung Tịnh Kỳ cũng tiến bộ không ít. Nghe ý này, nếu nàng không cảm mến, thì chính là người cần quấy không hiểu chuyện. Cung Nhị phu nhân gây khó dễ cũng không phải là vì muốn gây sự với nàng, mà là vì nàng ta thật sự lao lực quan tâm cho hai phu thê nhà nàng nên mỗi một mỗi sinh bệnh. Lúc này, tiếng khóc cũng dần ngừng lại, Minh Phi che mắt cúi đầu: “Ta là bị thăm thăm dọa sợ, luống cuống, mong thăm thăm không chấp nhứt với chất tức.”

Tiểu bối đã xuống nước nhận lỗi trước, Cung Nhị phu nhân cũng không thể lộ ra vẻ mặt khó chịu nữa, miễn cưỡng nói: “Lời nói của ta chính là như vậy, về sau lại có chuyện như vậy, người cũng đừng động một chút là khóc.”

A, trước thuận nước đẩy thuyền, sau lại tùy ý quất mắng mình nàng nhiều sự? Ý tứ của câu nói này chính là như vậy? Mặc dù Cung Nhị phu nhân này tự cho là đúng, ánh mắt thiên cận, nhưng Minh Phi cũng không quên chuyện lúc trước. Lần đầu gặp mặt, nàng ta lấy lòng Trần thị, tặng lễ, loại ứng đối khéo léo kia... Tư thái, lời nói, chính là tính cách, đức hạnh không tốt.

Minh Phi lập tức đỏ mặt, nức nở nói: “Thăm thăm, chất tức nhất gan, dư thừa nước mắt, nếu có chỗ không đúng, xin ngài thẳng thắn dạy bảo, chất tức không dám trái lời, nếu thật sự khóc, vậy ngài cũng đừng quan tâm, đừng để trong lòng, thật sự là do ta nhìn không được.....” Nàng ngu mới có thể cãi nhau cùng Cung Nhị phu nhân, giữ lại một chất tức bất hiểu không vâng lời trường bối giữ, Cung Viễn Hòa chắc chắn cũng sẽ không được chỗ tốt nào.

Cung Nhị phu nhân thấy nàng khóc liền phiền, đây không phải là nhà nàng sao? Một buổi sáng tình mơ liền chạy tới nhà nàng khóc như nhà có tang, a, phi phi phi, trong phòng này có hai người của chi thứ. Xem ra hôm nay hai người này đi theo hai người không phải là vì muốn tính sộ với nàng, Cung Nhị phu nhân không thể làm gì khác hơn là suy yếu mà tựa vào người Cung Tịnh Kỳ, không còn hơi sức, nói: “Không phải là ta nói người, nhưng ngày vui thì không nên khóc như vậy, đi đi, dù sai thì cũng phải báo cáo xong việc trước đã.”

Nàng dĩ nhiên biết không thể khóc như vậy, nhưng đây cũng không phải là nhà nàng. Minh Phi lập tức lau khô lệ, vô cùng cảm kích mà đi lên đỡ Cung Nhị phu nhân: “Chất tức tới giúp thăm thăm, ngài đi chậm một chút.”

Cung Viễn Hòa nhìn trái nhìn phải: “Sao lại không thấy Tam đệ cùng Tứ đệ?” Chi thứ hai của Cung gia còn có hai nhi tử, một là Cung Viễn Khoa có cùng mẫu thân với Cung Nghiên Bích, còn một người là nhi tử nhỏ nhất do Cung Nhị phu nhân sở sinh- Cung Viễn Quý.

Cung Nhị phu nhân nhận nhứt nói: “Tam đệ ở bên ngoài tính toán lại những khoản chi tiêu trong tiệc mừng hôm qua cùng người khác, có rất nhiều việc, chắc là hẳn không tới được.” Thứ tư này là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của nàng, lại rất được Cung Trung Tổ coi trọng, đọc sách không tốt liền cho ra ngoài trong cửa hàng học quản sự, học làm ăn, còn nhỏ tuổi đã có được một thân bản lĩnh về tính toán.

Gia tộc bọn họ, sao lại có đạo lý ngày thứ hai liền tới nhà thu tiền? Cung Viễn Hòa gật đầu một cái, tiện tay chỉ nha hoàn: “Người tới phòng thu chi mời

tam công tử qua đây. Nếu không mời được, ta hỏi tội người.”

Nha hoàn kia sợ hãi nhìn Cung Nhị phu nhân một cái, rồi cuộc vẫn không dám có ý kiến gì, đáp một tiếng rồi nhanh chóng rời đi. Trong mắt Cung Nghiên Bích cùng di nương của nàng ta cũng đã hiện lên một tia vui mừng.

Cung Viễn Hòa tiếp tục truy hỏi vị trí của Cung Viễn Quý: “Tứ đệ đâu?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Hôm qua hắn chơi đùa quá sức, ra chút mồ hôi, có chút không thoải mái.”

Cung Nhị phu nhân hừ một tiếng: “Đi gọi hắn qua đây! Còn nhỏ tuổi đã ham ngủ, lớn lên sao có thể làm được việc gì? Ta còn trông cậy hắn sẽ học giỏi, mang vinh quang về cho gia đình đây.” Sau đó liền bước đi.

Trong lòng Cung Nhị phu nhân không sáng khoái, đương nhiên đi rất chậm, Minh Phi vừa lúc có cơ hội cẩn thận quan sát hoàn cảnh một lần, nào là thủy tạ, rừng hoa quế, hồ nhân tạo, nàng đều đã thấy qua, chỉ là ngày trước không chú ý, giờ phút này ngắm nhìn mới phát hiện hồ thủy tạ, rừng hoa quế đều ở bên trong tường rào, nói cách khác, quyền sở hữu thuộc về chi thứ nhất.

Nhà ở, hoa viên của chi thứ nhất chiếm diện tích rộng hơn rất nhiều so với các chi khác, lại liên hệ tới chuyện ban đầu đám người Trần thị nghị luận rằng chi thứ nhất Cung gia có nhiều tiền tài hơn chi thứ hai, nàng càng hiểu rõ lý do khiến Cung Nhị phu nhân không cam tâm.

Rõ ràng Cung Trung Tổ là đương gia (người đứng đầu gia tộc), lại không phân chia tiền tài thành hai phần bằng nhau, tại sao nàng lại không được làm trưởng tử phụ (con dâu trưởng) giàu có? Những năm này, việc nhà cùng việc ở cửa hàng đều do nàng xử lý, cuối cùng giúp người khác nuôi lớn nhi tử không nói, còn phải gắng gượng lấy ra hơn một nửa số tiền trong tay mình, lại không thể tiếp tục làm chủ, bảo nàng làm sao có thể cam tâm? Nếu không có Cung Viễn Hòa, những thứ đó này đều sẽ thuộc về nhi tử nàng sinh. Hai thân nhi tử (con trai ruột) mỗi người một nửa, thật tốt.

Nhà này đều phải trải qua khó khăn riêng, nam nhân kế thừa gia tộc có hai chi như vậy vốn chính là một chuyện phức tạp, nếu thân mẫu của Cung Viễn Hòa chưa chết, vậy cũng cũng đơn giản, nhưng người này đã chết rồi, cho nên liền tạo cơ hội cho người có lòng tham lợi dụng.

Đoàn người chậm rãi di chuyển, tốn chừng thời gian hai khắc (*) mới có thể đi từ An Nhân đường của Cung Nhị phu nhân tới đại phòng bên chi thứ nhất của đám người Minh Phi. Nhưng điểm đến của bọn họ lại không phải chính phòng mà Minh Phi đang ở, mà là một căn nhà ba gian xây cao hơn mặt đất, ở đối diện cửa chính, ngay giữa là một chiếc cửa ra vào sơn son khắc hoa đang mở rộng, hai gian bên cạnh chỉ có cửa sổ, không có cửa ra vào. Đây cũng là chính đường của Cung gia.

(*) Hai khắc: 1 khắc = 15 phút => 2 khắc = 30 phút

Trên bậc thang đá có mấy người quân sự mặc áo xanh xuôi tay đứng thẳng theo thứ tự, nhìn thấy mọi người đi tới, rồi rít tiến lên thỉnh an thăm hỏi. Sắc mặt Cung Nhị phu nhân cực kỳ khó coi, tròn mắt nhìn mấy người kia một cái, dẫn đầu đi vào phòng trong.

Minh Phi lùi về sau mấy bước, cúi đầu đi sau lưng Cung Viễn Hòa, tiến vào chính đường, chỉ thấy trên bàn dài đã sớm sắp xếp xong mấy chiếc bài vị, từ thái tổ, tổ mẫu, lão thái thái đến Trung thị, bài vị đều được đặt theo thứ tự.

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng giải thích với Minh Phi: “Tổ tông nhà chúng ta cũng không phải người nơi này, mà là người tới từ Thương Châu, nhân khẩu vẫn rất đơn giản, từ đường cũng không ở bên này. Tới đây vào hôm nay luôn cũng tốt, đỡ cho ngày mai muốn lạy tổ tông còn phải cầu xin nàng ta.”

Cung Nhị phu nhân đứng trước những bài vị này cùng với sự có mặt của người bên ngoài, cũng không tiện lại làm ra bộ dạng khó coi gì, đổi thành một khuôn mặt dịu dàng dễ gần: “Người đến đủ rồi thì hãy bắt đầu đi.”

Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa bái tể xong, xuôi tay đứng trước Cung Nhị phu nhân, Cung Nhị phu nhân nói: “Nhà chúng ta không phải người ở đây, nhà tổ chính là ở Thương Châu, nhân khẩu đời đầu không nhiều, cho nên không có bao nhiêu tộc nhân (người trong tộc), chất tức có biết chuyện này không?”

Minh Phi gật đầu: “Dạ, ta đã nghe phu quân nói.”

Cung Nhị phu nhân cười cười: “Cho nên hôm nay, ở nội đường này, chúng ta chính là người một nhà, gộp tất cả những điều này lại, về sau các người không thể không giúp đỡ lẫn nhau mới phải. Biết ai là người thân là được rồi.” Nói xong thì ngồi lên ghế dựa, tứ ngưỡng bát xoa (*) nhìn Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa.

(*) Tứ ngưỡng bát xoa: Chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dẹt chân dẹt tay ra, có ý chê trách.

Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được ý kiến tương tự trong mắt đối phương. Danh phận đã định, cần gì hẹp hòi như vậy? Hai người khẽ mỉm cười, tiến lên hành đại lễ (*) với Cung Nhị phu nhân, Cung Nhị phu nhân nói: “O, ta lại không nhận nổi, danh bất chính tất ngôn bất thuận.” Rồi lại ngồi yên, nhận một lễ này.

(*) Hành đại lễ: Hành động quỳ xuống, dập đầu nhằm thể hiện sự biết ơn của đôi vợ chồng đối với các bậc trưởng bối hai bên.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Thấm thấm nuôi dạy ta lớn lên, có ân nuôi nấng, lại giúp ta quản lý sản nghiệp nhiều năm như vậy, lo liệu hôn sự, chắc chắn có thể đảm đương nổi một lễ này.”

Minh Phi cũng cười nói: “Chất tức không có bà bà, trong lòng đã xem thăm thăm thành bà bà mà tặng lễ, kính xin thăm thăm không nên chê chất tức

đần.” Biết Cung Nhị phu nhân sẽ không dễ dàng giao quyền lực và tiền tài trong tay ra, Cung Trung Tổ lại không có ở đây, dĩ nhiên là phải chuẩn bị chiến đấu lâu dài cho tốt.

Nếu đã đón nhận đại lễ của tân nhân, Cung Nhị phu nhân không thể không cho quà mừng, miễn cưỡng đưa qua một đôi vòng tay vàng khảm trân châu, làm bộ dạy dỗ Minh Phi vài điều, cái gì mà nghiêm túc tuân thủ nữ tắc (*), kéo dài hương khói. Đôi tay Minh Phi nhận lấy, cung kính mà nghe, thỉnh thoảng đáp lại một tiếng phải

Cung Nhị phu nhân nói xong liền khát nước, mới phất tay một cái, để Cung Tịnh Kỳ cho Minh Phi thấy Chu di nương.

Cung Tịnh Kỳ chỉ vào phụ nhân mặc xanh lá cho Minh Phi nhìn: “Đây là Chu di nương.”

Chu di nương nhìn Minh Phi cười cười, không lên tiếng mà đi tới sau lưng Cung Nhị phu nhân l

Minh Phi biết nàng là thân mẫu của Cung Nghiễn Bích cùng Cung Viễn Khoa, cũng là nha hoàn hồi môn của Cung Nhị phu nhân, cũng không xem thường nàng, điềm điềm gọi một tiếng di nương, cho người mang bức tranh nàng tự thêu lên.

Cung Viễn Trật cũng chỉ từng gặp qua, hiện tại đã mười sáu mười bảy tuổi, chiều cao và khuôn mặt kém hơn Cung Viễn Hòa, còn có chút mập, nhưng cũng coi là nhỏ nhắn.

Tiếp theo là một nhi tử khác ở chi thứ hai của Cung gia mà nàng chưa bao giờ gặp mặt- Cung Viễn Khoa, mười bốn- mười lăm tuổi, mặc dù ăn mặc hoa lệ, còn nhỏ tuổi nhưng trên trán lại hằn thành hai rãnh sâu, có thể thấy được là bình thường hẳn đều mang một bộ mặt mày ủ dột.

Cung Viễn Quý, mới bảy- tám tuổi, tuổi tác không quá chênh lệch với Thái Quang Diệu, là kho bảo vật biết đi phiên bản thu nhỏ, kim quang sáng lạn, tỏa ra ánh sáng còn chói mắt hơn cả mặt trời, chỉ nhìn chăm chăm vào Minh Phi, nhìn một chút, cười lên: “Tầu tầu, ta muốn ăn kẹo.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chuông đồng

Edit: hoada.

Sau khi một nhóm người đưa Cung nhị phu nhân rời đi, Cung Viễn Hòa quay đầu lại nhìn Minh Phi cười hỏi, “Có mệt không?”

Minh Phi cười hỏi lại: “Chàng thì sao?”

Cung Viễn Hòa nhẹ nhàng nắm tay nàng: “Ta không mệt. Nếu chỉ có một người đơn độc chiến đấu mới mệt, bây giờ có nàng rồi, không mệt chút nào.”

Minh Phi đau lòng nhìn hắn: “Vậy không phải ngày trước chàng bị mệt chết?”

Cung Viễn Hòa đứng yên để nàng chỉnh sửa cổ áo bị dính một vết bẩn màu đỏ rồi cầm tay nàng đi về phía trước. “Mệt chứ, làm sao không mệt được? Mỗi bữa cơm ta chỉ ăn có một mình, nếu có người đến ăn cùng ta, ta lập tức suy nghĩ có phải hắn đến bên cạnh ta là có ý muốn hại ta không, nàng nói xem như vậy có mệt không? Cho nên ta rất hâm mộ nàng có đến ba huynh muội.”

Khó cực như vậy sao? So với nàng quả thật thê thảm hơn nhiều, khi còn ở Thái gia nàng vẫn chưa có chỗ đứng, nhưng ít nhất vẫn có người mang cơm đến cho nàng, nàng vẫn ăn uống bình thường. Khó trách, khi hắn đến kinh thành đi thi, mỗi ngày đều đến nương nhờ nhà nàng để ăn cơm.

Cung Viễn Hòa không nghe Minh Phi nói gì thì dừng bước lại cười nói, “Làm sao nàng lại có lòng dạ độc ác thế? Thấy phu quân ta đáng thương như vậy cũng không biết an ủi ta. Thật không tốt chút nào mà.”

Minh Phi nói: “Ta đang suy nghĩ, nếu việc ăn uống không an toàn vậy thì có phải chúng ta nên xây thêm một nhà bếp nhỏ ở viện chúng ta hay không?”

Cung Viễn Hòa thấy nàng chuyển đến việc chính thì về mặt cũng lập tức thu liễm, nói: “Đương nhiên rồi, sau ngày mai ta sẽ tìm người đến xây thêm phòng bếp nhỏ. Đi ăn cơm thôi, ngủ trưa xong, chúng ta có thể cùng nhau đi dạo trong sân xem thử nơi thích hợp để xây phòng bếp nhỏ không.”

Minh Phi thấy trên bàn ăn có mấy món ăn tinh xảo gồm ba mặn một canh, nàng liền hỏi Cung Viễn Hòa, “Bên này không có phòng bếp, vậy những thức ăn này từ đâu mang đến?” Nếu nói đều là từ phòng bếp trong phủ mang đến thì mấy người Cung nhị phu nhân chắc đã sớm dùng bữa rồi, mà phòng bếp nằm trong tay Cung nhị phu nhân, không thể nào lại chuẩn bị cơm canh tinh xảo như vậy được.

Cung Hòa Viễn mỉm cười: “Ta gọi Xan Hà hiên mang đến.”

“Chàng làm vậy sẽ khiến cho mấy người kia ganh tỵ thì làm sao bây giờ? Mới kết hôn này thứ hai mà đã không dùng đồ ăn trong nhà.” Minh Phi cười gắp cho hắn một miếng rau thơm nắm mề, “Chàng ném thử món này trước đi.”

“Không phải vì ta sợ nằng ăn không ngon miệng sao?” Cung Viễn Hòa cũng cười lấy cho Minh Phi nửa bát canh măng khô qua, “Canh khô qua làm mát người, nằng ăn đi.”

Hai người cứ người tới ta đi, rất nhanh ăn sạch bốn mẹt một canh, Từ La dọn bàn ăn, Đan Hà mang trà tới hầu hạ hai người súc miệng. Hoa ma ma có nhiều chuyện muốn nói với Minh Phi, thấy vậy cứ đứng ngoài rèm nhìn vào mấy lần. Cung Viễn Hòa làm bộ buồn ngủ, đứng lên duỗi lưng nói, “Buồn ngủ quá, đi ngủ trưa thôi.”

Từ Lăng nghe vậy thì nhanh chóng tiến lên muốn hầu hạ hắt đổi áo, Minh Phi ngồi im nhìn, Cung Viễn Hòa nhú mày một cái: “Người đi xuống đi!”

Mặt Từ Lăng hơi biến sắc, khiếp đảm nhìn Minh Phi thấy Minh Phi nhìn nằng cười cười liền cúi đầu đáp một tiếng: “Vâng” rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Hoa ma ma thấy thế cũng lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Cung Viễn Hòa đi tới bên Minh Phi lên, một tay nhắc nằng ra khỏi ghế, tay khác ôm lấy hông của nằng: “Đến đây, phụ nữ lười nhưng nếu đã có chồng thì để vì phu giúp nằng thay quần áo.”

Minh Phi giờ tay lên cao, cười nói: “Được, về sau phải nhờ phu quân chịu khó một chút rồi.”

Cung Viễn Hòa lập tức rút tay trở về, tà nghệ nhìn nằng: “Nâng khay ngang mày, tương kính như tân, nếu ta cởi áo cho nằng thì nằng có phải cũng nên cởi áo cho ta không? Hơn nữa, nằng là nữ nhân, nằng cởi cho ta trước, sau đó thường thức ta, rồi ta lại cởi cho nằng.”

“Chàng ra lệnh cho ta sao?” Minh Phi cau gợn liếc hắt “Không phải là muốn ta cởi áo chàng trước sao? Ta chiều chàng là được chứ gì, ta vốn nghĩ cởi áo cho chàng nhưng từ trước đến nay, đây là chuyện của Từ Lăng, nếu ta tranh thì sợ nằng sẽ không vui mà biết đâu chàng cũng không thích thì sao. Nếu chàng muốn thì từ đây về sau ta sẽ cởi áo cho chàng.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy khẽ mỉm cười: “Nằng là sợ nằng ta có ý với ta, cũng sợ ta có ý với nằng ta phải không?”

Minh Phi cúi đầu cúi dài lưng cho hắt, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đều sợ. Ta sợ lưu lại cho chàng ấn tượng xấu, nói ta là đồ phụ đến cả việc của nha hoàn làm cũng giành.” Đêm qua nhìn dáng vẻ lau thân thể của hắt, nằng cũng biết hắt không thích có người hầu hạ, nếu sớm biết vậy thì nằng nhất định sẽ ngăn cản Từ Lăng.

Vừa dứt lời, một bàn tay hơi lạnh nâng cằm của nằng lên, Cung Viễn Hòa rũ mắt nhìn nằng, ánh mắt thâm trầm, nhưng khóe miệng vẫn tươi cười, “Nằng thật là người hiền lương thực đức nha. Nhưng ta cá là sự hiền lương thực đức này chỉ có vẻ bề ngoài thôi, nằng có muốn ta dạy nằng cấp độ sâu hơn không?”

Ánh mắt của hắt rất không rời khỏi mặt nằng một phân, có chút gì đó khiến cho tâm tình Minh Phi khản trương, nhưng nằng vẫn cười vui vẻ: “Tốt, chàng dạy cho ta...”

Nửa câu nói sau lại bị hắt nuốt xuống bụng, Minh Phi nhắm mắt lại, ôm eo hắt, thuận để hắt hôn nằng, thỉnh thoảng đầu lưỡi cũng nghịch ngợm trên đùa lại hắt, chọc cho đầu lưỡi hắt đuổi theo nằng không buông, một khi tìm được, thì dùng lực rất lớn cắn mút thật mạnh.

Hắt ôm nằng thật chặt, hai tay đặt lên hông nằng miết nhẹ, thân tức càng ngày càng gấp rút, hận không thể khảm nằng vào trong cơ thể hắt. Thấy Minh Phi không có phản ứng gì lớn, hắt liền đưa tay lướt lên những đường cong cơ thể nằng, làm cho Minh Phi hơi nhột, cơ thể Minh Phi hơi run lên, mồm mở ra muốn cười. Hắt lập tức ý thức được, tay lại trượt xuống phía dưới, rất nhanh cúi thắt lưng của nằng, quần màu thạch lưu đồ lập tức rơi xuống đất giống như một cánh hoa.

Minh Phi có chút xấu hổ, vừa có ý lùi lại, hắt liền kéo áo khoát ra ôm trọn nằng vào bên trong, tay không đành hoảng từ eo nhỏ đi xuống dưới, từng chút từng chút, rất chậm rãi, lực tay lúc nhẹ lúc nặng, trong lúc đó có lúc bất chợt dùng sức bóp một cái, Minh Phi không khống chế được nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Âm thanh than nhẹ kia khiến cho bắp thịt toàn thân hắt run lên, giống như có ngọn gió mát thổi qua ngọn cây, lại giống như đầu ngón tay nhẹ nhàng uyển chuyển lướt qua dây đàn, để cho người ta cảm thấy lòng như ngâm vào rượu mạnh vừa khiến người ta ngây ngất vừa làm cho người ta cay nồng.

Cung Viễn Hòa buông môi Minh Phi ra, nhìn chăm chăm nằng rồi kêu lên một tiếng thật thấp: “Phi Phi... là nơi này...”

Minh Phi vì mới vừa rồi ngâm lên âm thanh kia mà cảm thấy xấu hổ vô cùng, cúi đầu thật thấp không dám ngẩng mặt lên, nghe được những lời này của hắt, lại càng thêm vừa thẹn vừa cáu, hận không thể vùi đầu vào trong áo hắt. Thân thể đột nhiên bay lên, tay của hắt mới vừa rồi còn lưu luyến ở điểm nắn cảm kia trong nháy mắt chuyển qua ôm hông nằng. Cung Viễn Hòa nhanh chóng ôm lấy nằng đi nhanh vào phòng trong, đặt nằng ngồi lên mép giường.

Minh Phi khản trương nuốt nước miếng, tập trung tinh lực cởi áo ra chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất chui vào trong chăn. Nhưng căn bản Cung Viễn Hòa không cho nằng có thời gian xấu hổ, nhẹ nhàng cầm lấy tay nằng, khàn khàn giọng nói: “Để ta làm.”

Giống như giấc mộng, Minh Phi tròn mắt nhìn mấy ngón tay trắng nõn rất nhanh mở vạt áo của nằng, lộ ra cái yếm hồng thêu uyển ương nghịch nước bên trong. Đầu ngón tay Cung Viễn Hòa dùng lực đạo không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm phất qua ngọn núi nhấp nhô trước ngực Minh Phi, thỏa mãn nhìn nằng kích động, than thở: “Đây là vải lụa trần quý ta đưa cho nằng phải không, thêu rất đẹp.” Sau đó hắt nghiêm túc dặn dò nằng: “Chính là như vậy, ta muốn nằng dùng tất cả những thứ ta đưa nằng. Đồ ta đưa không thể không cần dùng được.”

Trong sảnh lễ có bốn sắp vải tơ lụa trần quý, màu sắc không giống nhau, lúc Trần Thị nhìn thấy thì rất hài lòng, nhất định cho là Cung Trung Tổ phân phó Cung nhị phu nhân chuẩn bị, hoặc chính là Cung nhị phu nhân cố ý khoe của. Không ai nghĩ tới đều là do hắt chuẩn bị, tất nhiên nằng sẽ không vì vải thốt

vải trần quý mà bị đả động, nhưng sẽ vì phần nghiêm túc này của hấn mà cảm động vô cùng. Minh Phi nhẹ nhàng cúi xuống mặt của Cung Viễn Hòa, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên trán hấn.

Nhưng nàng lại không biết vì hành động này của mình mà chọc phải họa lớn.

Bỗng nhiên Cung Viễn Hòa ngẩng đầu lên, đào hoa trong mắt tất cả đều là xuân tình, những ngón tay hấn thon dài giống như đang gảy đàn linh xảo cời hết quần áo trên người hấn và Minh Phi, trong nháy mắt, nàng và hấn đều lờ mờ thể đối diện nhau, hơn nữa còn lấy một phương thức kì dị để đối mặt. Nàng ngồi, hấn nửa ngồi nửa đứng trước mặt nàng, đầu của hấn chôn trước ngực nàng, nhắm mắt, mút rất khẽ, cho đến khi cả thân thể Minh Phi buông lỏng, nắm tay lúc buông lúc nắm chặt, cuối cùng ôm cô hấn thật chặt, không kiềm được thấp giọng kêu lên: “Phu quân...”

Hấn đứng dậy, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, ôm nàng thật chặt lăn vào phía trong giường.

Minh Phi hơi nhíu mày: “Hơi đau một chút.”

Mồ hôi rịn đầy trên trán Cung Viễn Hòa, ánh mắt lúc này sáng rõ, hấn yêu thương hôn nhẹ lên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Đau lắm hả? Đau hơn tối hôm qua à?”

Mặt Minh Phi bắt gặp đỏ hồng, cắn chặt môi không nói gì. Trong mắt tràn đầy xấu hổ, vừa thẹn vừa cáu, còn có một chút cứng ngắc mất tự nhiên.

Cung Viễn Hòa nhíu mày, nhìn nàng chăm chú: “Rất cuộc là thế nào? Nàng nói cho ta biết chỗ nào không thoải mái, lần sau ta sẽ chú ý hơn.” Thấy Minh Phi vẫn im lặng, hấn lập tức ngồi dậy muốn kiểm tra.

Minh Phi xấu hổ không chịu nổi, dùng sức đánh vào đầu vai hấn, nghiêng mặt nói rất nhỏ, “Ghét! Không có chỗ nào không thoải mái hết!”

“Vậy là thế nào?” Cung Viễn Hòa đột nhiên bật cười, cười đến tà ác, Minh Phi bị hấn cười thì lập tức trở mặt, nhưng hấn ôm nàng thật chặt, cắn lên cổ nàng, tay lần tìm xuống dưới nhỏ giọng nói: “Nạn lụt rồi...”

Minh Phi hung hăng cắn hấn một cái.

Hấn “Ai ui” một tiếng, động tác bộc phát mãnh liệt.

Tháng tư, ánh nắng xuyên thấu từ bên ngoài vào cửa sổ, chiếu lên trần phòng nửa sáng nửa tối, Minh Phi lật người đưa lưng về phía Cung Viễn Hòa, đang muốn chìm vào giấc ngủ thì Cung Viễn Hòa lật nàng lại nằm đối mặt với hấn, trán kề trán. Hấn cúi đầu nói bên tai nàng: “Phi Phi là một cô nương tốt.”

“Ừm, chàng cũng là nam nhân tốt.” Lúc này Minh Phi chỉ muốn ngủ.

“Một nhọc sao? Thân thể nàng thật mềm mại, đều do ta không tốt. Tối nay ta sẽ không phiền nàng nữa, tránh để ngày mai nàng lại không có tinh thần, ca ca nàng sẽ không tha cho ta.” Cung Viễn Hòa nhẹ nhàng hôn lên gò má Minh Phi, giúp vén làn tóc thật dài của nàng đặt gọn sang một bên, lại kéo chăn phủ lên đầu vai trần của nàng, “Ta muốn nói với nàng một chuyện.”

Minh Phi miễn cưỡng mở mắt lên tinh thần, nhích lại sát ngực hấn: “Chàng nói đi, ta nghe đây.” Nàng không thể không thừa nhận, đây là một nam nhân rất mạnh mẽ, được hấn nghiêm túc che chở, hầu hạ nàng cảm thấy rất thoải mái, hạnh phúc.

Cung Viễn Hòa nhích lại gần nàng, nhìn nàng cười cười, đột nhiên lại thay đổi chủ ý, “Không nói nữa, ngủ đi. Ngủ đủ rồi dậy ăn tối.”

Khi Minh Phi tỉnh dậy, sắc trời đã tối, trong phòng yên tĩnh, không có chút tiếng động hay hơi thở nào, Cung Viễn Hòa cũng không thấy đâu. Trong chốc lát, Minh Phi ngây ngốc, rồi gọi người.

Kim Trâm nghe tiếng đi vào: “Đại nãi nãi đã dậy rồi?”

Minh Phi gật đầu: “Đã là canh giờ nào rồi? Sao không gọi ta dậy, đại gia đâu?”

Kim Trâm cười nói: “Đại gia phân phó, buổi tối ăn cơm trễ một chút cũng không sao, nên người không cần vội, từ từ thu thập rồi đến Bán Xuân viên tìm hấn.”

Đan Hà rất nhanh lấy đèn ra đốt lên, lấy ra một cái áo tơ lụa màu hải đường và một cái quần lụa mỏng màu nâu, hỏi Minh Phi: “Cô nãi nãi thấy bộ quần áo này được không?”

Minh Phi gật đầu: “Bộ này được rồi.”

Mọi người hầu hạ Minh Phi thay xong quần áo, chải tóc lại búi lên, môi nàng khẽ mím lại, nàng lấy một cây trâm ngọc phi thủy hoa mẫu đơn màu thạch lựu và một đôi khuyên tai cùng bộ đeo lên.

Lúc này Hoa ma ma mới có cơ hội nói chuyện cùng Minh Phi: “Cô nãi nãi nên sớm tính toán đi, sau khi ăn bữa cơm tối xong, cũng là lúc lập lại quy củ trong viện...”

Minh Phi đứng lên chỉnh sửa lại váy áo, lạnh nhạt nói: “Chuyện gì nên làm thì làm, ngày mai về nhà mẹ đẻ lại mặt, Hoa ma ma nói chuyện với Dư mẫu nói

ta muốn làm thêm một phòng bếp nhỏ ở trong viện, tìm mua thêm hai đầu bếp nữa.”

Hoa ma ma vẫn luôn biết nàng là người có chủ ý nên cũng không nói nhiều, chỉ nhỏ giọng: “Nếu đã có quy củ rồi thì sau này cô nãi nãi cũng đừng có ngủ dậy muộn như vậy, phải dậy sớm để không bị người khác tìm cớ nói linh tinh.”

Minh Phi cười nói: “Ta nhớ kĩ rồi.” Đi ra cửa phòng, thấy Bạch Lộ đang canh giữ ở bên ngoài, còn Từ La và Từ Lăng đứng xa xa bên kia, đèn lồng lớn ở hành lang đã đốt sáng, chiếu lên người hai nha hoàn càng làm cho hai nha hoàn phát ra nét xinh đẹp động lòng người. Minh Phi nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi mỉm cười ngoắc Từ Lăng, “Bán Xuân viên ở nơi nào vậy? Người dẫn ta đến đó đi.”

Sắc mặt Từ Lăng lập tức thay đổi, chần chờ không muốn nói.

Minh Phi nhướn chân mày: “Thế nào?”

Từ La vội nói: “Đại nãi nãi, trong Bán Xuân viên, đại công tử nuôi Truy Phong, từ xưa đến nay Từ Lăng rất sợ chó nên không dám đến, để nô tỳ dẫn ngài đi vậy.”

Minh Phi gật đầu: “Nếu đã như vậy thì làm phiền người rồi. Chỉ là ta muốn nói, nếu ta đã hỏi thì cũng phải trả lời một câu, cứ im lặng như vậy thì không còn ra thế thống gì.”

Từ Lăng vội quỳ xuống: “Đại nãi nãi, nô tỳ biết sai rồi, đều là nô tỳ không đúng.”

Minh Phi nói: “Thôi đứng lên đi, lần này thì bỏ qua đi.” Lại nhìn Từ La nói, “Hôm nay đại gia đã lập gia thất rồi, không nên gọi là đại công tử mà gọi là đại gia.”

Từ La vội đáp: “Phải, đại nãi nãi nói đúng.”

Cầm Lăng ân cần tiến đến: “Đại nãi nãi, cây cối bên kia rất nhiều, nên trời rất tối, cầm đèn lồng đi cho nhanh.”

Minh Phi nhìn sắc trời một chút, phía cuối chân trời còn le lói ánh hoàng hôn yếu ớt, mặc dù viện này rất rộng, đường cũng không quen thuộc nhưng không khí thì rất trong lành, thật sự tận bộ rất tốt nên nói: “Không cần, ta muốn đi dạo một chút.”

Mới đi được hai bước chợt nghe một hồi tiếng kêu thanh thúy, Hi Phúc thở hồn hên chạy như bay từ hành lang bên kia đến, chạy đến trước mặt Minh Phi thờ hồng học lập tức té oạch xuống rồi lại bò dậy dụi dụi vào chân nàng, đôi mắt mở to nhìn nàng có vẻ rất uất ức.

Minh Phi bị nó làm bật cười, ngồi chồm hồm xuống sờ sờ đầu nó: “Vật nhỏ, hai ngày nay đã sơ sót người rồi. Đi thôi, cùng đi.” Khóe mắt nàng quét về phía Mai Từ, khẽ thờ dài nói: “Mai Từ cũng đi cùng đi.”

Mai Từ nghe vậy cười giong gĩa đáp: “Dạ!” rồi bước nhanh tới.

Kim Trâm thấy thế, lạnh lùng liếc Mai Từ, Mai Từ hạ mi mắt xuống giả bộ không biết. Hoa ma ma cũng tiến lên cầm tay Mai Từ cười: “Hôm nay Mai Từ cũng là đại cô nương rồi.”

Minh Phi nghe vậy thì chăm chú nhìn lại Mai Từ, chỉ thấy Mai Từ mặc một cái áo đỏ và váy đỏ, trông rất đẹp, tướng mạo thanh tú đoan chính, thanh xuân bức người, quả nhiên đã trưởng thành rồi.

Mai Từ lớn lên lúc nào không biết, lúc đầu đến kinh thành, Trần thị cũng không mang Mai Từ đi cùng, nhưng từ khi từ kinh thành trở về, cũng vẫn để nàng phục vụ bên người; lần này nàng xuất giá, cũng không biết Trần thị nghĩ thế nào mà mặc dù biết rõ nàng không thích Mai Từ nhưng vẫn để Mai Từ làm nha hoàn hồi môn để nàng mang theo.

Từ sau khi làm nha hoàn hồi môn đi theo, thái độ của Mai Từ không giống trước. Trước kia là tận lực né tránh nàng, nếu có thể không cần xuất hiện trước mặt nàng thì tất nhiên sẽ không xuất hiện. Hôm nay lại cố ý tiếp cận nàng.

Minh Phi vốn không cần để ý đến nàng ta, nhưng nghĩ tới dù gì cũng là nha hoàn đi theo mình tới, không cần thiết thì không cứng rắn đưa nàng đi nơi khác, cũng lưu cho nàng ta một con đường sống, cũng không có cô lập nàng. Nhưng xem ra hôm nay hình như đã có chỗ dùng khác đâu rồi, Minh Phi vênh khóe môi lên nửa giễu cợt.

Bán Xuân viên cách chính phòng cũng không xa, đi khoảng thời gian uống một tách trà. Cửa viện đang khép. Từ La muốn tiến đến đẩy cửa vào bẩm báo, thì Minh Phi vung tay lên, ý bảo bọn họ lui về phía sau, còn mình lặng lẽ tiến lên đẩy cửa ra, Hi Phúc rất thích thú kêu lên chen chân nàng vượt trước.

Trước mặt là Cung Viễn Hòa ngồi trên băng đá đưa lưng về phía nàng, Truy Phong ngồi trước mặt hắn, đang ngẩng đầu lên có vẻ như đang nghe hắn nói cái gì đó. Nghe tiếng kêu của Hi Phúc kêu, một người một chó đồng thời quay đầu lại, Truy Phong “hồ” một tiếng thì vội vã xông về phía Minh Phi. Minh Phi vội vàng trốn sau cánh cửa kêu to với Cung Viễn Hòa: “Mau ngăn nó lại, ta mới đổi y phục, nếu lại bị dính lông chó thì phải đi thay quần áo khác, như thế sẽ muộn mất.”

Cung Viễn Hòa huyết sáo, Truy Phong hậm hực nhìn Minh Phi rồi quay đầu về phía Cung Viễn Hòa, chậm chạp trở lại nằm xuống dưới chân Cung Viễn Hòa. Hi Phúc lập tức nhào tới, nằm dài trên mặt đất, lộ bụng ra. Truy Phong lười biếng lắc lắc người, sau đó duỗi hai chân trước đặt cầm lên, nhần nhần chân mày nhìn Minh Phi và Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa tiến lại cầm tay Minh Phi, nghiêm túc nhìn ngắm nàng một lượt rồi cười nói: “Quả nhiên là lão bà của Cung gia, càng lúc càng kiều diễm hơn rồi.”

Minh Phi nói: “Làm lão bà của Cung gia, ta dám không kiều diễm sao?”

“Đúng rồi, lão bà của ta sao có thể không kiều diễm chứ. Nàng đến đây, ta có chuyện muốn nói với nàng.” Cung Viễn Hòa khom lưng lấy chiếc chuông đồng lớn đeo trên cổ Truy Phong xuống, “Chắc hẳn ban đầu nàng nhất định rất tò mò không giải thích được sao ta lại tặng cho nàng một chiếc chuông đồng lớn phải không?”

Chiếc chuông đồng vừa lạnh vừa nặng, Minh Phi lắc lắc mấy cái, âm thanh đĩnh đưng vang thật to, vừa đùa vừa thật nói: “Chẳng lẽ nó rất đáng tiền sao?”

Cung Viễn Hòa nói rất khề bên tai nàng: “Dĩ nhiên là rất đáng tiền. Đáng tiền đến nỗi ta cũng không dám mang bên người, chuyện này chỉ có nàng và ta biết thôi, nhớ đấy.”

Minh Phi bắt đầu lo lắng, ngẩng mặt lên nhìn Cung Viễn Hòa. Đôi mắt Cung Viễn Hòa âm trầm, khóe miệng đang cười nhưng trong mắt không có nửa ý cười, tất cả đều rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Hiếu kính

Editor: Lovenoo1510

“Tại sao lại muốn nói cho ta biết cái này?”

Minh Phi đột nhiên cảm thấy có gánh nặng rất lớn.

Cung Viễn Hòa nhìn nàng, trầm giọng nói: “Bởi vì từ nay về sau, ta và nàng chính là trên cùng một con thuyền, ta chìm, nàng cũng chìm.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Ta đã nhớ kỹ, ta sẽ nỗ lực.”

Nếu hấn chìm, thì nàng cũng chìm; nếu nàng không chìm, thì hấn cũng không chìm.

Hấn không nói cho nàng biết bên trong chuông đồng là cái gì, nàng cũng không chủ động hỏi, chỉ tiện tay đem chuông đồng giao lại cho hấn.

Cung Viễn Hòa đem chuông đồng đeo vào cổ Truy Phong, cười nói: “Bắt đầu từ ngày mai, nàng cũng giống như ta, tự mình cho Truy Phong ăn, nó thường chỉ ăn gà sống.

Ngoài ra, ta cũng sẽ chọn hai con chó nhỏ nữa, nàng để tâm nuôi, đừng nhờ người khác.”

Thành hộ nuôi chó chuyên nghiệp rồi, Minh Phi khẽ vuốt cái trán, nhưng để đối phó với loại tính tình như Cung Nhị phu nhân, cái loại trường bối mang theo hào quang trên người thâm nương có ân nuôi dưỡng, có lẽ cũng chỉ có thể để cho chó đi giảng đạo lý với bà ta thì mới được khơi thông.

Ra khỏi cửa viện, Hi Phúc tiến đến quán lấy Cung Viễn Hòa, nhưng cũng không làm gì khác.

Cứ bỏ nhào cán lấy giày của hấn, phát ra tiếng “O o” cổ làm ra vẻ đáng yêu.

Âm thanh dọa dẫm

Cung Viễn Hòa khom lưng nắm lấy chòm da đầy màu sắc trên đỉnh đầu, vuốt nhẹ nhàng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nó nói: “Thú nhỏ, cũng ghen tỵ sao?”

Mai Từ khăn trương tiến tới nhận lấy Hi Phúc: “Đại gia giao nó cho nô tỳ, nô tỳ mang nó đi ở trong sân một chút, sau đó sẽ đưa trở về.”

Câu nói phía sau là nói với Minh Phi. Cung Viễn Hòa nhẹ buông tay, nói: “Thật nặng, còn mập hơn rất nhiều so với lúc ở kinh thành, dường như Mai Từ nuôi chó cũng không tệ.

Về sau, phải giúp đỡ nãi nãi nguoi nhiều hơn.”

Mai Từ buông mắt xuống, nói mấy câu khéo léo giả dối, rồi hành lễ mang theo Hi Phúc rời đi.

Cung Viễn Hòa nhìn bóng lưng nàng ta hỏi Minh Phi: “Không phải là nàng luôn không thích nàng ta sao, tại sao lại muốn mang nàng ta theo?”

Minh Phi cười nói: “Làm gì có lúc nào ta nói là không thích nàng ta, cũng không biết chàng nghe thấy từ nơi nào.”

Cung Viễn Hòa cũng không tranh cãi cùng nàng, cười nói: “Đi thôi, đi ăn cơm tối.”

Hai vợ chồng dắt tay nhau an nhàn đi trên con đường nhỏ tới An Nhân đường, thỉnh thoảng Cung Viễn Hòa lại chỉ vào kiến trúc và cây cảnh ven đường nói cho Minh Phi nghe, nơi nào ban đầu là mẫu thân hắn ở, trước khi hắn bảy tuổi ở trong đó, hắn ngã từ trên cây kia xuống, bụi hoa kia là chính tay Cung Trung Tổ gieo xuống cho mẫu thân hắn, mẫu thân hắn yêu thích cỡ nào.

Từ trong lời nói của Cung Viễn Hòa Minh Phi nghe ra được một tin tức, mặc dù Cung Trung Tổ đồng thời cười hai vị thê tử, nhưng rõ ràng hắn đối với Tiết thị đề nhiều tâm tư hơn.

Minh Phi đánh giá gương mặt tuần tú của Cung Viễn Hòa một chút, nói: “Dung mạo chàng giống mẫu thân sao?”

Cung Viễn Hòa sờ cằm, chớp mắt có chút mê mang: “Nghe nói là rất giống.”

Nếu quả thật như thế, thì không khó hiểu vì sao Cung Nhị phu nhân lại có hận ý như vậy với Cung Viễn Hòa.

Nhất định Tiết thị xinh đẹp hơn Cung Nhị phu nhân rất nhiều, nên thực tế đã chiếm được ưu thế tuyệt đối so với tình địch, tôn trọng tức, tướng mạo đẹp như người, làm trượng phu càng thương, giàu có, lại có mấy kẻ không chịu thua kém ở đây tranh khí, mỗi ngày Cung Nhị phu nhân đều mở ra khuôn mặt này, còn phải giả bộ rộng lượng từ bi, quả nhiên là khổ sở.

Nếu là giả, nguyên nhân ngày trước Cung Viễn Hòa một thân kim quang xán lạn như vậy hóa ra chỉ là một chiêu trò ngụy trang khác.

Minh Phi thử dò xét nói: “Ngày trước mỗi lần ta nhìn thấy chàng, luôn thấy chàng mặc kim quang xán lạn, ta nhớ được có một lần, toàn thân cao thấp của chàng có giá trị ước chừng ngàn lượng.”

Xem ra thẩm nương ở phương diện này đối với chàng cũng rất hào phóng nha.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Đương nhiên là hào phóng, bà ta chính là đem ta nuôi dạy theo phương hướng con nhà giàu.

Phụ thân dạy dỗ ta mấy câu, bà ta đều cùng hắn nóng nảy, hơn nữa, lông cừu mọc trên thân cừu, nếu là ta mặc phục sức không hoa lệ, bà ta ở nơi nào có cơ hội làm giả sô sách?”

“Không phải chàng nói muốn mua người, tự mở phòng bếp của mình sao?”

Ý của ta là ngày mai về nhà nhờ bọn họ giúp ta tìm người.

Có phải hay không về sau chi tiêu hàng ngày của chúng ta còn lĩnh từ chỗ thẩm nương.”

Cái này là vấn đề trước mắt Minh Phi quan tâm nhất, không bột sao gạt nên hồ, sẽ không có khả năng mình phải móc tiền túi trợ giúp chứ?

Cung Viễn Hòa cười nói: “Biết, nhưng những thứ này nàng nói không phải sẽ tốt, ta sẽ tới an bài.”

Đến An Nhân đường, chỉ thấy đèn đuốc sáng choang, Cung Nhị phu nhân một người nằm ở trên giường La Hán làm bằng gỗ hoa Lê, nhắm mắt ngủ, hai tay duỗi ra.

Đại nha hoàn trong phòng đứng ôm chậu nước rải cánh hoa quất thụ đứng ở bên cạnh, Chu Di nương sẵn tay áo cầm khăn nóng đang lau cho nàng ta, Cung Nghiêng Bích đứng ở trước bàn tròn tỉ mỉ để các vật dụng bát đĩa lên.

Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Trật ngồi ở một bên đang nhìn chằm chằm Cung Viễn Quý đọc sách, Cung Viễn Khoa cầm một ly trà, tư thế tiêu xái đứng ở góc phòng nhẹ nhàng nghiêng cứu gốc cây Mễ Lan.

Tĩnh thần chuyên chú, giống như là xem một vật trân bảo hiếm thấy.

Cung Viễn Hòa và Minh Phi tiến lên hành lễ chào hỏi, Cung Nhị phu nhân nâng mí mắt nhìn về phía hai cười châm chọc, theo nhịp theo điệu mà nói: “Đại gia và đại nãi nãi tới rồi.”

Chu Di nương quét mắt nhìn hai người một cái thật nhanh, Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Thu cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người, bất quá cũng chỉ là một cách xưng hô, là để cho nàng ngồi không yên, thiếu kiên nhẫn, dường như có một khối tức giận bất bình, là một loại không kim nén nổi, cuộc sống về sau làm sao có thể trải qua?

Minh Phi âm thầm cười, cúi mặt làm bộ thẹn thùng: “Thẩm nương luôn trêu ghẹo người khác.”

Vừa chuyển âm thành cứng rắn, đã nhìn thấy Cung Viễn Hòa len lén hướng về phía nàng làm động tác phui xuống một thân da gà, không khỏi hận ý từng mắt liếc hắn một cái.

Cung Nhị phu nhân nhắc mí mắt lên, hừ một tiếng: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, thì mang món ăn lên thôi.

Chớ để cho người khác nói ta ngay cả bữa cơm cũng không bỏ được cho người ta ăn, lại cứ phải chạy ra bên ngoài lấy thức ăn.”

Cung Viễn Hòa ra vẻ kinh ngạc: “Vì sao Thảm nương lại nói lời này?”

Cung Tịnh Kỳ ho khan một tiếng, “Tầu tầu, sao giữa trưa lại sai Xan Hà Hiến lại bưng thức ăn tới?

Chẳng lẽ thức ăn trong phòng bếp không hợp khẩu vị?”

Rốt cuộc là mẹ con, thấy mẹ ruột mình bị người khi dễ, dĩ nhiên là muốn đứng ra đầu tiên.

Minh Phi thăm nghĩ, chính mình là tân nương, cửa chính hướng nam nhìn về phía bắc đều mở không phải rất rõ sao, nơi nào dám làm chuyện như vậy?

Nàng không tin Cung Tịnh Kỳ không biết, nhưng đúng là không dám công khai trêu chọc Cung Viễn Hòa, cho nên mới đem mũi nhọn nhắm vào phía nàng mà thôi.

Nàng cũng vui vẻ giả bộ hồ đồ: “Ta không có a?

Trưa hôm nay có canh măng khô qua, rau trộn nấm mèo ăn rất ngon, món khai vị rất..... a, nói vậy chẳng lẽ món ăn không phải do người phòng bếp nhà chúng làm ư?”

Ngạc nhiên nhìn Cung Viễn Hoà.

Cung Viễn Hoà bưng tỉnh: “A, là chuyện này à.

Thảm nương thật sự là hiểu lầm rồi, hôm nay ta có một đồng僚, trong bữa tiệc có rót hơi nhiều rượu, trong lòng áy náy, cho nên trong bữa cơm bảo Xan Hà Hiến đi mang tới.

Ta nghĩ thời điểm đó đã qua giờ cơm, nếu lại vì hai người chúng ta mà huy động người đi chuẩn bị cơm, thì không thể không làm thảm nương quan tâm.

Thảm nương vốn đã quá vất vả, loại chuyện vặt vãnh này chất nhĩ cũng không dám làm phiền thêm thảm nương.

Vốn là có lòng tốt, không muốn làm cho thảm nương và muội muội sinh ra hiểu lầm.

Đều là chất nhĩ không tốt.”

Cung Viễn Trật cười một tiếng, đứng ra giảng hoà: “Ta đã sớm nói là có hiểu lầm, nếu đã không phải, thì mau ăn cơm thôi.

Ta đã đói bụng lắm rồi, tiên sinh bố trí công khoá ta vẫn còn chưa có làm xong đâu.”

Trong lòng Cung Nhị phu nhân kìm nén một hơi không có cách nào tiêu tán, lại nói: “Về sau tới sớm một chút.

Đại nãi nãi vừa tới nhà chúng ta, đối với quy củ trong nhà chúng ta còn chưa quen thuộc, đại gia người cần phải nói thêm chút.

Chúng ta thì không sao cả, nhưng ba đệ đệ của người đều ở đây gây người, buổi tối Viễn Trật và Viễn Quý còn có công khoá.”

Minh Phi đang muốn nhận sai, thì Cung Viễn Hoà đã ngăn ở trước mặt cười nói: “Dạ, thảm nương dạy rất đúng.

Hôm nay hãy cứ trách móc ta, vì thời gian huấn luyện Truy Phong tốn nhiều thời gian quá nên bị trì hoãn.

Dạ dày của Thảm nương không tốt, mấy vị đệ đệ đều gây người ở đây, lại còn phải học bài, trì hoãn quả thật không tốt, mà chuyện của ta bên kia, cách nơi này cũng xa, chúng quy cũng khó tránh được trì hoãn.

Như vậy đi, về sau ăn cơm không cần chờ chúng ta, chúng ta có cái gì sẽ ăn cái đó.

Dù sao đều là người một nhà, cần gì khách khí như vậy.”

Cung Nhị phu nhân giận đến tròn to hai mắt, trên ngực phập phồng, Minh Phi liền vội vàng cười nói: “Thảm nương, chất nhĩ tức phụ hầu hạ ngài dùng cơm.

Dùng xong cơm, nếu ngài có tinh thần, thì vừa vận dục chất nhĩ tức phụ một phen, chất nhĩ tức phụ mới đến, cái gì cũng không hiểu, nên còn trông cậy vào ngài dạy bảo đây.”

Tự mình nhìn Cung Nghiên Bích: “Nhị muội muội, để cho người ta mang thức ăn lên thôi.”

Cung Nghiên Bích hạ mí mắt đáp lại.

Để cho người làm vội vàng đi thúc giục mang đồ ăn lên, nhàbọn họ vốn thường ngày không có ăn cơm sớm như vậy, hôm nay là ngoài ý muốn, trong phòng bếp cũng vì vậy mà có chút bận rộn rối loạn.

Đợi đến khi thức ăn dâng lên đủ, người một nhà ngồi ăn cơm, Minh Phi quy quy củ củ đứng ở sau lưng Cung Nhị phu nhân, phục vụ nàng ta dùng bữa.

Lúc chia thức ăn chỉ gấp đồ ăn thanh đạm mềm nhẹ, còn khuyên bà ta: “Dạ dày thẩm nương không tốt, ăn một chút cho dễ tiêu hoá.”

Cung Nhị phu nhân miễn cưỡng ăn hai cái, cảm thấy trong miệng thật sự nhạt nhẽo vô vị, mắt nhìn về phía mâm món Đại Hà có hương vị cay, Minh Phi khéo hiểu lòng người: “Thẩm nương muốn ăn món này?”

Cung Nhị phu nhân gật đầu, Minh Phi nhanh chóng gấp một đĩa đồ xào chay bên cạnh Đại Hà có hương vị cay thả vào trong đĩa của bà ta, “Ăn nhiều rau xanh rất tốt, có lợi cho đường thân.”

Cung Nhị phu nhân nhìn một đồng dưa chua lung tung trong đĩa, giận đến ngẩng ngửa, cầm chén đẩy ra: “Ta không ăn.”

Một chút tự giác Minh Phi cũng không có, tiếp tục ân cần khuyên nhủ: “Thẩm nương ăn thêm chút nữa, ngài mới ăn có một chút nhỏ mà.”

Cung Nhị phu nhân hằm hừ nói: “Ta no rồi, ngươi ăn đi.”

Phật ý đứng lên.

Cung Viễn Hoà lập tức cầm chén đi theo, “Thẩm nương, chất nhĩ có chuyện muốn cùng ngài thương lượng.”

Mọi người trên bàn cơm trừ Cung Viễn Quý ra tất cả đều dùng đĩa, ngược mắt nhìn Cung Viễn Hoà.

Cung Viễn Hoà làm như không thấy: “Sáng nay chuyện thẩm nương bị bệnh làm chất nhĩ rất đau lòng đồng thời vô cùng xấu hổ.

Tuổi Thẩm nương đã lớn, lại có mấy đệ đệ muội muội phải chiếu cố, rồi còn phải lo lắng nhiều cho chất nhĩ, thật sự là quá khổ cực.”

Cung Nhị phu nhân hắt cằm lên nhìn hấn, “Ta nhận sự phó thác của phụ thân ngươi, không dám nói cực khổ.”

Cung Viễn Hoà chân tình thiết ý: “Mặc dù Thẩm nương không nói cực khổ, nhưng chất nhĩ cũng không dám làm bộ hồ đồ.

Thân thể của ngài là quan trọng nhất, chất nhĩ không thể trơ mắt nhìn ngài bận rộn mà không bày tỏ chút gì, đó là không hiếu thuận nha.

Ngày trước chất nhĩ chưa thành thân, lại đi học ở bên ngoài, coi như có lòng muốn hiếu kính Thẩm nương cũng là có lòng nhưng vô lực.

Nhưng hôm nay không giống vậy, chất nhĩ đã thành thân, rốt cuộc cũng có cơ hội hiếu kính Thẩm nương rồi.”

Hấn nhìn hướng về phía Minh Phi: “Về sau chuyện bên kia để Minh Phi làm đi, Thẩm nương để thân thể nghỉ ngơi tốt mới được.”

Tiếp theo lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa tới: “Đây là thư phụ thân gửi.”

Hai mắt Cung Nhị phu nhân như phóng hỏa, chậm chạp không đưa tay đón lấy lá thư.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Khóc lóc om sòm

Edit: Thảo My

Thời khắc mấu chốt này, là Chu di nương đứng ra, cười tí mắt tiến lên đỡ Cung Nhị phu nhân, nói: “Đại công tử, phu nhân không thoải mái, chuyện này không phải một chốc có thể nói, có phải chờ thân thể phu nhân khỏe mạnh chút, đôi thời gian lại nói chuyện này hay không?”

Cung Nhị phu nhân nghe vậy, lập tức đỡ cái trán, lưng lay mấy cái, nhỏ giọng rên rí: “Ai..... Người già rồi, không còn dùng được nữa, nhìn xem, nhanh như vậy đã bị người ghét bỏ.”

Nói xong nước mắt chảy xuống.

Cung Tịnh Kỳ nhũn mảy: “Ca ca, chuyện trong nhà thiên đầu vạn tự (ngàn lời vạn chữ), làm sao một chốc có thể nói rõ?

Theo ta nói, các ngươi cũng quá nóng lòng.

Mấy ngày nay mẫu thân vẫn quan tâm các ngươi, này còn không thờ nãi, các ngươi.....”

Cung Nghiên Bích kéo kéo Minh Phi: “Tẩu tẩu, ngươi mau khuyên nhủ.”

Minh Phi nhìn Cung Nghiên Bích: “Ca ca ngươi hẳn đau lòng thăm nương (thím), muốn cho ta giúp thăm nương phân ưu, nếu như ta khuyên, chẳng phải là có ý tứ muốn thâm thát (trộm rái cá)?

Muội muội, hiểu đạo này chính là cách đối nhân xử thế đầu tiên.

Chẳng lẽ, ngươi không muốn thăm nương có một chút rãnh rỗi?”

Cung Nghiên Bích bị ghen không lời nào để nói.

Cung Viễn Hòa khí định thần nhàn đưa một cái khăn cho Cung Nhị phu nhân: “Thăm nương chớ khóc.

Đây là chất nhĩ đau lòng ngài, muốn giúp ngài phân ưu, ngài nghĩ thế nào đến mặt trên kia đi?

Chất nhĩ ghét bỏ ai cũng không dám ghét bỏ ngài.”

“Ngươi rõ ràng chính là ghét bỏ ta, chê ta vương mất các ngươi phải không?”

Cung Nhị phu nhân che miệng khóc lên: “Ta đau khổ cay đắng nuôi ngươi lớn, vì ngươi bị bao nhiêu chèn ép, bị người chỉ vào lưng mắng, ngươi làm quan, cưới tức phụ, liền chê ta vương mất ngươi phải không?

Đáng thương ta, bạch bạch thay người nuôi lớn nhĩ tử, vì hắn trong trong ngoài ngoài lo liệu, không một câu tốt, bắt quá mới vừa thành thân một ngày liền tới bức ta, đây là muốn bức tử ta à.

A, ta nuôi nhĩ tử của mình cũng không chịu giúp ta nói lời công đạo, sao lại có thể trách người ta trèo lên đầu ta giẫm lên ta!”

Khóc khóc gần như choáng váng muốn ngất lịm.

Cung Tĩnh Kỳ oán hận trừng mắt Cung Viễn Trật bất động ở một bên: “Ngươi còn không tới khuyên nhủ!”

Cung Viễn Trật ngồi không yên, đứng dậy ho khan một tiếng, tiến lên phía trước nói: “Ca ca, thân thể mẹ ta không tốt, tinh thần cũng không quá tốt, ngươi xem có phải hay không.....”

Hắn mới vừa mở miệng, Cung Nhị phu nhân liền: “Oa.....”

Một tiếng khóc lớn lên, giả ngây giả dại dưng vào trên người Chu di nương: “Ta không sống, ta không sống rồi, nuôi một bọn bạch nhãn lang.

Mọi người đều nói ân sinh không lớn bằng ân dưỡng, hắn thật tốt, không nhớ tình còn chưa tính, ngày thứ hai tân hôn đã nghĩ muốn bức tử ta.”

Chu di nương ôm chặt lấy Cung Nhị phu nhân, roi lệ theo: “Phu nhân, ngài đừng như vậy, lại không là chuyện bao lớn.”

Cung Nhị phu nhân nghe tiếng, âm thanh kêu lên: “Không phải chuyện bao lớn?

Ngươi nói đơn giản dễ dàng!”

Quay đầu đỏ mắt chỉ vào Cung Viễn Hòa: “Ngươi có phải nghĩ thừa dịp cha ngươi không ở nhà, bức ta chết rồi, xong chiếm phần gia sản của đệ đệ muội muội ngươi hay không!”

Cung Viễn Hòa lẳng lặng nhìn Cung Nhị phu nhân: “Thăm nương không cần dùng những những lời này đến chèn ép ta, phụ thân nói như thế nào, người xem thư chẳng phải sẽ biết?”

Trong mắt Cung Nhị phu nhân hiện lên một tia tàn khốc, vươn tay ra về phía Cung Viễn Hòa: “Cha ngươi viết cái gì?

Ngươi lấy ra ta xem!”

Cung Viễn Hòa cười cười, đưa thư tới, Cung Nhị phu nhân cầm ở trong tay ba cái hai cây liền xé thư sạch sẽ, ném lên không trung, cười lạnh nói: “Ngươi tùy ý tìm a miêu a cầu loạn viết một phong thư, liền dám dụ dỗ ta?

Làm ngươi xuân thu đại mộng!”

Hành động này của nàng làm Cung Viễn Trật và Cung Tĩnh Kỳ đều thất kinh.

Chu di nương cũng ôm nàng đứng lên: khóc lớn: “Phu nhân, ngài chẳng lẽ ma chướng rồi hà?”

Cung Viễn Hòa cũng không gấp, ngồi xổm trên đất quét đến một chỗ phong thư bị xé thành mảnh vụn, vừa nhặt vừa cười: “Thẩm nương chưa mở ra nhìn, nào biết ta lừa gạt ngài?”

Minh Phi quả thật hết chỗ nói rồi, gặp qua không biết xấu hổ không phân rõ phải trái, cũng chưa thấy không biết xấu hổ không nói lý như vậy.

Cung Nhị phu nhân trộm đổi khái niệm sĩ tài thánh cao này, nàng biết rõ giảng đạo lý nói lập trường, nàng vĩnh viễn đều đứng không vững, cho nên sẽ dùng một chiêu càn quấy này.

Tóm lại Cung gia không ai, Cung Trung Tô không ở nhà, Cung Viễn Hòa tự nhiên không thể cứng rắn buộc nàng giao tài ruyền (quyền sở hữu tài sản) trong tay ra, nàng là nữ nhân, có thể không cần thể diện, Cung Viễn Hòa vẫn còn muốn đứng ở trong xã hội và trong quan trường, dĩ nhiên không gánh nổi cái mặt này.

Hiện tại Minh Phi nghiêm trọng hoài nghi, những tính tình kích động dễ giận kia của Cung Nhị phu nhân có phải đều là làm bộ hay không?

Có cái gì có thể so sánh giả ngây giả dại càng có thể thuận nước đẩy thuyền ăn vạ đây?

Bên này Cung Nhị phu nhân thấy Cung Viễn Hòa đi buộc mảnh vụn giấy viết thư, đẩy Chu di nương ra, cúi người xuống tam hạ lưỡng hạ kéo tay Cung Viễn Hòa ra, bắt mảnh vụn giấy viết thư kia điên cuồng đến gần trên cây nến, Cung viễn Hòa cũng không thương cùng, cũng không cần nàng, đứng ở một bên nhìn nàng từ từ đốt.

Đốt xong rồi mới nói: “Thẩm nương cũng không biết hiểu lầm cái gì, bất quá đó là thư phụ thân viết phân phó ta mời một tiên sinh tốt cho Tứ đệ thôi.

Hôm nay người xem, ta làm thế nào mới tốt đây?”

Cung Nhị phu nhân một hơi lên không nổi, thật sự điên cuồng.

Run lấy bả chỉ vào Cung Viễn Hòa: “Ngươi..... Ngươi.....”

Kinh thiên động địa gào thét một tiếng, tức khắc hướng Cung Viễn Hòa đâm tới.

Cung Viễn Hòa tay mất lạnh lẽo, một phát bắt được Cung Viễn Trật ngăn ở trước người.

Cung Viễn Trật trở tay không kịp, vội vàng ôm lấy Cung Nhị phu nhân.

Vóc người Cung Nhị phu nhân nguyên bản cũng kiêu tiểu, bị Cung Viễn Trật đồng nhất ôm chặt, vùng cũng vùng không ra.

Nàng nguyên bản định đụng vào Cung Viễn Hòa thì ngồi vào trên đất, vu Cung Viễn Hòa đánh nàng, tiện mượn cái này gây khó dễ Cung Viễn Hòa, giờ phút này toàn bộ tính toán thất bại, vừa bức vừa hận, che mặt khóc lên, chỉ cây đầu măng cây hộc: “Ta nuôi hài tử lớn, lúc này mới kết hôn mấy ngày, liền hận ta, chuyên tới đối nghịch ta, đây là cái đạo lý gì?

Không có vương pháp thiên lý rồi!”

Cung Viễn Quý thấy mẹ hân khóc thành cái bộ dáng này.

Không quan tâm nhào tới hung hăng đẩy đánh Minh Phi: “Đều là ngươi, đều là ngươi cái nữ nhân xấu này giờ trò!”

Hài tử bảy tám tuổi cũng là có chút chút khí lực, quả đấm cùng chân roi vào trên thân người cũng làm đau.

Minh Phi giận tím mặt, cái gì nghe làm nàng đều là cái nữ nhân xấu giờ trò quý?

Đây đều là người nào dạy?

Cảm tình toàn gia đều là cây hồng nhạt mềm bóp sao?

Không dám trêu chọc Cung Viễn Hòa, liền tất cả bức bối đều nhắm về phía nàng rồi hả?

Không khỏi giận bốc lên từ trong tim sự từ gan sinh ra: “A nha!”

Kêu một tiếng, thuận thế Cung Viễn Quý lui về phía sau liền ngã xuống, thuận tay lật ngược một cái bàn, rầm rầm rào rào một tiếng vang lớn, thức ăn, đĩa bát đĩa bay đều bay đầy đất.

Mọi người sững sờ, khóc nín khóc, nháo cũng không náo loạn, khuyên cũng không khuyên, tất cả đều nhìn về phía nơi này Minh Phi.

Cung Viễn Quý cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại tình huống như thế, ngờ ngác đứng ở nơi đó nhìn, không biết hài làm thế nào mới tốt.

Minh Phi bụm mặt ngồi dưới đất khóc: “Đây gọi là cái gì?

Vào cửa nhà người hai ngày một đêm, cả mệt mỏi cơm cũng không gọi người ăn.

Chỉ là mới vừa ăn hai cái, tiểu thúc từ liền tới đánh, còn bàn ăn cơm cũng xốc, lại nói Cung gia các người cũng là nhà quan lại phú quý, có thể khi dễ người như vậy?

Cười nữ nhi Thái gia chính là giày xéo như thế này?

Được, được, nhà các người chừng mắt Thái gia ta phải hay không?

Vậy ta cũng không ở nơi này thỉnh người hiềm nghi! Hoa ma ma! Hoa ma ma! Người nhanh đi về khiến Đại công tử tới đón ta! Thuận tiện đánh nghe hỏi thăm, tiểu thúc từ nhà ai dám đánh tẩu tử! Dám không cho tẩu tử ăn cơm! Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì!”

Hoa ma ma cũng không tới đỡ Minh Phi: “Ai!”

Đáp một tiếng, xoay người vừa chạy ra ngoài, Cung Tịnh Kỳ hoảng sợ, vội vàng nói: “Mau ngăn lại nàng!”

Chuyện này Minh Phi chiếm lý, Thái gia vừa là đại tộc nơi đó, dựa theo người tộc trưởng phu nhân nhà hán Phan thị và Thái Quang Đình, tính khí Trần thị, còn không biết làm âm mưu thành cái dạng gì.

Nếu thật là ồn ào đi, tuy Cung Viễn Hòa mất thể diện, nhưng tình hình Cung gia như vậy, càng không chiếm được gì tốt, càng mất thể diện hơn vẫn là chỉ thứ hai các nàng, người ta chỉ sợ đầu tiên sẽ nghĩ đến là tân phụ (cô dâu) vào cửa, Cung Nhị phu nhân chiếm gia sản đại phòng không chịu buông tay, để mặc nữ nữ ức hiếp tân phụ, cả vấn đề giáo dục cũng phải chịu chất vấn, người nào trong sạch còn muốn kết thân với bọn họ?

Ai ngờ Hoa ma ma là một người hiểu biết lợi hại, ở trong sân tả xung hữu đột, nào kêu gào không nghi: “Tứ công tử đánh chết đại nãi nãi chúng ta rồi!”

Cung Tịnh Kỳ không còn có cách nào khác, chỉ đành phải để xuống bên này, dẫn theo người tự mình đi chặn Hoa ma ma, còn không dám làm sắc mặt cho Hoa ma ma nhìn, đành phải lên tiếng khuyên nhủ: “Ma ma nghỉ ngơi nào, chuyện không hay như vậy truyền đi tẩu tẩu cũng không tốt.

Thể diện chúng ta Cung gia tất nhiên khó coi, Thái gia cũng không tốt đến đâu nào.

Đối với người nào cũng không có chỗ tốt, ngài mau đừng nào loạn, ta đồng ý ngài, chuyện như vậy nhất định sẽ xử trí thật tốt.”

“Tẩu tẩu, Tứ đệ tuổi hán nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng chấp nhặt với hán.”

Cung Nghiên Bích cách Minh Phi gần nhất, tiến lên đỡ Minh Phi, Minh Phi không cần nàng đỡ, chỉ che mặt khóc: “Ta cũng không phải là không có cha mẹ ca ca huynh đệ, ta nhất định phải đòi lại cái công đạo này! Ta vẫn xem thăm nương giống như bà bà đối đãi, hành đại lễ với nàng, lập quy củ, một lòng muốn lấy lòng nàng, hiểu kính nàng, thấy thân thể nàng không tốt mệt nhọc nhiều hơn, lúc này mới muốn giúp nàng phân ưu, kết quả ngược lại biến thành bụng dạ khó lòng đi.

Đây là cái đạo lý gì?”

Cung Viễn Hòa tiến lên kéo nàng, nhỏ giọng nói: “Thôi, thôi, là ta vô năng, một chuyện tốt làm xáo trộn thành cái dạng này.

Thăm nương một lòng cho là chúng ta không tốt, bụng dạ khó lòng, Tứ đệ vậy mà cả cơm cũng không cho nàng ăn.

Thăm nương là trưởng bối, tiểu bối chúng ta kiên quyết không dám ngỗ nghịch với nàng; Tứ đệ vừa nhỏ, dù là sai lầm lớn nữa chúng ta lớn cũng nên nhường, nếu không chính là bất hiếu bất thế.

Tốt như vậy, vì an bình mọi người, cũng vì thân thể thăm nương, hai chúng ta cùng nhau chuyển đi thôi.”

Minh Phi chớp một mắt to ướt sũng vui mừng: “Đi nơi nào?”

Cung Viễn Hòa bi thương nói: “Ta nguyên bản có mấy người bạn có thể giúp, nhưng nàng còn chưa lại mặt, dĩ nhiên là không thể đi tìm người ta nương tựa, trước hai chúng ta chỉ có thể đi khách sạn trọ lại tính toán sau.”

“Đi khách sạn?”

Minh Phi rất đổi kinh ngạc: “Chỗ nào có loại đạo lý này?

Ngày thứ hai tân hôn phải đi khách sạn trọ?

Người ta sẽ nói như thế nào?

Người ta sẽ không muốn chúng ta cho bọn hán đốt pháo treo hồng chứ?”

Ngay sau đó lại thở dài: “Cũng được, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, chàng là phu quân ta, dĩ nhiên là chàng đi đâu ta liền đi nơi đó.

Nên làm cái gì bây giờ liền xử lý tốt thế ấy.”

Cung Viễn Hòa quay đầu quỳ xuống hướng về phía Cung Nhị phu nhân: “Thẩm nương, đều là chất nhĩ không phải.

Chất nhĩ hảo tâm muốn giúp thẩm nương phân ưu, lại không nghĩ rằng thẩm nương vậy mà ghét bỏ chất nhĩ tức phụ ta thô kệch, vì thể sinh khí lớn như vậy, thư cha cũng không xem, còn nói là chất nhĩ tìm a miêu a cầu hồ loạn viết gạt ngại, tội danh lớn như vậy chất nhĩ thật sự đảm đương không nổi.

Nếu như truyền đi, chỉ không biết người ta còn muốn sắp xếp Cung gia chúng ta như thế nào, chất nhĩ đành xếp ỏn thỏa, cũng nên đi, kính xin ngài bảo trọng nhiều.

Nơi đó của phụ thân, chất nhĩ sẽ viết thư đi nhận sai.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Nhượng bộ

Thấy Cung Viễn Hòa đứng dậy muốn đi, Chu di nương vội đẩy đẩy Cung Nhị phu nhân, lại đẩy Cung Viễn Trật: “Nhị công tử, nhanh nhanh, còn không mau khuyên Đại công tử và Đại nãi nãi? Các vị là thân huynh đệ (huynh đệ ruột) từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu lắm nào mà không giải được?”

Hôm nay nếu thật sự để cho hai người Cung Viễn Hòa, Minh Phi đi ra khỏi cửa chính Cung gia, chạy đi trọ ở khách điểm, chỉ sợ không đợi đến ngày hôm sau Cung gia sẽ trở thành trò cười cho cả Thủy Thành Phủ, Cung Nhị phu nhân và Cung Viễn Quý ngay lập tức sẽ vang danh vang dội..... Cung Viễn Trật không nghĩ tới Cung Viễn Hòa thật sự làm ra được như vậy, nhưng vì kế hoạch hôm nay, không thể không tận lực khuyên Cung Viễn Hòa mới được.

Cung Viễn Trật tức bỏ Cung Nhị phu nhân ra, bước nhanh về phía trước kéo Cung Viễn Hòa lại: “Ca ca, huynh thật sự nhẫn tâm như vậy?”

Cung Viễn Hòa nhìn hấn về mặt đau xót: “Nhị đệ, đệ xem đệ nói cái gì? Người nhà Cung gia chúng ta đơn bạc, vòng tới vòng lui cũng chỉ có mấy người thế này. Cứ cãi nhau như vậy, cho dù tình cảm có tốt hơn nữa cũng không chịu được giày vò. Ca ca cũng bởi vì không đành lòng, cũng sợ âm ỉ đến mức không thu dọn được, cho nên mới muốn đi ra ngoài, nếu thẩm thật sự bị chọc tức, ta muốn lần chết không chối từ, làm sao không phụ lòng phụ thân, làm sao không phụ lòng các đệ? Đệ đừng khuyên nữa!”

Cung Viễn Trật vội la lên: “Huynh và tẩu tẩu có thể trở về phòng trước đi, nơi này để đệ xử lý. Đêm hôm khuya khoác, không nên đi khách điểm gì đó, nhiều bất tiện.”

Về mặt Cung Viễn Hòa thương tâm nói: “Thật ra ta cũng không sao cả, nhưng đệ xem tẩu tẩu đệ một chút, nằng đến bây giờ, bụng còn trống không..... Bộ dạng này của nằng, nếu thật sự trở về Thái gia, để cho người ta xem nằng thế nào, xem Cung gia chúng ta như thế nào? Đệ đừng khuyên nữa, ca ca biết đệ là người tốt, nhưng ca ca thật không dễ mới có thể thú (cười) được một tẩu tẩu cho đệ, tất nhiên là không thể bảo nằng cứ như vậy trở về Thái gia.”

Lời của Cung Viễn Hòa đã nhắc nhở Cung Viễn Trật, hấn bèn mang ánh sáng hi vọng nhìn về phía Minh Phi, chỉ thấy trên quần áo danh quý kia của Minh Phi dính đầy cơm và thức ăn, chật vật không chịu nổi, hai con mắt còn khóc đến đỏ bừng, đứng ở nơi đó bả vai run run, rất đáng thương. Nhìn giống như là một tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) bị phu gia (nhà chồng) ức hiếp không có sức chống trả nào, không khỏi than thở một tiếng, cái này gọi là chuyện gì đây chứ?

Cung Viễn Hòa một bên tách tay Cung Viễn Trật ra, một bên kéo Minh Phi: “Đi thôi, thừa dịp sắc trời còn sớm, Xan Hà Hiền còn chưa thu dọn, đi lấp đầy bụng trước, sau đó sẽ từ từ tìm khách điểm. Kim Trâm, nhanh đi giúp nãi nãi ngươì lấy bộ quần áo, rồi đi Xan Hà Hiền tìm chúng ta.”

Kim Trâm nhìn sang Minh Phi trước, thấy Minh Phi không có ý phản đối, lập tức chạy như bay. Cung Tịnh Kỳ canh giữ ở cửa viện, sai người ngăn lại không thả, Kim Trâm nháy mắt với Hoa ma ma, Hoa ma ma lập tức kêu la, bên ngoài nhất thời nháo thành một đoàn.

Cung Viễn Trật gắt gao nín Cung Viễn Hòa không thả, quay đầu lại hét lời khuyên can Cung Nhị phu nhân: “Mẫu thân, người nói một câu đi chứ. Nếu là hiểu lầm, coi bỏ không phải là được rồi sao?” Lại quay sang mắng Cung Viễn Quý: “Ngươi thật sự là quá to gan lớn mật! Lại dám động thủ đánh tẩu tẩu, bình thường ngươi đọc sách đều ném vào trong bụng chó rồi hả? Phụ thân không có ở đây, ta thay phụ thân trừng phạt ngươi! Lập tức nhận lỗi với tẩu tẩu, rồi đi viết một trăm bài Đại Vũ! A, không, hai trăm bài đại tự (chữ to)! Rồi tiếp tục chịu phạt quỳ!”

Cung Viễn Quý đã sớm ỉu xiu, nghe thế căng giọng khóc lên: “Ta không phải cố ý. Cái bàn không phải là ta lật lên!”

Hấn khóc Minh Phi cũng khóc theo, chỉ có điều một người gào khóc, một người nhỏ giọng nức nở. Minh Phi vừa khóc vừa nhìn lên về mặt của mọi người, chỉ thấy Cung Nghiên Bích nắm khăn đứng ở trong ánh đèn, mắt nhìn chung quanh, về mặt đều là khăn trương sợ hãi, mơ hồ lại hàm chứa một chút khinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Cung Tuyền Khoa cau mày đứng ở trong một góc khuất, nhàn nhạt nhìn đèn lồng trong góc phòng, giống như đều nhìn tất cả ở trong mắt, lại giống như hết thảy đều không có ở trong mắt, rất xa cách, cũng rất khinh thường.

Mà Chu đi nương thì đang đỡ Cung Nhị phu nhân đứng ở ngay giữa phòng, gương mặt lo âu và sợ hãi, thỉnh thoảng nhỏ giọng khuyên nhủ Cung Nhị phu nhân, về mặt của Cung Nhị phu nhân giận đến đỏ bừng, ngực phập phồng kịch liệt, tay nắm chặt khăn cũng run rẩy không ngừng, có thể thấy được thật sự tức không nhẹ.

Ước chừng là lời nói của Chu đi nương có chút tác dụng, Cung Nhị phu nhân thở một hơi thật sâu, đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn Cung Viễn Hòa: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới chịu bỏ qua cho lão Tử? Hẳn chính là thân đệ đệ (em trai ruột) của ngươi! Còn mấy đệ đệ muội muội của ngươi nữa, cũng còn chưa có gả cho người ta, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn phá hủy thanh danh của nhà chúng ta, nhất định đuổi tận giết tuyệt mới hài lòng?”

Cung Viễn Hòa chăm chọc cười một tiếng: “Thâm nói lời này..... Chắt nhi vạn phần không dám nhận. Nói đến vấn đề huynh đệ ruột, chắt nhi thật sự có mấy câu không thể không nói. Bàn về công, lúc trước tổ phụ tổ mẫu để cho phụ thân thừa tự hai nhà, đó là văn kiện ở quan phủ, cho nên ta mới gọi thâm là thâm, nhưng, chắt nhi cũng không vì vậy liền bỏ quên công ơn nuôi dạy của thâm đối với chắt nhi, chuyện đó trọn đời không dám tương vong. Về tư, Tử đệ và ta đích xác là thân máu mủ, nhưng người xem một chút hẳn làm chuyện như thế với tẩu tẩu hẳn, bảo ta làm sao nói cho phải đây? Phàm là trong lòng hẳn thật sự đối đãi ta như thân ca ca, đối đãi với tẩu tẩu ta như thân tẩu tẩu, có dám như thế không? Hẳn chỉ là một hài tử tám tuổi còn như vậy, trong lòng hạ nhân trong phòng này sẽ nghĩ như thế nào? Người cũng đừng trách chắt nhi đa tâm, sự thật chính là như thế! Sáng nay chắt nhi tới đây thỉnh an người, xin người chủ trương đại lễ, người bị bệnh, chắt nhi và chắt nhi tức phụ (cháu trai và cháu dâu) thật lòng đau lòng người, muốn vì người phân ưu, người lại kéo tới phương diện tài sản, nói từng từ đâm thẳng vào tim gan! Mang một mảnh hảo tâm của chắt nhi nói thành lòng lang dạ sói, hiện tại ngay trước mặt người cả nhà chắt nhi hỏi một câu, chắt nhi có nửa câu gì đề cập tới tài sản hay sao? Như vậy thật đã thương người, nhưng phàm là người, cũng sẽ lạnh thấu tâm. Nói cho cùng, vốn là chắt nhi và chắt nhi tức phụ của người suy nghĩ, cho rằng thật lòng bỏ ra sẽ có hồi báo. Nhưng đáng tiếc thay.....”

“Không nói nữa.” Cung Viễn Hòa khô sở xoa mắt, nhìn về phía Cung Viễn Trật, “Nhị đệ, tình cảm giữa ta và đệ cho tới bây giờ đều tốt, ca ca cũng không muốn làm đệ khó xử. Hôm nay, nếu ca ca ra khỏi cánh cửa này, chính là đuổi tận giết tuyệt, không để ý đến tình cảm tay chân, không thể bỏ qua cho Tử đệ; nếu không đi, để thâm thấy ta rồi lại tức giận, thương tổn thân thể, là bất hiếu; càng có lỗi với đại tẩu đệ, thiếu Thái gia một câu trả lời hợp lý, là bất nghĩa. Đệ hãy cho ca ca một chủ ý, xem làm thế nào mới tốt?”

Trong lòng Cung Viễn Trật đã sớm có tính toán, Cung Viễn Hòa và Minh Phi sớm muộn gì cũng sẽ phân đi ra, khẳng định là có ý định này. Mặc dù đột nhiên gây rối loạn, nhưng cũng sẽ không phải hiện tại muốn kéo ra xin xỏ. Thứ nhất trong lúc vội vàng, Cung Trung Tổ không ở đây, làm sao kéo ra rõ ràng? Thứ hai coi như bọn họ thật sự muốn, cũng vẫn biết sợ người khác nói bọn họ nóng lòng, lời ông tiếng ve. Vì vậy tính toán của hai người hẳn là không muốn cùng bọn họ chen lấn sinh hoạt, không muốn nhận cơn tức giận không đầu của Cung Nhị phu nhân. Kết hợp với hành động ban ngày ban mặt hai người ăn thức ăn từ bên ngoài, hẳn mơ hồ đoán được, chắc là mưu cầu của hai người chính là muốn lập phòng bếp khác trước.

Tuy rằng Cung Viễn Trật nghĩ được tới đây, nhưng hẳn luôn không bắt được ý tưởng thật sự của Cung Viễn Hòa rốt cuộc là cái gì, không thể thiếu thử dò xét một phen: “Ca ca, mẫu thân đệ đi đứng không bình thường, hết sức hồ đồ, Tử đệ thì tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện một chút, thế này mới khiến ca ca, tẩu tẩu bị uất ức lớn như vậy. Hiện tại tất cả mọi người đều kích động, những chuyện này cũng không phải là trong thời gian ngắn là có thể làm ra rõ ràng được, không bằng đợi mọi người bình tĩnh lại ngồi xuống từ từ thương lượng lần nữa.”

“Làm sao bình tĩnh được? Bây giờ thâm nhìn thấy ta liền tức giận, ta thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.” Cung Viễn Hòa rất là khó xử.

“Theo tiểu đệ thấy, mấy ngày nay ca ca tẩu tẩu không nên tới đây, mọi người tách ra một khoản thời gian trước, bình tĩnh suy nghĩ một chút, nghĩ xong trở lại thương lượng sau.”

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Ta sợ xuất môn (ra ngoài) mang cơm về lần nữa, lại chọc cho thâm mất hứng, nói ta cố ý làm hư thanh danh của bà, ta đâm đường không nổi.”

Xem ra thật sự là bị hấn nghĩ đến chỗ mấu chốt rồi, Cung Viễn Trật âm thầm nuốt một cục tức lớn, vội hứa hẹn: “Sao có thể để ca ca tẩu tẩu đi ra ngoài mang thức ăn về được? Bên kia không phải vốn có phòng bếp sao? Trước tiên tạm thời phái những người từ trong phòng bếp bên này qua hầu hạ là được. Lương thực gạo thịt thức ăn vân vân, cũng lấy từ bên này qua.”

Cung Viễn Hòa không tỏ rõ ý kiến cười một tiếng, nhàn nhạt sửa sang lại quần áo cho Minh Phi, nói: “Thật may là người còn trẻ, thể cốt cường tráng, chưa bị trúng ở đâu, nếu không ngày mai lại mặt, ta thật đúng là không biết làm thế nào giao phó cùng mẫu thân, ca ca nàng.”

Nói lảng ra chuyện khác, đây chính là không hài lòng. Vậy rốt cuộc là không hài lòng ở đâu? Cung Viễn Trật chưa từng đương gia, cho nên không biết mấu chốt của vấn đề ở nơi nào. Chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Cung Nghiên Bích.

Về mặt Cung Nghiên Bích luống cuống, nắm chặt khăn không nói lời nào.

Cung Viễn Trật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Cung Nhị phu nhân, Cung Nhị phu nhân chỉ xanh mặt, đứng ở nơi đó cứng cổ, cặp mắt bốc lửa, một bộ dạng hận không thể xé hai người Cung Viễn Hòa ra ăn.

Minh Phi thấy chuyện lâm vào cục diện bế tắc, kéo tay áo Cung Viễn Hòa: “Chân thiếp đau quá. Cũng không biết có phải là bị trặc chân hay không.”

Cung Viễn Hòa khẩn trương nói: “Vậy chúng ta đi mời đại phu xem một chút trước nhé? Hi vọng bị thương không có nặng như thế mới tốt, nếu không ngày mai biết làm sao bây giờ?” Hẳn xin lỗi nhìn Cung Viễn Trật, “Nhị đệ, đệ xem, chân của tẩu tẩu đệ bị thương, cũng không thể bảo nàng đứng ở chỗ này chứ? Ngày mai vô luận như thế nào cũng phải lại mặt, mời đại phu nhìn xem càng sớm càng tốt, xử lý thỏa đáng, cũng tận lực che giấu đi.”

Ai cũng không chịu nhượng bộ, Cung Viễn Trật phát điên đi đến bên cạnh Cung Nhị phu nhân, đỏ mắt nhìn bà ta, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, rốt cuộc là người giận đối quan trọng, hay là thanh danh của nhà chúng ta quan trọng? Người không nhìn thể diện của nhi tử, cũng phải vì Tử đệ và các muội muội

suy nghĩ một chút chứ?”

Rốt cuộc phải nhượng bộ, hay là thật sự để Cung Viễn Hòa dẫn theo Minh Phi đi ra phố du ngoạn một trận đây? Cái gì nặng cái gì nhẹ, đương nhiên trong lòng Cung Nhị phu nhân đều biết, chẳng qua là bây giờ bà ta thật sự nuốt không trôi cục tức này. Nhưng mọi chuyện đều đã quyết, nuốt không trôi cũng chỉ có thể nuốt xuống, ai bảo bà ta thiếu kiên nhẫn, Cung Viễn Quý lại rơi vào bẫy rập của Minh Phi? Bà ta run rẩy cắn chặt hàm răng, đành nặn ra một câu: “Không phải các người muốn ở riêng sao? Được, ta thành toàn các người, ngày mai các người liền bắt đầu từ số không.”

Cung Viễn Hòa cười khê: “Lời này của thẩm hơi nói quá lời, chất nhi và chất nhi tức phụ cho tới bây giờ chưa từng nói qua lời này.” Hắn cũng có thể trả đũa, nói Cung Nhị phu nhân muốn đuổi hai người họ.

Cung Tịnh Kỳ chạy đi vào, nói: “Dĩ nhiên là ca ca chưa nói qua lời này, là chúng muội cảm thấy thân thể mẫu thân muội không tốt, có chút hồ đồ, dẫn đến hai bên có chút hiểu lầm, tạm thời tách ra tính toán một chút thì tốt hơn. Gạo và rau thịt vẫn vẫn, khẳng định khẩu vị của tàu tàu và chúng ta không giống nhau, cũng không thể lấy từ bên này sang, mẫu thân xem một chút, một năm cho đại ca đại tẩu chi phí chi tiêu bao nhiêu?”

Rốt cuộc là nữ hài tử giúp đỡ quản lý chuyện trong nhà, vừa nói ra thì đã nói đến chỗ mấu chốt. Cung Viễn Hòa muốn tranh, chính là cái này. Chuyện đã làm đến nước này, chẳng lẽ còn muốn cho Cung Nhị phu nhân cười trên đầu hắn, mỗi tháng mượn việc phân phối những thứ như gạo rau thịt... này lại ghi loạn một khoản sổ sách lẫn lộn, nạo vét sạch phần sản nghiệp kia của hắn mới được à? Hơn nữa, cho những thứ gì còn chưa biết được đây.

Thấy Cung Viễn Hòa không nói thêm gì nữa, Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Trật liếc mắt nhìn nhau, cũng đồng thời nhìn về phía Cung Nhị phu nhân: “Mẫu thân, người cảm thấy thế nào?”

Cung Nhị phu nhân cười một tiếng: “Đều do hai tỷ đệ các người thương lượng xong, còn tới hỏi ta làm cái gì?” Hất tay liền đi vào trong phòng. Chu di nương vội liếc mắt ra hiệu cho Cung Nghiên Bích, vội vàng đi vào theo.

Cung Viễn Hòa cười một tiếng: “Thôi, đừng nói cái gì mà chi phí chi tiêu nữa. Ta có bổng lộc, vẫn có thể nuôi sống thể nhi của ta. Nhị đệ, Tam muội, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói đến đều là máu mủ nhà mình, các người thay ta suy nghĩ, ngay cả ca ca chịu nữa điểm uất ức, cũng muốn thay các người lo nghĩ. Ta sẽ theo đề nghị của các người, tạm thời mở phòng bếp, để tránh quấy rầy đến thẩm dưỡng bệnh. Lúc nào thân thể thẩm nương tốt hơn, chúng ta lại trở lại hầu hạ thẩm.” Nói là tạm thời, nhưng ở đây đều biết là vĩnh viễn.

Thật sự một đồng tiền cũng không cho hai phu thê Cung Viễn Hòa sinh sống sao? Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Trật đều cảm thấy không thể nào nói nổi. Nói trắng ra là, Cung Nhị phu nhân nắm chặt một số lớn sản nghiệp lớn của nhười ta trong tay, nửa điểm không lấy ra đưa cho người ta trang trải cuộc sống, cũng sẽ bị người ta đâm thọt sau lưng. Nhưng Cung Nhị phu nhân đã hằm hừ tức giận trốn vào trong phòng, khuyên cũng khuyên không được.

Cung Viễn Trật một lòng muốn kết thúc chuyện như thế này cho xong, còn muốn đi theo vào khuyên Cung Nhị phu nhân, Cung Nghiên Bích nháy mắt với hắn, ý bảo hắn, đầu gì Cung Viễn Hòa đã không âm ỉ muốn kéo Minh Phi đi ở khách điểm, nên tạm thời để xuống, hôm khác lại tiếp tục thương lượng lần nữa cũng không muộn.

Lúc này Cung Viễn Hòa mới có cơ hội nhân nhật quét mắt qua Cung Viễn Quý một cái, Cung Viễn Quý đã sớm ngừng khóc, thấy hắn quét tới, bị sợ đến lui về phía sau co lại, lấy lòng nhìn Minh Phi: “Tàu tàu, ta không phải cố ý, là có người nói với ta, người.....”

Cung Tịnh Kỳ hét to một tiếng: “Nói lung tung! Nói xin lỗi thì xin lỗi, nói bậy cái gì?”

Cung Viễn Hòa cũng thật sự mệt mỏi, thở dài: “Thôi, người còn nhỏ không hiểu chuyện, lần này coi như xong. Nhưng người cần nhớ, loại hành vi này không phải người như người nhà chúng ta có thể làm, càng không phải là chuyện người đọc sách nên làm. Bây giờ người không nhớ, chung quy sẽ có một ngày người sẽ hối hận hối hận.” Nhìn sang Minh Phi: “Chúng ta đi thôi, trước lấy ít đồ cho nàng lấp bụng, rồi mời đại phu tới xem vết thương một chút.”

Cung Tịnh Kỳ vội đuổi theo: “Tàu tàu, tàu muốn ăn cái gì, muội lập tức phân phó phòng bếp làm.”

Minh Phi quay đầu lại, nhìn thấy Cung Tịnh Kỳ đứng ở trong ánh đèn, khuôn mặt mệt mỏi bất đắc dĩ, nhớ tới chung đụng vui vẻ lúc trước, trong lòng không tránh khỏi mềm nhũn, khẽ cười nói: “Cảm ơn Tam muội, ta không có khẩu vị, chỉ muốn một chén cháo trắng, một đĩa dưa chua là được rồi.”

Cung Tịnh Kỳ gật đầu một cái: “Rất nhanh muội sẽ sai người đưa sang, ngày mai tàu lại mặt muội cũng sẽ sai người chuẩn bị xong sớm.”

Minh Phi cười cười: “Làm phiền Tam muội muội.”

Hai người mới vừa đi được vài bước, Cung Viễn Trật lại đuổi theo: “Đại ca, đại tẩu, đệ đưa các người trở về.”

Cung Viễn Hòa lắc đầu: “Thôi, hay là đệ mời đại phu xem cho thẩm trước một chút đi. Ta cảm thấy gần đây bà ấy hi hỏ vô thường, càng ngày càng dễ cáu kỉnh, có chút không khống chế được, tiếp tục như vậy không phải chuyện tốt.”

“Vâng. Đệ nhớ kỹ rồi.” Trong lòng Cung Viễn Trật có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết nói từ đâu. Người ca ca này từ nhỏ đã cùng chơi rất thân với hắn, lớn lên cũng vẫn thường ở chung một chỗ, mặc dù Cung Viễn Hòa không nói, nhưng nhiều chuyện trong lòng hắn cũng có tính toán. Nói thật, chuyện hôm nay, nếu như nói hắn không có chút nào oán Cung Viễn Hòa, đó là giả, dĩ nhiên, nói hắn có nhiều oán hận, cũng không đúng. Hắn oán Cung Viễn Hòa nhanh như vậy đã gây sức ép, một chút cũng không niệm tình xưa, nhưng lại cảm thấy mẫu thân mình thật sự đã làm quá mức.

Thấy Cung Viễn Trật đứng ở nơi đó không đi cũng động đậy, Cung Viễn Hòa cười nói: “Nhị đệ còn có lời gì muốn nói sao? Ca ca không phải người ngoài.”

Cung Viễn Trật thở hắt hắt nghỉ tốt một chút, mới do do dự dự nói: “Ca ca, chuyện hôm nay, huynh có thể đừng viết thơ nói cho phụ thân biết hay không?”

Cung Viễn Hòa cười một tiếng, “Đệ yên tâm, ta tự có chừng mực, thẩm đối với ta có ân nuôi dưỡng.”

Ý này là nói, thư thì nhất định phải viết, chỉ có điều sẽ để đường lui. Cung Viễn Trật thở dài: “Đã trễ rồi, đệ không làm phiền ca ca tẩu tẩu nữa. Chỗ mẫu thân đệ hai người không cần phải lo lắng, Từ đệ, đệ cũng sẽ dạy dỗ hần.”

Thấy Cung Viễn Hòa đỡ Minh Phi đi tới, Hoa ma ma và Kim Trâm, Từ La lập tức xông tới: “Đại gia, đại nãi nãi.” Hoa ma ma cầm khăn đau lòng lau vết bẩn trên quần áo Minh Phi, hỏi liên miên, “Đại nãi nãi có bị thương nơi nào không?”

Cung Viễn Hòa nhận lấy khăn trong tay bà ấy tự mình lau cho Minh Phi: “Các người đi trước đi, ta và đại nãi nãi sẽ đi chậm chậm về.”

Hoa ma ma và Kim Trâm không có ý kiến gì, nhưng Từ La lo lắng nói: “Nô tỳ soi đèn cho các chủ từ nhé?”

Cung Viễn Hòa nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời, cười nói: “Ánh trăng sáng như vậy, cần gì phải thắp đèn lồng!”

Kim Trâm vội kéo Từ La, “Từ La muội muội, chúng ta đi trước. Chắc là Đại gia và đại nãi nãi còn có lời muốn nói.”

Cung Viễn Hòa cố ý đi chậm lại, Minh Phi cũng đành phải đi theo hần dừng cách xa sau lưng đám người Hoa ma ma. Nàng cảm giác được, cảm xúc của Cung Viễn Hòa đang xuống thấp, chỉ có thể khẽ cầm ngược tay hần, cười nói: “Lúc trước chàng phản ứng thật là nhanh, ta thật sự sợ bà ta đột nhiên ngã vào trong lòng chàng, tiếp đó sẽ đổ tội cho chàng.”

Cung Viễn Hòa cười nheo mắt của nàng: “Nàng cũng không kém, nếu hôm nay không có nàng, khẳng định ta sẽ cùng bà ta náo không đứng lên nổi.” Minh Phi chính là loại thể tử hần muốn, sẽ không trở thành gánh nặng cho hần, sẽ là trợ lực cho hần.

Minh Phi nói: “Nhất định chàng còn có chiêu phía sau phải không? Chàng tính làm đến mức nào, nói với ta một tiếng, ta cũng có tính toán tốt mới được.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Làm đến mức nào? Ừm? Đương nhiên là lấy hết thứ thuộc về ta về, để cho nàng chân chính lên làm Cung đại nãi nãi.” Cột nhà dòi đề tài, tiến tới bên tai nàng thấp giọng nói: “Nàng có mệt hay không?” Không đợi Minh Phi trả lời, lại quả quyết nói: “Không cần hỏi, khẳng định mệt rồi! Lúc trước bị Tiểu Tử đâm đá mấy cái này, lại ngã chút xíu, cũng không biết bị thương chỗ nào, tới ta xoa xoa cho nàng?” Tay không thành thật liền mò lên eo, mông, đùi Minh Phi sờ soạng.

Minh Phi kéo tay của hần ra: “Tránh ra á! Ta thật sự là mệt muốn chết rồi!” Có tân hôn của ai mệt mỏi như nàng không? Nói ra giống như là hành quân cấp tốc.

Cung Viễn Hòa ngồi xổm xuống: “Đến đây, nàng dâu nhỏ, phu quân nàng công nàng về.”

Minh Phi thành thật không khách khí úp sấp trên lưng hần: “Coi như chàng có lương tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Di nương

Editor: Thư

Minh Phi ghé lên lưng Cung Viễn Hòa, rõ ràng cảm giác được căn bản hần không hề yên lòng, vẫn đều đặn tự hỏi bản thân.

Không khỏi túm lấy vành tai hần: “Chàng suy nghĩ cái gì thế?”

Cung Viễn Hòa nở nụ cười một tiếng: “Ta đang suy nghĩ, một ngày nào, có khi nào bọn Nhị đệ sẽ hận ta đến chết hay không?”

Thì ra trong lòng hần lại vẫn đề ý đến đám người Cung Viễn Trật đám người, Minh Phi nói: “Ta cảm thấy là hần coi như cũng hiểu rõ lí lẽ, tuy nói chúng ta náo loạn mọi chuyện thật lớn, nhưng đây cũng do không có biện pháp nào khác mà. Ai không muốn có thể diện, hòa hòa khí khí mà thương lượng tốt mọi chuyện chứ? Ta có cảm giác, thím đang có ý giả ngây giả dại.”

Cung Viễn Hòa nói: “Từ khi sau khi ta trở về, bà ta liền luôn giả ngây giả dại. Nguyên bản bà ta cũng có ý bất mãn với hôn sự của nàng và ta, lại luôn miệng nói với ta số mệnh của nàng không tốt, phụ thân viết thư liều mạng ép buộc, bà ta mới chịu đáp ứng.”

Hần thở phào một cái, “Ta nín thở kìm nén thật lâu, quả nhiên chỉ có nữ nhân mới có thể đối phó nữ nhân.”

Một lúc lâu sau Minh Phi mới hừ một tiếng, nói: “Vâng, ta liền thành cây thương trong tay chàng, chỉ nơi nào thì đâm nơi ấy. Muốn khóc liền khóc, muốn

cười liền cười, tự nhiên tùy ý.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Phu thê chúng ta như một thể, lời này nàng nói liền không có ý nghĩa rồi. Chuyện chúng ta đang làm gọi là cùng tiến cùng lùi, đồng cam cộng khổ.”

Minh Phi không muốn nhiều lời với hắn về chuyện này, ngược lại nói: “Ta cảm thấy Nhị đệ và Tam muội cũng không phải là loại người hồ đồ, nếu chàng thật sự để ý đến bọn họ, hãy tìm thời gian trò chuyện với bọn họ nhiều hơn một chút. Trao đổi một vài quan điểm, giải thích một chút hiểu lầm là tốt rồi.”

Cung Viễn Hòa cười cười: “Biết rõ rồi.”

Rõ ràng không hề để lời nàng nói ở trong lòng.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người mới vừa thức dậy không lâu, Cung Tịnh Kỳ liền dẫn theo người mang lễ vật lại mặt cùng điểm tâm đưa tới.

Minh Phi vội vàng tạ ơn, để cho Hoa ma ma tiếp lấy lễ vật, mời Tịnh Kỳ cùng ăn cơm: “Tam muội vất vả, sớm như vậy đã vội vàng làm việc, nhất định là vẫn chưa ăn cơm đúng không? Có muốn ăn điểm tâm cùng với chúng ta không?”

Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Không có gì vất vả, nương muội đã sớm chuẩn bị sẵn lễ vật rồi, muội không hề tốn chút sức, chỉ cần kiểm tra một lần, cảm thấy thật sự không có gì sai sót. Bất quá trước kia muội cũng chưa từng làm loại chuyện thế này bao giờ, tàu tử vẫn nên thỉnh ma ma có kinh nghiệm đến xem, nếu có sai sót cái gì, muội nhanh chóng báo người ta bổ sung.”

Minh Phi nói: “Không cần, có thăm cùng muội muội lo liệu, tất nhiên sẽ không kém cái gì.”

Nghĩ rằng đã nháo đến một bước này, Cung Tịnh Kỳ cũng sẽ không thật sự để Cung nhị phu nhân làm trò nữa, cho dù là thiếu cái gì, xấu hổ cũng là mặt mũi Cung gia.

Lễ nghi của Cung Tịnh Kỳ đối với Minh Phi cực kỳ, cười mỉm ngồi xuống cùng dùng điểm tâm với bọn họ: “Chuyện đêm qua đều là nương muội quá mức hồ đồ, nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn đều là người một nhà, xương nối liền với cốt, làm sao không có xung đột va chạm, tàu tử, tàu nói đúng không?”

Nàng cũng thông minh, không hỏi Cung Viễn Hòa, chỉ hỏi Minh Phi.

Minh Phi biết nghe lời đúng: “Đúng đấy, đúng đấy, ta cũng quá nhỏ nhen rồi, chỉ một chút tỳ khuất đã không chịu nổi. Cũng không biết thân thể thăm thâm như thế nào rồi hả? Có nặng lắm không? Vốn là sáng sớm thức dậy ta đã muốn đi sang hầu hạ lão nhân gia, lại sợ bà chưa hết giận, nhìn ta lại khó chịu, không dám đi qua.”

Cung Tịnh Kỳ cười nói: “Tàu tử lo lắng nhiều, tính tình nương muội chính là như thế, lúc ấy nóng nảy, nhưng đã là căn cơ thì qua đi cũng xem như không có gì. Nương muội ấy, bên tai quá mềm, cực kỳ dễ dàng bị người ta xúi bẩy. Bà cũng không phải hoài nghi ca ca tàu tàu muốn giành gia sản, mà là lo lắng về sau ca ca tàu tàu sống một mình, liền không qua xem bà, mặc kệ chúng ta, cho nên mới vội đến độ miệng nói không cần nhắc.

Hiện tại bà hối hận rồi, muốn mời ca ca tàu tàu không nên chấp nhặt với bà, ngày mai qua đi ăn bữa cơm, mọi người cùng nhau nói rõ là tốt rồi.”

Trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, ai chưa từng làm?

Minh Phi thờ dãi: “Đúng là như thế, ngày hôm qua ca ca muội cũng cực kỳ thương tâm, cũng hiểu được có kỳ quái, làm sao mà đột nhiên thím lại kích động mà nhắc đến chuyện tình gia sản như thế chứ? Thì ra là có người xúi giục, không biết người kia là ai?”

Ánh mắt Cung Tịnh Kỳ lóe lên, xấu hổ mà nói: “Tàu tử, tàu đừng tiếp tục truy vấn, cuối cùng, trong lòng tàu hiểu rõ là được. Người ngoài thấy gia đình nhà chúng ta đơn bạc, phụ thân không ở nhà, một mình nương muội mang theo mấy đứa bé ở nhà, dựa vào ca ca chống đỡ môn hộ, đương nhiên là hận không thể châm ngòi chia rẽ chúng ta, bọn họ sẽ nhân cơ hội mưu lợi bất chính. Người khác đã muốn như thế này, chúng ta càng phải đoàn kết mới đúng.”

Dời đi tiêu điểm đấu tranh, tất cả lỗi sai đều đổ lên đầu những người bên cạnh không liên quan đi, mở miệng là cùng địch lại người ngoài, đây vẫn có thể xem là một biện pháp điều hòa mâu thuẫn tốt.

Minh Phi không sợ Cung nhị phu nhân quấy rối làm loạn, ngược lại sợ bà ta có lễ tiết, khách khách khí khí, cái đó gọi là mình thương để tránh.

Nếu ngày mai đến ăn bữa cơm này, có phải Cung nhị phu nhân liền sẽ chịu xin lỗi, không ngăn cản bọn họ tự lập bếp núc sao?

Nghĩ cũng thật tốt quá, nháo đến một bước này, làm sao có khả năng không công mà lui?

Minh Phi ha ha cười: “Tam muội nói thật sự rất đúng, chúng ta đương nhiên phải đoàn kết một lòng mới được.”

Cung Viễn Hòa đặt đĩa, trừng mắt nói: “Thím thật đúng là hồ đồ, đạo lý này ta sẽ không hiểu sao? Nếu ngay cả các người, ta cũng không bảo hộ được, cũng không quản, không phải đã phí công toi mấy năm đèn sách rồi sao? Làm không công chức quan này rồi sao? Tam muội, muội nói cho ca ca nghe, tới cùng là ai náo loạn khuê môn múa mép, ta đi giáo huấn hắn một chút! Nhìn xem về sau còn có kẻ nào dám động thủ trên đầu thái tử nữa không!”

Cũng dám đánh chủ ý lên người mệnh quan triều đình, thật sự là ngại sống lâu rồi!”

Cung Tịnh Kỳ nào dám nói là ai nói, đánh trống lảng sang chuyện khác, luôn ép hỏi ngày thứ hai cuối cùng hai người có đi qua hay không.

Cung Viễn Hòa nói: “Tam muội nói chuyện cười gì thế? Không chỉ là thăm bảo cho chúng ta sang ăn cơm, ngay cả kẻ hầu tới thỉnh, cũng là phải đến. Nhất định đến.”

Cung Tịnh Kỳ mới vừa cao hứng, lại nghe lời Cung Viễn Hòa chuyển ngược, nói: “Hôm nay chúng ta phải ra ngoài, cơm chiều không cần lo lắng, sẽ ăn ở Thái gia. Nhưng Minh Phi nói rằng cuối cùng vẫn không thể làm phiền Tam muội lại đưa điểm tâm sang, muội còn phải thêu đồ cưới, thăm thăm lại bị ốm, vẫn phải quản gia sự, bận không chịu nổi, như vậy, phiền muội buổi chiều hôm nay liền giúp ta bảo hai người ở nhà bếp sang, mở khổ phòng cầm chén đĩa bát muôi sang đây mở phòng bếp thôi.”

Cung Tịnh Kỳ mặt trắng bệch, cúi đầu không ứ ở gì được.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Tam muội muội đang có chuyện gì khó xử à?”

Cung Tịnh Kỳ suy đi tính lại, lắc đầu nói: “Muội không khó xử, chỉ là chìa khóa khó phòng đều đang ở chỗ nương muội, muội phải thương lượng với bà trước mới được. Bà bị ốm, cũng không biết có tinh thần quản việc này hay không nữa.”

Cung Viễn Hòa cười cười: “Không sao cả. Nếu như thăm đã bị ốm không có tinh thần, ngày mai chúng ta vẫn đến Xan Hà Hiến gọi vài món ăn cơm là được. Về phần chén đĩa bát muôi gì đó, ta sai người người đi mua. Nghĩ rằng tối đa từ mai trở đi là có thể làm được một bữa cơm, đến lúc đó mời các người sang ăn cơm.”

Cung Tịnh Kỳ cất bước mà tâm thần bất định, Minh Phi cười nói: “Ta đoán khẳng định là thăm kim nén giận không lấy tiền bạc ra cho chúng ta làm phí, Nhị đệ cùng Tam muội sợ bị nói đến xấu mặt nên ở bên trong len lén giải đi.”

Cung Viễn Hòa đứng dậy nói: “Bình đến tướng chặn, tóm lại là không có khả năng lại quay trở về.”

Hắn nhìn Minh Phi cười, “Nếu như ở bên kia ăn cơm, tương lai sợ là nàng và ta đều không có nhi tử rồi.”

Minh Phi đánh giá quần áo trên người hắn một lần, cau mày nói: “Cách ăn mặc này của chàng thật sự là khác xa so với ngày trước đây.”

Hôm nay Cung Viễn Hòa mặc một bộ y phục màu xanh ngọc cổ tròn hoa văn chìm dày đặc, bên hông đeo một sợi đai lưng gấm đen đơn giản, dưới chân mang hài song vải xanh, trên đầu mang một cây trâm ngọc, trừ những thứ này ra không còn chút trang sức châu ngọc, quả thật thanh tao, lại vẫn thêm một chút khí chất khinh dật.

Cung Viễn Hòa giả hoạt cười: “Từ nay về sau, ta phải dùng bổng lộc tới nuôi nàng thôi, nào dám xuyên những thứ y phục kia? Nàng trích ra chút thời gian, ngày mai đi làm hai kiện y phục đáng giá trước đi.”

Hoa ma ma tra kiểm lễ vật lại mặt một, nghe nói xe ngựa Thái gia đến đây đón người, cười tít mắt địa tiến vào: “Đại gia, đại phu nhân, trong nhà phải người tới đón rồi.”

Cung Viễn Hòa vội vã địa chạy đến Bán Xuân Viên, lĩnh Truy Phong sang, lệnh đám người Đan Hà, Bạch Lộ, Mai Từ không đi theo hai người: “Đóng kỹ cửa lại, mỗi người tự canh giữ ở gian phòng của mình, không có việc gì không cần đi ra ngoài nhảy loạn lên, có người tới cũng đừng quản.”

Nói xong tiện tay đeo vòng trang sức cho Truy Phong rồi dắt đi.

Truy Phong được tự do, hưng phấn mà chạy sang sân bên cạnh, sắc mặt Từ Lăng trắng bệch, kêu một tiếng, bệu vọt vào trong phòng mình đóng cửa thật chặt lại.

Cung Viễn Hòa cười đắc ý, vỗ vỗ cổ Truy Phong, “Bé ngoan, ai dám tiến vào viện này liền cần cho ta!”

Truy Phong thường xuyên bị xích, híp mắt lắc lỏng trên người, chậm rãi đi đến trước cửa nằm phục xuống.

Hai người đi lên vẫn lại đi đường rất an nhàn, chưa đi đến phòng, liền cất lời chào từ biệt Cung nhị phu nhân cách màn.

Cung nhị phu nhân không hề có chút xú động tĩnh nào, nhưng mà Chu Di Nương lại ra truyền lời: “Phu nhân không thoải mái, quả thật là đêm hôm qua hành khô, không tiện gặp các người, lại vẫn nhờ các người thay bà ân cần thăm hỏi phu nhân thân gia một phen.”

Lại lôi kéo tay Minh Phi, “Đại phu nhân, thật sự là ủy khuất người, đều là cốt nhục nhà mình, người đại nhân sẽ không chấp nhặt lỗi lầm của kẻ tiểu nhân, đừng lại so đo với Tứ công tử nữa.”

Minh Phi cười nói: “Di nương lo lắng nhiều rồi, tiểu hài tử có sai, ca ca hắn đã dạy bảo hắn rồi, làm sao sẽ ghi ở trong lòng.”

Trong lòng lại ngầm nói thăm, Chu Di Nương này cũng thật sự trung tâm với Cung nhị phu nhân đấy, sớm muộn gì vẫn như nô như tì hầu hạ không nói, nữ nhi đã lớn như vậy, vẫn đang trừ tính hôn sự, nhi tử lại bị chen ép thành bộ dáng kia, vậy mà bà còn có thể như vậy, thật sự là khó có được.

“Vậy là tốt rồi, tì thiếp liền biết đại phu nhân là người thiện tâm rộng lượng.”

Chu Di Nương nhắc lại một lần mới cười nói, lại thật sự đánh giá cách ăn mặc của Cung Viễn Hòa một phen, không đồng ý nói, “Một thân y phục trên người đại công tử tựa hồ cũng hơi quá trắng trong thuần khiết rồi.”

Cung Viễn Hòa mỉm cười: “Thành thân, không thể lại càng rõ giống như trước đây nữa rồi.”

Chu Di Nương hé miệng cười, vén rèm đi vào.

Minh Phi đột nhiên phát hiện, kỳ thật nữ tử mặc trắng trong thuần khiết, quy củ thành thật này có gương mặt rất đẹp.

Khi lên xe ngựa, Cung Viễn Hòa kéo tay Minh Phi tinh tế đánh giá, hỏi, “Nàng cảm thấy Chu Di Nương này như thế nào?”

“Chịu được khổ, tựa hồ cực kỳ trung tâm, cực kỳ không dễ dàng đấy.”

Cung Viễn Hòa nghiêng đầu nói: “Lúc ta còn nhỏ, có một lần bị người ta lừa tiến vào giếng cạn, thiếu chút nữa liền chết, nhưng rất kỳ quái, có người mỗi đêm khuya khoắt, lúc đêm khuya yên tĩnh, sẽ ném hai cái bánh bao và bầu nước trong xuống cho ta. Ta khóc cầu hần, để cho hần cứu ta đi lên, hoặc là đi nói cho cha ta, tìm cha ta tới giúp ta, hần lại luôn không nói lời nào. Cứ như vậy qua 7, 8 ngày, ta mới được người ta tìm ra, tất cả mọi người tưởng là đại khái ta đã chết, kết quả thế mà ta vẫn sống. Những năm gần đây, ta vẫn tìm người kia là ai, lại cuối cùng chính ta cũng không ngờ tới.

Minh Phi rất đổi giật mình: “Ý tứ của chàng không phải đang chỉ bà ấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tiểu thức

Edit: Thu Lệ

Cung Viễn Hòa cười cười: “Có phải là nàng ta hay không, ta cũng không xác định, nhưng mà, ta hiểu rõ nàng ta là một người đặc biệt thông minh. Chẳng lẽ nàng không phát hiện, bình thường chỉ có nàng ta mới có thể khuyên thầm?”

Minh Phi cau mày suy nghĩ một chút: “Khi nào Tịnh Kỳ xuất giá?”

“Chắc là vào mùa đông.”

“Nói cách khác, trong khoảng thời gian này, thẩm nhất định phải tìm nhà chồng cho Nghiên Bích trước hả?”

Cung Viễn Hòa thờ dãi: “Cho nên ta mới đặc biệt nhắc nhở nàng, để mắt đến Chu di nương. Tình cảm của bà ta, Nghiên Bích và Viễn Khoa vô cùng tốt.” Thiện ác chẳng qua cũng chỉ là một ý niệm, người ác độc không phải lúc nào cũng làm chuyện ác độc, người thiện lương cũng sẽ bởi vì chuyện liên quan đến lợi ích của mình và người thân mà làm ra chuyện tội ác tày trời. Người có thể bởi vì tính tình của một người mà phỏng đoán hần có thể sẽ có phản ứng đối với chuyện nào đó, nhưng không thể vì vậy mà kết luận hần nhất định sẽ làm như vậy, chuyện xấu thì nhất định là hần làm. Giống như Chu di nương vậy, Khế Ước Bán Thân ở trong tay Cung Nhị phu nhân, số mạng nhi nữ cũng đặt trong tay người khác, tình cảm của bà ta và nhi nữ lại tốt, như vậy trước khi làm chuyện gì đó, đầu tiên bà phải suy tính, điều nên làm không phải là lương tâm, mà là ích lợi.

“Bà ta đã từng làm chuyện gì với chàng chưa?” Có thể dẫn tới sự chú ý của Cung Viễn Hòa, tất nhiên phải có nguyên nhân.

“Ta không biết thẩm có làm gì chuyện với ta hay không, nhưng nhiều khi ta cho rằng thẩm sẽ làm như vậy, nhưng bà ta lại hoàn toàn không làm như theo suy nghĩ của ta, mà là đưa ra sự lựa chọn khác biệt. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có mình Chu di nương là khả nghi nhất.”

Minh Phi cười cười: “Ta phát hiện, hình như chàng rất không dễ dàng tin tưởng một người.” Đối với tất cả đều mang thái độ hoài nghi, người có thể được hần tin nhiệm, có lẽ cũng chỉ có một mình Thái Quang Đình mà thôi.

Cung Viễn Hòa vãn vãn cảm: “Có lẽ vậy! Nhưng một khi đã được sự tin tưởng của ta rồi thì chính là toàn bộ.” Cười đùa cợt nhả tiến tới, “Ta đang học tin tưởng nàng.”

Minh Phi đẩy mặt hần ra: “Đứng đắn một chút, đã tới rồi thì đi ra ngoài coi ngựa.”

Hai người được nhiệt liệt hoan nghênh, Trần thị đều mời tất cả thành viên trong họ Thái gia có diện mạo tới nhận thức tân cô gia, bày bày tám bàn, làm rất long trọng. Cung Viễn Hòa mới hành lễ với Trần thị xong đã bị người túm tụm đi ra ngoài uống rượu nói chuyện.

Trần thị lười kéo tay Minh Phi mỉm cười quan sát tỉ mỉ: “Không tệ, nhìn thật không tệ. Tất cả đều hoàn hảo chứ?”

Minh Phi đỏ mặt nói: “Đều tốt ạ.”

Hồ Thị đứng ở một bên quan sát Minh Phi một trận từ trên xuống dưới, kéo Hàm Dung một phen, “Đại tẩu, mọi người đều nói người gặp chuyện tốt tình thần sẽ thoải mái, ta thấy Tam muội muội có khí sắc này có vẻ còn tốt hơn ngày trước. Tam muội muội à, ta nói với muội, muội phải sai đám người Hoa ma nấu những món bổ huyết lợi khí cho muội ăn, nên bỏ thì phải bỏ, đừng để mệt nhọc.”

“Tạ Tam tẩu quan tâm.” Minh Phi không biết lúc Hồ Thị nói lời này thì có tâm trạng gì, nàng thật đáng thương Hồ Thị.

Hồ Thị thấy thái độ của nàng vẫn tốt, liền lôi kéo nàng qua, ghé vào tai nàng hỏi rất nhiều vấn đề không giải thích được, có rất nhiều nhưng Minh Phi không muốn trả lời, cũng cảm thấy khó trả lời. Hồ Thị thấy nàng xấu hổ, ngược lại hăng say hơn, dần dần Minh Phi cũng có chút không nhịn được, chỉ cười không nói.

Hàm Dung thấy có gì đó không đúng, chạy tới kéo Minh Phi ra: “Tam muội muội, ta làm cho Hoa ca nhi một bộ y phục, nhưng ở chỗ cổ áo không được tốt lắm, muội làm quen rồi tới nhìn giúp ta một chút.”

Hồ Thị cũng muốn đi theo, Trần thị lên tiếng kêu nàng lại: “Ta sắp đi Đãng Châu rồi, nhân cơ hội này ngươi hãy mau học làm việc thế nào đi.”

Hàm Dung lôi kéo Minh Phi trốn trong phòng nhỏ cách vách, nhẹ giọng nói: “Muội đừng để ý tới nàng ta, đêm qua lại đánh Thúy nhi một trận dữ dội, sáng nay Thúy nhi cũng không bỏ dậy nổi. Sáng nay còn tới nói với mẫu thân muốn Hòa Ly, mẫu thân nói tự nàng ta đi thương lượng với phụ mẫu đi, đã bán cung là không còn đường quay lại, làm ảm ỉ một trận lại yên tĩnh.”

Minh Phi nói: “Chẳng lẽ cũng chưa có chuyển biến tốt?”

Hàm Dung hơi đỏ mặt: “Nghe nói lúc tốt lúc xấu.” Nhỏ một ngụm, “Không nói cái này, ta hỏi muội nhà hấn đối với muội như thế nào?”

Minh Phi thân nhiên kể lại chuyện xảy ra hai ngày nay ở Cung gia, Hàm Dung nghe được nhủ chặt chân mày: “Vì sao lại có người nhà như vậy? Haizz....” Thờ dài, lại sợ Minh Phi suy nghĩ nhiều, an ủi: “Tóm lại là người ngoài, không cần phải để ở trong lòng, lại càng không cần phải tức giận, hấn đối xử tốt với muội mới là quan trọng nhất.”

Minh Phi thấy Hàm Dung mặt ủ mày chau, quả nhiên là thật lòng đau lòng mình, liền cười an ủi nàng: “Tẩu tẩu đừng lo lắng, tính cách của muội không phải tẩu tẩu không biết, trừ bọn tẩu có thể làm cho muội đau lòng ra, những người khác thì không thể. Nhắc tới loại người nhà này cũng không hiếm lạ, muội còn biết có kiểu còn kỳ lạ hơn đây này, có một số còn là huynh đệ ruột, thân mẫu tử. Hôm nay muội và hấn cũng coi như là tự lập nổi và bép rồi, hấn có lộc vua, coi như là chi phí eo hẹp một chút cũng có thể ổn định tạm thời, rồi từ từ chịu đựng, có một ngày sẽ xuất đầu.”

“Muội tìm hai người khắp nơi, ai dễ trốn ở đây nói thầm.” Minh Ngọc quệt mồ hôi vào đầu, khuôn mặt mất hứng.

Hàm Dung vội vàng đứng dậy kéo nàng: “O, còn ghen tỵ, ta và Tam tỷ tỷ của muội nói những chuyện tiểu cô nương không nghe được.” Câu nói đầu tiên khiến mặt Minh Ngọc đỏ bừng, liếc Hàm Dung một cái, “Hôm nay tẩu tẩu cũng học xấu.” Chạy đến bên cạnh Minh Phi, “Ngày mai bọn muội đi rồi, tỷ phải đến tiễn muội.”

Minh Phi không thiếu được lại lôi kéo nàng dặn dò một hồi, cho đến khi Trần thị phất người tới gọi, mới đi ra ngoài.

Không dễ mới đuổi khách đi, Trần thị nắm cơ hội tỉ mỉ hỏi Minh Phi một lần, Minh Phi cũng không dối gạt bà, nói lại tất cả những chuyện đã trải qua. Càng nghe, Trần thị càng vẻn lòng mày lên thật cao, hặn hặn nói: “Mụ lão hồ này, ta đã sớm biết bà ta không phải là thứ gì tốt. Trước tiên, các con tự lập môn hộ, không cần bà ta cung ứng lương thực. Hiện tại ta hỏi con, con có cần ta viết thư cho phụ thân con, để ông ấy viết thư cho công công con, giải quyết chuyện này sớm một chút?”

Minh Phi suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Tạ mẫu thân quan tâm. Hay là thôi đi ạ, đừng làm cho người ta cảm thấy Viễn Hòa cái gì cũng dựa vào Nhạc gia, dù sao bọn họ cũng là thân phụ tử, nên làm như thế nào, trong lòng hấn hiểu biết rõ. Con chỉ cần có thể không bị phụ nhân kia tức giận, về phần tài sản gì đó, con thật sự không nghĩ tới. Người nên gấp là hấn mới đúng, yêu cầu phụ thân, cũng là chính bản thân hấn tự đi cầu tài đúng hơn, chúng ta không những tay trông nom lung tung gia sự nhà hấn.”

Trần thị gật đầu một cái: “Cũng được. Chỉ cần con nghĩ thông là được rồi. Nam nhân chính là tính khí chỗ này, con quan tâm hấn, hấn còn không đặc biệt nhận đây.”

Nhân cơ hội này, Minh Phi nhắc tới chuyện muốn mua người với bà, “Người hầu hạ bên cạnh hấn quá ít, viện kia vừa lớn vừa trống không, bên con có hai phòng thị tì, bây giờ Kiều Đào lại đang có bầu, đi theo nhà nàng ở tại Trang Từ quản lý đất đai của con, trong khoảng thời gian gần đây không sai các nàng được, hai phụ thê Vương gia, một có thể làm buôn bán, một người chuẩn bị đi trông nom phòng bếp, nhưng trông nom viện, quét sân, nhà bếp, nhiều vô số cũng có mười mấy mới được. Trên phương diện này con lại không có kinh nghiệm gì, còn phải xin mẫu thân chu tròn giúp con. Chỉ sợ trà trộn vào một số người không biết chuyện, vô duyên vô cớ gặp phải rất nhiều phiền toái.”

Trần thị trầm ngâm chốc lát, nói: “Nữ nhân kia không chịu cho các con tiền bạc chi tiêu, bổng lộc của tam cô gia cũng không cao, các con lấy gì để nuôi hạ nhân? Theo ta nói, phong toàn bộ những viện không cần lại cho ta, quét sân thì để cho gã sai vặt làm, trong phòng giữ nhiều nha đầu như vậy làm cái gì? Nên đuổi thì đuổi đi ra ngoài! Qua ít ngày chọn một người xứng với Kim Trâm, nàng chính là một trong quân sự đặc lực bên cạnh con, chỉ có điều thức ăn cho hơn mười người, trong bếp cũng không cần phải bao nhiêu người, hai bếp lò là đủ rồi. Nha đầu Từ La đó sao con không xử lý cho tốt, nàng đặc biệt phụ trách ăn uống cho hai người các con, không phải liền vật gì cũng có chỗ dùng rồi hả? Cứ thế mà suy ra, những thứ khác cũng không cần ta tới dạy con chứ? Con chỉ cần nhớ, nhiều người là nhiều há mồm, nhiều tâm tư phải trông nom, trông nhà hộ viện, còn không bằng nuôi chó sạch sẽ!”

Làm sao Minh Phi lại không nghĩ tới những thứ này chứ, chỉ có điều nàng muốn dẫn tới cũng không phải cái này, mà là phương thức xử trí Mai Từ. Giờ

phút này thấy Trần thị không nói đến chuyện đó, định nói ra: “Sở trường của Mai Tử là cái gì? Nàng ấy đi theo con mấy năm, mà con vẫn chưa hiểu rõ về nàng ấy.”

Thấy nhắc tới Mai Tử, Trần thị hơi lúng túng, cười nói, “Ta hiểu biết rõ con nhất định khó hiểu vì sao ta lại đưa nàng cho con, ta nói với con, không phải ta tùy tiện mà cho đâu.” Ghé vào bên tai Minh Phi nhẹ nhàng nói gì đó.

Minh Phi nghe xong, lôi kéo tay Trần thị cảm kích nói: “Mẫu thân nghĩ chu đáo thay nữ nhân quá, nữ nhi thật sự không nghĩ đến.” Nhưng trong lòng thì rất là xem thường.

Trần thị cười nói: “Biết con không thích nàng ấy, sợ con biết chuyện này rồi lại ghét nàng ấy hơn, cho nên lúc trước không nói cho con biết. Diện mạo của nàng ấy không bằng Bạch Lộ và Đan Hà, nhưng là nhân tuyển an toàn nhất, con cầm Khế Ước Bán Thân của nàng, lại biết chuyện này của nàng ấy, nếu nàng ấy không nghe lời, con có thể dễ dàng đuổi nàng ấy đi, muốn chết muốn sống chỉ dựa vào một câu quát của con, nàng ấy tất nhiên sẽ không dám đối chọi cùng con. Nha đầu này lão luyện sỏi đời, con chỉ cần nắm được bảy tấc(*) của nàng ấy, nhất định dùng tốt hơn Đan Hà và Bạch Lộ.”

(*): Bảy tấc(七寸) được trích trong câu tục ngữ “Đánh rắn đánh giáp đầu”(打蛇打七寸), dùng để ẩn dụ điểm mấu chốt của sự việc. Trong đấu tranh phải đánh vào nơi hiểm yếu của đối phương.

Minh Phi nhắc tới hôn sự của Minh Tử, khoe môi Trần thị lộ ra nụ cười mỉa mai: “Thiệt gia không vội, nàng cũng không vội, chỉ có một mình ta gấp. Nhưng dù có thế nào, mười sáu tháng sau, các con về nhà ăn cưới. Chờ nàng về lại mặt, chúng ta phải đi Đãng Châu.” Còn nói đến Nhị Di Nương, “Vốn dĩ không chịu uống thuốc, ngày hôm qua Ngô ma ma đưa tin, nói là đột nhiên nghĩ thông suốt vô cùng phối hợp.”

Minh Phi nói: “Mẫu thân hãy mau chóng xử lý mọi chuyện ở đây cho xong, đi Đãng Châu cũng thoải mái.”

“Cũng không thấy nhẹ nhõm bao nhiêu. Nữ nhân à, phúc khí là trời định, ông trời cho con bao nhiêu cũng chỉ có bấy nhiêu, nếu số mệnh đã không có, dù con con có đi kiếm thế nào cũng không có một phần.” Trần thị vừa nói đùa vừa nói thật nhìn Minh Phi, “Ta nhớ khi con còn bé, Dư ma ma đã từng xin thủ chân từ thay con xem qua một quẻ, nói con là người có phúc khí, tương lai ta và đệ đệ của con cũng sẽ dính ánh sáng của con.”

Lúc này nhắc tới chủ đề thế, Minh Phi dĩ nhiên biết Trần thị không phải tùy tiện nói đơn giản như vậy, đây là đang muốn nàng cho một lời bảo đảm, lập tức cười nói: “Mẫu thân yên tâm, tuy nói là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, nhưng những gì nữ nhi có thể làm được, mẫu thân có mệnh, không dám không nghe theo. Hoa ca nhi là con nhìn hấn lớn lên, trong lòng con thật sự thương yêu hấn.”

Trần thị cười nói: “Được, về sau Hoa ca nhi sẽ phải dựa vào ca ca tỷ tỷ các con rồi.”

Sắc trời dần tối, tới lúc nên trở về nhà rồi, Thái Quang Đình dìu Cung Viễn Hòa vào xe ngựa, dặn dò Minh Phi: “Bị chuốc quá nhiều rượu, tên này bình thường lão luyện sỏi đời, hôm nay lại cứ không đầy, người nào mời rượu hấn đều uống..., kính bao nhiêu uống bấy nhiêu, nếu không phải ta khuyên ngăn, còn không biết sẽ say thành cái dạng gì. Buổi tối cần thận chăm sóc hấn một chút.”

Minh Phi đến gần xem thử, quả nhiên thấy gương mặt Cung Viễn Hòa uống đến đỏ rực, vẻ say quỵên rũ, đã quá say, thật may lúc say rượu không tệ, không ồn ào không làm khó, yên lặng cuộn tròn tựa vào trong xe ngựa.

Thái Quang Đình nhìn Minh Phi, gương mặt không yên lòng: “Tẩu tẩu muội đã nói với muội rồi chứ, từ sau này chúng ta phải đi.”

Minh Phi cười nói: “Biết, đến lúc đó tới tiễn các người.”

Trở về Cung gia, xa xa đã nhìn thấy Cung Viễn Trật quanh quần ở cửa Thủy Hoa, xe ngựa mới dừng lại, liền nhanh chóng chào đón, cười nói: “Tẩu tẩu, các người trở lại? Ta thấy sắc trời đã tối cũng không thấy các người trở lại, đang suy nghĩ có nên cho người đi đón không, vừa khéo hai người lại về. Hôm nay tất cả đều thuận lợi chứ?”

Minh Phi dĩ nhiên biết hấn lo lắng cái gì, cũng không cố ý treo ngược khẩu vị của hấn, cười nói: “Đều rất thuận lợi. Ca ca thức uống say, làm phiền nhị thúc đỡ chàng vào giúp ta.”

Cung Viễn Trật vội vàng tiến lên cùng Tiểu Tư và Tây Bình đỡ Cung Viễn Hòa xuống xe ngựa, vừa đi vừa lấy lòng Minh Phi nói: “Tẩu tẩu, hôm nay ta đã sai người quét dọn phòng bếp bên kia, Tam tỷ cũng sai người đưa nôi chén, đĩa gia sản qua, trước tiên sắp xếp hai bếp lò, lại chuẩn bị chút nguyên liệu mới mẻ, tối nay các người có thể sai người làm thức ăn khuya.”

“Tiểu thúc thật có lòng.” Minh Phi không thể thiếu khách khí với hấn một lần.

Cung Viễn Trật cười vài tiếng ha ha, sau đó lại im lặng. Mấy phen len lén liếc Minh Phi muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi, Minh Phi làm bộ như cái gì cũng không biết, cúi thấp đầu đi bộ, thỉnh thoảng phân phó Tây Bình: “Dưới chân chậm một chút.

Mất thấy đến cửa viện, Minh Phi xoay người muốn tiễn Cung Viễn Trật, Cung Viễn Trật thiếu kiên nhẫn, thấp thòm nói: “Tẩu tẩu, ngày mai hai người sẽ tới ăn cơm chứ?”

Minh Phi trước hết để cho đám người Từ La ra đón dìu Cung Viễn Hòa vào trong, quay đầu lại cười nói: “Đó là dĩ nhiên. Thảm đã có mệnh, nào dám không theo?”

Cung Viễn Trật mè nheo hồi lâu, mới rậm rì nặn ra lời thật sự muốn nói: “Ta và Tam tỷ sẽ khuyên mẫu thân ta, tẩu khuyên đại ca không nên nói chuyện này cho phụ thân có được không?”

Minh Phi thấy buồn cười, dám làm không dám chịu nha, nếu như Cung Trung Tổ như vậy, sao lúc trước còn lớn lối như thế? Lại giả vờ làm ra dáng vẻ nghiêm túc nói: “Được, chờ ca ca thúc tỉnh rượu, ta nhất định nói cho chàng biết. Nhưng thúc cũng biết, lời nói của ta ít trọng lượng, lại là phụ nhân vừa mới đến.....” Hần không nghe cũng không phải là chuyện của nàng.

Cung Viễn Trật cảm kích nói: “Cám ơn đại tẩu, cho ta chút thời gian, tóm lại, tóm lại chuyện này ta sẽ tìm cách giải quyết, người nhà của chúng ta đơn bạc, tính đi tính lại cũng chỉ có mấy người, ta không muốn vì vậy mà đại ca xa lạ với chúng ta.”

Minh Phi gật đầu: “Đúng vậy, có cơ hội ta sẽ khuyên chàng. Nhị thúc cũng đừng để ở trong lòng, tuy rằng ca ca thúc lúc nào cũng cười, nhưng thật ra khổ sở gì cũng đều thích để ở trong lòng, nếu rảnh rồi mời thúc hãy đến trò chuyện với chàng nhiều một chút, huynh đệ ruột cũng phải thường xuyên qua lại mới thân thuộc.”

Cung Viễn Trật vui vẻ cười lên, lộ ra má lúm đồng tiền thật sâu: “Ta biết rồi, chỉ cần tẩu tẩu không chê ta phiền, ta cứ tới đây. Tính khí của nương ta không được tốt, có lúc nói chuyện khó tránh khỏi không đúng mực, tẩu tẩu không nên giận dữ với bà, có chuyện gì không vui, có thể nói với ta và tam tỷ, chúng ta sẽ đi khuyên bà ấy. Bây giờ bà ấy còn chưa quen thuộc với tẩu, chung đụng thời gian dài sẽ biết được lòng tốt của tẩu, tự nhiên sẽ đối xử tốt với tẩu thôi.”

Minh Phi cười đồng ý, Cung Viễn Trật giống như hoàn thành một chuyện lớn rất quan trọng, thật sự vui vẻ rời đi. Minh Phi nhìn bóng lưng hắn đi xa, không khỏi âm thầm cảm thán, thật là một hài tử ngây thơ. Loại này gia đình, loại mẫu thân này còn có thể nuôi ra tiểu bạch hoa thân thuần này, bản thân coi như là hoa tuyệt thế.

Nguyên vọng tốt đẹp của Cung Viễn Trật, kết quả nhất định là không thể thực hiện.

Có vài người không phải người tính phụ là có thể lấy lòng được, có một số việc cùng mâu thuẫn, không phải người cố gắng đi làm là nhất định có thể giải quyết theo như phương thức hy vọng của người. Đạo lý này, nàng tốn thời gian rất dài mới xem như hiểu.

Minh Phi vào viện, chuyện đầu tiên là cùng Kim Trâm cài dây xích vào cho Truy Phong để nó đi theo nàng, còn chưa đi được hai bước, Bạch Lộ và Đan Hà đã tức giận đằng đẵng nghênh đón, nhận lấy dây xích trong tay Minh Phi: “Đại nãi nãi, ngài mau vào đi.”

“Thế nào?” Minh Phi biết hai nha đầu này chưa bao giờ hiền lành, càng thêm to gan lớn mật, lúc cả nhà ai cũng sợ Truy Phong, hai nàng dám đi sau lưng nàng cho chó ăn, hiếm khi nhìn thấy hai nàng tức giận như vậy, tất nhiên rất kỳ lạ.

Gương mặt của Bạch Lộ đã giận đến đỏ bừng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Từ Lăng không biết xấu hổ, không phải nàng ta nói nàng ta sợ Truy Phong sao? Vào lúc này cũng không phải sợ, nóng lòng đi lên phục vụ đại gia.” Bực mình dậm chân, đẩy Minh Phi đi vào trong, “Người mau vào đi á..., nơi này giao cho bọn nô tỳ là được rồi.”

Đi tới cửa chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nước chảy, Minh Phi mơ hồ đoán được là chuyện gì xảy ra, Kim Trâm vén rèm, Hoa ma ma đi vào, quả nhiên thấy Cung Viễn Hòa bị cởi sạch chỉ còn dư lại áo trong, lẳng lặng nằm trên giường người đẹp, trên đất bày một chậu đồng lớn đựng nước nóng, Từ La và Khẩn Lăng, một người cầm tấm khăn đang tỉ mỉ lau mặt, lau tay, lau chân, lau cổ cho Cung Viễn Hòa.

Thấy ba người chủ tớ Minh Phi đi vào, Từ La tiến lên hành lễ thăm hỏi, thái độ tự nhiên thanh thản, vẻ mặt của Khẩn Lăng lại như tên trộm, run sợ trong lòng. Hoa ma ma âm thầm bấm Minh Phi một cái, Minh Phi không chút cử động, nhàn nhạt cười nói: “Sao dừng lại, mau giúp đại gia thu dọn sạch sẽ, để hắn lên giường nghỉ ngơi.”

Khẩn Lăng thoáng qua vẻ vui mừng trong mắt, tay chân cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Từ La lại nói: “Chỗ đại gia đã tạm ổn rồi, nô tỳ tới phục vụ đại nãi nãi rửa mặt thôi.” Mím cười nhìn Hoa ma ma và Kim Trâm: “Ma ma, tỷ tỷ và đại nãi nãi đã bận rộn cả một ngày, chắc hẳn đã cực kỳ mệt mỏi.”

Minh Phi gật đầu một cái, ý bảo Hoa ma ma và Kim Trâm tự đi thu dọn chuẩn bị nghỉ ngơi: “Chuyện ngày mai cần làm vẫn còn rất nhiều, để các nàng ở nhà hầu hạ ta là được rồi.”

Vừa dứt lời, đã nghe một trận linh đàng, Hi Phúc chui vào từ dưới màn, Mai Từ bưng cái khay đi tới, hành lễ nói: “Nãi nãi, nô tỳ nấu canh giải rượu cho đại gia.”

Minh Phi nhũn mảy: “Nhà bếp đã thỏa đáng rồi sao?”

Mai Từ đặt khay lên bàn nói: “Dạ, chiều hôm nay nô tỳ không nghe đại gia phân phó, Tam Tiểu Thư phái người tới chuẩn bị phòng bếp, nô tỳ cả gan đi ra ngoài giúp đỡ. Sáng mai phòng bếp nhất định có thể đưa điểm tâm lên, xin nãi nãi căn dặn, sáng mai chuẩn bị những thức ăn gì.”

Quả nhiên là toàn tâm toàn ý muốn dựa vào nàng nha, Minh Phi gật đầu một cái: “Nếu người đã nhận làm tất cả mọi thứ, vậy liền do người đi sắp xếp đi, hôm nay đại gia uống rượu say, ngày mai khẩu vị dĩ nhiên không được tốt, cứ thanh đạm một chút là được.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Quan tâm

Editor: Trịnh Phương

Minh Phi thu dọn xong, lại cho người mang canh giải rượu vào đặt ở đầu giường, rồi đuổi mọi người xuống nghỉ ngơi, sau đó bò lên giường ngủ thẳng tới khi Cung Viễn Hòa ngồi xuống ở bên cạnh. Mới nhắm mắt lại, Cung Viễn Hòa liền xoa trán mà dựa vào bên người nàng: “Ta khát nước, khó chịu.”

Minh Phi khoác áo đứng dậy, sờ sờ vào bát canh giải rượu mà Mai Tử, thấy vẫn ấm, liền đỡ hân uống, lại dâng nước cho hân súc miệng, nói: “Cũng không biết tiết chế, rượu cũng không phải thứ tốt.”

Cung Viễn Hòa hơi mất hứng: “Nàng cho rằng ta muốn uống sao? Còn không phải là vì ta muốn giữ mặt mũi cho nàng. Đều là họ hàng thân thích nhà nàng, họ mời ta, ta dám không uống?”

Minh Phi thấy giọng điệu của hân có chút khó chịu, vội nói: “Dạ, chàng đều là vì ta, nhưng thân thể chàng quan trọng hơn.”

Cung Viễn Hòa có chút vui mừng, cười mà dựa vào vai nàng: “Lúc trước ta say như chết rồi, nhất định là rất an tĩnh đúng không?”

Minh Phi nhắm hai mắt nói: “Xong rồi, trong phòng này nhiều người như vậy. Nhị thúc ở cửa ra vào cùng Tây Tụy đi vào, Từ La cùng Từ Lăng lau người rửa mặt cho chàng, ta phụ trách đốt chén giải rượu này cho chàng.”

Thật lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng nói của Cung Viễn Hòa, Minh Phi giờ tay sờ trán của hân: “Tại sao không nói chuyện nha? Có phải lại ngủ thiếp đi rồi không?”

Cung Viễn Hòa hằm hừ mà gỡ tay của nàng ra, quay lưng lại không nói lời nào.

Minh Phi khẽ mỉm cười, cũng không để đến ý hân, tự mình đi ngủ tiếp. Cung Viễn Hòa đột nhiên lại lao người tới, nằm úp sấp trước mặt nàng, cau mày nhìn nàng: “Nàng không đối xử tốt với ta.”

Minh Phi kinh ngạc: “Ta đối xử không tốt với chàng? Như thế nào mới gọi là đối xử với chàng?”

Cung Viễn Hòa nói: “Nàng không để ta trong lòng.” Thấy Minh Phi muốn biện bạch, hân đưa một ngón tay ra chặn đôi môi của Minh Phi, híp mắt: “Ta say rượu vì nàng, nàng lại liên tục không chịu phục vụ ta, ném ta cho nha hoàn bên người rửa mặt giúp, tân hôn, thế từ nhà ai lại bỏ mặc, ném phu quân cho nha hoàn?” Hân trịnh trọng đưa ra kết luận: “Như vậy có thể thấy được, trong lòng nàng không có ta. Nàng không thích ta.” D+đ=l_q+đ

Cái gì mà quan tâm hay không quan tâm? Minh Phi chau chau mày, lấy tay của hân ra, nghiêm mặt nói: “Chàng sai rồi, không phải là ta không muốn quan tâm chàng, mà là vì ta quá mệt mỏi. Chàng mệt mỏi, ta cũng vậy. Trong phòng nuôi nhiều nha hoàn như vậy, vốn là để phục vụ chàng, huống chi ngày trước họ vẫn hầu hạ chàng, ta thấy không có gì phải lo lắng. Chẳng lẽ chàng thật sự muốn ta không để cho bất kỳ nữ nhân nào khác tới gần người chàng, vậy mới tính là quan tâm?” Chỉ sợ đến lúc nàng thật sự làm như vậy, hân lại không vui. Nàng chưa bao giờ cho là, loại chuyện như vậy là nàng một thứ mà muốn (đề) phòng là có thể (đề) phòng được.

Đôi mắt của Cung Viễn Hòa vô cùng u ám, lẳng lẳng nhìn Minh Phi, đột nhiên cười nói: “Ta hiểu. Nàng nói tha thứ cho ta, trên thực tế thì trong lòng nàng vẫn luôn ghi hận ta, có phải không?”

“Chỉ là do ta mệt mỏi mà thôi.” Minh Phi thở dài nói: “Ta không hận chàng, thật sự, chỉ cần chàng tốt với ta, ta nhất định sẽ đối xử tốt với chàng. Nếu ta đã gả cho chàng, đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho chàng, điểm này chàng có thể yên tâm. Phạm là việc ta có thể làm, ta đều sẽ làm. Tương lai chúng ta sẽ có hài tử (con), ta cũng sẽ nghiêm túc, chăm chỉ nuôi dạy nó, không mong nó làm rạn danh gia tộc, cũng trông cậy nó có thể đội trời đạp đất, quang minh lỗi lạc (đường đường chính chính), bình an vui vẻ.”

Mắt Cung Viễn Hòa khép hờ, sau nửa ngày im lặng, nhướng mày cười lên: “Nàng nói không sai, chúng ta còn phải có con. Là ta không suy tính kỹ lưỡng, nàng đến nhà chúng ta ba ngày hai đêm, cũng không được rảnh rỗi nửa ngày, hiện tại ta lại nói những điều không tốt này với nàng, là ta không đúng. Tới, để vì phu bồi tội với nàng.” Không nói lời gì, lại kéo Minh Phi vào trong ngực hân, cố gắng dùng tay làm gối đầu cho nàng.

Hồi lâu, hân sâu kín nói một câu: “Minh Phi, nàng đồng ý với ta, về sau nếu ta uống say đến nỗi không biết gì, nàng chăm sóc ta có được không? Không nên ném ta cho người khác.”

Người không có cảm giác an toàn. Minh Phi im lặng thở dài một tiếng, xoay người lại ôm eo của hân, nhỏ giọng nói: “Ta không biết chàng thích gì, ta cũng đang học cách để làm một thế tử tốt.”

Cung Viễn Hòa ôm sát nàng: “Ta muốn một mái nhà, một nơi mà có thể từ của ta, mấy hài tử đáng yêu ngoan ngoãn nghe lời, nàng có thể cho ta đúng không? Phi Phi? Không cần hỏi, nàng nhất định có thể cho ta.”

Minh Phi nói: “Dạ, ta cũng muốn một mái nhà như vậy, một nơi mà trong đó có trượng phu của ta cùng mấy hài tử xinh đẹp ngoan ngoãn nghe lời.” Ai cũng muốn được yêu, cũng muốn được hạnh phúc, nhưng yêu cùng hạnh phúc cũng không phải là bỏ ra thì sẽ có hồi báo. Thương hân? Bây giờ nàng không biết tương lai nàng có thể thay đổi chủ ý hay không, nhưng nàng chưa bao giờ cho là, tình yêu là một chuyện của một người, đó nhiều nhất cũng chỉ là tương tư đơn phương mà thôi.

Cung Viễn Hòa nghe được câu trả lời của nàng, giống như là rất vui vẻ: “Chúng ta cùng nhau cố gắng có được không? Ta không biết phải yêu thương nữ nhân như thế nào, nhưng về sau ta sẽ học.” D[ĐL\$Q#Đ

Nửa đêm Cung Viễn Hòa khát nước, lại ngồi dậy đi uống nước mấy lần, thế nhưng lại không nhờ Minh Phi, Minh Phi mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ biết hấn đứng dậy, nhưng hấn không gọi nàng, nàng cũng liền ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Minh Phi tỉnh lại, Cung Viễn Hòa đã tới Bán Xuân viên cho Truy Phong ăn. Rốt cuộc cũng vẫn là người trẻ tuổi có sức khỏe tốt, dù say rượu, cũng khôi phục rất nhanh.

“Mấy ngày nay phu nhân thật đúng là mệt muốn chết rồi, ngủ sâu như vậy.” Kim Trâm chải đầu cho Minh Phi, nhỏ giọng hỏi bảo: “Là nô tỳ cùng Đan Hà phục vụ lão gia mặc quần áo cùng rửa mặt, Từ Lăng vừa tới cửa liền bị Hoa ma ma gọi đi. Phu nhân, không phải nô tỳ nói ngải, nhưng ngài cũng quá hào phóng rồi, bây giờ mới vừa tới đây, sau này không phải họ có thể cười lên đầu ngài sao?”

Minh Phi cúi đầu nghịch trâm hoa trong tay, nói: “Không phải là việc gì ghê gớm. Họ cũng chỉ là làm hết chức trách của bản thân mà thôi.” Nếu như không phải là như vậy, sao nàng có thể biết được thái độ của Cung Viễn Hòa là như thế nào.

Kim Trâm thở dài: “Phu nhân, ngài đừng xem thường những nhân vật nhỏ này!”

Trong viện, Hoa ma ma ngừng việc dạy dỗ Từ Lăng lại, đi tới nhận lấy lược trong tay Kim Trâm: “Điểm tâm tới, người đi mời lão gia tới dùng cơm, ta chải đầu cho phu nhân.”

Vì vậy bắt đầu thao thao bất tuyệt, từ cách bắt lấy trái tim của nam nhân thông qua dạ dày, rồi đến chuyện nam nhân không có sức chống cự với sự dịu dàng, không ngừng nói một tràng dài ví dụ từ lý luận đến thực tế cho Minh Phi nghe, cuối cùng cho ra kết luận: “Nói tóm lại, đại phu nhân phải thừa dịp này, khi còn có cảm giác mới mẻ, xác lập nền địa vị của mình trong lòng lão gia, để ngài ấy nhớ kĩ ngài, không thể dễ dàng quên ngài. Đợi ngài có tiểu công tử rồi, cái gì cũng không sợ.”

Minh Phi nói: “Ma ma yên tâm, ta đều nhớ, Từ La đâu?”

Hoa ma ma che miệng cười lên: “Nô tỳ đang muốn nói chuyện này với ngài đây. Sáng sớm tỉnh mơ, nha đầu Mai Từ kia đã tung ta tung tăng mang Hi Phúc chạy tới phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, Từ La thấy vậy nên cũng không nói một lời mà đi theo luôn. Sau đó, ngài xem, nha đầu này sao có thể làm điểm tâm, ngài cũng biết tính tình nha đầu này là như thế nào mà. Chỉ là, phu nhân, chẳng lẽ về sau ngài thật sự muốn cho Mai Từ giúp đỡ trông nom chuyện phòng bếp?” TrinhphuongD+Đ&L%Q*Đ

Minh Phi nói hết những lời căn dặn của Trần thị với nàng ra cho Hoa ma ma nghe, sau đó nói: “Bổng lộc của lão gia không cao, trước tiên cần phải sắp xếp xong công việc cho mỗi người. Chúng ta ít người, trong phòng này cũng không thể giữ lại nhiều nha hoàn như vậy. Kim Trâm đã lớn, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày gả đi, còn dư lại mấy người các nàng, cũng không thể để các nàng nhàn rỗi. Nhân rồi liền dễ gây chuyện, không bằng mỗi người đều biết lĩnh hoạt trong mỗi việc.” Căn cứ vào kinh nghiệm của nàng, một khi rảnh rỗi, con người liền gây chuyện, bận rộn dĩ nhiên là không có thời gian nghĩ chuyện không đâu, cho nên sẽ biết điều mà không đi gây sự với người khác.

Hoa ma ma nói: “Chính vậy, mấy ngày nay nô tỳ được nhàn rỗi nên đã quan sát một chút, ngoài nơi này, ở bên ngoài tổng cộng có mười mấy tiểu viện, đại viện, thủy tạ, đình các, rất nhiều nơi không có người ở, xung quanh lại bố trí được tiệp mới tinh mới, phù to lụa lên, cũng không biết hàng năm tiêu tốn bao nhiêu bạc mới đủ. Còn không bằng khóa khóa lại, đợi tới khi có người cần ở thì lại mở ra cũng không muộn. Về phần mấy nha hoàn này, ngài xem xem nên dùng như thế nào, vẫn phải thương lượng trước một chút với lão gia mới được, theo lão nô, trong hai nha hoàn, kiên quyết không thể giữ Từ Lăng lại, còn phải tìm một chỗ thích hợp cho nàng mới được.”

Trong lòng Minh Phi khẽ động: “Người nói có phòng không có ai ở, lại vẫn phù to lụa mới tinh ở xung quanh? Có phải hàng năm vẫn đều thay đổi hay không?”

Hoa ma ma lên tiếng: “Đúng vậy, lão nô đã nói chuyện cùng mấy tiểu nha hoàn ngồi ở bên hồ đầu cỏ một lúc, biết được rằng không chỉ là mỗi lần năm hết tết đến đều đổi những vật này, mà là mỗi quý đều đổi, hàng năm vẫn luôn như vậy, mỗi quý đều được thay mới.”

Minh Phi nói: “Lúc nhân rồi thì người tính toán đi, xem một chút những căn phòng này vào cả bốn mùa trong năm phải dùng hết bao nhiêu vải vóc, tơ lụa, lại đáng bao nhiêu bạc, nhà ai cung cấp vải, sau đó lại đi đâu.”

Nói tới mức Hoa ma ma muốn ngơ ra, Minh Phi đứng dậy soi gương, hài lòng gật đầu: “Kỹ thuật làm tóc của ma ma, trừ Kiều Đào, ai cũng không thể sánh bằng.”

Hoa ma ma vừa vui mừng vừa hài lòng: “Tất nhiên, ban đầu, chính là dựa vào kỹ thuật như vậy mà nô tỳ mới được ngoại tổ mẫu của ngài thích, giữ lại bên người nàng, sau này mới phục vụ phu nhân.” Ngoại tổ mẫu trong miệng nàng, đương nhiên là chỉ mẫu thân của Trần thị.

Minh Phi nói: “Kiều Đào đã có thai hai tháng rồi nhì? Ma ma sai người mang cho nàng một chút đồ ăn đi, để nàng an tâm dưỡng thai. Chờ qua khoảng thời gian này, chúng ta sẽ dành một chút thời gian để cùng đi xem những thứ mà Hoa ma ma nói một chút, chuyện vui hơn cả chính là, khi đó chúng ta có thể ra ngoài dùng cơm.

Cung Viễn Hòa quả nhiên nói được là làm được, tất cả đồ hấn mặc đều là y phục làm từ những vật liệu may mặc bình thường, Minh Phi ngồi cùng hấn, có sự khác biệt cực lớn, không khỏi có chút buồn bực: “Chàng làm bộ y phục này lúc nào vậy?” Trịnh_Phuong_d&đ&(q+đ

Cung Viễn Hòa liếc Từ Lăng đang đứng ở một bên một cái: “Đều là do Từ Lăng làm. Còn có vài bộ y phục mặc ở nhà, tất cả đều rất mộc mạc, không chút rực rỡ.”

Minh Phi khen: “Tay nghề không tệ, vừa lúc chỗ của ta cũng có chút vật liệu may mặc, ta cũng không có thời gian làm, bây giờ cũng nên chuẩn bị trang phục cho mùa thu, nếu Từ Lăng may và không tệ, liền để Từ Lăng làm. Từ Lăng, ngươi có đồng ý không?” Nếu Cung Viễn Hòa muốn giả bộ nghèo, nàng cũng phải phối hợp làm vài bộ y phục mộc mạc để mặc mới đúng.

Từ Lăng vui mừng tiến lên hành lễ: “Xin phu nhân yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm thật tốt.”

Minh Phi gật đầu: “Tuổi của Hoa ma ma đã cao, mắt không được tốt, không thể không nhờ các người làm vài món giúp nàng.” Nếu Từ Lăng thêu thùa không tệ, vậy từ nay về sau, phía bên nàng may và thượng nhân chính là Từ Lăng rồi.

Điểm tâm là cháo trứng muối thịt nạc cùng dưa muối do Từ La tự làm, cùng với bánh bao chay và canh rong biển do Mai Từ chế biến.

Hai nha hoàn cũng không khuyên hai người Minh Phi ăn gì, chỉ yên lặng đứng một bên, ánh mắt vờn thoảng đối nhau, còn cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Chuyện nhà

Edit: hoada

Hai nha đầu này cũng thật có ý tứ. Dù là người mới đến nhưng một người thì dám dùng lí lẽ hùng hồn đến phòng bếp quơ chân múa tay, còn một người thì chẳng khác nào địa đầu xà, gặp phải khiêu khích nhưng mặt không biến sắc mà còn tràn đầy tươi cười. Khi Minh Phi buông đũa xuống thì cũng không đứng yên, hai người đều dâng lên tất cả mọi thứ một chút, không nhiều không ít, vừa lúc chia đều thành hai phần, nàng tán dương: “Bánh bao chay không tệ, cháo trứng muối thịt nạc cũng rất ngon. Sáng mai cũng làm những món ăn thanh đạm như thế này đi.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy thì nhìn Minh Phi, rất rõ ràng là cháo thịt nạc trứng muối ăn cũng không ngon lắm, sao khẩu vị của nàng lạ vậy? Nhưng thấy hai nha hoàn đứng bên cạnh nên hẳn cũng không có nhiều lời, hẳn để đũa xuống đưa tay ra muốn lấy trà để súc miệng. Lập tức Bạch Lộ dâng lên một li trà, Cung Viễn Hòa mới vạch trần nắp trà thì Từ Lăng cũng liền đưa tới một li trà khác: “Đại gia, li trà này không nóng không lạnh, rất vừa miệng.”

Bạch Lộ giận tím mặt, nàng cũng không phải là người không biết phục vụ, chẳng lẽ không biết nước trà súc miệng thích hợp nhất là không nóng không lạnh sao? Nếu không phải là ở trước mặt Cung Viễn Hòa và Minh Phi thì nàng hận không lập tức ném tách trà vào mặt Từ Lăng.

Cung Viễn Hòa thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Minh Phi, thấy vậy mà vẫn chưa từng nhìn qua Từ Lăng, trong lòng hẳn không khỏi có chút phiền não, hơi nhíu chân mày: “Nếu là thích hợp sao người không đưa trước cho thiếu nữ nãi? Thật không có ánh mắt!”

Từ Lăng ngẩn người, vội vàng đưa trà cho Minh Phi, “Thiếu nữ nãi, nô tỳ cũng đã thay ngài chuẩn bị trà rồi.”

Minh Phi bình thản, ung dung nhận lấy, nhìn Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười: “Người nào trước người nào sau mà không phải giống nhau? Có như vậy mà cũng mắng chửi người khác?”

Từ Lăng nghe vậy, mặt hoe đỏ, có vẻ bị uất ức lắm.

Cung Viễn Hòa lên tiếng: “Ăn có bữa cơm cũng có nhiều người vây quanh như vậy, không bức mình sao được? Nếu rảnh rồi không có việc gì làm, không bằng đi quét sân đi, sân rộng đầy lá cây cánh hoa, cũng không biết các người ăn xong rồi làm gì?”

Mới sáng sớm đã phát giận, Từ La và Từ Lăng thấy vậy cũng có chút giật mình, cả hai lập tức nhìn về phía Minh Phi. Minh Phi mỉm cười đứng dậy: “Dọn dẹp tất cả rồi giải tán đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, nên ăn cơm thì ăn cơm, cơm nước xong thì ta có việc muốn giao cho các người làm.”

Thiếu nữ nãi mới vào cửa, dĩ nhiên là muốn lập uy, Từ La và Từ Lăng cũng có chút thấp thỏm không yên, vội hành lễ lui ra ngoài.

Sau khi ăn cơm nước xong, Minh Phi nói Đan Hà gọi thê tử của Vương Thiên mời tất cả người trong nhà tới, còn mình và Cung Viễn Hòa thì ngồi trong phòng xem hết sổ sách trong nhà, sau đó lấy ra hai trọng điểm nói với Cung Viễn Hòa: “Trong nhà của chúng ta có tổng cộng tất cả tám nha hoàn lớn nhỏ, thực ra như vậy là quá nhiều, ta suy nghĩ muốn tìm chút chuyện cho các nàng làm.

Người làm quá nhiều thì trả tiền công cũng không ít, sau khi mở thêm phòng bếp nhỏ thì ta cần để ý đến chuyện của phòng bếp hơn, ta thấy Từ Lăng am hiểu thêu thùa may vá, sau này những chuyện thêu thùa may vá thì đều giao cho nàng, bình thường chỉ chuyên làm đồ cho hai chúng ta, nhưng khi trong phủ muốn làm thêm quần áo sẽ để cho mấy người khác lúc nhàn rỗi làm cùng với nàng ta, như vậy cũng có thể tiết kiệm được một số tiền lớn.”

Cung Viễn Hòa không ngờ rất nhanh nàng đã có tính toán như vậy, hẳn rất vui mừng: “Nàng không cần chuyện gì cũng nói với ta, nàng làm việc ta cực kì yên tâm, tất cả nàng thấy sao hợp thì làm. Khi nào cần ta ra mặt thì nàng nói với ta một tiếng là được.”

Minh Phi nói: “Có chút chỗ mẩu chốt hay là muốn thương lượng trước với chàng mới được. Có thể để Vương Thiên đi mua thịt cá, phòng bếp cũng tính toán giao cho vợ hẳn trông nom, nhưng ở ngoại viện thì cần có một người khác làm đại quản sự. Người này, miệng lưỡi không chỉ phải có chút khôn ngoan, còn phải quen thuộc tình hình trong nhà, lại có lòng trung thành với chúng ta, còn biết tất cả những việc cấm kỵ lớn nhỏ trên chốn quan trường nữa mới được. Người như vậy chàng có thể thấy người nào thích hợp không?”

“Ai... Muốn tự lập môn hộ thật phiền toái.” Cung Viễn Hòa thở dài, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta ngược lại nhớ đến một người, đó là Tiết Minh Quý, là thị tì của mẫu thân ta, nhưng trước kia mắc sai lầm đã bị đuổi ra ngoài rồi, để hai ngày nữa ta đi tìm bà ấy, hỏi bà ấy xem bà ấy có bằng lòng hay không.”

Minh Phi lại cùng hẳn tính toán một số chuyện khác trong viện, “Ý định của ta thì nên bắt đầu từ tường rào bên kia, các phòng ốc bên này của bức tường, chúng ta dùng khóa khóa hết tất cả lại, nếu phòng nào không có khóa thì mua ngay, phòng có khóa cũng đổi luôn, ai muốn đi vào phải có chìa khóa, chùm chìa khóa này đều do ta giữ. Không những vậy còn phải tìm mua mấy con chó ngoan, chúng ta nuôi thả. Đặc biệt là ở ngoài công sân nơi đó phải nhiều nuôi nhiều thêm mấy con. Nếu như bọn họ hỏi, thì chàng phải có trách nhiệm gánh cho ta. Một tân nương như ta không dám gây ồn ào với bọn họ đâu.”

“Yêu ghét phụ nữ có chồng!” Cung Viễn Hòa nghe vậy cười to: “Nàng yên tâm, dù là bà ta muốn gây náo loạn cũng không dám đâu, nhưng tất nhiên sẽ tìm cái cớ khác để gây chuyện.”

Minh Phi liếc hẳn: “Giả mà nữ nhân có chồng hay nữ nhân không có chồng, nói khó nghe quá.” Sau đó nàng kể hết cho hẳn nghe mọi chuyện mà Hoa ma ma đã nói về việc sử dụng tơ lụa, gấm vóc, đồ trang sức của các viện.

Cung Viễn Hòa cười lạnh: “Không cần nói, tơ lụa vải vóc tất nhiên là đồ Thiệu gia cung cấp, sổ sách cũng ghi tạc trên danh nghĩa của chúng ta. Hàng năm không chỉ thay đổi tơ lụa vải vóc quý hiếm, mà các viện từ cũng phải sửa chữa một lần, những đồ vật thường thường như vật liệu gỗ, nước sơn, hoa mộc cũng mua thêm hoặc thay đổi khi hư hỏng.” Hẳn xoa trán: “Vị vậy thật sự ta cũng không biết trong kho còn dư lại bao nhiêu tiền nữa.”

Hẳn ngồi vào trước bàn bắt đầu mài mực viết thư: “Trước bữa cơm trưa phải đưa bức thư này ra ngoài. Trước đây, ta không thể mở miệng yêu cầu phụ thân chia gia sản, hôm nay nàng náo như vậy, vừa đúng lúc ta muốn nói chuyện này với phụ thân, rồi nhìn xem ông nói thế nào.” Mới viết được một nửa rồi cười đều: “Tin này đưa đi phải mất khoảng ba tháng mới có thể nhận được, trước đây mỗi tháng đều cho người làm cho ta một bộ quần áo, một ít đồ chỉ khoảng ba bốn món. Còn tiền bạc thì hiếm lắm mới đưa cho ta một hai trăm lượng. Như vậy mà bà ta xem đã đủ rồi. Hừ, lần này ta viết thư cho phụ thân xem thử rốt cuộc mặt bà ta dày bao nhiêu.”

Viết thư xong, Cung Viễn Hòa gọi Tây Bình đi vào nói: “Người lập tức đưa thư này đến trạm dịch đi, nếu có người hỏi người ra ngoài làm gì, người phải nói ta cho đi mời Thái gia đại công tử ngày mai đến Xan Hà hiền uống rượu cho hẳn tiền.”

Tây Bình thấy vẻ mặt hẳn nghiêm túc thì biết chuyện này không phải là chuyện nhỏ, nên giấu thư vào người tự mình đưa thư đi.

Kim Trâm quay lại nói với Minh Phi: “Thê tử của Vương Thiên tới.”

Thê tử của Vương Thiên ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mặt mày sáng sủa, vóc người khỏe mạnh, mặc chiếc áo con vàng nhạt và chiếc váy nâu, cẩn trọng đi tới hành lễ chào hỏi Cung Viễn Hòa và Minh Phi.

Cung Viễn Hòa thấy Minh Phi xử lý chuyện nhà, không muốn can thiệp vào, tiện tay cầm lấy quyển sách tránh ra ngoài: “Ta ra Bán Xuân viên đọc sách.”

Trước kia, Minh Phi đã từng gặp thê tử của Vương Thiên, đối với phẩm hạnh của hai phu thê Vương Thiên cũng tương đối quen thuộc, nàng nói một chút tình huống trong nhà rồi đi vào vấn đề chính: “Vương thím, ta muốn nhờ hai phu thê nhà người giúp ta một việc.”

Thê tử của Vương Thiên nghe vậy thì vội vàng từ ghế con đứng lên, cười nói: “Thiếu nãi nãi có lời gì, hay muốn giúp gì cứ phân phó, đây vốn là việc tiểu nhân phải làm.”

Minh Phi cười nói: “Trước hết người cứ nghe xong đã.

Chuyện này rất quan trọng, tuy ta có ý muốn cất nhắc các người, nhưng ta lại không biết hai phu thê người có thể làm hay không.”

Nghe vậy thì trên mặt thê tử của Vương Thiên có nhiều hơn mấy phần nghiêm túc: “Xin thiếu nãi nãi phân phó.”

Hoa ma ma cười nói: “Là chuyện vui, ở bếp nhỏ của chúng ta thiếu một quản sự, cũng thiếu một người đi chợ mua đồ ăn.

Thiếu nãi nãi cảm thấy phu thê hai người các người cũng là người trung hậu, đáng hoàng nên muốn cất nhắc hai người, nhưng chính là việc này có rất nhiều người đổ mắt muốn làm, không cẩn thận sẽ bị người khác nắm được nhược điểm, các người có thể đảm nhận được không?

Nếu mới được cất nhắc không bao lâu mà bị người khác đẩy xuống thì không chỉ vứt hết mặt mũi của phu thê hai người mà thể diện của thiếu nãi nãi cũng mất, phòng bếp nhỏ của chúng ta cũng mất mặt.”

Lúc thê tử của Vương Thiên nghe nói đây là hai công việc béo bở thì rất vui mừng, nhưng sau khi nghe hết thì có chút không xác định nên cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Thiếu nãi nãi, để tiểu nhân về nhà thương lượng với trượng phu rồi trở lại trả lời cho thiếu nãi nãi được không?”

Không phải là không muốn làm mà tiểu nhân sợ làm hỏng chuyện, tiểu nhân có thể trông nom phòng bếp nhưng vị kia của nhà tiểu nhân, hẳn là người chân chất không có miệng lưỡi như người khác, trước kia chưa làm chuyện đi chợ mua đồ, chỉ sợ bị người khác lừa gạt.”

Thấy bà ta có thái độ thận trọng như vậy khiến Minh Phi rất hài lòng, Minh Phi cười nói: “Các người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, hai phu thê người còn có hai tiểu tử khoảng mười hai mười ba tuổi phải không?”

Ngày mai đưa bọn họ đến cho ta gặp mặt, ta an bài công việc cho họ.”

Thê tử Vương Thiên nghe vậy không tránh khỏi vui mừng, hớn hờ rời đi.

Minh Phi cùng với Từ La, Hoa ma ma lấy cớ ra ngoài đi dạo, dạo quanh toàn bộ viện một lần, quả nhiên giống với lời của Hoa ma ma và Cung Viễn Hòa, khắp nơi trong viện đều mới được tu sửa rất tinh xảo hoa lệ, cũng không biết một năm đã tiêu phí bao nhiêu tiền bạc cho việc này.

Vì vậy mới tính toán việc trước tiên là phải bảo Vương Thiên đi mua khóa, hơn nữa phải là khóa thật lớn.

Đi dạo khắp một vòng, tìm thấy vị trí chung quanh rất trống trải cách hồ nước rất gần, cây cối thưa thớt, nơi này rất thích hợp làm phòng kho của viện, nếu đột nhiên có hỏa hoạn thì cũng không dễ dàng bị đốt cháy; sau đó suy nghĩ kỹ nơi có thể xây phòng bếp nhỏ.

Mới vừa trở về phòng thay đồ, Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích đã đến cùng mời đi.

Minh Phi cho Bạch Lộ đi mời Cung Viễn Hòa trở về thay đổi y phục, bốn người vừa đi vừa nói chuyện đến Tĩnh An đường.

Đến Tĩnh An đường chỉ thấy Cung Viễn Quý mang theo một cái lồng chim đứng ở hành lang trên chốc chú chim họa mi bên trong lồng, mặt mày không giấu được sự say mê, hớn hờ.

Sắc mặt Cung Tịnh Kỳ trở nên rất khó coi, liền bước lên nói: “Công việc của người làm xong?”

Đây là ai cho người?”

“Khi đệ đến đã có người cho đệ rồi, đệ không thể không nhận được.”

Cung Viễn Quý thờ ơ ngẩng đầu cười, “Tỷ xem Ngũ Ca hát này, nghe nói nó có giá khoảng 50 ngàn lượng đấy.”

Chân mày Cung Tịnh Kỳ giật giật rồi lạnh mặt: “Hắn gấp đệ lúc nào?”

Chung Viễn Quý chỉ chỉ tay vào trong phòng: “Hắn và mợ vừa mới tới a.”

Mặt của Cung Tịnh Kỳ cứng ngắc, nhìn về phía Cung Viễn Hòa và Minh Phi cô cười nói: “Cũng không biết là có chuyện gì.”

Cung Viễn Hòa từ chối cho ý kiến, vỗ vỗ đầu Cung Viễn Quý: “Không đi học cho tốt, coi chừng bị phu tử mắng.”

Rồi nghiêng người đi vào phòng trong.

Trên đầu Cung nhị phu nhân khoa trương cột một dải lụa trắng, nằm nghiêng người trên giường la hán, mắt nửa khép nửa mở, không nhúc nhích.

Trên mặt Chu di nương mang vẻ mặt mỉm cười thần nhiên, cúi thấp đầu ngồi một bên thay bà bóp tay đấm chân.

“Đại công tử tới rồi.”

Một phụ nhân mặc bộ váy áo bích điệp xanh lam màu phi thủy ngồi bên cạnh Cung nhị phu nhân, đầu mang đầy châu ngọc chào hỏi Cung Viễn Hòa, mắt nhìn đến trên người Minh Phi: “Ai nha, đây chính là đại thiếu phu nhân à?”

Ah, đã nhìn đã thấy thích rồi.”

Minh Phi nhận ra đây chính là bà tương lai của Minh Tư, nhưng vẫn làm bộ không biết vừa cười vừa hơi phúc thân một chút: “Không biết phu nhân đây là...”

Chu di nương vội vàng nói: “Đại nãi nãi không biết, đây chính là nhà mẹ đẻ tẩu tẩu, là mợ ruột của nhị công tử, bản về bồi phận, ngài cũng phải gọi một tiếng mợ.”

Minh Phi cũng khách sáo gọi: “Mợ khỏe!”

Phụ nhân nghe nàng gọi một tiếng thì kéo tay nàng lại, quan sát từ trên xuống dưới, khiến Minh Phi rất chán ghét nhưng không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Tiệc tối

Editor: Lovenoo1510

“Cửu mẩu quá mức khách khí rồi.” Minh Phi làm bộ xấu hổ từ từ rút tay ra khỏi tay Thiệu đại nãi nãi, tới đứng một bên Cung Nhị phu nhân quan tâm nói: “Bệnh của Thẩm nương vẫn không thấy khỏi sắc sao? Mời vị đại phu nào vậy?” Cung Nhị phu nhân bất động không để ý tới, nàng liền thờ dài, nhìn về phía Cung Tĩnh Kỳ: “Ta đã nói là chúng ta không nên tới quấy rầy thẩm nương rồi, Tam muội muội người cứ không nghe. Dù sao cửu mẩu cũng ở đây, không bằng cửu mẩu cứ lưu lại trò chuyện cùng thẩm nương, chúng ta vẫn là không nên quấy rầy Thẩm nương.”

Cung Tĩnh Kỳ vội vàng cười tự tay dâng lên một ly trà: “Đoán chừng là nương ngủ thiếp đi rồi.” Nói xong đẩy Cung Nhị phu nhân một cái, “Nương, mau tỉnh lại, đại ca đại tẩu đã tới, người mau tỉnh ngủ để còn ăn cơm”

Cung Nhị phu nhân mượn dốc xuống lửa, làm ra vẻ vừa mới tỉnh, lật người ngồi dậy: “Ôi, thân thể của ta yếu ớt, vốn là đang cùng cửu mẩu người nói chuyện, không cẩn thận lại ngủ quên mất.”

Minh Phi cũng phối hợp ân cần hỏi han.

Cung Nhị phu nhân nhìn về phía Minh Phi, cố tỏ ra vài phần thân thiết: “Hôm qua Đại nãi nãi về nhà có thuận lợi không?”

Minh Phi khoanh tay cung kính trả lời: “Mọi thứ của Chất nhi tức phụ đều thuận lợi. Gia mẫu bảo Chất nhi tức phụ gửi lời hỏi thăm tới Thẩm nương.”

Cung Nhị phu nhân mặt tự nhiên vuốt ve thái dương: “Chắc lúc này nương của người cũng sắp đi Đãng Châu rồi nhỉ?”

Minh Phi lại cười nói: “Dạ, gia phụ bên kia rất sốt ruột vì mẫu thân chủ trì gia vụ, chỉ chờ Tứ muội muội thành hôn xong là sẽ đi.”

Người Thiệu đại nãi nãi lập tức ngồi ngay ngắn, cảm thấy hứng thú nói: “Cả nhà đều phải đi sao?”

“Hiển nhiên là không phải, Tam ca và Tam tẩu của ta đều ở lại đây, Nhị di nương, Tam di nương cũng không đi. Nhị di nương nhà ta bệnh rất nặng.” Muốn nghe bát quái sao? Vậy thì nói cho nàng nghe một chút.

Thiệu đại nãi nãi nghe Minh Phi nhắc tới Thái Quang Nghi và Nhị Di nương, nhất thời sắc mặt trở nên không tốt, cúi đầu bưng trà lên uống. Minh Phi biết trong lòng bà ta không được tự nhiên, cười nhẹ một tiếng, buông tha cho bà ta, quay đầu nói tới nói lui cùng Chu di nương.

Chu di nương và Minh Phi nói mấy câu, thấy Cung Nhị phu nhân quắc mắt nhìn trừng trừng tới, lập tức dừng lại, cười nói: “Tỷ thiếp đi phòng bếp nhìn cơm tối một chút xem chuẩn bị đến đâu rồi.”

Cung Nhị phu nhân nhàn nhạt khoát tay áo: “Nhớ bảo người cầm vò Bồng Lai Xuân ra ngoài, ta muốn nhận lỗi với đại gia và đại nãi nãi.”

Minh Phi nghe vậy kinh hãi, vô cùng sợ hãi: “Thẩm nương nói vậy là làm sao? Tiểu bối chúng ta nào dám nhận? Đây không phải là làm giảm thọ chúng ta sao?”

Cung Nhị phu nhân nói: “Người không phải đã nói rồi sao, tối hôm trước quả thật là ta có cử chỉ điện rồ, làm như vậy thực không đúng, nói chuyện làm các người thương tâm. Đợi lát nữa cũng để Tứ đệ bồi tội với các người.”

Cung Viễn Hòa cười tiến lên, thân thiết ngồi xuống kê bên Cung Nhị phu nhân: “Thẩm nương chỉ đùa với chất nhi thôi, nhìn ngài làm Minh Phi sợ kia, người một nhà đừng nói cái này, nói như vậy chính là không cho chúng ta ăn cơm, muốn đuổi chúng đi.”

Cung Nhị phu nhân thấy hấn dựa qua, rất không được tự nhiên rút lại, cố cười nói: “Mặc dù là trường bối, nhưng lúc nên nhận lỗi cũng phải nhận. Có phải là cái lý này hay không, đại tẩu?”

Khuôn mặt Thiệu đại nãi nãi lập tức nở nụ cười: “Chính là cái lý này, theo ta thấy, cái lễ này nên bồi. Hải tử thật tốt, tuần tú lịch sự, vừa hiếu thuận, vừa có tiền đồ, ta có đốt đèn lồng cũng khó thấy, ta hận hấn không phải là nhi tử của ta đây này.”

Cái mũ này đội cũng quá cao đi, chồn chúc tết gà, tuyệt đối không có tốt bụng như vậy. Minh Phi nín cười nhìn Cung Viễn Hòa, nhìn xem hấn đối phó với hai nữ nhân không tốt bụng này như thế nào.

Cung Viễn Hòa nháy mắt, mặt không khỏi nhìn Thiệu đại nãi nãi: “Cửu mẩu là nói tới ai vậy? Không phải ngài đã có ba đứa con trai sao? Ngài còn muốn người nào làm con trai ngài nữa? Ngài cũng không sợ Thiệu ngũ đệ bọn họ ghen, đuổi theo ngài hỏi ca ca đệ đệ từ đâu tới sao.”

Mặt Thiệu đại nãi nãi cứng đờ, câu giận trừng mắt liếc hấn một cái: “Cái đứa nhỏ này, còn nói người thành thân sẽ chừng chạc, ai biết lại nói chuyện bừa bãi trêu chọc như vậy.”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Cũng đúng thôi, phần sau cái này nói mới đúng là ta.”

Minh Phi cố nén cười đến khó chịu, đi tới một bên bắt chúc Cung Viễn Khoa đếm nụ hoa lan. Một loạt tiếng bước chân vang lên, giọng nói Cung Viễn Trật truyền từ phòng ngoài đến: “Thiệu ngũ ca, người nhất định cầm bức tranh kia đến cho ta xem...”

Nha hoàn vén rèm lên, Cung Viễn Trật, Cung Viễn Khoa cùng với Thiệu Ngũ đi vào, Thiệu Ngũ lên trước chào hỏi Cung Viễn Hòa, nhất thời nhìn thấy Minh Phi liền không chuyển được ánh mắt, mắt không chớp cười nói: “Vị này chính là tẩu tẩu mới phải không?”

Cung Viễn Hòa nhân nhận đáp một tiếng, ngoắc gọi Minh Phi qua, kéo cánh tay của nàng cười nói: “Đây chính là Thiệu Ngũ đệ.”

Minh Phi cúi chào thi lễ, nghiêng người trốn sau lưng Cung Viễn Hòa. Nàng đối với cái tên háo sắc này trong ký ức hầy còn mới mẻ, bị hấn dùng loại ánh mắt này nhìn, quả nhiên là trên dưới toàn thân không được tự nhiên, giống như bị rất nhiều râu róm bò lên.

Thiệu Ngũ cười hắc hắc hai tiếng, ánh mắt không nhìn được đuổi theo làn váy đỏ của Minh Phi, giày thêu màu ngọc bích. Cung Viễn Hòa nhíu chặt chân mày, đưa tầm mắt nhìn qua, vừa hay nhìn thấy nha hoàn đưa trà lên, mỉm cười lấy một chén trà đưa qua: “Ngũ đệ uống trà.”

Thiệu Ngũ cười ha ha: “Làm sao giám làm phiền ca ca bung trà cho đệ đây?” Vừa nói vừa không yên lòng chuyển tách trà đến bên miệng, “Ồi!” Một tiếng hét thảm, “Phụt phụt” nhỏ ra, đem ly trà ném lên mặt đất, nước trà đổ đầy đất.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ngũ đệ đây là làm sao? Trà nóng như vậy cũng dám cho vào miệng? Mau cầm khăn lạnh tới lau miệng cho Ngũ gia!”

Thiệu Ngũ ăn mệt, giận mà không dám nói gì, nhận lấy khăn lạnh từ nha hoàn đưa lên che cầm hàm hồ qua loa cho qua, ngồi nghiêng trên ghế không dám tức giận. Thiệu đại nãi nãi nhíu mày tức giận dùng đũa trừng mắt liếc hấn một cái, lại nhìn thấy hấn bị bông đỏ ửng ở trên cằm, không nhìn được đau lòng, oán hận trừng mắt nhìn Cung Viễn Hòa một cái.

Cung Tịnh Kỳ đem chuyện từ đầu tới cuối để ở trong mắt, trong lòng vừa bức vừa hận, oán hận Thiệu Ngũ lỗ mãng làm mất mặt nhà cữu mẫu mình, nàng uất ức nhìn về phía Cung Nhị phu nhân, âm thầm ảo não tại sao nương còn muốn mời người như vậy. Cung Nhị phu nhân bận rộn cho người lấy thuốc tới bôi cho Thiệu Ngũ, căn bản không chú ý tới uất ức của nữ nhi.

Cung Viễn Trật cũng sâu sắc cảm giác mất thể diện, không biến sắc ngồi bên cạnh Thiệu Ngũ, chặn lại ánh mắt của hấn, bầy lời tám kéo hấn dời đi lực chú ý.

Thiệu Ngũ nhưng lại cảm thấy tức giận, lôi kéo Cung Viễn Trật nhỏ giọng nói: “Càng ngày càng cổ quái, khó trách cô cô nói ghét hấn, chọc cho người căm hận. Bất quá chỉ là liếc mắt nhìn, có đến mức như vậy sao? Kia nếu như là bảo bối, thì nên để ở trong cung phòng, dẫn ra làm cái gì? Ta nhìn cũng không có gì hiểm lạ, người xem đôi mắt nàng ta, như một thanh đao nhỏ, còn không bằng biểu tẩu tương lai của người chọc người yêu mềm.”

Cung Viễn Trật nghe hấn nói không thể tưởng tượng nổi, trong lòng thầm buồn, nhưng cũng không tiện ở trước mặt người nháo, lập tức trầm mặt nói: “Thiệu ngũ ca người nói chuyện nên chú ý một chút, tính tình ca ca cổ quái, coi chừng để hấn nghe thấy lại muốn dùng biện pháp thu thập người.”

Thiệu Ngũ không cho là đúng trên chọc: “Ồ, ơ, tiểu tú tài lại muốn cùng Ngũ ca người về Thánh nhân, lời Thánh nhân, cách nhìn của sĩ phu à?”

Cung Viễn Trật bị hấn làm nghẹn cứng lại, hậm hực nói: “Tóm lại là tự giải quyết cho tốt. Người sắp thành gia rồi, vẫn không tự trọng như thế.”

Thiệu Ngũ nghe những lời phía sau của hấn nói xong có chút trùng xuống, tròn trĩnh mắt: “Cung tú tài muốn tự trọng xin chớ ngồi cùng chỗ với ta, coi chừng bị hơi tiền trên người ta xông thành Thánh nhân.” Quay đầu lại nhìn Cung Viễn Khoa ngồi một bên như pho tượng, cười nói: “Tam đệ nha, vậy người cùng ca ca ngưi tầm ngưi, mã tầm mã, ngày khác ca ca dạy người làm ăn buôn bán lớn.”

(Ngưi tầm ngưi, mã tầm mã: Bọn xấu thường chơi chung với nhau.)

“Tạ Ngũ ca nâng đỡ, tiểu đệ ngu dốt miệng lại vụng về, làm sao buôn bán lớn được.” Cung Viễn Khoa nâng mí mắt lên, chất phác nhìn Thiệu Ngũ kéo kéo môi, lại buông mí mắt xuống.

“Tiểu mộc đầu thật khó chịu.” Thiệu Ngũ cảm thấy thật sự không thú vị, lại chuyển hướng sang nhìn Minh Phi, đáng tiếng Cung Viễn Hòa đã đem Minh Phi che chắn thật cẩn thận, chỉ có thể nhìn đến một bên mép quần mà thôi, không khỏi nhảm chán ngậm miệng, lại đưa ánh mắt ném về hướng về phía Cung Nghiên Bích đứng sau Cung Nhị phu nhân.

Cung Nghiên Bích mặc áo mỏng màu xanh nhạt, đeo đai lưng màu lục sắc đem vòng eo bó lại đầy tinh tế, nàng cúi đầu ẩn huyết thái dương cho Cung Nhị phu nhân, trong lúc đó khẽ động, bộ ngực hơi hơi vênh cao lên... Thiệu Ngũ thấy mắt không chuyển đi được, suýt chút nữa nước miếng đã chảy xuống.

“Ngũ ca! Ta nói với người lời này!” Cung Viễn Quý cảm lồng chim nhỏ không kiên nhẫn lên tiếng, lại ra sức kéo lỗ tai Thiệu Ngũ, mới kêu hấn hồi hồn. Thiệu Ngũ nở nụ cười, đi tới gần: “Tiểu biểu đệ, họa mi này người chơi có thích hay không? Máy ngày nữa ca ca lại mang tới cho người chơi đùa.” Một lớn một nhỏ nói xong liền chụm vào một chỗ.

Trong bữa tiệc, Cung Nhị phu nhân nhất định phải ngồi ở bên cạnh Minh Phi ăn cơm, Minh Phi lại kiên quyết không chịu, nhất định lấy chi lễ của con dâu hầu hạ Cung Nhị phu nhân ăn cơm.

Cung Nhị phu nhân lặp lại lời cũ, bung ly rượu nhất định nhận lỗi với vợ chồng Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa kiên quyết không chịu, đẩy tới đẩy lui, Thiệu đại nãi nãi đứng lên một tay lôi kéo hòa giải: “Nếu bọn nhỏ không chịu, mười mươi người chớ nên kiên quyết lắm. Nghe ta nói, đều là người một nhà, không cần xem trọng những thứ giả tạo này, nhận lỗi cũng không cần bồi, tức giận cũng không cần phát sinh, đều nói người nhà vẫn là bỏ qua. Có câu nói rất hay, phụ mẫu vẫn luôn là thiên hạ...”

Bà ta dò xét Cung Viễn Hòa, “Tuy nói, thẩm nương người không phải là mẫu thân thân sinh, nhưng loại tình huống này nhà các người, người lại do nàng

nuôi lớn, cũng cùng với thân sinh không sai biệt lắm. Người một nhà, đâu mà không có xảy ra va chạm xung đột, kia rằng còn có thể cắn vào đầu lưỡi. Người cũng không phải là thánh nhân nào có thể không có sơ xuất sao, nài cho dù có sai lầm gì, tiểu bối các ngươi cũng không thể níu chặt không rời, giữ toàn bộ ở trong lòng. Đương kim Thánh thượng lấy hiếu trị quốc....”

Minh Phi và Cung Viễn Hòa mỉm cười nghe bà ta thao thao bất tuyệt, cũng không bày tỏ phản đối hay đồng ý, ngược lại Cung Viễn Khoa không nhìn được, nhìn thức ăn đầy bàn, người lớn bất động hần cũng không dám, người thật là gấp đến chết, không khỏi cau mày nhìn về phía Thiệu đại nãi nãi: “Đại cữu mẫu, món ăn nguội ăn sẽ không tốt.”

Cung Tịnh Kỳ nghe vậy, trừng mắt với hần một cái: “Ngươi chỉ biết có ăn! Ngồi nghe cho ta.”

Cung Viễn Khoa hướng về phía nàng làm mặt quỷ.

Thiệu đại nãi nãi mặt dày nói mấy câu, mới hỏi hai người Cung Viễn Hòa, Minh Phi: “Các ngươi đều tri thư đạt lễ, không biết ta nói mấy lời này có sai không?”

(Tri thư đạt lễ: Hiểu biết)

Cung Viễn Hòa cười nói: “Cữu mẫu nói cũng chưa có câu nào sai, Viễn Hòa cảm thấy rất bội phục.”

Thiệu đại nãi nãi lúc này trở lại chuyện chính: “Cha ngươi làm quan ở bên ngoài lâu ngày, trong lòng nhớ nhất chính là các ngươi, các ngươi vô luận thế nào cũng không nên làm phiền hần thêm nữa, đừng có làm lòng hần treo ở mấy chỗ. Gia hòa thì mọi sự mới hưng, ý của ta là, chuyện này cũng không nên đề hần biết. Viễn Hòa, Minh Phi, hai phu thê các ngươi hôm nay nên tỏ rõ thái độ, rốt cuộc có tha thứ cho thâm nương của ngươi hay không đi!”

Đây là trần trụi bức người đi vào khuôn khổ. Cung Viễn Hòa gật đầu đồng ý: “Cữu mẫu nói rất đúng! Nhưng tại sao Lão nhân gia không tới nhắc nhở ta sớm một chút nha.”

Tất cả mọi người trong bữa tiệc gương mặt lên nhìn hần, Cung Viễn Trật nhỏ giọng nói: “Ca ca, ngươi đã đem tin này đưa ra ngoài?”

Cung Viễn Hòa bắt đầu dĩ phui tay một cái: “Thâm nương phát bệnh, thế tới hung hiểm, dọa ta sợ... trong lúc vội vàng ta cũng không nghĩ tới những thứ cữu mẫu nói này, đã lập tức biết thơ cho người đưa ra ngoài..... Rốt cuộc là người trẻ tuổi, không thể nghĩ nhiều được như vậy. Ôi..... Vậy phải làm sao bây giờ mới phải, chỉ mong không làm cho phụ thân nóng gan nóng ruột mới tốt.”

Trên mặt Cung Nhị phu nhân như phủ một tầng sương, ngồi ở đó bất động. Con ngươi của Thiệu đại nãi nãi đảo một vòng: “Đã đưa ra ngoài rồi sao? Không cần gấp gáp, chính là thời gian hai ngày ở đây, đuổi theo cũng đuổi trở lại được, nếu không xin mời Đại công tử ở đây một lần nữa viết một lá thư, nói rõ tất cả đều là hiểu lầm là được rồi.”

Cung Viễn Hòa nâng trán: “Ta hiện sớm đã hỏi, giờ ngo hôm qua thuyền đã rời bến tàu, không kịp đuổi trở lại được nữa. Cho dù viết thêm thư cho phụ thân, ta sợ phụ thân mắng ta, thư này không bằng xin mời nhị đệ viết thôi.” Đứng dậy hướng về phía Cung Viễn Trật cúi người, “Nhị đệ, ca ca nhờ ngươi.”

Đầu Cung Viễn Trật đầy mồ hôi lạnh, lại không biết nên cự tuyệt như thế nào, cũng cảm thấy Cung Viễn Hòa kỳ quái, liền đem ánh mắt hướng về phía Minh Phi: “Hôm qua rõ ràng Tẩu tẩu đã đáp ứng ta.”

Minh Phi nhận lỗi nói: “Nhị thúc, thật xin lỗi, hôm qua ta có chút không thoải mái, thức dậy hơi muộn một chút, bởi vậy hông hề biết ca ca ngươi đã đưa thư ra ngoài.”

Cung Nhị phu nhân ôm lấy đầu, than thở cả ngày: “Đầu ta đau, đau quá.”

Cung Tịnh Kỳ vội la lên: “Đại ca, ngươi cũng không phải không biết tài văn chương của nhị ca không tốt bằng ngươi.”

“Tam muội muội nha, tài văn chương có tốt hay không không phải là vấn đề, phụ thân nhất định sẽ mắng ta không ổn trọng. Nếu không, Tam muội muội ngươi viết lá thư này cho phụ thân đi?” Khóe miệng Cung Viễn Hòa chứa đựng ý cười, mặt lạnh nhìn mấy nàng biểu diễn, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy gương mặt háo sắc của Thiệu Ngũ. Hần nhìn theo ánh mắt Thiệu Ngũ vừa nhìn, vừa đứng nhìn thấy Minh Phi đứng trong ánh đèn, lông mi thật dài, da thịt như ngọc, cúi nửa đầu, giống như một đóa hoa trong đêm mát mẻ động lòng người. Không khỏi giật dử, không cần suy nghĩ liền đem cái chén “rầm” một cái đặt trước mặt Thiệu Ngũ, đằng đằng sát khí híp mắt nói: “Thiệu ngũ đệ, ta đã lâu không gặp ngươi, khó được lúc chạm mặt ở một chỗ, hôm nay phải uống không say không về!”

Thiệu Ngũ bị hần làm sợ hết hồn, trở lại bình thường cười đùa cợt nhả nói: “Uống thì uống, ta có cái gì sợ ngươi.”

“Đừng thôi.” Cung Viễn Hòa cười tiến tới bên lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Ngươi nhìn lại xem, nhìn lại thử xem ta có móc hai tròng mắt của ngươi ra ăn không!” Nâng người lên hào sảng vỗ bả vai Thiệu Ngũ cười: “Người thua phải nộp bạc nha, tình hình ca ca gần đây có chút căng, bởi một ngàn lượng bạc là được, có tới hay không?” Phiền chán nhủ mày, “Thôi, ta đoán ngươi nhất định không dám thôi! Ngươi từ trước tới nay luôn là bại tướng dưới tay của ta mà.”

Thiệu Ngũ cũng là nhân vật to gan lớn mật, nơi nào trải qua được việc hần bị kích bác, cũng không quản trường hợp nào liền kéo tay áo kêu: “Tới thì tới! Ta mà sợ ngươi thì sẽ không phải là nam nhân!”

Tay áo còn chưa kéo, trên đầu đã bị một cái tát đánh tới, Thiệu đại nãi nãi tức giận dùng dùng nói: “Cũng không biết noi gương tốt! Bạc trong nhà có

bao nhiêu để người chà đạp như vậy? Từ nhỏ đến lớn đã không làm được chính sự gì, bỏ trở lại cho ta!” Ngay sau đó cũng không quản chuyện tình Cung gia nữa, dắt lối tai Thiệu Ngũ lôi hắn đi.

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, dựa lưng vào ghế, tinh thần tao nhã chuyển động ly rượu: “Không chịu nổi hù dọa như vậy sao, chỉ đùa một chút mà thôi, tính tình cậu mẩu cũng thật lớn.”

Cung Nhị phu nhân giận đến mức chết đi sống lại, Chu Di nương vội vàng tiến lên đỡ bà ta dậy: “Nếu phu nhân không có tinh thần, trước đi nghỉ ngơi đã.”

Cung Nhị phu nhân một phát nắm được tay của nàng ta, trên mu bàn tay gân xanh nổi đã nổi lên, sắc mặt Chu Di nương không thay đổi, cười ôn hòa, khẽ vuốt lưng của bà ta, dịu dàng nói: “Phu nhân, dưỡng tốt thân thể mới là quan trọng nhất.”

Cung Nhị phu nhân cắn răng dựa vào người nàng ta ra khỏi phòng.

Mấy huynh muội Cung gia hai mặt nhìn nhau, trầm mặc không nói. Cung Viễn Hòa lấy một tay kéo Minh Phi ngồi xuống, mức cho nàng chén canh gà: “Người đứng cũng nửa ngày rồi, uống chút nước canh dưỡng dạ dày, cũng đừng giống như thằm nương để lưu lại căn bệnh khó điều dưỡng được.”

Trong lòng Cung Tĩnh Kỳ và Cung Viễn Trật đều không dễ chịu, cầm đũa bất động. Cung Viễn Khoa thờ ơ cúi đầu ăn cơm, Cung Nghiên Bích đau lòng nói: “Ăn chậm một chút, đầu gì cũng phải có chút tương ăn chứ!” Mới nói đôi câu, Cung Viễn Khoa đã âm thầm gấp cho nàng một cái đùi gà.

Cung Nghiên Bích lập tức trầm mặt, cúi đầu lặng yên ăn cái đùi gà kia, mỗi một lần nhai đều như hai hột hơi sức trên người. Minh Phi thấy khó chịu, đẩy chén ra nói: “Ta không thoải mái.”

Cung Viễn Hòa lập tức đứng dậy đỡ nàng: “Vậy chúng ta về trước.” Tùy ý lên tiếng chào mọi người, rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Cung Tĩnh Kỳ nhìn thấy Cung Viễn Quý vui đầu vào ăn, ngọn lửa không tên từ trong lòng bốc lên, dùng sức để đôi đũa xuống, lạnh lùng nói: “Ăn, ăn, ăn, người chỉ biết có ăn! Trừ ăn ra người còn biết cái gì?”

Cung Viễn Khoa giữ yên lặng đem chén trong tay đẩy ra, xoay người đi ra khỏi phòng. Cung Nghiên Bích lo lắng nhìn bóng lưng của hắn, có lòng muốn đuổi theo, nhưng trái lo phải nghĩ vẫn là ngồi không yên.

Cung Viễn Quý nhìn chằm chằm Cung Tĩnh Kỳ: “Người là thần tiên, người không cần ăn!”

Cung Tĩnh Kỳ giận dữ, cầm đũa lên định quất hắn: “Cho người nói lại!”

Cung Viễn Quý nói: “Người dám đánh ta! Nương a, nương a, cộp mẹ muốn đánh ta, cứu mệnh với!”

Cung Tĩnh Kỳ giận đến phát run.

Cung Viễn Trật phiền não xoa chân mày: “Nói ít đi mấy câu có được hay không? Ôn chết đi được!” Kéo cái ghế ra, xoay người rồi đi.

Rốt cuộc Cung Viễn Quý không địch lại được Cung Tĩnh Kỳ, bị Cung Tĩnh Kỳ xách cổ áo rồi đi. Gian phòng lớn như vậy, xanh vàng rực rỡ chỉ còn lại một mình Cung Nghiên Bích, Cung Nghiên Bích ngơ ngác nhìn một bàn đầy thức ăn, hồi lâu mới đứng dậy: “Tới thu thập đi.”

Nhìn chằm chằm bọn nha hoàn mang đồ sứ quý trọng thu thập xong, lại nhìn người quét dọn trong phòng sạch sẽ, Cung Nghiên Bích mới đi tới góc phòng ngồi xuống ghế phủ sa đèn bằng lụa ngồi xuống, từ ngăn kéo bên trong bàn bên cạnh lấy ra kim chỉ tỉ mỉ thêu thùa.

Nghe thấy tiếng khua canh hai vang lên, Chu di nương lặng yên không một tiếng động đi tới, đau lòng cầm lấy tay nàng đang thêu thùa, thay nàng gỡ tóc, thấp giọng kim nén: “Hải tử, đều là di nương vô năng, làm hại người và đệ đệ bị liên lụy.”

Cung Nghiên Bích nở nụ cười mỉa: “Di nương, cứ như vậy đi, để cho bọn họ nào.”

Chu di nương oán hận nói: “Cái tên họ Thiệu súc sinh kia, ta hận không thể móc mắt của hắn.”

Cung Nghiên Bích nói: “Có người so với chúng ta càng hận hắn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Cầm đồ (một)

Edit: Thảo My

Cung Viễn Hòa từ bên ngoài tiến vào, thấy Minh Phi lệch qua trên bàn đất nhỏ tập trung tinh thần viết chữ, đi đến gần nhìn lên, chỉ thấy nàng dùng trâm hoa tiểu khai đoan đoan chính chính ghi lại: “Khóa đồng thượng hạng 20 chiếc, tổng cộng là mười hai lượng bạc; gạo tẻ lưỡng thạch thượng đẳng, tính ba lượng bạc; gạo trắng thập thạch trung đẳng, tính chín lượng bạc.....” Sau khi viết xong cũng không thấy dùng bàn tính, trực tiếp ngay tại góc cuối cùng làm một ký hiệu, viết xuống mấy khoa đầu vắn. Không khỏi hết sức khó hiểu: “Nàng viết cái gì?”

Minh Phi nhìn mấy cái con số Ảp, cười cười: “Làm ký hiệu, đỡ phải lần sau còn phải tính lại từ đầu.” Nhanh chóng khép sổ sách lại.

Cung Viễn Hòa chu mỏ: “Ba lượng, chín lượng, mười hai, thật vụn vặt.”

“Đại gia một tháng bổng lộc của chàng mới tới bảy thạch, ta không nhớ rõ vụn vặt như vậy, làm sao sống. Đây vẫn còn muốn mua người, sau này vẫn còn muốn thêm vài cái mồm. May là trong nha môn trả lại cho chàng cái phu xe và mấy sai dịch, nếu không còn phải cho chàng thêm đầy tớ nhà quan.” Lúc trước hẳn lại nộp năm ngàn lượng bạc cho nàng, nhưng cũng không thể không phải tiêu tiền như nước? Minh Phi thở dài, đứng dậy tìm y phục cho hẳn, chuẩn bị đi Thái gia tiễn đám người Thái Quang Đình vào kinh thành.

Cung Viễn Hòa nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Quả thực là quá ít một chút.

Cho nên ta gọi nàng cầm y phục. Cầm chiếc áo khoác tơ lụa lông chồn màu tím”

Minh Phi gọi Từ Lăng tới mở rương mình lấy ra chiếc áo khoác tơ lụa lông chồn màu tím, không khỏi ngần ngại, cái áo khoác này, nàng ấn tượng rất sâu, chính là ban đầu trước khi đám người Thái Quang Đình muốn vào kinh thành đi thi, Cung Viễn Hòa mỗi ngày đi Thái gia kiếm com thì mặc đi. Một cái áo khoác cực kỳ xinh đẹp, nàng yêu quý vuốt ve lông chồn bóng loáng trơn như nước: “Không thích cái này, đổi một cái đi, theo ta nói, không bằng chàng lấy cái đai lưng khảm đồng châu và hồng lam bảo thạch.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy, tay dừng lại sửa sang đai lưng màu trắng, nhìn về phía nàng: “Bây giờ là mùa hè, lại không thấy mặc, cầm cái này.”

Minh Phi nói: “Hàng len này vô cùng tốt, chàng mặc màu sắc này cũng vô cùng tôn lên, nếu lấy đi cầm, thứ nhất không được bao nhiêu tiền, thứ hai thật sự đáng tiếc. Giữ lại mùa đông cho chàng mặc, ấm áp, trong nha môn bốn phía gió lùa, rất lạnh.”

Mi nhân Cung Viễn Hòa đột nhiên ôn nhu lại, hai bước xoải đến bên người nàng, từ phía sau nhẹ nhàng ôm eo nàng, ở bên tai nàng khẽ hôn một cái, nhỏ giọng nói: “Nàng đau lòng ta?”

Minh Phi cứng lại, lại cười nói: “Ta không đau lòng chàng người nào đau lòng chàng.” Tận tay cầm thu hồi áo khoác lông chồn, muốn tìm cái đai lưng bảnh bao kia.

Cung Viễn Hòa đề tay nàng lại: “Biết nàng đau lòng ta là đủ rồi. Nhưng vẫn là muốn cầm nó, nó nổi bật như vậy, nó không thích đáng cầm ai?” Hẳn muốn diễn khổ nhục kế, làm toàn người Thủy thành phủ đều biết, hẳn Cung Đại công tử, nghèo phải cầm quần áo mới có thể nuôi sống thế tử, mới có thể chống đỡ môn hộ.

Minh Phi nói: “Muốn hiệu ứng oanh động, vậy không bằng cầm đồ trang sức của ta.”

Cung Viễn Hòa mỉm cười: “Còn chưa tới tình trạng kia. Ầm ỉ như thế làm sao cầm, lấy của ta là được, nếu như thật sự đến tình hình phải động đến quần áo đồ trang sức của nàng, ta cũng không có mặt mũi gặp người.”

Phương thức tư duy kỳ quái. Cầm đồ của hẳn không làm mất mặt hẳn, cầm đồ của nàng thì làm hẳn mất mặt. Nhưng theo Minh Phi, đã là một gia đình, cầm đồ của người nào cũng làm mất mặt hẳn. Minh Phi nói: “Chàng dù gì cũng là quan thất phẩm, sẽ không sợ người ta nói chàng quá làm ra vẻ rồi hả?”

Cung Viễn Hòa buông tay: “Làm ra vẻ? Ta lại không trắng trợn Trương Dương, ai cũng biết tay ta tán, thích tân khách đại yến, uống rượu bài bạc, bổng lộc không đủ dùng, không nỡ dùng đồ cưới của thế, cầm y phục có cái gì kỳ quái.”

Minh Phi thấy hẳn kiên quyết cầm đồ, cũng tìm bao da quần áo gói món lông chồn tơ lụa ban phong, vội vàng đổi y phục, hai vợ chồng ngồi lên xe ngựa đi Thái gia.

Trần thị đã sớm chuẩn bị xong tiệc rượu, thấy hai người vừa đến liền thúc giục dâng rượu mang thức ăn lên. Minh Tư vẫn đầy bệnh không có tham dự, Thái Quang Nghi lui ở một bên cúi đầu uống rượu giải sầu, hoàn toàn không có nửa điểm hứng thú, ngược lại Minh Bội rất vui mừng, bởi vì Minh Ngọc không đi Đăng Châu, nàng liền có thể gần gũi tiếp cận lấy lòng Trần thị rồi.

Hồ Thị đầu tiên nhìn chằm chằm Cung Viễn Hòa và Minh Phi nhìn nghĩ một chút, càng không ngừng mở hai người vui đùa, Trần thị trầm mặt: “Còn có hài tử ở đây, nói những thứ này làm chi?”

Lúc này Hồ Thị mới im miệng, ngược lại bắt đầu bát quái: “Biết không, Viên Hàn Lâm gia trở lại, đỡ linh cữu Viên Tam công tử trở về. Mệnh nương tử hẳn thật tốt, đều đã như vậy, còn có thể ôm nhi tử mập mạp dưỡng lão.”

Mọi người trong bữa tiệc trừ Minh Phi ra ai cũng biết chuyện này, chỉ là trong nhà có việc mừng, tiện không nhắc đến mà thôi. Bây giờ nghe Hồ Thị nói về chuyện này, tất cả mọi người có chút thổn thức.

Hàm Dung nói: “Tam đệ muội đây là cách nói gì, người ta không có phu quân, sao còn nói mệnh tốt?”

Hồ Thị cười lạnh một tiếng, nghiêng nhìn Thái Quang Nghi, quái khang quái điệu mà nói: “Tẩu tẩu, đây không phải mệnh tốt là cái gì? Người đều đã chết,

còn có thể lưu lại cốt nhục, có nhi tử, tự do tự tại, không lo nỡ đời sau không có chỗ dựa, nếu không muốn thủ, còn có thể tùy ý tái giá. Sơ gả tông phu, tái giá theo mình, coi trọng người nào chính là người nào, cũng không phải là sợ chết! Dù sao cũng hơn cả đời không có hi vọng, còn phải bị người khinh bỉ đáng thương.” Nói xong đôi mắt liền đỏ.

Minh Ngọc và Minh Bộ nghe vậy, đều đỏ mặt mượng có tránh ra. Trần thị rõ ràng nhìn thấy sắc mặt Thái Quang Nghi trắng bệch, một đôi tay không bị không chế bắt đầu run rẩy, ngay cả chiếc đĩa cũng cầm không vững, không khỏi cực kỳ sáng khoái, trong miệng lại nói: “Trong nhà lão Tam, người lại trước mặt bọn muội muội người nói những thứ này, ta là muốn mắng chửi người.”

Hồ Thị bữu môi, đẩy bát đĩa, đứng lên nói: “Các người từ từ ăn, ta ăn không vào.” Cũng không quản về mặt mọi người trong bữa tiệc như thế nào, vung khăn đi.

Đầu Thái Quang Nghi lại buồn bực uống mấy ly rượu, cũng vô thanh vô tức đi theo.

Thái Quang Đình đối với Trần thị nói: “Mẫu thân, nếu là hai người họ thật không hợp, muốn hòa ly, cũng không cần miễn cưỡng.”

Trần thị chậm rãi nuốt sùi cào tôm Tứ di nương gấp cho nàng vào trong miệng, hít mất tí mi thường thức một hồi, mới mở miệng nói: “Làm trưởng bối, ta cuối cùng hy vọng bọn họ tốt. Gia đình hòa thuận mọi sự mới có thể hưng thịnh, bọn họ nhất định nhạo, ta cũng cần phải khuyên, nhưng nếu thật quá không nổi nữa, ta cũng không có biện pháp.” Ý này chính là, Hồ Thị muốn hòa ly, nàng sẽ không ngăn lấy, mấu chốt xem Hồ Thị đánh giá chính mình, có thể tưởng tượng tốt.

Tứ di nương vui sướng khi người gấp họa hé miệng cười nói: “Đúng nha đúng nha, hôm nay trời muốn đổ mưa, nương phải gả người, cần cũng không cần được.”

Bởi vì đám người Thái Quang Đình muốn lên đường gấp, tiệc rượu rất nhanh liền giải tán, Trần thị chỉ huy mọi người kiểm tra kiện hàng rương hòm của hai phu thê Thái Quang Đình, Minh Ngọc một lần, xác nhận không có sai lầm, đưa lên xe buộc tốt, nói: “Ta và Hoa ca nhi sẽ không đi tiễn các người, Tam cô gia và Tam cô nãi nãi thay ta tiễn các người đến bến tàu.”

Mọi người hàn huyên mấy câu, Minh Phi và Hàm Dung, Minh Ngọc tay nắm tay đang muốn lên xe, chợt nghe trong viện Thái Quang Nghi truyền đến một tiếng hét thảm kinh thiên động địa, tiếp đó có người khóc lớn lên, ồn ào thành một mảnh.

Tứ di nương khoa trương sợ hãi thốt lên, cầm tay che miệng, tròn tròn mắt nói: “Đây là thế nào? Lại vác lên rồi hả? Tiểu lương khẩu (hai vợ chồng son) này thật đúng là không xem trường hợp.”

Trần thị hơi nhíu mày, dặn dò đám người Thái Quang Đình: “Mau lên xe đi, nơi này có ta.”

Thái Quang Đình lắc đầu: “Trong nhà có chuyện, nói nhi tử có thể nào yên tâm?” Tựa tay chỉ Ngọc Bàn: “Người đi xem đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Bàn mới đi mấy bước, chỉ thấy một ma ma hồi môn của Hồ Thị tóc tai bù xù, máu me đầy mặt chạy đến hô cứu mạng, nhìn thấy đám người Trần thị liền nhào tới: “Phu nhân cứu mạng, Tam công tử muốn đánh giết Tam thiếu phu nhân chúng ta.”

Dư ma ma thấy bộ dáng dọa người của nàng, vội một tay bịt mắt Thái Quang Hoa, quát lớn: “Kêu loạn cái gì? Làm sợ các tiểu thư, phu nhân muốn mạng của người! Nói rõ chuyện gì xảy ra.”

Ma ma này nói không tí mi: “Trước khi xuất môn còn tốt, trở lại liền náo loạn lên, Tam công tử níu lấy tóc thiếu phu nhân chúng ta đánh, nô tỳ tiến lên giúp, liền bị Tam công tử đập một bình trà vào trên đầu, cứu mạng.....”

Trần thị trầm mặt vẩy mấy ma ma cường tráng, lệnh đám người Minh Phi ở trên xe ngựa chờ, dẫn theo Thái Quang Đình, Hàm Dung đi vào xử lý. Mặc dù biết chuyện Thái gia không thể gạt được Cung Viễn Hòa, nhưng một màn này cho hẳn thấy Minh Phi vẫn cảm thấy mất thể diện, trong lòng có chút không được tự nhiên. Thấy Cung Viễn Hòa nhận lấy Thái Quang Hoa đi ngồi trên lưng ngựa chơi, cả nhìn cũng không nhìn lâu viện Thái Quang Nghi bên kia một cái, mới cảm thấy dễ chịu chút.

Sau khi đám người Trần thị tiến vào không lâu, tiếng ồn ào ngừng, chỉ có thể nghe một tiếng khóc sắc nhọn, giống như kéo dây thép ra, chợt cao chợt thấp, bên nhọn chói tai, khóc lời nói vô cùng đặc sắc: “Người tốt mã giẻ cùi, trông khá mà không dùng được gì đó, có bản lĩnh đánh nữ nhân, không có bản lĩnh sinh nhi tử, còn nuôi thông phòng khoe mẽ, ta phi.....”

Mặt Minh Ngọc đỏ lên, bịt lấy lỗ tai lui vào trong xe đi. Cung Viễn Hòa”Xi” một tiếng bật cười, mỉm cười quét liếc nhìn Minh Phi một cái, Minh Phi triệt để ngoan độc tròn mắt nhìn hẳn, cũng lui vào trong xe đi, suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, Hồ Thị thật là cường hãn, dám ngay ở trước mặt bà bà đại bá náo như vậy.

Ước chừng qua một khắc (15’), đám người Trần thị, Thái Quang Đình đi ra, Ngọc Bàn cùng Châu Sai đỡ Hồ Thị ban đầu phát ra, thút tha thút thít, mấy ma ma còn đỡ Thúy Nhi đầu đầy vết máu, toàn thân vô lực.

Trần thị sai người dìu Hồ Thị và Thúy Nhi đi vào trước, đi tới thần thi khí sáng phân phó đám người Thái Quang Đình: “Nhanh đi rồi, lỡ giờ không tốt.”

Minh Phi lo lắng nói: “Mẫu thân, một mình ngài bận bị được sao?”

Trần thị cười cười: “Không có chuyện gì, hẳn không dám như thế nào.”

Minh Phi thấy bên cạnh nàng mấy ma ma cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt hung dữ, biết nàng sớm có chuẩn bị, nên cũng mặc kệ nàng, đỡ Hàm Dung lên xe, sai người xuất môn.

Hàm Dung nhỏ giọng kể tai Minh Phi nói nhỏ: “Tam tẩu nguoi, thật là không nhìn ra, vóc dáng nho nhỏ, nhìn yếu đuối, hơi sức lại không nhỏ. Quá mức mạnh mẽ, lúc chúng ta đi vào nàng và Tam ca nguoi đang ôm nhau lẫn lộn thành một đoàn trên mặt đất, Tam ca nguoi túm tóc nàng không thả, nàng cũng cắn lỗ tai Tam ca nguoi không thả, may mà đi đến kịp thời, nếu không lỗ tai Tam ca nguoi đều phải rớt.”

Minh Phi nói: “Thúy Nhi lại là chuyện gì?”

Hàm Dung cười nói: “Tam ca nguoi không phải đã thương ma ma hồi môn của Hồ gia sao? Tam tẩu nguoi liền cũng phá đầu Thúy Nhi. Ta xem cái tình hình này, hòa ly là chuyện sớm hay muộn. Đại ca nguoi mới vừa rồi còn thương lượng cùng mẫu thân, nếu Hồ Thị cầu đi, bồi thường cho Hồ gia ít tiền.”

Minh Phi biết Thái Quang Đình đây là bởi vì ở giữa hai đến chỗ Hồ Thị, trong lòng áy náy, nhưng nhìn bộ dáng Hàm Dung, là nửa điểm không biết chuyện, cũng không nói ra.

Đưa đám người Thái Quang Đình tới bến tàu, Cung Viễn Hòa liền dẫn Minh Phi hướng xe ngựa chạy về hiệu cầm đồ lớn nhất Thủy thành phủ “Xuân Hòa Áp”.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cầm đồ (2)

Đến cửa tiệm cầm đồ Xuân Hòa, xe ngựa dừng lại ở bên đường. Cung Viễn Hòa gọi Tẩy Tụy đến, lấy cái bọc đưa tới: “Nguoi đi cầm, yêu cầu bảy trăm lượng bạc.”

Tẩy Tụy mở cái bọc da ra nhìn xem, hỏi: “Đại gia, là cầm chết hay là cầm sống?”

Cung Viễn Hòa nói: “Đương nhiên là cầm sống! Đồ của Gia sao có thể cầm chết hả? Đợi sau này có bạc còn muốn chuộc về.”

Tẩy Tụy sờ đầu, khó xử nói: “Đại gia, cái này không dễ đâu?”

Bây giờ là hạ thiên (mùa hè), tiệm cầm đồ luôn luôn theo thói quen ép giá.

Hướng chi vật này chỉ cần vào cửa tiệm cầm đồ, giá gốc vốn được một trăm lượng có thể được bốn mươi lượng coi như không tệ rồi, lại muốn cầm sống, làm sao có thể được nhiều bạc như vậy?

Rõ ràng chính là một khoản mua bán không thành.

Cung Viễn Hòa nói: “Tại sao không dễ? Lúc trước Nhị phu nhân phải tốn một ngàn năm trăm lượng bạc mới giúp ta làm xong cái áo khoác này, hôm nay chỉ yêu cầu có một nửa, tại sao không được? Bảo nguoi đi thì đi, lái nhai lắm điều cái gì? Nếu thật sự không được, nguoi quay lại tìm ta là được.”

Tiện tay để rèm xe xuống.

Tẩy Tụy không thể làm gì khác hơn là ôm bọc quần áo vào cửa tiệm cầm đồ Xuân Hòa.

Minh Phi lấy tay vuốt phẳng lại vạt áo bị nhăn cho Cung Viễn Hòa, nói: “Cái áo khoác kia của chàng thật sự tốn một ngàn năm trăm lượng bạc à?”

Lúc nàng rảnh rồi nhàm chán đã từng tính qua, một lượng bạc của Đại Phong trị giá khoảng ba trăm đồng nhân dân tệ, vậy một ngàn năm trăm lượng bạc đổi ra nhân dân tệ, chính là bốn trăm năm mươi ngàn đồng.

Đĩ nhiên, lụa tơ tằm trân quý, da chồn cũng trân quý, nhưng cái này không phải là danh bài nổi tiếng của thời cổ đại này, cho nên nàng không tin tưởng cho lắm.

Đặc biệt là chất liệu cái áo khoác này của Cung Viễn Hòa, cũng không phải là hoa văn hoa điều tinh vi gì, mà chỉ là mấy hoa văn đơn giản, nhiều nhất chính là pha trộn mấy sợi tơ vàng ở giữa thôi, khoảng chừng năm trăm lượng bạc là đủ rồi.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng không nhìn thấy da chồn kia sung túc bao nhiêu sao? Lụa tơ tằm kia trắng sáng cỡ nào, thậm chí của ta tốn bao nhiêu tâm tư mới làm thành, bà ta nói có giá trị đương nhiên là có giá trị.”

Lại là một khoản sổ sách rồi mù.

Minh Phi thở dài, ngồi chờ xem màn kịch hay.

Cung Viễn Hòa nhìn chằm chằm cửa chính tiệm cầm đồ Xuân Hòa: “Mấy ngày nữa có lẽ trong nhà muốn đi phúng viếng Viên Tam, nàng không nên đi. Ta đi một chuyến là được.”

“Biết rồi. Chẳng còn mấy ngày nghỉ? Không phải nói muốn đi ôm mấy con chó về nuôi nữa, còn phải đi tìm Đại Quân Sự, muốn xây phòng bếp nhỏ sao?”

Minh Phi muốn đi cũng không dám đi, Viên Mai Nhi làm sao cho nàng xem sắc mặt hoà nhã chứ?

“Còn năm ngày, ta đưa nàng trở về thì đi tìm Tiết Minh Quý. Com tới đừng chờ ta. Nàng ngủ sớm một chút, trước khi ngủ đất Truy Phong đến cửa viện, ai tới cũng đừng để ý.”

“Chùng nào chàng mới về nhà?”

Minh Phi nhớ tới Cung gia kia trời vừa tối liền mù mịt, đại viện không có bóng người nào, trong lòng có chút rụt rè.

Cung Viễn Hòa cọt nhả áp tới gần nàng: “Không nhớ xa ta? Ta vừa xong chuyện sẽ trở lại, nhất định sẽ không trì hoãn.”

Minh Phi thấy hần lại không đứng đắn, mặc kệ hần, nói: “Tây Tụy ra rồi kìa.”

Tây Tụy quệt mồm, ôm thật chặt cái bọc quần áo kia trong tay, đi tới cạnh xe ngựa rung giọng nói: “Đại gia, bọn họ không chịu. Còn cười nhạo nô tài.”

Minh Phi thấy vết đỏ ửng trên mặt hần bởi vì tức giận cùng xấu hổ gây nên còn chưa rút đi, liền biết nhất định là hần bị châm chọc rồi.

Mím cười nói: “Tây Tụy đừng vội, bọn họ muốn cho bao nhiêu?”

Tây Tụy chán nản nói: “Chỉ muốn cho một trăm tám mươi lượng, còn nói là giá trên trời.”

“Đây cũng quá đen tối rồi thì phải?”

Cung Viễn Hòa sờ cằm, nói: “Vẫn chưa tới hai trăm lượng, quá ít, tiếp tục đi thương lượng, hãy nói muốn năm trăm lượng.”

Tây Tụy do dự một chút, lại ôm bọc quần áo đi.

Khí trời càng ngày càng nóng bức, mặt trời chiếu vào buồng xe, Minh Phi cảm thấy một trận mồ hôi tuông rơi, đành phải cầm cây quạt dùng sức quạt, cười nói: “Tây Tụy thật đáng thương, ước chừng những năm này đi theo Cung đại gia chẳng, chưa bao giờ chịu tội như thế này nhỉ?”

“Rất nóng sao? Rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Cung Viễn Hòa nhận lấy cây quạt trong tay nàng, ra sức quạt cho nàng: “Hần dựa vào ta lấy được tiền thưởng cũng đủ mua nhà mua đất thú thê rồi, bị khinh bỉ thì thế nào?”

Minh Phi thoải mái nghiêng qua dựa lên gối dựa, hưởng thụ mỹ nhân phục vụ, nói: “Chàng đoán lần này khoảng bao lâu hần mới đi ra?”

Cung Viễn Hòa nói: “Ước chừng đi ra ngay lập tức.”

Vừa dứt lời, quả nhiên Tây Tụy kẹp chặt bọc quần áo mỗi một miệng méo xẹp thẳng bước đi ra ngoài, như muốn khóc nhìn Cung Viễn Hòa: “Đại gia, người ta vẫn không chịu, thêm mười lượng.”

Cung Viễn Hòa cũng nóng đến không chịu nổi, kéo cổ áo một cái, nói: “Đi nói với bọn họ, bốn trăm lượng.”

Tây Tụy cầu cứu nhìn về phía Minh Phi, Minh Phi khẽ mỉm cười: “Nghe Đại gia.”

Tây Tụy đành kẹp bọc quần áo vô cùng nặng nề đi tới cửa tiệm cầm đồ Xuân Hòa, ngẩng đầu nhìn cửa chính tiệm cầm đồ Xuân Hòa, thật lâu bước không được một bước kia.

Minh Phi cười to: “Nhìn xem, Tây Tụy cũng không còn mặt mũi để đi vào.”

Khi giá tiền ép đến hai trăm năm mươi lượng và hai trăm mười lượng, đến lúc hai bên giằng co không xong, rốt cuộc đại hòa kếp của tiệm cầm đồ Xuân Hòa cũng tới phân bua cùng chính chủ rồi.

Cung Viễn Hòa che che giấu giấu, nửa điểm cũng không cho người ta nhìn thấy hần.

Đại hòa kếp kia vẫn phát hiện ra cái gì đó, sau khi trở về, sáng khoai lấy giá hai trăm năm mươi lượng nhận cái áo khoác đó.

Cung Viễn Hòa ném bạc cho Kim Trâm giữ lấy, dùng roi ngựa chọc chọc về mặt đưa đám của Tây Tụy: “Nhìn xấu muốn chết, cười một cái cho gia xem, gia đều không cảm thấy mất thể diện, người khó chịu cái gì?”

Nhưng Tẩy Tụy ở ngoài đường phố oa một tiếng khóc lên: “Gia, người không biết bọn họ nói chuyện có bao nhiêu khó nghe, sau này người đừng thường bạc cho tiểu nhân, cũng ít tiểu tiên đi, đừng cho tiểu nhân phải chịu con tức thế này nữa.”

Cung Viễn Hòa cúi đầu buồn bực một lát, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười: “Được, gia nghe lời người, lần này sẽ không cho người tiền thưởng. Chờ sau này có bạc, sẽ cho người.”

Minh Phi cũng khuyên Tẩy Tụy: “Khóc cái gì? Rất khó coi, mau lau nước mắt, đi ra phía trước xem thử có còn anh đào và son trà không, chọn loại thượng hạng, lấy mỗi thứ năm sáu cân.”

Kim Trâm vội đem tiền đưa cho Tẩy Tụy, cười nói: “Người đã mười bốn mười lăm tuổi rồi, còn như con nít, thích khóc thế này, coi chừng không tìm được tức phụ.”

Tẩy Tụy cũng có chút ngượng ngùng, cầm lấy tiền như một lần khói chạy đi ra phía trước.

Trở về nhà, trước tiên Minh Phi bảo người phân anh đào và son trà ra một nửa đưa đi cho Cung Nhị phu nhân.

Hai người rửa mặt đổi quần áo, ăn chút anh đào và tỳ bà, Cung Viễn Hòa dẫn theo Tẩy Tụy tự đi ra cửa tìm Tiết Minh Quý đã đề cập tới từ trước.

Không cần đi nơi đó của Cung Nhị phu nhân hầu hạ, Minh Phi mừng rỡ ngủ một giấc trưa, sau khi thức dậy Hoa ma ma báo lại: “Nói là sáng ngày mai sẽ đưa người tới cho nãi nãi chọn. Bên kia đáp lại ước chừng một cân Dương mai tới đây, nghe nói đại gia tối nay không ở nhà dùng cơm tối, mời nãi nãi sang cùng dùng cơm tối, nói là làm canh ba ba bắt từ sông Hoài.”

“Ma ma trả lời thế nào?”

Cái này là chủ ý của ai đây?

Mời nàng qua ăn cơm tối?

Ai không biết mỗi lần nàng qua là phải lập quy cũ trước mặt Cung Nhị phu nhân, ăn cái gì mà ăn?

Hoa ma ma thấy sắc mặt Minh Phi nhìn không tốt, liền cười nói: “Lão nô đã trả lời, nói nãi nãi không bỏ được huynh trưởng, tẩu tẩu, muội muội, lại trúng nắng, thân thể không thoải mái, còn đang ngủ.”

Minh Phi không nhịn được vỗ Hoa ma ma một cái: “Ma ma cũng tới trêu chọc ta.”

Hoa ma ma cười nói: “Là Hàm Hương bên cạnh Tam Tiểu Thư tới đây mời, Tam Tiểu Thư này, nhìn thì thật sự muốn cùng người giữ quan hệ tốt, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra vậy? Người đi qua đó ăn cơm, có thể được chỗ tốt gì, không không đi qua tìm bực bội. Ăn canh ba ba cái gì? Sau này lão nô sẽ đặc biệt nấu canh bỏ cho người ăn.”

Trong lòng Minh Phi khẽ động, nói: “Ma ma, ta nhớ được lúc trước sau khi mẫu thân có Hoa ca nhi không ăn canh ba ba, đúng không?”

Hoa ma ma nói: “Đúng vậy, thứ đó tuy rằng đại bổ, nhưng cũng là vật đại hàn. Dựng phụ (phụ nữ có thai) thì không thể ăn.”

Minh Phi nhào tới trong ngực bà ấy, cười nói: “Ma ma, có bà ở bên cạnh ta thật là tốt, bà cái gì cũng biết. Có bà trông coi, ta yên tâm nhiều lắm.”

Hoa ma ma thân mật vỗ vỗ bà vai nàng: “Thật là một đứa nhỏ ngốc.”

Lúc cơm tối, Cung Tịnh Kỳ lại tự mình tới: “Tẩu tẩu, nghe nói tẩu bị cảm nắng, có đỡ chút nào chưa?”

Vừa nói vừa để cho nha hoàn sau lưng để hộp đựng thức ăn xuống, “Tẩu không đi qua ăn cơm, muội liền lấy một chút đưa tới đây cho tẩu, cũng không biết tẩu có thích ăn hay không.”

Cố ý nhấn mạnh, “Đều không có người động tới. Tẩu tẩu mau thừa dịp còn nóng ăn đi.”

“Chờ chút nữa ta sẽ ăn.”

Minh Phi cười cảm ơn nàng, Cung Tịnh Kỳ thấy nàng mệt mỏi, không có chút tinh thần nào, ngồi trong chốc lát liền cáo từ rời đi.

Hoa ma ma mở hộp đựng thức ăn ra, thấy bên trong trừ chén canh ba ba chính ra, còn có một đĩa rau dền trộn nguội, một chén trứng chưng thịt, một đĩa nấm hương xào.

Không khỏi bĩu môi, quay về phía Đan Hà đang muốn bày thức ăn ra nói: “Đi xuống bếp xem một chút cơm tối làm xong chưa.”

Đan Hà nhìn thức ăn còn đang bốc khói một cái, không dám hỏi nhiều, lui xuống.

Hoa ma ma dùng chiếc đũa gấp chút canh ba, rau dền, trứng chưng cho Minh Phi xem, “Đều là đồ tốt, nhưng nếu mấy món ăn này đặt chung một chỗ, chính là hại người. Nãi nãi người nhớ kỹ, thứ ba ba này, nhất định không thể ăn cùng rau dền, trứng, thịt vịt, cần tây. Thời gian lâu dài sẽ xảy ra vấn đề.”

Thức ăn tương khắc sao, Minh Phi hứng thú: “Ah, sao mà ma ma biết những thứ này?”

Hoa ma ma cười nói: “Nhìn nhiều hơn, tự nhiên cũng sẽ biết. Sau này có thời gian, lão nô từ từ nói cho nãi nãi nghe.”

Kim Trâm rất có ý kiến với Cung Tịnh Kỳ, “Chờn chúc tết gà, không có lòng tốt! Về sau người phải đề phòng nàng ta nhiều hơn một chút.”

Hoa ma ma nói: “Không chắc được chính là nàng ta làm, nói không chừng trên bàn cơm tối nay của bọn họ, đều có mấy món này. Chỉ có điều mấy thứ này bị người đặc biệt chọn ra đưa tới đây thôi. Đáng tiếc bên kia không có người của chúng ta, nếu không hỏi một chút thì biết rõ rồi.”

Thấy Minh Phi hạ mí mắt xuống như có điều suy nghĩ, không khỏi khuyên nói: “Nãi nãi chớ nên tức giận, không phải là cái gì ghê gớm, có lẽ, là lão nô đa nghi, không chừng là ngẫu nhiên.”

Cũng không biết ngày trước Cung Viễn Hòa đã ăn bao nhiêu những thứ đồ tốt này, thật may là hiện tại nhìn hấn khỏe mạnh cường tráng, nhưng đó cũng chỉ là nhìn bề ngoài mà thôi, nói không chừng bên trong cũng đã có cái bệnh gì không biết đấy?

Minh Phi rùng mình một cái, gượng cười nói: “Ta không sao, ma ma, theo bà thấy, nếu một người trường kỳ ăn những thức ăn tương khắc này, ước chừng bao lâu sẽ phát bệnh?”

Hoa ma ma im lặng một hồi, nói: “Dừng phụ, tiểu hài tử thì rất nhanh là có thể nhìn ra kết quả, về phần những thứ khác, lão nô thật sự không biết. Nhưng nghĩ đến cũng phải xem ăn có nhiều hay không, thân thể như thế nào, bất quá có thể khẳng định, thời gian dài, thân thể người kia chắc chắn thường sẽ có một ít tật xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Ở chung (một)

Editor: Thu

Hoa ma ma nói: “Mấy thứ này đều bỏ đi thì thật đáng tiếc, không bằng lão nô cho người dưới ăn phần còn lại, cứ chia ra thưởng cho mấy nha hoàn ăn, liền không có việc gì rồi.”

Minh Phi đồng ý, Hoa ma ma tiện thể uống vào một chén canh ba ba nhỏ, Kim Trâm lại ăn thịt băm chung trứng, tiếp theo mang đi thưởng cho người khác.

Không lâu sau, Từ Lăng, Từ La hưng phấn tiến vào hành lễ với Minh Phi nói lời cảm tạ, nói là canh ba ba hảo uống ngon, thịt băm chung trứng cũng rất vừa lứa, rau dền cực kỳ tươi xanh, nắm hương rất thơm. Minh Phi có chút sững sờ, sau khi Từ Lăng cùng Từ La đi không lâu, Mai Từ cũng đến đây, lời nói cũng không sai biệt lắm, vẫn gián tiếp biểu đạt trung tâm.

Minh Phi tức cười, thì ra Hoa ma ma nói chia ra thưởng cho người khác chính là thưởng cho mấy nha hoàn có dấu hiệu uy hiếp đến nàng à? Bất quá nói ra, cũng do Minh Phi chính mình hồ đồ, bọn nha hoàn được thứ tốt, làm thế nào không chia nhau mà ăn? Chẳng qua khó có được khi nào mà hai Từ lại đồng ý cùng ăn chung với Mai Từ. Hoa ma ma cũng thật là lợi hại, chỉ thưởng hai Từ thì họ khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái, thêm vào một Mai từ, liền tiêu được mối nghi ngờ.

Minh Phi không khỏi lắc đầu: “Hoa ma ma này.”

Kim Trâm cười nói: “Tất cả Hoa ma ma làm đều là vì nghĩ cho phu nhân.”

Minh Phi không hề rằng, cho dù Hoa ma ma vì muốn tốt cho nàng, nhưng cũng quá tự chủ trương rồi. Cuối hạ quyết tâm nói chuyện rõ ràng với Hoa ma ma mới được, chỉ là lời này phải nói dễ nghe, vừa để Hoa ma ma biết lợi hại, vừa muốn trong lòng Hoa ma ma không khó chịu.

Hoa ma ma mở cửa cho Đan Hà đang vô cùng cao hứng mang theo hộp đựng thức ăn tiến vào: “Phu nhân, đêm nay làm cho ngài móng heo hầm đậu phộng táo đỏ, rau trộn đậu nành, cải trắng luộc, bí đỏ cuộn, ngài mau nhân lúc còn nóng mà ăn đi.”

Minh Phi tiện thình Hoa ma ma ngồi xuống cùng ăn: “Một mình ta ăn không ngon miệng, ma ma ngồi xuống giúp ta ăn.”

Hoa ma ma cười nói: “Nào dám a, đây...”

“Ma ma không cần chối từ, ngồi xuống đi.” Minh Phi liếc mắt ra hiệu với Kim Trâm, Kim Trâm khần trương đưa bát đĩa lên, mạnh mẽ lôi kéo Hoa ma ma ngồi xuống: “Ma ma quá khách khí, phu nhân bảo người ngồi xuống, người cứ an vị ngồi, nếu là có thể giúp phu nhân ăn nhiều một chút, chẳng phải là càng tốt sao?”

Hoa bà từ nghe xong, nghiêng người ngồi xuống ghé con, cười giới thiệu với Minh Phi: “Phu nhân, ăn nhiều móng heo hầm táo đỏ đậu phộng một chút, bỏ

huyết đường nhan.”

Minh Phi gấp một miếng móng heo ngon mắt cho bà ta, cười nói: “VẬY MA MA LIỀN ĂN NHIỀU MỘT CHÚT.

Hoa ma ma có chút chột dạ, nghĩ lại, chính mình cũng không có làm gì sai. Cũng đúng lý hợp tình mà ăn.

Nán lại ăn cơm xong, Minh Phi lại hẹn riêng Hoa ma ma cùng đi tản bộ, thuận tiện cho Truy Phong ăn, lại mang Truy Phong về giữ nhà.

“Ma ma, lúc trước Từ La, Từ Lăng, Mai Từ đều đã tới cảm tạ ta, nói là canh ba ba uống rất ngon, trứng chưng cũng rất vừa lửa, rau củ cực kỳ tươi mới, nắm hương rất thơm.” Minh Phi cười hái một đóa dạ hương xuống, cài lên vạt áo Hoa ma ma.

Hoa ma ma không chút hoang mang, cười nói: “Mấy nha đầu tham ăn này, thế mà lại mang ra ăn cùng nhau.” Chuyện này cũng không liên can tới bà, rõ ràng là bà đã chia ra thưởng cho các nàng, ai kêu các nàng trộn lại làm gì.

Minh Phi kéo giọng hô một tiếng: “Ma ma...”

Hoa ma ma nhếch miệng, giương mắt nhìn Minh Phi: “Phu nhân đừng nên mềm lòng.”

Minh Phi thấy bà không chút nào né tránh mà thừa nhận chuyện này, cũng thu hồi thần sắc vui cười, thật sự mà nói: “Ma ma, còn chưa tới nông nỗi kia.”

Hoa ma ma nói: “Người không có lòng hại hổ nhưng hổ lại có tâm hại người!”

“Ma ma, ta biết người thật tâm muốn tốt cho ta. Nhưng mà, hiện tại tình thế chưa định, thật sự hơi sớm. Thật sự đến nông nỗi kia, ta cũng không phải loại người cứ mặc người khác khi dễ.” Nàng không còn là người tốt bụng như trước kia nữa, nhưng vẫn còn chưa tới mức có thói quen động một chút là hại người.

Hoa ma ma thấy ánh mắt Minh Phi kiên định, không chút nào thoái nhượng, cuối cùng lui bước, “Vâng, toàn bộ mặc cho phu nhân quyết định.” Trong lòng vẫn cố ý cho qua.

Minh Phi thấy bà nhượng bộ nhanh như vậy, biết bà không để trong lòng, tiện thể cười nắm tay nàng:

“Một năm kia lên Thiên Diệp ngắm hoa sơn trà, chơi đùa, ta bị người ta đổ đá Thái Hồ lên người, thiếu chút nữa không còn mệnh, nhờ ma ma công ta trở về. Ta còn nhớ vừa công ta ma ma vừa nguyên rủa những người xấu không thể xấu hơn ấy, lúc ấy ta đã nghĩ, tuy ma ma hay lái nhái, có đôi khi cũng thật gian xảo, nhưng là thật sự thương yêu ta, có chút bất mãn đối với người trước đây liền quên hết cả.”

Bước chân Hoa ma ma ngừng một lát, cặp mắt tam giác lộ ra cảm giác phức tạp, không kim thổn thức mà nói: “Người còn nhớ.”

Minh Phi cười nói: “Làm sao ta có thể quên chuyện lớn như thế? Những năm gần đây, người nào tốt với ta, người nào không tốt với ta, trong lòng ta đều đã nhớ kỹ. Ta không nói, cũng không có nghĩa là ta không biết, ta đã quên, hoặc là ta sợ hãi.”

Hoa ma ma trầm mặc trong khoảng khắc, rộng rãi nói: “Phu nhân vẫn cứ quên đi chuyện lão nô làm ngày trước thì hơn.”

Minh Phi nghe bà nói trắng mà tức cười: “Cũng muốn, nhưng chuyện của ma ma thì ta lại nhớ rất rõ.”

Hoa ma ma cười cười, than thở: “Thôi, từ trước đến nay phu nhân làm việc đều có chủ trương, trước chờ xem xem tình hình cũng được.”

Minh Phi nghe hiểu ý tứ của bà, đều nghe lọt tai hết những lời chính mình vừa nói, hẳn sẽ không lại tự chủ trương sau lưng mình nữa, tiện thể cười nói: “Ta có việc giao cho ma ma làm cũng rất yên tâm. Bên cạnh ta không có người lớn, người lớn tuổi nhất chính là ma ma, có nhiều chuyện đều không biết, chỉ có thể dựa vào ma ma rồi.” Lại hỏi bà: “Ma ma đã nhiều ngày cùng dùng cơm với chúng ta, người xem rồi liệu cơm nước thức ăn trên bàn có cái gì không thích hợp không?”

Hoa ma ma cau mày nói: “Lúc ấy cũng không ra cái gì cả, nhìn xem lại đã. Nếu thật có chuyện riêng, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, đợi cho đại gia đến nha môn, xã giao càng nhiều không trở về nhà, bên kia tất nhiên còn có thể lại thỉnh người qua ăn cơm, hoặc là đưa cái gì đến cho ngài ăn nữa.”

Truy Phong thấy Minh Phi, vui mừng vô cùng, chạy vòng quanh Minh Phi. Minh Phi giơ tay bôn cho nó nửa con gà, lại chải lông cho nó một hồi, nán lại xem uống nước xong mới buộc xích lên dẫn nó, đến chỗ chủ viện liền mở ra, sau đó vào nhà thương lượng chuyện cần làm vào hôm sau với đám người Hoa ma ma, Kim Trâm.

Quả nhiên Cung Viễn Hòa trở về rất trễ, Minh Phi chờ hán đến giờ hẹn cũng không thấy trở về, đành phải dặn dò Kim Trâm xuống bếp nấu canh giải rượu, đám người vừa về đến liền gọi nàng ra, tự thu xếp nằm xuống nghỉ không để cập tới.

Nàng thật sự quá mệt mỏi, cơ hồ là vừa chạm gối đầu liền ngủ. Trong mờ mờ ảo ảo, vậy mà lại mộng đời trước. Tóc mẹ đã trắng xoá, hai mắt trống rỗng ngồi ở trên sân thượng, ngơ ngác nhìn một góc hướng dương Thiên Trúc chết ở trên sân thượng. Nàng đi tới, đỡ lấy đầu vai mẹ, vô cùng thân thiết địa hô: “Mẹ. Con đã trở về.”

Mẹ không có quay đầu, không nhúc nhích. Nàng kiên nhẫn ngồi chồm hổm trước mặt mẹ, kéo tay mẹ đặt ở trên mặt mình: “Mẹ, là con đây, con là Hiểu Hi đây.” Viên Hiểu Hi, nàng đã sắp quên mất cái tên này rồi, chỉ có thể chôn sâu nhất dưới đáy lòng, ngẫu nhiên mới có thể lấy ra yên lặng nhắm mắt hai lần.

Thật lâu sau mẹ mới rũ mắt xuống xem nàng, vô cùng rõ ràng mà trả lời nàng một câu: “Hiếu Hi đã chết. Quá nhiều máu.”

Tim Minh Phi đột nhiên kịch liệt co rút đau đớn, nàng ngơ ngác nhìn mẹ, đứng vậy, Viên Hiếu Hi đã đã chết, bây giờ nàng chỉ là Thái Minh Phi, nàng đã cách mẹ xa đến mức không thể dùng khoảng cách để đo đạc, nàng bất hiểu, nàng ngu xuẩn. Minh Phi che mặt, áp lực khóc rống lên.

“Minh Phi, nàng làm sao vậy?” Có người ra sức đẩy đẩy nàng.

Minh Phi vùng vẫy mở to mắt, chỉ thấy Cung Viễn Hòa khoác y bào mỏng nhạt, rộng mở ra, giờ một cây đèn cung đình nhỏ tại bên gối, đôi mắt đỏ rưng rưng, lo lắng nhìn nàng, một cánh tay kia đang vuốt nước mắt trên mặt nàng.

Minh Phi luống cuống trong khoảnh khắc, cảm giác chính mình bị kéo ra ngoài sáng, trần trụi bại lộ ở trước mặt hắn, nàng nhanh chóng nhắm hai mắt lại, lấy tay che mặt, làm bộ bị ánh đèn chói vào rồi mắt, áp ứng nói: “Không có gì, làm ác mộng rồi.”

Cung Viễn Hòa không hé răng, rút tay về xuống giường.

Minh Phi xoay người hướng vào bên trong, nhắm mắt lại liều mạng muốn kìm nén nước mắt lại. Cực kỳ khao khát được mơ thấy mẹ, cũng lại cực sợ không mơ thấy.

Không bao lâu sau, màn bị vén lên, Cung Viễn Hòa lại bò lên giường, lấy tay ôm chầm nàng, nhưng lại cầm chiếc khăn ẩm áp đến bên mặt nàng, mềm nhẹ lau nước mắt cho nàng, Minh Phi nằm ở trong lòng hắn, nghe tiếng trái tim hắn đập mãnh liệt, lại ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, vừa mới không chế được cảm xúc đột nhiên tan vỡ, nước mắt như suối trào.

“Làm sao vậy? Đây là làm sao vậy?” Cung Viễn Hòa phát hiện không đúng, bối rối vỗ đầu vai nàng, muốn kéo khăn ra xem sắc mặt của nàng, Minh Phi gắt gao níu chặt khăn che mặt, kiên quyết không rời.

Cung Viễn Hòa kéo mấy cái, kéo không ra, bắt đầu dĩ buông tha, chỉ có thể gắt gao ôm áp nàng.

Sau một lúc lâu, Minh Phi mới ngừng khóc, mà lại cảm thấy thật thẹn thùng, gắt gao bịt mặt không rời. Cung Viễn Hòa thấy nàng ngừng khóc, lại xuống giường, một lần nữa mang một chiếc gối đưa cho nàng: “Đây, lấy khăn kia lau mặt mũi, gối này cái này che mặt.”

Minh Phi vừa thẹn vừa giận, đưa lưng về phía hắn bất động.

Cung Viễn Hòa thở dài một tiếng, kéo bàn tay nàng sang, nhét khăn vào trong tay nàng, xoay người đi ra. Minh Phi xác định hắn không ở bên cạnh, mới chịu lớn mặt quét sạch dấu vết chiến trường, lau sạch mặt, rón ra rón rén nhảy xuống giường đi giặt khăn.

Mới đi không được vài bước, Cung Viễn Hòa chậm rãi từ sau bình phong đi tới, một phát ôm chặt nàng, tiếp nhận khăn trong tay nàng ném đến chậu nước xa xa, ôm nàng hướng vào giường: “Áo khoác cũng không khoác lên một kiện, cảm lạnh làm sao bây giờ?”

Minh Phi cúi mặt bất động, cũng không dám nhìn hắn.

Cung Viễn Hòa thổi tắt đèn, gắt gao ôm Minh Phi vào người, mềm nhẹ vỗ về lưng của nàng, thấp giọng nói: “Ngủ đi, ngủ đi, khóc đi cho hết buồn thì tốt rồi.”

Trên người hắn vẫn cứ nóng bỏng trước sau như một, Minh Phi phả lệ không cảm thấy hơi nóng trên người hắn làm nàng khó chịu, nàng an tâm nhích lại gần bên cạnh hắn hơn, thấp giọng nói: “Chàng uống canh tỉnh rượu chưa? Trở về cũng không báo ta một tiếng.” Nếu là sau khi hắn trở về gọi nàng dậy, nói không chừng nàng sẽ không mộng thấy thế này rồi.

Cung Viễn Hòa thấp giọng nói: “Uống rồi, ta không uống bao nhiêu rượu. Ta xem nàng ngủ thật quá say, không nỡ kêu nàng dậy.”

Minh Phi nói: “Chuyện mời người thế nào? Hắn có bằng lòng tới hay không?”

“Từ nay trở đi hắn cứ tới đây, ngày mai làm cho người ta cho hắn ở một tiểu viện ở ngoại viện là được.” Lại sau một khắc nữa, Cung Viễn Hòa mới hỏi, “Vừa rồi nàng làm sao vậy? Có phải là ta không có ở đây, các nàng lại đến khi dễ nàng phải không?”

“Không phải, làm sao ta có thể khóc vì loại chuyện thế kia được?” Minh Phi thở dài, “Chỉ là một con ác mộng, mơ thấy một vài chuyện không được thoải mái thôi.”

Cung Viễn Hòa nói: “Cũng không thể nói cho ta biết là đã mơ gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172. Chung sống (hai)

Edit: Thu Lệ

Minh Phi do dự không nói, đó là bí mật nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra. Hiện giờ nói rõ cho hắn nghe, nàng thật sự không có ý định này.

Thấy nàng không nói lời nào, Cung Viễn Hòa cố làm thoải mái mà cười một tiếng: “Không muốn nói cũng được. D sao cũng là chuyện đã qua, không cần suy nghĩ nữa, có nghĩ cũng vô dụng, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ về sau nên sống như thế nào cho tốt? Nói thí dụ như, làm chút thức ăn ngon, làm món y phục xinh đẹp gì đó, như vậy thực tế hơn. Có phải hay không, quý thích khóc.”

Lỗ mũi Minh Phi lại có chút chua. Lúc trước khi còn một mình, bởi vì không có ai an ủi, hình như ngược lại kiên cường hơn. Giờ phút này có hắn ở bên cạnh nàng thăm thì nhỏ nhẹ, sẵn sàng nói lời an ủi, nàng ngược lại càng muốn khóc. Nàng lật người, đưa tay nhẹ nhàng ôm eo của hắn, cúi đầu vào trong ngực hắn.

Cung Viễn Hòa khinh thờ nhẹ một hơi, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Không ngủ được à? Vậy chúng ta nói một số chuyện lúc trước nhé? Một người nói một chuyện, ta nói trước.”

Không đợi Minh Phi đồng ý, hắn mở miệng trước: “Ta sẽ nói cho nàng biết một số chuyện lúc ta còn nhỏ. Ngoại tổ của ta vốn là đại gia tộc ở Phủ Minh, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của ta là huynh muội cô họ thanh mai trúc mã, rất ân ái, chưa từng nạp thiếp, sinh bảy tám hài tử, nhưng chỉ còn lại cữu cữu và nương ta. Theo lý mà nói là không nề gả nương ta tới đây, một nam nhân thừa tự hai nhà hai phòng, so với cưới vợ bé còn d/đ;l;q”d không bằng. Thế nhưng một năm nọ, cữu cữu ta mắc phải bệnh lạ, cần dùng đến một vị thuốc, ngoại tổ phụ nghĩ hết biện pháp cũng không tìm được, là tổ phụ vận dụng mọi người, trăm phương ngàn kế đã tìm được vị thuốc kia, cữu cữu cữu một mạng. Ngoại tổ phụ cảm thấy thành tâm, vì vậy nên mới gả nương ta tới đây.

Những năm trước đây, khi nương ta và tổ phụ mẫu còn sống, ta sống rất tốt, ngoại tổ phụ mẫu và cữu cữu cũng sẽ thường phái người sang đây thăm chúng ta. Sau đó nương ta qua đời, ngoại tổ phụ mẫu thương tâm quá độ, không mấy năm sau cũng đã đi theo. Sau khi tổ phụ mẫu qua đời, cữu cữu cũng thường xuyên đến thăm ta, mỗi lần đến cũng sẽ ở lại cùng ta một thời gian, có một số việc trong lòng ông hiểu rõ, cũng từng can thiệp mấy lần, nhưng lại bị một đứa nha hoàn bên cạnh thăm dò lên giường, dưới con tức giận và xấu hổ, từ đó không đến nhà ta nữa, nhưng cách một thời gian lại hỏi thăm phụ thân tình huống của ta thôi.

Phụ thân vốn yêu cầu ta rất nghiêm khắc, lại có ông ở bên cạnh uy hiếp càng thêm nghiêm khắc. Thật ra có khoản thời gian ta thật sự học không giỏi, chỉ muốn làm chuyện xấu, thật may là có hai người bạn họ nhìn chăm chăm, ta lại quen ca ca nàng, mới quay đầu lại. Nàng còn nhớ năm ấy, sau khi thi Hương xong trở về, ca ca nàng có tặng cho mẫu thân nàng một cuộn Liễu Lăng không? Chính là cữu cữu cho. Đợi qua mấy ngày này, ta sẽ tìm cơ hội dẫn nàng đến Phủ Minh báo kiến ông ấy và cữu mẫu.”

Minh Phi nghe đến mê mẩn, hỏi, “Vậy nha hoàn năm đó bò lên giường cữu cữu, sau đó thế nào? Chẳng lẽ cữu cữu cứ như vậy nuốt xuống con tức này?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Không nuốt con tức này xuống thì làm thế nào đây? Loại chuyện như vậy đều không hỏi nguyên nhân, chỉ nhìn hậu quả, rõ ràng ông ấy đã ngủ với người ta rồi. Mặc dù phụ thân không để ý, nói chỉ cần ông ấy thích thì không có gì lớn, lúc ấy chỉ cần lấy khế ước bán thân của nha hoàn kia ra đưa cho ông ấy, tuy cữu cữu là một người d/đ”l;q”d yếu ớt nhưng lại rất kiêu ngạo, thích nhất là thể diện, vì thế canh cánh trong lòng, mặc dù mang nha hoàn kia đi, nhưng từ đó cũng không chịu trở lại nữa, tính khí ông lớn đến nỗi ngay cả Thủy Thành phủ cũng không chịu tới. Ngay cả chúng ta thành thân, cữu cữu chẳng qua chính là sai người tặng cho ta một phần hậu lễ, chứ nhất định không chịu tới.”

Huynh muội cô họ làm phu thê, liên tiếp sinh bảy tám hài tử, đa số đều mất đi, chỉ còn lại hai người, hiện giờ một người đã chết sớm, còn một người thì nằm giường bệnh triền miên, đây chính là kết quả của kết hôn họ hàng gần. Minh Phi chợt bỏ dấy: “Trong nhà Cữu cữu có mấy hài tử? Thân thể như thế nào? Người có tiền đồ không?” Thật ra thì nàng muốn hỏi không bị ngu ngốc chứ?

Cung Viễn Hòa không biết vì sao nàng kích động như thế, vẫn kiên nhẫn trả lời: “Có ba nam hai nữ, đa số thân thể đều tốt, tuy nhóm biểu huynh đệ không đi học, nhưng làm ăn cũng không tệ lắm.”

Minh Phi khẩn trương: “Đa số thân thể đều tốt, vậy là có người không được tốt?”

Cung Viễn Hòa đưa tay vịn đầu vai của nàng, muốn nàng nằm xuống: “Chính là một Tiểu Biểu Muội, mặc dù từ nhỏ thân thể yếu đuối một chút, nhưng cũng không sao.”

“Không có ai chết non sao?” Minh Phi thờ ra một hơi, nhưng trong lòng thì không thoải mái. Thì ra là còn nghĩ người của hắn thông minh, gốc gác không tệ, ai biết lại là kết quả họ hàng gần sinh ra. Nhưng trong lòng lại nói thầm, nếu hài tử Tiết gia đều sống không lâu, tại sao Cung gia tôn chọn con dâu lại chọn tới nàng?

“Dĩ nhiên không có.” Cung Viễn Hòa thấy vẻ mặt nàng kỳ lạ, nghĩ tới nghĩ lui, thế nhưng hiểu rõ, mắt húng nói: “Nàng ghét bỏ ta bên ngoài muốn nhà bên trong thân thể yếu?”

Minh Phi không dám trực tiếp trả lời vâng, không thể làm gì khác hơn là nói: “Sao lại là ghét bỏ? Là ta lo lắng. Chàng cũng đã biết, sau này chàng chính là nơi để ta dựa vào.”

Cũng không biết Cung Viễn Hòa có tin lời nói của Minh Phi hay không. Hắn trầm mặc chốc lát, nói: “Nàng yên tâm, thân thể nương ta cực tốt, bà ấy, chỉ là chết ngoài ý muốn.”

Minh Phi nghe được cái chết ngoài ý muốn, càng cảm thấy ly kỳ, quần Cung Viễn Hòa hỏi: “Tại sao?”

Cung Viễn Hòa lại không muốn nói tí mĩ, đưa đẩy nói: “Ta không nhớ rõ lắm. Hình như bởi vì bà ấy sinh ta mà tổn thương thân thể, nhiều năm sau cũng không sinh được nữa, trong lòng nóng nảy nên uống rất nhiều thuốc, cuối cùng cũng có, nhưng ngay ngay cả mạng cũng không giữ được. Tới phiên nàng, nàng cũng nói một số chuyện của nàng cho ta nghe đi.”

Minh Phi trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng nắm ở hông của hắn, “Chàng muốn nghe cái gì?” Chuyện trước năm bảy tuổi của Thái Tam Tiểu Thư dĩ nhiên nàng không biết, nàng chỉ có thể nói từ đó về sau thôi.

Cung Viễn Hòa thuận theo nói: “Chuyện lúc trước nàng ta đều nghe ca ca nàng kể rồi. Vậy nàng hãy kể chuyện từ lúc chúng ta vào kinh đi thi trở về sau đi, thế nào?”

Minh Phi cảm thấy khó xử sâu sắc, nói từ lúc bọn họ vào kinh đi thi trở về sau? Nhiều chuyện như vậy, nói thế nào, nói đến lúc nào mới hết hả?

Cung Viễn Hòa nhắc nhở nàng: “Không phải nàng đã nói, phụ thân ta muốn kết thân với Viên gia nhưng bị thăm quấy rối sao? Nàng nói cái đó cho ta nghe đi.”

Minh Phi nói: “Ồi chao, mấy ngày trước ta đã nói qua cho chàng nghe rồi, chàng quên à?”

Cung Viễn Hòa cười mỉa: “Lúc ấy ta không nghe tí mĩ, nàng lặp lại lần nữa cho ta nghe đi.” Một tay lôi kéo cánh tay của nàng, càng không ngừng vỗ về chơi đùa, biểu lộ ý lấy lòng không thể nghi ngờ.

Minh Phi đành phải nói từ lúc Viên Mai Nhi xin đi xem Mẫu Đan, đến Viên Mai Nhi then quá thành giận thì mặt mày nhàn nhạt, đột nhiên thiếu niên áo trắng dịu dàng cười mỉm xuất hiện hiện lên trong đầu nàng. Người kia đã không có ở đây, Minh Phi đột nhiên dừng câu chuyện lại, nhất thời có chút giật mình nói lóng.

Cung Viễn Hòa đang nghe say sưa ngon lành, thấy nàng đột nhiên dừng lại, liền thúc giục nàng: “Nói tiếp đi, tại sao không nói?”

Minh Phi thở dài: “Không có.”

Cung Viễn Hòa nói: “Ta còn nhớ năm ấy ở kinh thành, kể mẫu của nàng viết lá thư cho ca ca nàng, nói Viên gia muốn cầu hôn nàng cho Viên Tam.....”

Minh Phi hơi hiểu rõ cuộc hẳn muốn nói cái gì rồi, có lẽ hẳn cho rằng trong mộng nàng khóc thút thít là vì người kia? Cho nên rảnh rồi tán gẫu nhiều như vậy, chính là vì kéo ra Viên Tam tới? d/đ’l;q’d Vốn dĩ nàng đã muốn lập tức nói lên, nhưng suy nghĩ một chút quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, làm bộ hồ đồ: “Đúng vậy nha, lúc trước kể mẫu cũng đề cập tới chuyện này với ta, sau đó nhận được thư hồi âm của ca ca nên đã cắt đứt suy nghĩ này.”

Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát, nín lấy tóc của nàng quấn quanh trên đầu ngón tay, suy nghĩ tốt một chút mới nói: “Thật ra thì Viên Tam này ngoại trừ thân thể không tốt lắm ra, thì cũng không tệ. Một số bức tranh mà hắn vẽ, sẽ không có mấy người có thể vẽ được. Ta đi nhà các nàng, còn nhìn thấy khắp nơi trong nhà nàng đều có tranh hắn vẽ. Ngay cả nhà chúng ta, chỗ Tịnh Kỳ cũng có hai bức.”

Bản đầu Viên gia rất kiêu ngạo với tài văn chương của nhi tử nhà mình, Viên Mai Nhi càng thêm vô cùng kiêu ngạo, mang theo khí thể quý nữ Kinh Thành tới đã kích chúng nữ hương thổ Thủy thành phủ, xác thực chính tay nàng ta đã tặng rất nhiều bức vẽ cho nhóm nữ hài tử này. Bởi Viên Nhị phu nhân và Trần thị có quan hệ tốt nên chỗ Thái gia được càng nhiều.

“Hắn thật sự không tệ.” Minh Phi nhẹ giọng nói: “Chỗ ta cũng có vài bức. Ta đang suy nghĩ, cuộc sống của Viên gia không dễ chịu, sau này cô nhi quả mẫu, Mẫu Tộc vừa mong yếu, chỉ sợ càng thêm không dễ. Những bức vẽ kia, chẳng nghĩ có cách nào đổi thành tiền, tìm một cái có thích hợp đưa qua, để bọn họ trôi qua dễ dàng một chút.”

Cung Viễn Hòa sáng khoái đồng ý, “Được. Chỉ là nhà họ họ thanh cao, đưa tiền chưa chắc sẽ muốn. Không bằng ta sai người bán tranh đi, sau đó mua một cửa hàng ở đường phố phồn hoa cho bọn họ, nếu còn thừa lại, mua chút đất đai nữa cũng được, nhà bọn họ ngồi thu tiền thuê là được, cũng không cần mất bao nhiêu tâm.”

Minh Phi nói: “Là một ý kiến hay, chỉ là bọn họ chưa chắc sẽ tin lời nói của chàng. Bản đầu Viên Tam bị bệnh rất nặng, chi phí thuốc hao tổn rất nhiều, nhà bọn họ cũng không nguyện ý mua tranh của hắn cho đủ số.”

“Cái này không thành vấn đề, ta liền nói, lúc trước ta đi Ngọc Thanh cung chơi đùa, vô tình gặp được Viên Tam, nói chuyện rất là hợp ý, biết ta là người Thủy thành phủ, hắn liền nhờ ta chăm sóc người trong nhà. Chứng nhân sẽ để cho tiểu đạo sĩ Thanh Hư nàng quen làm là được rồi, nàng thấy thế nào?”

Hai người lại lặp đi lặp lại chi tiết mấy lần, Minh Phi buồn ngủ, lật người chuẩn bị đi ngủ: “Ngủ đi, chuyện ngày mai còn nhiều lắm.”

Cung Viễn Hòa có chút vẫn chưa thỏa mãn, muốn nói cái gì, nhưng vẫn không nói ra, ngậm vành tai của nàng dùng sức cắn xuống. Đau đến Minh Phi hít sâu một hơi: “Chàng làm cái gì vậy?”

Cung Viễn Hòa dừng dừng mà nằm bên cạnh nàng, nhắm mắt miễn cưỡng nói: “Không có gì, chính là muốn cắn nàng một hóp. Thấy nàng đau, ta liền thư thái.”

Minh Phi kéo tay của hắn, cắn một cái lên mu bàn tay, hận hận nói: “Ta cũng thấy chàng đau, liền thư thái.”

Cung Viễn Hòa không kêu đau, cũng không rút tay về, chỉ nhắm mắt lại hỏi nàng: “Thư thái sao? Không thoải mái sẽ tiếp tục cắn một cái?”

“Không cắn, hư răng.” Minh Phi hất tay hất ra.

“Vậy sau này không cho khóc nữa, khóc đến mắt biến dạng rất khó nhìn, ta còn phải cắn nàng.” Một tay hất nhanh chóng bắt được tay của nàng, cầm thật chặt không buông ra, một tay khác khẽ vuốt lên mặt nàng: “Lông mày là của ta, mắt là của ta, lỗ mũi cũng là của ta, miệng cũng là của ta, hàm răng cũng là của ta, đầu lưỡi cũng là của ta.”

“Mắt húng ta nhất định cứ khóc đấy. Muốn ta không khóc thì đừng chọc ta.” Minh Phi nhếch khóe miệng lên. Ngay sau đó, một nụ hôn nóng hổi rơi xuống môi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Xây dựng (một)

Edit: Thu Lệ

Cung Viễn Hòa tìm thợ thủ công, cải cách phòng bên cạnh chủ viện thành gian bếp nhỏ, Hoa ma ma ở bên cạnh giúp đỡ, Minh Phi thì tránh thoát được thợ thủ công đi Bán Xuân viện tiếp đãi bà buôn người.

Bà buôn người này ngày trước Thái gia vẫn hay dùng, được Trần thị dặn dò lặp đi lặp lại, phải để tâm tìm người thích hợp đưa tới.

Trên lò có hai nữ nhân họ Kim, nương đã hơn ba mươi tuổi, nữ nhi mới mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo bình thường, y phục rất cũ kỹ, khắp nơi đều là miếng vá, nhưng được giặt rất sạch sẽ, ánh mắt lúc nhìn người khác cũng rất trầm ổn, không né tránh hoặc sợ hãi rụt rè, chỉ là khóe mắt chân mày của nữ nhi không thể tránh khỏi hàm chứa một nỗi bi ai.

Minh Phi cảm thấy người nấu thức ăn vệ sinh là mấu chốt, hai mẫu nữ nhà này rơi xuống hoàn cảnh này, còn có thể duy trì mặc chỉnh tề, cũng không tệ lắm.

Liên hỏi bà buôn người tình huống của hai người này, bà buôn người thấy nàng muốn hỏi nên biết là coi trọng.

Vì vậy tỉ mỉ kể lại một lần gặp gỡ mẫu nữ Kim thị: “Lúc phu quân của nàng còn sống, ở bên kia phố Kỳ Lân mở một quán ăn nhỏ, buôn bán rất thịnh vượng.

Sau đó phu quân của nàng chết đi, nàng không có nhi tử, cửa hàng bị thúc bá vô lương chiếm đoạt, còn bán hai mẫu nữ các nàng đi.

Nàng không cam lòng, không muốn nữ nhi trở thành nô tì, mang theo nữ nhi đông trốn tây nấp, làm việc vất khắp nơi cho người ta.

Nghe nói nhà nhà nãi nãi cần tuyển người, biết trong phủ nhân từ, cố ý tìm tới tiểu nhân muốn giúp nãi nãi bán chút sức lực.”

Nếu những gì bà buôn người nói là sự thật, nữ nhân này cũng coi như có cốt khí. Nhưng nếu không muốn trở thành nô tì, đó chính là chỉ bằng lòng ký văn khế cam cố.

Minh Phi có chút không quá bằng lòng, phòng bếp của nàng là nơi quan trọng, sợ nhất chính là có người tới quấy rối.

Có Khế Ước Bán Thân trong tay, nếu có gì không ổn cũng có thể xử lý được, cho dù có chạy trốn, quan phủ cũng quản chế rất nghiêm khắc với nô dịch bỏ trốn.

Đôi phương cố kỵ điểm này, trên hành động cũng sẽ thu lại rất nhiều. Mà kẻ sống đều có thể đi bất cứ lúc nào, cũng không phải đắn đo như vậy.

Bà buôn người thấy mới vừa rồi Minh Phi còn rất hứng thú, đột nhiên lại cúi đầu uống trà không nói, không khỏi có chút nóng nảy: “Nãi nãi, nàng không phải đang để tang, nàng đã giữ mãi hiểu rồi, không đúng vậy nàng sẽ không dám tới.

Thủ nghệ thật sự không tệ, đứa nhỏ này người đừng xem nàng còn nhỏ, từ bé đã được mẫu thân dẫn theo bên cạnh, tay nghề nấu ăn cũng học được tám chín phần, nhanh nhẹn lắm. Nếu không thì nãi nãi hãy bảo bọn họ nấu hai món ăn ngay tại đây thử xem?”

Kim thị nghe vậy, lập tức kéo nữ nhi quỳ trên mặt đất dập đầu: “Nãi nãi, cầu xin người hãy chứa chấp mẫu nữ nô tỳ. Xuân Niếp sắp trưởng thành, bọn họ sẽ không tùy tiểu phụ nhân, nếu bị bán đi làm thiếp, bảo tiểu phụ nhân phải làm sao?”

Nữ hài tử kia nghe vậy, nước mắt nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

Kim Trâm quát lên: “Không hiểu quy củ! Khóc cái gì! Có lời gì từ từ nói!”

Gia đình có tiền có thể diện kiêu kỳ nhất người khác chạy đến nhà mình khóc lóc, nhưng đối với cô nhi quả mẫu bọn họ mà nói, chỉ còn lại nước mắt là có thể tự chịu.

Kim thị nhìn Minh Phi một cái, thấy Minh Phi cũng không lộ vẻ không vui, chỉ là nghiêng đầu nhìn nàng chăm chăm, trong lòng dâng lên hi vọng, lập tức cầm tấm khăn lau nước mắt cho nữ nhi: “Đừng khóc, nãi nãi là một người tốt đấy.”

Minh Phi đột nhiên nói: “Đưa khăn của người tôi cho ta xem.”

Kim thị có chút không rõ, ngơ ngác nhìn Minh Phi.

Bạch Lộ tiến lên nhận khăn, mở ra trước mặt cho Minh Phi nhìn.

Khăn rất sạch sẽ, là vải thô bình thường nhất trên thị trường, đã tẩy đến trắng bạch, bên góc cạnh đã bị cọ sát rách lộ sợi vải, nhưng lại thêu một đóa hoa đón xuân.

Đường thêu xuyên ra ngoài, màu sắc không hài hòa, lá cây không chỉ có màu xanh mà còn có màu lam và đen, nhưng đường may rất tinh tế, có thể nhìn ra được người thêu lúc ấy tốn rất nhiều tâm tư.

Kim thị thấy Minh Phi nhìn rất nghiêm túc, thấp thỏm nói: “Thủ nghệ thô kệch, không còn hình dáng, dơ bẩn mắt nãi nãi.”

Minh Phi nói: “Là ai làm? Ta thấy đường may rất mịn.”

Kim thị mang theo mấy phần kiêu ngạo, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Là Xuân Niếp làm. Tiểu phụ nhân ra ngoài làm việc vất vả, nàng ở nhà coi nhà, giặt vá y phục.”

Hai bên tóc mai của Kim thị đã có tóc trắng, khóe mắt cũng có vài nếp nhăn, Minh Phi nói: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Kim thị nói: “Tiểu phụ nhân cảm tình con thỏ.”

Bà buôn người cười theo nói: “Ba mươi hai rồi.”

Mới ba mươi tuổi mà đã có bộ dạng như thế này, thế giới này đối với phụ nữ vô cùng không công bằng, đặc biệt là đối với nữ nhân không có ai dựa vào.

Minh Phi thờ dãi: “Người nguyện ý ký khế ước bao nhiêu năm?”

Kim thị cẩn thận từng li từng tí: “Tiểu phụ nhân ký bao nhiêu cũng không thành vấn đề, nhưng Xuân Niếp, có thể chỉ ký hai năm thôi được không?”

Bà buôn người mắng nàng: “Không biết tốt xấu, Nãi nãi chịu chứa chấp các người là tốt lắm rồi, có người nào chỉ ký hai năm?”

Bình thường đều là ký năm năm hoặc thậm chí mười năm.

Minh Phi khoát khoát tay: “Trước tiên hãy làm hai món sớ trường của người để ta nếm thử rồi hãy nói.”

Kim thị mừng rỡ, lôi kéo Xuân Niếp đập đầu với Minh Phi, theo Bạch Lộ vào phòng bếp.

Minh Phi lại chọn hai nữ hài tử và hai nam hài tử mười mấy tuổi bộ dáng nhìn qua đoan chánh thanh tú, lại lưu lại một nam nhân nhìn cao lớn vạm vỡ, đang hoảng thật thà chân ngựa, làm việc nặng trông coi viện.

Bà buôn người và nàng thảo luận giá bạc mấy người này xong, chỉ còn chờ mẫu nữ Kim thị đưa món ăn lên.

Kim thị làm một bát mì sợi gà và một đĩa đậu hũ hương tỏi, bắn khoăn lo lắng xoa xoa tay nói: “Nãi nãi, trong lúc vội vàng không có gì có thể làm, cũng không còn món ăn để kết hợp, mời nãi nãi nếm thử.”

Sau khi nếm thử, Minh Phi cũng rất hài lòng, những loại thức ăn tĩ mĩ kia đều không ăn thường xuyên, điều nàng muốn chính là món ăn gia đình.

Nguyên liệu nấu ăn đơn giản cũng có thể làm ra mùi vị tốt, những món ăn cầu kì khác không biết làm cũng không sao, lúc nào cần đến Xan Hà hiền mồi đại sư phụ đến là được.

Vì vậy sai người đưa qua cho Cung Viễn Hòa nếm thử, chốc lát sau bên kia truyền đến, nói Cung Viễn Hòa cảm thấy hợp khẩu vị, Minh Phi liền để lại mẫu nữ Kim thị, nâng tin tưởng, một người có cốt khí, yêu thương cuộc sống, yêu thương nữ nhi, tâm địa cũng sẽ không hư hỏng.

Kim Trâm và Từ La dẫn những người này đi xuống bố trí ổn thỏa, Minh Phi lại dẫn theo người đi ngoại viện dọn dẹp viện cho Đại Quân Sư Tiết Minh Quý sắp tới.

Dọn dẹp được một nửa, Cung Nghiên Bích tới. Cung Nghiên Bích cười nói: “Tàu tẩu thật là chịu khó. Mấy ngày nay cũng chưa từng thấy tàu rảnh rỗi. Nghe nói tàu vừa mới mua mấy người? Ca ca cũng đang xây phòng bếp nhỏ?”

Minh Phi cười nói: “Không thể như vậy sao? Bên chúng ta vắng ngắt, thêm mấy người cho thêm phần náo nhiệt.”

Cung Nghiên Bích nói: “Lâu rồi trong nhà không thu người, cũng không biết bây giờ giá tiền như thế nào? Tiền công như thế nào?”

Minh Phi cũng không dỗi gạt nằng, lần lượt trả lời tất cả.

Cung Nghiên Bích gật đầu một cái, đánh giá chung quanh: “Đây là muốn dọn dẹp cho ai ở đây?”

Đan Hà thấy nàng hỏi thăm hoài không nghỉ, trong lòng chán ghét cực kì, liền nháy mắt với Bạch Lộ.

Bạch Lộ liền thỉnh thoảng tiến lên chăm lo hỏi Minh Phi, cắt đứt hai người nói chuyện, ý bảo Cung Nghiên Bích bọn họ rất bận rộn, người thức thời thì đi nhanh lên.

Cung Nghiên Bích cũng ngồi một chỗ để xem, không ngại bụi bặm trong phòng, truy hỏi kỹ càng sự việc, Minh Phi định thoái mái nói cho nàng ta biết, “Ca ca người làm quan, cũng sẽ thường có người tới cửa. Ta chỉ là một tiểu phụ nhân, bình thường cũng không dễ dàng ra mặt. Cho nên phải tìm một Đại Quân Sự.”

Cung Nghiên Bích xoay chuyển tròn mắt một cái, thân thiết kéo tay Minh Phi: “Vậy đã chọn được thích hợp rồi sao?”

Minh Phi cười nói: “Không biết ca ca người thế nào. Hần chỉ bảo ta dọn dẹp viện rồi chờ, chứ không nói thêm gì khác.”

Cung Nghiên Bích nói: “Hôm đó ta nghe cữu mẫu đã từng nhắc với phu nhân, nói là lúc cữu cữu ở Phi Minh buôn bán, có quen một người, đối nhân xử thế rất thông suốt, chỉ là thời vận không may mấy lần theo sai người. Nói ca ca tuổi trẻ tài cao, có lòng dựa vào phía trước, không cầu tiền đồ gì chỉ muốn đi tốt con đường phía trước mà thôi.....”

Minh Phi không biến sắc nghe nàng ta nói xong, cười nói: “Sao ta không nghe phu nhân và cữu cữu nhắc tới?”

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, hơn phân nửa hôm đó là không có cơ hội nhắc tới, sau đó lại nghĩ bọn họ sẽ không làm nhanh như vậy, bây giờ nhìn thấy nàng mua người, dọn dẹp viện mới nóng nảy, sai Cung Nghiên Bích tới đây hỏi thăm tin tức, thử dò ý.

Cũng không biết là nghĩ như thế nào, rõ ràng đã làm đến nước này, còn ai sẽ thu người của bọn họ đưa vào nhà mình?

Cung Nghiên Bích cúi đầu thổi bọt trong chén trà, khẽ cười một tiếng, coi thường không đáp, ngược lại nói: “Nghe nói hôm qua tàu tàu trúng gió? Tam muội đưa com canh tối, tàu đã ăn chưa? Đây chính là phu nhân cố ý dặn dò làm cho tàu đấy.”

Nói xong đứng dậy lắc lắc cây quạt: “Không được, ta còn phải về xuống bếp chuẩn bị com tối, cũng không quấy rầy tàu tàu nữa.”

Đan Hà tiến tới bên cạnh Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, nô tỳ thấy nhị tiểu thư này sao lại âm dương quái khí như vậy, nói chuyện câu được câu không, đông xả tây lạp hay sao?”

Minh Phi nói: “Vậy sao? Người thấy thế nào?” Lôi kéo Đan Hà xoay người đi vào nhà kiểm tra vật dụng chặn nệm.

Hành động của Cung Nghiên Bích khiến cho người ta suy nghĩ rất sâu xa.

Minh Phi biết ba mẫu tử Chu di nương sinh tồn trong khe hẹp, nói là di nương, công tử, tiểu thư, trên thực tế chỉ đối xử tốt hơn nha hoàn mà mà bình thường một chút, bình thường bị khinh bỉ và uất ức rất nhiều.

Nhìn qua thì Cung Nghiên Bích tới dò thăm hư thật, nhưng trên thực tế là cung cấp cho nàng hai cả tin tức, một là Cung Nhị phu nhân và Thiệu đại nãi nãi muốn nhét người vào chỗ bọn họ, một chuyện khác là nói cho nàng biết, mặc dù bình thường chuyện dưới bếp là do hai mẫu nữ Chu di nương quản lý, nhưng ngày com canh ngày hôm qua là do Cung Nhị phu nhân đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Đan Hà thấy Minh Phi hỏi mình, trong lòng cũng muốn chứng minh mình đã lớn lên, không thua Kim Trâm, Kiều Đào bao nhiêu, nghĩ thật lâu mới nói: “Nô tỳ cảm thấy, hình như nhị tiểu thư biết hôm qua người không dùng được com canh do nhị tiểu thư đưa tới, cố ý tới nói cho người biết đó là Nhị phu nhân chuẩn bị cho người chứ không phải do nàng ta làm.”

Minh Phi cười nói: “Có thể nghĩ đến cái này coi như không tệ. Cứ như tiếp tục như vậy, rất nhanh sẽ có thể làm nha hoàn nhất đẳng.” Đan Hà được khích lệ, gặp chuyện càng đề tâm nhiều hơn, làm việc càng đề ý.

Vào ban đêm, Từ Lăng tới đây bẩm báo: “Nãi nãi, đại gia bếp lò sắp xây xong rồi, thay vì ngày mai để thợ thủ công tới bận rộn thêm chốc lát nữa, không bằng tối nay coi chừng hấn làm cho xong luôn. Mời nãi nãi về Bán Xuân Viên nghỉ ngơi, ăn com không cần chờ hấn.”

Minh Phi mới gọi người đưa com qua, Tẩy Tụy tới cười híp mắt ng đưa lá thư cho Kim Trâm: “Kim Trâm tỷ tỷ, là cữu lão gia ở Phù Minh gọi tin tới.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Xây dựng (2)

Edit: hoada

Đêm lạnh như nước, Cung Viễn Hòa ôm Minh Phi nửa nằm nửa ngồi trên sạp quý phi cùng nhau xem thư Tiết đại cửu gởi. Sau khi xem xong thì cười đến híp cả hai mắt: “Ý muốn của cửu cửu giống ý của ta, vì vậy mà ta không cần tìm đến ông ấy thì ông ấy đã sắp xếp xong xuôi hết trước đó rồi.”

Tiết đại cửu gởi thư nói, ông đã viết thư cho Cung Trung, muốn Cung Trung nhất định phải nghĩ biện pháp để thực hiện lời hứa năm đó, chia gia sản ra. Ban đầu, khi Cung Trung cưới Tiết thị, nói là sinh nhi tử để thừa kế hương khói và sản nghiệp. Nhưng bởi vì trước kia, Cung Viễn Hòa chỉ là một đứa bé, chưa thành gia lập nghiệp, còn bây giờ đã làm quan, cũng đã cưới thê tử, thê tử có thể thay hẳn quân gia nhà cửa, vì thế về tình về lý cũng nên sớm giao quyền quản lý gia sản vào tay hai vợ chồng son bọn họ mới đúng.

Minh Phi cười nói: “Loại chuyện như vậy, phải để cửu cửu ra mặt là thỏa đáng nhất.” Mặc kệ trong lòng Cung Trung có ý tưởng gì, bây giờ nhà mẹ đẻ Tiết thị tới yêu cầu hẳn thực hiện lời hứa, mấy ngày trước lại bị Cung nhị phu nhân gây chuyện như vậy, chắc hẳn vô luận thế nào thì ông ta cũng sẽ có cách nói chứ?

Thật ra thì ít nhiều Minh Phi cũng hiểu được ý tưởng trong lòng Cung Trung. Xưa nay đối với Cung Trung mà nói, hai bên đều là vợ con của ông ta, ông ta đương nhiên luôn hi vọng cả hai đều tốt đẹp cả. Nếu là Tiết thị và Tôn nhị lão còn sống, có người theo dõi ông ta, nhắc nhở ông ta, ông ta còn có thể phân rõ tài sản là của ai. Nhưng Tôn nhị lão đều chết hết rồi chỉ còn lại một đứa bé, lại không có ai giám sát, nhắc nhở ông ta, đứa bé này lại được đưa đến tay Cung nhị phu nhân nuôi dưỡng, vì vậy, ở trong mắt ông ta sẽ sinh ra loại ảo giác cho tất cả đều là giống nhau, đều là người một nhà, khó tránh khỏi sẽ giả bộ hồ đồ một chút, không cần phân chia tài sản ra ngoài làm gì.

Đáng tiếc nguyện vọng của ông ta rất tốt đẹp, nhưng rất rõ ràng vợ con của hắn đều không nghĩ như vậy. Cách cái bụng chính là cách cái bụng, Cung nhị phu nhân thì phân biệt rất rõ ràng, dù sao thì Cung Viễn Hòa là nhi tử của một nữ nhân khác sinh ra, nữ nhân kia lại là người giành trượng phu với bà ta, giắt tiền tài của bà ta, có chết cũng đáng đời, nhãi con kia cũng nên chết theo mới đúng. Không chỉ vậy, sau đó bà cũng sinh ra những đứa con của mình, thì Cung Viễn Hòa ngược lại còn trở thành vật cản công danh, tiền tài của con bà ta. Bà còn có dụng tâm hiểm ác là bắt Cung Viễn Hòa đối đãi với bà ta như với mẫu thân, nhưng đứa bé bà sinh ra vẫn khác Cung Viễn Hòa, cùng với Cung Viễn Hòa là hai nhà khác nhau, như thế nào lại có khả năng thân thiết như tay chân được?

Mà trong đám người Cung Tịnh Kỳ, Cung Viễn Trật, chỉ sợ trong lòng cũng rất rõ ràng cho Cung Viễn Hòa là người ngoài, bất quá thân phận cao quý hơn một chút so với hai ty đệ Cung Nghiên Bích và Cung Viễn Khoa mà thôi. Máu mủ ruột thịt của bọn họ cũng chỉ có Cung nhị phu nhân và tứ ty đệ bọn họ. Dù bọn họ có hiểu chút chuyện, cũng không đại biểu trong lúc mấu chốt bọn họ sẽ giúp người ngoài tức giận với mẫu thân của mình, huống chi người mẫu thân này của họ cũng vì bọn họ mà tính toán, cũng không có làm ra chuyện gì có lỗi với bọn họ.

Nghĩ đến đây, Minh Phi cầm tay Cung Viễn Hòa: “Chuyện này cũng chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Ta chỉ là đang suy nghĩ, đến lúc gia sản thực sự đến trong tay chúng ta, chỉ sợ cũng chỉ còn dư lại cái vỏ mà thôi.” Nhiều năm như vậy, đại khái Cung nhị phu nhân đã dò đi không ít tài sản rồi, nói không chừng đến lúc đó còn trả đũa lại bọn họ nói là bao nhiêu tiền bạc đã dùng để phụ cấp, nuôi dưỡng hết vì Cung Viễn Hòa rồi.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng yên tâm, son nhân tự nhiên có diệu kế. Đến lúc đó, nàng phải xem ta đấy.”

Minh Phi thấy hắn có vẻ đã dự tính trước, bộ dạng hào hứng bùng bùng, không khỏi cười nói: “Chàng làm bánh còn không tròn sao?”

Cung Viễn Hòa cười ôm lấy nàng: “Không có nàng, ta làm bánh chính là làm thịt.”

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người vừa dùng điểm tâm xong, Tiết Minh Quý đã tới rồi, bà ta có hai đứa con trai, đều đã lập gia thất hết, đều trở thành người hầu của người khác nên cũng không có theo tới. Đi cùng bà ta chỉ có chồng bà, hai vợ chồng mặc y phục tơ lụa mới toanh, cười híp mắt hành lễ với Cung Viễn Hòa và Minh Phi.

Tiết Minh Quý ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu, chưa mở miệng nói gì nhưng trên mặt cũng chứa ba phần tươi cười. Nụ cười không khoa trương, nói chuyện cũng rất mạch lạc đúng mực, Minh Phi chỉ mới nghe bà ta nói mấy câu thì lập tức quay đầu nhìn Cung Viễn Hòa tán thưởng, khó trách người này bị Cung nhị phu nhân tìm có gây chuyện sai lầm để đuổi ra ngoài.

Cung Viễn Hòa cười hã hê với Minh Phi rồi lập tức phân phó Tiết Minh Quý: “Khi ta không có ở nhà, mặc kệ có chuyện gì, người đều có thể nói với thiếu nữ này.”

Đây là tin tưởng trăm phần trăm. Tiết Minh Quý nghe vậy, ánh mắt có chút bất đồng nhìn Minh Phi, cung kính cúi chào Minh Phi, cười nói: “Nếu tiểu nhân có thể lo lắng được chuyện gì, kính xin thiếu nữ này vui lòng chỉ giáo.”

Muốn dùng người thì phải tin người, mà người này còn là thị tì của Tiết thị, tự nhiên Minh Phi cũng không dám sợ ý, khiêm nhường nói mấy câu, rồi gọi mấy tiểu nha đầu, mấy gã sai vặt vừa mới mua được đến để Tiết Minh Quý sai bảo. Nàng cho hai mươi lượng phí dọn nhà rồi tự mình dẫn vợ chồng Tiết Minh Quý đi xem viện đã được thu thập xong, gọi mọi người tập hợp để nghe đại tổng quản nói chuyện.

Khi Tiết Minh Quý bị đuổi đi mất hết mặt mũi, lúc trở về cảnh tượng khác hẳn trước, không khỏi cảm khái cực kì, đứng ở trong viện nhìn về phía Cung

Viễn Hòa rung rung nước mắt: “Nếu đại phu nhân còn sống, nhìn thấy tiền đồ công tử ngài như vậy, thấy thiếu đại nãi nãi là nữ nhân hiền huệ, không biết sẽ vui mừng đến như thế nào?”

Cung Viễn Hòa trấn an vỗ về bà hồi lâu, phác thảo toàn bộ viện giao cho bà ta để bà thay hẳn đi xử lý mọi chuyện trong viện.

Khi Tiết Minh Quý mới mang gã sai vặt ra cửa, Cung nhị phu nhân bên nghe động tĩnh thì lập tức cho người đến gọi Minh Phi đi qua, nói là Cung nhị phu nhân cảm thấy trong người nóng nẩy, muốn tìm Minh Phi nói chuyện phiếm. Trước mặt mọi người, Cung Viễn Hòa cố ý dẫn dò Minh Phi: “Thân thể thím không được khỏe, nàng cũng không cần quần thím, hại thím hao tổn tinh thần, trở về sớm một chút, lát nữa còn phải theo ta ra ngoài nữa.”

Người tới chính là Thê ma ma, người bên cạnh Cung nhị phu nhân, xưa nay được mọi người gọi một tiếng là Trương nhị thẩm, một bên ân cần đỡ Minh Phi đi đến Tĩnh An đường, một bên ra về vô tình nói: “Thiếu nãi nãi, mấy ngày nay nóng quá, nghe nói mấy ngày trước đây ngài còn bị say nắng, vậy mà đại gia lại còn chọn vào buổi trưa mang theo ngài ra ngoài? Nô tỳ nhiều chuyện khuyên một câu, nếu không phải chuyện gì khẩn cấp, để muộn một chút đi thì tốt hơn.”

Minh Phi chỉ “Ừ, ừ” qua loa cho xong rồi hỏi ngược lại bà ta: “Mấy ngày nay thân thể thím có tốt hơn không? Ăn uống ngon miệng không? Hôm nay như thế nào đột nhiên cảm thấy buồn bực?” Không đợi Trương nhị thẩm trả lời, nàng một hơi tiếp tục hỏi về tình huống của đám người Cung Tĩnh Kỳ, Cung Nghiên Bích, Cung Viễn Trật, ép Trương nhị thẩm không có cơ hội dám hỏi nàng gì nữa.

Đến Tĩnh An đường, thấy hôm nay Cung nhị phu nhân đã đổi thành bộ dạng khác, không ngồi ở trong phòng nữa mà là ngồi trên sập quý phi đặt dưới gốc cây ngô đồng, bà ta thì nằm ở trên, hanh hanh tức tức chỉ điểm cho Chu di nương một lát thì dâng nước cho mình, một lát bắt dùng khăn lau tay cho, Cung Nghiên Bích ngồi ở một bên, cầm quạt tròn mỹ nhân không nhanh không chậm quạt mấy cái, quả thật bà ta ngày ngày trải qua cuộc sống không khác gì nữ hoàng.

Cung Tĩnh Kỳ ngồi ở một bên thêu đồ cưới, thấy Minh Phi đến, vội vàng cười đứng dậy nghênh đón, đưa Minh Phi đến trước giường Cung nhị phu nhân.

Cung nhị phu nhân vênh ngón tay hoa lan chỉ, cầm viên hạnh cắn một ngụm nhỏ, nhàn nhạt chỉ ghé con bên cạnh: “Ngồi đi.”

Minh Phi giả vờ từ chối, Cung Tĩnh Kỳ cười nói: “Tàu tẩu không cần quá khách khí.” Rồi cứng rắn ấn nàng ngồi xuống ghế.

Minh Phi cười chào hỏi Cung nhị phu nhân, lại ba ba nói cảm ơn chuyện ngày hôm trước. Cung nhị phu nhân cau mày không nhịn được cắt ngang: “Được rồi, không nói những thứ này. Ta hỏi ngươi, nghe nói các ngươi thỉnh Tiết Minh Quý kiều ngạo kia trở về làm tổng quản rồi hả?”

Cung Nghiên Bích nhìn về phía Minh Phi, Minh Phi cười nói: “Đúng là như vậy, người là do Cung An đưa xuống.”

Bất ngờ Cung nhị phu nhân ném một nửa viên hạnh trong tay xuống đất, bật cả người ngồi dậy chỉ tay vào mặt nàng, cá giận nói: “Chuyện này tại sao lại không tới thương lượng trước với ta một tiếng? Người nào đều tới trong nhà cũng mời vào! Ngươi không biết bà ta là vợ của một tên lũng gạt sao? Các ngươi cũng quá sơ suất rồi!”

U, bà ta vẫn còn giữ nguyên bộ dáng cao cao tại thượng chỉ trích nàng như vậy, chuyện này thì liên quan gì đến bà ta chứ, chuyện các nàng mời ai, mua ai cũng không ảnh hưởng đến chi thứ hai của bà ta mà? Mặc dù nghĩ thầm trong bụng như vậy nhưng bên ngoài thì Minh Phi có vẻ hết sức lo sợ đứng lên, giọng nói tỉnh táo nói rõ ràng từng chữ: “Mong thím bớt giận. Không phải là không có chuyện gì sao? Vì chút chuyện này mà thím lại nổi giận, nếu có chuyện gì bất trắc, thì đại gia chắc không muốn tha thứ cho cháu dâu đâu.”

Cung nhị phu nhân nghe nàng gọi một tiếng thím khổ sở, lại có tính bỏ quên chuyện nàng vừa nói nên nhanh chóng xua tay nói: “Lập tức đuổi người đi! Cung gia ta không thể chứa loại người bất trung bất nghĩa vợ con tên lũng gạt được!”

Minh Phi mềm nhũn nói: “Thím a, ngài cũng biết, chúng ta là nữ nhân, tại gia tông phụ, xuất giá tông phu. Đối với cháu dâu mà nói, đại gia chính là trời, chính là, lệnh của đại gia, cháu dâu nào dám không nghe được chứ!”

Nếu Cung nhị phu nhân có thể nói chuyện với Cung Viễn Hòa được thì sao có thể tìm đến Minh Phi chứ? Khó có chuyện để làm khó Minh Phi, thấy cơ hội này tự nhiên bà ta không thể bỏ qua được, bà ta hận hận đập tay xuống giường mỹ nhân mấy cái, chỉ vào Minh Phi nói: “Ta đây làm đều là vì tốt cho ngươi! Mà ngươi lại nghe lời hần, không nghe lời trưởng bối sao? Nhanh lên đuổi bà ta đi, nếu thật đang cần dùng người, ta sẽ tìm người khác thỏa đáng cho các ngươi, tránh để khỏi xảy ra chuyện, cha ngươi cũng không tha thứ ta!”

“Thím... Lời của ngài, cháu dâu nào dám không nghe, lời ngài nói cũng đúng, mà lời phu quân nói cũng không thể không nghe. Cháu dâu không biết làm sao cho chu toàn được.” Minh Phi vừa nói vừa cầm khăn che mũi lại, dường như cảm xúc muốn tràn ra, bà vai run run sắp khóc.

Cung Tĩnh Kỳ vội vàng tiến đến khuyên nhủ: “Tàu tẩu, người kia thật sự không phải là người tốt. Tính mẫu thân ta nóng nảy, thật sự bà sợ các ngươi thua thiệt, ngươi nói với ca ca một tiếng, đuổi người nọ đi, tránh để sau này hối hận cũng muộn.”

Minh Phi run giọng nói: “Tính khí ca ca ngươi, không phải ngươi không biết. Nói cái gì thì chính là cái đó, ta sao có thể làm hần thay đổi chủ ý được? Dù là có hối hận, ta cũng chỉ có thể thừa nhận thôi, ai bảo ta là thê tử của hần chứ.” Nàng cũng không tin Cung nhị phu nhân dám xông đến viện nàng đuổi người đi. Dù thật sự bà ta dám xông đến đuổi người, Tiết Minh Quý lại cũng không phải người nhận tiền công tử tay chỉ thứ hai của bà ta, cứ không để ý tới là được.

“Sao ngươi lại chẳng phân biệt phải trái như vậy?” Cung nhị phu nhân không kiềm được cơn giận, Minh Phi đã chán ghét bà ta, giả vờ nâng trán lung lay mấy cái, liền ngã vào người Cung Tĩnh Kỳ: “Đầu ta choáng váng quá, ta muốn ới.” Nàng cầm khăn vờ che miệng, nôn khan một hồi, dường như có khuynh hướng ới về phía sập mỹ nhân.

“Mau đỡ nàng.” Cung nhị phu nhân không khỏi cau mày không ngừng có người lại lùi ra xa hơn.

Chu di nương vội vàng đứng lên làm dịu không khí: “Phu nhân, ước chừng thời tiết ngày hôm trước rất nóng, cơ thể đại nãi nãi dường như không khỏe, chuyện này để sau rồi hãy nói đi.”

Cung nhị phu nhân tức giận nói: “Không khỏe thì trở về đi! Cũng không biết bình thường người ăn uống thế nào, cơ thể yếu ớt không làm nên tích sự gì, chỉ chút gió máy đã không khỏe rồi.”

Minh Phi mới trở về, Cung Viễn Hòa mang nàng lên xe ngựa đi ra ngoại ô đến viện trang tử nuôi chó chọn mua chó, cường điệu đặc biệt muốn tìm con chó hung ác nhất, Minh Phi nghĩ, ước chừng ngày mai mà có thể niêm phong viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Niêm phong viện (một)

Editor: Lovenoo1510

Gần đây Hoa ma ma hận Từ Lăng đến nghiêng răng nghiêng lợi, thấy Từ Lăng mắt liền bốc hỏa.

Từ khi Cung Nghiên Bích tới bày tỏ rõ mình với Cung Nhị phu nhân như nước nóng nên sẽ đặc biệt vì Minh Phi mà chuẩn bị, nàng đã nhận định chính Từ Lăng bí mật tố cáo mình. Kể cả việc mời Tiết Minh Quý làm Đại tổng quản bên này, mua người, bên kia đều đã nhanh chóng phản ánh dần, đều khẳng định cùng Từ Lăng không thoát khỏi quan hệ. Lúc trước bởi vì Minh Phi cùng nàng chào hỏi qua trước tiên, mặc dù nàng thường mượn cớ khiển trách Từ Lăng, cho Từ Lăng “Đi giấy chặt”, nhưng cũng không có động tác lớn gì. Nhưng về sau lại xảy ra sự kiện, cũng làm cho nàng không thể kiềm chế được.

Sau khi Minh Phi ở trước mặt Cung Nhị phu nhân làm bộ bị cảm nắng, Cung Nhị phu nhân tìm được cớ, buổi tối hôm đó canh thuốc bỏ từ An Nhân đường liền được đưa tới. Minh Phi khước từ, nói chờ chút sẽ ăn, sau đó đổ đi. Sáng sớm ngày hôm sau, liền đổi thành Cung Nhị phu nhân tự mình tới cửa, ép Minh Phi, muốn tận mắt thấy Minh Phi uống hết, nói ra cho oai, thân thể nghỉ ngơi sớm một chút mới tốt, sớm vì Cung gia khai chi tán điệp.

Minh Phi từ chối không ăn, nói mình đã tốt hơn, Cung Nhị phu nhân liền ở trước mặt nàng uống một hộp canh thuốc bỏ, cười lạnh nói: “Cũng không biết chất nhĩ tức phụ sợ hãi cái gì, không bằng ta trước uống cho chất nhĩ tức phụ nhìn, nhìn một chút xem ta mất cái gì.”

Thẩm nương tự ái, tự mình nấu canh thuốc đưa tới cho chất nhĩ tức phụ uống, còn tự mình ném chén canh, nếu như không chịu lĩnh tình, sau này truyền ra không biết người khác còn bịa chuyện mình như thế nào. Minh Phi bị buộc không có biện pháp, đành phải uống xong chén canh kia, Cung Nhị phu nhân vừa đi, Hoa ma ma liền chiếc đĩa chọc vào yết hầu của nàng, để cho nàng ói ra sạch sẽ. Tuy nói Cung Nhị phu nhân dám tự mình ném thử canh, nhưng ai biết trong lòng bà ta lại ẩn dấu ý đồ xấu xa gì? Đường nhiên là không được uống.

Từ vị ỏi rớt cuộc cũng không dễ chịu, Cung Viễn Hòa đỡ Minh Phi dựa nghiêng vào trên giường La hán, lập tức cho người đi mời Đường đại phu. Đường đại phu và Thái gia vẫn luôn quan hệ mật thiết, có thể nói là đại phu mà Trần thị tin cậy nhất. Sau khi hẳn nghe Cung Viễn Hòa mở miệng nói một lần chuyện đã xảy ra, thì tuyệt bút vung lên, mở ra phương thuốc, đặc biệt nói rõ, Minh Phi không thể tùy ý ăn những thứ đại bổ kia được, còn nói rất nghiêm trọng.

Cung Viễn Hòa mang theo phương thuốc tự mình đi một chuyến, hoàn toàn lấy cớ đoạn tuyệt chén thuốc Cung Nhị phu nhân được lấy cớ đưa tới. Cung Nhị phu nhân giận đến mức ném vỡ cái chén, nói là có lòng tốt không được báo đáp, nào là chiều chuộng gì đó, so với công chúa nương nương còn chiều chuộng hơn, bao nhiêu người muốn uống canh thuốc bỏ mà còn không được uống, ngược lại nàng Thái Minh Phi ăn lại có vấn đề. Ăn không vào là giả, chính là ghét bỏ mình tự làm, nghĩ muốn châm ngòi ly gián mới là sự thật đi?

Bề ngoài Cung Viễn Hòa thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Thẩm nương nói những lời này, là làm tổn thương tới tình cảm rồi. Vốn ngài đưa chén thuốc tới, chất nhĩ đã hết sức cảm kích. Nhưng thuốc có ba phần độc, nghĩ đến đạo lý này mọi người đều biết, nhân sâm kia là đồ tốt chứ? Nhưng cũng có những người không tiêu hóa nổi đồ quá bổ. Chén thuốc đó của ngài chắc chắn là không thích hợp để nàng ấy uống, người cả phòng đều nhìn thấy nàng nôn ra, nhưng Thẩm nương ăn lại không có vấn đề gì. Cho nên nói, đều là do thân thể, vẫn nên để cho đại phu nhìn, căn cứ vào tình hình từng người, từ từ điều trị mới tốt. Nếu không tốt bụng lại thành chuyện xấu, há không phải là được không bù mất sao? Những thứ khác không nói, tổn tiền không hoàn thành chuyện, đó cũng là lãng phí nha.”

Cung Viễn Trật cũng ở tại đây, không nhịn được lên tiếng: “Nương, nếu đại tẩu không thể uống thuốc bỏ tùy tiện, thì ngài cũng đừng mù quáng nhúng vào.” Nhưng trong lòng thì cảm thấy hai vợ chồng Cung Viễn Hòa không biết phân biệt. Nương cũng đã tự mình ném, còn ngài này ngài kia, thật là quá đáng. Suy nghĩ trong lòng một chút lại đặc biệt khó chịu, người một nhà đang tốt đẹp, làm thế nào lại thành bộ dáng này rồi? Cung Viễn Hòa ngày trước dù có thế nào, thì đối với việc nương hẳn quan tâm vẫn còn tiếp nhận, hôm nay lại dầu muối không ăn, tốt bụng cũng coi như lừa tâm, một khi đã như vậy, hà tất phải treu chọc vào phiền toái? Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tất cả mọi người đều thanh tịnh.

Cung Nhị phu nhân giận đến trợn trắng mắt nhìn chằm chằm Cung Viễn Trật không nói lời nào. Chu di nương cười nói: “Nhị công tử nói lời này có chút

không đúng đạo lý. Phu nhân đây là đầu lòng đại nãi nãi, hi vọng sớm một chút được ôm chắt tôn tử, cũng là an ủi thật tốt hồn thiêng trên trời của đại phu nhân. Đại phu nhân không còn, làm thắm nương, phu nhân nên gánh vác chức trách của trưởng bối, chiếu cố tiểu bối, như thế nào lại là mù quáng tham gia chứ?”

Cung Viễn Hòa nghe vậy, nhàn nhạt quét qua Chu di nương một cái, Chu di nương vẫn dịu dàng, cười đến vô hại. Cung Nhị phu nhân cũng hài lòng nhìn Chu di nương một cái, một lần nữa nhận lấy chén trà từ Cung Nghiên Bích, đề ép lửa giận, cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Thuốc bổ cũng có ba phần độc, nếu canh bỏ không được, thì sau này cho đầu bếp làm nhiều món ăn ngon cho nàng một chút, ăn đồ bổ đi.”

Cung Viễn Hòa vừa đáp ứng, Cung Nhị phu nhân lại nói: “Chu di nương người đặc biệt am hiểu món ăn bổ, ban đầu sau khi ta sinh Tứ đệ, thân thể không được tốt, chính là nàng mỗi ngày vì ta tỉ mỉ điều dưỡng, bổ lên. Nếu không, về sau com canh của chất nhĩ tức phụ, liền do Chu di nương làm là tốt rồi.”

Cung Viễn Hòa nghe Minh Phi đề cập đến chuyện canh ba ba, lúc này ánh mắt nhìn về phía Chu di nương cũng có chút bén nhọn. Chu di nương cười nhàn nhạt từ chối: “Phu nhân, tỷ thiếp muốn phục vụ ngài. Thật là có tâm nhưng vô lực. Lại không biết khẩu vị đại nãi nãi như thế nào, nếu làm không đúng tâm ý của nàng, không thích ăn, ăn không vô, thì làm cái gì cũng không tốt.”

Cung Nhị phu nhân nghe thấy nàng từ chối, lập tức trầm mặt không hài lòng: “Không biết nàng thích ăn cái gì? Sao không hỏi?”

Chu di nương cười nói: “Đại nãi nãi cũng không phải là mới mời đến một nữ đầu bếp sao? Nghe nói chính là Đại nãi nãi coi trọng thủ nghệ của nàng ta, mới lưu nàng lại. Không bằng gọi nàng lúc rảnh rồi tới đây, tỷ thiếp dạy nàng, đi nhiều mấy lần, cũng được rồi.”

Cung Nhị phu nhân nghe vậy, quay đầu lại nhìn Cung Viễn Hòa: “Khó có được khi Chu di nương không giấu tài, người xem như thế nào?” Rồi lại không cam lòng thêm một câu: “Chỗ này của ta làm không yên lòng, chính phòng bếp các người làm dù sao cũng nên yên tâm chứ?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Thắm nương nói gì vậy, cái gì gọi là không yên lòng? Tự ta cũng không ở nhà ăn com nhiều năm như vậy sao? Lời này của thắm nương vẫn là không nên tùy tiện nói, nếu để cho người không có ý tốt kia nghe được truyền đi, không chừng thế nào người ta lại cười nhạo Cung gia đây. Ngay cả phụ thân cũng bị chê cười, tu thân tề gia trị thiên hạ, nếu phụ thân bị người sàm một bản, nói nhà cũng không trị nổi, thì làm sao làm được quan, người nói hấn phân rõ như thế nào? Chúng ta cũng không thể cản trở phụ thân.”

“Ban đầu Thái gia xảy ra nhiều chuyện xấu như vậy, không phải Thái Quốc Đồng vẫn lên trên đó sao?” Cung Nhị phu nhân bĩu môi, xem thường.

Cung Viễn Hòa thờ dãi: “Thắm nương, người với người so ra thật đúng là tức chết người. Ngài quên, ban đầu nhà chúng ta cũng không phải đi nhờ phụ thân nhà bọn hấn tìm môn lộ sao? Dù là hiện tại, nói không chừng lúc nào đó, không biết chừng nhà chúng ta lại phải tìm đến nhà bọn họ cũng nên. Người xem, Trần gia có vài người ở kinh thành làm quan, còn có Thái Quang Đình, Chung Thái Phó... Rắc rối trên quan trường rất khó gỡ, ai có thể nói rõ ràng được.”

Cung Nhị phu nhân hơi chậm lại, trầm mặt không nói lời nào.

Hoa ma ma và Kim Trâm bên này vụng trộm đi thăm dò, Minh Phi không có ăn canh thuốc bổ bên kia đưa đến, rốt cuộc là ai tiết lộ ra ngoài. Đứng mũi chịu sào bị hoài nghi, chính là Từ Lăng.

Từ Lăng cũng không biết có phải là có tật giat mình hay không, còn chưa có người hỏi nàng, đã lập đi lập lại ba tiếng, nàng sợ chó, buổi tối chưa bao giờ dám đi loạn. Mà buổi tối mỗi ngày, Truy Phong luôn được thả ra, Hoa ma ma không tìm được chứng cứ xác thực, nhưng cũng không thể làm gì nàng ta, nên trong lòng tự quyết tâm, phải tìm ra sai lầm, bắt cho được Tiểu Đê Từ.

Lại nói Minh Phi và Cung Viễn Hòa hôm đó mang về bốn con chó lớn, bốn con chó nhỏ. Minh Phi cố ý lấy tường rào bên cạnh một tòa thiền viện nhỏ làm ổ chó, vì cố kỵ nam nữ lớn, nên nàng chọn người cho chó ăn cũng là người nuôi chó là bầu ngực già khỏe mạnh ở trong thôn trang. Tiếp đó lại lấy cố Thi Thiện Đường nhỏ, không đủ cho chó hoạt động, nên buộc chó bằng bốn cái xích sắt lớn ở trên mấy cây cạnh cửa Nguyệt Lượng, xích sắt rất dài, vừa đủ để cho chó hưng phấn nhào tới bên cửa Nguyệt Lượng. Nếu ai muốn đi qua nơi này, thì phải cẩn thận chân của mình hoặc là cái móng.

Cung Viễn Hòa đi xem Minh Phi bố trí ổ chó, không nhận được vỗ tay cười to: “Thi Thiện Đường dùng để nuôi chó, chỉ có nàng là nghĩ ra.”

Minh Phi lơ đãng: “Chỉ có nơi này là thích hợp nhất, nếu không Đại gia ngài phát phát ngồi bút vàng, đổi cái tên đi thì như thế nào?”

Cung Viễn Hòa sờ cằm cười nói: “Theo ta nghĩ, bình thường nơi này không nên để người nhìn thấy, chỉ cần canh giờ qua lại dọn dẹp vệ sinh một chút, hai người chúng ta đứng giờ qua cho ăn là được.”

Nếu thường xuyên có người nhìn, ví như người bên Cung Nhị phu nhân kia tới đây, nếu chó nhìn thấy người không phẩn chấn đuổi người, thì chính là quấy nhiễu cũng như làm khó dễ một cách trần trụi. Nếu như thả, thì ở trạm gác này đồng nghĩa với thùng rỗng kêu to rồi, sẽ không có ý tứ. Minh Phi nghĩ thông suốt, cười vỗ Cung Viễn Hòa một cái: “Quả nhiên chẳng làm chuyện xấu là thành thạo nhất.”

Cung Viễn Hòa nói: “Ta đây là làm việc thiện, giúp bọn hấn luyện lá gan thôi.” Rồi đặc biệt giao phó cho Minh Phi, kiên quyết tự mình cho ăn, không thể để cho chó đói bụng, tránh bị người đầu độc.

Có bốn con chó giữ cửa này nàng nhìn cũng mềm cả chân, Minh Phi liền yên tâm có dừng khí sai mọi người đem lựa móng gặm vốc ở trong sân, tất cả đồ có chút giá trị nhận được ở khổ phòng, đề vào một gian, trong ngoài khóa bằng hai cái khóa lớn cực kỳ chắc chắn.

Trước tất cả đều thuận lợi, lúc thu được đến sân thứ tư, thì bên kia cửa Nguyệt Lượng lại ồn ào náo động. Lại là Cung Nhị phu nhân dẫn bọn người

Cung Nghiên Bích, Cung Tịnh Kỳ ở đó nổi bão. Huyền não cả đám tối tở cùng đi phía sau vây quanh xem náo nhiệt.

Cung Nhị phu nhân sợ chó cắn, không có can đảm vượt qua cửa Nguyệt Lường, chỉ đứng ở nơi đó gào khóc, muốn gặp lại sợ tìm chết. Không có lý do cụ thể gì, chỉ lặp đi lặp lại một câu nói, nuôi Bạch nhãn lang, bà ta còn chưa có chết, liền tính kể chi thứ hai gì đó. Bày biện bên kia trong phòng, có rất nhiều đồ là bà ta thấy trong phòng đích tôn trống không, nên liền lấy từ chi thứ hai qua bày biện, ai biết bây giờ lại để cho người ta cảm đi, thật là thiên lý khó dung. Còn có, bà ta cực khô nuôi Cung Viễn Hòa, bây giờ chỉ đi nhìn một chút cũng không thể được, đề nhiều chó dữ cắn như vậy, đây là có tính toán gì? Vì vậy bà ta khóc lớn gọi tên Cung Trung Tổ và Tiết thị.

Có người báo lại, nhưng căn bản Minh Phi không để ý tới, tiếp tục sai người vận hành đầu vào đấy. Còn đặc biệt cường điệu, nếu như có thể tăng nhanh tốc độ, trước khi trời tối có thể niệm phong được tất cả trong viện, thì mỗi người sẽ được thưởng một lượng bạc. Vì vậy, mọi người càng làm với khí thế ngất trời, ngay cả mẹ con Kim thị ở dưới bếp cùng lão bà của Tiết Minh Quý cũng tới giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Phong viện (hai)

Edit: Thảo My

Cung Nhị phu nhân khóc ròng một hồi lâu, giọng cũng đã khóc khàn, cũng không thấy có người tới hỏi, vì vậy gào to một tiếng: “Để cho ta chết đi! Đã chết thì sạch sẽ rồi!” Ra sức lao về phía trước, nàng vốn chỉ nghĩ, Chu di nương nhất định sẽ liều mạng kéo nàng, ai ngờ thời khắc mấu chốt, Chu di nương lại trượt dưới chân, té ngã một cái đến trên mặt đất. Nàng khổng chế không được, trơ mắt nhìn đầu của mình cách vách tường càng ngày càng gần, hồi hận muốn chết.

Đợi đến Cung Tịnh Kỳ phát hiện, Cung Nhị phu nhân đã không thảng được xe, Cung Tịnh Kỳ chỉ có thể tròn tròn mắt hạnh che miệng, nhìn mẹ nàng đụng vào tường, theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Cung Nghiên Bích thét một tiếng, tròn tròn hai mắt chờ Cung Nhị phu nhân máu tươi tại chỗ. Ai ngờ Cung Viễn Hòa đột nhiên từ trên đầu tường nhảy xuống, kịp thời níu chặt đầu vai Cung Nhị phu nhân, đẩy nàng lui về phía sau, Cung Nhị phu nhân bốn chi ngựa ra hai tay chấp lại té lăn trên đất, nghĩ tốt một chút mới khóc thành tiếng.

Cung Tịnh Kỳ nghe được Cung Nghiên Bích khàn cả giọng khóc gào một tiếng, giật nảy mình rùng mình một cái, chậm trễ không dám mở mắt, rất sợ mở mắt sẽ nhìn thấy một hồi thảm kịch. Chợt nghe Cung Viễn Hòa ở bên người quát: “Tam muội muội, còn không mau đỡ thẩm nương dậy? Ngần người cái gì?”

Lúc này Cung Tịnh Kỳ mới dám mở mắt, chỉ thấy Cung Nhị phu nhân nằm trên mặt đất, bộ mặt hoảng sợ, nước mắt không ngừng chảy, Cung Viễn Hòa chống nạnh, tư thế cổ quái đứng ở một bên. Không khỏi thả ra một hơi khí to, tiến lên đỡ Cung Nhị phu nhân, lại hỏi Cung Viễn Hòa: “Ca ca sao người lại tới đây?”

“Tại sao ta có thể không đến? Bên chúng ta ít người, tất cả đều giúp đỡ tẩu tẩu người sửa sang lại gian phòng, căn bản không ai nhìn chó, mặc cho các người kêu gào thế nào, phía trước cũng không nghe được. Đường chỉ có một cái sao? Đường này không thông, các người sẽ không tiến vào từ cửa chính? U mê hã!” Cung Viễn Hòa trầm mặt đại phát lời đĩnh: “Các người đều làm ăn không biết cái gì? Trơ mắt nhìn Nhị phu nhân lại bị ma chướng, muốn tìm chết, lại cũng không có người đi kéo đỡ, tình cảm các người đều là bất tài? Ta không muốn đến, không phải là các người muốn nhìn nàng đâm chết ở trước mặt các người à? Ta nói cho các người biết! Nếu thẩm nương ta có chuyện gì, mỗi một người các người đều đừng nghĩ được tốt!”

Trong lòng Cung Tịnh Kỳ đột nhiên nhảy dựng, đột nhiên nhớ tới, Chu di nương mới vừa rồi ngã cũng quá khéo. Lần đầu tiên nàng hướng ánh mắt hoài nghi tới trên người vị di nương vẫn nhẫn nhục chịu khóc, cũng không dám cùng người quyết tranh hơn thua này.

Lúc này Chu di nương đã vùng vẫy từ dưới đất bò dậy, chân khắp khiễng đi tới bên cạnh Cung Nhị phu nhân, khom eo đi đỡ Cung Nhị phu nhân, nước mắt thành chuỗi chảy xuống: “Phu nhân, đều là tỳ thiếp không tốt, tỳ thiếp đứng không còn dùng được. Ngồi ngã làm sao rồi hã?” Ngụ ý là nàng cũng già rồi.

Cung Nhị phu nhân không đứng dậy, nhưng mà bị Cung Viễn Hòa đẩy một phen ngã xuống sinh đau, lại cảm thấy mất hết cả thể diện, nghĩ tới mình sắp xảy ra cái xấu xí này, đều là Chu di nương chưa từng đỡ nàng, mới làm hại nàng vừa sợ vừa hù dọa, thiếu chút nữa không có mệnh, còn quăng ngã một cái ngã lớn. Sau khi tay Chu di nương và Cung Tịnh Kỳ đỡ đứng lên, hung hăng vung tay đánh một bạt tai về phía mặt Chu di nương: “Tiện tỳ! Ta chết người liền vui mừng sao?”

Trên mặt trắng như tuyết của Chu di nương thoáng chốc hạ xuống một dấu đỏ rực, nàng vừa sợ vừa luống cuống lại uất ức bùm mặt, nước mắt điên cuồng phun ra, không thể tin được nhìn Cung Nhị phu nhân, lưng lay sắp đổ, cơ hồ muốn ngất đi. Cung Nghiên Bích thấy thế, vội nhào tới đỡ nàng, khóc ròng nói: “Phu nhân, nhiều năm như vậy rồi, di nương đối với ngài một mảnh tâm, chẳng lẽ ngài không còn rõ ràng? Ngài chết có ích lợi gì với nàng?”

Trong lòng Cung Nhị phu nhân hơi hối hận, nhưng mà không thể cho phép Cung Nghiên Bích dùng loại thái độ này nói chuyện với nàng, xanh mặt chỉ vào Cung Nghiên Bích quát lên: “Người im miệng! Còn chưa tới phiên người đến giáo huấn ta!”

Cung Nghiên Bích rũ mắt xuống, tay gắt gao bám vào bề mặt thịt của Chu di nương, toàn thân đều đang run rẩy. Chu di nương khe khẽ đẩy tay nàng ra, lau nước mắt, đi tới trước mặt Cung Nhị phu nhân, hướng về phía Cung Nhị phu nhân đập đầu một cái, ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Cung Nhị phu nhân: “Phu nhân, nô tỳ biết rõ trong lòng ngài không dễ chịu, cho nên lấy nô tỳ phát giận. Nô tỳ có thể có hôm nay, toàn bộ do phu nhân ban tặng, mười mấy năm qua, cũng không dám có chỗ quên. Nếu nô tỳ có nửa điểm ý tưởng muốn phu nhân không tốt, trời liền giáng ngũ lôi chém, chết không được từ tế!”

Cung Nhị phu nhân nhìn Chu di nương không nói lời nào, Cung Tịnh Kỳ liếc Cung Viễn Hòa một cái, chỉ thấy Cung Viễn Hòa chống nạnh, ở nơi đó nhe răng nhếch miệng, hình như là bị eo lóc sáng, đối với tình huống bên này nửa điểm cũng không cảm thấy hứng thú. Suy nghĩ một chút, khuyên Cung Nhị phu nhân nói: “Mẹ, thôi đi, di nương hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, từ trước tới nay luôn là người tận tâm tận lực. Rất nhiều chuyện, trong lòng ngài cũng đích thị không phải là? Hôm nay cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Lại dấn lỗ tai Cung Nhị phu nhân nói: “Mẹ, ngài muốn nói nữa, mọi người đều biết ngài mới vừa rồi là cố ý rồi. Nhị ca biết, lại muốn tới tranh cãi ầm ĩ không ngớt.”

Người tìm chết là mình, trách người khác không kéo mình cũng là mình, Cung Nhị phu nhân bắt đắc dĩ nói: “Thôi! Đứng lên đi!” Gọi Cung Tịnh Kỳ sửa sang lại quần áo cho nàng, trông mắt đỏ tươi, hung ác trừng mắt Cung Viễn Hòa, giọng the thé nói: “Tại sao ngươi lấy những thứ chó này tới lấp kín nơi này rồi hả? Ta muốn tới đây cũng không có người kéo chó, một đám lũ tai cũng điếc? Đều là người chết à?”

Cung Viễn Hòa chống nạnh: “Thảm nương, đây thật là hắc thiên oan uổng! Ta không phải mới vừa nói sao? Chúng ta không có tiền, rất ít người, tất cả đều ở trước mặt làm việc, nơi này ầm ĩ thế nào đều không nghe được. Các ngươi có chuyện, có thể từ cửa chính tiến vào nha. Hoặc xem là kêu người đến trước, để cho chúng ta qua đây kéo chó. Nếu không phải ta đúng lúc qua từ nơi này, cũng không phải là xảy ra chết người rồi!”

Cái viện Cung gia này, ban đầu chỉ trường, chỉ thứ hai mỗi cái có một cửa ra vào, vậy mới là đường chính. Nhưng Cung Nhị phu nhân sao chịu theo đường chính đi? Đó không phải là chứng minh bên viện này đã không phải là nhà nàng rồi hả? Nàng là đi nhà người ta rồi hả? Nàng cũng quen phải tránh nặng tìm nhẹ, nhìn chăm chăm Cung Viễn Hòa nói: “Ta đi quen đường, dựa vào cái gì phải đổi đường? Là ai nuôi chó ở nơi này?”

Cung Viễn Hòa miễn cưỡng nhìn nàng: “Là ta.” Cạnh môi hần tràn ra một nụ cười tươi tắn: “Ta mời người xem rồi, người ta nói cho ta biết, cả Cung phủ, chính là chỗ này thích hợp nuôi chó nhất, ở chỗ này nuôi chó, phát tài số nhân khẩu làm quan hưng vượng, chó lai vượng, chó lai vượng thôi. Không những vượng chúng ta, còn vượng các ngươi.”

“Nói vậy!” Cung Nhị phu nhân cầm miệng hần đầy hồ ngôn loạn ngữ vẫn không có biện pháp, nhú mày nói: “Được, vậy bây giờ ngươi tới, mở chó sủa, để cho chúng ta qua.”

Cung Viễn Hòa chống nạnh: “Được. Chỉ là ngài phải đợi, chất nhĩ mới vừa rồi vì không để cho đầu thảm nương đụng phải tường, trong lúc tình thế cấp bách xoay eo, hành động bất tiện. Người xem mấy con súc sinh này, ngài đừng nhìn bọn họ dạng chó hình người, thật ra thì nửa điểm không hiểu tính người, phải lấy cây gậy lớn tới mới có thể gọi chúng nó nghe lời. Một người chất nhĩ không có cách nào, ngài phải đợi một lát, chất nhĩ cho người tới trợ giúp mới được.”

Hắn rõ ràng mắng chó, Cung Tịnh Kỳ lại cảm thấy hắn luôn mồm đều là đang chửi mấy người mẹ con mình. Trong lòng cực kỳ khó chịu, kéo tay áo Cung Nhị phu nhân nói: “Mẹ, nếu là như thế, vậy chúng ta đổi lúc khác trở lại đi? Cũng không phải chuyện gì đáng ngại.”

“Không phải chuyện gì đáng ngại? Những thứ kia đều là lão bản nhóm người đệ đệ ngươi cười tức phụ nhi.” Cung Nhị phu nhân giương mắt nhìn Cung Viễn Hòa: “Chính ngươi nuôi chó cũng không biện pháp phải không? Được, ta gọi người giúp ngươi!” Chỉ vào gã sai vặt phía sau nói: “Các ngươi đi giúp Đại công tử kéo mấy con chó hung ác này ra, cứng đầu cứng cổ chỉ quản luôn phiên gây đánh, đánh chết cho ta! Nuôi chó không nghe lời, lấy ích lợi gì!”

Cung Viễn Hòa cười lạnh một tiếng, tựa vào trên cửa Nguyệt Lọng, hướng về phía mấy gã sai vặt nói: “Tới nha, gia đúng lúc nhìn xem, các ngươi người nào lợi hại nhất, về sau bắt ngươi cho chó ăn! A, nói sai rồi, là mời các ngươi tới giúp một tay cho chó ăn!”

Mấy gã sai vặt nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không dám làm chim đầu đàn. Cung Nhị phu nhân đại giận, điểm tướng điểm đến một tên cao lớn thô kệch: “Ngươi, Vương Tam Nhi, chính là ngươi, hôm nay ngươi nào trừ bỏ ác chó này, tiền thưởng năm lượng! Không, mười hai!”

Wang Tam Nhi kia không có cách nào, tìm cây then cửa, lại kéo mấy tên can đảm, cùng nhau hướng đến cửa Nguyệt Lọng, khi đi qua bên người Cung Viễn Hòa. nhỏ giọng nói một tiếng: “Đại gia, xin lỗi.”

Cung Viễn Hòa miễn cưỡng nhìn bọn họ cười.

Kết quả có thể nghĩ. Những con chó dữ này, bình thường đều ăn thức ăn sống, trải qua huấn luyện, nhìn thấy có người xa lạ xách theo cây gậy tới đây, chủ nhân lại ở một bên không nói lời nào, lập tức nhe răng nhếch miệng, nước miếng chảy dài, cụp đuôi cong lưng, chỉ chờ người qua liền bỏ nhào tiến lên.

Đáng thương Vương Tam Nhi, còn chưa tính làm sao, trên mông liền một trận đau nhức, lạnh lẽo, ném cây gậy xuống đất chạy kêu cha gọi mẹ, hắn vừa chạy, mấy tên khác cũng chạy theo, chỗ nào còn quản được cái gì năm lượng, mười hai.

Cung Nhị phu nhân bị sợ đến mức tìm một hồi đập nhanh, tái mặt chỉ vào Cung Viễn Hòa: “Ngươi, ngươi bất hiếu. Ta muốn đi nha môn kiện ngươi bất hiếu! Kêu ngươi không làm được cái gì đồ bỏ cái quan!”

Cung Viễn Hòa đột nhiên lật mặt: “Thảm nương muốn đi kiện ta bất hiếu phải không? Được, ta vừa đúng cũng bẩm báo Tri Phủ đại lão gia một tiếng, thảm nương ép ta sống không nổi nữa!”

Cung Nhị phu nhân nhất quyết không tha: “Ta làm sao ép ngươi sống không nổi nữa? Ngươi thiếu ăn hay là mặc ít rồi hả?” Quay đầu lại nhìn thấy Cung Viễn Trật đầu đầy mồ hôi chạy tới, giống như tìm được người tâm phúc, nhào qua kéo áo Cung Viễn Trật gào khóc lên: “Ngươi tới được đúng lúc, xem hân là khi dễ ta thế nào.”

Cung Viễn Hòa cũng đỏ mắt kéo Cung Viễn Trật: “Nhị đệ, ngươi tới đúng lúc! Mau khuyên nhủ thẩm nương, nàng lại ma chướng. Mới vừa rồi lại muốn ở chỗ này gặp trở ngại tự sát, nhờ có tìm đến đúng lúc, nếu không thật phải không tưởng tượng nổi, lại muốn đánh giết chó của ta, ngươi cũng biết, ca ca thích nhất chính là nuôi chó, còn muốn đi trong nhà môn kiện ta bất hiếu! Đây là không muốn ta sống, ép ta đến chết, ta rốt cuộc làm gì sai? Ta cũng không sống được, có phải ta chết, thẩm nương thật cao hứng.”

Trong đầu Cung Viễn Trật giống như có trăm con quạ đen bay qua, chỉ nghe vào một Cung Nhị phu nhân muốn tự vận, muốn đi trong nhà môn kiện Cung Viễn Hòa bất hiếu, Cung Viễn Hòa cũng nói hân không sống được. Không khỏi dùng sức vung tay hai người ra, rống to: “Đều không cần nói!”

Cung Nhị phu nhân ngơ ngác nhìn hân, trước mắt trong mắt hân là lệ, nhìn Cung Nhị phu nhân nói: “Ta cầu xin ngài, mẹ, ngài ít trêu chọc chút phiền toái cho phụ thân đi!” Lại nhìn Cung Viễn Hòa: “Ca ca, ta van ngài rồi, mẹ ta có nơi nào không phải, ngài đại nhân đại lượng, thông cảm nhiều hơn đi!”

Cung Viễn Hòa đưa ánh mắt nhìn tới cái bọc gãi sai vặt của Cung Viễn Trật ôm trong tay, cười nhạt một tiếng: “Nhị đệ, ngươi vẫn là khuyên thẩm nương một tiếng trước, lưu cho ta và tẩu tẩu ngươi con đường sống đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Thẻ diện

Cung Viễn Trật chợt nghe lời này của Cung Viễn Hòa, hai mắt đột nhiên tròn to, ngơ ngác nhìn Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa thương xót nhìn hân cười: “Nhị đệ, người bao giờ cũng muốn to lớn hơn, có một số việc, cũng không phải đệ cự tuyệt biết, cự tuyệt suy nghĩ, là có thể coi như thật sự không có xảy ra.” Hân không để ý tới Cung Nhị phu nhân nữa, phui bụi trên bảo tử, đỡ eo đi vào nguyệt môn (cửa hình mặt trăng tròn).

Cung Nhị phu nhân nghĩ một chút mới phản ứng kịp, cả giận nói: “Ngươi đưa con bất hiếu này, tại sao ta rước lấy phiền phức cho phụ thân ngươi được chứ? Ông ấy làm quan mấy chục năm ở bên ngoài, đều là một mình ta ở nhà hầu hạ công bà, thay ông ấy quản lý chuyện trong nhà, lại tần tảo khổ khổ nuôi các ngươi khôn lớn, hôm nay vậy mà ngươi nói là ta gây phiền toái cho ông ấy? Ngươi nói rõ ràng cho ta! Tại sao ta lại rước lấy phiền phức cho ông ấy hả?”

Trong đầu Cung Viễn Trật còn lẫn quần lời nói của Cung Viễn Hòa: “Người bao giờ cũng muốn to lớn hơn, có một số việc, không phải đệ cự tuyệt biết, cự tuyệt suy nghĩ, là có thể coi như thật sự không có xảy ra.” Hân nghiêm túc lặp lại những lời này, đột nhiên đã hiểu ra cái gì đó, nhìn Cung Nhị phu nhân đang lâm nhâm, nước mắt chảy xuống.

Vốn Cung Nhị phu nhân thấy hân không có bất kỳ phản ứng nào, rất là tức giận, giờ phút này thấy hân không nói lời nào, chỉ ngơ ngác nhìn mình rơi lệ, sợ nhảy dựng lên, lấy tay sờ mặt của hân: “Con làm sao vậy? Con khóc cái gì? Có phải có ai ức hiếp con hay không?”

Cung Viễn Trật khẽ gạt tay của bà ta ra: “Sau này không nên tùy tiện muốn chết muốn sống nữa, viện tụy rằng lớn, nhưng sẽ truyền ra bên ngoài, thật sự rất mất mặt. Người muốn đi kiện đại ca bất hiếu, trước tiên phải suy nghĩ, làm như vậy người có thể được cái tốt gì, phụ thân có thể được cái tốt gì, chúng ta có thể được cái tốt gì?” Tại sao hân tại khóc, hân cũng không biết. Nhưng hân hiểu một chuyện, từ nay về sau, đại ca sẽ không còn là đại ca trước kia, giữa huynh đệ bọn họ, cũng sẽ không còn những ngày ngủ chung giường, nói chuyện thâu đêm nữa.

Cung Nhị phu nhân chưa từng nhìn thấy Cung Viễn Trật như vậy, đột nhiên, đứa nhi tử thành thật mang theo chút nóng nảy, mềm yếu lại mang theo chút chánh nghĩa, trở nên rất xa lạ, xa lạ đến nỗi làm cho bà ta có chút sợ hãi. Nhưng lời cáo buộc của Cung Viễn Trật, đã làm cho bà ta đau nhói thật sâu, bà ta không chút nghĩ ngợi vung lên tay, đánh Cung Viễn Trật một bạt tai, lạnh lùng nói: “Ta muốn làm như thế nào, còn chưa tới phiên ngươi tới dạy ta! Nếu như ngươi ghét bỏ ta làm mất mặt của ngươi, thì có thể không nhận thân mẫu ta đây! Muốn thẻ diện đúng không? Vậy ngươi đi tranh cái Cử nhân, tranh cái Thứ Cát Sĩ đến cho ta xem ah!”

Cung Tịnh Kỳ vội vàng tiến lên kéo hai người ra, khuyên nhủ: “Đều nói ít đi một câu đi! Đây là muốn để cho người ta chê cười chúng ta ư.”

Bị Cung Viễn Trật náo loạn một trận, Cung Nhị phu nhân cũng không còn ý định tiếp tục ồn ào, dù sao nói thật ra, bên kia cũng không có thứ gì đặc biệt đáng giá, hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi. Chu di nương và Cung Nghiên Bích thấy thế, vội bước nhanh đi theo.

Cung Tịnh Kỳ đau lòng bước đến sờ khuôn mặt của Cung Viễn Trật: “Nhị đệ, có đau hay không?”

Cung Viễn Trật khẽ nghiêng mặt, trong giọng nói tràn đầy oán giận: “Tam tỷ, xưa nay tỷ là một người hiểu chuyện, tại sao muốn nghe theo mẫu thân hồ đồ như vậy? Nếu bà thật sự đứng chết ở chỗ này, người ta sẽ xem đại ca thế nào? Xem nhà chúng ta như thế nào? Thẻ diện của Cung gia để vào đâu?” Trong lòng hân còn có một câu, hành động như vậy, là hành động của những bát phụ (người phụ nữ đánh đá) nông thôn thô bỉ trên đường phố kia, không phải là hành động của người nhà chúng ta nên có.

Ánh mắt của Cung Tịnh Kỳ chợt lóe lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tính tình của mẫu thân cũng không phải đệ không biết, bà quyết định làm chuyện gì, ai

có thể ngăn được? Huống chi những năm gần đây, tính tình của bà càng ngày càng kỳ quặc, lúc phát tác càng thêm liều mạng. Trừ phi phụ thân ở đây thì đỡ hơn nhiều.” Ngay cả Cung Trung Tổ ở đây, chỉ cần ầm ỹ mấy câu, Cung Nhị phu nhân cũng sẽ nói năm đó bà ta hầu hạ công bà bệnh nặng, lại nuôi Cung Viễn Hòa khôn lớn, xử lý buồn bán trong nhà, lấy tiền chạy chức quan cho Cung Trung Tổ, bà ta làm trâu làm ngựa làm nhiều năm như vậy, còn phải chịu con giận không đầu của ông ấy. Nói không bao lâu, Cung Trung Tổ ngại bà ta không nói đạo lý, cũng có chút né tránh.

Cung Viễn Trật trầm mặc một lát, nói: “Ta biết rõ, ta vẫn không vượt qua Thi Hương, để cho bà cảm thấy ở trước mặt đại ca không ngóc đầu lên được, trong lòng dè dặt. Bà một lòng một dạ chờ ta qua thi Hương, nói một hôn sự tốt cho ta, là ta làm cho bà thất vọng. Nhưng ta nghe nói, con người khi còn sống, Phúc Lộc đều là trời định, tranh cũng tranh không được, không thể cưỡng cầu. Tỷ có cơ hội thì hãy khuyên bà nhiều thêm một chút, cứ tiếp tục ồn ào như vậy đối với ai cũng không có lợi. Ca ca không còn là ca ca trước đây nữa rồi.”

Cung Tịnh Kỳ kinh hoàng nói: “Đệ nghe nói cái gì rồi? Ca ca hẳn làm cái gì?”

Cung Viễn Trật sai gã sai vặt cầm cái bao quần áo tới đưa cho nàng: “Tỷ mở ra xem một chút đi.”

Cái áo khoác lông chồn gấm màu tím, phía trên còn lưu lại mùi hoa mai nhàn nhạt, là mùi hương Cung Viễn Hòa thích nhất. Cung Tịnh Kỳ giật mình nói: “Đây không phải là áo khoác của ca ca sao? Ta nhớ năm ấy mẫu thân làm cho chúng ta mỗi người một cái, ta và tỷ tỷ là màu đỏ, ca ca là màu này, đệ là xanh ngọc, Tứ đệ còn nhỏ nên không làm. Như thế nào lại nằm trong tay đệ?”

Cung Viễn Trật cười khò một tiếng: “Từ tiệm cầm đồ Xuân Hòa trả giá cao chuộc ra. Vốn là ta không có biên lai cầm đồ, người ta không chịu đưa cho ta, là ta nhờ Thiệu Ngũ Ca cầu xin họ, ra giá gấp ba, lại viết giấy bảo đảm, nói rõ nếu xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm mang quần áo trở về, bạc lúc trước không lấy một xu, lúc này mới chuộc trở về.”

Cung Tịnh Kỳ rất nhanh liền hiểu: “Là ca ca đi cầm đồ sao?”

Cung Viễn Trật gật đầu: “Hôm nay ta đi học liền nhìn thấy mấy đồng học nhìn về phía ta nháy mắt ra hiệu, hỏi ta một vài vấn đề không giải thích được. Trong lòng ta không vui, mặc kệ không để ý bọn họ, sau đó Chu Tiệm kéo qua một bên, nhờ giọng hỏi ta, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không, hiện tại khắp nơi đều đang đồn đãi, ca ca đi Xuân Hòa cầm quần áo, vì mười mấy lượng bạc lại cùng người ta tranh cãi nửa ngày, tranh đến đỏ mặt tía tai. Bây giờ người ta cái gì cũng nói.”

Ngoài sáng trong tối đều là nói Cung Nhị phu nhân và Cung Viễn Hòa, tân nương tử bất hòa, ép hai người lập bếp khác, lại không cho phí sinh hoạt, làm hại Cung Đại công tử từ trước đến giờ tiêu tiền như nước, không thể không đi cầm quần áo bổ sung bề mặt, những lời đó rất khó nghe, không đề cập tới cũng được.

Cung Tịnh Kỳ giận đến mặt đỏ rần: “Hắn cũng thật là quá đáng, cái này rõ ràng chính là cố ý đánh vào mặt của chúng ta. Hắn và nàng ta, làm sao mà thiếu mấy chục lượng bạc này chứ? Làm âm ỉ như thế kia, cũng không ngại mất mặt. Thực sự quá phận, đầu gì mẫu thân nuôi hắn lớn như vậy, lại lo liệu cho hắn thú thê, chỉ vì một chuyện không như ý, phải đi hại chúng ta như vậy, chờ ta đi tìm bọn họ!”

Cung Viễn Trật kéo nàng ta lại: “Tỷ đi làm cái gì? Tự mình còn chưa đủ mất mặt sao? Mẫu thân đúng thật là chưa từng cho bọn họ một lượng bạc một đồng xu, đại ca từ trước đến giờ đều phóng khoáng, chút bổng lộc ít ỏi kia, còn chưa đủ hắn mời bằng hữu đến Xan Hà Hiền ăn cơm. Hắn còn phải nuôi gia đình, chẳng lẽ tỷ còn muốn hắn lấy đồ cưới của tàu tàu ra dùng?”

Cung Tịnh Kỳ gấp đến độ dậm chân: “Đệ nhá! Làm sao lại không có tâm nhãn như vậy? Cái này rõ ràng là bọn họ cố ý! Cố ý đánh mất thể diện Quan Lão Gia của hắn đến tiệm cầm đồ làm bề mặt chúng ta! Nếu thật sự thiếu tiền, có cái gì không thể từ từ nói? Coi như mẫu thân không chịu cho, nói với ta, ta nghĩ cách cũng giống như nhau. Nếu không có tiền, tại sao nhất định phải phân ra? Ai không cho bọn họ ăn, không cho bọn họ mặc?”

“Thật ra hẳn không có tự mình ra mặt, là Tây Bình đi làm.” Cung Viễn Trật đỡ đầu đang loạn thành một đoàn, thờ dài nói: “Đại ca cho tới bây giờ đều nhạy bén hơn chúng ta, khi còn bé cùng nhau làm chuyện xấu, đều là chúng ta bị đánh, hẳn nhiều lần đều có thể chạy trốn. Lần này tỷ đi tìm hắn, hẳn nhất định có thể đẩy sạch sẽ, trái lại còn hỏi cho tỷ á khẩu không trả lời được. Thay vì đi tìm hắn tranh cãi, không bằng suy nghĩ thật kỹ khuyên mẫu thân như thế nào, nên cho bọn họ thì đều cho bọn họ, dĩ nhiên là không làm khó nữa.”

Nên cho bọn họ thì đều cho bọn họ, Cung Tịnh Kỳ cúi thấp đầu không nói.

Cung Viễn Trật thấy nàng ta không nói lời nào, nóng nảy, “Tam tỷ, không phải là tỷ không hiểu chứ? Đó vốn chính là đích tôn, sớm muộn gì cũng phải trả lại, Chu Tiệm nói với ta, quan phủ nơi đó đều có công văn.”

Cung Tịnh Kỳ trầm mặc một lát, hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nhìn Cung Viễn Trật, trầm giọng nói: “Nhị đệ, đệ là trưởng tử phòng chúng ta, ca ca nói không sai, con người bao giờ cũng muốn to lớn hơn. Đệ nói cũng không sai, đồ của đích tôn sớm muộn gì cũng phải trả lại, nên trả, nhất định phải trả. Nhưng đệ có nghĩ tới chưa, làm sao trả? Lấy gì trả? Những năm gần đây, cuộc sống của ta đệ trôi qua như thế nào? Ăn mặc dùng cái gì? Trong lòng đệ không có tính toán? Phụ thân muốn làm quan, không có nhân mạch, hàng năm phải đưa bao nhiêu bạc đi ra ngoài, tiền từ đâu tới đây? Đồ của hồi môn lúc Tỷ tỷ xuất giá có cái gì, bên trong có bao nhiêu thứ cần cho nàng, đệ không biết à? Còn nữa, tại sao trong nhà cứ cữu cữu đột nhiên trôi qua cuộc sống thật tốt, đệ có từng nghĩ qua chưa?” Còn nữa, đồ cưới của nàng ta, Cung Nhị phu nhân vì Cung Viễn Trật và Cung Viễn Quý chuẩn bị diện trang tài vật... đón đầu.

Thì ra không phải là nàng ta không hiểu, mà là nàng ta không muốn hiểu, cho nên nàng ta mới có thể bỏ mặc cho Cung Nhị phu nhân làm âm ỉ. Cung Viễn Trật nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Cung Tịnh Kỳ, đột nhiên châm chọc cười một tiếng: “Tam tỷ là muốn chịu đựng đến sau khi tỷ xuất giá, tất cả những chuyện này liền đều không có quan hệ đến tỷ có phải hay không? Mặc kệ các ca ca âm ỉ thế nào, gia sản cái nhà này chia làm sao, trả lại như thế nào, cũng không thể chạy đến bà gia (nhà chồng) tỷ, hỏi tỷ muốn đồ cưới của tỷ để trả, phải hay không?”

Về mặt của Cung Tĩnh Kỳ nhất thời trở nên rất khó coi, hậm hực nói: “Làm sao đệ nói như vậy! Ta xuất giá rồi, nhưng phải trải qua cuộc sống sau này chính là đệ và Tử đệ!”

Cung Viễn Trật nghênh cổ lên, nổi gân xanh: “Ta không hiếm lạ!” Hắn nhìn chằm chằm Cung Tĩnh Kỳ, “Các người chỉ muốn tiền, sao không nghĩ tới, thanh danh không dùng tiền mua được hay sao? Ta còn hiểu được liêm sỉ! Chẳng lẽ các người muốn bảo ta cả đời đều bị người cười nhạo, không ngóc đầu lên được?” Khó trách được nhà người bình thường đều không thể nào coi trọng nhà bọn họ, cứ mãi chằm chọc tổ tiên nhà bọn họ là thương hành khỏi gia (lập nghiệp bằng con đường buôn bán), toàn thân đầy hơi tiền, không biết được cái gì là hành vi của Thánh Nhân.

Cung Tĩnh Kỳ thấy sắc mặt của hắn trắng bệch, mắt trợn trừng, gân xanh trên cổ cũng nổi rần lên, ngực giận đến nhô lên nhô xuống, nắm tay siết chặt, không khỏi vừa sợ vừa không đành lòng, đi đến vuốt ngực của hắn: “Tam đệ, đệ đừng vội chuyện không nghiêm trọng như đệ nghĩ đâu! Không phải y phục đã chuộc về rồi sao? Ta sẽ đi khuyên mẫu thân, để mỗi tháng bà phát bạc qua cho ca ca bọn họ, cũng sẽ không có loại chuyện như vậy xảy ra nữa đâu, đệ an tâm học sách của đệ, những chuyện khác có chúng ta, nhé?”

Suy cho cùng đều là thân tỷ đệ (chị em ruột), không lăm thù, chuyện luôn luôn có cách giải quyết. Cung Viễn Trật thật lâu mới buông lỏng xuống: “Ta sẽ đi tìm đại ca, tỷ đi khuyên mẫu thân. “Lại không nhận được oán trách một câu, “Trước kia tính tình của mẫu thân không có cổ quái như vậy. Đây là thế nào chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Đàm phán (một)

Editor: Thu

Cung Viễn Trật sai người ôm kiện áo lông chồn, không dám đi Nguyệt Lượng môn, mà là vòng trở lại mới đi tới cửa đại phòng.

Hạ nhân trông cửa đích thị là một hán tử cao lớn thô kệch, làn da đen thui, gã sai vật đi gọi cửa, người nọ bày ra một nụ cười gượng gạo, ồm ồm nói: “Xin hỏi công tử họ gì, tiểu nhân sẽ đi bẩm báo Đại gia nhà ta.”

Tuy Cung Viễn Trật biết rõ người này do Cung Viễn Hòa mới mua tới, cũng không biết chính mình, nhưng đột nhiên thấy người ta hoàn toàn coi mình như người ngoài mà đối đãi, trong lòng vẫn không cảm thấy dễ chịu.

Hắn mất hứng, liền biểu hiện ngay ra mặt.

Gã sai vật kia thấy hắn mất hứng, lập tức phát uy, nhảy dựng lên tát vào mặt hán tử kia mà mắng một phen: “Mở to mắt chó của người mà nhìn rõ ràng, đây chính là Nhị gia, là huynh đệ ruột thịt của Đại gia. Vẫn còn chịu không khăn trương tiến lên đập đầu dẫn đường à?”

Hán tử kia đã bị đánh, cũng không tức giận, cũng không đánh trả, chỉ là kinh dị mở to hai mắt nhìn Cung Viễn Trật, nói năng vô cùng rõ ràng: “Nhị gia gì? Huynh đệ ruột thịt của Đại gia gì? Vị tiểu ca này, chẳng lẽ là các người đã nghĩ sai rồi đi? Lão phu nhân nhà ta đi sớm, rõ ràng chỉ có một mình Đại gia một cái, ở đâu lại lòi ra một huynh đệ ruột thịt nữa?”

Cung Viễn Trật nghe vậy then cực kỳ, cơ hồ lập tức đã muốn xoay người rời đi, lại nghe phía sau có người trầm giọng nói: “Đồ vụng về, đây là Nhị gia cách vách, cứ cho không phải là huynh đệ ruột thịt của Đại gia cũng cực kì thân thiết, vẫn còn không biết khăn trương nhận lỗi với Nhị gia rồi lên trước dẫn đường sao?”

Thì ra là Tiết Minh Quý mang theo một gã sai vật mi thanh mục tú ôm một rổ dưa và trái cây theo mùa chậm rãi bước tới.

Cung Viễn Trật nhớ rõ vị Tiết quân sự này, biết hắn thông minh lanh lợi lại tài giỏi, năm đó rất được phụ thân nể trọng, về sau phạm vào chuyện mới bị đuổi ra.

Hiện giờ nhìn hắn mặc y phục tư lự mới tinh, thần thái phấn khởi, khóe môi mang theo nụ cười ôn hòa, cực kỳ rõ ràng đang mang bộ dạng hãnh diện, trong lòng “hồi hộp” một hồi, kiên trì hô một tiếng: “Tiết quân sự.”

“Cái gì mà quân sự với không quân sự? Nhị gia không ngại, cứ kêu tiểu nhân một tiếng lão Tiết liền là được.”

Tiết Minh Quý thi lễ thật sâu với Cung Viễn Trật, cười nói, “Nhị gia, mời người. Đồ vụng về này mới vừa tới, không nhận biết nhiều người, lại vẫn thỉnh người đừng chấp nhặt với hắn.”

Hán tử trông cửa kia đã khoanh tay đứng bên cạnh cửa, cười lấy lòng với Cung Viễn Trật: “Thì ra là Nhị gia cách vách, xin thứ cho mắt tiểu nhân vụng về, lần sau tới nhất định nhớ rõ rồi.”

Cung Viễn Trật khoát tay: “Thôi.”

Đi qua cửa lại càng cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy thỉnh thoảng có người mang theo từng rổ từ trong viện đi ra, trong rổ chất thật nhiều thứ lặt vặt, bận rộn náo nhiệt cả đất trời.

Tiết Minh Quý thấy hần tò mò, tiện tay giữ chặt một gã sai vặt hỏi: “Các người làm cái gì vậy? Tại sao trong rổ lại có nhiều dãi tơ lụa như vậy?”

Gã sai vặt kia cười nói: “Đại Tổng Quản mới vừa về nhà cho nên không biết, đây là phu nhân tiếp nhận những thứ không dùng trong viện của các tỷ tỷ mới đến, muốn đưa vào trong nhà kho cất lại. Phu nhân nói, người trong nhà ít, không người ở, lại vẫn bố trí thành thế này là quá mức lãng phí, không hợp với đạo quân gia. Đã đưa rất nhiều đến kho phòng rồi, ông trời ơi, cũng không biết lại muốn tốn bao nhiêu bạc nữa.”

Có Cung Tĩnh Kỳ nhắc nhở từ trước, Cung Viễn Trật nghe được mặt thoát đỏ thoát trắng, ngắt lời nói: “Đại gia nhà các người ở đâu?”

Gã sai vặt kia cười nói: “Đang ở Thính Phong Lâu don đẹp đồ đạc cùng phu nhân.”

Cung Viễn Trật vô cùng quen thuộc địa thế nơi này, cũng không cần Tiết Minh Quý đi cùng, nói: “Tiết tổng quản ông cũng làm việc của bản thân đi thôi, bản thân ta đi tìm đại ca là được.”

Tiết Minh Quý cũng không miễn cưỡng, cười nhẹ một tiếng: “Vậy thì xin lỗi Nhị gia người rồi.”

Tiếp lấy rổ trong tay tiểu nha hoàn bên cạnh, dẫn nàng đuổi kịp Cung Viễn Trật, cẩn thận hầu hạ.

Cung Viễn Trật chậm rãi bước đi, khi đi qua sân viện nguyên bản đều đã rất quen thuộc kia, thấy ổ khóa bằng đồng to lấp lánh ánh sáng dưới mặt trời, tâm tình cực kì phức tạp.

Tới Thính Phong Lâu, xa xa liền nghe thấy Cung Viễn Hòa rầm rì bên trong: “Thất lung của ta, eo của ta, vậy phải làm sao bây giờ đây? Ngày sau ta đã phải đến nha môn đấy, đi như vậy không phải sẽ bị người cười chết à.”

Lại nghe Minh Phi đang cười: “Mặc dù chàng trật eo, nhưng thửm thửm không gặp chuyện gì, liền là tốt nhất rồi. Ra ngoài, ra ngoài, bên trong này bụi nhiều. Bạch Lộ, tôi nhanh đỡ Đại gia ra ngoài, nếu chàng không đi nổi, lấy then cửa cho chàng chống.”

Nhất thời trong phòng truyền đến một mảnh tiếng cười thanh thủy.

Có nha hoàn lăm mồm mau miệng: “Đại gia, mời ngài đi thôi. Đây là then cửa.”

Chỉ nghe Cung Viễn Hòa cười nói: “Ta không đi, ta phải ngấm lại với phu nhân các người, nhiều thớt lụa như vậy nên xử trí như thế nào, có thể đổi về bao nhiêu tiền đây.”

Gã sai vặt thúc giục Cung Viễn Trật, “Nhị gia, Đại gia liền ở bên trong đấy, tiểu nhân đi thay người thông truyền?”

Cung Viễn Trật đứng mà có chút tê dại.

Hắn cảm thấy được chính mình rất không hòa hợp với chung quanh.

Đang do dự, một tiểu nha hoàn nghiêng đầu dò xét, liếc mắt một cái thấy Cung Viễn Trật đứng bên ngoài, nhanh chóng quay đầu, hô một tiếng: “Đại gia, phu nhân, có khách đến rồi.”

Cung Viễn Trật đành phải kiên trì hô một tiếng: “Ca ca, là đệ.”

Cung Viễn Hòa và Minh Phi liếc nhau một cái, lười biếng đỡ thất lung đứng dậy: “Ta ra xem.”

Minh Phi che miệng cười: “Chàng xem bộ dạng của chàng kia, ta nên lấy cái gối nhét vào trong ngực chàng thì càng giống hơn rồi.”

Vừa dứt lời Cung Viễn Hòa liền đi tới gần, dán bên tai nàng nói khẽ: “Được, nhất định ta sẽ nhanh chóng để nàng được đỡ eo.”

Minh Phi hung hăng tại chéo eo hắn một cái: “Sao chàng không học điểm tốt của ca ca ta chứ, chàng thế này là đau lòng ta à?”

Cung Viễn Hòa đỡ thất lung khoa trương hô to lên: “Cứu mạng a, sát phu rồi.”

Minh Phi bị hắn náo loạn đỏ thắm cả mặt: “Nhị thúc đang ở bên ngoài, không đứng đấy!”

“Ta nói chuyện với thê từ ở nhà ta, có chuyện gì sao?”

Cung Viễn Hòa thu lại tươi cười, đỡ thất lung đi đến cửa cười với Cung Viễn Trật: “Nếu Nhị đệ không ngại bụi, liền vào đi!”

Cung Viễn Trật ôm bao quần áo kia, do dự nói: “Ca ca, đệ có lời muốn nói với huynh.”

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Tiến vào nói. Thất lung ca ca bị trật, hành động không tiện.”

Nửa bước cũng không chịu đi ra ngoài.

Cung Viễn Trật bắt đắc dĩ, đành phải đi vào Thính Phong Lâu.

Lúc trước không biết, hiện tại hần nhìn thấy đóng màn cửa, bọc ghế vẫn chưa bị gỡ xuống, nhìn thế nào cũng thấy thật chói mắt, nhìn thế nào cũng cảm thấy thiếu tự nhiên.

Minh Phi ngồi ở một chiếc ghế con bên cạnh, thu một đồng bình bình lọ cùng vật bài trí Bù ma ma thu tới bảo Kim Trâm nhớ kỹ.

Cung Viễn Trật qua loa liếc nhìn một lần, thấy toàn là những thứ không đáng giá bao nhiêu, tiện cười nói: “Chị dâu đương gia rất cẩn thận.”

Minh Phi cười nói: “Không cẩn thận sao được? Máy thứ này tuy không đáng giá bao nhiêu tiền bạc, nhưng cũng tốn bạc mua tới.”

Sai người pha trà cho Cung Viễn Trật, trái lại tự mình bận rộn, không lại quan tâm hai huynh đệ bọn hần nữa.

Cung Viễn Hòa mở một cái ghế gấp tựa nghiêng bên cửa sổ không có bao gộc, chia chia một chiếc ghế tựa trơ trọi trống trải bên cạnh, cười nói: “Nhị đệ, nếu đệ không chê cứng rắn, cứ tới đây ngồi.”

Cung Viễn Trật cảm thấy lời hần nói quả thật là quá châm chọc, dẫn tính tình, nói: “Ca ca nói giỡn, sao tiểu đệ lại sợ cứng rắn?”

Cung Viễn Hòa cười cười, cũng không đáp lời.

Lúc này Cung Viễn Trật mới đem bao quần áo kia ra: “Ca ca, đây là của huynh đi.”

Cung Viễn Hòa không đáp, nhướn đầu mày nhìn hần.

Cung Viễn Trật thấy đôi mắt hần đen kịt, nhìn không ra bất luận chút hi vọng gì, trong lòng có chút bồn chồn, bận bịu thanh minh: “Đệ không có ý gì khác. Chỉ là đệ vừa vặn nghe nói chuyện này, sợ mùa đông huynh không có y phục mặc, cho nên tìm cách đi chuộc lại.”

“Đệ chuộc bao nhiêu tiền?”

Cung Viễn Hòa buông ra, lật đi lật lại y phục.

“Không bao nhiêu.”

Cung Viễn Trật đang muốn tùy tiện lấy đại một số, vừa vặn chống lại ánh mắt tựa cười mà không cười của Cung Viễn Hòa, không khỏi thốt ra: “Thì là 750 lượng.”

“A, cũng thật tốt thôi. Lúc bộ đồ này mới làm có giá 1500 lượng, hiện giờ vẫn lại là chỉ tốn một nửa giá chuộc trở lại. Thực đáng.”

Cung Viễn Trật nghe lời này của hần, tựa hồ có chút là lạ quái quái.

Đang muốn giương mắt lên đánh giá về mặt hần, chợt nghe Cung Viễn Hòa cười lạnh: “Tính ra cầm đồ Xuân Hòa không muốn làm ăn nữa rồi. Đồ gì đó của ta, biến lại cầm đồ ở trong tay ta, người khác cũng có thể đi chuộc ra ngoài thật là hay. Đồ của ta, hần lại vẫn ồn ào là cái gì cũng được, nghi ngờ mặt mũi ta không đáng giá tiền bạc, cho nên mới lúc nào cũng xấu hổ phải không?”

Đờ thốt lung đứng thẳng dậy, gầm lên một tiếng: “Người tới!”

Mấy gã sai vặt lập tức phóng đồ trong tay mà đi qua, “Thỉnh Đại gia phân phó.”

“Đi với ta hủy bằng hiệu cầm đồ của Xuân Hòa!”

Cung Viễn Trật vừa nghe, hoảng sợ, vội vàng xua tay: “Ca ca huynh đừng nên hành động theo cảm tính, bọn họ không chịu, là tiểu đệ thỉnh Thiệu Ngũ ca đi biện hộ giúp, lại vẫn viết thư bảo hộ.”

Cung Viễn Hòa nói: “Đệ sợ cái gì! Những thứ mê tài đến mức chẳng phân biệt trắng đen gì đó, việc buôn bán không nói tín nghĩa, còn dám lừa gạt người đọc sách, đợi ta đi hủy bằng hiệu của hần, bắt hần ói bạc của đệ ra! Đờ để bọn hần thực sự tưởng là Cung gia nhà chúng ta dễ khi dễ.”

Chuyện này nếu lại nháo một hồi, không biết ngày sau trên phố lại muốn truyền ra cái gì khó nghe nữa.

Cung Viễn Trật nghĩ đến ánh mắt cổ quái đồng học trong học viện nhìn chính mình, không khỏi rung mình một cái, túm tay áo Cung Viễn Hòa không buông, mở mồm chỉ nói mỗi một câu: thôi đi, ca ca.

Lại cầu cứu nhìn Minh Phi.

Minh Phi nhìn hần thật sự đáng thương, tiện thể mở miệng: “Đại gia, coi như hết. Đi thể chấp y phục, cũng đã cực kỳ mất mặt rồi. Còn làm âm ỉ như vậy nữa, liền càng mất mặt thôi. Lại nói, chàng cứ nháo như vậy, về sau nhà ai còn dám thu gì đó của chúng ta nữa?”

Cung Viễn Trật nghe vậy kinh hãi, lại còn muốn mang đồ đi cầm nữa sao?

Kia chẳng phải là hại chết người sao?

Bận bực lắc tay: “Chị dâu, không thể lại thế chấp đồ nữa.”

Mình Phi nghe xong, chỉ cười không nói, quay đầu liền nói chuyện với nha đầu ma ma, mặc hấn nói cái gì đều không lại để ý đáp lời.

Cung Viễn Trật bắt đầu đi, đành phải lại đi cầu Cung Viễn Hòa: “Ca ca, van cầu huynh, không cần lại thế chấp đồ nữa. Hiện tại tất cả mọi người đều đang chê cười nhà chúng ta.”

Cung Viễn Hòa thấy hấn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cũng có chút không đành lòng, trên mặt bất biến, nhàn nhạt mà nói: “Chuyện cười liền chuyện cười, ca ca ta đều không để ý, đệ sợ cái gì? Đệ cứ xem sách của đệ, đừng quản bọn họ, nói được mấy ngày, tự nhiên cũng liền không nói nữa.”

“Không phải chuyện là như thế, ca ca...”

Cung Viễn Trật bị buộc đến không có cách nào khác, cắn răng hô lên một câu: “Ca ca, đệ biết mẹ đệ đã làm quá nhiều chuyện không đúng, nhưng cuối cùng cũng không thể nháo đến mức không thể quay đầu, khiến người khác chế giễu đi? Huynh nói, huynh muốn như thế nào mới bằng lòng cho qua?”

Cung Viễn Hòa âm thầm cười: “Thôi, Nhị đệ, đệ vẫn cứ trở về đi, chuyện của người lớn, trẻ nhỏ đừng tham gia. Lần sau rút cuộc đừng đi can gián chuyện ngốc nghếch thế nữa, chẳng lẽ ta thế chấp mười lần, đệ cũng đi chuộc về mười lần hay sao?”

Những lời này của hấn thâm sâu kích thích Cung Viễn Trật, Cung Viễn Trật nói: “Đệ không phải tiểu hài tử! Đệ cũng đọc được sách thánh hiền, cũng nhận biết đúng sai phải trái.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Đệ đã nhận ra, còn hỏi ta làm cái gì? Nhị đệ à, đệ cũng biết đệ bức bối việc này như người đói mà sĩ diện không chịu ăn cơm vậy, rõ ràng là đói muốn chết, nhưng không nói là không nói.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Đàm phán (hai)

Edit: Thu Lệ

Lời nói của Cung Viễn Hòa khiến Cung Viễn Trật đỏ mặt một hồi lâu, hấn cái khó ló cái khôn: “Đệ viết cho phụ thân lá thư nhé?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Đệ cứ coi rồi làm thôi. Ta chỉ sợ sau đó thậm mà biết, lại tới tìm cái chết. Hôm nay Thẩm đã nói rồi, muốn đi nha môn kiện ta bất hiếu, nếu đệ lại làm nghịch ý của bà nữa, chỉ sợ lại gắn cho ta cái mắc dục hư đệ nữa. Cũng may ta đã có nhà, nếu như ta đi nha môn, đúng lúc chỉ còn một mình tẩu tẩu đệ ở đây, vậy phải làm gì đây? Ôi chao eo của ta.”

Cung Viễn Trật cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ca ca yên tâm, chuyện như vậy đệ tự có chủ trương. Đệ là trưởng tử trong nhà, nương đệ hồ đồ, không thể thuận theo tính tình của bà được.” Trong lòng đã quyết định, muốn thay nhóm người Cung Nhị phu nhân viết lá thư cho Cung Trung Tổ, nói rõ tình hình quản gia một chút.

Cung Viễn Hòa cười đưa hấn ra cửa: “Đệ đi chậm một chút.” Lại nhắc nhở hấn, “Sau khi trở về, đệ nhớ hỏi tình hình của Chu di nương một chút. Bà ta đã bị tể rồi mà còn bị thẩm đánh, sợ trong lòng bà ta bất bình.”

Cung Viễn Trật không biết chuyện đã xảy ra, đuổi theo hỏi một lần, cuối cùng nói: “Ca ca, các người đừng đi làm này nọ, đệ sẽ thương lượng với nương, trước tiên cứ trích tiền theo tháng cho các người, các người hãy chịu đựng qua mấy tháng này, nhất định sẽ được giải quyết.”

Cung Viễn Hòa từ chối cho ý kiến, đưa hấn ra cửa.

Lại nói Cung Viễn Trật về nhà trước hết đi An Nhân đường, Cung Tịnh Kỳ ở bên ngoài ngăn hấn lại: “Đừng nóng nảy, trong lòng nương đang không vui đây.”

Cung Viễn Trật nhìn thấy nha hoàn tiếp thân Hồn Mai của Thiệu đại nãi nãi đứng ở cuối hành lang nhỏ giọng nói chuyện với Chu di nương, liền hỏi: “Đại cữu mẫu lại tới? Nói cái gì, tại sao trong lòng không thoải mái?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Còn không phải là vì chuyện đại ca làm y phục. Nương đang rất tức giận, giờ này đệ đi vào không phải là đụng vào vết dao sao?”

Cung Viễn Trật nói: “Đệ để cho tỷ khuyên nương trước tiên phải trích tiền cho đại ca dùng, dĩ nhiên là sẽ không xảy ra nữa chuyện như vậy, nương nói thế nào?”

Cung Tịnh Kỳ hận hận nói: “Mới nói một nửa, Đại cử mẫu đã tới rồi, về mặt như đưa đám, trách trách hồ hồ, khiến chúng ta sợ hãi, lúc trước nói thật hay, mới nói được mấy câu, nương liền nổi trận lôi đình, ném đồ. Ta mới khuyên mấy câu, liền mắng cả ta.”

Lời nói vừa dứt, Cung Viễn Trật liền trầm mặt bước nhanh đi vào trong, đám người Chu di nương chào hỏi hần, hần khoát tay ý bảo họ đi xuống. Chu di nương nhìn về phía Cung Tịnh Kỳ, Cung Tịnh Kỳ nhỏ giọng nói: “Di nương đi xuống nghỉ ngơi trước đi, nơi này có ta.”

Chu di nương cẩn thận mỗi bước lời kéo Hồn Mai đi. Cung Tịnh Kỳ hí hóp mắt nhìn chằm chằm chân Chu di nương, thấy vẫn còn khập khễnh, mắt khép hờ rơi vào trầm tư.

Cung Viễn Trật lặng yên không một tiếng động đứng ở bên ngoài rèm lắng tai nghe, chỉ nghe Thiệu đại nãi nãi nói: “Hần và tiểu hồ ly tính Thái gia rõ ràng đã thương lượng xong, cô ý đến bức người tức giận, làm các người không còn mặt mũi, người không biết bên ngoài d.đ/l;q”d đã lan truyền thành dạng gì rồi. Không phải người nói hần đẩy người động sao? Tại sao hần sớm không xuất hiện trễ không xuất hiện, lại xuất hiện trùng hợp như vậy? Còn từ trên tường nhảy xuống đúng không? Điều đó nói lên hần ở bên đó bận rộn xem chuyện cười của người nha. Quá Ác độc.”

Tại sao Viễn Trật phải khóc thành cái dạng đó? Uất ức chứ sao. Người không biết lúc hần đi tìm được lão Ngũ nhà ta thì khóc như thế nào đâu, chứ còn ta á, mới nghe lão Ngũ nói qua trong lòng đã khó chịu, đứa nhỏ này đang hoàng trung hậu trước sau như một, ai ngờ vậy mà lại bị thân ca của hần đâm một sao sau lưng, tất cả bạn học trong học lý đang cười nhạo hần, phun nước bọt đim chết hần, tiên sinh cũng đuổi hần, hần không ở nổi trong học lý nữa đây. Nếu không sao lại phát ra tính khí như vậy với người? Người phải quan sát tỉ mỉ một chút, nếu không một hài tử thật tốt cũng bị hần làm hỏng.”

Cung Nhị phu nhân nhỏ giọng nói câu gì đó, Thiệu đại nãi nãi lại nói: “Theo ta nói, người không cần phải đợi, đứa nhỏ này chính là không hiểu chuyện, mau mau cưới thế cho hần, hần liền hiểu chuyện. Đúng lúc, đại ca nhà mẹ ta có một nữ nhi út, năm nay mười ba tuổi, xinh đẹp như một đoá hoa tươi, công dung ngôn hạnh không cần phải nói, nếu không ngày nào đó đến nhà ta đi xem một chút?”

Thiệu đại nãi nãi nói nữ hài tử này, Cung Viễn Trật đã nhìn thấy từ xa mấy lần, chỉ nhớ rõ là một nữ hài tử mặc cổ ngực, còn nhỏ tuổi mà đã tỏ son điểm phấn, vô cùng hẹp hòi, dù thế nào hần cũng đều coi thường. Cung Viễn Trật khản trương, đang muốn lên tiếng cắt đứt, lại nghe Cung Nhị phu nhân nhậm nhậm nói: “Ta ý tốt của đại tẩu, d.đ/l;q”d ta nghĩ vẫn nên chờ một chút, ta cũng không tin Trật Nhi nhà ta lại không bằng nhi tử do tiện nhân kia sinh ra, nhất định có thể thi đậu cử nhân thứ cát sĩ. Cũng có thể tìm nữ nhi tốt hơn quan tam phẩm của người ta.”

Cung Viễn Trật đầu tiên nghe nương từ chối cửa hôn sự này, trong lòng không khỏi buồn lòng, rốt cuộc vẫn là thân mẫu của hần. Nhưng lời nói tiếp theo lại làm hần không thoải mái, cảm thấy áp lực gấp bội.

“Diệt nữ nhi này của ta có chỗ nào không tốt? Chịu khổ nhọc, lại đẹp mắt, bát vũ lại tốt, vợ chồng vợ chồng, rất nhiều người muốn cầu còn không tới đây.” Có lẽ Thiệu đại nãi nãi bị từ chối nên trong lòng mất hứng, trầm mặc chốc lát, lại nói: “Mùa thu năm nay người còn không Sắp xếp? Sớm xác định đi, ta sẽ giúp người.”

Cung Nhị phu nhân tức giận nói: “Sắp xếp thế nào? Hiện tại bên kia viện cũng bị phong lại, tất cả tám màn đều bị triệt, ta lại lấy cớ gì để sắp xếp? Trong mùa xuân đôi tám màn đó, tiền người xử lý vải vóc vẫn còn chưa đưa cho ta đâu.”

Thiệu đại nãi nãi nói: “Không phải là ta không đưa cho người, mà là do buôn bán không tốt. Tuy những thứ đó là Cửu Thành mới, nhưng suy cho cùng cũng đã dùng qua, xưởng y phục vẫn có thể nhìn được. Ta hạ xuống một phần ba giá, mà thợ may cũng không muốn. Nếu người cần tiền gấp, ta ứng trước một lượng bạc cho người nhé? Mặc dù chúng ta cũng không còn tiền, trong tay rất eo hẹp, nhưng ta sẽ nghĩ cách góp cho người.”

Cung Nhị phu nhân mất hứng nói: “Cái gì gọi là ứng? Mùa đông năm ngoái người mới đưa cho ta một nửa. Người không có tiền, không có tiền các người còn mua nhiều như vậy? Vốn dĩ tất cả mọi chuyện đều tốt, người nhất định phải âm ỉ khiến mọi người mất hứng có phải không? Ta thấy bây giờ không kéo được bao lâu, ta cần tiền gấp, người mau tìm cách trả hết tiền người nợ trước đây cho ta, nếu thật sự đến bước đó, cuối cùng ta phải lấy ra để chặn lại thôi.”

Thiệu đại nãi nãi vội la lên: “Muội muội, ta thật sự không có tiền, năm ấy chất nhĩ của người không có tiền đồ, bị Thái đập đi bao nhiêu lễ hội người cũng không phải không biết. Thân thể của mẫu d.đ/l;q”d thân lại không tốt, phải dùng Nhân sâm tổ yến thời gian dài, mỗi ngày đều tốn hao rất nhiều ngân lượng. Còn nữa, hiện tại buôn bán quá khó khăn, không tin người đi hỏi đại ca với mẫu thân xem.”

Cung Nhị phu nhân nói: “Ta không hỏi, những năm qua ta ta trợ cấp trong nhà cũng không ít. Người trở về tính toán xem thiếu ta bao nhiêu, mau gom lại tới trả cho ta. Còn nữa, những sổ sách kia nhớ phải làm công bằng.”

Thiệu đại nãi nãi suy nghĩ một chút không lên tiếng, hồi lâu mới nói: “Người sợ cái gì? Người sinh nhi tử cho hần, hầu hạ phụ mẫu hần, chẳng lẽ hần dám hù người sao? Không cho chính là không cảm, cho, một câu dùng hết rồi liền dạ, chẳng lẽ tiểu tử kia hộp gió mà lớn lên? Còn có những năm này hần làm quan, tiền hiếu kính quan trên là từ đâu tới? Hần cũng là đích tôn, chẳng lẽ đích tôn không nên bỏ tiền cho hần chi tiêu? Quan phủ lập hồ sơ lại sợ cái gì? Ai nói chính xác vào thì không cho ra? Làm ăn còn có thể lỗ vốn đây. Nếu tên nhãi con đó còn gây nữa, người viết tờ trạng chuyển tới cho Tri Phủ Đại Nhân, cùng kiện tiểu yêu tinh kia, muốn nát mọi người cùng nhau nát, nhìn hần có sợ hay không!”

Cung Viễn Trật nghe không vô, vén rèm ra cất cao giọng nói: “Cửu mẫu thật giỏi tính toán. Người đang làm cho trong nhà ta không được an tĩnh đây. Ta đi tìm Thiệu Ngũ Ca giúp một tay thì khóc lúc nào? Sao người biết ta không ở trong học lý được? Là ai nói cho người biết ta đồng học mắng ta, phun nước bọt đim ta, tiên sinh đuổi ta đi lúc nào? Cho dù người không muốn trả tiền cho nhà ta, cũng không thể xúi giục nương ta làm d.đ/l;q”d âm ỉ như vậy chứ? Đi quan phủ là ai vứt thể diện? Còn không phải là thể diện của Cung gia ta. Thật không biết nhà chúng ta không tốt, đối với người có ích lợi gì.” Hần hận Thiệu đại nãi nãi muốn gả diệt nữ nhi của mình cho hần, lại khích bác Cung Nhị phu nhân đi kiện Cung Viễn Hòa, ngôn ngữ cũng vô cùng cay nghiệt.

Về mặt Thiệu đại nãi nãi không ngừng thay đổi, vụt đứng lên, đổ mặt nhìn Cung Nhị phu nhân: “Muội muội, ngươi xem những lời của Trật ca nhi là của tiểu bối nói với trưởng bối sao? Ta mới vừa nghe nói nhà các ngươi xảy ra chuyện, vội bỏ công việc bận bịu trong tay xuống chạy tới, nghĩ tới coi như không giúp được đại ân, cũng có thể ra chút chủ ý, ai ngờ nịnh hót nhưng lại vỗ trũng chân ngựa. Ta mặc kệ rồi, có được hay không!” Vứt khăn liền muốn đi ra ngoài.

Cung Nhị phu nhân lập tức mắng Cung Viễn Trật: “Hỗn xược, còn không mau nhận lỗi với cữu mẫu con?”

Cung Viễn Trật cực kỳ mất hứng, nhưng đành phải giả dối vài chào, lắc lắc cổ nói: “Cữu mẫu, là ngoại sinh không phải, xin người đừng so đo.”

Thiệu đại nãi nãi cười lạnh: “Không dám nhận, ta nào dám miễn cưỡng tú tài quan lớn.” Cũng là muốn trút giận việc Cung Nhị phu đòi nợ lên người Cung Viễn Trật.

“Cữu mẫu, ta thù đình mần, có một chỗ làm sao cũng không đúng sức, người nhìn giúp ta xem.” Cung Tịnh Kỳ vội đi vào hoà giải, đẩy Thiệu đại nãi nãi đi.

Cung Nhị phu nhân lạnh lùng nhìn Cung Viễn Trật: “Nói đi, ngươi có chuyện gì?”

Cung Viễn Trật nghiêm mặt nói: “Nương, người ngàn vạn lần không thể nghe lời cữu mẫu, nếu thật sự đi đến quan phủ, người một nhà chúng ta đều ném mặt đi sạch sẽ. Đáng nhẽ đến lượt đại ca, chuyện này chỉ có thể từ từ thương lượng với ca ấy, nếu không.....”

Cung Nhị phu nhân cả giận nói: “Nếu không thì như thế nào?”

Cung Viễn Trật nói thêm mấy câu với bà ta, hai mẫu tử lại bắt đầu âm ỉ. Cung Nhị phu nhân vỗ bàn đập ghế, Cung Viễn Trật không chút cử động chút nào, cường cố lên mà bảo hộ quyền lợi của mình. Còn luôn miệng mắng Thiệu đại nãi nãi rắp tâm hiểm ác, không muốn thấy người Cung gia được tốt.

Cung Tịnh Kỳ đưa Thiệu đại nãi nãi đi, trở về An Nhân đường, chỉ thấy chung quanh không có một bóng người, chỉ có Chu di nương yên lặng đứng ở cuối hành lang nghiêng lỗ tai nghe tình huống trong phòng. Một loại cảm giác quái dị bỗng nhiên sinh ra, nhẹ nhàng đi tới vỗ vỗ đầu vai Chu di nương, Chu di nương giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, trong đôi mắt tràn đầy kinh hoàng, thế nhưng kinh hoàng cũng chỉ trong nháy mắt liền thay đổi trầm tĩnh, khẽ cười nói: “Tam Tiểu Thư hù chết tỳ thiếp rồi.” Lại chỉ chỉ vào bên trong, bắt đầu đi nói, “Lại đang âm ỉ, Nhị công tử cũng vậy, người đã bao lớn mà không biết thông cảm cho nỗi khó xử của phu nhân, người đi vào khuyên nhủ đi.”

“Ta dĩ nhiên sẽ đi khuyên.” Cung Tịnh Kỳ gạt đầu một cái, mỉm cười hỏi Chu di nương, “Di nương, đối với chuyện này ngươi thấy thế nào? Ngươi cảm thấy, ý tưởng của phu nhân đúng hay là nhị đệ đúng?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Chờ nở

Editor: Trịnh Phương

Chu di nương kinh hoàng nói: “Ta không có kiến thức gì, sao có thể hiểu được cái này? Dĩ nhiên là phu nhân nói thế nào, tỳ thiếp liền xử lý thế ấy.”

Cung Tịnh Kỳ thất vọng nói: “Ta muốn nghe mà, bình thường di nương có nhiều ý kiến, mẫu thân ta cũng nghe theo ngươi, lúc này ngươi nên nói thử xem, không chừng cũng có ý kiến hay đấy.”

Chu di nương cười mỉa: “Bình thường ta có thể nêu ra ra ý kiến gì nha? Chẳng qua chỉ là làm trò khiến phu nhân vui vẻ mà thôi, chuyện này lớn như vậy, ta không biết một chút gì cả. Ta chỉ hi vọng, tất cả mọi người đều tốt, chớ quấy rầy, làm rộn, đừng để người khác xem mình thành chuyện cười. Tóm lại, phu nhân là trưởng bối, cho dù là đại lão gia cùng đại phu nhân cũng không thể nói gì.”

Cung Tịnh Kỳ chẳng nói đúng sai mà chỉ gạt đầu một cái: “Di nương nói đúng lắm. Tính cách của mẫu thân ta rất nóng nảy, lỡ tay làm người bị thương. Ta mới vừa phân phó người mời một đại phu tới khám cho người. Ta thấy ngươi đi bộ cũng không dễ, là bị thương ở chỗ nào?”

Chu di nương thoải mái vén tay áo lên, lộ ra mấy vết thương trên cánh tay: “Không có gì, trên đùi cũng như vậy, bị thương ngoài da, qua hai ngày liền biến mất. Đừng lãng phí tiền.”

Cung Tịnh Kỳ thấy không hỏi được gì, không thể làm gì khác hơn là đuổi Chu di nương, lệnh cho Trương Nhị thẩm cùng nha hoàn của đứng canh ở cửa, chính mình thì vào trong phòng, tách hai mẫu tử đang đứng cãi nhau ngay giữa phòng ra, trầm giọng nói: “Đừng có ồn ào! Cãi nhau cũng không thể giải quyết vấn đề. Cũng là vì tốt cho mọi người, ngồi xuống từ từ thương lượng, cũng tránh cho đến khi mọi chuyện ập lên đầu thì lại vẫn chưa nghĩ ra được cách giải quyết, bị đánh đến mức không kịp ứng phó. Nếu chúng ta tự khiến mọi chuyện rối loạn lên trước, cũng đừng trách người khác tới đục nước béo cò.”

Cung Nhị phu nhân thấy nàng trầm ổn như vậy, không khỏi ngẩng đầu lên tán thưởng nhìn nàng, vừa liếc Cung Viễn Trật một cái: “Học tập Tam tỷ ngươi

một chút đi!”

Không biết ba người này thương lượng đôi sách như thế nào. Lại nói, Minh Phi cùng Hoa ma ma chia làm hai nhóm, rốt cuộc thì cũng đã thu dọn sạch sẽ những đồ vật trong sân trước khi trời tối, lại ghi danh sách những vật bài trí ở bên trong, thu vào nhà kho. Minh Phi cố ý phân phó phòng bếp giết gà làm thêm món ăn, sợ mẫu tử Kim thị không làm kịp nên còn gọi Mai Tử cùng Từ La tới hỗ trợ, mọi người ăn vô cùng hào hứng.

Sau khi ăn xong, Minh Phi liền kêu người mang bạc tới thưởng, thừa dịp đoàn người vui mừng, cố ý gọi Tiết Minh Quý tới phân phó: “Nói cho bọn hần biết, không cho đánh cuộc, không cho đùa giỡn nữ nhân, sợ mất bạc thì có thể gửi ở phòng thu chi, bất luận nhiều ít, cũng có thể nhận được lợi ích giống như ở tiền trang [ngân hàng]. Đi báo việc này với bọn họ trước đi, nếu như bị phát hiện bất cứ ai đánh cuộc hay đùa giỡn nữ nhân, vi phạm mệnh lệnh, một văn tiền lời cũng không có, giải trừ giao ước, có kẻ ước bán thân liền mang đi bán. Nếu có nhiều tiền hơn thì tự chuộc thân cũng được, thú tức phụ [cưỡi vợ] cũng được, làm gì cũng được.”

Tiết Minh Quý nghe vậy, trầm tư một lúc, sau đó cũng không nói gì, chỉ cười nhìn về phía Cung Viễn Hòa: “Đại lão gia còn có việc gì cần phân phó?”

Lúc trước Minh Phi cũng không đề cập tới chuyện này với Cung Viễn Hòa, cho nên, khi đột nhiên nghe được, Cung Viễn Hòa thật sự có chút giật mình, suy nghĩ chốc lát, hần cười một tiếng: “Chú ý này của đại phu nhân rất tốt, liền làm theo phân phó của nàng đi. Không biết bọn họ có chịu tin chúng ta hay không.” Không có bạc trong tay, rất nhiều chuyện không thể làm, có càng nhiều tiền, thì càng có thể khiến người ta hi vọng, sẽ càng phát triển. Lòng người vừa vững, hậu viện tự nhiên sẽ sạch đẹp hơn rất nhiều. Trịnh_Phuong_d+đ(#qđ

Minh Phi cười nói: “Chỉ cần có một người dẫn đầu là tốt rồi.” Nàng cũng không tin sẽ có người không thích chuyện tốt như việc để tiền một chỗ cũng có thể sinh lời. Nhưng điều này cũng chỉ giới hạn trong tình trạng người trong nhà bây giờ còn ít, chuyện quản lý vẫn dễ dàng, cho nên nàng mới có thể lựa chọn biện pháp này, nếu trong nhà có nhiều người, nàng nhất định không dám. Không nói tới chỗ bất lợi như có người ngấm giờ trò, chỉ nói tới tiền lời, nàng cũng đã phải vắt hết não mới có thể bỏ sung vào.

Lúc trước Hoa ma ma còn sợ Cung Viễn Hòa sẽ nói Minh Phi lãng phí, không cho nàng quản lý tài sản trong nhà nữa, hiện tại thấy Cung Viễn Hòa đồng ý, không khỏi âm thầm thở phào một hơi. Biện pháp này, lúc nghe Minh Phi đề cập tới, nàng ta vẫn luôn không đồng ý, thấy Minh Phi thật sự kiên trì, nàng ta liền nói Minh Phi nên thương lượng cùng Cung Viễn Hòa trước, ai ngờ Minh Phi vậy mà lại không thương lượng cùng Cung Viễn Hòa, tự chủ trương trước. Nói thật, vừa rồi Minh Phi nói ra biện pháp mạo hiểm như vậy, Tiết Minh Quý rõ ràng cũng không đồng ý nên mới hỏi ý kiến của Cung Viễn Hòa. Nếu Cung Viễn Hòa không đồng ý, bác bỏ tại chỗ, vậy sau này, dù Minh Phi có đưa ra quyết định gì thì cũng sẽ gặp phải một chút chất vấn từ Tiết Minh Quý. Thật may mắn, thật may mắn.

Minh Phi đợi Tiết Minh Quý đi khỏi, liền cảm kích nhìn Cung Viễn Hòa, cười một tiếng: “Ta bỗng nhiên nảy ra ý tưởng này, cũng không kịp thương lượng với chàng, còn tưởng rằng sẽ bị chàng mắng, vừa rồi trong lòng ta thấp thỏm không yên, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, lại không thể đổi ý ngay trước mặt Tiết tổng quản, nếu là lúc chỉ có chúng ta cũng không sao, nhưng trong trường hợp này, bỗng nhiên đổi ý, chỉ sợ sẽ bị người khác cười chê.” Thời gian chung đụng của nàng và Cung Viễn Hòa càng dài, nàng lại càng muốn biết ranh giới cuối cùng của hần ở đâu, cũng không phải là vì muốn dò xét. Hần cho nàng nắm quyền lực, tự do hoạt động trong gia tộc nhỏ này, nhưng quyền lực này rốt cuộc lớn đến mức nào, đây là một vấn đề.

Cung Viễn Hòa cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Ta giao gia tộc cho nàng, những chuyện nhỏ nhất này dĩ nhiên là nàng làm chủ. Cho dù có tổn bạc, nhưng có thể tổn bao nhiêu? Không quên chuyện quan trọng, ta liền không đề.” Hần vẫn hiểu đạo lý “ngay mặt giáo tử (dạy con), sau lưng giáo thê (dạy vợ). Dù có không đồng ý, hần cũng sẽ không hạ thấp Minh Phi ngay trước mặt Tiết Minh Quý, huống chi việc làm này của Minh Phi, cần thận suy nghĩ lại, cũng tràn đầy đạo lý.

Minh Phi rũ mắt xuống, bỗng nhiên nở nụ cười, rất vui vẻ gật đầu: “Ừ, nhất định. Ta sẽ hết sức làm xong mỗi một việc, nếu ta không cẩn thận làm hỏng chuyện gì, chàng cũng phải nhắc nhở ta, nhưng không được trách ta, không thể mắng ta.” Nếu không nàng sẽ cảm thấy trong lòng yên.

Cung Viễn Hòa kéo tay của nàng khe khẽ hôn một cái, lại mở bàn tay nàng ra, áp sát vào gương mặt của hần, con mắt lóe sáng nhìn nàng: “Được, nếu ta làm sai, nàng cũng phải nói với ta, không thể buồn bực, âm thầm tức giận trong lòng. Chúng ta phải ở chung cả đời, có chuyện gì cũng phải nói rõ với nhau.”

Dưới ánh nến, gương mặt anh tuấn của hần bỗng trở nên xinh đẹp như hoa, Minh Phi đột nhiên nảy ra ý tưởng ác bá đùa giỡn tiểu mỹ nhân, khóe mắt đảo qua, chỉ thấy đám người Hoa ma ma đã sớm lui ra ngoài, trong phòng chỉ có tân phu thê hai người, vì vậy yên tâm, lớn mật neho mắt nàng cầm Cung Viễn Hòa lên, cười nói: “Cũng không biết đây là tiểu gia nhà ai, lúm đồng tiền như hoa, quả nhiên trang nhã khác thường.”

Lời còn chưa dứt, liền bị Cung Viễn Hòa đẩy nhào về phía trước, ngã lên chiếc giường La Hán, con mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào nàng, nói: “Không chỉ là mặt đẹp, còn có một thứ khác còn đẹp hơn, ta cho nàng xem một chút, bảo đảm nàng xem xong liền thích.” Một tay gắt gao kéo tay của nàng sờ xuống phía dưới.

Mặt Minh Phi đỏ lên, giấy giấy, Cung Viễn Hòa lại càng giữ chặt hơn, thờ mạnh, nói: “Phi Phi thân ái, ta nhớ nàng lắm. Nó cũng muốn.” Trong miệng nói xong, đầu lưỡi quen thuộc liếm trên vành tai nàng, không nặng không nhẹ mà nhẹ nhàng một cái lên chỗ nắn cảm trước ngực nàng, thấy hai mắt Minh Phi khép hờ, lông mi thật dài khẽ run, không nhìn được rụt người một cái, không cưỡng nổi mà đắc ý cười một tiếng, lật người lên một cái liền khiến nàng đè ở trên người hần, kéo tay của nàng ấn lên nơi đã cứng lên ở phía dưới, giọng nói khàn khàn: “Xoa xoa giúp ta.”

Lại thấy Minh Phi đột nhiên mở mắt, đẩy hần, lật người xuống khỏi giường La Hán, bên môi mang theo nụ cười đắc ý, nói: “Bản! Ta còn chưa tắm!”

Cung Viễn Hòa nhào qua, ôm eo nhỏ của nàng: “Ta không chê nàng bẩn.” D%#DGL(Q—Đ

Minh Phi nhỏ giọng lại sảng giọng: “Nhưng ta chê chàng bẩn.” Cái miệng vung cao, dán chặt vào thân thể hần, không nặng không nhẹ mà cọ xát, cọ cho hần căng thẳng khó chịu một hồi, một luồng nhiệt lưu không khống chế được mà xông lên, xông đến nỗi khiến hần vừa hưng phấn lại vừa mừng rỡ, toàn

thân đều tràn đầy lực lượng, đang muốn giải quyết Minh Phi tại chỗ, Minh Phi đã hô một tiếng: “Ai đang ở bên ngoài? Cho người đưa nước tới. Ta cùng lão gia muốn tắm rửa.”

Cung Viễn Hòa nghĩ ngợi, cho dù có mang nước tới thì cũng không thể nhanh như vậy, liền dây dưa Minh Phi không chịu thả: “Vừa đúng lúc tẩy rửa.”

Vừa dứt lời cũng là lúc giọng nói của Từ Lăng truyền tới từ cửa ra vào: “Phu nhân, Hoa ma ma đã sớm cho người chuẩn bị xong, hiện tại liền đưa vào sao?”

Minh Phi liếc mắt nhìn Cung Viễn Hòa một cái, khẽ mỉm cười: “Ừ, hiện tại liền đưa vào.”

Nhưng trong lòng thì cảm thấy Hoa ma ma thật đúng là diệu nhân (người thông minh, tài giỏi), tuyệt không bỏ qua bất kỳ một cơ hội khiến Từ Lăng âm ỉ.

Cung Viễn Hòa tức giận một hồi, hạ nhân quá biết nhìn sắc mặt chủ tử, quả chu đáo cũng không phải là chuyện tốt.

Nghe tiếng động ở cửa, nhìn thấy Minh Phi cười đến phách lối giống như tiểu hồ ly, trong lòng lại cực kỳ không cam lòng cực kỳ, cắn eo nàng mấy cái, hung dữ nói: “Ta cho nàng làm chuyện xấu!” Cho dù đám người Từ Lăng có mang nước vào, hẳn cũng cần bản không để ý tới, không chút kiêng kỵ.

Minh Phi không thoát được, ngã vào trong ngực hẳn không ngừng cầu xin tha thứ, cười nhiều đến nỗi hơi thở cũng trở nên gấp gáp, khỏe mắt liếc về phía Từ Lăng, chỉ thấy nụ cười nhạt như có như không của Từ Lăng, lúc đổ nước vào thùng thiếu chút nữa làm đổ ra ngoài, trong lòng hiểu rõ, càng phát càng cười lớn hơn.

“Phu nhân, nước chuẩn bị xong rồi.” Từ Lăng tái mặt đứng ở một bên không chịu đi, Cung Viễn Hòa không kiên nhẫn nói: “Xong thì xong, ngươi còn đứng đây làm gì? Đi ra ngoài!” Đợi Từ Lăng đóng cửa xong, liền cười gần ôm ngang người Minh Phi: “Muốn tắm rửa phải không? Tiểu gia xinh đẹp như hoa tới hầu hạ nàng tắm rửa.”

Minh Phi giống như đi vào cõi thần tiên, loại người buồn vui thất thường như Từ Lăng này, thật sự chỉ là một nha hoàn? Mặc dù nàng ta là người do Cung Nhị phu nhân đưa tới, nhưng không nhất định là nàng ta có quyền to thái độ bất mãn với chủ tử. Có phải hay không là vẫn luôn bị Cung Viễn Hòa tin tưởng Từ La đây? Đang suy nghĩ, trước ngực đã không nặng không nhẹ bị cắn một cái, đau đến nỗi nàng phải thở nhẹ một tiếng, cau giận nói: “Chàng cảm tình con chó sao?”

Cung Viễn Hòa lộ ra một hàm răng trắng sáng: “Không cho thất thần.” Đây không phải là không coi trọng hẳn, không để hẳn trong lòng sao? Tiếp đó, phía dưới hơi dùng sức, đỉnh đến Minh Phi hít một hơi, tay không nhịn được phản thượng hông của hắn, nhẹ giọng nói: “Nhẹ một chút, ta sợ đau.....”

Tiếng “sợ đau” kia, mềm mại uyển chuyển, mang theo chút giọng mũi, khiến trong lòng Cung Viễn Hòa giống như có một đốm lửa nhỏ cháy hừng hực, nhanh chóng thiêu đốt hẳn, trong đầu một mảnh hỗn độn, một chút cũng không muốn ngừng lại. Trong mắt chỉ thấy một đôi mắt nửa khép nửa mở, hàng lông mi phía trên con ngươi run run giống như nụ hoa khẽ rung trong gió, đôi môi đỏ thắm như cánh hoa hồng khẽ mở, lộ ra hàm răng trắng nhỏ xinh ở bên trong. Theo cần cổ thon dài trắng như tuyết, hẳn nhìn thấy hai khóa hoa lõi phấn hồng nho nhỏ đang vui thích nhảy lên theo động tác của hắn, giống như trong nháy mắt sẽ nở rộ thành một đóa hoa kiều diễm đến tận cùng.....

Hắn ngậy đại, ái ngại nâng mặt của Minh Phi lên, trịnh trọng ở đặt một nụ hôn lên trán của nàng, không kìm được liền thốt ra một câu: “Ta sẽ rất nhẹ rất nhẹ, nhất định không làm nàng đau.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Lấy có

Edit: hoada

Sáng sớm hôm sau, đã có người đến gọi Minh Phi, muốn báo cho nàng biết có người muốn gởi tiền công và tiền thưởng ở phòng thu chi. Dẫn đầu là mẹ con Kim thị, lấy lý do là sợ bị mấy người thân thích vô lương tìm tới cửa nên tìm cách gởi đi, sau đó, Kim thị còn nói cho Xuân Niếp làm không công ở nông trang.

Có Kim thị dẫn đầu, mấy gã sai vặt và tiểu nha hoàn mới được mua vào cửa cũng gởi ít bạc không dùng đến phòng thu chi, không những vậy, lão Mã cùng cầm bạc đi gởi nói là muốn để dành cưới thê.

Đối với sự tin tưởng của Kim thị, Minh Phi rất vui mừng. Cung Viễn Hòa thấy nàng vui mừng vậy cũng vui mừng theo. Khi hai người vừa mới dùng điểm tâm xong, chỉ thứ hai bên kia đã phái người từ cửa chính tới đây mời đi sang bên đó, nói là Cung nhị phu nhân của bọn họ mời họ qua nói chút chuyện trong nhà.

Trải qua lần gây chuyện ồn ào ngày hôm qua, lại có Cung Viễn Trật phía trước nói vun vào bảo đảm, Minh Phi và Cung Viễn Hòa cũng mơ hồ đoán được bà ta muốn nói chuyện gì, nhất định là Cung nhị phu nhân đã quyết định chủ ý rồi, gọi hai người sang thương lượng.

Hai phu thê nhìn nhau cười đi ra từ cửa chính sang bên kia, cũng đi từ cửa chính vào, Cung nhị phu nhân nghe hạ nhân báo lại đường đi của hai người thì trầm mặc lại không nói lời nào, cũng không tiếp tục phát giận bừa bãi.

Hai người mới vừa đi vào, Cung Tĩnh Kỳ lập tức đi lại chào đón, thân thiết kéo hai người ngồi xuống. Chu di nương tự tay dâng trà thơm lên. Đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, Cung nhị phu nhân mới ho khan vài tiếng rồi mở miệng: “Nghe nói hai người thiếu tiền, mang áo đi cầm?”

Cung Viễn Hòa cười cười không nói.

Cung nhị phu nhân thông thả bê tách trà lên ung dung thổi lá trà nhấp một ngụm rồi nói: “Nếu là thiếu tiền, tại sao còn muốn tự xây phòng bếp riêng? Còn phải mua thêm nhiều người như vậy?” Bà đây là trách Minh Phi không dám đương được trách nhiệm đương gia chủ mẫu.

Cung Viễn Hòa nghe bà trách móc Minh Phi thì không thoái mái, lôi kéo Minh Phi đứng lên nói: “Nếu thím không có chuyện gì khác, chất nhi còn có việc phải làm, ngày khác sẽ trở lại nghe thím dạy dỗ, chất nhi cáo từ trước.”

Cung Tĩnh Kỳ và Cung Viễn Trật thấy vậy thì vội vàng nháy mắt với Cung nhị phu nhân, Cung nhị phu nhân gắng gượng nuốt xuống khẩu khí kia, nói: “Nếu không có tiền dùng sao lại không đến nói với ta? Lại còn ra ngoài cầm đồ áo khoác, để cho người khác chê cười? Các người luôn nghĩ là ta giữ hết tiền không cho các người, nhưng không nghĩ qua, lúc đầu là cha người ủy thác cho ta, muốn ta quản lý tốt số tài sản kia. Các người còn trẻ lại không hiểu chuyện, chỉ sợ rơi vào trong tay các người thì hai ba ngày là các người đã tiêu xài hết, về sau lấy gì sống qua ngày, rồi cả đời gặp cảnh khốn cùng, đây chẳng phải là tội của ta sao?”

A nha, bà ta thật có tâm tốt quá đi. Minh Phi và Cung Viễn Hòa liếc mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười nhưng cũng không đáp lời.

Cung nhị phu nhân đang thao thao bất tuyệt nói một hơi dài, nào là những năm này bà ta làm đương gia chủ mẫu phải chịu nhiều cực khổ như thế nào, những cửa hàng buôn bán thì lỗ vốn, nông trang thì gặp hạn hán lũ lụt liên miên, hàng năm tu sửa phòng ốc tốn không biết bao nhiêu bạc, hiện tại Cung Trung Tổ còn giữ chức, như người khác thì được người ta mang bạc đến biếu, còn hần thì phải không ngừng móc bạc ra để đút lót, tìm kiếm quan hệ, tiếp đó lại nói đến việc Cung Viễn Hòa bị tôn đại bá đại mẫu làm hư người, cái ăn cái mặc đều phải tính khiêu té tuyền đồ tinh tế nhất, tốt nhất, lại ham chơi kết bạn lung tung, chỉ đến kinh thành ba năm mà lại tốn không biết bao nhiêu bạc trong nhà.

Bà ta nói rất nhiều, nhưng suy cho cùng là thông báo trước cho bọn họ, những năm này là do Cung Viễn Hòa dùng rất nhiều tiền trong nhà, để cho bọn họ chuẩn bị chút tâm tư sẽ không có nhiều tiền chia cho bọn họ. Cung Viễn Trật có mấy bản sổ sách ghi riêng muốn đưa cho bọn họ xem nhưng lúc này, bọn họ cũng không để ý nhiều chỉ yên lặng lắng nghe, đợi bà ta nói xong mới nói: “Chính là bởi vì thấy thím quá khổ cực, cho nên chúng ta mới không dám làm phiền thím nữa. Thân thể ngài không khỏe, ngài nên nghỉ ngơi đi, chúng ta không làm phiền ngài nữa.”

Cung nhị phu nhân thấy hần không đáp lời, không biện bạch mà còn muốn phải vội đi thì vội vàng chuyển tới đề tài chính: “Ta đã tính sổ sách trong nhà rồi, trước hết mỗi tháng chỉ cho các người năm trăm lượng bạc để dùng, lúc cháu dâu không có chuyện gì làm thì cứ tới đây theo ta học cách quản gia, học cách đối đãi với người khác, ta sẽ nói với người một lượt tất cả rồi dạy người cách phải xử lý những chuyện lớn nhỏ trong nhà như thế nào?”

Thấy Minh Phi cười không nói, nàng khoa trương nói: “Cháu dâu, ta đây cũng là vì muốn tốt cho các người thôi. Người xuất thân từ nhà quan, lại còn trẻ, chưa có trải qua mưa gió gì nhiều, chỉ sợ sổ sách cũng chưa từng nhìn qua bao nhiêu, sao lại hiểu được phải xử lý những cửa hàng điền trang như thế nào? Nếu đột nhiên giao hết vào tay người, người lại bị người khác lừa thì làm sao bây giờ? Nóng lòng không ăn được đậu hũ nóng, loại chuyện như vậy thì phải từ từ học mới được.”

Thấy hai người vẫn không nói gì, ba mẫu thân bọn họ cũng có chút nóng nảy.

Đột nhiên Chu di nương cười nói: “Đề tỷ thiếp nói nhiều một câu, đây là phu nhân thật tâm thật ý tính toán vì đại gia và đại nãi nãi đây. Nếu là người ngoài, người nào lại phải phí sức mà chẳng có kết quả tốt như vậy. Lúc trước đó là yêu quá nhiều nên cũng không thể tránh khỏi trách móc mấy câu, nếu không cũng không lao tâm khổ tứ như vậy. Những năm gần đây, dù phu nhân không có công lao thì cũng có khổ lao, đại gia và đại nãi nãi cũng nên thông cảm cho tâm lòng từ ái của phu nhân mới đúng.”

Nghe Chu di nương nói xong, Cung nhị phu nhân gật đầu liên tục, “Chính là vậy đấy. Chúng ta đều là người một nhà, có cắt đứt xương với gân thì cũng không có chỗ nào tốt. Cuối cùng ta cũng hi vọng là tất cả mọi người đều tốt thôi, cũng không thể vì ta nuôi dưỡng người nhiều năm như vậy mà không thể trách móc người vài câu, mà người vì vài câu trách mắng của ta mà ghi hận ta cả đời chứ?”

Cung Tĩnh Kỳ và Cung Viễn Trật cũng rồi rít nói thêm vào: “Đại ca, trước hết cứ như vậy đi. Sau này khá hơn chút chuyện, phụ thân không có ở nhà cũng không thể nói gì được, để đại tẩu trước cứ đi theo mẫu thân học cách xử lý chuyện cửa hàng buôn bán, còn chuyện nhà, cứ đợi đến khi phụ thân về rồi nói sau, không phải tất cả đều tốt đẹp sao?”

Cung Viễn Hòa hạ mí mắt suy nghĩ một chút, nói: “Mới vừa rồi thím cũng đã nói, ta là người kén ăn kén mặc, vẫn thích kết giao nhiều bằng hữu, lại nuôi nhiều người như vậy, còn phải tu sửa nhiều phòng ốc trong viện để còn có bằng hữu thân thiết lui tới chơi, mỗi tháng năm trăm lượng bạc, có đủ không? Số tiền này may một cái áo khoác cũng không đủ!”

Hần đây là có ý chê bạc quá ít, có nghĩa là hần nguyện ý tạm thời lui một bước.

Cung Tĩnh Kỳ tiến đến nói nhỏ bên tai Cung nhị phu nhân: “Trước cứ nghe theo hần đi.” Còn phải một hai năm nữa Cung Trung Tổ mới về nhà, bây giờ chỉ cần bọn họ không làm khó, có thể kéo dài thêm thời gian thì kéo dài, sau này sẽ có biện pháp khác, có thể đi tìm ít tiền bạc tài sản đi chỗ khác, rồi hợp lý hợp tình nói tiền bạc tài sản đã thất thoát thì cũng không ai có thể làm gì được.

Cung nhị phu nhân cắn môi gật đầu: “Vây các người thấy bao nhiêu bạc thì đủ?” Lời này là hỏi Minh Phi.

Cung Viễn Hòa lại giành mở miệng trước: “Nếu thím đã nói vậy thì không phải một hai ngàn lượng bạc là có thể đủ được. Ta đây vẫn có nàng dâu đương gia, nếu không nhiều người như vậy thì không sao, nhưng chúng ta lại mới mua thêm mấy nha hoàn, gã sai vặt, còn bao nhiêu người làm cũ nữa, có nhiều hơn một ngàn lượng cũng không đủ.”

“Cái gì?” Cung nhị phu nhân đau lòng một hồi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Chu di nương mặt không biến sắc đề đầu vai của bà ta lại, nhìn bà ta lắc nhẹ đầu một cái. Lúc này bà ta mới tỉnh lại, đứng nha, lúc trước nàng khoa trương nói Cung Viễn Hòa mỗi tháng ăn tiêu xa hoa thế nào, giờ đây lại phủ nhận, chẳng phải là tự đánh vào mặt mình sao? Bà ta nâng trán suy nghĩ kỹ một lát, cố nặn ra nụ cười nói: “Hôm nay, tiền trong nhà rất ít, vì làm ăn khó khăn, những cửa hàng kia đều không thể kiếm tiền, nếu là đều cho các người, ta và đệ đệ, muội muội của người đều phải uống gió tây bắc hết à, người cũng phải tính toán một chút, một tháng một ngàn hai lượng được không?”

Không đợi Cung Viễn Hòa trả lời, Cung Tịnh Kỳ nhanh chóng cầm lấy ngân phiếu đưa ra, muốn lập tức đưa ngân phiếu rồi đuổi người đi. Cung Viễn Hòa cười nhẹ một tiếng: “Ta bên kia mọi sự vừa mới tu sửa, phải tốn rất nhiều tiền cho mấy thứ lát vát. Chỉ thế này, thật sự không đủ. Thôi, sau này ta lại thất lung buột bụng thôi.” Quay đầu lại nhìn Minh Phi, “Ta nhớ ta còn có một bảo thạch Hồng Lam và hạt châu khảm trên thất lung có thể đi cầm chắc được chút tiền, ách, nhưng cái đó không được, đó là vật của tổ phụ truyền cho ta, nhưng nếu không thì cũng không biết thứ gì lại đáng tiền để đi cầm đây?” Hay chờ ta về nhìn qua một chút, nếu không đủ thì bán trang viên nuôi chó kia đi. Tóm lại phòng trong viện cũng không nhiều không ít, vừa đủ có thể mang hết chó về nuôi.”

Cung Tịnh Kỳ xanh mặt tròn mắt nhìn Cung Viễn Hòa một cái, Cung Viễn Hòa cũng nhìn nàng cười một tiếng hỏi chuyện không liên quan gì: “Không biết tam muội đã chuẩn bị đồ cưới xong hết chưa?”

Cung Tịnh Kỳ giống như bị phỏng một chút, cúi đầu cộc lốc: “Không biết.”

Cung Viễn Trật bắt đắc dĩ thở dài, nháy mắt với Cung nhị phu nhân, Cung nhị phu nhân gượng dừng dừng nói: “Tháng này cho thêm các người năm trăm lượng nữa, nếu các người muốn đòi thêm sẽ không có đâu.” Nói rồi kéo rèm lại.

Cung Nghiên Bích mang ngân phiếu năm trăm lượng bạc ra ngoài, Cung Viễn Trật suy nghĩ một chút rồi từ trong lòng ngực lấy ra một sấp ngân phiếu đặt thêm vào tay Cung Viễn Hòa: “Ca ca, như thế này đã đủ chưa?”

Cung Viễn Hòa cười một tiếng, cũng không đếm bỏ vào trong áo, lôi kéo Minh Phi đi: “Vây thì trước hết cứ tạm như vậy đi.” Đi một chút rồi dừng lại một chút, hỏi Chu di nương: “Thiếu chút nữa ta quên mất, hôm qua di nương ngã xuống rất nặng. Vừa đúng lúc Hoa ma ma bên cạnh đại nãi nãi rất thành thạo xoa bóp, chúng ta có mang theo rượu thuốc để xoa bóp, Hoa ma ma giúp xoa bóp cho Chu di nương đi. Bên cạnh thím không thể thiếu di nương được.”

Quả thật, Hoa ma ma lấy từ trong ngực một bình sứ nhỏ cười cười bước mấy đi qua đưa cho Chu di nương: “Di nương, người xem phải đi nơi nào để xoa bóp đây? Để nô tỳ xoa bóp một chút, bảo đảm năm ba ngày là tốt thôi.”

Minh Phi cũng đi theo vịn tay Chu di nương: “Di nương không cần quá khách khí đâu.”

Chu di nương có vẻ thụ sủng nhược kinh cười nói: “Không cần, thiếp da dày thịt béo, không yếu ớt như vậy đâu, dùng chút nước thoa thoa vào là tốt rồi. Thiếp nào dám làm phiền đại nãi nãi và Hoa ma ma?”

Cung Tịnh Kỳ lãnh u u mà nói: “Di nương, đó là đại nãi nãi tốt bụng, người không cần từ chối. Nếu người từ chối tấm lòng của đại nãi nãi, ngược lại có vẻ xa lạ rồi.”

Chu di nương cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cũng tốt, trước hết tỳ thiếp xin cảm ơn đại gia và đại nãi nãi. Chỉ là xoa bóp thì không cần, lúc này tỳ thiếp còn muốn hầu hạ phu nhân, nếu trên người có mùi lạ thì sẽ bất kính với phu nhân. Đại nãi nãi có thể ban thuốc này cho thiếp được không, bên cạnh tỳ thiếp cũng có một nha hoàn tinh thông y thuật, chiều nay để cho nàng xoa bóp cho tỳ thiếp là được rồi.”

Bà ta càng đẩy, Minh Phi càng muốn thay nàng chữa thương cho thật tốt, Cung Tịnh Kỳ cũng muốn, vì vậy Cung Tịnh Kỳ nói: “Di nương cẩn thận quá mức rồi, ở đây đề nghị tỳ hầu hạ là được. Đi, chúng ta cùng đi đi, nếu di nương bị thương nặng thì nên nằm trên giường nghỉ ngơi mới phải, chớ để vết thương nhỏ thành nặng hơn sẽ không tốt đâu.” Quay đầu gật đầu với Cung Nghiên Bích này giờ đứng yên không nói gì nói: “Nhị tỷ tỷ, mẫu thân ở đây làm phiền tỳ tỷ rồi.”

Chu di nương thấy sống chết gì cũng không thoát nên thấp thòm lo âu cười nói: “Thật là, ta lúc nào thì yếu ớt như vậy chứ. Tam tiểu thư và đại nãi nãi thật là lo lắng quá rồi.”

Mấy người đến Thanh Thẳng các chỗ ở của Chu di nương, Minh Phi quan sát một chút, mặc dù không bằng trong phòng Cung nhị phu nhân, nhưng cũng không kém xa, nhìn qua có thể thấy cũng xứng với thân phận một di nương của bà ta.

“Ngâm Nhụy!” Chu di nương đứng ở cửa gọi mấy tiếng, một cô gái khoảng mười tám mười chín tuổi, chải đầu theo kiểu phụ nhân, mặc cái áo màu xanh dương rất xinh đẹp mỉm cười đi ra, thấy Minh Phi và Cung Tịnh Kỳ thì hành lễ chào hỏi.

Minh Phi thấy nàng như vậy thì có chút kì quái, giống như là phụ nhân nhưng cũng không có nghe qua Cung Trung Tổ còn có nha hoàn thông phòng như vậy. Cung Tịnh Kỳ thấy nàng khó hiểu thì ở bên tai nàng nhẹ giọng: “Đây là nha hoàn thông phòng của tam đệ. Người mà Chu di nương nói biết xoa bóp chính là nàng ta.” Vì muốn dò xem thật hư chuyện Chu di nương bị thương hay không nên Cung Tịnh Kỳ cũng muốn ở bên quan sát một chút.

Minh Phi cảm thấy giống như bị sét đánh khẽ giật mình, Cung Viễn Khoa chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, người giống như cọc gỗ, vậy mà thậm chí đã có nha hoàn thông phòng mười tám mười chín tuổi xinh đẹp thế kia. Hơn nữa, nha hoàn thông phòng của Cung Viễn Khoa lại không sống cùng phòng với Cung Viễn Khoa mà lại ở cùng Chu di nương, chuyện này thật sự quá kỳ quái.

Chu di nương bị thương, bần khoản lo lắng nằm lên giường, kéo ống quần lên, dưới tay áo lộ ra một thân da thịt trắng như tuyết, làm cho những vết thâm tím trên làn da càng thêm rõ ràng.

Hoa ma ma nhìn mấy lần, rửa sạch tay rồi dùng khăn tay lau sạch nước, đang muốn tiến lên thì Ngâm Nhụy đã cười nói: “Di nương có bệnh xấu hổ, không dám làm phiền Hoa ma ma, chỉ cần Hoa ma ma đứng bên chi nô tỳ làm là được rồi.”

Rượu thuốc có mùi rất gay mũi, Cung Tịnh Kỳ cũng đã nghiệm chứng thấy thật sự Chu di nương bị thương, nên cũng không cảm thấy hứng thú nữa, người nào động thủ đều giống nhau thôi, nàng cầm chiếc quạt đứng bên cửa sổ quạt quạt mấy cái, cũng không nghĩ quản nữa. Tuy nhiên Minh Phi lại nhìn ra chút đầu mối, nàng từng là người bị thương đương nhiên biết khi bị thương tự nhiên sẽ bị sưng lên, sẽ tím bầm, chứ không phải đơn thuần là vết bầm tím trên da thịt thôi.

Nàng tiến lên nhìn kỹ hơn: “Di nương đã chịu khổ rồi, đã đau đớn như vậy còn phải chịu đựng đi hầu hạ thím. Lát nữa ta sẽ nói với thím để di nương nghỉ ngơi mấy ngày, chữa khỏi vết thương rồi lại đi không sao đâu.”

Hoa ma ma tinh ranh hơn, đã tiến lên một bước, âm thầm lấy rượu xoa vào tay rồi kỹ xảo xoa lên vết thương, rất nhanh liền thấy vết bầm nhạt đi rất nhiều.

Thấy vậy, nhất thời sắc mặt Chu di nương và Ngâm Nhụy đại biến, Hoa ma ma bất động thanh sắc, khoe miệng khẽ nhếch lên cười nhìn về phía Minh Phi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, nếu dùng đồng xu cạo lên người, sẽ lưu lại vết bầm rất đậm giống như dấu tích bị ngã, không rửa bằng nước được, và cũng không dễ gì lau hết được.”

Minh Phi nhẹ giọng nói: “Di nương, đây là bị sao vậy? Có cần thiết phải như vậy không?”

Chu di nương mím môi không nói lời nào.

Nếu như hôm qua thật sự ở cửa hình trăng khuyết kia, Cung nhị phu nhân bị đụng đầu bị thương hoặc có chuyện gì thì ngược lại, nàng và Cung Viễn Hòa sẽ là người bị xui xẻo. Minh Phi nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, ho khan một tiếng: “Tam muội muội...”

Chu di nương hơi uốn người lên, một tay nắm chặt tay Minh Phi giấu trong vạt áo, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và cầu khẩn, trên người không không chế được khẽ run lên.

Cung Tịnh Kỳ bước chậm đến hỏi: “Thế nào?”

Sắc mặt Chu di nương trắng bệch như tuyết trong mùa đông.

Minh Phi nhẹ nhàng rút tay từ trong tay Chu di nương ra, cười nói với Cung Tịnh Kỳ: “Ta cảm thấy chúng ta ở đây cũng không giúp được gì, rượu thuốc này có mùi vị không dễ ngửi chút nào, không bằng chúng ta ta ngoài sân dạo một chút đi?”

Đương nhiên Cung Tịnh Kỳ sẽ không phản đối.

Minh Phi ý vị sâu xa nhìn Chu di nương cười một tiếng: “Di nương có bệnh xấu hổ, an tâm nằm nghỉ đi, ta để Hoa ma ma và Ngâm Nhụy ở đây xoa bóp cho người, chỉ cần xoa bóp một lần thôi cũng sẽ đỡ hơn nhiều lắm.”

Cung Tịnh Kỳ và Minh Phi đi ra khỏi Thanh Thắng các, băng qua đi loạn trong sân. Cung Tịnh Kỳ nói: “Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp người, người mới cao như vậy, bây giờ thật nhớ lúc đó quá. Khi đó, có lẽ ta chưa từng nghĩ người thế nhưng lại trở thành chị dâu ta. Khi ta nghe nói hai nhà chúng ta kết thân, ta còn cao hứng vô cùng, nghĩ tới chị dâu em chồng chúng ta ở chung nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Thật không nghĩ đến, bây giờ chị dâu này lại đặc biệt đối nghịch với nàng đúng không? Minh Phi khẽ mỉm cười, “Đúng nha, việc đời thật khó đoán trước. Ai có thể quay trở về tuổi thơ chứ?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Khi đó, chúng ta đối xử với nhau rất tốt, sau đó đổi lại Chu Thanh là người đối xử tốt với người, phải không?”

Minh Phi gật đầu: “Nghĩ, năm ấy nếu không phải Nghiên Bích ở Viên gia khi dễ ta, nói không chừng chúng ta vẫn luôn tốt đẹp như vậy. Ai, cái thời điểm kia, ta cũng không ngờ các nàng vì cái gì mà nhắm vào ta. Ta uất ức muốn chết rồi.” Ý nàng là có một số việc không phải cứ ôn chuyện là có thể giải quyết được.

Cung Tịnh Kỳ á khẩu không trả lời, chỉ đành cười khan nói: “Đó chỉ là hiểu lầm thôi.”

Minh Phi dùng cây quạt quạt mạnh một con bướm trắng bay ngang qua trước mặt, cười nói: “Đúng nha, giữa chúng ta có quá nhiều hiểu lầm. Thật là đáng tiếc. Thời gian như nước chảy, mấy người chúng ta không thể trở về như ngày trước được rồi. Nói không chừng tương lai sau này đều sẽ có phu quân của mình, sẽ bởi vì vậy mà phát sinh nhiều hiểu lầm hơn nữa. Nữ nhân chúng ta, dường như tất cả đều là thân bất do chi.”

Mỗi người đều có lợi ích riêng, nói như vậy có lẽ Cung Tịnh Kỳ sẽ không lấy chuyện xưa ra để ôn chuyện nữa, không lôi kéo tình cảm với Minh Phi nữa, cũng sẽ càng không tính toán khuyển nàng lùi một bước.

Hai người đứng dưới giàn hoa tử đằng, nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì. Hoa ma ma tìm tới đây, cười nói: “Đã tốt rồi, có lẽ di nương vẫn cần nằm trên giường nghỉ ngơi nửa ngày hay một ngày nữa là khỏe rồi.”

Cung Tịnh Kỳ cùng Minh Phi lạnh nhạt nói một hai câu vớ vẩn đi đến cửa thùy hoa thì tách nhau ra.

Hoa ma ma cười nói với Minh Phi: “Tam tiểu thư, Chu di nương nói là buổi tối sẽ để nhị tiểu thư mang ít thức ăn đến cho ngài, bảo là cảm tạ ngài.” Lại nói, “Lão nô đã sớm biết nữ nhân này chẳng phải người tốt gì. Người này chẳng khác gì mấy người trong nhà trước kia, cứ một bộ kiêu nhợc giả trang đáng thương.” Chỉ tiếc Cung Trung Tổ vốn không yêu sắc như Thái Quốc Đống, Cung nhị phu nhân cũng không phải là người mềm mại thiện lương giống Trương thị, cho nên Chu di nương giả bị thương, thiện lương mềm yếu đối phó.

Minh Phi nói: “Đã như vậy, tối nay chúng ta đành an vị đợi khách quý tới cửa thôi.”

Cung Viễn Hòa và Cung Viễn Trật cùng ngồi ở hành lang ngoại viện uống trà nói chuyện, chờ Minh Phi ra ngoài, thấy Minh Phi từ từ đi đến cửa thùy hoa miệng, vội vàng từ biệt Cung Viễn Trật rồi bước nhanh đến đón Minh Phi cùng nhau trở về nhà.

Minh Phi cẩn thận lấy ngân phiếu trong tay Cung Viễn Hòa kiểm qua một chút rồi cho vào hộp tiền khóa lại, cười nói: “Tổng cộng hai ngàn hai. Nhị đệ của chàng thật đúng là người có tiền nha, tiện tay thôi đã lấy ra một ngàn lượng, cộng thêm thay chàng đến tiền trang chuộc áo khoác, cũng mất gần hai ngàn lượng nữa. Rốt cuộc nhà chàng có bao nhiêu tiền để phung phí như vậy?”

“Bạc đưa tới cửa, không lấy cũng thật uổng phí.” Cung Viễn Hòa nói: “Trong tay nhị đệ cũng không có nhiều tiền. Nàng đừng thấy bọn hần được ăn ngon, mặc đẹp như vậy là có nhiều tiền, tiền của bọn họ có cũng chỉ đủ dùng thôi, trên thực tế, thím sợ bọn họ học thói xấu, mỗi tháng theo thường lệ chỉ cho ít bạc đủ dùng, bình thường sẽ không cho nhiều hơn. Ta thấy hôm nay cơ bản nhị đệ không còn bao nhiêu tiền riêng nữa đâu, nhiều nhất cũng còn gần một ngàn hai.” Người có thể tiêu tiền như nước, cũng chỉ dùng tiền trên người một mình hần thôi, còn Cung Viễn Trật và Cung Viễn Quý thì phải bồi dưỡng thành người tài.

Minh Phi nói: “Ta cảm thấy được bọn họ rõ ràng chính là muốn kéo dài thêm thời gian, chỉ sợ đem dài lắm mòng, chúng ta không thể để mặc cho bọn họ muốn tính toán thế nào cũng được được.”

“Dĩ nhiên. A, đúng rồi, cừu cừu biết chuyện ta đi cảm áo, đã viết thư cho phụ thân ta một bức thư nữa rồi.” Cung Viễn Hòa lấy chén canh đậu xanh đưa cho Minh Phi: “Uống đi, có thể tiêu tan một mối.”

Từ La ở bên ngoài nhỏ giọng nói: “Đại gia, Tiết tổng quản có chuyện tới bẩm báo.”

Cung Viễn Hòa đứng lên nói: “Nàng nằm nghỉ một chút đi, ta ra ngoài rồi quay lại ngay.”

Minh Phi nằm xuống ngủ nửa mê nửa tỉnh, Cung Viễn Hòa từ bên ngoài đi vào, chạm nhẹ vào nàng: “Viên gia coi trọng cuộc sống, nói là từ nay trở đi hạ táng. Ngày mai ta đến nha môn, rồi trực tiếp đi nhà bọn họ điều nghiên, nàng nói với người ta chuẩn bị cho ta một phần tang nghi.” Lại lấy ra hai tờ giấy đưa cho nàng xem: “Những bức vẽ trước kia đã bán được ba ngàn lượng bạc, ta đã mua được một cửa hàng bên cạnh Hoa Mãn Lâu, còn mua thêm hai mảnh đất thượng đẳng khoảng hai trăm mẫu ở vùng ngoại ô. Chỉ cần không gặp chuyện ngoài ý muốn, đủ cho cô nhi quả mẫu nàng sống tốt qua ngày.”

Minh Phi còn đang nhìn khế ước mua bán đất, mua bán nhà, lại thấy Cung Viễn Hòa cầm một bức thư ở một bên lật qua lật lại, không khỏi cười hỏi: “Đây là là cái gì vậy?”

Cung Viễn Hòa cười hắc hắc mở thư ra cho nàng xem, lại đi đến bàn tự tay cầm bút viết thư, lời ít ý nhiều nói mấy câu, nói không phải là mình bất hiểu, mà là không thể phụng dưỡng song thân. Đối với cô nhi trại mẫu kia cũng là lực bất tòng tâm.

Minh Phi cau mày: “Từ đâu chàng có được bức thư này?” Ngẫm nghĩ một hồi, nàng lập tức hiểu đây rõ ràng là hần đang ngụy tạo, nàng không khỏi nhíu mày đưa thư ra phía ánh sáng cẩn thận tra nghiệm: “Chàng cũng không sợ bị người khác đoán được?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Khi người ta đang đau khổ vô cùng, sẽ không chú ý nhìn kĩ đâu. Huống chi, ta rất tin tưởng vào thủ nghệ của người nọ. Không phải vừa rồi chính nàng cũng cho rằng đây chính là bút thư của thân hần sao?”

“Là người nào vậy?” Hần biết đều là những người gì?

“Nàng đừng hỏi, ta có nói nàng cũng không biết đâu, chỉ là một người bạn thôi.” Cung Viễn Hòa cười coi thường bỏ qua việc này.

Đêm đến, quả nhiên Cung Nghiên Bích thướt tha duyên dáng mang theo hai nha hoàn đi đến, xách theo một hộp đựng thức ăn. Cũng chỉ là mấy thứ điểm tâm bình thường được tỉ mỉ chế luyện, cũng không có nước canh thượng hạng gì.

Sau khi để xuống liền tề thanh tề khí đuổi hai nha hoàn đi theo ra ngoài, một nha hoàn trong đó còn không chịu đi bị Bạch Lộ cứng rắn kéo đi.

Cung Viễn Hòa muốn ra ngoài tránh mặt để hai người nói chuyện, Cung Nghiên Bích lại không chịu, nữu lấy tay áo Cung Viễn Hòa, nước mắt lập tức chảy xuống: “Ca ca, ta van người nê ta cũng là huyết mạch một nhà mà giúp mọi người một chút đi.”

Minh Phi vội vàng tiến lên kéo Cung Nghiên Bích ra, khuyên nàng ta ngồi xuống, từ từ lau nước mắt cho nàng ta: “Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng khóc.”

Cung Nghiên Bích nắm chặt tay áo nàng, khóc ròng nói: “Tẩu tẩu, ta biết trong lòng tẩu vẫn oán giận ta và di nương. Mà ta cũng không có cách nào

khác, nếu có thể, ta cũng muốn làm người gặp người yêu, chứ sao lại muốn làm cho người khác gặp là chán ghét?”

Minh Phi ôn hòa cười nói: “Lời muội muội nói sai rồi, ta sao lại oán giận với người được chứ? Nếu ta oán giận với di nương thì chiều nay cũng không giúp bà che giấu. Người nói có đúng không?”

Cung Nghiên Bích nghe nàng trực tiếp nhắc tới chuyện Chu di nương giả bị thương liền nâng váy đứng lên rồi quỳ xuống đất: “Ca ca, tẩu tẩu, cầu các người để cho di nương và tỷ đệ chúng ta một con đường sống.”

Cung Viễn Hòa nhanh tay lẹ mắt cúi xuống đỡ nàng đứng dậy rồi lạnh mặt trầm giọng nói: “Chúng ta không nhận nỗi đại lễ của người, cái yêu cầu này thì càng không thể tưởng tượng nổi. Người tới, đưa nhị tiểu thư trở về đi.”

Nhất thời Cung Nghiên Bích ngẩn người, nước mắt đột nhiên không rơi nữa, làm bộ tội nghiệp nhìn về phía Minh Phi: “Minh Phi... là do ta không đúng, năm đó ta không nên nghe lời phu nhân ngay trước mặt đám người Viên Mai Nhi làm khó người, xúi giục các người bất hòa; ngày các người thành thân, cũng là ta không đúng, ta không nên vì để làm vui lòng phu nhân mà đi đến tân phòng châm chọc người; ngày người bị cảm nắng, ta cũng không nên nghe lời phu nhân mà làm canh ba ba, cộng thêm này mấy món ăn có tính hàn đưa tới. Nhưng ta đây đều là không có cách nào, người xem, ta đã lớn như vậy, tam muội cũng đã có người đưa lễ, ta cũng không có một người nào để ý đến.”

Cung Viễn Hòa lạnh lùng thốt lên: “Để tam muội người xuất giá thì người mới có thể gả ra ngoài, người gấp cái gì chứ. Ngày đó ta nghe nói rồi, chuyện thành thân của người, phụ thân cũng đã hỏi tới, người lo lắng cái gì nữa?”

Cung Nghiên Bích cắn răng nói: “Ta không vội sao được? Rốt cuộc bà ta muốn gả cho ta cho chó hay mèo? Còn mấy tháng nữa là đến hết năm rồi, nhưng cái gì cũng không chuẩn bị cho ta, ta gả đến nhà nào thì có được tôn trọng không? Tương lai bảo ta phải làm người như thế nào? Phụ thân sao, cũng bởi vì câu nói kia của phụ thân mà làm ta thành đắc tội với phu nhân, bà ta cứ vin vào có ấy kéo dài đến bây giờ...” Nàng vừa bị thương nói, nước mắt tuôn ra như suối: “Cũng bởi vì di nương lúc ấy không kịp kéo phu nhân lại, sợ bị phu nhân trách tội, lại sợ bị các người trách tội, không thể không lấy cớ bị thương mà không nhanh nhẹn, linh hoạt kéo bà ta thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Nếu như

Cung Nghiên Bích khóc không ngừng, tự thuật lại cảnh ngộ và bất công của mình cùng đệ đệ những năm gần đây, quả thực là rất cực khổ.

Minh Phi và Cung Viễn Hòa không lời kéo, cũng không khuyên nàng, chỉ ở một bên nhìn nàng khóc. Đã là con người, mặc kệ là khóc hay náo, hoặc nói chuyện cười, cũng phải có người cổ động thì mới có thể cười hay khóc lên, nếu như, diễn kịch một vai, thì không có mấy người có thể tiếp tục kiên trì.

Quả nhiên Cung Nghiên Bích không thấy ai có phản ứng gì, rất nhanh đã ngừng khóc, cũng không nói hết, lau hai hàng nước mắt, ngồi thẳng người, hạ mí mắt nhẹ nhàng nói: “Là ta thất lễ, đề ca ca và tẩu tẩu chê giễu.”

Minh Phi lặng lẽ đưa đến một chiếc khăn, nhìn Cung Viễn Hòa một cái, xoay người đi ra ngoài: “Ta xuống dưới bếp xem cơm tối một chút, Nhị muội ở lại chỗ này ăn cơm tối thôi.”

Cung Nghiên Bích nhảy lên: “Không, tẩu tẩu người chó đi, thời gian của ta có hạn, người nghe ta nói hết đã.”

Cung Viễn Hòa cười ha ha: “Thế này là được rồi, đã khóc như vậy, cũng không sợ bị người khác nghe thấy truyền đi sao. Chính người không phải nói cuộc sống khổ sở ư, nếu như bị bên kia biết, người, di nương của người và đệ đệ chắc hẳn sẽ càng khổ hơn đi.”

Cung Nghiên Bích chớp mắt trầm mặc một cái, ngay sau đó đưa mắt lên nhìn nói: “Ca ca nói rất đúng, bà ta biết chúng ta tất nhiên sẽ càng khổ hơn. Nhưng, chúng ta không tốt thì như thế nào? Có khá hơn cũng có cái gì tốt hơn sao? Di nương đời này cũng chỉ là di nương, ta tốt nhất thì cũng chỉ là có thể gả cho người nát thôi, đệ đệ còn cả đời đều phải đi làm bán mạng, làm chân chạy cho người ta. Có thể biến hóa thành cái gì được? Nhưng các người lại khác, chính là mở to mắt nhìn tài sản của đời trước thuộc về mình bị người khác vô si chiếm lấy, dùng hết, chính mình phải trắng tay sống, hoặc là muốn thế diện? Nếu có tiền, ca ca có thể làm quan lớn hơn, tẩu tẩu có thể oai phong....”

Cung Viễn Hòa cười khẽ một tiếng: “Ý tứ này của Nhị muội, rốt cuộc là muốn như thế nào đây?” Nếu có tiền có thể làm quan lớn hơn? Cái quan niệm này là ai truyền thụ cho Cung Nghiên Bích? Làm quan tất nhiên không thể rồi bỏ việc chuẩn bị tiền, nhưng cũng không phải có tiền là có thể làm quan lớn. Giống như cha hán Cung Trung Tổ, một lòng một dạ muốn làm quan, muốn leo cao, tiền xài như nước chảy, vẫn không dám tham ô, nhưng cũng chỉ ở cái bộ dáng này.

Cung Nghiên Bích nói: “Ca ca, các người giúp chúng ta, chúng ta cũng giúp các người.”

Cung Viễn Hòa nghe thấy câu này thì quát lên, tươi cười còn đang trên mặt, nhưng sắc mặt đã trở lạnh, nhàn nhạt nói: “Các người giúp chúng ta thế nào? Các người lại muốn cái gì?”

Minh Phi để ý tới vẻ mặt của hắn đột nhiên thay đổi, có chút không hiểu, nhưng không có đề cập đến, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn.

Hiển nhiên Cung Nghiên Bích đã nghĩ kỹ qua, há mồm liền nói: “Chúng ta muốn, chính là ta và Cung Viễn Khoa có một mối hôn sự tốt, Viễn Khoa còn có thể diện ra đường. Chỉ muốn các người giúp chúng ta làm có mấy điều đó, chúng ta có thể đem những năm tháng này bà ta và Thiệu gia hợp hòa kiếm tiền, lừa gạt như thế nào nói cho các người biết.”

Cung Viễn Hòa hạ mí mắt, mặt không chút thay đổi: “Người nói đúng là đúng sao? Miệng nói không có bằng chứng, ta ngược lại nghĩ sẽ tin tưởng các người, chỉ sợ phụ thân cũng không tin.”

Cung Nghiên Bích chậm rãi cười cười: “Cái này a, chúng ta tự nhiên cũng không phải tùy tiện mà nói một chút.” Nói tới chỗ này, phong cách cả người nàng ta cũng thay đổi, vừa mới bộ dáng nhu nhược khóc thút thít, thiếu nữ bị thương phần hận không thấy nữa, thay vào đó, là bộ dáng thiếu nữ đang lúc thanh xuân, tinh táo tinh lạng.

Cung Viễn Hòa nói: “Làm sao ta biết không phải là các người tùy tiện nói một chút? Trời sinh phụ nữ đã am hiểu gạt người nhất rồi.”

Sóng mắt Cung Nghiên Bích lưu chuyển, cười như không liếc Minh Phi một cái: “Người nói, cũng bao gồm cả cậu cậu sao?”

Hiển nhiên Cung Viễn Hòa không có tâm tư cùng nàng ta nhìn điều thú vị, đứng lên nói: “Nếu người dám đến tìm ta nói chút này, chắc đều đã chuẩn bị tốt, lấy ra thành ý rồi đến gặp ta. Nếu không không cần bàn nữa.”

Cung Nghiên Bích cười nói: “Ca ca, ta và Viễn Khoa, dầu gì cũng cùng chảy chung dòng máu trên người với người, không nên vô tình như vậy. Năm đó người bị người ta lừa vào trong giếng cổ, vẫn là di nương ta vụng trộm sau lưng phu nhân đưa nước và bánh mỳ thần cho người, người mới sống qua được bảy ngày bảy đêm, mới có thể mở mày mở mặt ngày hôm nay, mới có kiêu thế hôm nay, mới có thể cùng khiêu chiến với người kia, người đều đã quên sao? Dầu gì, cũng coi như là ân nhân cứu mạng chứ?”

Cung Viễn Hòa rũ mí mắt đang giật giật, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Có chuyện này sao? Ta thế nào lại quên? Còn nữa, không nên nói lung tung, nương ta là tiểu thư con vợ cả, di nương người, chỉ là nô tỳ hèn mọn, hiện tại vẫn không ngóc đầu lên được. Trừ tay nghề được thiện làm không tệ ra, thì nhất định cái gì cũng sai. Người, nơi nào cùng ta chung dòng máu? Không có bản lãnh, thì hãy ngoan ngoãn vui vẻ chờ ta thưởng cho người cơm thừa, đừng chạy đến nơi này của ta học chó sủa.”

Mặt Cung Nghiên Bích chợt đỏ như máu, trong mắt như nhảy ra đám lửa nhỏ, cháy cháy, đột nhiên nổi giận, xoay người đi ra ngoài: “Hôm nay bất tiện, ngày mai ta bảo Viễn Khoa đi nha môn tìm người.” Lại hướng Minh Phi cười thân thiện: “Cậu cậu, hôn sự sau này của Viễn Khoa, không thể thiếu làm phiền người nhiều nhiều.”

Minh Phi hướng nàng phát tay, Cung Viễn Hòa vẫn bất động, ánh mắt rơi trên đất, nửa ngày cũng không chuyển.

Sau khi Cung Nghiên Bích đi, Cung Viễn Hòa vẫn ngồi ở trước cửa sổ cầm quyển sách làm bộ nhìn. Minh Phi biết trong lòng hắn khó chịu, căn bản không có nhìn vào sách, nên cũng cầm kim chỉ ngồi bên cạnh hắn thêu thùa, trong nắng cuối chiều đâm lung tung mấy châm.

Mai Từ vài lần đến nhìn, muốn hỏi bày hay không bày cơm tối, đều bị Hoa ma ma cản lại bên ngoài. Hoa ma ma có chút nhúc nhủ, hai cái tiểu tử này, trời đã tối, đèn cũng không thắp, một đọc sách, một thêu hoa, cũng không biết đang làm những cái gì, có thể nhìn thấy gì sao.

Thật lâu sau Cung Viễn Hòa mới từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, lúc này mới giật mình thấy sắc trời đã tối, chân trời chỉ còn dư lại vài tia sáng, đang muốn để cho người vào thắp đèn, đột nhiên phát hiện Minh Phi đang ngồi bên cạnh mình, cầm cái khung thêu, đâm một cái, như thật sự đâm. Tâm tình buồn bực đột nhiên thay đổi, lấy tay của nàng trên khung thêu ra, gõ nhẹ lên đầu mũi của nàng: “Ngịch ngợm! Ánh sáng cũng không có, nàng thêu hoa gì!”

Minh Phi hướng hắn nháy mắt mấy cái: “Chàng có thể nhìn thấy sách, ta đương nhiên có thể thêu hoa.”

Cung Viễn Hòa lại đưa tay ôm lấy nàng, giữ đầu nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng thích cùng nhịp với ta.”

Minh Phi trở tay ôm lấy đầu của hắn, nhỏ giọng nói: “Rất cuộc chàng làm sao? Hợp tác cùng bọn Chu Di nương và Nhị muội, chưa chắc đã không phải là một con đường, tại sao chàng muốn chế nhạo nàng ta?”

“Ta ghét cái loại giọng điệu tự cho là đúng của nàng ta.” Cung Viễn Hòa cười đẩy tay Minh Phi ra, “Ta không sao, mới vừa rồi có chuyện mãi suy nghĩ quá nên mê mẩn, đối không? Gọi người bày cơm thôi.”

“Ma ma, để các nàng đi vào thắp đèn bày cơm đi.”

Minh Phi dám chắc, Cung Viễn Hòa trừ bỏ truyện tranh gia sản này ra, nhất định còn có việc gạt nàng. Chẳng qua hắn không chịu nói, không chịu nói cũng không sao, chỉ cần không ảnh hưởng đến nàng là được, ai mà không có bí mật?

Cơm tối Cung Viễn Hòa ăn được nhiều hơn so với bình thường, hắn như có thù oán với thịt viên, từng miếng từng miếng, ăn đến Minh Phi không nhìn được, đưa đũa kẹp lại đũa của hắn, cười nói: “Không thể ăn nữa, ăn nữa sẽ không tiêu được. Ăn uống quá độ là thói quen không tốt, biến đau buồn thành sức ăn, thì càng không tốt.”

Cung Viễn Hòa hít một hơi, để đũa xuống, cười nói: “Ta nghe tức phụ nhi.” Dưới ánh đèn, khóe miệng hắn đều vênh lên, nhưng trong mắt không có nửa điểm nụ cười.

Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau Cung Viễn Hòa phải đến nha môn, nên hai người lên giường sớm một chút. Cung Viễn Hòa luôn thích trêu đùa nhưng tối nay có vẻ rất yên tĩnh, lên giường liền nhắm mắt lại ngủ, đến nửa câu cũng không nói. Bên tai Minh Phi đột nhiên yên tĩnh làm nàng có chút không quen, ánh đèn lờ mờ bên ngoài lộ ra, làm nàng có thể nhìn thấy hằn khoanh tay nghiêng người, hô hấp nhẹ nhàng, thỉnh thoảng, con ngươi ờ mí mắt nhẹ nhàng chuyển động xuống, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp có một loại lạnh lẽo đến bình tĩnh.

Nàng biết hấn căn bản là không ngủ. Không hiểu sao, trong lòng Minh Phi có một nơi mềm mại bị xúc động, nàng nhẹ nhàng vươn tay, thử dò xét đặt ở trên eo của hấn. Cung Viễn Hòa không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, giống như là ngủ rất say. Lá gan của nàng có chút lớn, tay đưa dài ra chút, vòng chặt hông của hấn, nhẹ nhàng đem mặt mình dính vào lưng hấn. Cách bắp thịt trên lưng của hấn, nàng có thể nghe rõ ràng từng tiếng tim đập của hấn, “Thịch, thịch” rất có lực, rất trẻ trung, nàng nhắm mắt lại, tưởng tượng khối nhiệt huyết trong cơ thể hấn bị trái tim cuồng tráng dồn nén, dồn nén, chảy về tứ chi, cuối cùng kiến tạo thành một mỹ nam nhiều màu sắc, bất luận là vui buồn, đều làm tổn thương đến mắt người.

Đợi sau khi Minh Phi ngủ say, Cung Viễn Hòa mới nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, cẩn thận lật người, thần sắc phức tạp nhìn gương mặt đang ngủ của nàng. Minh Phi ngủ không hề thoải mái, chân mày hơi nhíu, hấn thở dài một tiếng, cẩn thận từng li từng tý vuốt lên chân mày nàng, đem nàng vùi sâu trong ngực, cầm chống lên đỉnh đầu nàng, ngửi thật sâu mùi hương hoa nhàn nhạt trên người nàng, nặng nề nhắm mắt lại ngủ.

Trong mộng có một cánh tay, vẫn không an phận ở trên những vị trí miễn cảm của Minh Phi qua lại, còn tại nơi hoa tâm của nàng nghịch ngợm gãi gãi, nàng bởi vì bị quấy rầy trong cơn buồn ngủ mà không vui, nhưng cái tay kia thật đáng ghét, vẫn làm nàng vừa sợ vừa thích, nàng né tránh nó, rồi lại không nhịn được nghiêng hóp với nó, nó làm nàng như một chiếc thuyền cô độc trên mặt biển, không nơi nương tựa, thực sự muốn bắt lấy một chút gì, rồi lại có tư vị yêu thích như sóng dữ cuồng phong lắc lư trên đỉnh sóng.

Cái tay không an phận kia không biết chạm tới chỗ nào của nàng, dù là trong giấc mộng, nhưng Minh Phi cũng có thể nhìn thấy từng đóa đến từng đóa nhiều loại hoa ngay trước mặt đang nở rộ, lại giống như pháo hoa tươi đẹp, liên khai mở trong lòng nàng, tim nàng đột nhiên đập nhanh, toàn thân cũng nóng đến không chịu nổi, muốn bộc phát, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực. Thật là làm cho người để ý mà, nàng mỉm cười nhỏ giọng lầm bầm một câu, giằng giằng bắt lấy cái tay nhỏ bé không an phận kia, muốn kêu nó đừng làm loạn.

Kết quả là tay của nàng lại bị cái tay nhỏ bé kia ăn, tay cũng ăn thịt người sao? Minh Phi có chút buồn cười, nhưng xác thực, cái tay nhỏ bé cổ quái kia đang ăn tay của nàng, ngậm một ngón lại một ngón tay, tình tế miêu tả lại, triền miên không tha. Minh Phi bị nó làm cho ngứa ngáy, không nhịn được nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cái tay nhỏ bé kia ngừng lại một cái, rồi nhanh chóng bám theo cánh tay của nàng đi lên, thỉnh thoảng còn làm cho nàng có chút đau buốt yêu thương.

Theo tay đi lên phía trước, trên người cũng càng ngày càng nặng, làm cho nàng thờ không nổi, một cảm giác khác thường, tương tự như cảm giác pháo hoa nở rộ vừa rồi, làm Minh Phi đột nhiên mở mắt.

Trong ánh trăng mờ mịt, bóng dáng nằm bò của nam nhân như một con báo rình mồi tuyệt đẹp. Cung Viễn Hòa ngậm lấy vành tai của nàng, nửa điểm cũng không ngừng, nhẹ nói: “Ngủ như chết vậy, thật sự bảo ta phải nói nàng như thế nào mới được đây?”

Cái này không thể trách nàng, cái tuổi lúc này chính là thích ngủ. Ai biết hấn sáng sớm muốn làm chính sự, liền dính lấy thế này rồi? Minh Phi hí mắt nghiêm túc quan sát về mặt Cung Viễn Hòa, tin tưởng rằng việc hấn khó hiểu tối hôm qua đã mau chóng phục hồi.

Nàng quan sát, làm chọc giận Cung Viễn Hòa. Hấn mất hứng lấy tay che ánh mắt của nàng, nhỏ giọng nói: “Còn không đáng yêu bằng lúc ngủ!”

Minh Phi nhếch mép, “Ta còn tưởng mình đang nằm mơ.” Nhớ tới hình ảnh nghịch ngợm mềm mại trong mộng, bàn tay nhỏ bé ăn tay của nàng, làm nàng đột nhiên hiểu ra là cái gì, trống ngực đập thình thịch, nửa câu cũng không nói ra được.

Bộ dáng của nàng vừa thẹn thùng vừa lúng túng làm Cung Viễn Hòa nhìn thấy, giống như một loại phong tình khác, hấn khẽ cười mở lên mặt nàng một cái, cười nói: “Nhớ tới cái gì rồi hả?”

Minh Phi không đáp, hấn lại hỏi nàng: “Cảm giác không giống nhau sao?”

Minh Phi đẩy hấn: “Chàng đồ đáng ghét này.”

Hấn nằm ở trên người nàng cúi đầu cười lên: “Đừng làm loạn, trời gần sáng rồi, làm lại một lát thôi.”

Minh Phi mắng nhiếc hấn: “Bảo chàng đi nha môn thì không đi chuyển.” Nửa câu nói sau lại bị hấn ngăn ở trong miệng, hóa thành một tiếng ừ non.

Kim Trâm tìm cho Minh Phi một thân váy đầy nhánh cây màu xanh lá có hoa văn phù dung ẩn hiện dưới váy, rất hợp phối với thắt lưng gấm màu xanh thẫm, càng làm Minh Phi nõn nà tươi mới, yêu kiều ướt át. Từ Lăng và Từ La đưa mắt tới nơi cổ áo khê mở rộng của Minh Phi, trên chiếc cổ cao ráo trắng nõn, có thể nhìn thấy rõ ràng hai vết hồng hồng.

Minh Phi như lơ đãng nhắc cao cổ áo lên, vừa lúc che kín dấu đỏ, cười nói: “Để cho người đi vào đi.”

Một ngày này đang lúc bận rộn chờ dầu muối, vào giờ thân, Cung Viễn Hòa lệnh cho Tả Bình trở về bẩm báo với Minh Phi: “Đại gia nói ngài từ nha môn ra ngoài sẽ trực tiếp tới Viên gia, sau đó còn muốn đi tìm mấy người bạn, nãi nãi không cần chờ ngài ấy ăn cơm tối. Ban đêm cũng chờ ngài trở về, tự ngủ trước là được.”

Minh Phi gọi Đan Hà đem đồ đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho Tả Bình mang đi, lại liên tục dặn dò: “Khuyến nhủ một chút, chớ để đại gia uống say. Nếu uống say, thì tốn chút bạc nhờ tiểu nhị giúp đỡ cùng nhau đưa về, chạm một chút, đừng va chạm nơi nào.”

Tỷ Bình cười nói: “Nãi nãi yên tâm, gia nói rồi, nếu ngài không yên lòng, liền nói cho ngài biết, ngài ấy có chừng mực.”

Vừa dứt lời, đám người Hoa ma ma liền cười lên, nói: “Xem kia, nãi nãi lại đau lòng đại gia, trong lòng đại gia cũng nhớ nãi nãi.”

Minh Phi cũng cười, biết cho người trở lại báo trước, đây cũng là một chuyện tốt, không thể thiếu việc khích lệ, để hần kiên định tiếp nhận mới được. Có lòng muốn hỏi xem thật sự thì Cung Viễn Khoa có đi nha môn tìm Cung Viễn Hòa hay không, nhưng bởi vì bọn người Từ La đang đứng ở sau lưng, nên đành phải thôi.

Đêm này khi Cung Viễn Hòa trở về đã là giờ Hợi. Hần mới đi vào trong cửa Thủy Hoa, đã thấy Từ La như mọi ngày đốt đèn lồng đứng ở đó, nhìn thấy hần đi tới, vội vàng nghênh đón, cười nói: “Công tử, ngài đã trở lại.”

Cung Viễn Hòa suy đoán rất tốt, cười nói: “Làm sao ngươi còn ở chỗ này? Là nãi nãi báo ngươi chờ ta hay sao?” Nghĩ lại, lại cảm thấy không thể là Minh Phi, lần trước hần đi ra cửa tìm Tiết Minh Quý, Minh Phi cũng không có chờ hần, hơn phân nửa vẫn là Từ La theo thói quen cũ từ trước chờ hần như vậy.

Từ La im lặng một hồi, cười nói: “Vâng nãi nãi không yên lòng ngài, sợ ngài uống say nên lệnh cho nô tỳ tới đây chờ ngài.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy, bước chân ngừng lại một cái, cười cười: “Nàng ngược lại càng lúc càng thận trọng rồi. Ta không có say, trước mắt ngươi cứ đi đi là được.”

Từ La trầm mặc không nói, không nhanh không chậm cúi đầu đốt đèn lồng, vừa lúc đem mặt của hần chiếu lên một mảnh sáng rõ.

Mai Từ một mình ôm Hi Phúc ngồi ở hành lang, đầu mày cau lại đầy một bụng tâm sự, nghe thấy bước chân đi, vội vàng đứng dậy hướng Cung Viễn Hòa hành lễ: “Đại gia đã trở lại?” Ánh mắt quét qua Từ La và ngọn đèn lồng trong tay nàng ta, khóe môi không khỏi mang theo một nụ cười mỉm: “Tỷ tỷ khổ cực. Nãi nãi mới vừa rồi còn hỏi người.”

Từ La nói: “Nãi nãi còn chưa ngủ sao?” Vừa dứt lời, Cung Viễn Hòa đã đi qua nàng ta vào trong phòng, một lát sau, trong phòng truyền đến tiếng cười của Cung Viễn Hòa: “Rõ ràng đã ngủ thành bộ dạng này rồi, thế nào lại còn không chịu lên giường đây? Lại cứ muốn gượng gượng?”

Giọng nói Minh Phi rõ ràng mang theo buồn ngủ nói: “Ta không yên lòng chàng, buồn ngủ hơn nữa cũng phải chờ. Lần trước thật sự là quá mệt mỏi mới không chịu đựng được.”

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng nói: “Cho người nói qua để nàng yên tâm, ta cũng không phải là đứa nhỏ.”

Trên môi Mai Từ nâng lên một nụ cười hài lòng đầy châm chọc, “Từ La tỷ tỷ, không phải lúc trước ngươi làm canh giải rượu cho Đại gia sao, là ngươi đi lấy, ta ở đây chờ phân phó, hay là ta đi lấy? Ngươi ở chỗ này chờ phân phó?”

Từ La cười nói: “Ta đi cho.” Tối nay là nàng và Mai Từ trực đêm, luôn phải lưu lại một người ở bên ngoài đợi phân phó.

Mới đi được hai, ba bước, Mai Từ lại nói: “Ồi, ta quên nói với nãi nãi ngươi đã chuẩn bị canh giải rượu, nên nãi nãi đã tự tay đi phòng bếp nhỏ làm một bát, Hoa ma ma đã chưng cách thủy rồi. Ngươi không phải đi nữa.”

Bước chân Từ La ngừng lại, quay đầu cười nói: “Lấy là tốt rồi.”

Ngón tay Mai Từ vuốt lông Hi Phúc, nhìn chăm chăm về mặt nàng ta, lơ đãng nói: “Ngày trước tỷ tỷ cũng đã từng đón đại gia như vậy à?”

Từ La cúi đầu “ừ” một tiếng.

Mai Từ tốt bụng nói: “Tỷ tỷ không biết, muội muội nhắc nhở ngươi một tiếng. Nãi nãi chúng ta, không thích nhất là người ta tự chủ trương.” Khom lưng đến Hi Phúc đang uể oải đặt xuống mặt đất, cười nói, “Vật nhỏ tham ăn tham ngủ, ngươi có phải nên nhớ kỹ hay không, ăn được mập mập như vậy, nặng như vậy, gặp chuyện muốn chạy thì chạy cũng không nhanh!”

Mặt Từ La không đổi sắc, mắt diếc tai nhor, đi tới hạ mệnh nói: “Nãi nãi, muốn nước nóng không ạ?”

Minh Phi nói: “Đi lấy đến đây đi.” Cũng không hỏi nàng ta mới vừa rồi đi nơi nào, Từ La thấy có chút may mắn, nhưng lại có chút thất vọng.

Cung Viễn Hòa uống xong canh giải rượu Minh Phi đưa đến, cười nói: “Mùi vị không giống nhau.”

Minh Phi nói: “Vậy chàng nói, không giống nhau thế nào?”

Cung Viễn Hòa thông minh như vậy, như thế nào lại không biết khác nhau ở đâu, lập tức cười nói: “Mùi vị cái này so với trước kia tốt hơn nhiều, sau này ta đều muốn cái này.”

Minh Phi bị hần quấy rối cười, “Giả dối, tay nghề ta sao theo kịp được Từ La? Rõ ràng chính là ngươi khó ăn, đoán được là ta làm, muốn dụ dỗ ta vui vẻ, nên có ý giả bộ hồ đồ để gạt ta.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Chỉ cần là ngươi làm, ta ăn đều thấy ngon.” Mắt nhìn thấy Từ La xách nước nóng tiến vào, bước nhanh về phía Từ La nhận lấy nước, phát tay một cái nói: “Các ngươi đi nghỉ ngơi đi, nãi nãi các ngươi phục vụ ta là được rồi.”

Từ La mới ra cửa, thì tiếng cửa đóng lại “Ken két” ở đằng sau nàng ta. Mai Từ bật cười một tiếng: “Tỷ tỷ, hai chúng ta đều là người dư thừa.”

Minh Phi đợi Cung Viễn Hòa rửa mặt xong, dùng nước nóng cho hân ngâm chân, rồi gỡ trâm trên đầu hân xuống, lấy một cái lược bằng sừng trâu ép sát vào da đầu hân chải tóc từ phía trước lui về phía sau năm mươi cái, rồi lại chia ra hai bên chải sơ qua năm mươi cái, nhẹ giọng nói: “Một mẻ chứ? Về sau mỗi ngày đều chải tóc như vậy, tóc vừa khỏe. Thân thể cũng thư thái.”

Cung Viễn Hòa vừa lòng khép hờ mắt, mặc cho Minh Phi chăm sóc. Chờ Minh Phi làm xong mới cười nhẹ một tiếng: “Hôm nay nàng đột nhiên đối với ta tốt như vậy? Có phải hay không do sáng nay ta phục vụ nàng chu đáo? Thì ra là nàng thích cái đó.”

Minh Phi hăng hái túm một nắm tóc của hân: “Mồm chó không thể mọc ngà voi. Ta khi nào thì đối với chàng không tốt chứ?”

Cung Viễn Hòa cười ôm nàng đi về phía giường, nhẹ giọng nói: “Đừng làm loạn, đừng làm loạn. Ta có việc muốn nói cùng nàng. Nàng biết hôm nay ta đi Viên gia, có phải muốn biết Viên gia có nhận cửa hàng và đất hay không?”

Minh Phi đang muốn trả lời, lại thấy đôi mắt to đen như mực của hân nhìn mình chăm chăm không nháy mắt, bên trong dường như bao hàm tình cảm xúc nào đó. Có lẽ, hân còn nghĩ rằng tối nay nàng cố ý chịu đựng làm canh giải rượu cho hân, cố ý chờ hân, chải đầu cho hân là muốn biết tình hình Viên gia? Thật là một đứa bé. Nàng chống lại đôi mắt của hân, khẽ mỉm cười: “Không cần hỏi, để chàng ra tay, khẳng định là sẽ nhận.”

Cung Viễn Hòa đặt nàng ở trên giường, nằm theo lên, cười nói: “Sai! Nhà hân không cần.”

Minh Phi kỳ quái: “Lá thư kia không phải là do Thiên Y Nguyên Phùng viết sao? Chẳng lẽ bọn họ không tin? Nhìn thấu được chàng?”

Cung Viễn Hòa nói: “Nhìn, khóc thành một đoàn, nhưng vẫn không cần. Nói là hân mang bệnh về không được bao nhiêu bức, căn bản không bán được nhiều bạc như vậy. Cho nên không cần. Ta lại không dám nói là nàng bán tranh.”

Vợ chồng Viên Nhị lão gia ở phương diện này đích thực là có khí phách, hân nói tình huống như thế hoàn toàn là có thể xảy ra.

Minh Phi buồn nói: “Người thấy vợ con hân chưa? Chẳng lẽ không đề cập đưa lại cho vợ con hân?”

Cung Viễn Hòa thấy nàng buồn, hôn cười một tiếng: “Không đùa với nàng nữa, thật sự thì bọn họ không cần, nhưng là có người muốn. Viên Mai Nhi làm chủ thu lại, nói đây là Tam ca Tam tẩu nên được. Ta nghĩ, có thể là nàng ta đoán được một chút. Ta thấy bộ dáng nàng ta, hình như rất không cam lòng.”

Tam ca Tam tẩu nàng nên được, lời này nghe cũng thấy được hòa khí, chuyện rất đương nhiên mà. Trước Minh Phi có chút bức mình, ngay sau đó lại thoải mái, phải làm sao, là chuyện của mình, người ta nghĩ như thế nào, lại là chuyện của họ. Huống chi, tranh kia bán được tiền quả nhiên cũng là nên cho Viên Tư Phác và vợ con hân. Minh Phi cũng đem chuyện đó bỏ qua, ngược lại hỏi Cung Viễn Hòa, “Hôm nay Tam thúc đã đi nha môn tìm chàng chưa?”

“Có tìm.” Cung Viễn Hòa xoa xoa mặt nàng, “Lấy lòng không được, chẳng lẽ nàng cũng không tức giận? Bộ dáng kia của Viên Mai Nhi nàng không nhìn thấy thôi, ta nhìn cũng thấy tức giận, may ban đầu không thành, nếu không ta mỗi ngày đều phải nhìn sắc mặt nàng ta sẽ tức muốn chết.”

Minh Phi nắm mũi hân: “Ta còn lâu mới tức giận, ta chỉ cảm thấy mình nên làm như vậy. Nàng ta thật sự không bỏ được, thì đó là chuyện của nàng ta.”

Đoán chừng vì Cung Viễn Hòa uống rượu, nên có chút dây dưa không yên tĩnh: “Nếu như, ta nói nếu như, thân thể Viên Tam không kém như vậy, nàng có đồng ý hôn sự nhà bọn họ không?”

Minh Phi nghiêm nghị nhìn hân: “Trên đời này, cho tới bây giờ đều không có nếu như.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Canh bổ

Edit: Thảo My

Cung Viễn Khoa cho Cung Viễn Hòa nhìn một quyển sách nhỏ, năm nào tháng nào lúc nào, Cung Nhị phu nhân thông qua Thiệu gia mua cái gì, tốn bao nhiêu bạc, cho Cung Trung Tổ đưa bấy nhiêu bạc, tu sửa phòng tốn bao nhiêu, phía trên đều thật sự rõ ràng. Hiện nhiên chính là một quyển sổ sách chi tiêu chi tiết rõ ràng, bên cạnh còn ghi chú rõ năm đó viện của Cung Nhị phu nhân mua vật với giá cả bình thường. Có rất nhiều, chênh lệch giá gấp vài lần. Cung Viễn Khoa chỉ cho Cung Viễn Hòa nhìn qua sơ sơ một lần, liền nhanh chóng thu hồi, không nói nhiều một câu liền cáo từ rời đi. Cung Viễn Hòa cười nói với Minh Phi: “Chu di nương không biết chữ. Chữ phía trên lúc trước là Nhị muội, phía sau đều là Tam đệ, từ ngày tháng nhìn lên, ước chừng là từ lúc Tam đệ chín tuổi bắt đầu tiếp nhận ghi chép. Hải tử này, khó trách phụ thân muốn để hân đến trong cửa hàng, quả nhiên là một năng thủ* ghi chép tính toán sổ sách. Nàng đứng nhìn hân bình thường hiền như khúc gỗ, nói đến những thứ này thì rõ ràng đầu ra đầy, trong mắt ta, hân có năng lực hơn Nhị đệ, Từ đệ rất nhiều.”

* năng thủ: tay thiện nghệ

Minh Phi nhớ tới Hàm Nhị thông phòng xinh đẹp đó: “Tại sao hần nhỏ như vậy, đã có một thông phòng lớn? Thông phòng không ở lại trong phòng hần, sao cuối cùng hầu hạ trong phòng Chu di nương?”

Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát, nói: “Có loại phương pháp có thể làm nam tử vô tự (không có con nối dòng), một loại trong đó, là ở lúc hần rất nhỏ, chuyện mới vừa thông thái, thì cho hần nữ nhân xinh đẹp. Tham luyện nữ sắc, phương diện kia càng siêng năng, con nối dòng càng mong manh, thậm chí có thể không có, dù là có, cũng có thể sống không lâu. Mặc dù ban ngày Hàm Nhị ở nơi đó của Chu di nương, buổi tối vẫn trở về.”

Ngoại trừ bên ngoài đánh chết, có một loại phương thức khác loại trừ người không phải nhi tử thân sinh? Làm hần trầm mê nữ sắc. Khoét rỗng thân thể hần, thành một phế nhân? Minh Phi tự mơ mộng, khó trách Cung Viễn Khoa ra năm không thể đọc sách tốt, thì ra là tâm tư đều đã đặt đến phương diện kia. Liên hỏi: “Phụ thân chẳng lẽ cũng không hỏi qua?”

Cung Viễn Hòa cau mày nói: “Hần thời gian dài không ở nhà, thăm nương lại giúp đỡ che giấu, Chu di nương cũng rất lợi hại. Được thiện có thể hại người cũng có thể cứu người, Hàm Nhị ở bên ngoài là người của thăm nương, trên thực tế đã sớm thành người của Chu di nương.”

Ý tứ này nói là, chiều này của Cung Nhị phu nhân thất bại. Nguyên lai do Cung Viễn Hòa có quá nhiều thủ đoạn thực chiến, Minh Phi kéo Cung Viễn Hòa, nửa nói đùa nửa nói thật: “Còn chàng, thông phòng của chàng đâu? Không phải là hai người? Hay là hơn?” Không thể nào Cung Viễn Khoa đều đã có, người đại ca như hần còn không có chứ?

“Nàng xem rồi giống không?” Cung Viễn Hòa liếc nàng một cái, kéo chăn che đầu nàng: “Nàng quá rồi rãnh phải không? Ngủ.”

Minh Phi quay đầu hạ chân đáp ở trên đầu xuống, chưa kịp thấy rõ vẻ mặt của hần. Một đêm không nói chuyện.

Sau khi bước đầu hai bên đạt được hiệp nghị, Cung Nhị phu nhân tạm thời tính không làm ra chuyện xấu gì nữa.

Minh Phi cũng không dám lơ là, có rãnh rồi liền đi qua, ân cần thăm hỏi bụng trà đưa nước nghe dạy bảo, nhất thiết phải không gọi người bên ngoài dâng lên nửa điểm lỗi. Chỉ nhớ kỹ một điểm, mặc kệ thời tiết nóng bức cỡ nào, kiên quyết không ăn bất kỳ canh gì của bên kia, chỉ ngẫu nhiên sẽ ăn hai loại hoa quả tươi đúng thời.

Qua rất nhiều ngày như thế, Chu di nương nóng nảy, thừa dịp một ngày kia khi Cung Nhị phu nhân ngủ trưa, lặng lẽ hỏi Minh Phi: “Đại nãi nãi gần đây không trở về nương gia (nhà mẹ đẻ)?”

Minh Phi biết Chu di nương quan tâm hôn sự của Cung Nghiên Bích, chỉ nàng không được sớm một chút trở về đi cầu Trần thị, giúp đỡ Cung Nghiên Bích tìm một môn thân tốt. Nhưng nàng và Cung Viễn Hòa đã thương lượng qua, không hề định để cho mẹ con Chu di nương dễ dàng đạt được mục đích, vì vậy ra về hồ đồ: “Lần trước ta mới đi tiễn ca ca, mẫu thân đặc biệt dặn dò ta, không có chuyện gì chung quy không cần chạy về nương gia. Như vậy không tốt.”

Chu di nương cười khan mấy tiếng, nói: “Tứ Tiểu Thư nhà các người không phải sắp xuất giá sao? Bên cạnh phu nhân thân gia (thông gia) còn mang theo một tiểu công tử, chắc hẳn thời điểm luôn luôn bận không qua nổi, đại nãi nãi nên đi tận lực, giúp một tay mới đúng. Phu nhân nơi này, ta sẽ giúp người nói, sẽ không có phiền toái gì.”

Minh Phi cười nói: “Tạ di nương quan tâm, mấy ngày nữa rồi hãy nói. Đồ cưới Tứ muội đã sớm chuẩn bị tốt. Ngũ đệ ta cũng rất nhu thuận, trong nhà còn có một Tam tẩu có thể giúp đỡ, mẫu thân hẳn không bận đến không qua nổi. Nếu nàng cần, tự nhiên sẽ phái người tới gọi ta.”

Trong mắt Chu di nương hiện lên một tia sắc khí tức giận, miễn cưỡng chống đỡ cười nói: “Cho dù cái này không vội, phu nhân thân gia cũng rất nhanh phải đi Đãng Châu, chuyến đi này không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp mặt, đại nãi nãi nên đi bồi nhiều mới đúng.” Lại đưa một thuốc sáp qua, nhỏ giọng nói: “Chỗ này của ta có viên thuốc, thiên kim khó có được, vừa đúng cho nãi nãi bồi bổ thân thể.”

Tay áo Minh Phi đi phía trước, lấy thuốc sáp vào trong tay áo, cười nói: “Ta không dám ăn thuốc lung tung, nhưng mà nếu là di nương cho, tất nhiên là không có vấn đề. Ta cầm đi trước.”

Cung Nghiên Bích từ trong nhà đi ra cười nói: “Phu nhân tỉnh, hỏi tẩu tẩu có tới không. Nói muốn dạy tẩu tẩu quy tắc sổ sách, tính sổ.”

Minh Phi vội vàng vào phòng, một chuyện Cung Nhị phu nhân nói muốn dạy nàng quản lý trên phương diện làm ăn, nói nhiều ngày như vậy, chỉ có sổ mà không mua, hôm nay cuối cùng muốn tới điểm thực chất?”

“Hôm nay trước hết học quy tắc sổ sách, tính sổ thôi. Những thứ cánh trên này về sau lại học điểm khác. Người tính toán sổ sách, cũng biết những năm này nhà chúng ta có bao nhiêu không dễ dàng, đến lúc đó đại gia nháo lên, trong lòng người cũng cân nhắc.” Cung Nhị phu nhân nghiêng dựa trên yết, nửa điểm tinh thần cũng không có.

Chu di nương cẩn thận trong một chậu nước từ góc phòng lấy ra một cái chén lớn hai tầng, lấy nắp chén, từ bên trong lấy ra một cốc màu hồng nhạt xinh xắn lách cách khép lại, dùng muỗng bạc tập trung khuấy khuấy ở bên trong, đôi tay cẩn thận từng li từng tí dâng lên: “Phu nhân, canh bát trân (tám loại thức ăn quý giá) ôn hoà này, vừa lúc. Lúc này ngai dùng hay là chờ lát sau?”

Cung Nhị phu nhân nhìn thấy chén canh kia, trong mắt phóng ra ánh sáng, không đợi nàng đưa lên liền vươn tay đi đón: “Nếu ôn hoà, dĩ nhiên là dùng ngay lúc này.” Rất nhanh dùng hết canh, thỏa mãn nói: “Thủ nghệ của người càng phát ra tinh tiến, cũng không làm sao có thể ném ra mùi thuốc.”

Chu di nương mừng rỡ nói: “Thật sao? Tạ phu nhân tán dương.” Minh Phi tò mò hỏi: “Canh bát trân này dùng nguyên liệu gì, có công dụng gì?”

Chu di nương thuộc như lòng bàn tay: “Dùng đương quy, thực địa, xuyên khung, bạch thược, đẳng sâm, phục linh bạch thuật, chích cam thảo. Dùng lâu có thể khí huyết song bổ, muốn mùi vị cay mát được (một vị thuốc Đông y), liền thêm một bì (da) hồng đào thuần, thịt gà chín, canh liền tốt rồi. Nếu không thích âu (chim hải âu), cũng có thể bỏ cá hoặc là sụn, chân gà, lại thêm chút đậu phụ nhiều lớp vân vân, mùi vị sẽ tốt hơn. Không thích canh thịt, cũng có thể dùng táo đỏ, cầu kỳ tới hầm ngọt canh.”

* Đoạn là các vị thuốc Đông y nên mình không hiểu rõ.

Cung Nhị phu nhân thấy Minh Phi cảm thấy hứng thú, nhân nhạ nói: “Còn nữa không? Cũng để cho đại nãi nãi nếm thử. Nếu thích, về sau nơi này của ta làm tất cả đều đưa cho người một phần.”

Minh Phi vội vàng khoát tay: “Tạ thẩm nương, ta chính là hỏi phương thuốc một chút, muốn mẫu thân ta cũng biết chút tới dùng.” Lại hỏi Cung Nghiên Bích muốn giấy bút, tại chỗ ghi nhớ phương thuốc.

Chu di nương cười nói: “Cái canh này, rất phổ biến, chỉ cần hỏi đại phu một chút, đại phu cũng biết. Thật ra danh tiếng lừng lẫy chính là mấy vị phía sau trong thuốc.”

Cung Nhị phu nhân nói: “Phương thuốc bình thường, anh kiện tại thủ nghệ cùng dựa vào vị. Chẳng thế một cỗ mùi thuốc, ăn thời gian dài, sẽ sinh chán ghét.” Minh Phi ghi nhớ phương thuốc cùng cách làm, lại chăm chú hỏi Chu di nương: “Bao lâu dùng một lần?”

Chu di nương cười nói: “Sau khi chấm dứt nguyệt sự là có thể dùng, mỗi ngày hai lần.”

Minh Phi nhìn Cung Nhị phu nhân sau khi uống canh vào tinh thần minh hiển rất nhiều, không nhìn được lại nhìn cái cốc uống đến sạch nhiều hơn. Nàng nhớ Hoa ma ma đã từng nói, cho dù là phương tử tốt nhất, cũng phải xem tỷ lệ phối chế các vị thuốc. Một cái nhiều một chút, một cái ít một chút, đó chính là công hiệu hoàn toàn khác biệt, dùng ở trên thân những người khác nhau, sinh ra kết quả cũng hoàn toàn khác nhau. Cái thứ thuốc bổ này, cũng không phải có thể ăn lung tung.

Cung Nhị phu nhân cố ý gây khó dễ Minh Phi, lục ra sổ sách trong nhà mười năm trước cho Minh Phi xem, kêu nàng học để ý một lần, tính toán một lần, Minh Phi cũng không từ chối, tiếp nhận liền bắt đầu tính toán, đánh bàn tính giống như ma lưu (lưu loát).

Sau khi Cung Tĩnh Kỳ ngủ trưa tới đây, thấy thế vô cùng giật mình: “Tẩu tẩu lúc nào thì học linh hoạt môn này?” Lại nhìn sổ sách không khó hiểu, dù sao Minh Phi đi theo Trần thị học quản gia đã nhiều năm, thế nhưng đánh bàn tính, không phải nói nhà quan lại, dòng dõi thư hương, nữ tử không phải vụng dùng bàn tính sao?

Minh Phi cười nói: “Đi theo Kim Trâm học, đánh không tốt, làm chuyện cười cho mọi người.” Cái gọi là điều khó (xảo quyết khó khăn), là muốn bị người xảo quyết thật sự cho rằng việc khó, khó chịu hơn nữa, vậy mới gọi là khó dễ. Nếu nàng học được xem sổ sách, quản lý sổ sách, chính mình tính số lợi hại, tương lai trong tay chính là có nhiều cửa hàng và điền địa hơn nữa, nàng có năng lực sợ người nào? Gậy bàn tính sao, ưu nhã không ưu nhã, Cung Viễn Khoa không quan tâm, nàng cũng không quan tâm, chủ nghĩa thực dụng cao nhất.

Cung Nhị phu nhân nghe thanh âm bàn tính rung động ùng đoàng, ngược lại không bình tĩnh, nhỏ giọng nói với Cung Tĩnh Kỳ: “Người nói bảo nàng quy tắc sổ sách, tính sổ, nàng giống cái đáng này, một ngày có thể dễ dàng làm hết đến mười bản, có bao nhiêu có thể bị nàng tính? Hơn nữa càng đến đoạn sau, ta càng sợ nàng làm ra cái gì.” Mặc dù những thứ sổ sách kia đều lau sạch, nhưng mà không loại trừ bị nhân vật lợi hại nhìn ra được nguy hiểm. Cung Tĩnh Kỳ cười: “Mẫu thân lo lắng cái gì? Mấy ngày nữa ngài hãy nói nàng gậy bàn tính nhao nhao làm ngài mệt, cho nàng ở phòng thu chi bên kia làm một gian phòng, gọi nàng đi nơi đó ngồi tính. Sau đó.....” Nàng phục ở trên lỗ tai Cung Nhị phu nhân nhẹ nhàng nói mấy câu.

Cung Nhị phu nhân mừng rỡ: “Đúng nha, ta đây là hồ đồ ta làm sao lại không nghĩ đến cái này.”

Minh Phi làm đến giờ Dậu mới buông sổ sách trong tay xuống trở về chuẩn bị cơm tối, rửa mặt đổi y phục, phân phó dưới bếp làm cơm tối, tự cầm thuốc sáp Chu di nương đưa cho đến xem, nhưng mà là một tấm giấy vay nợ có người vay tiền Cung Nhị phu nhân, tổng cộng hai ngàn lượng bạc, người lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên giấy) gọi Chu Cương. Minh Phi cẩn thận mang giấy vay nợ khóa kỹ, tính toán đợi sau khi Cung Viễn Hòa trở lại lại nói.

Ai ngờ Cung Viễn Hòa lại không về nhà đúng hạn, lại là Tẩy Bình báo lại: “Đại gia mời mấy người bằng hữu đi Xan Hà Hiên, Tiết tổng quản cũng đi theo. Thỉnh buổi tối nãi nãi chuẩn bị canh giải rượu nhiều một chút, không cần chờ hân, ngủ lại là được.”

Minh Phi đuổi Tẩy Bình đi, để cho người bày cơm. Hoa ma ma mắt hừng: “Đại gia suốt ngày chạy bên ngoài nhà cuối cùng, đây bao lâu không ở nhà ăn cơm tối rồi hả? Thích uống rượu về nhà cùng nãi nãi uống xoàng mấy ly chẳng lẽ không được?”

Minh Phi cười nói: “Ma ma, từ trước đến nay hân thích kết giao, bằng hữu nhiều, thường hẹn cùng đi ra ngoài uống rượu ăn cơm nói chuyện cũng là bình thường.”

Hoa ma ma cũng biết phương diện này nam nhân là không quản được, cũng không thể quản, trong lòng vẫn không cao hứng: “Hân bận rộn nữa, cũng nên rút ra chút thời gian bồi người đi.”

Minh Phi cười không nói, Hoa ma ma mới thu tức, nói: “Hôm nay người không ở nhà, phu nhân cho người tới đây, nói là Tứ Tiểu Thư phải xuất giá, có chuyện muốn cùng người thương lượng, mời mấy ngày nay người có rảnh rồi đi qua một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 154: Khuyên giải (1)

Cung Viễn Hòa xoa đầu đau nhức tỉnh lại thì Minh Phi đã rửa mặt chỉnh tề, ngồi ở bên giường cầm khăn chờ hần. Hần mệt mỏi nhìn nàng cười: “Đêm qua ta uống quá nhiều, mấy bằng hữu đó rất lâu rồi không có tụ họp, mời rượu hơi nhiều một chút.”

Minh Phi khẽ mỉm cười, dịu dàng cầm khăn đắp lên trên trán hần: “Bằng hữu phải kết giao, rượu phải uống, nhưng cũng phải chú ý đến thân thể. Nhức đầu phải không?”

Cung Viễn Hòa đưa tay đè khăn lại, cười nói: “Đêm qua ta có làm ầm ĩ đến nàng không?”

Minh Phi đứng dậy đi lấy quần áo cho hần: “Cũng không ầm ĩ lắm. Còn có thể đi nha môn hay không? Nếu kiên trì không nổi, có cần để cho người đi nói một tiếng, xin nghỉ nửa ngày hay không?”

Cung Viễn Hòa nói: “Hôm nay ta hưu mộc mà, nàng quên à? Nếu không ta cũng không dám cùng với bọn họ.” Hần thích chơi đùa, thích kết giao không già, nhưng cho tới bây giờ đều rất có chừng mực, sẽ không trì hoãn chuyện quan trọng.

Năm ngày hưu mộc, đúng là mình sơ sót. Biết Cung Viễn Hòa không đi nha môn, nên Minh Phi cũng không gấp gáp, cười nói: “Vậy chàng tiếp tục nằm nghỉ một lát, hay là đứng lên ăn điểm tâm? Có chuẩn bị cho chàng cháo trắng rau dưa, bảo đảm chàng ăn sẽ thoải mái.”

Cung Viễn Hòa nói: “Hôm nay nàng có chuyện gì phải làm sao?”

“Mẫu thân cho người ta tới gọi ta, nói là Minh Tư sắp xuất giá, gọi ta trở về thương lượng chút chuyện, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.” Minh Phi mở cái rương lấy giấy vay nợ ra đưa cho Cung Viễn Hòa, “Chàng biết người này không?”

Cung Viễn Hòa cầm giấy vay nợ xem một hồi lâu, khẽ mỉm cười: “Từ đâu tới?”

“Chu di nương nôn nóng, muốn ta tranh thủ thời gian giúp Nhị muội tìm phu gia tốt, gói trong thuốc viên cho ta.”

“Chu Cương, là thân ca ca của Chu di nương. Năm đó là một quan sự của nhà chúng ta, hai năm trước uống rượu say té chết.”

Minh Phi đau răng nâng má: “Giấy vay nợ của một người chết có thể nói rõ cái gì? Bà ta thật đúng là một chút thành ý cũng không có.” Coi như là Cung Nhị phu nhân và tiên sinh phòng thu chi làm giả sổ sách, nuốt tài sản của Đại phòng, cũng không thể bảo các nàng kéo một người chết đến làm nhân chứng chứ?

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt cười: “Vậy nàng cảm thấy, bà ta như thế nào mới coi là có thành ý?”

Minh Phi nói: “Không phải cho chàng xem cuốn sổ nhỏ sao? Mỗi lần chúng ta làm một chuyện cho bà ta, thì bà ta xé mấy tờ trong cuốn sổ nhỏ đó cho chúng ta cũng xem xem nhau. Nếu không ta đi nói với bà ta, bảo bà ta xé trước một nửa cho ta, ta sẽ giúp Nghiên Bích tìm phu gia. Không xé, ta sẽ không làm gì. Dù sao bà ta gấp rút hơn chúng ta.” Mặc dù lấy hôn sự của Cung Nghiên Bích ra uy hiếp người khác cũng không tốt lắm, nhưng hai mẫu nữ này vốn cũng không phải là kẻ tốt lành gì.

Cung Viễn Hòa nói: “Ngốc thế. Chu di nương điển hình là người không thấy thò điều hâu không xuất hiện, trong lúc chuyện nàng không làm được xấp xỉ trước, nàng đừng mong lấy được một góc sổ kia. Huống chi, cuốn sổ kia cũng không tính là cái gì.”

“Chàng không thèm để ý cuốn sổ kia à?” Minh Phi nhìn ra được chút mùi vị, hần hoàn toàn cũng không để ý đến thái độ của mẫu tử Chu di nương.

“Nếu bọn họ tự cho là bắt được bảy tấc của chúng ta, thì để cho bọn họ vui mừng trước một chút đi.” Cung Viễn Hòa cười thu giấy vay nợ vào trong lòng bàn tay, “Ăn cơm trước. Sau đó ta đưa nàng về nhà, ăn cơm tối ta đi đón nàng.”

“Chàng không đi cùng ta sao?” Minh Phi đưa quần áo cho hần.

“Ta còn có chuyện phải làm” Cung Viễn Hòa đứng dậy nhận lấy quần áo, nhìn về phía nàng cười ngọt ngào, “Không phải nàng sầu lo đồng trưởng mạo (màn che) rắc rối kia sao? Đợi ta đi giúp nàng đổi thành bạc.”

“Chàng định làm gì?” Hai mắt Minh Phi sáng lên, đồng trưởng mạo kia chất đồng chỉ sợ sinh côn trùng nắm mốc, chế phẩm tơ tằm khó nhất là bảo quản, nếu có thể đổi thành bạc vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

“Ta biết được một bằng hữu mở cửa hàng may mặc, đưa cho hần làm thành đồ may sẵn, giá cả thấp một chút sẽ có nhiều người mua.” Cung Viễn Hòa đẩy Minh Phi ngồi xuống bàn bên cạnh, “Mau ăn đi.”

Sau khi ăn xong, Minh Phi nói đến bát trân tán (tên đơn thuốc Trung y) và đồng sổ sách kia của Cung Nhị phu nhân, Cung Viễn Hòa cười khẽ: “Đón

thuốc tuyệt đối không có vấn đề, nhiều nhất chính là bên trong tăng thêm nguyên liệu, hoặc chính là tỷ lệ thuốc dùng đã điều chỉnh qua, nhưng cái này, chỉ cần bà ta không nói, người khác vĩnh viễn cũng không biết được là chuyện gì xảy ra. Chuyện này nàng chớ xía vào, sẽ để cho bọn họ chó cắn chó, chỉ cần đừng liên lụy đến chúng ta, cho dù bà ta cho nữ nhân kia mấy đao ta cũng không có ý kiến. Sở sách mỏng ư, xem cũng xem vô ích, nàng giả vờ giả vờ là được, không cần thiết đi ăn nhiều bụi bần như vậy.”

Minh Phi nói: “Như vậy sao được, ta không thể để bà ta bắt được bất kỳ một chút sai lầm gì của ta.”

Cung Viễn Hòa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng, nhẹ nhàng thay nàng vén vài sợi tóc rơi bên tai, nhỏ giọng nói: “Uất ức cho nàng.”

Minh Phi cười nói: “Bây giờ nói cái này, thật không có ý nghĩa. Thay vì chàng nói với ta cái này, còn không bằng dùng hành động bồi thường cho ta.”

Cung Viễn Hòa giữ tay nàng trong lòng bàn tay, hạ mí mắt nói: “Ta sẽ cho nàng thứ mà nữ nhân khác đều muốn có.” Hắn nói rất chậm, rất nghiêm túc, Minh Phi không nghi ngờ thành tâm lúc này của hắn chút nào, chỉ không biết trong cảm nhận của hắn, thứ nữ nhân muốn là cái gì? Thân phận, địa vị, tôn sùng, cuộc sống có đầy đủ an ổn? Ừ, được rồi, điều này xác thực đều là nàng muốn, đặc biệt là cuộc sống an ổn sung túc, là điều nàng cần nhất.

Trần thị là muốn bảo Minh Phi giúp một tay đi khuyên Hồ Thị. Hồ Thị muốn hòa ly, hơn nữa trong một chốc cũng không đợi được. Nhưng Minh Tư chẳng mấy chốc sẽ xuất giá, Trần thị lại vội vàng muốn đi Đãng Châu, có thể nào dễ dàng tha thứ cho nàng ta ở điểm mấu chốt này quá rồi?

Minh Phi nghe Trần thị nói xong, nói: “Vậy mẫu thân đã thương lượng với Tam tẩu chưa? Bảo nàng ta trì hoãn một chút, chờ làm xong hôn sự của Tứ muội muội sẽ giải quyết không được sao? Nếu thật sự không được, mẫu thân đừng ngại đi bái phỏng phu nhân Hồ Lão gia, nhờ bọn họ ở giữa điều đình một chút?”

Trần thị hiếm thấy thờ dài

Dư ma ma ở một bên nói: “Sáng sớm phu nhân đã đi Hồ gia rồi, tính khí của Hồ gia thật là lớn. Vốn lúc trước Tam Thiều phu nhân mặc dù nháo muốn hòa ly, nhưng cũng không có gấp rút đến như vậy, nhưng lần trước nhóm người Đại công tử đi Kinh Thành thì nàng ta và tam công tử đánh nhau một trận, sau đó vẫn cáo ốm, Hồ phu nhân đến thăm nàng ta. Chân trước mới vừa đi, chân sau nàng ta liền ầm ỉ muốn hòa ly. Làm ầm ỉ lớn như vậy, đơn giản chính là sợ lão gia phu nhân không đồng ý, lại muốn mang toàn bộ đồ cưới đi, không chịu trả lại sính lễ, còn muốn lừa chút bạc nữa.”

Người ta gả nữ nhi là tới hưởng phúc, không phải tới chịu tội. Nếu nơi này không phải là mâm thức ăn của nữ nhi nhà bọn họ, sớm tính toán, sớm rút người ra một chút đương nhiên là tốt nhất. Hồ Thị gả cho Thái Quang Nghi là bất hạnh, nhưng có phụ mẫu săn sóc sáng suốt và tính tình dịu dàng như vậy cũng là may mắn. Minh Phi nhớ trước đây Hàm Dung đã nói với nàng, Thái Quang Đình cũng đã từng đặc biệt thương lượng với Trần thị chuyện như vậy, liền nói: “Vậy mẫu thân nói với Tam tẩu như thế nào?”

Trần thị nói: “Ta hết lời ngon ngọt cũng không chịu nghe, không có nói rõ ràng. Đoán chừng là hận lấy sang ta, cố ý gây khó khăn cho ta. Cuối cùng ta không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói với nàng ta, đây là đại sự, ta cũng không làm chủ được, cần phải viết thư cho phụ thân con, chờ phụ thân con định đoạt, lúc này mới coi như là tạm thời đề xuống. Nhưng nàng ta như thế, ta sợ hôm Minh Tư thành thân nàng ta đột nhiên chạy ra làm ầm ỉ, vút chính là mặt của người Thái gia chúng ta. Tuổi của con và nàng ta cũng tương đương, trước kia nàng ta vẫn thích nói chuyện với con, con đi khuyên nhủ, có lẽ nàng ta nguyện ý nghe lời con cũng không chừng”. Hứa cho Hồ Thị nhiều tiền bạc, nàng ta không muốn, dùng thủ đoạn ngăn Hồ Thị lại, nàng ta không muốn tăng thêm cho mình một kẻ thù nữa đâu. Một câu nói, nghĩ ra một cách giải quyết, vì Thái Quang Nghi, đều không đáng giá!

Dư ma ma đưa Minh Phi đến Ý Tú Viện lúc trước của Minh Ngọc: “Tam Thiều phu nhân từ sau ngày đó bị đờ ra ngoài, đã vào ở nơi này, không chịu trở về nữa. Người cẩn thận một chút, tính khí nàng ta rất lớn, Tứ Tiểu Thư đi khuyên, bị tức giận bỏ đi, còn bị dội cho một ly nước. Hai vị di nương đi khuyên, ăn bẻ môn canh (không cho khách vào nhà).”

“Tứ Tiểu Thư nói với nàng ta thế nào?” Minh Phi dừng chân lại.

Dư ma ma cau mày nói: “Tứ Tiểu Thư nói với nàng ta, nếu...Cứ tiếp tục làm như vậy nữa, bị hù càng mất mặt hơn. Lúc ấy Tam Thiều phu nhân rất tức giận, giơ tay lên dội cho nàng một ly nước, nói nếu hù thế, nàng ta liền treo cổ ở cửa Thái gia, còn muốn nói chuyện của Tam công tử cho người qua đường biết, quý thân khiến xui, lại đổ sai lầm này lên trên đầu phu nhân, khiến cho phu nhân cũng tức giận theo. Hai vị di nương nghe nói, đều nói Tứ Tiểu Thư không biết nói chuyện, tới cửa khuyên giải, kết quả ăn bẻ môn canh.”

Kim Trâm nói: “Nănnă, chỉ sợ Tam Thiều phu nhân cũng sẽ làm cho người khó chịu đấy.”

Minh Phi ngắt tay Kim Trâm, ý bảo Kim Trâm không cần nhiều lời. Trần thị cần nàng, nàng có thể nào không đi? Cho dù bị hất cả mặt cả đầu đầy nước, vậy thì như thế nào? Nói cho cùng, cửa hôn sự này, Hồ Thị nhìn vào là với cao, trên thực tế quả thật là bị thua thiệt nhiều. Minh Tư này cũng quá không biết nói chuyện, hai bên đều muốn hòa ly rồi, dựa vào cái gì người ta còn phải khuất phục chịu thấp kém?

Hồ Thị đang ngủ, ma ma hỏi môn của nàng ta nhìn thấy Minh Phi, không có sắc mặt tốt gì, chỉ giả tạo thì lễ, làm qua loa mà thôi, so sánh với loại nhiệt tình ngày trước, thật giống như trời và đất.

Minh Phi cười nói: “Nhờ ma ma giúp ta đi thông truyền cùng với Tam tẩu một tiếng, nói ta mang chút bánh ngọt tới cho tẩu ấy.”

Bà tử kia đứng bất động, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Tam Cô nănnă, thiếu phu nhân chúng ta mỗi ngày đều khóc, ban đêm không ngủ được, lúc này mới vừa nằm xuống, đại phu nói, muốn người tỉnh dưỡng, thân thể mới có thể chuyển biến tốt.”

Dư ma ma bất bình, nói: “Bảo người đi thông truyền, sao người nhiều lời như thế?”

Bà tử kia nửa điểm cũng không nhường nhịn, cười nhạt: “Dư ma ma, không phải lão bà tử ta không đi, cái tính tình kia của thiếu phu nhân chúng ta, bà không phải không biết.”

Đang nói, một nha hoàn ra ngoài nói: “Ma ma, thiếu phu nhân để người mời Tam Cô nãi nãi vào.”

Dư ma ma thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Minh Phi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ đưa người tới đây thôi. Sợ nàng ta nhìn thấy nô tỳ khó chịu trong lòng, trái lại sẽ không hay.”

Minh Phi gật đầu một cái, để cho nàng tự mình đi.

Hồ Thị một gương mặt mộc, nằm nghiêng trên giường mi nhân, nhìn thấy Minh Phi đi vào, miễn cưỡng giơ tay lên: “Tùy tiện ngồi đi, chung quanh nơi này người đều đã biết, người quen thuộc hơn ta nhiều, chỗ trên người ta bị Tam ca người đánh còn chưa khỏe, không dậy nổi, ta không trông nom người được.”

Minh Phi cũng liền dựa theo thói quen ngồi xuống trên ghế ở bên cạnh nàng, giống như trước gọi nha hoàn hỏi mơn của Hồ gia dâng trà.

Hồ Thị hất cằm nói: “Người thật đúng là đủ tùy tiện. Được rồi, coi như ta ở phòng của người, muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng đi.” Minh Phi đang muốn mở miệng, nàng ta đưa một ngón tay ra, “Trước tiên nói trước, ta chính là một người không có hiểu biết, nữ nhi thương họ không có tu dưỡng, đừng uy hiếp ta, cũng đừng vòng vo vãn vãn với ta, bằng không người rời khỏi đây đi.”

Tính tình như vậy..... Minh Phi có chút buồn cười, lại cảm thấy với tình hình này mà cười lên thì không hợp lý cho lắm, bèn dùng vẻ mặt nghiêm trang nói: “Tam tẩu, người cũng đừng làm ta sợ. Ta nhất gan lắm.”

Hồ Thị nói: “Được rồi, người nói, ta nghe, ta cho người mấy phần thể diện, không dội nước người.” Ly trà trong tay cũng lúc ẩn lúc hiện, giống như tùy thời cũng sẽ trôn trượt.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Khuyên bảo (hai)

Editor: Thu

Trên trán Minh Phi toát ra một tầng mồ hôi mỏng: “Tam tẩu, ta đã nghe nói mọi chuyện rồi.”

“Như thế nào? Đừng có nói với ta gia đình quan lại các người không thịnh hành việc hòa ly nha.” Ánh mắt Hồ thị không dễ coi, nói một mạch như bắn súng liên thanh: “Ta nói các người đều là kẻ ăn no không hiểu nỗi khổ của người chịu đói, hẳn không được thì không được đi, coi như ta sai cũng được? Hẳn lại còn dưỡng thông phòng? Còn dám bắt chẹt ta, lại dám đánh ta. Bản thân cũng là một con người, lại vẫn cứ... xem sách không xong, làm việc không được, làm nam nhân cũng không thành, bộ dáng có tốt cũng vô dụng thôi!”

“Không phải.” Mặt Minh Phi có chút hồng, yên lặng nghe Hồ thị nói xong mới nói, “Tuy rằng loại chuyện như nhân duyên, cho tới bây giờ đều khuyên giải không khuyên ly, nhưng mẫu thân cũng không phải cái loại người không biết tốt xấu, tâm địa cứng rắn, tẩu và Tam ca không hợp, mặc dù trong lòng nàng có khổ sở, nhưng cũng hiểu rõ cũng hẳn buộc hai người cùng một chỗ cũng không được. Dù sao các người đều vẫn còn trẻ, còn có vài thập niên phải trải qua, không thể làm lỡ được. Chỉ là Tứ muội sắp phải xuất giá rồi, chuyện này nháo lên thì lúc ấy lại khó coi, cho nên muốn thỉnh tẩu từ hơi chậm lại, tối đa một tháng, chuyện đã qua rồi thì cũng tốt, tẩu xem coi thế nào?”

Hồ thị cười lạnh, “Tứ tiểu thư không phải nói muốn hưu ta sao? Ta là một phụ nhân sắp bị hưu, dựa vào cái gì nên suy nghĩ thay nàng ta?”

“Từ trước đến nay Tứ muội có chút hồ đồ, lời nói cũng không dễ nghe, tẩu không phải không biết.” Minh Phi luôn miệng bảo chứng, “Đợi qua chuyện này của Tứ muội, cái gì cũng dễ nói.”

Hồ thị hừ một tiếng, không nói nữa.

Minh Phi dò xét sắc mặt của nàng, “Tam tẩu, ta có câu này, trước tiên tẩu hãy nghe ta nói xong, nếu tẩu nghe xong thấy không phải, tức giận, muốn hắt nước ta cứ hắt, nếu như nghe xong lại cảm thấy miễn cưỡng có thể lọt vào tai, thì hoan hoan hi hi cùng ta đi ăn cơm chiều được không?”

Hồ thị xoay xoay chén trà: “Người nói. Người nói hay súc sinh nói, ta còn phân biệt được rõ ràng.”

Minh Phi tiện thể phân tách tai hại lúc này nàng ta mà nháo hòa ly, lại không chịu hợp tác với Trần thị nàng nghe. Thứ nhất, Trần thị cũng không phải không chịu đáp ứng nàng hòa ly với Thái Quang Nghi, cũng không phải không đáp ứng để nàng ta mang đồ cưới về nhà, đơn giản chỉ là vấn đề thời gian, đều đã đợi đến đây, đợi thêm mấy ngày nữa hẳn sẽ không lại làm sao, vẫn có vài phần tình.

Thứ hai, chủ nhân sau lưng Thái gia là Thái Quốc Đống, nếu Thái Quốc Đống đầu óc chết đần không đồng ý bọn họ hòa ly, cũng không đáp ứng Thái

Quang Nghi hừ thê, nàng cũng không có chút biện pháp nào. Như thế trung gian liền cần Trần thị tới cứu vãn, nếu tác dụng của Trần thị lớn như vậy, nàng tội gì đi đắc tội Trần thị?

Thứ ba, bất luận thế nào mối hôn này của Minh Tư và Thiệu gia cũng đều đã kết định, cho dù là nàng làm âm ỉ, làm mất mặt Thái gia, Thiệu gia cũng sẽ không từ hôn. Cho nên nháo tới nháo đi, Thái gia đương nhiên mất mặt, nhưng cũng không có thực sự tổn hại, tương phản là nàng, cho dù thành công hòa ly, tương lai lúc tìm kiếm nhà chồng lần nữa, nhân gia cũng sẽ nhớ rõ hình tượng không khách sáo không tốt của nàng ta, nàng ta có được chỗ nào tốt đâu?

Minh Phi xem xét Hồ thị sắp muốn nổi bão, đứng dậy chuẩn bị tinh thần tránh nước, không ngừng nói: “Tam tẩu, nhất định là tẩu cảm thấy nhà của chúng ta có lỗi với tẩu, Minh Tư nói chuyện vẫn không xuôi tai, thật chán ghét, vì cái gì tẩu phải giữ thể diện cho nhà của chúng ta chứ? Nhưng tẩu bà Tam ca không hợp là vì lý do gì, thế nhân biết không? Bọn họ không biết, tẩu đi giải thích sao? Tẩu sẽ giải thích như thế nào? Cho dù là giải thích, loại lý do này truyền ra đi đối với tẩu lại có chỗ tốt gì? Một câu, hôm nay tẩu làm cái gì đều vì ngày sau có thể cuộc sống tốt lành, hà tất phải vì vài ngày như vậy mà tổn hại sinh hoạt sau này chứ. Mọi người bàn bạc tốt thì chia tay là được, khi ngày sau gặp lại cũng còn có thể nhìn mặt nhau. Chúng ta không có duyên cô tẩu *, còn có thể làm tỷ muội.”

(*) cô: em chồng, tẩu: chị dâu -> cô tẩu: quan hệ em chồng-chị dâu

Chén nước kia của Hồ thị chung quy lại không hất xuống, từ từ đặt chén trà ở trên bàn, thật lâu sau mới nói: “Ta chẳng những muốn lấy lại toàn bộ đồ cưới của ta, không trả sinh lễ, vẫn cần một cái bảo chứng. Chẳng thế thì ta chết cho các người xem! Đầu trục đầu sợ bị nắm tóc - vua cũng thua thắng liều, ta đều đã đến nước này, ta không có gì phải sợ!”

Cha mẹ nàng gả nàng đến Thái gia, tưởng rằng treo cao, cũng đi muốn nàng có được ngày lành, ai biết nàng sẽ gặp phải thứ như thế. Tựa như nàng nói với Minh Phi vậy, không được thì cứ không được đi, lại còn học người khác đường thông phòng, còn dám vì con tiện tì cái gì cũng không phải mà đánh nàng rồi đánh cả thị tì của nàng? Nàng xem xét nam nhân này chỉ sợ tương lai cũng là loại ăn com nhão, cha không thương mẹ không yêu, dựa vào cái gì mà nàng lấy đồ cưới của mình đi đường loại tiện nam nhân này chứ? Cho dù là đi tìm một nhà nhỏ hộ nhỏ, chỉ cần hết lòng yêu thương, không phải là mạnh hơn thế này gấp vạn lần sao?

Minh Phi trịnh trọng trả lời nàng: “Ta đảm bảo, nếu qua chuyện bọn họ đổi ý, tẩu cứ tới tìm ta.”

Nhân tình* Hồ thị sáng lên, nhìn chằm chằm Minh Phi: “Được, người nhớ kỹ lời người nói. Nếu người gạt ta, “nàng dùng một hồi, nói, “Khiến người không sinh được con trai, hoặc có sinh cũng không lỗ ít.”

(*): nhân tình: tròng mắt

Kim Trâm cảm thấy vị Tam thiếu phu nhân này thật sự thô tục cực kỳ, mắt hững kéo tay áo Minh Phi nói: “Phu nhân, phu nhân còn chờ người qua đi nói chuyện đây.”

Hồ thị bĩu môi: “Chê ta nói các không xuôi tai phải hay không? Không vừa ý ư? Đi đi!”

Minh Phi cười nói: “Tẩu tử, chúng ta cùng đi ăn com chiều có được hay không? Mẫu thân đã dặn dưới bếp làm đồ ăn tẩu vẫn thích ăn.”

Hồ thị vuốt ve móng tay sạch sẽ của nàng, mắt cũng không nâng: “Không cần, mọi người trông thấy ta lại càng chán ghét, còn không bằng không thấy. Người yên tâm, ta đã nói thì giữ lời, nói là không nháo sẽ không nháo. Ta còn muốn ngủ tiếp một lát nữa, không tiễn!”

Kim Trâm cùng Minh Phi cùng đi đến chính phòng, Kim Trâm xem bốn bề vắng lặng, lôi kéo Minh Phi oán trách: “Vì sao phu nhân còn cho nàng ta một cái đảm bảo, theo nô tỳ thấy, đến sau cùng chuyện này cũng không đến lượt phu nhân có thể làm chủ. Nếu bảo Tam công tử cùng Tam thiếu phu nhân thật sự hòa ly, mặt mũi Tam công tử biết để vào đâu? Ngày sau làm sao còn có thể làm người được? Cho nên đương nhiên lão già hần không đáp ứng, đến lúc đó nàng tìm đến cửa đi tìm người nháo thì người làm sao bây giờ? Thật sự nháo lên thì trong ngoài đều mất lòng, nàng oán người không giữ lời hứa, lão gia oán người nhiều chuyện, Tam công tử lại càng cực kỳ oán trách người, hà tất gì chứ!” Tận lực rồi, khuyên cũng khuyên rồi, khuyên không được liền thôi, hà tất đem tự kéo chính mình đi vào?

Làm sao Minh Phi không biết đến những thứ Kim Trâm nói, nàng thở dài: “Nàng và ta không có thù, nàng cũng rất đáng thương, suy bụng ta ra bụng người, ta cũng vui lòng giúp nàng.” Thái Quang Nghi muốn hận, không chỉ điểm ấy.

Kim Trâm lắc lắc mặt nói: “Chỉ mong phu nhân hần không trách người nhiều chuyện.”

Trần thị gặp chỉ có chủ tớ hai người Minh Phi trở về, tươi cười trên mặt đều đã có chút miễn cưỡng: “Nàng vẫn lại cứ không chịu à?”

Minh Phi cười nói: “Đồng ý, chỉ là nữ nhi tự chủ trương, đáp ứng một sự kiện, sợ phụ thân sẽ trách hỏi, cũng sợ lại thêm phiền toái cho mẫu thân thôi.”

Trần thị nghe Minh Phi nói hết mọi chuyện xong, im lặng một hồi, cười nói: “Chẳng thế thì còn có biện pháp nào, cũng không thể kêu nàng vứt sạch sẽ mặt mũi Thái gia đi? được? Chỗ của cha con thì để ta tới khuyên.”

Giải quyết vấn đề lớn này, tâm tình Trần thị buông lỏng hơn phân nửa, hỏi trong khoảng thời gian này Minh Phi sống như thế nào?

Minh Phi cười nói, lại nhắc tới chuyện hôn sự của Cung Nghiên Bích, “Con không quen với những tình huống như thế này, muốn nhờ mẫu thân giúp đỡ hỏi thăm một phen liệu có nhà nào thích hợp.”

Trần thị nói: “Đồ cưới của nàng không dày, lại là thứ nữ, nếu muốn tìm một mối tốt cũng không dễ dàng. Nếu tuyển chọn con nhà quan lại thư hương có thể diện thì muốn gả con trai trưởng sợ không thể được, nếu thế thì cũng chỉ gả cho quan nhỏ là cùng, nếu suy xét mặt giàu có rộng rãi, lựa chọn vẫn nhiều hơn một chút. Mà cho dù là nơi này của chúng ta tìm được nơi thích hợp, cũng cần phải thăm thăm con đồng ý cho nàng mới được.”

Minh Phi nói: “Những tình huống thế này nàng cũng đã suy xét bên trong, chỉ cầu mẫu thân giúp đỡ tìm một người gia thế nhân phẩm không có trở ngại là được. Buôn bán cũng được.” Cung Nghiên Bích sợ hãi nhất là Cung nhị phu nhân gả nàng cho tên dê xồm như Thiệu Ngũ kia, thế thì quả thực sẽ sống không bằng chết.

Trần thị sáng khoai đáp ứng, “Ta sẽ hỏi thăm, ngày Minh Tư thành thân ta cho con hồi âm.” Lại thấp giọng nói, “Mấy ngày nay ta liền bận đến tối tăm, Quang Hoa liền giao cho con vậy.”

Minh Phi đáp ứng: “Vậy trước ba ngày, con sai người sang dẫn Quang Hoa. Mấy ngày nay Tam ca như thế nào?”

Mặt Trần thị âm trầm, “Còn có thể như thế nào? Lỗ tai suýt nữa mất, nửa chết nửa sống trốn ở trong phòng dưỡng thương, thỉnh thoảng ba năm ngày, còn gọi Thúy nhi xướng vài câu hát dân gian cho hần nghe, bên kia nháo muốn hòa ly, ta gọi người đi kêu hần tới thương lượng, ta hỏi mười câu không đáp một câu, sau cùng thật sự hỏi ta một câu, có phải hay hần nói không chịu, có thể không hòa ly không? Nếu đã như thế này, hỏi hần chuyện này để làm gì? Tiếp theo mà bắt đầu ra ngoài, ban đêm cũng không trở lại, hôm qua liền đi ra ngoài, bây giờ còn không thấy tăm hơi.”

“Có thể đến thôn trang xem Nhị Di Nương hay không?”

Trần thị cười lạnh: “Không có nghe người ở thôn trang báo lại. Nếu như hần thực sự hiếu thuận, cũng không dám nói việc này cho mẹ ruột hần nghe.” Bất quá đợi cho thật sự hòa ly về sau, nàng sẽ phái người đi thông tri Nhị Di Nương một tiếng.

“Tam tỷ tỷ, ta nhớ tỷ lắm.” Gặp người lớn rảnh rồi, Thái Quang Hoa lập tức bỏ nhào qua cuốn lấy Minh Phi, cười đùa thành một đoàn.

Ngồi đến khi sắc trời dần tối, Cung Viễn Hòa đến đây, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ, đều là lễ vật mua cho mọi người ở Thái gia, có đồ ăn cùng vài thứ đồ chơi nhỏ, ngay cả Minh Tư cùng Thái Quang Nghi cũng có. Từ trước đến nay, ấn tượng của Trần thị đối với hần không tệ, cười đùa: “Chẳng lẽ không cho thứ này, sợ ta không cho dẫn nương tử người đi à?”

“Nhạc mẫu không cần trêu đùa tiểu tử.” Cung Viễn Hòa vừa tỏ vẻ cợt nhả như ngày, cười đến thông thuận, ôm Thái Quang Hoa chọc cười.

Nhìn cảm tình đôi phu thê trẻ tuổi cũng không tệ lắm, Trần thị khen ngợi nhìn Minh Phi một cái, nói: “Thôi, không làm khó dễ người, nhanh đi về đi.”

Hai vợ chồng lên xe ngựa, Cung Viễn Hòa nói: “Ta mang nàng đi chỗ này.”

Đi được chừng một khắc, xe ngựa dừng tại một quán rượu nhỏ, nhắc màn lên một đường nhỏ nhìn, kêu hô Minh Phi qua xem.

Chỉ thấy bên ngoài quán rượu nhỏ kia treo một bên đèn lồng đỏ thắm, gió thổi qua quay tròn, một loạt cửa sổ đều mở ra, tình hình bên trong nhìn một cái không sót gì. Mấy cái bàn thưa thớt có vài ba người, uống rượu ăn cơm nói đùa, cũng không có gì dị thường. Minh Phi nghi hoặc nhìn Cung Viễn Hòa: “Không có gì để nhìn mà.”

Cung Viễn Hòa cười ôm lấy đầu nàng, nâng cằm nàng lên, kêu nàng xem trên lầu. Cửa sổ trên lầu cũng mở rộng ra, gần cửa sổ có một cái bàn, có hai nam nhân mặt mày trẻ tuổi ngồi đối diện, bên người mỗi người có một nữ tử tuổi còn trẻ xinh đẹp đang mời rượu hoặc là bưng đĩa rau mớm vào trong miệng bọn họ.

Nán lại xem diện mạo hai nam nhân kia, Minh Phi giật mình mở to hai mắt

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Lòng tin (một)

Edit: Thu Lệ

Thái Quang Nghi tựa một tay lên bàn, mảy hơi lim dim, trong miệng ngậm thức ăn do nữ tử áo đỏ diêm dúa lèo loét bón cho dần dần ngậm lên chiếc đĩa không buông, trên mặt còn là mang theo vẻ cười xấu xa. Nữ tử kia cũng nhất quyết không tha, nắm quyền đâm lên đầu vai hần, bĩu môi cũng không biết đang nói cái gì, áo đơn cợt nhả được làm từ lụa đỏ trẻ xuồng đầu vai, lộ ra nửa bên yếm xanh biếc.

Minh Phi cách xa như vậy, cũng có thể trông thấy hai bầu ngực cao ngất mềm mại hơi rung nhẹ theo động tác của nàng, Thái Quang Nghi híp híp mắt, gờn bàn tay đang rảnh rỗi của mình tìm kiếm về phía nàng ta, cách một lớp vải trước ngực nàng ta hung hăng bóp một cái, nàng ta thờ dốc rên rĩ một tiếng, ném đĩa xuống, đưa tay bầm mặt của Thái Quang Nghi. Thái Quang Nghi cười một tiếng, đôi tay ôm nàng ta vào trong ngực, cả khuôn mặt vừa khéo úp vào trong hai bầu ngực cao vút của nàng ta.

Minh Phi thấy cũng phải đỏ mặt, lại cảm thấy vô cùng mất mặt trước Cung Viễn Hòa, hết sức không được tự nhiên, vừa rủ mắt xuống Cung Viễn Hòa đã nâng cằm của nàng lên, áp vào bên tai nàng khẽ nói: “Xem nhị ca của nàng đối với tam ca thật là tốt, ngay cả người của mình cũng cho hân rồi.”

Hắn thở ra khí nóng khiến toàn thân Minh Phi không được tự nhiên, một luồng nhiệt từ lỗ tai của nàng bắt đầu dấy lên lan tràn đến mặt, cổ, thậm chí là cả toàn thân, ngay cả gió đêm hơi lạnh của tháng năm thổi tới cũng không thể mang đi chút độ nóng nào. Nàng có chút nóng nảy nâng mắt tiếp tục nhìn lên trên.

Quả nhiên nhìn thấy nữ tử áo hồng bên cạnh Thái Quang Chính đang đứng sau lưng Thái Quang Nghi, gương mặt tươi cười, bộ ngực chia vào cái ót của Thái Quang Nghi, ống tay áo rộng thùng thình trượt đến khuỷu tay, một đôi tay bắt đầu chui vào trong từ cổ áo của d/d' l; q' d Thái Quang Nghi, vuốt vuốt khiến cổ áo của hắn bị kéo xuống hơn phân nửa, cúi đầu liếm xuống xuống lỗ tai vẫn còn đang quấn băng gạc của Thái Quang Nghi. Mà lúc này, Thái Quang Nghi cũng đang kích động gặm hai bầu ngực của nữ tử áo đỏ.

Còn Thái Quang Chính vẫn đoan đoan chính chính ngồi ở phía đối diện Thái Quang Nghi, một tay cầm ly, một tay cầm bình, tự rót tự uống, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, giống như tình cảnh trước mắt hoàn toàn không rơi vào trong mắt hắn.

Từ góc độ này của Minh Phi nhìn qua, lúc này tình hình trên lầu hết sức dâm mỹ và quái đản. 3P cộng thêm một người thích theo dõi? Mặt nàng hồng tai đỏ, trông ngực đập thành thịch, rủ mắt xuống nói: “Đi, có gì để nhìn?”

“Cả ngày nàng đều làm về mặt người chết với mục tử bà, vì phu muốn để cho nàng nhìn màn kịch vui.” Cung Viễn Hòa đưa một tay lên nhẹ nhàng vịn về vành tai của Minh Phi, về đến nỗi khiến nàng run rẩy, khẽ cả giận nói: “Chàng làm gì đấy!”

Cung Viễn Hòa chỉ nhìn nàng cười.

Khoé mắt Minh Phi thoáng nhìn về phía sau, Kim Trâm đã sớm biết điều ngồi vào bên cạnh xe nhỏ giọng nói chuyện với Tây Tựu không nhìn về bên này chút nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng oán trách: “Nam nhân các người đều không tốt, huynh đệ gặp mặt cũng phải ở loại trường hợp này. Còn chàng nữa, tại sao lại biết chỗ này?”

“Ca ca nàng nhờ ta chú ý.” Cung Viễn Hòa nửa ôm nửa nín Minh Phi vào trong ngực, không biết vô tình hay cố ý lại khẽ nhàng vuốt ve càn cỏ lộ ra của nàng: “Ta dẫn nàng tới xem một chút, xem nhị ca của nàng chữa bệnh cho tam ca nàng như thế nào.” Hắn cười khẽ một tiếng, “Quả nhiên lợi hại, tâm bệnh cần dùng thuốc trị tâm bệnh, ngã xuống từ nơi nào thì đứng dậy ở nơi đó, quả nhiên hân am hiểu sâu đạo lý này, chẳng qua là không biết Tam ca của nàng có chữa khỏi tâm bệnh này không.”

Minh Phi đang muốn mở miệng, Cung Viễn Hòa đột nhiên “Ah” một tiếng, ngay sau đó “Xì” một tiếng bật cười. Minh Phi vội vàng giương mắt nhìn lên trên, chỉ thấy trên lầu một tầng rèm lụa mỏng khẽ phất, mơ hồ có thể nhìn thấy Thái Quang Chính vẫn sừng sững bất động, nhưng ba người kia đã đẩy đưa không ngớt, quần áo Thái Quang Nghi không chỉnh tề, làm như kích động chợt ôm một nữ tử bỏ nhào về phía trước, một nữ tử khác cũng nhào xuống theo, Thái Quang Chính vẫn bất động.

“Lúc Tam ca của nàng đi học trong thư viện ở kinh thành thì bị người ta bắt gặp lôi kéo nữ nhi trong thư viện làm loạn, bị kêu đánh kêu giết, sợ quá mức nên từ đó không thể ngẩng đầu lên được. Nhị ca của nàng tự mình trấn giữ, để cho hắn ôn lại tình hình lúc đó xem hắn có thể lấy lại tự tin lần nữa hay không.” Cung Viễn Hòa chậm rãi cuốn tờ lụa bên hông Minh Phi nhỏ giọng cười xấu xa, “Nàng đoán xem có thể “ngẩng đầu” được không? Ta đoán, nhất định là không thể “ngẩng đầu” lên được.”

Cung Viễn Hòa còn chưa dứt lời, bóng người đang ngồi trên lầu đã biến thành hai, Thái Quang Nghi vừa đứng dậy khỏi mặt đất gần như là điên cuồng đánh về phía bầu rượu, xách bình rượu lên đổ vào trong miệng sau đó vỗ xuống, phát ra một tiếng va chạm bàn ghế thật lớn, khách lầu dưới rồi rít đứng lên nhìn chung quanh, Thái Quang Chính nhào qua giữ hông hắn thật chặt không cho hắn cử động nữa.

Tiếp đó là hai nữ tử đứng dậy, nhanh chóng treo rèm cửa lên, khom lưng cười nói mấy câu gì đó, mặt sắc Thái Quang Chính cũng không bắt ngờ khoát khoát tay, sắc mặt của hai nữ tử đó có chút xám tro làm lễ lui ra.

Thái Quang Nghi ngửa cổ rót xuống mấy ly rượu, gục ở trên bàn, bà vai run rẩy kịch liệt, Thái Quang Chính không nhanh không chậm nhẹ nhàng vuốt lưng của hắn, chính là một bức tranh huynh đệ tương thân tương ái tốt.

Minh Phi thở phào nhẹ nhõm. Cung Viễn Hòa thấy nàng buông lỏng, hạ màn xe xuống gọi Tây Tựu qua, đưa cho nàng hai lượng bạc: “Người đi cửa sau chờ hai tỷ muội đó, hỏi thăm tình hình vừa rồi một chút, hỏi càng chi tiết càng tốt, nhớ đừng để cho người khác nhìn thấy.”

“Đại gia yên tâm” Tây Tựu nhận bạc rồi nhanh chân bước đi.

Lúc này, Cung Viễn Hòa mới nói khẽ với Minh Phi: “Nàng là người không có lương tâm, sao nàng có thể hy vọng Tam ca của nàng không thể quan hệ, từ đó không có hương khói thừa kế chứ?”

Minh Phi dùng sức véo hắn, nhỏ giọng nói: “Chàng là người tốt, vậy chàng hãy đi cứu trợ hắn đi. Không phải chàng có rất nhiều thủ đoạn à, hắn đã hại ta và Minh Ngọc ba phen bốn bận, ta hận không thể vỗ tay tán thưởng hắn đoạn tử tuyệt tôn đấy.”

“Thì ra nàng cũng cảm thấy ta bỏ ra nhiều thủ đoạn hả?” Cung Viễn Hòa xấu bụng cười khiến Minh Phi đỏ mặt, mới tán đồng gật đầu: “Đúng, đúng, hắn là kẻ có ý đồ xấu, hại nàng ba phen bốn bận, sẽ vỗ tay tán thưởng hắn đoạn tử tuyệt tôn, làm thế nào cũng không quá đáng.” Giọng nói âm u.

Minh Phi giật mình trong lòng, mở to hai mắt nhìn hắn: “Ta nói là vẫn chưa sinh ra loại này, không phải đã sinh ra cái loại đó. Nếu đã sinh ra, còn phải xem có phải người tốt hay không, đứa bé tốt thì không thể động.”

Ánh mắt của Cung Viễn Hòa đột nhiên dịu dàng lại, nhẹ nhàng vuốt cái mũi của nàng một cái: “Nàng không biết câu “Không diệt cỏ tận gốc, gió xuân thổi qua vạn vật hồi sinh” sao? Đứa bé lớn biết rồi, vẫn sẽ tới tìm nàng báo thù. Cũng giống như nàng đã nói, nếu ban đầu Mâu thị nuôi dưỡng nàng thật tốt thì bà ta sẽ có kết quả như ngày hôm nay không?”

Minh Phi rũ mắt xuống: “Bà ta làm bao nhiêu trò xấu, trước sau gì cũng sẽ gặp báo ứng. Ca ca ta sẽ không tha cho bà ta.” Chân tướng là như vậy, nếu như Mâu thị không giết chết Thái tam tiểu thư chân chính, cũng sẽ không có được Thái Minh Phi hôm nay.

“Vậy không phải là báo thù? Ca ca nàng cũng là đứa bé đấy!” Cung Viễn Hòa quái khang quái điệu(*) nói một câu, hình như rất khinh thường cái gọi là thiện lương mà Minh Phi nói.

(*): giọng nói lạ lùng!

Minh Phi nghiêm mặt nói: “Cái này không giống nhau. Lúc trước bà ta hại người khác, mà ta là vì bảo vệ bản thân mình.....” Vì bản thân mà hại người và vì tự vệ mà không làm không được tuyệt đối không giống nhau.

Cung Viễn Hòa có chút phiền não, “Đối với đứa bé mà nói, đều là giống nhau. Đối với nàng, Mâu thị hại chết mẹ nàng, lại làm hại các huynh muội nàng thế thảm như vậy, mỗi lần trả thù bà ta, nàng đều lấy tâm trạng thoải mái rằng nàng đang trả thù, bà ta bị trừng phạt đúng tội! Như vậy, nếu lúc này Thái Quang Nghi có một đứa bé, nàng d/đ”l;q”d và ca ca nàng vì tự vệ mà giết chết cha hắn, dù nàng mang lòng trách ảm nuôi hắn lớn lên, bồi dưỡng thành người, nhưng nếu hắn biết hắn vẫn sẽ báo thù, bởi vì trong mắt hắn, nàng thật sự đã hại chết cha của hắn, nàng cũng bị trừng phạt đúng tội!”

Minh Phi cau mày nói: “Theo như lý luận của chàng, thì lúc ấy dù là một đứa trẻ còn trong tã lót, cũng nên lấy tính mạng của nó?” Kết quả có thể giống nhau, nhưng nguyên nhân tuyệt đối không giống nhau, cảm thụ trong lòng cũng hoàn toàn khác nhau, một là yên tâm thoải mái, một người khác lại thương tâm lo lắng cả đời.

Cung Viễn Hòa yên lặng nhìn nàng, giọng nói cứng rắn: “Ta chính là nghĩ như vậy, nàng cảm thấy ta như thế nào?”

Trong miệng hắn nói dọa người như vậy, nhưng trên thực tế nàng hoàn toàn không tin hắn thật sự làm gì đó với Cung Viễn Trật, tranh luận cái này với hắn làm gì chứ. Minh Phi vừa nghĩ tới đây, trên mặt đã dần theo nụ cười: “Tại sao chúng ta phải tức giận vì một vấn đề không giải thích được như vậy chứ? Không nên tức giận có được không? Đây là lần đầu tiên chàng dẫn ta ra ngoài vào ban đêm, chờ Tẩy Tủy trở lại dẫn ta dạo phố có được không?”

Rõ ràng nàng không muốn bàn luận với hắn về vấn đề này nữa, Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát, vênh khéo miệng lên lui về phía sau ngã xuống, “Ừ, tức giận vì một số người không liên quan, quả thực không đáng. Nhưng ta cũng không tức giận, là nàng chướng mắt ta.” Tâm tình rất rõ ràng thấp xuống

“Tại sao lại nói ta chướng mắt chàng?” Minh Phi có chút bất đắc dĩ. Cung Viễn Hoà sẽ không tức giận, vĩnh viễn nói nói cười cười, phong lưu phóng khoáng, ham chơi đùa giỡn trước kia là giả, mà con người đa nghi, có hứng thú tệ hại, làm việc gì cũng giấu một nửa, lại có chút cảm xúc hóa của trượng phu mới là Cung Viễn Hòa thực sự.

Nàng và hắn biết nhau nhiều năm, trừ khoảng thời gian trước khi vào kinh đi thi mỗi ngày hắn ở Thái gia kiếm cơm ra thì số lần gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa hầu như mỗi lần đều rất ngoài ý muốn. Lúc hắn nhìn thấy nàng nhếch nhác nhát, hắn cứu d.đ;l;q;d nàng ba phen mấy bận, rồi lại thiết kế nàng, cứng rắn ép nàng thành đồng minh với hắn. Sau khi cưới hình như tất cả đều rất phối hợp, nàng không còn giả trang thực nữ trước mặt hắn, hắn cũng không cần giả bộ cười đùa rộng lượng trước mặt nàng, hai người có thể rất tự tại lấy diện mạo thật sự để sống với nhau.

Hắn không biết nội tâm chân thật và kiên trì của nàng, nàng cũng không biết nội tâm chân thật và kiên trì của hắn. Nàng có bí mật gạt hắn, hắn cũng có bí mật gạt nàng. Nàng cho rằng cái này không cần gấp gáp, nàng sẵn sàng thông cảm cho tính độc lập của hắn, có thể cố gắng làm được tốt nhất, vậy mà khi thật sự sống chung nàng mới phát hiện mọi chuyện cũng không dễ dàng như vậy. Mặc kệ có yêu nhau hay không, cuộc sống hôn nhân trước sau cần phải cọ sát. Hai người muốn bảo vệ nhất trí trong hành động, thật sự là rất không dễ dàng.

Cung Viễn Hòa in lặng nhắm mắt lại, không trả lời câu hỏi của Minh Phi.

Kim Trâm ở bên ngoài đã nghe toàn đối thoại của hai người, thấy trong xe an tĩnh lại, nhẹ nhàng vén rèm xe lên cười theo nói: “Nãi nãi, bên kia có bán bánh đúc đậu, phu xe nói ăn rất ngon, người và đại gia có muốn ăn một chén không?”

Minh Phi nhìn lướt ra ngoài, chỉ thấy góc đường có một quán nhỏ, bà chủ cười đến giống như Phật Di Lặc, bên cạnh chiếc bàn vuông đơn sơ đã đầy ắp người, ngay cả băng ghế ngồi cũng không còn một chỗ, trên mặt ai cũng vui tươi hơn hờ, có người chưa lấy được còn hóng dài cổ, nghĩ đến nhất định ăn rất ngon, liền đẩy đẩy Cung Viễn Hòa, nhẹ giọng nói: “Chàng có muốn ném thử một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Lòng tin (hai)

Editor: Trịnh Phương

Cung Viễn Hòa lặng yên trong chốc lát, cuối cùng lại nâng người lên, không cảm thấy chút hứng thú nào, nói: “Liền ném thử một chút thôi.”

Chỉ cần chịu phối hợp là tốt rồi. Minh Phi phản phó Kim Trâm: “Tất cả mọi người ném thử một chút.”

“Á!” Kim Trâm vui vẻ đi mua bánh đậu nành. Hôm nay mặc một cái áo màu lam nhạt rất xứng với quần trắng, nhìn qua rất thoải mái, có lẽ là bởi vì được ra khỏi phủ duyên cớ, sự chững chạc trong những ngày qua của nàng đều bị quét sạch, chéo quần cũng bay lên, nhẹ nhàng linh động.

Minh Phi nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, nhỏ giọng nói: “Tuổi của Kim Trâm cũng không còn nhỏ, chỉ sợ không thể ở bên cạnh ta lâu, chẳng có biết người nào thích hợp với nàng không?”

“Sau này hẵng nói.” Giọng nói của Cung Viễn Hòa buồn buồn, Minh Phi nhìn gò má, chỉ thấy hần nghiêng người vén rèm cửa sổ ra một chút, ngược đầu lên nhìn xung quanh. Trong phòng rất tối, nàng cũng không thấy rõ vẻ mặt của hần, chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài cùng cái mũi thẳng tắp của hần được ánh sáng chiếu vào trở nên càng hoàn mỹ hơn, nhìn xuống chút nữa, nàng đột nhiên giật mình khi thấy cằm của hần thậm chí có một đường cong nhìn qua rất lạnh lẽo cứng rắn.

Minh Phi nghiêng mặt, dời đến bên cạnh hần, chủ động đến gần khuôn mặt của hần: “Vẫn phải uống rượu?” Trên lầu, Thái Quang Nghi đã ngừng khóc thút thít, đang ngơ ngác một ly ta một ly với Thái Quang Chính, uống đến vui vẻ.

Cung Viễn Hòa không lên tiếng, nhưng cũng không có né tránh việc nàng chủ động thân cận. Minh Phi mặt dày lấy tay chọc chọc vào phần thịt mềm bên hông hần, nháy mắt nhìn hần: “Sao chàng không để ý tới ta? Như vậy làm người rất đau đớn nha. Ôi chao, ài, ôi.”

Cung Viễn Hòa thờ dãi, lại ôm hông nàng: “Bánh đậu nành tới.” Kim Trâm cẩn thận từng li từng tí bưng một chén bánh đậu tới đây, nhìn thấy hai người ngồi sát vào một chỗ, trong mắt toát ra một nụ cười, nghịch ngợm chớp chớp mắt với Minh Phi, đưa bát cho Cung Viễn Hòa trước: “Thật nhiều người tốt, chén này là do nó tí chen ngang vào để mua, lão gia ăn trước đi?”

Chén làm từ sứ thô rất bình thường, bánh đậu bên trong lại giống như ngọc ti tinh xảo thuần túy nhất, lại kết hợp với nước canh màu nâu nhạt, rau thơm cùng hành thơm xanh biếc, còn có đậu nành nổ xốp giòn tan, nhìn vào khiến người ta rất động lòng. Minh Phi không nhìn được mà nói: “Nhìn cũng rất ngon.”

Cung Viễn Hòa đưa bánh đậu nành trong tay cho nàng: “Ăn đi.”

Minh Phi hiểu ý của Kim Trâm, nam nhân ở thời đại này căn bản cũng đi theo chủ nghĩa đại nam tử (đàn ông con trai là lớn nhất), đều hy vọng thê tử cùng với nhi nữ, tột tở đều coi hần là người nhất quan trọng. Vừa rồi bởi vì nàng làm chậm trễ công việc Cung Viễn Hòa, hiện tại nàng sao lại có thể yên tâm thoải mái hưởng dụng chén bánh đậu nành này trước? Huống chi, ăn sớm một lát với ăn muộn một lát có cái gì khác nhau đâu? Vì vậy, nàng nhún nhún nói: “Chàng ăn trước đi.”

Ánh mắt Cung Viễn Hòa trầm một cái, cố chấp bưng chén bánh đậu nành kia đặt ở trước mặt nàng: “Ta bảo nàng ăn trước.” Lần này chính là dùng giọng điệu ra lệnh.

Kim Trâm nháy nháy con mắt, cười nói: “Phu nhân thật có phúc, lão gia rất săn sóc phu nhân.” Âm chi Minh Phi nhanh nhận lấy đi, dùng trêu chọc Cung Viễn Hòa nữa, sắc mặt của Cung Viễn Hòa nhìn rất khó coi.

Không ăn còn sức sống, Minh Phi nói tiếp: “Vậy ta trước ăn?” Sau khi ăn bánh, hương vị ngọt bùi lành lạnh khiến nàng thoải mái tới hít thở lại, quả nhiên danh bất hư truyền. D*Đ\$Ł_Q_Đ

“Ăn rất ngon?” Cung Viễn Hòa tò mò nhìn nét mặt của nàng. Nàng trong ấn tượng của hần, hình như chưa từng vui vẻ như vậy khi ăn được thứ gì đó.

Minh Phi liên tục gật đầu: “Quả thật rất ngon.” Cái miệng nhỏ nhanh chóng ăn hết một chén bánh đậu nành xuống bụng, ngay cả nước cũng uống sạch sẽ. Ăn xong nàng mới giật mình thấy hần vẫn một mực nhìn nàng, nàng có chút ngượng ngùng: “Chàng còn chưa ăn?”

Cung Viễn Hòa xoay mặt: “Ăn. Nếu như nàng thích ăn, chén này lại cho nàng.”

Minh Phi lắc đầu, đưa cái chén đã trống không cho Kim Trâm: “Món ăn có ngon thì cũng không thể ăn nhiều, nếu không thì không có ý nghĩa.”

Cung Viễn Hòa nói: “Có gì lạ đâu? Chi là một chén bánh đậu nành mà thôi, muốn ăn thì liền có thể ăn.” Hần mở miệng ăn bánh đậu nành, càng ăn càng nhanh, Kim Trâm đáng thương, nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của hần liền bị sợ đến nổi chỉ biết khoắc bưng chén bánh đậu nành trên tay mà không dám ăn, đỏ mặt chờ hần ăn xong rồi lại dâng lên thêm chén nữa.

Cung Viễn Hòa vậy mà lại một hơi ăn hết ba chén mới hài lòng nói: “Quả nhiên ăn ngon, về sau chúng ta thường xuyên đến ăn.”

Minh Phi đột nhiên nghĩ tới một khả năng: “Chàng chưa ăn cơm tối?”

Cung Viễn Hòa lại cười chỉ phía trước: “Tỷ Tỷ tới, nàng xem hần, đỏ mặt thành cái dạng gì rồi. Chắc hần vừa rồi đã nghe được chuyện gì đó rất đặc sắc.”

Tỷ Tỷ rũ tay đi tới trước xe, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Lão gia.”

Cung Viễn Hòa nói: “Chờ được người ta rồi?”

“Vâng.” Tây Tụy ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cung Viễn Hòa nhìn Minh Phi một chút, rồi cuộc thông cảm cho sự xấu hổ trong tấm lòng thiếu niên của Tây Tụy: “Trở về rồi hãy nói.”

Tây Tụy như trút được gánh nặng mà thở dài một cái, tay đưa một thỏi bạc qua, chính là một trong hai thỏi bạc Cung Viễn Hòa cho hắn ban nãy, cười rụt rè: “Lão gia, tiểu nhân tiết kiệm được được cho ngài.....”

Cung Viễn Hòa hé miệng cười, trịnh trọng nhận lấy: “Người làm việc rất chăm chỉ. Nhanh vào ăn bánh đậu nành đi.”

Chân mày khoe mắt của Tây Tụy đều là nụ cười.

Kim Trâm vội đưa một chén bánh đậu nành qua cho Tây Tụy: “Người lại dám tự mình đi nói chuyện, không uống công ty tỷ ta đặc biệt giữ lại chén bánh đậu nành này vì người.”

Tây Tụy lộ ra một hàm răng chính tề trắng như tuyết với nàng: “Đa tạ Kim Trâm tỷ tỷ. Kim Trâm tỷ tỷ, tỷ mặc bộ y phục này trông thật là đẹp mắt.”

Kim Trâm đột nhiên đỏ mặt. Nàng biết cho tới bây giờ chính mình không thể tính là đẹp mắt, chẳng qua là nhìn qua có tinh thần và linh động hơn một chút so với người khác mà thôi. Nghĩ vậy, bàn tay hung tợn gõ một cái lên đầu Tây Tụy: “Tiểu tử thôi! Học được cách nói ngọt này từ ai vậy!”

Cung Viễn Hòa nói: “Nàng cảm thấy hai người bọn họ như thế nào? Ta thấy rất tốt.”

Minh Phi xem thường: “Năm nay Tây Tụy bao nhiêu tuổi? Ta nhớ là còn chưa tới mười lăm tuổi đúng không? Kim Trâm cũng đã gần mười chín rồi.”

Cung Viễn Hòa nói: “Vậy thì có sao? Tây Tụy đã mười lăm, Kim Trâm chưa đầy mười chín, vừa đúng lớn hơn ba tuổi, nữ hơn ba, ôm gạch vàng, vừa đúng thích hợp.”

“Ta đã từng hỏi Kim Trâm. Ta cảm thấy bọn họ giống như tỷ đệ.” Minh Phi không vui. Trong hôn nhân, nam nhân lớn tuổi hơn so với nữ nhân là chuyện bình thường. Cũng không phải là nữ nhân không thể lớn tuổi hơn nam nhân, nhưng lớn gần bốn tuổi cũng không phải là một khoảng cách ngắn, lại không nói tới sau này khi về già, chênh lệch về vấn đề sinh lý, nhưng hiện tại hắn lại không thèm để ý số tuổi, vậy rốt cuộc là bọn họ tìm một người để Kim Trâm dựa vào hay là dụ dỗ một tiểu đệ đệ không hiểu chuyện?

Cung Viễn Hòa cũng không miễn cưỡng: “Nhị ca, Tam ca của nàng ra rồi, nàng muốn đi dạo phố với ta hay là muốn đi cùng bọn họ, xem sau đó bọn họ sẽ đi đâu? Có lẽ làm vậy còn có thể biết nhị ca của nàng ở đâu, đang làm gì cũng không chừng.”

Thái Quang Chính đỡ Thái Quang Nghi xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài, bảo tiểu nhị gọi hai chiếc kiệu nhỏ, đưa Thái Quang Nghi vào trước, sau đó chính mình mới ngồi lên chiếc kiệu nhỏ ở phía sau. Hai cỗ kiệu chậm rãi đi tới đầu kia của đường phố náo nhiệt.

Hôm nay Thái Quang Chính mặc một thân trường bào vải xám rất bình thường, nói chuyện với ai cũng hơi tươi cười, nhìn qua vẫn luôn bóc vẻ ôn hòa dễ gần, nhưng Minh Phi cũng chưa từng quên bộ dạng ngoan tuyệt lúc hắn đứng ra gánh tội thay Nhị di nương. Nghĩ đến Trần thị thận trọng, Thái Quang Đình cùng Minh Hối ở kinh thành, Minh Phi đương nhiên muốn đi theo quan sát đến cùng.

Cung Viễn Hòa cười nhạt nói: “Đã sớm biết nàng tất nhiên muốn đi theo xem đến cùng. Nhưng loại chuyện như vậy, sao có thể thích hợp để một phụ nhân như nàng đi làm? Đi cũng không theo kịp. Lại nói, chúng ta nhiều người, mục tiêu lớn, cũng dễ dàng khiến họ cảnh giác.” Không đợi Minh Phi trả lời, liền kêu Tây Tụy tới: “Người đi nói với mấy tên khất cái (ăn xin) ở gần đây, để bọn họ đi theo người ngồi trên hai cỗ kiệu này, người liền ở lại chỗ đó chờ bọn họ đáp lời, chúng ta đi về trước.”

Trên đường trở về Cung Viễn Hòa vẫn nhắm mắt lại dựa vào vách xe không nói lời nào. Minh Phi cảm thấy không khí có chút quỷ dị, hình như là hắn còn đang tức giận chuyện lúc trước. Suy nghĩ một chút, chính mình không chủ động hỏi hắn có ăn cơm hay không, làm hại hắn đối bụng đến hiện tại, thật sự là thất trách, vội sẵn sóc hỏi: “Có phải chàng mệt mỏi không?”

Hình như Cung Viễn Hòa không muốn trả lời câu hỏi của nàng, nửa ngày sau mới “Ừ” một tiếng. Thái độ này khiến Minh Phi nuốt lại câu nếu như hắn mệt mỏi thì bóc thể dựa vào nàng một chút.

Về đến nhà, có lẽ Hoa ma ma đợi đến có chút nóng nảy, mang theo Từ La đốt đèn lồng tự mình chờ tại cửa thủy hoa (cửa bên hông) chăm chú lắng nghe, vừa nhìn thấy xe ngựa tới đây liền vội vàng nghênh đón, đỡ Minh Phi xuống xe, nhỏ giọng trách: “Sao tới tận lúc này mới trở về? Đói bụng không? Nô tỳ phân phó đầu bếp Kim giữ lửa lại chờ, muốn ăn gì thì lập tức có thể đi làm.”

Cảm giác trong nhà có một người luôn nhớ tới mình vô cùng tốt, trong lòng Minh Phi ấm áp, cười nói: “Chúng ta xuống phố một lát, ăn bánh đậu nành. Vốn muốn mang về cho các người nhưng lại không có mang hộp đựng thức ăn cùng chén, nhà người ta cũng không có, chỉ có thể đợi tới ngày mai rồi cho người đặc biệt chạy đi một chuyến, mua về cho các người nếm thử.”

“Tạ lão gia cùng phu nhân nhớ tới.” Hoa ma ma nghe nói hai người cùng nhau đi dạo phố, lại ăn bánh đậu nành, cảm thấy hết sức vui mừng, lo lắng liếc Từ La một cái, nụ cười đắc ý trên mặt Từ La cũng không còn.

Minh Phi thử dò xét hỏi Cung Viễn Hòa: “Chàng muốn ăn cái gì, ta đi làm cho chàng?”

Cung Viễn Hòa mỉm cười nói: “Ta không đói bụng, nằnghi ngơi trước, ta đi cho ngựa ăn.”

Minh Phi đang muốn nói để nàng đi cùng, lại thấy Đan Hà méo miệng đứng ở hành lang, nhìn thấy nàng, vành mắt liền đỏ lên: “Phu nhân.....”

Hiện tại mới chưa được một ngày, lại xảy ra chuyện gì? Từ trước đến nay Đan Hà vẫn luôn là người mạnh mẽ, sao bây giờ thấy nàng liền khóc? Minh Phi chỉ đành phải gọi Đan Hà vào nhà hỏi chuyện. Cung Viễn Hòa đứng trong sân một lát, sau đó trầm mặc xoay người đi.

Từ La thấy thế, vội cầm đèn lồng đi theo, Mai Từ đứng ở hành lang nhìn ra, ôm lấy Hi Phúc, nhốt vào trong nhà, đèn lồng cũng không cầm, xoay người đi cùng.

Mới vào phòng, hai tay Đan Hà bung ra một cái áo màu xanh của phi thủy làm từ lụa Liễu Lãng, đôi mắt đỏ đỏ quỳ gối Minh Phi trước mặt, khóc rờn nói: “Phu nhân, nô tỳ có lỗi, chết muôn lần cũng không đủ.”

Trên màu xanh của chiếc áo có một vết bẩn lớn, vừa đứng ở vạt áo trước, rất là chói mắt. Kim Trâm hít vào một hơi: “Ngươi làm cái gì vậy hả? Bộ y phục này phu nhân mới mặc một lần.” Lại không nói đây là sinh lễ của Cung Viễn Hòa, chỉ tính giá trị của một bộ y phục bằng vài Liễu Lãng đã đủ mua mấy nha đầu.

Đan Hà liều mạng cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng, Hoa ma ma nói: “Hôm nay nàng sửa sang lại đồ đạc cho phu nhân, nửa đường thì có chuyện rồi đi, khi trở lại chỉ thấy bộ y phục này rơi trên mặt đất, khi kiểm tra mới phát hiện phía dưới có một miếng thịt kho, y phục đã dính bẩn rồi.”

“Đứng lên nói chuyện trước đã.” Minh Phi cau mày nói: “Sao trong này lại có thịt kho?”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Khai thông

Editor: Lovenoo1510

Sáng sớm ngày hôm sau, Minh Phi dậy trước khi Cung Viễn Hòa tỉnh lại. Sau khi rửa mặt, nàng ngồi trước bàn trang điểm, Hoa ma ma nắm mái tóc dài đen nhánh của nàng, dùng lược gỗ Hoàng Dương nhẹ nhàng chải từ đầu đến đuôi tóc, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, chuyện thịt kho đã tra ra được, hôm qua sau khi Đan Hà rời đi, Từ Lăng nhìn thấy Hi Phúc chạy vào trong nhà, đem qua chúng ta từ trong ổ của Hi Phúc tìm được nửa khối thịt kho....”

Minh Phi nghe xong, cũng cười: “Nói như vậy, đều là do Hi Phúc gây họa? Lúc ấy Mai Từ đi nơi nào?”

Hoa ma ma cười nói: “Đúng vậy, đem qua mấy người chúng ta bắt được Mai Từ, nàng ta nói lúc ấy nàng ta ở phòng bếp.” Hạ thấp giọng nói, “Nô tỳ thấy, mấy ngày nay nàng ta cùng Từ La đầu rất vui. Đêm qua cũng đem Hi Phúc khóa ở trong phòng, đi theo Đại gia cùng Từ La. Chúng ta hỏi nàng, nàng lại không biết xấu hổ nói, nàng ta giúp ngài nhìn Từ La. Còn đề nô tỳ nhắc nhở ngài, Từ La mới là người nên...đề phòng nhất.”

Hi Phúc chưa từng thiếu nửa khối thịt kho này? Còn ngậm lấy miếng thịt kho tàu chạy khắp nơi? Minh Phi trầm mặc một hồi lâu, nói: “Ngươi đi hỏi nàng ta, nàng ta đến Hi Phúc còn không nhìn được, thì có tư cách gì thay ta nhìn người? Từ La vẫn đi theo Đại gia, rất được Đại gia tin tưởng, những thứ này có hay không đều không cho nói lung tung. Tránh cho đại gia nghe được, trong lòng lại sinh chán ghét.”

Hoa ma ma rất nhanh đã cuốn xong cho nàng búi tóc Bảo kế, cầm lên một cái trâm cài phượng đầu Ngọc lưu ly, nói: “Nãi nãi, chuyện như vậy rõ ràng chính là nàng ta bị người tính kế rồi.” Tính kế người không không chỉ có Mai Từ bị tính, mà cả những người khác cũng bị tính cả rồi. Vốn đám người Đan Hà đều xa lạ với Mai Từ, Đan Hà làm chuyện xấu bị Hi Phúc làm hư chuyện, tự nhiên sẽ oán giận thêm Mai Từ. Mấy nha hoàn từ Thái gia tới trước đây liền nổi lên hiềm khích, về sau người hầu làm sao có thể làm tốt đây?

Tay Minh Phi cầm một đội khuyên tai ngọc hình hồ lô đeo lên: “Nàng ta không đưa ra nổi chứng cứ, đó chính là lỗi của nàng ta. Chờ tiền đại gia, liền kêu mọi người tới đây đủ, phạt Mai Từ nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng, Đan Hà ba tháng tiền tiêu vật, toàn bộ những người khác đều như cũ. Trước, ngươi gọi Từ La vào đây một chuyện.”

Hoa ma ma suy nghĩ một chút, mất tam giác thoáng hiện lên ý cười, vỗ tay nói: “Tốt quá. Lúc này nàng ta mới đem hai người kia hận cho thấu.” Đặc biệt là Từ La, người đầu tiên Mai Từ hận và hoài nghi tất nhiên chính là Từ La.

Từ La theo Cung Viễn Hòa đã nhiều năm, một mực quản lý ăn uống của Cung Viễn Hòa, mấy lần thấy Từ La hầu hạ Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa cũng không phản cảm, có thể thấy được là vẫn luôn tin tưởng. Người như vậy, không phải dễ dàng có thể đuổi đi. Về phần Từ Lăng, Cung Viễn Hòa vốn đã không muốn gặp, trước tạm thời lưu nàng ta lại một đoạn thời gian rồi hãy nói.

Một ngày này Mai từ tức nói không ra lời, nhưng không ai biết nàng ta không phải là đèn cạn dầu. Lúc trước nàng ta nhìn chăm chăm Từ La, đó là vì bề ngoài hướng Minh Phi trung thành, nhưng bây giờ nàng ta hoàn toàn hận Từ La, tâm tình cùng thủ đoạn lại hoàn toàn khác nhau. Hoa ma ma có thể tưởng tượng, tương lai hai nha hoàn này sẽ đấu đá thành cái dạng gì.

Cung Viễn Hòa ở trong phòng ngủ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Minh Phi lập tức đứng dậy, “Đại gia đã tỉnh, đi gọi người bày điểm tâm”

Minh Phi vào phòng ngủ, thấy Cung Viễn Hòa mê mẩn nhìn nàng, gương mặt lưỡi biếng, bước lên trước mở cửa sổ, “Dậy rồi, Tây Tựu vẫn ở bên ngoài sân chờ hồi báo đây.”

Mở ra hoa văn điêu khắc trạm trổ của cửa sổ, gió sớm liền đem mùi hương thơm ngát của cây Kim Ngân cùng tiếng chim hót từ trong sân cũng nhau tiến vào, trâm cài trên tóc Minh Phi khẽ rung động, chiếc áo màu xanh nhạt bị gió thổi làm dính sát lên trên người. Bỗng nhiên phía chân trời nhiều màu sắc rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt tươi trẻ của nàng càng làm nó trở nên hết sức sinh động.

Sáng sớm xinh đẹp, tiểu kiều thê yêu kiều, nằm trong lòng Cung Viễn Hòa như mật ngọt và vui sướng lấp đầy, hắn duỗi tay về phía nàng: “Tối để ta ôm một lát.”

Minh Phi mỉm cười đi tới, lẳng lặng nằm ở trong ngực hắn, vô ý đem lọn tóc đen của hắn quấn vòng quanh đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: “Buổi tối về sớm một chút, ta làm món ngon cho chàng.”

“Ừ.”

Cung Viễn Hòa nhẹ nhàng hạ xuống tóc nàng một nụ hôn, “Nếu không thích, cũng không cần xem sổ sách. Mỗi ngày làm một ít mao là được rồi, dù sao người nàng cũng không tốt.”

(Mao ở đây là sổ sách, lập ra kỳ hạn để thu tiền và so sánh một ít)

Minh Phi thờ dãi, vừa nói đùa vừa nói thật: “Nếu Đại gia mỗi ngày cũng đối với ta ôn nhu săn sóc như vậy thì thật là tốt.”

Một tay của Cung Viễn Hòa không an phận theo ống tay áo của nàng đi vào trong dò xét, nhỏ giọng nói: “Nàng thích ta như vậy?”

Minh Phi sờ cái tay không an phận của hắn lại: “Ai lại không thích người ta dịu dàng đối đãi với mình chứ? Đêm qua chàng cho ta nhìn sắc mặt, nhưng lại dọa ta sợ hãi. Luôn nghĩ làm thế nào để lấy lòng chàng, thậm chí lúc đi ngủ cũng ngủ không ngon, sáng sớm đã tỉnh. Lại nói đêm qua chàng cũng có lỗi, nếu như chàng trực tiếp nói với ta chàng muốn một mình đi dạo phố, hoặc xem ăn cái gì, cho chó ăn cái gì, thì ta như thế nào lại không chịu? Cho nên, chàng là tức giận vô ích rồi.”

Cung Viễn Hòa biết lời nói của nàng chỉ có thể tin một nửa, nhưng trong lòng rất hưởng thụ, vùi đầu vào vai nàng cười khê: “Được, về sau trong lòng ta không thoải mái, sẽ trực tiếp nói cho nàng biết có được hay không?”

Minh Phi nhân cơ hội nói: “Nhớ lời của chàng nha. Chúng ta là vợ chồng, đoán tới đoán lui rất phiền phức.”

Mắt Cung Viễn Hòa rơi vào chiếc chân trăm con ngân châu màu đỏ sậm, nhỏ giọng nói: “Chúng ta sinh một hài nhi có được hay không?”

Trống ngực Minh Phi đập thành thịch, cùng với xấu hổ và giận dữ nói: “Không cần, nghe nói rất đau, ta sợ.” Nàng thật sự sợ. Nàng vẫn chưa hoàn toàn trở mã, nàng không muốn vì vậy mà mất mạng, còn nữa, nàng vẫn chưa hoàn toàn đứng vững gót chân, tại sao lại có thể có hài tử đây?

“Nàng sợ?” Cung Viễn Hòa có chút ngoài ý muốn, nếu tiểu thư yêu kiều khác sợ đau, không muốn sinh con, thì hắn còn có thể hiểu.

Nhưng Minh Phi hiểu lý lẽ như vậy, lại cứng cỏi, thế nào lại sợ hãi đây?

Minh Phi níu lấy tai hắn làm nũng: “Chàng quên ca ca và tẩu tẩu của ta sao? Ca ca ta sợ tẩu tẩu bị thương, nói muốn cho nàng tròn mười tám tuổi mới được sinh hài nhi”... “Chàng không phải là nói chàng sẽ đối tốt với ta sao? Làm sao bây giờ lại không chịu rồi?” Không nói đến mười tám tuổi, để cho nàng trước tròn mười sáu, mười bảy tuổi cũng được?

Bất luận làm việc lão luyện đến cỡ nào, thì đến cuối cùng vẫn là tiểu nữ nhi yêu kiều. Cung Viễn Hòa thoải mái, cười nói: “Cái người ca ca này của nàng, quả thực như vậy, cung chiêu lão bà của mình còn chưa tính, còn dẫn đến ta cũng không có nhi tử theo. Cũng được, cũng được, liền theo ý nàng, trước qua ít ngày rồi nói lại.”

Lúc này Minh Phi mới thực sự vui mừng, cảm giác áp lực trên người trong lúc vô hình đã thoải mái hơn nửa, không khỏi ôm cổ hắn dùng sức mổ một cái trên môi hắn, cười nói: “Chàng thật tốt.”

Cung Viễn Hòa thấy đôi mắt nàng cười thành trăng rằm, thật sự vui mừng, liền chỉ vào môi mình nói: “Chỉ như vậy là đủ sao?”

Minh Phi mờ to hai mắt: “Vậy còn muốn thế nào nữa?”

“Ta dạy nàng” Cung Viễn Hòa đưa tay kéo đầu nàng xuống, dính sát vào môi của nàng, đầu lưỡi ở trên bờ môi nàng miêu tả một vòng, đẩy môi nàng ra, dò xét đi vào trong, giống như gió nhẹ lướt qua cánh hoa, ở bên trong quần quýt xoay vòng rồi mới rời đi, hai lòng nhìn mặt Minh Phi chuyển thành màu hồng kiều diễm, khẽ giọng nói: “Hôn ra giống như ta mới vừa rồi làm ấy. Nếu như không biết, ta lại dạy lại cho nàng một lần nữa nhé?”

Minh Phi do dự một chút, đỏ mặt đến gần: “Trước chàng nhắm mắt lại.” Nàng có bao giờ như thế này? Ngay cả cách thời gian thật lâu, sâu trong trí nhớ nàng chưa bao giờ từng quên qua chuyện gì đó cùng kinh nghiệm.

Cung Viễn Hòa mỉm cười nhắm mắt lại, chu đôi môi khá ái lên, yên lặng chờ. Thật lâu cũng không nhận được cánh hoa hồng ôn nhu đến tới sờ, nhỏ giọng

đầu độc nàng: “Xấu hổ như vậy? Cũng không phải là lần đầu tiên, chúng ta hôn qua nhiều lần như vậy rồi. Ta bảo đảm không nhìn là được mà.” Nhưng đều là hấn chủ động hôn nàng, nàng chưa từng chủ động hôn qua hấn, hôm nay, hấn muốn dạy dỗ nàng.

Minh Phi hít một hơi thật sâu, cẩn thận hôn lên, học theo bộ dạng của hấn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả môi của hấn một lần, rồi mới dò xét đi vào. Hôn người và bị hôn, là hai việc hoàn toàn khác nhau, lòng của nàng không khỏi mang theo chút chua xót và thấp thòm. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng mới vừa tiến vào trong môi của hấn, còn không kịp đi dạo một vòng đầy đủ, đã bị hấn vững vàng níu chặt.

Đầu lưỡi Minh Phi như bị gió thần phong hút lấy, đau đến mức nàng quên cả chua xót và thấp thòm, chỉ lo đẩy đánh hấn, mơ hồ ghét bỏ: “Chàng lại hồ đồ rồi, làm đầu lưỡi của ta bị đau nha!”

Đan Hà và Bạch Lộ ở bên ngoài bày bàn com, nghe âm thanh ám muội không rõ trong phòng, nhìn nhau một cái, đỏ mặt cười lên.

Hoa ma ma nhìn sắc trời một chút, bên ngoài nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Nãi nãi, không còn sớm nữa.”

Minh Phi luống cuống tay chân đẩy nam nhân đang dây dưa không dứt ra, lật người ngồi dậy, sửa sang lại quần áo và tóc tai, oán trách: “Mau chút, chàng muốn bị muộn.”

Đưa Cũng Viễn Hòa đi, Từ La đáp ứng yêu cầu của Minh Phi, một mình đến phòng Minh Phi. Một bó hoa huệ được để ở trên bàn nhỏ trước cửa sổ, tản ra một mùi hương nồng nặc, Minh Phi cầm quyển sách xem, nghe thấy nàng đi vào cũng không có phản ứng gì.

Từ La tiến lên hành lễ, yên lặng đứng tại phía dưới chờ Minh Phi phân phó.

Minh Phi cũng không làm khó nàng ta, rất nhanh đã để sách trong tay xuống, vẻ mặt ôn hòa hỏi nàng ta một chút chuyện Cung Viễn Hòa yêu thích và khi còn bé của hấn.

Từ La nhát nhát đáp lại, cầm vạt áo: “Nãi nãi, Đại gia lúc nhỏ ăn rất nhiều khổ, tính khí khó tránh khỏi có chút cổ quái. Trong lòng ngài ấy rất coi trọng ngài, có thể lấy được Nãi nãi ngài ấy rất vui mừng, cho tới bây giờ nô tỳ cũng chưa bao giờ thấy ngài ấy vui mừng như vậy.”

Minh Phi cười nhạt: “Ta biết rồi, người trước lui ra ngoài đi.”

Từ La cẩn thận lui về phía sau mấy bước, tới cửa thì xoay người, mới đi được mấy bước đã đụng phải Mai Từ. Nàng ta cười tủm tỉm nhìn Mai Từ: “Mai Từ muội muội, ta muốn đến phòng bếp, người muốn đi không?”

Mai Từ liếc nàng ta một cái, cười đến rục rờ: “Không, Từ La tỷ tỷ, Nãi nãi tìm ta có chuyện.” Rồi ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng, Từ La đứng ở phía sau nàng ta, lặng lẽ nhìn bóng lưng nàng ta.

Từ Lăng cầm trong tay một cái áo bị bẩn của Minh Phi, oán hận nói: “Từ La, người xem hình dáng ngông cuồng của nàng ta, cậy vào việc mình biết làm chút đồ ăn không lên được mặt bàn, liền dám cùng người tranh.” Nói qua rồi lại lấy cái áo liễu lăng ra khoe, cười nói: “Nhờ có Nãi nãi bên cạnh không có người thù thừa may và xuất chúng, nếu không cũng không cần ta ở đây thù dọa hoa nhỏ để che giấu đi.”

Từ La cười nhạt: “Ta nghe nói, bên cạnh Nãi nãi có một người tên là Kiều Đào, thù thừa may và đều là số một số hai. Hiện nay đang có bầu, chờ sinh em bé xong sẽ trở lại làm quản sự cho tức phụ từ.” Mắt thấy sắc mặt Từ Lăng thay đổi liên tục, nàng ta mới xoay người chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Phòng thu chi (một)

Edit: Thảo My

Nha đầu ma ma hầu hạ trong chủ viện đều bị tập trung tại một chỗ, nghe Hoa ma ma giáo huấn, công bố trừng phạt đối với Mai Từ và Đan Hà. Hai mắt Đan Hà rung rung, yên lặng không nói, mặt Mai Từ cũng không chút thay đổi.

Từ Lăng há hê kể tai nói nhỏ với Từ La: “Thật không ngờ đại nãi nãi đối với mình người mang tới cũng nghiêm khắc như vậy. Ai sẽ không phạm sai lầm? Chỉ là một cái cái áo thôi, ở phía trên thù dọa hoa gì ta cũng không nhìn ra được, huống chi con chó kia lại là súc sinh, người sao có thể cả ngày đều trông? Vừa lúc lấy chuyện mua lòng người, nàng càng muốn làm cho trận chiến lớn như vậy, rõ là.....” Thờ dài mà lắc lắc đầu.

Từ La lại cười nói: “Nói nhiều!” Rồi lại không nhịn được nói: “Mai Từ cũng quá thích đến xum xoe trước mặt đại gia.”

Từ Lăng nghe được sững sờ, phân biệt rõ ra rất nhiều tư vị, thì ra đại nãi nãi đây là đồ bình giảm. Từ Lăng cố gắng mở to hai mắt nhìn đại nãi nãi, đại nãi nãi ngồi ngay ngắn ở trên giường La Hán, nhàn nhạt nhìn Đan Hà và Mai Từ, trong con mắt màu đen vô hi vô bi. Tiếp theo lông mi đại nãi nãi giật giật, vừa đúng chống lại ánh mắt của nàng, Từ Lăng hiểu được vội vàng rũ mắt xuống, rồi lại không nhịn được từ trong khe hở của lông mi nhìn lên nét mặt đại nãi nãi.

Chỉ thấy đại nãi nãi quay lại nhẹ giọng nói mấy câu Kim Trâm, Kim Trâm nghe xong, quay đầu lại đánh giá nàng một phen, vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm khắc trước sau như một. Từ Lăng bị dọa đến tim nhảy thình thịch, không khéo, nàng nhớ mình vừa lúc cũng là loại người thích nhất xum xoe trước mặt đại gia. Tiếp theo, có thể chính là nàng hay không? Đại nãi nãi sẽ không tìm cơ hội nói bộ y phục kia thù không được tốt, nhân cơ hội xử phạt nàng chứ?

Từ Lăng đang miên man suy nghĩ, Kim Trâm đã đi tới phía nàng, trong tay nâng ước chừng hai phân bạc, cười nói: “Đây là nãi nãi thưởng ngươi, nhớ kỹ thù hoa kia tốt một chút, ngươi coi như lập công rồi. Cũng không uống tâm tư đại gia ở trước mặt nãi nãi tiền cừ ngươi một phen.”

Từ Lăng sững sờ, chỉ thấy Minh Phi cười đến ôn nhu hữu hảo với nàng, mà Từ La cũng ở một bên ngơ ngác nhìn nàng, cái loại ánh mắt này của Từ La, nàng nhìn quá nhiều, cũng hiểu bao hàm cái gì. Nhưng mà lúc này nàng vui mừng cái gì đều quên, tươi cười rạng rỡ hướng Minh Phi hành lễ, bảo đảm mình nhất định không cô phụ tín nhiệm của đại gia cùng nãi nãi.

Mọi người tản đi, Từ La đứng ở dưới mái hiên lẳng lặng nhìn Hi Phúc đang chơi đùa với Mai Từ, Mai Từ tươi cười nhàn nhạt, giống như người bị trừng phạt mới vừa rồi cũng không phải là nàng, Đan Hà và Bạch Lộ đứng chung một chỗ lặng lẽ nói, thỉnh thoảng hướng Mai Từ và nàng liếc một cái, trong mắt toát ra một tia khinh thường. Từ La không nhịn được vuốt cánh tay, rõ ràng thời tiết đầu tháng năm, nàng lại cảm thấy gió có chút lạnh.

Minh Phi lại một ngày xem sổ sách bạc, cầm đến lúc giờ không sai biệt lắm, mới đứng dậy cáo từ Cung Nhị phu nhân, thần thái Cung Nhị phu nhân mệt mỏi cười nói: “Âm thanh bàn tính nghe nhiều, chung quy ta vừa nhắm mắt đã cảm thấy bên tai vẫn còn ở tại đùng đoàng vang lên không ngừng.”

Chu di nương giống như nói chuyện cười: “Đại nãi nãi, hôm qua nói đến buồn cười. Ngài không phải trở về nhà nương gia sao? Phu nhân ở trong phòng ngủ, lại cứ nhiều lần đều nói nghe âm thanh bàn tính bên ngoài, ồn ào đến kịch liệt, ban đêm cũng nói nhiều lần. Chúng ta nói không ai gây bàn tính, nàng còn không tin. Hôm nay nghe nãi nãi gây bàn tính, nàng ngược lại cảm thấy còn an tâm chút.”

“Nếu không, chất nhĩ tức phụ (cháu dâu) chuyển chỗ?” Minh Phi cười theo, quan sát cẩn thận nét mặt Cung Nhị phu nhân, quả thấy trong đôi mắt Cung Nhị phu nhân chứa mấy phần tia máu, thâm quang dưới mắt cũng không hết, thật là bộ dáng tiêu tụy nghỉ ngơi không tốt. Chỉ là, cái này thật sự có quan hệ với việc nàng gây bàn tính sao? Muốn nói nàng mỗi ngày đánh bàn tính, ngẫu nhiên một ngày không đánh, ngược lại nói Cung Nhị phu nhân không quen nàng còn tin tưởng, nhưng mà nàng chỉ đánh bàn tính một ngày, thì có loại công hiệu này rồi hả?

Cung Nhị phu nhân chần chờ nói: “Nếu ngươi chuyển chỗ, có chỗ nào không hiểu, lại muốn tới hỏi ta, vậy thì có nhiều bất tiện.”

Chu di nương nhẹ nhàng quạt cho nàng, mỉm cười khuyên nàng: “Đây là phu nhân quá lo lắng. Đại nãi nãi thông minh như vậy, tỷ thiếp nhìn nàng mấy ngày nay cũng không có vấn đề gì lớn, cho dù có chỗ gì nàng không hiểu, có thể nhớ kỹ, đợi đến thời điểm tới cáo từ ngài lại tới hỏi.”

Minh Phi nghe Chu di nương nói như vậy, liền hiểu các nàng đã sớm tính toán tốt. Nếu đổi là nàng, cũng không nguyện ý có người đổi đầu cả ngày lẫn đêm canh giữ ở trong phòng mình, làm hại mình hành sự đều bất tiện, khẳng định cũng cần phải nghĩ cách đuổi đi. Vì vậy cười nói: “Đúng, di nương nói vô cùng đúng, thân thể thâm nương là quan trọng nhất, sáng sớm đại gia còn phân phó ta, nói không có thể quấy nhiễu thâm nương nghỉ ngơi. Xin thâm nương chỉ cho chất tức phụ một nơi, liền dời đến bên kia là tốt rồi.”

Cung Nhị phu nhân còn muốn từ chối, Cung Tịnh Kỳ nói thêm: “Mẫu thân, tẩu tẩu đau lòng ngài, quan tâm ngài, ngài nên thông cảm cho hiếu tâm của tiểu bối mới phải, cũng không cần kiên trì nữa, tránh khỏi không ngủ được, lại làm hại đại ca và đại tẩu lo lắng.”

Trong phòng những người liên can đều đồng ý: “Đúng đúng vậy vậy.”

Cung Nhị phu nhân còn giả bộ chối từ mà nói: “Vậy thừa dịp sắc trời còn sớm, các ngươi dẫn đại nãi nãi đi xem những viện trồng kia một chút, vừa ý nơi nào chính là nơi đó, tối nay cho người cẩn thận thu dọn, bố trí được tinh tế một chút, nếu lúc đại nãi nãi một thời, còn có thể nằm nghỉ ngơi một chút.”

Minh Phi cảm tạ.

Cung Tịnh Kỳ thân thiết kéo cánh tay Minh Phi: “Tẩu tẩu, ta đi với ngươi nhìn một chút.” Lại gọi Cung Nghiên Bích: “Nhị tỷ tỷ, ngươi cũng cùng đi.”

Cung Nghiên Bích ghé đầu nhìn ra ngoài, cười nói: “Hôm nay chỉ sợ có mưa. Nhìn, trời đều đã âm u rồi.”

Minh Phi ngẩng đầu lên, quả nhìn bầu trời biến thành màu xám, ánh mặt trời đang tàn phá bừa bãi lúc trước đã sớm không thấy nữa đâu, bởi vậy cười nói: “Ráng mây sớm không còn thấy trong ánh nắng chiều, sáng nay còn thấy ráng mây sớm, nhìn cái bộ dáng này quả nhiên là muốn mưa. Bằng không, ta sẽ không đi, vội về nhà, tránh khỏi bị dầm mưa. Hai vị muội muội nhìn nơi nào tốt chính là nơi đó, không nên quá quan tâm.”

Cung Nghiên Bích cười nói: “Theo ta nói, di chuyển sổ sách bạc bất tiện, tìm gian phòng ở giữa viện có hoa và cây cối xanh tươi ở ngay phụ cận phòng thu chi là được. Xem xong có thể trả lại, có cái gì không hiểu, còn có thể gọi tiên sinh phòng thu chi ở ngoài rèm trả lời. Chẳng phải tốt hơn so với đến chỗ phu nhân hỏi lại sao?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Theo như ngươi nói, còn không bằng ngay phía sau phòng thu chi. Nơi đó đang có sẵn phòng.” Quay đầu lại giải thích với Minh Phi: “Ban đầu khi mẫu thân ta chương gia, thì bởi vì trong nhà cửa hàng điện trang vô số, nhóm người chương quỹ đứng đầu trang thường thường đều phải tới trả lời, thường xuyên ra vào nội viện bất tiện, cộng thêm nhân khẩu trên dưới trong nhà đông đảo, muốn phát tiền tiêu vặt hàng tháng cùng chi tiêu thật sự quá nhiều, mẫu thân ta liền mở phía sau phòng thu chi một gian phòng, lại có thể nghe âm thanh trong phòng thu chi, lại dễ cho mọi người trả lời, chủ yếu nhất, là có thể nắm toàn bộ sự vụ trong lòng bàn tay, làm được trong lòng có khảm. Nếu tẩu tẩu muốn học chương gia quản lý cửa hàng, đi vào trong đó thật sự là lựa chọn tốt nhất.”

Minh Phi nghe được vô cùng kinh ngạc, có thể đến phòng thu chi học tập, vậy dĩ nhiên là cầu cũng không được. Nên biết xem sổ sách bạc cũng chỉ xem

không luyện, làm sao có thực địa mà bắt đầu học tập phải nhanh hơn? Chỉ là Cung Tịnh Kỳ cũng quá hảo tâm, nài cho là, trong thời gian ngắn nài cũng không nghĩ tiến vào trọng địa phòng thu chi của Cung gia.

Cung Tịnh Kỳ nhìn bộ dạng Minh Phi rõ ràng chính là động tâm, khẽ mỉm cười: “Tẩu tẩu không bằng thừa dịp lúc này, cùng ta đi một chuyến chứ? Nếu nhìn hài lòng, ta liền trở về chỗ mẫu thân, tối nay thu thập xong, ngày mai ngoi mà có thể đến thẳng bên kia.” Cùng Cung Nghiên Bích một người một bên, lôi kéo Minh Phi đến phòng thu chi.

Tòa nhà Cung gia rất lớn, phòng thu chi cũng không giống những nhà khác. Chính là một loạt phòng ở trung gian, trước sau lại có riêng một viện. Theo như Cung Tịnh Kỳ giải thích, viện phía trước là hạ nhân cùng nhóm người chường quý đứng đầu các trang ra vào, viện phía sau là đặc biệt chuẩn bị cho Cung Nhị phu nhân. Thuận tiện cho nàng có thể không muốn ở lại chung, mà phía trước thời điểm lại không gặp muốn rời đi, cũng thuận tiện cho nàng thời điểm phiên muộn, có thể tự do tự tại đi một chút.

Bởi vì khi đó trong phòng thu chi còn có ngoại nam, đám người Minh Phi liền từ hậu viện đi vào, vây quanh tường hậu viện trồng một vòng mai tam giác, từ ngoài tường sẽ nhìn thấy sắc màu rực rỡ, vào cửa viện, chính giữa viện trồng hai cây dâu bụi rất lớn, một gốc chỉ cánh hoa màu đỏ, một gốc chỉ cánh hoa màu cam, đang đua nhau khoe sắc, làm cho người ta hoa cả mắt.

Nhìn ma ma cười cầm chìa khóa mở cửa viện, một cỗ khí tức ảm thấp đối diện nhào tới, Cung Nghiên Bích không nhịn được hắt hơi một cái. Ma ma này nhanh đi mở cửa sổ thông gió, Cung Tịnh Kỳ nhủ mảy nói: “Người thấy viện thế nào? Rất lâu không thông gió đi?”

Ma ma này liền bồi cười: “Hồi Tam Tiểu Thư nói, thực là trong mùa mưa dầm này, chung quanh đều quá ẩm ướt, lúc có ánh nắng, nơi đây lại bị dọi nắng chiều, to lụa màn vải các vật trong phòng không khỏi phơi nắng, phơi mấy ngày liền hồng màu.” Lại ân cần sửa sang ghế Thái sư làm bằng gỗ từ đàn lại phủ lên gấm tơ vàng hình tròn màu sắc thu hương, mời mấy người ngồi xuống.

Minh Phi chú ý tới gian phòng này không phải xa hoa bình thường. Chung quanh đều là gia cụ tạo hình bằng gỗ từ đàn, y phục khăn trải bàn các vật đều thêm gấm tơ vàng, tấm màn lại là lấy hoa Sa La danh quý. Nhìn lại Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích, căn bản là thờ ơ với trong phòng xa hoa này, chính là một loại thói quen thành tự nhiên sau đó vô cảm.

Cung Tịnh Kỳ chỉ vào một phòng hoa lệ cửa bằng gỗ từ thực sau lưng Minh Phi cười nói: “Tẩu tẩu mời xem, chính là chỗ này, nếu có chuyện muốn hỏi phòng thu chi, chỉ cần mở cánh cửa này ra, để mảnh xuống, chính là một buồng trong. Nếu đi không muốn hỏi, chỉ muốn nghe động tĩnh bên ngoài, “Nàng tiện tay đẩy một tấm ván gỗ trên cửa ra, lộ ra một cửa sổ chạm trổ đỉnh hoa la: “Mở cái này ra, âm thanh gì phòng ngoài cũng không thể gạt được, cũng có thể đứng ở nơi này nhìn ra phía ngoài, phòng ngoài không thấy được bên trong.

Minh Phi âm thầm gạt đầu, thiết kế rất khoa học.

Cung Nghiên Bích lại dẫn Minh Phi đi sát vách: “Đây là nơi nghỉ ngơi.”

Giường làm bằng gỗ từ đàn tí mĩ tinh xảo giường cưới nhỏ của Minh Phi một điểm cũng không so được, cho dù lâu dài không có ai ở, phía trên vẫn tiếp tục phô hoa lệ mềm mại: năm bình phong bàn trang điểm ghế dựa bày bằng từ đàn, mặt trên còn có một hộp phấn, giống như chủ nhân vừa rời đi không lâu. Làm cho người kinh ngạc chính là, góc phòng thế nhưng bày hai viên cầu thật to màu bạc.

Cung Tịnh Kỳ thấy Minh Phi nhìn chằm chằm hai viên cầu này, mang theo mấy phần kiêu ngạo, cười nói: “Đó là tổ phụ mẫu lưu lại, gọi là một nại hà.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Phòng thu chi (2)

Editor: Cà Rốt Hồng -

Không còn cách nào phải phân tán một ngàn lượng bạc ra một vòng tròn lớn, là vì khoe của, cũng là vì phòng ngừa bị trộm. Hầm bạc dưới đất của Cung gia đã từng có thật nhiều thỏi bạc hình cầu như vậy, nhưng hôm nay, cũng chỉ còn lại hai thỏi này.

Cung Nghiên Bích cũng cười như không cười: “Cái này đành chịu lấy ra lại không tiện sử dụng, còn bị người chỉ trích, cho nên sau khi tổ phụ tổ mẫu qua đời, phụ thân liền đưa chúng vào tiền trang (ngân hàng tư nhân), đổi lấy ngân phiếu, để sử dụng, hôm nay chỉ đành phải giữ chúng lại làm kỷ niệm.”

Đây cũng thật sự phù hợp với lời đồn đãi về Cung gia có rất nhiều bạc, đúc xong không làm gì được mà lúc trước Minh Phi ở trong kinh nghe được. Nếu không có Cung Trung Tổ nháo một trận, chi trưởng không còn cách nào bạc sẽ vẫn đặt bất động ở trong hầm, ngay cả Cung Nhị phu nhân có ý xấu chạm đến bạc, cũng không có nhiều cơ hội như vậy, cho nên, đối với chuyện này Cung Trung Tổ chịu trách nhiệm rất lớn.

Cung Tịnh Kỳ thấy Minh Phi chỉ nhìn không nói lời nào, liền cười nói: “Tẩu tẩu, tẩu xem một chút còn có cái gì cần tăng thêm hay không? Nếu ngại những thứ này cũ, ta bảo các nàng thay mới.”

Nếu đổi thành mới, có phải khoản chi phí này cũng tính lên trên đầu bọn họ hay không? Minh Phi vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần, không phải

chi tiêu trong nhà rất eo hẹp sao, như vậy thật là lãng phí.”

Cung Tịnh Kỳ hé miệng cười cười: “Cho dù chi tiêu eo hẹp thế nào, cũng không ở trên điểm này. Những thứ đồ này, đều không đáng giá bao nhiêu tiền.”

Minh Phi mở to hai mắt nhìn tấm gấm thổ cẩm vàng tính toán: “Không bao nhiêu tiền sao? Dệt gấm thổ cẩm, không phải tấc gấm tấc vàng? Đào hoa sa lả (tên loại hàng dệt), mấy phần bạc mới được một thước? Đồ khắp phòng này, đủ cho người bên kia của chúng ta ăn uống tiêu dùng một khoảng thời gian rất dài rồi. Tam muội muội à, không đương gia không biết củi gạo đất, lời này nếu để cho người ta nghe được, sẽ nói muội kiêu xa.”

Cung Nghiên Bích mỉm cười, Cung Tịnh Kỳ cắn cắn môi: “Dạ, tẩu tẩu phê bình rất đúng, thứ muội muội cần phải học còn rất nhiều.”

Minh Phi thân thiết kéo tay của nàng ta: “Vậy không bằng về sau mỗi ngày muội theo ta cùng nhau học tính toán sổ sách như thế nào? Chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Cung Tịnh Kỳ há miệng, rốt cuộc không nghĩ ra được lý do cự tuyệt nàng, nàng ta cầu cứu nhìn về phía Cung Nghiên Bích, Cung Nghiên Bích khẽ ho khan một tiếng, nửa hăm dọa nửa u oán: “Tẩu tẩu, Tam muội muội nàng ấy còn phải thêm giá trang (đồ cưới) đấy.”

Cung Nghiên Bích nói vừa dứt, liền thấy Minh Phi trừng mắt nhìn nàng ta, trong lòng nàng ta kinh hoàng một trận, nhìn lại thì thấy Minh Phi đã quay đầu, nhìn cây hoa dâm bụt ngoài cửa sổ nói: “Ta cũng không phải muốn Tam muội muội giúp ta làm cái gì, chỉ cần làm bạn cùng ta thôi. Muội có thể mang giá trang tới, ta xem sổ sách, muội thêm hoa, lúc ta mệt mỏi, còn có thể giúp muội một tay.”

Cung Tịnh Kỳ không có khước từ được, nhìn Cung Nghiên Bích. Lần này Cung Nghiên Bích cũng không thể giúp nàng ta nữa rồi, ngược lại cười nói: “Ý kiến hay á, nếu không phải ta phải hầu hạ phu nhân, cũng muốn tới chơi cùng các người, học một chút bản lĩnh thật sự.”

Minh Phi thấy Cung Tịnh Kỳ nửa ngày không nói, thất vọng nói: “Thế nào, Tam muội muội không thể theo giúp ta?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Không phải, là nha hoàn bên cạnh ta không tốt, sợ ảnh hưởng tẩu tẩu.”

Minh Phi thật nhanh nói: “Ta không sợ, ngược lại gian phòng này, ta đối với những chỗ chưa quen thuộc bao giờ cũng sợ hãi.”

Cung Tịnh Kỳ buông mắt xuống suy nghĩ một chút, nhoen miệng cười: “Được, vậy muội muội ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nhiệt tình lôi kéo Minh Phi đi một gian khác: “Phía trước nơi này là nơi nhà chúng ta để sổ sách tích lũy qua các năm, tẩu tẩu xem một chút, có phải đều sắp vượt qua tầng thư lâu nhà các tẩu hay không?”

Có điểm giống phòng hồ sơ cũ ở hiện đại, vô số tủ gỗ để thành hàng, trên ngăn tủ dán tờ giấy nhỏ đã ố vàng, trên tờ giấy mỏng viết niên đại sổ sách trong ngăn kéo. Trừ mùi bụi bặm, còn kèm theo mùi thuốc sát trùng tự chế, đứng hơi lâu một lúc hô hấp rất không thoải mái.

Cung Tịnh Kỳ hào phóng cùng phối hợp trước nay chưa từng có, lôi kéo Minh Phi đi vào trong: “Tẩu tẩu tẩu xem, tẩu xem bắt đầu từ nơi này, trước kia nữa cũng ở đây, nhưng mà không có gì, nếu tẩu muốn xem, cũng có thể xem”

Minh Phi dừng bước, nhẹ nhàng gõ gõ một cái hộc tủ trong đó: “Đây là năm ngoái và năm nay à? Không bằng ta xem hai năm này? Cũng tiện xem sơ qua vật giá một chút, xem thứ đồ nhà chúng ta có phải mua đắt rồi hay không?”

Một trận trầm mặc, giọng nói Cung Tịnh Kỳ ngừng một chút mới vang lên: “Tẩu tẩu, ta không có chìa khóa, ngày mai đi. Tẩu xem, trời sụp tối xuống rồi, chẳng mấy chốc trời sẽ mưa, tẩu có cần về nhà trước hay không?”

Giống như là để chứng minh lời nói của nàng ta, chân trời vang lên mấy tiếng sấm, Minh Phi rút tay về, thờ ơ cười: “Được, mấy ngày nay cũng không bận lắm”

Ba người cùng nhau đi ra khỏi viện, một tiểu nha hoàn vội vã đi tới: “Tam Tiểu Thư, phu nhân hỏi ngài, cái áo bào hoa văn vân hạc đặt ở nơi nào? Chu di nương tìm khắp cũng không tìm được.”

Cái áo bào kia, Cung Nhị phu nhân đã từng đề cập với nàng ta, muốn tặng cho Thiệu Lão phu nhân làm ngoại bào, để hôm Thiệu Ngũ thành thân mặc. Cung Tịnh Kỳ cho là đã sớm tìm đưa qua, ai ngờ ngày đó sắp đến rồi, lại vẫn chưa có đưa qua.

Xem ra trí nhớ của Cung Nhị phu nhân so với ngày trước kém đi rất nhiều. Ai..... Đều là vì chuyện trả lại sản nghiệp cho đại phòng làm ấm ỉ, Cung Tịnh Kỳ thi lễ sơ qua với Minh Phi, nói: “Tẩu tẩu, xin lỗi, muội muội không thể đưa tẩu ra cửa, liền làm phiền Nhị tỷ tỷ đưa tẩu đi.”

Cung Nghiên Bích cầu cũng không được, trên mặt vẫn nhàn nhạt: “Tẩu tẩu mời.”

Hai người không nhanh không chậm bước đi, trước tiên kéo một đoạn khoảng cách với nha hoàn ma ma ở sau lưng. Minh Phi nói lại nguyên đoạn lời thoại của Trần thị một lần, rất tiếc hận: “Phu nhân nhà chúng ta nói, đoan chính tốt như người vậy, nếu không phải gấp, từ từ tìm hiểu sẽ tốt hơn, nhưng vội vã như vậy, lại đi không quá dễ dàng đâu.”

Cung Nghiên Bích khẽ cắn môi: “Đều là số mệnh thôi.” Nàng ta đưa mắt lên hi vọng nhìn Minh Phi, tràn đầy cầu khẩn: “Minh Phi, người cũng biết, nữ nhân chúng ta xuất giá chính là chuyện cả đời, sau này, sau này cho dù là hối hận cũng không có đường quay về có thể đi. Van cầu người giúp ta chu toàn nhiều hơn, ta và di nương còn có Tam đệ, cả đời đều không quên đại ân đại đức của người và ca ca.”

Minh Phi sáng tỏ nhưng miệng đầy hứa hẹn, kéo đề tài nói chuyện đến hành động hôm nay của mẫu nữ Cung Nhị phu nhân mời nàng dời bước đến

phòng thu chi: “Ta vốn tưởng rằng, đời này cũng không có cơ hội bước vào phòng thu chi này, ai ngờ thăm vậy mà khéo hiểu lòng người như vậy.”

Cung Nghiên Bích lơ đãng: “Bên này sổ sách đã sớm làm bằng phẳng, đương nhiên bà ta không sợ ngại xem. Nên bà ta còn có thể lộ vẻ thân nhiên.”

Minh Phi cân nhắc lời nói của nàng ta, nàng phỏng đoán cũng không biết mẫu nữ Cung Nghi phu nhân muốn làm cái gì, liền không nói chuyện này nữa, hai người chia tay ở cửa thủy hoa, Minh Phi tự trở về viện của mình không đề cập tới.

Nàng chân trước vừa mới vào nhà, chân sau một tia sáng cắt ngang phía chân trời, ngay sau đó “Rầm” một tiếng vang thật lớn, chấn động đến phòng ốc dường như đều run lên, chó trong sân lập tức sủa một trận điên cuồng, tiếp đó một trận cuồng phong (gió lớn) nổi lên, làm mảnh cửa trúc cuốn đánh lên trần nhà, Bạch Lộ “Á” một tiếng, vội vàng kéo lại màn cửa, Minh Phi quay đầu lại, chỉ thấy trời như vậy mực, hạt mưa lớn nhỏ như hạt đậu nành rơi đập xuống bụi bậm, kích lên một mùi đất nồng nặc.

Minh Phi hỏi Hoa ma ma: “Ma ma, giờ gì rồi?”

Hoa ma ma đốt nến lên trước, mới đi xem xét đồng hồ cát trên bàn: “Là giờ Thân rồi”(Từ 3 giờ chiều đến 5 giờ chiều). Lại oán trách: “Trời hôm nay thật đúng là quái đản, đen thành bộ dạng này.” Cung Viễn Hòa hẳn nên gần về đến nhà, Minh Phi vội gọi Đan Hà khoác áo toi lên, cầm cái ô lớn màu xanh, đi phòng bếp thúc giục một chút. Còn nàng thật nhanh thay đổi váy áo thường ngày, rút những trái cây kia xuống, chỉ cầm một cây trái cây bưởi, cùng hai đĩa trái cây, dọc theo hành lang đi phòng bếp nhỏ.

Sắc trời u ám, trong phòng bếp nhỏ không có chút ánh đèn nào, đen như mực, yên tĩnh. Minh Phi đứng ở cửa, mượn ánh sáng đỏ hồng ảm áp trong khoang lò tản ra, nàng loáng thoáng có thể nhìn thấy Mai từ cùng Từ La đang trông chừng hai bếp lò trong phòng bếp nhỏ, mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm cái nồi trước mặt, rõ ràng không có cách bao xa, nhưng hai người trong lúc đó giống như cách cả một ngọn núi.

Kim Trâm ho khan một tiếng: “Tại sao không đốt đèn?”

Mai Từ phản ứng đầu tiên, mò mẫm đốt lên vài chiếc đèn lớn, ngay lập tức trong phòng bếp nhỏ ảm áp sáng ngời lên.

Chớp mũi Minh Phi đã có thể ngửi được mùi thơm đặc thù của chim bồ câu và Thiên Ma (vị thuốc Đông y) hầm cách thủy, nàng bước mấy bước đi tới bếp lò trước mặt Mai Từ, đưa tay đỡ nắp nồi lên: “Như thế nào?” Đây là trước khi nàng xuất môn (ra cửa) đã cho hầm lên.

Mai từ cười nói: “Nghe theo nãi nãi phân phó, vẫn dùng lửa nhỏ hầm, nô tỳ cũng không có kinh nghiệm, bèn chờ nãi nãi đến xem có được hay chưa.”

Minh Phi dùng sức ngửi mùi vị đặc trưng đắng đắng tan mát của Thiên Ma một cái, trong lòng mang theo mấy phần hài lòng: “Được rồi, mang bộ bát ảm (chén, bát giữ nhiệt) tới đây.”

“Vâng” Mai Từ khéo léo lấy tấm khăn đỏ bằng vải bố, bung cái chum hầm cách thủy xuống, cười nói: “Nãi nãi muốn làm chút món ngon gì cho đại gia ạ? Nô tỳ sẽ làm trợ thủ cho người.”

Minh Phi vén tay áo lên, để Kim Trâm buộc tạp dề vào cho nàng, cười nói: “Dự định làm trứng cuộn thịt.” Chỉ huy Mai Từ lấy trứng gà, thịt băm, chân giò hun khói, cà rốt, bắt đầu làm.

Từ La ở một bên nhìn chăm chăm, khô khốc cười nói: “Nãi nãi thật là khéo tay, những cách làm này, chúng nô tỳ mới nghe lần đầu.” Đó là người kiến thức nông cạn, Minh Phi lười phải nhiều lời với nàng ta, chỉ hỏi: “Tối nay người làm món ngon gì cho chúng ta vậy?”

Từ La rũ mắt xuống: “Chẳng qua là nấu chút canh hạt sen ngân nhĩ táo đỏ cho nãi nãi. Mới vừa bắt lên không lâu, canh giờ còn chưa tới.” Tiếp đó mở cái nắp nồi ra, quả nhiên ngân nhĩ còn chưa có nấu nhừ. Bởi vì thấy Minh Phi bận rộn cắt chân giò hun khói và cà rốt thành sợi, nên vội vàng đi qua: “Nãi nãi, để cho nô tỳ.”

“Vậy người cẩn thận một chút, đừng để cắt vào tay.” Minh Phi cũng không từ chối, liền đưa dao cho nàng ta.

Lúc này phòng ngoài vừa thoáng qua một luồng sáng trắng, sấm chớp rền vang, Từ La cũng có chút bất an, không ngừng nhìn ra ngoài.

Mai Từ nhìn ở trong mắt, vừa bóc vỏ trứng, vừa cười nói: “Hôm nay trời mưa thật là lớn.”

Minh Phi lơ đãng đáp: “Đúng vậy, đây coi như là một trận mưa lớn nhất trong năm nay. Nhìn xem trời càng ngày càng đen.”

Mai Từ cười duyên nghiêng đầu hỏi Minh Phi: “Nãi nãi, có muốn phái một người đi ra cửa nghênh đón đại gia một chút hay không? Trời tối như vậy, lão Mã có chút khờ, chắc chắn không biết treo đèn lồng trước thời gian. Mưa này lớn như vậy, Tây Tựu từ trước đến giờ luôn sợ ý, không chuẩn bị sẵn cái ô ở trên xe đâu.”

Trong lòng Minh Phi khẽ động, nhìn về phía Mai Từ, dưới ánh đèn đôi mắt Mai Từ đen như mực, sáng lung linh, giống như trân châu lưu ly tốt nhất, liền nhếch môi cười cười: “Cũng được, vô trứng để ta bóc, người đi nhắc nhở lão Mã treo đèn lồng lên, lấy thêm cái ô ở cửa chờ đại gia.”

Mai Từ đang muốn đáp vâng, bên cạnh “Ai da” một tiếng hô khẽ vang lên, lại là Từ La xác thức ăn sợ ý một chút cắt trứng tay.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Mưa đêm

Edit: hoada

Từ La kinh hoàng hơi luống cuống che giấu vết thương ở tay, vừa kinh sợ vừa lúng túng nói: “Thiếu nữ nãi, nô tỳ vụng về, kính xin thiếu nữ nãi trách phạt.”

Minh Phi ôn hòa nói: “Nói cái gì đó, ai không có lúc như vậy? Kim Trâm, mang Từ La đi băng bó đi, nơi này có ta là được rồi.” Lại thúc giục Mai Từ: “Còn không mau đi đi?”

Mai Từ nhìn sắc mặt trắng bệch của Từ La thì khẽ mỉm cười: “Từ La tỷ tỷ, nấu ăn là một việc rất tinh tế, phải kiên nhẫn và tỉ mỉ từng chút một, người thật sự không nên nôn nóng.” Nói rồi vịn người đi qua.

Từ La từ chối khéo việc Kim Trâm đưa nàng đi băng bó nói: “Thiếu nữ nãi, nô tỳ tự mình đi là được, để Kim Trâm ở lại làm trợ thủ cho ngài.” Nói rồi cúi thấp đầu đi ra ngoài, để cả đầu trần đi dưới mưa.

Kim Trâm thấy rõ ràng mọi việc, cười lạnh: “Thiếu nữ nãi, nàng ta không chịu đi trong hành lang mà lại dám đầu chạy vào trong mưa, đây là muốn trình diễn khô nhục kế phải không?”

Minh Phi nhàn nhạt cười: “Có lẽ nàng muốn nhanh chóng đi băng bó vết thương.”

Khi nghe vậy, Kim Trâm khẽ cười nhưng ngay sau đó lại có chút lo lắng: “Nàng là người đại gia tin tưởng, nể trọng, nếu nàng ta nói vài câu gì đó với đại gia thì phải làm sao bây giờ?”

Vậy thì thế nào? Nàng không cho rằng Cung Viễn Hòa chỉ vài câu nói vớ vẩn đã tin ngay. Cuối cùng, Minh Phi đã chuẩn bị xong trứng để cuốn thịt, hỏi Kim Trâm: “Người đã cắt cả rốt xong chưa? Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải nhanh chóng làm xong bữa cơm này rồi mang ra ngoài.”

Kim Trâm le lưỡi một cái, lập tức cắt cả rốt thành sợi để có thể cuốn với thịt rồi giao cho Minh Phi.

Minh Phi đang chuẩn bị khay thức ăn, nghe tiếng động ngoài cửa thì ngẩng đầu lên đã thấy Cung Viễn Hòa đứng ở cửa, đầu vai và vạt áo đều bị mưa ướt hơn phân nửa, cả giày cũng ướt. Vậy mà ánh mắt của hắn rất sáng, rất sáng, sáng rõ giống như viên bảo thạch, khóe môi còn mang theo nụ cười mỉm thỏa mãn: “Ta thật đói, mới đi đến cửa viện đã nghe mùi thơm của thức ăn nàng nấu rồi.”

Minh Phi bê khay thức ăn đến trước mặt hắn: “Chàng thấy thế nào? Có đẹp mắt không? Thơm không?”

“Rất đẹp mắt, cũng rất thơm...” Cung Viễn Hòa vẫn một mực nhìn nàng cười, vẻ mặt hết sức chuyên chú. Minh Phi thấy ánh mắt của hắn như vậy thì không được tự nhiên, nàng buông cái khay trong tay, nhón chân lên mở nắp vung đang hầm cách thủy bỏ câu với Thiên Ma, khoa trương nhìn về phía hắn nói: “Thơm không? Ta đã hầm gần ba canh giờ rồi đấy, từ khi chàng mới vừa ra cửa.”

“Thật thơm...” Cung Viễn Hòa nhìn nàng cười vui vẻ.

Kim Trâm bật cười: “Thiếu nữ nãi và đại gia tranh thủ về phòng thay quần áo và giày vớ đi, nô tỳ sẽ chuẩn bị sửa soạn xong tất cả mọi thứ sẽ mang lên.”

Cung Viễn Hòa bước đến cởi tạp dề trên người nàng xuống, cầm tay nàng đi ra ngoài.

Ở phía sau, Kim Trâm ranh mãnh nói: “Thiếu nữ nãi, có muốn thêm một bầu rượu Kim Hoa nữa không?”

Cung Viễn Hòa không quay đầu lại thay nàng đáp lời: “Cái này mà cũng hỏi sao? Đêm mưa gió thế này tự nhiên không thể thiếu rượu rồi, có thể làm cho con người thấy ấm áp hơn.”

Hai vợ chồng đi song song với nhau, Cung Viễn Hòa đặt tay lên hông của Minh Phi, cả đoạn đường cũng không nói chuyện gì. Trên người hắn thoang thoang một cỗ khí nóng ẩm ướt, là hơi thở xen lẫn tư vị của nam tử, tràn đầy nam tính, khiến cho Minh Phi đi bên cạnh có chút khấn trương, nàng cảm thấy nên nói chút chuyện mới giúp nàng thoải mái nên bắt chuyện: “Có phải có chuyện gì vui phải không, ta thấy chàng cực kì cao hứng?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng đã nhận ra rồi, trước khi đi ra cửa, ta đã đặc biệt phân phó Tây Tựu nhớ hôm nay phải mang dù đến đón ta, tại sao lúc về lại thấy Mai Từ cầm cái ô đứng ở cửa đợi ta?”

Minh Phi nói: “Không thể trách bọn nha hoàn tích cực được. Nếu là chuyện gì ta cũng đều nghĩ đến, cũng sắp xếp xong xuôi, thì còn cần các nàng làm cái gì? Phải có chuyện ta không thể nghĩ tới chứ sao.”

Cung Viễn Hòa cười khẽ một tiếng: “Không bằng hai chúng ta đi đến viện cho chó ăn trước đã? Sau đó trở về phòng thay quần áo rồi ăn cơm. Ta không chờ được muốn thưởng thức thức ăn nàng nấu.”

Minh Phi cười nói: “Nhắc đến thức ăn làm ta sức nhớ. Lúc này, Từ La cắt thịt lại cắt trứng ngón tay, ta đã nói nằng đi bằng bó, lát nữa, chàng nhớ nhắc nhở ta làm cho nằng chút trứng cuộn thịt, nếu không uống phí nằng bị thương.”

Cung Viễn Hòa nói: “Tại sao nằng ta lại bị thương chứ? Đã làm bếp bao nhiêu năm rồi, cho tới bây giờ, ta chưa nghe nói nằng ta bị cắt trứng tay.” Sau đó kéo tay Minh Phi: “Sau này không cho nằng đụng đến dao nữa, nằng chỉ cần đứng bên cạnh nhìn người khác làm là được rồi.”

Nghe lời ta nói không? Ta sẽ để Hoa ma ma giám sát nằng đấy.”

Trong lòng Minh Phi cảm thấy ấm áp liền cười nói: “Được rồi, ta đã nhớ kĩ rồi.”

Hai người cười vui vẻ cùng khoác áo mưa đi về phòng, đổi guốc gỗ. Cung Viễn Hòa nhìn chăm chăm thân hình Minh Phi trong chiếc áo mưa rộng thùng thình, khẽ mỉm cười, lại lấy đầu lap đội lên đầu nằng để xuống thật mạnh: “Như thế này thì không sợ mưa ướt nữa rồi.”

Minh Phi cũng nghịch ngợm đè đầu lap của hấn xuống, thậm chí nằng có chút mong đợi cùng hấn đùa nghịch trong lúc mưa gió thế này. Tựa như khi còn bé, mẹ mua cho nằng ủng đi mưa, nên nằng liền đặc biệt hi vọng trời mưa. Nếu trời thật sự mưa, nằng sẽ cầm dù, mang ủng đi mưa, kích động điên cuồng chạy trong mưa.

Hoa ma ma đứng ở hành lang lo âu nhìn mưa to bên ngoài: “Đại gia và nãi nãi thật là, thời tiết bết bát như thế, làm cho người ta ngại không muốn ra ngoài. Hoặc đợi mưa ngớt rồi mới ra ngoài, còn hai người họ đùa giỡn trong mưa, nếu bị ướt thì làm sao tránh không ngã bệnh được?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ma ma yên tâm đi, chuyện này cũng không có gì đáng lo đâu, từ nhỏ ta đã quen với mưa gió rồi, nếu ma ma lo lắng thì lát nữa làm cho chúng ta bát canh gừng nóng là được rồi.” Sau đó, hấn cũng không nói gì nữa, nhét đèn lồng vào tay Minh Phi, còn một tay hấn thì cầm tay kéo nằng đi, tay kia thì cầm cái lồng gà làm đồ ăn cho chó, hai người đi tới Bán Xuân Viên cho Truy Phong ăn trước. Khi còn cách Bán Xuân Viên khoảng mấy chục bước chân thì thấy một bóng người đơn độc toàn thân đầm nước mưa đang cúi thấp đầu xông thẳng lại.

Suýt chút đã đụng vào người Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa lập tức buông tay Minh Phi ra, quát to một tiếng: “Làm gì vậy, thật chẳng khác nào như kẻ lỗ mãng thất phu! Không có chút quy củ nào hết.”

Người nọ hoảng hốt luống cuống ngẩng đầu lên, thấy rõ người trước mặt thì vội vàng cúi đầu xuống, cả người run rẩy, giọng nói khàn khàn: “Đại gia, nô tỳ không có quy củ...”

Quần áo mỏng bị mưa ướt dính sát vào người làm cho thân hình thiếu nữ lộ ra, dưới ánh đèn càng mông lung quyến rũ. Tóc mai bị ướt dính bết vào bên má, giống như thiếu nữ buồn bã, nước mưa đầm trên mặt càng khiến cho người khác nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt mông lung, Từ La chấp tay nâng lên trước ngực, ngón trỏ bị thương đang quần vải trắng ướt đầm máu. Nhìn qua vừa đáng thương lại vừa mê hoặc.

Cung Viễn Hòa nhận ra Từ La, giọng nói không khỏi nhu hòa xuống một chút: “Mưa lớn như thế, người chạy tới nơi này làm gì?” Ánh mắt nhìn đến ngón trỏ bị quần một tầng vải trắng đầm máu, giọng nói cũng mềm xuống mấy phần: “Người bị cắt trứng tay, không phải nãi nãi đã bảo người về phòng nghỉ ngơi rồi sao?”

Từ La nhìn chăm chăm hấn nói: “Nô tỳ tới cho Truy Phong ăn. Mưa lớn quá, sợ đại gia và nãi nãi tới cho nó ăn thì bị mắc mưa ướt.” Nằng cơ hồ không có chút ý tới Minh Phi đang cầm đèn lồng đứng yên lặng một bên, đại khái, có thể do ánh đèn hơi tối, hơn nữa nằng cũng không ngờ bình thường Minh Phi lười như vậy, ngay cả đưa ô cũng sai nha hoàn đi đưa, tất nhiên sẽ không mạo hiểm chịu mưa to gió lớn cầm đèn lồng cùng Cung Viễn Hòa đến cho chó ăn.

Minh Phi đứng lẳng lẳng một bên nhìn, âm thầm quan sát về mặt của hai người. Một là nha hoàn thiết thân trung thành, không kể mình bị thương lại còn lo lắng chủ tử mắc mưa, không cần mang ô, cũng không mặc áo mưa, đầu không đội đầu lap, cứ như vậy mặc quần áo mỏng manh chạy đến Bán Xuân Viên cho chó ăn. Quả thật đến Minh Phi cũng muốn cảm động thay Cung Viễn Hòa.

Nhưng thật kì quái, từ trên mặt của Cung Viễn Hòa, nằng không hề thấy chút cảm động nào, ngược lại nhìn thấy vẻ mặt rất kì dị, miệng hấn mỉm thật chặt, một lúc sau mới sâu kín hỏi: “Nó ăn?”

“Đạ, ăn.” Từ La cũng chú ý tới ánh mắt của hấn nhưng cũng cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy đúng lúc che miệng lại, khẽ ưu nhã nghiêng người nhảy mũi liên tiếp hai cái.

Chân mày Cung Viễn Hòa hơi chau lại, nét mặt căng thẳng trở nên nhu hòa lại: “Người nhanh chóng về phòng đi.”

Từ La thờ phào một hơi, nhưng đúng lúc Minh Phi chậm rãi nói xen vào: “Trở về tắm nước nóng, nhớ bảo mấy nha đầu làm cho người bát canh gừng, chó để bị bệnh. Lát nữa ta sẽ phân phó người đưa cơm tới đến cho người.”

Từ La giật mình: “Nãi nãi! Mất nô tỳ vụng về, thế nhưng lại không nhìn thấy nãi nãi. Thật là đáng chết!”

Cung Viễn Hòa không nhịn được nói: “Mau đi đi!”

Từ La ầm ức xoắn nhẹ ngón tay bị thương định rời đi nhưng Cung Viễn Hòa gọi nằng lại: “Sau này, người không cần tới cho chó ăn nữa, nếu không có ta ở nhà thì đã có nãi nãi người lo cho nó rồi.

Nhớ không?” Nói rồi kéo tay Minh Phi đi nhanh về Bán Xuân Viên.

Minh Phi đi hơn mười bước thì quay đầu nhìn lại, thấy bóng lưng đơn bạc của Từ La vẫn đứng bất động chỗ cũ. Nàng mỉm cười nghĩ, đã rất nhiều lần trước đây, Cung Viễn Hòa đã nói qua với nàng, hẳn muốn nàng và hẳn tự tay chăm sóc, cho mấy con chó lớn trong viện ăn, vì muốn đảm bảo mấy con chó này tuyệt đối trung thành, chẳng lẽ, Từ La không biết? Hay nàng ta vẫn cho rằng, mấy con chó này nàng cho ăn thì nó sẽ ăn sao?”

Minh Phi suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu hỏi Cung Viễn Hòa: “Để Từ La đến cho chó ăn cũng không sao mà, nàng đã đi theo chàng rất nhiều năm rồi, cũng là người đáng tin tưởng. Ta đang lo lắng, nếu là lúc nào đó chúng ta có việc không cho nó ăn được, thì ai tới cho chó ăn đây? Vừa đúng lúc giao chuyện này cho nàng ta, nàng ta rất có trách nhiệm”

Cung Viễn Hòa thờ dài: “Tự ta có chủ trương. Chuyện cho chó ăn này, đặc biệt là cho Truy Phong ăn, tuyệt đối không thể để cho người khác cho nó ăn được. Vì trừng phạt Truy Phong ai cho gì cũng ăn, hai ngày sau chỉ cho nó uống nước, không được cho nó ăn.”

Hai người đi vào Bán Xuân Viên, một mình Truy Phong đang nằm ở hành lang, nhìn thấy hai người đi tới, cũng không quản mưa ướt, lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới, trong lúc hoạt động, chiếc chuông lớn trên cổ nó kêu đinh đang. Cung Viễn Hòa bỏ chiếc lồng có con gà còn sống để qua một bên, dắt Truy Phong đến hành lang, gọi Minh Phi đi theo, cẩn thận kiểm tra chiếc chuông đồng trên cổ Truy Phong.

Sau đó, lấy con gà sống uy về phía Truy Phong, vốn Truy Phong đã ăn no, có chút miễn cưỡng, bộ dạng có vẻ như đang muốn hỏi, tại sao vừa mới cho nó ăn rồi giờ lại cho nó ăn nữa? Nhưng ngay sau đó, Cung Viễn Hòa nhanh chóng nhét con gà sống vào lại lồng tre, rồi kéo Minh Phi xoay người rời đi.

Truy Phong rất khản trương, trong cùng một ngày mà có đến hai người đến cho nó ăn, một người còn dắt nó đi dạo, chơi với nó rất lâu, nhưng một người lại xoay người rời đi là sao?”

Minh Phi thấy ánh mắt đáng thương hê hê của Truy Phong cũng có chút không nhẫn tâm: “Thật sự là mấy ngày sắp tới chỉ cho nó uống nước thôi sao?”

“Đó là tự nhiên.” Cung Viễn Hòa thờ dài nói: “Về sau không thể cho những người khác đi theo chúng ta cho chó ăn nữa. Đặc biệt là Truy Phong thì càng không được.”

Hai vợ chồng lại đi đến chỗ khác cho bốn con chó dữ lớn và bốn con chó nhỏ ăn, sau đó mới dắt tay nhau đi trở về phòng.

Trước khi Cung Viễn Hòa ăn cơm, Minh Phi đã lấy một bát canh bỏ câu hầm cách thủy mang đến: “Bỏ câu hầm cách thủy có cho thêm Thiên Ma có thể an thần bổ não, bổ khí ích máu, mấy ngày nay thấy chàng cực khổ nên ta vì chàng bồi bổ đấy.”

Cung Viễn Hòa cũng học theo nàng, lấy cho nàng một bát nói: “Nàng cũng cần bồi bổ.”

Ở một bên, Kim Trâm rót rượu cười nói: “Đại gia và nãi nãi thật là tương kính như tân.”

Cung Viễn Hòa lấy bầu rượu trong tay Kim Trâm, nói: “Tất cả đi xuống ăn cơm đi, nơi này không cần các người phục vụ.”

Hai người tự rót rượu uống, qua ba lần rượu, Cung Viễn Hòa mới hỏi Minh Phi chuyện hôm qua Tây Tựu nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Lên sốt

Edit: Thu Lệ

“Nhị ca của nàng tự xưng họ Trịnh. Họ cũng đều gọi hắn là Trịnh gia, hẳn cho mỗi người bọn họ hai mươi lượng bạc, chỉ vì giúp Tam ca nàng trọng chấn hùng phong. Trước đó vài ngày còn tìm các tỷ muội khác, nhưng lại không có kết quả, cho nên mới tìm tới hai người bọn họ. Trước mắt hắn ở trong một căn nhà ở ngõ hẻm làm quan tài, chủ nhà họ Trịnh là một lão nhân cô đơn, có một sản nghiệp nhỏ, nhị ca của nàng và ông ta nhận phụ tử, đổi tên là Trịnh Trọng.”

Minh Phi thâm nghĩ, Thái Quang Chính bị loại khỏi gia phả, không còn mang họ Thái nữa, hẳn đi tìm thân phận khác cũng không có gì kỳ lạ, mà điều kỳ lạ chính là tiền của hắn ở đâu ra? Dù sao hắn nhận ông lão đó làm phụ thân, ông lão cô đơn chỉ có sản nghiệp nhỏ bé, cho dù có yêu thương hắn thế nào đi nữa cũng không thể đưa của cải mình tích góp cho hắn tiêu sài như vậy được.

Cung Viễn Hòa nói: “Vị lão nhân này là bà con xa của Nhị Di Nương nàng. Ta đoán có lẽ tiền của nhị ca nàng lấy được từ chỗ Nhị Di nương —— bà ta quản lý nhà nàng nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng sẽ có tiền lời, mà hiện giờ thì nhất định tất cả tiền đều đến tay nhị ca nàng rồi. Mặc dù Nhị ca của nàng thông minh, nhưng chưa bao giờ trải qua đau khổ gì, trong tay không có tiền làm sao dám chạy trốn dễ dàng?” Hắn còn có một suy đoán to gan, vị lão nhân cô đơn họ Trịnh này, chỉ sợ cũng không phải là bà con xa gì của Nhị Di Nương, mà là người trông coi tài sản giúp bà ta. Nếu không Thái Quang Chính ăn nhờ ở đậu, sao dám không chút kiêng kỵ mang theo đệ đệ say như chết của mình ra ra vào vào?

Minh Phi nói: “Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ chạy trốn rất xa, sau đó đổi tên đổi họ……” Nàng không ngờ hắn sẽ lựa chọn ở lại, thỉnh thoảng lại chăm sóc Nhị Di Nương và đám người Thái Quang Nghi, từ phương diện nhi tử và ca ca thì hẳn làm rất tốt.

“Đổi tên đổi họ, giành được sự nghiệp lẫy lừng, sau đó trở lại hung hăng trả thù các nàng?” Cung Viễn Hòa cười lên, “Chỉ dựa vào những tội mà hấn đã nhận, lại bị loại trừ khỏi gia phả, thì con đường làm quan của hấn đã hoàn toàn kết thúc. Mặc kệ hấn bò lên cao bao nhiêu, chỉ cần có người kiện là hấn sẽ tan thành mây khói. Nếu hấn mai danh ẩn tích, cao chạy xa bay, lựa chọn làm ăn thì chưa chắc không thể thành. Nhưng hấn ở lại đây, cũng là tự cắt một con đường rồi, d/đ;l;q”d Đại Thương Gia ở đây chú trọng nhất chính là uy tín, nhân phẩm danh tiếng chính là chiêu bài, người giống như hấn chỉ tùy tiện chạy chút hàng hóa lẻ tẻ còn tạm được, nhưng nếu muốn làm ăn lớn thì không có ai để ý tới đâu. Thật ra thì, điều ta và ca ca nàng lo lắng nhất, là hấn không chết tâm, lập chí muốn báo thù, cấu kết với đạo tặc, đây mới là chuyện thật sự khó lòng phòng bị.”

Nếu trong lúc đám người Trần thị đi Đãng Châu gặp phải nhóm người như vậy trên đường thì phải làm thế nào? Minh Phi nghe thấy tiếng trống ngực: “Vậy theo chàng, hấn có cấu kết với đạo tặc hay không? Chẳng mấy chốc nữa nhóm người của mẫu thân sẽ đi Đãng Châu rồi.”

Dưới ánh đèn, Cung Viễn Hòa thấy hai hàng lông mi của nàng dài mà vút sáng, một đôi mắt hạnh mở được thật to, bên trong tràn đầy sầu lo và sợ hãi, không nhìn được nhẹ vuốt mặt của nàng, nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ không đến nỗi. Ta sẽ sắp xếp người quan sát thật kỹ, có gió thổi hay cỏ lay gì, ta nhất định có thể biết ngay.”

Minh Phi khẽ thở dài, cũng không ai biết Thái Quang Chính đang suy nghĩ gì. Dù sao đối với mấy mẫu tử Nhị Di Nương, chỉ cần đám người Trần thị và Thái Quang Hoa xảy ra chuyện, cũng sẽ không có ai đối chọi với Nhị Di Nương và Thái Quang Nghi nữa. Chỉ cần làm hợp lý, sạch sẽ cũng không phải là không thể đầy sạch sẽ.

“Cảm giác mệt chết đi phải hay không? Có phải đang suy nghĩ, khi nào thì cuộc sống mới bớt đau đầu? Nhưng trên thực tế, nghĩ cũng không làm được chuyện gì.”

Cung Viễn Hòa đưa tay kéo Minh Phi vào trong ngực, “Nàng yên tâm, ta sẽ sắp xếp tất cả thật tốt. Ngày mai ta phải đi tìm người, bất kể như thế nào nhất định sẽ đưa nhóm người Quang Hoa và mẫu thân nàng đến Đãng Châu bình an.”

“Nhưng hình như không có thuyền chạy suốt, trên đường còn phải thay ngựa xe.” Giao thông ở cổ đại này thật bất tiện, son son thủy thủy, thật sự là gian nan.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng yên tâm đi, ta tự có biện pháp.” Người hấn quen biết cũng không chỉ có con nhà giàu và người trong quan trường.

“Vậy chúng ta có cần nói chuyện này cho mẫu thân nghe không?” Minh Phi nhìn nụ cười vô cùng tự tin của hấn, lo âu và phiền não trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại, nàng tin tưởng hấn nhất định có thể làm được.

“Nhạc mẫu không phải là loại người không chịu được sợ. Từ nay trở đi, lúc đi đón ngũ đệ ta và nàng cùng đi, nói cho bà ấy biết sớm để có dự kiến trước trong lòng.”

“Hôm nay ta thấy nhà cửa không được rồi.” Minh Phi chột chột eo Cung Viễn Hòa, hưng phấn nói: “Sau này chúng ta nhất định phải phân một nhà chơi đùa.”

Cung Viễn Hòa ngạc nhiên nói: “Nàng đến phòng thu chi?”

“Thật sự là quá lãng phí.” Minh Phi cười nói chuyện đã trải qua, “Mặc dù đáng về rất tự nhiên, nhưng mà ta lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, cho nên bất kể như thế nào ta cũng muốn lôi kéo Tam muội cùng với ta.”

Cung Viễn Hòa nói: “Dù sao cũng không phải tiền của mình, ngu hay sao mà không lãng phí, lãng phí cũng chỉ là lãng phí. Dù nàng không chiếm được, có thể nhìn tiền của ta thiếu nàng cũng cực kỳ vui mừng rồi.” Hấn suy nghĩ một chút, lại thêm vào một câu: “Mọi chuyện nàng phải cẩn thận, dẫn thêm mấy người nữa.”

Minh Phi cười nói: “Được, ta đang nghĩ, thật ra thì mỗi ngày ta nên đưa Truy Phong theo đi bộ mấy vòng mới đúng. Chỉ đáng tiếc sợ hù dọa thảm đến bệnh cũ tái phát, vậy thì bất hiếu quá rồi.”

Cung Viễn Hòa cười một hồi, nặng nề nói: “Nàng phải yêu cầu mẫu thân nàng, giúp Nhị muội tìm một gia đình có điều kiện thật tốt. Sau khi nhận được, nói cho ta biết trước để ta đi nói điều kiện với bọn họ.”

Trận mưa lớn này đến sau nửa đêm lại biến thành mưa nhỏ, mãi cho đến ngày hôm sau mọi người thức dậy vẫn chưa ngừng. Ăn điểm tâm xong, Minh Phi mới tiễn Cung Viễn Hòa đến cửa đã Từ Lăng chân tay co cọng đứng ở hành lang, đôi mắt nhìn quanh, dứt khoát ngoắc tay bảo nàng đến: “Người qua đây, có chuyện gì muốn bẩm báo?”

Từ Lăng vội nói: “Từ La bị bệnh, phát sốt cả đêm, hiện giờ đã mê mang rồi ạ.”

“Sao không nói sớm?” Minh Phi cau mày nói, “Đêm qua trở về nàng chưa tắm nước nóng, không uống canh gừng sao?”

Từ Lăng nhỏ giọng nói: “Mai Từ đưa canh gừng, nhưng không tắm nước nóng, lúc ấy dưới bếp đang bận chuẩn bị cơm tối, đun nước nóng cho đại gia và nãi nãi dùng nên không có nước nóng thừa.” Vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa chỉ ngược mắt nhìn sắc trời, cảm đầu cảm cổ phân phó Hoa ma ma: “Hôm nay thời tiết không tốt, ma ma qua một chuyến, nói nãi nãi hôm qua mắc mưa nên không qua hầu hạ được.”

“Vâng!” Hoa ma ma thấy hần sẵn sóc chu đáo, mặt cũng cười thành một đóa hoa.

“Ngu ngốc! Phòng bếp không giúp được, không phải lò trong phòng bếp nhỏ để không sao?” Minh Phi thấy Cung Viễn Hòa cũng không tính hỏi tới chuyện này, đáng về hoàn toàn giao chuyện này cho nàng giải quyết, cũng ngay trước mặt hần phân phó người đi mời đại phu, tiễn hần đi rồi mới xoay người đi xem Từ La.

Mai Từ cười không ngớt đứng ở cửa Từ La, nhìn thấy đám người Minh Phi tới, vội vàng cười nghênh đón, thi lễ nói: “Nơi này có tụi nô tỳ chăm sóc là được rồi, nãi nãi không nên đi vào, để tránh bị lây nhiễm.”

Hoa ma ma cũng kéo Minh Phi: “Nãi nãi, để nô tỳ vào nhìn giúp người là được rồi. Đêm hôm qua người cũng bị mắc mưa, nếu tăng thêm sẽ không tốt.” Minh Phi cũng thuận thể dừng bước, đứng ở trước cửa hỏi cận kề tình huống như thế nào, người nào đang d/đ/l;q”d chăm sóc, nghe thấy là Từ Lăng và Mai từ chăm sóc, khẽ trầm ngâm, phân phó Mai từ: “Các người tỳ muội tình thâm, nàng bệnh rồi, người chăm sóc nàng là chuyện phải làm. Nhưng ở phòng bếp lại không thể không có ai trông nom, người đi quán phòng bếp đi, nơi này để Từ Lăng chăm sóc được rồi. Lát nữa ta sẽ an bài tiểu nha đầu khác tới giúp đỡ.”

Về mặt ôn hòa giao phó Từ Lăng: “Chờ Từ La tỉnh lại, người hỏi nàng muốn ăn cái gì, nói phòng bếp làm cho nàng ăn. Các người ở đây lâu dài, cứ quen thuộc thoải mái hơn một chút, nàng có gì cũng dễ dàng nói với người, nơi này liền giao cho người phụ trách, những công chuyện khác cũng không cần phải để ý đến, để cho nàng dưỡng tốt bệnh mới là chuyện quan trọng.”

Có thể được Minh Phi coi trọng, Từ Lăng thật vui mừng, luôn miệng đồng ý không đề cập tới.

Chợt nghe trong phòng vang lên một tiếng “Àm”, Hoa ma ma vội vén rèm lên, nhìn thấy Từ La chỉ mặc chiếc áo trong màu trắng, tóc tai bù xù, sắc mặt ửng hồng, thở hồng hộc lệch nằm nghiêng bên chân bàn, bên cạnh là một cái ghế ngồi ngã ngửa trên mặt d.đ/l;q”d đất, có lẽ nàng tự xuống giường nhưng bởi vì phát sốt nên thân yếu đuối đứng không vững mà ngã lăn. Hoa ma ma “Ồi chao” một tiếng, ân cần đi vào đỡ Từ La: “Sao người lại làm khô mình vậy, bị bệnh thì cứ nằm nghỉ đi.”

Sắc mặt Từ La ửng hồng, ánh mắt lại sáng lên, làm bộ tội nghiệp nhìn Minh Phi: “Nãi nãi, nô tỳ có thể đứng lên làm việc, không cần làm phiền tỳ muội khác.”

Minh Phi không mặn không nhạt nói: “Nếu bị bệnh, nên nằm dưỡng bệnh, không nên cậy mạnh. Đại gia và ta đều không phải là người hà khắc nô bộc, ta mới vừa sai người mời đại phu cho người, người cứ an tâm dưỡng bệnh. Chỉ có điều lần sau đừng để bị mắc mưa, thân thể được phụ mẫu cho phải quý trọng gấp đôi mới đúng.”

Từ La vội la lên: “Nãi nãi, nô tỳ không phải cố ý muốn gặp mưa.”

Minh Phi lười phải nghe nàng biện bạch, chỉ nói: “Người nghỉ ngơi đi.” Lại liên tục dặn dò đám người Từ Lăng cần phải chăm sóc tốt cho Từ La, sau đó dẫn đám người Hoa ma ma rời đi.

Từ Lăng thấy Từ La còn quật cường đứng ở đó, không chịu lên giường nghỉ ngơi, mặt mũi tràn đầy tươi cười đi tới đỡ nàng ta: “Từ La, người thật là có phúc khí. Bị dầm mưa, nãi nãi liền mời đại phu cho người, còn đích thân tới thăm người, đặc biệt an bài người chăm sóc người nữa, cho dù là di nương cũng chưa chắc được đãi ngộ này đây.”

Từ La nghe vậy, chợt quay đầu lại nhìn chằm chằm Từ Lăng, lại bởi vì dùng sức quá mạnh, vốn dĩ đã choáng váng đầu, không nhận được lung lay vài cái.

Từ Lăng vỗ vỗ lồng ngực, cười nói: “Người đừng nhìn ta như vậy, dọa ta sợ chết mất. Tâm tư của người ta hiểu, nhưng người cố chấp chống đỡ như vậy cũng không phải là chuyện, sáng nay ta bẩm báo ngay trước mặt đại gia mà ngài ấy không hỏi một tiếng.”

Nhìn thấy sắc mặt Từ bắt đầu trắng đi từng phần từng phần, Từ Lăng cười nói: “Hảo tỷ tỷ, người đừng nổi giận, thật ra thì chúng ta cùng một nơi, ta cũng không ưa đáng về ngồng cuồng của tiểu yêu tinh Mai từ kia, ta thấy hình như nãi nãi muốn cất nhắc d/đ/l;q”d nàng ta, còn người, tuy rằng đáng người không tốt như nàng ta, nhưng đáng đáp cũng không kém, điều quan trọng nhất là người phải dưỡng thân thể cho tốt đã, nếu bởi vì bệnh nặng mà không tốt lên được, bị đưa ra ngoài dưỡng bệnh thì coi như thăm, có thể muốn trở về cũng không về được.”

Từ La âm thầm cười lạnh một tiếng, thân thể của nàng làm gì kém như vậy chứ? Bị đưa ra ngoài không về được? Thân thể của nàng nàng hiểu rõ, cũng không phải là yếu điệu thực nữ, chẳng qua uống mấy chén canh gừng là khỏi. Đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai thì một trận trời đất quay cuồng, ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Thăm hỏi

Editor: Trịnh Phương

Vào buổi trưa, Tây Tựu trở lại bẩm báo Minh Phi: “Phu nhân, lão gia nói hôm nay không ăn cơm tối ở nhà, xin phu nhân đi thay quần áo, ngài ấy đang tới đón phu nhân ra ngoài ăn.”

Cũng không biết là tới nhà đồng liêu [đồng nghiệp], hay là tới từ lâu? Minh Phi nói: “Lão gia có nói sẽ đi đâu không?”

Tây Tựu cười nói: “Lão gia nói, xin phu nhân mặc trang phục mộc mạc một chút, tốt nhất là làm thêm vài món điểm tâm, không cần nhiều, nhưng bề ngoài phải đẹp, mùi vị nhất định phải tốt.”

Đây giống như là tới nhà người ta làm khách, nhưng hôm qua Cung Viễn Hòa cũng không nhắc tới với nàng, cũng không biết là nhà nào. Minh Phi lập tức thương lượng cùng Hoa ma ma: “Ma ma cho rằng làm gì thì tốt?”

Sau khi thương lượng, hai người quyết định chuẩn bị đầy đủ bốn phần điểm tâm: phở dung cao, oản đậu hoàng, mười loại bánh ngọt, ba món điểm tâm xấp xỉ giòn giòn từ hạt lựu. Đang chỉ đạo mọi người chuẩn bị bắt tay vào làm, Từ Lăng bên kia vội vã chạy lại báo: “Phu nhân, Từ La phun hết toàn bộ đơn thuốc mà đại phu kê, thương tổn hạ tả, vô cùng dọa người.”

Không phải vừa mới nói chỉ là phong hàn bình thường, uống hai thang thuốc là được rồi sao? Không thể nghĩ tới lại có thể nghiêm trọng như vậy. Minh Phi không thể không lệnh cho Hoa ma ma đi xem một chuyến, chính mình chỉ đạo Kim Trâm, Mai từ, mẫu nữ [mẹ con] Kim thị làm điểm tâm.

Kim thị là một người lợi hại, sở trường là những loại điểm tâm này: “Lúc trước, vì nuôi sống Xuân Niếp, cái gì cũng học, biết càng nhiều, người ta càng thích.”

Kim Trâm cười trên nói: “Phu nhân thường khen Kim tẩu từ làm thức rất ăn ngon, hôm nay lại phát hiện một món, làm điểm tâm cũng lên tay, nên cầu xin phu nhân tăng tiền công cho người mới đúng.”

Kim thị cười nói: “Phu nhân chưa chấp mẹ con chúng ta, đã là ân huệ rất lớn, ta chỉ sợ làm không tốt, khiến phu nhân cùng lão gia ghét bỏ.”

Minh Phi đặt ly trà trong tay xuống, cười nói: “Ai không có lúc khó khăn? Chỉ là cả hai cùng có lợi mà thôi. Nếu như ta không giữ người ở lại, vậy lấy đâu ra phúc để ăn những thứ này? Chỉ cần các người làm tốt, tương lai Xuân Niếp xuất giá, ta có thể chuẩn bị cho nàng một bộ đồ cưới.” Phòng bếp là nơi quan trọng, canh phòng nghiêm ngặt tới chết còn chưa đủ, cho nên còn cần mẫu nữ Kim thị chủ động phối hợp. Ban đầu nàng giữ Kim thị lại, là do Kim thị sạch sẽ gọn gàng, cũng kính nể Kim thị có cốt khí. Hiện tại xem ra cũng là nhặt được một bảo bối, không khỏi mấy suy nghĩ muốn giữ Kim thị ở lại lâu dài.

Kim thị nghe vậy, mừng rỡ, muốn kéo Xuân Niếp tới đập đầu với Minh Phi, Minh Phi ý bảo Kim Trâm ngăn lại: “Không cần, làm lúc này chính là tốt nhất.”

Kim thị vui đùa nhào bột mì, đột nhiên cười nói: “Phu nhân, nô tỳ làm theo phân phó của ngài, đi tìm Chu di nương học được thiện [thức ăn nấu từ thuốc], nàng thưởng Xuân Niếp hai chiếc trăm hoa, từ chối thế nào cũng không được.”

Xuân Niếp vội lau tay, đôi tay lấy ra hai chiếc trăm hoa từ trong lòng ngực rồi đưa tới trước mặt Minh Phi, nhìn phẩm chất bên ngoài cũng không tệ lắm. Minh Phi xem xét, hẳn không phải là của Chu di nương, mà là của Cung Nhị phu nhân mới đúng. Liền khẽ mỉm cười: “Đây là đồ thưởng cho Xuân Niếp, người liền cầm đi. Người cảm thấy được thiện của Chu di nương thế nào?”

Kim thị khen không dứt miệng: “Tay nghề của Chu di nương quả thật rất tốt, hơn xa nô tỳ, vừa tỉ mỉ, lại có kiên nhẫn.”

Minh Phi nói: “Qua vài ngày nữa, khi các người đã cảm thấy quen thuộc hơn một chút, thì xin nàng dạy người làm một chút canh bát trân. Phương thuốc kia rất bổ, ta nghe Nhị phu nhân nói, Chu di nương làm rất ngon, một chút mùi thuốc cũng không có.”

Kim thị yên lặng ghi tạc việc này trong lòng, cũng không nói lời nào.

Ngay sau đó, Hoa ma ma qua lại bẩm báo truyện của Từ La: “Nàng tỉnh, nhưng không có tinh thần, ăn gì ới đó, chỉ có thể uống được nước. Chưa từng thấy căn bệnh nào hung mãnh [hung dữ mạnh mẽ] như vậy. Nếu không, chúng ta lại mời đại phu tới xem một chút?”

Minh Phi suy nghĩ một chút, nói: “Tạm thời không vội, uống thuốc thêm hai lần nữa, nếu vẫn không được, ta lại thương lượng với lão gia sau.”

Hoa ma ma thừa dịp mọi người không chú ý, tiến tới Minh Phi bên tai, nhẹ giọng nói: “Ta thấy, nàng giống như là ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ.”

“Cũng không nhất định, bị phong hàn cũng sẽ xuất hiện bệnh trạng như vậy.” Ví như cảm mạo cũng sẽ xuất hiện tình trạng này, Minh Phi theo bản năng nhìn Mai Từ một cái, Mai Từ cười hi hi, bình tĩnh tự nhiên.

Buổi trưa, Cung Viễn Hòa trở về nhà đúng giờ, Minh Phi đã thay xong một bộ y phục mộc mạc màu xanh dương, dùng hộp đựng thức ăn bình thường gói kỹ bốn phần điểm tâm qua cho hắn xem: “Chàng xem một chút xem mấy loại điểm tâm này có được không?”

Cung Viễn Hòa nhìn qua một cái, trực tiếp lấy chiếc đũa ném thử, rất hài lòng: “Mùi vị không tồi.”

Minh Phi tìm một bộ áo lụa màu xám tro cho hắn thay: “Bây giờ phải đi đâu?”

“Thăm hỏi tổ phụ (ông nội và cha) của một vị cố nhân (bạn cũ). Hắn vẫn luôn làm ăn ở phương Bắc, hôm qua vừa mới trở về, cho nên có chút vui vàng, chưa kịp nói với nàng. Chỉ cần hắn chịu ra mặt, phụ thân ta sẽ không dám nói nhiều.” Tâm tình của Cung Viễn Hòa có vẻ rất tốt.

Minh Phi nói: “Có phải lễ này có chút mộc mạc hay không? Có cần thêm thứ gì không? Bình thường hẳn thích gì vậy?”

“Như vậy là đủ rồi. Vương lão thái gia vào nam ra bắc, cái gì cũng đã gặp, cũng không thiếu tiền, mấu chốt là phải nhìn có tấm lòng.” Cung Viễn Hòa thao thao bất tuyệt (nói không ngừng): “Có người thích lời tăng bốc, chú trọng hình thức, cũng có người chú trọng bên trong, coi trọng thực tế hơn. Chúng ta lấy thân phận tiểu bối mà tới, mà và lại phải đi cầu hân giúp giúp đỡ, phân chia tài sản, dâng điểm tâm do chính mình tỉ mỉ chế biến lên mới là lễ vật tốt nhất.”

Minh Phi giúp hân thất chặt đai lưng: “Bệnh tình của Từ La hình như rất nặng, đơn thuốc mà đại phu kê cho đều không nuốt được, ăn cái gì ới cái đó, trước kia thân thể nàng vẫn kém như vậy sao?”

Cung Viễn Hòa ngạc nhiên nói: “Không có nha, lúc trước nàng đã từng bị phong hàn, ngay cả thuốc cũng không cần uống, chỉ cần dùng một chút canh gừng thì đã khỏi rồi.”

Minh Phi lo lắng nói: “Nếu không thì ta lại mời thêm một vị đại phu khác cho nàng, chàng cảm thấy ai là thích hợp nhất?”

Cung Viễn Hòa liền hỏi: “Mời ai?”

“Tiết tổng quản mời Hồ đại phu của Vĩnh Thiện đường.”

Cung Viễn Hòa suy nghĩ một chút: “Từ trước tới nay Tiết tổng quản vẫn làm việc rất thỏa đáng (hợp lý), hẳn sẽ không mời đại phu lung tung, để nàng dùng thêm hai bữa thuốc nữa xem sao. Nếu vẫn không được, vậy đưa ra ngoài chăm sóc đi.” Dùng một chút: “Chờ qua khoảng thời gian bận rộn này, sau khi không còn bận việc phân chia tài sản nữa, liền tìm người xứng đôi với những nha hoàn đã lớn tuổi trong viện để gả họ đi. Đến lúc đó, nhất định phải đổi một lượng lớn quân sự của cửa hàng cùng thôn trang. Sau khi họ gả đi, cũng có thể dùng người dễ dàng hơn một chút.”

Bán nha hoàn trong viện cho những quân sự đặc lực để thu mua cùng khổng chế, loại chuyện này Minh Phi đã từng thấy rất nhiều ở chỗ Trần thị. Những việc này thuộc về sự vụ của nội viện, bình thường Thái Quốc Đồng đều không hỏi qua.

Lúc trước Cung Viễn Hòa cũng không hỏi qua, nhưng lúc này lại chủ động nhắc tới chuyện này với nàng, hẳn là cân nhắc đến việc nàng vừa vào cửa nên khó làm chủ, sợ nàng bị làm khó, cho nên chủ động giải quyết giúp nàng. Minh Phi ngẩng đầu lên nhìn hân cười ngọt ngào: “Hiểu rồi.”

Cung Viễn Hòa thấy nàng cười, biết chiêu vượt mông ngựa (nịnh nọt) này đã làm đúng chỗ, vội rên sát khi còn nóng, tiến tới nắm tay nàng nói: “Nàng yên tâm, chuyện ở hậu viện này, chỉ cần nam đương gia (nam chủ nhà) không loạn, nó liền không loạn nổi.”

Hai phu thê chỉ dẫn theo Tây Tục cùng Kim Trâm, ngồi vào xe ngựa đi tới Thành Nam. Xe ngựa dừng lại trước cửa một tòa nhà không hề tầm thường, Tây Tục đi gọi cửa, một lão nhân (người già) tóc bạc hoa râm chậm rãi mở cửa. Nhìn thấy Cung Viễn Hòa, ánh mắt ông sáng lên, cười nói: “Cung công tử, lão gia đang chờ ngài đấy.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ồ thúc, sao lại là nơi tới mở cửa?”

“Cũng chỉ là mở cái cửa mà thôi, ai rảnh rồi thì người đó mở, có gì quan trọng đâu.” Ánh mắt lão nhân kia rơi lên người Minh Phi, cười tiến lên cúi chào: “Là tân phu nhân phải không?”

Người này ăn mặc hết sức mộc mạc, chỉ là một bộ y phục bằng vải mịn mà thôi, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm bằng trúc, nhưng ánh mắt đặc biệt sáng ngời, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, lời nói với Cung Viễn Hòa cũng rất thân thiết, có thể thấy được ông cũng không phải là tôi tớ tầm thường của Vương gia (nhà họ Vương). Minh Phi không mò ra thân phận của hân, nhưng nghĩ tới lễ nhiều cũng không thừa, cười đáp lại xong còn hành bán lễ, nhưng không biết có nên khen hay không.

Lão nhân kia thấy Minh Phi đáp bán lễ với mình, vội vàng từ chối: “Không dám nhận, không dám nhận.”

“Ngài cũng coi như là nhìn ta lớn lên, có thể nhận nổi lễ của nàng.” Cung Viễn Hòa đỡ hân, cười giới thiệu với Minh Phi: “Đây là Ô thúc, là đại tổng quản đặc lực nhất bên cạnh lão thái gia.”

Ô thúc khoát tay lia lịa: “Người đã già, hảo hán không đề cập tới chuyện năm xưa.”

Đã là đại tổng quản, đương nhiên sẽ không để ý tới lời khen của nàng, có khi khen còn đắc tội với người ta, còn không bằng chân tâm thật ý gọi hân một tiếng Ô thúc, nghiêm túc chăm chỉ hành lễ thì tốt hơn. Minh Phi chỉnh đốn trang phục, hành lễ thêm lần nữa: “Ô thúc khỏe.”

Đến lúc này Ô thúc mới chăm chú quan sát Minh Phi một phen, vượt râu cười nói: “Lúc lão gia ở Bạch Giang đã nghe nói tới mối hôn sự này, vẫn lắm bầm ca ca cùng tẩu tẩu Cung gia trên trời có linh, bản thân có thể an tâm rồi. Buổi sáng hôm nay mới rời giường liền nhận được bái thiếp ngài cho người đưa tới, rất vui mừng.”

Cung Viễn Hòa có chút rầu rĩ: “Đa tạ Vương gia gia nhớ thương. Lần này trở về, mọi người đi đường có thuận lợi không?”

Ô thúc dẫn mấy người đi dọc theo con đường lát gạch xanh, đi vào trong viện từ: “Thuận lợi, con đường này không biết đã đi qua bao nhiêu là, nhắm mắt lại cũng biết đi thế nào. Chỉ là lão gia vẫn lắm bầm hân đã lớn tuổi, sợ rằng đây là lần cuối cùng đi qua đó, khó tránh khỏi có chút thương cảm.”

Minh Phi cẩn thận quan sát nội viện của Vương. Phong cách hoàn toàn khác với Cung gia, ở chính giữa viện là một con đường nhỏ lát bằng gạch xanh,

ngoài ra đều là mặt đất, nhưng được quét dọn vô cùng sạch sẽ; có mấy gốc cỏ thụ rợp trời, hoa hoa cỏ cỏ trong hoa viên cũng chỉ là những loại hoa bình thường nhất, nhưng bộ dạng lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, bong hoa cũng nở lớn hơn một chút. Hạ nhân không nhiều lắm, quần áo giản dị chất phác, mỗi lần gặp phải tất nhiên đều lui đến một bên, cúi đầu hành lễ. Nhìn đến đây, trong lòng nàng có cảm, chỉ sợ Vương gia này mới thật sự là biết giữ lễ, xem trọng phẩm hạnh con người.

Mấy người đi tới một ngôi viện lợp ngói xanh bị một gốc cây lớn che mất một nửa thì dừng ở bên ngoài, Ô thúc áy náy nói: “Xin hai vị chờ một chút, ta tiến vào thông báo một chút.”

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng nói nhỏ vào tai Minh Phi: “Nàng thấy nhà bọn họ có gì khác với nhà chúng ta?”

Minh Phi hé miệng mà cười cười: “Nhà chúng ta là gôi thêu hoa, nhà bọn họ nha, ngược lại nhìn giống như bạc nguyên chất.” (Ý của Minh Phi là Cung gia chỉ được về bề ngoài phú quý, còn Vương gia cao quý từ bên trong.)

Cung Viễn Hòa cười nói: “Cho nên nói, Vương lão nhân không thích những thứ giả tạo kia. Nàng xem, những tiểu nhà bọn họ đều không có lấy một tấm biển nào.”

Đang lúc nói chuyện, Ô thúc đã ra gọi hai người vào: “Mời.”

Đi vào trong, Minh Phi mới phát hiện đây là một gian hoa thính [phòng khách], Vương lão thái gia mặc áo gấm màu xanh, hai mắt hẹp dài nheo lại, giữ bộ râu dài cùng Vương lão phu nhân gầy gò mặc váy lụa thu hương mỉm cười đứng dậy chào đón. Sau khi hành lễ thăm hỏi, Vương lão phu nhân đi đến bên cạnh Minh Phi nói chuyện phiếm. Vương lão phu nhân rất thú vị, ngay lúc đó liền cho người lấy điểm tâm Minh Phi mang tới ra thưởng thức, ném xong liền cười hỏi Minh Phi: “Mùi vị không tệ, tự làm sao?”

“Dạ, tay nghề không được tốt cho lắm, may là ngài không ngại.” Minh Phi vênh tai lên, nghe được hai người Vương lão gia từ cùng Cung Viễn Hòa đã nói tới vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Bị cự tuyệt

Edit: hoada

“Chuyện xảy ra, ta đều đã nghe Lục ca người nói rồi.” Vương lão thái gia nhẹ nhàng gõ mấy ngón tay gầy gầy lên mặt bàn, chân mày nhíu lại thật chặt: “Ý của người là muốn bọn họ trả lại toàn bộ phòng ốc và sản nghiệp?”

Rốt cuộc là có chuyện cầu người, cũng không biết người ta có nguyện ý giúp mình hay không hay ngược lại sẽ bị ngăn cản nên khi Cung Viễn Hòa thấy ông Vương nhíu mày thì thật cẩn thận châm chọc câu chữ: “Thực không dám giấu giếm ông, cháu trai cho là, đây vốn là nguyện vọng của tổ phụ, từ nhỏ, cháu trai cũng biết mình là là người kế thừa hương khói.”

Hắn định nói rất cảm kích sự nuôi dạy của Cung nhị phu nhân... Tuy nhiên, nhiều chuyện xảy ra cũng không cần giữ mặt mũi bà ta nên cũng không đề cập tới nữa. Tuy nhiên, cho dù hắn không nói ra thì người tinh tường như Vương lão thái gia cũng sẽ không tin tưởng lời hắn nói, ngược lại còn cho là hắn ra vẻ giả mù sa mưa.

Vương lão thái gia trầm mặc hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Dù là huynh đệ ruột thì cũng nên tính toán cho rõ ràng, chuyện này lẽ ra nên như vậy từ lâu rồi, những năm này, bà ta gây huyên náo bao nhiêu chuyện, ta cũng nghe không sót thứ gì. Nhưng tình hình của nhà người không phải người rõ ràng hơn ta sao? Nếu như người muốn lấy về toàn bộ sản nghiệp, ta sợ rằng khó càng thêm khó. Vô luận như thế nào, ở trong mắt người ngoài, bà ta thủy chung có ân nuôi dưỡng người, còn là thê tử của cha ruột người, những người khác cũng xem như có quan hệ huyết mạch với người, nếu như người ép bọn họ, thì về mặt đạo lý cũng không sao, song ở phương diện tình cảm sợ sẽ bị người khác đàm tiếu không hay, lời người đáng sợ vô cùng, như vậy đối với người không có lợi. Theo ý của ta là không cần nói chuyện ngày trước, trước hết, người chỉ cần lấy quyền quản lý của mấy cửa hàng và thôn trang kia thôi, những thứ khác thì nghe theo ý tứ của cha người, có thể lấy lại được bao nhiêu thì lấy về bấy nhiêu. Vợ chồng người còn trẻ, chỉ cần sống ăn ái, hạnh phúc, cần cù, ngay thẳng làm ăn, thì sẽ trôi qua tốt hơn so với bao nhiêu nhà khác rồi, tiền tài nhiều cũng không thể làm cho người hạnh phúc hơn, chẳng qua cũng ngủ trên giường rộng hơn một chút, ở trong căn nhà to hơn một chút, còn ăn cơm thì cũng chỉ là một bát cơm như bao người khác thôi.”

Lời Vương lão thái gia nói thật không khác gì so với suy nghĩ của Minh Phi lắm, chuyện này đại khái cũng chỉ có thể như thế mà thôi. Tiền tài xưa nay đã bị Cung nhị phu nhân tiêu tốn không biết bao nhiêu mà kể, không những vậy, có thể còn bị rút rỗng ruột từ lâu, còn lại chắc cũng không nhiều, nếu ép buộc chỉ thứ hai trả hết toàn bộ gia sản lại, vì chuyện này mà chọc cho gà bay chó sủa, chưa chắc gì đã thành công mà còn có thể chọc ra chuyện phiền toái khác nữa. Cho nên, biện pháp tốt nhất là lấy lại quyền quản lý các cửa hàng, mấy thôn trang, nếu tính toán cho tốt thì chuyện này cũng không khó lắm. Giống như nếu bắt đền một người nghèo rớt mòng tơi, còn phải xem hắn có đủ năng lực để trả tiền không, nếu không thì chẳng khác nào bắt gà trống đẻ trứng. Hơn nữa, Cung nhị phu nhân đương nhiên sẽ không dễ gì nếu không nếu bị Chu di nương mượn lý do này giết chết, người đời sẽ không biết trắng đen thế nào, chỉ biết nói Cung Viễn Hòa tranh giành gia sản đã bức tử thím, đến lúc đó người xui xẻo chỉ có thể là Cung Viễn Hòa mà thôi. Nếu như vậy, hắn sẽ phong lưu tùy ý như thế nào nữa? Con người thủy chung không thể thoát khỏi miệng đời của thế gian này.

Sắc mặt của Cung Viễn Hòa lại trầm xuống, vung áo lên quỳ xuống trước mặt Vương lão thái gia: “Bà ta thật khinh người quá đáng!”

Vương lão thái gia cũng không diu hần đứng lên, chỉ nghiêm mặt nói: “Ban đầu, thật sự ta chứng kiến hai phòng Cung gia các người thương lượng, tất cả tài sản do cha người đứng tên, sau đó sẽ chuyển cho người thừa tự của hai nhà. Sau khi tổ phụ tổ mẫu người qua đời, cha người lại phớt lờ người cho thím người nuôi dưỡng có nói rõ chờ sau khi người lớn lên lại giao trả toàn bộ sản nghiệp lại cho người, đích tôn là đích tôn, chỉ thứ hai cũng chỉ là chỉ thứ hai. Nhưng là, thật sự có thể phân rõ ràng ra sao? Mặc kệ người có nhận thức hay không, trên danh nghĩa tuy bà ta là thím của người, nhưng trên thực tế cũng là thê tử của cha người, bà ta sinh ra đẻ đẻ, muội muội chính là huyết thống của người, người là máu mủ của cha người, bọn họ cũng là con ruột của cha người. Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt, đáng thương nhất là lòng cha mẹ trong thiên hạ, cho dù trong lòng phụ thân người thật sự hiểu thấu đi chăng nữa thì thế nào, đến lúc thật sự nên làm thì cũng không nỡ lòng nào đối xử với bọn họ không tốt. Cho nên lúc đầu khi biết chủ ý của tổ phụ người, ta đã không đồng ý rồi. Làm sao có thể để cho phụ thân người cưới thêm một thê tử, sau đó còn muốn để nhi tử làm kế tôn nữa được đây? Chuyện này nói sao cũng không thể tốt được.” Ít nhất trong nhà sẽ không lục đục, không gây chuyện rồi thù hận lẫn nhau.

Cung Viễn Hòa vẫn cố chấp cúi thấp đầu: “Nơi này đều không có người ngoài nên cháu trai muốn nói rõ ra. Bà ta làm mấy chuyện này đối với cháu, còn bức tử cháu suốt bỏ mạng khiến cháu hận vô cùng, nếu không phải nghĩ bà ta còn có tăng quan hệ với phụ thân cháu thì cháu cũng không để yên đến bây giờ, lúc này, cháu chỉ muốn lấy lại phần sản nghiệp thuộc về cháu thôi, cũng sẽ không tính toán gì với bà ta nữa.”

“Người nói láo!” Vương lão thái gia rống thật to một tiếng.

Minh Phi sợ hết hồn, chỉ thấy cầm và đầu vai Cung Viễn Hòa cũng đang phát run lên thì không khỏi lo âu đứng lên, nàng chưa từng thấy Cung Viễn Hòa có hận ý hay để lộ cảm xúc dữ dội như bao giờ. Trước đây, khi cùng nàng nói chuyện về Cung nhị phu nhân, mặc dù không có chuyện gì vui, phần nhiều cũng chỉ là chê cười, chế giễu hoặc có chút tức giận thì mắng thôi. Giờ phút này nàng mới phát hiện, hần thật đã hận sâu tận xương tủy. Khó trách, dù lần lộn ở kinh thành cực kì thuận buồm xuôi gió thế nhưng vô luận thế nào hần cũng phải trở về Thủy thành phủ.

Vương lão phu nhân thấy bộ dạng Minh Phi đứng ngồi không yên, vội lên tiếng hòa giải: “Gia chủ, ông xem, ông cứ luôn có tính khí này, có cái gì cũng từ từ nói, cứ nhất định phải phát giận như vậy sao...?” Sau đó, xoay người đỡ Cung Viễn Hòa đứng lên: “Đưa bé ngoan, con đứng lên trước đi, có cái gì chúng ta cùng ngồi xuống rồi từ từ nói, tóm lại, dù có chuyện gì cũng luôn luôn có cách giải quyết đúng không?”

Phải khó khăn lắm Cung Viễn Hòa mới nặn ra nụ cười cảm kích Vương lão phu nhân nhưng cũng không chịu đứng dậy.

Vương lão thái gia cũng trở mặt nói: “Phụ nhân như bà thì biết cái gì mà xen vào! Ta thật lòng vì hần mà suy nghĩ, mới vất vả khuyên nhủ hần như vậy. Dạ, người đời đều nói, phải biết rõ đúng sai phải trái, thánh nhân cũng không thể lấy oán trả ơn được, nhưng việc đời đâu có thể làm gì thông suốt như vậy được? Nếu hần không phải làm quan! Nếu hần không có thế thất! Nếu hần không thừa hưởng hương khói! Hần muốn tính toán ân cứu hận, ta cho phép hần, dù cho chính là anh em máu mủ hận thù, dù không nhận cha, ta đều không quản hần. Nhưng suy cho cùng, hần không phải là cường đạo, cũng chưa từng vào rừng làm tặc, vẫn cưới thê tử vào cửa, còn gánh vác trách nhiệm thừa tự hương khói của Cung gia, tần tần cực khổ mười năm đèn sách mới thi cử mới làm được chức quan nhỏ, cho nên ta không thể trơ mắt nhìn hần để hần nghĩ không thông suốt rồi đi vào từ lộ!”

Vương lão thái gia nói một hơi rồi ngửa đầu thở dài: “Cái người này, đầu óc bị hư rồi đúng không, không nghĩ ra phải hay không? Còn bắt buộc ta nha? Ta cho người biết, lão già ta tuy già nhưng sẽ không để người đẩy đi lòng vòng đâu! Khi người còn bé, thấy lão Vương ta lúc nào cũng gọi Vương gia gia, Vương gia gia, cả ngày cười hi hi, ta còn tưởng người là người rộng rãi, ai ngờ lại chôn hận sâu như vậy, tích lũy hàng ngày, sẽ chờ đến ngày hôm nay đúng không? Nếu người đã quyết định chủ ý rồi, còn cần gì phải đi cầu lão gia tử ta làm gì nữa? Bây giờ, trong tay người chắc cũng nắm không ít bằng chứng rồi đúng không, chỉ bằng những thứ bằng chứng kia không phải đã làm bà ta thân bại danh liệt rồi sao? Còn tìm ta làm cái gì nữa!”

Cung Viễn Hòa ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào Vương lão thái gia: “Vương gia gia, lấy đức báo oán, làm sao trả ơn?”

Minh Phi thấy không khí càng ngày càng cứng nhắc, đang muốn tiến lên khuyên Cung Viễn Hòa tạm thời không đề cập đến nữa, không ngờ “Bịch” một âm thanh vang lên, Vương lão thái gia đã đẩy cái ghế thật mạnh, tức giận dùng dùng phẩy tay áo bỏ đi: “Không nghe lời ta khuyên, ta còn ở đây làm gì nữa!”

Mặt mũi Vương lão phu nhân tràn đầy tươi cười, tiến lên đỡ Cung Viễn Hòa: “Chớ cùng chấp nhặt với lão gia tử này, tính tình của hần từ trước đến nay vẫn thối như vậy, chúng ta không cần để ý tới hần nữa, đi, đi ăn cơm tối thôi.”

Lời Vương lão phu nhân vừa dứt, Vương lão thái gia đã đi ngược trở về lớn tiếng mắng: “Đuổi bọn hần đi đi! Tối nay không cần làm cơm đãi bọn hần làm gì!” Rồi chỉ vào Vương lão phu nhân: “Bà nhanh đi vào phòng bếp xem sao, ta đói rồi, muốn ăn cơm.”

Nhìn hai người một già một trẻ tính tình đều cứng cỏi, Minh Phi dở khóc dở cười. Vương lão phu nhân ở giữa cũng bị làm khó, Minh Phi vội cười nói: “Ngài đi đi, để con khuyên chàng cho.”

Vương lão phu nhân để ý thấy vẻ mặt Minh Phi dù ở giữa nhưng vẫn không phần hận hay xấu hổ gì thì thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng lời kéo nàng nói: “Con và hần từ từ nói chuyện đi, nghĩ lại thì lời Vương lão gia tử không phải không có đạo lý. Lùi một bước trời cao biển rộng, huống chi đây không thể không lui.”

Vương lão phu nhân rời đi, trong phòng cách đơn giản của Vương gia chỉ còn lại hai vợ chồng. Cung Viễn Hòa vẫn quỳ bất động, Minh Phi khe khẽ thở dài một hơi, tiến lên đỡ Cung Viễn Hòa đứng dậy: “Đứng lên đi, hai người đã đi rồi. Trước hết, chúng ta về nhà đi, sau khi trở về thì cần tỉ mỉ tính toán lại xem như thế nào mới tốt?”

Cung Viễn Hòa tựa vào tay nàng đỡ chậm chạp đứng dậy, dựa vào nàng từ từ đi ra ngoài, Ô thúc lo âu chờ ở bên ngoài, thấy bọn họ ra ngoài, vội dẫn hai người rời đi: “Tính khí của lão gia xưa nay vẫn vậy, chỉ cần là chuyện gì mà lão gia cho là hợp lí thì dù cho không đúng với thực tế, ông ấy vẫn luôn quả quyết không chịu tổn nửa phần hơi sức. Nhưng lời lão gia nói cũng có đạo lý, dù thật sự lấy tất cả gia sản về được thì như thế nào? Đối với các người

mà nói, cũng không có nhiều chỗ tốt, ngược lại sẽ còn mất nhiều hơn được, mà những thứ đã mất dù có dùng nhiều tiền bạc cũng không mua lại được.”

Bởi vì thấy Cung Viễn Hòa vẫn mím chặt môi không nói chuyện, Ô thúc biết hẳn lại chui rúc vào sừng trâu rồi, không nghe lọt tai những lời ông nói, vì vậy không khỏi thở dài một tiếng: “Cũng được, các người còn trẻ, không đụng vào vách tường sẽ không quay đầu lại.”

Minh Phi cười tạm biệt Ô thúc, lời kéo Cung Viễn Hòa mặt lạnh lẽo chui vào xe ngựa, Tây Tục và Kim Trâm không có đi cùng vào phòng khách, tự nhiên sẽ không biết những chuyện vừa mới xảy ra, thấy trên mặt Cung Viễn Hòa lạnh như băng thì bị dọa đến sợ hãi, lo lắng đề phòng, thỉnh thoảng dùng ánh mắt hỏi thăm Minh Phi, Minh Phi chỉ nhẹ nhàng lắc đầu không nói.

Buồng rèm xe ngựa xuống, Minh Phi nhìn lướt qua khuôn mặt Cung Viễn Hòa đen như hòa vào bóng đêm, ngồi yên không nhúc nhích thì nhẹ giọng phân phó phu xe: “Đến Xan Hà liền đi.”

Cung Viễn Hòa nghe nàng nói thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng: “Không phải là đi về nhà sao? Đến Xan Hà liền làm cái gì?”

Minh Phi cười cầm tay hắn đặt nhẹ lên mặt mình: “Thức ăn ở nhà, ta ăn hoài đã hơi chán rồi, không phải chàng nói muốn dẫn người ta ra bên ngoài ăn sao, như vậy chẳng lẽ lại để ta mang bụng đói trở về, nhất định bọn họ sẽ khinh thường ta. Ta mặc kệ, ta muốn chàng thực hiện lời hứa mời ta đi ăn, ta còn muốn ăn món ăn đắt tiền nhất, ngon nhất. Ta nghe Chu Thanh nói, ở Xan Hà liền có phòng đặc biệt dùng để tiếp khách nữ quyền, cửa và lối ra đều riêng biệt, bọn họ cũng đã từng tới rồi, mà ta lại chưa từng biết đến.”

Cung Viễn Hòa yên lặng nhìn Minh Phi, chỉ thấy trên đôi mắt hạnh của nàng hắc bạch phân minh ẩn chứa lo âu nhìn hắn, trong mắt là tình cảm thương tiếc mà không lời nào có thể miêu tả được. Gương mặt cứng ngắc của hắn cuối cùng cũng từ từ mềm mại xuống, dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt của nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Được, nàng muốn ăn thứ gì, tất cả ta đều mời nàng ăn hết.”

Minh Phi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, tâm tình của hắn xuống thấp, nếu về nhà sẽ thấy hoàn cảnh kia, cũng sẽ khiến tâm tình hắn đè nén hơn. Tuy nhiên, khi nàng mở miệng yêu cầu hắn mời nàng ăn, nàng vẫn sợ hắn không nhận được mà cự tuyệt nàng, rồi trở về một mình liếm láp vết thương lòng, tình cảnh đó không thể chia sẻ với người khác, dù có thân thiết như thế nào, tư vị vừa hận vừa đau đớn đó, nàng là người rõ nhất. Cũng may, mặc dù hắn rất tức giận, rất thất vọng, rất hận nhưng hắn cũng không cự tuyệt nàng đến gần.

Xe ngựa rất nhanh chạy đến Xan Hà liền, lúc này là thời điểm Xan Hà liền náo nhiệt nhất, Tây Tục quen thuộc đi tìm một tiểu nhị đến dẫn Minh Phi và Kim Trâm đi vào cửa nhỏ riêng dẫn đến căn phòng dùng riêng để tiếp nữ quyền, đi dọc theo con đường mòn độc lập rồi phải qua bảy quẹo tám rẽ mới đi vào một căn phòng treo màn bốn phía, bên trong dùng gấm bạch trang trí, nhả gian độc lập này gọi là “Lau sậy Bạch Lộ”.

Minh Phi cười nói: “Lau sậy Bạch Lộ, bữa ăn này thực sự là do lão bản Xan Hà liền tự mình nghĩ ra sao?”

Cung Viễn Hòa từ một chỗ khác đi vào, vừa vào nghe vậy thì nói: “Từ trước đến giờ, lão bản Xan Hà liền rất biết làm ăn, nàng muốn ăn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Tiến lùi

Editor: Lovenoo1510

Rượu và thức ăn được dâng lên đầy đủ, Minh Phi dặn dò tiểu nhị làm cho Kim Trâm và Tây Tục mấy món ăn nổi tiếng ở Xan Hà, rồi phân phó hai người bọn họ: “Khó có khi được đi một chuyến, các người tự mình dùng cơm đi, nơi này không cần các người phục vụ nữa.”

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn dư lại hai vợ chồng, Minh Phi mới rót đầy rượu, lại tự mình múc một chén canh Hoa hương đồng qua cho Cung Viễn Hòa: “Trước khi ăn cơm uống chút canh, rất tốt cho thân thể.”

Cung Viễn Hòa rõ ràng nhìn qua là thấy không muốn uống chút nào, nhưng vẫn thuận theo nàng uống, đang muốn đưa tay ra lấy ly rượu, thì Minh Phi lại gấp một đũa gà xé tay hấp muối cho hắn: “Ăn trước ít đồ lót bụng rồi hãy uống rượu.”

Cung Viễn Hòa nhìn nàng bắt đầu đi, thấy nàng cười nói tự nhiên, mong đợi nhìn hắn, nên hắn không thể làm gì khác hơn là để ly rượu xuống, nghe theo an bài của nàng, ép buộc mình vui đầu vào dùng bữa. Minh Phi cảm thấy không sai biệt lắm, mới giờ ly rượu lên: “Phu quân, một ly này vì hai ta có thể thành phu thê mà uống.”

Mắt Cung Viễn Hòa léo sáng, khoe miệng khê nhếch, ngửa đầu uống một hơi hết ly rượu.

Minh Phi lại gấp một đũa cá cho hắn, nhìn hắn ăn xong, mới rót đầy một ly: “Một ly này, vì chàng trong hoàn cảnh gian khổ như này vẫn có thể thành tài, chưa từng hoang phí bản thân mà uống.”

Cung Viễn Hòa yên lặng không nói, mím cười uống, bởi vì thấy Minh Phi lại nâng đũa, nên chủ động gấp một đũa đậu hũ Kỳ Lân ăn, cười nói: “Chén thứ ba này, nàng muốn uống vì cái gì?”

Minh Phi cười cười: “Chén thứ ba này, chính là thiếp thân kính phu quân. Có người gặp khổ nạn mà cam chịu, ngay cả biết có người yêu thương nhưng cũng không tôn trọng, có người gặp khổ nạn mà tự mình vươn lên, lại vừa yêu thương người trong lòng vừa tôn trọng.”

Hôm nay nàng nói thiếp thân phu quân cái gì đó đều có thứ tự, Cung Viễn Hòa đưa tay nắm chặt ly của nàng: “Nàng cũng có quan điểm giống Vương lão gia tử sao? Muốn bảo ta cũng như vậy?” Nàng rất biết khuyên người, nhưng lại chưa từng nói đến đáy lòng hẳn.

Minh Phi để ly rượu xuống: “Phu quân phải cẩn thận chú ý ly rượu thứ nhất, vì cái gì mà uống.”

Ly rượu thứ nhất, là vì hai người bọn họ có thể thành phu thê mà uống. Là phu thê, thì sẽ cùng phúc cùng họa, cùng lùi cùng tiến. Cung Viễn Hòa nhú mày, trong mắt toát lên chút ý cười chân thành: “Vậy nàng nghĩ như thế nào?”

Minh Phi nói: “Chàng chưa bao giờ nói với ta chính chàng muốn làm đến mức độ nào.” Vương lão gia tử nói, hẳn chỉ muốn lấy lại toàn bộ gia sản là đang nói dối, nếu chỉ là muốn lấy lại gia sản, thì một mình hẳn cũng có thể làm được, không cần phải đi cầu xin Vương lão gia tử. Nàng cùng hẳn chung đụng đã lâu, nhưng lại không biết hẳn muốn làm đến mức độ nào.

Cung Viễn Hòa thở dài: “Nàng cho rằng ta muốn đến đâu?”

Minh Phi thử dò xét nói: “Tất cả đều chết cũng không hà giận, thật ra chàng cũng không coi trọng tiền tài.”

Cung Viễn Hòa cúi đầu, gắp cho nàng một đĩa cá: “Dùng trước ít đồ đã.”

Vẫn không muốn nói cho nàng biết sao? Minh Phi không thể làm gì khác là cúi đầu dùng bữa, hồi lâu, nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn: “Nếu như ta nói cho chàng biết, thật ra ta có thể hiểu được tâm tình của chàng, không dám nói là hiểu rõ nhất, nhưng tối thiểu cũng hơn so với người khác một chút, thì chàng có tin hay không?”

Cung Viễn Hòa bật cười: “Không dám nói là hiểu rõ nhất, nhưng tối thiểu cũng hơn so với người khác một chút, đây còn không phải là hiểu rõ nhất sao?”

Minh Phi cũng cười, vươn tay cầm lấy tay của hẳn: “Tóm lại, không phải là không biết gì cả, bởi vì loại đau đớn này, ta cũng đã từng trải qua. Hơn nữa, chàng mạnh khỏe thì ta mới có thể tốt, lợi ích liên quan tới nhau.”

Trong chuyện này, hẳn hoàn toàn có thể cùng nàng.

Lợi ích liên quan tới nhau. ... Cung Viễn Hòa tỉ mỉ thưởng thức một hồi mái hiên, không nhìn được cười khò, chỉ là lợi ích liên quan tới nhau. Nhưng hẳn có thể oán được ai? Đây đều là hẳn tự tìm.

Minh Phi thấy hẳn cười khò, chỉ nghĩ hẳn vì chuyện trong lòng mà đau khổ, tiếp tục nói: “Tại sao lại muốn báo thù? Tại sao lại muốn phân chia tài sản? Bởi vì muốn trải qua những ngày thật tốt, muốn sống sung sướng. Nói thật, lời nói của Vương lão gia tử rất có đạo lý, nếu báo thù sau đó phân chia gia sản, ngược lại sẽ không thể trải qua những ngày tốt đẹp, vậy thì có ý nghĩa gì? Lời của hẳn có đạo lý, nhưng ta thấy đáng về vừa rồi của chàng, trong lòng ta lại thấy không ổn. Chính chàng nói, chúng ta là phu thê, sẽ trải qua một đời, trải qua những ngày tốt đẹp mới là quan trọng nhất. Cho nên, chàng nghĩ làm gì, phải nói thật với ta, dù là ta không thể trợ giúp được gì cho chàng, thì tối thiểu ta cũng có thể cổ vũ chàng, giúp ra oai, đưa ra chủ ý.”

Trọng điểm Cung Viễn Hòa bắt được trong đó có một câu nói, nàng thấy hẳn khó chịu, trong lòng nàng cũng không thoải mái. Hẳn đưa mắt lên nhìn nàng nghiêm túc: “Lời nàng vừa mới nói đều là thật? Nàng thật sự cảm thấy ta vui vẻ mới là quan trọng nhất?”

Minh Phi gật đầu: “Đúng, chàng vui vẻ là quan trọng nhất. Trên đời này có hai thứ không thể mua được, đó là sức khỏe và hạnh phúc. Nếu bảo chàng buông tha bà ta, tất nhiên sau này chúng ta ít nhiều sẽ gặp phiền toái, nhân thọ cũng ít đi rất nhiều, có lẽ con đường làm quan của chàng cũng sẽ bằng phẳng hơn, nhưng trong lòng chàng cả đời này cũng sẽ không sung sướng, có phải vậy không?” Cung Viễn Hòa không kìm được lòng gật đầu: “Đúng, dễ dàng bỏ qua cho bà ta, thì cả đời này ta cũng không sung sướng gì.”

“Nhưng, giống như lời Vương lão gia tử từng nói. Chàng đốc sức bức bách tất cả chỉ thứ hai, cũng sẽ gây cho chàng rất nhiều ảnh hưởng tiêu cực, đối với chàng cũng không có chỗ nào tốt. Rồi những năm tháng sau này, chàng sẽ vô cùng mệt mỏi, có lẽ bây giờ chàng cảm thấy không sao cả, nhưng nếu chàng có hài tử” Minh Phi dừng một chút, “Chàng đặc biệt yêu mến, hẳn không thể nâng niu như tâm can bảo bối, chàng thấy bọn họ vì vậy mà chịu uất ức, bị suy sụp, chàng có thấy hồi hận không?”

Minh Phi nói đến đây, nghĩ đến mình sẽ có một hài tử dễ thương, trắng trẻo béo mập nhỏ bé ôm cổ nàng nũng nịu gọi một tiếng nương, lòng của nàng lập tức mềm thành một vũng nước. Là người của hai thế giới, quả thật tâm lý tuổi tác của nàng cũng đến lúc có thể tiếp nhận được hài tử, mặc dù bây giờ thời cơ không tốt không thể có, nhưng khi có, nàng đều muốn đem mọi thứ tốt nhất cho nó, không muốn nó trải qua đau khổ giống cha mẹ nó.

Cung Viễn Hòa nhạy bén phát hiện ánh mắt Minh Phi thay đổi, dịu dàng như nước, ánh mắt ấy, hẳn chỉ thấy khi Minh Phi ở cùng Thái Quang Đình, Minh Ngọc, Quang Hoa, còn mơ hồ gặp qua trong mộng. Rõ ràng là đang nói chính sự, nhưng tim của hẳn lại rối loạn, không tự chủ được đoán nàng có phải đang nghĩ đến hài tử của bọn họ hay không. Hẳn xuất thần nhìn sống mất dịu dàng của Minh Phi, cảm thấy nàng đẹp hơn bao giờ hết.

Minh Phi còn đang chờ hẳn trả lời, thấy hẳn không những không đáp lời, ngược lại còn yên lặng nhìn nàng chằm chằm, thấy vậy nàng rất thẹn thùng, không khỏi nhẹ nhàng lườm hẳn một cái: “Chàng nhìn cái gì? Ta đang hỏi chuyện chàng đấy.”

“À, à.” Cung Viễn Hòa thu hồi ánh mắt, giọng nói dịu dàng xưa nay chưa từng có: “Nàng nghĩ kỹ hơn ta, vậy nàng nói, chúng ta nên làm gì?”

“Mục đích chủ yếu của chàng là muốn bà ta không có kết quả tốt, cũng không phải muốn lấy lại tiền bạc. Đúng không? Muốn trả thù kẻ địch, là muốn hẳn khó chịu đồng thời phải làm mình vui vẻ có phải không? Đã thương địch một nghìn tổn hại mình tám trăm là chuyện không đáng, chàng hẳn sẽ không làm như vậy đi?”

Sau khi lấy được khẳng định của Cung Viễn Hòa, Minh Phi tiếp tục nói: “Như vậy ta cảm thấy được, chuyện này có thể chia ra làm hai bước. Thứ nhất, số lượng tiền bạc nhất định phải rõ ràng, những chuyện tiền bạc mà bà ta làm cần tiết lộ thì nên tiết lộ, thủ đoạn ôn hòa một chút, sau tính toán rõ ràng các khoản chi, cái gì bỏ qua được thì nên bỏ qua, không cần thiết ép chặt, chừa chút đường sống, không phải muốn ai cảm kích, cũng không phải là thương hại mà thả bà ta, coi như tổn tiền chuẩn bị cho bước tiếp theo. Bà ta không biết xấu hổ cũng không sao, chỉ cần mọi người đều biết bà ta thật sự là người như thế nào, tương lai bất luận bà ta âm ỉ như thế nào, cũng sẽ không có lý do, cũng như đứng không nổi.

Thứ hai, một số việc của bà ta, không thể đưa lên mặt bàn mà nói chuyện cũng coi như thôi, dù sao kêu la ra bên ngoài đối với danh tiếng của Cung gia cũng đều bị tổn hại, theo đó chúng ta cũng không có mặt mũi, chèn ép quá còn có thể bị phá đám. Mà không bằng, trong lòng mình hiểu rõ là được, tìm biện pháp khác trừng trị bà ta. Chu di nương và bà ta không phải là đang làm âm ỉ sao? Chúng ta sẽ thêm một cây đuốc giúp bọn họ, thêm bó củi, bảo bọn họ tự mình đi đốt. Còn chúng ta vẫn làm chất nhĩ chất tức hiểu thuận độ lượng, thương xót đệ muội ca ca tẩu tẩu, chúng ta chỉ cần trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn, ngồi ở bên cạnh xem náo nhiệt, chờ bà ta chết không từ tế là được, chẳng nghĩ xem có được hay không?”

Cung Viễn Hòa lẳng lặng nhìn nàng: “Nếu nắm lửa này đốt không cháy thì sao?”

Minh Phi trả lời hẳn rất chắc chắn: “Cháy sạch, nhất định là cháy hết, bà ta và những người làm hại chàng đều sẽ không có kết cục tốt.

Lùi ra để tiến vào, tiến vào rồi lại lùi ra, chàng thông minh hơn ta, tự nhiên là biết nên làm thế nào.”

Hắn đã trải qua rất nhiều hiểm ác, vẫn có thể thuận lợi sống sót, vốn nhìn cũng thấy hẳn là người thông minh giỏi lựa chọn, chỉ là hận ý quanh năm suốt tháng trầm tích quá sâu, người lại còn trẻ, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, mới có thể đi vào ngõ cụt. Muốn nàng nói ra những chủ ý này, nhất định hẳn cũng có thể dự đoán được, nhưng nút thắt trong lòng hắn, sẽ phải từ từ chài chuốt mới có thể cởi ra.

“Được, ta nghe nàng. Từ từ đi, coi như không vì bản thân ta, không vì Cung gia, cũng phải vì nàng và hài tử của chúng ta mà suy nghĩ một chút, ngày mai ta liền đi tìm Vương lão tử. Cho dù có cừu cừu chịu trách nhiệm, thì chuyện này vẫn cần ông ấy ra mặt.” Cung Viễn Hòa sáng khoái đồng ý. Hắn còn nhớ rõ trận tranh chấp kia giữa hắn và nàng về việc diệt cỏ có giết tận gốc hay không. Lúc đó hắn tức giận, là bởi vì hận ý thức được, chuyện này không phải ai có thể thuyết phục được người kia, mà là bất đồng quan điểm, cho nên không có cách nào phối hợp. Vốn hắn nghĩ mình đã thật sự đắc tội nàng, nhưng sau khi biết được quan điểm này của nàng, hắn lại càng không dám nói cùng nàng mấy lời, có một số việc, chỉ sợ sau khi nàng biết, sẽ càng nghĩ hắn lòng dạ độc ác, không chừa đường lui cho mình nữa.

Minh Phi thấy hắn đồng ý trôi chảy như thế, ngược lại có chút chần chờ: “Chàng thật sự đã nghĩ thông suốt rồi?” Theo như ý nghĩ của nàng, đầu sỏ gây chuyện là Cung Nhị phu nhân và Chu di nương, mấy công tử tiểu thư Cung gia khác, không tính là thâm thù đại hận với Cung Viễn Hòa, không có việc gì quan trọng hơn con người, lý lẽ rõ ràng là về sau, thích thì lui tới nhiều hơn, không thích thì không lui tới nữa.

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười: “Thật sự đã nghĩ thông suốt. Ta coi trọng việc nàng đối với ta một mảnh tâm ý, nàng không bỏ được khi thấy ta khổ sở, bảo ta bỗng nhiên sẽ không khổ sở được sao.” Nói xong thì chứng nào tật đấy, hướng Minh Phi nháy mắt: “Nàng không phải là còn muốn cùng ta uống ly rượu thứ ba sao? Bây giờ có thể rồi.”

Minh Phi cười rót đầy một ly rượu, đang muốn châm ly thứ hai, thì Cung Viễn Hòa đề bầu rượu lại: “Chúng ta cùng uống ly này.” Nàng ly rượu lên đưa tới trước mặt Minh Phi: “Nàng uống trước đi.”

Minh Phi theo lời uống nửa ly, hắn cười xấu xa lấy ly về, liền kề vào đầu môi của nàng uống nốt nửa ly rượu: “Phi Phi, thật ra tối nay ta rất vui vẻ.”

Minh Phi nhìn thấy bờ môi của hắn ngậm tại nơi dấu vết miệng của nàng trên ly rượu, rượu mạnh bùng lên, mặt và cổ đều đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Châm ngòi

Edit: Thảo My

Một đêm kia Cung Viễn Hòa biết rõ Minh Phi không uống được bao nhiêu rượu, lại tìm các loại lý do cứng rắn khích lệ nàng uống không ít, Minh Phi còn có mấy phản tình tảo, kiên quyết không uống hẳn mới thôi. Gần đến giờ nghỉ ngơi ban đêm, Kim Trâm vào phòng thấy Minh Phi mơ mơ màng màng té ở trong ngực Cung Viễn Hòa, tức giận oán trách không dứt, nài nỉ nhà ai ở bên ngoài uống rượu uống thành bộ dáng này? Nửa oán trách nửa giải vây cho Minh Phi mà nói: “Nãi nãi trẻ tuổi, đại gia cũng không khuyên chút, ngược lại bỏ mặc nàng uống thành bộ dáng này, bị người khác nhìn thấy cũng không biết sẽ nói sao.”

“Cũng không uống bao nhiêu, là nãi nãi nhà người không thể nào dính rượu. Lại nói có ta ở đây, người dài dòng cái gì!” Tâm tình Cung Viễn Hòa tốt, cũng không so đo với Kim Trâm, mặc áo choàng có mũ trùm đầu che từ đầu đến chân cho Minh Phi, gọi Tây Tựu đi tìm tiểu nhị, khiến phu xe đưa xe

ngựa vào viện đón người.

Kim Trâm ngồi ở trên cang xe, thỉnh thoảng nhìn lên tình huống trong xe qua khe hở màn xe đung đưa. Chỉ thấy Cung Viễn Hòa không giống bộ dạng không có xương như xưa, ngồi đoan đoan chính chính, ngược lại Minh Phi trước kia phải ngồi đoan đoan chính chính, trăm cái lắc lư một chút mềm nhũn té ở trong ngực hắn. Cung Viễn Hòa ôm người thật chặt, thỉnh thoảng tỉ mỉ giúp nàng kéo áo choàng một phen.

Kim Trâm hé miệng cười rộ lên, Tẩy Tụy ngồi ở bên kia tò mò nhô đầu qua, đánh bạo nhìn vào bên trong: “Người cười cái gì?”

Kim Trâm “Pằng” một cái đánh vào trên đầu hắn: “Lá gan người thật không nhỏ?”

Tẩy Tụy tất nhiên thấy rõ tình hình bên trong, bĩu môi: “Đại gia có lúc tâm tư rất hư hỏng.”

Kim Trâm sửng sốt, vênh tai chất đầy nụ cười: “Người nói cái gì? Thế nào là hư hỏng?”

Tẩy Tụy đắc ý cười rộ lên: “Muốn biết à? Để cho ta cũng đánh thử người một cái, đầu nam nhân, eo nữ nhân, không sờ được, không biết sao?”

Kim Trâm trong nháy mắt lật mặt: “Muốn đánh cô nãi nãi ta? Người mơ đi!”

Tẩy Tụy cúi hạ đầu vai, mặt ủ mày ê: “Không chịu sẽ không chịu, làm sao lại từ biểu tỷ biến thành cô nãi nãi, ngăn cách vai về này làm sao có thể làm thế nào mới tốt?”

Kim Trâm lập tức trừng mắt: “Người nói cái gì?”

“Ta không nói, không nói gì..... Cô nãi nãi ngài bớt giận.” Chợt nghe Cung Viễn Hòa ở bên trong nói một câu: “Cũng nói ít đi một câu, âm ỉ đến nãi nãi các người.”

Hoa ma ma dẫn người ở cửa Thủy Hoa Môn nghênh đến hai người, thấy vẻ say vừa bốc của Minh Phi, vừa nóng vừa giận, cảm thấy Cung Viễn Hòa không phải là một người tốt, làm hại một khuê tú đoan trang thành tửu quỷ, không duyên cớ bị người ta chê cười. Nhìn đến khuôn mặt Minh Phi phác phác hồng, mắt lấp lánh, cười ngốc như vậy, lại đau lòng, đành phải tiến lên đỡ Minh Phi, lại bị Cung Viễn Hòa chặn lại, trơ mắt nhìn Cung Viễn Hòa ôm người vào nhà, lên tiếng nhiều lần sai người chuẩn bị canh giải rượu.

Trước khi ngủ Minh Phi còn nhớ rõ hỏi một tiếng bệnh Từ La như thế nào, Hoa ma ma hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng cái gì, nàng cũng không nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe được Cung Viễn Hòa dặn dò một câu gì, sau đó tất cả người bên cạnh đều giải tán.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Cung Viễn Hòa xột xột xoạt xoạt giúp nàng cởi quần áo, không thể thiếu muốn tới hôn vuốt ve một lần, không ngờ như thế nói lên rất nhiều lời vô liêm sỉ ở vành tai của nàng, Minh Phi bị hắn thổi ra hơi thở làm cho ngứa ngáy, không nhìn được hi hi bật cười. Nghe được bên tai khẽ than một tiếng, ước chừng là, chỉ có uống say mới bớt khôn ngoan đáng yêu một chút, có phần giống hình dạng nữ nhi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Minh Phi từ trong mộng thức dậy, mới phát hiện mặt trời đã sớm lên cao, chống lại khuôn mặt xanh mét của Hoa ma ma đối diện, hồi tưởng lại chuyện đêm qua, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bẽn lẽn nói: “Ma ma.....”

Hoa ma ma lạnh mặt nói: “Nãi nãi, bây giờ ngài là đương gia nãi nãi, lão nô nói không được ngài, nhưng phu nhân nơi đó dù sao vẫn có thể nói được một câu nửa câu. Đây ở bên ngoài rượu ngon mê rượu, say thành cái dạng kia, còn bị đại gia ôm vào nhà, những hạ nhân kia còn không muốn biết ngài sắp xếp ra sao đây.”

Minh Phi nâng trán thờ dãi: “Ta thật sự không uống nhiều, nhưng mà chỉ đúng năm ly rượu thôi, nghĩ là rượu này tác dụng đặc biệt đủ chậm đi.” Phong thủy luân chuyển, nhớ ngày đó Hoa ma ma không cho nàng uống rượu, mang ra rất nhiều đạo lý lớn áp nàng, nàng cũng có thể nhất nhất bác bỏ đi, hôm nay lại là muốn nở nụ cười cầu người. Nàng cũng không ngờ mình lại không chịu được như thế, ngày hôm trước hai người đôi ả, nàng uống 3 chén, cũng không có cảm giác gì, ai ngờ hôm qua uống nhiều hơn hai chén vậy mà liền không được.

Hoa ma ma nhớ tới khi còn bé nàng uống rượu Quế Hoa kia, cũng là không uống được bao nhiêu liền say, nhưng cũng không trách nàng được, thờ dãi: “Tư lượng ngài kém, không thể uống rượu, về sau đừng nên uống nữa. Ở bên ngoài lộ ra vẻ say rượu, cẩn thận làm người khác khinh thường.” Người khác này, bao gồm Cung Viễn Hòa, chỉ sợ Cung Viễn Hòa chê Minh Phi không ôn trọng.

Minh Phi vội đáp, liên tục bảo đảm, Hoa ma ma mới lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Hôm nay nãi nãi muốn đi đón Ngũ thiếu gia, đại gia để xe lại cho ngài, một mình cỡi ngựa đi, xe đã sớm chuẩn bị xong, ngài ăn xong cơm liền đi?”

Minh Phi khoác áo bước xuống giường: “Còn phải đến sát vách đi ứng mã*. Mấy ngày nay phải chiếu cố Hoa ca nhi cũng không thể đi, phải tự mình đi nói một tiếng mới đúng.”

*ứng mã: ngày xưa trong những cơ quan nhà nước đến giờ mao hàng ngày - từ 5 giờ đến 7 giờ sáng - điểm danh nhân viên, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mã.

Nơi này mới vừa thu dọn xong xuôi, Từ Lăng lại đến sau màn chờ đợi. Kim Trâm biết Cung Viễn Hòa cũng không tâm tư với nàng cùng Từ La, làm đủ hoà nhã, vội vàng giúp nàng thông truyền: “Nãi nãi, Từ Lăng đi qua xem bệnh tình Từ La đấy.”

Bạch Lộ cùng Đan Hà nghe vậy, âm thầm cười lạnh một tiếng, cho dù di nương cũng không làm về ta đây như vậy, một hồi phong hàn mà thôi, một ngày muốn tới bầm bầm mấy lần, đây là nói thế nào? Thật sự cậy vào mình là người cũ bên cạnh đại gia? Nhưng thấy đám người Minh Phi, Hoa ma ma, Kim

Trâm là một bộ dáng hòa ái dễ gần, cũng tranh nhau tiến lên giúp Từ Lăng vén rèm: “Từ Lăng tỷ tỷ, nãi nãi nơi này đang nhắc mãi, vừa lúc ngời đã tới rồi.”

Từ Lăng vào nhà hành lễ: “Nãi nãi vạn phúc.”

Minh Phi cười nói: “Từ La khá hơn chút nào chưa?”

Từ Lăng chần chờ nói: “Vẫn là cái gì cũng ăn không vào, tiếp tục như vậy chỉ sợ không chịu đựng được.”

Bạch Lộ ở một bên nghe, thỉnh linh chen lời: “Từ Lăng tỷ tỷ, đêm qua nàng không phải nói muốn ăn canh sao? Kim nương tử còn nấu riêng một chén cho nàng, chẳng lẽ cũng không ăn?”

Từ Lăng vội nói: “Vốn là muốn ăn, nhưng về sau lại đột nhiên nói không muốn ăn.”

Minh Phi phe phẩy cây quạt cau mày nói: “Thuốc cũng không uống?”

“Thuốc nâng cật (thuốc kích thích ăn) cũng uống chưa tới nửa chén.” Minh Phi quay đầu nói với Hoa ma ma: “Ta vội vã muốn đi nơi đó của Nhị phu nhân. Ma ma ngời thay ta đi một chuyến, đi nói với nàng, phạm có thể nuốt trôi được chút, liền nhất định phải chịu ăn, sớm ăn sớm tốt; nếu ăn không vào, thủy chung không thấy tốt hơn, đại phu dù sao ra vào nội viện vẫn bất tiện, ý tứ của đại gia, chính là muốn dời ra ngoài đường bệnh.”

Hoa ma ma lại cười nói: “Vâng. Đêm qua đại gia còn hỏi nô tỳ, Hoa ca nhi đã qua, có thể bị lây bệnh hay không.”

Từ Lăng nghe vậy, cả kinh con ngời loạn chuyển, nhanh như vậy? Đoạn tuyệt như vậy? Đại gia quả thật không đáng tin cậy. Quay đầu lại, Minh Phi đã đỡ tay Kim Trâm và Đan Hà đi ra ngoài, Hoa ma ma cười nhìn nàng: “Đi thôi.”

Hai người tới ngoài cửa Từ La, lại nghe Từ La ở bên trong nói chuyện với tiểu nha hoàn: “Cháo này nấu vô cùng ngon, lấy cho ta thêm nửa bát.”

Từ Lăng như hòa thượng hai trượng thước không hiểu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), nhìn về phía Hoa ma ma: “Ma ma, nàng.....” Lại thấy Hoa ma ma cười như không cười liếc nàng một cái, tự nâng rèm đi vào nhà rồi.

Từ Lăng vội vàng đi vào theo, chỉ thấy trên bàn lúc nàng đi còn chén thuốc đầy ắp đã sớm rỗng tuếch, Từ La đang ngồi xếp bằng ở trên giường, động tác ưu nhã bưng một chén cháo đang ăn ngon miệng, nhìn thấy hai người đi vào, vội thả chén cháo xuống giường chào hỏi Hoa ma ma: “Ta đỡ hơn rồi, làm phiền ma ma quan tâm.”

Hoa ma ma vội đề nàng lại: “Đừng động, ngời là bệnh nhân. Nãi nãi nghe Từ Lăng nói ngời cái gì cũng ăn không vào, bệnh lợi hại, cực kỳ lo lắng, sợ ngời phải dời ra ngoài đường bệnh.....” Cười mang lời nói của Minh Phi nói lại lần nữa, bổ sung: “Xem ngời đã khỏe, nãi nãi nhất định rất vui vẻ, trong viện tử của chúng ta đang cần nhân thủ đấy.”

Vừa nói vừa cười nhìn sắc mặt Từ La, quả thấy Từ La mím môi lại rất sít sao, nhàn nhạt quét mắt liếc Từ Lăng một cái, thật nhanh đáp: “Làm phiền phu nhân quan tâm, trong lòng nô tỳ thật sự thấp thòm lo âu.”

Nhưng trên thực tế, đêm qua nô tỳ có thể dùng thuốc, sáng nay đã có thể uống vào nước canh, giờ phút này khẩu vị lại càng thêm cảm thấy mở rộng ra, chắc hẳn một hai ngày nữa có thể tốt rồi.”

Hoa ma ma thấy mắt Từ Lăng tròn thật lớn, khẽ mỉm cười, đứng dậy cáo từ: “Đã như vậy, đại gia cũng yên tâm, đại gia vẫn nói với nãi nãi, nếu lại không tốt, mặt khác muốn mời một đại phu đến xem đấy.”

Trong mắt Từ La lập tức nhiều hơn mấy phần sức sống, giọng điệu cũng vô cùng khiêm tốn: “Nô tỳ chỉ là một tiện mệnh, nơi nào liền dám huy động nhân lực như thế? Thật là làm giảm thọ rồi. Nhờ ma ma giúp nô tỳ hỏi thăm sức khỏe nãi nãi cùng đại gia, đã nói bấy giờ nô tỳ kéo bệnh, không dám đi loạn, đợi đến sau khi tốt lên liền đi dập đầu tạ ơn nãi nãi và đại gia.”

Tâm tình Hoa ma ma vui vẻ rồi đi.

Nàng mới đi không bao lâu, Từ Lăng liền đuổi tiểu nha đầu phục vụ bên cạnh đi, quay đầu lại hùng hổ chỉ vào Từ La: “Ngời quá không biết xấu hổ rồi! Giả chết giả bộ nói, một bộ dạng sắp chết, may nhờ ta nhớ tình tỷ muội, khắp nơi bốn ba vì ngời, vì thế đặc tội nãi nãi và không ít người trước mặt nãi nãi. Ai ngờ ngời là một bạch nhãn lang, ta mới vừa ở nãi nãi bên kia thay ngời xin ân điển, ngời quay đầu liền đến như vậy, đây là muốn làm từ trên xuống dưới đều cảm thấy ta ăn nói linh tinh sao? Bây giờ ngời như ý rồi?”

Từ La nhàn nhạt nhíu chân mày: “Ngời thay ta cầu ân điển gì? Có phải ở trước mặt nãi nãi nói ta nước không vào, bệnh phải chết hay không, vì vậy nãi nãi sợ xúi quẩy, liền vội vàng báo Hoa ma ma đến xem, nếu như là thật, lập tức chuyển ta ra ngoài? Sau đó ngời ít một cái đình trong mắt cái gai trong thịt đúng không?”

Từ Lăng có chút chột dạ, nhưng rất nhanh che giấu mất, khí thế càng hung ác hơn mấy phần: “Ta cũng không nói ngời bệnh phải chết, nói đúng là ngời cái gì cũng ăn không vào. Ngời nói, ngời có phải cố ý hay không?”

Từ La ngã lên giường, kỳ quái mà nói: “Lúc trước ta chính là ăn không vào, hiện tại có thể nuốt trôi, điều này có thể oán ta sao? Ngời không có chuyện khác, mời, thuận tiện giúp ta mở cửa sổ thông khí, mùi sơn phấn trên người ngời hun đến ta phát ghê tởm.”

Từ Lăng run rẩy đôi môi, giận quá hóa cười: “Được, được, ngươi là nghe được đại gia mời đại phu cho ngươi, lại lên mặt phải không? Hãy đợi đấy, ta xem ngươi có thể như nguyên làm đến di nương hay không! Ngươi còn chưa biết chứ? Đại gia và nãi nãi rất ân ái, hôm qua nãi nãi chỉ uống nhiều hơn một ngụm rượu, đại gia liền ôm nàng từ cửa đại môn vào nhà, còn đích thân giúp nàng rửa chân, lau mặt. Ngươi cũng không nhìn ngươi như thế, phải đảm mưa, nấu món ăn, cho chó ăn, cảm thấy mình không thể cứu vãn được? Hồ ly lăng lợ không biết xấu hổ, ta nhô vào!”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Tri kỷ

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

“Ồi chao chao, hai vị tỷ tỷ, thật xa đã nghe thấy hai người các ngươi ồn ào không ngớt. Mọi người đều là tỷ muội, ẩm ỉ thành cái bộ dạng này rất khó coi, thôi đi, thôi đi, chớ để Hoa ma ma nghe được, lại bị chịu phạt.” Mai Từ cầm một đĩa đậu hũ thối đứng ở cửa, cười hi hi xem náo nhiệt, “Từ La tỷ tỷ, nghe nói tỷ một chút đồ cũng ăn không vô, ngay cả thuốc cũng phun ra, muội muội thật là lo lắng.”

Hai hồ ly tinh! Từ Lăng hàm hừ phát tay áo bỏ đi, Từ La nhìn Mai Từ nặn ra một nụ cười: “Tạ muội muội quan tâm, ta đã rất tốt, bản thân ngươi đi làm việc của ngươi đi.” Chớp mũi thoáng qua mùi hôi thối đặc trưng của đậu hũ, không không chế được sinh ra ghê tởm.

Mai Từ lại không bỏ qua bụng cái đĩa đến gần trước giường nàng ta, dùng chiếc đũa khẩy nát miếng đậu hũ thối, lắc lư trước mặt nàng ta, cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem miếng đậu hũ thối này, có vừa chưa? Sáng nay nãi nãi nói muốn ăn, muội muội mò không ra không biết có vừa hay chưa, xin tỷ giúp một tay xem một chút.”

Mùi thối của đậu hũ kia cứ từng đợt từng đợt chui vào trong lỗ mũi Từ La, thối đến làm cho dạ dày nàng ta cuộn cuộn một trận, “Được rồi, đã vừa rồi.....” Còn chưa kịp nói dứt lời, nàng ta đã thật nhanh úp đến mép giường, một ngụm phun ra ngoài.

Mai Từ tay mắt lạnh lẽo, đã sớm nhảy đến chỗ an toàn, cũng không chán ghét, cứ nhìn nàng ta ói thuốc cháo... sạch sẽ, ngay cả mặt vàng cũng đều muốn nôn ra ngoài, đứng đắn đi tới vỗ lưng giúp nàng ta: “Thật khổ mà, ăn không vô cũng không cần gượng chống, ăn ít một chút, mới có thể tiêu hóa..... Đáng thương, lại ăn cái gì cũng không vô, ăn cái gì ói cái đó..... Aiz.....”

Từ La kìm nén nước mắt rơi ra, đột nhiên nhớ đến một chuyện, chỉ vào Mai Từ nói: “Ngươi hại ta.....”

Mai Từ khoa trương che miệng lại: “Tỷ tỷ nói gì? Đừng nói lung tung, bị người nghe thấy không phải chuyện đùa đâu.”

Từ La càng ngày càng khẳng định suy đoán của mình: “Là ngươi cho ta uống bát canh gừng kia.....” Nếu không nàng ta như thế nào lại bệnh đến vô lực như thế?

Nhắc tới canh gừng, Mai Từ cười nhạo: “Ngươi đi tố cáo ta đi, bỏ đến trước mặt đại gia và nãi nãi khóc lóc kể lể đi. Nói ta ám hại ngươi, ừm, ngươi còn có thể vu cáo lên nãi nãi, đại gia nhất định đau lòng ngươi lắm đó. Tỷ tỷ à, đừng có cho là người khác không biết, người chạy đi sát vách báo tin là ai.”

Từ La giận đến thở hổn hển: “Ngươi đừng có ngậm máu phun người!”

“Chậc, kích động cái gì? Ta có nói là ngươi sao? Nhớ uống nhiều thuốc, ăn nhiều cơm, sớm khỏe lại một chút, đỡ phải để ta và Từ Lăng như ý nguyện.” Mai Từ khề cười nghênh ngang rồi đi, lại để lại cái đĩa đậu hũ kia ở trong phòng.

Mùi đậu hũ thối xông đến làm Từ La liên tục choáng váng bôn nôn, lại gọi người đến phục vụ nàng ta, nhưng tiểu nha hoàn Minh Phi cho nàng ta đã sớm bị Từ Lăng sai ra ngoài, Từ Lăng nghe cũng không thèm để ý tới nàng ta, cho nên kêu đến chết cũng không có nửa cái bóng người xuất hiện, chỉ đành phải mò mịt thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, Từ La cảm thấy khô nóng khó chịu, chợt thấy trên mặt một luồng mát mẻ, khó khăn mở mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của Đan Hà. Đan Hà vắt một tấm khăn đắp lên trên trán cho nàng ta, cười nói: “Ngươi đỡ hơn chút nào không? Nãi nãi đưa Ngũ công tử trở về nhà mẹ, trước khi đi phân phó ta tới thăm ngươi một chút, đây là làm sao vậy, trong phòng nửa cái bóng người cũng không có.”

Từ La vội nhìn về phía cái đĩa đậu hũ thối trên cái bàn kia, lại phát hiện đã sớm không còn tung tích. Tường sập chúng nhân đầy, nhất triều Thiên Từ nhất triều thần (*), trong lòng nàng ta một trận chua xót, nghiêng mặt sang một bên yên lặng rơi lệ. Chợt nghe một tiểu nha hoàn ở gian ngoài gọi: “Đan Hà tỷ tỷ, đại gia trở lại, nhanh đi phục vụ.”

(*) Ý chỉ người một khi thất thế hoặc gặp khó khăn, sẽ có rất nhiều người thừa cơ đá kích anh ta, khiến cho anh ta hoàn toàn suy sụp.

Đan Hà vội bảo tiểu nha hoàn kia: “Ngươi đi vào, coi chừng chăm sóc La tỷ tỷ một chút.” Đứng dậy vội vàng bước đi.

Tiểu nha hoàn kia vào phòng, thả tay xuống không tự nhiên nói: “Từ La tỷ tỷ, ngươi muốn ta làm cái gì?” Thấy Từ La xoay mặt không để ý tới, cũng

không dám nói lời nào, liền một mực đứng tại chỗ như khúc gỗ.

Không lâu sau, Mai Từ bưng một cái đĩa thủy tinh đi vào, vừa để cái đĩa xuống bàn, liền chỉ vào hai miếng dưa hấu bên trong cười nói: “Đại gia nghe nói tỷ ăn không vô thứ gì, thường cho tỷ hai miếng dưa thử một chút, xem có thể ăn vô hay không? Nếu muốn ăn, ta đỡ tỷ ngồi dậy ăn?”

Từ La quay đầu lại, liền thấy dưa hấu trong đĩa thủy tinh xanh đỏ rõ ràng, mùi thơm đặc hữu trong veo ngửi thấy rất dễ chịu. Mai Từ thấy nàng ta nhìn chăm chăm dưa hấu không tha, cười lạnh một tiếng, chỉ vào tiểu nha hoàn kia: “Người út cho Từ La tỷ tỷ ăn dưa hấu, ăn xong rồi đi đến chỗ đại gia nơi đó thừa lại!” Quạt quạt cái khăn, “Trời hôm nay thật nóng, ta phải nhanh đi về, về trễ, dưa đại gia thưởng cho sẽ bị mấy người Đan Hà các nàng phân chia hết.”

Tâm tình Từ La vừa tốt lên một chút, lập tức lại buồn bực, miếng dưa ăn vào trong miệng cũng không còn thơm ngọt như trước nữa. Tiểu nha hoàn kia thấy nàng ta cau mày, vội cười nói: “Từ La tỷ tỷ thật là có phúc, nãi nãi nhớ tới, đại gia cũng nhớ tới.”

Từ La hé miệng không nói, bọn họ đều muốn đuổi nàng ta ra ngoài, nàng ta sẽ không để cho bọn họ toại nguyện!

Nàng ta hầu hạ Cung Viễn Hòa nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, chàng ấy là người như vậy, ngoài miệng không nói, nhưng nàng ta biết chàng ấy luôn nhớ đến tình xưa. Nếu không sẽ không nghĩ tới đòi đại phu khác cho nàng ta, lại thường đưa cho nàng ta ăn. Chỉ cần chàng ấy không mở miệng để cho nàng ta đi, nghĩ đến Thái Tam cũng không dám đuổi nàng ta. Thuần thực ăn dưa hấu, cảm giác cả người tỉnh táo hữu lực hơn chút ít, liền vịn đầu vai tiểu nha hoàn ngồi dậy, nói: “Người đi phòng bếp lấy cho ta chút cháo.”

Trong phòng bếp cũng không có chậm trễ, rất nhanh tiểu nha hoàn bưng cháo về, Từ La ăn được một nửa, lại phát hiện ở trong bát cháo có một con ruồi chết xanh mon môn. Từ La ngẩn người, tái mặt nhìn về phía tiểu nha hoàn kia, tiểu nha hoàn kia bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch: “Không phải ta.”

Lời còn chưa dứt, Từ La đã ói như điên. Nghi được một chút, nàng ta mới ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn đang dờ ra: “Người đỡ ta ngồi dậy.”

Tiểu nha hoàn kia thấy sắc mặt nàng ta tái xanh, trong mắt như muốn phun lửa, không dám không đỡ, bởi vì thấy áo nàng ta xóc xếch, tóc rơi tứ tung, nên có lòng tốt nói: “Tỷ tỷ muốn đi đâu, lấy ít nước rửa mặt, chải đầu, được không?”

Từ La lạnh lùng lắc đầu: “Không cần.” Gượng chống xuống giường, tựa vào trên người tiểu nha hoàn đi đến chánh phòng. Cứ bị giày vò như vậy, cái bệnh này của nàng ta chắc là không tốt lên được, nhưng cho dù bị chuyển đi ra ngoài, nàng ta cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng.

Tuy là gần tối, gió bên ngoài vẫn có chút nóng, ở phía chân trời vài đám mây như mạ vàng trôi lơ lửng, trong sân hoa Từ Vi nở, ở trong gió lung lay sinh động, nhìn qua rất mỹ lệ. Từ La làm như không thấy, đi ba bước nghỉ một hơi, rất khó khăn đến được bên ngoài chánh phòng, bên ngoài rèm một đứa nha hoàn cũng không thấy, trong chánh phòng truyền ra một tràng tiếng cười, chính là Cung Viễn Hòa và Đan Hà, Bạch Lộ.

Từ La có chút hoảng thần. Cẩn rằng, muốn mở miệng, chợt nghe có người sau lưng kinh ngạc nói: “Tại sao người tới đây?” Lại là Hoa ma ma dẫn theo Mai Từ đứng ở hành lang, trong tay Mai Từ còn bưng chén kẹo hạt sen.

Từ La thấy Mai Từ, trong mắt phóng ra căm hận mãnh liệt, nhào tới ôm chặt Hoa ma ma, la lớn: “Ma ma cứu mạng!”

Hoa ma ma tức giận nói: “Sao lại nói như thế? Êm đẹp, người không nằm dưỡng bệnh, lại cứ bù xù chạy khắp nơi như vậy, còn nói không đau không đau cái gì, điên hay sao vậy?”

Đang lúc nói chuyện, mắt Từ La đã tròn trướng lên, lưng lay ngã xuống đất, đưa tới một trận kinh hô. Đã được như ý nguyện, Cung Viễn Hòa từ trong phòng đi ra, cau mày nói: “Đây là thế nào?”

Minh Phi từ Thái gia trở lại, vào cửa đã cảm thấy không khí khác lạ. Đan Hà chờ tại cửa chủ viện, nhìn thấy nàng và Kim Trâm đi tới liền vội vàng nghênh đón, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, đại gia muốn đuổi Từ La và Mai Từ ra ngoài đây ạ.”

“Tại sao?” Minh Phi lấy làm kinh hãi, là đuổi ra ngoài, mà không phải đưa đi.

Đan Hà nom nóp lo sợ liếc mắt nhìn về phía chánh phòng, nhanh chóng kể vắn tắt lại chuyện đã xảy ra một lần, nói: “Từ La nói Mai Từ ức hiếp nàng ta, muốn hại chết nàng ta, Mai Từ không thừa nhận, nói Từ La là ăn đồ không vô, sợ bị chuyển đi ra ngoài mới nói vậy, lại để cho Từ Lăng tới làm chứng, cũng không biết nói như thế nào, nói qua nói lại liền dính đến người, đại gia phát hỏa, định đuổi hai người các nàng đi. Lúc này đều giam giữ ở trong phòng, nói là sáng sớm ngày mai sẽ đưa đi.”

Minh Phi cất bước vào chánh phòng, Cung Viễn Hòa đang nằm nghiêng trên giường La Hán đọc sách, nhìn thấy nàng đi vào, để sách trong tay xuống nói: “Như thế nào, trong nhà liệu có chuyện gì cần chúng ta giúp một tay không? Nếu mẫu thân nàng bận quá, ta cũng có thể xin nghỉ hai ngày.”

Minh Phi thấy vẻ mặt hắn không có dấu hiệu gì không vui, nhận lấy khăn Bạch Lộ đưa lên, cười nói: “Nàng ấy cũng không phải là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, có ta giúp nàng ấy chăm Hoa ca nhi, nàng ấy có thể bớt trí xông.”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Nàng định tặng gì thêm trang cho Tứ muội của nàng?”

Minh Phi bảo Kim Trâm mở cái rương bưng một cái tráp đựng một bộ đồ trang sức ngân châu mới làm ra: “Một đôi trâm cài, một đôi kẹp tóc, một đôi vòng tay, một đôi khuyên tai, tổn tám mươi lượng bạc. Chàng thấy thế nào?”

Bất quá chỉ là cho xong việc mà thôi. Cung Viễn Hòa cười nói: “Dầu gì cũng là muội tử của nàng, lại vừa là nàng dâu biểu đệ sát vách, cho thêm vào một

chút.”

“Không sao, chúng ta nghèo mà.” Minh Phi đập cái tráp lại, chủ động hỏi hân: “Từ La và Mai Từ là chuyện gì xảy ra?”

“À, lúc này mới có mấy ngày, liền làm ầm ĩ thành cái bộ dạng kia, vốn là muốn giữ họ lại sau này làm quân sự đắc lực, cuộc sống cũng tốt hơn, nếu đợi không được, thì dứt khoát sớm đuổi đi ra ngoài, cho đỡ khỏi ngột ngạt.” Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói, “Từ La tạm thời sẽ để cho nàng ta đi đến trang tử nuôi chó kia của chúng ta dưỡng bệnh, nơi đó nàng ta sẽ được yên tĩnh, cũng không có ai ức hiếp nàng ta; Mai Từ, ta muốn hỏi ý của nàng là, đưa đến trang tử hồi môn kia của nàng được hay không?”

Nghe ý tứ trong lời nói này, người bất kể như thế nào đều nhất định phải đưa đi. Mỗi người đánh năm mươi hèo, ai cũng không tránh được, đây là cảnh cáo mọi người đây mà. Minh Phi xấu hổ nói: “Đều là ta không quản tốt việc nhà, để chàng bận tâm rồi.”

Cung Viễn Hòa thở dài một cái: “Nàng lại nghĩ đến đâu vậy, ta đây đều là vì nàng mà suy nghĩ. Tâm tư hai người kia đều quá nặng, không thích hợp giữ lại ở bên cạnh lâu dài. Nàng đuổi Từ La, thế nào cũng có người có nói ra nói vào, nói nàng không chứa được người, đuổi Mai Từ, lại sẽ đắc tội kẻ mẫu của nàng. Ta tới làm người xấu này, là muốn cho nàng vui vẻ, không phải bảo nàng tới nói với ta cái này. Nếu nàng cảm thấy lúc này đuổi Mai Từ đi sẽ làm cho người ta khinh thường nàng, thì tạm thời giữ nàng ta lại một khoản thời gian nữa thế nào?”

Nói chuyện một buổi xong Minh Phi không nói ra được tư vị gì, chỉ có thể ngược mắt nhìn hân: “Chàng vì ta mà suy nghĩ, ta có thể nào không suy nghĩ cho chàng? Chàng sắp xếp làm sao cũng được, ta không có ý kiến.” Hiện tại Từ La có kết quả này, nàng không thoát khỏi liên quan, Mai Từ có thể làm đến nước này, cũng có quan hệ đến nàng nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng thái độ của Cung Viễn Hòa cũng ngoài dự liệu của nàng, chưa chắc hân không biết dụng ý của nàng trong đó, nhưng hân không có vạch trần, mà xuôi theo giúp nàng đạt được mục đích, nàng còn có thể nói gì?

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, kéo nàng qua: “Lão gia tử đồng ý viết thơ cho phụ thân, đến lúc đó ông ấy cũng sẽ ra mặt.”

Tất cả chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Mai tử

Edit: Thu Lệ

Ban đêm Minh Phi đi gặp Mai tử, một mình Mai đang ngồi vui đầu thiêu thừa may vá dưới ánh đèn, trên giường bày mấy mấy túi lớn nhỏ đã dọn dẹp chỉnh tề, xem ra đã làm xong chuẩn bị đưa đi.

Nàng ta thấy đám người Minh Phi đi vào, cũng không sợ hãi chút nào, cười đứng dậy mời Minh Phi ngồi, tự mình pha trà dâng lên sau khoanh tay đứng ở một bên.

Minh Phi cầm áo lót nàng làm lên xem, đường may tỉ mỉ, ống tay áo và cổ áo có hoa văn xinh đẹp cầu kỳ, không khỏi thán phục một tiếng: “Ta lại không biết người có tài thủ thừa tốt đến vậy đây.”

Mai tử cười khê: “Chuyện nải nải không biết còn nhiều lắm.”

Hoa ma ma trợn mắt nói: “To gan!”

Minh Phi khoát khoát tay: “Ma ma ra bên ngoài chờ ta đi.”

Hoa ma ma đầu tiên là không chịu, sau đó thấy thái độ kiên quyết của Minh Phi, dánh vẻ của Mai tử cũng không tuyệt vọng đến nổi điên như Từ La. Chỉ đành phải nói: “Nải nải, lão nô chờ đợi ngay ngoài cửa, có chuyện gì người cứ kêu một tiếng.”

Mai tử nói: “Hoa ma ma à, ngài cứ yên tâm đi, ta không dám làm gì nải nải đâu.”

Hoa ma ma nhìn nàng ta một cái: “Người biết là tốt rồi!” Nhanh chân đi ra đóng cửa chặt lại, rồi đứng đợi bên ngoài.

Mai tử cười nhìn Minh Phi: “Nải nải có chuyện gì xin cứ phân phó.”

Minh Phi bình tĩnh nhìn thiếu nữ dưới ánh đèn: “Phụ nhân nói với ta, trước đây phụ thân người là Diêm đề cử Ngũ phẩm (*), bởi vì phạm tội tham ô mà bị xử tử tại chỗ?” Thân phận của Mai tử chưa từng được công khai, không biết lúc trước Trần gia nhận người như thế nào rồi lại che giấu. Trần thị đưa đến Thái gia vẫn luôn giấu diếm, ngay cả lúc xuất giá, Minh Phi nhận lấy khế ước bán thân cũng đều là giả, cho đến hôm đó Minh Phi đi hỏi Trần thị, Trần thị mới nói sự thật cho nàng biết.

(*): Một chức quan quản lý sản xuất và tiêu thụ mô muối

Nụ cười trên mặt Mai từ cứng đờ, ngay sau đó vô cùng chăm chọc nói: “Không sai, phụ thân ta chỉ là một Diêm đề cử Ngũ phẩm nho nhỏ đã tham 50 vạn lượng bạc trắng, làm sao hoàng thượng có thể không tức giận? Dĩ nhiên là phải giết ông ấy để răn đe rồi, nương ta thì treo cổ tự vẫn, những người còn lại đều nhập vào Quan Nô, ta chính là một Quan Nô.” Ngày trước nàng ta cũng là một tiểu thư cảm y ngọc thực nhà quan nhỏ, nhưng bây giờ nàng ta chỉ là một Quan Nô không có thân phận, không có tự do, có thể bị người ta tùy tiện bắt nạt, không có bất kỳ uy hiếp gì.

Minh Phi thờ dài nói: “Người làm như vậy là có ý đúng không? Người không muốn ở lại chỗ này nữa sao?” Nàng cũng không tin với trí thông minh của Mai từ sẽ kéo Từ La đồng thời kéo cả bản thân mình vào, trừ phi là có ý. Lúc trước Mai từ lạnh lùng vô tình như thế nào, nàng biết rất rõ.

Mai từ cười cười: “Làm nô tài, muốn lưu ở nơi nào sao có thể tùy vào bản thân mình? Lúc trước phu nhân muốn nô tỳ đi theo ngài, nô tỳ biết ngài sẽ không tin tưởng nô tỳ, lại sợ khiến ngài hận rồi báo Đại công tử nghĩ cách lấy mạng của nô tỳ, muốn lấy lòng đến gần ngài thì lại sợ chọc cho phu nhân mất hứng, nhẹ nhàng lấy mạng nhỏ của nô tỳ, không thể làm gì khác hơn là nhìn xa xa. Nhìn Tứ Tiểu Thư và tam công tử ức hiếp Lục Tiểu Thư, không muốn báo tin, là bởi vì lúc ấy phu nhân muốn như vậy, để có chung mối thù với các người, tình nguyện lấy lòng Trần công tử, cũng không nguyện ý nhìn ánh mắt của ngài để làm việc, là bởi vì người Trần gia biết lai lịch của nô tỳ, phu nhân không thể rời bỏ chống đỡ của Trần gia, nếu so sánh hai bên với nhau thì tất nhiên ngài không thể quan trọng hơn được. Nô tỳ cho rằng suy tính mọi thứ cho phu nhân thì bà ấy sẽ để cho nô tỳ một con ngựa.”

Mai từ tự giễu cười một tiếng: “Ai ngờ phu nhân đối với ngài quá tốt, bầy ấy suy nghĩ cho ngài rất chu đáo, ngay cả chuyện lúc ngài mang thai không thể thông phòng cũng đã chuân bị xong, dĩ nhiên bà ấy cũng vì Ngũ công tử, nhưng suy cho cùng thì ngài cũng được lợi rồi. Ngài không thích nô tỳ đi theo, nô tỳ cũng không vui về gì khi theo tới đây. Ít nhất ở Thái gia, mấy di nương xinh đẹp hơn ta. Lão gia gai mắt, các công tử dĩ nhiên cũng không nhìn trúng, chịu đựng thêm vài năm, có lẽ còn có thể trôi qua những ngày thật tốt. Nô tỳ muốn chủ động cầu xin rời đi, không đi được, không bằng thuận tay làm giúp ngài một chuyện cũng thuận tiện đưa bản thân ra ngoài.”

Nàng ta gừa đầu nhìn Minh Phi ngây thơ cười: “Như vậy, Nãi nãi, nô tỳ làm chuyện này, lại thắng thắng với ngài rất nhiều chuyện, có phải ngài không tin tưởng nô tỳ không có hứng thú gì với đồng vai vốc này hay không?”

Chẳng qua là không cam lòng làm một con cò mặc cho người ta định đoạt, trong nháy mắt Minh Phi hiểu tâm ý của nàng ta, liền nghiêm mặt nói: “Người rất dám nói, cũng đủ thẳng thắn lại còn rất thấu đáo. Người là một nữ tử thông minh, ta thật sự không nỡ bỏ người. Nếu thật sự có một ngày như vậy, ta không thể không tìm một người thông phòng thì đi đâu tìm được người thích hợp như người đây?”

Mai từ không dự đoán được nàng sẽ trả lời mình chắc chắn như vậy, hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên: “Ngài sẽ không. Từ lúc ngài giữ mẫu nữ Kim thị lại thì nô tỳ đã nhìn ra rồi, giống như ngài không bỏ được dạng người như nô tỳ vậy. Giả sử, ngài và nô tỳ đổi thân phận cho nhau thì ngài nhất định sẽ làm không khác nô tỳ mấy.”

Minh Phi cười lạnh, “Người là hạng người gì mà ta không bỏ được? Người trơ mắt nhìn Ngũ Tiểu Thư bị người ta ức hiếp, lại thờ ơ lạnh nhạt, phu nhân bảo người quan sát ta, người lại tránh né từ chối, đi theo ta...Mỗi ngày ta cho người ăn ngon mặc tốt, còn người thì suốt ngày chỉ muốn thoát khỏi ta, bôi móc nha đầu trong nhà gây chuyện thị phi, loại người bất trung bất nghĩa lạnh lùng ích kỷ như người sao ta không bỏ được? Ta và người trao đổi thân phận? Đáng tiếc từ đầu đến cuối ta và người không thể nào trao đổi thân phận. Mặc kệ trong lòng người nghĩ như thế nào, trước sau ta vẫn có thể nhẹ nhàng bóp chết người.”

Mai từ cau mày nhìn nàng: “Tại sao nãi nãi lại tức giận? Nô tỳ cho rằng dò xét ý định của đại gia giúp ngài, lại ra đi cùng Từ La, ngài nên vui mừng mới đúng.”

Minh Phi nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng ta, khí thế bức người: “Đúng, người rất thông minh. Chuyện này người khơi dậy tác dụng không nhỏ, nhưng ta muốn người hiểu, không phải là công lao của người! Nếu như ta không bằng lòng thì người không làm được gì cả! Ý định của đại gia cũng không cần người dò thử dò xét giúp ta! Người muốn đi đúng không? Nhưng ta lại không muốn để cho người được như ý nguyện đấy!”

Rốt cuộc Mai từ mấy phần lui bước và lo lắng, “Nãi nãi, ngài vừa mới qua cửa, ngài vẫn nên tôn trọng lời nói của đại gia mới tốt.”

“Buồn cười! Lúc nào thì một nô tỳ hèn mọn như người lại có thể trông nom đến việc của chủ tử? Đại gia nói như vậy cũng không sai, nhưng hấn vẫn nói với ta chỉ cần ta bằng lòng, ta thích thì muốn làm gì người cũng được. Hiện giờ ta liền muốn không để cho người được như ý nguyện.”

Hai người cùng nhìn nhau, cuối cùng là quan hệ người cầu và người bị cầu, đầu gối Mai từ mềm nhũn vội quỳ xuống: “Nãi nãi, nô tỳ biết ngài là người tốt, xin ngài hãy thành toàn cho nô tỳ, nô tỳ cũng không dám nữa.”

Minh Phi không đáp, cầm áo lót nang ta làm lên nhìn, thấy chiếc cuối cùng vẫn chưa may xong, dứt khoát xe chỉ luân kim, nghiêm túc tỉ mỉ may lại giúp nàng ta. Thêu tới mũi kim cuối cùng, ngắt chỉ, Hoa ma ma khẽ gõ cửa: “Nãi nãi, đại gia sai người đến nói người cần phải nghỉ ngơi rồi!”

“Xong ngay đây.” Minh Phi lên tiếng, để đồ may vá trong tay xuống, nhìn đầu vai thon gầy và sống lưng thẳng tắp của Mai từ, cuối cùng thờ dài: “Xem người này, chỉ là câu người mà cũng phải cứng rắn như vậy. Người cầu xin ta mà lại dám lớn lối vô lễ trước mặt ta như thế, như vậy bất kể ta tức giận, từ chối hay làm gì cũng được, người đều tự chuốt lấy phiền phức đúng không?”

Mai từ cúi đầu suy nghĩ một chút, ngược mắt nhìn Minh Phi: “Nô tỳ tạ nãi nãi chi điểm.”

Minh Phi nói: “Có lẽ người oán trách phu nhân, nghĩ phu nhân đưa người cho ta là để ta sử dụng, gây khó dễ cho người, dùng người tới lấy lòng ta, trông nom Hoa ca nhi giúp ta. Nhưng người nhưng chưa từng nghĩ tới, người thích hợp hơn người không phải là không có, có thể là phu nhân thương hại người, nghĩ tới người thông minh sẽ không dám làm ra chuyện tự chui vào chỗ chết, sẽ khéo léo nghe lời, mà ta, trong lòng chưa từng xem người như đối thủ, cũng sẽ xuống tay lưu tình, ngay cả khi người uất ức cũng có thể bảo vệ người an ổn một đời.”

Mai tử có chút dờ dẫm, ngay sau đó lạnh nhạt cười một tiếng

Minh Phi đứng lên nói: “Ban đầu Hoa ma ma thường thường vì chuyện bên này mà bị mắng, nhưng người chưa từng bị mắng đúng không? Cách đối nhân xử thế, không cần chỉ nhớ đến những người không tốt mà quên mất những người tốt khác. Lúc nên cuối đầu thì phải biết cuối đầu, nếu không với tính khí này của người thì sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi lớn.”

Mai tử thấy nàng sắp đi, vội nín lấy mép váy của nàng: “Nãi nãi, nô tỳ biết sai rồi, sẽ ghi nhớ lời vàng ngọc của nãi nãi, ngài hãy bỏ qua cho nô tỳ một lần được không? Để cho nô tỳ đến thôn trang chăm sóc Kiều Đào tỳ tỳ, van xin ngài.”

“Người đứng lên đi.” Minh Phi kéo mép váy trong tay nàng ta lại, “Ta sẽ cho người được như ý, muốn đi thì hãy đi đi. Chính người hiểu rõ tình trạng của mình.” Minh Phi dừng một chút, tăng thêm giọng nói, “Muốn làm cái gì, cẩn thận chút, trên đời này không chỉ có mình người thông minh thôi đâu.”

Thấy Minh Phi vững vàng đi ra ngoài, Mai tử đứng dậy, liếc nhìn món áo lót khế thở dài một cái, ngồi vào trước đèn chống cằm ngắm người ra.

Minh Phi dặn dò Hoa ma ma: “Ngày mai lấy hai mươi lượng bạc cho Mai tử.”

Hoa ma ma nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, nha đầu Mai tử này thật sự rất xảo trá. Nếu người hậu thường nàng ta, nàng ta còn cho rằng mình làm đúng, những người khác cũng sẽ hiểu lầm. Không chừng sẽ tung tin nói người dạy nàng ta và Từ La đầu nhau.”

Minh Phi nói: “Người không nói, ta không nói, nàng ta cũng không nói thì sao người khác biết ta hậu thường nàng ta?”

Hoa ma ma có chút không tình nguyện nói: “Dạ.”

Minh Phi lại nói: “Từ La cũng thường mười hai lượng, công khai thưởng.”

“Nàng ta xứng sao!” Hoa ma ma nhỏ một ngụm, nói: “Không biết xấu hổ mà quý trên mặt đất lôi kéo đại gia nói có mấy câu muốn nói riêng với đại gia, đại gia tốt bụng để yên cho nàng ta, nàng ta lại dám nói với đại gia là trong lòng Nãi nãi chỉ sợ không có đại gia khiến đau lòng đại gia đấy.”

“Nàng ta nói thẳng như vậy?”

Hoa ma ma nói: “Cũng không phải như vậy, nhưng dù sao thì ý nghĩa cũng chỉ là như vậy.”

Minh Phi nhủ mảy: “Đại gia nói thế nào?” Không hổ là người đi theo bên cạnh Cung Viễn Hòa lâu dài, biết Cung Viễn Hòa đa nghi, há mồm liền nói vào điểm quan trọng.

Hoa ma ma mỉm cười: “Đại gia nói nàng ta hãy lo điều dưỡng thân thể cho tốt, những chuyện khác không cần nàng ta quan tâm. Sau đó liền kêu nàng ta đi.”

Minh Phi cười nhìn bà: “Nếu là nói chuyện riêng sao ma ma biết bọn họ nói những gì?”

Nụ cười trên mặt Hoa ma ma machậm lại, biện bạch nói: “Đó là do bọn họ nói chuyện hơi lớn tiếng một chút.”

Minh Phi lắc đầu: “Sau này không nên làm những chuyện như vậy nữa. Ta biết ma ma muốn tốt cho ta, yêu thương ta, sợ ta thua thiệt, nhưng đại gia sẽ không nghĩ như vậy. Hắn là người đứng đầu gia đình, cũng là một nam nhân có trách nhiệm có kiến thức, nên làm như thế nào trong lòng hắn biết rõ, không được phép nghi ngờ.”

Hoa ma ma yên lặng, nghiêm mặt nói: “Nô tỳ nhớ rõ.”

Ban đêm, Cung Viễn Hòa nhẹ giọng nói bên tai Minh Phi: “Dù có thế nào đi nữa chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau, như vậy rất tốt đúng không?”

Có chuyện ban ngày làm nèn, Minh Phi có chút hiểu ý trong lời nói của hắn, mặc kệ nàng có thương hắn hay không, hắn có yêu nàng hay không thì hắn và nàng vẫn sẽ trôi qua những ngày thật tốt. Hơn bất cứ điều khác, chỉ cần quý trọng lẫn nhau, cuối cùng có một ngày hắn và nàng chính là người thân nhất của nhau. Nàng yên lặng gác trên ngực hắn: “Ừ, chúng ta chỉ cần sống những ngày thật tốt, điều đó quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Gả muội

Edit: Thu Lệ

Nháy mắt đã đến ngày xuất giá của Minh Tư, Cung Viễn Hòa nghỉ một ngày cùng Minh Phi qua bên đó từ sớm. Bởi vì còn sớm nên mọi người Thái gia trừ Tam di nương và Minh Tư ra thì tất cả đều tụ tập trong sân đường, Trần thị đang phân phó người: “Chuẩn bị một bàn tiệc rượu, đưa đến cho Nhị Di

Nương, để cho nàng nếm chút tiệc mừng của Tứ Tiểu Thư, dính chút hi khí, sớm ngày khỏe lại.”

Thái Quang Nghi nghe vậy chỉ thờ ơ, mí mắt cũng không nâng lên. Hồ Thị ngồi phía dưới tay hắn, tay nín lấy y phục màu đỏ của quả hạnh trên người mình vân vê, nhìn kẻ mẫu tử trẻ tuổi một vô cùng nhiệt tình, một lạnh lùng thờ ơ, đột nhiên bật cười một tiếng.

Trần thị có chút tức giận, lạnh lùng nhìn Hồ Thị một cái, Tứ di nương nghe thấy, lập tức cười nói: “Tam Thiếu phu nhân cười cái gì? Nói ra cho cả nhà cùng vui vẻ nào.”

Hồ Thị rút khăn lụa màu xanh biếc như xuân thủy ra che miệng, lại cười nói: “Di nương, ta đang nghĩ đến một số chuyện vui, nhà chúng ta thật là không ngừng có chuyện vui nha. Tứ Tiểu Thư gả xong, liền đến Ngũ tiểu thư, cũng không biết Ngũ Tiểu Thư của chúng ta sẽ bằng lòng với dạng người tốt gì, lại nói số tuổi của Ngũ Tiểu Thư cũng không còn nhỏ nữa rồi.”

Tứ di nương nghe nàng ta kéo Minh Bội vào, trong lòng mất hứng, muốn phản bác đôi câu, lại cảm thấy không có lời nào để nói, chỉ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Trần thị.

Minh Bội đang lúi kéo Minh Phi nói chuyện, nghe vậy đỏ mặt, mắng: “Sáng sớm, Tam tẩu nhắc tới ta làm cái gì?”

Minh Phi cũng hiểu tại sao Hồ Thị lại cười, Minh Tư vừa gả đi nàng sẽ rời khỏi Thái gia tự đi tìm hạnh phúc của mình, sao có thể không cười? Huống chi, nếu lúc này không cười, không nhắc nhở Trần thị đừng quên cho nàng tự do thì chuyện vui vừa qua làm sao tới kịp?

Trần thị cũng hiểu Hồ Thị đang mượn chuyện hôn sự của Minh Bội để cảnh cáo mình, đừng nói mà không làm, nếu không sẽ làm mất mặt Thái gia, khiến hôn sự của những người còn lại sẽ khó tiến hành. Trong lòng hết sức không thích, nhưng vẫn phải nhẹ nhàng nói: “Ngũ Tiểu Thư thông minh xinh đẹp, đoan trang hào phóng, dĩ nhiên phải chọn một người trong sạch. Hôm nay là ngày tốt của Minh Tư, đừng nên nói đến những thứ này, đại tẩu người không có ở đây thì người chính là trưởng tẩu, nên đến Hoa Mai viện ở cùng Minh Tư và tam di nương, xem nàng có gì không hiểu thì chỉ bảo cho nàng mới đúng. Ta chờ đám người bá tổ mẫu (bác gái của cha) đến đây rồi đi chải đầu cho nàng.”

Ánh mắt Hồ Thị xoay chuyển, nhìn về phía hai tỷ muội Minh Phi: “Hai vị muội muội cùng đi với ta đi, các người lặt vặt từ nhỏ, có gì nhẹ nhàng nói với nhau sẽ tốt hơn.”

“Được.” Minh Phi cười đứng dậy dắt tay Minh Bội theo sau lưng Hồ Thị ra khỏi sảnh đường, đi đến Hoa Mai viện, trên mặt Hồ Thị vẫn duy trì nụ cười: “Hai vị muội muội à, không phải ta muốn đắc tội với hai người, muốn khiến các người ghi hận ta... Ta thật sự không có cách nào, mong hai người thứ lỗi cho ta.”

Minh Phi chỉ cười không nói, Minh Bội nói: “Tam tẩu thiệt là, tẩu muốn làm gì, chúng ta làm muội muội làm sao trông nom đến được? Trước không oán sau không thù, sao nhắc đến ta làm cái gì?”

Hồ Thị cười cười: “Ngũ muội đừng tức giận, hôm khác ta sẽ bồi tội với muội.”

Minh Bội quệt mồm: “Đây cũng không phải là lần đầu tiên. Ta chính là một tượng đất, nhưng đất cũng có tính nết của đất. Tẩu muốn ta không ghi hận tẩu... thì tẩu đừng kéo ta vào mới đúng.”

Hồ Thị cũng không giận, ngăn đề tài lại: “Ta đã xem trang sức mà Tam Cô Nãi nãi tặng cho Tứ Tiểu Thư rồi, làm rất tinh tế, kiểu dáng cũng tốt. Là tay nghề của sư phụ ở Hoa Mãn lâu đúng không?”

Minh Phi cười nói: “Tẩu tẩu nhìn thấy lúc nào?” Nàng vẫn còn nhớ, lúc nàng lấy bộ trang sức này ra thì Minh Tư chẳng thềm ngó tới, sau đó lại chịu chia ra cho người khác nhìn, đây cũng là ngoài dự liệu của nàng.

Minh Bội kéo Hồ Thị một cái, Hồ Thị cũng không động đậy: “Hình như chính chỗ này mấy ngày trước, nhìn thấy trên người nha đầu bên cạnh nàng, cảm thấy một tiểu nha hoàn không nên dùng kiểu dáng này, nên tiện miệng hỏi thăm, kết quả lại là trang sức do muội tặng, theo ta thấy nàng ta đã quá không biết điều, không biết nặng nhẹ rồi. Muội tặng trang sức cho nàng ta, nàng ta lại thưởng cho nha đầu, chẳng phải là coi bản thân mình thấp như nha hoàn sao?”

Biết họ bất hòa nên cố ý nói để nàng thấy áy náy? Hay là bởi vì căm ghét Thái Quang Nghi nên ghét lây đến Minh Tư rồi có ý xúi giục? Minh Phi mỉm cười nhìn Hồ Thị: “Tam tẩu, tốt xấu gì hiện giờ tẩu vẫn là tam tẩu của chúng ta, bất kể nàng ta có như thế nào thì hiện giờ nàng ấy vẫn là tiểu cô của tẩu. Ngày đại hi phải nói những lời hữu ích. Coi như sau này không còn là thân thích, lúc chạm mặt nhau vẫn còn mấy phần nhân tình chứ.”

Hồ Thị ngượng ngùng cười một tiếng: “Tam Cô Nãi nãi đừng quên những lời muội đã nói.”

Minh Phi nói: “Tẩu yên tâm, ta đã nói thì sẽ giữ lời, nhưng xin Tam tẩu hãy cân nhắc trước khi nói. Hôm nay bằng hữu thân thích tới nhiều, mẫu thân không giúp được, kính xin Tam tẩu giúp đỡ một chút.”

Hồ Thị được nàng đảm bảo một lần nữa mới thu hồi cảm xúc lo được lo mất.

Chung quanh Hoa Mai viện đều được bố trí rất vui vẻ, nhưng không khí lại lặng yên không một tiếng động, hoàn toàn không có hơi thở vui mừng nào náo nhiệt như hôm Minh Phi xuất giá, Minh Phi hơi xúc động, lúc xuất giá lại biến thành như vậy cũng bị thâm.

Hồ Thị sớm kêu nha đầu mặc áo đoe voáy xòe trên hành lang đến: “Người qua tới đây, ta hỏi người, Tứ Tiểu Thư chuẩn bị xong chưa?”

Dáng vẻ của tiểu nha đầu đó như đứa trẻ trong bức họa, chính là nha hoàn mà Trần thị cho Minh Tư làm nha hoàn hồi môn, tên Dịch Nhi. Dịch Nhi cười bước tới hành lễ, dịu dàng nói: “Bẩm báo thiếu phu nhân, tiểu thư đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ còn chờ chải đầu nữa thôi. Không biết lão phu nhân đã đến chưa?”

Để tỏ lòng công bình công chính, đối xử như nhau, Trần thị cũng mời Phan thị tới chải đầu cho Minh Tư. Nhưng không biết tại sao, hôm nay Phan thị lại tới trễ như vậy.

Hồ Thị cười nói: “Phu nhân còn chờ lão phu nhân, bảo chúng ta tới đây ở cùng tân nương tử, chắc chẳng mấy chốc sẽ đến.” Nói xong nắm tay Minh Phi, tự mình vén tấm rèm đỏ thẫm lên đi và khuê phòng của Minh Tư.

Chỉ thấy Minh Tư mặc y phục màu đỏ, tóc xõa sau lưng, yên lặng ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt âm u không biết đang suy nghĩ gì. Tam di nương và hai hi bà ngồi một bên uống trà, mặc dù mặt mũi tràn đầy tươi cười nhưng cũng không nói lời nào.

Thấy mấy người đi vào, Tam di nương mỉm cười đứng dậy: “Như thế nào? Lão phu nhân tới chưa?”

Hồ Thị nhìn dáng vẻ xem thường người khác xem các nàng là người chết của Minh Tư liền tức lên, cố ý nói: “Lão phu nhân không tới được rồi, nói là mời thăm khác, phu nhân để chúng ta tới bồi Tứ muội, lòng Tứ muội rộng rãi, nói Tứ muội đừng nghĩ nhiều.”

Tam di nương có chút ngoài ý muốn: “Như vậy sao được? Rõ ràng đã nói rồi mà, làm cũng không nói trước một tiếng?”

Hồ Thị thấy thân hình Minh Tư cương cứng, “HAAA” một tiếng cười lên: “Di nương thật là một người thành thật, ta chỉ trêu chọc Tứ Tiểu Thư thôi mà. Chuyện lớn như vậy sao lão phu nhân có thể đùa giỡn được? Chắc đã đến rồi.”

Minh Tư hận đến cắn răng, cũng không đoái hoài tới phải căng thẳng, quay đầu lại hận hận nhìn chằm chằm Hồ Thị: “Không phải Tam tẩu không thích nhìn thấy ta, muốn lấy nước giếng ta sao? Còn tới làm gì?”

Hồ Thị “Chặc” một tiếng, quạt quạt khăn trong tay: “Chỉ đùa một chút thôi mà, làm gì căng thế? Hôm nay là ngày đại hi của người, ta không chấp nhặt với người.”

Minh Tư đã sớm cực hận nàng, trong lồng ngực có vô số lời cay nghiệt, nhưng lại không tiện nói ra vào lúc này. Nhắm lại mắt, muốn nuốt ác khí sôi trào trong lồng ngực xuống.

Tam di nương hoà giải: “Được rồi, cũng bớt tranh cãi một tí.”

Chủ nhân không hoan nghênh, mấy người cũng có chút không được tự nhiên. Minh Phi và Minh Bội cũng không muốn trêu chọc Minh Tư vào lúc này, tới đây cũng chỉ cho nàng mặt mũi, cho Thái gia mặt mũi mà thôi, cho nên cũng không nói chuyện chỉ nhìn màu gạch trên mặt đất.

Hồ Thị lại lôi kéo Tam di nương nói chuyện không nghĩ: “Phu nhân sai người chuẩn bị một bàn tiệc mừng đưa đến thôn trang cho Nhị Di Nương đấy. Ngày tốt như vậy, Nhị Di Nương lại không thể tới dự lễ thật là đáng tiếc. Cũng không biết bà ấy dưỡng bệnh như thế nào, nghe nói thập lao cử tử.....” Nàng đồng ý với Trần thị không làm khó Minh Phi, nhưng lại không nói sẽ không trả lại toàn bộ tức giận và sỉ nhục mà ngày đó Minh Tư cho nàng, đây là cơ hội cuối cùng rồi, dĩ nhiên phải nắm chặt.

Về mặt rất đáng sợ của Minh Tư co quắp mấy cái, Minh Phi nụ cười trên mặt hi bà rất kỳ lạ, vội ngắt lời nói: “Tam tẩu, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng cười, hình như là bá tổ mẫu và mẫu thân tới rồi?”

Hồ Thị biết nàng không thích nghe mình nói những thứ này, liếc hai hi bà một cái, cười nói: “Ta sẽ không nói nữa, khiến các người chê cười.”

Hai hi bà cười khan một tiếng, Dịch Nhi cười tươi tới nói: “Tới rồi, tới rồi.”

Phan thị được Trần thị cùng mấy nữ quyến Thái gia vây quanh đi vào, lúc này Minh Tư cũng coi như hiểu được tốt xấu, cung kính đứng lên hành lễ. Thừa dịp Phan thị chải đầu cho Minh Tư, Trần thị kéo kéo Minh Phi: “Hoa ca nhi tỉnh rồi, ta mới sai nhũ mẫu ôm tới, con chăm sóc nó giúp ta.”

Thái Quang Hoa đang ngồi chơi dưới cây bóng nước ngoài vườn hoa, Thái Quang Nghi cũng đứng ở bên cạnh hắn, mặt tươi cười không biết nói với hắn những thứ gì, vẻ mặt vú nuôi sợ hãi, đứng ở bên cạnh lo lắng lăm lăm nhìn trái nhìn phải, đột nhiên nhìn thấy Minh Phi dẫn theo Kim Trâm tới đây, giống như nhìn thấy cứu tinh: “Tam Cô Nãi nãi, chúng ta ở chỗ này.”

Minh Phi tiến lên, trước tiên chào hỏi Thái Quang Nghi: “Tam ca, hôm nay là ca công Tứ muội lên kiệu?”

Thái Quang Nghi nhàn nhạt gật đầu, nhìn nhào vào Thái Quang Hoa trong ngực Minh Phi, nhẹ nhàng nhếch miệng: “Sau này, tứ muội của muội sẽ trở thành biểu đệ tức phụ của muội, còn phải làm phiền tỷ tỷ và biểu tẩu là muội chăm sóc chỉ bảo nàng nhiều hơn.”

Minh Phi gật đầu: “Đó là dĩ nhiên.” Chỉ cần Minh Tư đừng đến chọc giận nàng, nàng dĩ nhiên sẽ không chủ động đi trêu chọc Minh Tư. Làm tỷ muội tốt, trực lý(chị em dâu) tốt là được rồi.

Thái Quang Nghi xoay người tránh ra, không đầu không đuôi bỏ lại một câu: “Chuyện của Hồ Hiểu Vân muội đừng can thiệp! Không có chuyện muội từ lại đi can thiệp vào chuyện trong phòng của ca ca.”

Hồ Hiểu Vân là khuê danh của Hồ Thị, nghe ý tứ của Thái Quang Nghi, hình như sau chuyện Minh Tư chậm trễ xuất giá, hắn ắt hẳn muốn đổi ý không

chịu buồn. Kim Trâm không khỏi khản trương: “Nãi nãi, người xem, qua cầu rút ván.....” Lúc trước, Hồ Thị ảm ỉ sao hán không ra mặt? Lúc này lại ra về ta đây? Vậy mà gọi là nam nhân à!

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.” Minh Phi ý bảo nàng không nên nói nữa, cúi đầu nhìn Thái Quang Hoa cười: “Chúng ta cùng đi tiễn Tử tỷ tỷ nhé?” Tựa như Trần thị hết sức mầu mực tạo một tấm gương trước mặt Thái Quang Hoa vậy, tương tự nàng cũng không muốn nói những chuyện xấu xa này ở trước mặt Thái Quang Hoa.

Thủ đoạn quay về thủ đoạn, tâm nhất định phải ngay thẳng.

Hôn sự của Minh Tuyền ra rất thuận lợi, kiệu hoa ra cửa, tiễn bước tất cả bằng hữu thân thích, Trần thị đã mệt mỏi muốn lão đảo, trong lòng vẫn cứ một mực nhớ chuyện Minh Phi bày cho bà cách tìm nhà chồng cho Cung Tịnh Kỳ, thoáng rửa mặt xong liền kêu Minh Phi qua thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Đầu mối

Editor: Trịnh Phương

Minh Phi nói với Cung Viễn Hòa về mấy người lấy từ chỗ Trần thị: “Trong lúc vội vàng, thật sự là không tìm được người nào thích hợp, lựa tới chọn đi, chỉ có ba người này. Một người từng là quan Bố Chính Sứ (chức quan thi hành chính trị) lục phẩm, năm nay 24 tuổi, tang thê (vợ chết), không con, nhưng thích rượu; một người khác, tuy là một tú tài, trong nhà cũng không có nhiều người, chỉ tiếc là mồ côi từ khi mới sinh ra, nhưng lại có một bà bà vô cùng lợi hại; một người còn lại, là tiểu nhi tử (con trai nhỏ) mê rượu của lão bản Linh Lung tửu- Phương Thất, chắc hẳn các người cũng biết.”

Tiểu nhi tử say xỉn của gia tộc ở phường đông, không nói tới việc hán trời sinh tuần mỹ thông minh, hơn nữa còn là một cao thủ buôn bán. Chỉ tiếc ca ca trong nhà quá nhiều, đành phải dọn ra ngoài tự lực cánh sinh. Cung Viễn Hòa nghiêng đầu suy tính một chút, nói: “Nàng đừng nói tới người thứ nhất, nói cho bà ấy biết hai người phía sau trước, chú trọng giới thiệu Phương Thất. Nếu bà ấy chịu, nàng bảo Chu di nương tới nói với ta.”

Đêm hôm ấy, Minh Phi nghe được Cung Viễn Hòa trần trọc trở mình.

Ngày thứ hai, sau khi ăn điểm tâm, Cung Viễn Hòa nói: “Nàng chuẩn bị cho ta 50 lượng bạc, cơm tối ta không về ăn.”

Minh Phi ngẩng đầu lên nhìn hán, ánh sáng chiếu lên da mặt trơn bóng nhẵn nhụi giống như ngọc phấn của hán, lại quét qua chòm râu có vẻ vô cùng cứng rắn trên cằm. Trải qua mấy ngày nay, vẻ không đứng đắn trên mặt hán hình như càng ngày vào hiểm thấy. Nàng đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng lau cằm của hán một cái: “Phải chuẩn bị canh giải rượu sao?”

Cung Viễn Hòa có chút xúc động đối với sự dịu dàng đột ngột của nàng, trừng mắt nhìn: “Không cần, ta sẽ không uống say.”

Minh Phi nói: “Chàng có điều gì không muốn nói với ta?”

Cung Viễn Hòa cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Ta muốn đi ăn cơm với Phương Thất.”

Minh Phi mỉm cười một cái: “Chàng phải nhọc tâm rồi. Ta cũng muốn cửa hàng của chúng ta nhanh chóng thương lượng xong, đi cho thím nói trước lấy tháng saukhai tiêu.”

Cung Viễn Hòa nhếch mép lên: “Được.” Mấy ngày không thấy, trên người Cung Nhị phu nhân rất là uể oải, không biết có phải do tác động từ tâm lý hay không, Minh Phi cảm thấy hình như bông mắt ở dưới hốc mắt nàng ta nặng hơn.

Cung Tịnh Kỳ thấy Minh Phi quan sát sắc mặt của Cung Nhị phu nhân, liền cười nói: “Hôm qua tới nhà ngoại tổ mẫu, rất náo nhiệt, trong lòng mẫu thân vui vẻ, uống nhiều rượu hơn một chút. Say rượu rồi.”

Minh Phi nhìn về phía Chu di nương: “Xin di nương làm chút cháo làm ấm, bỏ cho dạ dày cháo để thăm thăm ăn, điều hòa một hai ngày, là tốt.”

Chu di nương thuận theo mà cười: “Đúng vậy, nhưng phu nhân nói không có hứng ăn. Đại phu nhân tới vừa đúng lúc, ngài khuyên nhủ phu nhân đi.”

Minh Phi nói một chuỗi lời nói dễ nghe, thương cảm, Cung Nhị phu nhân nghe vậy liền có chút phiền, uể oải nâng trán: “Được rồi, được rồi, bùng lên là được. Người đi xem sổ sách của người đi, làm xong sớm ngày nào, ta cũng tiện dạy cho người việc khác.”

Minh Phi trách cứ: “Thăm thăm không thoải mái, chất tức (cháu dâu) sao có thể không thêm quan tâm? Nên ở bên chăm sóc mới đúng.” Tay chân lạnh lẽo nhận lấy canh bí đao dao trụ (*) mà Cung Nghiên Bích bùng lên, đưa đến trước mặt Cung Nhị phu nhân.

(*) Dao trụ: Một loại nguyên liệu nấu ăn, có hình sợi, thường được dùng để nấu cháo cá.

Cung Nhị phu nhân thấy nàng cười đến ân cần, có một dự cảm vô cùng xấu, miễn cưỡng uống hai ngụm, liền lấy Chu di nương để phát giận: “Làm kiểu gì thế, mặt như vậy, trắng trợn làm uống phí dao trụ!”

Chu di nương cúi đầu nhận sai, Cung Nhị phu nhân liền tiếp lần tới: “Ngươi đã ở nhà này bao nhiêu năm, biết rõ chi tiêu trong nhà rất tốn kém, sử dụng đều phải cân trọng, dao trụ này lại đắt, ngươi lại vẫn không cẩn thận như vậy. Phạt tiền chi tiêu nửa tháng tới của ngươi để bồi thường cho dao trụ này! Ngươi tới trong phòng bếp phân phó, về sau nếu ai làm hư đồ ăn, liền lấy tiền lương trong tháng tới bồi thường! Tới khi hết mới thôi!”

Minh Phi mỉm cười đứng ở một bên, nhìn nàng ta giả vờ giáo huấn thiếp thất, bởi vì nàng ta nổi đóa như thế nào, đều không mở miệng khuyên bảo. Nếu thật sự say rượu, miệng chắc chắn sẽ khô, nàng ta không dùng nước canh, lại còn ở đây nổi đóa, cho nên nhất định sẽ tới lúc nàng ta cảm thấy khô miệng khô lưỡi. ๔๐๔;๙|q\$đ

Cung Nhị phu nhân nói khô cả họng, cũng không thấy Minh Phi tới khuyên hoặc là đáp lời, lại thấy chính mình rảnh rồi mà đi tức giận, có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ không phải là đến đòi tiền?

Đang nghi hoặc, Minh Phi đã đề cập tới theo suy nghĩ của nàng ta: “Chất tức đang cảm thấy kỳ quái rằng vì sao tiền của nhà chúng ta không đủ dùng. Rõ ràng là chỉ có một chút người, lại cứ chi tiêu quá lớn. Hôm nay nghe thăm thăm nói như vậy, ta mới hiểu ra vấn đề. Sớm biết như vậy, ta nên tới hỏi thăm thăm mới đúng.”

Cung Nhị phu nhân cười mỉa: “Tất nhiên, không lo việc nhà không biết gạo củi đắt, cho nên ta nói muốn ngươi đi theo ta để học hỏi nhiều thêm một chút, quả nhiên là có đạo lý.”

“Chính là vậy.” Minh Phi cười nói: “Thăm thăm, bạc hôm qua dùng để tặng hi sự, chúng ta chỉ còn dư 50 lượng bạc, nhưng mấy ngày nữa là sinh nhật của Chu đồng tri phu nhân, 50 lượng bạc này, cho dù lấy hết ra làm lễ vật để chúc mừng cũng không đủ, thăm thăm có thể trả trước bạc tháng sau cho chúng ta không? Dù sao cũng không còn mấy ngày rồi.”

Ngừng một lúc cũng không nghe Cung Nhị phu nhân trả lời, Cung Tịnh Kỳ đến gần xem thử, xin lỗi cười nói: “Tẩu tẩu, thân thể mẫu thân ta không tốt, lại ngủ thiếp đi, nếu không thì, tẩu tẩu ngài tính toán sổ sách xong rồi lại tới?”

Dù là nàng tính toán sổ sách xong mới tới, Cung Nhị phu nhân cũng vẫn ngủ, tính chơi xỏ nàng đúng không? Ai mà không biết. Minh Phi cười cười, phe phẩy cây quạt nói: “Không có chuyện gì, ta đã thương lượng trước với ca ca, lấy chút đồ đi làm việc, chịu đựng qua lần này rồi lại nói. Tam muội, cảm ơn ngươi may vá lời nói, bồi tìm được phòng thu chi để ý sổ sách đi.”

Cung Tịnh Kỳ khó xử nói: “Tẩu tẩu, mẫu thân ta hôm nay không thoải mái, bằng không, xin Nhị tỷ đi với ngươi?”

Minh Phi không tình nguyện nói: “Tam muội, ta thật hiếm khi mới van ngươi một lần, ngươi liền một mực từ chối. Thôi, ta cũng không muốn cưỡng ép. Nhị muội, có phải ngươi cũng ghét bỏ ta không?”

Cung Nghiên Bích lòng như lửa đốt chờ cơ hội Minh Phi hỏi chuyện mình, nghe vậy vội vàng đáp: “Tam muội muội ti mi hơn so với ta, thích hợp chăm sóc phu nhân hơn. Chi cần tẩu tẩu không ngại, ta dĩ nhiên là đồng ý.”

Thấy Minh Phi cùng Cung Nghiên Bích đi ra ngoài, Cung Tịnh Kỳ mượn cớ đuổi Chu di nương ra, oán giận Cung Nhị phu nhân: “Tránh cũng tránh chỉ là, tóm lại cũng đồ thừa nhưng mà bọn hần. Sớm muộn gì đều phải cho, ngài cần gì phải đắn đo với nàng? Ta biết rất rõ tính tình của nàng, cho dù có nhất quyết không chịu mở miệng đi nữa, lúc này chúng ta vẫn phải chủ động đi hỏi nàng, đưa bạc cho nàng.” Nàng vẫn còn nhớ rõ đợt sóng gió vì y phục vào lần trước. D&Đ*L+Q)Đ

Cung Nhị phu nhân phiền não không chịu nổi: “Nàng hạ mình thì ta liền cho nàng sao? Nếu nàng dùng hết bạc của tháng sau chỉ trong mấy ngày, sau đó lại tới tìm ta nói muốn lấy trước bạc của tháng sau nữa thì làm thế nào?”

Cung Tịnh Kỳ cũng có chút phiền não: “Cái gì mà bạc tháng sau nữa? Có thể nhịn đến lúc nào thì? Đình Tề Thiên không hơn vạn đem lượng bạc chuyện. Không phải là đã nói với ngài rồi sao? Cố gắng nhịn thêm mấy ngày nữa, chúng ta liền.....Sao ngài lại hồ đồ như vậy! Giống như một đứa bé, tức giận cái gì? Đây là lúc để tức giận sao?”

Cung Nhị phu nhân bị nữ nhi khiển trách liền không tìm được lời nào để phản bác lại, hậm hừ mà nói: “Ta chính là giận vì bị bọn chúng tính toán, nếu đệ đệ ngươi biết tranh giành một chút thì tốt rồi.”

Cung Tịnh Kỳ nhân cơ hội nói: “Viễn Trật không tệ. Nhưng ngài quá nghiêm khắc với Viễn Trật, lại quá cưng chiều đối với Viễn Quý. Viễn Trật đã không còn nhỏ, ngài nghe một chút ý kiến của hần thì mắng hần ít đi mấy câu, lại để Viễn Quý ít khi ở cùng Ngũ biểu ca một chút. Ngài xem hôm qua, hần là một đứa bé, thế nhưng lại cũng đi theo người lớn uống đến say bí tỉ, giống kiểu trẻ con gì? Tiếp tục như vậy, chỉ sợ cũng trở thành loại người giống như Ngũ biểu ca.”

Cung Nhị phu nhân lúc trước còn nghe, sau lại nghe thấy nàng nhắc tới ngũ chất tử (cháu trai thứ năm), cảm thấy nữ nhi và nhi tử đều coi thường người ở mẫu gia của mình, lại nghĩ tới chuyện nàng và thân mẫu của nàng nhắc tới chuyện trả lại tiền, bị tẩu tẩu cùng đệ muội chê cười một hồi, thân mẫu cùng ca ca không nói lời nào, trong lòng liền xuất hiện ngọn lửa tà ác, giận dữ cầm cây gậy nhỏ ở bên cạnh đập lên người Cung Tịnh Kỳ: “Cánh ngươi cứng rồi đúng không? Cũng học đệ đệ ngươi tới giáo huấn ta? Ngũ biểu ca của ngươi thế nào? Hần không bằng người khác ở chỗ nào? Ngươi không thèm nhìn tới người nhà ngoại, nhưng các ngươi lại chính là bò ra từ trong bụng ta!”

Cung Tịnh Kỳ lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị đánh, vừa uất ức vừa tức giận: “Không phải là ta coi thường hần, nhưng bọn họ làm việc cũng phải nhìn

xem người khác thấy thế nào mới đúng. Mượn bạc của nhà chúng ta không trả, không thèm nhớ tới tình xưa nghĩa cũ không nói, còn coi chúng ta như kẻ thù. Ngũ biểu ca làm như vậy, tỷ đệ chúng ta liền mất hết mặt mũi trong mắt người đời! Trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, chính ngài nhớ lại một chút, từ sau khi xảy ra chuyện kia, có mấy người chịu mời tỷ muội chúng ta tới làm khách? Hôn phu của ta, may là ở xa, nếu không, không chừng cũng bị liên lụy!”

Cung Nhị phu nhân giận đến phát run, chỉ vào Cung Tịnh Kỳ: “Được, được, là ta liên lụy tỷ đệ các người.....” Nhảy xuống khỏi giường La Hán, lật bàn loạn lên tìm một mạch, nàng ta tìm được một cây kéo, muốn đâm vào người mình: “Ta chết, ta chết, chết rồi các người liền hài lòng, để các người bị con sói đối cùng sói cái ở cách cách ăn đến mẩu xương vụn cũng không còn!”

Cung Tịnh Kỳ bị sợ gần chết, cũng không đoái hoài tới an nguy của bản thân, mạnh mẽ nhào tới cướp đoạt cây kéo trong tay Cung Nhị phu nhân, Cung Nhị phu nhân cũng không ngừng hét, hai mẫu nữ loạn thành một đoàn, cuối cùng Cung Nhị phu nhân không địch lại Cung Tịnh Kỳ trẻ tuổi khỏe mạnh, bị đoạt cây kéo, lại bị đẩy sang một bên. [Diend@n3quydon](#)

Cung Tịnh Kỳ thở gấp tức giận, mặt lạnh nhìn nàng chăm chăm “Nào có ai làm mẫu thân như người? Động một chút là cáu kỉnh với nhi nữ, muốn sống muốn chết. Việc người làm lần trước, về tình có thể tha thứ. Lần này muốn làm gì, là muốn ép chết ta sao? Người đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, cuối cùng chúng ta vẫn là mẫu nữ, có thể làm loạn tới đâu? Người phải làm tới như vậy sao?” Cung Nhị phu nhân có chút sửng sốt, nàng cũng không biết lúc ấy làm sao lửa giận của nàng lại lớn như vậy. Nàng vô lực ngã ngồi lên giường La Hán, từ từ giơ tay lên, nhìn bàn tay hằn mấy vết đỏ vì siết chặt cây kéo của mình. Vừa rồi sao nàng lại muốn chết? Nàng rõ ràng sợ chết nhất. Đầu đau từng hồi, đau đến nỗi nàng gần như muốn xé đầu ra, lấy ra đem vật đang đập ở bên trong. Nàng khổ sở ôm lấy đầu.

Cung Tịnh Kỳ thấy vẻ mặt nàng không đúng, lo lắng tiến lên sờ trán của nàng: “Mẫu thân, ngài làm sao vậy? Nhức đầu sao? Nữ nhi đỡ ngài nằm xuống trước, con sẽ cho người đi mời đại phu.”

Tiếng nói của Chu di nương kịp thời vang lên từ bên ngoài: “Phu nhân đang bị làm sao? Bệnh nhức đầu lại tái phát?”

Cung Tịnh Kỳ thấy dáng vẻ khổ sở của Cung Nhị phu nhân, bị dọa đến nỗi có chút luống cuống, lôi kéo Chu di nương nói: “Di nương, người chăm sóc phu nhân, ta sẽ cho người đi mời đại phu.”

Chu di nương lo lắng nói: “Dạ, mấy ngày nay phu nhân đều không ngủ được, ngài nhanh đi mời đại phu.” Tiến lên phía trước, ngồi ở bên giường La Hán, cẩn thận từng li từng tí đỡ đầu Cung Nhị phu nhân vào trong ngực nàng: “Phu nhân, tỷ thiếp xoa bóp cho ngài nhé?”

Cung Nhị phu nhân đau đến râm rì, không tỏ ý phản đối. Chu di nương thuận thực nhấn vào mấy huyệt vị trên đầu, êm ái hỏi: “Tốt hơn chút nào không ạ?”

Cung Nhị phu nhân gật đầu một cái, khoe môi Chu di nương hiện lên ý cười: “Ngài đây là vì không nghỉ ngơi tốt, Tam tiểu thư đã cho người đi mời đại phu cho ngài, đến lúc đó thì xin đại phu kê cho ngài hai thang thuốc an thần. Uống xong là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Hèn mọn

Edit: hoada

Đợi đến khi Minh Phi và Cung Nghiên Bích nghe nói chạy tới thì đã thấy đám người Cung Viễn Trật, Cung Viễn Khoa ở trước giường Cung nhị phu nhân. Đại phu đang nói triệu chứng bệnh tình Cung nhị phu nhân cho Cung Viễn Trật: “Bệnh của phu nhân là do không điều hòa âm dương, gan thận âm hư, dẫn đến choáng đầu hoa mắt, mất ngủ thường xuyên làm cho tim đập nhanh, tai ù, dễ giận hay phiền lòng, xương sống, thắt lưng đều yếu nhược, kinh nguyệt không điều hòa. Phải an dưỡng tinh thần, bổ gan bổ thận.”

Cung Viễn Trật thở dài: “Bệnh này có thể chữa khỏi được không vậy? Thực không dám giấu diếm đại phu, mấy năm gần đây, đích xác gia mẫu nóng nảy, dễ cáu giận, thường xuyên nhức đầu, rất khó ngủ, mà khi ngủ thì giấc ngủ cũng không sâu.”

Đại phu cười nói: “Đây cũng là chuyện bình thường, rất thường thấy ở nhiều người cùng tuổi này, uống thuốc, nghỉ ngơi nhiều, sau này cố gắng đừng phiền não nữa thì bệnh sẽ tốt hơn thôi.” Tình huống bệnh giống như của Cung nhị phu nhân này, hẳn đã thấy rất nhiều rồi, hoặc là do tuổi tác cao, hoặc là do trượng phu có tiểu thiếp, hoặc là do trượng phu thường xuyên ở bên ngoài không về nhà, âm dương mất cân đối, người lại suy nghĩ nhiều, tất nhiên sẽ xuất hiện loại bệnh trạng này thôi.

Cung Viễn Trật ở bên ngoài nghe Cung Tịnh Kỳ nói đây không phải là bệnh gì quan trọng nên cũng yên tâm hơn, đứng im lặng chờ đại phu bốc thuốc.

Cung Viễn Trật cẩn thận thu hồi phương thuốc, đưa đại phu ra ngoài, chạm mặt Cung Viễn Hòa đang vội vàng chạy tới, không khỏi có chút ngoài ý muốn lập tức hỏi: “Ca ca, sao người lại tới đây?”

Cung Viễn Hòa nói: “Tẩu tẩu người thấy thím bị bệnh đã vội vàng cho người đến nha môn gọi ta đến đây. Thím như thế nào rồi? Có khá hơn chút nào

không?”

Mặc dù Cung Viễn Trật biết thực tế hẳn sẽ không có biểu hiện và thái độ nóng này, quan tâm như thế, nhưng dầu gì hẳn cũng vội vàng chạy đến xem chứng tỏ hẳn cũng quan tâm, trong lòng không khỏi vui mừng, nói lại mọi chuyện ngắn gọn. Cung Viễn Hòa đi vào nhà nhìn Cung nhị phu nhân, thấy đại phu từ bên trong đi ra thì gật đầu chào hỏi nhưng cũng không hỏi han nhiều.

Cả đám người bận rộn cả nửa ngày, cho Cung nhị phu nhân uống thuốc, thấy nàng ngủ say, Cung Viễn Hòa mới triệu tập mọi người đi ra ngoài thương lượng: “Khó trách dạo gần đây thím lại hay nóng này, dễ cáu giận như vậy, thì ra là bị bệnh, các người cũng thật sợ ý quá, hàng ngày phục vụ thím vậy nhưng lại không phát hiện ra, cũng không nghĩ mời đại phu đến chẩn mạch sớm.”

Cung Viễn Trật nghĩ nghĩ cũng biết đó là lỗi của mình, nhiều lần hẳn phát hiện có gì đó không bình thường, cũng cùng thương lượng với Cung Tịnh Kỳ muốn mời đại phu đến bắt mạch, nhưng cuối cùng vì rất nhiều nguyên nhân mà chưa kịp mời đại phu. Không ngờ hôm nay thế nhưng bệnh tới lại hung mãnh như vậy, không khỏi cảm thấy vừa xấu hổ vừa đau lòng: “Ca ca nói đúng, là lỗi của đệ.”

Chu di nương cúi đầu lau nước mắt tự trách, tình ý chân thiết nói: “Đều là lỗi của ta. Trời ạ, hàng ngày ta đi theo bên cạnh phu nhân, lại nhìn thấy phu nhân ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc nhưng lại không thể khuyên phu nhân mời đại phu đến xem sớm hơn. Nếu đại phu đến sớm một chút, có thể dùng thuốc sớm hơn, thì bệnh tình cũng không trở thành như hôm nay.” Ý của nàng là không phải nàng không có khuyên mà là khuyên không được.

Cung Viễn Khoa cũng nhớ tới nàng cũng từng đề cập tới chuyện này nên thở dài một hơi nói: “Thôi, cũng không phải là lỗi của di nương. Người hàng năm cực nhọc ngày đêm tận tâm tận sức hầu hạ phu nhân, mọi người ai cũng thấy rồi.”

Cung Tịnh Kỳ thấy biểu hiện của mấy người giống như là trời sắp sập đến nơi rồi nên có chút bức mình: “Không phải đại phu nói tất cả không có chuyện gì nghiêm trọng sao, uống mấy đơn thuốc, rồi nghỉ ngơi là tốt rồi, mọi người cũng đừng lo lắng quá. Ca ca, nha môn còn có công vụ, trời cũng không sớm nữa, không bằng ca ca trở về đi.”

Cung Viễn Hòa nói: “Không cần, hôm nay ta không về, ta phải ở lại đây hầu hạ thím.”

Cung Tịnh Kỳ thấy khuyên không được liền sai người đưa trà và trái cây lên, dù sao cũng là người một nhà không thể ngồi không nói chuyện suông được. Ước chừng khoảng nửa canh giờ, Cung Nghiên Bích đi ra ngoài nói: “Phu nhân muốn ăn cháo.”

Chu di nương hơi khẽ cau mày suy nghĩ rồi nói: “Không bằng để ta nấu cho phu nhân bát cháo hạt sen, tảo đồ thêm ít đậu xanh, có thể thanh nhiệt, trừ đi phiền não: hạt sen bổ ích tâm thận, an thần mạnh tâm, tảo đồ có thể điều dưỡng dạ dày, bổ dưỡng khí huyết. Cháo này tư âm sinh tân, ích khí cường thân, rất thích hợp để phu nhân dùng.”

Cung Tịnh Kỳ gật đầu: “Vậy làm phiền di nương rồi.”

Chu di nương thật thà nói: “Tam tiểu thư quá khách khí rồi, phu nhân khỏe thì chúng ta mới có thể tốt được. Là vì phu nhân mà cũng chính là vì chúng ta, nói gì mà làm phiền với không làm phiền chứ?” Lời nói này rất thẳng thắn, làm cho trên mặt Cung Tịnh Kỳ không khỏi có nét tươi cười.

Cung Nghiên Bích nói: “Di nương, ta đi cùng di nương, có thêm ta giúp đỡ, chắc có thể nấu cháo nhanh hơn.”

Cung Viễn Hòa thấy hai mẹ con người này không kịp chờ đợi đã muốn đi hết thì không khỏi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn sang Minh Phi, Minh Phi cũng trừng mắt nhìn hẳn, ý bảo mình đã chọn trọng điểm giới thiệu cho Cung Nghiên Bích chọn hai người kia, đây có lẽ Cung Nghiên Bích muốn tìm đến mẹ ruột của nàng ta thương lượng một chút.

Quả nhiên, động tác của hai mẹ con Chu di nương thật nhanh chóng, mới nửa canh giờ đã bê một bát cháo trở lại, Minh Phi đi đến nhìn qua, thấy cháo nấu rất nhừ, vô luận là hạt sen hay tảo đồ, đậu xanh, đều rất nhừ, thì không khỏi tò mò hỏi: “Di nương dùng cách gì lại có thể hầm được hạt sen, tảo đồ, đậu xanh ít nhất phải hai canh giờ mà chỉ mới nửa canh giờ đã chín nhừ rồi vậy?”

Chu di nương cười nói: “Có điều đại nãi nãi không biết, dạo này trời nóng, trong nhà thường nấu cháo đậu xanh hoặc canh hạt sen để giải nhiệt, cho nên trong phòng bếp luôn có hạt sen, đậu xanh hầm sẵn. Nếu không phải phu nhân chờ ăn cháo, ta cũng không dám lấy thứ này ra nấu đâu.”

Cung Tịnh Kỳ có ý khen nàng nói: “Di nương suy tính thật chu đáo. Mẫu thân giao phòng bếp cho người, những năm gần đây đều không có bất kì sai lầm nào cả.”

Chu di nương cười nhạt: “Tam tiểu thư khen nhầm rồi, đây là do phu nhân có cách quản gia, tỳ thiếp không dám tranh công đâu.”

Minh Phi nghe hai người khen qua khen lại thì không khỏi cười nói: “Cháo nóng vừa đủ, rất thích hợp để dùng.” Rồi nhìn lại Cung Nghiên Bích, thấy trên mặt nàng ta có chút phỉn hồng, đứng lặng yên trong góc, mắt nhìn sang Cung nhị phu nhân, ánh mắt mờ mịt, vừa nhìn đã biết không yên lòng.

Cung Tịnh Kỳ bê bát cháo đi đến gọi Cung nhị phu nhân tỉnh dậy để ăn cháo. Trong phòng, mấy phụ nhân lại cực kì bận rộn, mấy nha đầu đi qua đi lại, nhìn qua rất tương thân tương ái, một bộ dáng hiểu thuận hiền huệ vô cùng.

Cung nhị phu nhân ăn không ngon miệng, mới ăn khoảng chừng nửa bát cháo thì phát tay nói không ăn nữa, Chu di nương bê bát cháo cười nói: “Cháo này nấu rất ngon, nếu bỏ đi thì rất đáng tiếc, vừa đúng mấy ngày nay tỳ thiếp cũng ngủ không ngon, không bằng phu nhân thưởng cho tỳ thiếp?”

Cung nhị phu nhân nhàn nhạt khoát tay, lật người ngủ tiếp.

Chu di nương bê bát cháo còn lại một nửa ăn rất ngon lành, Minh Phi chú ý tới, hành động hèn mọn của bà ta vậy mà người Cung gia một chút kinh ngạc cũng không có, cô vẽ đã tập mãi thành thói quen rồi, nên xem đó là chuyện đương nhiên. Có thể thấy được bà ta thường xuyên ăn đồ ăn dư lại của Cung nhị phu nhân, khó trách Cung nhị phu nhân lại yên tâm giao chuyện ăn uống lại cho bà ta xử lý như vậy. Tuy nhiên, bây giờ Cung nhị phu nhân bị bệnh, Chu di nương cũng ăn uống điều dưỡng không thua gì Cung nhị phu nhân như vậy, không biết sẽ đi đến mức nào?

Chu di nương nhận lấy nước trà do một tiểu nha hoàn đưa đến súc miệng, vừa ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Minh Phi, bà ta bình thản ung dung cười: “Đại nãi nãi có muốn dùng một chút không? Trong phòng bếp còn, để ta cho người mang tới.”

“Tạ ý tốt của di nương, bây giờ ta không đói.” Minh Phi lắc đầu, than thở tự đáy lòng: “Di nương thật có khả năng.”

Chu di nương nhìn về phía Cung Tĩnh Kỳ: “Tối nay, đại gia và đại nãi nãi có lưu lại dùng cơm không? Không bằng để ta xuống bếp chuẩn bị cơm tối?”

Cung Tĩnh Kỳ được bà ta nhắc nhở, vội vàng cười nói: “Đó là đương nhiên. Chúng ta vốn là người một nhà, nào có đạo lý không thể cùng ăn cơm được. Tẩu tẩu muốn ăn cái gì để ta bảo người đi chuẩn bị?”

Minh Phi làm sao có thể có yêu sách được, nên chỉ cười nói: “Ta không kén ăn đâu, có cái gì ăn cái đó là được rồi.”

Cung Tĩnh Kỳ cũng không khách khí để Chu di nương tùy ý đi xuống bếp chuẩn bị, thừa dịp Cung nhị phu nhân ngủ say, kéo tay Minh Phi nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, ta có chuyện không thể không nói để tẩu tẩu tha lỗi. Mẫu thân bị bệnh, cũng không biết khi nào thì mới có thể tốt lên được mà xử lý chuyện trong nhà. Chỗ của ta có một ngàn lượng bạc, là được trường bối cho vào những dịp lễ tết, ta sẽ sai người đi lấy, để cho các người dùng trước, những thứ khác chờ mẫu thân khỏi bệnh rồi lại nói sau được không? Cũng không cần lại đi cầm đồ nữa, để cho người ta nhìn thấy lại cười nhà chúng ta.”

Minh Phi nghe nàng ta nói vậy thì không khỏi tức giận, thì ra là do chính bọn họ muốn sinh hoạt phí mà bức phu nhân đến phát bệnh sao? Còn phải dựa vào tiền riêng của đệ muội cấp cho ca ca tẩu tẩu dùng nữa chứ? Lại nói tựa như là bọn nàng thiếu tiền bọn họ vậy, đây là cái đạo lý gì chứ? Vì vậy nàng lập tức cười nói: “Tam muội không cần làm khó như thế, chúng ta là ca ca tẩu tẩu, sẽ không phải là người không hiểu chuyện như vậy, cũng không dám vào lúc thím bệnh nặng mà không đứng mực được, càng không thể để muội muội lấy tiền riêng phụ cấp sinh hoạt cho chúng ta được. Vì không để nhà chúng ta mất danh dự với người ngoài, nếu khó khăn thì ta về nhà mẹ đẻ mượn chút tiền, chờ thím khỏi bệnh lại rồi nói sau.”

Về nhà mẹ đẻ mượn tiền chẳng phải là mất mặt hơn đến tiệm cầm đồ lần trước sao! Cung Tĩnh Kỳ bị lời nói minh hôn kẹp thương đeo gậy nói cho đến không nói ra lời, sắc mặt có chút trắng bệch, muốn nói Minh Phi không cần về nhà mẹ đẻ mượn tiền, nhưng không thể nói ra thành lời nên đành trầm mặc một lúc lâu: “Là muội muội đã không suy nghĩ chu toàn, chưa thấu đáo rồi, tẩu tẩu chớ có chấp nhặt cùng muội muội.”

Minh Phi cười nói: “Nói gì vậy, là tam muội đã thay chúng ta suy nghĩ mà, cũng phải mang tiền riêng ra cho chúng ta mượn không phải sao? Vốn là ca ca người có rất nhiều bằng hữu, ta cũng đã suy tính hay mượn ít tiền của mấy bằng hữu thân thiết, nhưng sợ khó tránh lời nói khó nghe nên mới nghĩ tới về nhà mẹ đẻ ta mượn ít tiền là thỏa đáng nhất.” Không cho nàng về nhà mẹ đẻ mượn tiền phải không? Vậy thì nàng sẽ mượn bên ngoài, còn có rất nhiều người sẵn lòng cho nàng mượn đấy.

Cung Tĩnh Kỳ không có cách nào chỉ đành nói: “Chúng ta ăn cơm tối trước rồi lại nói chuyện này sau đi.”

Minh Phi thờ ơ cười: “Ta cũng không có vội vàng gì.”

Sau khi ăn cơm tối xong, Cung Tĩnh Kỳ cho người mang đến một sấp ngân phiếu, cũng không nói là tiền của nàng do nàng để dành, chỉ cười nói: “Mới vừa rồi ta còn có ý định cho tẩu tẩu mượn tiền trước, nhưng mẫu thân mặc dù thân mang bệnh mà vẫn nhớ chuyện này nên bảo ta đưa ngân lượng cho ca ca và tỷ tỷ.”

Minh Phi cảm thấy không thể thiếu chuyện nàng thổi gió bên tai Cung nhị phu nhân chứ Cung nhị phu nhân đời nào lại dễ dàng như vậy. Nhưng đó không phải là chuyện khiến nàng suy nghĩ, chỉ cần bà ta lấy tiền ra là được rồi.

Cung Viễn Trật không biết chuyện gì, thấy vậy ngược lại cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy cuối cùng mẫu thân cũng đã nghĩ thông suốt, nếu nghĩ sớm hơn một chút chẳng phải sẽ tốt hơn sao, cũng sẽ không làm bản thân suy nghĩ đến phát bệnh mà cũng sẽ khiến người khác vui vẻ, đương nhiên nhiều chuyện khác cũng sẽ không xảy ra.

Ban đêm, Minh Phi và Cung Viễn Hòa túc trực đến canh hai, Cung Viễn Trật cảm thấy bồn chồn, muốn ép hai người trở về: “Cũng không phải là bệnh nặng gì, cũng đã đỡ hơn rồi, ca ca và tẩu tẩu nên trở về đi. Ngày mai, ca ca còn phải đến nha môn nữa, tẩu tẩu còn phải quản gia, bên này đã có chúng ta chăm sóc rồi, không cần phải lo lắng.”

Nếu làm chuyện quá mức sẽ có thể giống như là giả bộ, vì vậy sau khi từ biệt Cung Viễn Trật, hai phu thê trở về nhà, cũng không đề cập tới nữa. Minh Phi kéo tay Hoa ma ma hỏi về tác dụng của bát cháo đậu xanh, hạt sen, táo đỏ: “Có thật đúng là mấy thứ kia có hiệu quả trị liệu không vậy?”

Hoa ma ma nói: “Đúng là như thế, cháo táo đỏ, hạt sen, đậu xanh thật sự có thể an thần dưỡng khí.”

Minh Phi và Cung Viễn Hòa cùng nhìn nhau rồi phân tích: “Không phải lần đầu tiên bà ta ăn đồ thừa còn lại của thím chứ? Nếu bà ta dám ăn trước mặt chúng ta, tưởng tượng là đã sớm có đề phòng, nghĩ tại phía trên này tóm nàng bím tóc, muôn vàn khó khăn. Phải tìm biện pháp khác mới được. Nàng thật sự tin tưởng bà ta muốn hợp tác cùng chúng ta sao?” Muốn mượn lực chống lực thì phải biết người biết ta, phải bắt được tử huyệt của đối phương mới được, nếu không sẽ bị cắn ngược lại một cái, tất nhiên sẽ bị tổn thất vô cùng, không nhưng không làm gì được người ta mà còn hại mình.

“Ta không tự nhiên mà tin.” Cung Viễn Hòa cười lạnh: “Ta nghĩ, lần này thím phát bệnh, là nằm trong dự liệu của bà ta. Cho nên bà ta thể hiện ra trước mặt chúng ta, mục đích là để trong trường hợp đặc biệt hợp lý bày tỏ lòng trung thành của mình. Nếu như ta không đoán sai thì bệnh của thím sẽ rất nhanh

khỏi, hơn nữa sau này còn có thể sẽ phát bệnh nặng hơn nữa. Nàng đã nói chuyện kia với Cung Nghiên Bích chưa? Nàng thấy phản ứng của nàng ta như thế nào?”

Minh Phi nói: “Ta nhìn bộ dáng của nàng thì hình như có khuynh hướng hướng về Phương Thất.” Ai nguyện ý sẽ làm con dâu của một quả phụ hung hãn, điêu ngoa chứ? Còn không bằng gả cho nam nhân có bản lĩnh một chút, sau này qua ngày sẽ tốt hơn.

Cung Viễn Hòa cười cười: “Như vậy thì tốt. Ta đoán, hơn phân nửa là Chu di nương sẽ nhanh chóng tìm cơ hội để tới tìm chúng ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Phương Thất (một)

Editor: Lovenoo1510

Sự thật rất nhanh được chứng minh, suy đoán của Cung Viễn Hòa là chính xác, quả nhiên bệnh của Cung Nhị phu nhân chuyển biến tốt lên rất nhanh, trong đó không thể không có chút công lao của Chu di nương. Bà ta cực nhọc ngày đêm, nêm canh phụng thuốc, những gì trong khả năng bà ta đều làm, trong khoảng thời gian ngắn, trên dưới Cung gia đều khen ngợi. Ngay cả các phu nhân quen biết lúc trước đến thăm bệnh, thấy thiếp thất có hiểu biết thuận theo như vậy, đều tán thưởng rất nhiều, gần như đem bà ta thành điển hình thiếp thất ý tứ, ngay tiếp theo thì hôn sự của Cung Nghiên Bích cũng có rất nhiều người có tâm vô tâm hỏi tới.

Không biết có phải vì có nguyên nhân hay không, mà Chu di nương cũng không đến nói điều kiện với Cung Viễn Hòa, ngay cả Minh Phi cũng không hề nhắc tới. Hôm đó Trần thị cùng mấy phu nhân quen biết ước hẹn cùng nhau đi thăm bệnh, bà ta cung kính có thừa, lại không biểu hiện bao nhiêu nhiệt tình.

Vốn Trần thị muốn làm tốt chuyện mẫu nữ nên chuẩn bị tự mình thám thính tình hình, kết quả nhân gia nửa lời cũng không có hỏi, liền lôi kéo Minh Phi hỏi: “Bà ta đúng là churong mất ta tìm nhà mấy người kia?”

Minh Phi cũng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ Chu di nương còn muốn mượn chuyện Cung Nhị phu nhân ngã bệnh mà dầy vò một phen, dính chút sáng, bám víu lấy gia đình quan gia gì đó? Miệng lại chỉ có thể trả lời Trần thị trước: “Có lẽ là thời cơ không tốt, bà ta không dám đi hỏi?”

Trần thị nói: “Có lẽ không phải là thời cơ chưa đúng, mà căn bản bà ta không nhìn trúng mấy người kia, đồng thời còn cho rằng tận mắt thấy sẽ có cơ hội tốt hơn. Người xem, nhiều người như vậy đến thăm thăm nương người, cũng đều hỏi tới hôn sự của Nhị tiểu thư, nếu vận khí tốt, có lẽ có thể gặp được con rể tốt.”

Bà cười lạnh một tiếng: “Buồn cười, bà ta cho rằng mình là mẹ đẻ của Nhị tiểu thư, là một thiếp thất hiểu chuyện ngoan ngoãn thì sinh dưỡng ra nữ nhi không kém, người ta sẽ coi trọng một chút, cũng có thể thừa cơ hội này ép buộc thăm nương của người, lại không biết, trong mắt người ta chỉ nhìn gia thế chỉ nhìn mẹ cả. Thứ nữ chính là thứ nữ, dù có gả không tốt, thì tương lại mẹ cả cũng chỉ bị nói tùy tiện mấy câu sau lưng mà thôi, ai sẽ cho là thật chứ? Nữ nhi đã gả ra ngoài như nước tạt đi, còn có thể thu lại sao? Bà ta muốn nữ nhi xuất hiện ở nơi đông người, nghĩ muốn trong vòng nửa năm có thể tìm được người có gia thế tốt càng thêm tốt để phong quang gả đi, đúng là nằm mơ!”

Minh Phi thấy Trần thị thở một trận phì phò, vội vàng cười đưa một chén chè đậu xanh tới: “Mẫu thân đây là làm sao vậy? Chỉ là một người ngoài mà thôi, không đáng để ngại tức giận.” Vì một người qua đường gặp tức giận làm cái gì, chỉ mất nhiều hơn được thôi.

Trần thị nhận lấy chè đậu xanh, nhìn Kim Trâm dụ dỗ Hi Phúc chơi đùa cùng Thái Quang Hoa dưới mái hiên, thấp giọng nói: “Ta đây là bị những đồ hỗn trướng chọc tức ấy mà.”

Thì ra Thái Quang Nghi buộc Hồ thị quay về, uy hiếp Hồ thị, nếu muốn hòa ly, hẳn sẽ giết nàng, kết quả bị Hồ thị đâm một cây kéo vào mông.

Nghe nói Minh Tư, thừa dịp lại mặt, khí thế hung hăng đi tìm Hồ thị xúi quẩy, lại bị Hồ thị cho một bạt tai, tóc cũng bị nắm lên nắm xuống. Tiếp đó Hồ thị bắt đầu làm âm ỉ, Trần thị hao sức chín trâu hai hổ, đáp ứng cho Hồ thị về nhà mẹ đẻ ở tạm, mới xem như tạm thời đem sự tình áp chế xuống.

“Ta đã cho người qua Tam Phong báo tin gấp cho phụ thân của người,” Trần thị cau mày nói, “Hiện tại đang chờ thư hồi âm của hần, chuyện như vậy một ngày không yên, thì ta một ngày cũng không thể đi Đãng Châu, thật là phiền muộn đến chết. Ta lo lắng cứ kéo dài như vậy, đến lúc đó không ai kết giao đi Đãng Châu nữa, một đám nữ nhân hải tử chúng ta, đi trên đường sẽ thật bất tiện.” Giây vò cả đời như vậy cũng không được, mặc dù là bà tính táo, nhưng cũng không nhịn được sinh lòng chán ghét.

“Ngài đừng lo lắng, chọn lựa rồi hãy nói, bất kể như thế nào hần cũng sẽ nghĩ cách, cũng có thể tìm đến người quen bầu bạn, người cứ yên tâm là được.” Cho dù có Trần thị cố ý phóng túng, nhưng quả thực Hồ thị cũng quá buồn hần, biết mặt mũi Thái gia tốt, lại đâm trượng phu đánh tiểu cô, một dạng hàm hồ, Minh Phi không khỏi âm thầm cảm thán, quả nhiên nữ tử có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa quả thật bất đồng.

Trần thị lại nói: “Tứ tiểu thư nhà chúng ta, gả cho người đến thất lưng đều thẳng, chẳng những ngày lại mặt đỏ đi tìm chị dâu xúi quẩy, còn cùng tân cô gia đến thôn trang nhìn Nhị di nương, lại dẫn theo đại phu đi cùng, đem đơn thuốc đang dùng ngừng toàn bộ. Cũng được, nếu người ta cho rằng ta mời đại

phu không phải là chữa bệnh, mà là muốn chết, uống thuốc cũng như thuốc độc, ta làm sao tránh được hiểm nguy của người khôn khổ đây?”

Minh Phi sớm biết Minh Tư nhẫn nhịn lâu như vậy, sớm muộn gì cũng muốn phát tác, nhanh chóng phát tác cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng biết ba người huynh muội bọn họ tới cùng là tính toán cái gì. Liền cười nói: “Nói như vậy, Tân cô gia đối với nàng ta cũng không tệ?” Thiệu đại nãi nãi là người như vậy, mà lại cho tân nương xuất môn mấy ngày đi xa như vậy, làm những việc này, tới cùng là nghĩ cái gì?”

“Ta chỉ mong nàng ta tốt một chút.” Trần thị cắn cắn môi, “Nhưng loại gạo thô này nọ này, cũng không biết sẽ dưỡng ra như thế nào...” Nhìn người đẹp hết thời Tứ di nương đều muốn đáp nhiều hơn vài câu, thấy Minh Bội lại càng nhìn trắng trợn, cho dù lúc này Minh Tư vẫn còn tươi mới, cũng không tốt hơn chút nào.

Loạn nhiều như vậy, Minh Phi biết thời gian này Trần thị quả thật không thoải mái, dựa qua lời kéo cánh tay bà khẽ nói: “Mẫu thân, người lưu lại dùng cơm chiều, chúng ta thương lượng thật tốt một phen, nên làm cái gì bây giờ mới tốt?” Nàng cảm thấy mấy người huynh muội Thái Quang Chính, hẳn là muốn đem Nhị di nương ra ngoài sống đơn độc mới phải, lúc trước tất cả đều ản ản, đều chỉ là vì đội Minh Tư thuận lợi thành thân.

Trần thị cảm thấy nàng rất chân thành, nên rất vui mừng, cười nói: “Không được rồi, trong nhà còn nhiều chuyện như vậy, đi không được. Hơn nữa, người cũng nên qua bên kia trông coi, đừng nên để chuyện nhỏ nhặt này làm đầu đề câu chuyện. Sự tình trong nhà, người cũng đừng quá lo lắng, ta sẽ tận lực xử lý tốt, không để cho tam tẩu tới phiền người.”

Minh Phi không giữ được bà, chỉ đành phải đưa bà đến bên ngoài cửa Thùy Hoa.

Ban đêm Minh Phi và Cung Viễn Hòa nói đến Thái Quang Nghi, hai người đều cho rằng cái người Thái Quang Nghi luôn luôn là “người thành thật” đột nhiên trở nên cứng rắn như thế, chắc cảm thấy được mình đã vô vọng chữa khỏi bệnh, nên chỉ sợ hòa ly cùng Hồ thị, sẽ huyên não làm dư luận xôn xao, mang tai tiếng mới đúng. Minh Phi lo lắng sau khi hẳn cực kỳ tức giận, sẽ làm một chút chuyện mất trí.

“Cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị.” Cung Viễn Hòa cười nói: “Cái người tam ca này, thật không phải người tốt. Ta coi như là nhìn thấu hẳn, hẳn chính là một tên nhất gan, đầu đầu co lại núp sau lưng nhị ca, nàng đừng lo lắng, căn bản hẳn không dám làm gì nàng. Nếu hẳn thực có can đảm, ta sẽ băm hẳn.”

Minh Phi thấy hẳn nói thật nhẹ nhàng, nên trong lòng cũng không lo lắng như vậy nữa: “Được, ta dựa vào bảo hộ của chàng.” Tiếp đó lại cùng hẳn nói tới Chu di nương: “Mỗi người đến thăm thăm nương đều khen bà ta một phen, còn cố ý mang theo tiểu thiếp tới, bà ta muốn nói danh. Cầu xin ta như vậy, hôm nay thấy phu nhân chúng ta, lại không thêm đề ý. Phu nhân chúng ta đoán bà ta muốn trèo cành cao.”

Cung Viễn Hòa nói: “Nàng cùng một người làm ăn, hơn nữa còn làm một món làm ăn lớn, có thể nào không dò nghe trước giá thị trường rồi mới đi nói giá sao? Nàng cứ chờ, bà ta rồi sẽ mở miệng.”

Minh Phi thấy đáng vẻ của hẳn như trong lòng đã có dự tính, liền hỏi: “Rốt cuộc chàng tính như thế nào?”

Cung Viễn Hòa cười ôm nàng vào trong ngực: “Phurong Thất muốn lặng lẽ mở tửu phường, đề phòng lúc ra ở riêng cái gì cũng không có, trong lúc vội vàng lại không thể lập nghiệp, nhưng khổ nỗi không có tiền vốn. Ta có ý định giúp hẳn, mượn cho hẳn ít tiền. Bây giờ chúng ta gọi người thu thóc đến bảo ai cũng không được bán, chỉ chuyên lưu trữ bán cho hẳn.”

Minh Phi nhất thời hiểu rõ, Phurong Thất chỉ là một con cò của Cung Viễn Hòa trong lúc Chu di nương và Cung nhị phu nhân đang trở nên gay gắt: “Có phải hẳn cho phép chàng ra giá cả?”

Cung Viễn Hòa liếm vành tai của nàng một cái: “Không ngờ đã bị nàng đoán trúng. Hẳn muốn làm tửu phường, gạo vốn là mấu chốt, hẳn nhiều ca ca như vậy, hiện nay lại không ở riêng, chỉ sợ không chấp nhận được việc hẳn tách ra. Giả sử hẳn đến địa phương khác mua gạo, tất nhiên sẽ làm bọn hẳn cảnh giác, cho nên ta đây là đang giúp hẳn. Đề báo đáp lại, hẳn cũng nên giúp ta làm chút chuyện.”

Minh Phi đề bàn tay không quy củ của hẳn lại: “Chớ làm loạn, ta còn chưa tốt.”

“Này cũng đã vài ngày rồi, tại sao còn chưa tốt?” Cung Viễn Hòa không cam lòng. Hung hăng cắn cổ nàng một cái: “Ngày mai không phải là đến sinh nhật của phu nhân Chu Đồng Tri sao? Thăm nương bị bệnh, tất nhiên là muốn nàng dẫn theo nhị muội và tam muội cùng đi. Nàng đi sớm một chút, đi đến bên ngoài Túy Lung Linh phường thì nàng hãy nhìn một chút.”

Ngày hôm sau quả nhiên Cung Nhị phu nhân nói mình bị bệnh không thể đến Chu gia dự tiệc, muốn Minh Phi mang theo Cung Tịnh Kỳ đi dự tiệc, còn nhắc lại lần nữa việc đưa Cung Nghiên Bích đi, cười như không nhìn Chu Di nương: “Nên để Nghiên Bích xuất hiện nhiều hơn mới phải.”

Chu Di nương khiêm nhường nói: “Đề phu nhân phải bận tâm.”

Cung Nhị phu nhân lại cố ý dẫn dò: “Bảo nàng ăn mặc xinh đẹp một chút.”

Sinh nhật phu nhân Chu Đồng Tri một ngày này, Minh Phi mặc váy áo lụa hoa màu đỏ, chải búi tóc Bách hợp, lại đeo cây trâm ngũ sắc bảo thạch do Cung Viễn Hòa đưa cho nàng, rất hợp với chuỗi vòng tay ngũ sắc bảo thạch, sau khi được Hoa ma ma và đám Kim Trâm khen ngợi, liền đến Cách Bích chào từ biệt, thuận tiện đón hai tỷ muội Cung Tịnh Kỳ lên đường. Hai người Cung Tịnh Kỳ, Cung Nghiên Bích đều mặc trang phục lộng lẫy, một người màu xanh lá, một người màu phấn hồng, ăn mặc giống như một đôi tỷ muội kiều diễm.

Ba người lên xe ngựa, hướng nhà Chu Đồng Tri mà tới.

Khi đi tới phố Chí Thiên Tinh bên ngoài quán rượu Túy Lung Linh, thì thấy ba tầng Túy Lung Linh bị đám người vây quanh đến cả nước chảy cũng không lọt. Phu xe đi qua rất khó khăn, tới bấm với Minh Phi: “Đại nãi nãi. Ngày xe khó mà đi qua được, chỉ sợ tốn chút thời gian.”

Minh Phi nhẹ nhàng vén rèm cửa lên: “Đây là làm sao?”

Tiết Minh Quý cũng đi theo, đã sớm đi dò la: “Nãi nãi, có người tới nơi này gây chuyện, nói Phụng gia không có hiểu biết về rượu. Cảm hơn hai mươi loại rượu tới, chứa trong bình nhỏ, muốn người Phụng gia ném đoán tên. Còn khoe khang khoác lác, nếu thua, sẽ tình nguyện cầm một bình rượu cổ truyền ra bồi tội Phụng gia.”

Minh Phi kinh ngạc nói: “Hơn hai mươi loại rượu? Người này cũng quá là xảo trá, chỉ sợ ném nhiều sẽ bị lẫn lộn không rõ, chẳng phải sẽ đập bẻ bằng hiệu của Túy Lung Linh sao?”

Tiết Minh Quý cười nói: “Phụng gia không sợ, vừa hay Thất công tử của Phụng gia ở đây, hẳn thật sự là người lợi hại, biết uống rượu từ trong bụng mẹ rồi, mới vừa rồi không cần ném, chỉ ngửi mùi thôi, cũng đã phân biệt được sáu bảy loại.”

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng khen.

Minh Phi liếc Cung Nghiên Bích một cái, thấy nàng ta và Cung Tĩnh Kỳ hai người đều nghiêng tai lắng nghe, liền cười nói: “Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe nói chỉ ngửi thôi mà cũng có thể phân biệt được rượu. Cũng không biết cuối cùng hẳn có thể nhận ra toàn bộ hay không nữa?”

Mấy ngày nay Cung Tĩnh Kỳ bị giam đến điên rồi, vội cười nói: “Tẩu tẩu, dù sao thời gian cũng còn sớm, trên đường lại bị chặn, không bằng chúng ta an vị ở trên xe nhìn chút náo nhiệt?” Nói xong ghé qua bên người Minh Phi nhìn ra bên ngoài, “Ta cũng muốn nhìn Phụng Thất này một chút, rốt cuộc là hạng người gì, sao lại lợi hại như vậy?”

Nhìn mấy lần, nàng ta che miệng cười lên: “Thì ra là có sân khấu, đây không phải là võ đài sao?” Rồi xoay người ngoác Cung Nghiên Bích: “Nhị tỷ, người qua đây nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Phụng Thất (hai)

Edit: Thảo My

Thiếu niên quần áo đỏ tươi mặt như ngọc, mắt như điểm nước son, cười nói tự nhiên ngồi ở trên đài cao, bàn bày trước mặt, phía trên bày đầy hơn hai mươi bình sứ trắng nhỏ viết theo số và cả giấy bút, trong đó trên bảy tám bình đã dán lencana hồng viết tên rượu.

Thiếu niên cầm một bình lên, dưới đài phát ra một trận âm thanh ông ông, vô số đôi mắt tò mò mà khấn trang theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Thiếu niên khí định thần nhàn, động tác ưu nhã mở nắp bình ra, tiến tới trước mũi nhắm mắt ngửi, thật lâu không nói, mọi người yên lặng như tờ, có người hô một tiếng như sấm nổ: “Phụng gia tiểu nhi! Cố làm ra vẻ làm gì! Đoán không ra chính là đoán không ra, sớm ngày thừa nhận, để tránh trì hoãn thời giờ của gia gia!”

Minh Phi theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy ở góc đài một hán tử mặc áo khoác màu tương, vóc người trung đẳng, da mặt xanh trắng, đang đứng ôm tay, bộ mặt cuồng vọng nghiêng đầu liếc Phụng Thất. Một gã sai vặt đi theo phía sau hắn, lỗ mũi hướng lên trời, đôi môi nhu động không ngừng, giống như nguyên rùa Phụng Thất.

“Vị gia này, không dám lấy một canh giờ làm hạn định, lúc này mới một khắc, ngài không nên gấp.” Một vị lão nhân râu hoa râm, lớn tuổi mặc nho phục (quần áo nho gia) ngồi ở trên ghế Thái Sur, không nhanh không chậm thổi mạnh bọt trà, híp mắt, không chút để ý nhìn hán tử kia.

Phụng Thất nơi này rốt cuộc mở mắt ra, khẽ mỉm cười, nắm bút lên vận dụng ngòi bút như bay, viết xong, một người tướng mạo giống người hầu rượu bước nhanh về phía trước cầm giấy chạy một vòng dọc theo đài, cao giọng hô: “Số chín, Lê Hoa Bạch mười năm!”

Cung Tĩnh Kỳ thấy chữ, không nhịn được cảm thán một tiếng: “Chữ đẹp!”

Lão nhân mặc nho phục nghe tiếng lấy một xấp giấy đến, tìm số chín, lớn tiếng thì thầm: “Số chín, Lê Hoa Bạch mười năm” Quay đầu lại nhìn về phía hán tử da mặt xanh trắng: “Vị gia này, người cũng đồng ý?”

Da mặt hán tử kia càng xanh trắng, lạnh lùng hừ một tiếng, coi như là chấp nhận.

Mọi người vây xem cực kỳ hưng phấn, Phụng Thất cũng mỉm cười bình tĩnh khoát khoát tay, lấy tay đi lấy bình số mười.

Vậy mà một cái bình này, hẳn là chưa từng phân biệt ra, lại cười nói: “Cái này sợ rằng phải ném thử một chút mới được.” Tiện tay đặt bình ở một bên, ngược lại đi lấy bình số mười một.

Theo động tác của hắn, trên mặt hắn từ họ Hình hiện lên ra một nụ cười lạnh lùng, Cung Tịnh Kỳ cắn khấn nói: “Ta nhìn hình như có chút không ổn.” Quả nhiên Phương Thất lại buông binh trong tay xuống, liên tiếp như thế mấy lần, mãi cho đến bình số mười sáu, gã sai vặt kia cao giọng hô: “Phương Thất, ngươi phân biệt không ra được, đừng nên lãng phí thời gian của tất cả mọi người! Sớm nhận thua đi!” Hắn từ kia cười ha ha vài tiếng, khinh thường không nói ra.

Cung Nghiên Bích nhỏ giọng nói: “Chủ tớ này quá đáng hận! Bọn họ đây là cố ý nhiều loạn tinh thần của người ta.”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Rõ ràng chính là tới quấy rối, ngươi hi vọng hắn tốt được như vậy?”

Phương Thất lại mất điếc tai ngơ, trên mặt vẫn mang theo mỉm cười điềm đạm, nhắm mắt nghỉ ngơi bình số mười sáu, lại mở mắt ra, vận bút như bay. Còn dư lại đôi với hắn mà nói, hình như cũng không phải việc khó, cũng chỉ khẽ nghỉ là giải quyết được chuyện.

Mắt thấy hắn muốn bắt đầu ném rượu, Tiết Minh Quý ngượng ngừng tới nói: “Nãi nãi, không còn sớm nữa, nhân dịp hiện tại đường không chen chúc, phải tranh thủ thời gian lên đường.”

Minh Phi nhìn sắc trời một chút, nói: “Đúng không còn sớm, đi thôi!” Cũng không quản Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ tò mò đến cỡ nào, nhẹ nhàng để rèm xuống.

Cung Tịnh Kỳ nghiêng đầu nói: “Phương Thất này, ta đã nghe Thiệu Ngũ nói về hắn, nói hắn chẳng những bộ dáng đẹp, là người cũng rất ôn hòa rộng lượng, còn rất thông minh, hôm nay xem ra, quả thực bình tĩnh ung dung, phong thái xuất chúng. Ta đoán, người thô kệch kia tất nhiên phải thua!”

Minh Phi cười nói: “Hắn muốn thắng chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy. Người ta tới đá quán, nếu không chuẩn bị đầy đủ, sao lại dám cầm phương thuốc cổ truyền để làm tiền đặt cược?”

Cung Tịnh Kỳ bình thường thường xuyên nghe Thiệu gia và Cung Nhị phu nhân nói buôn bán, lập tức lại bắt đầu cảm thán: “Phương thuốc cổ truyền, nếu Phương Thất thắng, Phương gia chỉ sợ lại thêm phát đạt rồi.”

Cung Nghiên Bích không nói một lời, cúi đầu loay hoay quạt tròn chuôi ngà voi trong tay.

Hiện giờ Chu Đồng Tri chính là nhân vật số hai ở Thủy Thành phủ, từ trước đến giờ Chu phu nhân quan hệ thân thiết với mọi người, sinh nhật nàng tuy nói bên ngoài chỉ là mời mấy nhà có quan hệ tốt đến dùng cơm thưởng, kì thực, rất nhiều người giống như Minh Phi vậy, nữ quyến quan nhỏ đều nghe tiếng bắt đầu lên đường, mặc kệ thế nào, giả mạo quen mặt cũng được. Cửa đường nhà Chu gia hẹp, Hình phủ cũng không lớn, cho nên khi xe ngựa Cung gia tới, phía ngoài đầu hẻm sớm đậu đầy xe ngựa kiểu dáng lớn nhỏ, xe ngựa Cung gia căn bản đứng nghễ chen lách đi qua.

Lúc này mặt trời chiếu cao, bên ngoài dần dần nóng lên, người Tiết Minh Quý mập, sớm nóng đến mồ hôi đầy đầu, mắt liếc khoảng cách một cái, vội la lên: “Nãi nãi, đây làm sao? Xe ngựa không qua được.”

Minh Phi ghé đầu nhìn một chút, chỉ thấy trên xe ngựa bên cạnh một đôi chủ tớ thướt tha duyên dáng đi xuống, chủ mẫu đi phía trước, trong tay tiểu nha hoàn đang cầm một hộp nắp lể nước son đen, đã trực tiếp đi đến cửa chính Chu gia, nhân tiện nói: “Cũng không xa, chúng ta đi qua thôi. Để người cầm lể vật cùng đi theo là được.”

Cung Tịnh Kỳ mới lộ đầu ra, liền nhú mày, dùng cây quạt che miệng mũi chán ghét nói: “Tại sao như vậy, phân nước tiểu ngựa đầy đất! Chu gia cũng là, làm sao lại chọn nơi như vậy.”

Minh Phi cười nói: “Chu gia không phải là người địa phương, hết nhiệm kỳ phải đi, tòa nhà này chuẩn bị tạm thời, đương nhiên không thể nào giống như nhà rộng rãi của chúng ta, chính là nhà nương ta, phòng ốc cũng không lớn, chấp nhận chút thôi.”

Chợt thấy một gã sai vặt ven đường kêu lên: “Đây là xe ngựa Cung gia sao?”

Tiết Nhân Quý vội lên tiếng: “Đúng vậy!”

Gã sai vặt kia cười hi hi đã chạy tới, hành lễ, nói: “Nãi nãi cũng tới rồi, tiểu thư nhà ta ra lệnh tiểu nhân chờ ở nơi này, chính là sợ xe ngựa của nãi nãi không qua được. Nãi nãi chờ, tiểu nhân đi giúp ngài mở đường.” Dứt lời chiếc xe họ Hình chạy tới trước mặt.

Minh Phi vội vàng gọi hắn lại, cười nói: “Cám ơn ý tốt của tiểu thư nhà ngươi. Qua lại đều là khách, đắc tội với ai cũng không tốt. Chúng ta đi vào là được.” Hôm nay nàng cũng không phải là Tam Tiểu Thư Thái Tri phủ, mà là thê tử một tiểu Thôi quan Thất Phẩm, người khác có thể đi bộ vào, nàng cũng có thể đi bộ vào. Cần gì vì hưởng thụ chút đặc quyền này mà dẫn đến ánh mắt ghen ghét của mọi người?

Tiết Nhân Quý nghe vậy, nhanh chóng nhét một ít tiền vào trong tay gã sai vặt đó, mặt mày hớn hở nói: “Tiểu ca cực khổ rồi.”

Gã sai vặt kia cũng nhanh nhẹn, không lộ ra dấu vết cất bạc trong tay áo, cúi đầu khom lưng: “Tình tình nãi nãi tốt, nếu mỗi vị khách nhân đều như nãi nãi vậy, lũ tiểu nhân sai sự này cũng tốt rồi. Tiểu nhân ở phía trước dẫn đường, mấy vị xin đi chậm.”

Minh Phi nghe câu nói của hắn có hàm ý khác, nhìn Kim Trâm một cái.

Kim Trâm hiểu ý, vội cười nói: “Tiểu ca, khách nhân tới đều vì khánh sinh của phu nhân, chắc hẳn tính tình mỗi người đều tốt.”

Gã sai vật kia được tiền thưởng nhiều, không thể thiếu bát quái mấy câu, lắc đầu thờ dài nói: “Vị tỷ tử này có điều không biết, mới vừa rồi một vị phu nhân và một vị tiểu thư tới, thấy xe ngựa không qua được, bảo người đi nói với người gác cổng, đuổi những xe ngựa này ra, người gác cổng kia đi đến chậm, tiểu thư kia mắng mấy câu, lệnh phu xe nhét một đồng lễ phẩm lên người gác cổng, quay đầu là đi.”

Minh Phi lấy làm kinh hãi, đây là người nào chứ?

Gã sai vật kia cười nói: “Ngược lại tính tình phu nhân kia tốt, chỉ là tính tình tiểu thư không tốt.”

Vào thùy hoa môn*, nữ quyến quen biết Minh Phi vây quanh cùng chào hỏi Minh Phi, gã sai vật kia tựa như một trận gió chạy đi vào mời người thông truyền cho Chu Thanh. Trong giây lát, Chu Thanh và Trần Oánh dắt tay nhau tới, đón mấy người Minh Phi, cười túm tít sau đó cùng nhau về phía nhà chính.

*Thùy hoa môn: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở son màu

Chu Thanh oán trách Minh Phi: “Bên ngoài vừa dơ vừa loạn, ta cố ý để cho người đi đón người, người lại không cảm kích.”

Minh Phi cười nói: “Ta đây không phải đau lòng người sao? Người tiếp người này không tiếp người kia, khách nhân nhà các người đều bị người đắc tội hết.”

Trần Oánh cũng tiến vào, nghe vậy cố ý dẫu môi nói: “Suy nghĩ của người là, ta không đau lòng nàng sao?”

Cung Nghiên Bích cười chen lời nói: “Tính cách Oánh tỷ nhi vẫn thích đùa giỡn như vậy.”

Trần Oánh quét nàng và Cung Tịnh Kỳ một cái, khẽ mỉm cười: “Rất lâu chưa nhìn thấy các người, ta tính toán, nhóm người các người ước chừng hơn một năm không ra làm khách?”

Kể từ lần đó sau khi Cung Nghiên Bích ở Viên gia châm chọc Minh Phi, cũng rất không được chào đón, cơ bản không có thể xuất môn làm khách, rồi sau đó đến chuyện của Thiệu Ngũ, chính là Cung Tịnh Kỳ cũng bị dính líu. Hai người nghe vậy, đồng thời đỏ mặt. Chu Thanh là chủ nhân, vội nói: “Khó được các người đã tới, mọi người đều là quen biết cũ, đừng có khách khí. Tùy tiện.”

Minh Phi nhân cơ hội qua đề tài: “Ta nghe gã sai vật dẫn đường nói, có người bởi vì xe chặn ở cửa, xe ngựa không vào được tức giận?”

Chu Thanh cười nhạt: “Chính là Hàn Lâm Tôn tiểu thư, tương lai theo tam phẩm Tả tham chính Thôi Ngữ Mệnh, Thôi phu nhân, cảm thấy chúng ta chậm trễ nàng, cho nên tức giận.”

Trần Oánh nói: “Vốn là, lúc trước mọi người đều đã quen biết, nếu như nàng sớm nói nàng muốn tới, Chu Thanh làm chủ nhân cũng sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia. Thời điểm đi mời, nàng kênh kiệu, nói không nhất định tới, lời này mọi người đều biết là tới không được. Kết quả đột nhiên lại tới, cũng không phải không đi đón nàng, bất quá trong chốc lát, dĩ nhiên vậy mà tức giận, tính tình này, chắc chắn, thật đúng là, tương lai làm sao được.”

“Chẳng lẽ Viên Nhị phu nhân cũng tức giận?”

“Viên Nhị phu nhân?” Trần Oánh cười lên, dùng cán quạt khẽ gõ đầu Minh Phi một cái, cười nói: “Ta xem người là gã cho người, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ làm tiểu thân thể. Người không biết bây giờ trong Viên phủ là Viên tiểu thư đương gia sao?”

Minh Phi khẽ mỉm cười, nàng thật đúng là không biết. Từ khi thành hôn đến nay, việc lớn việc nhỏ một ló, thân là tân phụ lại đi khắp nơi thì không tốt, nguồn gốc bát quái cũng có hạn.

Chu Thanh lo lắng nhìn hai tỷ muội Cung Tịnh Kỳ một cái, giặt nhẹ tay áo Minh Phi, ý bảo nàng bỏ lại hai người này phía sau, cùng ba người Trần Oánh các nàng nhẹ nhàng rời đi.

Đảo mắt đến hậu đường, mấy người đi vào phòng khách, các phu nhân ngồi vây quanh trong phòng khách đồng thời quay đầu lại, thấy Minh Phi và tỷ muội Cung gia, vẻ mặt không giống nhau. Chu phu nhân cười vờn tay về phía Minh Phi: “Hải tử ngoan, nhanh đến bên ta, nương người làm sao còn chưa tới?”

Minh Phi cười dẫn Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích tiến lên hành lễ, nói: “Thăm thăm, mẫu thân ta đã sớm nói nhất định phải tới, chắc là có chuyện tri hoãn. Bệnh của thẩm nương ta không tốt, không thể tự mình đến chúc mừng ngài, không thể làm gì khác hơn là để ta mang hai muội muội này đến.”

Chu phu nhân hàn huyên mấy câu với các nàng, tự thả cho các nàng lặng lẽ rời đi.

Minh Phi chân trước mới ra phòng khách, đã nghe sau lưng có người cao lớn ở trong góc nhẹ nói một câu: “Đây chính là tức từ sống chết ồn ào muốn hòa ly cái nhà kia?”

Minh Phi ưu sầu nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Nói là không có bạc, chi tiêu cũng khó khăn. Lại không cho chúng ta gánh vác, cũng không cho ta về nhà mẹ đẻ vay tiền, ba ngày hai bữa liên tục tìm cái chết, nghe thế chúng ta làm sao mà làm? Dầu gì cũng có ăn nuôi dưỡng, cũng không thể trở mặt được.”

Trần Oánh gật đầu: “Đúng vậy. Một chữ hiếu lớn hơn trời, đúng thật là các người rất khó. Chuyện này, mấu chốt vẫn là xem công công người thấy thế nào.”

Minh Phi lạnh cả tim, quả nhiên cách nghĩ của thế nhân chính là như vậy, mặc kệ Cung Nhị phu nhân có bao nhiêu ác độc, người đàn ông cũng đều chế cười bà ta, lên án bà ta, nhưng nếu bọn họ thật sự trở mặt không tiếp nhận, mọi người cũng đều sẽ xoay đầu lại chỉ trích bọn họ bất hiểu.

Đang lúc nói chuyện, một tiểu nha đầu bên cạnh Chu phu nhân chạy tới, cười nói: “Cung Đại nãi nãi, Thái phu nhân đã tới, mời ngài sang nói chuyện đây.”

Chu Thanh còn có một đám người cần phải tiếp đón, nên đành phải để cho hai người Trần Oánh và Minh Phi tự trở về phòng khách. Trần thị, Chu phu nhân, cùng với một phụ nhân đầu đầy châu ngọc ngồi ở chính giữa phòng khách, đám người còn lại xoay tròn xung quanh, Minh Phi nhận ra đó là phụ nhân Hồng tri phủ tri phủ đương nhiệm Thủy Thành Phủ, lập tức hiểu được ý tứ của Trần thị, vội vàng chỉnh sửa lại y phục đồ trang sức mỉm cười đi tới, trước tiên đến gặp Trần thị: “Mẫu thân.”

Trần thị ra vẻ tức giận, chỉ về phía nàng cười mắng: “Nha đầu không hiểu chuyện, gả cho người rồi mà vẫn giống như lúc còn là tiểu cô nương như đút, chạy loạn khắp nơi, một chút cũng không hiểu được làm chính sự. Còn không mau tới ra mắt Hồng bá mẫu người?” Rồi quay sang Hồng phu nhân nói: “Tỷ tỷ đã gặp qua, đây chính là tam nữ nhi không nên thân của ta, mới vừa gả vào Cung gia hơn một tháng, còn chưa có tính tự giác đã làm thê tử của người ta, vào cửa liền cùng các tỷ muội ngày trước của nàng ở chung một chỗ, cũng không biết thủ vị ở chỗ của các thẩm nương.”

Minh Phi lôi kéo tay Trần thị không thuận theo: “Mẫu thân, con sai rồi.” Trần thị chỉ cười không nói, ngay sau đó Minh Phi liền nhu thuận nhắc váy hành lễ một cái với Hồng phu nhân, “Bá mẫu vạn phúc.”

“Ta đã nghe nói mẫu nữ các người tình thâm, hôm nay thấy quả nhiên là thật.” Hồng phu nhân khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, lớp phấn dày hơn nữa cũng không giấu được da mặt đen sẫm, mỉm cười kéo Minh Phi đánh giá một phen, nói: “Thật là một tiểu tử phụ đáng yêu, tháng sau trong nhà của ta có một buổi họp mặt thưởng sen, đến lúc đó người cũng tới nhé.”

Minh Phi vội vàng cảm tạ.

Trần thị nhìn chung quanh một lượt, cười nói: “Tại sao Thẩm của con không có tới?” Không đợi Minh Phi trả lời, lại nói tiếp: “Là bệnh còn chưa hết ư?” Hiển nhiên là dòi dề tài đến trên người Cung Nhị phu nhân.

Chu phu nhân hiểu được Trần thị có ý muốn Hồng phu nhân trong lúc mẩu chốt đứng ra giúp tiểu phu thê Minh Phi một phen, vội ở một bên hát đệm, Hồng phu nhân cũng đã sớm nghe nói qua chuyện Cung gia, mỉm cười ở một bên nghe, cũng không đáp lời. Trần thị cũng không thất vọng, chỉ nhặt những chuyện quan trọng, lời nói nghe hiểu được dư vị nói sơ sơ mấy câu cũng liền lướt qua.

Sau khi ăn xong Minh Phi cùng với Chu phu nhân, Trần thị, Hồng phu nhân chơi mạt chược, tuy thọ tính là Chu phu nhân, nhưng phu nhân trưởng quan là lớn nhất, ba người dốc hết sức ăn bài, thua bài, mấy vòng chơi bài trôi qua, Hồng phu nhân thắng vui vẻ ra mặt. Thật may là bà ấy khẩu vị không lớn, rất nhanh liền đứng dậy đùn đẩy không chịu chơi nữa, có người kéo bà ấy khuyên bà ấy, bà ấy cười nói: “Ta đây đều là dính không khí vui mừng của thọ tính, đủ rồi, đủ rồi, ta ở bên cạnh xem các người đánh là được.”

Trần thị dò xét không thành, thấp giọng dặn dò Minh Phi: “Về sau con đừng cố ham chơi, loại trường hợp này, nên cùng bọn họ ở một chỗ mới hay, mọi người quen thuộc, tương lai có gió thổi cỏ lay gì, cũng cầu được nhân tình tốt.”

Minh Phi vội nói: “Dạ, con nhớ rồi.”

Trần thị nói: “Con xem vị Hồng phu nhân này, là một người hiểu chuyện, phải tôn trọng một chút. Nên qua lại nhiều, đối với các con chỉ có chỗ tốt. Nếu ta đi Đẳng Châu, có một người như thế che chở cho con, sẽ không có ai có can đảm làm gì con.”

Minh Phi dốc lòng nghe dạy dỗ, chỉ cảm thấy, nếu đổi lại nàng làm kẻ mẩu, việc này cũng chỉ có thể làm được tới đây Hồng phu nhân không đánh bài, Chu phu nhân hiểu rõ nên cũng không đánh, bụng lý trà xanh, đi bồi Hồng phu nhân nói chuyện, Hồng phu nhân thấy Minh Phi đứng ở sau lưng Trần thị, bụng trà đưa nước, sẵn sốc tự nhiên, nghe Trần thị nói chuyện, về mặt trước sau đều mỉm cười, nhìn ra được tình cảm giữa hai người rất tốt, không khỏi có mấy phần hứng thú, gọi Minh Phi qua: “Ta nghe nói nhà các người có cả một vùng đất, bên bờ trồng đầy hoa quế, tháng tám hoa quế nở ra, chèo thuyền đi từ phía dưới qua, hoa có thể rơi khắp người đầy mặt đầu cổ, giống như đi dưới mưa hoa, là thật sao?”

Minh Phi vội cười đáp, thử thăm dò nói: “Nếu bá mẫu không chê, đến lúc đó chất nữ chuẩn bị mở tiệc hoa quế, sẽ mời bá mẫu và các muội muội tới chơi.” Đề tài mở ra, Minh Phi bỏ chút nịnh nọt, dụ Hồng phu nhân mặt mày hớn hờ, liên tục nói: “Mẫu thân người thật đúng là một diệu nhân (người tài), có thể dạy dỗ ra một nữ nhi như người vậy.”

Chu phu nhân thấy Minh Phi ứng đối tự nhiên, ngẫm lại Chu Thanh vẫn còn rất hồn nhiên, nên bèn cho người đi gọi Chu Thanh tới đây, muốn đề cho nàng nghe cũng đi theo học một ít. Ai ngờ tiểu nha hoàn rất mau trở lại kể ở bên tai bà nói mấy câu, bà mất hứng đứng dậy đi ra ngoài.

Minh Phi nhìn ở trong mắt, đang nghĩ không biết Chu phu nhân nghe được chuyện gì, thì thấy Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ sắc mặt tái nhợt đi vào, chớp mắt nhìn thấy nàng, liền thật nhanh đi tới chỗ nàng đứng. Đôi môi Cung Nghiên Bích khẽ phát run, Cung Tịnh Kỳ thấp giọng nói: “Tẩu tẩu, Nhị tỷ tỷ có chút không thoải mái, hay là chúng ta đi về trước?”

Trong bụng Minh Phi do dự, vội cáo lỗi với Hồng phu nhân, rồi cùng hai người đi tới một bên, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Đôi môi Cung Nghiên Bích càng run nhiều hơn, trong mắt nhanh chóng tràn đầy nước mắt, mắt thấy rất nhanh chảy ra nước mắt, Minh Phi vội vàng nhìn xung quanh một cái, thấp giọng quát nói: “Không được khóc! Nhanh thu nước mắt lại!” Cung Tịnh Kỳ vội véo Cung Nghiên Bích một cái, “Nhị tỷ, đây là lúc nên khóc sao? Muốn gọi người đến cười nhạo chúng ta hả!”

Cung Nghiên Bích liền mạnh thu nước mắt về, dùng sức cắn môi, không dám mở miệng. Cung Tịnh Kỳ nhỏ giọng nói: “Chẳng qua là gặp được Chu

Tiếp, nói hai câu mà thôi, các nàng..... Thật quá phận.” Oán hận lời xé cái khăn tay trong tay, cắn răng nghiêng lợi. Minh Phi thở dài, thấp giọng nói: “Lúc này không thể đi, vô luận như thế nào cũng phải chịu đựng chút thời gian.” Mặc kệ có phải là Chu gia quá đa nghi hay không, lúc này đi, đều không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Hiềm nghi

Editor: Cà Rốt Hồng

Lời giống như vậy, đám người Chu Thanh cũng đã nghe thấy rồi. Chu Thanh vội vàng kéo Minh Phi: “Đi, chúng ta đến bên kia đi.”

Minh Phi không sao cả cười một tiếng, vốn chính là muốn hòa ly, không thể nào giấu diếm vĩnh viễn, nói cứ nói đi, lúc này đã nói lên, dù sao cũng hơn đến lúc đó mới đột nhiên xào xáo ra ngoài, dư luận xôn xao thì tốt hơn.

Chu Thanh dẫn mấy tiểu thư trẻ tuổi dừng lại ở trong đình, giới thiệu tỷ muội Cung Tịnh Kỳ cho mấy tiểu thư quan lại Thủy thành phủ mới tới, sau khi đợi hai người các nàng đi vào, bèn cười nói: “Ta dẫn Minh Phi đi xem mấy con cá chép ca ca ta tặng cho ta kia.”

Cung Tịnh Kỳ, Cung Nghiên Bích biết nàng ấy có lời muốn nói riêng cùng Minh Phi, cũng không tiện đi theo khiến cho người ta nghi ngờ, liền cười nói giỡn: “Đừng trốn sau lưng chúng ta ăn đồ ngon đó nhé.”

“Yên tâm, phàm là có ta, tất nhiên sẽ có các người. Nếu không tẩu tẩu người cũng không buông tha cho ta.” Chu Thanh cười nói, cùng với Trần Oánh mỗi người một bên, kéo Minh Phi đi tới cái vạc sứ to dưới giàn nho cách đó không xa.

Trong cái vạc sứ có hai đôi cá chép do bị nóng nên lặn sâu ở dưới đáy vạc, thật lâu mới chịu bơi lên dạo chơi một vòng, ba người đều như không nhìn thấy những gì xảy ra trong vạc sứ lên tiếng nói chuyện.

“Người trôi qua tốt không?” Trần Oánh lo lắng nhìn Minh Phi.

“Ta trôi qua tốt vô cùng á.” Minh Phi thấy vẻ mặt của nàng ấy và Chu Thanh đều là đồng tình, cũng không kiềm được vuốt ve gương mặt, cười nói: “Không nhìn thấy ta lên cân à.”

“Mập cái đầu quý người đó!” Chu Thanh vỗ đầu của nàng một cái, “Đừng giả bộ, chúng ta cái gì cũng đều nghe nói cả rồi. Chúng ta đã sớm hẹn với nhau đi thăm người, nhưng mẫu thân ta nói, người mới vừa thành thân, đi không tốt lắm, tránh gây ra phiền toái cho người.”

“Các người nghe nói cái gì?” Minh Phi tò mò bám vai Chu Thanh.

Trần Oánh thở dài nói: “Còn có thể là cái gì? Không ngoài chuyện hai tiểu phu thê các người sau khi thành thân mới mấy ngày liền bị bức cảm y phục sống qua ngày chứ gì, còn có chuyện thăm nương nhà người giả bộ bệnh dôn ép các người, nghe nói còn mắng người, đánh người, bức bách làm cho người khóc lớn. Khi dễ thân phụ thân huynh (cha, anh ruột) người không có ở đây, kể mẫu không đau, bố vợ không nơi nương tựa.” Còn nữa chính là người ta nói số mệnh nàng không tốt, nên gả cho nhà người ta cũng không trôi qua được ngày lành. Minh Phi trầm mặc một hồi, rồi nói: “Các người có tin hay không?”

Chu Thanh chỉ tiếc rên sát không thành thép: “Cái gì mà chúng ta có tin hay không? Mấu chốt chính là người sống có tốt hay không? Cũng không biết lúc trước trong nhà của người nghĩ như thế nào, lại gả người cho loại người như thế? Trước đây ta còn cho rằng hẳn là người có trách nhiệm, ai dè ngay cả thê tử của mình cũng đều không che chở được! Đây còn không phải là bà bà ruột, nếu mà là bà bà thật, thì chẳng phải là muốn cái mạng nhỏ của người sao? Không phải người ta nói tẩu tẩu người nháo muốn hòa ly hay sao? Theo ta nói, nếu qua không được thì nên sớm chặt đứt, cần gì để cho mình phí thời gian cả đời?”

Nghe giọng điệu này của Chu Thanh, hiển nhiên là rất tin tưởng không hề nghi ngờ, tất cả mọi người bởi vì nàng trôi qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng, chứng minh rằng dư luận đã nghiêng về phía bên này của bọn họ. Mặc dù không biết Cung Viễn Hòa tốn bao nhiêu ý định ở trong đó, nhưng Minh Phi có thể dự đoán được, tới ngày tính rõ gia sản đó, tình thế sẽ thật tốt. Nàng khẽ mỉm cười: “Sinh hoạt trong nhà, làm sao nói cho rõ rất nhiều thị phi phi kia? Hàm răng cũng có có thể va chạm đầu lưỡi, quan trọng chính là xem mình muốn cái gì, làm sao trôi qua. Chẳng, cũng không đáng giận như các người nghĩ như vậy, đối với ta vẫn rất tốt.”

Chu Thanh bĩu môi: “Quả nhiên là gả cho người liền thay đổi. Cái gì mà hàm răng va chạm đầu lưỡi, hẳn không che chở cho người được thì hẳn không phải là nam nhân.” Chu Đồng Tri không có thiệp thắt, tổng cộng chỉ có nhất nhĩ nhất nữ nàng ấy và ca ca của nàng ấy, rất được cưng chiều, cũng là chủ nhân không ăn được thiệt thòi.

Trần Oánh nghe ra ý bên ngoài của Minh Phi, chính là Cung Viễn Hòa đối với nàng rất tốt, chính tập thể Nhị phòng Cung gia mới ức hiếp hai người bọn họ, liền lôi kéo Chu Thanh, “Nói xằng gì đó, hòa ly đâu phải dễ dàng như vậy, luôn treo ở khóe miệng, không sợ bị nương người mắng cho à.”

Chu Thanh le lưỡi, “Các người không bán đứng ta, làm sao nương ta biết ta nói lời như thế?” Trần Oánh nói: “Không phải nương người mắng hay là không mắng lời người nói, người cũng rất nhanh sẽ phải xuất giá, loại lời nói này để cho bà gia người nghe được sẽ không tốt, liền lẹ đến nhà các người sẽ bị người ta nói.”

“Ta biết rồi, chẳng qua là muốn nói cho sướng miệng một chút thôi.” Chu Thanh cười cười, an ủi Minh Phi, “Người yên tâm, mặc dù bà ta là trưởng bối của người, nhưng kỳ thật tất cả mọi người đều chú ý cách xử sự làm người của bà ta. Nếu các người phản sản nghiệp, người đừng sợ bà ta, căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, luôn có rất nhiều người sẽ lên tiếng ủng hộ các người. Nhưng các người cũng phải tự mình cứng rắn đứng lên mới được, tại sao lâu như vậy, còn chậm chạp không phân ra ngoài?”

Minh Phi ưu sầu nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Nói là không có bạc, chi tiêu cũng khó khăn. Lại không cho chúng ta gánh vác, cũng không cho ta về nhà mẹ đẻ vay tiền, ba ngày hai bữa liền tìm cái chết, nghe thế chúng ta làm sao mà làm? Dầu gì cũng có ân nuôi dưỡng, cũng không thể trở mặt được.”

Trần Oánh gạt đầu: “Đúng vậy. Một chữ hiếu lớn hơn trời, đúng thật là các người rất khó. Chuyện này, mấu chốt vẫn là xem công công người thấy thế nào.”

Minh Phi lạnh cả tim, quả nhiên cách nghĩ của thế nhân chính là như vậy, mặc kệ Cung Nhị phu nhân có bao nhiêu ác độc, người đàn ông cũng đều chê cười bà ta, lên án bà ta, nhưng nếu bọn họ thật sự trở mặt không tiếp nhận, mọi người cũng đều sẽ xoay đầu lại chỉ trích bọn họ bất hiểu.

Đang lúc nói chuyện, một tiểu nha đầu bên cạnh Chu phu nhân chạy tới, cười nói: “Cung Đại nãi nãi, Thái phu nhân đã tới, mời ngài sang nói chuyện đấy.”

Chu Thanh còn có một đám người cần phải tiếp đón, nên đành phải để cho hai người Trần Oánh và Minh Phi tự trở về phòng khách. Trần thị, Chu phu nhân, cùng với một phụ nhân đầu dây châu ngọc ngồi ở chính giữa phòng khách, đám người còn lại xoay tròn xung quanh, Minh Phi nhận ra đó là phụ nhân Hồng tri phủ tri phủ đương nhiệm Thủy Thành Phủ, lập tức hiểu được ý tứ của Trần thị, vội vàng chỉnh sửa lại y phục đồ trang sức mỉm cười đi tới, trước tiên đến gặp Trần thị: “Mẫu thân.”

Trần thị ra vẻ tức giận, chỉ về phía nàng cười mắng: “Nha đầu không hiểu chuyện, gả cho người rồi mà vẫn giống như lúc còn là tiểu cô nương như đút, chạy loạn khắp nơi, một chút cũng không hiểu được làm chính sự. Còn không mau tới ra mắt Hồng bá mẫu người?” Rồi quay sang Hồng phu nhân nói: “Tỷ tỷ đã gặp qua, đây chính là tam nữ nhi không nên thân của ta, mới vừa gả vào Cung gia hơn một tháng, còn chưa có tính tự giác đã làm thê tử của người ta, vào cửa liền cùng các tỷ muội ngày trước của nàng ở chung một chỗ, cũng không biết mặt mũi vị ở chỗ của các thẩm nương.”

Minh Phi lôi kéo tay Trần thị không thuận theo: “Mẫu thân, con sai rồi.” Trần thị chỉ cười không nói, ngay sau đó Minh Phi liền nhu thuận nhắc váy hành lễ một cái với Hồng phu nhân, “Bá mẫu vạn phúc.”

“Ta đã nghe nói mẫu nữ các người tình thâm, hôm nay thấy quả nhiên là thật.” Hồng phu nhân khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, lớp phấn dày hơn nữa cũng không giấu được da mặt đen sạm, mỉm cười kéo Minh Phi đánh giá một phen, nói: “Thật là một tiểu tức phụ đáng yêu, tháng sau trong nhà của ta có một buổi họp mặt thưởng sen, đến lúc đó người cũng tới nhé.”

Minh Phi vội vàng cảm tạ.

Trần thị nhìn chung quanh một lượt, cười nói: “Tại sao Thẩm của con không có tới?” Không đợi Minh Phi trả lời, lại nói tiếp: “Là bệnh còn chưa hết ư?” Hiển nhiên là dòi dè tài đến trên người Cung Nhị phu nhân.

Chu phu nhân hiểu được Trần thị có ý muốn Hồng phu nhân trong lúc mấu chốt đứng ra giúp tiểu phu thê Minh Phi một phen, vội ở một bên hát đệm, Hồng phu nhân cũng đã sớm nghe nói qua chuyện Cung gia, mỉm cười ở một bên nghe, cũng không đáp lời. Trần thị cũng không thất vọng, chỉ nhặt những chuyện quan trọng, lời nói nghe hiểu được dư vị nói sơ sơ mấy câu cũng liền lướt qua.

Sau khi ăn xong Minh Phi cùng với Chu phu nhân, Trần thị, Hồng phu nhân chơi mạt chược, tuy thọ tính là Chu phu nhân, nhưng phu nhân trưởng quan là lớn nhất, ba người dốc hết sức ăn bài, thua bài, mấy vòng chơi bài trôi qua, Hồng phu nhân thắng vui vẻ ra mặt. Thật may là bà ấy khẩu vị không lớn, rất nhanh liền đứng dậy đi dạo không chịu chơi nữa, có người kéo bà ấy khuyên bà ấy, bà ấy cười nói: “Ta đây đều là dính không khí vui mừng của thọ tính, đủ rồi, đủ rồi, ta ở bên cạnh xem các người đánh là được.”

Trần thị dò xét không thành, thấp giọng dặn dò Minh Phi: “Về sau con đừng có ham chơi, loại trường hợp này, nên cùng bọn họ ở một chỗ mới hay, mọi người quen thuộc, tương lai có gió thổi cỏ lay gì, cũng cầu được nhân tình tốt.”

Minh Phi vội nói: “Dạ, con nhớ rồi.”

Trần thị nói: “Con xem vị Hồng phu nhân này, là một người hiểu chuyện, phải tôn trọng một chút. Nên qua lại nhiều, đối với các con chỉ có chỗ tốt. Nếu ta đi Đãng Châu, có một người như thế che chở cho con, sẽ không có ai có can đảm làm gì con.”

Minh Phi dốc lòng nghe dạy dỗ, chỉ cảm thấy, nếu đổi lại nàng làm kẻ mẫu, việc này cũng chỉ có thể làm được tới đây Hồng phu nhân không đánh bài, Chu phu nhân hiểu rõ nên cũng không đánh, bụng lý trả xanh, đi bồi Hồng phu nhân nói chuyện, Hồng phu nhân thấy Minh Phi đứng ở sau lưng Trần thị, bụng trả đưa nước, sẵn sàng tự nhiên, nghe Trần thị nói chuyện, về mặt trước sau đều mỉm cười, nhìn ra được tình cảm giữa hai người rất tốt, không khỏi có mấy phần hứng thú, gọi Minh Phi qua: “Ta nghe nói nhà các người có cả một vùng đất, bên bờ trồng đầy hoa quế, tháng tám hoa quế nở ra, chèo thuyền đi từ phía dưới qua, hoa có thể rơi khắp người đầy mặt đầu cổ, giống như đi dưới mưa hoa, là thật sao?”

Minh Phi vội cười đáp, thử thăm dò nói: “Nếu bá mẫu không chê, đến lúc đó chắt nữ chuẩn bị mớ tiệc hoa quế, sẽ mời bá mẫu và các muội muội tới chơi.” Đề tài mở ra, Minh Phi bỏ chút nịnh nọt, dụ Hồng phu nhân mặt mày hớn hớn, liền tục nói: “Mẫu thân người thật đúng là một diệu nhân (người tài), có thể dạy dỗ ra một nữ nhi như người vậy.”

Chu phu nhân thấy Minh Phi ứng đối tự nhiên, ngấm lại Chu Thanh vẫn còn rất hồn nhiên, nên bèn cho người đi gọi Chu Thanh tới đây, muốn để cho nàng nghe cũng đi theo học một ít. Ai ngờ tiểu nha hoàn rất mau trở lại kể ở bên tai bà nói mấy câu, bà mắt hững hờ đứng dậy đi ra ngoài.

Minh Phi nhìn ở trong mắt, đang nghĩ không biết Chu phu nhân nghe được chuyện gì, thì thấy Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ sắc mặt tái nhợt đi vào, chớp mắt nhìn thấy nàng, liền thật nhanh đi tới chỗ nàng đứng. Đôi môi Cung Nghiên Bích khẽ phát run, Cung Tịnh Kỳ thấp giọng nói: “Tẩu tẩu, Nhị tỷ tỷ có chút không thoải mái, hay là chúng ta đi về trước?”

Trong bụng Minh Phi do dự, vội cáo lỗi với Hồng phu nhân, rồi cùng hai người đi tới một bên, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Đôi môi Cung Nghiên Bích càng run nhiều hơn, trong mắt nhanh chóng tràn đầy nước mắt, mắt thấy rất nhanh chảy ra nước mắt, Minh Phi vội vàng nhìn xung quanh một cái, thấp giọng quát nói: “Không được khóc! Nhanh thu nước mắt lại!” Cung Tịnh Kỳ vội véo Cung Nghiên Bích một cái, “Nhị tỷ, đây là lúc nên khóc sao? Muốn gọi người đến cười nhạo chúng ta hả!”

Cung Nghiên Bích liều mạng thu nước mắt về, dùng sức cắn môi, không dám mở miệng. Cung Tịnh Kỳ nhỏ giọng nói: “Chẳng qua là gặp được Chu Tiệm, nói hai câu mà thôi, các nàng..... Thật quá phận.” Oán hận lời xé cái khăn tay trong tay, cắn răng nghiêng lợi. Minh Phi thờ dãi, thấp giọng nói: “Lúc này không thể đi, vô luận như thế nào cũng phải chịu đựng chút thời gian.” Mặc kệ có phải là Chu gia quá đa nghi hay không, lúc này đi, đều không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Chèo thuyền du ngoạn

Edit: hoada

Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích lại giống như cọc gỗ bình thường ngồi bên cạnh Trần thị, mặc kệ có chuyện gì xảy ra thì đối với họ, Minh Phi thủy chung vẫn là người bên nhà chồng, chuyện liên quan đến danh dự Cung gia, cũng quan hệ mật thiết đến mặt mũi Minh Phi và Trần thị nên dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể đối đãi với các nàng thiếu chu đáo được.

Lời nói không hay có thể gây tổn thương người khác rất sâu, nhưng đó cũng là bởi vì người quá coi trọng nó, tuy nhiên nếu như người không để ý đến nó thì nó cũng không đủ gây sợ hãi gì.

Không lâu sau, Chu Thanh cười cười đỡ Chu phu nhân đi vào, Chu phu nhân quét ánh mắt nhàn nhạt nhìn Cung Nghiên Bích rồi xoay mặt đi nói chuyện với Hồng phu nhân, Chu Thanh đi đến ngồi xuống bên cạnh Minh Phi, ôm cánh tay nàng nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi a.”

Minh Phi cười cười: “Chúng ta vốn đến làm khách, không ngờ cuối cùng lại mang thêm phiền phức đến cho nhà các người, là chúng ta nên nói xin lỗi mới đúng.”

Chu Thanh hờn nói: “Người nói cái gì đấy. Các nàng là các nàng, người là người, làm sao đổ lỗi cho người được. Huống chi cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm. Người còn nhớ rõ cái vị sắp trở thành tẩu tẩu của ta không? Chính là người Đào gia kia ấy.”

Minh Phi gật đầu: “Nàng đã tới chưa vậy? Sao từ này ta không thấy nàng?”

Chu Thanh nói: “Không phải nàng ta đâu, không lâu nữa nàng phải ra khỏi các, muốn tránh hiềm nghi, làm sao tới đây được chứ? Là biểu muội của nàng ta, là một tiểu cô nương nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nhìn thấy ca ca ta và Cung Nghiên Bích tình cờ gặp gỡ, đứng nói chuyện vài câu, bị người khác xúi giục mấy thì lập tức đi tới nói vài lời rất đanh đá, chua ngoa, lời nói rất không lọt tai, nhưng nàng ta vừa là khách cũng vừa sắp trở thành thân gia nên chúng ta cũng không tiện làm gì, chỉ có thể khuyên vài lời. Cho nên, cũng là do thân thích nhà chúng ta không hiểu chuyện, người đừng để trong lòng.” Nói rồi nàng chỉ chỉ đứa bé khoảng mười ba mười bốn tuổi đang ngồi trong góc nói: “A, chính là đứa bé mặc bộ trang phục màu hồng kia kia.”

Minh Phi nhìn nữ hài tử đó không có hứng thú, nên tùy ý nhìn qua rồi thôi, nàng chỉ nhìn thái độ của Chu phu nhân kia, lập tức có thể đoán ra sợ rằng chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng Chu Thanh lại cho nàng một bậc thang để đi xuống, nên nàng cũng không cần tra cứu mấu chốt của sự tình làm gì.

Chu Thanh không thể ở lâu với Minh Phi nên sau đó vội vàng đứng dậy rời đi, Trần Oánh thấy nàng rời đi thì lập tức lại gần bên nàng ngồi xuống: “Tuổi của Nghiên Bích lớn như vậy rồi sao vẫn chậm chạp chưa đính hôn? Mấy ngày nay, ta luôn nghe người ta bàn tán về nàng ấy.” Sau đó nàng ta chỉ chỉ vào trong thính đường, nơi Chu phu nhân và một đám người đang cười nói vui vẻ: “Một ngày nàng ấy chưa kết hôn thì người ta sẽ đề phòng thêm một ngày đấy.”

Đề phòng sao? Đề phòng cái gì? Đề phòng thân phận thứ nữ của Cung Nghiên Bích khiến người ta không cho là thích hợp khi quần lấy cậu ấm con chính thất sao? Cho dù có tiếp cận, có quần lấy cũng không thể thành người một nhà sao? Phải nói Cung Nghiên Bích có bao nhiêu lá gan mà đi quyến rũ ai chứ? Quan sát thấy hành động khác lạ của người khác, Minh Phi không tin nhưng cũng không đại biểu cho việc sẽ không suy nghĩ nhiều về việc nhà của người khác, tuy nhiên nàng sẽ không nghĩ sâu, cũng sẽ không nghĩ theo hướng xấu. Vì giống như mẫu thân nàng, Chu phu nhân cũng vậy, có thể nào để

dàng tha thứ cho việc người khác đi nói xấu đứa con trai duy nhất của họ chứ? Minh Phi nén tiếng thở dài thật khê, không phải nàng đồng tình cho người nào mà vì xã hội này thật sự rất bất công với nữ nhân.

Trần Oánh thấy sắc mặt Minh Phi không giấu sự lo âu thì khuyên nhủ: “Ta nói người nha, tuy các người thủy chung đều là người một nhà, không thể không ở cùng một chỗ, nhưng người cũng nên mặc kệ loại chuyện này đi, đừng để ý đến cũng đừng tức giận làm gì. Có cơ hội thì khuyên nhủ thím người, sớm chút gì nàng ta ra ngoài, nếu cứ giữ lại, đối với danh tiếng của Cung gia không tốt chút nào.”

Sự thật cũng không hẳn như vậy, Cung nhị phu nhân cũng không phải là một đại ngốc tử, đương nhiên bà ta cho rằng một thứ nữ sẽ không lên được mặt bàn, cũng không có giá trị gì trong mắt bà ta nên bà ta sẽ không cần quan tâm, để ý nhiều. Tuy nhiên, kết quả là người khác lại không nghĩ như vậy, dù là thứ nữ con di nương cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của Cung gia. Minh Phi thở dài nói: “Lời nói của ta mà có tác dụng gì chứ? Không phải người không biết, ta danh bất chính ngôn bất thuận, bà ta có thể trông nom chuyện nhà chúng ta nhưng ta lại không thể xen vào chuyện của bọn họ. Mặc kệ bọn họ làm cái gì, ta cũng chỉ có thể thừa nhận mà không thể cãi lại.”

Trần Oánh đồng tình lời kéo tay Minh Phi: “Ta có chút thương hại người rồi. Sống trong một gia đình như vậy. Ban đầu, cô ta...”

Minh Phi vội vàng ngăn lời nàng ta lại: “Mẫu thân đối đãi với ta rất tốt, chuyện này với mẫu thân không có chút quan hệ nào.”

Trần Oánh nghe vậy thoải mái cười ra tiếng: “Sớm biết người sẽ nói như vậy mà. Qua ít ngày nữa chúng ta đến rù người đi chơi được không? Người có thể đi không?” Không lâu nữa, nàng cũng sẽ về nhà chồng, rồi cuộc sống sẽ một ngày trải qua một ngày như thế. “Nếu như thấy tiện thì chờ ta trở về chuẩn bị một chút rồi cho người đưa thiệp đến cửa mời người nha.”

Trần Oánh rốt cuộc cũng không muốn thấy bộ dáng đáng thương của hai tỷ muội Cung Tịnh Kỳ, nên chủ động nói chuyện với Minh Phi mấy chuyện thú vị của hai tỷ muội Cung Tịnh Kỳ, vì vậy cũng không xem là quá mức lãnh lạc với bọn họ.

Có khách lục tục rời đi, Trần thị thấy thần thái Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ đã khôi phục lại ít nhiều thì cũng đứng dậy cáo từ: “Trong nhà ta còn có hài tử, ta phải trở về rồi.” Thuận tiện gọi Minh Phi: “Các con cũng sớm trở về đi, không phải trong nhà còn có người bệnh sao?”

Chu phu nhân biết đây là Trần thị cho mấy người Minh Phi bậc thang để đi xuống, nên cũng không ngăn cản, chỉ gọi Chu Thanh tiễn người ra ngoài.

Trong lòng Cung Nghiên Bích cực kì khó chịu, kể cả khi Chu Thanh kéo tay nàng nói chuyện lấy lòng, nàng cũng lười phải để ý tới.

Ở bên ngoài, xe ngựa, xe lừa cũng đã rời đi không ít, xe ngựa của Thái gia và Cung gia cũng chạy tới rất nhanh, Minh Phi chia tay Trần thị ở cửa ra vào, rồi tất cả cùng ngồi lên từng xe ngựa rời đi.

Sắc trời dần ngả về hoàng hôn, trừ mấy người bán hàng rong và một ít người, xe ngựa vội vã qua lại, trên đường không còn lại mấy người, đa số đã về nhà dùng cơm tối rồi. Lúc đi tới, trên đường nhộn nhạo nháo nhào vậy mà giờ này trên đường đã cực kì vắng lạnh.

Xe ngựa đi tới đi lui một lúc, Cung Nghiên Bích không khống chế được nước mắt rơi xuống từng chuỗi từng chuỗi, Minh Phi thở dài đưa cho nàng chiếc khăn, cũng không biết khuyên nàng ra sao nên cũng không tiện hỏi han gì nàng. Còn Cung Tịnh Kỳ thì quệt mồm, nét mặt âm trầm tựa vào vách xe, bàn thân nàng ta cũng cảm thấy mình bị oan ức không ít, danh dự của các nàng sau này cũng bị ảnh hưởng, người khác vừa hận vừa xem thường bọn họ, khi dễ họ, nhưng bọn họ đâu có làm gì quá phận đâu, thật sự là cũng chỉ gặp gỡ người quen rồi nói đứng lại nói vài lời, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay như nàng đây cũng không còn chút mặt mũi nào. Trong lòng càng nghĩ càng chán ghét, hận không sớm rời khỏi cái nhà này mới phải.

Bên ngoài từ trường Túy Linh Lung vẫn nghe thấy ồn ào, náo nhiệt, tuy không náo nhiệt như trước, cảm thấy trong xe ngựa không khí quá nặng nề, Minh Phi vì muốn phá vỡ không khí ngột ngạt nên giả vờ hỏi Tiết Nhân Quý: “Tiết tổng quản, chẳng lẽ chuyện đoán rượu vẫn còn chưa kết thúc sao? Lâu như vậy rồi cũng không biết Phương Thất công tử có thắng không?”

Tiết Nhân Quý cười nói: “Chắc là thắng rồi, tiểu nhân thấy Túy Linh Lung đã giăng đèn kết hoa rất rực rỡ. Hay để tiểu nhân đến hỏi thử xem sao?”

Minh Phi nhắc tấm rèm che lên nhìn qua khe hở ra ngoài, cười nói: “Ồ, cũng có cúp đèn lồng màu đỏ, còn quần đại hoa hồng lên nữa.” Nói rồi nàng thả tấm rèm xuống, Cung Nghiên Bích đã không còn rơi lệ, ánh mắt sâu thẳm nhìn đôi giày thêu đỏ thẫm thêu hình đôi ngưu thái mạ vàng của Cung Tịnh Kỳ, khóe môi mím chặt không nói gì.

Minh Phi thấy biểu tình của nàng như vậy thì biết chuyện hôm nay đã làm nàng ta không còn nằm mơ nữa. Người không có ước mơ cực kì đáng thương nhưng người thích nằm mơ giữa ban ngày thì càng đáng thương hơn.

Về đến Cung gia, theo lệ thường, Minh Phi đến chào hỏi Cung nhị phu nhân trước, Cung nhị phu nhân đang nằm lệch trên giường La Hán nói chuyện cùng Chu di nương, hai người nói chuyện rất vui vẻ, không khí cực kì hài hòa. Tuy nhiên, chỉ một ánh mắt nhìn qua, Chu di nương đã rất nhạy cảm phát hiện ánh mắt Cung Nghiên Bích không bình thường, bà ta lo lắng vô cùng song lại không dám hỏi han ngay trước mặt Cung nhị phu nhân. Minh Phi cho rằng Cung Nghiên Bích bị uất ức như vậy, khi thấy mẹ ruột sẽ không nhìn được mới phải, không ngờ Cung Nghiên Bích lại xem như không có chuyện gì, khóe miệng còn hơi nở nụ cười, cực kì tự nhiên đi đến sờ li trà của Cung nhị phu nhân: “Trà phu nhân lạnh rồi, để nữ nhi đi đổi lại li trà khác.”

Cung nhị phu nhân không biết có nhìn ra dáng vẻ bất thường của Cung Nghiên Bích không nhưng lại cười nói: “Không cần đâu, để ta bảo người khác đi làm, còn các người thì nói cho ta xem hôm nay các người đi chơi có vui vẻ không? Mấy ngày nay ta chỉ ở trong phòng, không thể đi chỗ nào khác, thật bức bối dễ sợ.”

Cung Nghiên Bích giật giật khóe môi, trống rỗng nói: “Cũng không có gì vui, chính là cửa nhà Chu gia hẹp quá, mà khách thì quá nhiều, nhiều xe ngựa

không qua được, khi chúng ta đến đã có rất nhiều xe ngựa chặn ở ngoài cửa, gia nhân không đủ để sắp xếp cho khách nhân.” Chi tiếc, rất nhanh sau này tất cả không còn liên quan gì đến nàng nữa, nàng lạnh lùng liếc Minh Phi một cái.

Cung Tịnh Kỳ hơi nhíu chân mày, cúi đầu đùa nghịch ngọc bội bên hông không nói chuyện.

Minh Phi cũng chỉ cười ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ. Mới vừa bước ra khỏi cổng thùy hoa đã thấy Cung Viễn Hòa gác tay đứng đợi nàng từ lúc nào, vừa nhìn thấy nàng đi tới thì lập tức cười nghênh đón: “Sao lại ngồi ở đó lâu như vậy? Ta đã sớm nghe xe ngựa của nàng trở về, tưởng ở đây đợi nàng một chút vậy mà không thấy nàng đi ra ngoài. Đi, ta đưa nàng đi chơi.”

“Đi chơi ở đâu? Để ta rửa mặt đổi bộ y phục khác đã.” Minh Phi bị hấn kéo một đường đi như chạy, không biết sao hần đột nhiên như bị thần kinh vậy.

Đợi đến khi thấy trước mặt bên bờ hồ từng tầng sương trắng xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một cái bàn nhỏ đã bày sẵn rượu và thức ăn, nàng mới hiểu được hấn muốn làm gì. Nàng hít thật sâu không khí mát lạnh trong lành, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, mỉm cười nói: “Chàng gặp chuyện vui gì rồi phải không?”

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười, cẩn thận đỡ nàng lên thuyền: “Ta không có gặp chuyện gì vui cả, nhưng không có chuyện gì thì không thể vui mừng à? Khi ta về đến nhà thấy sao giăng khắp trời, thì đột nhiên cảm thấy cảm giác chờ nàng trở về nhà thật hạnh phúc.”

Cảm giác đợi nàng về nhà thật hạnh phúc? Minh Phi nhìn nụ cười sáng lạn của hấn, hai hàm răng sáng bóng thì có một cảm giác khác thường lướt qua trái tim, vừa như chua xót vừa như sợ hãi, nhưng cũng có chút ngọt ngào và mong đợi.

Đột nhiên nàng sinh ra hoảng hốt, miễn cưỡng cười: “Hôm nay, ta ra cửa mới phát hiện thì ra là có rất nhiều người đồng tình với ta.”

Cung Viễn Hòa ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn nàng: “Đó là vì ta có phải không? Vì ta trước đây phóng khoáng, tốt bụng?”

Minh Phi cười lắc đầu: “Người khác đồng tình ta là vì ta tìm như thế nào lại làm dâu một gia đình như vậy, chàng như thế nào lại để cho thẩm nương lấn lướt, hiếp đáp ta. Còn có người nói, nếu là ta không sống nổi thì có thể cùng cách đây.”

“Hòa ly? Đây là mưu ma chước quỷ của ai vậy? Miệng người này nói linh tinh, vớ vẩn, một chút khẩu đức cũng không giữ lại?” Cung Viễn Hòa đang bơi chèo thì dừng lại nghi ngờ nhìn Minh Phi mang theo mấy phần không vui: “Rốt cuộc nàng muốn nói cái gì? Nàng thật biết sát phong cảnh đây.”

“Không nên tức giận nha, ta chỉ đùa với chàng thôi.” Đương nhiên Minh Phi sẽ không nói cho hấn biết là ai đã nói, cũng không nhìn hấn, tay cầm một mái chèo khác, phối hợp động tác của hấn, khoát nước, chèo thuyền. Cung Viễn Hòa lặng yên một lát rồi chuyển tâm chèo thuyền.

Hai người đồng tâm hiệp lực chèo thuyền đến giữa hồ, nơi này sương trắng nhàn nhạt như màn lụa mỏng bao phủ tứ phía, tất cả những huyên não, ồn ào, nóng bức như không còn nữa, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót trong rừng quế vọng lại từ xa, không gian xung quanh cực kì tĩnh mịch.

Nhìn nam nhân trầm mặc đối diện, đột nhiên Minh Phi có chút mất hồn, giống như có thứ gì bị nàng nắm chặt trong tay yên lặng không tiếng động thoát ra ngoài, dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nào nắm chặt được.

Cung Viễn Hòa thu hồi mái chèo lại, thấy Minh Phi còn đang nắm chặt mái chèo trong tay không thả thì nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, nhận lấy mái chèo cất đi xong rồi nhỏ giọng nói: “Tại sao đột nhiên lại không vui? Có phải là ai đã làm nàng tức giận rồi không? Chỉ cần nàng vui vẻ, thì lấy ta ra trút giận cũng được, ta bảo đảm sẽ không cãi, cũng không đánh lại nàng đâu.”

Minh Phi thờ dãi một hồi, ngẩng mặt lên nhìn hấn cười rục rờ, nói khoa trương: “Ta bị người khác khinh bỉ. Cảm giác rất buồn bực! Chàng nói phải làm thế nào mới được?”

Cung Viễn Hòa cầm lấy tay nàng đặt lên mặt hấn, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Thật xin lỗi! Mặc dù ta hiểu rõ nói cái này không có ý nghĩa nhưng vẫn thật xin lỗi nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Rất dễ dàng

Edit: Thu Lệ

Nhìn ánh mắt hàm chứa áy náy của Cung Viễn Hòa, Minh Phi đã trút giận. Bây giờ nói những thứ này còn có ích lợi gì? Chẳng qua chỉ càng gia tăng gánh nặng cho nhau mà thôi. Nàng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng tiến sát vào trong ngực hấn, kể lại chuyện hôm nay, “Thiếp thấy chậm nhất là ngày mai Chu di nương sẽ đến tìm chàng nói điều kiện.” Cung Nghiên Bích tinh mộng, rất nhanh sẽ phát hiện Phương Thất mới là người thích hợp với mình nhất. Chỉ cần nàng ta xem trọng Phương Thất, tất nhiên còn phải xem Chu di nương và Cung Nhị phu nhân đầu đá nhau ta sống người chết rồi mới tính. Bọn cư xử rất hòa hợp đúng không? Vậy thì hãy xé bức màn che giữa hai người bọn họ ra để xem bọn họ còn có thể lấy cái gì để che nữa.

Lúc này, Cung Viễn Hòa cũng không muốn thảo luận những xấu xa của Cung gia, nhưng hẳn chỉ có thể nói theo ý Minh Phi: “Ta cho nàng biết một chuyện, trong kinh hạ chỉ, muốn chọn một vùng đất trù phú có phong thủy ở Thủy Thành phủ, cho Thủ Chân Tử xây dựng một đạo quán để ông ấy dưỡng lão.” Mặc dù ngồi dựa sát vào nhau trên thuyền nhỏ, nói một số chuyện rêu rĩa, hoặc chỉ nói những chuyện không có dinh dưỡng nhưng cũng rất thoải mái.

“Thủ Chân Tử sắp trở về?” Tin tức này thật sự khiến Minh Phi có chút bất ngờ.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Ừ, nghe nói ông ấy kiên quyết từ chối với Thánh thượng, muốn cáo lão hồi hương, Thánh thượng vốn dĩ không bỏ được ông ấy, nhưng ông ấy kiên quyết yêu cầu trở lại, hơn nữa còn bị bệnh nên Thánh thượng bắt buộc, không thể làm gì khác hơn là hạ chỉ cho ông ấy xây dựng một tòa bảo quán, yêu cầu hoàn thành trong vòng ba tháng, đến khi bảo quán hoàn thành sẽ phái chuyên gia đưa ông ấy về.”

“Ông ấy bị bệnh nặng không?” Minh Phi rất lo lắng, dù sao tuổi của Tổng đạo sĩ đã lớn như vậy, một khi bị bệnh sẽ rất dễ dàng bị suy kiệt.

Cung Viễn Hòa sớm biết nàng có quan hệ không tệ với ông ấy, cười nói: “Ta cảm thấy cũng không nặng lắm đâu, Nếu nàng nhất định không yên tâm thì chờ xây bảo quán cho ông ấy xong, nàng hãy viết một lá thư hỏi thăm ca ca một chút xem?”

Thư nhất định là phải viết, Minh Phi thờ dãi nói: “Ông ấy là quý nhất của thiếp.” Nếu như không có Tổng đạo sĩ, có lẽ hôm nay nàng vẫn còn thoi thóp ở trong thông núi nhỏ đó, hay là đã sớm chạy trốn, trải qua cuộc sống lang thang phiêu bạt?

Cung Viễn Hòa từ từ rót rượu vào trong chén: “Thật ra thì ta rất hâm mộ nàng, nàng có ca ca yêu thương, có muội muội tôn kính, còn có một kẻ mẫu mực dù khôn khéo nhưng không mất chủ định, còn có.....” Nói tới chỗ này, hẳn khẽ thờ dãi, không nói nữa.

Minh Phi thấy hẳn đột nhiên thương cảm, nhẹ nhàng cầm tay của hắn: “Cuộc sống sẽ có những chuyện không được như ý, hãy quên đi.”

Cung Viễn Hòa lắc đầu cười khổ: “Có một số việc có thể quên, có một số việc không thể quên.” Hắn len lén liếc nàng một cái, trên mặt càng thấy đau thương: “Ta đã từng xuống hồ này làm bạn với tôm cá, đến lúc ta không còn hy vọng buông tha cho giầu giụa, ngược lại nổi lên, vì vậy đã học bơi xong.”

Quả nhiên Minh Phi im lặng siết chặt ngón tay của hắn, hẳn cười lên, “Nhờ có bản lĩnh học được lần đó mà ta mới có thể phách lối trước mặt nàng một lần.” Vừa dứt lời, Minh Phi đã nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của hắn một cái: “Không cần nói những chuyện trước đây nữa, suy nghĩ nhiều đến những chuyện như vậy sẽ không tốt với chàng. Chàng lúc nào cũng như vậy, càng khổ sở thì lại càng cười tươi, cần gì chứ?”

Cung Viễn Hòa ngẩn ngơ, xoay người để nàng trên ván thuyền, bàn nhỏ bị đẩy ngã đổ một bên, bầu rượu và ly rượu đều làm rơi cho cá. Bóng đêm càng ngày càng tối, hơi nước trên mặt hồ càng ngày càng đậm, thuyền nhỏ bập bênh, sóng nước mở rộng từng vòng, tiếng chim hót chợt gần chợt xa. Minh Phi mở to hai mắt, nhìn ánh trăng càng ngày càng sáng trên trời, khe khẽ đẩy nam nhân nằm không nhúc nhích bên cạnh: “Không còn sớm nữa, chúng ta trở về nhé?” Còn có mấy con chó đói bụng đang chờ đấy. Cuộc sống chính là như thế, mỗi khi người muốn liêu mạng, thoải mái vượt qua thì cố tình lại có nhiều chuyện vụn vặt không thể né tránh chờ người đi giải quyết.

Cung Viễn Hòa từ từ ngồi dậy, trước tiên cúi người sửa sang lại y phục xốc xếch cho Minh Phi xong, để hai vai của nàng, nghiêm túc tỉ mỉ gặm cánh môi của nàng một lần, bàn tay to không nặng không nhẹ nhấn ở hông nàng mấy cái, nghe thấy hơi thở của nàng rõ ràng trở nên rối loạn, lúc này hẳn mới há hê kéo nàng lên, cầm tay của nàng, ý bảo nàng buộc vạt áo cho hắn.

Ngón tay Minh Phi xẹt qua lồng ngực trần trụi của hắn, nhìn thấy hai hạt châu tươi đẹp, nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ, quả nhiên thấy nó càng đứng thẳng, quý thân xui khiến, nàng cúi đầu xuống nhẹ nhàng liếm liếm, vừa liếm vừa quan sát Cung Viễn Hòa hít một hơi khí lạnh, như một mồi lửa châm từ đầu tới chân, đây không phải là nơi đặc biệt hấp dẫn mà bởi vì Minh Phi khẽ nhếch đầu, trong áo nhỏ màu đỏ lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng thon dài, ánh mắt vừa mới lạ vừa lười biếng, còn có đầu lưỡi màu hồng khéo léo khiến cho người ta không khỏi có suy nghĩ khác lạ.

“Đây là do nàng tự tìm.....” Hắn lăm bằm một câu, đang muốn nhanh như hổ đói vồ mồi, Minh Phi đã nhanh chóng kéo vạt áo của hắn lên buộc vào, cúi người đi lấy mái chèo. Hắn không thuận theo, kéo tay nàng sờ, “Ta đã đói nhiều ngày rồi. Chính nàng gây họa thì nàng phải chịu trách nhiệm.”

Minh Phi cười xấu xa: “Lúc cần nhện thì phải nhện.” Gỡ móng vuốt sồi của hắn ra nhét mái chèo đi vào: “Chèo thuyền! Không về cho chó ăn, bọn nó gào thét như sói đấy.” Nàng gần như khẳng định, hẳn nuôi những con chó dữ này nhất định có huyết thống của dã lang, đêm khuya nào cũng gào rú thảm thiết.

Thuyền đi được một nửa đã thấy hai ngọn đèn lồng sáng bên bờ, Cung Viễn Hòa rướn cổ lên nhìn một chút, cười nói: “Là Hoa ma ma tới đón chúng ta đây.” Mặt Minh Phi có chút nóng, che giấu vấy, ngẩng đầu lên để cho hắn nhìn cổ của nàng: “Nhìn ra được không?” Nàng nhớ hẳn đã để lại một cái hôn dài ấm nóng ở vị trí nào đó. Nếu như không bắt ngờ thì chắc hẳn đã đỏ lên rồi.

“Không nhìn ra.” Cung Viễn Hòa nghiêm trang nói, bỏ qua đóa hoa tươi đẹp trên chiếc cổ thon dài trắng như tuyết của nàng.

Minh Phi nghi ngờ sờ sờ, “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Hắn cho sửa lại chút tóc rơi trên trán cho nàng, “Chỗ này có chút loạn, bây giờ thì được rồi.” Hai người tăng nhanh động tác, vội chèo tới bờ.

Hoa ma ma giờ đèn lồng, thỉnh thoảng lại vung tay áo vỗ vào con muỗi, nhỏ giọng oán trách: “Thiệt là, vậy mà không sợ muỗi cắn à.”

“Tới rồi, tới rồi!” Bạch Lộ cười lên, “Bọn họ còn chèo thuyền rất nhanh.”

Hoa ma ma đưa mắt nhìn lại, nhưng thấy dưới nửa vầng trăng sáng nơi chân trời, một chiếc thuyền lá nhỏ phá vỡ đám sương màu trắng ngà, nhanh chóng chạy về phía này, động tác chèo thuyền của hai người trên thuyền rất quen thuộc, giống như phối hợp bao nhiêu năm. Hai mắt tam giác của bà cười đến nheo lại, rõ cuộc vẫn là người trẻ tuổi.

Thuyền nhỏ cặp bờ, Cung Viễn Hòa đỡ Minh Phi xuống, Bạch Lộ Bạch Nhiên đi thu dọn chén trên bàn, kết quả chén bàn gì cũng không thấy.

Cung Viễn Hòa nói: “Không cần thận trọng đồ rơi xuống hồ rồi.”

Bạch Lộ nhỏ giọng nói: “Cũng thật là lợi hại.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Minh Phi nghe lời nói của Bạch Lộ, mặt lập tức đỏ lên như trứng tôm nướng chín, Hoa ma ma giờ đèn lồng lên nhìn thấy rõ ràng, khẽ thở dài một cái, mắng Bạch Lộ, “Rớt thì thôi đi, nhiều lời như vậy làm gì!”

Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Minh Phi vẫn qua hầu hạ như thường lệ, Cung Nhị phu nhân đã biết được chuyện hôm qua, tâm tình rất tốt, không cần nài ở bên cạnh, chỉ nói năng: “Người cứ đến phòng thu chi làm chuyện của người đi. Đừng để ý đến ta, chỗ này có Chu di nương là được.”

Minh Phi quan sát trái phải, Cung Tịnh Kỳ đã tránh mắt không còn bóng dáng. Nàng chu mỏ, Cung Tịnh Kỳ sợ đi tính sổ với nàng như vậy? Được lắm, không đi cũng được.

Cung Nghiên Bích ôm rổ may vá, trong mắt chứa đầy tơ máu: “Tẩu tẩu, ta đi với tẩu.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Đi thôi.”

Hai người im lặng vào phòng thu chi, trước tiên Cung Nghiên Bích đuổi nha hoàn bên cạnh ra ngoài, nhìn về phía Minh Phi liền đỏ mắt.

Minh Phi lặng lẽ nhìn nàng ta, vẫn lựa chọn theo kiểu như trước đây, không khuyên giải cũng không hỏi. Cuối cùng nước mắt của Cung Nghiên cũng không chảy xuống, nhưng vẻ mặt rất buồn rầu: “Tẩu tẩu, muội sai rồi. Tẩu đừng so đo với muội được không?”

Minh Phi cười đưa trà cho nàng ta: “Nhìn muội kìa, sao lại nói như vậy?”

Cung Nghiên Bích bung trà, nhìn chằm chằm ly trà một hồi, vẻ mặt mang theo quyết đánh đến cùng: “Hai người mà lúc trước tẩu đã nói với muội, trước đó vài ngày di nương muội vẫn chưa quyết định dứt khoát, không biết bây giờ còn cơ hội không?”

Minh Phi cười cười: “Sao lại chưa? Đã nói phải đợi các người đáp lời. Mặc dù các người có thể không nhìn trúng, nhưng một ngày muội còn chưa thật sự từ chối thì ta sẽ nghĩ cách kéo lại cho muội. Làm chuyện này cũng có ưu điểm là nói chuyện giữ lời, thực tế.”

Cung Nghiên Bích bị nàng không nặng không nhẹ kích thích một chút, cũng không muốn so đo, mà quýnh lên nói, “Di nương nói, người tên Phương Thất đó không tệ. Chúng ta cũng không toan tính cái gì, chỉ muốn sống an ổn. Bà ấy muốn đích thân đến nói với tẩu, nhưng bên phu nhân trông coi rất kỹ. Ban đêm, tẩu tẩu có thể cho người kéo con chó ở cửa Nguyệt Lương đi để chúng ta tới tìm các người được không?”

Minh Phi cũng không gây khó khăn cho nàng ta: “Có thể. Đến giờ Hợi hãy đi.” Thoải mái ngay trước mặt Cung Nghiên Bích, đứng dậy tìm cái rương đựng trang sức và sổ ghi chép bạc, lôi kéo đến cửa dùng sức lung lay hai cái, cười nói: “Nếu như có chìa khóa thì tốt.”

Cung Nghiên Bích nói: “Chìa khóa này vẫn luôn ở bên người phu nhân.” Nàng ta trầm mặc chốc lát, “Nếu tẩu muốn, muội sẽ tìm cách lấy nó.”

Một đêm này, Minh Phi và Cung Viễn Hòa ôm mộ bó ngải cứu hun chết muỗi, canh giữ bên cạnh cửa Nguyệt Lương nhỏ giọng nói đùa, lúc trước không có tiếng thở nào đột nhiên mấy chó nhao nhao lên, Cung Viễn Hòa nhỏ giọng khiển trách, nói: “Tối rồi.”

Một lát sau, quả nhiên Cung Viễn Khoa lén lút đi tới, khẽ ho khan một tiếng, Cung Viễn Hòa cười đi ra: “Làm gì vậy?”

Cung Viễn Khoa liếc qua bên cửa Nguyệt Lương một cái: “Huynh đến đây à?”

Cung Viễn Hòa lắc đầu: “Không, nếu người ta xem ta là kẻ trộm rồi đánh thì phải làm sao? Các người tới đi!” Nghiêng người nhường đường, bóng dáng mặc áo xanh của Chu di nương nhanh chóng ra khỏi bóng tối đi qua cửa Nguyệt Lương.

“Mời Di nương qua bên này.” Cung Viễn Hòa tiến lên đón bà ta, hai người cùng đi đến nơi có bóng râm nhỏ giọng nói, Minh Phi và Cung Viễn Khoa cách nhau một cánh cửa, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bên kia rất nhanh đã nói xong, Chu di nương ném đồ vật cho Cung Viễn Hòa, rất không vui xoay người rời đi.

Minh Phi hỏi Cung Viễn Hòa: “Điều kiện của chàng khác nghiệt lắm hả?”

Cung Viễn Hòa đưa chìa khóa cho nàng: “Đây là chìa khóa nàng muốn nhị muội lấy hồi sáng. Bà ta muốn dùng chìa khóa này để đổi lấy hôn sự của Nhị muội, ta không thuận theo, bảo mẫu từ bọn viết cho Cung đại lão gia một lá thư, nói bọn họ sống không nổi nữa, giao hôn sự của Nghiên Bích và Viễn Khoa cho ta ta lo liệu. Bà ta viết lúc nào thì ta liền gọi Phương gia tới cầu hôn lúc ấy.” Mặc dù không được như ý, nhưng có thể hung hăng ép Cung Nhị phu nhân một lần.

Minh Phi nắm chìa khóa đồng bị ma sát đến toàn thân mượt mà, nói: “Rõ ràng bọn họ đã có chìa khóa này từ sớm.” Cung Nhị phu nhân mang theo chìa khóa bên người, mẫu tử Chu di nương có lợi thế lấy vào trong tay rất dễ dàng, làm cho người ta ngược lại có chút không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Liên hoàn (một)

Editor: Trịnh Phương.

Đã gần đến hoàng hôn, thời tiết vô cùng nóng bức. Ve sầu mùa hạ ở đầu cành khàn cả giọng liều mạng lớn tiếng kêu lên, Minh Phi một tay chống cằm, một tay buồn bã ỉu xiu gảy bàn tính, bàn tính phát ra âm thanh trống rỗng nhảm chán, không có bất kỳ tiết tấu nào.

Xem ra hôm nay lại không thể mở cái tủ kia ra rồi. Kể từ khi lấy được chiếc chìa khóa kia, tình thế trở thành giống như Chu di nương không cam lòng, cố ý đối nghịch với nàng, cũng không chịu cùng tiến vào phòng Cung Tĩnh Kỳ cùng nàng. Hai ngày qua, nàng ta luôn cùng vào cùng ra với nàng, khiến cho nàng nửa đêm cơ hội cũng không có. Mà lá thư mà Cung Viễn Hòa bảo Chu di nương viết, Chu di nương cũng một mực từ chối, nói là nàng ta cần phải suy nghĩ kỹ một chút xem nói thế nào mới đúng.

Minh Phi thờ dãi, đưa ánh mắt nhìn về phía Cung Tĩnh Kỳ cùng Cung Nghiên Bích đang ngồi dưới cây dâm bụt ở ngoài cửa sổ thêu hoa nói chuyện.

Hôm nay Cung Tĩnh Kỳ mặc một bộ váy mỏng màu hồng phấn thêu hoa màu lam, búi tóc theo kiểu vọng tiên kế, giữa tóc cài toái ngọc cùng phát đại (dây cột tóc) Lưu Tô của thành Mễ Châu. Ánh nắng xuyên qua cành hoa dâm bụt, chiếu lên những đồ vật trên đầu nàng, phát ra hào quang năm màu, chiếu lên khuôn mặt mượt mà xinh đẹp của nàng, tràn đầy tinh thần phấn chấn. Cung Nghiên Bích mặc một bộ y phục nhỏ bằng gấm màu hồng nhạt, phía trên thêu cảnh tường vi, cánh tay bó hẹp kết hợp với quần lụa mỏng màu nâu điểm hoa, ngón tay dài vtu một đóa hoa dâm bụt xuống, giữa hai hang mi chứa vô số ưu sầu.

Minh Phi có chút hứng thú quan sát hai tỷ muội nhà này. Từ sau khi trở về từ Chu gia, nàng đã cảm thấy quan hệ của Cung Tĩnh Kỳ cùng Cung Nghiên Bích trở nên rất nhạy cảm. Khi Cung Tĩnh Kỳ đối mặt với Cung Nghiên Bích, sẽ không kìm lòng được mà chột dạ, Cung Nghiên Bích ở trước mặt Cung Tĩnh Kỳ luôn hòa ái dễ gần, nhưng sau lưng, cũng là một khuôn mặt âm u.

Chợt thấy tiểu nha hoàn trong phòng Cung Nhị phu nhân vội vã đi tới, khuôn mặt mang theo nụ cười, nói: “Tam Tiểu Thư, ma ma của Tô gia tới, mang đến cho ngài một sọt vải, phu nhân mời ngài đi một chuyến.”

Tô gia là phu gia (nhà chồng) tương lai của Cung Tĩnh Kỳ, Cung Tĩnh Kỳ đỏ bừng cả khuôn mặt, lôi kéo Cung Nghiên Bích: “Nhị tỷ, chúng ta đi cùng đi.”

Cung Nghiên Bích thu hồi nụ cười, rũ mắt xuống: “Ta không đi xem náo nhiệt đâu. Nếu người ta hỏi tới, cũng không quá tốt đối với Tam muội.”

Cung Tĩnh Kỳ có chút xấu hổ, xoay người nhìn về phía Minh Phi, vừa đúng lúc nhìn thấy nụ cười ranh mãnh trên mặt Minh Phi, nàng dậm chân một cái, xấu hổ xoay người chạy đi.

Nàng vừa đi, Cung Nghiên Bích liền cúi đầu nhìn cành hoa dâm bụt lưu lại trên đất rồi ngẩng người ra.

Đây chính là cơ hội không thể bỏ qua, Minh Phi lập tức đứng dậy, nháy mắt một cái với Kim Trâm cùng Bạch Lộ đang đứng bên cạnh, Kim Trâm cùng Bạch Lộ lập tức ra ngoài giữ ừ. Minh Phi đi nhanh vào chỗ cất đầy sổ sách trong phòng, lấy ra chiếc chìa khóa kia nhét vào ổ, trên tay dùng sức, nhẹ nhàng xoay một cái, chuyện ngoài dự đoán xảy ra. Một tiếng “két” nhỏ vang lên, cái chìa khóa nhìn như vô cùng kiên cố kia vậy mà lại gãy ngay trong ổ khóa! Minh Phi âm thầm kêu khổ, trên đầu trên cổ trên lưng nhanh chóng thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

Nàng lập tức đi ra ngoài, tính gọi Cung Nghiên Bích vào, ai ngờ Cung Nghiên Bích đã sớm biến mất. Kim Trâm thấy sắc mặt Minh Phi không đúng, vội nói: “Phu nhân, thế nào?” dĩ%end5anl^eq uy=d-on

“Chìa khóa gãy rồi.”

Kim Trâm đi tới nhìn, không khỏi phàn nàn: “Phu nhân, Nhị phu nhân sẽ không mượn cơ hội này mà la lối om sòm chứ? Lúc này Nhị tiểu thư chạy mất, không phải là có ý chứ?”

Minh Phi cũng không biết mục đích trong hành động lần này của Chu di nương cùng Cung Nghiên Bích rốt cuộc là cái gì, chỉ có thể suy luận rằng, Chu di nương giờ trở nên trên chìa khóa, có lẽ là vì trả thù Cung Viễn Hòa buộc nàng viết thư, hoặc là căn bản cũng không tính giao đồ vật quan trọng này cho bọn họ. Nhưng bị ép buộc, nàng ta không thể không đưa một cái chìa khóa giả tới để chặn miệng bọn họ. Nếu như sau đó bọn họ quả trách, Chu di nương còn có thể trắng tráo nói, nàng ta chính là đưa ra chìa khóa thật, nhưng lại bị Minh Phi bẻ gãy, ngoài ra thì nàng ta hoàn toàn không biết gì. Đến lúc đó bọn họ còn phải xin nàng ta giúp đỡ, tiện thể lấy mảnh khóa gãy trong ổ khóa ra. Dù sao thì việc trộm chìa khóa của tủ sổ sách này này, nói ra thì cũng không khác gì trộm cắp, rất khó nghe, đến lúc đó Chu di nương còn không thể nắm lấy nhược điểm này của Cung Viễn Hòa sao?

Mặc kệ Chu di nương có mục đích gì, Minh Phi chỉ biết là, nàng nhất quyết không thể để Chu di nương được như ý! Chỉ cần có thể móc cái chìa khóa này ra, Chu di nương liền không có cách gì. Nàng cẩn thận nhìn trái nhìn phải, cố gắng tìm một loại đồ vật như thanh sắt mỏng, sợi đồng mảnh để móc cái chìa khóa gãy ra. Liếc nhìn lại, khắp nơi đều là học tử to lớn, đất tiền gia cụ, không còn thứ gì khác.

Kim Trâm thấy tình thế không đúng, vội phân phó Bạch Lộ canh kỹ cửa, chính mình tiến tới tìm cùng Minh Phi. Bắt lấy ổ khóa rồi dùng sức lắc, lại dùng châm cạy, tất cả đều không có hiệu quả.

Đang lúc tay chân luống cuống: “Phu nhân, có người tới.” Bạch Lộ hô một tiếng thật nhỏ, Minh Phi để ổ khóa thẳng xuống, bước nhanh ra, giả vờ bung ly trà tựa vào bên cạnh bàn khẽ nháp.

“Tẩu tẩu, hay là tẩu đi giúp muội đi.” Cung Tịnh Kỳ bước nhanh vào, làm nũng mà ôm lấy cánh tay Minh Phi: “Vị ma ma kia rất lợi hại, mỗi lần nhìn thấy ta thì đều bắt lỗi của ta. Tẩu đi cho ta thêm một chút can đảm đi.”

Minh Phi cười nói: “Muội quay trở lại chính là vì cái này? Ma ma gì chứ, cũng chỉ là hạ nhân, sao nàng dám bắt bẻ muội ngay trước mặt thẩm thẩm chứ?”

Cung Tịnh Kỳ cắn môi: “Nàng là thị tì của lão thái thái Tô gia, vừa là vú nuôi của Tô lão gia, bàn về bối phận, có thể còn hơn muội hai bậc.”

Đại trạch Tô gia cũng không ở trong Thủy thành, mà là ở một trấn nhỏ cách Thủy thành ước chừng một trăm dặm, trong nhà coi như là có truyền thống vừa làm ruộng vừa đi học, quy củ lễ tiết rất nặng, Tô lão gia làm quan ở kinh thành, cửa hôn sự này cũng là Cung Tịnh Kỳ ở kinh thành cầu được. Tư tưởng của Tô lão phu nhân cổ hủ, không quá xem trọng Cung gia đời này mới được làm quan, chỉ là vì mặt mũi của nhi tử. Cung Tịnh Kỳ không phải là trưởng tôn, cũng liền bất đắc dĩ mà đồng ý, tóm lại là phải thân tín là Triệu ma ma tới dạy Cung Tịnh Kỳ, dạy dỗ về cách chọn y phục, lại dạy dỗ về việc chọn đồ trang sức, tư thế ngồi, cách nói năng, nhất định phải khiến tân nương tử có tiền này sợ hãi, tương lai vào cửa liền khéo léo dụ dỗ, không dám mang tính khí tiểu thư được nuông chiều của nữ nhi thương nhân vào cửa. D^Đ*L_Q?Đ

Cung Nhị phu nhân vì nữ tế (con rể) là nhi tử của quan bát phẩm trong kinh thành, gắng gượng nuốt xuống cục tức này, mỗi lần Triệu ma ma tới thì luôn cẩn thận nhận lời, nhét bạc nhét thu sức, duy trì hàng trăm cách lấy lòng vị ma ma có địa vị lớn bên cạnh lão thái thái Tô gia này. Qua một, hai lần, liền đã khiến cho Triệu ma ma này có chút không thể xác định phương hướng, lỗ mũi càng nhếch lên tận trời.

Chuyện này, Minh Phi từng nghe Từ Lăng nói tới, trong lòng hiểu rõ, liền nghiêm mặt nói: “Nàng có bối cảnh cao hơn nữa thì như thế nào? Thủy chung cũng chỉ là nô! Muội mời lão, là nhìn vào mặt mũi của lão thái thái, nếu nàng là bắt nạt muội, thì chính là lấn áp gia chủ! Nên nghe, nhưng không cần để ý thì cũng đừng để ý! Cái này còn chưa tính, nhưng muội nhu nhược như vậy, nếu về sau có thể đi theo vào kinh thì không nói, nếu chỉ có thể ở trong nhà hầu hạ lão nhân, muội phải làm thế nào?”

Cung Tịnh Kỳ không nghĩ nàng sẽ nói ra mấy câu như vậy, có chút sững sờ, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, nhỏ giọng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Đã đính hôn, chẳng lẽ lại để bọn họ bảo muội nói lời khó nghe?”

Minh Phi nói: “Theo ta, muội cáo bệnh không đi. Nàng là cái thá gì, nàng muốn gặp muội là có thể gặp? Cho người đi nói một tiếng, liền nói muội không thoải mái, bị trúng gió rồi. Nàng có thể làm gì? Nhanh đi về nằm đi.” Bây giờ trong lòng nàng chỉ nhớ tới cái khóa kia, nào dám rời khỏi nơi này để đi theo Cung Tịnh Kỳ?

Ánh mắt Cung Tịnh Kỳ sáng lên, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, vẫn lắc đầu: “Được rồi, nàng rất đáng ghét, nếu nghe nói muội không thoải mái, nhất định sẽ đuổi tới chỗ của muội. Đến lúc đó lại càng khó khăn hơn.” Lại dùng sức kéo Minh Phi: “Tẩu tẩu, vậy thì tẩu đi cùng muội đi, van tẩu.”

Minh Phi nắm cái bàn không thả: “Thẩm thẩm dặn ta phải nhanh chóng xem xong sổ sách, ta còn kém nhiều như vậy, phải nắm chặt thời gian. Nàng lại không gọi ta đi, nhìn thấy ta bỏ lại nơi này, chạy tới bên kia xem nào nhiệt, nhất định sẽ mất hứng.”

Cung Tịnh Kỳ gấp đến độ dậm chân: “Tẩu tẩu, rất mau sẽ tới giờ cơm tối, nếu mẫu thân muội nói gì, muội sẽ ra mặt giúp tỷ, có được hay không?”

Minh Phi cười lắc đầu: “Không được. Nếu thẩm thẩm tức giận, ca ca muội sẽ mắng ta.”

Cung Tịnh Kỳ nhũn mảy: “Tẩu tẩu, tẩu thật sự không đi cùng muội?”

Minh Phi vẫn lắc đầu: “Ta đi cũng không giúp được muội... muội vẫn phải dựa vào chính mình mới được. Ra chủ ý giúp muội, muội lại không nghe.”

Cung Tịnh Kỳ khẽ thờ dài: “Tùy tẩu vậy, muội đi đây.” Dđ:l~q+d

Minh Phi khoát tay với nàng: “Đừng sợ.”

Cung Tịnh Kỳ quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng: “Tẩu tẩu, tẩu sẽ đi cùng muội chứ?” Thấy dáng vẻ của Minh Phi không mấy may lay động, bất đắc dĩ thở dài, quay người đi, đi không xa, lại quay đầu nhìn Minh Phi một lần nữa.

Kim Trâm nói: “Phu nhân, hôm nay lá gan của Tam tiểu thư thật là nhỏ. Sao trong lúc bắt chợt nàng lại cứ dựa dẫm vào ngài như vậy?”

Minh Phi cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, nghĩ đến một chủ ý, đi tới cạnh cánh cửa khắc hoa nghiêng tai lắng nghe, người ở bên ngoài đều đã rời đi, ở đó yên lặng như tờ. Nàng liền bảo Kim Trâm cài chặt cửa lại, ba người cùng đi vào trong phòng.

“Chúng ta đổi học tử của hai người này, ta lại đổi tờ giấy dán phía trên.” Dù Chu di nương âm thầm vào để kiểm tra, tạm thời cũng sẽ không phát hiện,

chỉ cho là nàng còn chưa ra tay. Chỉ cần vượt qua thời điểm này, nàng liền có cách giải quyết.

Kim Trâm nghe xong chủ ý của Minh Phi, ngẩng đầu nhìn một hàng tù kia, sợ hãi kêu: “Phu nhân, chúng ta có thể đòi được sao?” Nàng nhìn cánh tay nhỏ nhắn của Minh Phi: “Ngài không biết tù đưng sổ sách nặng bao nhiêu sao? Không khác bao nhiêu so với tảng đá đâu.” Nhất định chính là ý nghĩ kỳ lạ.

Minh Phi cắn môi nói: “Cũng không còn cách nào khác, còn chưa thử, làm sao người biết chúng ta đi chuyển không nổi? Sức của ta rất lớn.” Cánh tay cố làm ra vẻ khỏe khoắn.

Kim Trâm thở dài: “Ngài nhất định phải thử thì liền thử thôi. Chỉ là, ngài cũng đừng đẩy được một góc rồi lại kêu không được, dừng ở giữa chừng không tiến không lùi, càng thêm gây chú ý.”

Minh Phi nói: “Ta hiểu rồi!” Cuộn tay áo lên ngồi chồm hóm ở bên tám cái kệ đồ. [đến đây](#)

Kim Trâm cùng Bạch Lộ không thể làm gì khác hơn là phối hợp.

“Một, hai, ba!” Hộc tù hơi động, rơi xuống một lớp bụi bẩn.

Minh Phi thở dốc một hơi, oán giận Kim Trâm cùng Bạch Lộ: “Sao các người không dùng sức?” Ba nữ nhân vậy mà lại không thể chuyển dịch được một hộc tù.

Bạch Lộ ủy khuất xoa tay, Kim Trâm tức giận nói: “Ngài có sức lực lớn, nhưng nô tỳ từ nhỏ đã không làm việc nặng, đây là đã là tất cả sức của nô tì rồi.”

Không có biện pháp. Những nha đầu này được gọi là nha đầu, nhưng chính là trải qua những ngày làm tiểu thư, có thể trông cậy họ có bao nhiêu hơi sức? Minh Phi chỉ đành phải vứt bỏ cách này: “Mau cho người về nhà kêu lão gia tới đón ta về nhà, trực tiếp gọi hân qua bên này.”

Đang nói, cửa bị người gõ, liền thấy ma ma trong viện, trong tay cầm hai ngọn nến bằng mỡ bò, cười nói: “Trời tối rồi, phu nhân có muốn thắp đèn hay không?”

Kim Trâm nhìn trong nhà một chút, cũng không tính tới, nhưng nếu Minh Phi muốn ở lại nơi này lâu, vì để tránh cho nàng ta lại tới quấy rầy, vẫn là đốt nến thì tốt hơn. Liền nhận cây nến, nhát hai đồng bạc cho ma ma này, phân phó: “Làm phiền ma ma đi tới sát vách, nói một tiếng cho Mã đại ca giữ cửa rằng phu nhân phải xem sổ sách thêm một lát, để lão gia tới đây đón phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Liên hoàn (2)

Edit: hoada

Triệu ma ma ngồi xuống chiếc ghế con cạnh Cung nhị phu nhân, trong tay bê ly trà, nói với Cung nhị phu nhân mấy chuyện thú vị ở vùng nông thôn, thỉnh thoảng đưa ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn Cung Tịnh Kỳ đang ngồi gần đó. Bà càng nhìn càng cảm thấy y phục Cung Tịnh Kỳ mặc đều dùng loại vải Thái Hoa đắt tiền, trang sức trên đầu cũng quá rực rỡ, long lanh cực kì gây sự chú ý với người khác. Nữ hài tử ở trong nhà thì nên ăn mặc đoan trang, mặc mới phải chứ, làm gì phải ăn diện như vậy?

Cung nhị phu nhân thấy ánh mắt của Triệu ma ma có vẻ không vui thì vội vàng tìm chút đề tài khác để nói chuyện, cố gắng dẫn sự chú ý của Triệu ma ma. Ngồi một lúc lâu, Cung Tịnh Kỳ cảm thấy phiền não nên đứng dậy đi tới bên cửa sổ, dùng sức kéo mạnh dây rèm, rèm cửa phát ra tiếng “pằng” rất nhỏ.

Rốt cuộc Triệu ma ma không nhịn được, cười nói: “Tam tiểu thư mệt rồi phải không? Lão nô nói mấy chuyện nông thôn rất nhàm chán, thực sự không có ý nghĩa. Lão thái thái của chúng ta cũng thường mắng lão nô lắm mồm lắm miệng khiến cho người ta ghét.”

Cung Tịnh Kỳ nghe thấy nhưng tỏ vẻ không nghe nên cũng không thèm trả lời, chỉ lo cúi đầu nghịch nghịch sợi dây trên tay.

Mặt mo của Triệu ma ma không nhịn được, dùng sức ho một tiếng nhìn về phía Cung nhị phu nhân, vẻ mặt cười ngượng ngùng: “Quả nhiên, lão nô lắm mồm khiến cho người ta chán ghét.”

Trong lòng Cung nhị phu nhân cực kì tức giận, bà ta là cái thá gì chứ, cũng dám chạy đến nhà bà giương oai sao? Nhưng vì không để Cung Tịnh Kỳ tương lai phải chịu khổ sở, cuối cùng cũng không dám đắc tội cái bà lão này. Chỉ có thể cười cứng nhắc nói: “Ma ma nói gì vậy? Là vì mấy hôm nay ta bị bệnh, nàng một mực ở bên cạnh chăm sóc ta, nên thân thể cũng rất mệt mỏi, khó tránh tình thần uể oải.” Quay đầu gọi Cung Tịnh Kỳ: “Kỳ nhi, con đang làm cái gì vậy? Triệu ma ma đang nói chuyện với con đấy, sao con không trả lời?”

Cung Tịnh Kỳ giật mình từ trạng mộng, che giấu trong ánh mắt không vui nén nhịn, xoay người lại cười nói: “Thật là xin lỗi, thời tiết hôm nay ngọt ngọt, cơ

thế con có chút không thoải mái, chậm trễ trả lời Triệu ma ma, kính xin ma ma chớ để bụng so đo.”

Lúc này, Triệu ma ma mới vui vẻ hơn, nhanh miệng dạy: “Tam tiểu thư ăn một ít canh đậu xanh giải nhiệt, thứ này có tác dụng rất tốt.”

Cung Tĩnh Kỳ vội nói: “Kiến thức của ma ma thật rộng, kinh nghiệm cũng phong phú, ta sẽ để người phòng bếp làm.” Mới đi được mấy bước, Cung nhị phu nhân đã kêu nàng, ánh mắt nghiêm nghị: “Đi nhanh rồi trở lại, khó có được Triệu ma ma tới một chuyến, con phải hảo hảo trò chuyện mới đúng.”

Cung Tĩnh Kỳ đáp lại rồi chậm rãi bước ra ngoài màn, nhìn chung quanh rồi nhìn thấy một tiểu nha hoàn quan hệ rất tốt với Chu di nương thì gọi lại nhỏ giọng phân phó: “Người đi xuống phòng bếp nói với Chu di nương, ta muốn ăn cháo đậu xanh mặn, sau đó, người đến phòng thu chi nói phu nhân bảo đại nãi nãi tới dùng cơm tối, nói nàng nhất định phải tới.”

Tiểu nha hoàn ngập ngừng nói: “Nếu đại nãi nãi không chịu tới thì phải làm sao?” Nàng cũng không phải là người đàn, nếu đại nãi nãi đến đây lại bị lão bà tử chán ghét thì sao? Hơn nữa, không phải như tam tiểu thư đã lôi kéo nãi nãi nhưng không phải nãi nãi vẫn không đi sao? Vậy thì cần gì nàng phải đi mời chứ?

Cung Tĩnh Kỳ trầm mặc: “Đó là chuyện của người, vô luận thế nào người cũng phải mời nàng ta tới. Nếu chút chuyện này mà cũng không làm được thì nuôi tụi nó tài như các người làm cái gì?”

Tiểu nha hoàn trầm mặc đi về phía phòng bếp tìm Chu di nương nói chuyện nấu cháo đậu xanh mặn, Chu di nương thấy sắc mặt của nàng không tốt thì cười nhẹ lấy cho nàng một chén chè hạt sen đường phèn: “Nhìn người này, hôm nay thời tiết quá nóng lại còn phải chạy qua chạy lại, ăn một bát chè hạt sen đi, có thể giải nhiệt rất tốt đấy.”

Tiểu nha hoàn lo lắng nói: “Tạ di nương, nô tỳ còn phải đi tìm nãi nãi nữa.”

Chu di nương lại cười nói: “Có chuyện gì thế, nếu không ngại người có thể nói ta xem nào.”

Tiểu nha hoàn nói: “Phu nhân muốn đại nãi nãi bồi Triệu ma ma nhà Tô gia tới, đại nãi nãi không chịu tới, nhưng tam tiểu thư lại bảo nô tỳ nhất định phải mời cho được đại nãi nãi tới. Mặc dù ai cũng biết đại nãi nãi lúc nào cũng cười nhưng kì thực lại là người rất khó sống chung, bảo nô tỳ phải làm sao chứ?”

Nội tâm Chu di nương khẽ động, cười nói: “Người nói là đại nãi nãi không chịu tới à?”

Tiểu nha hoàn nói: “Lúc trước, tam tiểu thư ở chung một chỗ với đại nãi nãi, nếu nàng chịu đi đã sớm tới rồi. Đây không phải là làm khó người khác sao?” Tiểu nha hoàn nhỏ giọng nhỏ một giọng: “Bình thường, có chuyện gì tốt thì mọi người chẳng khác gì ruồi bọ bu tới, có chuyện cực khổ thì tất cả chạy trốn biệt dạng, chỉ có ta là xui xẻo.”

Chu di nương trầm ngâm một chút rồi nói: “Có chút chuyện như vậy, thôi, để ta đi giúp người chuyển này cho!”

Tiểu nha hoàn vô cùng mừng rỡ cười: “Bà cô thật là tốt.”

Chu di nương cười nhạt: “Chỉ là một cái nhắc tay thôi. Hôm nay, Triệu ma ma lại bắt lỗi gì của tam tiểu thư vậy?”

Tiểu nha hoàn che miệng cười, ghé miệng vào sát bên tai Chu di nương nói nhỏ, Chu di nương nghe xong cũng mỉm cười, nói: “Người tránh ở chỗ nào đó đi, ta đến phòng thu chi mời đại nãi nãi.” Quay lại phân phó nữ đầu bếp mấy câu rồi tự mình đi đến phòng thu chi.

Lúc này, Kim Trâm cầm cây quạt đi qua đi lại ở trong viện, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra ngoài, chợt thấy một mình Chu di nương từ từ đi tới, vội vàng đến cửa thông báo với Minh Phi: “Nãi nãi, Chu di nương tới rồi. Làm sao bây giờ?”

Minh Phi lên tiếng có phải chỉ có một mình Chu di nương không rồi nói: “Hãy xem thử bà ta làm cái gì, hai người các người nên làm cái gì thì làm cái đó, chớ kinh hoảng để bà ta nhìn ra chuyện gì.”

Lúc Chu di nương cười đi tới nói: “Đại nãi nãi đừng xem nữa, phu nhân nói ngài đến phòng khách dùng cơm tối đấy.”

Minh Phi kinh ngạc nói: “Đang êm đẹp, vì sao đột nhiên muốn ta đến phòng khách dùng cơm chứ?” Nàng chỉ chỉ lên chồng sổ sách cao ngất, khó xử nói: “Di nương, người xem, nhiều sổ con như vậy, cứ đi qua đi lại như vậy thật phiền toái, ta không dám đi đâu nhưng cũng không biết có xem hết sổ sổ sách này không nữa.”

Chu di nương thân thiết kéo tay nàng: “Đại nãi nãi, là vị Triệu ma ma nhà chồng của tam tiểu thư, nghe nói ngài là tiểu thư của Thái gia, đại công tử của chúng ta lại đồ đạc làm quan, có lòng muốn dập đầu với ngài. Dầu gì, ngài cũng nên nể mặt phu nhân mà đến xem thử...”

Chung quy lại thì người Cung gia vẫn xem nàng như quân cờ, có lẽ Chu di nương cũng muốn đến xem náo nhiệt, rốt cuộc là bà ta muốn thứ gì chứ? Xem ra, nếu mình từ thủ nơi này không chịu rồi đi, ngược lại dường như có cái gì đó quái lạ rồi. Minh Phi quyết định nói: “Cũng tốt, đã như vậy thì ta đi một chuyến thôi. Di nương đi chung với ta chứ?”

Chu di nương cười nói: “Ta không đi được, mọi chuyện trong phòng bếp còn đang chờ ta đi làm, đại nãi nãi đi trước đi. lát nữa ta đến sau.” Ánh mắt nhìn chằm chằm Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Đại nãi nãi, có giữ chiếc chìa khóa kia không? Minh Phi thò tay vào tay áo lấy chiếc chìa khóa nắm chặt trong lòng bàn tay lau nhẹ, nhưng chỉ cho bà ta xem chuỗi của chìa khóa, nhỏ giọng đáp: “Ta vẫn đang giữ đây nhưng vẫn không thể hành động được. Ta vừa mới nghĩ cách đuổi ma ma ngoài sân đi, đang muốn động thủ thì người đã tới á. Vừa đúng, bây giờ nhờ người trì hoãn một chút thời gian, chúng ta cùng

nhau mở khóa đi.” Nói xong thì kéo Chu đi nương.

Nhưng Chu đi nương vẫn đứng yên bất động, cười nói: “Cũng không có gì phải vội, hôm nay có rất nhiều chuyện, chúng ta đổi lại lúc khác đi. Phu nhân có lẽ đã đề phòng rồi, chỉ sợ một lát nữa sẽ cho người đến gọi, nếu đụng phải thì kế hoạch chúng ta bị phá hủy mất.”

Minh Phi tiếc nuối nói: “Hôm nay thật không dễ dàng mới đợi được cơ hội. Mặc dù người nhớ cặn kẽ những sổ sách kia nhưng rốt cuộc cũng chỉ là do các người làm, nếu là tiếp tục tìm kiếm dấu vết khác ở bên trong, tất nhiên, đến lúc đó bà ta sẽ không thể nói gì được.”

Chu đi nương cười nói: “Không cần vội đâu, đại nãi nãi đi thôi.”

Minh Phi phân phó Kim Trâm: “Người ở lại chỗ này thu dọn sổ sách kia, chờ đại gia đến thì nói qua chỗ phu nhân tìm ta.”

Kim Trâm hiểu ý, gật đầu đồng ý.

Chu đi nương ngạc nhiên nói: “Hôm nay, đại công tử cũng tới sao?”

“Ta suy nghĩ có lẽ hôm nay là cơ hội tốt khó có được, lại sợ trời tối cho nên mới cho người đi gọi hần tới đón ta, có lẽ cũng sắp đến rồi.” Minh Phi thân thiết cầm tay Chu đi nương: “Đi nương, chúng ta cùng đi thôi.”

Chu đi nương cười gượng rút tay về: “Đại nãi nãi, ta...”

Minh Phi biết nàng muốn kiêng dè, không muốn để người khác nhìn thấy hai người qua mức thân thiết, nếu không truyền đến tai của Cung nhị phu nhân thì không tốt nên cũng cười cười: “Đi nương vẫn luôn đề ý như vậy.”

Chu đi nương sán đến cười, sau khi từ biệt Minh Phi, đi tới nửa đường thì lăm la lăm lét nhìn phải nhìn trái một hồi rồi nhanh chóng quay ngược trở lại. Từ xa đã nhìn thấy ma ma thủ trước phòng thu chi, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi người trước người sau đi vào rừng trúc cách đó không xa.

Cung nhị phu nhân nghe báo Minh Phi tới thì mắt húng nhố giọng hỏi Cung Tịnh Kỳ: “Vì sao nàng ta lại tới?”

Cung Tịnh Kỳ cũng làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Con cũng không biết, có lẽ là tò mò đến xem nào nhiet.”

Trong mắt Cung nhị phu nhân thoáng qua tia tức giận, hung hăng siết chặt khăn trong tay.

Minh Phi vào phòng, thấy vẻ mặt Cung nhị phu nhân không biểu lộ gì thì biết rõ ràng là không hoan nghênh nàng, trong lòng rét lạnh cười nói: “Thím, Chu đi nương đến phòng thu chi nói ngài có chuyện tìm ta phải không?”

Cung nhị phu nhân hơi mím môi, chẳng nói đúng sai bảo nàng ngồi xuống. Cung Tịnh Kỳ ngẩng đầu lên mỉm cười ngọt ngào với Minh Phi.

Triệu ma ma thấy một tiểu tước phụ đi vào, lại nghe xưng Cung nhị phu nhân là thím thì vội vàng cười đứng dậy: “Chắc vị này là đại nãi nãi phải không?”

Minh Phi cũng không quan tâm Cung nhị phu nhân có hoan nghênh mình tới hay không, từ lúc Triệu ma ma đứng dậy chào hỏi thì nàng cùng bà ta nói chuyện. Có thể tìm chủ đề Triệu ma ma cảm thấy hứng thú nên Triệu ma ma rất vui vẻ gọi thẳng nàng là đại nãi nãi. Cung nhị phu nhân ngồi một bên, thỉnh thoảng âm trầm nhìn Minh Phi.

Chỉ còn một chút nữa là đến lúc dùng cơm tối, Cung Viễn Trật, Cung Viễn Khoa, Cung Viễn Quý đã tới thỉnh an, Chu đi nương cũng vội tới hỏi chỉ thị, phân phó của Cung nhị phu nhân là phải bày cơm ở nơi nào, nhưng vẫn không thấy Kim Trâm và Cung Viễn Hòa đến, Minh Phi có chút nóng nảy, nhỏ giọng giao phó với Bạch Lộ: “Tìm người đi hỏi một chút thử có chuyện gì xảy ra không, nếu đại gia không tới thì bảo Kim Trâm đến đây là được.”

Bạch Lộ đồng ý vừa đi ra cửa thì nghe thấy có người la to một tiếng: “Đi lấy nước á! Cháy rồi!”

Tất cả người trong phòng đều hoảng sợ, Cung nhị phu nhân phản ứng trước tiên, hô lớn: “Nhanh, nhanh đi xem thử là có chuyện gì xảy ra!”

Cung Viễn Trật và Cung Viễn Khoa lập tức vung tay áo lên chạy vội ra ngoài. Cung Viễn Quý hưng phấn không thôi cũng muốn đi theo, bị Cung Tịnh Kỳ nắm cổ áo lôi lại, hung hăng khiển trách một trận.

Gương mặt già nua của Triệu ma ma bị dọa sợ trắng bệch, luôn miệng nói: “Phu nhân, nơi nào đi lấy nước vậy? Không biết lửa đã bén tới đây chưa?”

Cung nhị phu nhân há mồm muốn nói gì đó trấn an song vì lo lắng nên phát hỏa gắt lên: “Ta làm sao biết được chứ?”

Cung Tịnh Kỳ vội vàng vịn tay trấn an Triệu ma ma: “Ma ma chớ hoảng sợ, phòng ốc của nhà chúng ta xây dựng rất xa nhau, không cần sợ hãi.”

Chu đi nương chạy như bay vào liếc mắt nhìn Minh Phi rồi tùy tiện nói: “Phu nhân, là phòng thu chi bị cháy á! Lửa thật lớn, nhị công tử và tam công tử đã cho người lấy thùng nước dập lửa rồi.”

Trong lòng Minh Phi hơi loạn không biết Kim Trâm và Cung Viễn Hòa có ở phòng thu chi hay không? Có bị gì hay không?

Cung nhị phu nhân hung ác trợn mắt nhìn Minh Phi, há mồm muốn quát to trách móc, Cung Tịnh Kỳ vội vàng kéo ống tay áo bà: “Chúng ta đi ra ngoài nhìn thử một chút rồi lại nói.”

Đoàn người đi ra ngoài, chỉ thấy hương phòng thu chi khói dày đặc cuộn cuộn, không khí ngột ngạt, cũng không biết ngọn lửa bốc cao bao nhiêu, hoặc là đã đốt cháy như thế nào, nhưng có thể nhìn ra thế lửa không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Lòng người (một)

Editor: Lovenoo1510

Minh Phi nhìn mái tóc bị cháy hơn phân nửa trước mặt, mặt xám mảy tro, Bạch Lộ khóc thút thít ở bên cạnh Kim Trâm đang hôn mê bất tỉnh, tư vị trong lòng nàng không nói lên lời. Cung Tĩnh Kỳ không đợi Minh Phi phân phó, trước sai ma ma nha hoàn bưng nước, tìm thuốc, mời đại phu.

Sắc mặt Cung Nhị phu nhân hết sức khó coi, bày ra bộ dáng uy nghiêm hướng về phía Cung Viễn Hòa nói: “Đây là cái gì? Để cho nàng nhận sổ sách, nàng liền đốt luôn phòng thu chi? May mắn là gian phòng này cách xa các phòng khác, nếu không thì Cung gia cũng bị nàng đốt rụi rồi! Sổ sách nhiều năm như vậy, ít nhiều quan trọng gì đó đều bị đốt sạch, ngươi nói nên làm thế nào chứ?”

Cung Viễn Hòa gắt gao nắm chặt tay Minh Phi đang đầy mồ hôi, lạnh nhạt nhìn Cung Nhị phu nhân đang giương nanh múa vuốt: “Theo ý thẩm nương, thì phải làm sao đây?”

Cung Nhị phu nhân nhìn đáng vẻ không chút để ý kia, liền hận đến cắn răng. Chu di nương ho một tiếng, nhìn Triệu ma ma đang hăng hái rướn cổ xem náo nhiệt, cười nói: “Phu nhân, Triệu ma ma đã lớn tuổi, lại đi đường dài đã lâu, chỉ sợ là đã mệt nhọc, tỷ thiếp trước đưa lão nhân gia đi an trí có được không?”

Cung Nhị phu nhân hung hăng tròn mắt nhìn bà ta một cái, “Cái này còn phải hỏi ta sao?” Suy nghĩ một chút lại ngăn Chu di nương lại, gọi Cung Tĩnh Kỳ, “Con dẫn Triệu ma ma đi dùng cơm tối, phòng khách bên kia ta đã cho người thu thập xong rồi, tiếp đó là có thể đi đến được.”

Chu di nương chu môi, cười nhạt, đứng ở một bên, coi như không quan tâm tới chuyện này.

Cung Tĩnh Kỳ đi tới trước người Triệu ma ma, khẽ đỡ bà ta, cười nói: “Tay chân nha hoàn trong nhà lỏng lỏng, may mà chưa tạo thành đại họa. Làm ma ma kinh sợ rồi, thật sự xin lỗi. Xin ma ma theo ta đi xuống dùng cơm tối, cũng sớm an giấc một chút.”

Triệu ma ma còn chưa nhìn đủ náo nhiệt, nhưng biết mình về lý cũng không thể lưu lại chỗ này, liền hợp với tình hình thở dài mấy tiếng: “Nghiep chương a, nhưng may mắn là không tạo thành đại họa. Thân gia phu nhân cũng không cần quá mức để ý.”

Cung Nhị phu nhân thu hồi giận dữ trên mặt, nói: “Hạ nhân thất lễ, khiến ma ma chê cười rồi.”

Đợi đến khi bóng lưng Triệu ma ma vừa biến mất ở trong sân, bà ta lập tức cười nhìn Cung Viễn Hòa: “Nha hoàn hồi môn của tức phụ ngươi phóng lửa đốt phòng thu chi, ngươi hỏi ta phải làm thế nào sao? Ngươi là người làm quan, vừa là Nhất gia chi chủ, chẳng lẽ không biết nên làm thế nào sao?”

Cung Viễn Hòa cúi đầu khẽ cười một tiếng: “Chuyện bây giờ còn chưa tra ra, sao thẩm nương biết là do Kim Trâm phóng hỏa? Nàng ta đốt phòng thu chi làm cái gì? Chính nàng ta cũng suýt bị chết cháy, nàng ta bị điên sao?”

Cung Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Cái này còn phải hỏi? Trong lúc ấy cả vườn cũng chỉ có một mình nàng ta, không phải nàng ta thì còn là ai nữa?”

Cung Viễn Hòa một bước cũng không nhường, “Ta cũng đang suy nghĩ cái vấn đề này, rốt cuộc là ai muốn đốt phòng thu chi đây? Nhiều sổ sách như vậy, đối với người nào đốt sẽ rất có lợi? Ta chưa bao giờ nhìn qua sổ sách, còn muốn nhìn rõ trưng mục ghi chép tiền bạc một chút, xem ra nguyện vọng bản thân sẽ vĩnh viễn không thực hiện được rồi.”

Cung Nhị phu nhân như bị giẫm vào đuôi, chỉ vào hấn: “Ngươi là có ý tứ gì?”

Cung Viễn Hòa quay mặt tránh đầu ngón tay của bà ta, lạnh nhạt nói: “Thẩm nương cho là ta có ý tứ gì?”

Cung Nhị phu nhân giận đến phát run: “Người của ngươi đốt phòng ốc và bạc của nhà ta, xem ra là ngươi để ý tới? Hôm nay không đem tiện tỳ phóng hỏa giết hại chủ đánh chết ta sẽ không phải là ngươi!”

Cung Viễn Hòa hí mắt cười lạnh: “Đánh chết nàng? Không biết thẩm nương có biết luật Đại Phong không? Coi như nàng ta là tội tó, luận tội đáng chết, cũng nên do quan phủ kết luận, người dùng thiết tư hình (hình phạt riêng), giết người bừa bãi, không sợ bị kiện sao? Sẽ không sợ liên lụy đến đệ muội ra cửa sao? Có muốn nhị đệ đọc cho người nghe một chút?” Mấy câu nói đã đem Cung Nhị phu nhân phách lối kiêu ngạo đánh xuống.

Cung Viễn Trật thấy chuyện này đang phát triển theo hướng không thể khống chế được, lại sợ phiền toái, vội chen vào nói: “Ai cũng không muốn nhìn thấy trong nhà xảy ra chuyện như vậy, cái này bất quá chỉ là xảy ra ngoài ý muốn thôi, Kim Trâm cũng không phải là đứa trẻ, chẳng có việc gì thì nàng

phòng hỏa phòng thu chi làm gì? Lại không xảy ra án mạng, không phải chi là mấy gian phòng cũ, mấy tủ sổ sách cũ thôi sao? Tổng cộng lại cũng không đáng bao nhiêu bạc. Ấm ỉ cái gì! Không khéo lại để cho người ta chế giễu. Đại ca tạm thời nói vài lời, nương ngài bệnh còn chưa khỏi, nhanh về đi nằm thôi, ta mang người đi thu dọn một chút, quét sạch sẽ là được.”

Cung Nhị phu nhân không nói lại được Cung Viễn Hòa, lại không muốn cùng Cung Viễn Trật ồn ào, xoay đầu lại chỉ vào Minh Phi khóc mắng: “Ta có ý tốt để cho người theo ta học tập làm sổ sách, tiện đem gia nghiệp giao trả cho người, ai ngờ người lòng dạ hiểm độc, không cẩn thận đem phòng thu chi đốt đi chứ? Ngược lại còn muốn trả đũa, muốn hại chết ta sao? Lương tâm của người đều đi đâu rồi hả? Hiện tại ta chính là nhảy vào sông cũng rửa không sạch, đại lão gia a, người ở bên ngoài uy phong, làm sao lại để một cục diện rối rắm lại cho ta chứ, để cho ta làm trâu làm ngựa còn không khen lấy một câu, còn bị người khác hại. Ta không sống được nữa rồi!”

Cung Viễn Hòa tiến lên một bước đem Minh Phi chặn ở phía sau, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì Minh Phi đã giật nhẹ tay áo của hắn, thờ dài nói: “Thẩm nương, nói Kim Trâm là người cố ý đốt phòng thu chi là ngài, nói nàng không cẩn thận đốt phòng thu chi cũng vẫn là ngài, giờ phút này còn nói ta muốn hại chết ngài, hăm hại ngài, thẩm nương như vậy, ta là vì cái gì mà muốn hăm hãi ngài đây? Ta hiểu rõ ngài chưa bao giờ yêu thích ta cả, cho nên khi ta mới vào cửa đã mặt nặng mày nhẹ với ta, không quan tâm ta hiểu kính ngài như thế nào, ngài luôn cảm thấy ta không có ý tốt, ba phen mấy bận làm chút chuyện nhỏ đều tìm cớ nói. Cái gì ta cũng nhịn, nhưng ngài cho chất nhi tức phụ tội danh này, chất nhi tức phụ thật sự không đảm đương nổi.”

Nàng nhìn Cung Viễn Trật, “Nhị thúc, lửa này cháy không rõ ràng, còn chọc cho người trong nhà chúng ta bất hòa, ta phải báo quan thôi.

Nếu thật sự là lỗi của Kim Trâm, thì bồi thường như thế nào, ta sẽ bồi thường, cần phạt như thế nào, ta sẽ nhận! Nếu không phải là lỗi của nàng ấy, thì ta cũng muốn đem ác nhân mất nhân tính kia ra công lý! Nếu như mặc cho người này ở ngoài vòng pháp luật, chỉ sợ trong nhà sẽ không có ngày lành!” Nói xong lời này, thì Cung Viễn Hòa nắm chặt tay của nàng nhẹ nhàng lắc lư, ý bảo nàng nói lên đáy lòng của hắn, hắn cũng có ý tứ này.

Vụ này một khi đã kiện, không cần biết kết quả thế nào, đối với Cung gia đều không có chỗ nào tốt. Cung Viễn Trật nhìn thấy mặt Cung Viễn Hòa xanh mét, vẻ mặt đập nổi đóm thuyền của Minh Phi, ánh mắt Cung Nhị phu nhân có chút sững sờ, trong lòng đại khái cũng rõ chân tướng chuyện gì xảy ra, than thở một hơi, bắt đầu đi nói: “Tẩu tẩu, mẫu thân ta hồ đồ, ta thay bà chịu tội với ngài! Kính xin tẩu tẩu không để những lời nói hồ đồ vừa rồi của bà ở trong lòng.” Rồi vái chào một cái.

Minh Phi nghiêng người tránh thoát: “Nhị thúc, ‘Tam nhân thành hổ’ lời đồn nhiều người lặp đi lặp lại thì người nghe sẽ tin là thật, trăm người ngàn ý xấu tốt lẫn lộn, lời nói như vậy nói một lần hai lần sẽ không dễ bụng, nhưng nói đến lần thứ ba, lần thứ tư thì chính là lòng dạ ác độc, có ý nghĩa xấu rồi. Chuyện hôm nay, chân tướng còn chưa tra ra, ta không tiện nói nhiều, cũng xin thẩm nương không cần buông lời nói bừa.”

Cung Viễn Hòa nói: “Ngày mai ta sẽ tự mình cho người đi báo quan. Thiếu chút nữa xảy ra án mạng, lại đốt nhiều đồ quý báu quan trọng như vậy, đúng sai phải trái sẽ phải tra ra rõ ràng. Nhị đệ, khổ cực người sẽ phải chịu đựng một đêm, trước đem tôn thất bày ra đây đi.” Cũng không quản Cung Nhị phu nhân và Cung Viễn Trật có vẻ mặt gì, dặt tay Minh Phi, sai người nâng Kim Trâm rời đi.

Cung Nhị phu nhân thấy bọn họ muốn khiêng Kim Trâm đi, vội vàng tiến lên ngăn trở: “Không cho đem tiện tỳ này đi! Các người định thông cung sao?”

Cung Viễn Hòa cười như không cười nhìn bà ta: “Thẩm nương, người sợ cái gì? Nàng ta chính là người của chúng ta, nếu muốn thông cung cái gì, không phải đã sớm thông đồng thật tốt rồi sao? Sao phải đợi đến lúc này? Không ngờ Thẩm nương không đợi được, hiện tại đã muốn đi đánh trống kêu oan sao?”

Cung Viễn Trật vội vàng kéo Cung Nhị phu nhân lại: “Đại ca, tẩu tẩu, các người đi làm việc của mình đi, nếu được liệu bất tiện, không có, thì cứ sai người tới lấy là được.”

Cung Nhị phu nhân ăn khổ mà không nói lên lời, trông ngực đập thành thịch, trông mắt tròn lên nhìn phòng lớn dẫn người đi.

Cung Viễn Trật phát tay một cái, đem người làm xung quanh đuổi đi, đỡ Cung Nhị phu nhân trở về phòng. Chu di nương lặng yên không tiếng động đi tới: “Nhị công tử, để cho ta tới hầu hạ phu nhân đi?”

Cung Nhị phu nhân không nhìn thấy bà ta còn may, vừa nhìn thấy đã không khỏi tức giận nhảy lên, đưa tay quăng cho bà ta một cái bạt tai: “Tiện nhân người! Xem nào nhiệt như vậy có phải thấy rất vui không? Lúc trước ta bảo người ở phòng bếp chuẩn bị cơm tối cẩn thận, người lại đi khắp nơi làm loạn cái gì? Là ngài trong nhà này chưa đủ loạn sao?”

Chu di nương ủy khuất che mặt: “Phu nhân, tỳ thiếp chỉ nghe nói ngài muốn mời đại nãi nãi đi bồi Triệu ma ma, đoán không ra, nên lúc này mới tốt bụng thay ngài đi một lần, thỉnh cầu bất quá là để khiến ngài vui vẻ thôi.”

Cung Nhị phu nhân giận dữ, nhưng lại không dám ở trước mặt Cung Viễn Trật kêu ra ngoài, huống chi chuyện lần này cũng là gat Chu di nương, nói nhiều tất hổ, không thể làm gì hơn là mắng: “Người còn dám mạnh miệng?”

Cung Viễn Trật không nhịn được nhìn chằm chằm Cung Nhị phu nhân: “Người là như thế nào vậy? Sống một ngày thật tốt người không qua, lại làm cả ngày ấm ỉ như vậy có thấy phiền hay không?”

Cung Nhị phu nhân giận đến ngã ngựa: “Được, cả người cũng vậy.”

Cung Viễn Trật phiền chết đi được, quăng tay một cái, cũng không đỡ bà nữa, quay đầu về phía Cung Viễn Khoa nói: “Phu nhân lại làm ra cử chỉ điên rồ rồi, đỡ di nương xuống dưới đi, tìm được bằng tử bồi mặt đi, uống chút canh an thần, rồi ngủ sớm một chút.”

Đợi Chu di nương và Cung Viễn Khoa đi xa, hần nhủ mày nhìn Cung Nhị phu nhân, nhỏ giọng giận dữ hét lên: “Khuyên người nên có lòng khoan dung,

được tiện nghi còn khỏe mẽ, nếu thật sự xảy ra án mạng thì ta xem người kết thúc như thế nào! Chẳng lẽ người thật sự muốn giết vò cái nhà này đến tan nát người mới vui về sao? Người làm trưởng bối như vậy sao? Người nói, phòng thu chi có phải là người sai người đi đốt hay không?”

Cung Nhị phu nhân nhìn đứa trẻ luôn cuộn tròn trong ngực mình làm nũng, về sau lớn lên căn bản lại không thể nào tâm sự cùng với mình, hiện tại con trai mình lại đang nghiêm lời chỉ trích mình, biết không thể lừa gạt được, không khỏi trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, đau buồn, che mặt nói: “Ta đây cũng là vì ai chứ? Ngươi cho rằng ngươi mềm lòng buông tha bọn hắn, thì bọn hắn sẽ mềm lòng bỏ qua cho chúng ta sao? Ta cho ngươi biết.....” Từ trong hàm răng bà rít gào nện ra mấy chữ, “Không chết không được!”

Cung Viễn Trật sững sờ, ngây người bất động, hàm răng không bị khổng chế run rẩy, chạm vào “cằm cập” lên tiếng vang dội, nghi ngại một chút thật tốt mới nói: “Rốt cuộc người đã làm gì? Tam tỷ nàng có biết những thứ này không?”

Cung Nhị phu nhân lau nước mắt: “Chỉ có ngươi là ngu ngốc, là ta đối đãi với ngươi quá tốt rồi. Để ngươi cái gì cũng không hiểu, ta cho ngươi biết, trước có sói, sau có hổ, nếu ta không ra tay, cũng chỉ có chờ chết. Ngươi đừng sợ, bọn họ chỉ là dọa ngươi một chút, căn bản cũng sẽ không đi kiện, mặc dù đi kiện thì cũng không sợ, ta nếu dám làm, cũng sẽ không để lại nhược điểm.”

Một hồi lâu sau Cung Viễn Trật mới nói: “Ta thấy, không phải là người ta không chịu buông tha cho ngươi, mà chính là người không chịu buông tha cho chính mình! Nếu như người muốn ta chết, thì cứ trực tiếp nói với ta một tiếng là được, không cần kéo người khác tới chôn cùng!” Nói xong thì nghênh ngang rời đi.

Cung Nhị phu nhân ngẩn ngơ, nhìn Cung Tịnh Kỳ đứng ở cách đó không xa, khóc ròng nói: “Cái nghiệt súc này, hắn làm ta tức chết đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Nhân tâm (hai)

Edit: Thảo My

Lúc Cung Tịnh Kỳ tìm được Cung Viễn Trật, Cung Viễn Trật đang ngăn người ngồi bên cạnh phế tích phòng thu chi bị thiêu hủy, nhìn này hai gốc tuy bị hun khói lửa đốt tàn phá nửa cháy xém nửa đốt, cây hoa đàm bụi một bên vẫn treo đóa hoa.

Nghe tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, nhìn Cung Tịnh Kỳ, lạnh nhạt nói: “Ngươi đến làm cái gì? Hôm nay các ngươi có thể ngủ ngon rồi, ngươi cũng không cần sợ đồ cưới của ngươi sẽ thiếu.”

Cung Tịnh Kỳ đi tới phía sau hắn, thở dài: “Nhị đệ, mặc kệ nước sạch đi nữa, cũng vẫn sẽ có tạp chất, ngọc tinh khiết, cũng không phải từ nhỏ đã hoàn mỹ. Có một số việc, không phải ngươi cảm giác tốt, thì nhất định sẽ tốt.” Thấy Cung Viễn Trật tức giận tròn to hai mắt muốn phản bác nàng, nàng khoát khoát tay: “Ngươi có biết mấy ngày nay tới giờ, ta suy nghĩ cái gì không?”

“Ta suy nghĩ, chuyện tình lúc trước đã xảy ra, tuyệt đối không cách nào xoay chuyển. Nhưng mà chúng ta vẫn phải sống tốt, phân sinh ra trọng tình, bắt buộc phải làm, nhưng làm sao phân, lại không thể tùy bọn họ định đoạt. Ngươi nói ta ích kỷ cũng được, không nói đạo lý cũng được, phòng thu chi, cho ta thêm một cơ hội, ta vẫn sẽ đốt! Bởi vì chỉ có đốt mới có thể bảo vệ tới đa ích lợi của chúng ta. Nếu không làm thế nào?”

Cung Viễn Trật tức giận nói: “Các ngươi nhất định phải đốt, vậy lúc nào đốt không được? Tại sao muốn chọn khi có người? Ngươi có từng nghĩ rằng, xảy ra án mạng làm sao xong việc? Thủ này nhất định càng để lâu càng sâu sao? Nàng có bệnh, ngươi cũng có bệnh giống nàng?”

“Ta chưa bao giờ nghĩ muốn mệnh ai!” Cung Tịnh Kỳ hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Vốn nói đúng lắm, mượn người Tô gia, nhân cơ hội đốt phòng thu chi, đẩy sạch sẽ chuyện này, đổ thừa trên người tẩu tẩu, có người của Tô gia làm chứng kiến, không sợ ca ca tìm được có não loạn, không bảo người bên ngoài nói xấu còn chưa tính, ta cũng không ngờ mẫu thân lại.... Ta không ngừng khuyên nàng, tính tình của nàng ngươi cũng biết, nếu ta mạnh mẽ ngăn cản, không chừng nàng còn có thể nghĩ ra những biện pháp khác. Cho nên bên ngoài ta tìm biện pháp, ta trăm phương ngàn kế kêu nàng ấy cố gắng cầu cứu, chuyện tình Kim Trâm, ta cũng, cũng rất sợ.....”

Nàng chỉ muốn san bằng chuyện Cung Nhị phu nhân đoạt tài sản của đại phòng, phòng thu chi cháy rồi, sẽ không có đối chứng, cho dù mọi người biết có vấn đề, nhưng không có chứng cứ, không có sổ sách đối chứng. Lại chưa từng có nghĩ muốn làm chuyện này xoắn xuýt đến trình độ, cho đến khi chuyện xảy ra, Cung Nhị phu nhân không thể khổng chế, sau khi nhất quyết không tha làm liều, nàng mới bắt đầu sợ. Nếu như Cung Nhị phu nhân làm theo suy nghĩ trước đây của nàng, chỉ đốt phòng thu chi, đẩy trách nhiệm đi, làm ra khoan dung không tìm Minh Phi gây sự, không phải chuyện gì cũng không có sao?

Cung Viễn Trật càng nghe mặt càng trắng, nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng hắn hiểu tại sao Cung Nhị phu nhân trăm phương ngàn kế mưu tính muốn mạng Kim Trâm, sợ Cung Viễn Hòa khiêng người trở về rồi, thì ra là sợ chuyện mình làm bại lộ. Hắn giết mạnh tay Cung Tịnh Kỳ: “Thừa dịp hiện tại người còn chưa tỉnh, ngươi mau cùng ta đi sang xin ca ca tẩu tẩu tha thứ!”

Cung Tịnh Kỳ dùng sức giãy giụa: “Ta không đi! Đi bảo ta làm sao nói! Nói không chừng lúc này bọn họ đúng lúc chờ cơ hội này thu thập thật tốt chúng ta!” Nàng nhỏ giọng mắng Cung Viễn Trật: “Ngươi đừng ngây thơ, ta cho ngươi biết, chỉ cần chúng ta không nhận, bọn họ hết cách với chúng ta, chúng

ta không hỏi tự nhận lỗi đó mới là thật ngu xuẩn!”

Cung Viễn Trật nâng trán thờ dãi: “Người nghĩ rằng chúng ta không đi, người ta cũng không biết sao? Kim Trâm vừa tỉnh lại, cái gì không thể nói?”

“Sẽ không, nàng không thể nào nhìn thấy cái gì.” Cung Tịnh Kỳ nói: “Dù sao không thể thừa nhận! Lại giả thiết có người chết. Ta phải làm sao? Ta lại không hại tâu tâu.”

Cung Viễn Trật hết chỗ nói: “Ý của người là, người ta còn phải cảm ơn người cứu mạng nàng?”

Cung Tịnh Kỳ không nói. Hai tỷ muội yên lặng đối nhau, một hồi lâu, Cung Viễn Trật nói: “Người lập tức cho người thu mua dược liệu có thể dùng được, cùng ta đi qua, ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, không thừa nhận thì không thừa nhận, nhưng nên làm vẫn phải làm. Lúc trước nương âm ỉ, trước phải đi an ủi mới được.” Mặc kệ trong lòng không muốn đi nữa, cũng không thể không làm mặt dày, che giấu lương tâm đi chuyển này.

Cung Tịnh Kỳ suy nghĩ một chút, lập tức chạy đi thu dọn đồ đạc.

Minh Phi buồn rầu coi chừng Kim Trâm không nhúc nhích ngủ ở trên giường, trong lòng tràn đầy tự trách. Nếu không phải nàng không cẩn thận, cũng sẽ không xảy ra chuyện phía sau, nếu không phải nàng lưu Kim Trâm lại, Kim Trâm cũng sẽ không chịu đau khổ lớn như vậy. Hoa ma ma khuyên nàng: “Đại phu không phải nói sao, không có gì nghiêm trọng, nhưng mà đầu bị đập xuống, vừa bị chèn không thông suốt, qua ít thời gian nữa sẽ tỉnh dậy.”

Minh Phi thờ dãi nói: “Ma ma, đều là ta nghĩ không chu toàn.”

Cung Viễn Hòa tới nói: “Chuyện đã xảy ra, nàng hối hận nữa cũng vô dụng. Nàng coi chừng nàng ấy, nàng ấy cũng sẽ không đột nhiên tốt lên, trước tới ăn cơm. Ta có lời muốn nói với nàng.”

Hoa ma ma và Đan Hà vội bảo đảm chỉ cần Kim Trâm vừa tỉnh lại sẽ lập tức thông báo cho Minh Phi, lúc này Minh Phi mới đi ra cùng Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa nhìn nàng uống xong một chén cháo thanh nhiệt khai vị, không khách khí lại thêm một chén: “Uống hết chén này.”

Minh Phi miễn cưỡng uống vài ngụm: “Ta no rồi.”

Cung Viễn Hòa buông đũa trong tay xuống, ngược mắt nhìn nàng: “Xuất hiện loại tình huống đó tại sao không trực tiếp về nhà? Còn nghĩ mang theo cái tử? Nếu nghĩ đến nhân vật quan trọng tới gọi ta, tại sao không để cho Kim Trâm hoặc là Bạch Lộ tự mình đến, muốn tùy tiện gọi người tới? Nếu như bên trong không phải Kim Trâm, mà là nàng, hoặc xem là chủ tớ ba người các nàng, có chuyện không may, nàng nói ta làm thế nào?” Tình huống lúc trước, hẳn đã thông qua Bạch Lộ hỏi rất rõ ràng.

Minh Phi cúi đầu không nói, nàng cho là nàng có thể giải quyết, nàng cũng thói quen gặp chuyện trước tiên nghĩ cách tự mình giải quyết, không có cách nào mới nghĩ đến tìm viện trợ từ bên ngoài. Nàng vẫn luôn cho là ma ma trông giữ viện tử là người của Cung Nhị phu nhân, ngày hôm nay làm khó dễ Chu di nương, cũng không nghĩ tới Cung Nhị phu nhân lại chọn người Tô gia đến làm khó dễ. Cho nên nàng chỉ nghĩ đến, ma ma này đưa thư, cũng không phải có chuyện gì mà đáng ngại, ai lại đoán được, ma ma này căn bản không có tới chuyển thư? Là nàng ngu xuẩn, nếu Chu di nương đối với chuyện tình phòng thu chỉ quen thuộc như vậy, trong lúc đó cùng ma ma kia làm sao sạch sẽ được?

Cung Viễn Hòa thấy nàng cúi thấp đầu không nói lời nào, trong lòng mềm nhũn, đi sang ngồi ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Tất vẫn có điều sợ sót, huống chi thời gian dài sống căng thẳng như dây cung như vậy, cũng khó tránh khỏi có lúc lơ lửng. Ta cũng không phải trách nàng, ta chỉ sợ. Nàng biết khi ta nghe nói phòng thu bị bức lửa, ta sợ như thế nào không? Số mệnh chúng ta còn phải gắn bó cả đời, làm sao có thể ít đi người nào?”

Minh Phi đột nhiên rơi lệ, đẩy mạnh hân ra, nước mắt nói: “Thời gian dài như vậy ta không về nhà, tại sao chàng không đi đón ta? Hiện tại lại tới mắng ta trách ta. Phòng thu bị thiếu sạch, không quản thế nào, trách nhiệm này đều tính trên đầu ta, chàng kìm nén bức bối rất khó chịu sao?” Nàng cũng rất sợ hãi, cũng rất hối hận, chỉ muốn phát tiết ra ngoài với hân, nếu không kìm nén đến cực kỳ khó chịu.

“Ta không trách nàng.” Cung Viễn Hòa thở dài, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng: “Ừ, là ta không tốt, nàng nói ta vì sao không đi đón nàng? Nàng đánh ta há giận, được không?” Hân lấy lòng kéo tay nàng đánh hân. Minh Phi siết quả đấm thật chặt, không chịu thuận theo hân, một mực rơi lệ.

Cung Viễn Hòa dùng sức nâng mặt nàng, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: “Đừng khóc, đừng khóc, cái mũi đều đỏ, mắt hồng giống như thỏ. Đây không phải là không sao cả sao? Đốt phòng thu chỉ tính là gì? Đốt thì đốt, có gì ghê gớm đâu? Nếu nàng ta không chịu, ta bồi nàng ta mấy gian phòng là được rồi. Máu chốt là nàng, đứa ngốc, ta muốn nàng nhớ, lúc gặp phải chuyện, không cần trước hết nghĩ tự mình giải quyết, nàng còn có ta, hiểu chưa?”

Minh Phi kéo tay áo của hân hung hăng lau nước mắt: “Phòng thu bị cháy, nàng ta càng viện cớ nhiều, lúc này điều tra không có đối chứng, làm thế nào?”

Cung Viễn Hòa thở dài: “Cũng không phải chỉ có chỗ xấu. Nàng ta cũng không thể chứng minh nàng ta ở trên đầu ta tốn nhiều tiền như vậy. Vốn chính là một đám sổ sách lộn xộn, nàng không phải muốn ta khoan dung sao? Được, lúc này ta liền khoan dung.”

“Chàng thật sự không giận ta?” Minh Phi gương mặt cẩn thận từng li từng tí nhìn hân.

Cung Viễn Hòa không nhịn được nheo nheo cái mũi nàng: “Nàng, lúc này làm sao thật giống hải tử rồi hả? Ta không trách, thật sự không trách, ai cũng không làm tốt hơn nàng.” Thấy sắc mặt Minh Phi thoải mái hơn một chút, hân không nhịn được bảo nàng: “Nàng giống như lúc trước đây ta mấy cái,

không giải thích được mắng ta trách ta lấy ta ra trút giận có được hay không?” Loại cảm giác đó, cực kỳ giống tình cảm rất tốt xảy ra giữa nam nữ, nữ nhân không phân rõ phải trái cần quấy. Cần quấy thật tốt, so khách khách khí khí tốt hơn nhiều.

Minh Phi không nhịn được cười lên, liếc hắt một cái: “Người nào không giải thích được mắng chàng trách chàng bắt chàng ra trút giận à? Chàng đáng đời.” Tay cũng nắm chặt tay hắt. Trước hết hắt đều nghĩ đến an nguy và tâm tình của nàng, nhận thức này làm cho nàng cảm giác vô cùng thoải mái.

Cung Viễn Hòa kéo tay nàng đặt ở bên môi hôn một cái, mỉm cười: “Đúng, ta đáng đời.”

“Nhị công tử đã tới.” Bạch Lộ vênh môi đứng ở sảnh dưới, khuôn mặt mất hứng.

Cung Viễn Trật một người xách một gói đồ nhỏ đi vào, nhìn hai người cười gượng. Cung Tịnh Kỳ rút cuộc không có dũng khí đi đến cùng hắt.

Cung Viễn Hòa chỉ chỉ cái ghế trước mặt: “Ngồi đi.”

Cung Viễn Trật chột dạ, chỉ dám ngồi nửa bên cái ghế, đặt gói đồ nhỏ lên bàn, mở ra cho bọn hắt nhìn: “Đây là một chút dược liệu thường dùng, cho Kim Trâm bồi bổ thân thể.”

Cung Viễn Hòa nói: “Không cần. Nếu như Kim Trâm phóng hỏa đốt phòng thu chi, còn phải bảo nàng gặp quan tư, bổ thân thể cái gì.”

Cung Viễn Trật ngượng ngùng thu hồi, không được tự nhiên nói: “Ca ca, tẩu tẩu, bệnh nương ta còn chưa khỏe, thật sự hồ đồ, các người đại nhân đại lượng, chớ so đo với nàng. Chính là ngoài ý muốn, báo quan, hay là không cần đi?”

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Phòng thu chi bị thiêu, thảm nương tức giận rất bình thường, trong nhà có người phóng hỏa quấy rối, phải bắt tới mới được. Người mang danh sách tổn hại tới chưa? Đợi sau khi điều tra rõ ràng nguyên nhân, nên làm thế nào còn phải làm thế nào.”

Nghe hắt nói như vậy, quyết tâm lúc trước Cung Viễn Trật hạ quyết định tất cả đều mất, cúi đầu không tìm được lời có thể nói. Hắt nắm chặt vạt áo, cắn răng, đột nhiên đứng lên, đi nhanh đến trước mặt Cung Viễn Hòa, quỳ xuống.

Cung Viễn Hòa nhanh chóng đứng lên đi đỡ hắt: “Nhị đệ, người làm cái gì vậy?”

Cung Viễn Trật không chịu dậy, run rẩy nói: “Ca ca, chuyện lúc trước đã không cách nào vẫn hồi, nhưng chuyện sau này đệ đệ cũng có thể làm chủ được một chút. Đệ đệ mặt dày van người đệ đệ đệ muội muội một con đường sống, tiểu đệ khắc sâu trong lòng, không dám quên! Ta đã nghĩ xong, âm mưu tiếp như vậy không phải là chuyện tốt, chẳng lẽ nhất định phải cốt nhục sinh oán hận, gia tộc suy tàn sao? Cầu xin ca ca bỏ qua chuyện này, chuyện còn lại, ta tới đây cắt đứt.”

Cung Viễn Hòa cũng không diu hắt, đứng thẳng người, nhàn nhạt nói: “Người tính toán cắt đứt thế nào? “

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Chia gia sản (1)

Editor: Cà Rốt Hồng

Cung Viễn Trật nói: “Hôm nay tình hình đệ thấy rất rõ, muốn an bình nhất định phải sớm ngày phân rõ sản nghiệp. Thư hồi âm của phụ thân rất nhanh sẽ đến, đến lúc đó chắc chắn nương của đệ có thể sẽ làm âm mưu, chỉ có điều ca yên tâm, đệ sẽ không để cho bà can quấy nữa.”

Cung Viễn Hòa cười khê một tiếng: “Như vậy, đệ làm thế nào mới có thể bảo bà ta không can quấy lần nữa? Chuyện hôm nay, mặc dù ta còn cố giữ thể diện cho mọi người, chưa từng chỉ ra, nhưng chắc hẳn đệ hiểu, thiếu chút nữa xảy ra án mạng! Ngoài ý muốn cái gì? Một đứa bé ba tuổi cũng có thể hiểu cái gì gọi là giầu đầu hồ đuôi!” Hắt nghiêm mặt nhìn sắc mặt trắng bệch của Cung Viễn Trật, lạnh lùng nói, “Chỉ cần Kim Trâm nói mấy câu, ta lại thuận theo ý của thảm nương, đi nha môn một chuyến, chuyện gì không thể hiểu rõ? Mưu tài sát hại mạng người, cái tội danh này không có chút nào oan uổng bà ta!”

Cung Viễn Trật kinh hãi, vội vàng kéo vạt áo của Cung Viễn Hòa khỏ sở cầu xin: “Ca ca, huynh không thể! Huynh không thể như vậy, như huynh vậy, thì nhà chúng ta xong rồi!” Đến trình độ này, hắt không còn ngượng ngùng nữa bèn nói với Cung Viễn Hòa các loại lời nói ân tình máu mủ. ..., chỉ có thể lần qua lộn lại đều là mấy câu nói này, khốn khổ cầu xin mà thôi.

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nhìn hắt, ánh mắt rất phức tạp, cuối cùng thở dài, nâng hắt dậy: “Ta và đệ dầu gì cũng là cốt nhục chí thân, ta làm sao lại muốn đi đến một bước kia? Đệ là người hiểu chuyện, ta cũng không muốn nói nhiều, chỉ hy vọng đệ có thể khuyên thảm nương, không nên náo loạn nữa. Ta nói thật với đệ, tiền cái gì, ta cũng chẳng hề để tâm như vậy. Người một nhà, có cái gì không thể thương lượng thật tốt? Suy cho cùng ta cũng không thể nào một mình trôi qua cuộc sống sung túc, lại mở mắt nhìn các đệ chịu khổ gặp cảnh khốn cùng ư?”

Cung Viễn Trật không ngờ hắt sẽ nói ra lời nói như vậy, mở to hai mắt nhìn hắt, giống như đứa bé khóc lên: “Ca ca..... Chúng ta có lỗi với huynh!”

Cung Viễn Hòa thở dài, vỗ nhẹ lên vai hắn: “Đọc sách cho tốt, đệ vurun lên, hai huynh đệ chúng ta sống vai làm việc, tề tâm hiệp lực, ai có thể ức hiếp chúng ta?”

Minh Phi khẽ bước chân ra khỏi phòng, gọi Bạch Lộ đi chuẩn bị nước nóng và khăn tự mình đưa vào, nơi này mới vừa thu dọn xong, nhà Tiết Minh Quý đã đi vào, kẻ đến cạnh tai nàng nhẹ giọng nói: “Nãi nãi, Chu di nương tới rồi. Lúc này đang đợi nô tỳ ở nơi đó.”

Hôm nay thật là náo nhiệt. Minh Phi vào tiểu khóa viện của nhà Tiết Minh Quý ở, đẩy cửa phòng ra, quả nhiên nhìn thấy hai người Cung Viễn Khoa và Chu di nương mặc áo xanh đeo trang sức đơn giản, sắc mặt ngưng trọng ngồi ở một bên, trà ở trong tay một chút cũng không động tới.

Cung Viễn Khoa nhìn thấy Minh Phi đi vào, gật đầu một cái, đứng dậy đứng ở sau lưng Chu di nương.

Nhà Tiết Minh Quý dâng trà cho Minh Phi, rồi xin phép, lui ra ngoài canh giữ ở bên ngoài, chỉ chừa lại Minh Phi và hai mẫu tử kia nói chuyện.

Chu di nương lại cười nói: “Đại nãi nãi, không biết Kim Trâm cô nương hiện nay như thế nào?”

Minh Phi không biến sắc nói: “Tình qua một lần, không có tình thân gì, uống thuốc lại ngủ mê man rồi, đại phu nói, sáng mai nhất định sẽ tỉnh.”

Chu di nương khẽ mỉm cười: “Đại nãi nãi không cần đề phòng ta. Ta không phải là phu nhân phái tới.”

Minh Phi kinh ngạc: “Không biết di nương có ý gì? Ngài tới thăm bệnh chính là ngài đến thăm bệnh, cùng phu nhân có quan hệ gì? Không phải bà ta muốn đánh chết Kim Trâm sao? Như thế nào lại quan tâm đến sống chết của Kim Trâm?”

Chu di nương xoay xoay ly trà ở trong tay, nhỏ giọng nói: “Đại nãi nãi, thực không dám dấu diếm, hôm nay Kim Trâm cô nương có thể giữ lại cái mạng này, năng còn phải tới cảm ơn ta.”

Minh Phi nhũn mày nhìn bà ta: “Di nương có lời gì xin cứ nói thẳng.”

Chu di nương nói: “Chắc hẳn hôm nay nãi nãi đã biết được, bà tử ở viện này, từng có giao hảo với ta. Nãi nãi từng nhờ bà ấy giúp ngài mời Đại gia qua, bà ấy lại không mang tin tới, không phải là bà ấy không chịu đi, mà là nửa đường bà ấy biết được một chuyện đáng sợ, không để ý tới mời Đại gia, mà quyết định phải đi tìm ta xin chủ ý trước.” Nói tới chỗ này, bà ta không nói, chỉ cười nhìn Minh Phi.

Minh Phi nhàn nhạt nhìn bà ta: “Di nương, ta không thích như ngài vậy. Cứ treo ngược như thế, đối với ai cũng không có chỗ tốt. Chuyện đã xảy ra, Kim Trâm tỉnh lại ta cũng sẽ biết, nếu ngài muốn nói, thì thẳng thắn một chút, nếu không muốn nói, cũng không cần miễn cưỡng. Ta sẽ chuyển hảo ý đêm khuya thăm bệnh của ngài đến cho Kim Trâm.”

Chu di nương cười cười: “Đại nãi nãi là người sáng khoái. Được thôi, bà tử kia nghe nói, có người muốn đốt phòng thu chi, hạ thuốc mê ở trong cây nến, muốn hại mạng Đại nãi nãi. Lúc đó ta kinh hoàng, không để ý tới quản chuyện trong trù phòng, bèn tìm lấy cơ chạy đi đồn ngài trước. Lúc ấy nghĩ, vô luận như thế nào, cũng không thể để ngài rơi vào cái bẫy này, mà mất mạng. Ngài cũng biết, hoàn cảnh khó xử ở trong nhà của ta, làm người trong khe hẹp, nói nhiều một câu là sai, đi nhiều thêm một bước cũng là sai, vì thế nhiều lúc không dám nói rõ ràng với ngài, chỉ muốn gọi chủ tử ba người các ngài đi cũng dễ làm thôi. Ai ngờ ngài lại để lại Kim Trâm, thật là gấp đến độ ta……”

Bà ta thở dài, “Lúc ấy tình thế khẩn cấp, ta cũng không có biện pháp khác. Không thể làm gì khác hơn là để cho bà tử trông coi viện kia tìm cách cứu Kim Trâm, đáng tiếc, bọn họ phòng bị chặt chẽ, cuối cùng Kim Trâm cô nương ăn đau khổ. Chỉ có điều thật may là cát nhân thiên tương, cuối cùng không tổn hại đến nhân mạng. Nếu không ta thật sự là thẹn với nãi nãi rồi.”

“Di nương cực khổ.” Minh Phi không mặn không nhạt đáp lại bà ta một câu.

Chu di nương vô cùng lo lắng nhìn Minh Phi, “Nãi nãi, có lẽ ngài cảm thấy ta làm những chuyện này sau lưng phu nhân, là phản chủ, khiến cho người ta kinh bị, bà ta đánh ta cũng là đáng đời. Nhưng ta cũng là người có nhi có nữ, cũng có thể phân rõ đúng sai phải trái. Nói bản thân một chút, ta không thể trợn mắt nhìn bà ta vì tư lợi của bản thân, rành rành phá hủy tiền đồ của Nhị tiểu thư và Tam công tử mà không hề làm gì. Cũng không thể nhìn bà ta ngu xuẩn, phá hủy cái nhà này, làm cho lão gia khổ cực cả đời, thành công đã trắng, tương lai còn thẹn với liệt tổ liệt tông Cung gia.”

“Di nương thật là đại nghĩa lắm liệt.” Minh Phi thở dài một cái, cũng không vạch trần lời nói dối của bà ta, giải thích nói: “Ngài kẹt ở giữa thật sự cũng khó làm người, chuyện như vậy ngài cũng đừng quản. Thăm nương bệnh cũng không nhẹ, tiếp tục như vậy nữa chỉ sợ thật sự sẽ trì hoãn tiền đồ của các đệ muội, chờ tra rõ chuyện này xong, sẽ để cho Phương gia tới đề thân đi?” Cái gì mà bị kẹt ở giữa khó xử? Đối phương phòng bị chặt chẽ? Rõ ràng chính là cố ý nhìn Kim Trâm chịu khổ chịu tội làm mâu thuẫn sâu hơn, thời khắc mấu chốt mới giúp một chút, làm như vậy không phải là cứu người, mà là hại người!

Mắt Chu di nương sáng lên: “Đại nãi nãi, còn phải làm phiền các ngài quan tâm nhiều hơn, hôm định thân đó, ta liền phân một nửa bản sổ sách kia cho các ngài.”

Hôm định thân? Phân một nửa? Minh Phi cúi đầu suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười: “Di nương khách khí, ta cũng là tẩu tẩu của Nhị muội và Tam thúc, đương nhiên sẽ vì bọn họ mà suy nghĩ. Nhưng mà, thư của công công (cha chồng) chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ đến, ta chỉ sợ không đợi được đến lúc đó, bằng không, ngày Phương gia tới đề thân, ngài liền giao sổ sách cho chúng ta.”

Chu di nương cau mày không nói.

Minh Phi trầm mặt xuống nói: “Nếu Di nương vẫn không tin chúng ta, thì sẽ không nói tới hợp tác phía sau. Ngài phải biết, hôn sự của Nhị muội vô cùng cấp bách, Tam thúc vẫn còn rất sớm, gấp cũng không gấp được, chúng ta không thể nào đợi cho đến lúc đó. Lại nói chúng ta cũng mới vừa đồng ý với Nhị công tử, không so đo chuyện này nữa. Cần biết rằng, thanh danh Nhị phòng không tốt, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt gì, còn không bằng lấy cái thanh danh tốt. Nửa quyển sổ sách gì đó, ta lấy cũng vô dụng, cũng không làm phiền di nương nữa. Chỗ của ta còn có một đồng chuyện đang chờ, xin thứ cho không phụng bồi.”

Chu di nương thấy nàng thật sự muốn đi, vội nháy mắt với Cung Viễn Khoa, Cung Viễn Khoa bước ra một bước: “Tẩu tẩu đừng bước, kính xin ca ca viết một phong thư cho phụ thân về cửa hôn sự này của Nhị tỷ, thư gửi đi ra ngoài, Phuong gia đến đề thân, ta liền giao sổ sách cho ca ca.”

Minh Phi dừng bước: “Được, Tam thúc ngày mai đi nha môn tìm ca ca người là được.”

Minh Phi trở lại chánh phòng, Cung Viễn Hòa cười nói: “Nhị đệ nói thăm nương bệnh nặng, hẳn định xin nghỉ học, về nhà tỵ tật (hầu hạ), để cho thăm nương an tâm dưỡng bệnh.” Nói cách khác, Cung Viễn Trật tính dùng phương thức khác giam lỏng Cung Nhị phu nhân.

Kim Trâm hơn nửa đêm mới tỉnh, nàng chỉ biết mình đang thu dọn đồ đạc, không biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh, còn lại hoàn toàn không biết. Minh Phi chỉ dặn dò nàng hãy dưỡng bệnh, không nói đến chuyện này nữa.

Cung Nhị phu nhân đứng thẳng tai nghe ngóng mấy ngày, lo lắng mấy ngày, không nghe thấy Đại phòng truyền ra Kim Trâm như thế nào, Đại phòng muốn cáo quan vân vân, lại nghe Cung Tịnh Kỳ nói, Cung Viễn Trật đã qua nói chuyện xong, Cung Viễn Hòa đồng ý không truy cứu nữa, liền thu lại chút lo lắng kia, ngược lại hải lòng chuyện Phuong gia rất nhanh sẽ cho người đến đề thân, Cung Nhị phu nhân đang thống hận Chu di nương phá hư chuyện tốt của bà ta, mặc dù đúng là muốn đuổi Cung Nghiên Bích đi ra ngoài, nhưng cũng phải có ý ràng rào một chút. Tiện tay cầm thiệp canh, muốn viết một bức thư đơn giản cho Cung Trung Tổ rồi đuổi người. Chu di nương biết Cung Viễn Hòa viết thư cho Cung Trung Tổ, trong lòng cũng không hoảng hốt, bà ta tỵ hậu (hầu hạ) chu toàn trước sau như một, ngược lại Cung Viễn Trật không yên tâm, bí mật bảo đảm nhất định sẽ thúc đẩy chuyện này.

Tiếp đó, Cung Viễn Trật xin nghỉ học, bảo là muốn tỵ tật cho Cung Nhị phu nhân, trừ lúc Cung Nhị phu nhân ngủ ra, từ sáng đến tối liền canh giữ ở trong phòng bà ta, khiến cho bà ta muốn làm cái gì cũng không thi triển được. Bà ta sai người đi tìm Cung Tịnh Kỳ, Cung Tịnh Kỳ cũng tới, tới nhưng chỉ khuyên bà ta ngừng lại một chút. Người thân cận bên cạnh bà ta từ từ bị Cung Viễn Trật điều đi, bà ta tức giận không có nơi trút, bèn lấy Chu di nương trút giận. Chu di nương bầm bụng chịu đựng, mỗi ngày canh ngon nước ngọt không ngừng.

Có mấy vị khách nghe nói Cung Nhị phu nhân bị bệnh, đi thăm bà ta, vừa vặn thấy vết tím bầm trên cổ tay Chu di nương, lại thấy Cung Nghiên Bích ở nơi khuất gió dưới hành lang rơi lệ, còn phát hiện Cung Nhị phu nhân hi vọng vô thường. Minh Phi mặt ủ mày chau, không khỏi có điều suy nghĩ, ở trong lòng truyền nhau Cung Nhị phu nhân đây là bị bệnh tâm thần, có chút không bình thường.

Trong khoảng thời gian này, Minh Phi điều thấp trừ ra ngoài tham gia mấy bữa tiệc nhất thiết phải có mặt, mời Chu Thanh và Trần Oánh tới chơi nửa ngày ra, còn lại mấy bữa tiệc không quan trọng cũng đều viện cớ thăm nương bệnh, không tiện xuất môn, nhưng mà lễ vật cũng vẫn đưa đến, hơn nữa nhất định là chuẩn bị tỉ mỉ. Nàng là người khiêm tốn, ôn hòa chừng mực, lại hào phóng, có Trần thị chỉ điểm, lại thêm có Tri Phủ Hồng phu nhân và Chu đồng tri phu nhân dẫn dắt, ngay cả số lần tham gia yến tiệc không nhiều lắm, cũng là người rất được hoan nghênh. Nhất thời, từng nhà có chuyện lớn chuyện nhỏ gì, mặc kệ nàng có thể đi hay không, nhất định đưa thiệp mời cho nàng.

Mà Cung Nhị phu nhân, từ lúc đầu còn có người đi thăm bệnh rất nhanh liền vắng vẻ không còn người nào tới thăm, không biết Chu di nương cố ý hay là vô ý, thường xuyên kể lại chuyện phu nhân có thể diện mời Minh Phi đến làm khách cho bà ta nghe, bà ta nghe được cắn răng nghiêng lợi, rất là thống hận, ban đêm càng thêm không thể ngủ được, nhìn người tiêu tụy một vòng lớn. Chu di nương vì bồi bổ thân thể cho bà ta, sớm tối cơm nước càng tinh xảo phong phú hơn, thỉnh thoảng Cung Viễn Trật cũng sẽ cùng dùng chút.

Đầu tháng sáu, Minh Phi đi tham gia hội thưởng sen của Hồng phu nhân, tặng cho tiểu nữ nhi sắp xuất giá kia của Hồng phu nhân một đóa vàng ròng làm đế, hồng bảo thạch, trân châu, phi thủy xuyên thành một đóa hoa mẫu đơn vô cùng tinh xảo to cỡ nắm tay nhỏ, một bộ trăm cái Dương Chi Bạch Ngọc tạc thành đóa Ngọc Lan nở rộ làm thêm trang, lại tặng hai xấp lụa màu đỏ sậm cho Hồng phu nhân làm quà.

Hồng phu nhân đang lo không có đồ tốt cho nữ nhi áp rương (*), nhìn thấy ba loại đồ tốt có thể gặp không thể cầu này, đều thích vô cùng, nhưng không nghĩ lấy đến tay, cảm thấy quá mức gây chú ý. Cho đến khi nhìn thấy trên danh mục quà tặng viết, trăm hoa Toái Ngọc một cây, đầu bò (mặt dây chuyền hình phật) bạch ngọc một cái, hai xấp lụa tốt, không thể bình thường hơn, bèn nhếch miệng cười thu nhận. Vẫn cảm thấy chưa đủ, nói là Minh Phi phá phí, cứng rắn phải đáp lễ, trước mặt mọi người trả lễ cho Minh Phi một đôi trăm khảm Kim Thạch màu xanh, Minh Phi cũng không từ chối, cười thu nhận.

(*) Theo nghĩa đen là đồ nhét đáy rương làm hồi môn cho con gái. Nói chung là đồ hồi môn.

Giữa tháng sáu, thư của Cung Trung Tổ rốt cuộc cũng khoan khai đến chậm, báo cho mọi người biết, ông ấy công sự rất nhiều, không thể tự mình đến làm chủ chuyện như vậy, đã chia ra gửi thư cho Vương lão gia tử, Tiết Đại cửu, còn có Hồng tri phủ, mời bọn họ tới chủ trương chuyện chia gia sản. Kèm theo thư còn có một tờ danh sách, phía trên liệt kê rõ ràng sản nghiệp ban đầu Đại phòng Cung gia giao đến tay ông ấy, phòng ốc ruộng đất cửa hàng bao nhiêu, mười vạn lượng bạc lúc đó, lại chưa từng nhắc tới những thứ như đồ tích trữ châu báu đồ cổ tranh chữ được liệu quý báu.

Cung Viễn Trật rất là thất vọng, hẳn cho là trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Cung Trung Tổ thế nào cũng nên tới một chuyến mới phải, có Nhất Gia Chi Chủ (người chủ một nhà) đề ép, sẽ không sợ Cung Nhị phu nhân hờn oán, huyên não không ra thể thống gì mất mặt. Dù sao tuy là đường xá xa xôi, cũng không phải không thể xin nghỉ được. Ai ngờ Cung Trung Tổ vẫn giống như ngày trước, mọi việc ông ấy lấy công sự làm chính, những chuyện khác đều là thứ yếu.

Cung Viễn Hòa thì chưa bao giờ trông cậy vào Cung Trung Tổ sẽ trở về. Hắn chỉ vào bức thư nói với Minh Phi: “Căn bản không chỉ có chừng này, riêng

tiền lời của cửa hàng và thôn trang của mấy năm qua liền lần lượt vượt xa số này, lại càng không nói tới hàng tích trữ ban đầu trong cửa hàng. Ta sớm biết ông ta sẽ không tới, cũng biết kết quả sẽ như vậy. Nếu ông ta thật sự để chuyện như vậy ở trong lòng, có tâm muốn chủ trì công đạo, đã sớm sắp xếp xong xuôi, cũng sẽ không phải chờ đến khi ở đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, đợi ta và cữu cữu, Viễn Trật đều viết thư cho ông ta, chờ hết mức, mới viết lá thư này.”

Minh Phi biết tuy rằng ngoài mặt hắn không thèm để ý, trên thực tế trong lòng khẳng định không dễ chịu. Dù có thế nào, Cung Trung Tổ trước sau cũng là người thân nhất trên đời của hắn. Liền cười an ủi hắn: “Thật ra thì ông ấy không trở lại cũng tốt á, ông ấy không trở lại, có một số việc cũng thuận tiện xử lý.”

Cung Viễn Hòa nói: “Khi đó ta đi tìm Vương lão gia tử thì trong lòng ta rất hận ông ta. Ta hận ông ta luôn miệng nói dối với ta thương yêu coi trọng đến cỡ nào, trên thực tế lại không thật sự tốt với ta bao nhiêu, ta nghĩ muốn, ông ta cũng không cho ta. Ta cảm thấy được, sở dĩ ông ta đề mặc cho nữ nhân kia giày xéo như vậy, kỳ thật trong lòng có chút oán trách ta không hiểu chuyện, ước gì ta phân chia tiền cho Viễn Trật bọn họ.”

Minh Phi cầm tay của hắn: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, sau này sẽ có rất nhiều ngày tháng tốt.”

Tiết Đại cữu đều nóng vội hơn so với người khác, sau khi nhận được tin, thì hành lý đã sớm thu dọn xong đang chờ đợi. Vừa nhận được thư của Cung Trung Tổ, lập tức dẫn theo Đại nhi tử và Nhị nhi tử đặc lực nhất, cùng mười mấy gia đình cao lớn vạm vỡ, đi gấp trong đêm chạy tới Thủy Thành Phủ. Sau khi tới cũng không ở trong Cung gia, chủ tớ bèn đi đến khách điểm lớn nhất, phồn hoa nhất, khách vãng lai nhiều nhất Thủy Thành Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Phân chia gia sản (2)

Edit: hoada

Cung Viễn Hòa vừa nhận được tin tức đã vội vàng đến ngay Thủy Thành Phủ bái kiến Tiết đại cữu và hai vị biểu ca. Tiết đại cữu mặc một thân y phục gấm xanh ngọc, không có râu ria, nhìn qua có vẻ gầy yếu nhưng tinh thần thì rất tốt, diện mạo có năm sáu phần giống Cung Viễn Hòa. Sau khi hành lễ, ngồi xuống hỏi thăm nhau, Minh Phi cười nói: “Quả nhiên là cháu ngoại cữu không ra khỏi cửa nhà, hôm nay mới thấy cữu cữu và Cung Viễn Hòa rất giống nhau.”

Một câu nói của nàng đã kéo gần khoảng cách hai bên, Tiết đại cữu vui mừng lấy một tấm vải do Tiết đại cữu mẫu chuẩn bị cho Minh Phi, còn bản thân lại tặng cho Minh Phi một đôi ngọc ki lân khảm bảo thạch làm lễ ra mắt, hai biểu ca Tiết Trường Ích và Tiết Tiến Bộ cũng lấy tặng phẩm riêng tặng nàng.

Cung Viễn Hòa bảo người Xan Hà hiến mang đồ ăn đến Thủy Thành Phủ đón gió tẩy trần cho mấy người Tiết đại cữu, qua ba lần rượu mới đi vào vấn đề chính. Tiết đại cữu cười nói: “Phụ thân con không về cũng vừa đúng, nhất định ta sẽ khiến cho ác phụ kia chịu nhiều đau khổ! Các con khó mà nói, khó thực hiện, tất cả để ta làm, ta nói mà thôi! Dù từ đó đến nay, ta với phụ thân con không thân thiện nhưng chỉ cần con còn nhận ta là cữu cữu thì không có gì ta phải lo lắng hay sợ hãi cả!”

Bởi vì nhìn thấy sắc mặt Cung Viễn Hòa không tốt, Tiết đại cữu biết lòng hắn vì sao lại không vui nên chỉ đành chờ đợi, nói: “Thôi, mới vừa rồi là ta nói lấy. Mặc dù, chuyện nên làm thì phải làm nhưng con cũng đừng oán hận cha con. Ngay cả hắn cũng là vì đứng trên vai trò phụ thân để suy nghĩ thôi, mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt, là bạc làm cha làm mẹ luôn hi vọng con cái đều tốt. Hắn làm nhất gia chi chủ của hai nhà, tự nhiên hi vọng hai nhà cũng đều có thể tốt cả, khó tránh khỏi sinh ra ý tưởng sai lầm, đương nhiên sẽ làm ra chuyện không thích hợp. Nhưng nhìn tổng thể mà nói, hắn cũng không làm chuyện gì không phải với con, đúng không?”

Ông chỉ chỉ tay về phía đứa con lớn Tiết Trường Ích: “Từ nhỏ, thân thể của tam biểu ca con có chút suy yếu, tính tình cũng rất mộc mạc, ta và mẹ con khó tránh khỏi chăm sóc, quan tâm hắn nhiều hơn, còn đại biểu ca con thì bỏ bê ít nhiều. Đại biểu ca con cũng thường oán trách ta thiên vị đệ đệ, thật ra thì ta chỉ cảm thấy, hắn không cần chúng ta quan tâm nhiều cũng có thể sống rất tốt, mà tam biểu ca con, nếu ta không chăm sóc hắn nhiều một chút, để hắn học thêm chút bản lĩnh, tích lũy nhiều của cải một chút thì sau này ta già đi, chết rồi, hắn làm sao đây?” Hi vọng con cái đều tốt, muốn nhi tử hay nữ nhi đều có cuộc sống tốt, muốn con cái ưu tú, mạnh khỏe chăm sóc cho đứa con yếu đuối, nhu nhược, chỉ sợ rằng đa số đó là suy nghĩ của các bậc cha mẹ trên đời này.

Vì Tiết Trường Ích không nghĩ phụ thân đề cập đến bản thân nên hơi đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Phụ thân, không phải vì ngày trước con còn chưa hiểu chuyện sao? Bây giờ, con cũng đã là phụ thân rồi, con hiểu mà. Ngài tội gì trước mặt biểu đệ và biểu đệ muội làm cho con mất mặt chứ?”

Tiết đại cữu cười to: “Không phải lúc nhỏ ngươi rất bất bình và cảm thấy bị tổn thương sao?”

Có câu chuyện này làm nhạc đệm, sắc mặt Cung Viễn Hòa mới dễ nhìn một chút: “Chắc hẳn phụ thân con van ngài nể mặt mẫu thân đã mất của con, cũng vì mặt mũi của hắn mà khiến ngài tha thứ cho hắn một lần, còn chú ý mặt mũi của Cung gia, bảo ngài đến khuyên nhủ con phải không?”

Tiết đại cữu sờ sờ cằm, khuôn mặt trở nên dễ nhìn: “Ngộ, hắn viết thư cho ta, dùng tình cảm để làm ta cảm động, thoải mái thừa nhận sai lầm của mình. Chẳng qua, không phải là ta thương hại hắn mà là ta không muốn con phải khổ sở.” Vốn hắn có ý định nói xấu Cung Trung Tổ mấy câu nhưng lúc này trước mặt Minh Phi, tốt xấu gì Cung Trung Tổ cũng là phụ thân ruột thịt của Cung Viễn Hòa, cuối cùng nhịn xuống mấy lời khó chịu trong lòng. Hắn thăm

nghĩ, không biết làm sao Cung Trung Tổ lại tin tưởng rằng nhất định hắn sẽ làm như trong thư hẳn giao phó chứ? Hắn mỉm cười.

Minh Phi hiểu ý tứ của Tiết đại cữu, trong chuyện này, hắn là người đứng ngoài cuộc, không hợp lý mà cũng không hợp pháp để xử lý chuyện Cung gia, nhưng đối với Cung Trung Tổ thì lại khác, hắn là nhất gia chi chủ, hắn muốn chăm sóc tất cả mọi người, mang đến lợi ích cho tất cả, nếu có làm tổn thất một phần lợi ích của một người mà phần lớn người đều có lợi thì cũng không sao. Gia sản Cung Viễn Hòa nhiều, nhưng cũng chỉ của một mình hắn, mà hắn lại có công danh trong người, có tổn thất một chút gia sản cũng không ảnh hưởng gì, nhưng đối với chi thứ hai thì khác, có rất nhiều người, nếu ít đi thì chính là thiếu, dĩ nhiên nếu có thể có nhiều một chút thì cũng không sao.

Nếu Cung nhị phu nhân không làm loạn, thì tiền bạc đều ở đây cả, có lẽ Cung Trung Tổ còn có thể trả tất cả tài sản trở về, nhưng bây giờ cái bộ dáng này, chi thứ hai lấy cái gì mà trả? Chính bản thân hắn hàng năm cũng phải tốn một số tiền biếu tặng các quan khác, cũng không thể để cho ba nhi tử chi thứ hai uống gió tây bắc mà sống qua ngày được. Cho nên, Minh Phi cho là, Cung Trung Tổ gọi tới một bản danh sách, trên thực tế là hắn kết hợp gói thư cho tất cả, trải qua nghĩ sâu tính kỹ, cho là chi thứ hai có thể lấy ra một số ít tài sản chia cho Cung Viễn Hòa.

Hắn không về là do hắn không dám về, bởi vì sau khi hắn về, có rất nhiều chuyện trong quá khứ không thể che giấu được, còn không bằng giả bộ hồ đồ sẽ tốt hơn. Hắn cho là không cần trước mặt Cung Viễn Hòa thì sẽ không ngay trước mặt nói ra tất cả chuyện quá khứ, và cũng chỉ cần trả một phần tài sản hợp lý là được. Nếu không thì nằng đoán, Cung Trung Tổ đã viết thư cho Vương lão gia, nhất định khóc lóc cầu xin. Íu xiu không biết, loại người như hắn nếu cố tình che che giấu giấu chỉ làm ra hành động giấu đầu hở đuôi nhưng cũng hơn là tổn thương lòng Cung Viễn Hòa, sau đó cũng sẽ không lấy được kết quả như mong muốn.

Ngày hôm sau, Cung Viễn Hòa tới cửa bái phỏng Vương lão gia tử, còn Minh Phi lại tới bái phỏng Hồng phu nhân, đưa tất cả những sổ sách Chu di nương đặt trong một cái hộp cho Hồng phu nhân nhìn quaa một lượt.

Cùng lúc đó, Cung nhị phu nhân cũng khẩn trương vì phải chuẩn bị mười vạn lượng bạc trắng, nhưng bà ta điên rồi mới có thể cầm mười vạn lượng bạc trắng đưa ra ngoài. Thiệu đại gia và Thiệu đại nãi nãi, ở với Cung nhị phu nhân liên tiếp mấy ngày, mặc dù trong quá trình làm trung gian có bộc phát những trận cãi và nhỏ nhưng nhìn tổng thể thì coi như biểu hiện hài hòa, dù sao đối đầu với kẻ địch mạnh, phải nhất trí cùng nhau đối ngoại. Thiệu đại nãi nãi ra mặt, thông qua rất nhiều quan hệ bảy queo tám rẽ, rốt cuộc cũng đến liên hệ với tổng quản nhà Hồng tri phủ tặng một hộp quà quý. Còn Thiệu đại gia thì đến cầu Ô thúc nhà Vương lão gia, cũng tặng một hộp quà như thế, không những vậy mà ngựa chạy không ngừng vó chạy qua chạy lại chạy giữa các quân sự ở Cung gia từ trước.

Ngày phân chia tài sản hôm đó, Cung gia mở cửa chánh đường, mời Hồng tri phủ ngồi ghế trên, Vương lão gia và Tiết đại cữu ngồi ở hai bên, Cung Viễn Hòa và Minh Phi cũng đại biểu đại phòng ngồi bên phải, chi thứ hai do Cung nhị phu nhân dẫn đầu ngồi bên trái, còn tất cả những thân quyến chứng kiến ngồi phía sau. Các quân sự của tất cả cửa hàng điền trang đều đứng ngoài chánh đường nghe.

Hôm nay, Minh Phi cảm thấy Cung nhị phu nhân có vẻ cực kì hưng phấn, hưng phấn đến có chút không bình thường. Mà Chu di nương ngồi một bên, đôi mắt sáng rỡ như xuân thủy.

Rất nhiều người ở đây lần đầu tiên nhìn thấy Hồng tri phủ, Hồng tri phủ cao lớn, mập mạp, da mặt hồng hào, râu quai nón, một đôi ngưu nhãn, mặc bộ thường phục màu đỏ thẫm, tay áo rộng dài ngồi ngay giữa, cực kì uy nghiêm quét mắt nhìn khắp mọi người một lượt, ánh mắt rơi vào trên người Cung nhị phu nhân thì dừng lại một chút. Hồng tri phủ mở lời trước, đại ý là hắn chịu sự nhờ vả của Cung Trung Tổ tới chủ trì việc phân chia gia sản cho hai phòng, hắn vừa có thân phận là quan phụ mẫu của dân, vừa là đồng liêu bằng hữu với Cung Trung Tổ, cũng là cấp trên của Cung Viễn Hòa, về công về tư sẽ không dám làm việc cầu thả, tất nhiên cũng sẽ không ý lại mà làm nghiêng lệch công đạo.

Sau đó lại nói tiếp một tràng nào là Cung nhị phu nhân là một hiếu thê trung tín lễ nghĩa, lại biểu dương Cung nhị phu nhân những năm này có công nuôi dạy Cung Viễn Hòa, còn dạy dỗ Cung Viễn Hòa và Minh Phi đề sinh sống sau khi phân chia tài sản, hiếu nghĩa lễ tiết không thể bỏ, muốn Cung Viễn Hòa phải hiếu kính thím, thương cảm cho đệ muội.

Sắc mặt của Cung nhị phu nhân rất tốt, làm bộ khiêm nhường nói mấy câu, Cung Viễn Hòa và Minh Phi cũng tỏ ra rất đồng ý với lời của Hồng tri phủ. Sau đó, Hồng tri phủ nói sang chuyện khác, nói về nhân tình thế thái, không có quy củ nên không thể không phân rõ mọi chuyện, đó là luật lệ.

Vừa dứt lời thì có một tạo y nha dịch dâng lên một bản hiệp định văn thư chi tiết về tài sản do Cung Trung Tổ đã ghi lại chi tiết, rõ ràng, Cung nhị phu nhân thấy bản danh sách kia là nói về số tài sản Cung gia có trước hôn nhân, lại rất xa xưa rồi nên không khỏi vui mừng vì thời điểm kia Cung gia không hề giàu có như mười năm sau, gia sản trong nhà chỉ có mấy ngàn mẫu đất, tất cả sự giàu có đều là sau này từ từ phát triển.

Tiết đại cữu giả bộ không biết Cung Trung Tổ gói thư còn kèm theo danh sách, tâm trạng vô cùng tốt lấy ra một quyển sổ sách: “Đại nhân, đây là gia sản của Cung gia trước khi tỷ tỷ ta còn chưa gả cho Cung gia, sau tình thế lại phát sinh biến hóa, nơi này có thêm nhiều sản nghiệp là của hồi môn của tỷ ta, vì lý do công bằng, thì nên lấy tài sản chi tiết trước khi Cung lão thái gia qua đời làm chuẩn, ở chỗ ta có bằng chứng sổ sách lưu lại kính xin đại nhân xem qua.”

Cung nhị phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm Tiết đại cữu, sao bà ta lại không biết về chi tiết danh sách này chứ? Đây rõ ràng chính là giả! Lập tức đứng lên nói: “Vi sao ta chưa từng nghe nói về quyển sổ con này? Người có thể đưa ta xem thử hay không?”

“Dĩ nhiên là được chứ.” Tiết đại cữu cười cười quơ quơ trước mặt bà ta: “Nhị phu nhân, phía trên quyển sổ con này có ấn triện của Cung lão thái gia, của ta và anh rể nên đây là quyển sổ gốc, không thể giả được.” Nói rồi đưa tay mời Cung Viễn Trật đi lên: “Đưa bé ngoan, con tới đây nhìn một chút, xem thử có phải ấn triện của phụ thân con lưu lại hay không?”

Áp lực của Cung Viễn Trật rất lớn, cuối cùng là toát mồ hôi lạnh, trước ánh mắt như giết người của Cung nhị phu nhân và ánh mắt tin tưởng của Cung Viễn Hòa nhắm mắt đi tới xác nhận ấn triện trên quyển sổ gốc. Sau đó, Tiết đại cữu ngoắc tay gọi mấy đại quân sự của năm đó, bây giờ dù bị nhị phòng chèn ép lui khỏi vị trí quân sự nhưng vẫn có thể đứng ra làm chứng thực giả ấn triện trên bản gốc – những người này, hắn nuôi nhiều ngày để đợi đúng

thời khắc này dùng đến.

Sau khi xác nhận không có sai lầm, Tiết đại cử giao sổ sách này cho Vương lão gia, cung kính nói: “Vương lão gia là người công minh nhất, nếu Vương lão gia nói phải thì là phải rồi.” Vương lão gia liếc mắt, không có lên tiếng giao sổ sách trên tay cho Hồng tri phủ.

Con trai của mình không đắc lực, đối phương lại có nhân chứng và vật chứng đầy đủ, Cung nhị phu tức giận vô cùng, lại thấy Hồng tri phủ nghiêm túc lật xem sổ sách, lập tức nói: “Tuy ta là phụ đạo nhân gia nhưng ta cũng biết cái gì không nên chiếm thì không thể chiếm, cái gì nên trả thì một phần cũng không thể thiếu. Chỉ là cũng phải xem thử có phù hợp với sự thật không mới được, sổ sổ sách này tùy thời ai cũng có thể làm, chỉ cần bảo lưu dấu gốc của ấn triện trong tay thôi, sau đó hoàn toàn có thể đóng lên. Và lại, chỗ ta cũng có một phần danh sách chính do đích thân lão gia chấp bút. Kính xin đại nhân minh giám.” Nói rồi lấy một bản danh sách do Cung Trung Tổ gởi thư về đưa đến tay Hồng tri phủ. Mặc dù, bà ta không hài lòng việc Cung Trung Tổ làm bản danh sách này nhưng dù sao cũng dễ dàng chấp nhận hơn phần danh sách nằm trong tay Tiết đại cử kia nhiều.

Thiệu đại gia nhân cơ hội chen vào: “Đại nhân, vật đổi sao dời, làm ăn cũng có lúc bị thất bại hay hư hỏng, ruộng đồng lúc hạn hán lúc lũ lụt, sản nghiệp đương nhiên sẽ thay đổi khôn lường, có thể nhiều hơn, cũng có thể ít hơn, thậm chí là không còn nữa, hơn nữa sổ sách kia là do một người ngoài cung cấp, không thể làm chứng được, còn bản danh sách này là phần danh sách do chính em rể ta gần đây làm, có thể làm chuẩn được.”

“Người là ai?” Hồng tri phủ lạnh lùng nhìn hán.

Thiệu đại gia nghiêng nghiêng đầu chỉ chỉ vào mình, có ý hỏi nhanh như vậy đã không nhận ra hán rồi hả? Hán chính là người tặng hộp quà quý đến ngài đây.

Chợt nghe Hồng tri phủ lạnh lùng nói: “Hán là người ngoài, còn người thì không phải là người ngoài sao?” Nói xong căn bản không để ý tới hán, trầm mặt nhìn qua ba quyển sổ trên tay.

Tiết đại cử khẽ mỉm cười: “Đại nhân minh giám, ta chính là tốt bụng a. Năm đó, khi cháu ngoại ta giao cho Thiệu thị nuôi dưỡng, tỷ phu ta có nói qua, thậm chí còn thề son sắt nói, tương lai khi đưa bé thành hôn thì lập tức trả lại toàn bộ gia sản cho nó. Tỷ phu ta ở bên ngoài làm quan đã lâu, mặc kệ chuyện nhà, lại có chút hồ đồ, ta sợ hán không nhớ sẽ khiến cho chi thứ hai thua thiệt thì sẽ không tốt, đối chiếu mấy bản sổ sách sẽ không sai, ta đây nghĩ cận kề nhất, hay vẫn là dùng lấy bản danh sách của ta làm chuẩn thôi.”

Cung nhị phu nhân cười lạnh nói: “Tiết đại lão gia, đã hơn mười năm nay người không tới nhà chúng ta thì làm sao có thể biết được chuyện nhà chúng ta chứ, làm sao người biết lão gia nhà ta hồ đồ sẽ không nhớ được những chuyện này? Chẳng lẽ người đã cùng người khác thương lượng hết, thừa dịp lão gia chúng ta không có ở đây muốn tới mưu tính gia sản chúng ta chứ gì? Sổ sách này là thật hay giả còn phải nói lại đây.” Nói rồi có ngụ ý liếc Cung Viễn Hòa một cái.

Tiết đại cử vỗ tay vui vẻ cười nói: “Đúng, đúng, lão gia nhà người không hồ đồ cho nên hán mới không trở lại nhà lúc này, ngược lại mời ba người Hồng đại nhân chúng ta tới mưu tính gia sản của các người. Cũng không biết ta có thể chia được bao nhiêu? Hồng đại nhân có thể chia được bao nhiêu? Còn Vương lão gia lại có thể được bao nhiêu? Con trai của người có thể được chia bao nhiêu à? Người đừng lo lắng, sổ sách này nếu người chưa có xem qua thì sợ cái gì chứ?”

Cung nhị phu nhân giận đến muốn ngất đi, tay run run, môi trắng bệch, tròng mắt thật lớn. Thiệu đại nãi nãi phát hiện có điều không đúng, liếc mắt nhìn bà ta ngồi xuống, bà ta đau đến khẽ run rẩy, khôi phục lại mấy phần quay đầu nhìn Hồng tri phủ thanh minh: “Đại nhân, ta không có ý tứ đó, ta nhất mực tin phục ngài. Ngài đừng nghe hán hồ ngôn loạn ngữ.”

Hồng tri phủ ngừng đầu hỏi Vương lão gia từ: “Còn chưa hỏi ý tứ của lão nhân gia ngài? Lão nhân gia ngài là người rõ chuyện năm đó nhất, ngài cho là lúc này lấy phần danh sách nào làm chuẩn là tốt nhất?” Hán nói lời này rõ ràng là thiên vị, ý của ông là muốn lấy danh sách của Cung Trung Tổ gởi làm chủ nhưng vì ở đây còn có người hiểu chuyện của Cung gia năm đó, nên ông cũng không thể trắng trợn được.

Wương lão gia từ đưa đẩy nói: “Ta đã già rồi, ta ở đây nghe là được. Nếu là có không biết cái gì, lúc đó ta có ý kiến cũng không muộn.” Vương lão gia từ cũng có khuyển hướng lấy phần danh sách của Cung Trung Tổ làm chuẩn, đối với việc đột nhiên Tiết đại cử lấy ra quyển sổ sách này, ông không muốn tỏ thái độ.

Cung nhị phu nhân nghe vậy, trong lòng có chút yên tâm. Nghĩ thầm, chỉ cần thời khắc mấu chốt, Vương lão gia từ không làm khó dễ thì sau đó còn cơ hội. Bà ta liếc Tiết đại cử một cái, hừ, hán dám đấu với bà? Hừ hừ! Ai ngờ lại thấy Tiết đại cử khinh miệt khinh bỉ nhìn lại bà ta vì vậy mà càng khiến bà ta bắt đầu tức giận hơn.

Hồng tri phủ hỏi Cung Viễn Hòa: “Ý của người thế nào? Lấy phần danh sách nào làm chuẩn?”

Cung Viễn Hòa cúi đầu nói: “Trăm điều thiện lấy hiếu đứng đầu. Cử cử nói rất đúng, lời của phụ thân nói ta không dám không nghe. Nếu thím cho rằng lấy phần danh sách của phụ thân làm chuẩn thì cứ lấy phần danh sách kia đi, nhiều hơn hay ít hơn một chút, ta đều không so đo, đều là người một nhà cả.” Lời hán vừa nói ra liền khiến cho Cung Viễn Trật cảm kích vô cùng.

“Tốt!” Hồng tri phủ nặng nề đặt vật chứng cầm trong tay xuống bàn trà, không cần lần tẩn gì nữa, đưa ra ý kiến luôn: “Vậy trước tiên thanh toán đất đai, phòng ốc cho rõ ràng. Lấy khế ước mua bán nhà đất giao ra ngay trước mặt đi.”

Cung nhị phu nhân còn chưa có lên tiếng thì Cung Viễn Trật đã rất tự giác ôm hộp đựng khế ước mua bán nhà, có rất nhiều khế ước bán đất, tất nhiên là không là tất cả nhưng trong đó rất nhiều đều là ruộng đất tốt nhất. Hồng tri phủ nhân nhạ nhìn Cung nhị phu nhân, Cung nhị phu nhân sớm đã có chuẩn bị nên nói: “Những thứ này là bởi vì cửa hàng làm ăn thất bại, cho nên bán.”

Hồng tri phủ gật đầu một cái, phân phó trước hết lấy hóa đơn mười vạn bạc trắng trong danh sách của Cung Trung Tổ giao cho Cung Viễn Hòa.

Cung nhị phu nhân lại chỉ chịu lấy ra một vạn lượng, lý do là bốn mùa đều phải tốn rất nhiều để tu sửa phòng ốc, hơn nữa, những năm này Cung Viễn Hòa xài tiền như nước đã sớm tiêu pha hết số tiền đó, chỉ còn lại vạn lượng thôi, vẫn là bà ta vì máu mủ tình thâm chí thân mà san sẻ cho, về phần sổ sách gì đó cũng bị Minh Phi dùng đuốc đốt hết rồi, đốt hết phòng ốc và gia cụ, trong đó có những bằng chứng vật chứng giá trị xa xỉ, bà ta cũng không cần đại phòng bồi thường làm gì. Mặc dù bị đốt nhưng bà ta đại khái vẫn có thể nhớ một chút, nói ví dụ như Cung Viễn Hòa dùng có một cái áo lông cũng xài đến năm trăm lượng bạc, một đôi giày cũng phải dùng hạt châu tốt nhất khảm lên, xa xỉ không thể nói hết...

Bà mới nói một nửa đã thấy ba người Hồng tri phủ, Vương lão gia tử và Tiết đại cữu đồng thời đưa mắt nhìn bà ta.

Ánh mắt Tiết đại cữu tròn tròn, giống như năm đó khi bị bà ta bắt gặp hắt lên giường cùng nha hoàn; đôi mắt Vương lão gia tử vẫn đục, già nua chột lóc lên hàn ý; cặp ngươi nhân của Hồng tri phủ lóe lên ánh nhìn hung dữ, còn chứa loại cảm xúc cổ quái không nói thành tên.

Chợt nghe Tiết đại cữu nói: “Ngươi nói, chiếc áo lông thú cầm đồ 250 lượng bạc đó phải không?”

Cung nhị phu nhân rung mình một cái nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ: “Đúng vậy!” Bà quản chi nó có giá bao nhiêu chỉ cần bà nói phải là phải rồi.

Tiết đại cữu thở dài: “Xem bộ dáng ngươi như vậy cũng biết ngươi không tính toán sổ sách a! Khó tránh khỏi bị người ta lừa, hay để ta giúp ngươi tính toán những năm gần đây một chút, những năm này ở cửa hàng, điền trang doanh thu bao nhiêu? Không nói điền trang chứ? Thế nào cũng phải hơn mười vạn lượng bạc? Như vậy, lúc này tiền lời cũng đủ hắt dùng đi? Vương lão gia tử, ngài làm ăn thành thạo nhất, ngài cảm thấy có thể hay không?”

Wương lão gia tử gật đầu một cái: “Theo ta được biết, ta và một người bạn cũ khác từng đề ý đánh giá thì sản nghiệp này mỗi năm sẽ thu vào khoảng 4, 5 vạn lượng. Nhưng hẳn là người làm ăn buôn bán khá giỏi, những người khác có thể không làm ăn giỏi bằng hẳn nhưng nhất định có thể thu vào khoảng một hai vạn lượng là chắc chắn.”

Nếu Cung nhị phu nhân là người thông minh thì nên bám lấy bạc thang này để leo xuống, tuy nhiên bà ta là người vô cùng bướng bỉnh kiêu ngạo hắt mặt lên nói: “Ai nói ta không biết tính sổ sách? Từ nhỏ ta đã là một người biết tính toán rất giỏi đấy! Cửa hàng điền trang gì chứ? Còn không có bao nhiêu, dù là có kiếm nhiều hơn một chút cũng không thể bù lại cho việc tiêu xài như nước kia được. Nước này ai lại không biết hắt uống rượu bài bạc, trêu hoa ghẹo liễu, mỗi lần vung tay là ngàn lượng, sống rất xa xỉ, phung phí chứ?”

Đúng là người tham lam vô độ không sai? Tiết đại cữu bị bà ta làm cho phát bực: “Hao tổn là không tránh khỏi nhưng nếu là hao tổn tại sao chỉ do đại phòng tiêu xài, chẳng lẽ chi thứ hai không tiêu xài sao? Ngươi không nói hay để ta giúp ngươi nói?” Hắt rút từ trong tay áo ra quyển sổ mỏng khác, cười giễu cợt đọc qua rồi đưa cho Hồng tri phủ: “Ồ chỗ này của ta vừa lúc cũng có một bản danh sách những năm gần đây phu nhân tiêu xài, xin đại nhân nhìn qua một chút, vật giá thật rất quý. Còn có đồ cưới của đại tiểu thư cũng cực kì giàu có phong phú, ngươi thật giống như còn bán đất đai cho đại tiểu thư nữa thì phải?”

“Ông” một tiếng, đầu óc Cung nhị phu nhân đột nhiên hỗn loạn tung bưng, bà cho là phòng thu chi bị đốt, Cung Trung Tổ dù sao cũng niệm tình nghĩa phu thê cần bán thiên vị bà ta thì bà ta hoàn toàn có phần thắng.

Nhưng sổ sách này từ đâu tới? Bà ta quay đầu dữ tợn nhìn chằm chằm đại ca mình, những chuyện này chỉ có đại ca và đại tẩu là rõ ràng nhất.

Ánh mắt của bà ta đỏ bừng rất dọa người, Thiệu đại gia sợ hãi xông lên khoát khoát tay bà ta, Cung Viễn Trật liếc mắt kéo tay bà ta lại, nhưng cũng không kéo bà ta lại được.

Hồng tri phủ nhìn qua quyển sổ con thì cảm thấy không thể không than trời, nhưng ngoài mặt không thay đổi nói: “Nếu Trung huynh đã giao phó mười vạn lượng bạc trắng mà ngươi không giao ra vậy thì ta phụ sở thác của hẳn rồi, ta xem, chỉ còn cách nhìn xem thủ tiền lời của các cửa hàng điền trang một chút vậy. Xin mời các quân sự bước lên trò chuyện đi?”

Các quân sự đang ở bên ngoài chờ đợi, không nghĩ sẽ bị kêu lên nên khi bị kêu lên tới đề hỏi thì bị hù dọa, nếu các quân sự nói ra thì rất nhanh tất cả đều sẽ rõ ràng không thể che giấu nữa, đến lúc đó mặt mũi của Cung gia chi thứ hai sẽ bị ném đi sạch sẽ. Còn Cung nhị phu nhân nữa, vậy nhưng nửa điểm thối lui hồi cải cũng không có, càng giống như mẹ muội chỉ lo chăm chăm nhìn ca ca và tẩu tẩu mình, giống như không có nghe thấy lời nói của Hồng tri phủ.

Thấy tình hình muốn xấu đi, Cung Viễn Trật cái khó ló cái khôn, đứng lên nói: “Đại nhân, học sinh có chuyện muốn bẩm.”

Hắn mới vừa đứng lên thì vài đôi tay cùng lúc kéo hắn lại, có Thiệu đại gia, Thiệu đại nãi nãi, và đột nhiên còn có Cung nhị phu nhân giật mình tỉnh lại.

Hồng tri phủ đồng ý nói: “Ngươi có gì thì nói đi.”

Cung Viễn Trật nói: “Mẫu thân ta nàng bị bệnh nhiều ngày nay, thần trí có chút không rõ ràng. Nhưng nếu không gọi nàng tới đây, chuyện lớn như thế nàng không yên lòng mà bây giờ nàng lại có chút hoảng hốt, thật sự những gì nói ra cũng không đúng, không phải là chủ ý của nàng. Tất cả cứ giống như phụ thân ta phân phó, ca ca không có ý kiến, ta cũng không có ý kiến. Bạc, ta sẽ nhờ tiền sinh kế toán tính toán hết rồi giao cả ra.”

Cung Viễn Hòa lên tiếng: “Thôi, nhị đệ, nếu là trong nhà không có tiền, ta cũng phải thông cảm thôi.”

Cung Viễn Trật thấy Tiết đại cữu cười lạnh nhìn mình thì vội nói: “Có, có.”

Vừa nói dứt lời đã bị Cung nhị phu nhân hung hăng hạ xuống, Cung nhị phu nhân cả giận nói: “Ta bị bệnh? Ngươi nói ta bị bệnh sao! Đồ đứa con không

vâng lời, đồ bất hiếu! Ta còn chưa có chết, không đến phiên ngươi làm chủ đâu!”

Đứng một bên, Chu di nương vội vàng tiến lên kéo bà ta lại: “Phu nhân, thôi đi, chuyện lão gia đã quyết định, thì chính là như vậy đi. Đừng có khiến cho người ta nhìn vào cười, gia hòa vạn sự thì mọi sự mới có thể tốt lên được.”

Cũng không biết là bà ta kéo Cung nhị phu nhân như thế nào đột nhiên khiến Cung nhị phu nhân kêu thét lên rồi như phát điên quăng cho bà ta một bạt tai, níu lấy tóc của bà ta mắng nhiếc. Mọi người nhìn thấy, xác nhận Cung nhị phu nhân quả nhiên muốn phát bệnh tâm thần, thật sự là điên rồi, Cung Viễn Trật liếc mắt, đầu đầy mồ hôi chỉ huy cung nhân đưa Cung nhị phu nhân đi xuống.

Lúc vừa đi khỏi, Cung nhị phu nhân còn hét chói tai nhưng rồi từ từ cũng không còn gì nữa. Cũng không biết là bị chặn miệng lại hay là xa quá không nghe được. Vương lão gia từ thở dài một tiếng: “Bị bệnh thì phải chăm sóc cho cẩn thận, còn quan tâm đến chuyện bé xú này làm gì chứ?”

Hồng tri phủ nói: “Ta có một bằng hữu là đại phu rất giỏi, để ta mời đến xem một chút.”

Tiết đại cữu cũng nói: “Ở chỗ của ta có linh chi rất tốt, vừa đứng dùng để chữa bệnh, để ta gọi người mang đến.”

Cung Viễn Hòa nhất nhất cảm ơn.

Cái gì là tự mình làm bậy không thể sống? Đây chính là nói người như Cung nhị phu nhân. Cung Trung Tổ đã cho bà ta một bậc thang, Cung Viễn Hòa nguyện ý không truy cứu, tất cả mọi người cũng đều nhắm mắt một mắt mở một mắt, bà ta lại không chịu nhà bạc ra mà cứ nhất mực chỉ giao một vạn lượng bạc, còn nói chuyện khó nghe như vậy. Ngay lúc đó, ý tưởng của Minh Phi đúng là, Cung Trung Tổ đúng là một kẻ ngu xuẩn, hấn lại đi coi trọng và tin tưởng một người như Cung nhị phu nhân, mà bà ta cũng không có coi trọng hấn, mới dẫn đến kết quả là chuyện xấu trong nhà bị bêu ra ngoài khiến người khác chê cười; mà Cung nhị phu nhân lại không biết phân biệt tốt xấu, không biết thu liễm, chẳng biết xấu hổ điên điên khùng khùng. Chu di nương a, bà quả nhiên âm độc, Cung nhị phu nhân rốt cuộc cũng thành người nửa điên nửa tỉnh rồi.

Cung Viễn Trật rất nhanh quay lại chánh đường, hiện tại Cung nhị phu nhân bị bệnh, hấn chính là nhất gia chi chủ, chuyện rất nhanh đã được quyết định, tất cả đều đầu vào đây, Cung Viễn Trật cẩn thận lấy hơn phân nửa phòng thu lương bán coi như cũng gộp đủ ngân lượng, Cung Viễn Hòa nhận bạc, thu lại khế ước phòng ốc, thanh toán xong xuôi, ngay tại chính đường trả lại cho chi thứ hai một vạn lượng, bày tỏ ơn nuôi dạy của Cung nhị phu nhân, bạc này ý để cho Cung nhị phu nhân mời đại phu giỏi, dùng thuốc tốt, nhất định chữa khỏi bệnh cho bà ta.

Tiếp sau đó còn góp bốn vạn hai để tu sửa đê sông, xây trường học, tất cả để Hồng tri phủ chủ trì. Hành động này của hấn khiến cho rất nhiều người không ngờ đến. Mặt mũi của Hồng tri phủ cũng tốt hấn lên, khen hấn không ngót lời; Cung Viễn Trật lúc đầu không hiểu, chỉ cảm thấy hấn đây là vì che đậy cho Cung gia; Vương lão gia từ thì âm thầm gật đầu; Tiết đại cữu bĩu môi không cho là đúng nhưng khi đi qua vẫn vỗ đầu vai hấn cười to rất thoải mái.

Sau đó, Cung Viễn Hòa nghiêng người bên tai Minh Phi nói rất nhỏ: “Hồng đại nhân là người tham lam. Không dứt cho hấn ăn no, chỉ sợ tất cả mọi người phải xui xẻo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Điên rồi

Edit: Thu Lệ

Mọi chuyện xong, Cung Viễn Hòa ở Xan Hà hiên mở tiệc chiêu đãi nhóm người Hồng tri phủ, Vương lão gia từ và Tiết Đại cữu. Thiệu đại gia nghe nói có ăn, hơn nữa còn cùng ăn với Tri Phủ Đại Nhân, cũng không quan tâm đến sống chết của muội từ nhà mình, để Thiệu đại nãi nãi ở lại Cung gia, hấp ta hấp tập đi theo mọi người.

Minh Phi phân phó Tiết Minh Quý mời các chương quỹ các quản sự đi ra ăn cơm trước, còn bản thân nàng trợ giúp Trần thị cùng Thiệu đại nãi nãi đến thăm Cung Nhị phu nhân. Chưa tới An Nhân đường, xa xa đã nghe thấy tiếng mắng chửi của Cung Nhị phu nhân. Chu di nương tóc tai bù xù, trên mặt bị cào mấy vết máu nhìn thấy mà hoảng, đang ôm đầu vai ngồi ở dưới hành lang cúi đầu suy nghĩ gì đó, thấy mấy người tới liền đứng dậy tiến lên, trên mặt nặn ra nụ cười làm bộ đáng thương.

Trần thị thở dài nói: “Sao Di nương không đi xuống chải đầu rửa mặt, bôi chút thuốc? Cẩn thận lưu lại vết sẹo cũng không đẹp.”

Ánh mắt của Chu di nương buồn bã, nhò một giọt lệ: “Tạ phu nhân quan tâm. Nhưng dáng vẻ của phu nhân ta thế này, để cho người khác sao yên tâm được chứ?”

Thiệu đại nãi nãi the the nói: “Ngươi đã lo lắng thì tại sao không vào trong hầu hạ mà ở đây lười nhác làm gì?”

Chu di nương sờ soạng vết thương trên mặt, nhỏ giọng nói: “Phu nhân nhà ta nhìn thấy ta là phiền lòng.” Ngay sau đó quay đầu lại thông truyền: “Phu nhân, Thái Phu Nhân, cữu nãi nãi và Đại nãi nãi tới thăm ngài.”

Cung Nhị phu nhân lạnh lùng nói: “Nàng ta tới làm gì? Bảo nàng ta đi đi! Lúc này nàng ta vừa lòng đẹp ý rồi chứ, nuôi một tiểu yêu tinh để quấy nhiễu nhà cửa, sau khi tới nhà ta không có một ngày sống dễ chịu, tang môn tinh!”

Trần thị giận dữ, kéo Minh Phi xoay người rồi đi, lớn tiếng nói: “Loại người thất đức này không xứng để chúng ta lui tới với nàng ta!”

Thiệu đại nãi nãi thấy Trần thị kinh ngạc, vui mừng phe phẩy cây quạt, hừ tình giả ý: “Thái Phu Nhân, nàng là bệnh nhân, ngài đừng chấp nhặt với nàng. Đại nãi nãi, ngài hãy khuyên can một chút đi, đừng để mầu thân người tức giận.”

Đáng thương cho Cung Viễn Trật, trông đầu này không lo được đầu kia, mới vừa tiễn đại phu đi, trở lại đã gặp phải tình cảnh này, đầu đầy mồ hôi chạy tới, liên tiếp thở dài nhận lỗi: “Mẫu thân ta ngã bệnh, kính xin phu nhân đừng chấp nhặt với ngài ấy!” Tội nghiệp nhìn Minh Phi: “Tâu tâu, xin tâu hãy giải thích với Thái Phu Nhân.....”

Trần thị thấy hán đáng thương, khoát khoát tay: “Thôi, ta không tức giận.”

Minh Phi đỡ Trần thị tránh ra, Trần thị thở dài nói: “Đáng tiếc cho đứa trẻ tốt như vậy!” Hai người đi tới cửa viện, chợt nghe sau lưng thét lên một tiếng, Trần thị dừng chân: “Tới cũng tới, ta cứ nhìn xem nàng ta điên khùng tới cỡ nào!”

Chỉ thấy Cung Nhị phu nhân đánh về phía Thiệu đại nãi nãi đang đứng ở cửa như một trận gió, giờ hai móng vuốt lên tóm bà ta: “Có phải ngươi đã lén lút đưa đồ cho con chó quan và lão già đáng chết đó không? Nói! Có phải ngươi đã nhận lễ của tên tiểu tạp chủng đó rồi bán số bạc cho hắn? Ta đánh chết ngươi đồ không có lương tâm, đồ Bạch Nhân Lang!”

“Kẻ điên!” Thiệu đại nãi nãi cũng không phải Chu di nương mà nằng không cãi đánh không đánh trả, bị bà ta chộp một móng vuốt trúng cổ, đau đến hú lên quái dị, ném cây quạt đi, bóp cổ Cung Nhị phu nhân dùng sức xô đẩy. Cung Nhị phu nhân bị bóp liếc mắt, Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Trật thấy thế vội tiến lên, thật d/đ/l;q;d dễ dàng tách hai người ra, Thiệu đại nãi nãi sửa sang lại tóc tai mặt mũi, mắng: “Ta niệm tình ngươi là thân tình máu mủ mới đến thăm ngươi, ngươi lại vu cáo rồi cắn xé ta lung tung! Nhìn điệu bộ này của ngươi làm gì còn có dáng vẻ của quan phu nhân! Như một bà điên! Thật mất mặt!” Thân nhiên xoay người rồi đi.

Cung Nhị phu nhân khàn khàn cổ hét: “Không cho phép ngươi đi! Đền bạc cho ta mới được phép đi!”

“Ta nhỏ vào!” Thiệu đại nãi nãi vẩy vẩy khăn, đi còn nhanh hơn, “Tại sao ta phải đền bạc cho ngươi? Ta nợ ngươi à?”

Cung Nhị phu nhân giận dữ, đang muốn vội vã bước tới đã bị Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ liều mạng ôm lấy, Chu di nương đáng thương đi đến gần, Cung Viễn Trật lạnh mặt nói: “Gọi mấy ma ma mạnh mẽ tới hầu hạ phu nhân uống thuốc cho ta!” Lời còn chưa dứt, Cung Nhị phu nhân đã trợn mắt ngất xỉu, Trần thị sững sờ thấy không có gì hay để xem nữa liền đỡ bà vai Minh Phi, nghiêm mặt đi ra ngoài, đi tới chỗ không người, cười lăn lộn: “Cái này gọi là ra vẻ! Ta nghe nói, trước khi chết người ta thường giả bộ. Ta vốn không tin nàng ta điên nhưng hôm nay xem ra là điên thật rồi. Hôm nay nàng ta nhìn thấy tất cả mọi người đều muốn hại mình, đối đầu với mình.”

Tâm tình hai mẫu tử rất tốt đi từ vườn hoa đến cửa Nguyệt Lượng, Trần thị chỉ bảo: “Ngày mai ta đã tìm thợ thủ công đến đây xem cho con rồi, tường cũng không cần rất cao, dù sao cũng có chó đi canh quanh nên không sợ người ta leo tường.” Suy nghĩ một chút lại vỗ vỗ ta Minh Phi, cười nói: “Từ nay về sau con không cần phải chịu đựng những con giận dữ của nàng ta nữa, hãy sống thật tốt!”

Minh Phi tiễn Trần thị đi, vội vàng sai người quét dọn đình viện, thu thập phòng khách, rồi sai người đến Hoa Anh Thảo thu xếp cho ba phụ tử Tiết Đại cửu, ở dưới bếp nấu canh giải rượu, yên lặng ngồi chờ các nam nhân về nhà.

Hoa ma ma mặt mày hớn hờ dọn dẹp khéo ước bán nhà giúp Minh Phi, cười nói: “Chúc mừng nãi nãi, sau lần này sẽ không cần phiền lòng chuyện của nhà sát vách nữa. Chờ đến khi tường viện được xây lên thì tay bà ta có mọc lại cũng không đuổi tới.”

“Bà ta đã nửa điên nửa khùng, tự lo còn không xong.” Kim Trâm ngồi nghiêng trước cửa sổ thêu hoa, cười nói: “Nô tỳ thật không nghĩ đến đại gia có thể chịu được như vậy, 4 vạn lượng bạc đấy, chỉ sợ từ nay về sau tất cả mọi người ở Thủy Thành phủ đều biết đến tên đại gia.”

Tiết Minh Quý sắp xếp cho các chương quý tổng quản mới chèo thuyền qua đây xong, tới xin Minh Phi chỉ thị: “Xin nãi nãi chỉ thị, phía ngoài các tổng quản và chương quý hỏi khi nào thì tôi dập đầu cho đại gia và nãi nãi?”

Minh Phi thấy hán cười đến rục rờ, giống như trẻ thêm vài tuổi, liền cười nói: “Tiết tổng quản quen cửa quen ngõ, ngài nói xem lúc nào mới tốt?”

Tiết Minh Quý cười nói: “Mấy ngày nay đại gia phải ở cùng cửu lão gia, vừa chuyện vui, khó tránh khỏi khách sẽ nhiều hơn một chút. Lòng người cũng di động, nếu vội gặp bọn họ ngược lại có vẻ e sợ, không để ý vài ngày là có thể nhìn ra được lòng người đi về đâu rồi.”

Minh Phi đáp, “Ta chưa từng làm sinh bại, cũng chưa từng để ý, sau này còn phải xin Đại Tổng Quản chỉ bảo nơi này nhiều hơn.”

Tiết Minh Quý cũng không khiêm tốn, cười đồng ý rồi, không đề cập tới đám người chạy xe ngựa đi theo Cung Viễn Hòa.

Lúc nhóm người Cung Viễn Hòa trở lại thì trời đã tối đen, Minh Phi sắp xếp cho nhóm người Tiết Đại xong rồi giúp đỡ Cung Viễn Hòa rửa mặt đổi y phục uống xong canh giải rượu. Cung Viễn Hòa đưa tay gác lên người nàng, hai người nằm trên giường d/đ/l;q;d La Hán khoảng nửa canh giờ, sau đó đứng lên đi đến cửa Nguyệt Lượng cho chó ăn, nghỉ đến trước đây không lâu vẫn còn đánh công phòng chiến với Cung Nhị phu nhân, hôm nay cuối cùng làm tường rồi, tâm tình không khỏi rất tốt.

Cung Viễn Hòa dặt tay Minh Phi, cười nói: “Như là đã đi tới đây, chúng cứ đi đến cửa Nguyệt Lượng lưu luyến lần cuối cùng, thăm Thăm đã khỏi bệnh chưa, mới vừa rồi có về chờ bọn ta hiểu thuận.”

Minh Phi cười cùng Cung Viễn Hòa từ từ đi tới An Nhân đường. An Nhân đường náo nhiệt như đang ăn tết, Cung Nhị phu nhân uống thuốc xong ngủ say, bên cạnh là Chu di nương và ba tỷ đệ Cung Tịnh Kỳ ngồi vây quanh. Mấy người đều mặt ủ mày ê, Chu di nương thỉnh thoảng còn nhỏ vài giọt lệ.

Cung Viễn Trật thấy Cung Viễn Hòa và Minh Phi đến, ánh mắt sáng lên, vội vàng nhường chỗ ngồi: “Ca ca, không phải ban ngày Hồng đại nhân nói có một đại giới nào đó sao?” Giờ phút này ngay cả hân cũng thật sự tin tưởng, Cung Nhị phu nhân là bị bệnh, nếu không sao ở trường hợp này mà Cung Nhị phu nhân lại đánh thiếp thất. Lại còn đánh nhau với Thiệu đại nãi nãi nữa chứ? Trước nay chưa từng xảy ra chuyện như thế này. Như vậy không phải là điên thật rồi sao?

Cung Viễn Hòa lo đang quét Chu di nương một cái, “Ta đã hỏi thăm, đại phu này ở rất xa, thù hạ người đó nói mười bệnh nhân thì chín người có thể chuyển biến tốt. Tối nay đã trở rồi, ngày mai hãy cho người đi mời.”

Chu di nương cúi thấp đầu, cuộn tròn sau lưng Cung Nghiên Bích, giống như là ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau quả nhiên đã mời đại phu, Tiết Đại cửu cũng đưa Linh Chi qua, Cung Nhị phu nhân dường bệnh mấy ngày lại mạnh như rồng như hổ. Tính lại sổ sách một lần, phát hiện trong kho trống không, trở mắt nhìn cửa Nguyệt Lượng biến thành tường rào, từ này không qua được nữa, hết mắng Cung Viễn Trật rồi lại khóc, Chu di nươngkhô sở khuyên ngăn, ngay sau đó lại thả tinh lực vào việc đòi nợ nhà mẹ đẻ.

Thiệu gia đã ăn thịt béo vào trong miệng đâu để gì phun ra? Dĩ nhiên là khóc than ăn vạ với bà ta, bà ta tức giận đùng đùng đến ồn ào mấy lần, Thiệu Lão phu nhân liền bị bệnh, Thiệu đại nãi nãi đi truyền bá khắp nơi, nói người điên này không vâng lời bất hiểu, mạnh mẽ khiến thân mẫu mình tức giận đến phát bệnh. Cung Nhị phu nhân giận đến thiếu chút nữa hộc máu, lại tới cửa, người gác cổng d/đ”l;q;d lại không chịu cho bà ta đi vào, còn có một đám trẻ con chạy tới cầm tảng đá đập xe ngựa của bà ta, đuổi theo kêu “Kẻ điên, kẻ điên”, làm cho mặt mũi bà ta mất sạch, không thể không áo nào trở về nhà, sau khi về nhà liền tức giận nằm trên giường, ngày đêm suy nghĩ phải thế nào mới có thể thu thập ca tẩu không biết xấu hổ này của mình để lấy bạc về.

Chỉ khổ nỗi không tìm được đối tượng bàn bạc, lại không dám tùy tiện ra cửa, liền kêu Cung Tịnh Kỳ đến thương lượng. Nhưng Cung Tịnh Kỳ có kinh nghiệm dạy dỗ lần trước, cũng không dám nghĩ kế lung tung cho bà ta, chẳng qua chỉ hỏi thăm ân oán giữa bà ta và Thiệu gia, nhưng cũng không dám khuyên bảo, thời gian còn lại đều trốn trong phòng thêu đồ cưới.

Trong lúc Cung Nhị phu nhân vẫn đang moi hết ruột gan ra để suy nghĩ làm thế nào lấy tiền về thì có chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Không biết tại sao, chuyện bà ta và nhà mẹ đẻ xáo xáo, tẩu tẩu chỉ trích bà ta bất hiểu lại truyền đến lỗ tai Tô gia cách đây một trăm dặm. Lão thái thái Tô gia lập tức sai người đến hỏi, ngụ ý là nếu quả thật như thế thì Tô gia bọn họ không dám thủ nữ nhi của một người không có hiểu đạo như vậy về làm thế. Người tới trừ hỏi cái này ra còn hỏi thăm Cung Nhị phu nhân có phải thật điên rồi hay không, lại hỏi mẫu thân điên rồi thì nữ nhi có thể cũng điên theo không?

Sao Cung Nhị phu nhân có thể chịu thiệt thòi? Chỉ nói là truyền nhầm. Trang phục lộng lẫy gặp người tới, chứng minh bà ta thật sự không điên, lúc trước nhìn còn tạm, người tới nửa tin nửa ngờ rồi đi, lúc đi ngay cả tiền thưởng cũng không nhận.

Cung Tịnh Kỳ cảm thấy đại sự không ổn, bị sợ đến khóc mãi, Cung Viễn Trật đi cầu Cung Viễn Hòa. Cung Viễn Hòa ra mặt, tùy ý tìm một tên lưu manh ngất nhéo một đối tượng trong cửa hàng Cung gia sanh sự, lúc này mới tung tin lấy cớ trả thù kéo đến nha môn đánh mười mấy hèo. Minh Phi lại nhờ quan hệ với nhà Chu đồng tri mời người đến chào hỏi Thiệu đại nãi nãi, không cho phép tung tin sinh sự, lại đặc biệt đi gặp lão thái thái Tô gia giải thích rõ chuyện này, mới xem như tạm thời giải quyết chuyện Tô gia. Chuyện này truyền đi, mọi người đều nói phu thê Minh Phi phúc hậu hiểu chuyện, thương cảm đệ muội.

Chuyện này mới vừa chấm dứt, không biết Cung Nhị phu nhân nghe ai nói chuyện này có người có ý giở trò, mục đích là muốn phá hư hôn sự của Cung Tịnh Kỳ, liền hung hăng khí thế sai người trong nhà điều tra kỹ, kết quả tra ra không chỉ một kết luận, nói Chu di nương đã từng oán trách bà ta không chịu đồng ý hôn sự Phương gia, tuy ngoài miệng không nói nhưng bà ta lại ghi tạc mối thù này trên người Chu di nương.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Hái đào

Editor: Trịnh Phương

Cuối tháng Sáu, tiền Tiết đại cửu đi, Ngu Chúc- trưởng phu của Kiều Đào tới báo tin, nói là đào trong trang đã chín, mời đại lão gia cùng đại phu nhân tới dạo chơi, hái đào. Cung Viễn Hòa biết tin Cung Trung Tổ đồng ý lời cầu hôn của Phương gia đã đến tại Cung Nhị phu nhân, định đi tới đó hai ngày, cũng mời luôn cả đám người Trần thị tới thôn trang chơi đùa, để né tránh chuyện này.

Kết quả chỉ có Thái Quang Hoa cùng Minh Bội đi, Trần thị phải đề ý chuyện nhà, Thái Quang Diệu phải đến trường, trong lòng Thái Quang Nghi hiểu rõ, biết mình không được hoan nghênh, cũng tìm cớ từ chối, Minh Tư cũng nhận được lời mời, nhưng khinh thường mà từ chối.

Người tới Thiệu gia đưa tin là Vương Thiên Bảo, đừng nói là tiền thưởng, ngay cả nước cũng không được uống một hớp, trở lại thờ phỉ phò kẻ khổ với Minh Phi: “Tứ di nương ngay cả mặt cũng không cho nhìn, liền trực tiếp truyền lời lại, nói là nàng phải hầu hạ cha mẹ chồng, chăm sóc phu quân, không rảnh.”

Minh Phi cười nhẹ một tiếng, gọi Kim Trâm tới, thưởng cho nàng một lượng bạc: “Cực khổ.”

Vương Thiên Bảo lui ra, Kim Trâm nói: “Phu nhân vốn là cho Tứ Tiểu Thư mặt mũi, mới cố ý cho Vương Thiên Bảo đi mời nàng, sao nàng có thể không cho một chút mặt mũi nào? Cho dù không muốn đi, thì cũng nên đáp lễ chu toàn.”

Minh Phi cười nói: “Nàng luôn không muốn thân thiết với người của mẫu gia.” Nàng vốn là cũng không thật lòng muốn mời Minh Tư, chỉ là không muốn để người khác mượn cớ mà thôi.

Kim Trâm nói: “Tứ Tiểu Thư không biết là nghĩ như thế nào? Thiệu gia bắt nhập lưu, rất nhiều người cũng không thèm tới đưa thiệp mời cho nàng, nếu nàng không duy trì quan hệ tốt với mẫu gia, chỉ biết càng chạy càng xa, thì có chỗ nào tốt?” Hiện tại Minh Tư coi như là bị các tiểu thư, phu nhân trong gia đình quan lại ở Thủy thành phủ tự động bỏ quên, các loại yến tiệc, gần như không còn thấy bóng dáng của nàng. D+đ/l±q%đ

Hoa ma ma cười nói: “Trên đầu chữ nhện có một cây đao, không phải ai cũng có thể nhện.”

Ngày thứ hai, thời tiết đẹp trời, xe ngựa mới lái ra cửa chính, đã thấy một chiếc kiệu nhỏ của chi thứ hai Cung gia dừng lại ở đại môn, một vị phu nhân đen, béo ăn mặc lòe loẹt, tục tũn không chịu nổi bước ra từ bên trong, Bạch Lộ mắt tỉnh, vội nói với Minh Phi: “Phu nhân, ngài xem. Đây có phải là bà mai hay không?”

Minh Phi nhìn chăm chăm thêm vài lần, xác định cùng với khẳng định: “Ừ.”

Hoa ma ma cười nói: “Chẳng lẽ lại là Phương gia tới cầu hôn sao?” Lúc này bà mai lại tới cửa, trừ đến vì Cung Nghiên Bích ra, chắc chắn không phải là ai khác.

“Không phải.” Minh Phi là phân biệt được bà mai vội tới Phương gia cầu hôn kia, cách ăn mặc của bà mai đó rõ ràng cao cấp hơn một bậc so với người này. Xoay mặt liền thấy Cung Viễn Hòa đi ra, lại nghe phu xe đi mời Cung Viễn Hòa tới đây.

Cung Viễn Hòa vừa ra tới đây, vừa lúc nhìn thấy một bóng lưng của bà mai, cười nói: “Nghe nói Thẩm ma ma đã lựa chọn kỹ lưỡng cho Nhị muội muội một vị hôn phu đấy.” Hắn đánh vào bên tai Minh Phi nói: “Chúng ta đi nhanh lên, chờ một lát tin kia liền đến trong tai Chu di nương. Chờ chúng ta trở lại, vừa đúng có thể xem phần kết của đoạn kịch này.”

Sau khi xe ngựa của Cung gia hội hợp với xe ngựa của Thái gia, một đoàn người thông thả đi tới nông thôn, lúc này vốn là giữa hè, phóng tầm mắt nhìn tới, màu xanh lá cây trông không đến đâu, gió vừa thổi, lúa giống xanh biếc khỏe mạnh trong vườn rung động từng đợt giống như một làn sóng lớn màu xanh lá cây, liên tiếp, khiến cho tâm trạng người xen trở nên vui vẻ thoải mái.

Hoa ma ma đi qua nhìn Kiều Đào mấy lần, tương đối quen thuộc đối với tình hình đất đai ở xung quanh. Thấy Minh Phi ngồi cạnh cửa sổ, khỏe môi mỉm cười, mặt phải không ngừng chuyển động, biết nàng vô cùng yêu thích loại cảnh sắc này, liền cười nói: “Phu nhân, qua ít ngày nữa lúa sẽ trở bông nở hoa, đến lúc đó nhìn sẽ đẹp hơn. Đi thêm mười dặm, chính là thôn trang của chúng ta, phu thê Kiều Đào đều là người cần mẫn, chính là lúa bên trong, cũng khỏe mạnh hơn so với nhà khác.” D±Đ¶[L}Q_Đ

Cung Viễn Hòa ở một bên nghe, đánh ngựa tới đây, cười nói: “Năm nay nhất định là một năm được mùa. Trước đó vài ngày, ta cùng mấy người đi xem qua hoa màu trong đồng ruộng nhà chúng ta, đáng đáp cực tốt.”

Lúc này nhiệt độ lên cao, khiến trên đầu hán rịn ra đầy mồ hôi, ngược lại có vẻ môi hồng răng trắng, mặt như hoa mùa xuân, Minh Phi nhìn thật sự là vui tai vui mắt, liền cười nói: “Chàng chơi một cái đầu sa tới đang đắp chữ sao.” Cung Viễn Hòa không giải thích được: “Ta là cái gì muốn khăn voan sa?”

Minh Phi cười nói: “Ta sợ người khác gây ra phiền toái cho chúng ta, đoạt chàng thật ra chỉ là chuyện nhỏ, chớ dọa chúng ta.”

Cung Viễn Hòa chợt hiểu được, dùng roi ngựa chỉ chỉ nàng, nhẹ nhàng nói: “Nàng chờ đó cho ta.....” Thái Quang Hoa tựa vào trong ngực Minh Phi, thấy thế sợ hãi kêu: “Tam tỷ phu tức giận!” Không đợi Minh Phi trả lời, hai chân bò dậy nằm ở bên cửa sổ, muốn đi lấy roi của Cung Viễn Hòa, hét lên: “Tam tỷ phu, không cho huynh chìa vào người Tam tỷ tỷ của đệ như vậy!”

Cung Viễn Hòa thấy hán bĩu môi, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn mập mạp, bộ dạng giống như thật, không khỏi bật cười, hai tay liền nhấc hán từ cửa xe ngựa ra rồi để ngang trên lưng ngựa: “Ta cứ thích chìa về phía nàng, đệ làm sẽ làm gì ta nào?”

Thái Quang Hoa tròn to hai mắt nhìn hán, nghiêm túc nói: “Mẫu thân đệ từng nói, nếu có người khi dễ (bắt nạt) Tam tỷ tỷ của đệ, đệ nhất định phải giúp đỡ, không thể để nàng bị người ta khi dễ!”

Cung Viễn Hòa “Xì” một tiếng bật cười, ánh mắt nhìn về hướng Thái Quang Hoa lại thêm mấy phần dịu dàng, để hán ngồi an toàn trên yên ngựa, nói: “Nếu là như vậy, ta liền không khi dễ Tam tỷ tỷ của đệ nữa.” Đây là người nhà của nàng, người nhà đáng giá được quý trọng của nàng, Minh Phi nhìn một lớn một nhỏ trên lưng ngựa, trong lòng ngực đầy ắp cảm xúc vừa đau đớn lại vừa ngọt ngào.

Xe ngựa đi mười dặm, quả nhiên thấy một mảnh ruộng trồng lúa trải dài, rõ ràng là còn khỏe mạnh hơn một chút so với những ruộng lúa ở xung quanh, Hoa ma ma vui sướng chỉ cho Minh Phi xem: “Phu nhân, cái này là của ngài.”

Ngu Chúc mặc y phục mùa hè làm từ vải bố màu xanh đỡ Kiều Đào đã có bầu năm tháng, dẫn Mai từ cùng mấy tiểu tức phụ đứng ở đầu thôn trang đầu nghênh đón mọi người. Minh Phi thấy Kiều Đào được nuôi tới trắng trắng mềm mềm, tinh thần cũng vô cùng tốt, về mặt lúc nói chuyện cùng Ngu Chúc cũng có vẻ rất thân mật, trái tim luôn treo lơ lửng vì nàng cũng bởi vậy mà buông xuống.

Chỗ ở mà Trần thị chuẩn bị cho nàng trong thôn trang này khá lớn, hậu viện là một dãy nhà lợp ngói xanh, mặc dù đồ dùng đơn giản, nhưng cũng sạch sẽ chỉnh tề. Trạng thái tinh thần của Mai từ không giống lúc trước, có hơi gầy đi, nhưng lại sáng sủa hơn rất nhiều, còn rất cần mẫn. Nhìn thấy mọi người ngồi xuống, liền chạy tới phòng bếp chuẩn bị đồ ăn và trà. D*!~e#nda_nleq—uyd0n

Kiều Đào chỉ về phía bóng lưng của nàng cười nói: “Người này tựa như biến thành người khác, mỗi ngày đều vô cùng chịu khó săn sóc. Chỉ là rất ưa thích đi ra bờ sông, vừa đi chính là một hai canh giờ.”

Minh Phi cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cho phép nàng đi. Nếu có một ngày, không thấy Mai từ nữa, hoặc là rơi vào trong nước “Chết đuối”, một chút cũng không có gì kỳ quái.”

Minh Phi mang cho Kiều Đào mảnh vải bông cùng hai bộ y phục của trẻ con do nàng tự mình làm ra, Kiều Đào tạ ơn, cười nói: “Lúc nào phu nhân mang bầu tiểu công tử. Đến lúc đó nô tỳ tới giúp ngài chăm sóc tiểu công tử.”

Minh Phi cười nói: “Ngươi chịu rời khỏi nơi này?”

Kiều Đào buông mắt xuống: “Hắn đối đãi với nô tỳ rất tốt, nhưng nô tỳ luôn ở bên người phu nhân, khi phu nhân cần nô tỳ thời điểm, nô tỳ không tới thì ai tới?”

Minh Phi bộ dáng này của nàng, giống như vẫn chưa quên Thái Quang Đình, không khỏi thở dài. Mấy ngày trước nàng nhận được thư của Thái Quang Đình cùng Minh Ngọc gửi, Hàm Dung đã có bầu.

Không thể quên được cũng bình thường, nhưng không thể tiếp tục muốn, quý trọng người trước mắt mới là điều sáng suốt nhất. Liền cười đùa với Kiều Đào: “Biết rồi, ngươi không bỏ được Ngu Chúc ở lại quê hương làm ruộng chịu khổ, chờ hài nhi của ngươi đầy tuổi, ta lại gọi hai người về.”

Kiều Đào cười một tiếng: “Phu nhân biết rõ là không phải như vậy.”

Minh Phi nói: “Đại phu nhân nôn nghén rất khổ sở, sao lại không thấy ngươi nôn nghén?”

Kiều Đào khẽ ngậm ngùi, ngay sau đó cười vuốt ve bụng, nói: “Nô tỳ không biết, hài nhi này thật biết điều, một chút cũng không quấy phá. Ngu Chúc nói, bởi vì hắn không nỡ để ta chịu khổ, tìm vật vả, cho nên hài nhi của hắn cũng không được hành hạ mẫu thân.”

“Ta thấy hắn là thật sự đặt ngươi ở trong lòng, ngươi rất có phúc khí.” Minh Phi nghe được liền cười to. Không ngờ Ngu Chúc nhìn trung thực như vậy, nhưng nói đến lời tâm tình thì nửa điểm cũng không hàm hồ. d=ie#ndaql*eq^uy~do*n

Kiều Đào trở tay cầm tay của nàng, nhẹ nhàng nói: “Phu nhân, lúc trước nô tỳ cũng rất lo lắng cho ngài, nhưng bây giờ nhìn thấy ngài hẳn là mập hơn một chút so với ngày trước, cũng cao hơn chút, đại gia cũng có vẻ thật sự để ngài ở trong lòng, lúc này ta cuối cùng cũng yên tâm.”

Thái Quang Hoa đi theo Minh Bội, sôi nổi tươi đẹp chạy vào, một đôi mắt đen láy như hai quả nho hiện lên vẻ tham ăn, nói: “Tam tỷ tỷ, ta muốn ăn đào! Quả đào đang ở đâu vậy? Quả đào đang ở đâu vậy?”

Mọi người đều cười, chỉ vào Kiều Đào nói: “Quả đào mập ở chỗ này đây.”

Cung Viễn Hòa cuốn nửa tay áo lên, áo bào từ vung quần trên đai lưng, một tay cầm một chiếc giò trúc, một tay cầm chiếc quạt hương bồ đi tới, cười nói: “Đều ăn cơm đi, Mai từ làm một bàn thức ăn ngon, đặt ở trong rừng đào, muốn ăn quả đào, muốn xem quả đào thì đều đi tới đó.”

Minh Phi phù thấy cách ăn mặc của hắn, bị chọc cho cười lên: “Đào lang trông tuấn tú ghê nhỉ.”

“Các ngươi đi trước.” Cung Viễn Hòa đi kéo Minh Phi, đụng tới nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu nhân xin đợi tiên tử tới hái đào nha!”

Minh Phi thấy khoe mắt đuôi mày hắn đều là ý cười xấu xa, biết hắn lại không đứng đắn, liền nhỏ giọng nói: “Đến lúc đó thì chàng đừng có khóc!”

Ai ngờ lại bị Thái Quang Hoa vừa đi tới cửa nghe được, cắn đầu ngón tay, không hiểu nói: “Tam tỷ tỷ, tỷ hái đào, vì sao tỷ phải khóc? Chẳng lẽ là không bỏ được?”

Minh Phi đỏ mặt không nói, Cung Viễn Hòa lại nói: “Tỷ tỷ của ngươi cho là ai cũng giống như nàng, thích ăn đào muốn chết, bị người khác lấy mất thì liền khóc.”

Thái Quang Hoa nói: “A, không phải nói là trong vườn có rất nhiều sao, sao tỷ tỷ ăn hết được? Có thể chia đều cho tỷ phu mà.”

Minh Phi hung ác trợn mắt nhìn Cung Viễn Hòa một cái, hắn chỉ cười.

Mặc dù Minh Bội không hiểu ánh mắt đó có ý tứ gì, nhưng cũng biết là hai người đang trêu chọc nhau. Khuôn mặt Thái Quang Hoa ửng đỏ nghiêm lại, đi ra ngoài: “Đi, chúng ta ăn cơm trước đã.”

Trong nhà chỉ còn dư lại tân phu thê hai người, tay kéo Cung Viễn Hòa của Minh Phi kéo Cung hung tợn véo xuống một cái:

“Ta cho chàng nói lung tung!”

Cung Viễn Hòa “á” một tiếng, xoa cánh tay hút không khí: “Ta nói cái gì nha? Ta oan uổng nha, không phải là hẹn nàng hái đào sao?”

Minh Phi đoạt lấy giỏ trúc trong tay hắn, lật qua đội lên trên đầu hắn: “Một mình chàng từ từ hái đi!”

Cung Viễn Hòa nhắc rõ lên, một tay siết chặt hông của Minh Phi, một tay cầm dọc xuống theo tay của nàng, thờ hồn hèn tức giận nói: “Nếu để nàng đi hái, xem chừng mấy ngày nữa cũng chưa hái được đâu, nhớ nha.” Minh Phi đỏ mặt, miễn cưỡng nhún hai cái, nhẹ nhàng nỏ một cái lên mặt hắn, xoay người đẩy hắn đi ra bên ngoài: “Buổi tối rồi hái!”

Cung Viễn Hòa cười đến thấy răng không thấy mắt, đứng tại chỗ mà dùng sức nhảy mấy cái, đợi quả đào rơi xuống, mới xách theo rỏ đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Bọt nước (1)

Edit: hoada

Minh Phi đến rừng đào, nơi này gió nhẹ thoảng qua, không khí trong lành, dưới gốc cây to bày một chiếc bàn vuông, bốn chiếc ghế trúc con, đồ ăn trên bàn đều là những món ăn thường thấy ở gia đình vùng nông thôn, cộng hoa xào tích nhục, hồng thiêu gia tử, hoàng gừng đậu hoa, đậu tây hầm sườn cách thủy, rau trộn tiêu hoàng qua, tỏi giã thịt luộc, đậu cô ve, còn nướng mấy con chim cú nhỏ (tên thức ăn chẳng biết edit sao).

Thái Quang Hoa đã rửa tay xong, ngồi bên cạnh bàn giường mắt nhìn thức ăn bày trên bàn nuốt chút nữa chảy nước miếng. Minh Bội nhìn cũng rất thèm ăn, thấy Minh Phi đi tới, vội vàng lôi kéo Minh Phi ngồi xuống cười nói: “Tam tỷ, sao tỷ phu còn chưa tới vậy?”

Minh Phi kéo tay nàng ngồi xuống trước, rồi múc cho Thái Quang Hoa nửa bát canh: “Không cần để ý tới hắn, chúng ta ăn trước đi.”

Thái Quang Hoa không thích ăn canh vậy mà Minh Phi lại lấy canh cho hắn ăn, ngẩng lên đã thấy Minh Bội ở một bên nhìn nàng cười: “Tam tỷ tỷ, người được gả đi sống rất tốt phải không?”

Minh Phi cười nói: “Cũng không tệ lắm.”

Minh Bội chống cằm: “Chúc mừng tỷ, bây giờ nhìn tỷ giống như đuổi mây tan thấy mặt trời lộ dạng, còn tương lai của muội thì...” Nói đến chỗ này thì nàng hơi đỏ ửng mặt: “Muội cũng muốn như tỷ, tìm được một trượng phu tốt với muội như vậy nhưng không biết có thể gặp được không?”

Minh Phi an ủi nàng: “Nhất định là có thể. Mẫu thân đã từng nói với ta muốn thay muội tìm một mối hôn sự tốt.”

Ánh mắt Minh Bội tỏa sáng: “Tỷ nói thật chứ?”

Minh Phi có lòng giữ mối quan hệ của mấy mẹ con Tử di nương với Trần thị thật tốt, liền tiết lộ ý tứ cho nàng: “Đương nhiên là thật rồi. Mẫu thân đã từng nói với ta, mẫu thân và phụ thân đã thương lượng trong thư, nói phụ thân ở Đãng Châu tìm cho tứ đệ một tiên sinh tốt. Mẫu thân còn nói... chỉ có ca ca tỷ tỷ đều có tiền đồ tốt, thì tương lai của Hoa ca nhi mới có thể sống tốt qua ngày được.” Thay vì nói Trần thị tốt bụng không bằng lấy Thái Quang Hoa ra nói, điều này khiến cho người khác dễ dàng tin tưởng hơn.

Minh Bội nghe nàng nói như vậy đã tin hơn phân nửa, cười nói: “Đúng nha, ta cũng nói với tứ di nương như vậy... chỉ cần thật lòng hầu hạ phu nhân, thương yêu, quan tâm nuôi dạy ngũ đệ, tương lai không lo không có ngày tốt lành.” Sau khi nói xong lại cảm thấy thân thiết với một người xưa nay chỉ quen sơ nên hơi mất tự nhiên.

Minh Phi gấp cho nàng một đĩa thức ăn đặt vào bát: “Muội có thể nghĩ như vậy, ta rất vui mừng. Chúng ta vốn là người một nhà, nên sống hòa khí với nhau thì sẽ tốt hơn bất kì điều gì khác. Mẫu thân thì người cũng biết rồi, không phải là người không phân biệt phải trái, muội nhìn thấy ta thì muội biết rồi.”

Minh Bội dùng sức gật đầu: “Ừ, muội nhớ kĩ rồi.”

Lúc này, Cung Viễn Hòa xách theo một cái giỏ đựng đào vừa đi vừa ngâm nga một câu hát gì đó đi tới, thấy ba người đã ăn trước thì vội vàng hô lên: “Các người thật quá đáng! Thế nhưng không đợi ta với, thức ăn ngon bị các người ăn hết rồi.” Nói rồi vội vàng ném giỏ đựng đào đi, chạy tới ôm tay Minh Phi đang gấp món chim cú rán.

Mới vừa rồi, hai người đi hái trộm đào, chơi trò chơi ăn quả đào, Cung Viễn Hòa khinh liên mật ái, Minh Phi ôn nhu thể thiết. Tâm tình rất tốt, cảm thấy so với bình thường thì nồng nàn hơn nhiều. Sau đó, đầu Cung Viễn Hòa đầy mồ hôi nhẹ nhàng dùng tay chia vào trán Minh Phi thấp giọng buồn cười,

Minh Phi bị hấn cười đến xấu hổ, ôm chặt thắt lưng hấn nói: “Cười cái gì?”

Cung Viễn Hòa thấy nàng không giận chỉ có xấu hổ, sắc mặt như hoa đào, đôi mắt vừa đen vừa sáng, đôi môi bị mình mút cắn hơi sưng đỏ nhìn qua đó mong kiều diễm như bông hoa mới nở, nghĩ đến mới vừa rồi lúc tình nồng nàng ôm thắt lưng của hấn thật chặt, nhẹ nhàng gọi tên hấn, cặp mắt mê ly nhìn hấn, lập tức trong lòng mềm nhũn, không nhịn được cúi đầu cắn một ngụm lên quả đào mộng: “Ta thật thích.”

————— tuyên phân cách —————

Lại nói, Chu di nương biết được Cung Trung Tổ đã đồng ý cử hôn sự của Phương gia thì vui mừng khôn xiết đi đến nơi ở của Cung nhị phu nhân hỏi thăm tin tức. Bà nghĩ, hôn sự của Cung Tĩnh Kỳ sắp tới mà lần trước nhìn qua bộ dáng Cung nhị phu nhân hình như không phải không đồng ý, vì vậy lập tức nghĩ lần này đương nhiên là được. Ai ngờ, vừa đến lại thấy bà mai đang ngồi trò chuyện với Cung nhị phu nhân cực kì vui vẻ, trên bàn có cái thiếp canh màu hồng.

Chu di nương thấy vậy thì kinh hãi, trong lòng có chút hồi hộp nhưng vẫn mạnh mẽ tiến lên hành lễ chào hỏi, không đợi bà mở miệng hỏi, Cung nhị phu nhân liền nói: “Người tới vừa đúng lúc, vị này là thừa đại nương tới vì muốn cầu hôn cho Nghiên Bích, người cũng ngồi xuống nghe một chút đi.”

Chu di nương nghe vậy thì phần hận ghen tỵ vô cùng nhưng vẫn không thể hiện trên mặt, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Lần trước, người Phương gia tới hình như là họ Đinh thì phải, sao đột nhiên lại đổi người vậy?”

Bà mai này là thấy người tới là một di nương, tò mò khinh thường, nhưng vẫn cười nói: “Bà cô, ta không phải là tới vì người Phương gia, ta là người Mã gia!” Nói rồi cười đưa thiếp canh cho Chu di nương: “Tiểu phụ nhân đang cùng phu nhân nói chuyện, vị Mã công tử này sinh ra trong một gia đình ba đời là con một chỉ có một rễ một mầm, toàn gia già trẻ từ trên xuống dưới cung chiêu như bảo bối, nếu không phải vì tiểu nữ xuất thân là người trong phủ như thế này, nhà hấn sẽ không chấp nhận đâu. Sau này, nhị tiểu thư của quý phủ già qua, bảo đảm hàng ngày được ăn ngon mặc đẹp, tất nhiên không bị bạc đãi.”

Chu di nương thấy đáng về bà ta như chắc chắn thì trong lòng có mấy phần xem thường, quay đầu lại nhìn Cung nhị phu nhân cười nói: “Phu nhân, tỷ thiếp có lời muốn bẩm.”

Cung nhị phu nhân biết bà ta muốn nói cái gì nên nhàn nhạt nói: “Đồ thừa đại nương đang cùng ta bàn bạc hôn sự của nhị tiểu thư, có chuyện gì sau đó hãy nói cũng không muộn.” Nói rồi nhìn bà mai giờ tay ra hiệu: “Người nói tiếp đi.”

Bà mai tiếp tục khoa môi múa mép ca ngợi hết lời, loạn khoe khoang đủ mọi thứ. Chu di nương bắt đầu đưa tay cầm lấy thiếp canh người đưa tới, nhìn thấy thì toàn thân sợ đến vã mồ hôi lạnh, người này lớn hơn Cung Nghiên Bích mười mấy tuổi, nhưng vẫn chưa lập gia thất thì nhất định là có chuyện gì đó không đúng. Không khỏi run rẩy hỏi: “Sao vị này lớn tuổi như vậy mà vẫn chưa lập gia thất?” Vừa nói vừa nháy mắt với tiểu nha hoàn đang đứng một bên, tiểu nha hoàn chớp lấy cơ hội ra ngoài tìm người đến giúp một tay.

Nghe hỏi vậy, mắt bà mai vẫn không chớp mà cười nói: “Tự nhiên là có nguyên nhân, người trong nhà hấn đã tính qua cho hấn, phải đến cái tuổi này mới đón dâu thì mới có thể giữ được. Nhưng cho dù là như thế, cũng là một hôn sự đốt đèn lồng cũng khó tìm được lắm.”

Chu di nương tức giận vô cùng, thứ chó má gì mà phải đốt đèn lồng cũng không tìm được chứ? Nhịn đến cái tuổi này mà chưa đón dâu, chỉ sợ loại người này rửa chân cho nữ nhi bà còn không xứng. Tuy nhiên, bà biết rõ, lấy tính khí của Cung nhị phu nhân mà nói, nếu như đã ra tay thì đương nhiên không thể tay không mà về, muốn nói gì cũng vô dụng, vì vậy yên lặng ngồi bên cạnh chờ đợi.

Chưa đầy một khắc sau, Cung Viễn Trật đi tới, vừa đi vào liền nói: “Mẫu thân, không phải phụ thân gọi thư về nói đã đồng ý hôn sự của Phương gia rồi hả? Tại sao lại còn muốn làm mai cho người Mã gia nữa?”

Cung nhị phu nhân đã nhìn thấy tiểu nha hoàn của Chu di nương đang đứng bên rèm đầu gốc cây nào, nghĩ thầm nhất định là Chu di nương đã sai tiểu nha hoàn này đi báo tin cho Cung Viễn Trật. Nhì từ mình sinh nhưng không đứng về phía mình lại luôn giúp người ngoài đối nghịch với mình thì không khỏi thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu, trằm mặt vỗ bàn một cái: “Người nghe ai nói là phụ thân người đã gọi thư đồng ý rồi? Sao ta lại không biết? Phụ gia cái gì chứ? Khi nào ta đã đồng ý chuyện này? Ta còn chưa có chết, chuyện như vậy vẫn không tới phiên người trông nom, đi ra ngoài cho ta!”

Cung Viễn Trật cũng không nài nỉ, từ trong ngực móc ra một ít bạc vụn ném cho bà mai đang ngồi: “Hôn sự này đã định rồi, bà không còn chuyện gì nữa, cầm một ít bạc làm lộ phí về đi.”

Hấn càng nói, Cung nhị phu nhân càng tức giận: “Người dám! Cử hôn sự này ta đã quyết định rồi!”

Bà lập tức đứng dậy lấy thiếp canh của Cung Nghiên Bích và một lượng bạc giao tới cho bà mai: “Cầm đi! Hôn sự thành, sẽ không thiếu chỗ tốt cho người!”

Cung Viễn Trật muốn đoạt lấy thiếp canh lại nhưng bà mai đã lách móng một cái, dụng cả thân người vào người hấn, thuận tay nhét thiếp canh vào trước ngực, vui vẻ nói: “Phu nhân thật anh minh!” Bà rất sợ Cung nhị phu nhân sẽ hối hận nên vội vàng đứng dậy rồi đi.

Chu di nương thấy chuyện lớn không ổn thì vội vàng xuống lớn tiếng khóc: “Phu nhân, nhiều năm qua, tỷ thiếp tận tâm tận lực hầu hạ ngài, từ nhỏ, nhị tiểu thư cũng khéo léo hiếu thuận, lúc trước ngài nói, chuyện cả đời của nàng đã có lão gia làm chủ, kéo dài đến mấy năm nay, tỷ thiếp cũng không nói gì. Nhưng hôm nay, lão gia đã đáp ứng gả cho Phương gia rồi, ngài cũng giữ thiếp canh của người ta rồi, người ngoài đều nhất định cho rằng nhất định hôn sự này sẽ thành, hiện tại lại có chuyện này, một đứa con gái lại có hai mối hôn sự của hai nhà, nếu người ngoài biết sẽ bàn tán như thế nào? Đây không phải là chặn đường sống của nhị tiểu thư sao?” Vừa nói bà vừa đập đầu xuống đất, tiếng thùng thùng vang dội “Tỷ thiếp van cầu ngài, cho nhị tiểu thư

một con đường sống đi!”

Tiếng khóc thê thảm dẫn tới rất nhiều người đến xem náo nhiệt, bên ngoài An Nhân đường có rất nhiều nha hoàn ma ma dáo dác ngó vào, trên mặt Cung Viễn Trật có sự không đành lòng, định cho người đuổi theo bà mai để thương lượng, nhất định đoạt lại thiếp canh của Cung Nghiên Bích.

Chu di nương khóc to, gây náo nhiệt không ít, Cung nhị phu nhân thấy vậy rống to lên, so với bà ta còn to hơn mấy phần: “Người nói xằng nói bậy, đặt điều sinh sự! Lão gia và ta chưa từng đồng ý Phương gia gì cả. Thật cười chết người, lúc nào thì hôn sự của nhị tiểu thư lại do một nô tỳ tùy tiện nói vài ba lời thì quyết định chứ! Ta chọn cho nàng gia đình này có chỗ nào không tốt hả? Người đi hỏi thăm một chút, gia đình này cũng thuộc loại phú quý, Mã công tử làm người khiêm tốn lễ độ, vừa là con trai trưởng vừa là cháu đích tôn, nơi nào không xứng với nàng? Ta xem người mới không muốn để nhị tiểu thư có hôn sự tốt thì có!”

Chợt nghe thấy ở phòng ngoài có người kêu lên: “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư!” Cũng là do Cung Nghiên Bích nghe tiếng gió vội vàng chạy tới, vừa đứng lúc thấy một màn này đã tức giận đến té xỉu. Cung Tịnh Kỳ chợt dạ, vội vàng kêu người đỡ lấy nàng ta đặt nằm lên giường trúc, người thì bấm nhân trung, người thì đổ canh, cuối cùng nàng ta cũng tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, chỉ ngồi yên lặng rơi lệ, nàng đã gặp qua Phương Thất, một thiếu niên anh tuấn mặc y phục trắng như tuyết, phong thái bình tĩnh thong dong, thật sự là một người tài tử vô song!

Chu di nương không để ý đến chuyện đi tới trông nom nữ nhi, chỉ quỳ nhìn thẳng vào Cung nhị phu nhân: “Phu nhân, tỳ thiếp hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, dầu gì cũng có mấy phần khổ lao, không biết, ngài có thể nghe tỳ thiếp nói một câu được không?” Mấy nha hoàn, ma ma hầu hạ xung quanh rồi rít tiến lên kéo bà ta, khuyên nhủ nhưng Chu di nương trầm mặt hét họ ra cùng Cung phu nhân mắt to trừng mắt nhỏ, như một con gà chọi bình thường không ai nhường ai cả.

Cung nhị phu nhân khoát khoát tay cho mấy người khác đi xuống, sau đó chỉ còn một mình Chu di nương trong phòng, cười lạnh nói: “Thường ngày là ta đã nhìn lắm người rồi, thì ra là người cũng là có mấy phần tính khí. Người nghĩ người nói cái gì? Trước khi muốn nói gì thì cũng đừng quên là ai đã cất nhắc người lên vị trí di nương này? Người quên rồi sao? Khi ta sinh đại tiểu thư, là ai vì không muốn thua cái tiện nhân kia đã giúp người lên giường của lão gia? Chỉ tiếc, bụng người không tranh khí được, cũng không phải chỉ sinh được nữ nhi thôi sao? Hôm nay, người lại muốn cướp con trai ta?” Ban đầu, lúc bà ta mang thai thì Tiết thị đã có thai trước, sau đó thì sinh nhi tử còn hai người thì sinh liên tiếp đều là hai nữ nhi, đó chính là chuyện bình sinh nàng tiếc nuối nhất, giờ phút này, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu.

Đột nhiên Chu di nương ịu xù, rơi lệ nói: “Phu nhân, chẳng qua, lão gia và nhị công tử cũng vì thương tỳ thiếp đáng thương mà thôi. Ngài và tỳ thiếp từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đối với ngài, tâm tỳ thiếp có thể so với nhật nguyệt. Ban đầu, nếu không phải lo lắng tiện nhân kia câu tâm của lão gia, tỳ thiếp mới buộc... thì tỳ thiếp như thế nào lại...? Đã nhiều năm như vậy, tỳ thiếp đã vì ngài làm rất nhiều chuyện, chẳng lẽ ngài còn không biết lòng của tỳ thiếp sao?”

Cung nhị phu nhân chán ghét nhìn bà ta: “Loại lang tâm cầu phế như người mà cũng dám cùng ta nói chuyện sao? Ta cho người biết, người chó có cho rằng, hiện tại ta bị bệnh thì muốn ngồi lên vị trí của ta! Người mơ đi! Còn không cút ra ngoài cho ta!” Nói rồi vẫn còn chưa hết giận, lấy thiếp canh của Phương Thất ở trước mặt Chu di nương xé nát tan tành.

Chu di nương nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, móng tay như muốn đâm lòng bàn tay chảy máu. Không, nữ nhi của nàng sao có thể tùy tiện gả cho chó mèo gì cũng được chứ? Nàng tuyệt đối không đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Tan vỡ (hai)

Editor: Lovenoo1510

Cung Viễn Trật thật dễ dàng bắt được bà mai ở cửa Thụy Hoa, hấn sai hai thô sử (Không thấy rõ) đồng loạt xông lên, đè bà mai xuống, từ trước ngực to mập của bà ta tìm ra canh thiếp của Cung Nghiên Bích, không để ý đến việc bà ta la to, đã đẩy bà ta ra ngoài, phân phó người khác công: “Từ nay về sau không cho phép để những người không đứng đắn này vào cửa! Phu nhân nơi đó muốn làm cái gì, trước tới báo ta!” Bệnh của Cung Nhị phu nhân không chuyển biến tốt, vì không thể để trong nhà xuất hiện loại sự tình này nữa, hấn không thể không quản lý gia đình, học lý trong khoảng thời gian này đoán chừng cũng không thể đi được.

Bà mai bị cự tuyệt tổng ra cửa, còn bị người gác cổng sờ soạn ở trước ngực và mông hai cái, nghĩ tới bạc ở trong tay nháy mắt thả trôi sông, còn bị khó chịu lớn như vậy, không khỏi ghi hận trong lòng. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười lạnh một tiếng, tiện tay gọi chiếc kiệu nhỏ tới, hướng về Tổng phủ mà đi.

Chu di nương đang dự dỗ Cung Nghiên Bích, chợt nghe nói Cung Viễn Trật đã lấy canh thiếp trở về, trong nội tâm mừng thầm, ngừng đầu lên hướng về phía Cung Viễn Trật hô một tiếng: “Nhị công tử.....” Nước mắt rơi như mưa. Cung Viễn Trật thấy bà ta khóc đến đáng thương, càng thêm đau lòng, liền đem chuyện đã xảy ra nói rõ một lần, Chu di nương nghe xong tròn mắt há mồm, không để ý tới bộ dáng rơi lệ đến đáng thương, than nhẹ một tiếng, nói: “Muốn chuyện xấu! Thì loại người Tam giáo cửu lưu, là không thể đắc tội được nhất. Ngài vác gậy đoạt lại, bà mai này nhất định là ghi hận ở trong lòng, khẳng định sẽ làm hỏng danh tiếng nhà chúng ta, bình thường phải trấn an mới đúng.”

(Tam giáo cửu lưu: Đủ loại hạng người)

Lời còn chưa dứt, Cung Nghiên Bích đã lớn tiếng khóc, “Ta không sống được nữa rồi!”

“Vậy ta nhanh chóng cho người đuổi theo?” Lần đầu tiên Cung Viễn Trật xử lý loại chuyện như vậy, còn tưởng rằng mình xử lý rất kiên quyết, nghe bà ta vừa nói thế, mới sợ đến mức xuất mồ hôi lạnh khắp người.

Chu di nương tính toán canh giờ một chút, từ cửa Thủy Hoa tới đây thời gian ước chừng cũng một ly trà, người đã sớm đi xa, tùy tiền ân núp ở xó xỉnh nào đó, làm sao có thể tìm được, không khỏi đau buồn: “Chỉ sợ người đã đi xa rồi, giờ này quan trọng nhất là nghĩ cách trấn an Phụng gia” đáng hận là bà ta chỉ là loại thân phận này, không thể ra cửa, không thể chủ động giao thiệp cùng với người, bó tay bó chân, thật sự đáng hận. “Ta đi gặp Hòa đại ca đại tẩu nghĩ cách.” Người đầu tiên Cung Viễn Trật nghĩ đến là Cung Viễn Hòa và Minh Phi, vừa mới xoay người, Cung Viễn Khoa đã tới, ừ ừ cúi đầu nói: “Đại ca và đại tẩu đã đi nông thôn từ sáng sớm, sắp tới ngày mai mới trở về. Dù lúc này phái người đi mời, thì sớm nhất cũng phải giờ ngọ ngày mai cũng mới có thể trở về. Huống chi, có người biết thôn trang hồi môn của đại tẩu ở nơi nào đâu.”

Chu di nương ôm Cung Nghiên Bích nhỏ giọng khóc thút thít: “Số Nhị tiểu thư thật khổ, nếu như người có chuyện bất trắc, di nương và người cùng đi là được.” Lúc này bà ta chỉ có thể ở trước mặt Cung Viễn Trật khóc lóc, cũng không có biện pháp gì. Nếu Cung Viễn Hòa và Minh Phi ở đây, thì vẫn có thể tìm hai người họ đi Phụng gia chu toàn, chỉ cần nói có bà diên lăm mồm, có lẽ người ta sẽ không so đo. Nhưng người đều không có ở đây, cũng chỉ có thể chịu khổ.

Cung Viễn Trật thở dài: “Ta cho người đi hỏi thăm tin tức, rồi tự mình hẹn Phụng Thất công tử một chút ra nói chuyện, hẳn là người đôn hậu, chỉ cần biết thật ra là do phu nhân bị bệnh nên hồ đồ, thì tất nhiên sẽ không so đo.” Ba mẫu tử di nương đem một tia hy vọng đặt trên người hắn, đồ mất chờ mong hẳn chu toàn không đề cập tới. Thấy Cung Viễn Trật đi xa, Cung Nghiên Bích ôm cổ Chu di nương khóc rống nói, “Di nương, ta không cam lòng. Tại sao con gái của bà ta là trời cao trăng sáng, còn ta lại là nước bùn dưới đất, ai cũng có thể đạp đá mấy cái chứ?”

Mặt Chu di nương âm trầm nói: “Người yên tâm, bất luận như thế nào, ta nhất định phải giúp người đòi lại cái công đạo này!” Cung Viễn Trật thu thập thỏa đáng, cũng không đi An Nhân đường chào hỏi, chỉ gọi Cung Tĩnh Kỳ tới: “Nương càng ngày càng không phân rõ nặng nhẹ, thời điểm này còn gây ra cái tai họa loại này nữa, đối với người nữa điểm cũng không có lợi. Ta đã nhanh chóng đem chuyện này xử lý, người ở nhà coi chừng nương cho tốt, chớ để gây thêm chuyện rối loạn nào nữa, không cần gọi nương ra cửa, gọi người loạn vào nhà.”

Cung Tĩnh Kỳ do dự một chút: “Nương không nghe lời ta thì làm thế nào?”

Cung Viễn Trật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nương bệnh rồi! Nơi nào hiểu được những thứ này? Không nhốt nương lại, chỉ sợ truyền ra những tin đồn đến tai Tô gia, đến lúc đó người phải làm sao?”

Cung Tĩnh Kỳ rung mình một cái: “Ta khóa cổng khóa sân An Nhân đường lại được chứ?” Suy nghĩ một chút lại lắc đầu: “Không được, không được, nương mà khóc rống lên ta cũng không chống đỡ được, bệnh của nương, không bằng ta đem thuốc an thần lần trước phối cho nương uống vào, để cho bà có cảm giác buồn ngủ chắc cũng được chứ?”

Cung Viễn Trật do dự một chút, đi lại vài bước, cuối cùng quyết định, “Được! Cứ làm như thế đi! Ta trở lại sẽ viết thư cho phụ thân, nói bệnh tình của nương đã rất nặng, không thể giữ chức đương gia được nữa rồi.” Chuyện lần này do bà gây khó dễ, làm xảy ra chuyện lớn rồi.

Cung Nhị phu nhân không chịu thừa nhận mình có bệnh, thống hận uống thuốc, vì vậy Cung Tĩnh Kỳ cho bà uống thuốc an thần, không thể không nghĩ đến trên đồ ăn. Tự tay nấu một chén canh khổ qua, trong đó thả lượng thuốc an thần gấp hai lần, bưng tới cho Cung Nhị phu nhân, dụ dỗ bà dùng. Một lát sau Cung Nhị phu nhân liền cảm thấy mơ màng muốn ngủ, nghiêng người ở trên giường La hán, ngủ như chết.

Cung Viễn Trật dẫn theo gã sai vặt tùy thân tới tìm Phụng Thất. Hắn không dám đến thẳng Phụng gia, nghĩ tới Phụng Thất thường xuyên ở Túy Lung Linh, liền tới Túy Lung Linh, quả nhiên từ xa đã nhìn thấy Phụng Thất và mấy người thợ nấu rượu đang nói chuyện, vẻ mặt như rất vui vẻ, hòa khí. Đáng vẻ như của người không biết chuyện gì cả, hắn không khỏi thở dài nhẹ nhõm, tìm gã sai vặt mời Phụng Thất tới đây nói chuyện.

Thấy Phụng Thất cười đến ôn hòa xấu hổ đi về phía mình, cả người Cung Viễn Trật hoàn toàn buông lỏng, nhất định có thể thông cảm nỗi khổ tâm của nhà mình chứ? Hắn cũng không dám gọng kông dứt khoát nói sự việc rõ ràng, chỉ có thể nói đông một chút tây một chút, tình tình Phụng Thất rất tốt, vẫn cười cùng với hắn nói chuyện phiếm, cho đến khi có một người ăn mặc như gia đình đến tìm Phụng Thất, vừa nhìn thấy Cung Viễn Trật, mặt liền trầm xuống, gọi Phụng Thất ra nhỏ giọng nói mấy câu, mặt Phụng Thất lập tức âm trầm.

Lúc này Cung Viễn Trật mới giật mình không thôi, vội vàng đứng dậy, Phụng Thất đã đi tới, trầm mặt nói: “Phụng gia chúng ta chính là người làm ăn buôn bán, không xứng với người trong phủ quan. Trong nhà ta đã sai người đi lấy lại thiếp canh của ta, Cung nhị công tử cũng không cần cảm thấy khó xử!”

Cung Viễn Trật bị sợ đến khoát tay lia lịa, không ngừng bày tỏ áy náy và bất đắc dĩ, hy vọng Phụng Thất đại độ thông cảm. Phụng Thất cười lạnh nói: “Vốn là ta si tâm vọng tưởng, với cao. Sớm kết thúc, sẽ tránh khỏi làm trễ nãi tiến trình tiểu thư quý phủ.” Không muốn nói chuyện cùng hắn, vội giơ tay áo bỏ đi.

Cung Viễn Trật ừ ừ cúi đầu về nhà, Chu di nương canh giữ ở cửa Thủy Hoa, vừa nhìn thấy hắn vào cửa liền nghênh đón hắn với cõi lòng đầy mong đợi. Cung Viễn Trật nhìn ánh mắt Chu di nương đầy mong đợi nhìn mình, thì vẻ mặt gần như muốn khóc đến đáng thương, chỉ cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, than thở lắc đầu một cái, “Chỉ sợ người Phụng gia chút nữa sẽ tới.”

Sắc mặt Chu di nương trắng bệch, lão đảo muốn ngã, kêu rên một tiếng, “Nhị tiểu thư của ta thật đáng thương.” Bày phần thật ba phần giả ở trước mặt Cung Viễn Trật hôn mê bất tỉnh.

Nơi này còn chưa chuẩn bị xong, Phuong gia đã phải bà mai Đình trước kia đến cầu hôn tới cửa, buộc thu hồi canh thiếp của Phuong Thất, lúc này Cung Viễn Trật mới biết được thiếp canh của Phuong Thất đã bị Cung Nhị phu nhân xé, không khỏi vừa vội vừa thẹn, hận không thể đập đầu chết ở cửa chính.

Mặc kệ hần gấp gáp như thế nào, chuyện này chung quy vẫn phải giải quyết, hần chỉ có thể nói dối trong khoảng thời gian ngắn không tìm thấy, đợi đến khi tìm sẽ đưa trở lại cho người Phuong gia, cố gắng kéo dài để chờ tới khi Cung Viễn Hòa về rồi hẵng nói.

“Đây là cái đạo lý gì? Đã không chịu gả con gái đi, lại cố chấp giữ canh thiếp của người ta không trả, đây thật là lần đầu tiên mới nghe thấy.” Bà mồi Đình cười lạnh, hai chân bắt chéo ngồi ở cửa lớn chỉ thứ hai của Cung gia, không đưa sẽ không đi.

Cung Viễn Trật đã dùng cả sọt lời ngon ngọt, chỉ trời chỉ đất, thề thốt, lại nhét bạc bồi lễ.

Bà mồi Đình mới nói: “Nhị công tử, thấy người lương thiện đáng thương. Nên ta tạm thời tin người một lần, chậm nhất cũng không quá chiều mai, nếu không thấy canh thiếp của Thất công tử chúng ta, thì đừng trách chính ta không cho các người thể diện! Phuong gia tuy là tiểu dân nhỏ mới lên, nhưng cũng nộp thuế đầy đủ, là gia đình trong sạch sống đập đất đầu đội trời, không thể để cho người ngạo mạn vũ nhục như thế!”

Cung Nghiên Bích nghe vậy, lại náo loạn đòi treo cổ trên cây, một đêm này, chỉ thứ hai của Cung gia trôi qua trong gió lạnh bi thảm. Mẹ con Chu di nương ba người không cần phải nói, Cung viễn Trật lo lắng trầm trọng, Cung Tĩnh Kỳ lại lo lắng chuyện này bị truyền đi, Tô gia sẽ không buông tha, vừa nóng vừa giận, cả đêm cũng không ngủ, chỉ có duy nhất Cung Nhị phu nhân uống thuốc an thần là ngủ say xưa, còn có người không ai trông nom, tự do tự tại chạy chơi đùa một ngày Cung Viễn Quý.

Ngày hôm sau, Minh Phi và Cung Viễn Hòa ăn điểm tâm, rồi rảnh rỗi đi một vòng trong vườn gần đấy, tính canh giờ không sai biệt lắm, sắp xếp đào, đưa hấu, đậu cove, cả mới hái, trứng gà vào xe, sau khi từ biệt Kiều Đào, thì chậm rãi hướng Thủy Thành phủ đi.

Đến Thủy Thành phủ, cũng không vội về nhà, trước tiên đưa Minh Bội và Thái Quang Hoa về Thái gia, đem đưa hấu và trái cây vật phẩm chia cho Thái gia một phần ba, lại ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm một hồi, đang muốn ở lại ăn cơm thì Cung Viễn Khoa hỏi thăm được tin tức đã tự mình đuổi tới cửa.

Cung Viễn Hòa cũng không trì hoãn, lập tức phân phó Minh Phi mau về nhà, còn chính hần cùng Cung Viễn Khoa đi tìm Phuong Thất thuyết phục.

Minh Phi trở về nhà, trước đi rửa mặt thay quần áo, thuận tiện nghe Đan Hà và Kim Trâm nói qua việc trong nhà một lần nữa, thăm dò rõ tình hình, mới sai người cầm dưa ngon và trái cây đi sát vách. Cung Viễn Trật mặt ủ mảy chau đón Minh Phi, than thở cả ngày: “Đều là do ta không có kinh nghiệm cư xử, đợi đến lúc nghe di nương nhắc nhở, đã quá muộn, con nưạ này trái lại cũng không thể thành, nhưng Phuong gia nhất định cũng thất bại. Ta cũng không biết nương ta sao lại trở nên không có đạo lý, nhẫn tâm như vậy nữa.” Trong lời nói, có ảo não và oán giận đối với Cung Nhị phu nhân không nói ra lời.

Minh Phi nhẹ nhàng an ủi hần: “Nhị thúc không nên tự trách, đây cũng không phải là lỗi của người, người đã cố hết sức, di nương và nhị muội tất nhiên sẽ không trách người. Thăm nương là bị bệnh nên hồ đồ, đợi ta đến khuyên nài một chút sẽ tốt lên thôi.”

Mặt Cung Viễn Trật hơi đỏ, nói: “Nương không thoải mái, đã đi ngủ rồi.”

Minh Phi thấy vẻ mặt của hần trong lòng biết có khác thường, cũng thuận theo bỏ qua, “Vậy thì ta không đi quấy rầy nữa. Trước đi xem Nhị muội một chút.”

Nửa đường nàng bị Cung Tĩnh Kỳ ngăn lại, vô cùng lo lắng: “Tẩu tẩu, chuyện này sẽ không truyền tới Tô gia chứ?”

Minh Phi cầm tay nàng ta: “Không phải sợ, không phải ca ca người đã đi tìm Phuong gia rồi sao? Chi cần nhà hần không âm ỉ, thì mọi chuyện sẽ vô sự.”

Trên cổ Cung Nghiên Bích có vết tím bầm ứ đọng thật dài, đang nằm ở trên giường roi lệ, thoáng thấy Cung Tĩnh Kỳ đi vào, liền nhắm mắt giả bộ ngủ, không nói một lời, tức giận tới mức tay chân đều run lên.

Chu di nương che dấu không tòi, trừ roi lệ uất ức ra, thì cũng không nói gì làm gì quá giới hạn cũng không làm về mặt khó coi gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Mờ ám

Edit: Thảo My

Cung Tĩnh Kỳ và Cung Viễn Trật không ngốc, vừa nhìn nét mặt mầu nữ Chu di nương đã biết người ta giờ phút này nhìn thấy mình giống với một cây gai đâm vào trong mắt, tìm cơ lui ra ngoài. Cung Tĩnh Kỳ tâm phiền ý loạn lấy đồ cưới của mình ra thêu, thêu mấy châm, đưa ngón tay đâm rách, giọt máu

đồ bưng làm bản bách hợp xinh đẹp, thăm nghĩ đây không phải là một điềm tốt, thương tổn đau lòng khóc lên.

Thấy không có người ngoài, Chu di nương lôi kéo tay Minh Phi, chảy nước mắt nói: “Đại nãi nãi, các người nhất định biện pháp phải không? Ta chính là cũng làm toàn bộ chuyện cho người, các người cũng không thể mặc kệ chúng ta.....”

Minh Phi vỗ đầu vai của nàng: “Di nương, tận nhân sự tri thiên mệnh, hôm nay chuyện đến trình độ này, quan trọng nhất chính là không nên âm ỉ, Phụng gia không được, còn có nhân gia khác thôi.”

Chu di nương nghe một câu nói phía sau của nàng, ánh mắt sáng lên: “Đúng nha, Phụng gia không được, còn có những nhà khác. Chỉ cần không phải loại người như Mã gia là được.”

Cung Nghiên Bích nghe vậy, tim như bị đao cắt, hai mắt mắt hờn, lệ rơi không ngừng.

Chu di nương liền miễn cưỡng nói cho Minh Phi, căn cứ tình huống nàng nghe được, tiền bạc của Mã gia kia xác thực vẫn có chút, gia thế vẫn miễn cưỡng không có trở ngại, nhưng người này cũng quá mập, mập đến đi bộ phải có người đỡ, đi vài bước thở gấp vài hơi, nói chuyện còn cả lăm, ông có lợi hại, mọi người chung quanh cũng không chịu gả con gái cho nhà hắn. Cũng không biết Cung Nhị phu nhân là từ đâu bảo ra này người.

Chu di nương uất ức mà nói: “Nhị tiểu thư chúng ta mặc dù không phải là con vợ cả, nhưng cũng là cốt nhục của lão gia, tiểu thư Cung gia, không nói vinh hoa phú quý, phải có xứng đôi. Nàng gả khá hơn chút, ngày sau đại gia và đại nãi nãi cũng nhiều thể diện qua lại thân thích.”

Minh Phi nghe nàng nói xong, cười nói: “Không có việc gì, ta nhớ ở trong lòng rồi. Chỉ là, tiếp theo bị nếu như còn như vậy, thật sự ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Nhị muội muội.”

Chu di nương cúi đầu rơi lệ nói: “Hiện giờ lão gia không ở nhà, phu nhân không coi lời hắn là lời thật, chúng ta có thể làm sao? Kính xin đại nãi nãi giúp ra một chủ ý?”

Minh Phi thở dài nói: “Ta so di nương còn chưa có chết. Thăm nương có bao nhiêu không yêu thích ta, người không phải không biết, chuyện phân sản lần trước người cũng nhìn ở trong mắt, thái độ lão gia người cũng hiểu được, ta trừ có thể giúp Nhị muội muội hỏi thăm một chút, thật sự là không có biện pháp khác.” Bảo nàng nghĩ kế? Chủ ý đen tối độc ác Chu di nương nhất định lợi hại hơn nàng.

Giờ lên đèn, Cung Viễn Hòa và Cung Viễn Khoa cuối cùng cũng trở lại. Cung Viễn Hòa lau mồ hôi nói: “Phụng gia đồng ý. Vốn là chỉ là cầu hôn mà thôi, lại không ước định gì, cũng chưa từng thu đồ nhà hắn. Bắt đầu ồn ào như vậy, chẳng qua là cảm thấy mình bị khi dễ, mất mặt, cho nên giận. Nhưng nếu kết thân, tuyệt đối không thể, Phụng Thất người này bình thường nhìn ôn hòa, một khi nhận thức, chín trâu đều kéo không trở về, sau lần đó coi như chuyện này chưa bao giờ từng xảy ra là được.”

Một cuộc hôn sự tốt, cứ như vậy thất bại, Cung Nghiên Bích khóc đến chết đi sống lại. Chờ đợi cho tới nay giờ phút này toàn bộ thành bọt nước, tại sao bảo nàng không khổ chịu? Cung Viễn Trật không thể thiếu cẩn thận đi bồi lấy lòng, lại bị nàng vung gói đầu đuôi ra ngoài, Chu di nương lớn tiếng khiển trách: “Không có quy củ! Về sau người còn phải dựa vào đệ đệ người, nếu không không ai thêm lấy làm sao bây giờ?” Nói xong vừa khóc.

Cung Viễn Trật nghe lời nói xem thường của Chu di nương, vừa xấu hổ vừa khổ sở, cúi đầu, làm sao mới có thể phòng ngừa Cung Nhị phu nhân không làm xằng bậy?

Minh Phi và Cung Viễn Hòa thấy sắc trời không còn sớm, nói mình trở về dùng cơm tối, cáo từ, Cung Viễn Trật đưa hai người tới cửa chính, chỉ thấy Cung Viễn Quý xách một lồng sắt họa mi, dúm miệng học chim tước kêu, sát người hai gã sai vặt, loạng chạt loạng choạng mà đi vào. Cách gần, một cỗ mùi rượu và mùi mồ hôi nồng nặc.

Cung Viễn Hòa cau mày nói: “Người đây là đi nơi nào?”

Đầu lưỡi Cung Viễn Quý đều đánh kết: “Ca ca tẩu tẩu tốt, Thiệu Ngũ Ca nói ta uống rượu lay động thuyền.” Thấy sắc mặt Cung Viễn Hòa Cung Viễn Trật không tốt, nhét lồng chim hướng trong tay gã sai vặt, chạy như một làn khói.

Cung Viễn Trật không để ý tới Cung Viễn Hòa và Minh Phi, căng chân đuổi theo.

Cung Viễn Hòa đứng ở trong bóng tối, nhìn đi xa hai huynh đệ khác mẫu, ánh mắt trầm trầm. Minh Phi tiến lên cầm tay hắn: “Chúng ta về nhà tắm ăn cơm?”

Cung Viễn Hòa lắc đầu, thờ dài, nhẹ nhàng kéo Minh Phi, hai người vai kề vai trở về nhà. Cơm nước xong, Cung Viễn Hòa nói: “Chờ mấy ngày nữa, nếu họ trở lại đây đưa nàng, nàng mang kinh nghiệm vị đại nhân lần trước nói với chúng ta ra.”

Mấy ngày kế tiếp, không biết là Cung Nhị phu nhân thỏa mãn, hay là mẫu nữ Chu di nương đang nổi lên âm mưu mới, tóm lại ngăn cách tránh gió đều sóng lặng.

Minh Phi cũng bề bộn nhiều việc. Sản nghiệp trở lại trong tay, có rất nhiều là bị móc rỗng, không kiếm tiền, Cung Viễn Hòa định cắt tia loại cửa hàng này lại một lần, nên bán thì bán, nên chuyển thì chuyển, nên thuê thì thuê, không hợp dùng nhiều người cho một tháng tiền công, tất cả đuổi đi, chỉ để lại là trà kiếm lời, thuốc bắc, tơ gấm và mấy cửa hàng, tiếp giao toàn bộ quyền hành vào trong tay Minh Phi, vạn sự khởi đầu nan, Minh Phi không thể thiếu chuẩn bị nâng mười phần tinh thần, nghiêm túc chăm chỉ làm việc.

Sau giữa trưa ngày hôm đó, Minh Phi đang nghe Tiết Minh Quý trả lời, Bạch Lộ đi qua: “Nãi nãi, Tam Thiếu phu nhân trong nhà đã tới.”

Kim Trâm lập tức đứng lên: “Nãi nãi, nàng không nhẫn nại tới tìm phiền toái chứ?” Cái chuyện cùng cách này, kéo dài tới bây giờ còn chưa giải quyết rõ ràng, nàng cũng không quên Hồ Thị đã nói, nếu chuyện như vậy không thể thuận lợi giải quyết, nhất định sẽ tìm tới cửa.

“Cũng sẽ không.” Minh Phi nhắm mắt đi Thụy Hoa Môn theo như Hồ Thị, lời hứa luôn luôn thực hiện.

Hồ Thị trắng mặt rất nhiều, mặc quần lụa mỏng xanh lá mạ tung ra hoa, áo gấm nhỏ vàng nhạt, búi tóc cực kỳ lưu hành, cầm nghiêng một trâm cài phượng vĩ tam đầu, móng tay bôi đỏ tươi, cười tủm tỉm vịn vào đầu vai một tiểu nha hoàn, để cho người mang tới trái cây thịnh hành giao cho Bạch Lộ, hơi đánh giá chung quanh, cười nói: “Những ngày qua của ngươi không tệ lắm.”

Minh Phi dẫn nàng vào phòng khách ngồi xuống, cười nói: “Hôm nay Tam tẩu thế nào rảnh rồi?”

Hồ Thị nói: “Ta chính là tới hỏi thăm một chút, theo lý thuyết, lão gia sớm nên nhận được thư, tại sao kéo lâu như vậy còn chưa có tin tức? Ta nghe nói hôm qua trạm dịch mới tới một nhóm thư, cô nãi nãi giúp ta hỏi một chút?” Nàng không muốn lại tiến vào cửa Thái gia.

Minh Phi hơi suy nghĩ một chút, để cho người mang xe ngựa vào: “Tam tẩu hai người chúng ta cùng nhau đi. Nếu như người thì không muốn đi vào, ở ngoài cửa chờ đợi. Ta được tin tức tới sẽ nói cho người.”

Hồ Thị thấy nàng không từ chối, cười híp mắt theo nàng đi ra ngoài: “Tính cách này của Tam Cô nãi nãi ta thích. Không giống Tam công tử và Tứ Tiểu Thư nhà ngươi, âm dương quái khí, tự cho mình tài trí hơn người.”

Hai người lên xe ngựa, cùng nhau đi đến phương hướng Thái gia. Trần thị thấy Minh Phi mạo hiểm mùa hè nóng bức chạy tới, rất giật mình: “Sao ngươi lại tới đây?”

Minh Phi đơn giản nói chuyện đã xảy ra, Trần thị thở phào nhẹ nhõm nói: “Ta còn tưởng rằng thế nào đấy. Thật sự ta nhận được thư của cha ngươi, hân đã đồng ý, chỉ là muốn chúng ta mang Tam ca ngươi cùng đi Đãng Châu tránh gió một chút, trị bệnh. Ta còn muốn vội vàng qua ngày mai lại cho người đi mời các ngươi tới đây thương nghị, đã đến như vậy rồi ngươi gọi Viễn Hòa ngày mai cùng nhau tới đây dùng cơm tới.”

Dư ma ma đơn giản lông mày khổ nói: “Đường xa xa xôi, trên đường nếu có một sơ xuất gì.....” Có điều ngụ ý nhìn Minh Phi.

Minh Phi thấy trong mắt Trần thị cũng không vẻ buồn rầu, biết nàng nhất định sớm có chủ ý, cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể nói: “Mẫu thân chuẩn bị lúc nào lên đường? Hôm nay chính là giữa hè, không bằng đợi đến đầu thu lại đi cũng không muộn.”

Trần thị cười nhạt: “Sớm đi trễ đi đều phải đi, khi nào đi không giống nhau? Ta xem qua ngày, ngày mười lăm là trung vô tiết không tiện ra cửa, thất bát xuất môn bất bất quy gia (bảy không ra khỏi cửa tám không trở về nhà), ta định đang ở ngày hai mốt đi. Trước đi đường thủy, cũng mát mẻ, đi hết đường thủy đã vào thu, càng chạy càng mát mẻ.”

“Vậy Nhị Di Nương nơi đó làm thế nào?”

Trần thị nhíu mày: “Cha ngươi nói, kêu nàng sinh dưỡng tốt, nàng có Tứ muội muội ngươi đặc biệt thay nàng mời đại phu, mỗi tháng ta rút ra cho nàng gấp đôi tiền tháng, nghĩ là chẳng mấy chốc sẽ tốt lên.”

“Ngày mai ta và Viễn Hòa cùng nhau tới đây.” Minh Phi có chút muốn cười, nghĩ đến Hồ Thị vẫn còn ở bên ngoài chờ đợi, liền nói: “Vậy ta đi nói với Tam tẩu trước, bên ngoài quá nóng.”

Trần thị nói: “Ngươi nói nàng, ngày mai mời phụ mẫu huynh trưởng nhà nàng đi ăn cơm, hai chúng ta mời.” Mặc dù Thái Quang Nghi không đồng ý, nhưng tình hình này làm hắn không thể không đồng ý.

Hồ Thị mới nghe tin vui, vui mừng, sau khi từ biệt Minh Phi như một lần khỏi đi về nhà. Đi tới nửa đường, đi qua một con đường tương đối hẹp tĩnh lặng, bên cạnh vây quanh một đám nhân hán, bài bạc la lối om sòm, chặn hơn phân nửa đường.

Phu xe tiến lên thờ dài mời người nhường đường, một nhân hán không nhịn được quay đầu lại, quơ quơ quả đấm: “Cút! Không nhìn thấy các gia gia đang vui vẻ đùa giỡn sao? Cản tài vận của gia gia, phá hủy xe ngựa của người!”

Tâm tình Hồ Thị tốt, không muốn so đo với những người đó, gọi phu xe đổi đường.

Một ma ma bên người nàng cười nói: “Tiểu thư, người xem nhà cái trong bóng râm ở ven đường là ai? Không phải tứ cô gia Thái gia sao?”

Hồ Thị tiến tới bên cửa sổ vừa nhìn, quả thật là Thiệu Ngũ. Thiệu Ngũ mặc một thân áo choàng màu thiên thanh, một thanh quạt giấy thu hẹp tà tà cầm cô áo, ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay ôm hai chén cài lại ở chung với nhau, trong miệng la hét, gân xanh trên cổ phồng đến lớn chừng chiếc đũa. Ly kỳ hơn, bên cạnh ôm đầu gối của hắn, cau mày, mặc áo khoác màu tím nhạt chính là một oa nhi bảy tám tuổi, lại là Cung Viễn Quý.

Thiệu Ngũ người như vậy, làm sao quần thân một đám nhân hán trốn trong ngõ hẻm bài bạc la lối om sòm như vậy? Còn mang theo một hài tử không hiểu chuyện đến náo nhiệt. Hồ Thị không phải là nữ tử yếu đuối cái gì đều không hiểu, yên lặng suy nghĩ liên hệ đến chuyện chi thứ hai của Cung gia và Thiệu gia âm ỉ, thì biết trong đó phải có mờ ám.

Ma ma này cười nói: “Chuyện như vậy quan hệ đến Cung gia, Cung đại nãi nãi đối với chúng ta không tệ, có nên nhắc nhở nàng một tiếng hay không?”

Hồ Thị cười lạnh một tiếng: “Người hồ đồ! Chuyện gì liên quan đến Cung đại nãi nãi? Ngũ Thiếu nãi nãi Thiệu gia khinh thường lui tới với mấy tỷ muội nương gia nàng, chỉ thứ hai Cung gia này không thể gặp phòng lớn, huống chi Thiệu Ngũ và Cung Tứ chính là cô biểu huynh đệ thân thiết, thân thiết. Có thể làm gì? Nói cho Cung đại nãi nãi làm gì? Nói không chừng nàng đi nói rồi, người ta còn chê nàng nhiều chuyện đấy. Hiếm thấy vô cùng, đi!”

Thân chính, sau khi Cung Viễn Hòa từ biệt đồng liêu, dẫn theo Tẩy Tụy bước ra đại môn phủ nha, chỉ thấy nha dịch giữ cửa nhìn hẩn nháy mắt ra hiệu cười: “Cung đại nhân, sao lúc này mới ra ngoài? Có người đợi ngài đây này.”

Từ trước đến giờ Cung Viễn Hòa giao hảo với những người này, nghe vậy cũng không giận, cười nói: “Người nào đến chờ ta?” Ánh mắt đảo qua chung quanh, đã nhìn thấy xe ngựa nhà mình dừng ở bên đường chỗ không dễ mất, Kim Trâm đang vén rèm nhìn bên này. Trong lòng giật mình, tiện tay ném một thỏi bạc vụn cho hai nha dịch này, bước nhanh đi tới xe ngựa, dõn sức vén rèm lên, đối diện với khuôn mặt Minh Phi đang cười tủm tỉm, ngẩn ngơ, thờ khê một hơi, cười đến giống như trăm hoa đua nở: “Làm sao nàng tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Từ hôn

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Minh Phi cười kéo hẩn lên xe: “Ta cố ý tới đón chàng.”

Cung Viễn Hòa mới vừa ngồi xuống, lại nhận được mấy quả mận vẫn còn lạnh như băng, Minh Phi cười nói: “Hồ Thị tới tìm ta thăm dò tin tức, ta liền trở về nhà. Đây là quả mận mới lấy từ trong giếng lên, chàng sờ thử xem đều mát lạnh.”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Cung Viễn Hòa tách quả mận ra, nhét vào trong miệng, nhai rôm rốp vang dội, đôi mắt hoa đào cũng không chớp nhìn nàng chăm chăm, Kim Trâm ở một bên thấy vậy, khê cười một tiếng, xoay người ra bên ngoài.

Minh Phi bị cười đến không được tự nhiên, đưa tay bóp gương mặt của hẩn: “Chưa từng thấy qua hay sao?” Cung Viễn Hòa thuận thế nắm chặt tay của nàng, nắn nhẹ mấy cái, nhẹ giọng nói: “Đôi tay bằng cơ ngọc cốt này, so với mận ngâm nước giếng gì đó thì giải nhiệt hơn nhiều.”

Minh Phi âm áp liếc hẩn một cái, thấy mặt hẩn tràn đầy vui vẻ, suy nghĩ một chút liền nuốt những lời đưa tiễn đám người Trần thị lên đường vốn muốn thương lượng cùng hẩn kia xuống, trở tay cầm tay của hẩn, khê tựa vào trên người hẩn, nhỏ giọng nói: “Có mệt hay không?”

Cung Viễn Hòa mỉm cười ôm chặt lấy nàng, nhỏ giọng nói: “Vốn là mệt chết đi.” Hai người cũng không quản có bao nhiêu nóng, dựa vào nhau, không nói một lời tùy xe ngựa đi về phía trước. Kim Trâm nhìn bộ dạng của hai người, hình như cũng không muốn lập tức về nhà, liền cùng Tẩy Tụy nhỏ giọng thương lượng mấy câu, quay đầu lại nói: “Đại gia và nãi nãi có muốn đi ăn bánh đúc đậu hay không, vừa vặn hôm nay phu nhân cho đựng trái cây vào hộp đựng thức ăn, đồ trái cây ra dùng tám vài gói lại, dùng hộp đựng thức ăn đựng bánh đúc đậu. Hoa ma ma bọn họ cũng ném thử một chút.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nha đầu này, cái gì người cũng đều an bài xong? Còn hỏi ý của chúng ta.”

Kim Trâm nhìn sắc mặt hẩn liền biết là đồng ý, vui mừng kêu phu xe quay đầu xe đi về phía chỗ bán bánh đúc đậu. Lúc đang xếp hàng, Cung Viễn Hòa vẫn cho Minh Phi trước. Chẳng qua lần này Minh Phi bèn bảo hẩn há mồm, đút hẩn một miếng.

Cung Viễn Hòa vốn cũng không phải là người thành thật, thấy Minh Phi chủ động, lập tức biến bị động thành chủ động, đoạt quyền khống chế bánh đúc đậu, một mình ăn một miếng, rồi lại đút Minh Phi một miếng, một chén bánh đúc đậu bình thường lại bị hẩn làm như đang ăn hải sâm bào ngư.

Kim Trâm bưng một chén bánh đúc đậu tới đây, Tẩy Tụy còn nhỏ mà ra dáng người lớn, lôi kéo nàng, “Đừng có đi tham gia náo nhiệt. Chờ cảm tiền thưởng là được.”

Quả thật Cung Viễn Hòa tâm tình tốt thưởng cho hai người mỗi người một lượng bạc.

Mất thấy ánh nắng chiều rực rỡ phía chân trời, mấy người bèn đánh xe về nhà. Còn chưa về đến cửa nhà, đã nhìn thấy Cung Viễn Trật gương mặt trắng bệch đứng ở đầu phố hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thấy xe ngựa tới liền vội vàng nghênh đón, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Đại ca đại tẩu cứu mạng.”

Cung Viễn Hòa kinh ngạc nói: “Làm sao vậy? Ai muốn mạng của đệ?”

Cung Viễn Trật nói: “Người Tô gia đến. Muốn từ hôn.”

Tục ngữ nói, lời hay không ra cửa, chuyện xấu thì lan xa, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi, nếu Cung Tịnh Kỳ bị từ hôn, đây không phải là muốn mạng của nàng ta sao? Đương nhiên là phải hô cứu mạng.

Minh Phi và Cung Viễn Hòa vào phòng khách Nhị phòng, bèn thấy trên bàn chính giữa phòng bày đầy các loại lễ phẩm, Cung Nhị phu nhân ngồi ở trên

chủ vị, sắc mặt xám tro, cặp mắt bốc lửa, đôi môi mím chặt, phía sau bà ta cũng không thấy Chu di nương hầu hạ như thường ngày. Triệu ma ma cùng mấy tỳ phụ trẻ tuổi và nha hoàn vây quanh một nữ tử mặc váy màu đậu sa, áo trên màu nâu nhạt, cài một cây trâm ngọc, đeo một đôi bông tai phi thủy, hai gò má gầy còm ngồi ở đối diện bà ta, gương mặt nữ tử kia cũng sít chặt, vô biểu tình.

Thấy Cung Viễn Hòa và Minh Phi đi vào, trên mặt Cung Nhị phu nhân hiện lên mấy phần sức sống cùng mong mỏi, quỳnh lên nói: “Dương Đại nãi nãi, đây là chất nhi và chất tức phụ của ta.”

Cung Viễn Trật vội nhỏ giọng giới thiệu với Cung Viễn Hòa và Minh Phi: “Đây là Đại cô nãi nãi Tô gia.” Cũng chính là cô mẩu của vị hôn phu kia của Cung Tịnh Kỳ, lần này thay mặt Tô gia tới từ hôn. Cung Viễn Hòa và Minh Phi giả vờ như cái gì cũng không biết, tiến lên hành lễ vấn an với Dương Đại nãi nãi kia. Dương Đại nãi nãi nhìn về phía hai người lại cũng chưa cho sắc mặt nhìn, híp mắt cười đáp lễ, còn khen Cung Viễn Hòa và Minh Phi mấy câu: “Khó có được, chúng ta ở thôn quê đều nghe được thanh danh tốt của hai phu thê. Lần trước Đại nãi nãi đi nương gia (nhà mẹ) ta, ta chưa từng thấy, lần này cuối cùng cũng gặp được, chuyến đi này không tệ.” Dường như là cố ý nói cho Cung Nhị phu nhân nghe, liền tiếp dùng hai câu hình dung, “Hiếu thê nhân hậu, cấp công hảo đầu (lòng hiếu thảo dày, thích giúp đỡ người đi đầu), đây mới là tấm gương của người đọc sách.”

Về mặt Cung Nhị phu nhân vô cùng đặc sắc, cảm thấy những câu nói của nhà người ta đều đâm lên trái tim của bà ta, thật sự là làm cho cả người khó chịu. Lúc này bà ta vừa sợ vừa thống hận vừa phẫn nộ, sợ Tô gia kiên quyết từ hôn, không còn cứu vãn, hận chính là không biết người nào đi loạn đầu lười, thất đức gây đánh uyên ương, phẫn nộ chính là Tô gia không coi ai ra gì, tùy tiện như thế. Chẳng qua là cho dù trong lòng có bao nhiêu tức giận, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, không thể phát ra, cứng rắn kìm nén đến hai bên xương sườn phát đau. Lại chưa từng nghĩ qua. Những chuyện này đều là do chính bà ta gieo trước, mới có quả hôm nay.

Cung Viễn Hòa khiêm tốn mấy câu, hỏi Cung Viễn Trật: “Chỗ ở của cô mẩu sắp xếp xong xuôi chưa.” Cung Viễn Trật biết hẳn đang giảng hòa, lại thấy Dương Đại nãi nãi cho hẳn mặt mũi, trong lòng ôm vài phần mong đợi, đang muốn mở miệng, Dương Đại nãi nãi đã giành mở miệng nói trước, “Điệt nhi, không nên phiền toái. Ta cùng với gia nhân đã đặt phòng ở tại khách điểm rồi.”

Minh Phi cười nói: “Cô mẩu đường xa mà đến, trong nhà này có nhiều phòng ốc, có thể nào lại để cho người đi ra bên ngoài ở? Cần phải ở thêm mấy ngày, để cho chúng ta làm chủ mới phải.”

Dương Đại nãi nãi khẽ mỉm cười: “Lần này không thể không đến. Chuyện trong nhà của ta rất nhiều, vốn cũng không nghĩ phải ở chỗ này đợi lâu. Đợi chuyện nơi này giải quyết xong phải trở về, nếu Đại nãi nãi muốn làm chủ, sau này có rất nhiều cơ hội, lần này tình thế bất đồng thì thôi. Ta còn có mấy câu muốn nói cùng thăm nương các cháu, các cháu bận rộn, cũng không cần phải phụng bồi?”

Đây ý là muốn Minh Phi và Cung Viễn Hòa không nên lo chuyện bao đồng, nên tránh đi. Cung Viễn Trật thấy đối phương dầu muối không vào, có xu thế phải đạt được mục đích, đáng thương nhìn về phía Cung Viễn Hòa. Cung Viễn Hòa bắt đầu nhìn hẩn lác đầu một cái.

Dương Đại nãi nãi thu lại nụ cười, quay đầu về phía Cung Nhị phu nhân lặp lại lời cũ, “Thiếp canh của lệnh ái ở chỗ này. Kính xin phu nhân trả lại thiếp canh của diệt nhi ta cho ta.” Triệu ma ma cười như không cười đưa lên một cái hộp nhỏ. Thấy Cung Nhị phu nhân không nhận, liền trực tiếp đặt cái hộp ở trên bàn trà bên cạnh tay Cung Nhị phu nhân.

Mặc dù Cung Nhị phu nhân biết lần này khó thoát kiếp nạn, nhưng vẫn chịu đựng không được dả kích đôi môi run lên nói: “Các người đây không phải là muốn giết chết nữ nhi nhà chúng ta sao? Cho dù là từ hôn, cũng phải có lý do tốt. Làm sao đang êm đẹp lại từ hôn? Nữ nhi của ta làm gì sai?”

Không phải nữ nhi người làm gì sai, mà là người – người mẫu thân làm việc ác này, thanh danh xấu, không ai dám đụng đến. Dương Đại nãi nãi cúi thấp đầu nói: “Không phải vừa rồi đã nói qua sao, diệt nhi kia của ta thân mang bệnh khó chữa, Lão phu nhân nhà ta không đành lòng làm lỡ tiền đồ của lệnh ái.” Lời này đã rất nể mặt, nếu mà là lời của Tô Lão thái thái mà nói, thì còn khó nghe hơn.

Cung Nhị phu nhân vùng vẩy giấy chết: “Đang êm đẹp, thế nào đột nhiên liền bị bệnh? Làm gia chủ như các người mà nói, cứ như vậy, cũng quá không tôn trọng.”

Ý định ban đầu của bà ta là muốn kéo dài, kết quả chiêu này coi như là chọc trúng vảy ngược của Dương Đại nãi nãi rồi. Dương Đại nãi nãi cười lạnh nói: “Cung Phu Nhân, làm người cần lưu ba phần đường sống. Ngài nhất định muốn chúng ta nói ra lời khó nghe, để cho tất cả mọi người đều trở ngại mới được sao? Chê nhà chúng ta không tôn trọng? Lão thái thái nhà chúng ta cảm thông cho một phụ đạo nhân gia như ngài chống đỡ thế diện không dễ, nếu để cho các lão gia trong tộc đến, chỉ sợ hù dọa ngài, lại có nhiều bất tiện, để cho người nói là cậy mạnh hiếp yếu, cho nên mới cố ý sai ta tới, lại chuẩn bị rất nhiều lễ phẩm này để bồi tội, sinh lễ cũng không cần quý phủ trả lại, còn phải làm sao mới coi là tôn trọng?”

Lời này so với lúc trước đám người Cung Viễn Hòa còn chưa đến nặng hơn khó nghe hơn, Cung Nhị phu nhân một hơi lên không nổi, che ngực nói: “Cái gì mà lời khó nghe? Người nói rõ xem.”

Dương Đại nãi nãi nhìn Cung Viễn Hòa và Minh Phi một cái, cười nói: “Cung đại nhân, đắc tội. Tuy là tôn thân trong phủ, nhưng tiểu phụ bị buộc, thật sự không thể không nói mấy câu lời thật. Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, trong phủ thất đức, người khác không so đo, cũng không có nghĩ là mặt của tất cả mọi người đều mù...”

Cung Viễn Trật đã đoán được kế tiếp bà ấy muốn nói gì, những lời này ngay trước mặt người khác nói ra, thật sự là hẳn chịu đựng không nổi. Xem tình hình hôm nay, quán chặt lấy cũng là việc mất công. Chỉ càng làm cho người ta xem thường, đúng là hẳn không có bản lĩnh, nhưng mấy phần cốt khí này hẳn vẫn có, liền đứng lên nói: “Không cần phải nói, ta sẽ tìm ra thiếp canh của Tô công tử đến trả ngài.”

Kiên cường chống đỡ xin Cung Viễn Hòa và Minh Phi giúp hẳn chiêu đãi người, mình cứng rắn đỡ Cung Nhị phu nhân vào hậu đường, lạnh lùng nói: “Nương, thiếp canh và danh sách sinh lễ nhà hẳn người để ở đâu?” Người ta nói không cần nhà bọn họ hoàn sinh lễ, còn biểu ngàn ấy lễ phẩm, mỗi một câu đều là châm chọc nhà bọn họ tham tiền không biết xấu hổ!

Cung Nhị phu nhân cũng biết chuyện hôm nay, không phải ồn ào tri hoãn là có thể giải quyết không khỏi đau buồn, Cung Viễn Trật chộp ngay lấy cánh tay của bà ta, vành mắt đỏ lên thấp giọng nói, “Không được khóc, nếu người yêu thương chúng con, thì đừng để người ta coi khinh chúng con, nhanh lấy ra đi. Nếu không, chính là người muốn chúng con chết!”

Trước kia Cung Nhị phu nhân từng nghe qua hấn tranh cãi với bà ta, lại chưa từng nghe qua hấn dùng giọng nói ngoan lệ bi phần như thế, vì vậy quên mất đau lòng tức giận, ngẩng đầu lên nhìn đại nhi tử mà bà ta đã hao hết hơi sức tâm tư mới sinh ra này, chỉ thấy trong cặp mắt Cung Viễn Trật có tức giận, vừa bi thương, còn có một tia chán ghét cùng căm hận.

Bà ta rùng mình một cái, đúng vậy, bà ta không nhìn lầm, đích xác là chán ghét cùng căm hận. Cung Tịnh Kỳ có thể cũng dùng loại ánh mắt này nhìn bà ta hay không đây? Bà ta ngờ ngác gỡ một cái chìa khóa xin xắn từ bên hông xuống, “Cầm đi.” Chân mềm nhũn, ngồi trên mặt đất.

Cung Viễn Trật cúi đầu, hung hăng lau nước mắt một cái, cũng không quản bà ta, nắm chặt cái chìa khóa bước nhanh đi về phía An Nhân Đường.

Tiến bước Dương Đại nài nài xong, Cung Viễn Trật trầm lặng tê liệt ngồi trên ghế, cả ngón tay cũng không muốn động một cái. Cung Nhị phu nhân giống như bị rút đi linh hồn, ngờ ngác nhìn Cung Viễn Trật, không có ai nghĩ đến đi xem Cung Tịnh Kỳ một chút.

Minh Phi do dự một chút, nói: “Ta đi xem Tam muội muội một chút.”

Đến phòng Cung Tịnh Kỳ, chỉ thấy hai cây nến đỏ phieu diêu trong gió, đầy đất đều là màn che thêu hoa, mặt chần, áo gối, khăn voan...đỏ thắm bị cắt vụn, người cũng không thấy. Minh Phi vội hỏi nha hoàn của Cung Tịnh Kỳ: “Tam tiểu thư của các người đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Không lấy

Edit: hoada

Không thấy Cung Tịnh Kỳ đâu cả.

Bọn hạ nhân Cung gia chỉ thứ hai rồi rít đốt đèn lồng đi tìm, lớn tiếng gọi khắp nơi: “Tam tiểu thư”, hai bên đường mòn của vườn hoa cây cỏ um tùm, phía sau núi giả âm trầm ẩm ướt, mấy tiểu hoang phé bỏ không từ lâu cũng đi tìm. Còn có người cầm gậy trúc thật dài đi tới ao sen tìm kiếm, dĩ nhiên cái ao sen này không phải là ao sen ngày trước mở tiệc thưởng hoa quế có từng cánh hoa bay là tả rất đẹp mà là cái ao sen nhỏ của Cung gia chỉ thứ hai, cũng may mắn là ao nhỏ, nên mọi người mới có thể dễ dàng tìm kiếm qua một lần.

Suốt một canh giờ, cả nhà xuất động tìm kiếm, vẫn chưa tìm thấy Cung Tịnh Kỳ, Cung Viễn Trật đã tuyệt vọng thậm chí còn cho người xuống giếng tìm qua – nếu vẫn không thấy thì cũng không biết còn có thể đi nơi nào tìm đây?

Trong nhà có năm cái giếng thì đã cho người tìm kiếm qua hai cái, rốt cuộc mọi người cũng tìm thấy Cung Tịnh Kỳ trong thư phòng của Cung Trung Tổ. Nàng núp sau giá sách của Cung Trung Tổ, khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy nữ nhi đã tìm được, Cung nhị phu nhân cũng hoàn hồn, lạnh lùng nói: “Hừm, đúng là một tiện nhân hiểm độc, vì chuyện lần trước mà làm hư chuyện tốt của ta. Lần này, tất nhiên ta sẽ không dễ dàng tha thứ được!” Bà chỉ tay về phía mấy ma ma làm việc nặng: “Các người đi mang tiện nhân kia đến cho ta!”

Trong lòng Cung Viễn Trật cũng hoài nghi chuyện này là do Chu di nương giở trò, nếu không thì cũng thật trùng hợp quá, không phải lần trước Tô gia cũng không có nói gì sao? Sao lần này lại kiên quyết như thế được? Hơn nữa, tối nay xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không thấy ba mẹ con Chu di nương chứ? Chuyện này khiến hấn không thể không sinh ra lòng nghi ngờ được. Vì vậy cũng không có ngăn cản Cung nhị phu nhân.

Minh Phi nói: “Thím, trước hết hỏi cho rõ ràng đã, sau đó muốn làm gì cũng không muộn.”

Cung Viễn Trật cũng cảm thấy lời nói của Minh Phi có đạo lý, vội vàng xoay người khuyên Cung nhị phu nhân: “Nương, chuyện này không có bằng chứng cụ thể, không thể nói lung tung được. Trước hết tra rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra rồi lại nói cũng không muộn...”

Hấn còn chưa dứt lời, Cung nhị phu nhân liền quát mất từng từng nhìn chăm chăm Minh Phi: “Người đứng nói chuyện mà không đau lưng à? Đúng là không biết suy nghĩ, nhìn thấy chúng ta xui xẻo, trong lòng hai người các người nhất định là vui mừng lắm đúng không? Nói không chừng đó là do các người gây ra.” Tâm tình bà ta không tốt nên nhìn bất kì kẻ nào cũng không thuận mắt. Huống chi, bà cho là chuyện Tô gia từ hôn cũng do đại phòng đòi chia gia sản mà ra.

Minh Phi rũ mắt xuống không nói được lời nào. Nàng đang chờ Cung nhị phu nhân nói những lời như vậy thì mượn cơ hội để rời đi. Cung Viễn Hòa trầm mặt kéo tay Minh Phi rồi quay lại nói với Cung Viễn Trật: “Chúng ta vẫn chưa ăn tối, nghe chuyện rồi ren ở đây đã vội đến, kết quả lại nhận được một câu nói như vậy. Nếu tam muội đã không có việc gì, chúng ta phải về trước đây. Người đợi nàng ta tỉnh lại rồi khuyên bảo nàng ta một chút, dù có thể

nào đi nữa thì cũng phải sống qua ngày thôi.”

Cung Viễn Trật thấy hai người phải đi thì lập tức hốt hoảng, trải qua mấy ngày nay, tâm lực hắn thật sự là quá mệt mỏi rồi, sau này không biết có tiếp tục kiên trì được nữa không. Nhưng mới vừa rồi Cung nhị phu nhân lại nói như vậy, hắn cũng không có dũng khí mở miệng giữ người lại, nên không thể làm gì khác hơn là nói: “Vất vả cho đại ca đại tẩu rồi, để tiểu đệ tiễn hai người.”

Cung Viễn Hòa khoát tay: “Không cần đâu, người còn có chuyện phải xử lý, người đi làm đi. Ngày mai, ta còn phải đến nha môn làm việc, chúng ta cũng là người một nhà, không cần hư lễ làm gì.” Sau đó, lôi kéo Minh Phi xoay người rời đi.

Hai người đi qua cửa thùy hoa, không thấy một người canh cửa nào, quay đầu nhìn lại, nhưng lại cảm thấy đình viện thật sâu, ánh đèn u ám, gió nổi lên, cây cối bị gió thổi qua phát ra âm thanh xào xạc, càng lộ vẻ u lãnh.

Cung Viễn Hòa khe khẽ thở dài một hơi lắc đầu, kéo Minh Phi bước thật nhanh đi ra ngoài.

Hoa ma ma thấy hai người trở lại, vội vàng gọi Bạch Lộ mang nước cho hai người rửa mặt, còn mình thì một bát canh hầm chim bìm bịp lên, cười nói: “Đây là canh thang khiết nhiệt giải độc, kiện tỳ bổ gan. Đại gia và đại nãi nãi dùng một chút đi.” Một lời bà cũng không hỏi chuyện bên cách vách, sau khi bày chén đĩa ra thì dẫn những người khác lui ra ngoài.

Cung Viễn Hòa và Minh Phi yên tĩnh dùng cơm tối xong, Cung Viễn Hòa nhìn chén canh trước mặt, nhỏ giọng nói: “Nàng nói xem, sau này thím có còn để Chu di nương làm cơm, nấu canh nữa không?”

Minh Phi nói: “Theo lý thuyết thì cũng đã mâu thuẫn như thế này rồi thì sẽ không, nhưng bây giờ thím cũng thành bộ dạng như vậy, cũng không phải một sớm một chiều có thể tốt lên được. Vì vậy ta nghĩ, bà ta không thể nào khỏe lại hoàn toàn. Bà phải dựa vào thức ăn bổ dưỡng và mấy đơn thuốc do đại phu kê mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, chỉ khi nào Chu di nương cần bà ta nổi điên, thì thêm một chút lời dẫn, bà ta vẫn sẽ như trâu điên cho mà xem.”

Dù là Cung nhị phu nhân không có ăn thức ăn Chu di nương nấu nhưng Chu di nương lại am hiểu sâu sắc về dược thiện, lại nắm giữ phòng bếp nhiều năm như vậy, ngoài sáng trong tối sẽ có một hai người đầu bếp thân thiết, thậm chí căn bản bà ta không cần dùng đến những tâm phúc thì khi làm cơm canh cho Cung nhị phu nhân, người làm cũng sẽ đến học hỏi kinh nghiệm bà ta chút ít, bà ta chỉ cần nói nhẹ nhàng một hai câu, cũng có thể cảm phu nhân trong tay như cầm một bức tượng gỗ thôi. Hiện tại, bà ta đang ở thế hạ phong là bởi vì Cung Viễn Trật quá yếu, không thể làm cho bà ta sử dụng một cách tự nhiên được, một khi hắn trở thành nhất gia chi chủ của gia đình thì những ngày không tốt đẹp của Cung nhị phu nhân mới bắt đầu.

Cung Viễn Hòa nói: “Ta ước gì bà ta điên luôn nhưng lại cảm thấy nếu bà ta điên thì thật tiện nghi cho bà ta quá. Kẻ điên không biết đau lòng, không cảm thấy xấu hổ, đương nhiên cũng không sợ hãi gì.”

“Chuyện này chúng ta không cần xen vào, tất cả để Chu di nương đi quản là tốt rồi.” Minh Phi cười nói: “Hiện tại, ta tương đối quan tâm là chàng ăn no chưa? Chúng ta còn phải đi cho chó ăn, hôm nay, ta thật sự vô cùng mệt mỏi đó.” Trong ngày, lúc dắt chó đi dạo là lúc nàng cảm thấy vui vẻ, thanh thoi nhất.

Cung Viễn Hòa lập tức để cho người đi vào thu dọn chén bát rồi cùng Minh Phi đi ra cửa.

Lại nói, Cung Viễn Trật ngăn Cung nhị phu nhân, tận tình khuyên nhủ: “Nương, ngài ở chỗ này trông chừng tam tỷ đi. Trong lòng nàng rất khổ sở, vừa là nữ nhi của ngài, có nhiều lời con không thể nói, con cũng không thể khuyên nhủ nàng được, người khuyên nhủ nàng đi. Có người ở bên cạnh sẽ tốt hơn nhiều. Còn Chu di nương thì để con đi xem thử.”

Cung nhị phu nhân đang bày tỏ ý phản đối, Cung Viễn Trật nói: “Tóm lại, trong thời gian này, trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện, nhị tỷ đã tìm chết một lần rồi, nếu còn gây ra chuyện như vậy nữa, đương nhiên sẽ có trăm hại mà không có chút lợi gì!”

Cung nhị phu nhân nghĩ đến trước đó vài ngày lời Chu di nương uy hiếp bà... cuối cùng siết chặt khăn tay đôi chủ ý: “Như vậy cũng tốt.” Suy nghĩ một chút còn nói thêm: “Người rất ngu, chó đẻ bị bà ta lừa. Tóm lại chuyện này nhất định là do bà ta, chờ sau này ta sẽ từ từ trừng trị bà ta.”

Cung Viễn Trật lắc đầu một cái, có lẽ cũng có khả năng do người khác truyền ra ngoài chứ? Nhưng trước mắt vẫn nhận lời cho người đi qua hỏi Chu di nương, biết được Chu di nương thấy việc giả cho Phương gia thất bại, sau đó Cung Nghiên Bích nào muốn tự sát thì Chu di nương vẫn một mực canh giữ bên cạnh Cung Nghiên Bích, vì vậy trực tiếp đi tới viện của Cung Nghiên Bích.

Lúc đi đến nơi, thấy nha hoàn Cung Nghiên Bích đứng ở cửa hết nhìn đông rồi nhìn tây, rõ ràng đang nhìn hướng gió, hắn liền để tâm, đi vòng từ phía sau cây hoa tói, đột nhiên xuất hiện trước mặt nha hoàn kia, không cho thông truyền mà đi thẳng tới đứng dưới cửa, chỉ nghe trong nhà tiếng khóc, khóc đến thê thảm không thể tả. Cung Nghiên Bích khóc rống: “Di nương a, lần trước thì việc tính toán sổ sách đã đổ hết lên đầu chúng ta rồi, lần này chỉ sợ là muốn lấy mạng chúng ta mất thôi.”

Chu di nương thương xót cũng khóc: “Vậy thì có thể làm sao đây? Lão gia không có ở nhà, nhị công tử cũng không thể làm chủ được... Thôi, thôi, nếu thật sự phu nhân tính toán lên trên người ta thì để do một mình ta gánh chịu đi, đến lúc đó ta bồi cho phu nhân và tam tiểu thư một mạng, chỉ mong tỷ để các người có thể sống tốt thì ta có chết cũng nhắm mắt...”

Sau đó nghe tiếng Cung Viễn Khoa ngọt ngào nói: “Di nương, đây là chuyện thực bất đắc dĩ, lúc này chúng ta nên rời đi thôi! Ta có thể đi làm việc để nuôi sống các người, chứ cứ sống mà hàng ngày cứ lo lắng đề phòng, ta không sống nổi nữa.”

“Khốn kiếp!” Chu di nương cất cao giọng, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc: “Người là con cháu Cung gia, lão gia và nhị gia chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người, làm sao người có thể đẩy họ vào hoàn cảnh bất nghĩa hả? Người nói nhị ca người sẽ sống thế nào đây?”

Cung Viễn Trật thở dài một hơi, đột nhiên trong phòng im bật. Một hồi lâu mới nghe giọng nói run run của Chu di nương: “Người nào ở bên ngoài?”

Cung Viễn Trật khe khẽ gõ cửa: “Ta tới thăm nhị tỷ.”

Cung Viễn Khoa nghe tiếng của hắn thì trầm mặt đi ra mở cửa, cũng không mời người vào trong chỉ lạnh lùng nói: “Nếu nhất định tính toán trên đầu chúng ta, vậy thì chính là ta làm, di nương với nhị tỷ không liên quan gì cả.”

Cung Viễn Trật vỗ vỗ đầu vai hắn: “Tối nay trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện, không có cô thượng quản các người, lại không nhìn thấy ba người các người nên ta cố ý tới xem thử các người có xảy ra chuyện gì hay không.”

Mắt Chu di nương vẫn còn rất đỏ, lo lắng sợ sệt nói: “Nhị công tử, chúng ta thật sự sợ hãi. Lần trước, sau khi chuyện kia xảy ra, phu nhân cũng đã không tha cho tỷ thiếp rồi, còn phá hư hôn sự của nhị tiểu thư với Phương gia, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, tỷ thiếp nghe đã sợ gần chết, làm sao còn dám lộ diện nữa? Chỉ sợ vừa thấy mặt, phu nhân sẽ đánh chết hoặc là bán mất.” Nói rồi nước mắt chảy từng hàng xuống gò má.

Cung Viễn Trật an ủi bà ta mấy câu rồi dặn dò Cung Nghiên Bích, sau đó nói vài lời với Cung Viễn Khoa, làm công tác tư tưởng cho Cung Viễn Khoa rồi mới rời đi.

Đội người đi xa, Chu di nương mới khép cửa lại, lau nước mắt nhìn Cung Nghiên Bích nhẹ nhàng nói: “Nữ nhi ngoan, lúc này thì không cần sợ hãi gì nữa rồi. Hôm nay, tiểu tiện nhân kia xuất giá khó khăn, mặc kệ bà ta ở phía sau gây chuyện gì, chúng ta đều có thể hoàn toàn thu xếp được, chỉ cần không cầu người phú quý hiền đạt, chỉ cần chọn người hiền lành là được, sau khi được gả vào rồi thì hoàn toàn không thành vấn đề nữa. Chờ tương lai đệ đệ người có tiền đồ, ngày tháng sau đó phải sống như thế nào còn không phải là do chúng ta sao?”

Cung Nghiên Bích khẽ gật đầu một cái, âm ức nằm xuống: “Ta mệt mỏi.”

Chu di nương bước lên sờ sờ trán nàng rồi thở dài nói: “Nữ nhi, không phải là cứ cưỡng cầu là được, đừng suy nghĩ nữa. Chờ thêm một thời gian nữa, ta lại nhờ người hỏi thăm người tốt một chút.”

Cung Nghiên Bích nhắm hai mắt lại nói: “Người lại đi tìm đại ca đại tẩu sao? Lần này trong tay chúng ta không có lợi thế gì để giúp bọn họ, sao bọn họ lại giúp chúng ta chứ? Hay là tự mình đi tìm đi? Là cái gì thì chính là cái đó, ta nhận mệnh.”

Chu di nương dịu dàng cười: “Cái này người cũng đừng quản.”

Cung Tịnh Kỳ sâu kín mở mắt ra, nha hoàn Hàm Hương vẫn một mực ngồi cạnh thấy vậy mừng rỡ kêu lên: “Tam tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi! Ngài có thấy chỗ nào khó chịu không? Muốn ăn cái gì?” Nàng nói và hỏi liên thanh như suối trào.

Cung Tịnh Kỳ thấy một nửa bên mặt của nàng sưng lên thì khe khẽ thở dài, không cần hỏi nàng cũng biết là chuyện gì xảy ra, chắc chắn là do Cung nhị phu nhân đánh thôi. Tiếc rằng giờ phút này, tâm tình nàng còn buồn bực, cũng vô tâm đi an ủi người khác, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Cung nhị phu nhân nghe tiếng nói của Hàm Hương, vội vàng từ chiếc giường mỹ nhân bên cửa sổ lật người ngồi dậy, chạy nhanh tới: “Kỳ nhi, con thấy như thế nào? Con hù chết nương rồi.”

Mặt Cung Tịnh Kỳ không chút thay đổi, không nói gì chỉ xoay mặt đi.

Cung nhị phu nhân sững sờ, chưa từ bỏ ý định đặt tay lên mặt nàng bị nàng hung hăng hất ra, lạnh lùng gằn giọng: “Sau này ta không thể lấy được chồng rồi.”

Cung nhị phu nhân ngẩn ngơ nói: “Người nói hồ đồ cái gì vậy?” Không nhịn được đưa tay lên sờ trán nàng: “Không phải bị sốt đó chứ?”

Cung Tịnh Kỳ lại hất tay bà ta ra, lạnh lùng thốt lên: “Ta rất tỉnh táo, mặc kệ là gả đến nhà nào cũng sẽ bị người khuấy đảo đến thất bại, cần gì phải làm điều thừa chứ? Da mặt của ta mỏng, không chịu được bị người ta ba phen mấy bận nhục nhã.” Cung nhị phu nhân “A” một tiếng, đang muốn khiển trách nàng mấy lời nhưng thấy mặt mày Cung Tịnh Kỳ trắng bệch, chung quy cũng không có nói gì, ôm ngực nặng nề ngồi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Rằm tháng bảy (1)

Edit: hoada

Ngày hôm sau, Minh Phi và Cung Viễn Hòa theo ý của Trần thị đi đến Thái gia, tứ di nương đón hai người ở cửa Thái phủ, kéo Minh Phi qua một bên nhỏ giọng nói: “Tứ nãi nãi và tứ cô gia mới vừa rời đi, không biết có gặp hai người không?” Thấy Minh Phi lắc đầu thì lập tức nói: “Phu nhân không có cho người đi mời bọn họ, cũng không biết làm sao bọn họ nhận được tin mà tứ nãi nãi còn đi mời mấy trưởng lão trong tộc đến nữa, ở trước mặt mọi

người hung hăng chất vấn phu nhân, nói phu nhân khích bác, không để ý đến ý nguyện của lão gia và tam công tử, lại tự ý hòa ly hai phu thê tam công tử và tam thiếu nữ, rốt cuộc còn bảo họ an cái gì tâm cái gì.”

Bị một thứ nữ đã xuất giá ngay trước mặt người trong tộc và người Hồ gia chất vấn, một người trọng sĩ diện như Trần thị đương nhiên sẽ tức giận chứ? Vì vậy, Minh Phi vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tứ di nương hé miệng ra cười: “Phu nhân vẫn để nàng muốn nói gì thì nói, đợi nàng nói xong rồi mới lấy thư của lão gia gởi về đưa ra trước mặt mọi người, xin mời tộc trưởng và các lão gia trong tộc xem qua, rồi nói, vốn nghĩ trước hết xử trí xong mọi chuyện mới đi mời các lão gia trong tộc đến, ai ngờ thế nhưng còn bị hiểu lầm. Lúc đó, tam công tử còn ngồi ở đấy, nhưng sau đó lại nói nhứ đầu tránh đi, để tất cả cho phu nhân làm chủ, rồi đi như chạy. Tộc trưởng chửi rủa tứ nữ nãi nãi không ngừng, lúc này tứ nữ nãi nãi mới chịu im miệng rồi mới cùng tứ cô gia rời đi.” Trên mặt tứ di nương không giấu được ý cười sau khi xem vở kịch đặc sắc.

Không cần phải nói cũng biết, nhất định Minh Tư và Thái Quang Nghi đã trúng bẫy của Trần thị, có lẽ là do Trần thị thả tin đồn ra, nói Thái Quốc Đống vì thể diện của Thái gia không cho hòa ly, mà bà lại cố tình chủ trì hòa ly, khiến cho hai huynh muội kia liền cho đã bắt được nhược điểm của bà, vì vậy mới có khí thế hung hăng mời tộc trưởng và mấy lão gia trong tộc tới dọa, ai ngờ lại trúng bẫy của bà, bà thuận lợi có danh tiếng hiền thê, đồng thời khiến danh tiếng và hình tượng của Thái Quang Nghi mất hết – trước mặt mọi người lại khi dễ mẹ kế như thế, thật sự là quá đáng cực kì, nhất định làm cho ấn tượng của người trong tộc đối với hai huynh muội này xấu đến cực điểm. Mà Thái Quang Nghi kia căn bản chỉ còn che giấu chút bí mật về bệnh tình không tiện nói ra, bây giờ coi như tất cả đã lộ ra hết, mà người khởi xướng vẫn là bản thân hắn và muội muội ruột của hắn, tự nhiên hắn không thể oán được người nào. Đây mới thật sự là giết người trong vô hình a.

Đi vào phòng khách, thấy Trần thị và tộc trưởng Thái gia với mấy lão gia trong tộc cùng ngồi nói chuyện với phụ mẫu Hồ thị, hốc mắt Trần thị hồng hồng, loáng thoáng có thể thấy là vừa khóc xong, tuy nhiên, Minh Phi biết tính Trần thị bướng bỉnh, mạnh mẽ, lúc này lại nhìn thấy vẻ mặt u sầu kia, thế nào cũng không khỏi có chút buồn cười.

Còn mấy lão gia trong tộc Thái gia căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của Thái gia tộc trước phụ thân Hồ thị, Hồ thị có thể lấy đồ cưới về, nhưng sinh lễ của Thái gia thì nhất định cũng phải trả về. Bởi vì nguyên nhân hòa ly cũng không phải lỗi ở một mình Thái Quang Nghi không, mà còn do Hồ thị hư thân mất nết, đánh chửi trượng phu, còn nhục mạ di nhỏ nữa.

Người Hồ gia cảm thấy mình bị lừa, khó khăn lắm mới sinh được nữ nhi, vất vả nuôi lớn mới gả đi một thời gian ngắn vậy mà thành người tàn hoa bại liễu, còn bị chửi khốn người đời khinh bỉ nên nói thế nào cũng không đồng ý.

Cuối cùng vẫn là Trần thị đưa ra ý kiến là hai bên mỗi người lui một bước, chuyện đã thành như vậy thì cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi, lúc này mới đưa ra quyết định, mấy lão thân trong tộc tìm Thái Quang Nghi đang trốn tránh trong phòng ra, để cho hắn viết hưu thê, Hồ gia có tính nôn nóng, ở tại chỗ cho người về nhà lấy bạc trả lại, rồi mang tất cả của hồi môn của Hồ thị về. Của hồi môn trả về, bạc cũng đưa tới đầy đủ. Đến đây, hai nhà Thái gia và Hồ gia đã thanh toán xong xuôi mọi thứ.

Sau đó, Trần thị giữ tộc trưởng và mấy lão thân trong tộc ở lại dùng cơm tối, tất nhiên không thể thiếu Cung Viễn Hòa bồi rượu, chính Trần thị kính rượu trước, rồi cho người đi gọi Thái Quang Nghi ra ngoài nhưng người làm nói: “Tam công tử đã đi ra ngoài, không biết khi nào mới trở về.”

Lập tức, một lão thân trong tộc trầm mặt: “Ta nghe nói hắn ra ngoài trêu hoa ghẹo liễu, làm xăng làm bậy, thật sự là gây ra không ít chuyện cười quá đáng, ngươi cũng nên quản giáo hắn mới đúng.”

Trần thị cúi đầu nhận lỗi: “Đều là do cháu dâu không phải, cháu dâu trẻ tuổi, kiến thức nông cạn, có mấy lời không tiện nói hắn. Vì vậy cũng đã viết thư nói với phụ thân hắn rồi, lần này đến Đẳng Châu cũng muốn mang hắn đi cùng để lão gia hảo hảo quản lý hắn một phen, cũng muốn lập tức nói với hắn nếu không hắn làm mất hết mặt mũi Thái gia chúng ta.”

Tộc trưởng cũng mở miệng: “Thật sự cũng làm khó ngươi rồi, thôi, ngươi sớm thu dọn đồ đạc rồi đến Đẳng Châu đi.”

Trần thị cung kính lui ra, sau đó đến một gian khác yên tĩnh ăn uống cùng với nữ quyến trong nhà, không đề cập tới chuyện vừa rồi nữa.

Tộc trưởng không phải là người mê rượu nên chỉ ăn cơm tối khoảng nửa canh giờ liền cho giải tán, Cung Viễn Hòa đích thân đưa tiễn mấy lão nhân gia về nhà rồi mới trở lại cùng thương lượng chuyện đi Đẳng Châu với Trần thị. Hắn nói hắn có một người bạn tốt, làm nghề buôn bán trà, gần đây có chuyến hàng đưa trà đến những địa phương khác, vừa đúng lúc xin nhờ người nọ giúp đỡ một tay, để người Thái gia đi theo đội buôn, tất nhiên sẽ không có việc gì.

Trần thị thấy hắn đã an bài chu đáo hết mọi việc, quả nhiên rất vui mừng, quyết định ngày lên đường, rồi còn bày tỏ ý bồi thường tiền cho đội buôn trà vì đã làm trì hoãn thời gian của bọn họ. Cung Viễn Hòa cười nói: “Nhất định hắn sẽ không thu tiền của mẫu thân đâu, nhưng để con cũng nói trước với hắn thử.” Thấy Thái Quang Nghi quần Minh Phi muốn đi bắt đê, Thái Quang Nghi cũng đầy mong đợi liền cười: “Nàng khó có cơ hội về nhà, hãy đi chơi với bọn họ đi, lúc về ta sẽ cho người gọi nàng.”

Minh Phi nghĩ cũng không có đại sự gì nên cùng với Minh Bội dẫn hai đứa bé tự đi chơi, đùa nghịch.

Trong lúc đó, Cung Viễn Hòa lơ đãng hỏi Trần thị: “Đường xa xa xôi, mặc dù đã có người đi cùng nhưng cũng có chỗ bất tiện, mẫu thân có muốn mời mấy nữ tiêu sư đi cùng không?”

Đây nhìn bề ngoài là đề phòng trộm cướp nhưng thực chất là đề phòng Thái Quang Nghi. Trần thị hiểu ý nhủ mày: “Ta đã mượn hai người bảo vệ ở nhà mẹ đẻ, lúc trước, chị dâu ta cũng đã hối hận vì không có nữ tiêu sư đi cùng nên mới xảy ra chuyện, nhưng mà ta ra cửa cũng không có người quen thuộc, chỉ sợ ngược lại mời người không nên mời. Nếu con có quen ai thì có thể tiến cử cho chúng ta thì tốt quá.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Chuyện này cứ để con lo cho.”

Trần thị nhếch miệng cười: “Ta sợ ngộ nhờ trên đường gặp cường đạo hay trộm cướp gì đó, đến lúc đó những người đó tự lo thân không xong, ta chỉ có mấy nữ nhân và trẻ con không làm được gì. Vì vậy, chỉ cần bọn họ làm tốt nhiệm vụ, ta nguyện ý chi nhiều bạc hơn cho họ.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy lập tức ngược mắt lên nhìn bà, vừa lúc Trần thị cũng nhìn hắn, đột nhiên cười lớn: “Bạc thì nói làm gì? An nguy là quan trọng nhất. Nếu gặp hải tặc, hay cường đạo đến sẽ khiến cho bọn chúng có đến mà không có về.”

Trần thị cười cười đứng lên: “Sau khi ta đi, không cho người khi dễ thê tử người, nếu để ta và phụ thân nàng biết, sẽ không để yên đâu.”

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Nàng không khi dễ con đã là may rồi.”

Trần thị tức cười, cũng không tiện nói gì nữa. Đi đến chỗ Minh Phi, kéo tay nàng lặng lẽ hỏi: “Bình thường con đối xử với hắn không tốt à?”

Minh Phi không hiểu bà nói gì nên hỏi lại: “Con còn phải đối xử thế nào mới tính là tốt được ạ?”

Trần thị suy nghĩ một chút rồi cười cười vỗ nhẹ lên tay nàng: “Chừng nào thì con sinh tiểu ngoại tôn cho chúng ta?”

Minh Phi nháy mắt mấy cái, chuẩn bị đối đãi tài này đi nhưng Trần thị không buông tha nàng: “Hắn đã chừng hai mươi tuổi rồi, vào tuổi như hắn, như người khác đã có hai hay đến mấy hài nhi rồi. Lúc trước, hai người các con có nhiều việc phiền lòng, bây giờ đã phân nhà rồi, tự con đã có thể làm chủ, nên tính chuyện có con đi, thừa dịp còn trẻ, sinh nhiều mấy đứa mới đúng.”

Suy nghĩ của Trần thị đương nhiên là nhà có nhiều con thì nhiều phúc, nhưng Minh Phi cũng không thể nói với bà là hiện tại nàng vẫn chưa muốn sinh được, vì vậy, bà nói sao cũng vẫn thừa dịp đồng ý, trên đường về nhà vận vẹo hỏi Cung Viễn Hòa: “Chàng nói xấu ta sau lưng phải không?”

Cung Viễn Hòa uất ức thâm thiết kêu lên: “Ta nào dám chứ? Nhưng mà đúng là ta nghĩ nên sớm có một hài tử thôi. Những nếu không phải nàng không muốn sinh thì ta cũng không dám ép nàng.” Nói rồi neho mắt nhìn trộm Minh Phi, thấy cằm Minh Phi tròn bóng, mềm mại nhìn không được là lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

Minh Phi chê hắn bẩn, kéo áo hắn lau nước miếng: “Bẩn chết đi được, còn bị ướt nhem nhẹp nữa, chàng và Truy Phong thật giống nhau đấy.”

Cung Viễn Hòa thấy nàng vừa nói vừa hơi nhú mày, đôi môi đỏ thắm hơi chu lên, nhìn đáng yêu không chịu được, vì vậy cười lớn đụng ngã nàng xuống, định dùng nước miếng làm ướt khắp mặt nàng, nghe nàng hét hoảng kêu lên: “Bẩn quá, bẩn chết đi!” Nhưng trong lòng không khỏi thích thú.

Tết Trung Nguyên, phong tục ở Thủy Thành phủ là nhất định dùng một số lượng giấy trắng và tiền vàng mã dán lên cửa, phía trên tờ giấy viết họ tên của người đã mất, rồi lúc hiến tế thì gọi họ tên người đó, để hóa giấy, lúc đó vong hồn của người mất có thể thuận lợi có một ít tiền thuộc về họ.

Ban ngày, Minh Phi vội vàng chỉ huy người nhà quét dọn phòng khách, chuẩn bị tiền vàng mã dùng để tế tự, nào là hàng mã, hương dầy, những vật tế này vào ban đêm bôi mực lên, dưới ánh đèn, cùng Cung Viễn Hòa viết họ tên người mất lên giấy.

Viết xong họ tên Trương thị, Minh Phi bọc vào trong một phong thư lớn, trong lòng thầm cầu nguyện, nếu là mẹ còn sống, thì hi vọng những cô hồn có thể phù hộ mẹ nàng ở thế giới bên kia, còn nếu mẹ nàng đã qua đời, nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức này để bày tỏ một mảnh hiếu tâm ít ỏi đến mẹ mình, hi vọng mẹ sẽ có thể nhận được.

Hai ngày trước khi đến rằm tháng bảy, Chu di nương có tới tìm Minh Phi, năn nỉ nàng tìm cho Cung Nghiên Bích một mối hôn sự tốt khác.

Nhân cơ hội đó, Minh Phi nói hết mấy chuyện đã trải qua trước đó, không giống như trước đó mà đồng ý, lấy lý do, trước đó vì bà giật dây mà khiến cho nàng và Cung Viễn Hòa vô cùng mất mặt với Phương gia, lần này không thể xấu hổ mà đi làm chuyện giống như vậy nữa, bảo bà ta tự mình đi cầu xin Cung Viễn Trật tìm cách.

Chu di nương nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Đại nãi nãi làm khó ta, ta cũng hiểu. Nhưng tình hình trong nhà chúng ta, người cũng biết hết rồi, bất quá ta chỉ là một thiếp thất, không thể ra mặt, chỉ có thể dựa vào các người...”

Minh Phi ngắt lời bà ta: “Chúng ta chẳng qua cũng chỉ là tiểu bối, nói khó nghe một chút, còn là cách một vách tường, nói chính xác hơn, dù là người một nhà thì nhị muội vẫn có phụ cô mẫu, còn có gia huynh, nơi nào đến phiền đường huynh đường tẩu ta làm chủ được?”

Chu di nương không nóng không vội, cười nhạt: “Đại nãi nãi, người thay ta truyền cho đại gia một câu, nói là, năm đó vị Hồng cô nương kia có lời muốn nói.”

Nói xong thì cười híp mắt rồi đi.

Cái gì mà Hồng cô nương chứ? Nghe ý của Chu di nương như vậy giống như là Cung Viễn Hòa còn phải quay đầu đi cầu bà ta? Minh Phi cau mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nắm được trọng điểm gì. Trước đây, chuyện Cung Viễn Hòa trêu họa ghẹo liễu, phong lưu đa tình, bên trong cất giấu bao nhiêu dơ bẩn, nàng vẫn không biết, cũng không muốn đi tìm hiểu làm gì, chỉ mong một ngày kia, Cung Viễn Hòa nguyện ý chủ động mang hết mọi chuyện nói rõ ràng với nàng, hoặc như bây giờ, cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nàng thì nàng cũng sẽ không đi hỏi.

Buổi chiều, Cung Viễn Hòa trở về nhà, trước khi ôm nàng hôn một cái thì cười nói: “Ngày mai có khách nhân đến, chính là những khách thương buôn trà

mà ta nhờ họ cho mấy người mẫu thân đi cùng đến Đấng Châu, nàng làm nhiều thêm mấy món ăn ngon, hơn nữa còn phải làm thêm thịt viên, còn chuẩn bị thêm mười sáu bình rượu Lê Hoa Bạch nữa.”

Minh Phi cười đồng ý, rồi nói chuyện Chu di nương nhấn lại: “Bà ta nói là nói với chàng, vị Hồng cô nương năm đó có lời muốn nói với chàng.”

Nụ cười của Cung Viễn Hòa hơi ngưng trệ, nhìn nhanh vào hai mắt nàng, thấy Minh Phi cúi đầu nghịch cúc hoa, dù trên mặt tươi cười như vẫn không có nửa điểm nét cười, thì cười khẽ một tiếng: “Chớ đề ý tới lời bà ta làm gì. Cái gì mà Hồng cô nương hay Lục cô nương chứ, nếu như những người nơi đó muốn nói cái gì thì sao qua nhiều năm như vậy mới nói? Nếu bà ta lại nói nữa, nàng liền nói cho bà ta biết, ta muốn nói với bà ta, năm nay định đốt cho Hồng cô nương ít tiền vàng mã, rồi gọi oan hồn Hồng cô nương đến tìm người đã hại nàng nạp mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Rằm tháng bảy (hai)

Edit: Thu Lê

Minh Phi cười cười: “Được rồi, thật ra thì nàng nói, năm đó chính nàng đã tiễn vị Hồng Cô Nương kia lên đường. Ta nghĩ, nhất định là có lời muốn nói với chàng cho nên đã bỏ sung giúp nàng.”

Cung Viễn Hòa nghẹn nghẹn, xoay người đi bưng trà, đưa lưng về phía nàng nói: “Hồng Cô Nương, thực ra tên là Hồng Mai, là nha hoàn phục vụ ta hồi trước, sau đó do mắc sai lầm nên bị bán.”

“À.” Minh Phi vỗ vỗ tay, “Nàng ta nói xong ta tưởng giống như người đã chết vậy.”

Cung Viễn Hòa không lên tiếng.

Nên Minh Phi cũng không hỏi nữa, rửa tay bọc giấy tiền vàng mã thật dày, đặt vào trong đồng của một số cô hồn vô chủ, Cung Viễn Hòa thấy, yên lặng sờ sờ tóc của nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên Chu di nương được Cung Viễn Khoa đưa tới, Minh Phi chuyển lại nguyên lời nói của Cung Viễn Hòa, Chu di nương có chút mất hồn, lắc đầu khe khẽ thở dài: “Đại nãi nãi, nếu các người không tiện ra mặt chuyện như vậy, ta cũng cũng không miễn cưỡng, nhưng nếu có một ngày, đại gia và đại nãi nãi có vấn đề khó khăn không giải được thì đừng quên tới tìm ta. Nếu ta có thể giúp nhất định sẽ giúp một tay.”

Minh Phi phải chuẩn bị cơm canh buổi tối, vội vàng đưa bà ta ra cửa: “Nhất định, nhất định.” Đi tới cửa Thủy Hoa, Chu di nương quay đầu lại nhìn Minh Phi cười vô cùng thương xót, cười đến nỗi cả người Kim Trâm cũng khó chịu: “Đại nãi nãi, bà ta cười quá đáng ghét!”

Lạt mềm buộc chặt thôi, thấy nhưng không thể trách tự thất bại kỳ lạ. Minh Phi hoàn toàn không để ý tới bà ta, sai người lấy bộ chén đĩa quý trọng hoa văn mẫu đàn màu hoa cúc ra rửa sạch để dự phòng, tự mình đi trong phòng bếp kiểm tra thức ăn buổi tối phải dùng một lần, chỉ chờ Cung Viễn Hòa dẫn người về nhà ăn cơm.

Ban đêm, quả nhiên Cung Viễn Hòa dẫn một nam tử trung niên lùn gầy, màu da ngăm đen, mặc áo dài hoa sa, để râu ngắn về nhà. Nam tử trung niên đó còn dẫn theo hai đồng bạn, đều là người cao ngựa lớn, tuy rằng ăn mặc chú trọng tinh xảo, khi giờ tay nhắc chân cũng rất là lễ độ, nhưng làm thế nào cũng không che được vẻ Phong Sương của khuôn mặt và ánh mắt sắc bén, xem xét lại Nam tử trung niên kia, cũng là hoà hợp êm thấm.

Cung Viễn Hòa dẫn Minh Phi qua, chỉ vào Nam tử trung niên kia nghiêm túc nói: “Đây là Đặng Quan đại ca, là đại trà thương số một số hai của chúng ta, ở tại Phú Minh, muốn thu trà từ nơi này đến bến tàu cùng ven sông Bắc Thượng, ta nhờ hắn dọc đường chăm sóc nhóm người mẫu thân, nàng phân phó hạ nhân phục vụ cho tốt, không được chậm trễ.”

Đặng Quan cười nói: “Hòa đệ quá khách khí rồi, coi chừng hù dọa đệ muội.”

Trong lòng Minh Phi hiểu rõ. Không nói đến nhóm người Trần thị phải dựa vào những người này để đi Đấng Châu ngàn dặm xa xôi mà chỉ dựa vào tiếng gọi Hòa đệ này cũng đủ thấy quan hệ của người này và Cung Viễn Hòa không giống bình thường. Vì vậy tiến lên nghiêm túc hành lễ, tự tay dâng trà, tuy Đặng Quan miệng nói khách khí, nhưng cũng không thấy thật sự khách khí, mà hai đại hán đi cùng hắn cũng cực kỳ gò bó.

Đặng Quan cười chỉ vào một hán tử trên lỗ mũi có mấy hạt bạch mà tímỏi: “Đây là Song Phúc nhị đệ của ta.” Lại chỉ vào một người có mũi ưng khác, “Đây là Tam đệ, tên Song Thọ.”

Danh tự như vậy có lẽ là tùy tùng, mà không phải huynh đệ gì đó chứ? Minh Phi chẳng biết tại sao một trà thương mang hai tùy tùng ra cửa thì có làm sao mà phải che che giấu giấu như thế. Cũng không hỏi nhiều, cười tiến lên hành lễ, Song Phúc và Song Thọ ngay cả đầu cũng không dám nâng, chỉ cúi đầu chấp tay coi như xong chuyện, Đặng Quan cười nói: “Đệ muội khổ cực rồi, không cần đề ý đến bọn Đại lão thô này của chúng ta.”

Minh Phi nhìn về phía Cung Viễn Hòa, thấy Cung Viễn Hòa khẽ gật đầu với nàng, liền cáo từ lui ra, để Tiết Minh Quý, Tẩy Tụy, Bạch Lộ và Đan Hà ở

bên cạnh phục vụ.

Trong lúc rảnh rỗi, Minh Phi lấy quần áo mùa thu của Cung Viễn Hòa đã sắp làm xong ra may, may đến đến một nửa, sắc mặt Bạch Lộ âm ảm đi tới: “Nãi nãi.....”

Hoa ma ma thấy sắc mặt nàng không tốt, đe dọa một cái: “Người làm sao?”

Bạch Lộ run giọng nói: “Vị tên là Song Phúc gia thật thô lỗ, uống rượu đến một nửa rồi cứ nhìn chằm chằm Đan Hà, mượn cơ hội sờ tay nô tỳ không nói, còn móc ra một đồng dao từ bên hông, Song Thọ đánh nát chén đĩa quý của nãi nãi.”

Kim Trâm ngạc nhiên nói: “Cái gì mà một đồng dao?”

“Có lẽ hơi say rồi.” Mặt của Bạch Lộ có chút hồng, khoa tay múa chân: “Chính là một bao dao lớn nhỏ, có khoảng mấy chục cái, không phải một đồng dao găm thì là cái gì?”

Minh Phi nhú mày: “Đại gia nói thế nào?”

“Đại gia không hề nói gì, chỉ bảo hai chúng nô tỳ trở lại phục vụ người, gọi Tẩy Tụy đi lên rót rượu. Vị Đặng gia kia đá Song Phúc một cước, Song Phúc mới thu hồi dao lại.”

“Vậy các người cứ nghe chàng, không cần đến đó nữa.”

Hoa ma ma lôi kéo tay Minh Phi nói: “Nãi nãi, nếu quả thật như Bạch Lộ nói, chỉ sợ mấy người này không phải là người tốt. Ngài hãy khuyên khuyên đại gia, đừng lui tới với những người này, để tránh gặp phải phiền toái mới đúng.”

Minh Phi cười nói: “Ma ma, thế nào mới gọi là khen ngợi người khác? Một người, ở trong mắt người khác nhìn thì hư hỏng, nhưng trong mắt thân bằng hảo hữu của hắn có lẽ thật là người tốt, chúng ta nhìn là người rất tốt, nhưng người khác có lẽ sẽ cảm thấy hắn hư quá đi. Nếu đại gia dám dẫn về nhà, còn nói ta đi gặp thì chàng nhất định có chừng mực.” Tựa như nàng và Cung Viễn Hòa, có phải là người tốt hay không? Chưa tính là. Có phải hay không người xấu? Cũng chưa biết được, ai có thể nói rõ ràng chứ.

Hoa ma ma thờ dài, giúp Minh Phi đốt đèn sáng lên một chút.

Khoảng canh một hai khắc, bên ngoài vẫn chưa giải tán, Minh Phi thấy chỉ lát nữa là đến giờ cấm đi lại ban đêm, liền sai Kim Trâm dẫn hạ nhân đi dọn dẹp phòng khách để dự phòng, sai Bạch Lộ đi chung quanh chờ đợi, nhìn thấy giải tán thì chạy tới đây báo liền.

Đến canh hai, Bạch Lộ mới vội vã chạy tới: “Nãi nãi, bên ngoài giải tán. Đại gia mời ngài qua.”

Khuôn mặt Hoa ma ma mất hứng. Một đám nam nhân uống đến say mềm, gọi Minh Phi đến làm cái gì?

Chén bát ngổn ngang, mùi rượu ngất trời, Minh Phi mới đi vào nửa bước, đã bị hun đến suýt không thở nổi. Đứng ở cửa nghỉ một chút, mới thích ứng được, đôi nờ nụ cười đi vào, ánh mắt Cung Viễn Hòa vẫn tinh táo: “Đặng đại ca nói nàng chuẩn bị thịt viên ăn rất ngon, muốn đích thân cảm ơn nàng.”

Đặng Quan cũng không coi là say, cười đứng dậy hành lễ nói tạ Minh Phi: “Cảm ơn đệ muội đã đặc biệt chiêu đãi bữa cơm này.” Ngượng ngùng chỉ vào cái ly và chén đĩa bị ném bể, cười ngượng, “Hai huynh đệ của ta thật thô lỗ, không lên được trên mặt bàn, khiến đệ muội chê cười, hôm khác ta sẽ đền cho đệ muội một bộ khác.”

Minh Phi vội đáp lễ: “Chỉ mấy cái chén không đáng bao nhiêu, tính toán làm gì? Đại ca nói như vậy khiến cho đệ tức bần khoản.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cung Viễn Hòa há hê cười với Đặng Quan: “Như thế nào? Ta không nói sai chứ? Nàng không phải người hẹp hòi.”

Đặng Quan cười cười, “Vậy chúng ta liền cáo từ.” Nói xong đá hai tráng hán uống đến say không còn biết gì: “Đi thôi!”

Minh Phi nói: “Đã qua canh một ba khắc, bên ngoài cấm đi lại vào ban đêm rồi. Phòng khách đã chuẩn bị xong.....”

Đặng Quan cười cười, “Không phải chuyện này.” Ôn hòa hỏi Minh Phi: “Đệ muội có thể sai người đưa tới cho ta hai thùng nước lạnh được không?”

Minh Phi không biết hắn muốn làm cái gì, nhìn về phía Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa cười nói: “Nghe đại ca nàng đi.”

Gã sai vật đưa tới hai thùng nước giếng lạnh thấu xương. Cung Tuyền và Đặng Quan mỗi người kéo Song Phúc và Song Thọ vào trong sân, xách nước giếng đổ xuống, hai người kia kêu lớn một tiếng, tỉnh rượu một nửa. Kinh ngạc tức giận người ngồi dậy, đang muốn phát giận thì nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Đặng Quan, mặt kẻ nước đang nhỏ giọt giọt, lập tức đứng dậy ngay ngắn, lâm bâm hô một tiếng: “Đại ca.”

Đặng Quan cười nói: “Còn không nhận lỗi với đệ muội các đệ?”

Lúc này Minh Phi mới biết, hành động của Đặng Quan là vì trừng phạt hành vi thất lễ của Song Phúc với Đan Hà, sau đó còn bày gao găm ra, khoát tay lia lia: “Không cần đâu, uống rượu lại bị xối nước, coi chừng ngã bệnh.”

Cung Viễn Hòa nắm chặt tay của nàng, cười nói: “Hai vị ca ca đều là người dám ở trong nước uống rượu Thiêu Dao Tử, chút xíu đùa giỡn này không coi vào đâu.”

Song Phúc nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Cung Viễn Hòa, trong mắt thoáng qua vẻ tàn ác, Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nhìn hần hất cảm lên. Song Thọ đập Song Phúc một cước, Song Phúc cúi đầu, ôm quyền với Minh Phi: “Đã đắc tội rồi.”

Đặng Quan vừa lôi kéo một người, cười cười ha ha mà nói: “Chúng ta đi thôi.” Cũng không thèm quan tâm đến cấm đi lại vào ban đêm, nghênh ngang rời đi.

Cung Viễn Hòa dắt tay Minh Phi đi vào trong: “Bị dọa sợ hả?”

Minh Phi lắc đầu: “Thật cũng không đến nỗi nào, lúc trước đã cảm thấy bọn họ hẳn không phải là thương nhân buôn trà gì đó rồi. Thiếp cảm thấy dường như tên Song Phúc kia có thành kiến với chàng?”

Cung Viễn Hòa cười cười, nói như đinh chém sắt: “Bọn họ là thương nhân buôn trà. Nàng đừng sợ, Song Phúc chỉ có chút xú hiệu lắm với ta, qua một thời gian ngắn hẳn tự nhiên sẽ quên thôi. Lần này hẳn cũng sẽ không đi theo, chỉ có Đặng đại ca và Song Thọ đi, có bọn họ cộng thêm hai nữ tiêu sư mà ta mời, thì nhóm người mẩu thân nhất định có thể bình yên vô sự đi tới Đăng Châu.”

Minh Phi nhìn hần: “Ta không phải trẻ con.” Người hoàn toàn không để chuyện cấm đi lại ban đêm vào trong mắt mà là một thương nhân bình thường?

Cung Viễn Hòa cười xoa xoa đầu vai của nàng: “Biết rồi, cho nên mới gọi nàng đi ra gặp bọn họ.” Hần nhìn Minh Phi: “Mấy năm qua ta kết giao rất nhiều bằng hữu. Vị Đặng Quan này chẳng những có tình nghĩa bằng hữu với ta mà còn có lui tới trên phương diện làm ăn nữa. Ta có thể mời bọn họ vào trong quán rượu uống rượu ăn cơm, nhưng ta cảm thấy không nên để nàng không biết gì về bằng hữu của ta.”

Minh Phi nói: “Bọn họ thật sự là huynh đệ?”

Cung Viễn Hòa nói: “Là huynh đệ, cũng là tùy tùng, thương hành vào nam ra bắc thương, người nào không có mấy người giao tình huynh đệ? Mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, nhưng trải qua mấy trận sinh tử đã sớm không phải là tình cảm chủ tớ nữa rồi.” Hần dừng một chút, “Nếu nàng không thích bọn họ, về sau ta không gọi bọn họ tới nhà nữa. Làm bẽ chén đĩa nàng thích nhất, thật xin lỗi.”

Minh Phi tựa vào trong ngực hần, thờ dãi: “Sao chén đĩa có thể quan trọng hơn chàng được? Chàng bằng lòng để cho ta hiểu rõ chàng lui với hạng người như thế nào, ta rất vui mừng.” Đây có thể xem như tiến bộ thêm một bước rồi chứ? Lúc trước hẳn đều không chịu mời người đến nhà, chỉ toàn xã giao ở bên ngoài, làm những gì nàng cũng không biết.

Cuối cùng Trung Vô Lễ đi tới giữa một mảng tro tiền bay tán loạn và đầy nhan đèn, Minh Phi lấy túi giấy dày nhất ném vào trong chậu than, học dáng vẻ của Hoa ma ma, cầm lưới hái lác lác trên chậu than, ngăn cản u hồn qua đường. Nàng không thể gọi lên tên của mẫu thân nên chỉ có thể dùng phương này gọi trong yên lặng.

Cung Viễn Hòa ở bên cạnh nhìn, đột nhiên dẩu môi lên, không đợi Minh Phi đốt xong, liền nắm một đồng giấy tiền vàng lộn xộn mà ném vào trong chậu than, cũng cầm lưới hái lác lác qua lác lại. Vừa dao động vừa hần hần nhìn Minh Phi, Minh Phi “A nha” một tiếng, cả giận nói: “Chàng gấp cái gì, chờ ta đốt xong rồi đốt không được sao?”

Cung Viễn Hòa hần hần nói: “Tiền vàng bạc nhà ta, ta muốn thế nào đốt thì đốt thế ấy. Mới không cho người không liên quan, không cần hần tới nhà chúng ta.”

Minh Phi sững sờ, tất cả ưu sầu vừa rồi đều bay hết, cười lên ha ha: “Nam nhân nhỏ mọn. Chàng nhắc lại như vậy là không muốn ta quên hần sao? Được, vừa đúng còn có nhiều giấy tiền vàng mã, ta sẽ cho hần nhiều thêm một chút nữa.”

Cung Viễn Hòa thấy nàng cười đến mặt mày cong cong, cúi đầu lặng yên, sau đó cũng lớn cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Rằm tháng bảy (1)

Ngày hôm sau, Minh Phi và Cung Viễn Hòa theo ý của Trần thị đi đến Thái gia, tứ di nương đón hai người ở cửa Thái phủ, kéo Minh Phi qua một bên nhỏ giọng nói: “Tứ nãi nãi và tứ cô gia mới vừa rời đi, không biết có gặp hai người không?” Thấy Minh Phi lắc đầu thì lập tức nói: “Phu nhân không cho người đi mời bọn họ, cũng không biết làm sao bọn họ nhận được tin mà tứ nãi nãi còn đi mời mấy trưởng lão trong tộc đến nữa, ở trước mặt mọi người hung hăng chất vấn phu nhân, nói phu nhân kích bác, không để ý đến ý nguyện của lão gia và tam công tử, lại tự ý hòa ly hai phu thê tam công tử và tam thiếu nãi nãi, rốt cuộc còn bảo họ ăn cái gì tâm cái gì.”

Bị một thứ nữ đã xuất giá ngay trước mặt người trong tộc và người Hồ gia chất vấn, một người trọng sĩ diện như Trần thị đương nhiên sẽ tức giận chứ? Vì vậy, Minh Phi vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tứ di nương hé miệng ra cười: “Phu nhân vẫn để nàng muốn nói gì thì nói, đợi nàng nói xong rồi mới lấy thư của lão gia gởi về đưa ra trước mặt mọi

người, xin mời tộc trưởng và các lão gia trong tộc xem qua, rồi nói, vốn nghĩ trước hết xử trí xong mọi chuyện mới đi mời các lão gia trong tộc đến, ai ngờ thế nhưng còn bị hiểu lầm. Lúc đó, tam công tử còn ngồi ở đấy, nhưng sau đó lại nói nhứ đầu tránh đi, để tất cả cho phụ nhân làm chủ, rồi đi như chạy. Tộc trưởng chửi rủa tứ nãi nãi không ngừng, lúc này tứ nãi nãi mới chịu im miệng rồi mới cùng tứ cô gia rời đi.” Trên mặt tứ di nương không giấu được ý cười sau khi xem vở kịch đặc sắc.

Không cần phải nói cũng biết, nhất định Minh Tư và Thái Quang Nghi đã trúng bẫy của Trần thị, có lẽ là do Trần thị thả tin đồn ra, nói Thái Quốc Đồng vì thể diện của Thái gia không cho hòa ly, mà bà lại cố tình chủ trì hòa ly, khiến cho hai huynh muội kia liền cho đã bắt được nhược điểm của bà, vì vậy mới có khí thế hung hăng mời tộc trưởng và mấy lão gia trong tộc tới dọa, ai ngờ lại trúng bẫy của bà, bà thuận lợi có danh tiếng hiền thê, đồng thời khiến danh tiếng và hình tượng của Thái Quang Nghi mất hết – trước mặt mọi người lại khi dễ mẹ dđlqđ kể như thế, thật sự là quá đáng cực kì, nhất định làm cho ấn tượng của người trong tộc đối với hai huynh muội này xấu đến cực điểm. Mà Thái Quang Nghi kia căn bản chỉ còn che giấu chút bí mật về bệnh tình không tiện nói ra, bây giờ coi như tất cả đã lộ ra hết, mà người khởi xướng vẫn là bản thân hắn và muội muội ruột của hắn, tự nhiên hắn không thể oán được người nào. Đây mới thật sự là giết người trong vô hình a.

Đi vào phòng khách, thấy Trần thị và tộc trưởng Thái gia với mấy lão gia trong tộc cùng ngồi nói chuyện với phụ mẫu Hồ thị, hốc mắt Trần thị hồng hồng, loáng thoáng có thể thấy là vừa khóc xong, tuy nhiên, Minh Phi biết tính Trần thị bướng bỉnh, mạnh mẽ, lúc này lại nhìn thấy vẻ mặt u sầu kia, thế nào cũng không khỏi có chút buồn cười.

Còn mấy lão gia trong tộc Thái gia căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của Thái gia tộc trước phụ thân Hồ thị, Hồ thị có thể lấy đồ cưới về, nhưng sinh lễ của Thái gia thì nhất định cũng phải trả về. Bởi vì nguyên nhân hòa ly cũng không phải lỗi ở một mình Thái Quang Nghi không, mà còn do Hồ thị hư thân mất nết, đánh chửi trượng phu, còn nhục mạ di nhỏ nữa.

Người Hồ gia cảm thấy mình bị lừa, khó khăn lắm mới sinh được nữ nhi, vất vả nuôi lớn mới gả đi một thời gian ngắn vậy mà thành người tàn hoa bại liễu, còn bị chịu khổ người đời khinh bỉ nên nói thế nào cũng không đồng ý.

Cuối cùng vẫn là Trần thị đưa ra ý kiến là hai bên mỗi người lui một bước, chuyện đã thành như vậy thì cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi, lúc này mới đưa ra quyết định, mấy lão thân trong tộc tìm Thái Quang Nghi đang trốn tránh trong phòng ra, để cho hắn viết hưu thê, Hồ gia có tính nôn nóng, ở tại chỗ chờ người về nhà lấy bạc trả lại, rồi mang tất cả của hồi môn của Hồ thị về. Của hồi môn trả về, bạc cũng đưa tới đầy đủ. Đến đây, hai nhà Thái gia và Hồ gia đã thanh toán xong xuôi mọi thứ.

Sau đó, Trần thị giữ tộc trưởng và mấy lão thân trong tộc ở lại dùng cơm tối, tất nhiên không thể thiếu Cung Viễn Hòa bồi rượu, chính Trần thị kính rượu trước, rồi cho người đi gọi Thái Quang Nghi ra ngoài nhưng người làm nói: “Tam công tử đã đi ra ngoài, không biết khi nào mới trở về.”

Lập tức, một lão thân trong tộc trầm mặt: “Ta nghe nói hắn ra ngoài trêu hoa ghẹo liễu, làm xằng làm bậy, thật sự là gây ra không ít chuyện cười quá đáng, ngươi cũng nên quản giáo hắn mới đúng.”

Trần thị cúi đầu nhận lỗi: “Đều là do cháu dâu không phải, cháu dâu trẻ tuổi, kiến thức nông cạn, có mấy lời không tiện nói hắn. Vì vậy cũng đã viết thư nói với phụ thân hắn rồi, lần này đến Đổng Châu cũng muốn mang hắn đi cùng để lão gia hảo hảo quản lý hắn một phen, cũng muốn lập tức nói với hắn nếu không hắn làm mất hết mặt mũi Thái gia chúng ta.”

Tộc trưởng cũng mở miệng: “Thật sự cũng làm khó ngươi rồi, thôi, ngươi sớm thu dọn đồ đạc rồi đến Đổng Châu đi.”

Trần thị cung kính lui ra, sau đó đến một gian khác yên tĩnh ăn uống cùng với nữ quyến trong nhà, không đề cập tới chuyện vừa rồi nữa.

Tộc trưởng không phải là người mê rượu nên chỉ ăn cơm tối khoảng nửa canh giờ liền cho giải tán, Cung Viễn Hòa đích thân đưa tiễn mấy lão nhân gia về nhà rồi mới trở lại cùng dđlqđ thương lượng chuyện đi Đổng Châu với Trần thị. Hắn nói hắn có một người bạn tốt, làm nghề buôn bán trà, gần đây có chuyến hàng đưa trà đến những địa phương khác, vừa đúng lúc xin nhờ người nọ giúp đỡ một tay, để người Thái gia đi theo đội buôn, tất nhiên sẽ không có việc gì.

Trần thị thấy hắn đã an bài chu đáo hết mọi việc, quả nhiên rất vui mừng, quyết định ngay lên đường, rồi còn bày tỏ ý bồi thường tiền cho đội buôn trà vì đã làm trì hoãn thời gian của bọn họ. Cung Viễn Hòa cười nói: “Nhất định hắn sẽ không thu tiền của mẫu thân đâu, nhưng để con cũng nói trước với hắn thư.” Thấy Thái Quang Hoa quán Minh Phi muốn đi bắt dế, Thái Quang Minh cũng đầy mong đợi liền cười: “Nàng khó có cơ hội về nhà, hãy đi chơi với bọn họ đi, lúc về ta sẽ cho người gọi nàng.”

Minh Phi nghĩ cũng không có đại sự gì nên cùng với Minh Bội dẫn hai đứa bé tự đi chơi, đùa nghịch.

Trong lúc đó, Cung Viễn Hòa lơ đãng hỏi Trần thị: “Đường xa xa xôi, mặc dù đã có người đi cùng nhưng cũng có chỗ bất tiện, mẫu thân có muốn mời mấy nữ tiêu sư đi cùng không?”

Đây nhìn bề ngoài là đề phòng trộm cướp nhưng thực chất là đề phòng Thái Quang Nghi. Trần thị hiểu ý nhíu mày: “Ta đã mượn hai người bảo vệ ở nhà mẹ đẻ, lúc trước, chị dâu ta cũng đã hứa hẹn vì không có nữ tiêu sư đi cùng nên mới xảy ra chuyện, nhưng mà ta ra cửa cũng không có người quen thuộc, chỉ sợ ngược lại mời người không nên mời. Nếu con có quen ai thì có thể tiến cử cho chúng ta thì tốt quá.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Chuyện này cứ để con lo cho.”

Trần thị nhếch miệng cười: “Ta sợ ngộ nhờ trên đường gặp cường đạo hay trộm cướp gì đó, đến lúc đó những người đó tự lo thân không xong, ta chỉ có mấy nữ nhân và trẻ con không làm được gì. Vì vậy, chỉ cần bọn họ làm tốt nhiệm vụ, ta nguyện ý chi nhiều bạc hơn cho họ.”

Cung Viễn Hòa nghe vậy lập tức ngược mắt lên nhìn bà, vừa lúc Trần thị cũng nhìn hắn, đột nhiên cười lớn: “Bạc thì nói làm gì? An nguy là quan trọng

nhất. Nếu gặp hải tặc, hay cường đạo đến sẽ khiến cho bọn chúng có đến mà không có về.”

Trần thị cười cười đứng lên: “Sau khi ta đi, không cho người khi dễ thì từ người, nếu để ta và phụ thân nàng biết, sẽ không để yên đâu.”

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Nàng không khi dễ con đã là may rồi.”

Trần thị tức cười, cũng không tiện nói gì nữa. Đi đến chỗ Minh Phi, kéo tay nàng lặng lẽ hỏi: “Bình thường con đối xử với hấn không tốt à?”

Minh Phi không hiểu bà nói gì nên hỏi lại: “Con còn phải đối xử thế nào mới tính là tốt được ạ?”

Trần thị suy nghĩ một chút rồi cười cười vỗ nhẹ lên tay nàng: “Chùng nào thì con sinh tiểu ngoại tôn cho chúng ta?”

Minh Phi nháy mắt mấy cái, chuẩn bị đổi đề tài này đi nhưng Trần thị không buông tha nàng: “Hấn đã chùng hai mươi tuổi rồi, vào tuổi như hấn, như người khác đã có hai hay đến mấy hài nhi rồi. Lúc trước, hai người các con có nhiều việc phiền lòng, bây giờ đã phân nhà rồi, tự con đã có thể làm chủ, nên tính chuyện có con đi, thừa dịp còn trẻ, sinh nhiều mấy đứa mới đúng.”

Suy nghĩ của Trần thị đương nhiên là nhà có nhiều con thì nhiều phúc, nhưng Minh Phi cũng không thể nói với bà là hiện tại nàng vẫn chưa muốn sinh được, vì vậy, bà nói sao cũng vẫn thừa dịp đồng ý, trên đường về nhà vịn vẹo hỏi Cung Viễn Hòa: “Chàng nói xấu ta sau lưng phải không?”

Cung Viễn Hòa uất ức thầm thiết kêu lên: “Ta nào dám chứ? Nhưng mà đúng là ta nghĩ nên sớm có một ddldq hải tử thôi. Nhưng nếu không phải nàng không muốn sinh thì ta cũng không dám ép nàng.” Nói rồi nheo mắt nhìn trộm Minh Phi, thấy cằm Minh Phi tròn bóng, mềm mại nhìn không được là lười nhẹ nhàng liếm liếm.

Minh Phi chê hấn bẩn, kéo áo hấn lau nước miếng: “Bẩn chết đi được, còn bị ướt nhem nhẹp nữa, chàng và Truy Phong thật giống nhau đấy.”

Cung Viễn Hòa thấy nàng vừa nói vừa hơi nhú mày, đôi môi đỏ thắm hơi chu lên, nhìn đáng yêu không chịu được, vì vậy cười lớn đựng ngửa nàng xuống, định dùng nước miếng làm ướt khắp mặt nàng, nghe nàng hốt hoảng kêu lên: “Bẩn quá, bẩn chết đi!” Nhưng trong lòng không khỏi thích thú.

Tết Trung Nguyên, phong tục ở Thủy Thành phủ là nhất định dùng một số lượng giấy trắng và tiền vàng mã dán lên cửa, phía trên tờ giấy viết họ tên của người đã mất, rồi lúc hiến tế thì gọi họ tên người đó, để hóa giấy, lúc đó vong hồn của người mất có thể thuận lợi có một ít tiền thuộc về họ.

Ban ngày, Minh Phi vội vàng chỉ huy người nhà quét dọn phòng khách, chuẩn bị tiền vàng mã dùng để tế tự, nào là hàng mã, hương dầy, những vật tế này vào ban đêm bơi mực lên, dưới ánh đèn, cùng Cung Viễn Hòa viết họ tên người mất lên giấy.

Viết xong họ tên Trương thị, Minh Phi bực vào trong một phong thư lớn, trong lòng thầm cầu nguyện, nếu là mẹ còn sống, thì hi vọng những cô hồn có thể phù hộ mẹ nàng ở thế giới bên kia, còn nếu mẹ nàng đã qua đời, nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức này để bày tỏ một mảnh hiếu tâm ít ỏi đến mẹ mình, hi vọng mẹ sẽ có thể nhận được.

Hai ngày trước khi đến rằm tháng bảy, Chu di nương có tới tìm Minh Phi, năn nỉ nàng tìm cho Cung Nghiên Bích một mối hôn sự tốt khác.

Nhân cơ hội đó, Minh Phi nói hết mấy chuyện đã trải qua trước đó, không giống như trước đó mà đồng ý, lấy lý do, trước đó vì bà giật dây mà khiến cho nàng và Cung Viễn Hòa vô cùng mất mặt với Phương gia, lần này không thể xấu hổ mà đi làm chuyện giống như vậy nữa, bảo bà ta tự mình đi cầu xin Cung Viễn Trật tìm cách.

Chu di nương nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Đại nãi nãi làm khó ta, ta cũng hiểu. Nhưng tình hình trong nhà chúng ta, người cũng biết hết rồi, bất quá ta chỉ là một thiếp thất, không thể ra mặt, chỉ có thể dựa vào các người...”

Minh Phi ngắt lời bà ta: “Chúng ta chẳng qua cũng chỉ là tiểu bối, nói khó nghe một chút, còn là cách một vách tường, nói chính xác hơn, dù là người một nhà thì nhị muội vẫn có phụ có mẫu, còn có gia huynh, nơi nào đến phiền đường huynh đường tẩu ta làm chủ được?”

Chu di nương không nóng không vội, cười nhạt: “Đại nãi nãi, người thay ta truyền cho đại gia một câu, nói là, năm đó vị Hồng cô nương kia có lời muốn nói.”

Nói xong thì cười híp mắt rồi đi.

Cái gì mà Hồng cô nương chứ? Nghe ý của Chu di nương như vậy giống như là Cung Viễn Hòa còn phải quay đầu đi cầu bà ta? Minh Phi cau mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nắm được trọng điểm gì. Trước đây, chuyện Cung Viễn Hòa trêu họa ghẹo liễu, phong lưu đa tình, bên trong cất giấu bao nhiêu dơ bẩn, nàng vẫn không ddldq biết, cũng không muốn đi tìm hiểu làm gì, chỉ mong một ngày kia, Cung Viễn Hòa nguyện ý chủ động mang hết mọi chuyện nói rõ ràng với nàng, hoặc như bây giờ, cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nàng thì nàng cũng sẽ không đi hỏi.

Buổi chiều, Cung Viễn Hòa trở về nhà, trước khi ôm nàng hôn một cái thì cười nói: “Ngày mai có khách nhân đến, chính là những khách thương buôn trà mà ta nhờ họ cho mấy người mẫu thân đi cùng đến Đãng Châu, nàng làm nhiều thêm mấy món ăn ngon, hơn nữa còn phải làm thêm thịt viên, còn chuẩn bị thêm mười sáu bình rượu Lê Hoa Bạch nữa.”

Minh Phi cười đồng ý, rồi nói chuyện Chu di nương nhấn lại: “Bà ta nói là nói với chàng, vị Hồng cô nương năm đó có lời muốn nói với chàng.”

Nụ cười của Cung Viễn Hòa hơi ngưng trệ, nhìn nhanh vào hai mắt nàng, thấy Minh Phi cúi đầu nghịch cúc hoa, dù trên mặt tươi cười như vẫn không có nửa điểm nét cười, thì cười khẽ một tiếng: “Chớ đề ý tới lời bà ta làm gì. Cái gì mà Hồng cô nương hay Lục cô nương chứ, nếu như những người nơi đó

muốn nói cái gì thì sao qua nhiều năm như vậy mới nói? Nếu bà ta lại nói nữa, nàng liền nói cho bà ta biết, ta muốn nói với bà ta, năm nay định đốt cho Hồng cô nương ít tiền vàng mã, rồi gọi oan hồn Hồng cô nương đến tìm người đã hại nàng nạp mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Rằm tháng bảy (hai)

Minh Phi cười cười: “Được rồi, thật ra thì nàng nói, năm đó chính nàng đã tiễn vị Hồng Cô Nương kia lên đường. Ta nghĩ, nhất định là có lời muốn nói với chàng cho nên đã bỏ sung giúp nàng.”

Cung Viễn Hòa nghẹn nghẹn, xoay người đi bưng trà, đưa lưng về phía nàng nói: “Hồng Cô Nương, thực ra tên là Hồng Mai, là nha hoàn phục vụ ta hồi trước, sau đó do mắc sai lầm nên bị bán.”

“À.” Minh Phi vỗ vỗ tay, “Nàng ta nói xong ta tưởng giống như người đã chết vậy.”

Cung Viễn Hòa không lên tiếng.

Nên Minh Phi cũng không hỏi nữa, rửa tay bọc giấy tiền vàng mã thật dày, đặt vào trong đồng của một số cô hồn vô chủ, Cung Viễn Hòa thấy, yên lặng sờ sờ tóc của nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên Chu di nương được Cung Viễn Khoa đưa tới, Minh Phi chuyển lại nguyên lời nói của Cung Viễn Hòa, Chu di nương có chút mất hồn, lắc đầu khe khẽ thở dài: “Đại nãi nãi, nếu các người không tiện ra mặt chuyện như vậy, ta cũng cũng không miễn cưỡng, nhưng nếu có một ngày, đại gia và đại nãi nãi có vấn đề khó khăn không giải được thì đừng quên tới tìm ta. Nếu ta có thể giúp nhất định sẽ giúp một tay.”

Minh Phi phải chuẩn bị cơm canh buổi tối, vội vàng đưa bà ta ra cửa: “Nhất định, nhất định.” Đi tới cửa Thủy Hoa, Chu di nương quay đầu lại nhìn Minh Phi cười vô cùng thương xót, cười đến nỗi cả người Kim Trâm cũng khó chịu: “Đại nãi nãi, bà ta cười quá đáng ghê!”

Lạt mềm buộc chặt thôi, thấy nhưng không thể trách tự thất bại kỳ lạ. Minh Phi hoàn toàn không để ý tới bà ta, sai người lấy bộ chén đĩa quý trọng hoa văn mẫu đàn màu hoa cúc ra rửa sạch để dự phòng, tự mình đi trong phòng bếp kiểm tra thức ăn buổi tối phải dùng một lần, chỉ chờ Cung Viễn Hòa dẫn người về nhà ăn cơm.

Ban đêm, quả nhiên Cung Viễn Hòa dẫn một nam tử trung niên lùn gầy, màu da ngăm đen, mặc áo dài hoa sa, để râu ngắn về nhà. Nam tử trung niên đó còn dẫn theo hai đồng bạn, đều là người cao ngựa lớn, tuy rằng ăn mặc chú trọng tinh xảo, khi giờ tay nhắc chân cũng rất là lễ độ, nhưng làm thế nào cũng không che được vẻ Phong Sương của khuôn mặt và ánh mắt sắc bén, xem xét lại Nam tử trung niên kia, cũng là hoà hợp êm thấm.

Cung Viễn Hòa dẫn Minh Phi qua, chỉ vào Nam tử trung niên kia nghiêm túc nói: “Đây là Đặng Quan đại ca, là đại trà thương số một số hai của chúng ta, ở tại Phú Minh, muốn thu trà từ nơi này đến bến tàu cùng ven sông Bắc Thượng, ta nhờ hắn dọc đường chăm sóc nhóm người mẫu thân, nàng phân phó hạ nhân phục vụ cho tốt, không được chậm trễ.”

Đặng Quan cười nói: “Hòa đệ quá khách khí rồi, coi chừng hù dọa đệ muội.”

Trong lòng Minh Phi hiểu rõ. Không nói đến nhóm người Trần thị phải dựa vào những người này để đi Đặng Châu ngàn dặm xa xôi mà chỉ dựa vào tiếng gọi Hòa đệ này cũng đủ thấy quan hệ của người này và Cung Viễn Hòa không giống bình thường. Vì vậy tiến lên nghiêm túc hành lễ, tự tay dâng trà, tuy Đặng Quan miệng nói khách khí, nhưng cũng không thấy thật sự khách khí, mà hai đại hán đi cùng hắn cũng cực kỳ gò bó.

Đặng Quan cười chỉ vào một hán tử trên lỗ mũi có mấy hạt bạch ma tử nói: “Đây là Song Phúc nhị đệ của ta.” Lại chỉ vào một người có mũi ưng khác, “Đây là Tam đệ, tên Song Thọ.”

Danh tự như vậy có lẽ là tùy tùng, mà không phải huynh đệ gì đó chứ? Minh Phi chẳng biết tại sao một trà thương mang hai tùy tùng ra cửa thì có làm sao mà phải che che giấu giấu như thế. Cũng không hỏi nhiều, cười tiến lên hành lễ, Song Phúc và Song Thọ ngay cả đầu cũng không dám nâng, chỉ cúi đầu chấp tay coi như xong chuyện, Đặng Quan cười nói: “Đệ muội khổ cực rồi, không cần để ý đến bọn Đại lão thô này của chúng ta.”

Minh Phi nhìn về phía Cung Viễn Hòa, thấy Cung Viễn Hòa khẽ gật đầu với nàng, liền cáo từ lui ra, để Tiết Minh Quý, Tây Tuy, Bạch Lộ và Đan Hà ở bên cạnh phục vụ.

Trong lúc rảnh rỗi, Minh Phi lấy quần áo mùa thu của Cung Viễn Hòa đã sắp làm xong ra may, may đến đến một nửa, sắc mặt Bạch Lộ âm ỉ đi tới: “Nãi nãi. . . .”

Hoa ma ma thấy sắc mặt nàng không tốt, đe dọa một cái: “Người làm sao?”

Bạch Lộ run giọng nói: “Vị tên là Song Phúc gia thật thô lỗ, uống rượu đến một nửa rồi cứ nhìn chằm chằm Đan Hà, mượn cơ hội sờ tay nô tỳ không nói, còn móc ra một đồng dao từ bên hông, Song Thọ đánh nát chén đĩa quý của nãi nãi.”

Kim Trâm ngạc nhiên nói: “Cái gì mà một đồng dao?”

“Có lẽ hơi say rồi.” Mặt của Bạch Lộ có chút hồng, khoa tay múa chân: “Chính là một bao dao lớn nhỏ, có khoảng mấy chục cái, không phải một đồng dao găm thì là cái gì?”

Minh Phi nhú mày: “Đại gia nói thế nào?”

“Đại gia không hề nói gì, chỉ bảo hai chúng nô tỳ trở lại phục vụ người, gọi Tây Tựu đi lên rót rượu. Vị Đặng gia kia đá Song Phúc một cước, Song Phúc mới thu hồi dao lại.”

“Vậy các người cứ nghe chàng, không cần đến đó nữa.”

Hoa ma ma lôi kéo tay Minh Phi nói: “Nãi nãi, nếu quả thật như Bạch Lộ nói, chỉ sợ mấy người này không phải là người tốt. Ngài hãy khuyên khuyên đại gia, đừng lui tới với những người này, để tránh gặp phải phiền toái mới đúng.”

Minh Phi cười nói: “Ma ma, thế nào mới gọi là khen ngợi người khác? Một người, ở trong mắt người khác nhìn thì hư hỏng, nhưng trong mắt thân bằng hảo hữu của hắn có lẽ thật là người tốt, chúng ta nhìn là người rất tốt, nhưng người khác có lẽ sẽ cảm thấy hắn hư quá đi. Nếu đại gia dám dẫn về nhà, còn nói ta đi gặp thì chàng nhất định có chừng mực.” Tựa như nàng và Cung Viễn Hòa, có phải là người tốt hay không? Chưa tính là. Có phải hay không người xấu? Cũng chưa biết được, ai có thể nói rõ ràng chứ.

Hoa ma ma thờ dài, giúp Minh Phi đốt đèn sáng lên một chút.

Khoảng canh một hai khác, bên ngoài vẫn chưa giải tán, Minh Phi thấy chỉ lát nữa là đến giờ cấm đi lại ban đêm, liền sai Kim Trâm dẫn hạ nhân đi dọn dẹp phòng khách để dự phòng, sai Bạch Lộ đi chung quanh chờ đợi, nhìn thấy giải tán thì chạy tới đây báo liền.

Đến canh hai, Bạch Lộ mới vội vã chạy tới: “Nãi nãi, bên ngoài giải tán. Đại gia mời ngài qua.”

Khuôn mặt Hoa ma ma mất hứng. Một đám nam nhân uống đến say mềm, gọi Minh Phi đến làm cái gì?

Chén bát ngổn ngang, mùi rượu ngất trời, Minh Phi mới đi vào nửa bước, đã bị hun đến suýt không thở nổi. Đứng ở cửa nghỉ một chút, mới thích ứng được, đôi nờ nự cười đi vào, ánh mắt Cung Viễn Hòa vẫn tinh táo: “Đặng đại ca nói nàng chuẩn bị thịt viên ăn rất ngon, muốn đích thân cảm ơn nàng.”

Đặng Quan cũng không coi là say, cười đứng dậy hành lễ nói tạ Minh Phi: “Cảm ơn đệ muội đã đặc biệt chiêu đãi bữa cơm này.” Ngượng ngùng chỉ vào cái ly và chén đĩa bị ném bể, cười ngượng: “Hai huynh đệ của ta thật thô lỗ, không lên được trên mặt bàn, khiến đệ muội chê cười, hôm khác ta sẽ đền cho đệ muội một bộ khác.”

Minh Phi vội đáp lễ: “Chỉ mấy cái chén không đáng bao nhiêu, tính toán làm gì? Đại ca nói như vậy khiến cho đệ tức bản khoản.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cung Viễn Hòa hà hà cười với Đặng Quan: “Như thế nào? Ta không nói sai chứ? Nàng không phải người hẹp hòi.”

Đặng Quan cười cười, “Vậy chúng ta liền cáo từ.” Nói xong đá hai tráng hán uống đến say không còn biết gì: “Đi thôi!”

Minh Phi nói: “Đã qua canh một ba khác, bên ngoài cấm đi lại vào ban đêm rồi. Phòng khách đã chuẩn bị xong.”

Đặng Quan cười cười, “Không phải chuyện này.” Ôn hòa hỏi Minh Phi: “Đệ muội có thể sai người đưa tới cho ta hai thùng nước lạnh được không?”

Minh Phi không biết hắn muốn làm cái gì, nhìn về phía Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa cười nói: “Nghe đại ca nàng đi.”

Gã sai vật đưa tới hai thùng nước giếng lạnh thấu xương. Cung Tuyền và Đặng Quan mỗi người kéo Song Phúc và Song Thọ vào trong sân, xách nước giếng đổ xuống, hai người kia kêu lớn một tiếng, tỉnh rượu một nửa. Kinh ngạc tức giận lật người ngồi dậy, đang muốn phát giận thì nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Đặng Quan, mặt kẻ nước đang nhỏ giọt giọt, lập tức đứng dậy ngay ngắn, làm bầm hô một tiếng: “Đại ca.”

Đặng Quan cười nói: “Còn không nhận lỗi với đệ muội các đệ?”

Lúc này Minh Phi mới biết, hành động của Đặng Quan là vì trừng phạt hành vi thất lễ của Song Phúc với Đan Hà, sau đó còn bày gao găm ra, khoát tay lia lịa: “Không cần đâu, uống rượu lại bị xối nước, coi chừng ngã bệnh.”

Cung Viễn Hòa nắm chặt tay của nàng, cười nói: “Hai vị ca ca đều là người dám ở trong nước uống rượu Thiêu Dao Tử, chút xíu đùa giỡn này không coi vào đâu.”

Song Phúc nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Cung Viễn Hòa, trong mắt thoáng qua vẻ tàn ác, Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nhìn hắn hất cằm lên. Song Thọ đập Song Phúc một cước, Song Phúc cúi đầu, ôm quyền với Minh Phi: “Đã đắc tội rồi.”

Đặng Quan vừa lôi kéo một người, cười cười ha ha mà nói: “Chúng ta đi thôi.” Cũng không thèm quan tâm đến cấm đi lại vào ban đêm, nghênh ngang rời đi.

Cung Viễn Hòa dắt tay Minh Phi đi vào trong: “Bị dọa sợ hả?”

Minh Phi lắc đầu: “Thật cũng không đến nỗi nào, lúc trước đã cảm thấy bọn họ hẳn không phải là thương nhân buôn trà gì đó rồi. Thiếp cảm thấy dường như tên Song Phúc kia có thành kiến với chàng?”

Cung Viễn Hòa cười cười, nói như đinh chém sắt: “Bọn họ là thương nhân buôn trà. Nàng đừng sợ, Song Phúc chỉ có chút xú hiểu lầm với ta, qua một thời gian ngắn hẳn tự nhiên sẽ quên thôi. Lần này hẳn cũng sẽ không đi theo, chỉ có Đặng đại ca và Song Thọ đi, có bọn họ cộng thêm hai nữ tiêu sư mà ta mời, thì nhóm người mẫu thân nhất định có thể bình yên vô sự đi tới Đãng Châu.”

Minh Phi nhìn hẳn: “Ta không phải trẻ con.” Người hoàn toàn không để chuyện cảm đi lại ban đêm vào trong mắt mà là một thương nhân bình thường?

Cung Viễn Hòa cười xoa xoa đầu vai của nàng: “Biết rồi, cho nên mới gọi nàng đi ra gặp bọn họ.” Hẳn nhìn Minh Phi: “Mấy năm qua ta kết giao rất nhiều bằng hữu. Vị Đặng Quan này chẳng những có tình nghĩa bằng hữu với ta mà còn có lui tới trên phương diện làm ăn nữa. Ta có thể mời bọn họ vào trong quán rượu uống rượu ăn cơm, nhưng ta cảm thấy không nên để nàng không biết gì về bằng hữu của ta.”

Minh Phi nói: “Bọn họ thật sự là huynh đệ?”

Cung Viễn Hòa nói: “Là huynh đệ, cũng là tùy tùng, thương hành vào nam ra bắc thương, người nào không có mấy người giao tình huynh đệ? Mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, nhưng trải qua mấy trận sinh tử đã sớm không phải là tình cảm chủ tớ nữa rồi.” Hẳn dùng một chút, “Nếu nàng không thích bọn họ, về sau ta không gọi bọn họ tới nhà nữa. Làm bẽ chen đĩa nàng thích nhất, thật xin lỗi.”

Minh Phi tựa vào trong ngực hẳn, thở dài: “Sao chén đĩa có thể quan trọng hơn chàng được? Chàng bằng lòng để cho ta hiểu rõ chàng lui với hạng người như thế nào, ta rất vui mừng.” Đây có thể xem như tiến bộ thêm một bước rồi chứ? Lúc trước hẳn đều không chịu mời người đến nhà, chỉ toàn xã giao ở bên ngoài, làm những gì nàng cũng không biết.

Cuối cùng Trung Vô Lễ đi tới giữa một mảng tro tiền bay tán loạn và đầy nhan đèn, Minh Phi lấy túi giấy dày nhất ném vào trong chậu than, học dáng vẻ của Hoa ma ma, cầm lưỡi hái lắc lư trên chậu than, ngăn cản u hồn qua đường. Nàng không thể gọi lên tên của mẫu thân nên chỉ có thể dùng phương này gọi trong yên lặng.

Cung Viễn Hòa ở bên cạnh nhìn, đột nhiên dẩu môi lên, không đợi Minh Phi đốt xong, liền nắm một đồng giấy tiền vàng lộn xộn mà ném vào trong chậu than, cũng cầm lưỡi hái lắc qua lắc lại. Vừa dao động vừa hận hận nhìn Minh Phi, Minh Phi “A nha” một tiếng, cả giận nói: “Chàng gấp cái gì, chờ ta đốt xong rồi đốt không được sao?”

Cung Viễn Hòa hận hận nói: “Tiền vàng bạc nhà ta, ta muốn thế nào đốt thì đốt thế ấy. Mới không cho người không liên quan, không cần hẳn tới nhà chúng ta.”

Minh Phi sững sờ, tất cả ưu sầu vừa rồi đều bay hết, cười lên ha hả: “Nam nhân nhỏ mọn. Chàng nhắc lại như vậy là không muốn ta quên hẳn sao? Được, vừa đúng còn có nhiều giấy tiền vàng mã, ta sẽ cho hẳn nhiều thêm một chút nữa.”

Cung Viễn Hòa thấy nàng cười đến mặt mày cong cong, cúi đầu lặng yên, sau đó cũng lớn cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Thư (1)

Kim Trâm đem tiền thưởng giao cho Kim trù nương: “Kim nương tử, hôm qua người làm thịt viên rất ngon, khách rất thích. Đây là đại gia và nãi nãi thưởng cho người.”

Kim trù nương lo lắng nói: “Đây là việc nằm trong phận sự của ta, đại gia và nãi nãi cứ hai ngày ba bữa lại khen thưởng, làm lòng ta thật sự áy náy.”

Kim Trâm cười nói: “Thưởng người là vì người làm việc tốt, người hãy cứ tiếp nhận, khách khí cái gì?”

Kim trù nương ngượng ngùng cười cười, đưa tay ra nhận bạc rồi cảm tạ, Kim Trâm hỏi nàng ta: “Người gần đây còn cùng Chu di nương học được thiện không?”

“Đã lâu rồi chưa cùng học.” Kể từ sau Cung Nghiên Bích gặp chuyện không may, Chu di nương đã không ở phòng bếp của người hầu nữa, tên đồ đệ là nàng này tự nhiên cũng không được học nữa.”

Kim Trâm cười nói: “Nhà bọn họ trừ Chu di nương ra, còn có ai có trù nghệ tốt hơn không? Đại gia muốn ăn cầu kỳ nhồi thịt nạc, nói ban đầu là Chu di nương chuyên làm món này. Người qua hỏi một chút, xem có ai biết làm không? Họ đi theo Chu di nương nhiều năm như vậy, không được mười phần thủ nghệ chắc cũng được năm phần.” Rồi đưa một xâu tiền cho Kim trù nương: “Có chút tiền sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Kim trù nương nhận tiền: “Có một người là Vương trù nương, vẫn luôn là trợ thủ giúp Chu di nương phối đồ ăn, nghĩ đến chắc bà ta cũng biết cách làm món này, ta thu thập xong phòng bếp sẽ đi tìm bà ta.”

Kim Trâm cùng nàng ta nói mấy câu chuyện phiếm, mới cáo từ rời đi.

Giờ ngo, Kim trù nương tới trả lời: “Vị Vương trù nương kia quả nhiên biết. Chẳng qua hôm nay bà ta phải làm thức ăn cho Nhị phu nhân, không rảnh, ta đã hẹn với bà ta, chờ buổi chiều bà ta làm xong chuyện bên kia, sẽ tới nơi này của chúng ta làm. Đại gia muốn ăn, sợ rằng phải đợi đến ngày mai.” Người ta chỉ chịu làm, không chịu dạy.

Thủ nghệ vốn toàn là những người có tay nghề sống yên phận, làm sao có thể dễ dàng dạy cho người khác được?

Kim Trâm đã hỏi ý tứ Minh Phi, nói: “Cũng được, nếu bà ta làm tốt, nãi nãi sẽ có thưởng.”

Đợi Kim trù nương lui ra, Hoa ma ma nói: “Nãi nãi, từ nay về sau muốn món này đều phải nhờ đến vị Vương đầu bếp này. Chẳng qua là không biết, bà ta và Chu di nương có quan hệ tốt tới chừng nào nữa? Chu di nương làm mấy chuyện kia, trong lòng bà ta có hiểu rõ không đây?”

Minh Phi nói: “Như vậy là hết chuyện, lấy cái loại tính tình đó của Chu di nương, chi sợ là nhị tiểu thư cũng không biết, huống chi một trù nương trong trù phòng đây?”

Hoa ma ma đưa ra chủ ý: “Có cần phải lấy bốn phần của Vương Thiên bảo cùng bà ta tiếp xúc một chút, thăm dò tình huống trong nhà bà ta rõ ràng một chút không?” Bà nắm một tay, “Giao cho lão nô đi làm, một lần là có thể nắm được điểm yếu của bà ta.”

“Trước biết rõ tình huống của bà ta đã, những thứ khác tạm thời không cần.” Minh Phi muốn Kim trù nương đi hỏi món này, chỉ là để dò xét một chút hư thực, cũng không tính tiếp xúc nhiều cùng vị trù nương kia. Động thủ quá sớm, sẽ đứt dây động rừng.

Quả thật ban đêm Vương trù nương đi tới, làm món Cầu kỷ nhồi thịt nạc, sau khi được Minh Phi thưởng cho bà ta, từ lần đó trở đi, Vương trù nương liền ngửa đầu chờ đại gia sát vách khi nào lại muốn ăn món ăn ngày trước ở trong nhà cũ, chung quy lại cũng không đợi được Kim trù nương tới gọi.

Trong nháy mắt đã đến ngày 21, Cung Viễn Hòa xin nghỉ, cùng Minh Phi đi đưa đám người Trần thị, Cung nhị phu nhân cho người đưa tặng một hộp điểm tâm tới, nói là thân thể mình không thoải mái, cũng không đưa tiễn được Trần thị. Minh Phi mở bánh ngọt ra nhìn, chỉ là hai ba hình thức, chính là điểm tâm bình thường, nàng nhân nhặt ném qua một bên, lười mang đi.

Thái gia lần này đi quá thực nhiều, trừ Nhị di nương không thể đi ra, thì Tam di nương vì Minh Nhã có bầu, tháng chín sẽ sinh, bà không yên lòng, nên không chịu đi theo, còn những người khác đều đi theo, bao gồm cả Kiều Hạnh cùng Kim Quế cũng vội vàng đuổi kịp.

Thuyền trà Đặng Quan do ba chiếc thuyền lớn nhỏ không đều nhau tạo thành, đám người Trần thị thuê thuyền ở chính giữa, khá mới, nhìn qua vô cùng vững chắc. Ca ca tàu tàu của Trần thị, Trần Oánh và phu nhân Đồng tri cùng mấy nữ quyến quan lại bình thường có giao hảo tốt với Trần thị, xe ngựa ở đây bên tàu vô cùng náo nhiệt, nhưng không thấy người của Thiệu gia.

Thừa dịp Trần thị cùng mấy phu nhân nói chuyện, Trần Oánh lúi cúi kéo Minh Phi nhỏ giọng nói: “Tứ muội làm vậy cũng quá đáng. Ngay cả thể diện cũng không chịu làm một chút, cái này để người ta sẽ nói năng thế nào?”

“Có thể có chuyện tri hoãn thì sao?” Minh Phi cảm thấy có chút kỳ quặc, Minh Tư coi như không muốn tiễn đám người Trần thị, thì cũng phải tới đưa Thái Quang Nghi chứ.

Chu Thanh cười: “Có lẽ ta biết một chút, nhưng mà cũng khó nói.” Thấy Minh Phi và Trần Oánh đều nhử mày nhìn mình, nàng khoát khoát tay: “Đừng hỏi ta, có lẽ là truyền lời nhầm thôi.”

Trần Oánh và nàng hai mắt nhìn nhau: “Không thể nhìn được cái tính tình này của ngươi, nếu không muốn thì đừng nói ra, nếu thích thì nói ra cho thoải mái.”

Chu Thanh lăm lét nhìn trái nhìn phải, rồi nhỏ giọng nói: “Ta nghe ca ca ta nói, Thiệu Ngũ ở bên ngoài bao nuôi một kỹ nữ. Ở tại ngõ hẻm Dương gia. Hẳn lại mời bọn họ vào đó uống rượu, ca ca ta sợ bị cha biết, nên không dám đi.”

Trần Oánh nói: “Đều đã mời ca ca ngươi đi uống rượu rồi, lại còn nói có lẽ là truyền nhầm gì chứ.” Thấy Minh Phi hạ mí mắt không nói lời nào, nên nghĩ thăm rớt cuộc cũng là người một nhà, bọn họ ngay trước mặt Minh Phi nghị luận cái này cũng không thối đáng, liền sửa lại: “Ừ, đoán chừng có lẽ là truyền nhầm, lúc này mới thành thân có hơn hai tháng thôi. Nào có nhanh như vậy chứ.”

Chu Thanh cũng phụ họa mấy câu, đem vấn đề chuyển tới trên người Mai Nhi: “Nàng chính là ngày mùng một tháng chín này, nghe nói nàng kia ở Hồ Châu luôn túc trực bên linh cửu kẻ nữ, rồi tới an ủi, đi theo bên cạnh nương học chuẩn bị sự vụ cần thiết.”

Trần Oánh giật mình nói: “Không phải tuổi của Thôi tiểu thư còn khá nhỏ sao? Làm sao đã có thể quản lý việc nhà được rồi?”

Chu Thanh cười: “Người luôn luôn học thôi. Chỉ cần nàng chịu học, chịu trông nom, có người nghĩ kế, thì cũng không phải là việc khó.”

Trần Oánh lắc đầu một cái: “Thật là vương vãi.”

Trần thị gọi Minh Phi qua, đem tay Tam di nương nhét vào tay nàng: “Có chuyện gì nhớ viết thư nói với ta. Tam di nương của ngươi ở nhà một mình, bình thường ngươi có rảnh rồi, thì thường xuyên tới thăm bà ấy một chút, không có chuyện gì cũng bảo người đi hỏi thăm một tiếng.”

Lại dặn dò Tam di nương: “Người nhất định phải ở lại trông coi nhà, ta cũng không miễn cưỡng người. Tự người nên cẩn thận thôi, có chuyện gì, nhất định nhớ cùng Tam tiểu thư thương lượng.”

Minh Phi vội vàng bảo đảm mình nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tam di nương. Trần thị ngăn cản vịn dận, “Tháng chín là nhị tỷ người đến lúc sinh, người chớ quên.”

Minh Phi nín cười nói: “Mẫu thân yên tâm, mấy ngày trước ta mới cho người qua chỗ Nhị tỷ tặng đồ, sao có thể quên được chứ? Đến lúc đó ta đưa Tam di nương cùng đến thăm Nhị tỷ, nhất định có thể làm xong.”

Trần thị nhìn lướt qua Thái Quang Nghi đang giả chết đứng không nhúc nhích ở bờ sông, thở dài: “Nhị di nương nơi đó, người cũng thường xuyên sai người đi nhìn một chút. Nếu có xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng biết cách đo đếm, tránh không kịp ứng phó.”

Cung Viễn Hòa kiểm tra hòm xiềng Thái gia xong, lại cùng chủ thuyền nói mấy lời hữu ích, cho tiền thưởng, cùng đám Đẳng Quan đàm phán xong, xác nhận tất cả không sai, mới đi thúc giục Trần thị: “Nhạc mẫu, canh giờ đã đến, nên đi thôi.”

Đám người Chu phu nhân biết hai tiêu sư bên cạnh Trần thị là do Cung Viễn Hòa mời, liền cười nói: “Mọi người đều nói nữ tể là con một nửa, hôm nay chúng ta coi như được mở rộng tầm mắt, dù là nhi tử, cũng chưa chắc đã tỉ mỉ như vậy.” Trần thị cười cùng mọi người từ biệt, xoay người lên thuyền.

Ngay khi thuyền đang muốn rời khỏi bến, đột nhiên Minh Phi nhìn thấy một hán tử da mặt xanh trắng đứng ở mũi thuyền Đẳng Quan, đang nghiêm túc nói chuyện cùng Song Thọ. Cung Viễn Hòa nhìn theo ánh mắt Minh Phi, khẽ mỉm cười: “Hắn là đường huynh đệ của Đẳng đại ca, chuyên buôn bán rượu, lần trước chuyện ở Phương gia là do hắn giúp đỡ.”

Minh Phi liếc hắn một cái: “Bằng hữu của chàng, có buôn trà, buôn rượu, dám phá quán, dám đi lại gờ giới nghiêm, chơi dao găm, vậy có buôn muối lậu nữa hay không?”

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Nói giỡn, buôn muối lậu sao dễ làm như thế? Không cẩn thận chính là mất đầu như chơi đó.” Cầm lấy tay Minh Phi, “Sắc tạo bả coi như đã hoàn thành, nàng có muốn cùng với ta đi xem một chút không?”

Sau khi Minh Phi cùng đám người Chu phu nhân từ biệt, lại cùng Chu Thanh và Trần Oánh nói: “Thượng tuần tháng tám, trong nhà ta có làm yến hội hoa quế, đến lúc đó các người nhất định phải tới đó. Nếu không có việc gì, tới nhà ta sớm trước mấy ngày giúp ta một tay có được không?”

Chu Thanh và Trần Oánh nghe nói có trò chơi, tất nhiên là vô cùng vui mừng.

Sau khi từ biệt mấy người, Cung Viễn Hòa và Minh Phi cùng nhau đi phố Chức Kim ở Thành Nam, Hoàng đế cho Tổng đạo sĩ xây dựng đạo quán ở nơi này, chiếm một phần hai khu vực tốt nhất trên đường Chức Kim, hơn ngàn người ngày đêm không ngừng đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng công trình cũng hoàn thành. Thọ thủ công kết thúc công việc, sơn tường, quét nước sơn, trong vườn còn có núi giả, di chuyển cây cổ bách trăm năm từ xa tới. Minh Phi nhìn mặt trời sáng loáng, rất hoài nghi cái cây này đến tột cùng có thể sống hay không.

Hai người không đi vào, chỉ đi quanh công trường đang thi công chạy một vòng, chợt có người nói lớn tiếng: “Phía trước là Cung đại nhân sao?”

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy một nha dịch vội vã chạy tới, thấy Cung Viễn Hòa, thì thở phào nhẹ nhõm, kêu vâng dạ: “Tri phủ đại nhân có chuyện quan trọng muốn trao đổi với ngài. Xin đại nhân đi nhanh.”

Cung Viễn Hòa chỉ đành phải đưa Minh Phi lên xe ngựa: “Nàng về trước, ta đi một chút sẽ về thôi.”

Đội Minh Phi lên xe ngựa đi xa, Cung Viễn Hòa hỏi nha dịch kia: “Có biết tìm ta có chuyện gì không?”

Nha dịch này cười nói: “Tiểu nhân thật sự không biết ạ.”

Tỷ Tỷ lấy chút bạc vụn để vào trong tay nha dịch, cười nói: “Làm phiền đại ca chạy một chuyến, đại nhân chúng ta không kịp mời ca ca uống rượu, ca ca thông cảm một chút.”

Nha dịch cười đến mắt cũng cong lên, miệng nói Cung đại nhân thật sự khách khí, dẫn đường phía trước nói: “Sáng sớm vẫn còn tốt, sau có người đưa lá thư, mới xem tin liền báo nhanh mời đại nhân tới.”

Cung Viễn Hòa có chút hồi hộp, thu lại nụ cười trên mặt, bước nhanh về phía nha môn. Thấy mọi người, đều không có lòng dạ nào cùng hàn huyên, chạy thẳng tới phía sau nha môn.

Thời tiết quá nóng, Hồng tri phủ cũng không mặc quan phục, chỉ mặc một bộ áo lụa màu vàng nhạt, tựa người vào ghế bành dưới cửa sổ, bụng một ly trà, mặt đầy mồ hôi, nhũn nhũn, giống như rất lo âu, lo lắng vô cùng.

Lão nhân gia phục vụ phòng ngoài kêu một tiếng: “Lão gia, Cung đại nhân tới.”

Hồng tri phủ như tỉnh lại từ trong mộng, lật người ngồi dậy, lớn tiếng nói: “Mau mời vào.”

Cung Viễn Hòa đang muốn hành lễ, Hồng tri phủ đã đỡ lấy cánh tay của hắn: “Hiền chất không cần đa lễ. Xảy ra chuyện lớn rồi!” Ngay sau đó cầm lấy phong thư đã mở ở bên bàn đưa tới: “Người xem một chút.”

Minh Phi về đến trong nhà, tắm rửa qua loa rồi đổi y phục tính canh giờ qua loa không sai biệt lắm để cho người chuẩn bị cơm tối. Đến giờ dậy, vẫn không thấy Cung Viễn Hòa trở về nhà, ngược lại lại có một nha dịch chạy tới, nói Tri phủ đại nhân mời cơm, bảo Minh Phi không cần chờ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Gửi thư (hai).

Lúc trước Hồng tri phủ đã từng dung cơm cùng Cung Viễn Hòa, Minh Phi cũng không nghĩ nhiều, tự động ăn cơm trước. Vừa thu bát đĩa, Bạch Lộ đi vào bẩm báo: “Phu nhân, cửu lão gia của Trần phủ tới.”

Minh Phi lấy làm kinh hãi, ban ngày mới gặp mặt, sao lúc này đột nhiên lại tới? Chẳng lẽ là bọn Trần thị xảy ra chuyện gì? Nàng không kịp suy nghĩ thêm điều gì, vội vã sửa sang lại y phục và đầu tóc, nhanh chóng chạy ra ngoài sảnh.

Trần Văn- huynh trưởng của Trần thị đang dùng trà do Tiết Minh Quý dâng lên, thấy Minh Phi vội vã chạy tới, liền cười nói: “Ngoại nữ tể [*] của ta không có ở nhà sao?”

[*] Ngoại nữ tể: Cháu rể ngoại = chồng của cháu gái bên họ ngoại.

Minh Phi tiến lên hành lễ thăm hỏi: “Ồ lại phủ nha không về.”

Hai người hàn huyên mấy câu, Trần Văn cũng biết Cung Viễn Hòa không biết lúc nào thì mới có thể trở về nhà, đành nói: “Hắn về thì người bảo hắn lập tức tới tìm ta, nói rằng, người đưa thư của thúc thúc đã trở lại, nói là Ngự sử đã bắt công công [bố chồng] của ngươi.” Hắn thở dài, cũng không nhiều lời với Minh Phi, chỉ cảm thấy với một phụ nhân, nhiều lời vô ích, nên tự cáo từ rồi đi.

Thúc thúc mà Trần Văn nói tới, chính là vị thúc phụ làm Ngự sử Đô Sát viện nhị phẩm kia của Trần thị. Hắn cho người ta đưa tin tới, tất nhiên sẽ không thể là giả. Tiết Minh Quý cùng Hoa ma ma đều bị câu Ngự sử bắt Cung Trung Tổ dọa sợ. Với tình huống không rõ ràng này, hai người đều sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Cung Viễn Hòa, mang tai họa đến cho Cung gia.

Tiết Minh Quý tự đề nghị: “Phu nhân, tiểu nhân cười ngửa đi bẩm báo cho lão gia.”

Minh Phi dặn dò: “Nói lão gia không cần trở về nhà, đến thẳng Trần phủ.”

Tiết Minh Quý nhận lệnh, dẫn người rồi đi.

Hoa ma ma nghĩ, ai thường gặp phải loại chuyện như vậy cũng luôn thấy sợ hãi, liền tiến lên an ủi Minh Phi: “Phu nhân cũng không cần lo lắng, không nói chuyện bây giờ vẫn chưa rõ, có khi còn nhân họa đắc phúc [trong họa có phúc] cũng không chừng. Năm đó, đại thúc bên ngoại của ngài cũng đã từng bị Ngự sử bắt vì một chút chuyện nhỏ, một nhà già trẻ đều bị dọa sợ, nhưng phút cuối cùng, ngược lại còn được thăng quan. Hơn nữa, nhà chúng ta cũng từng có không ít sóng gió, còn không phải cũng đều vượt qua sao?”

Chuyện kia Minh Phi đã từng nghe Trần thị kể lại. Nói là bá phụ của Trần thị, khi còn là một huyện lệnh thất phẩm nhỏ nhoi, bởi vì chuyện nhỏ, bị Huyện thừa hăm hại, cuối cùng tra rõ chân tướng, ngược lại được thăng quan. Lại nói, ban đầu Thái Quốc Đống, Thái gia bêu xấu chuyện, nhưng có người che giấu, không có ai tố giác, cho nên mới có thể may mắn tránh thoát. Mặc dù tạm thời không biết nguyên nhân Cung Trung Tổ bị bắt, nhưng Minh Phi không cho là dưới tình huống thanh danh của chi thứ hai Cung gia vang dội như vậy, Cung Trung Tổ còn có thể tránh được kiếp này. Nàng thờ dài nói: “Ma ma, những chuyện gần đây xảy ra trong nhà chúng ta, người cảm thấy có thể nhân họa đắc phúc, thuận lợi tránh thoát sao?”

Hoa ma ma ngẩn ngơ, khổ sở nói: “Phu nhân, lão gia có thể bị dính lú hay không?” Thật ra thì nàng là muốn nói, nếu như Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa bị dính lú, vậy thì thật là quá xui xẻo. Vì thứ người như thế, thật là không đáng giá.

Minh Phi lấy vòng tay cùng chiếc nhẫn trên tay xuống, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.” Nghĩ qua thì chắc là sẽ không, nhưng với loại chuyện vừa lớn vừa nhỏ này, nào ai biết được? Mặc dù nói có vương pháp, nhưng trong cái xã hội mà quyền lực đều tập trung vào trong tay một người này, tất cả đều phải dựa vào tâm tình của cấp trên. Thấy mấy nha đầu, ma ma toàn đều trưng ra bộ mặt lo lắng, không dám thở mạnh, nàng cười khẽ một tiếng: “Không biết lúc nào thì lão gia mới có thể trở về, nên làm sao đi chỗ nào. Ta đi cho chó ăn trước, ai cảm đồ giúp ta?”

Cho chó ăn tiêu tốn thời gian rất dài, đặc biệt là Truy Phong, lượng vận động mỗi ngày ắt không thể thiếu, Cung Viễn Hòa lại nghiêm nghị cấm những người khác đến gần, Minh Phi không thể không tự thân tự lực làm mọi chuyện. Nàng dắt Truy Phong đi dạo trong hoa viên khoảng một canh giờ, cho đến khi một tia nắng chiều ở cuối chân trời cuối cùng cũng chìm xuống, nàng mới kéo Truy Phong tới một khối đá lớn màu đen như da trâu ở bên hồ rồi ngồi xuống nghỉ xả hơi.

Tối nay là Hạ Huyền Nguyệt, người không thấy trăng sáng, chân trời chỉ có sao lốm đốm đầy trời. Đã là hạ tuần tháng Bảy, hoa quế đã bắt đầu chậm rãi nở ra, gió đêm vừa thổi, xen lẫn hơi nước ẩm ướt âm thầm lơ lửng phiêu đảng, không để ý xem con người có đồng ý hay không liền chui vào trong lỗ mũi, vẫn thấm vào tim gan.

Minh Phi hít sâu một hơi, đưa ánh mắt lên mặt nước tối om ở phía xa, nước hồ phản chiếu ánh sao, phá thành mảnh nhỏ. Nàng đột nhiên giật mình, theo thời gian trôi qua, nàng càng ngày càng thích cái hồ cùng với rừng hoa quế này. Nàng muốn khi tới mùa hoa quế, vào lúc gần tối, sẽ lên thuyền nhỏ cùng Cung Viễn Hòa, đi ngang qua này mảnh rừng hoa quế, để hoa quế màu vàng nhạt rơi đầy lên toàn thân của nàng và hân.

“Sao lại ngồi ở đây? Không phải sợ muỗi sao?” Bóng dáng cao gầy của Cung Viễn Hòa từ đằng xa đi tới, khiến Truy Phong cuồng loạn một hồi.

Minh Phi bị dọa cho phát hoảng, mặt có chút nóng, thoáng thả lỏng dây xích Truy Phong, mặc cho nó chạy qua dây dưa với Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa thân mật vỗ vỗ Truy Phong, khom lưng nhặt một nhánh cây từ trên mặt đất lên rồi ném thật xa, huyết sáo. Truy Phong hấp ta hấp tập chạy đi nhặt nhánh cây, đầu thêm đề ý tới việc có phải mình trúng kế diệu hồ ly sơn hay không.

Cung Viễn Hòa đi tới, dùng bàn tay vừa mới vỗ đầu Truy Phong vịn vào đầu vai của Minh Phi, ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Không bị dọa sợ chứ?” d6đ-l-q*đ

Trên người hân có mùi rượu. Có lẽ hân là nam nhân duy nhất có mùi rượu trên người mà nàng không ghét. Minh Phi thầm thở dài một hơi, tựa đầu lên vai hân, nhẹ nhàng nói: “Có chút lo lắng. Nhưng không phải là rất sợ.”

Cung Viễn Hòa miễn cưỡng cười một tiếng: “Trần định tự nhiên mà cho chó ăn, an trí thỏa đáng mọi chuyện trong nhà, ta biết ngay là nàng không bị hù dọa.

Nàng là Thái Lớn Mật danh tiếng lừng lẫy nha, có lẽ có ngày ta bị giết, cũng không thể nhìn thấy nàng sợ. Dù muốn nàng chảy hai giọt lệ vì ta, nhất định cũng phải chuẩn bị xong quan tài và tang lễ cho ta, khi rảnh rồi mới khóc.” Uổng công Hoa ma ma vừa rồi còn nước mắt lưng tròng nhìn hân, lập đi lập lại rằng Minh Phi sợ thế nào, lo lắng cho hân thế nào, hân lại coi là thật. Nhìn tới ánh mắt bình tĩnh của Minh Phi thì hân mới cảm thấy, hình như hân thích một Minh Phi chân thật như vậy hơn một chút.

“Ai nói ta không sợ? Dù có lớn mật, nhưng với việc phải làm quả phụ thì ta cũng vẫn biết sợ.” Minh Phi cắn hân một cái: “Đừng đặt loạn biệt danh cho ta. Hồng đại nhân tìm chàng, có phải cũng là vì chuyện này hay không?”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Có lẽ lần này phụ thân chạy trời không khỏi nắng [làm thế nào cũng không thoát được] rồi. Người ta cũng đã thu góp đầy đủ tất cả mọi thứ, nói hân mượn danh nghĩa là người thừa kế của nhị gia, dùng túng thế nhi khi để cô nhi, chiếm đoạt tài sản, còn có thâm bất hiếu, chọc tức lão thái Thiệu gia tức đến đổ bệnh, hà khác với thiếp thất cùng thứ nữ, ngay cả chuyện Tam muội muội bị Tô gia từ hôn cũng đã tra rõ rõ ràng ràng.”

Minh Phi nói: “Nếu là vì chuyện này, chàng sẽ không bị ảnh hưởng chứ?” Cung Trung Tổ bị bãi quan, hoặc là giáng chức, bị trừng phạt cái gì, nàng nửa điểm đều không quan tâm.

Cung Viễn Hòa quay đầu lại, chỉ cách mặt của nàng một chút, mở to hai mắt nghiêm túc nhìn nàng: “Ai nói có thể phân rõ giới hạn như vậy. Nếu từ đây ta không thể tiếp tục làm quan, chỉ có thể đóng cửa đi học, hoặc là đi làm buôn bán, nàng có hối hận vì đã đi theo ta hay không?”

Minh Phi gợn ngón trở lên dùng sức đẩy cái đầu của hân ra: “Bây giờ lại nói mấy lời linh tinh này. Nếu hỏi ta trước khi thành thân, thì còn có chút chút ý tứ. Hiện tại chàng không biết sao? Ta đã thành công món ăn, hối hận thì có ích lợi gì? Trên đời này, cho tới bây giờ cũng không bán thuốc hối hận.” D%Đ+L_Q~Đ

“Cổng món ăn?” Cung Viễn Hòa có chút không rõ, nghĩ lại, cười khẽ một tiếng, Cung Thái thị, Cung Thái, lại nói cũng không phải chính là cổng món ăn sao? Hân nhẹ nhàng giữ đầu Minh Phi, chống đầu vào đầu của nàng, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, mặc kệ nàng có vui vẻ hay không, có hối hận hay không, thủy chung cũng là thê tử của ta, ta sẽ không thả nàng đi. Trải qua thời gian dài, một ngày nào đó, trong lòng nàng sẽ có ta, phải không?”

Một câu cuối cùng của hân nhẹ nhàng như mê sương, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng phớt qua trái tim Minh Phi, khiến nàng cũng phải run rẩy một hồi. Nàng rõ ràng nghe thấy tiếng thỉnh thỉnh vàng dội tới từ trái tim của mình. Nàng nhẹ nhàng giữ cổ của hân, ngẩng đầu lên, ấn một nụ hôn lên môi hân, nghịch ngợm liếm liếm khóe môi hân: “A, Hồng tri phủ rất hào phóng với chàng nha, thế nhưng lại cho chàng uống cây vãi xanh lá.”

“Nàng đoán lầm rồi, không phải Lục Lệ, lại ném thử một chút?” Cung Viễn Hòa cười khẽ đầy nàng ngã ở trên tảng đá, đầu lười hai ba lần đẩy cánh môi của nàng ra, dùng sức khê cắn, liền hút đầu lưỡi của nàng vào trong miệng của hân, trần trọc mút vào, bàn tay quen thuộc tiến vào theo váy của nàng, dọc theo bình nguyên bóng bóng bằng phẳng lên tới ngọn núi cao nhất, vân vê hạt châu màu đỏ khéo léo đẹp đẽ, đầu ngón tay xoay một cái ở phía trên, mẫn nguyện khi cảm thấy thân thể của người dưới thân trở nên căng thẳng.

Hân còn muốn làm tiếp hành động kế tiếp, cái mộng đột nhiên đau rất một hồi, là bị người phía dưới hung hăng nhéo một cái, còn xoay một vòng. Thừa dịp hân hút khí lạnh kêu đau, Minh Phi cuối cùng cũng hít thở được bầu không khí trong lành, nhỏ giọng mắng: “Mượn rượu giả điên! Lần này ta là kiên quyết không nghe theo chàng.” Nếu như bị đám người Hoa ma ma tìm tới nhìn thấy, nàng phải ăn nói thế nào?

Cung Viễn Hòa sững sờ, cười ha ha: “Lần này không được, vậy làm tiếp lần sau? Bây giờ sẽ bắt đầu lần thứ hai?” Hân lưu manh níu lấy tay chân mà Minh Phi dùng để bò dậy chạy trốn, vững vàng bóp chặt eo nhỏ của nàng, khê cắn cái mộng vênh lên, hung dữ nói: “Đốt lửa xong liền muốn chạy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?” die%nd^an=le~quyl do+ñ

Minh Phi nghĩ đi nghĩ lại, giùng giàng kêu một tiếng: “Truy Phong!”

Một chuỗi âm thanh vang lên, Truy Phong đã chạy tới như gió lốc. Nhìn thấy hai vị chủ nhân của mình nằm trên tảng đá với một loại tư thế kỳ quái mà dây dưa không ngớt, nghi ngờ nghiêng đầu nghĩ, phun đầy nước miếng vui mừng nhào tới, chuẩn bị gia nhập chiến đoàn.

“Trời ạ! Bắn rồi!” Cung Viễn Hòa kêu một tiếng, lật người ngồi dậy, hai tay dí vào cái đầu to của Truy Phong, dùng sức đưa nó đẩy về sau, trong miệng nghiêm nghị nói: “Ngồi xuống!”

“Cung đại gia, chàng liền ở đây đón gió lạnh, ngắm sao cùng Truy Phong đi, ta đi về trước đây.” Minh Phi nhân cơ hội đứng dậy sửa sang lại y phục tóc tai, liếc hần một cái, dương dương hã hê xoay người trở về.

Truy Phong rốt cuộc không chống lại được uy quyền của Cung Viễn Hòa, rất nhanh đã bị bại trận, ngoắt ngoắt cái đuôi giống chó săn, khéo léo đi theo Cung Viễn Hòa trở về Bán Xuân viên.

Minh Phi tự trở về nhà chính, Hoa ma ma thấy mặt nàng đỏ lựng, tóc rối loạn, trên áo còn rất nhiều nếp uốn, trong lòng hiểu rõ, ghé đầu nhìn lên, nhưng không thấy Cung Viễn Hòa, ngạc nhiên nói: “Lão gia đâu?”

Minh Phi vui đầu rót trà: “Đưa Truy Phong về Bán Xuân viên rồi.” Giương mắt nhìn thấy vẻ mặt buồn cười lại không dám cười của đám người Kim Trâm, dò mặt, ra vẻ trấn định nói: “Bưng cho lão gia chén canh giải rượu, đưa nước nóng lên.”

Hoa ma ma quan sát vẻ mặt của nàng, cười hỏi: “Phu nhân, chuyện kia có khi cũng không có vấn đề lớn đúng không?”

Minh Phi mơ hồ không rõ mà nói: “Chắc là vậy.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 194: Gửi thư (hai).

Lúc trước Hồng tri phủ đã từng dung com cùng Cung Viễn Hòa, Minh Phi cũng không nghĩ nhiều, tự động ăn com trước. Vừa thu bát đĩa, Bạch Lộ đi vào bẩm báo: “Phu nhân, cữu lão gia của Trần phủ tới.”

Minh Phi lấy làm kinh hãi, ban ngày mới gặp mặt, sao lúc này đột nhiên lại tới? Chẳng lẽ là bọn Trần thị xảy ra chuyện gì? Nàng không kịp suy nghĩ thêm điều gì, vội vã sửa sang lại y phục và đầu tóc, nhanh chóng chạy ra ngoài sảnh.

Trần Văn- huynh trưởng của Trần thị đang dùng trà do Tiết Minh Quý dâng lên, thấy Minh Phi vội vã chạy tới, liền cười nói: “Ngoại nữ tể [*] của ta không có ở nhà sao?”

[*] Ngoại nữ tể: Cháu rể ngoại = chồng của cháu gái bên họ ngoại.

Minh Phi tiến lên hành lễ thăm hỏi: “Ồ lại phủ nha không về.”

Hai người hàn huyên mấy câu, Trần Văn cũng biết Cung Viễn Hòa không biết lúc nào thì mới có thể trở về nhà, đành nói: “Hắn về thì ngươi bảo hắn lập tức tới tìm ta, nói rằng, người đưa thư của thúc thúc đã trở lại, nói là Ngự sử đã bắt công công [bố chồng] của ngươi.” Hắn thờ dài, cũng không nhiều lời với Minh Phi, chỉ cảm thấy với một phụ nhân, nhiều lời vô ích, nên tự cáo từ rồi đi.

Thúc thúc mà Trần Văn nói tới, chính là vị thúc phụ làm Ngự sử Đô Sát viện nhị phẩm kia của Trần thị. Hắn cho người ta đưa tin tới, tất nhiên sẽ không thể là giả. Tiết Minh Quý cùng Hoa ma ma đều bị câu Ngự sử bắt Cung Trung Tổ dọa sợ. Với tình huống không rõ ràng này, hai người đều sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Cung Viễn Hòa, mang tai họa đến cho Cung gia.

Tiết Minh Quý tự đề nghị: “Phu nhân, tiểu nhân cười ngửa đi bẩm báo cho lão gia.”

Minh Phi dặn dò: “Nói lão gia không cản trở về nhà, đến thẳng Trần phủ.”

Tiết Minh Quý nhận lệnh, dẫn người rồi đi.

Hoa ma ma nghĩ, ai thường gặp phải loại chuyện như vậy cũng luôn thấy sợ hãi, liền tiến lên an ủi Minh Phi: “Phu nhân cũng không cần lo lắng, không nói chuyện bây giờ vẫn chưa rõ, có khi còn nhân họa đắc phúc [trong họa có phúc] cũng không chừng. Năm đó, đại thúc bên ngoại của ngài cũng đã từng bị Ngự sử bắt vì một chút chuyện nhỏ, một nhà già trẻ đều bị dọa sợ, nhưng phút cuối cùng, ngược lại còn được thăng quan. Hơn nữa, nhà chúng ta cũng từng có không ít sóng gió, còn không phải cũng đều vượt qua sao?”

Chuyện kia Minh Phi đã từng nghe Trần thị kể lại. Nói là bá phụ của Trần thị, khi còn là một huyện lệnh thất phẩm nhỏ nhoi, bởi vì chuyện nhỏ, bị Huyện thừa hăm hại, cuối cùng tra rõ chân tướng, ngược lại được thăng quan. Lại nói, ban đầu Thái Quốc Đồng, Thái gia bêu xấu chuyện, nhưng có người che giấu, không có ai tố giác, cho nên mới có thể may mắn tránh thoát. Mặc dù tạm thời không biết nguyên nhân Cung Trung Tổ bị bắt, nhưng Minh Phi không cho là dưới tình huống thanh danh của chi thứ hai Cung gia vang dội như vậy, Cung Trung Tổ còn có thể tránh được kiếp này. Nàng thờ dài nói: “Ma ma, những chuyện gần đây xảy ra trong nhà chúng ta, ngươi cảm thấy có thể nhân họa đắc phúc, thuận lợi tránh thoát sao?”

Hoa ma ma ngẩn ngơ, khỏ sở nói: “Phu nhân, lão gia có thể bị dính lú hay không?” Thật ra thì nàng là muốn nói, nếu như Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa bị dính lú, vậy thì thật là quá xui xẻo. Vì thứ người như thế, thật là không đáng giá.

Minh Phi lấy vòng tay cùng chiếc nhẫn trên tay xuống, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.” Nghĩ qua thì chắc là sẽ không, nhưng với loại chuyện vừa lớn vừa nhỏ này, nào ai biết được? Mặc dù nói có vương pháp, nhưng trong cái xã hội mà quyền lực đều tập trung vào trong tay một người này, tất cả đều phải dựa vào tâm tình của cấp trên. Thấy mấy nha đầu, ma ma toàn đều trung ra bộ mặt lo lắng, không dám thở mạnh, nàng cười khẽ một tiếng: “Không

biết lúc nào thì lão gia mới có thể trở về, nên làm sao đi chỗ nào. Ta đi cho chó ăn trước, ai cầm đồ giúp ta?”

Cho chó ăn tiêu tốn thời gian rất dài, đặc biệt là Truy Phong, lượng vận động mỗi ngày ắt không thể thiếu, Cung Viễn Hòa lại nghiêm nghị cảm những người khác đến gần, Minh Phi không thể không tự thân tự lực làm mọi chuyện. Nàng dắt Truy Phong đi dạo trong hoa viên khoảng một canh giờ, cho đến khi một tia nắng chiều ở cuối chân trời cuối cùng cũng chìm xuống, nàng mới kéo Truy Phong tới một khối đá lớn màu đen như da trâu ở bên hồ rồi ngồi xuống nghỉ xả hơi.

Tối nay là Hạ Huyền Nguyệt, người không thấy trăng sáng, chân trời chỉ có sao lốm đốm đầy trời. Đã là hạ tuần tháng Bảy, hoa quế đã bắt đầu chậm rãi nở ra, gió đêm vừa thổi, xen lẫn hơi nước ẩm ướt âm thầm lơ lửng phiêu đảng, không để ý xem con người có đồng ý hay không liền chui vào trong lỗ mũi, vẫn thấm vào tim gan.

Minh Phi hít sâu một hơi, đưa ánh mắt lên mặt nước tối om ở phía xa, nước hồ phản chiếu ánh sao, phá thành mảnh nhỏ. Nàng đột nhiên giật mình, theo thời gian trôi qua, nàng càng ngày càng thích cái hồ cùng với rừng hoa quế này. Nàng muốn khi tới mùa hoa quế, vào lúc gần tối, sẽ lên thuyền nhỏ cùng Cung Viễn Hòa, đi ngang qua này mảnh rừng hoa quế, để hoa quế màu vàng nhạt rơi đầy lên toàn thân của nàng và hắn.

“Sao lại ngồi ở đây? Không phải sợ muỗi sao?” Bóng dáng cao gầy của Cung Viễn Hòa từ đằng xa đi tới, khiến Truy Phong cuồng loạn một hồi.

Minh Phi bị dọa cho phát hoảng, mặt có chút nóng, thoáng thả lỏng dây xích Truy Phong, mặc cho nó chạy qua dây dưa với Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa thân mật vỗ vỗ Truy Phong, khom lưng nhặt một nhánh cây từ trên mặt đất lên rồi ném thật xa, huýt sáo. Truy Phong hấp ta hấp tấp chạy đi nhặt nhánh cây, đầu thêm đề ý tới việc có phải mình trúng kế diệu hồ ly sơn hay không.

Cung Viễn Hòa đi tới, dùng bàn tay vừa mới vỗ đầu Truy Phong vịn vào đầu vai của Minh Phi, ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Không bị dọa sợ chứ?” d6đ-H-q*đ

Trên người hắn có mùi rượu. Có lẽ hắn là nam nhân duy nhất có mùi rượu trên người mà nàng không ghét. Minh Phi thăm thở dài một hơi, tựa đầu lên vai hắn, nhẹ nhàng nói: “Có chút lo lắng. Nhưng không phải là rất sợ.”

Cung Viễn Hòa miễn cưỡng cười một tiếng: “Trần định tự nhiên mà cho chó ăn, an trí thỏa đáng mọi chuyện trong nhà, ta biết ngay là nàng không bị hù dọa.

Nàng là Thái Lớn Mặt danh tiếng lừng lẫy nha, có lẽ có ngày ta bị giết, cũng không thể nhìn thấy nàng sợ. Dù muốn nàng chảy hai giọt lệ vì ta, nhất định cũng phải chuẩn bị xong quan tài và tang lễ cho ta, khi rảnh rồi mới khóc.” Uông công Hoa ma ma vừa rồi còn nước mắt lưng tròng nhìn hắn, lập đi lập lại rằng Minh Phi sợ thế nào, lo lắng cho hắn thế nào, hắn lại coi là thật. Nhìn tới ánh mắt bình tĩnh của Minh Phi thì hắn mới cảm thấy, hình như hắn thích một Minh Phi chân thật như vậy hơn một chút.

“Ai nói ta không sợ? Dù có lớn mặt, nhưng với việc phải làm quả phụ thì ta cũng vẫn biết sợ.” Minh Phi cắn hắn một cái: “Đừng đặt loạn biệt danh cho ta. Hồng đại nhân tìm chàng, có phải cũng là vì chuyện này hay không?”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Có lẽ lần này phụ thân chạy trời không khỏi nắng [làm thế nào cũng không thoát được] rồi. Người ta cũng đã thu góp đầy đủ tất cả mọi thứ, nói hắn mượn danh nghĩa là người thừa kế của nhị gia, dung túng thế nhi khi dễ cô nhi, chiếm đoạt tài sản, còn có thâm bất hiếu, chọc tức lão thái Thiệu gia tức đến đổ bệnh, hà khắc với thiếp thất cùng thứ nữ, ngay cả chuyện Tam muội muội bị Tô gia từ hôn cũng đã tra rõ ràng ràng.”

Minh Phi nói: “Nếu là vì chuyện này, chàng sẽ không bị ảnh hưởng chứ?” Cung Trung Tổ bị bãi quan, hoặc là giáng chức, bị trừng phạt cái gì, nàng nửa điểm đều không quan tâm.

Cung Viễn Hòa quay đầu lại, chỉ cách mặt của nàng một chút, mở to hai mắt nghiêm túc nhìn nàng: “Ai nói có thể phân rõ giới hạn như vậy. Nếu từ đây ta không thể tiếp tục làm quan, chỉ có thể đóng cửa đi học, hoặc là đi làm buôn bán, nàng có hối hận vì đã đi theo ta hay không?”

Minh Phi gợn ngón trỏ lên dùng sức đẩy cái đầu của hắn ra: “Bây giờ lại nói mấy lời linh tinh này. Nếu hỏi ta trước khi thành thân, thì còn có chút chút ý tứ. Hiện tại chàng không biết sao? Ta đã thành công món ăn, hối hận thì có ích lợi gì? Trên đời này, cho tới bây giờ cũng không bán thuốc hối hận.” D%-Đ+L_Q~Đ

“Cổng món ăn?” Cung Viễn Hòa có chút không rõ, nghĩ lại, cười khẽ một tiếng, Cung Thái thị, Cung Thái, lại nói cũng không phải chính là cổng món ăn sao? Hắn nhẹ nhàng giữ đầu Minh Phi, chống đầu vào đầu của nàng, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, mặc kệ nàng có vui vẻ hay không, có hối hận hay không, thủy chung cũng là thê tử của ta, ta sẽ không thả nàng đi. Trải qua thời gian dài, một ngày nào đó, trong lòng nàng sẽ có ta, phải không?”

Một câu cuối cùng của hắn nhẹ nhàng như mê sương, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng phớt qua trái tim Minh Phi, khiến nàng cũng phải run rẩy một hồi. Nàng rõ ràng nghe thấy tiếng thỉnh thịch vàng dội tới từ trái tim của mình. Nàng nhẹ nhàng giữ cổ của hắn, ngẩng đầu lên, ấn một nụ hôn lên môi hắn, nghịch ngợm liếm liếm khóe môi hắn: “A, Hồng tri phủ rất hào phóng với chàng nha, thế nhưng lại cho chàng uống cây vãi xanh lá.”

“Nàng đoán lầm rồi, không phải Lục Lê, lại ném thử một chút?” Cung Viễn Hòa cười khẽ đẩy nàng ngã ở trên tảng đá, đầu lười hai ba lần đẩy cánh môi của nàng ra, dùng sức khẽ cắn, liền hút đầu lưỡi của nàng vào trong miệng của hắn, trần trọc mút vào, bàn tay quen thuộc tiến vào theo váy của nàng, dọc theo bình nguyên bóng bóng bằng phẳng lên tới ngọn núi cao nhất, vân vê hạt châu màu đỏ khéo léo đẹp đẽ, đầu ngón tay xoay một cái ở phía trên, nắn nguyệt khi cảm thấy thân thể của người dưới thân trở nên căng thẳng.

Hắn còn muốn làm tiếp hành động kế tiếp, cái miệng đột nhiên đau rát một hồi, là bị người phía dưới hung hăng nhéo một cái, còn xoay một vòng. Thừa

dịp hần hút khí lạnh kêu đau, Minh Phi cuối cùng cũng hít thở được bầu không khí trong lành, nhỏ giọng mắng: “Mượn rượu già điên! Lần này ta là kiên quyết không nghe theo chàng.” Nếu như bị đám người Hoa ma ma tìm tới nhìn thấy, nàng phải ăn nói thế nào?

Cung Viễn Hòa sững sờ, cười ha ha: “Lần này không được, vậy làm tiếp lần sau? Bây giờ sẽ bắt đầu lần thứ hai?” Hần lưu manh nín lấy tay chân mà Minh Phi dùng để bò dậy chạy trốn, vững vàng bóp chặt eo nhỏ của nàng, khẽ cắn cái mông vênh lên, hung dữ nói: “Đốt lửa xong liền muốn chạy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

Minh Phi nghĩ đi nghĩ lại, giùng giàng kêu một tiếng: “Truy Phong!”

Một chuỗi âm thanh vang lên, Truy Phong đã chạy tới như gió lốc. Nhìn thấy hai vị chủ nhân của mình nằm trên tảng đá với một loại tư thế kỳ quái mà dây dưa không ngớt, nghi ngờ nghiêng đầu nghĩ, phun đầy nước miếng vui mừng nhào tới, chuẩn bị gia nhập chiến đoàn.

“Trời ạ! Bắn rồi!” Cung Viễn Hòa kêu một tiếng, lật người ngồi dậy, hai tay dí vào cái đầu to của Truy Phong, dùng sức đưa nó đẩy về sau, trong miệng nghiêm nghị nói: “Ngồi xuống!”

“Cung đại gia, chàng liền ở đây đón gió lạnh, ngắm sao cùng Truy Phong đi, ta đi về trước đây.” Minh Phi nhân cơ hội đứng dậy sửa sang lại y phục tóc tai, liếc hần một cái, dương dương hã hê xoay người trở về.

Truy Phong rốt cuộc không chống lại được uy quyền của Cung Viễn Hòa, rất nhanh đã bị bại trận, ngoắt ngoắt cái đuôi giống chó săn, khéo léo đi theo Cung Viễn Hòa trở về Bán Xuân viên.

Minh Phi tự trở về nhà chính, Hoa ma ma thấy mặt nàng đỏ lựng, tóc rối loạn, trên áo còn rất nhiều nếp uốn, trong lòng hiểu rõ, ghé đầu nhìn lên, nhưng không thấy Cung Viễn Hòa, ngạc nhiên nói: “Lão gia đâu?”

Minh Phi vui đầu rớt trà: “Đưa Truy Phong về Bán Xuân viên rồi.” Giương mắt nhìn thấy vẻ mặt buồn cười lại không dám cười của đám người Kim Trâm, đỏ mặt, ra về trấn định nói: “Bưng cho lão gia chén canh giải rượu, đưa nước nóng lên.”

Hoa ma ma quan sát vẻ mặt của nàng, cười hỏi: “Phu nhân, chuyện kia có khi cũng không có vấn đề lớn đúng không?”

Minh Phi mơ hồ không rõ mà nói: “Chắc là vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 198: Kinh hỉ

Chao đèn quả quyết tỏa ra ánh sáng tĩnh lặng ấm áp, Cung Viễn Hòa ngửa mặt lên trên trời, ngậm một luồng tóc của Minh Phi đang nằm sấp trong ngực hần vào trong miệng, nhỏ giọng nói: “Cửu cửu của Hoa ca nhi nói cho ta biết, buộc tội phụ thân chính là vị Lương Thiết Đầu nổi danh kia, nói là hoàn toàn vô vọng. Nhưng Hồng tri phủ lại không nói cho ta biết việc này, chỉ nói là còn có thể có chỗ trống văn hồi, rất nhiệt tình, ám hiệu với ta ông ta có bạn thâm giao ở trong kinh thành, có thể chu toàn một hai.”

Về mặt Minh Phi lười nhác, hai mắt như nhắm như không nhắm lại: “Chẳng qua là cần tiền đi cầu ân tình phải không?” Vị Lương Thiết Đầu này, nàng có biết, chính là Ngự sử Thiết Đầu nổi danh Đại Phong, ông ta đã từng vì buộc tội hoàng đế, ở trên Kim điện đâm đầu vào cột, dồn ép Hoàng đế một lòng muốn bao che không thể không hạ chỉ xử lý nghiêm khắc, người thì chưa chết, nhưng lại được cái tước hiệu này. Ai bị ông bắt được chân đau, chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Nếu Trần Văn Đồng nói không có hy vọng, thì chính là không có hi vọng rồi. Vị Hồng tri phủ này lại làm như thế, đây không phải là vì tiền hay sao?

Cung Viễn Hòa gật đầu: “Đó là đương nhiên, làm sao có thể thiếu được tiền chứ?” Mặc dù Hồng tri phủ luôn miệng nói, ông ta không lấy tiền, chỉ là thuần túy xem ở tình bạn cũ và tình cảm với Cung Viễn Hòa nên giúp một tay, nhưng Cung Viễn Hòa cũng không phải đứa trẻ ngu ngốc. Máy lượng bạc còn con trong tay hần đương nhiên không phải là đối tượng cho người ta khai đao, nhưng Nhị phòng thì lại khác.

Minh Phi lật người, ngón tay suông trắng nhẹ nhàng vẽ hai vòng ở trước ngực hần: “Chàng nói chuyện này có quan hệ với ông ta hay không?” Nhị phòng Cung gia lộ ra nhiều tiền như vậy, mặc dù Cung Nhị phu nhân khóc than, có thể ngay cả nhà mẹ bà ta cũng không tin tưởng, chứ nói chi đến người ngoài? Tiết Đại cửu phơi bày tờ danh sách kia ra, chói lọi rung chuyển mắt người á.

Cung Viễn Hòa kéo tay của nàng vào trong chăn sờ mó: “Thu thập đầy đủ căn cứ như vậy, còn có thể truyền tin tức cho ta đầu tiên, nói không liên quan đến ông ta một chút xiu nào, ta tuyệt đối không tin.”

“Nếu ông ta thật sự nổi lên tâm tư này, chàng định làm như thế nào?” Minh Phi chỏi người lên nhìn Cung Viễn Hòa, xem như Cung Trung Tổ bị bãi quan, vẫn còn có hần, Thái gia, Trần gia ở đây, Hồng tri phủ không dám trắng trợn không kiêng nể, nhưng nếu Cung Viễn Hòa bị lật đổ, vậy cũng không nói chính xác. Có câu nói, phá gia Huyệt lệnh, diệt môn Tri Phủ, đáng sợ nhất là lòng tham của con người, nếu nàng là Hồng tri phủ, nổi lòng tham muốn chiếm tài sản, tất nhiên trước tiên phải diệt lớn lẫn nhỏ, rồi động thủ mới tốt.

“Đừng sợ, đừng sợ, trước hết để cho ông ta đắc ý. Bốn vạn lượng bạc này của ta, cũng không phải dễ cầm như vậy.” Cung Viễn Hòa giống như con cá chạch lâu linh tron trọt chui vào trong chăn, khoanh khắc, Minh Phi thấy trước mắt tối sầm lại, cũng bị hấn kéo xuống.

Ngày thứ hai Cung Viễn Hòa thức dậy rất sớm, sau khi rửa mặt để cho Tiết Minh Quý đi trước mời Cung Viễn Trật sang.

Về mặt Cung Viễn Trật rất mệt mỏi, mang theo mấy phần lo lắng mấy phần khẩn trương: “Ca ca sáng sớm tìm đệ, có chuyện quan trọng gì sao?” Gần đây chuyện phát sinh quá nhiều, làm cho hấn trong lúc bất tri bất giác cũng có chút thần hồn nát thần tính (sợ bóng sợ gió), sợ nhất có người tìm hấn, sợ nhất có chuyện phát sinh.

Cung Viễn Hòa thấy hấn khẩn trương thái quá, tận lực để giọng nói ôn hòa xuống: “Còn chưa dùng điểm tâm phải không? Cùng nhau dùng một chút.”

Minh Phi tự mình thêm bát đũa cho hấn, cười nói: “Ăn xong hãy nói.” Nhìn Cung Viễn Trật như vậy cũng thật đáng thương, nàng thật lo lắng hấn nghe xong sẽ không chịu đựng được, một chút đồ cũng ăn không trôi.

Cung Viễn Trật rất nhạy cảm, tùy tiện ăn vài miếng, liền buông đũa xuống, thấy Cung Viễn Hòa và Minh Phi vẫn còn dùng cơm, cũng không cắt ngang hai người họ, vui đầu lạng lẽ suy nghĩ.

Cung Viễn Hòa thấy hấn không ăn, cũng buông đũa xuống theo: “Nhị đệ, gần đây chuyện trong nhà gây rắc rối cho đệ rồi.”

Cung Viễn Trật cười gượng: “Cũng không coi là rắc rối.” Nói xong vành mắt cũng đã đỏ lên, hấn sống hơn chục năm, cuộc sống những năm trước đây thuận buồm xuôi gió, rất là thoải mái, cũng không biết nhân gian khó khăn như thế nào, cho đến hơn nửa năm trở lại đây, đã kích một việc nổi tiếp một việc, cuộc sống càng ngày càng gian nan, mới giật mình, làm người thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Hôm nay Cung Nhị phu nhân hi nộ vô thường, vô cùng táo bạo, Chu di nương nhu nhược lại thích khóc, ngay cả sự hòa thuận ngoài mặt ở giữa hai người cũng không duy trì được, Cung Tịnh Kỳ và Cung Nghiên Bích lại càng thêm không vừa mắt lẫn nhau, Cung Viễn Khoa thì mỗi ngày nghĩ tới muốn đi ra ngoài ở riêng, Cung Viễn Quý không nghe lời, Thiệu gia không thể giúp thu xếp một chút nào, ngược lại ở đó thêm phiền. Chu di nương còn buộc hấn, để cho hấn tìm cách giúp Cung Nghiên Bích nói cửa hôn sự tốt, nhìn thấy hấn liền khóc, ép đến hấn cảm giác sống một ngày bằng một năm, vô cùng khổ. Chỉ là những uất ức này, mặc dù hấn rất muốn bày tỏ cùng Cung Viễn Hòa, nhưng gần đến lúc mở miệng, lại cảm thấy nói không nên lời.

Minh Phi nhìn đôi mắt ửng hồng của Cung Viễn Trật, về mặt tuổi thân bất lực, không khỏi trầm nghĩ, nếu đứa nhỏ này từ nhỏ đã trải qua mưa gió, hoặc là có rèn luyện, hôm nay cũng sẽ không chịu khổ khổ lớn như vậy, nếu hấn lại biết Cung Trung Tổ gặp xui xẻo, không biết sẽ thành hình dạng gì? Nhìn lại Cung Viễn Hòa, mặc dù không hấn là lợi hại cho lắm, loại chuyện nhỏ này đối với hấn mà nói, cũng giống như mưa bụi, không lay động mây may.

Cung Viễn Hòa cũng nhìn thấy túi thân của Cung Viễn Trật ở trong mắt, khẽ ho khan một tiếng, nói: “Ta gọi đệ tới đây, là có chuyện muốn nói cùng đệ. Tối hôm qua ta biết được, phụ thân bị người ta buộc tội. Buộc tội ông ấy, chính là vị Ngự sử Lương Thiết Đầu nổi danh kia.”

Cung Viễn Trật hoảng hốt ngẩng đầu lên, mắt cũng không chớp nhìn Cung Viễn Hòa, không hỏi có phải thật vậy hay không, trực tiếp liền nói: “Có phải bởi vì chuyện đã xảy ra trong nhà mấy ngày nay hay không?”

Cung Viễn Hòa gật đầu: “Nghe nói là vậy.”

Cung Viễn Trật thử thăm dò nói: “Vậy thì như thế nào?”

Cung Viễn Hòa nói: “Bây giờ còn không biết cụ thể như thế nào, nhưng tóm lại chạy không khỏi giáng chức hoặc là bãi quan? Rất có khả năng là bãi quan.” Đương Kim Hoàng Đế lấy nhân hiệu trị thiên hạ, Cung Trung Tổ rơi vào trong tay Lương Thiết Đầu, hơn phân nửa là trực tiếp bãi quan, cái gì mà giáng chức..., nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Minh Phi từ trong mắt của Cung Viễn Trật thấy được vẻ vui mừng. Nàng cho là nàng nhìn lầm rồi, nhìn lại lần nữa, Cung Viễn Trật đã buông mắt xuống, thần nhiên nói: “Vậy có phải ông ấy sắp trở lại hay không?”

Nghe được Cung Viễn Hòa nói, từ ra mệnh lệnh xử trí, rồi đến Cung Trung Tổ trở về nhà, trước sau tương ứng không quá hai tháng mà thôi thì hấn lại không nhận được thất vọng, trong miệng lại nói: “Cũng không biết ông ấy chịu được nổi không?”

Minh Phi bừng tỉnh hiểu ra, nàng không nhìn lầm, vừa rồi Cung Viễn Trật thật sự cảm thấy vui mừng, bởi vì bà vai yếu kém của hấn đã vô lực gánh chịu gánh nặng như vậy, hấn không kịp chờ đợi hi vọng có người tới thay hấn chia sẻ một chút, để hấn có thể thoát khỏi, Cung Trung Tổ vừa vận chính là người hấn chờ đợi nhất, cũng là người thích hợp nhất. Chỉ cần Cung Trung Tổ về nhà, là hấn có thể chạy trốn khỏi cơn ác mộng này. Thất vọng phía sau cũng chỉ là bởi vì ghét thời gian quá dài, hấn không chịu đựng được.

Trong nháy mắt đó, Minh Phi không biết nếu Cung Trung Tổ biết được hai đứa nhi tử của ông ta, không có một người nào vì ông ta bị bãi quan mà khổ sở, một người thờ ơ lạnh nhạt, một người thậm chí âm thầm vui mừng, ông ta sẽ cảm thấy như thế nào? Có thể cảm thấy mình làm người phụ thân này quá thất bại hay không?

“Khổ sở là chắc chắn, nhưng cũng chỉ có chịu đựng.” Cung Viễn Hòa cũng nhìn thấy được các loại vẻ mặt của Cung Viễn Trật ở trong mắt, chậm rãi nói: “Bảo đệ tới đây, là muốn nói với đệ, chuyện hỏi thăm tin tức để ta đi làm, đệ và thẩm nương không cần phải đi tìm quan hệ lung tung, xài tiền bậy bạ. Lúc cần dùng tiền, ta sẽ nói với các đệ.”

Cung Viễn Trật gật đầu đồng ý, đứng lên nói: “Vậy đệ đi về kể chuyện này cho nương đệ nghe trước.” Đi vài bước, lại dừng lại, lưỡng lự hỏi Cung Viễn Hòa: “Bằng không tạm thời không nói với bà ấy? Nếu không bà ấy sẽ hoảng sợ, bệnh lại tái phát?”

Cung Viễn Hòa nói: “Đệ xem đó mà làm đi. Lúc này nhớ ngàn vạn lần đừng để cho bà ấy làm loạn thêm lần nữa.” Dù là bọn họ không nói cho Cung Nhị phu nhân, tự nhiên sẽ có người có tâm đi nói cho Cung Nhị phu nhân, hấn gần như có thể tiên đoán được, Cung Nhị phu nhân sẽ thất vọng càng thêm điên cuồng như thế nào.

Cung Viễn Trật bước nhanh rời đi, Cung Viễn Hòa cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm: “Com tối đừng chờ ta, ta muốn đi ra ngoài tìm người.” Vô luận như thế nào, suy cho cùng cũng là lão già của hấn, phải có biểu hiện nhiệt tình một chút.

Minh Phi dặn dò hấn: “Uống ít rượu một chút, trở về sớm một chút.”

Cung Viễn Hòa dịu dàng nhìn nàng: “Đã biết. Nàng ở nhà không nên quá mệt mỏi, cậu có thể đợi ta trở lại cùng nhau cho ăn.”

Mặc dù là đầu thu, khí hậu vẫn nóng, Thu Thiên khăn cả giọng hầm hừ, Minh Phi ngủ trưa không yên ổn, đang muốn để cho người đi cột Thu Thiên lại, chợt nghe Kim Trâm bên ngoài nhỏ giọng nói: “Nãi nãi?”

Minh Phi lật người, miễn cưỡng đáp một tiếng.

Kim Trâm vén rèm đi vào, nhỏ giọng nói: “Sát vách phái người tới mời, nói là có chuyện quan trọng mời người sang thương lượng.”

Minh Phi nhẹ nhàng ngáp một cái: “Chuyện gì?”

Kim Trâm nói: “Hình như là vì chuyện của lão gia kia.”

Minh Phi lật người ngồi dậy, không phải Cung Viễn Trật nói không nói cho Cung Nhị phu nhân sao? Là ai nhiệt tâm như vậy, nhanh như vậy đã truyền đến rồi?

Kim Trâm vội vàng đi tìm váy áo gấm mỏng màu vàng đỏ vội tới mặc vào cho Minh Phi: “Nãi nãi chải đầu kiểu gì ạ?”

Minh Phi chậm rãi đứng dậy: “Tùy tiện chải kiểu đơn giản thôi.” Chờ Kim Trâm chải đầu cho nàng, đeo lên trâm hoa trâm cài đầu xong, nàng lại ngại quá mức lộng lẫy, trên chốc mắt người, liên tiếp đổi mấy lần, mới coi như hài lòng.

Chờ bên ngoài màn hình chính là Trương thẩm thân tín của Cung Nhị phu nhân, bà ta vốn là bị Cung Viễn Trật ngăn cách ở bên ngoài, không được trọng dụng, hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại nhận được chuyện xui xẻo này, dĩ nhiên là một lòng muốn làm tốt. Thấy Kim Trâm vào phòng một hồi lâu không thấy động tĩnh, liền thò đầu nhìn quanh vào trong, Bạch Lộ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười ngăn cản bà ta: “Trương thẩm nhìn cái gì vậy?”

Xưa đâu bằng nay, Trương thẩm cười theo nói: “Cũng không biết nãi nãi thức dậy chưa? Phu nhân nơi đó đang trông mong. Tỷ tỷ giúp ta đi xem một chút?”

Bạch Lộ nhếch cằm với bà ta, “Chờ một chút.” Vén màn lên vào phòng, thấy đầu Trương thẩm lại sắp đến, ác ý ném mạnh tấm màn tương kỷ kia xuống, toàn bộ nện lên trên mặt Trương thẩm, nghe Trương thẩm bị đau, làm bộ quay đầu lại kêu lên: “Ôi chao, thật là xin lỗi, để ta xem thử bị thương ở chỗ nào rồi?”

Trương thẩm che cái mặt bị đập đau rất, không dám phát giận: “Tỷ tỷ tốt, không đau, làm phiền tỷ giúp ta đi xem một chút. Nếu đi trễ, tính khí phu nhân tỷ cũng biết, mọi người đều là làm việc cho người ta, không dễ dàng, tỷ thương xót cho lão bà tử ta với.”

Bạch Lộ che miệng cười khê: “Trương thẩm tử nói lời này quá khách khí rồi.” Chỉ ở nơi đó cùng bà ta khách sáo nói lấy, lại không chịu đi chuyển bước chân.

Trương thẩm âm thầm kêu khổ, chợt nghe bên trong vang lên tiếng bước chân, Minh Phi từ bên trong không nhanh không chậm đi ra: “Trương thẩm đợi lâu, không biết thẩm nương tìm ta có chuyện gì?”

Trương thẩm mừng rỡ, vội nói: “Thật ra là Đại cữu nãi nãi và Ngũ Biểu thiếu nãi nãi tới.”

Minh Tư tới? Minh Phi cũng có chút ngoài ý muốn, không phải Thiệu gia và Cung gia không lui tới sao?

Thế nào trong thời kỳ nhay cảm này lại tới? Vẫn là vì chuyện của Cung Trung Tổ? Thiệu gia có tâm tư gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Bạc

Minh Phi đi tới An Nhân đường, thấy Cung nhị phu nhân đang bị ốm ngồi trên ghế ngồi chính giữa nhà, trên tay cầm cây quạt không buồn cử động, nửa điểm tinh thần cũng không có. Bà mặc bộ váy lụa màu xanh kiêu cách, khoác ngoài chiếc áo màu lưu ly, Thiệu đại nãi nãi ngồi ở bên người bà ta, đang thao thao bất tuyệt nói chuyện với bà ta.

Minh Tư mặc một thân váy áo màu đỏ, trong tay cũng cầm chiếc quạt lụa giống Cung nhị phu nhân, mặt không thay đổi nhìn ngắm mỹ nhân đỏ trên chiếc quạt lụa.

Cung Viễn Trật ngồi đối diện với Minh Tư, nét mặt buồn bã bưng ly trà, không biết suy nghĩ bay tới phương nào. Nghe nha hoàn thông truyền nói Minh Phi tới, trên vẻ mặt lộ ra ba phần âm ức, luôn miệng sai người dâng trà cho Minh Phi. Cung nhị phu nhân quét ánh mắt nhìn Minh Phi, không vui hừ lạnh một tiếng.

Minh Phi làm như không thấy gì, vấn an rồi ngồi xuống, sau đó hỏi: “Tứ muội muội, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Minh Tư miễn cưỡng trừng mí mắt, cười nhạt: “Đa tạ tam tỷ tỷ hỏi thăm, ta cũng không tồi. Còn tỷ tỷ thì sao?” Nhìn lướt qua Kim Trâm và Đan Hà đứng sau lưng Minh Phi, sắc mặt rất khó coi.

“Ta cũng vậy thôi. Hôm qua, tiễn mẫu thân và ca ca đi Đãng Châu nhưng không thấy muội, ta còn đang suy nghĩ có nên cho người đến hỏi thăm xem tứ muội có chuyện gì không, không ngờ hôm nay muội đã tới a.” Minh Phi biết vì sao Minh Tư không vui, nàng vừa tiến vào đã thấy Dịch Nhi chải đầu theo kiểu phụ nhân đứng phía sau Minh Tư, có lẽ đã trở thành nhà hoàn thông phòng rồi.

Liên tưởng đến kỹ nữ Dương gia kia, nhìn kỹ lại Dịch Nhi một chút, mới qua tân hôn khoảng hai tháng, cũng đã đến trình độ này, cho dù khi đó hồ đồ đi cùng Minh Tư đến Thái gia bị mất mặt nhưng Minh Phi cũng thấy Thiệu Giác Thiệu ngũ thật sự rất không cho Minh Tư chút mặt mũi nào.

Nhắc tới chuyện hôm qua, Minh Tư khẽ trầm mặt xuống, không có lên tiếng.

Sắc mặt Thiệu đại nãi nãi rất vui mừng nói: “Hôm qua thực sự là vì nàng đột nhiên ngắt xiu, dọa mọi người hốt hoảng, vội vàng đi mời đại phu, lại chẩn ra hi mạch, khiến cả nhà đã vội lại càng loạn hơn, vì vậy nên không có đi đưa tiễn người. Tình thế bất đắc dĩ, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy có lẽ thân gia cũng sẽ không trách tội.”

“Đương nhiên mẫu thân sẽ không trách tội, đây đều là chuyện ngoài ý muốn.” Trên khuôn mặt của Minh Phi là nụ cười vui mừng: “Chúc mừng muội muội, lát nữa ta sẽ sai người tặng quà sang.” Rồi lại giận trách: “Nếu thân thể không tốt, nên nằm nghỉ ngơi, sao còn phải ra cửa làm gì? Cần thận kéo động thai khí.”

Lời này nghe vào tai người Thiệu gia giống như là người Thiệu gia không đau lòng chút nào vậy, Thiệu đại nãi nãi liếc nhìn bụng Minh Phi cười nói: “Là vì nàng nghe nói dựng xảy ra chuyện, lại lo lắng một mình ta đi không có bạn, nên đi cùng với ta tới. Lại nói, nãi nãi còn thành hôn trước cả ngũ thiếu nãi nãi của chúng ta, sao đến giờ còn không...”

Trên khuôn mặt Minh Tư lộ ra nụ cười từ nội tâm, nhưng bề ngoài thì như xấu hổ nhìn Thiệu đại nãi nãi: “Nương...”

Mặc dù Thiệu đại nãi nãi đang cười nhưng lại cười đến cực kỳ nhạt. Minh Phi cũng cười nhạt: “Không phải ai cũng có vận khí tốt như tứ muội muội đâu.”

Minh Tư đang cười làm nũng nghe vậy sắc mặt đang vui mừng lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, quét ánh mắt nhìn Minh Phi, cầm chiếc quạt lên phe phẩy mấy cái, nhàn nhạt nói: “Đúng là vận khí của ta thật không tệ.”

Rõ ràng là nói chuyện nhà của mình, thế nhưng họ lại nói cái gì hi mạch rồi vận số tốt, Cung nhị phu nhân không nhịn được, hỏi Minh Phi: “Chuyện của lão gia, các người nghĩ sao?”

Minh Phi nhìn sang Cung Viễn Trật, chỉ thấy trên mặt hắn là vẻ bất đắc dĩ, vội nói: “Thím chớ vội, Viễn Hòa đã đi ra ngoài hỏi thăm tin tức rồi.”

Cung nhị phu nhân đùng đùng nổi giận: “Làm sao không vội được? Xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nhưng lại không đến nói cho ta biết một tiếng, nếu không phải cử mẫu người đến báo, ta còn không biết chút gì!” Vừa nói vừa mạnh mẽ trừng mắt nhìn Cung Viễn Trật.

Thiệu đại nãi nãi uống một ngụm trà, rồi lấy khăn ra lau miệng, làm bộ nói: “Đại nãi nãi, theo lý ta không nên lắm mồm, nhưng chuyện lớn như vậy, các người cũng nên nói cho thím các người một tiếng mới phải, sao lại mặc kệ như vậy, đó cũng là phụ thân ruột thịt của các người mà. Dù trong lòng các người có bao nhiêu oán hận, cũng không nên phát giận vào lúc này. Trường bối trong nhà xảy ra chuyện, các người là tiểu bối cũng không thể gặp chuyện tốt, không phải sao? Dưới bóng cây đại thụ thì chỗ nào cũng mát, vì có cậu ở phía trên che chở, đường làm quan của đại công tử cũng dễ dàng, thuận lợi hơn nhiều, người nói xem chuyện này có nên trông nom không?”

Bà ta nói một câu thì sắc mặt của Cung nhị phu nhân liền khó coi hơn một phần, hung tợn nhìn chằm chằm Minh Phi: “Đừng tưởng rằng đã phân chia sản nghiệp xong thì có thể thanh toán đầy đủ hết rồi, dầu gì đó cũng là cha ruột của hắn, nếu hắn mặc kệ thì cũng bị mang tiếng là bất hiếu!”

Minh Phi lắng lắng nghe các nàng nói xong mới ung dung nói: “Không biết sao Thiệu đại nãi nãi lại biết trong lòng chúng ta có oán hận mà không chịu trông nom chuyện này vậy?”

Thiệu đại nãi nãi tự đắc cười một tiếng: “Nếu đại gia và đại nãi nãi chịu trông nom thì tốt rồi!” Rồi quay đầu nhìn về phía Cung nhị phu nhân nói: “Cô nãi nãi, lúc này người đã yên tâm rồi nha, không phải mới vừa rồi người nói với ta là bọn họ không chịu quan tâm đó sao, bây giờ thì nghe thấy rồi chứ? Bọn họ không thể không trông nom được! Ta đã nói rồi, là người một nhà thì làm sao có thể mặc kệ được chứ?”

Nói ngược nói xuôi, thành người thành quỷ gì cũng là bà ta nói, Cung Viễn Trật nghe vậy không nhịn được liếc mắt nói: “Nương, đại ca và đại tẩu chưa bao giờ nói sẽ mặc kệ chuyện này. Chỉ nói là phải lên kế hoạch cẩn thận thôi.”

Cung nhị phu nhân nhìn Minh Phi: “Tốt nhất là các người nên hiểu được lợi hại, ta và đại cữu mẫu người đã thương lượng qua, ông ngoại người không phải cũng là quan Ngự sử sao? Còn có vị kia Thái Phó kia nữa. Đại cữu mẫu đã nói, Hồng tri phủ nhận sẽ giúp việc này, trước hết, tối nay các người đưa cho Hồng tri phủ một vạn lượng bạc, xin hắn giúp chúng ta chứng thực xem thử những chuyện kia là thật hay giả, rồi sau đó viết thư cho ông ngoại và phụ thân người, xin bọn họ giúp một tay.”

Nghe vậy, khoe miệng của Minh Tư cong lên, buồn cười nhìn Minh Phi xem thử nàng ta đối phó thế nào. Minh Phi ngạc nhiên và cảm động vô cùng nói: “Thì ra là Hồng tri phủ đã nói với đại cữu mẫu như vậy, nếu như Hồng tri phủ đã quan tâm cha chồng như thế thì chúng ta nên hảo hảo cảm ơn mới đúng.”

Quả nhiên lại thấy Cung nhị phu nhân tự đắc cười một tiếng nói: “Tri phủ phu nhân là một người chân thực lại nhiệt tình, biết chúng ta gặp chuyện cho nên cố ý phải quần gia đến nói với chúng ta là bọn họ có thể giúp chúng ta chuyện này.”

Minh Phi nghe thế không khỏi xì mũi coi thường, loại người như Hồng phu nhân kia, nàng tặng lễ hai đóa Hoa Đô, bà ta chỉ tặng lại hai con kim trâm, như vậy thì làm sao có thể trắng trợn phải người đến nói qua loại chuyện này? Nàng đoán là người Hồng gia thông qua một chút phương thức cố ý tiết lộ tin tức này ra ngoài, ra ám hiệu cho chi thứ hai bọn họ đi tìm cách, nhưng nàng cũng không tin Hồng gia sẽ dùng phương thức ngu xuẩn như vậy để yêu cầu đòi tiền. Đây hơn phân nửa là do người Thiệu gia nghĩ ra rồi nói, dù sao cũng không phải bạc của bọn chúng, nếu Cung Trung Tổ có chuyện gì xui xẻo thì đối với bọn họ cũng không có chỗ nào tốt, không bằng mượn cơ hội lấy lòng một tri phủ gia.

Đương nhiên, Cung nhị phu nhân nhân cơ hội này bắt đại phòng đưa bạc ra, thấy đề tài muốn chuyển hướng thì vội vàng níu lấy không buông: “Có nghe thấy không? Trước hết, tối hôm nay đưa bạc qua, nhớ, không thể cầm ngân lượng mà phải là ngân phiếu mới được. Ta sẽ lập tức viết thư.”

Cung Viễn Trật thấy khó có được thông minh một lần: “Nương, vậy ta đi lấy ngân phiếu đưa cho đại tẩu?”

Cung nhị phu nhân trừng mắt: “Chúng ta làm gì còn bạc nữa? Không phải lần trước bọn họ đã lấy hết rồi sao? Còn dư lại một ít, đó là bạc mà cữu cữu người nợ vẫn còn chưa trả lại. Các người cũng không thể vì thấy chuyện này cần bạc mà không lấy bạc ra đúng không, đó cũng là phụ thân ruột thịt của các người đấy, vì vậy cũng nên toàn lực mà xuất bạc ra chứ?”

“Còn phải để ta nói bao nhiêu lần nữa? Chúng ta không có nợ bạc tiền gì của người cả!” Nghe Cung nhị phu nhân lại kéo tới sổ nợ của nhà mình, Thiệu đại nãi nãi lập tức lạnh mặt xuống. Nghĩ thầm, ta giúp người đào bạc của đại phòng, làm sao người cứ níu lấy chúng ta không buông vậy chứ?

Cung nhị phu nhân lại thấy bà ta phủ nhận, gấp đến độ lại muốn cùng bà ta lý luận một phen. Nhưng Cung Viễn Trật vội vàng ngăn lại, lập tức nháy mắt liền mấy cái, ý bảo trọng điểm không phải là chuyện này, Cung nhị phu nhân thấy vậy mới hãm hừ nhìn cục tức xuống.

Minh Phi cũng lười lý luận với Cung nhị phu nhân trước mặt Minh Tư, chỉ nhân nhặt mở miệng: “Thím, dĩ nhiên thư là phải viết rồi, nhưng đưa bạc thì không được. Đây là hối lộ mệnh quan triều đình, ta nghe người ta nói, nếu làm như vậy không những mang phiền toái đến cho Hồng đại nhân Hồng tri phủ mà chúng ta cũng không thoát khỏi liên quan đến.” Nàng cho là lúc đầu Trần thị hối lộ như vậy là dễ dàng sao? Thật may là Trần thị thông minh, biết rằng không thể dính thứ này vào được, đã sớm tìm cơ hội biểu lễ vật tìm đường lui.

Thiệu đại nãi nãi nói: “Đại nãi nãi, nhà chúng ta là làm ăn buôn bán, chuyện này chúng ta cũng biết đến. Tiền này cũng không phải là đưa cho Hồng đại nhân Hồng tri phủ, chỉ là xin hắn giúp một tay, như thế nào sẽ gây ra phiền toái cho hắn chứ? Nhà các người ít người, giữ nhiều bạc như vậy làm cái gì? Bạc có nhiều hơn nữa cũng vô ích, mà phụ thân cũng chỉ có một thôi.” Đây là bà nhất định muốn lấy bạc từ đại phòng, nếu không Cung nhị phu nhân lại cứ muốn níu chặt lấy bà ta không thả như thế thì thật là phiền toái.

“Nhưng ta lại rất nhất gan, chuyện này ta không dám làm. Đại cữu mẫu kiến thức uyên bác, nếu vậy thì không bằng chuyện này để đại cữu và đại cữu mẫu ra mặt giúp, sau đó tốn bao nhiêu bạc chúng ta cùng tính toán sòng phẳng, như thế nào?” Minh Phi miễn cưỡng phe phẩy chiếc quạt trên tay, mỉm cười liếc mắt nhìn về phía Thiệu đại nãi nãi.

Thiệu đại nãi nãi nghẹn lời, nếu đã chi bạc ra sao còn có thể lấy trở về được nữa chứ? Đây không phải là nàng ta nói mình làm chuyện ngu sao? Vì vậy nên giọng điệu không tốt nói: “Dù sao chúng ta cũng không phải là người trong nhà, còn là nhà buôn bán, bình thường không tiện đi lại với phủ nha, loại chuyện như vậy làm sao có thể thay các người ra mặt được chứ? Đại công tử là người quan trọng đi lại với nhau không phải là tiện nhất sao?”

Minh Phi cười khê một tiếng, dùng chiếc quạt che miệng lại nói: “Đại cữu mẫu nói rất đúng, là do ta thiếu suy tính rồi. Khó có được cữu cữu và mợ thân thiết như vậy, lại mặc kệ hiềm khích lúc trước, lúc nào cũng tưởng nhớ chúng ta, thím và các đệ đệ muội muội thật đúng là có phúc khí quá đi.”

Cung nhị phu nhân và Cung Viễn Trật nghe vậy sắc mặt rất khó coi. Cung Viễn Trật đứng lên nói: “Nếu đại ca đã nói chuyện này hắn sẽ đi làm, vậy thì chúng ta cũng không cần ở phía sau nghĩ kế lung tung. Cữu mẫu và ngũ biểu tẩu khó có dịp đến đây, có muốn ở lại dùng cơm tối không?”

Cung nhị phu nhân kéo bà ta lại: “Tẩu tẩu, hôm nay nhà chúng ta gặp đại nạn, các người cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ? Nếu như không trả bạc cho chúng ta, nếu lão gia nhà ta gặp chuyện không may, ta liền treo cổ trước cửa nhà các người để nói cho tất cả mọi người ở Thủy Thành phủ này là các người bức tử ta!”

Thiệu đại nãi nãi thừa biết bà ta chỉ hù dọa thôi chứ đòi nào dám nói chân tướng ra ngoài, thứ hai là trong tay bà ta không có biên lai làm bằng chứng gì cả nên nhủ mảy mưng tay của bà ta ra: “Người lại nói hồ đồ cái gì vậy! Ta đã nói với người không biết bao nhiêu lần rồi, ta không có nợ tiền người! Nếu không thì người cứ cầm giấy vay nợ đưa ra đây? Có phải người không ngại lần trước người làm nương tức khí sinh bệnh nằm liệt giường à? Ta tới đây là vì nghĩ người là người một nhà, tới để mặt báo, thay người nghĩ kế sách chu toàn, sao trong nháy mắt người lại tráo trở lật lọng như vậy chứ?”

Thừa dịp hai người này dây dưa không dứt, Minh Phi ngoác tay Địch Nhi lại gần, ở trước mặt Minh Tư lấy ra hai thỏi bạc đưa cho nàng rồi thân thiết cười nói: “Nãi nãi các người có hi, người phải ở bên hầu hạ cẩn thận nha.”

Địch Nhi hoang mang sợ hãi nhìn về phía Minh Tư, nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong, Minh Tư thấy vậy khuôn mặt âm trầm nói: “Phục vụ ta vốn là bổn phận của nàng! Chẳng lẽ không có tiền thưởng thì nàng không cần phục vụ ta tốt sao?” Ngoái đầu nhìn lại Minh Phi: “Tam tỷ tỷ có nhiều tiền không để làm gì, không ngại giữ lại tính toán thế nào để cầm đi cứu dương đi! Nếu tam tỷ phu không cẩn thận bị đánh lú đến, vậy coi như không xong rồi! Có lẽ đến lúc đó bạc này còn có thể để mua chút thức ăn cũng được.”

“Muội muội không hổ là người từng trải, suy tính mọi chuyện thật chu đáo.” Minh Phi cười nhẹ một tiếng thu hồi bạc lại, không rảnh để ý đến. Cũng không quản Cung nhị phu nhân và Thiệu đại nãi nãi dây dưa như thế nào, cũng mặc kệ sắc mặt Minh Tư khó coi ra sao, tóm lại không liên quan đến nàng nên nàng lên tiếng chào Cung Viễn Trật rồi tự động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Cút!

Minh Phi về đến bên nhà đã thấy Hoa ma ma thương lượng chuyện gởi lễ vật cho Minh Tư.

Hoa ma ma nghe nói Minh Tư có hi, cũng không khỏi sầu lo vô cùng, muốn nói lại thôi, ở trong phòng đi vòng vòng vài vòng, cuối cùng nhịn cho đến sau bữa cơm chiều thì không nhịn nổi nữa, thừa dịp trong nhà không có người nào, liền kéo tay Minh Phi ý vị sâu xa nói: “Nãi nãi, nếu không thì mời Đường đại phu đến để ông ấy kê mấy thang thuốc điều dưỡng cơ thể được không?”

Minh Phi vẫn đang tính toán kì an toàn để ngừa thai nhưng thấy nói chuyện này ra thì không ổn nên chỉ hàm hồ nói: “Gần đây có quá nhiều chuyện bận rộn, để qua một thời gian ngắn nữa lại nói đi. Hơn nữa, ta cảm thấy thân thể ta khá tốt, cũng không có chỗ nào lạ cả.” Khi nàng còn ở Thái gia, Trần thị đã điều dưỡng cho cơ thể nàng rất tốt, nàng cũng rất coi trọng việc chăm sóc cơ thể, nên kể cả đau bụng kinh khi đến tháng căn bản cũng không có, nhiều nhất chỉ cảm thấy hơi mỏi thất lưng mà thôi.

Tình huống này Hoa ma ma cũng rất rõ ràng, vì vậy bà ta do dự hồi lâu rồi nhẹ giọng nói: “Nô tỳ đang muốn đại gia kia.” Minh Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ Hoa ma ma lại nghĩ sâu xa và thấu đáo như vậy, nhưng qua đó lại cảm thấy Hoa ma ma đối xử với nàng thật sự rất tốt, khiến cho nàng cảm động. Bình thường gặp phải chuyện này, đương nhiên người khác sẽ không nghĩ đến ai khác trước tiên mà là nghĩ ngay đến nàng. Nếu Cung Viễn Hòa thể thiệp nhiều, mà vẫn không có con cháu, tất nhiên sẽ hoài nghi Cung Viễn Hòa mới là đạo lý, nhưng bây giờ Cung Viễn Hòa chỉ có một mình nàng, không phải đầu tiên người ta sẽ hoài nghi người có vấn đề là nữ nhân sao?

Tâm Hoa ma ma không yên tâm lại tiếp tục: “Trước đây, đại gia ăn ở với nhiều người như vậy, nếu người ta cố ý hạ dược vào thức ăn hoặc thức ăn bị động tay động chân, có thể không ảnh hưởng đến tính mạng là chuyện bình thường, nhưng cũng không thể loại trừ trường hợp người bên sát vách không muốn đại gia có con thừa tự thì sao đây? Trong lòng ngài có nghĩ đến chưa, vì vậy tìm cơ hội mời đại phu tới thay đại gia bắt mạch xem sao? Nếu như thật sự là do đại gia cũng có thể sớm chữa trị mới tốt.”

Vốn Minh Phi không nghĩ đến tình huống này, bị bà ta nói như vậy cũng cảm thấy có chút bồn chồn, trầm mặc hồi lâu rồi cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, nàng cười: “Ma ma quá nóng lòng rồi, chúng ta mới thành thân không bao lâu, bây giờ nói đến cái này thì có vẻ hơi sớm.” Đối với phương diện này, nam nhân rất nhạy cảm, Cung Viễn Hòa đương nhiên sẽ không nghĩ bản thân có bệnh, mà bản thân hắn còn là người rất mạnh mẽ trong chuyện phu thê, làm sao có thể thuyết phục hẳn bắt mạch được? Huống chi hiện tại cũng chưa thể kết luận gì được, phải thành thân sau một hai năm rồi mới có đứa bé cũng chẳng thiếu gì.

Thấy nàng luôn từ chối, Hoa ma ma biết chuyện này cũng không dễ dàng gì chỉ đành thôi: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày lão nô sẽ nấu một loại canh bổ đi? Ngài cũng phải nắm chặt cơ hội, hảo hảo điều dưỡng cơ thể, sớm sinh nhi tử để có thể an tâm một chút.” Phải hai tay hai bút cùng vẽ mới có thể an tâm được.

Minh Phi bắt đầu đi gạt đầu. Có lẽ nàng nên thuận theo tự nhiên thôi.

Kim Trâm từ bên ngoài đi vào báo: “Nãi nãi, nhị gia tới.”

Cung Viễn Trật ngược ngừng đi vào nói: “Tẩu tẩu, nương bảo ta sang đây xem ca ca trở lại chưa, không biết có tin tức gì không.” Kể từ khi biết được tin tức này, quả thật Cung nhị phu nhân hận không được muốn trói Cung Viễn Hòa đến tra hỏi không ngừng nghỉ, chỉ một chốc lát cũng không chờ được.

Minh Phi nói: “Vẫn chưa thấy chàng trở về, đợi hắn trở lại ta lập tức cho người qua báo với nhị đệ được không? Mấy người đại cữu mẫu đã về chưa?”

Cung Viễn Trật thở dài: “Mới vừa đi không lâu.” Cung nhị phu nhân vẫn giữ chặt người không cho về, đúng lúc đó Minh Tư ôm bụng rên hừ hừ, hẳn không muốn lúc này tự nhiên có chuyện phiền toái đâm ngang, đương nhiên giúp đỡ một chút để Thiệu đại nãi nãi rời đi. Trước khi đi, Thiệu đại nãi nãi còn chỉ vào mặt Cung nhị phu nhân nói sau này nếu bà ta còn xen vào chuyện Cung gia như vậy nữa thì thật không phải là người.

Thì ra việc Minh Tư mang thai còn có cả công dụng này nữa? Hoa ma ma nghe vậy không khỏi cười xem thường, nếu thật sự yêu quý con dâu mang thai thì sao lại mang con dâu ra ngoài như chiêu trò để sử dụng như vậy? Nếu thương con dâu thì phải để con dâu ở nhà dưỡng thai mới đúng chứ? Từ đó có thể biết hàng ngày Minh Tư trôi qua cũng không tốt lắm.

Cung Viễn Trật cẩn thận nhìn sắc mặt của Minh Phi: “Tàu tàu, vậy ta có thể đến thư phòng đợi đại ca trở lại được không?” Bảo hấn trở về nghe sư tử hống, không bằng để hấn trốn ở chỗ này cho tỉnh táo lại một chút. Một ngày mà chạy tới chạy lui sang chỗ này không biết mấy lần, hấn không ngại nhưng Minh Phi sợ phiền.

“Được chứ.” Minh Phi vội gọi Bạch Lộ sai một gã sai vặt đi theo phục vụ.

Cung Viễn Hòa từ bên ngoài trở về, sau khi đuổi Cung Viễn Trật đi mới đi vào nhà, Bạch Lộ muốn hô gọi nói với Minh Phi nhưng hấn ra hiệu dừng lại rồi rón rén đi vào trong phòng, chỉ thấy Minh Phi đang ngồi dưới đèn tay cầm quyển sách dạy đánh cờ xem rất chăm chú, lông mi của nàng thật dài, sụp xuống nhìn qua rất an tĩnh nhu hòa thì không khỏi mỉm cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh vòng tay ôm ngang eo nàng, đặt cằm lên vai nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cổ nàng, dịu dàng nói: “Sao đột nhiên nàng lại xem sách dạy đánh cờ vậy? Có phải vì nhầm chán quá không?”

Minh Phi hôn trả lại hấn hỏi: “Chàng đã gặp nhị đệ chưa?” Không biết tại sao khi nghe Hoa ma ma nói về chuyện trước kia, nàng ngược mặt lên nhìn hấn, trong lòng không tránh khỏi có chút thương hại cho hấn. Cung Viễn Hòa gật đầu: “Ừ, việc ban ngày ta đã nghe nói rồi. Từ ngày mai trở đi, nàng về bên tam di nương tránh mặt đi, hoặc có thể ra phố dạo mua ít đồ cũng được. Nếu tránh được thì tránh.” Hai nhà ở sát vách nhau, bất kì lúc nào chi thứ hai cũng có thể tới đây quấy rầy nàng, dù biết rằng Minh Phi có thể ứng phó được nhưng cũng cảm thấy thật phiền cho nàng.

Minh Phi nói: “Ta đang muốn thương lượng với chàng một chuyện, vốn ta định thượng tuần tháng tám mở tiệc thưởng hoa quế, nhưng bây giờ phụ thân lại xảy ra chuyện, vậy có thể làm hay không?”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Đương nhiên là vẫn làm chứ. Ngày trước, không có chuyện gì thì làm rồi, bây giờ có chuyện này thì càng phải làm. Nhân cơ hội mời một vài người đến, coi như cũng vì chuyện của phụ thân mà chu toàn một chút.” Minh Phi đưa cho hấn xem bức thư nàng viết cho Thái Quốc Đống: “Nếu cửu cửu đã nói chuyện này không thể vẫn hỏi được thì chúng ta cũng không cần kinh động đến Trần gia nữa. Ta cũng muốn viết cho phụ thân một lá thư để nói qua mọi chuyện một chút.”

Cung Viễn Hòa liếc nhìn nàng mấy lần: “Người sáng suốt đều biết rõ chuyện này không thể thay đổi được, chỉ có bọn họ là nghĩ sự tình đơn giản như vậy. Một vạn lượng bạc sao? Đúng là số lượng không nhỏ, bà ta thật đúng ngu hết chỗ nói. Mấy ngày sau, nàng cứ tránh được thì tránh ra, không cần để ý đến, nếu bà ta muốn nhanh chóng đi chịu chết, chúng ta cũng không ngăn được. Nàng giúp ta mài mực đi, ta cũng muốn viết một bức thư.”

Ngày hôm sau, Minh Phi làm y như lời Cung Viễn Hòa giao phó, an trí tốt mọi chuyện trong nhà, thừa dịp Cung nhị phu nhân còn chưa cho người tới kêu, đã nhanh chân đến Thái gia thăm tam di nương từ sớm. Tam di nương một thân một mình ở nhà, tất nhiên cửa phải đóng rất kĩ, Hoa ma ma đi tới trước đập cửa hồi lâu, người giữ cửa mở hé cửa xem thử phải là người trong nhà không rồi mới mở cửa. Vừa bước vào cổng thùy hoa, đã nhìn thấy mấy ma ma cao lớn vạm vỡ ngồi ở đó canh cổng, tất cả những gã sai vặt muốn đi vào hay muốn thông truyền việc gì đều phải thông qua mấy ma ma này. Hoa ma ma thấy vậy âm thầm gật đầu khen ngợi: “Tam di nương đúng là một người cẩn thận. Khó có được người như vậy thủ ở đây.”

Minh Phi cũng cảm thấy tam di nương là một người thông minh, bà ta biết cái gì đối với bản thân là quan trọng nhất, hiện tại, bà đã lớn tuổi, nhan sắc cũng suy tàn theo năm tháng, bà biết bà không có cơ hội được Thái Quốc Đống sủng ái nên cũng không có ý tứ xin đi theo. Đi đường xa, tàu xe mệt nhọc không nói, còn phải bị quản chế khắp nơi, mỗi ngày mỗi thình an, vậy thì ở lại đây tuy một mình nhưng lại có thể nhẹ nhõm, sung sướng, tự tại hơn không phải sao? Ở đây, bà có thể làm chủ mọi việc không nói, còn có thể bảo vệ được Minh Nhã, lại còn làm vui lòng Trần thị nữa. Người thức thời mới là trang tuấn kiệt, tam di nương rõ ràng chính là một người thức thời như thế, trong lòng Minh Phi thật sự sinh ra mấy phần hảo cảm với tam di nương, nàng chân thành muốn kết giao hảo ý với bà ta.

Lúc này, tam di nương đang tìm kiếm trong tủ ít vài vốc đề may y phục cho đứa bé sắp chào đời của Minh Nhã, đột nhiên nghe nói Minh Phi đến, bà vội vàng đi ra nghênh đón: “Cô nãi nãi đến sao không báo với ta một tiếng trước để ta còn chuẩn bị.”

Minh Phi cười nói: “Đều là người trong nhà, cần gì phải chuẩn bị chứ?” Thuận tay cầm một bộ y phục trẻ sơ sinh tam di nương còn đang làm dở lên xem, thấy giống như y phục nàng đã làm cho Thái Quang Nghi, nhìn qua cũng thấy thủ nghệ này còn tinh xảo hơn nàng gấp mấy lần, không khỏi khen ngợi: “Thủ nghệ của di nương rất tốt.”

Tam di nương được khen có chút xấu hổ: “Ta học lăm thủ nghệ của nãi nãi, chỉ vì nghe phu nhân nói y phục kia Hoa ca nhi mặc rất đáng yêu.”

Minh Phi cười nói: “Sau này nếu ta có hài nhi, chắc phải làm phiền đến tam di nương rồi.” Tam di nương nghe nàng nói thế lấy làm kinh hãi nhưng vẫn không giấu được sự vui mừng nhìn nàng: “Chẳng lẽ tam nãi nãi có rồi? Nếu đã có thai sao còn ra ngoài đi loạn như vậy? Nhanh, nhanh đến đây ngồi xuống đi, nền nhà rất lạnh.”

Tại sao ai cũng nghĩ tới chuyện này vậy chứ? Minh Phi xấu hổ, lắc lắc đầu: “Ta vẫn chưa có. Nhưng là tứ muội muội thì có rồi, có lẽ rất nhanh Thiệu gia sẽ cho người đến báo tin mừng đây.”

Tam di nương lặng yên cười: “Cũng không nhất định đâu, trong nhà cũng không có ai, ước chừng sẽ viết thư đến Đãng Châu mới đúng?” Tính khí Minh Tư, đến Trần thị cũng không để trong mắt thì làm sao có thể coi trọng một di nương như bà ta chứ?

Minh Phi lắc đầu: “Không hấn như thế, người Thiệu gia chắc sẽ đến thôi, vì lão gia và phu nhân đều ở xa, nên chuyện tặng lễ vật không thể không roi đến trên tay di nương được, nếu di nương không ngại, không bằng để ta gọi lễ vật đến cho di nương?”

Đây là nàng thông cảm cho mình không có tiền sẽ khó khăn khi phải làm chuyện gì phải không? Trong mắt tam di nương cảm thấy ấm áp: “Tam cô nãi

nãi, phu nhân lưu lại cho ta đầy đủ tiền bạc, không những vậy, mấy chương quỹ các cửa hàng cũng được phu nhân phân phó, ta nếu cần gì sẽ trực tiếp cho người đi lấy là được.”

Tất nhiên, Trần thị trước khi đi đã tính toán ổn thỏa hết mọi việc rồi. Minh Phi cười cười: “Tuy rằng là như thế nhưng nếu đi nương có cần thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta. Lúc nào cũng được, không sao cả.”

Cả buổi chiều, Minh Phi cũng không đi dạo phố mua đồ, chỉ ngồi nói chuyện với tam di nương, làm chút chuyện thù thù may vá, cười cười nói nói, vậy mà thời gian trôi qua thật nhanh. Đúng như suy nghĩ của nàng, quả nhiên Thiệu gia cho người đến báo tin hi, tam di nương hậu thưởng cho người đưa tin tới, cùng hẹn với Minh Phi hai ngày sau cùng đến Thiệu gia thăm Minh Tư.

Hết giờ ở nha môn, Cung Viễn Hòa tới Thái gia đón Minh Phi. Hắn mang thư của Thái Quang Đình đưa cho nàng xem, trong thư nói cho nàng biết Hàm Dung và Minh Ngọc tất cả đều bình an, sau đó mới nói đến chuyện của Cung Trung Tổ. Ý trong thư cũng nói Thái Quốc Đồng cũng biết chuyện này, chuyện này đột nhiên xảy ra đã không còn đường để cứu vãn, nhưng chuyện Cung Trung Tổ cũng không phải là chuyện lớn gì song bãi quan là chuyện chắc chắn. Nói Cung Viễn Hòa không cần phí tâm tư nữa, nếu không cũng lãng phí tiền tài vô ích, chỉ chờ đón người trở về là được rồi. Sau đó còn nhắc nhở bọn họ cẩn thận đừng để chỉ thứ hai tìm cơ lấy tiền của bọn họ, nhắc bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, sớm tính toán trước đi.

Lúc này, bữa tối cũng dọn ra, Cung Viễn Hòa và Minh Phi vì phòng ngừa Cung nhị phu nhân lại qua đây dựa nên hai người cũng không vội về nhà mà ở lại Thái gia ăn xong cơm tối rồi mới chậm rãi trở về.

Mới tới cửa, đã thấy lão Mã nghênh đón: “Nhị phu nhân vẫn đang đợi đại gia và đại nãi nãi đây.”

Cung Viễn Hòa và Minh Phi nhìn nhau bất đắc dĩ lắc đầu, cái này thật giống như cao da chó không thể bỏ được. Hàng ngày như thế không biết phải gặp bao nhiêu phiền toái, một khắc kia, Minh Phi ước gì Cung Trung Tổ mau chóng về nhà, chứ nếu cứ như vậy thì không phải dày vò bọn họ mệt chết sao?

Từ sau sóng gió vụ từ hôn, căn bản Cung Tịnh Kỳ không xuất hiện nhưng lúc này cũng tới. Cung nhị phu nhân chỉ thứ hai đợi suốt một ngày nhưng vẫn không thấy bóng người, đã gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, vừa nhìn thấy Cung Viễn Hòa thì lập tức khóc rống lên, náo loạn cả nửa ngày thì cuối cùng Minh Phi và Cung Viễn Hòa mới nghe rõ tại sao bà ta lại khóc. Đó là vì bên ngoài truyền, Cung Trung Tổ gây chuyện bị trị tội, đã bị hạ ngục rồi. Nhìn thấy trụ cột trong nhà ngã xuống, từ trước đến nay Cung nhị phu nhân không biết sợ là gì cũng bị kinh hoàng vô cùng.

Cung nhị phu nhân níu lấy ống tay áo của Cung Viễn Hòa, trên mặt đầy nước mắt: “Nếu ngươi mặc kệ phụ thân ngươi, thật là thiên lý bất dung mà!”

Cung Viễn Trật vội vàng ngăn bà ta lại: “Nương, đó có thể là người ta truyền nhầm thôi, không thể coi như thật được. Hai ngày nay, đại ca vì chuyện này mà chạy khắp nơi, ngại để cho đại ca ngồi xuống thở, uống ngụm trà rồi từ từ nói chuyện cũng không muộn.” Cung nhị phu nhân lại xoay người qua kéo Minh Phi, lạnh lùng nói: “Hắn mà chạy khắp nơi sao? Đừng cho là ta cái gì cũng không biết, xảy ra chuyện lớn như vậy mà vẫn có thời gian bồi nàng dâu về nhà mẹ đẻ, thật sự là một nữ nhân ác độc! Nói, các ngươi có làm chuyện này không? Có phải các ngươi mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không làm gì đúng không? Để mặc cho chúng ta xui xẻo phải không?”

Thấy bà ta kéo Minh Phi, Cung Viễn Hòa tức giận, kéo Minh Phi lại, sắc mặt xanh mét quát lên: “Cút ra ngoài! Ta nể bà là trưởng bối nên mới hảo hảo đối xử nhưng bà một chút đáng về trưởng bối cũng không có, không biết gì thì cũng đừng có lên tiếng, cũng không có ai bảo bà là người cầm đầu. Một người suốt ngày giả ngây giả dại, không phân biệt tốt xấu phải trái, còn liên tục vu cáo lung tung, mặt mũi của nữ nhi và cả Cung gia đều bị bà vứt sạch! Bà còn không biết chuyện này là từ đâu sao? Chính là do bà ban tặng đấy! Đã vậy còn đến nhà ta làm ầm ỹ? Mẫu thân ta họ Tiết không phải họ Thiệu! Cút!”

Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ nghe hấn quát đến ngẩn ngơ, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ, đi lên kéo Cung nhị phu nhân đang muốn bạo rống đi nhanh ra ngoài.

Ở phía sau, Cung Viễn Hòa giận dữ mắng mỏ người làm: “Về sau không cần để cho kẻ điên kia vào nhà! Nếu còn làm đại nãi nãi kinh sợ, ta muốn các ngươi phải trả giá gấp đôi! Các ngươi không ngăn được phải không? Ta thà chó tới thay các ngươi ngăn cản!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Cạm bẫy

Đám người Cung Viễn Trật há có thể không hiểu Cung Viễn Hòa đang cảnh cáo, nếu Cung Nhị phu nhân còn tới quấy rối nữa thì sẽ thà chó. Nghĩ đến trước đây Truy Phong từng cắn ma ma nha hoàn bên cạnh Cung Nhị phu nhân, mấy người cũng có chút sợ.

Cung Nhị phu nhân ra cửa đã trách cứ Cung Viễn Trật: “Nhìn thấy chứ? Ngươi luôn miệng nói hấn tốt, hấn chính là tốt như vậy? Cha ngươi đều đã vào ngục rồi mà hấn còn có ý định du ngoạn, thật là một kẻ vong ân phụ nghĩa.”

Cung Tịnh Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói nữa! Chúng ta đi cầu xin người ta, làm gì có kiêu cầu người như vậy sao?” Không bị người ta đuổi đi mới là lạ, nhất định chính là tự rước lấy nhục.

Cung Viễn Trật cũng không muốn nói gì với bà ta, giao bà ta cho nha hoàn ma ma, lạnh lùng nói: “Nương nghỉ ngơi đi, chuyện như vậy nương đừng có xía vào, gấp cũng không gấp được, chỉ có thể đợi đại ca dò nghe tình huống rồi nói sau. Nếu trong nhà không có tiền, cũng đừng lấy đi thả trôi sông, đến lúc thật sự cần thì lại không có.”

Cung Nhị phu nhân thấy nữ nhi và nhi tử cùng xoay người rời đi, không khỏi vội la lên: “Không phải at gấp gấp lo lắng cho phụ thân ngươi sao?”

Cung Viễn Trật và Cung Tĩnh Kỳ mặc kệ không hỏi bà ta, trực tiếp đi xa rồi.

Cung Nhị phu nhân sững sờ nhìn con cái đi xa, cup bà vai xoay người đi trở về. Có gì ghê gớm đâu, bà ta cũng không phải là người không biết, ngày mai bà ta đi đến những nhà quen biết, tìm những người qua lại tốt lúc trước suy nghĩ biện pháp, trước tiên cứu người trong ngực ra rồi hãy nói. Bạc à, nếu không lấy được từ phòng lớn keo kiệt, cũng không ép được, bà ta chỉ có thể lấy của mình, bà ta không thể không có Cung Trung Tổ, cái nhà này cũng không thể không có Cung Trung Tổ.

Cung Nhị phu nhân suy nghĩ đến nửa đêm, nghĩ đến phiền lòng, mấy lần nhớ tới Chu di nương, Chu di nương thường có rất nhiều biện pháp, ánh mắt cũng chính xác, chỉ tiếc. Cung Nhị phu nhân hận hận chửi nhỏ một tiếng, nếu không phải Chu di nương quá mức giao hoạt, bà ta cũng sẽ không mắc lừa, giữ lại nhiều năm như vậy bây giờ muốn động thủ cũng không dễ dàng.

Ai cũng không nhờ vả được. Cung Nhị phu nhân trần trọc trở mình không ngủ được, đứng dậy cầm đèn cung đình sừng dê nhỏ ở góc tường, đi tới sau bức màn, nha hoàn trực đêm bên ngoài nghe tiếng vang, cẩn thận nói: “Phu nhân?”

Bà ta không nhận được nói: “Ngươi ngủ đi!”

Nha hoàn kia không dám lên tiếng.

Bà ta vén màn lên ngồi xổm xuống, nắm một chân giường cẩn thận sờ sờ phía trên, chân giường phát ra một tiếng “Két” nhỏ, một miếng gỗ thật mỏng được bà ta cạy xuống. Bà ta tìm tòi bên trong một chút rồi lấy ra một xấp ngân phiếu, mở ra nhìn rồi thở dài, rút một tờ mệnh giá lớn nhất ra giấu vào trong ngực.

Đây là tiền riêng bà ta chuẩn bị để sau này hai nhi tử thành thân sẽ lạng lẽ cho bọn hắn. Bây giờ phải lấy ra dùng gấp trước.

Cung Nhị phu nhân nghiêm túc chọn lựa một bộ y phục màu vàng sậm, cài trâm vàng lên, bôi phấn tô son vẽ lông mày, cố gắng để cho bản thân có tinh thần không bị già nua nghèo túng một chút.

Nghe bà ta phải ra khỏi cửa, quản sự hoảng sợ nhảy lên: “Phu nhân muốn đi đâu?” Ánh mắt khê liếc, một gã sai vặt nhanh chóng chạy đến thư phòng của Cung Viễn Trật.

Cung Nhị phu nhân nhìn thấy, cũng giả bộ như không biết. Trầm mặt quát lớn quản sự, quản sự đã biết đến uy lực của bà ta, chạy mồ hôi sai người chuẩn bị xe ngựa, cố gắng kéo dài, cuối cùng nhìn thấy Cung Viễn Trật vội vã chạy tới, mới thở dài một hơi.

“Nương, người muốn đi đâu?” Cung Viễn Trật ngăn Cung Nhị phu nhân lại.

Cung Nhị phu nhân nói: “Ta đi tìm một số người quen lúc trước, xem xem các nàng có biện pháp gì không.”

Cung Viễn Trật nghi ngờ nói: “Nhưng đại ca nói trước tiên không cần xài tiền bậy bạ.”

Cung Nhị phu nhân không nhận được nói: “Ai nói ta phải tốn tiền? Ta chỉ đi hỏi thăm tin tức. Cả đám các ngươi đều mặc kệ cha ngươi, dù sao đi nữa ta cũng không thể nhìn hắn chịu tội mà không lo chứ?”

Nếu như bà đến phòng thu chỉ lấy tiền, mình không thể không biết, để cho bà đi ra ngoài đi một vòng cũng tốt, bớt suốt ngày ở nhà hờ dờ. Cung Viễn Trật trầm ngâm một chút, nói: “Vậy con cùng đi với người?”

Cung Nhị phu nhân nói: “Ta đi thăm hỏi nữ quyến, ngươi đi theo làm gì?” Thấy gương mặt Cung Viễn Trật không yên lòng, nàng cười nhạt: “Con yên tâm, ta sẽ không cãi và với người ta.” Vì muốn Cung Viễn Trật yên tâm để cho bà ta ra cửa, bà ta cố ý cường điệu một câu: “Hôm nay ta có uống thuốc, rất khỏe. Những người khác không giống với ca ca với cữu mẫu con, sao ta có thể cãi và với bọn họ?”

Cung Viễn Trật thấy nụ cười không màng danh lợi của bà ta, giống như trở về con người trước kia, trong lòng có chút trấn an, nghĩ thầm bà không nói đạo lý xác thực cũng chỉ với người trong nhà, liền liên tục dấn dò, còn gọi là ma ma đặc lực đi theo, rồi để bà ta ra cửa.

Cung Nhị phu nhân đi liên tục mấy nhà, người ta không phải đùn đẩy nói không có người ở nhà thì nói bị bệnh, thế nhưng không ai chịu cho bà ta vào cửa. Bà ta vừa khô sở, xấu hổ vừa lo lắng, nhắm mắt đến nhà Chu Đồng Tri. Chu Đồng Tri phu nhân vẫn gặp mặt bà ta, trấn an bà ta mấy câu, nói có lẽ chỉ là tin đồn thất thiệt bảo bà ta không nên tin. Nhưng nghe bà ta hy vọng bắt cầu với Hồng tri phủ phu nhân giúp một tay thì bất động thanh sắc đòi đề tài đi, sau đó lấy cớ có khách đến tìm, bà ta không thể không cáo từ.

Bôn ba đến gần tối cũng không có chút tiến triển nào, Cung Nhị phu nhân chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi day buồn gần như muốn khóc lớn một trận. Chợt nghe có người nói: “Là cô mẫu sao?”

Là giọng nói của Thiệu Ngũ.

Cung Nhị phu nhân giận người nhà mẹ đẻ vô tình, không muốn trả lời, trầm mặt im lặng.

Thiệu Ngũ lại cười đùa cợt nhả ngăn xe lại, bên ngoài thở dài nói: “Đã lâu không gặp cô mẩu, không biết gần đây có khỏe mạnh không?” Cẩn thận từng li từng tí thăm dò vào trong xe, thấy Cung Nhị phu nhân xanh mặt không nói một lời, khẽ mỉm cười, nói: “Cô mẩu đừng giận ta, chuyện này là phụ mẩu không đúng, ta chỉ là phận con cái, không tiện nói đến sai lầm của phụ mẩu. Khiến cô mẩu uất ức.”

Cung Nhị phu nhân nghe nghe hần nói như vậy, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. vén rèm xe lên nói: “Người đi đâu vậy?”

Thiệu Ngũ lo lắng trùng trùng mà nói: “Chắc nhĩ nghe nói cô phụ xảy ra chuyện, trong lòng rất lo lắng, nên hẹn mấy bằng hữu thân quen ở quán rượu phía trước, thảo luận vài đối sách xem có thể giúp cô phụ hay không.”

Một đứa nhĩ tử của thương hộ, thường ngày chỉ biết chơi bồi lêu lổng, có thể giúp đỡ được cái gì? Cung Nhị phu nhân nói: “Chuyện như vậy ta cũng không có cách nào, người đừng lãng phí tinh lực.”

Thiệu Ngũ khẽ mỉm cười, “Cô mẩu chớ mất chất nhĩ chứ gì? Ta không thể học giỏi như mấy người biểu ca, nhưng cũng nhờ phúc của cô mẩu nên được quen biết con cháu quan gia. Ví dụ như công tử nhà Chu Đồng Tri, Hồng tri phủ nha nội(*), ta đều quen biết bọn họ. Việc lớn không giúp được nhưng xin bọn họ hỏi thăm chút tức cũng tốt. Không nói những thứ xa xôi, có thể biết được cô phụ bị giam ở đâu cũng được nha.”

(*): Chức quan cảnh vệ đời Đường, đời Ngũ Đại và đầu đời Tống, thường lấy con em của đại thần vào chức quan này, sau này dùng để chỉ con em quan lại, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu

Ý định bị vạch trần, Cung Nhị phu nhân cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng, chỉ nói: “Thời gian Hồng tri phủ tới đây không lâu, sao người quen biết với công tử nhà hần được?”

Thiệu Ngũ ngượng ngùng cười một tiếng: “Là công tử nhà Chu Đồng Tri giới thiệu cho ta biết. Hần có một số ham mê.”

Con cháu quan gia thật sự không mấy sạch sẽ, trong lòng Cung Nhị phu nhân cũng tin tưởng mấy phần, dịu dàng nói: “Đứa bé ngoan, vậy làm phiền người.”

Thiệu Ngũ dịu dàng nói: “Lúc ta còn nhỏ suốt ngày cô mẩu ôm ta vào trong ngực, có món ăn gì ngon hay đồ chơi tốt đều chưa từng quên ta, so với tấm lòng từ ái của cô mẩu, ta chỉ chút chuyện nhỏ này cho cô mẩu thì có gì đâu chứ?”

Đã lâu rồi không ai nói những lời dễ nghe này với mình, ngay cả nhĩ nữ ruột thịt gần đây cũng lạnh nhạt, chớ đừng nói chi là Cung Viễn Hòa không nể mặt mà đuổi bà ta ra ngoài. Cung Nhị phu nhân không tự chủ mà có chút cảm động, nghĩ lại, thử dò xét nói: “Ta cho người chút tiền dùng trước?”

Thiệu Ngũ vội vàng khoát tay: “Đâu cần phải dùng tới!” Nhỏ giọng nói: “Phụ mẩu ta còn thiếu tiền của cô mẩu, trong lòng ta thật sự rất áy náy.”

Cung Nhị phu nhân trầm mặt chốc lát, nói: “Được, vậy người nghe thấy tin tức gì hãy tới nói với ta.”

Thiệu Ngũ cười, sẵn sàng buông rèm xe xuống cho bà ta, dịu dàng nói: “Cô mẩu, người yên tâm, cô phụ nhất định sẽ không có chuyện gì. Biểu đệ biểu muội còn bé, trong nhà cũng không thể thiếu người, người nhất định phải giữ gìn thân thể mới đúng.”

Xe ngựa đi thật xa, Cung Nhị phu nhân quay đầu lại còn loáng thoáng thấy Thiệu Ngũ đứng ở bên cạnh đưa mắt nhìn mình. Người đói khát lấy được một giọt cam lộ lúc nào cũng cảm thấy hết sức ngọt ngào, cuối cùng tâm tình buồn bực của bà ta cũng được thư thái không ít.

Thấy xe ngựa Cung gia đi xa, một người trung niên từ trong tiểu điểm bên cạnh đi ra, nhìn Thiệu Ngũ cười nói: “Không nhìn ra, Ngũ công tử còn rất có lòng hiếu thảo đấy.”

Thiệu Ngũ cười vỗ vỗ đầu vai của người đó, hã hê nói: “Ta đã nói với người rồi, ta cũng không phải là kẻ ăn không ngồi rồi. Người cứ chờ xem, đến lúc đó cũng đừng quên chuyện tốt mà người hứa cho ta.”

Người kia cười nói: “Không dám, không dám.”

Thiệu Ngũ nói: “Đi, chúng ta đi uống rượu.”

Hai người kẻ vai sát cánh, tự đi tìm niềm vui.

Cung Nhị phu nhân về đến nhà, Cung Viễn Trật đang trông ngóng, thấy bà ta bình an trở về, tóc tai ăn mặc đều chỉnh tề mới yên lòng, tùy tiện hỏi mấy câu, liền sai nha hoàn ma ma hầu hạ bà ta dùng cơm, còn mình trở về thư phòng.

Một mình Cung Nhị phu nhân cơm nước xong, cảm thấy trong nhà vô cùng buồn bực, cũng không cần người hầu hạ tự mình tản bộ trong sân.

Tản bộ trở về, sắc trời đã tối, Chu di nương và nha hoàn cầm ngọn đèn lồng đứng ở bên đường, nhìn thấy bà ta tới đây liền cẩn thận từng li từng tí hành lễ, Cung Nhị phu nhân tức giận nói: “Người đi làm cái gì?”

Chu di nương nâng cặp mắt sưng đỏ lên: “Phu nhân, lão gia không sao chứ?”

Cung Nhị phu nhân chán ghét nói: “Không cần người quan tâm. Cút ngay!”

Chu di nương quỳ xuống, khóc không thành tiếng: “Phu nhân, dù nô tỳ có lỗi lớn gì đi chăng nữa thì ngài cũng không thể giận dữ nô tỳ vào lúc này. Lão gia là trụ cột của nhà chúng ta, không có ông ấy, nhà chúng ta cũng sẽ xui xẻo theo. Trước mắt chuyện của ông ấy mới là quan trọng nhất, nếu ngài muốn phạt nô tỳ cũng phải đợi lão gia bình an, sau đó mới xử trí cũng không muộn.”

Cung Nhị phu nhân cười lạnh nói: “Ngươi cũng xứng để ta giận dữ? Ý của ngươi chẳng lẽ ngươi còn có thể giúp một tay hay sao? Không có ngươi ở giữa giờ trò làm chuyện xấu thì sao lại xảy ra nhiều chuyện này? Mau cút! Tránh cho ta không nhìn được mà đánh chết ngươi!”

Chu di nương nhào qua ôm lấy đầu gối của bà ta, mở to hai mắt: “Phu nhân, xin ngài nể mặt nô tỳ thành tâm, để nô tỳ làm chút chuyện cho lão gia được chứ? Không giúp được đại ân, nhưng đề xuất chút biện pháp cũng được. Ngài quên rồi sao, lúc nào biện pháp của nô tỳ cũng có thể sử dụng được mà.”

Trước mắt, quả thật an nguy của Cung Trung Tô là quan trọng nhất, Cung Nhị phu nhân có chút động lòng.

Thừa dịp Cung Nhị phu nhân ngập ngừng, Chu di nương nói một câu nhỏ không thể nghe thấy: “Ngươi hận ta như vậy sao không bán ta, hoặc là độc chết ta? Chẳng lẽ ngươi sợ ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Chương 199: (Hai)

Bà ta đang hướng về phía mình tuyên chiến! Trong nháy mắt ánh mắt Cung nhị phu nhân mở to, dưới ánh đèn Chu di nương mặt như hoa da trắng như tuyết, một đôi mắt u ám nhìn mình, khóe miệng chứa vài phần khinh thường, vài phần lạnh lẽo. Đường như giống, Tiết thị năm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy mình cũng như vậy, đều như vậy, đều xem thường như vậy.

Mình mới không sợ nàng ta! Cung Nhị phu nhân chỉ cảm thấy một âm thanh ong ong vang lên trong đầu, một con lửa giận từ lồng ngực đột nhiên vọt lên, bức thẳng lên cổ của bà ta, làm bà ta kìm nén đến nổi nổi gân xanh, chỉ muốn hung hăng đánh Chu di nương đang ở trên đất một trận mới có thể dừng lại cơn tức này.

Bà ta thở hồng hộc, nhìn trái nhìn phải, không thấy thứ gì tiện tay, ánh mắt rơi vào chiếc đèn lồng trong tay nha hoàn đứng bên cạnh, chuôi đèn lồng làm bằng trúc la hán, nhìn có vẻ rất chắc chắn, khi quật lên trên người Chu di nương chắc sẽ rất thoải mái. Bà ta đoạt lấy, không đầu không đuôi đập về phía người Chu di nương.

Chuôi đèn lồng rơi trên đầu Chu di nương, đèn lồng theo động tác kịch liệt của bà ta lên xuống bay lượn, điên đảo, một tiếng rầm nhỏ, đèn lồng bốc lên, bà ta làm như không nhìn thấy, cũng không dừng tay, rớt cuộc, ngọn lửa cháy trên y phục của Chu di nương.

“A..... phu nhân tha mạng! Nhị công tử cứu mạng!” Chu di nương cố gắng che chở khuôn mặt, kinh hoàng kêu lên luống cuống, lăn lộn khắp nơi, cố gắng dập lửa trên người.

Cung nhị phu nhân vừa lòng nhìn bà ta kêu la lẫn lộn thảm thiết, cười lạnh: “Ngươi cái loại người ti tiện làm hư chuyện của ta! Cái loại vong ân phụ nghĩa!”

Nha hoàn bên cạnh kịp thời phản ứng, kêu lên: “Có ai không, di nương bốc cháy rồi!” Một nha hoàn vừa vặn cầm một chậu nước từ bên cạnh qua, nhanh tay lẹ mắt dội lên, dập tắt lửa.

Sắc mặt Cung Viễn Trật tái xanh mặt nghe bọn nha hoàn kể lại tình hình: “Chu di nương lo lắng cho lão gia, đi cầu phu nhân, nói để cho bà giúp đỡ đưa ra chút chủ ý, phu nhân bảo bà ấy biến đi, bà ấy không chịu, phu nhân dùng chuôi đèn lồng đánh bà ấy, ai biết lại cháy người.”

Cung Viễn Trật trầm mặt một hồi lâu, thở dài, tự đi thăm Chu di nương, dập lửa kịp thời, Chu di nương chỉ bị thương một chút, thấy hấn đi vào, liền yên lặng rơi lệ.

Cung Viễn Trật nói: “Di nương chịu khổ rồi.”

Chu di nương nghẹn ngào, Cung Nghiên Bích và Cung Viễn Khoa không nói câu nào.

Không khí trong phòng thật sự lúng túng, Cung Viễn Trật bất đắc dĩ, đứng lên nói: “Sau này Di nương yên tĩnh ở đây thôi, không cần phải đi ra ngoài. Có gì cần, gọi người nói một tiếng, ta sẽ sai người đưa tới.” Lại dận dò Cung Nghiên Bích: “Nhị tỷ tỷ, vẫn là làm phiền người vất vả chăm sóc di nương một chút.”

Cung Nghiên Bích lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì.

Cung Viễn Trật lúng túng rồi đi.

Cung Nghiên Bích kéo y phục của Chu di nương xem vết thương, rơi lệ nói: “Di nương, làm sao người lại không chịu bôi thuốc chữa bỏng? Đau nhiều

lắm sao.”

Chu di nương lại cười nói: “Đây coi là cái gì, cũng không phải là bị ở trên mặt. Chuyện như vậy chúng ta không giúp được gì, nếu không hỏi tới, lại có vẻ không quan tâm tới lão gia. Không bằng kích cho ác phụ động thù, ta vừa đúng lúc sẽ không tránh được. Đợi đến sau này khi lão gia trở lại, chính là cả con ruột của bà ta cũng sẽ không nói giúp bà ta, ta sẽ nhìn xem bà ta khóc thế nào.” Giữ lại vết sẹo này, không phải là chứng cứ bà vì Cung Trung mà chịu khổ sao? Đương nhiên là muốn giữ lại.

Cung nhị phu nhân bị Cung Viễn Trật giận đùng đùng sai người khóa lại ở trong nội viện An Nhân đường, không cho bà ta tùy tiện đi ra, bà ta lại một lòng lo lắng việc bên ngoài, chỉ cảm thấy sống một ngày bằng một năm, thật sự gian nan. Mỗi khi không chịu nổi dằn vặt, sẽ réo người gọi Cung Viễn Trật qua hỏi thăm tin tức, Cung Viễn Trật cũng chỉ tóm tắt vài câu đơn giản: “Đại ca đã viết thư, đang chờ tin tức……” Hoặc là “Đại ca nói không có việc gì lớn, người yên tâm là được.”

Mỗi đêm đều luôn nhắc đến đại ca nói, làm bà hết sức thất vọng với Cung Viễn Trật, chẳng lẽ hắn không biết, Cung Viễn Hòa rất thù hận bọn họ sao? Làm sao có thể chân tâm thật ý giúp bọn họ? Chắc chắn Cung Viễn Hòa còn ước Cung Trung chết để cả đời không về đây được. Vì vậy bà mới bị thêm một bệnh trạng, đó là mất ngủ về đêm, khó đi vào giấc ngủ, còn gặp ác mộng, tỉnh lại mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, dù trong ngoài nhà đốt mười mấy cái đèn, thì bà ta vẫn sợ. Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ cũng chỉ là đến xem một chút, dặn dò bà uống thuốc, rồi xoay người rời đi. Thật sự làm lòng người nguội lạnh.

Giữa trưa hôm đó, bà khó khăn nghiêng người ngủ thiếp đi trên giường, chợt nghe được bên tai có người nhỏ giọng nói: “Phu nhân, phu nhân, ngài hãy tỉnh…….”

Bà ta đang muốn phát giận, nha hoàn sợ đến giọng nói cũng run rẩy: “Biểu thiếu gia tới thăm ngài.”

“Biểu thiếu gia nào?” Cung nhị phu nhân nhanh chóng mở mắt, trở mình một cái ngồi dậy. Nghe được là Thiệu Ngũ, bà ta rất vui mừng: “Nhanh, nhanh, con không mau mời vào?”

Chốc lát, Cung Viễn Trật và Thiệu Ngũ đi vào, trong tay Thiệu Ngũ xách theo một bọc nhỏ, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm: “Cô mẫu, chắc nhi nghe nói ngài bị bệnh, nên đặc biệt mua chút điểm tâm trái cây ngài thích ăn, còn có chút thuốc bổ. Ngài đã khỏe lên chút nào chưa?”

Bà ta vội vàng muốn hỏi Thiệu Ngũ những tin tức kia, lại thấy Thiệu Ngũ nhìn bà nháy mắt, rồi chuyển qua hỏi Cung Viễn Trật: “Biểu đệ, không biết tình huống của cô phụ như thế nào rồi? Ta có thể giúp được gì không? Người không cần khách khí.”

Cung Viễn Trật nhàn nhạt nói: “Cảm ơn Thiệu ca quan tâm. Bây giờ còn đang chờ tin tức.”

Thiệu Ngũ: “Nghe nói cô phụ ở trong ngục…….”

Cung Viễn Trật cắt đứt lời hắn: “Đó là tin tức truyền nhầm thôi!”

Thiệu Ngũ cười như không: “Các người nhận được tin trong kinh chưa?”

Cung Viễn Trật do dự một chút, lắc đầu: “Cái đó ngược lại không có, nhưng ca ca ta lại nói không có chuyện gì. Hắn nói không có việc gì thì nhất định là không có việc gì.”

Thiệu Ngũ không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn Cung nhị phu nhân. Trong lòng Cung nhị phu nhân tức giận không dứt, trầm mặc không nói. Thiệu Ngũ chỉ chọn mấy chủ đề nhằm chán mà nói, nói đi nói lại, Cung Viễn Trật nghe thấy phiền, liền nói: “Biểu ca ngồi chơi, ta còn có chút việc.”

Thiệu Ngũ cầu còn không được, lại giả vờ đứng lên nói: “Vậy ta đi cùng người.”

Cung Viễn Trật có thói quen giữ khách, Cung nhị phu nhân cũng nói: “Ta bị bệnh cũng nhằm chán, người đã đến như vậy rồi, hãy ở lại nói với ta một hồi, ăn cơm tối rồi hãy đi chứ?”

Thiệu Ngũ nhìn sắc mặt của Cung Viễn Trật, Cung Nhị phu nhân nổi giận, chẳng lẽ bà ta giữ khách, còn phải nhìn sắc mặt con trai sao?! Thấy sắc mặt Cung nhị phu nhân không tốt, Cung Viễn Trật nặn ra một nụ cười, giữ Thiệu Ngũ lại, xoay người dặn dò nha hoàn coi chừng cho tốt, rồi dời đi.

Cung nhị phu nhân tìm lý do, nhanh chóng đuổi nha hoàn đi, Thiệu Ngũ lập tức bỏ ly trà trong tay xuống đến ngồi cạnh Cung nhị phu nhân, nhỏ giọng nói: “Cô mẫu, ta có tin tức chính xác, cô phụ quả thực ở trong ngục. Vì sao biểu đệ lại tin tưởng ông ấy không có việc gì như vậy? Nếu tin tức của bọn họ chính xác, thì vì sao bên ngoài lại truyền ra tin tức lợi hại như vậy? Không có chỗ trống sẽ không có gió.”

Cung nhị phu nhân nói: “Hắn một lòng nghe lời đại ca hắn, làm gì có chỗ nào để lời nói của ta ở trong lòng chứ?”

Thiệu Ngũ xoay chuyển con người: “Đại ca thật lợi hại, nhận được nhiều tin tức của bằng hữu, ngồi không ở trong nhà cũng có thể có tin tức truyền đến. Không như ta, mỗi ngày phải chạy khắp nơi, mới có thể nghe được tin tức. Còn có ý định làm hội hoa Quế, thật sự là trấn định tự nhiên.” Giới.

Sắc mặt Cung nhị phu nhân càng khó coi, một hồi lâu mới nói: “Theo ý kiến của người, thì phải làm sao đây?”

Thiệu Ngũ nói: “Ta kiến thức ngắn, nói không nên lời, nhưng ta biết Tiểu cử tử của Hồng tri phủ Triệu sư gia, hắn đi theo Hồng đại nhân vào nam ra bắc, loại chuyện như vậy đã gặp nhiều. Chắc hẳn có biện pháp.”

“Triệu sư gia?” Cung nhị phu nhân có chút ngạc nhiên nghi ngờ, không tự mình giao tiền cho Hồng tri phủ, bà không an tâm

Thiệu Ngũ không chút hoang mang nói: “Chẳng qua, ngài cũng biết, loại chuyện như vậy các lão gia sẽ không tự mình ra mặt, đương nhiên là muốn mời một người ở giữa làm trung gian mới được.”

Đây cũng là sự thật, Cung nhị phu nhân suy nghĩ một chút, “Hắn muốn bao nhiêu bạc?”

Thiệu Ngũ nói: “Hắn chưa nói. Chỉ nói chuyện này thật sự phiền phức. Nay, diệt nhi muốn nghĩ cách, để cho các người gặp mặt nhau một lần. Có cái gì, hắn sẽ tự mình nói với ngài.”

Cung nhị phu nhân do dự nói: “Biểu đệ của ngươi không để cho ta ra cửa.”

Thiệu Ngũ cười nói: “Đây có gì khó? Ta nghĩ cách là được.” Lại nói, “Biểu đệ thật hồ đồ, thà tin lời đại ca nói, cũng không tin mẹ ruột mình, làm gì có chuyện nhĩ tử quán giáo mẫu thân mình chứ? Rốt cuộc ngài và hắn thân hơn, hay Cung Viễn Hòa và hắn thân hơn? Chẳng phân biệt được nặng nhẹ nữa!”

Buổi nói chuyện làm Cung nhị phu nhân để trong tâm khảm, bà ta càng cảm thấy Cung Viễn Trật là bị Cung Viễn Hòa xúi giục mới có thể như vậy. Bà ta kích động nói: “Chuyện này nếu thành, cô mẫu sẽ không quên chỗ tốt của ngươi, mấy ngày này ngươi tốn bao nhiêu tiền, ta sẽ tiếp tế cho ngươi, không để ngươi phí phạm.”

Thiệu Ngũ khoát khoát tay: “Nói cái này thật là khách khí, nói nữa sẽ không còn ý tứ nữa.”

“Ngươi chờ một chút.” Cung nhị phu nhân xoay người vào nội thất, Thiệu Ngũ rón rén theo sát, thò cổ nhìn vào trong, bên trong ánh sáng u ám, chỉ nghe tiếng xột xột xoạt xoạt vang lên, cũng không nhìn rõ Cung nhị phu nhân đang làm gì. Chợt thấy Cung Nhị phu nhân xoay người lại, hắn vội chạy ngồi trở về chỗ cũ với bộ mặt nghiêm trang.

Cung nhị phu nhân đi ra, đem ngân phiếu hai ngàn lượng đưa tới: “Hài tử ngoan, làm phiền ngươi, ta hiểu rõ ngươi không có tiền, không có tiền sẽ không dễ làm việc, trước lấy chỗ này dùng. Không đủ lại tới lấy nữa.”

Thiệu Ngũ nuốt nước miếng, ra vẻ tức giận trừng mắt: “Ngài nghĩ chất nhĩ là loại người gì? Ngài còn như vậy, ta sẽ đi đấy!”

Cung nhị phu nhân nhất định phải đưa cho hắn, Thiệu Ngũ quả thực phui tay đi. Đi tới cửa, Cung nhị phu nhân kêu hắn: “Diệt nhi ngoan, cô mẫu là không muốn làm khó dễ ngươi.”

Thiệu Ngũ đổi giận thành vui, lại quay trở lại, ra mưu hiểm kế: “Cô mẫu, đến lúc đó người ta hỏi ngài đòi tiền, ngài cũng không thể cứ đưa bạc cho hắn như vậy, phải để hắn viết giấy cho ngài, đợi đến khi làm xong chuyện, cô phụ trở về, ngài sẽ đem mẫu giấy hoàn lại cho hắn. Hắn không muốn viết, thì chính là gạt người!”

Đến mức này Cung nhị phu nhân đã thật sự tin tưởng hắn đối tốt với bà ta, có giấy trên tay, bà còn sợ cái gì? Liền một lòng chờ đợi Thiệu Ngũ làm xong chuyện, phải người tới đón bà ta.

Thời gian trôi mau đã qua hai ba ngày, Minh Phi hẹn Chu Thanh và Trần Oánh đến, ngồi ở đình bên hồ hóng gió, ăn nhó, hạnh đào, lựu các loại, cười nói thương lượng phải làm thế nào mới chu đáo toàn diện trong yến hội hoa Quế, hơn nữa vừa khiêm tốn lại không kiêu căng. Chu Thanh muốn xem kịch, liền khuyên Minh Phi bao cả đoàn kịch hát nhỏ, Minh Phi cười không ngừng cũng không nói gì, Trần Oánh so với Chu Thanh thì suy nghĩ chu đáo hơn, nói: “Ngươi là hồ đồ rồi, thời điểm này sao lại bao đoàn kịch hát nhỏ diễn được? Ngươi thật sự cũng nghĩ ra!”

Chu Thanh le lưỡi một cái, nói: “Không hát thì không hát, nhưng nhất định phải có mấy chiếc thuyền đi du hồ. Trọng điểm không phải là ngươi muốn mời Hồng phu nhân sao? Không phải nàng ta muốn du hồ xem hoa quế sao? Đây nhất định không thể sơ xuất.”

Trần Oánh che miệng cười nói: “Ôi chao, năm nay trong vườn hoa quế nhà ngươi cũng không có tên háo sắc nào rồi.”

Chu Thanh liếc nàng một cái, “Không mở bình thì sao biết trong bình có gì.” Rồi tự mình hưng phấn nói: “Ngươi thành thân, muốn xen vào chuyện nhà, thường ra cửa sẽ không tốt, ta nói chút chuyện cho ngươi nghe. Minh Tư thật là có thai?”

Minh Phi cười nói: “Đúng vậy, mấy ngày trước ta mới cho người tới tặng lễ.”

Chu Thanh nói: “Khó trách.”

“Nàng ta như thế nào?” Minh Phi biết ca ca của nàng Chu Tiêm cùng Thiệu Ngũ có lui tới, tất nhiên là biết chút tin đồn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Đừng sợ

Chu Thanh cười nói: “Hôm qua, mấy thiếu phu nhân của Thiệu gia mang theo gia nhân Thiệu gia tới đánh Ngũ tiểu thư Dương Gia Hạng xinh đẹp kia, đập sạch phòng ở của nàng ta, mang tất cả thứ đáng giá đi.”

“Mấy vị thiếu phu nhân của Thiệu gia?” Minh Phi có chút ngạc nhiên. Mấy tức phụ của Thiệu gia thật đoàn kết, lại nguyện ý hành hung hồ ly tính vì nhau.

Chu Thanh nói: “Đúng vậy. Minh Tư để lộ mặt, không vào nhà, vẫn luôn ngồi ở trong xe ngựa. Có lẽ là nàng vẫn bận tâm tới thân phận và mặt mũi, không muốn bị người khác lấy lý do để cười nhạo.”

Trần Oánh lột vỏ một quả bồ đào, nói: “Người trong nhà nàng cũng không có ý tốt gì nhỉ? Ở đâu lại có chuyện kéo phụ nữ có thai đi làm loại chuyện như vậy, cũng không sợ gặp chuyện không may? Dù có thật sự muốn giúp đỡ, cũng không nên như vậy đi? Chắc hẳn sau đó Thiệu gia nhất định sẽ không buông tha cho Minh Tư.”

Chu Thanh xem thường: “Hắn không thích thì sao? Phụ nữ có thai lớn nhất. Nếu Minh Tư không có chỗ dựa, sao lại dám đi tìm người ta mà xúi quẩy?”

Trần Oánh nói: “Mà nếu ta là nàng, nhất định sẽ không khinh suất [tùy tiện] như thế, sợ ý một chút, thua thiệt còn không phải là mình. Ngược lại còn tạo chuyện cười cho người khác.”

Có thể là Minh Tư đã sớm biết chuyện Dương Gia Hạng. Ngày ấy, nàng ta té xỉu cũng không biết là thân thể suy yếu thật không, đi ra ngoài theo đại phu nhân Thiệu gia, cũng không thấy Thiệu đại phu nhân chịu chăm sóc nàng ta chút nào. Lựa chọn mang thai rồi mới xuống tay, cũng không có gì đáng trách, nhưng nàng quyết định dùng cách này, chọn lúc cái thai còn chưa ổn định đã động thủ, không khỏi quá nóng vội. Minh Phi chuyển chủ đề câu chuyện đi chỗ khác, hỏi Chu Thanh: “Người quen thuộc với Hồng phu nhân, có biết nàng thích ăn những thứ gì không? Chúng ta tới làm thực đơn một chút đi?”

Sự chú ý của Chu Thanh cùng Trần Oánh lập tức trở lại với chính sự, liều lĩnh mạo hiểm bày mưu tính kế với Minh Phi.

Tiền Chu Thanh cùng Trần Oánh đi, đã là giữa trưa. Minh Phi cho rằng Cung Viễn Hòa sẽ trở về nhà, liền tới phòng bếp nhỏ, phân phó Hoa ma ma làm đĩa tôm tươi xào rau hẹ cho Cung Viễn Hòa. Mới vừa bóc vỏ tôm xong, chỉ thấy Bạch Lộ chạy vào nói: “Phu nhân, lão gia mua một con cá chép sông! Ánh vàng lấp lánh.”

Cung Viễn Hòa lại mua thức ăn? Minh Phi rửa tay, cũng không cời tạp dề đã đi ra ngoài theo Bạch Lộ. Mới được không bao xa, đã thấy Cung Viễn Hòa mặc áo bào Mặc Lan màu trắng tinh đi tới đây cùng Tây Tựu, trong tay Tây Tựu còn cầm một cái dây cò xâu một con cá chép lớn màu vàng kim. Trên mặt hai người đều mang nét cười.

Cung Viễn Hòa cười nói: “Trên đường về gặp phải người bán cá, nói là mới đánh lên, nhìn không tệ, nhớ rằng nàng thích ăn, liền mua. Tới nay mang hấp đi?”

Bạch Lộ thấy thú vị: “Phu nhân còn đang làm tôm cho lão gia đây, lão gia lại mua cá cho phu nhân.”

Ánh mắt Cung Viễn Hòa rơi vào tạp dề trên người Minh Phi, nhìn nàng dịu dàng hé miệng cười, nhận lấy cá trong tay Tây Tựu, bữu bữu môi: “Đi làm việc của các người.”

Bạch Lộ cùng Tây Tựu liếc mắt nhìn nhau, cười cười, không nói lời nào liền rời đi.

Minh Phi đưa tay ấn cá trong tay hắn, oán trách nó: “Sao phải bảo bọn họ đi? Không ai xử lý cá, ta sẽ phải gọi người đến làm?”

Cung Viễn Hòa cầm lấy tay nàng, vai kề vai đi vào trong phòng bếp với nàng: “Sao phải cần người khác tới làm? Ta mua cho nàng ăn, ta làm không phải tốt hơn sao?”

“Chàng?” Minh Phi quan sát hắn mấy lần, cười lên: “Chàng đang đùa giỡn ta à.”

Cung Viễn Hòa buông tay nàng ra, làm bộ quơ quơ quả đu đủ ở trước mặt nàng: “Dám coi thường phu quân của nàng? Muốn ăn đòn phải không?”

Một đôi mắt xinh đẹp của hắn nhìn qua trắng đen rõ ràng, ánh mắt ôn nhu, trong miệng lại hung tợn nói lời uy hiếp, nhưng khóe miệng lại cuộn lên một độ cong khá ái nhất. Hai mắt Minh Phi nhìn chằm chằm hắn, để sát mặt lại, trơ mặt ra cười: “Ta liền xem thường, chàng làm gì ta nào? Chàng đánh ta à?”

Cung Viễn Hòa tay giơ lên cao cao, nhẹ nhàng rơi vào trên gương mặt của nàng. Bưng lấy mặt của nàng, cúi đầu hôn mạnh một cái lên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Đánh, nàng có thể đánh trả ta.” Nhắm hai mắt đưa mặt tới bên môi Minh Phi, không nhúc nhích.

Minh Phi nhìn tăng mồ hôi rịn trên mặt hắn, trong lòng vô cùng mềm mại, lấy khăn tay từ trong tay áo ra, lau mồ hôi cho hắn trước, mới vang dội ‘bep’ một cái trên mặt hắn, cười nói: “Có thể!”

Cung Viễn Hòa mở mắt ra, nhìn nàng cười khúc khích.

Minh Phi không khách khí đưa cho hắn một cái chậu cùng một con dao cạo vẩy cho hắn: “Cầm đi làm!”

Cung Viễn Hòa biết nàng muốn xem chuyện cười của hắn, cũng không nói gì, đặt cá vào trong chậu, giơ tay lên: “Nàng giúp ta vén áo choàng lên Nàng giúp ta xắn tay áo. Nàng giúp ta lấy cái ghế ngồi. Nàng giúp ta múc chút nước.”

Minh Phi định để rau hẹ đã cắt một nửa xuống, cau mày, không nhịn được bữu môi, ngồi xổm bên cạnh hắn: “Ta coi chừng chàng làm cho rồi, chàng còn

muốn cái gì? Nói hết một lần đi.”

Cung Viễn Hòa nhìn lướt qua chân mày hơi nhíu của nàng, vênh mép: “Chớ giả bộ, ta biết rõ trong lòng nàng thật ra thì rất vui mừng, rất ưa thích.”

Nét mặt Minh Phi cứng đờ. Cung Viễn Hòa đã cúi đầu, động tác thật nhanh, cạo vảy, bỏ mang, mổ bụng, cực kì thành thạo.

Vui mừng liền vui mừng, thích liền thích. Minh Phi mỉm cười, vỗ xuống đầu vai hắn, ngạc nhiên nói: “Sao chàng lại biết làm cái này?” Nàng biết làm thì không kỳ quái, nhưng Cung Viễn Hòa là nam nhân cổ đại, còn là công tử nhà giàu, thế nhưng lại xử lí được cá, quả nhiên quái thai.

Cung Viễn Hòa hã hê nói: “Muốn biết?” Thấy Minh Phi gật đầu, hắn đùa dai mà cười: “Ta mạn phép không nói cho nàng!”

Minh Phi nổi lòng hiếu kỳ, chỉ thiếu điều ôm cánh tay của hắn lắc trái lắc phải, mềm giọng cầu xin, thế nhưng hắn lại hưởng thụ quá trình nũng nịu của Minh Phi, chỉ cười không nói, không nói liền không nói.

Minh Phi giận: “Không nói thì thôi!” Mới vừa buông tay, Cung Viễn Hòa đã kinh ngạc mà nói: “Hóa ra là một con cái. Nàng xem, có trứng cá, đáng tiếc không nhiều lắm, nếu không thì đã có thể làm cá từ đầu hũ.”

Minh Phi xì mũi coi thường: “Chàng còn biết phân biệt được cái?”

Cung Viễn Hòa nhìn nàng cười: “Sao ta lại không biết được cái?”

Minh Phi liếc nhìn hắn một cái, uy hiếp: “Chàng có khai ra tại sao chàng lại học mổ cá hay không?”

Cung Viễn Hòa nói lảng ra chuyện khác, ánh mắt rơi vào rau hẹ đã xắt một nửa trên tấm thớt, đột nhiên cười: “Nàng làm rau hẹ cho ta ăn?”

“Ừ.” Minh Phi tiếp tục cắt rau hẹ.

Cung Viễn Hòa thấy còn có tôm đã bóc vỏ, cười vui vẻ hơn: “Nàng thật là thương yêu vi phu. Đầu làm đồ tốt.”

Trong lòng Minh Phi có quỷ, chỉ cười: “Không phải thứ tốt đương nhiên là không cho chàng ăn.”

Cung Viễn Hòa ý vị sâu xa: “Hai thứ đồ này đặc biệt tốt. Còn có, đồ ăn của ta trong những ngày này quả thật đều rất tốt.”

Hắn biết rồi hả? Minh Phi kinh ngạc ngẩng đầu. Đợi đến khi thấy rõ vẻ mặt dài hước không đứng đắn của Cung Viễn Hòa, nàng bĩu môi, cố làm ra vẻ lơ đãng nói: “Rất nhiều thứ đều là Hoa ma ma làm. Nàng nói là muốn cho chúng ta điều tiết thân thể.”

Cung Viễn Hòa ngồi ở một bên, đợi nàng cắt hết rau hẹ, để dao xuống mới nói: “Nàng mang nước qua cho ta rửa cá.”

Minh Phi nghe lời múc nước trong chậu xối xuống, Cung Viễn Hòa nghiêm túc lật rửa cá, nhẹ nhàng nói: “Ta không biết thức ăn gì sẽ hại người, nhưng ta biết cái gì đồ đối với nam nhân tốt.” Giọng điệu của hắn trở nên âm mưu: “Nàng yên tâm, nàng để ý ta như vậy, ta sẽ không bạc đãi nàng. Tối nay nàng nghĩ như thế nào? Có muốn hay không.” Hắn ghé vào bên tai Minh Phi nhẹ nói mấy câu.

Minh Phi quýnh lên, mặt đỏ bừng, mắt gờ bầu nước trông không lên đầu hắn: “Chàng nói lại!”

Cung Viễn Hòa chỉ nhìn nàng cười, cười đến nói mặt của Minh Phi càng nóng hơn, ngắt lỗ tai của hắn: “Rửa nhanh lên một chút! Cùng bắc nồi nấu!”

Cung Viễn Hòa khẽ mỉm cười: “Vâng, biết nàng không đợi được.”

Minh Phi cắn một cái lên đầu vai hắn: “Chàng nói lại! Chàng nói lại!”

Hắn khoa trương nói: “Đừng cắn chỗ này, ở đây sẽ đau. Nếu thật sự muốn cắn, cho nàng cắn cắn vào chỗ đó.”

Minh Phi càng tức hắn càng đắc ý.

Cá vào nồi, Minh Phi lấy nước trà cho Cung Viễn Hòa loại trừ mùi cá trên tay, mới lau khô tay: “Phi Phi.” Cung Viễn Hòa khẽ hô một tiếng, lấy tay kéo Minh Phi vào trong ngực, nhẹ nhàng liếm liếm từ mang tai tới chỗ mẫn cảm ở cổ nàng. Minh Phi hít một hơi khí lạnh, vùi đầu vào trong ngực hắn: “Sao vậy?”

“Nàng đừng sợ. Ta rất khỏe.” Tay của hắn chui vào trong theo ống tay áo của nàng, cảm cánh tay bóng loáng vẫn đặt ở trên của nàng.

“Chàng đều biết?” Minh Phi ngược mắt nhìn hắn, không thấy được khổ sở cùng tức giận trong mắt hắn, nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ, ta biết rồi.” Cung Viễn Hòa rút tay về, vòng quanh hông của nàng, cời tạp dề xuống giúp nàng, dắt nàng đi tới chính phòng, nửa đường lại gọi người đi dọn dẹp phòng bếp, mang món ăn ra.

Đuổi người làm đi rồi, hai người ngồi xuống giường trúc ở trước cửa sổ, Cung Viễn Hòa ôm lấy Minh Phi, để nàng ngồi ở trong ngực hắn, một tay giữ lấy hông của nàng, một tay cầm tay của nàng, đặt một ngón tay ở trong miện nhẹ nhàng cắn: “Cửu cửu đã nói với ta rằng, không thể ăn đồ lung tung, ta cũng không ăn khuya một mình, tình nguyện đói bụng, cho ta ta liền lên đồ đi, vào những lúc khác, ta chỉ ăn đồ bọn họ ăn rồi, hoặc nhìn người bên ngoài ăn.

Nàng còn nhớ rõ lần cuối cùng ta đến nhà nàng ăn chực ăn không? Cũng bởi vì Chu di nương được nàng chỉ định, ba ngày hai bữa đều đặc biệt mang đồ ăn tự nấu cho ta, ta ngại phiền.”

Tàng đá đề ở trong lòng đột nhiên được đẩy ra, Minh Phi buông lòng trong nháy mắt: “Sao chàng biết làm cá?” dī'en~dan=lè'qu_yd%on

Cung Viễn Hòa cười nói: “Cái này là bí mật, tôi nay nàng theo ta...ta sẽ nói cho nàng biết.”

Minh Phi rút tay về, tát hần một cái, âm thanh rất mềm rất vô lực: “Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Chúng ta trao đổi công bằng nha. Nàng không thiệt thòi, ta đã sớm làm từ trước. Nàng quên?” Cung Viễn Hòa rất úy khuất nhìn nàng, cái đầu dùng sức cọ ở bên cổ nàng.

Minh Phi nói sang chuyện khác: “Làm sao chàng biết? Có phải Hoa ma ma nói gì đó không?”

Cung Viễn Hòa cười: “Ta lại không ngốc. Các nàng cả ngày đều thương lượng muốn làm cái gì để ăn, thần thần bí bí, lúc trước nàng không thường xuyên xuống bếp, làm thức ăn cũng phải tính xáo, ta nghĩ kĩ một chút sẽ hiểu.” Hần kể cho nàng nghe: “Củ từ, sò khô, củ kỷ, cây dẻ, rau hẹ, Hà Thủ Ô, cũng không cho ta ăn nhiều thứ.”

“Dù sao ăn cũng có chỗ tốt đối với chàng.”

“Có lợi? Vậy tại sao ta lại đói?” Cung Viễn Hòa ôm chặt nàng: “Nàng không cần giả ngu, mau trả lời câu hỏi ban nãy của, rốt cuộc chịu hay không chịu?”

Minh Phi cúi đầu, khuôn mặt đỏ như ánh bình minh: “Đói bụng rồi, ta gọi mọi người đi ăn cơm.”

“Một cái miệng khác của ta đói bụng.” Cung Viễn Hòa cúi đầu ngậm chặt môi của nàng: “Ta biết rõ là nàng xấu hổ, không nói thì là chấp nhận. Ta biết làm cá, là do học từ Đặng đại ca, hần từ nhỏ đã sống ở bờ sông.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Con đế (1)

Một phong thư đến làm cho Nhị phòng Cung gia lọt vào trong khủng hoảng, thư là do thị thiếp Lý thị của Cung Trung Tổ ở nơi nhậm chức sai người viết tới, trong thư nói Cung Trung Tổ bị người bỏ đá xuống giếng, cáo trạng sai lầm trên chính sự của ông ta, đã bị giam giữ ở trong lao, trải qua những ngày rất uất ức gian nan, nàng chỉ là một nữ tặc cũng không có biện pháp gì, bảo người trong nhà nhanh chóng mang theo bạc đến nghĩ cách cứu viện.

Nghĩ đến tin tức truyền ra lâu như vậy, Cung Trung Tổ lại vẫn không có viết thư về nhà, Cung Nhị phu nhân nghe Thiệu Ngũ nói như vậy càng ngày càng tin là thật, không khỏi gào khóc, lôi kéo Cung Viễn Trật muốn hần nhanh chóng mang theo bạc đi đến chỗ ở của Cung Trung Tổ ở Nguyên Châu chuẩn bị.

Cung Viễn Trật cũng có chút hoảng hốt, trong quan trường chuyện bỏ đá xuống giếng cũng không hiếm thấy, cảm thư nhưng cũng không thể phân biệt thiệt giả, chỉ vì bản thân Lý thị cũng không biết chữ, thư cũng là sai người viết, không nhìn ra bút tích. Cũng không dám sang tìm Minh Phi, quỳnh lên chạy đi tìm Cung Viễn Hòa báo tin xin chủ ý.

Cung Viễn Hòa không có ở nhà môn, người giữ cửa vô luận như thế nào cũng không để cho Cung Viễn Trật đi vào, cũng không nói cho hần biết rốt cuộc Cung Viễn Hòa đi đâu, hần gấp đến độ xoay quanh, để lại gã sai vặt giữ ở cửa nhà môn, tự mình lại chạy trở về.

Sau khi trở về thì thấy xe ngựa của Thiệu gia dừng trước cửa, vừa hỏi thì lại là Lão thái thái Thiệu gia phái tới đón Cung Nhị phu nhân, trong lòng hần do dự, không phải Thiệu gia không cho phép Cung Nhị phu nhân tới cửa sao, tại sao lúc này lại tới đón người?

Vành mắt Cung Nhị phu nhân đỏ ửng nói: “Suy cho cùng cũng là thân nương của ta, trước đây bà cũng vô cùng thương yêu ta, trong lúc này biết chuyện như vậy, lo lắng cho ta muốn xem ta một chút cũng là bình thường. Ta đi xem một chút, nếu bọn họ chịu giúp một tay, muốn đi Nguyên Châu, tìm người cùng đi với con, ta cũng yên tâm một chút.”

Cung Viễn Trật im lặng, sai người đốc lực đi theo Cung Nhị phu nhân cẩn thận hầu hạ, lại dặn dò Cung Nhị phu nhân: “Lúc này không nên cãi nhau với bọn họ, nháo cũng nháo không ra trò trống gì, quên nó đi, chờ sau này phụ thân trở về lại nghĩ biện pháp khác.”

Cung Nhị phu nhân gật đầu đồng ý.

Ánh nắng rất gắt, chiếu lên đường phố sáng loáng, hơi nóng từng đợt sóng tiếp theo từng đợt sóng xuyên thấu qua khe hở rèm xe ngựa chiếu vào, lớp dầu đen thật mỏng trên mũi xe cũng không ngăn được sự tàn phá của ánh nắng, trong buồng xe vừa nóng vừa ngột ngạt, trên mặt trên đầu tôi tớ đi theo cùng Cung Nhị phu nhân đều thấm ra từng tầng mồ hôi mịn.

Xe ngựa chạy nhanh đến một trà lâu (quán trà) nơi đầu phố Thiên Tĩnh, Cung Nhị phu nhân nín chặt khăn, khó chịu nói: “Ta không thoải mái. Cho xe dừng lại một chút.”

Bà từ theo xe thấy sắc mặt bà ta ửng hồng, lấy tay sờ lồng bàn tay, vừa ướt vừa lạnh, liền nói: “Chắc là Phu nhân bị trúng nắng rồi, bảo phu xe ngừng lại chỗ thoáng mát ở bên đường một chút, nô tỳ đi tiệm thuốc phụ cận mua chút thuốc.”

Cung Nhị phu nhân không còn hơi sức nói: “Nơi đó không phải có một trà lâu sao, ta vào nghỉ, người đi mua thuốc.”

“Sử Đắc.” Bà từ kia đang muốn để cho người đi trà lâu thu xếp, Cung Nhị phu nhân đẩy bà ấy một cái: “Người nhanh đi mua thuốc.” Lại bảo bà từ của Thiệu gia theo xe tới, “Đi vào trà lâu thu xếp.”

Bà từ Cung gia không dám trì hoãn, vội vàng đi, mới đi không bao xa, liền bị hai người cường tráng đứng phải, một người ngã xuống đất không dậy nổi, một người nắm lấy bà ấy không thả, muốn bà ấy bồi thường bạc.

Cung Nhị phu nhân được tiểu nha hoàn đỡ xuống xe, vào trà lâu. Mới lên lầu hai, ngay bên ngoài cửa cầu thang gặp được Thiệu Ngũ, Thiệu Ngũ ân cần đỡ bà ta vào nhà gian. Một nam tử trung niên mặc trường bào lụa màu xanh đã sớm ngồi ở bên trong, thấy bà ta đi vào, ngạo mạn trừng mắt lên.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Cung Nhị phu nhân từ trong trà lâu đi ra, trong tay siết chặt hà bao, lên xe ngựa, phân phó phu xe: “Ta không thoải mái, đưa ta trở về.”

Cung Tịnh Kỳ và Cung Viễn Trật nghĩ kè: “Đệ cũng đừng ngồi ngốc ở nhà nữa, đệ đi học đường tìm đồng học của đệ, có lẽ có thể hỏi thăm ra chút tin gì cũng không chừng. Đệ cứ dựa vào đại ca như vậy, nếu có một ngày không nhờ vả được, thì đệ làm sao? Cũng không thể dựa vào người ta cả đời chứ? Đệ chưa từng đi xa nhà, nếu thật sự muốn đi Nguyên Châu thu xếp, đệ cũng phải đi đến bến tàu hỏi thăm đường đi thế nào một chút mới được.”

Cung Viễn Trật có chút xấu hổ, đồng ý, mang năm mươi lượng bạc, tính toán đầu tiên đi đến học đường tìm đồng học, sau đó sẽ đến bến tàu hỏi thăm. Đi tới ngoại viện, thì thấy Cung Viễn Quý dẫn theo mấy gã sai vặt đứng ở trong đình, làm thành một vòng tròn, tập trung tinh thần, năm ba người thỉnh thoảng phát ra một tiếng la hưng phấn.

Cung Viễn Trật không khỏi giận dữ, loại thời điểm này, không phải hẳn nên ở trong học đường đọc sách sao? Tại sao lại cùng mấy gã sai vặt trộn lẫn ở một chỗ? Đợi thấy rõ tình hình, không khỏi hít vào một hơi, ở giữa có một cái hũ dế mèn, bên trong có hai con dế mèn đấu đến người chết ta sống, bên cạnh hũ dế mấy đỉnh bạc trắng, mấy thỏi bạc vụn, mấy xâu tiền đồng.

Trong tay Cung Viễn Quý cầm một cọng cỏ, chỉ vào một con Tướng quân đầu đen trong số đó thét chói tai, “Mau! Nhiệt tình cắn vào! Cắn cho ta!” Thấy Tướng quân đầu đen dường như đánh không lại một con dế cánh vàng răng đen khác, không khỏi khản trương, trên đầu mồ hôi cũng rịn ra rồi.

Một gã sai vặt khác cười nói: “Tứ công tử, tiểu nhân đã sớm nói rồi con Kim Sí Mặc Nha (cánh vàng răng đen) này mới lợi hại nhất, những thỏi bạc này của ngài sắp thuộc về tiểu nhân rồi.”

Cung Viễn Quý tròn mắt nhìn: “Còn chưa tới cuối cùng người làm sao biết được? Ai thắng bạc của ai còn chưa biết đâu! Cắn chết nó cho ta!”

Trong nhà loạn thành một đồng, hẳn không đi học đường, mà trốn ở chỗ này bài bạc cùng nô tài? Đánh cuộc cũng không nhỏ. Con giận của Cung Viễn Trật bốc lên từ tim đến ruột gan, bước nhanh xông tới, một cước đá ngã lẫn hũ dế mèn, một cước đạp như con dế mèn vừa nhảy vừa bùng ra ngoài.

“Đại tướng quân của ta!” Cung Viễn Quý đầu tiên là bị giật mình, tiếp đó nhìn thấy hũ dế mèn lật, con dế mèn muốn chạy, quỳnh lên đuổi theo, mới duỗi tay, Cung Viễn Trật liền đập một đập nghiền nát con dế trước ngón tay của hắn. Cung Viễn Quý tròn mắt nhìn Đại tướng quân yêu quý biến thành một đồng không thấy rõ bộ phận cơ thể, không khỏi thương tâm khóc lớn lên.

Mới gào thét một tiếng, liền bị Cung Viễn Trật tát cho một cái chổng mông ngồi bệch trên mặt đất, hắn nâng mắt lên nhìn khuôn mặt vạm vỡ của Cung Viễn Trật, bị dọa sợ đến bụm mặt không dám nói nhiều, “Nhị ca.”

Cái tát này Cung Viễn Trật dùng rất nhiều sức, đã làm cho máu mũi của hắn cũng chảy ra ngoài, hắn cảm thấy chóp mũi có chút nóng, vừa sờ, tất cả đều là máu, hắn lớn như vậy, chưa từng thấy máu bao giờ? Không khỏi kêu thảm một tiếng, liền lăn một vòng bắn lên chạy đến An Nhân Đường, vừa chạy vừa khóc: “Nương a, cứu mạng, nhị ca muốn giết con.”

Cung Viễn Trật thấy khuôn mặt đầy máu của hắn, cũng bị dọa giật mình, mắt thấy người đã đi xa, không cách nào đuổi theo, bèn dúi tất cả tức giận lên trên người mấy gã sai vặt kia. Không đợi hắn nổi bão, gã sai vặt lúc trước nói chuyện với Cung Viễn Quý kia hai tay đã nâng lên một đồng nhon nhót trên đất, hai mắt đỏ tươi ngấn đóm hắn: “Người bồi thường Kim Sí Mặc Nha cho ta!”

Cung Viễn Trật sửng sốt, neho mắt nhìn kỹ, nhìn ra người này cũng không phải là gã sai vặt trong nhà mình, rất lạ mặt. Liền nói: “Người là người phương nào? Như thế nào ở trong nhà của ta?”

Người nọ nhìn chằm chằm hắn nói: “Người quản ta là ai? Ta chỉ biết giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, Kim Sí Mặc Nha của ta một ngàn lượng bạc mới mua được, mười trận đấu thắng chín, vì ta kiếm không dưới một vạn lượng bạc, bị một cước như vậy của người giết chết, người nói làm sao bây giờ hả?”

Cung Viễn Trật cười lạnh: “Cái con côn trùng rách này, cũng đáng giá một ngàn lượng bạc? Người lừa gạt người cũng phải nhìn chỗ một chút. Ta còn muốn kiện người dụ dỗ tử đệ (con em) quan lại bài bạc ! Người đâu, bắt hắn đánh đuổi ra ngoài cho ta!”

Người nọ chỉ nhìn hần cười lạnh, “Nếu ngươi dám đụng đến ta, ta sẽ làm cho ngươi hối hận! Cái gì mà từ đệ quan lại? Ta nhỏ vào! Chẳng qua là một nhà bội bạc, ý thể hiếp người, cầu vật bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa mà thôi! Người nào không biết Cung Trung Tổ đã bị tổng vào nhà lao? Các ngươi đang gặp xúi quẩy!”

Tĩnh tĩnh Cung Viễn Trật tuy tốt, nhưng gặp phải loại lưu manh vô lại không che đầy miệng này cũng rất giận dữ, một luồng máu nóng xông lên đầu, tay run run quát bảo mấy gã sai vật chung quanh mình, “Đánh cho ta! Đánh nát cái miệng thú vị của hần!”

Gã sai vật được lệnh, xông lên đè người xuống muốn động thủ, ai ngờ tay mới kề đến người nọ, người nọ liền kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, giống như giết heo hét thảm lên: “Cung gia đánh chết người rồi! Cung gia muốn giết người diệt khẩu, mưu tài hại mệnh ah!” Thanh âm vang tận mây xanh, làm kinh động rất nhiều chim chóc.

Cung Viễn Trật mặc kệ không để ý đến hần: “Bắt hần ném ra ngoài cho ta!”

Mấy gã sai vật muốn lấy công chuộc tội, đồng loạt đi lên nâng tay, nhấc chân, hai ba lần liền nâng tên vô lại kia lên ném ra ngoài cửa. Ai ngờ tên vô lại này ra khỏi cửa, liền nằm xuống trước cửa lớn Cung gia, kêu rên lên: “Xây ra án mạng ah, Cung gia thiếu nợ không trả, muốn giết người diệt khẩu, mưu tài hại mạng.”

Giọng nói của hần rất lớn, rất nhanh người đi đường liền vây quanh cửa Nhị phòng Cung gia nước chảy không lọt, chỉ chỉ chỗ chỗ, có người lẩm chuyện, còn đi lên hỏi tên vô lại kia rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Tên vô lại này còn kể sống động như thật, Cung Viễn Quý cùng hần đầu đé như thế nào, thua như thế nào, Cung Viễn Trật quyết nợ như thế nào, lại đã hủ đé như thế nào, giết chết con Kim Sí Mặc Nha vạn kim của hần như thế nào, đánh hần như thế nào.

Cung Viễn Trật phải vội vã ra cửa, lại cấm hần ở ngưỡng cửa nhà mình canh giữ không đi, làm đám người vây quanh xem náo nhiệt, không nhìn được gọi người đi xua đuổi. Gia bộc cầm gậy đi đuổi, cây gậy mới vừa kề gần thân, người nọ liền kêu thảm một tiếng, té xuống đất, miệng sùi bọt mép toàn thân co quắp.

Trong đám người có một người la hoảng lên: “Đánh chết người rồi!” Trong khoảnh khắc, chạy ra hai ba tên cường tráng, bao xung quanh Cung Viễn Trật, muốn kéo hần đi gặp quan.

Cung Viễn Trật bị tình trạng bất thành linh này dọa sợ đến bối rối, gia bộc Cung gia cũng không phải là ngồi không, tất nhiên muốn tiến lên giúp gia chủ nhà mình thoát ra, hai bên liền xô đẩy. Chuyện diễn ra càng ngày càng căng thẳng, vẫn là Cung Tịnh Kỳ biết được, vội vàng sai người đi sát vách cầu cứu.

Minh Phi nghe tin cũng bị dọa nhảy dựng, vội vàng gọi Tiết Minh Quý tới, Tiết Minh Quý suy nghĩ một chút, trước tiên sai người đi mời đại phu, chọn mấy gã sai vật vốc người cường tráng, mở cửa hồng ra, thận trọng vững vàng đi tới, chen vào đám người, không biến sắc trước tiên vây chặt tên vô lại kia, quát lên: “Tất cả dừng tay! Ta đã cho người đi báo quan, có chuyện gì thì đi nha môn hãy nói!” Rồi quay về phía đoàn người vây tròn chung quanh thờ dài: “Xin các vị hàng xóm láng giềng, khách nhân lui tới làm chứng, ai lại tiếp tục quấy nhiễu chính là cố tình gây sự, có tâm bất lương, lừa bịp tổng tiền.”

Cung Viễn Trật dù không được việc, cũng biết mình hôm nay là bị người tính toán, lập tức gọi gia nhân dừng tay, tất cả đều nghe theo Tiết Minh Quý sắp xếp. Hai bên đều không động thủ, mấy tên vô lại kia cũng không tiện gây nữa, cũng ngừng tay.

Thấy tràng diện bị khống chế, đồng bọn của tên vô lại kia hét lên: “Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, hôm nay huynh đệ chúng ta bị Cung Nhị gia đánh chết, các ngươi nói làm sao bây giờ đi!”

Tiết Minh Quý cười nhạt: “Sợ cái gì, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, tất cả tự có Đại lão gia trong nhà môn làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Con đẻ mèn (2)

Cung Viễn Trật lại gần Tiết Minh Quý, nói chuyện đã xảy ra cho hần nghe, mọi người nghe nói là tên vô lại kia dẫn dụ một đứa bé mới 7 – 8 tuổi đã đẻ, bắt bồi thường tiền, còn đánh cuộc đến người trong nhà, rồi lại nhìn đến tình hình này, cũng biết là gặp được tên vô lại muốn đồ thừa, nhất thời chỉ vào đám người kia nghị luận ầm ĩ.

Không lâu lắm, đại phu tới, Tiết Minh Quý vội vàng lôi kéo đại phu đến bên cạnh, nói sơ sơ qua tình huống rồi mời đại phu xem bệnh.

Đại phu nhìn tên vô lại đang nằm bất động trên mặt đất rồi cười nói: “Không có gì đáng ngại đâu, người này mắc chứng bệnh động kinh, đây cũng là bệnh cũ thôi. Để ta cho hần mấy ghim kim là tốt rồi.” Lúc này đại phu lấy ra một cây châm vừa thô vừa dài, giơ tay muốn châm xuống thì đúng lúc này, gã sai vật kia mới than nhẹ một tiếng, đột nhiên mở mắt tỉnh lại, có người thấy thế thì vội vàng cười nói: “Tĩnh, đã tỉnh rồi!”

Mọi người xung quanh thấy vậy cười ầm đứng lên: “Vậy là không cần gặp quan rồi?!”

Gã sai vật do một người bạn đỡ dậy, nháy mắt mấy cái: “Tại sao không cần gặp quan phủ chứ? Hắn đã giết chết con Kim Sứ Mặc Nha của ta, cắt đứt tài lộ của ta, chẳng lẽ không nên bồi thường bạc hay sao?”

Cung Viễn Trật đưa ánh mắt nhìn về phía Tiết Minh Quý cầu cứu, nhưng Tiết Minh Quý chỉ đứng một bên nhìn, không chủ động nói cái gì cả. Dù sao cũng là Minh Phi nghe nói ở đây xảy ra án mạng nên mới bảo hắn sang đây xem thử, nên hắn cũng chỉ cần trông nom như vậy thôi, còn nếu không có án mạng, cũng không liên lụy đến Cung Viễn Hòa, thì nhị phòng Cung gia có xảy ra chuyện gì, gặp rủi ra như thế nào, cũng đã phân chia gia sản sòng phẳng hết cả rồi nên cũng không có bất kỳ quan hệ gì với Cung Viễn Hòa cả.

Cung Viễn Trật nhìn ra được Tiết Minh Quý không muốn trông nom chuyện này, nghĩ đến trước đây, người này từng bị Cung nhị phu nhân bắt lỗi đánh hèn, trước mặt mọi người lột hết quần áo đuổi ra ngoài, mới vừa rồi có lẽ là vì mặt mũi của Cung Viễn Hòa nên mới bằng lòng chia tay ra giúp đỡ, bây giờ lại muốn hắn nhúng tay vào chuyện này nữa thì chính mình mới là người không thức thời, không biết tiến thoái nên không khỏi thăm thở dài. Gã sai vật kia thấy Cung Viễn Trật đứng yên không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Tiết Minh Quý lập tức biết hắn chỉ là con cá non, lại thấy Tiết Minh Quý cũng đứng yên lặng một bên mà không nói gì, vì vậy càng lớn gan hơn, lập tức đi đến lôi kéo Cung Viễn Trật: “Đi, đi, chúng ta cùng đến cửa quan phủ, có đi khắp thiên hạ, bất luận là đi tới chỗ nào thì người cũng đã thật sự giết chết Kim Sứ Mặc Nha của ta, nếu đến trước đại đường tri phủ đại nhân, tri phủ đại nhân còn phải xử người bồi thường cho ta con Kim Sứ Mặc Nha đây.”

Cung Viễn Trật cũng không phải thực sự muốn đi tới phủ nha, lúc này mà náo đến cửa quan phủ thì không phải sẽ rước thêm phiền toái sao? Tự nhiên cảm thấy không cam lòng chỉ oán mới vừa rồi bản thân không nên phát giận mà đập chết con dê mền đó. Vì vậy chỉ muốn hòa giải chuyện này, nên giọng điệu cũng trở nên mềm nhũn mấy phần: “Người nói phải bồi thường thế nào?”

Gã sai vật tròn trĩnh mắt lên nói: “Phải bồi thường thế nào chứ? Không phải là người nên bồi thường lại cho ta một Kim Sứ Mặc Nha như vậy là được rồi sao?” Cung Viễn Trật nói: “Vậy đề ta sai người đi tìm con dê mền khác rồi sau đó đến bồi thường cho người.”

Gã sai vật kia nghe vậy cười lạnh: “Ta muốn người bồi thường chính là con này, người làm cho nó sống lại cho ta.”

Con dê mền đã chết thì làm sao có thể sống lại được? Cung Viễn Trật nghĩ muốn phát giận, đáng tiếc cũng không dám động thủ lần nữa mà chỉ trầm giọng nói: “Người chó có được voi đòi tiên, nếu thật sự đi đến phủ nha, người cũng không thể tốt được. Nếu phạt ta phải thương cho người con dê mền thì người cũng có tội đi dụ dỗ con nhà tử tế đi đánh bạc, như vậy cũng tránh không khỏi bị đánh hèn.”

Tiết Minh Quý ở một bên nhàn nhạt lên tiếng: “Nếu thấy được thì nên thu tay lại đi.”

Lúc này gã sai vật mới đưa ra một ngón tay hướng về phía Cung Viễn Trật quơ quơ: “Như vậy cũng được, nếu vậy thì người bồi thường cho ta một vạn lượng bạc đi.”

Mọi người nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi: “Một con dê mà cũng đáng giá một vạn lượng bạc sao?”

Cũng có người cười nói: “Lo lắng cái gì, hắn là người Cung gia, rất có tiền đấy.”

Cung Viễn Trật lạnh lùng nói: “Ta không thể đồng ý, như vậy đi, ta đồng ý với người đến gặp quan phủ nhờ phân xử thôi.” Vạn người đều khi dễ nhà hắn xui xẻo, bất cứ ai cũng muốn đòi bạc nhà hắn sao? Dầu gì hắn cũng có công danh trong người, hưởng chi tên vô lại này còn làm chuyện vô lương, nên nghĩ có đến phủ nha cũng không thể thiên vị cho hắn được.

Gã sai vật thấy hắn trong nháy mắt đã thay đổi về mặt, nhìn sang đồng bọn bên cạnh, một người trong số đó bước lên hòa giải: “Thôi, thôi, chỉ cần tám ngàn lượng bạc là được rồi.” Cung Viễn Trật vẫn trầm mặt rồi cắn răng quyết định: “Đến phủ quan!”

Vì vậy, gã sai vật kia thấy chuyện này không thể kéo dài, về tới về lui, Cung Viễn Trật cắn răng nói chỉ bồi thường hai lượng bạc cho xong chuyện, coi như của đi thay người. Đợi giao nhận xong xuôi, gã sai vật và đồng bọn rồi đi, trời cũng đã sắp tối, chuyện gì cũng đều không làm được, mà lúc này cũng chưa thấy Cung Viễn Hòa trở về nhà, hắn chán nản than thở, quay lại cảm ơn Tiết Minh Quý, thử thăm dò Tiết Minh Quý chuyện Lý di nương gởi thư. Có chủ ý từ Tiết Minh Quý tìm hiểu xem thực hư chuyện là thế nào.

Tiết Minh Quý nói: “Nếu có chuyện này thật, sao lão gia lại không tự tay viết thư về? Vô luận như thế nào cũng phải tự tay viết thư gởi về mới đúng chứ!” Cung Trung Tổ làm quan nhiều năm như vậy, không thể nào đến một cái lá thư cũng không thể viết được.

Cung Viễn Trật cũng có chút hồ đồ, bởi vì cũng không tiện nói nhiều nên lấy cớ phải đi tìm Cung Viễn Quý tính sổ để rồi đi. Minh Phi nghe Tiết Minh Quý kể lại chuyện đã xảy ra, chỉ phân phó mọi người trong nhà, nếu nghe được bên sát vách có chuyện gì phải nhớ kịp thời báo lại cho nàng biết. Nàng muốn bên sát vách kia gặp chuyện xui xẻo nhưng cũng không hi vọng bởi vì nhà bên kia vách xảy ra chuyện mà làm quấy nhiễu đến cuộc sống của nàng. Về phần thái độ của Cung Viễn Hòa đối với chi thứ hai, nàng đã nhìn ra được, Cung Viễn Hòa hận nhất là Cung nhị phu nhân và Chu di nương, sau đó mới oán Cung Trung Tổ. Còn đối với mấy người huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ này nói có cảm tình cũng không sai nhưng không sâu đậm, cho nên nếu nói hoàn toàn không có chút tình cảm nào cũng không thể giả. Tuy nhiên, nếu thấy Cung Viễn Trật gặp chuyện không may thì Cung Viễn Hòa cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Tạm thời Cung Viễn Hòa có việc công bị phải đi ra ngoài thành, sau khi về nhà nghe được chuyện này, hắn chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Mấy ngày nay, Hồng tri phủ gặp ta rất mất hứng, chắc là hắn đã phát hiện ra ở chỗ ta không kiếm được chỗ tốt gì cho nên mới có vẻ xa lánh, lạnh nhạt với ta.” Chỉ vì hắn có chủ ý mặc kệ chuyện này, lại bởi vì hắn biết được tin tức nội bộ, biết chuyện của Cung Trung Tổ có làm gì cũng vô dụng, nên không muốn hao tiền tốn của, vì vậy cũng chỉ tốn chút tiền trà nước, không đáng bao nhiêu. Hồng tri phủ thấy không kiếm được lợi gì từ việc này đương nhiên đối xử với hắn có chút lạnh nhạt thấy rõ.

Minh Phi nói: “Hắn vốn là muốn thông qua chàng mai mối để xuống tay, thế nhưng chàng không bị lừa, tự nhiên hắn sẽ không vui mừng nổi rồi.” Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Nếu bên sát vách kia càng đau khổ, thì hắn còn có cái để ăn.”

Minh Phi nói: “Để hắn tùy tiện gây chuyện âm ỉ như vậy, thật tiện nghi cho hắn quá.”

Cung Viễn Hòa trầm mặc một chút rồi nhỏ giọng nói: “Đây là hắn tự tìm đường chết đấy, không phải tiện nghi gì đâu, trải qua việc này, ta biết là hắn ra tay nhưng cũng không tìm đến hắn âm ỉ gì, ngược lại, hắn còn muốn vượn tay đến trên đầu ta. Chúng ta đã biết rõ con người hắn nên nếu sau này có phát sinh thêm chuyện gì nữa, nàng cứ để ý tới, hắn cũng không kéo chúng ta vào được.” Minh Phi nhìn hắn: “Tự tìm đường chết?”

Cung Viễn Hòa nói: “Tất nhiên, nàng nhớ ban đầu nguyên nhân sao mà nhạc phụ không phải đến Phủ Minh không?”

Minh Phi gật đầu, nàng từng nghe Trần thị nhắc qua, nói là Thủy Thành cách Phủ Minh không xa, mà vùng đất ở giữa này lại vô cùng phong phú và giàu có, vậy mà mỗi khi triều đi thu thuế má thì tỷ lệ không cao, hoàng đế rất không hài lòng, ước chừng sau này sẽ có động tác lớn hơn. Chuông Thái Phó vì không muốn Thái Quốc Đổng bị ảnh hưởng đến, cho nên mới để Thái Quốc Đổng đi đến Đẳng Châu. Mà mọi chuyện trong thiên hạ, chính hoàng đế là người rõ ràng nhất, cũng vì vậy mà hoàng đế đã nắm cây thương trong tay, khi nào cần ra tay thì tất cả sẽ không nằm ngoài tầm tay của hoàng đế được.

Cung Viễn Hòa cười cười: “Đó không phải là tìm chết rồi sao? Mùa thu sắp đến, cũng đến mùa lũ lụt, ta quỳ bạc, triều đình cũng đưa đến một khoản tiền lớn, nhưng cũng chưa từng dùng vào việc đắp đê đập. Và lại, nàng cứ chờ xem, đến mùa đông năm này, cũng chính là ngày chết của hắn đến.” Sau khi nói xong quay lại thấy Minh Phi cau mày lo âu nhìn hắn, hắn cười ôm lấy đầu vai của nàng: “Nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ngày hôm sau, Cung Viễn Hòa mới đi nha môn không bao lâu thì đã có người tới báo Minh Phi: “Đại nãi nãi, nha dịch đã bao vây nhà sát vách, cầm ống khóa muốn nhốt người lại, nói là nhị gia hôm qua đã dẫn người đánh chết người.”

Tuy có chuẩn bị tâm tư rồi nhưng Minh Phi vẫn cảm thấy mọi chuyện tới quá nhanh, lập tức nói: “Đi tìm hiểu rõ ràng xem, có phải đúng là người hôm qua kia không.” Nàng sửa lại y phục đi ra cửa, Cung Viễn Trật cùng mấy gã sai vặt đã bị nha dịch vây lấy dẫn đi trên đường. Mấy gã sai vặt đều bị còng lại, bởi vì Cung Viễn Trật có công danh, còn chưa còng lại, nhìn qua cũng không thấy chặt vật lắm. Nhưng hắn quay đầu lại thấy Minh Phi thì không khỏi đau buồn, vành mắt đỏ lên, cổ nén lắm mới không để rơi lệ.

Minh Phi thấy hắn như vậy thật không đành lòng, trong lòng cũng bị thương vô cùng.

“Người xem như nể mặt cha chồng người, người cứu hắn đi!” Cung nhị phu nhân tóc tai bù xù đứng ở cửa, lệ rơi đầy mặt, vừa nhìn thấy Minh Phi thì lập tức nhào tới, Minh Phi nhanh chóng né tránh ở trong cửa, Tiết Minh Quý sầm mặt lại nói “Thả chó!”

Trong sân quả nhiên vang lên tiếng chó sủa, Cung nhị phu nhân kịp thời rút người về, Minh Phi ngoắt gọi Cung Tịnh Kỳ nói: “Mau bảo người thu dọn đồ đạc đưa tới, ta sẽ cho người đi báo đại ca người biết.” Cung Tịnh Kỳ ngấm nước mắt, không ngừng gật đầu rồi kéo tay Cung nhị phu nhân về nhà, bảo người thu thập đồ đạc, giao cho quân sự để hắn đi theo Tiết Minh Quý.

Người chết là gã sai vặt nọ, là người hôm qua bắt Cung Viễn Trật bồi thường con đẻ mèn, sáng nay bị người ta phát hiện chết ở trong phòng, nên có người đi nha môn kiện cáo Cung Viễn Trật, nói người chính là bị hắn giết chết. Nhận mệnh quan trên, đương nhiên cho đòi quan sai đến áp giải hắn.

Tiết Minh Quý đến nha môn gặp Cung Viễn Hòa rồi trở lại bẩm báo với Minh Phi: “Đại gia nói để ngài không phải lo lắng “Hắn nắm chắc.”

Gần tối, Cung Viễn Hòa về nhà, tự mình đến bên sát vách truyền tin, thấy Thiệu Ngũ cũng ở đây thì nhàn nhạt gật đầu một cái như chào, cũng không có nhìn Cung nhị phu nhân mà nói với Cung Tịnh Kỳ: “Dù sao cũng là vụ án giết người, cho nên nếu chưa điều tra rõ ràng thì không thể thả người về được. Ta cũng đã chuẩn bị mọi thứ cho hắn rồi, trước hết, cứ để hắn ở trong ngục lao vài ngày, cũng không có gì đáng ngại, cũng sẽ không bị tra tấn, sau khi điều tra án rõ ràng thì sẽ thả hắn ra thôi.”

Cung nhị phu nhân không nhìn thấy Cung Viễn Trật về nhà, trong lòng đã rối loạn, lại nghe được còn phải ở trong tù thì không khỏi gào khóc.

Cung Tịnh Kỳ cố nén lệ, cầu xin Cung Viễn Hòa: “Kính xin đại ca giúp một tay chu toàn một hai.” Cung Viễn Hòa nói: “Muội không cần phải nhiều lời, chuyện nên làm tự nhiên ta sẽ làm. Muội nhớ mỗi ngày sai người đưa cơm đến.” Nói rồi nhìn phải nhìn trái một hồi, vẫn không thấy Cung Viễn Quý thì hỏi ngay: “Tứ đệ đâu rồi?”

Cung Tịnh Kỳ nói: “Mới vừa rồi còn ở đây, vậy mà đảo mắt một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa?”

Cung Viễn Hòa biết chuyện xảy ra tất nhiên sẽ khiến Cung Viễn Quý chột dạ, cho nên vừa nhìn thấy hắn tới sẽ lập tức trốn, hắn cũng không tra cứu, chỉ dặn dò Cung Tịnh Kỳ: “Muội tìm hắn đến. Hỏi hắn một chút làm sao quen được người đó.” Một lúc lâu sau mới thấy Cung Viễn Quý tay chân run rẩy đi vào, nhìn thấy Cung Viễn Hòa thì thất thanh khóc lớn: “Ca ca, ta sai lầm rồi, người chó đánh ta...”

Cung Viễn Hòa hơi nhàu mày, không nói lời nào càng khiến Cung Viễn Quý sợ hãi càng khóc lớn hơn.

Cung nhị phu nhân đau lòng, giống như bình thường Cung Viễn Hòa thường xuyên đánh chửi đứa con này của bà vậy, lập tức ý bảo Cung Tịnh Kỳ. Cung Tịnh Kỳ làm bộ như không nhìn thấy, một tay níu lấy Cung Viễn Quý, lạnh lùng nói: “Nói đi, từ đâu mà người lại quen với tên vô lại đó? Không nói ta chặt đứt chân của người.”

Cung Viễn Quý nước mắt lưng tròng nhìn về phía Thiệu ngũ, run run tức giận nói: “Ta không biết, trên đường đi học, ta thấy hắn đá đống với người khác, nhất thời hiếu kỳ nên đi qua, rồi sau đó thường xuyên qua lại, rồi quen biết hắn thôi.”

Cung Tĩnh Kỳ tắt một cái đèn lên mặt hân: “Người không đi học mà lại chơi mấy trò này, thật giỏi!” Cung Viễn Quý bị nàng đánh một cái lão đảo, khóc nhìn về phía Cung nhị phu nhân gào thét: “Nương...”

Thiệu ngũ vội vàng tiến lên kéo Cung Tĩnh Kỳ, mượn cơ hội sờ lên bàn tay nhỏ bé cười nói: “Biểu muội, đừng như vậy, biểu đệ cũng chỉ là một đứa bé, không hiểu chuyện, từ từ dạy nó cũng được... Muội cứ như hung thần ác sát, mặt lạnh như vậy, không khỏi làm tổn thương tình cảm... Ngày sau, muội còn phải dựa vào mấy huynh đệ này đây, ngoài đệ ấy ra muội không thể dựa vào ai khác nữa đâu.”

Tự tìm đường chết! Cung Viễn Hòa lạnh lùng nhìn Thiệu ngũ rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Tài tận.

Cung Tĩnh Kỳ đẩy Thiệu ngũ ra, vẻ mặt không khỏi chán ghét nhìn hân: “Chuyện này không dạy dỗ là không được, nếu không thì ngày sau sẽ gieo họa!” Nói rồi nhìn cũng không nhìn sắc mặt của Cung nhị phu nhân, cũng không quản Cung Viễn Quý hét chói tai khóc lóc, xách lỗ tai kéo hân vào phòng nàng để nàng tự tay dạy dỗ.

Thiệu ngũ thấy vậy cũng không giận, chỉ nhìn Cung nhị phu nhân nói: “Cô mẫu, ngài thấy đấy, ta xem đại phòng này là nổi lên sát tâm rồi. Nếu ngài trông cậy vào hân để cứu biểu đệ ra ngoài thì chính là hại biểu đệ đấy.”

Cung nhị phu nhân khàn trương hỏi: “Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Thiệu ngũ nói: “Từ biểu đệ còn quá nhỏ, mà cô mẫu và biểu muội cũng chỉ là nữ nhân, không có ra vào đại lao phủ nha không tiện, nếu ngài tin ta thì để ta thay ngài đi chuẩn bị mọi thứ.”

“Ta không tin người thì có thể tin tưởng người nào nữa?” Cung nhị phu nhân gắt đầu liên tục, che mặt khóc rống lên: “Sao ta lại xui xẻo như vậy chứ?” Cái gọi là họa thì nhiều mà phúc thì chẳng có bao nhiêu, lúc thuận lợi thì người đến hỏi thăm không biết bao nhiêu mà kẻ, giờ có chuyện thì đến miếng nước uống cũng không có.

Ánh mắt Thiệu ngũ lóe lên, nhìn chằm chằm bộ binh phong Hoàng Hoa Lê Mộc Bách Bảo khảm ngọc trai ở phía sau bà ta, còn nhìn thấy trên cái kệ tủ có đặt nguyên một khối ngọc phi thủy mã não làm trang trí cực kì tinh xảo.

Cung Viễn Hòa trở về nhà, sau khi bồi Minh Phi ăn cơm thì vội vã đi cho chó ăn, rồi gọi Tiết Minh Quý đi thư phòng nói chuyện thật lâu. Đợi đến khi trở lại phòng thì Minh Phi đã rửa mặt xong, nằm lệch lên gối tay cầm một cuốn tiểu thuyết xem rất chăm chú, thấy hân đi vào, nhẹ nhàng ngáp một cái hỏi: “Có mệt không?”

Cung Viễn Hòa nằm xuống bên cạnh nàng: “Khó tránh khỏi có chút mệt mỏi.” Thấy Minh Phi mở miệng muốn hỏi chuyện thì hân đã vội vàng nói ra: “Thì thể không có ngoại thương gì, ta đã khám nghiệm từ thi rồi. Xảy ra chuyện này, buổi tiệc thưởng hoa quế không thể diễn ra như dự kiến được nữa, nếu mời người tới cũng chỉ làm cho họ cảm thấy ngọt nhạt thôi.” Nếu vẫn tiếp tục mở tiệc thưởng hoa quế thì lấy tính tình của Cung nhị phu nhân lúc này, tất nhiên sẽ đi tới quấy cho thật lớn, đến lúc đó ngay trước mặt khách, bọn họ cũng không tiện làm quá mức, mà nếu giữ bà ta ở lại, cũng làm cho người ta buồn nôn thôi.

Cung Viễn Trật bị nhốt trong ngục, bởi vì Hồng tri phủ muốn dựa vào hân để kiếm bạc từ nhị phòng, trên mặt cũng vì để ý đến Cung Viễn Hòa, chỉ kéo dài mà chưa có phán quyết gì, vì vậy dù hân bị bắt giam nhưng cũng không có ai hành hạ hân. Nhưng từ nhỏ đến lớn, hân chưa từng phải chịu khổ như thế này, hàng đêm phải chịu đựng nghe tiếng tù nhân khác gào khóc thảm thiết, vừa sợ vừa bị hù dọa, sợ từ chuột đến gián, đến cả con bọ chó hân cũng sợ, nên thân thể nhanh chóng suy sụp, gầy gò vô cùng.

Cung nhị phu nhân được sự giúp đỡ của Thiệu ngũ, mấy lần đi vào nhà giam thăm hân, nhìn thấy hân vừa gầy vừa ốm, đáng vẻ hoàng sơ vô thần thì khóc ngất mấy lần, trở về thì ngã bệnh. Thiệu ngũ ở bên cạnh biểu hiện bộ dáng của đứa cháu hiếu thuận, chỉ cần rồi rỗi một chút là chạy sang nhà, theo bà ta nói chuyện giải buồn, khuyên nhủ bà ăn cơm, thỉnh thoảng nói với bà một chút tin tức mới nhất về Cung Trung Tổ. Khi nghe miệng hân nói, vị tiểu cửu tử của Hồng tri phủ kia nhất định có tay mắt thông thiên, nếu đưa bạc cho hân thì nhanh nhất khoảng đầu tháng sau Cung Trung Tổ sẽ về nhà.

Nghe thế, Cung nhị phu nhân dấy lên mấy phần hi vọng, có thể tưởng tượng Cung Viễn Trật phải ở trong nhà giam chịu khổ thì tim gan bà đều đau hết cả lên, ban đêm càng thêm ngủ không ngon giấc.

Cung Tĩnh Kỳ vừa phải chăm sóc Cung nhị phu nhân vừa phải chăm sóc Cung Viễn Trật, bản thân còn phải quản gia, còn bỏ thời gian quản giáo Cung Viễn Quý, nên cực kì mệt mỏi, bộ dáng cũng gầy đi không ít. Nhưng đây chưa phải là chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đột nhiên nàng phát hiện, bạc ở phòng thu chi bị lấy ra hết sạch!

Nàng kinh hoàng luống cuống đi hỏi Cung nhị phu nhân, Cung nhị phu nhân mệt mỏi xoa xoa trán nói: “Đã cầm đi lo chuyện cho phụ thân và đệ đệ người rồi.”

Cung Tịnh Kỳ hoảng hốt luống cuống lên: “Sao lại chi nhiều bạc như vậy?”

Cung nhị phu nhân liếc nàng một cái: “Nếu không thì phải làm thế nào? Phụ thân và đệ đệ ngươi quan trọng hay bạc quan trọng?” Những số bạc này, ngoại trừ chính tay bà trực tiếp đưa tiền cho vị sư gia kia ra, thì còn lại đều do Thiệu ngũ đưa đi, có lúc mấy ngàn, có lúc mấy trăm. Từ sau khi phân chia tài sản cho Cung Viễn Hòa xong, vốn bạc cũng không còn lại bao nhiêu, vì chuyện này nữa thì không còn cũng là chuyện bình thường.

Cung Tịnh Kỳ liếc mặt: “Nhưng là, nhưng là sau này chúng ta phải sống làm sao đây? Chỉ một thời gian ngắn nữa là đến lễ trung thu, còn phải làm y phục mặc mùa đông, phải làm thế nào chứ?” Chẳng lẽ muốn bán hết sản nghiệp? Hoặc là phải bán đồ cưới của nàng?

Cung nhị phu nhân thấy nàng hoảng sợ, ngoắt ma ma tới đỡ bà ta phẩy tay đuổi ra ngoài, sau đó ngang nhiên nói: “Con đừng sợ, trước hết ta chỉ hết số bạc này rồi tránh cho sau này cái tiện nhân kia tranh giành với chúng ta. Ở chỗ này ta còn một chút ít bạc, trước hết, con dùng một ngân lượng con có tiêu xài tiết kiệm một chút, chờ đến vụ mùa thu hoạch thì sẽ có bạc lại thôi.”

Cung Tịnh Kỳ lấy lại bình tĩnh hỏi: “Bạc ở nơi nào?”

Cung nhị phu nhân nhìn thấy dáng vẻ gầy gò của nàng, nghĩ thầm mình thật có lỗi với nàng quá, sau này cũng không biết sẽ gả đến nhà thế nào, hướng chi mặc dù nàng đối với mình không hiểu thuận khéo léo như trước, nhưng vẫn tận tâm tận lực chăm sóc mình khi mang bệnh, trong khoảng thời gian này, chuyện trong nhà tất cả đều nhờ nàng cả, để cho nàng vui mừng lên một chút cũng tốt.

Vì vậy giọng nói cũng mềm xuống: “Con đi tới sau trướng, bên cột giường phía bên trái, đứng rồi... chính là chỗ đó, con sờ sẽ thấy một khối mộc bản thì lấy ra...”

Trong lòng bà cảm thấy vui vẻ chờ Cung Tịnh Kỳ reo lên vui mừng, ai ngờ Cung Tịnh Kỳ nói: “Sao nương lại lấy nhiều giấy loại lại cất giấu ở chỗ này chứ?”

Cung nhị phu nhân nhìn thấy tâm tình nàng như vậy tưởng rằng nàng nói giỡn với mình nên nằm bất động: “Sao lại là giấy loại? Con nói cái gì vậy?”

Cung Tịnh Kỳ lấy cuộn giấy đưa cho bà nhìn: “Con nào nói bậy chứ? Trừ bên ngoài có tờ ngân phiếu một trăm lượng, còn có tất cả đều là giấy loại.”

Cung nhị phu nhân chợt lật người ngồi dậy, chạy đến đoạt lấy xem qua, thật quả như thế. Bỗng nhiên trước mắt bà tối sầm lại, lung lay mấy cái, lão đảo nhảy xuống giường, giấy cũng không mang, lao thẳng đến chỗ cột giường nơi bà giấu ngân phiếu, thì thấy cái lỗ rỗng tuếch, lập tức mắt nhắm nhắm, toàn thân cứng ngắt, tay chân lạnh lẽo.

Cung Tịnh Kỳ thấy vẻ mặt dọa người của bà thì thử dò xét hô một tiếng: “Nương?”

Bất chợt Cung nhị phu nhân nhảy dựng lên, tóc rối bù lật loạn tìm kiếm khắp nơi, chổng mông bò xuống dưới gầm giường, một hồi lâu, từ dưới giường bò ra ngoài, sững sờ nhìn Cung Tịnh Kỳ, cổ họng ngồn ngộn, phun ra một búng máu tươi, không chờ Cung Tịnh Kỳ kịp lao đến đỡ bà, mắt bà trợn ngược, ngã rầm một cái nằm ngửa lên mặt đất.

Cung Tịnh Kỳ bị dọa đến hoảng hốt, vội buông bà ta ra xoay ra ngoài hét lớn: “Có ai không! Có ai không!”

Mấy nha đầu, ma ma nghe tiếng gọi vội vàng chạy vào, ba chân bốn cẳng nâng Cung nhị phu nhân đặt lên giường, ấn huyệt nhân trung – huyệt nhân trung nằm giữa mũi và miệng – người đi gọi đại phu thì vội vàng đi, đang bẽ bộn nhiều việc như vậy, Thiệu ngũ mặc một thân y phục màu đỏ mới toanh, khoác thêm áo ngoài đi vào, bộ mặt cười rất vui vẻ, thấy thế vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ngũ ca, ta đang có chuyện muốn tìm người!” Cung Tịnh Kỳ nhìn thấy hấn thì lập tức trừng mắt lên, mặc dù vừa rồi nàng cụ thể không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đại khái cũng đoán được ít nhiều.

Thiệu ngũ đã thành tinh, liếc mắt nhìn thấy cuộn giấy loại trên đất hơi chột dạ nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn định nói: “Biểu muội, có phải cô mẩu lại mắc bệnh không? Đợi ta đi gọi đại phu đến.” Bàn chân như bôi dầu, xoay người rồi đi thật nhanh, đi tới phòng ngoài thì thấy nha hoàn, ma ma đều rối loạn, không có ai chú ý đi hấn, hấn nhanh chóng đi tới cái tủ kệ bên, lấy khối phi thủy mã não đang bày trang trí đáng giá nhất rồi dùng khăn trải bàn trùm lại, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đi tới công thự hoa, vừa đứng gặp phải Cung Viễn Quý đi học về, Cung Viễn Quý thấy hấn thì vội hỏi: “Ngũ ca, người vẫn khỏe chứ? Sao lâu như vậy không mang ta ra ngoài chơi? Lần trước, người muốn ta nói như vậy thì người sẽ đưa cho ta con dê mền vương kia mà.”

Thiệu ngũ đang vội vả muốn rời khỏi nên chỉ nói qua loa lấy lệ: “Hôm nào, hôm nào đã, nương người đột nhiên ngã bệnh, ta vội đi gọi đại phu cho nương người.”

Cung Viễn Quý tinh mắt nhìn thấy một cái bao trong tay hấn liền hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Thiệu ngũ cảm thấy hơi choáng váng, nói: “Là quà tỷ tỷ người tặng vào ngày mười lăm tháng tám.” Nói rồi gạt Cung Viễn Quý ra, vội đầu bước nhanh rồi đi. Đi tới chỗ rẽ nơi góc đường, chợt thấy một người xung đồ thần Việt ca nhi ngày thường hay cùng hấn đánh bài cười hi hi chào đón, nhướn mày lên nói: “Ngũ ca, đã lâu không gặp, chắc, thấy người thật vui về nhà, có phải phát tài rồi không?”

Thiệu ngũ xem xét bao vải trong tay nghĩ thầm nếu cầm về nhà cũng không biết để đâu, mà nếu cầm đi bán lại sợ bị người khác nhận ra, không bằng cầm ở sông bạc lấy tiền vốn, đánh cuộc không có còn chưa tính, nếu là thắng chính là kiếm được không ít tiền. Nghĩ vậy liền thân thiết vỗ lên đầu vai Việt ca

nhi cười nói: “Đi, đã lâu không gặp mọi người rồi, ta rất nhớ đấy.”

Việt ca nhi đứng là một người văn âm tri nhũ, kéo đầu vai của hân cũng cười nói: “Đi nha, cùng đến Nhạc Hòa Nhạc Hòa đi, mấy ngày này không có người, có rất nhiều người hỏi tới người đấy.”

Thiệu ngũ khẽ mỉm cười, sánh vai đi cùng với hân. Đi tới sông bạc quen thuộc, quả nhiên lại gặp mấy người quen đang đánh cuộc khí thế ngất trời, có người cá cược lớn, may mắn thắng liên tiếp mấy ván, cực kì lợi hại. Thiệu ngũ thấy, trong lòng rất ngứa ngáy, ném bọc vải nặng nề lên trên đài hét lớn: “Ta tới!”

Lúc trời chập choạng tối, Thiệu ngũ đã đỏ mắt, mặt trắng bệch tựa vào vách tường trượt người xuống tìm cách chạy trốn, nhưng nhìn thấy ở cửa có mấy tên cao to vạm vỡ nhào lên, xách hân như xách con gà đặt lại trong góc, lúc này Việt ca nhi mới đi tới, lúc trước hòa ái dễ gần, về mặt nịnh hót bao nhiêu thì bây giờ biến thành hung thần ác sát vô cùng: “Vội vàng đi đâu vậy? Người còn thiếu các anh em sáu vạn lượng bạc, nếu không lấy ra thì cần thận cái mạng chó của người!”

Thiệu ngũ không phục: “Các người liên thủ...” Lời còn chưa dứt đã bị một người đánh một quyền lên mặt, một cổ máu tanh tràn ngập miệng hân, hân vừa há mồm phun ra thì phun luôn hai hàm răng, còn chưa kịp hét lên thì một thanh chủy thủy sắc bén, tẩn ra hân khí đang đặt trên mặt hân xoa xoa, Việt ca nhi cười lạnh: “Thiệu ngũ gia, trong tất cả trường hợp, mọi người đều rất nuông chiều người nhưng có chơi có chịu, đã đánh nợ bạc thì không thể thiếu nợ được, quy củ này không cần đến người huynh đệ như ta chỉ dạy người chứ?”

Thiệu ngũ run rẩy nổi lên một tầng da gà lạnh lẽo, nghiêng cổ không dám nhúc nhích: “Ai, ai, huynh đệ tốt, có gì thì từ từ nói... Đừng động đao a... Đồ máu thì thật không tốt...” Trên lỗ tai chột lạnh, theo bản năng hân che tai lại kêu lên thảm thiết: “Được, ta trả, ta trả, người đừng...”

Việt ca nhi hài lòng cười một tiếng, dùng thanh chủy thủ vỗ vỗ lên mặt của hân: “Đi, đi trước dẫn đường chúng ta đi lấy bạc.” Thấy con người hân loạn chuyển thì ấn đầu vai hân, dùng thanh chủy thủy nhìn thoáng qua hạ thân của hân làm một động tác hạ đao, cười lạnh: “Đừng nghĩ dùng mưu ma chước quỷ gì, nếu không chúng ta cho người thành công công luôn. Nói, đi nơi nào?”

Thiệu ngũ rụt cổ lại, mắc đi cầu: “Đi đến nhà Dương Gia Hạng.”

“Coi như người thức thời! Về sau, nếu muốn chơi, nhớ tìm đến huynh đệ ta a.” Việt ca nhi cùng mấy đại hân kia sau khi kiểm tra ngân phiếu thấy không có gì thì ngâm nga một tiểu khúc trẻ con nghiêng người một cái nghênh ngang rời đi.

Con mắt Thiệu ngũ trợn ngược lên nhìn hân, trong khoảng thời gian này hân cố gắng móc bạc của người khác thì cũng lập tức số bạc này cũng rơi vào tay người khác, giận đến hai mắt đăm đăm, cổ họng ngai ngái, tới sầm mặt lại chạy về phía nha môn trị phù, nhưng đi được một nửa đường thì dừng chân lại. Nếu để cho đối phương biết được hân kiếm số bạc này từ đâu thì sẽ xử hân như thế nào đây? Hân đứng ở đầu đường suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng đành tức giận bất bình xoay người trở về.

Sau khi Cung Viễn Hòa từ biệt Minh Phi, đi tới cổng thủy hoa thì đã nhìn thấy Tiết Minh Quý đứng ở đó nhìn hân cười, trên tay cầm một hộp gỗ tầm thường đưa qua: “Đại gia, chuyện này đã làm xong, không chê vào đâu được.”

Cung Viễn Hòa mở ra lướt nhìn, hé miệng cười cười, tiện tay rút hai tờ: “Cầm đi mời bọn họ uống rượu đi, còn lại cho người dưỡng lão. Số còn lại thì đi vào đưa cho đại nãi nãi.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Bước đường cùng

Hơn nửa năm này khí hậu rất tốt, mưa thuận gió hòa, bận rộn thu hoạch vụ thu với tốc độ nhanh nhất, Minh Phi lấy lúa ra làm hiệp định bán tất cả cho Phương Thát, kiếm được một khoản. Mất thấy mười lăm tháng tám sắp đến, liền khẩn trương chuẩn bị nghi lễ, hấp bánh Trung thu, chuẩn bị đầy đủ quà tặng, lên danh sách, tặng cho quan trên của Cung Viễn Hòa, đồng liêu, thuộc hạ, chỗ Tam di nương, tộc Thái gia, thân quyến, cửa hàng và trong nhà đại quản sự thôn trang. Ngay cả nhà hạ nhận cũng được bánh Trung thu, các loại vật phẩm và tiền thưởng, phát sớm vài ngày để mọi người chuẩn bị ăn tết.

Nàng bận rộn chuyện ăn tết, bên chỗ Cung Viễn Hòa cũng bận tới mảy tới mảy, chỉ vì sắc chỉ xây dựng bảo quan lập tức phải bàn giao sử dụng, thời khắc mấu chốt lại xảy ra sự cố tưởng rào bị bỏ húc ngã, mà đoàn người triều đình phải tới nghiệm thu mang theo ngự bút do Hoàng đế khâm ban thưởng cũng đến vào tết trung thu. Cho nên cả Thủy thành phủ nhà đều huy động, không có một người nào được ở không.

Thời tiết quang đăng rực rỡ vẫn duy trì đến mừng mười tháng tám, sau đó vẫn cứ mưa phùn rả rích. Một khi mưa là không có điểm dừng, khí hậu cũng lạnh dần, một bầy chó suốt ngày bị giam trong phòng không thể ra cửa nên vô cùng phiền não, con chó nào hơi lớn một tý là bắt chước lang hào, Minh Phi bắt đắc dĩ, chỉ có thể chọn hôm nào mưa nhỏ một chút thì thả chúng nó ra vườn nhảy lên mấy vòng.

Ngày mười bốn, buổi trưa trời quang mây tạnh được chốc lát, Minh Phi không dám ngủ trưa, nắm chặt thời gian dẫn theo Truy Phong và Hi Phúc đi bộ trong vườn, trên người mới ra một tầng mồ hôi mỏng, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một trận la hét âm ỉ xen lẫn tiếng khóc.

Nàng lẳng lẳng đứng bên chân tường nghe một hồi lâu, chỉ nghe tiếng nữ nhân khóc lóc cầu xin không nên để cho mình đi gì đó. Lại nghe có người nói đã thua rồi làm gì cần phải nuôi nhiều người như vậy? Dĩ nhiên là nên bán đều phải bán. Nghe ý đó, có nghĩa là sát vách muốn bán người.

Trong lúc bưng tỉnh, lại xuất hiện mưa phùn, đợi Minh Phi trở lại chính phòng, Hoa ma ma đã tới nói nhỏ vào tai: “Nãi nãi, sát vách nói không có tiền, một hơi bán hơn hai mươi người. Lúc trước có mấy người quỳ khóc trước cửa, xin nãi nãi mở lòng từ bi, để bọn họ lại đây.”

Kim Trâm cười lạnh: “Bọn họ lại tới ép đại gia và nãi nãi. Nếu như thật sự muốn bán người, vì sao lại có cơ hội chạy đến cửa chúng ta khóc lóc?”

Minh Phi nhàn nhạt nói: “Sợ cái gì? Nhà ai không bán nô tỳ chứ? Mua vào bán ra là chuyện bình thường, cũng không phải nhị tiểu thư hay Tam Tiểu Thư tới cửa quỳ khóc cầu xin, để ý d/d/t/q/đ đến bọn họ làm gì? Đóng cửa chặt lại là được. Nếu thật sự âm ỉ tệ quá hãy để cho Tiết quản gia đi qua sát vách tìm Tam Tiểu Thư, bảo nàng dạy dỗ hạ nhân đừng không có quy củ như vậy.” Tường làm như vậy thì bọn họ sẽ tới giúp một tay? Quả thật là chuyện cười!

Hoa ma ma đã nói với Tiết Minh Quý rồi, Tiết Minh Quý phất người qua nhấn lại ý tứ của Minh Phi, quả nhiên người quỳ khóc cầu xin ở cửa không còn nữa.

Ban đêm, có người báo lại: “Thật sự bán người, mới vừa rồi người môi giới đều dẫn tất cả đi. Có một số nhà chia lìa, khóc đến giống như cái gì vậy.”

Liên tưởng đến nữ nhi chia cách của mình, Hoa ma ma hơi xúc động: “Đã sắp đến tết rồi, đã phần người ta muốn bán người cũng sẽ để cho bọn họ ăn tết xong mới đi, Phương Hiền nhân từ. Vậy mà hôm nay không đợi qua tết đã vội bán người, vậy là bị ép đến thế thảm lắm sao?”

Hơn hai mươi người, ở lâu một ngày chính là một khoản chi tiêu không nhỏ. Trải qua mấy ngày nay, nhị phòng tiền bạc rơi rớt như nước chảy, cho dù đã thu hoạch vụ thu rồi nhưng vẫn không đủ xì, có thể không bán người sao? Minh Phi nhướn mày lên, “Đi mời Tiết tổng quản.”

Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, so với lúc mới tới thì Tiết Minh Quý đã mập hơn một vòng, người cũng trắng trẻo hơn rất nhiều, cười híp mắt chào hỏi Minh Phi: “Không biết nãi nãi có gì phân phó?”

Minh Phi mời hấn ngồi xuống, còn gọi là Kim Trâm rót trà cho hấn rồi mới hỏi: “Hình như thôn trang của chúng ta vẫn còn thiếu người?”

Tiết Minh Quý cười cười, nói: “Quả thật là thiếu người.”

Minh Phi nói: “Theo Tiết tổng quản, mấy người mà sát vách bán đi có thể dùng được không? Nếu được thì hãy chọn mấy người, tốt nhất là những người không có gia đình ấy.”

Tiết Minh Quý cung kính nói: “Vậy tiểu nhân phải đi nói ngay với người môi giới, nếu có người không tệ thì giữ lại trước.” Lập tức đi tìm người môi giới, giữ lại mấy người thông minh lanh lợi, ngày đó sẽ đưa đến thôn trang.

Sau khi Tiết Minh Quý đi rồi, Hoa ma ma đứng ở hành lang nhìn mưa rơi, nói: “Thời tiết vừa mưa là không ngớt. Nghe nói bên cạnh vẫn chưa thu hoạch lúa xong, còn có hơn phân nửa ở dưới ruộng, nếu trời vẫn không ngừng mưa chỉ sợ sẽ thua lỗ lớn.”

Mấy ngày nay, nhị phòng đều tập trung tất cả lên người Cung Trung Tổ và Cung Viễn Trật, không có ai để ý đến chuyện ở cửa hàng và thôn trang. Nhóm người quản lý ở thôn trang dĩ d/d/t/q/d nhiên biết vụ mùa, nhưng mùa thu hoạch hàng năm đều mời người làm công ngắn hạn, cần tiền, năm nay tiền lại chậm chậm không thấy phát xuống, dĩ nhiên cũng chậm trễ.

Nhà Vương Thiên Bảo an ủi nói: “May nhờ nãi nãi an bài thỏa đáng, lúa nhà chúng ta cũng thu hoạch phơi xong rồi, nếu dụng phải thời tiết như vậy, làm sao có thể tốt? Cũng không phải là toi công bận rộn quanh năm suốt tháng rồi à?”

Đan Hà oán trách: “Mấy ngày trước Nãi nãi còn nói, mấy năm nay chúng ta đều ngắm trăng trên hồ ăn tết trung thu, năm nay trời mưa chắc là không thể ngắm trăng. Một đám người núp ở trong phòng ăn cơm rồi đi ngủ, thật là không thú vị.”

Kim Trâm cười nói: “Ông trời không tốt, có thể làm gì?”

Bạch Lộ ôm cánh tay Hoa ma ma làm nũng: “Ma ma, người xem ngày mai có thể tạnh không?”

Hoa ma ma cười: “Ta cũng không phải là thiên sư, làm sao biết ngày có còn mưa hay không? Tiểu nha đầu cứ ham chơi như vậy? Nếu như người thật sự muốn thì đi đốt hai nén hương đi, xem ông trời có nghe lời người hay không.”

Giữa lúc đang nói giỡn, Cung Viễn Hòa che một cái ô màu đen từ ngoài cửa viện đi tới, thấy mấy người đều ở trên hành lang ngắm mưa, cười nói: “Mưa này có gì để nhìn?”

Minh Phi tiến lên nhận lấy cái ô đưa cho Bạch Lộ, cùng hấn vào nhà: “Họ cũng nóng lòng mong đợi trời tạnh để ngày mai lên hồ ngắm trăng đấy. Sao lại về lúc này?”

Đan Hà rất có ánh mắt đưa khăn nóng tới.

Cung Viễn Hòa lau hai cái, cười nói: “Mười sáu người trong kinh sẽ đến, chỉ sợ ngày mai đến sắp tới ta mới có thể trở về, không thể ở cùng nàng, cho nên hôm nay có ý trở về sớm chút để ở cùng nàng.”

Minh Phi có chút thất vọng: “Vậy chàng không ở nhà ăn cơm?” Đây là tết Trung thu đầu tiên mà hấn và nàng cùng trải qua, nếu như không thể cùng nhau, thật là khiến người ta thất vọng.

Cung Viễn Hòa còi đôi giày đã ướt đầm xuống, đôi đôi giày thanh bó mà Minh Phi làm, cười kéo nàng qua, dịu dàng nói: “Sao lại không ăn? Nàng bận rộn lâu như vậy, bất kể như thế nào thì bữa cơm này ta đều phải ăn ở nhà. Chỉ có điều hơi muộn một chút, sợ nàng không đợi được.”

Minh Phi cười nói: “Thiếp sẽ chờ. Cùng lắm thiếp ăn ít đồ ăn trước để lót bụng. Ngày mai chàng muốn ăn cái gì? Thiếp sẽ bảo bọn họ chuẩn bị trước, chàng cũng ăn lót bụng, đừng để bị đói.”

“Chỉ cần nàng nhớ tới ta thì ăn cái gì cũng ngon.” Cung Viễn Hòa thấy đôi mắt cười thành trăng rằm sáng của Minh Phi, bên trong tràn đầy vui sướng, ôm vai của nàng hôn mỗi bên một cái, mới nói: “Ta vừa lấy tin tức nhạc mẫu sai người đưa tới.”

Tính toán toán hôm nay đã đi hơn hai mươi ngày, Minh Phi lơ đãng: “Bọn họ đã đến rồi?”

Cung Viễn Hòa lắc đầu: “Vẫn chưa, bọn họ nán lại giữa đường.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Minh Phi khẩn trương, Trần thị đi theo chân thương đội, dù bà muốn ở lại thì thương đội cũng không đợi bà được, phải nán lại giữa đường tất nhiên là gặp chuyện lớn.

Cung Viễn Hòa thấy nàng khẩn trương, vội vuốt đầu vai của nàng nói: “Đừng hoảng sợ, bọn họ gặp phải giang phi (cướp trên sông), bây giờ đã không sao rồi.” Thấy Minh Phi thở phào nhẹ nhõm, lại nói thêm một câu: “Tam ca của nàng chết rồi.”

Đã là chuyện hơn mười ngày trước, lúc ấy thuyền đang đi trên sông, sắp bỏ thuyền đổi xe, tinh thần tất cả mọi người đều phấn chấn, ai ngờ đêm đó lại gặp phải sương mù, tiếp đó lại gặp giang phi. May mắn nhóm người Đặng Quan đã đi còn đường này lâu dài nên chuẩn bị rất đầy đủ, đúng lúc người lại nhiều tất nhiên không sợ hãi. Sau một cuộc đổ máu, cả hai phe đều có người bị thương. Trần thị, d/đ;lq'd Võ Sư Trần gia thuê và nhũ mẫu của Thái Quang Hoa đều bị thương, mà Thái Quang Nghi thì sau khi bị chém một đao liền rơi xuống sông, nhóm người Đặng Quan tìm ba bốn ngày, mới tìm được thi thể của hấn trên bãi sông hạ du cách một trăm dặm, đã bị ngâm nước đến hoàn toàn thay đổi. Xảy ra chuyện như vậy, đoàn người chỉ đành phải dừng lại, chờ quan phủ quyết định và xử lý hậu sự cho người chết.

Cuối cùng, Trần thị không ngừng cảm ơn Cung Viễn Hòa, nhờ có hấn tìm hai nữ tiêu sư này cho bọn họ, lại để cho họ đi theo đội tàu của Đặng Quan, nếu không thật thật sự phải chết trên sông, thành cô hồn dã quỷ rồi. Trong lời nói, không thiếu vẻ cảm kích và sợ hãi.

Minh Phi xem xong thư, không khỏi sợ hãi: “Vì sao lại có giang phi lớn mật như thế? Năm ngoái chúng ta đi vào kinh thành, trên đường về cũng hết sức an toàn.” Chuyện như vậy ở thời kỳ thái bình coi như là chuyện lớn chứ? Nàng nghĩ lại, liền đóng miệng. Võ Sư bị thương không kỳ lạ, kỳ lạ là nhũ mẫu của Thái Quang Hoa cũng bị thương, mà chỉ riêng Thái Quang Nghi bị chết, đây cũng quá đúng dịp chứ?

Cung Viễn Hòa cười nhạt: “Đúng vậy, thật sự quá mức to gan lớn mật. Cho nên vận số của Tam ca nàng thật không tốt.”

Minh Phi trầm mặc chốc lát, nói: “Quan phủ nơi đó không có ý kiến gì sao?”

Cung Viễn Hòa chau chau mày: “Ý kiến gì? Gởi một bản báo cáo, giang phi cả gan làm loạn, nhắc nhở khách thường phải kết bạn mà đi, chú ý an toàn. Sau đó sẽ báo cáo lên trên, chọn một thời cơ thích hợp trừ phiến loạn là được. Nàng đừng lo lắng, bây giờ bọn họ đã tiếp tục lên đường, bất kể như thế nào thì nhóm người Đặng Quan nhất định sẽ đưa bọn họ bình an đến Đãng Châu.”

Minh Phi cau mày: “Thiếp phải nói tin tức này cho tổ tông.”

Cung Viễn Hòa nói: “Chờ qua tết đã, ngày mai ta tự mình đi một chuyến, nàng hẹn Tam đi nương cùng nhau đi thăm Nhị Di Nương một chút, về phần Minh Tư, thông báo cho Thiệu gia là được, nếu Thiệu Gia Kien không nói cho nàng ta biết thì đó là chuyện nhà bọn họ.”

“Vậy nhị ca của thiếp thì sao?”

Cung Viễn Hòa nói: “Mặc kệ hấn, Nhị Di Nương biết thì hấn cũng sẽ biết.”

Minh Phi do dự một chút, giương mắt nhìn hấn: “Những người đó thật sự là giang phi? Đặng Quan thật sự là trà thương?”

Cung Viễn Hòa sững sờ, nhìn nàng từ từ để lộ nụ cười làm người ta an tâm “Quan phủ đã ra báo cáo, thật sự là giang phi. Mà nhóm người Đặng Quan cũng thật sự là trà thương. Nàng nghĩ xem, xảy ra chuyện lớn như vậy, quan phủ nhất định phải tra rõ, không phải trà thương, không phải giang phi, có thể giấu giếm được đi không?”

Minh Phi nhìn chòng chọc hai mắt hấn, thờ dãi: “Chuyện lần này nhờ có chàng.” Sau này Trần thị ngủ cũng phải an ổn mấy phần chứ?

Cung Viễn Hòa đề cánh tay của nàng, cười đến tự đắc: “Nói cái này thì khách khí rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Mùa thu lạnh lẽo.

Đến buổi chiều, mưa biến thành mưa như trút nước, đến khi trời sáng hơn đôi chút thì lại mưa thêm một lần nữa. Một cơn mưa thu một đợt lạnh, Minh Phi cảm thấy chân có chút mỏng, bám lên Cung Viễn Hòa giống như bạch tuộc, hai cái chân áp sát vào đùi của hắn, tham lam hấp thu khí ấm trên người của hắn. Cung Viễn Hòa liền Thần Quang, buồn cười nhìn bộ dạng tham ngủ của nàng, vỗ nhẹ lên gương mặt của nàng: “Phi Phi, buông ra, ta phải tới nha môn rồi.” Tiểu phụ nhân chưa đầy mười sáu tuổi, vẫn còn vươn người, tham ngủ giống hệt đứa bé. Đêm qua không thức quá muộn, sáng nay nàng liền không muốn dậy. Minh Phi cau mày, bắt mắt mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt tuấn tú gần sát của hắn, liền nở một nụ cười vui sướng với hắn: “Tình hân chưa?” Không riêng gì bọn Bạch Lộ muốn ngắm trăng Trung thu trên hồ, nàng cũng muốn.

Nàng lúc này, tóc đen xõa tung, gương mặt mềm mại, cặp mắt mê ly, tựa như đóa hoa đào mềm mại nở rộ trong tháng ba, Cung Viễn Hòa làm bầm một tiếng: “Tình rồi.” Cúi đầu hôn môi của nàng, tách môi của nàng ra, bắt đầu chiếm đoạt cái miệng nhỏ của nàng. Nàng cũng ôm chặt cổ của hắn, nhiệt tình đáp lại, không quên sờ vai cái ở bên hông hắn. Nhận thấy nơi nào đó trên người hắn có biến hóa, nàng cười khanh khách, khe khẽ đẩy hắn: “Đi sớm về sớm.”

Hắn vùi đầu ở trước ngực của nàng, thở thật thấp, không quên oán trách nàng: “Không phải là nàng chê ta quá nóng, không thích ta đụng tới sao? Lại còn không sợ chết mà đẩy đưa với ta như vậy.”

Còn nhớ tới chuyện từ lúc vừa thành thân cơ à? Minh Phi liếc hắn một cái: “Quý hạp hời! Phu quân làm cái gì? Chính là chắn ấm trong những ngày trời lạnh.”

Cung Viễn Hòa sững sờ, ngay sau đó buồn cười: “Đúng, phu quân chính là chắn ấm trong những ngày trời lạnh, đuổi muỗi vào mùa hạ.”

Minh Phi cũng cười: “Mau dậy đi, bằng không lại trễ, Hoa ma ma lại cầu nhàu ta.” Quay đầu lại nhìn phía ngoài cửa sổ, một mảnh u tối, không khỏi sáng giọng: “Chàng lại gạt ta, rõ ràng đang mưa.”

Quay đầu lại vừa đứng đứng vào ánh mắt chuyên chú của Cung Viễn Hòa. Con ngươi của hắn rất đen, giống như hai đầm nước sâu không thấy đáy, bên trong có nàng, tim Minh Phi đập bịch bịch, nóng mặt: “Chàng nhìn cái gì? Ta rất đẹp mắt sao?”

Hắn chỉ cười không nói.

Minh Phi héch miệng, lưu loát lật người, mặc quần áo, xuống giường, đang muốn trượt xuống giường, Cung Viễn Hòa kéo nàng lại: “Phi Phi, ta rất thích bộ dáng bây giờ của nàng. Xinh đẹp lại hay cười, đây mới là đáng về mà người ở độ tuổi này nên có.” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng mon trôn chân mày của nàng: “Nơi này, lúc ngủ cũng không còn nhăn nhúm như ngày trước.”

Minh Phi ngẩn ra, nghiêm túc nhìn hắn: “Chắc hẳn về sau sẽ tốt hơn?”

Hắn trịnh trọng gật đầu: “Nhất định sẽ tốt hơn. Ta bảo đảm.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng gọi của Hoa ma ma: “Lão gia, phu nhân, có cần phải bày điểm tâm hay không?” Trong nhà không có trường bối, nàng sợ người trẻ tuổi tham vui không hiểu chuyện, để lỡ chính sự, đến giờ không thấy hai người dậy, liền tới thúc giục một lần.

“Bày đi.” Minh Phi vội đáp, xuống giường lấy áo cho Cung Viễn Hòa. Không khí lãng mạn bị phá vỡ, Cung Viễn Hòa bắt mắt, nhỏ giọng nói: “Nàng càng trông nom càng rộng rồi. Cây già lên mặt.”

Minh Phi thấy hắn mắt hửng, vội nói: “Những việc khác nàng cũng không như vậy. Chỉ là luôn nhớ ta vẫn là một đứa bé không hiểu chuyện.”

“Nói giỡn một chút mà thôi.” Cung Viễn Hòa thấy nàng cho là thật, chỉ chỉ mũi: “Nàng viết thư cho nhạc mẫu, hỏi bà ấy một chút xem hôm nay nữ nhi ở đâu, gia chủ có bằng lòng thả người hay không? Nếu là đồng ý, chúng ta tốn thêm ít bạc tốn với chút tâm tư cũng không sao. Máu mủ đoàn viên, bà ấy cần phải tận tâm hơn, có bà ấy ở bên người, tương lai có đứa bé, nàng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

Minh Phi cười nói: “Nếu có thể thành, nàng đối đãi với chàng tất nhiên là còn tốt hơn so với ta.”

Cung Viễn Hòa nói: “Sao có thể, mụ cáo già.” Hắn thấy Minh Phi mặc quần áo, không biến sắc đứng dậy, nói: “Nàng cũng làm vài bộ y phục đi nhì? Nàng cao hơn rất nhiều so với khi mới tới, ít nhất cũng đã đến đầu vai của ta rồi.”

Minh Phi cảm thấy rất hài lòng đối với tình trạng phát triển trở mã trong khoảng thời gian này của mình: “Không cần làm, y phục lúc trước mẫu thân chuẩn bị cho ta vốn hơi lớn, mặc vừa đúng.”

Cung Viễn Hòa nghiêm nghị: “Nữ nhân vốn là phải thường xuyên có đồ mới, chúng ta lại không thiếu bạc, chờ mấy ngày nữa, ta chọn cho nàng mấy bộ đẹp.”

Tiền Cung Viễn Hòa, người Tam di nương phải đi tiếp Lai gia chơi hội tới đáp lời: “Di nương nói, Tạ phu nhân có ý tốt. Chỉ là người trong nhà vốn ít, nếu không phải nàng ở đó, chỉ sợ càng thêm vắng lạnh, nàng có thể ở lại nhà bọn họ cũng rất tốt.”

Minh Phi suy nghĩ một chút, quyết định đợi mưa đi tới Thái gia bồi Tam di nương ăn một bữa cơm, cũng có ý khác. Đầu tiên là nàng không muốn để Tam

đi nương cô đơn một mình trải qua Trung thu, sau đó thuận tiện nói tin tức đám người Trần thị gặp nạn, Thái Quang Nghi chết cho Tam đi nương.

Lúc trước Tam đi nương thấy Minh Phi tới đây thì rất vui mừng, đợi đến khi biết được chuyện này, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, trầm mặc một hồi lâu, liền hô oan nghiệt, lại hỏi về Thái Quang Nghi.

Minh Phi nói: “Bởi vì ngâm nước quá lâu, thi thể đã bị trương lên, không thể đi xa, phu nhân liền làm chủ, mua một mảnh đất, làm một ngôi mộ an táng hẳn ở nơi đó. Nếu lão gia muốn đưa hân trở lại quê hương, thì cũng là chuyện tương lai. Di nương giúp mọi người bày cho hân một linh vị, người trong nhà tới cúng tế một phen cũng là phải.”

Tam đi nương gật đầu: “Chỉ có thể như thế. Tam công tử là bào huynh (anh ruột) của Tứ cô nãi nãi (*), tình cảm của bọn họ từ trước đến giờ đều không tệ, không thể không cho nàng biết. Hôm nay ăn tết, thời tiết cũng không tiện, ta ngày mai lại phái người tới Thiệu gia báo, chỉ là Nhị đi nương ở đó, còn phải làm phiền Tam cô nãi nãi đi cùng ta một chuyến, một mình ta ra ngoài thì không tiện.”

(*) Cô nãi nãi: cô- cách nhà gái gọi con gái đã lấy chồng.

“Di nương cẩn thận quá mức, lão gia cùng phu nhân đều vô cùng tin tưởng người. Không phải vậy thì cũng sẽ không giao cả một gia đình lớn như vậy cho người trông nom.” Lúc trước Minh Phi còn nghĩ nếu Tam đi nương sợ phiền phức, không chịu ra mặt thông báo cho Minh Tư, vậy liền chỉ có nàng cho người đi thông báo. Nếu Tam đi nương nguyện ý đại biểu Thái gia ra mặt, đó là tốt nhất.

“Chính là bởi vì lão gia cùng phu nhân tin tưởng ta, cho nên ta mới càng thêm cẩn thận.” Tam đi nương mỉm cười, nàng không có bản lĩnh khác, chỉ là biết rất rõ cân lượng của mình. Cuộc đời này không thể nói là hoàn mỹ, nhưng có một nữ nhi thân thiết, nữ tể (con rể) thật tốt, chủ mẫu khoan hậu (khoan dung, nhân hậu), trưởng tử, trưởng nữ dòng chính vẫn luôn kính trọng nàng, tương tượng cuộc sống khi tuổi già quả thật rất thoải mái, so sánh với Nhị đi nương, nàng đã rất hoàn mỹ rồi.

Bỏ qua Nhị đi nương, xe ngựa đi trên đường phố lát đá tằm thường, khi đi tới phố Thiên Tĩnh thì chỉ nghe một tiếng pháo nổ vang, là từ một cửa hàng mới khai trương, treo lụa đỏ lụa xanh, chỉ là thời tiết không tốt, người đi đường thưa thớt. Mặc dù tiểu nhị bên ngoài hết sức chiêu dụ khách hàng, nhưng trước cửa vẫn vắng vẻ tới mức có thể giăng lưới bắt chim.

Kim Trâm cười nói: “Cửa hàng này mời ai xem ngày vậy? Lụa tới lực lui, lại chọn đúng ngày hôm nay. Con mưa này cũng không biết tới lúc nào thì mới ngừng, có ai muốn đi dạo phố?” Vừa ghé đầu nhìn, vừa che miệng cười nói: “Phu nhân, là một tòa kim lâu, gọi là Kim Ngọc Mãn Đường. Kim Ngọc Mãn Đường, đây là muốn đối đầu với Hoa Mãn Lâu sao?”

Minh Phi vỗ nàng nàng: “Tiểu nhị nói hay nhìn cũng không tồi, hình như là từ trong kinh tới.”

Kim Trâm cẩn thận nghe, gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là trang phục tiểu nhị, cũng là người Hoa Mãn Lâu xem trọng. Từ trong kinh tới, thoát nhìn rất được chào đón, chắc hẳn kiểu dáng mới mẻ hơn Hoa Mãn Lâu. Phu nhân, có nên đi vào xem một chút hay không?”

Nói rồi, xe ngựa chậm rãi đi tới, dừng trước cửa tiệm, hai ma ma nhảy xuống xe trước, mở ô lên, nha hoàn đỡ một vị phu nhân cùng một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi xuống, chậm rãi đi vào trong cửa hàng.

Minh Phi thấy rõ ràng, không phải Viên Nhị phu nhân cùng Viên Mai Nhi thì là ai? Nghĩ tới Viên Mai Nhi sắp sửa xuất giá, ghét bỏ Hoa Mãn Lâu gì đó không đủ mới lạ, thừa dịp tiệm mới khai trương, đi tới đây chọn mấy thứ đồ trang sức vừa lòng sao?

Kim Trâm nhìn thấy mẫu nữ Viên Mai Nhi, liền biết Minh Phi tất nhiên sẽ không đi vào, chủ động bảo phu xe lái xe về nhà. Tới cửa nhà, vung đất trước cửa của chi thứ hai rơi vài chút bánh Trung thu, quả lựu, tơ lựu, các loại được liệ, tất cả đều bị nước bùn làm cho hồng bết dơ bẩn, Thiệu Đại phu nhân dẫn theo hai ma ma, chống nạnh đứng ở cửa mắng: “Không biết tốt xấu! Đã là người sa cơ thất thế rồi, lại vẫn coi mình là tiểu thư nhà quan.”

Thấy xe ngựa của Minh Phi đi tới, Thiệu Đại phu nhân ngừng mắng, cất giọng cười nói: “Đại phu nhân, ngài đã về rồi? Ngài xem xem Tam muội muội của ngài này, nửa điểm cũng không biết tôn trọng người lớn hơn. Họ muốn ăn tết, ta tốt bụng đến thăm mấy mẫu tử nhà họ, bọn họ lại không cho ta vào cửa, còn vứt hết mấy thứ ta mang tới lên mặt đất, ngài thử phân xử cho ta đi.”

Minh Phi chán ghét nhũm nhụi một cái, khẹp nửa mắt, Kim Trâm cười nói: “Đại phu nhân, ăn tết lớn, ngài không ăn tết trong nhà mình, ngược lại còn đứng ở trước cửa cô nãi nãi chửi ngoại tôn nữ (cháu gái bên ngoại) của mình như vậy, ngoại tôn nữ nha, ai không biết, còn tưởng rằng các người là kẻ thù, cũng không nghĩ ra ngài chính là cữu mẫu (mợ) của Tam tiểu thư.” Đang lúc nói chuyện, xe đi vào cửa, hai người cũng không nghe rõ Đại phu nhân nói những gì ở phía sau.

Hoa ma ma tiếp Minh Phi ở cửa ra vào, nói: “Phu nhân, nghe nói là mấy gã sai vặt bị trói đi hôm nay đã xoay đầu lại cùng nhau vu cáo chỉ chứng Nhị công tử, Nhị phu nhân đi thăm tù, vừa đứng bắt gặp Nhị công tử bị hành hình đến hôn mê, vì vậy cũng bị dọa đến hôn mê. Tình lại nói phải bán cửa hàng, Thiệu gia nghe vậy, liền chạy tới ép mua, bị Tam tiểu thư đuổi ra ngoài.”

Nghĩ là Cung Trung Tổ chẳng mấy chốc sẽ trở lại, Hồng tri phủ ngài lấy được quá ít chỗ tốt, muốn nắm chặt thời gian bức bách Cung Nhị phu nhân một phen. Cung Nhị phu nhân ái tử (yêu thương con trai) nên sốt ruột, tất nhiên sẽ tìm cách lấy tiền đi. Minh Phi suy nghĩ ra mấu chốt trong đó, nói: “Ngoài cửa quá ồn, rêu rao khó nghe.”

Hoa ma ma cười một tiếng, nhỏ giọng phân phó lão Mã mấy câu, lão Mã cười hắc hắc, đi thả bốn con chó lớn ra, lại mở cửa ra trước, để chó chen ra ngoài, sau đó kinh hoàng luống cuống kêu một tiếng: “Phu nhân ở ngoài cửa, ngài đi nhanh lên, chó nhà ta không cần thận chạy ra ngoài!”

Thiệu Đại phu nhân đang thống hận Minh Phi không để ai vào mắt, mắt Kim Trâm một câu tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, chột nhìn thấy

mấy con chó lớn dữ dằn lao ra cửa, nhất thời bị dọa đến bấp chân như nhũn ra, cũng không quản tới đồ vật trên mặt đất, kêu thảm một tiếng, để hai ma ma đỡ lên xe ngựa, bèn nhón kêu lên: “Đi mau! Đi mau!”

Lão Mã cười ha ha.

Cách nhau một bức tường, Cung Tĩnh Kỳ đều nghe tất cả những lời này vào tai, chỉ vịn vào tường mà yên lặng rơi lệ. Trong lúc đó, nàng mới đột nhiên phát hiện, hiện ngân (tiền bạc hiện có) trong nhà có thể rút ra dùng căn bản đều không có, hoa màu trong đất chỉ còn không tới một nửa, rất nhiều người đuổi theo muốn tiền công, mà đồ trang sức của Cung Nhị phu nhân, thứ đáng giá trong phòng, đều đã bán đi, không còn thứ gì. Phụ thân không có tin tức, mẫu thân bị bệnh, thân đệ đệ ở trong tù, một tỷ tỷ vốn coi đệ đệ mình như kẻ thù, cừu cừu và cừ mẫu thân thiết nhất tới bỏ đá xuống giếng, biểu ca không có ý tốt. Cuộc sống như vậy, khi nào mới kết thúc?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Thăm bệnh

Giờ tỵ, Cung Viễn Hòa giẫm bùn trên đất, mệt mỏi đi vào cửa nhà, một gã sai vặt sớm được Minh Phi dặn dò, ngồi ở cổng trong chờ đợi, nghe tiếng động liền nhảy ra đưa đèn lồng cho Tây Tụy, còn mình như một làn khói chạy đi vào trong báo tin.

Đợi đến khi Cung Viễn Hòa đi tới cửa chính viện thì Minh Phi đã đứng ở cửa tưới cười đứng chờ. Cung Viễn Hòa nhìn dưới ánh đèn lồng đỏ lớn, Minh Phi mặc thu y (quần áo mùa thu) hoa văn hình mây màu vàng nhạt mới tinh, phối với váy dài nhiều nếp gấp màu phấn hồng, tóc đen vấn cao, khuyên tai hình minh nguyệt, đang nhìn mình cười thân nhiên, toàn thân mệt mỏi lập tức tan đi hơn một nửa. Hắn bước nhanh tiến lên, giận trách: “Tại sao lúc này rồi mà còn chưa ngủ? Trước đó không phải ta sai người trở lại nói với nàng, để cho nàng ngủ trước không cần chờ ta sao?”

“Đã nói cùng nhau ăn cơm.” Minh Phi lời kéo tay của hắn, khoa trương xoa mấy cái ở trên cánh tay của hắn, mỉm cười hỏi hắn, “Có lạnh hay không? Có mệt hay không? Có đói bụng không?”

Cung Viễn Hòa cười lắc đầu: “Vừa lạnh vừa đói vừa mệt.” Mới vào phòng, một mùi thơm xen lẫn trong không khí ấm áp trong nháy mắt bao quanh hắn, hắn hít hít nhìn gian phòng ấm áp được ánh nến chiếu lên sáng ngời, thoải mái khẽ thở dài một hơi: “Vẫn là trong nhà tốt.”

Minh Phi đưa qua một ly trà gừng cho hắn: “Uống đi.”

Hắn thấp giọng nói thầm: “Ta cũng không phải là giấy dán, gió vừa thổi thì đã gục.” Trong mắt lại tràn đầy vui vẻ, rất sáng khoái uống sạch sẽ.

Ăn cơm xong, Cung Viễn Hòa mệt mỏi nằm ở trên giường động cũng không muốn động: “Hong đại nhân của chúng ta, không nỡ bỏ bạc tu sửa đề đập, thực hiện sắc chỉ một cách nghiêm ngặt, lại hận không được tân trang tất cả trong trạm dịch, thay đồ tốt nhất. Một chiều này của ông ta, trước kia nhất định là lần nào cũng đứng, nhưng lần này, nhất định ông ta sẽ gặp xui xẻo.”

Minh Phi ngồi ở một bên nghe hắn nói thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng, tỏ ý mình đang nghe. Cung Viễn Hòa thoải mái lật người, kéo nàng xuống nhét vào trong khuỷu tay của hắn: “Đáng ghét, ngày mai ta còn phải đến sớm, quan viên lớn nhỏ khắp thành đều phải ra khỏi thành hai mươi dặm đón người.”

“Không phải đi bến tàu à?”

“Mực nước trong sông đã tăng, nơi này của chúng ta đồ mưa nhỏ, vậy mà thượng du lại hân hoan liên tiếp đổ ba trận mưa to. Hai ngày trước người trong kinh rời châu đón xe, đổi đi đường bộ.”

“Có thể vỡ đề hay không?” Từ lúc Minh phi tới phủ Thủy Thành tới nay, cũng chưa từng nghe nói qua chuyện đề đập bị vỡ, nhưng nghe lời Cung Viễn Hòa mấy ngày trước đây nói với nàng cùng với đến xem, hình như năm nay có chút phiền phức.

Thật lâu không thấy Cung Viễn Hòa lên tiếng, nàng thò người ra nhìn xem, người đã ngủ mất rồi. Nàng nhẹ nhàng sờ sờ mặt của hắn, tinh khiết như ngọc, ấm áp mượt mà, nhìn xem vừa dưỡng mắt vừa dưỡng tâm, nàng khẽ mỉm cười, giúp hắn vén góc chăn, thò người ra thổi tắt đèn.

Sáng ngày hôm sau Minh Phi tỉnh lại, Cung Viễn Hòa đã không ở bên người, đã sớm đi nha môn. Nàng nhìn mưa thu liên miên không ngừng ngoài cửa sổ, không khỏi nhũn nẩy, loại thời tiết này đi thăm Nhị Di Nương, cũng không biết đường có khó đi không.

Kim Trâm thấy sắc mặt nàng không tốt, vội nói: “Nãi nãi, đại gia trước khi đi có nói, nếu muốn đi thôn trang thăm di nương, nhớ để cho Hoa ma ma, nhà Vương Thiên Bảo và Tiết tổng quân đi theo.”

Minh Phi đáp lại, đổi cái áo đơn màu ngọc phấn, phối với cái váy màu xanh, chỉ đeo một cây trâm cài khảm trân châu, phối cùng khuyên tai, không chút phấn son, gọi Hoa ma ma đi vào: “Ma ma chuẩn bị năm mươi lượng đi cùng với ta, lại đi mời Tiết tổng quân đến chờ.”

Hoa ma ma nhìn sắc trời một chút, thở dài: “Thời tiết quái quỷ này.”

Trong chốc lát, xe ngựa chuẩn bị tốt, Minh Phi dẫn theo Hoa ma ma, nhà Vương Thiên Bảo, Kim Trâm lên xe, Tiết Minh Quý thì dẫn hai gia đình cường tráng mặc áo to ngồi ở một xe khác đi theo phía sau. Đến Thái gia, Tam di nương đã sớm đứng chờ. Minh Phi nhìn trang phục của bà ấy, đồng dạng cũng là áo trắng tất trắng, hai người hiểu ý cười một tiếng, rồi lập tức thu nụ cười lại.

Minh Phi vẫn là lần đầu tiên đi trang tử này của Thái gia, cách thành thật ra thì cũng không xa, cũng chỉ chừng hai mươi dặm, đường cũng vừa rộng vừa bằng phẳng, cho dù là thời tiết như vậy, cũng không tính là khó đi.

Tam di nương thấp giọng giải thích cho Minh Phi nghe: “Cái Trang Tử này xây dựng không tồi, sở dĩ lúc trước lão gia tán thành ý kiến của phu nhân, để cho bọn họ tới nơi này dưỡng bệnh, cũng bởi vì nơi này cách thành gần, đường đi dễ dàng, gặp chuyện cũng có thể kịp thời đến chăm sóc, cuộc sống lại không đến nỗi quá khổ. Tiếc rằng, người này há, không thuận theo.”

Thật ra thì ban đầu Thái Quốc Đống đối với mấy mẫu tử Nhị Di Nương, đúng thật là rất yêu thương, nếu như mấy mẫu tử Nhị Di Nương không làm việc đó, chưa chắc không có một con đường khác có thể đi. Đi tới tình trạng hôm nay, quả thật là gieo gió gặt bão. Bởi vì liên quan tới huynh muội nhà mình và Trần thị, Minh Phi cảm thấy không tiện cùng Tam di nương thảo luận cái đề tài này, liền hỏi bà ấy: “Di nương có báo việc này cho Thiệu gia hay không?”

Tam di nương nói: “Báo rồi. Vốn muốn hỏi Tứ cô nãi nãi, có muốn cùng chúng ta đến thăm Nhị Di Nương hay không, nhưng lại nghĩ đến, nàng ta đang mang thai, thân thể từ trước đến nay lại không tốt, cũng không sao. Cũng không biết Thiệu gia có nói với nàng ta hay không.” Bà ấy nhũn mỳ: “Tình tình kia của Tứ cô nãi nãi, nếu biết được, còn không biết sẽ âm ỉ thành cái dạng gì. Ta chỉ mong sao không để cho nàng ta biết, lại sợ sau này nàng ta biết, trái lại sẽ không buông tha cho ta.”

Hoa ma ma nói: “Mặc dù Di nương nghĩ chu đáo, nhưng loại chuyện này cũng là đại sự, nếu không nói cho Tứ cô, chỉ sợ ngược lại nàng ta sẽ càng không vui.”

Tam di nương gật đầu một cái: “Chính là đạo lý này.”

Minh Phi chuyển đề tài đến trên người Minh Nhã: “Thời điểm Nhị tỷ sinh, di nương có muốn ta đi cùng với di nương một chuyến hay không?” Trong mắt Tam di nương toát ra ánh sáng: “Ta đang lo lắng chuyện này, rất sợ sau khi đi, nhà bọn họ không nhìn trúng ta, ngược lại thêm phiền toái cho nàng. Nếu Nhị cô nãi nãi đồng ý đi với ta, thì cái gì cũng không sợ rồi.”

Minh Phi cầm tay của bà ấy, cười nói: “Di nương nói gì thế? Nhị tỷ tỷ là di nương sinh, Nhị tỷ phu là người đọc sách, biết lễ nghĩa, như thế nào lại không nhìn trúng di nương? Di nương xem ngày lễ ngày tết đều đưa tới cho di nương những lễ vật kia, loại nào không phải là tỉ mỉ chọn lựa ra?”

Tam di nương bắt đầu gạt lệ: “Ta chỉ mong đợi nàng mẫu tử bình an.”

Đám người Minh Phi không thể thiếu an ủi bà ấy một phen, nói qua vài câu nhàn thoải, đường cũng không tính là khó đi, đến trưa, mưa từ từ nhỏ lại, Trang Tử của Thái gia cũng xuất hiện ở trước mắt. So với Trang tử hồi môn kia của Minh Phi, thì lớn hơn gấp đôi, bởi vì không có thông báo trước, trời lại mưa, đợi đến trước cửa Trang Tử, mới có người ra nghênh đón.

Xe ngựa chạy thẳng vào hậu viện, một người nam nhân có lẽ là quản sự mặt chữ quốc, mặc áo choàng dài vải bố màu xanh, hơn bốn mươi tuổi, và một phụ nhân dáng vẻ mệt mỏi ra đón, lúc đầu vẻ mặt còn có chút sợ hãi, đợi đến khi thấy Tam di nương, liền đổi thành cười tươi như hoa: “Di nãi nãi khổ cực rồi, thời tiết thật quá bất bết.”

Tam di nương “Ừm” một tiếng, chỉ vào Minh Phi nói: “Đây là Tam cô nãi nãi, các người chưa từng gặp qua, lần này theo ta cùng đi thăm Nhị di nãi nãi một chút.” Lại cùng Minh Phi giới thiệu: “Đây là Triệu trang đầu và nương tử của ông ấy.”

“Tam cô nãi nãi tốt lành.” Hai phu thê Triệu trang đầu vội vàng hành lễ vấn an, mời mọi người vào phòng uống trà, lại sai người đi xuống bếp chuẩn bị cơm canh.

Tam di nương nói: “Chúng ta đi thăm Nhị Di Nương một chút trước, tình hình mấy ngày nay của bà ấy như thế nào?”

Triệu nương tử vội nói: “Bẩm Tam di nãi nãi, Nhị di nãi nãi mấy ngày trước đây tinh thần còn rất tốt, đại phu cũng nói phơi nắng nhiều sẽ khá hơn. Không biết tại sao, bắt đầu từ cơn mưa hôm trước, liền không được tốt lắm, có lẽ là do bởi vì thời tiết không tốt, không có phơi nắng?”

Triệu quản sự trách cứ bà ấy: “Bà hiểu được cái gì? Chớ nói càn.”

Triệu nương tử then thùng cười cười, cũng không nhiều lời, bảo Triệu quản sự dẫn Tiết Minh Quý và các nam nhân khác tới thính đường, còn bà ấy dẫn Tam di nương và đám người Minh Phi đi dọc theo con đường trải đá xanh đi vào trong. Đến một dãy nhà ngói ba gian yên tĩnh trong sân trồng vài gốc cây hạnh, phủ lên bàn đá xanh, bà ấy đẩy cửa khép hờ ra, cất giọng hô: “Ngô ma ma, Tam di nãi nãi và Tam Cô nãi nãi đến thăm Nhị di nãi nãi. “ Cửa bên trái gian phòng kia “Ken két” vang lên một tiếng vang nhỏ, Ngô ma ma nhô đầu ra, thấy mọi người vui vẻ nghênh đón: “Ui chao, cô nãi nãi, di nãi nãi, tại sao thời tiết thế này lại tới? Trên đường chắc hẳn rất khó đi?”

Minh Phi nghe bà ta hô, có chút buồn cười. Đám người Triệu nương tử gọi mình và Tam di nương, là đặt Tam di nương ở trước, mình đặt ở sau, mà vị họ hàng Trần thị —— Ngô ma ma này, lại đặt mình ở phía trước Tam di nương, cũng quá khôn ngoan.

Ngô ma ma rất chuyên nghiệp bắt đầu báo cáo tình hình: “Từ sau khi trời mưa, liền không có tinh thần gì, thuốc cũng uống không trôi, từ hôm qua cũng chỉ có thể uống chút cháo loãng, lúc này có lẽ là ngủ rồi.”

Nhị Di Nương ở trong gian nhà ngói lớn nhất chính giữa, Ngô ma ma mới vừa đẩy cửa phòng ra, một mùi thuốc bắc nồng nặc xen lẫn một loại hơi nóng hừng hực xông vào mũi, Tam di nương và Minh Phi đều không khỏi nhũn mày một cái.

Ngô ma ma tập mãi thành quen: “Nhị Di Nương thân thể không tốt, đầu tháng liền đốt chậu than.” Vừa nói, vừa mở cửa phòng lớn hơn một chút, để cho người bên ngoài có thể nhìn thấy tình hình bên trong, cũng làm cho hơi nóng và mùi thuốc trong phòng tản đi.

Minh Phi thấy thế âm thầm gật đầu, trong phòng Nhị Di Nương trang hoàng thật không tồi, mọi thứ phù hợp, hơn nữa nhìn thấy được còn dọn dẹp rất chỉnh tề. Cho dù ai nhìn thấy, cũng không tìm được bất cứ lời nói gì.

Một tiểu nha hoàn nằm ở kê bên chậu than ngủ gật, nghe tiếng người, quỳnh lên lau nước miếng bên miệng, đứng lên khỏi ghế, lui đến trong góc, khiếp sợ gọi một tiếng: “Ma ma.”

Trong mắt Ngô ma ma thoáng qua vẻ tàn khốc, trước mắt đám người Minh Phi cũng không tiện mắng nạt, trầm mặt mà nói: “Ta bảo người trông chừng di nương, người lại chạy đến bên ngoài này lười biếng ngủ?”

Tiểu nha hoàn vội nói: “Di nương buồn ngủ, không cần nô tỳ hầu hạ.” Lo lắng vuốt cánh tay, trong mắt đã ngấn lệ.

Tam di nương nói: “Thôi, thôi, ta hỏi người, di nương các người lúc này đang ngủ sao?”

Tiểu nha hoàn đang muốn trả lời, trong phòng truyền đến một tiếng ho khan thật thấp, giọng nói trầm thấp của Nhị Di Nương truyền đến: “Ai ở bên ngoài?”

Ngô ma ma nháy mắt với Tam di nương và Minh Phi, tiến lên nâng tấm rèm vải bông màu thiên thanh lên, cười nói: “Di nương, Tam di nương và Tam cô nãi nãi tới thăm ngài! Ngài có muốn ngồi dậy không?”

Trong phòng lập tức trầm mặc, một hồi lâu sau, Nhị Di Nương mới nói: “Xem ta như thế nào? Xem ta chết chưa?” Một chút ý tứ mời các nàng vào cũng không có.

Tam di nương nhìn Minh Phi một cái, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, thật sự là trong nhà có chuyện lớn xảy ra, không thể không đến nói với tỷ một tiếng. “Nếu Nhị Di Nương không khách khí với bọn họ, bà cũng liền miễn những lời hư tình giả ý trên mặt kia đi, thẳng vào chủ đề.

Lại là một trận trầm mặc, Tam di nương cũng không đợi bà ta, trực tiếp nói: “Tam công tử trên đường đi Đãng Châu, gặp phải thổ phi, đã mất, tỷ tỷ tỷ bớt đau buồn đi.”

Ngoài dự đoán, trong phòng hoàn toàn không có chút tiếng động nào, ngay cả tiếng khóc cũng không có.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không phải tức giận công tâm hôn mê rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210: Song song cùng tới.

Minh Phi nháy mắt với Ngô ma ma, Ngô ma ma kéo rèm treo lên, sai bước đi vào: “Bà cô nãi nãi, sống chết hay có số phú quý hay không là tại trời, ngài cũng đừng nên nghĩa quân...”

Tam di nương đi theo sát phía sau Minh Phi đi theo vào. Chỉ thấy phòng hướng nam có cửa sổ đang mở, trước cửa sổ có bày một bàn trang điểm, vách tường phía tây có đặt một chiếc giường, phía trước giường treo một cái màn dày màu đỏ đậm, cuối giường đặt hai cái hòm xiềng, ngay giữa phòng có đặt một chậu than đồng thật lớn, bên trong, than đang cháy đỏ rực. Mọi thứ nên có đều có hết, Minh Phi ddlqd không khỏi âm thầm cảm thán, nhìn cuộc sống này so với khi nàng còn ở Ngô gia thôn quả thật tốt hơn nhiều.

Đang suy nghĩ, Ngô ma ma đã nhấc màn lên, Nhị di nương đang nằm bên trong. Nhị di nương mặc một bộ tiểu y màu trắng thuần, nửa nằm nửa ngồi tựa vào đầu giường, tóc tết thành đuôi sam rũ xuống hai bên, gầy gò tái nhợt, lạnh lùng nhìn mọi người, mặt không chút thay đổi.

Thế nhưng khi biết nhi tử chết lại không khóc, một chút bộ dáng bi thương cũng không có.

Tất cả mọi người nhìn thấy có chút giật mình, Minh Phi chăm chú nhìn Nhị di nương, loáng thoáng thấy được thân thể của bà ta khẽ run lên. Thì ra không phải là không đau lòng, cũng không phải không có cảm giác mà là đã áp chế tất cả những bi thương và hận ý xuống. Minh Phi tin chắc, nếu như lúc này kéo chăn ra, tay Nhị di nương nhất định đang nắm chặt, nhất định móng tay đã đâm thủng lòng bàn tay rồi.

Tam di nương không chịu nổi không khí trầm mặc này, bà thấp giọng ho một tiếng: “Tỷ tỷ, người yên tâm, những kẻ giang phi giết người vô nhân đạo kia sẽ không thoát tội được đâu, quan phủ đã dán bố cáo khắp nơi rồi, ít ngày nữa cũng sẽ diệt trừ hết phiền loạn, nhất định có thể báo thù rửa hận cho tam

công tử.”

Mí mắt Nhị di nương giật giật, bà không nói lời nào.

Minh Phi chậm rãi tự thuật: “Di nương, nghe nói tình hình lúc đó rất khủng khiếp, tam ca bị chém một đao ngang hông, ngã xuống nước bị trôi về phía hạ du, phải mất ba ngày thì mọi người mới tìm được hân, thân thể hân bị trương phồng lên, thiếu chút nữa thì không nhận ra được, phu nhân mua một mảnh đất, cũng mua một cỗ quan tài rất tốt. Phu nhân nói, tạm thời chôn hân ở đó, đợi sau này lão gia đến mang hân chôn về. Chỉ thương cho tam ca, sau này đến cả một người thờ phụng hương khói cũng không có.”

Nhị di nương nhanh chóng giương mắt lên, oán hận nhìn chằm chằm Minh Phi, Minh Phi không thối lui mà ngược lại đi tới trước mặt bà ta, trầm giọng nói tiếp: “Nếu tam ca biết bơi, nói không chừng có thể thoát được một kiếp này. Thật là đáng tiếc. Người chết không thể sống lại, di nương bớt đau buồn đi.” Ban đầu, nếu không phải gặp Cung Viên Hòa thì không phải nàng và Thái Quang Minh cũng đã sớm chết trôi rồi sao?

Tam di nương muốn quát lên một tiếng ngăn nàng lại nhưng sau đó chỉ khề thờ dài, quyết định không muốn dính líu hay liên quan đến chuyện này. Mọi chuyện xoay vần, sâu xa bên trong tự có định luật sẵn hết. Năm đó, Nhị di nương thiết kế hãm hại mấy người Minh Phi thì có từng nghĩ đến ngày hôm nay của mình không?

Nhị di nương yên lặng nhìn Minh Phi, bên môi lộ ra nụ cười âm u kinh khủng: “Là các ngươi... Rất nhanh, các ngươi cũng sẽ gặp báo ứng đấy! Ta nguyện rửa các ngươi không được chết từ tế.”

Minh Phi lắc đầu thờ dài: “Di nương nói đúng, ta luôn luôn cảm thấy, kiếp này chính là ý báo của kiếp trước. Di nương yên tâm, làm chuyện xấu hại người nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.”

Ánh mắt Nhị di nương trợn to lên, chỉ vào Minh Phi, trong cổ họng hàm hừ mấy tiếng, mấy lần muốn giùng giăng bỏ dậy nhưng cũng là vô lực ngã xuống. Tam di nương vội nói: “Chúng ta nên đi ra ngoài thôi, để Nhị di nương tịnh dưỡng. Loại chuyện như vậy, khuyên cũng không khuyên được, vượt qua hay không cũng chỉ do Nhị di nương thôi.”

Minh Phi cười cười, dịu dàng nói: “Di nương, ngươi cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, bớt đau buồn đi, sau này còn phải sống cho thật tốt đấy.” Cũng không quản Nhị di nương kìm nén đến tím bầm mặt mày, xoay người đi ra ngoài.

Sự thật chứng minh, Nhị di nương có lẽ không sống qua mùa đông này.

Chân trước Minh Phi bước ra cửa phòng thì chân sau Triệu nương tử vội vàng chạy đến báo tin: “Cô nãi nãi, làm sao bây giờ? Tứ cô nãi nãi muốn đến thăm Nhị di nương, nửa đường bị đau bụng, chỉ sợ là sinh non.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Đang êm đẹp sao tự nhiên sinh non được?” Tam di nương kinh nghi bất định, giọng nói không khỏi nâng cao lên.

Triệu nương tử kéo một nữ nhân toàn thân ướt đầm từ phía sau đến, nữ nhân này còn trẻ nhưng trên y phục dính đầy bùn đất nói: “Ngươi mau nói rõ ràng cho cô nãi nãi biết đi.”

Phụ nhân trẻ kia chính là Địch Nhi, Địch Nhi phịch một tiếng xuống đất, khóc rống nói: “Cầu xin cô nãi nãi cứu mạng thiếu nãi nãi chúng ta.” Thì ra là khi Tam di nương phái người đến Thiệu gia báo tin Thái Quang Nghi qua đời, Minh Tư biết được, khóc lớn một trận, sau đó cho người trở về Thái gia hỏi thăm tin tức cụ thể mới biết Tam di nương và Minh Phi đã đến thôn trang nên mới chạy đến đây.

Lúc ấy, mấy vị thiếu nãi nãi của Thiệu gia cũng đều ở đây, biết tin vội vàng an ủi Minh Tư, ngay lúc đó liền có người nói, cũng không biết Nhị di nương đang mang bệnh biết được tin này rồi cuộc có chịu nổi không? Mọi người đều bày tỏ tâm trạng lo lắng, dđlqd nghe mọi người ồn ào lộn xộn nói chuyện, Minh Tư quyết định tới thôn trang xem Nhị di nương. Lúc đó đã gạt Thiệu đại nãi nãi cho nên cũng không mang bao nhiêu người đi, ai ngờ nửa đường Minh Tư bị đau bụng, ngay cả khi xe đi động một chút cũng không chịu nổi, vì vậy nàng chỉ đành xuống xe đi bộ đến đây một chuyến.

Đang mang thai, thời tiết không được tốt, đường lại xa, cảm xúc lại đang kích động, nếu có người có kinh nghiệm, chắc sẽ không để nàng ta ra cửa. Nhưng người Thiệu gia thật đúng là... Tam di nương vừa vội vàng báo Triệu nương tử nhanh chóng đi tìm bà đỡ vừa cau mày nói: “Làm sao không biết nặng nhẹ như vậy chứ? Chẳng lẽ không có ai khuyên bảo nàng ta không nên đi ra ngoài lúc này sao?”

Địch Nhi khóc rống nói: “Nô tỳ vất vả khuyên nhủ nhưng thiếu nãi nãi không nghe.” Về phần mấy thiếu nãi nãi Thiệu gia kia, càng ước gì Minh Tư không có đứa bé này, chính các nàng báo tin, cũng chính các nàng khuyến khích thì làm sao có thể ngăn Minh Tư chứ?

Chợt nghe trong phòng ngủ tiểu nha hoàn hét lên một tiếng quái dị, tiếp đến lần một vòng chạy ra hoảng hốt luống cuống: “Bà cô nãi nãi học máu, chết rồi!”

Ngô ma ma đánh nàng ta một bạt tai quát lên: “Nói bậy! Miệng ngươi thật độc, chớ có nói càn!”

Tam di nương và Minh Phi đi vào thấy Nhị di nương nằm lệch qua mền gấm, bất tỉnh nhân sự, sắc mặt cực kì dọa người, trên chiếc chăn xanh ngọc thêu hoa văn quả nhiên có vết máu thật lớn. Ngô ma ma bung nước nóng đi vào, quát bảo tiểu nha hoàn: “Mau đỡ di nương dậy, lau sạch mặt đi. Chính Ngô ma ma đi tới kéo chăn mang ra ngoài, chăn này đã dính vết máu lớn như vậy chỉ có thể đổi lại chăn khác.

Tam di nương thờ dài: “Mau cho người cỡi ngựa mời đại phu đến.” Rồi quay lại phân công Minh Phi: “Ta đi xem tứ cô nãi nãi một chút, làm phiền tam cô nãi nãi ở chỗ này trông coi.” Rồi nhanh chóng thu thập mọi thứ, mang theo Triệu nương tử, mấy bà đỡ vừa tìm được và cùng Địch Nhi rời đi.

Đại phu ở cách quá xa cũng không thể nói đến là đến ngay, Minh Phi đi dùng cơm trước rồi mới quay trở lại ngồi ngoài phòng Nhị di nương đợi. Ngô ma ma là người cơ mẫn cực kì, đã sớm sai người mang ghế cũng như đệm thay đổi sạch sẽ, lại sai Kim Trâm lấy trà cụ pha trà rồi cẩn thận nói chuyện với Minh Phi.

Minh Phi nói: “Không cần để ý ta, ma ma có việc thì đi xử lí đi.”

Ngô ma ma nói: “VẬY cô nãi nãi ngồi đây, để nô tỳ đi vào phục vụ.” Bà ta cứ đi vào một vòng rồi lại quay ra coi chừng Minh Phi.

Minh Phi biết bà ta làm việc này thật mệt mỏi, thật vất vả mới gặp một người ngoại lai đến, tâm dĩ nhiên không ổn định, nàng cũng lười xen vào nữa, câu được câu không cùng Hoa ma ma nói chuyện nhà của Vương Thiên.

Nhị di nương ngắt thật lâu, đến khi Triệu nương tử trở lại cũng chưa có tỉnh lại.

Triệu nương tử đơn giản nói mọi chuyện đã xảy ra với Minh Phi: “Sau khi Tam di nương đến, tiểu công tử trong bụng tử cô nãi nãi đã không tốt rồi. Mà xe ngựa lại dừng ở ven đường, ngay cả cái màn che cũng không có, bà đỡ cũng không thể làm cái gì, làm cái gì cũng không dễ dàng. Trong hoàn cảnh như vậy, Tam di nương không thể làm gì khác hơn là đi theo xe ngựa trở về thành, đưa tử cô nãi nãi về dđlqđ Thiệu gia. Di nương nhớ cô nãi nãi còn ở nơi này nên bảo nô tỳ trở về nói muốn làm phiền cô nãi nãi ở lại thêm chút nữa, đợi di nương trở lại rồi cô nãi nãi hãy trở về nhà.” Giống như khi phụ nhân sinh, dân gian kiêng kỵ nhất chính là sinh non ven đường, cũng sẽ không đồng ý nàng đi vào.

Minh Phi nhìn sắc trời một chút, biết hôm nay nhất định là không trở về được, không thể làm gì khác hơn là bảo Tiết Minh Quý phái người trở về nói một tiếng, tránh để cho Cung Viên Hòa lo lắng.

Cuối giờ thân, một đại phu tóc bạc hoa râm mới đến. Đăm chiêu, bắt mạch một hồi lâu thì Nhị di nương mới tỉnh lại, vội vàng cất bút soạn viết một đơn thuốc, nhìn thấy chậu than ở giữa nhà muốn nói lại thôi rồi rời đi.

Ngô ma ma vội nhỏ giọng nói với Minh Phi: “Cô nãi nãi, vị này chính là đại phu của Tử tiểu thư, Tam công tử và của Nhị di nương. Từ khi Nhị di nương đến đây nếu bị bệnh đều dùng thuốc của hần.”

Người quan trọng như vậy, tự nhiên có ý muốn giữ người lại, Minh Phi vội nói: “Trời tối, đường trơn, khi tiên sinh vào đến thành chắc thành đóng cửa cũng không vào được, không bằng cứ ở lại một đêm đi? Nếu di nương có chuyện gì cũng xin tiên sinh cứu giúp.”

Đại phu liếc nhìn nàng một cái rồi trầm ngâm không nói, Ngô ma ma vội nói: “Tiên sinh đã cứu di nương của chúng ta, tất nhiên chúng ta muốn hậu tạ thật tốt.” Không đợi đại phu đồng ý hay không đã sai người làm tới chuẩn bị phòng nghỉ cho đại phu, còn ra lệnh cho phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn.

Đại phu vẫn đứng yên bất động. Minh Phi biết hần là đang chờ mình cho tiền xem bệnh mà nàng lại chỉ đứng yên không cho, còn nói mấy lời khách khí. Đại phu thấy bộ dáng của nàng như vậy thì lập tức biết dù mình có ở lại cũng không chiếm được tiện nghi gì, nên chỉ đành theo người làm đi ra phòng khách nghỉ ngơi.

Trong mắt Nhị di nương lóe lên u quang, lạnh lẽo nhìn Minh Phi, Minh Phi cũng không thêm để ý chỉ nhàn nhạt phân phó Ngô ma ma: “Ma ma cho người đi sắc thuốc đi.” Vừa quay đầu lại nhìn Nhị di nương: “Di nương, chuyện đã như vậy rồi, người cũng nên bớt đau buồn đi mới phải.”

Nhị di nương nhắm mắt lại, trải qua một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng, cuối cùng là mở miệng: “Minh Tư...”

Minh Phi nói: “Thân thể tử muội muội khó chịu, Tam di nương đã đi trước đưa nàng về rồi. Đợi nàng chuyển biến tốt, có thể để nàng đến thăm di nương, di nương chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được.”

Nhị di nương tròn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Minh Phi, nhưng cái gì cũng không nhìn ra được. Bà ta cố gắng đưa tay tới kéo Minh Phi nhưng Minh Phi lo lắng bà ta lây bệnh cho mình, nên đứng cách bà ta thật xa, vì vậy căn bản bà ta cũng không kéo áo nàng được.

Bà ta không khỏi phiền não hô to một tiếng. Ngô ma ma đang ở phòng ngoài phân phó tiểu nha hoàn sắc thuốc, nghe tiếng vội vàng xông vào, Nhị di nương vững vàng nắm tay bà ta: “Tử tiểu thư...”

Ngô ma ma tỏ vẻ thương xót nói: “Di nương bớt đau buồn đi, Tử tiểu thư cũng thật là đáng thương vô cùng...” Lời còn chưa dứt, Nhị di nương lại phun ra một búng máu.

Bộ mặt Ngô ma ma lộ vẻ ghét cay ghét đắng nhưng vẫn chậm rãi nói: “Đều là nô tỳ không đúng, không nên nói với ngài chuyện này. Di nương a, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn, dđlqđ Tam công tử vừa mới mất, Tử tiểu thư mới vừa sinh non, nếu là ngài có việc gì, chỉ sợ Tử tiểu thư cũng không sống nổi đâu.”

Nhị di nương oán hận nhìn chăm chăm Ngô ma ma và Minh Phi, không còn gì để nói, chỉ từng ngậm từng ngậm thở ra, đôi tay nắm gắt gao siết chặt chẳng khác gì móng gà.

Minh Phi xoay người đi ra ngoài, đứng dưới mái hiên nhìn bầu trời dần dần sẫm tối nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 211: Lũ mùa thu.

Phòng ở lâu ngày không có người ở dù có dọn dẹp, thay đổi chăn mền, khi ngủ vẫn cảm thấy ẩm ướt, lạnh lạnh. Nằm xuống giường, nghe nước mưa rơi trên mái hiên rất ồn ào không ngừng. Minh Phi một chút buồn ngủ cũng không có, đến gần sáng thì cảm giác nặng đầu nghẹt mũi, hình như bị cảm lạnh.

Hoa ma ma và Kim Trâm phát hiện, vội vàng gọi người đến bắt mạch và chăm sóc, hận Tam di nương không thể đến nhanh để đi trở về. Minh Phi ăn một bát cháo bỏ thêm hành hoa, uống một bát nước gừng, đang nằm nghỉ để mồ hôi tuôn ra, Triệu nương từ đi tới, trước hỏi thăm cơ thể Minh Phi, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt nàng nói: “Cô nãi nãi, thì ra là Nhị công tử, là được... Nha, cái đó, hần nói hần nghe chuyện di nương đổ bệnh, đã đợi rất lâu ở cửa đại môn rồi, bảo là muốn nhìn Nhị di nãi nãi một chút, người xem cái này...”

Minh Phi nhàn nhạt nhìn nàng ta, nhưng thật lâu không nói lời nào, Triệu nương từ có chút sợ hãi, kinh hồn bạt vía nhìn Minh Phi: “Tam cô nãi nãi...?”

Minh Phi nói: “Để hần vào đi.”

Sắc mặt Triệu nương từ buông lỏng, vội vàng đi ra ngoài.

Kim Trâm nói: “Nãi nãi, sao ngài lại cho hần đi vào? Nếu sau này phu nhân biết chuyện, ngài sẽ làm sao?”

Minh Phi cười nhạt: “Vậy thì có thể thế nào? Ta cũng không ngăn được. Ngươi cho rằng, thời gian lâu như vậy, thật sự hần chưa từng tới thăm người sao? Khi phu nhân còn ở nhà cũng sẽ không nói, hôm nay phu nhân không có ở nhà, Tam di nương lại là người nhu nhược, thiện lương, sợ rằng người nào cũng lớn gan hơn mấy phần.” Không có ai không thể mua được bằng bạc, huống chi là Triệu trang đầu cũng chỉ là người làm mà thôi, thật sự dám không tuân theo sao? Thái Quang Chính có thể đợi sau khi nàng rời đi mới trở lại cũng được, thế nhưng hiện tại lại lựa chọn phương thức này, chỉ sợ là muốn trắng trợn nán lại đây một thời gian ngắn rồi.

Hoa ma ma nói với Kim Trâm: “Ngươi mới là người hồ đồ. Nếu Triệu nương từ thật sự không muốn cho hần đi vào thì làm sao lại vội vàng đi tới thưa với nãi nãi? Hiện tại, nãi nãi chúng ta đã xuất giá rồi, không quản được những thứ chuyện này ở nhà mẹ đẻ, cần gì phải khiến người ta tị hiềm, oán ghét?” Sớm muộn gì Nhị di nương cũng phải chết, trông nom những thứ này làm cái gì chứ?

Lại qua gần nửa canh giờ, Triệu nương từ lại đi tới nói: “Cô nãi nãi, vị Trịnh công tử kia muốn gặp ngài một lần, người xem có thể gặp không?”

Cũng lại là bộ dáng này nữa, còn muốn gặp làm gì chứ? Chẳng lẽ gặp mặt còn có thể trở lại như cũ sao? Minh Phi đỡ đầu nói: “Thân thể ta không thoải mái, không thể tiếp khách.”

Triệu nương từ không dám khuyên, chỉ đành rời đi. Thái Quang Chính nghe nói Minh Phi không muốn gặp hần, hần cũng không dây dưa nhiều.

Qua giờ ty, Tam di nương vội vã chạy đến. Nghe nói Thái Quang Chính đang ở trong phòng Nhị di nương thì trực tiếp đi tìm Minh Phi, dáng vẻ đau buồn lo lắng hỏi han: “Nghe nói người cũng bị bệnh? Cũng tại ta, ta không nên để người đi cùng ta đến đây.”

Minh Phi hỏi tình huống Minh Tư, Tam di nương chỉ thờ dài: “Bình thường cơ thể nàng đã kiêu nhược, nhìn thấy bị ra máu đã sợ đến hôn mê bất tỉnh, từ sau khi ta đến, cũng chưa thấy nàng tỉnh lại. Từ cô gia không có ở nhà, sắc mặt của bà bà nàng ta khó coi vô cùng, trước mặt ta liền đánh Địch Nhị hai cái bạt tai, sau đó còn sai người mang xuống đánh tiếp, không thêm quan tâm đến lí lẽ của ta... Ta thấy ta có ngấy ngấy ở lại đó cũng không thể làm gì nên khi nghe nói người đã không có việc gì, ta lập tức rời đi.” Lại dặn dò Minh Phi: “Hôm qua trời mưa nên hôm nay trên đường bùn lầy rất khó đi, người bảo bọn họ cẩn thận một chút, chớ để ngã xe rơi vào bùn lầy, lúc đi đến đây, suýt nữa xe ngựa của chúng ta rơi vào đấy.”

Tam di nương đã đến rồi thì Minh Phi cũng không nán lại làm gì, lập tức đội mưa trở về thành. Đi được một nửa đường thì xe ngựa dừng lại, phu xe nói: “Nãi nãi, phía trước có một chiếc xe ngựa rơi vào trong bùn lầy, không đánh xe ra được.”

Kim Trâm kéo rèm lên, thấy cách đó không xa có một chỗ rẽ, phu xe và một người trẻ tuổi đang đội mưa dùng sức kéo xe lên. Phu xe kia mặc áo mưa nhưng người trẻ tuổi kia chỉ mặc áo vải mỏng, toàn thân ướt đẫm nước mưa, hai người hợp lực vừa kéo vừa đẩy nhưng xe ngựa kia vẫn không nhúc nhích chút nào.

Minh Phi nói với Kim Trâm: “Đi nói Tiết tổng quản đi qua giúp bọn họ một tay đi.”

Tiết Minh Quý chỉ huy hai phu xe đi cùng đi đến giúp bọn họ một tay. Nhiều người nhiều sức hơn, rất nhanh đã đẩy chiếc xe ngựa kia thoát khỏi bùn lầy. Kim Trâm cười nói: “Nãi nãi, thật có thể được rồi.”

Minh Phi nhắm mắt lại nằm ở trong ngực Hoa ma ma, thấp giọng đáp một tiếng: “Ừ.”

Bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng nói của Tiết Minh Quý: “Nãi nãi, vị công tử này muốn đáp tạ ngài đây.”

Quả nhiên ngay sau đó có một giọng nói của nam tử trẻ tuổi vang lên: “Đa tạ phu nhân đã giúp đỡ.”

Minh Phi miễn cưỡng lên tinh thần nói: “Đi ra khỏi nhà, người nào không gặp khó khăn? Công tử không cần phải khách khí.”

Người nọ nghe giọng nói của Minh Phi đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc đứng đó nhìn chăm chăm vào xe ngựa, Tiết Minh Quý mắt húng, uyển chuyển nói: “Vị công tử này, đại nãi nãi chúng ta đã nói không cần phải khách khí thì thôi đi, trời đang mưa lớn, ngài vẫn nên tranh thủ thời gian trở về đi, chớ để bị đổ bệnh.”

Người nọ lại thử dò xét mà nói: “Không biết trong xe ngựa là người Cung phủ sao?”

Kim Trâm tò mò nhấc tấm rèm lên nhìn ra ngoài rồi nhanh chóng để xuống, sau đó ghé sát bên tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Nai nãi, ngài kia không phải là người đó sao? Chính là cái vị năm ngoái chúng ta gặp ở kinh thành, đồ đệ của thủ chân từ đấy.”

Sao hắn lại ở chỗ này được? Không phải nói là đợi sau khi chuẩn bị xong đạo quán, chọn ngày lành tháng tốt mới tới sao? Chẳng lẽ là hôm qua hắn đi cùng quan Khâm sai đại nhân? Minh Phi chợt ngồi dậy, xốc rèm lên nhìn ta ngoài, vừa đúng lúc chống lại đôi mắt hồ ly quyền rũ.

Thanh Hư mặc một bộ y phục thanh nhã không thể bình thường hơn, trên tóc cũng chỉ cắm một cây ngân châm rất bình thường, toàn thân ướt đầm, khuôn mặt cũng bị nước mưa làm ướt, trên mặt lộ rõ vẻ phức tạp đang chăm chú nhìn nàng.

Minh Phi cười với hắn: “Thì ra là người.”

Thanh Hư lau nước mưa trên mặt từ từ nói: “Cung đại nãi nãi.”

Tiết Minh Quý ngạc nhiên nói: “Thì ra là người quen cũ?”

Minh Phi thấy Thanh Hư không có mặc đạo bào, lập tức nói: “Là người quen cũ, Hoa công tử và đại gia cũng là người quen.” Lại hỏi Thanh Hư: “Ta còn tưởng rằng người và lão đạo trưởng phải mấy ngày nữa mới đến, người ở đây còn lão đạo trưởng đâu?”

Kim Trâm thấy vậy lấy một cái ô đưa cho hắn. Thanh Hư lắc đầu, rũ mắt xuống, yên lặng trong chốc lát rồi chỉ chỉ vào xe ngựa: “Ông ấy đang ở trong xe.”

Minh Phi cười nói: “Mưa lớn như vậy, các người là muốn đi đâu? Phía trước, bùn lầy rất sâu, không bằng về thành trước đi, đợi trời trong xanh lại tới không được sao?”

Thanh Hư cười cười: “Có quá nhiều người đến bãi phóng, sư phụ ngài không thể từ chối nên không muốn sống ở trong thành, vì vậy mới đi tới đây nhìn một chút.” Nói rồi nhìn kỹ sắc mặt của Minh Phi một chút, lo lắng nói: “Người bị bệnh à?”

Minh Phi sờ sờ lên mặt: “Chỉ bị cảm lạnh nhẹ thôi.” Nàng bảo phu xe đánh xe đi đến phía trước: “Đi, ta đi đến xem lão đạo trưởng một chút, nghe nói lão nhân gia bị bệnh, cũng không biết hôm nay ra sao rồi.”

Thanh Hư nhanh chóng xoay người lại, chạy nhanh tới nói với người trong xe ngựa mấy câu. Sau đó, Tổng đạo sĩ râu tóc bạc trắng vurun đầu ra ngoài, mỉm cười phất tay về phía Minh Phi, trung khí mui phần nói: “Nha đầu, các người đi trước đi. Chúng ta còn phải đi dạo một vòng nữa.”

Minh Phi nghe giọng nói của hắn khỏe mạnh, nhìn qua cũng rất tinh nhanh, thì rất vui mừng: “Lão đạo trưởng, mấy ngày nữa ta đến đạo quán thăm ngài nhé.”

Tổng đạo sĩ cười nói: “Nửa tháng sau người hãy đến, những ngày sắp đến ta đều không có thời gian rảnh, những người đó thật phiền chết người. Ca ca người có nhờ ta mang ít đồ cho người, ta đã sai người đưa đến trong phủ rồi.”

Minh Phi cảm ơn, bỗng nhiên Tổng đạo sĩ nói: “Mấy ngày nay thời tiết quá tệ, nếu không có chuyện gì thì đừng ra ngoài đi loạn sẽ tốt hơn.”

“Vâng” Minh Phi phất tay với Tiết Minh Quý rồi quay sang Thanh Hư, nói tạm biệt với hai thầy trò rồi tự trở về thành. Vừa về tới nhà, quả thật Đan Hà cầm một phong thư và một cái hộp giao cho nàng nói: “Nãi nãi, sáng nay có người đưa tới mấy thứ này.”

Minh Phi nhìn thấy trên lá thư là chữ viết quen thuộc, không kiềm được, khoe miệng cong lên nét cười vui vẻ. Trong lá thư là hai lá thư khác, một phong là của Thái Quang Đình, một phong khác là do Minh Ngọc viết.

Thái Quang Đình kể khổ với nàng, nói sau khi Hàm Dung có bầu, tính khí trở nên cổ quái rất khó phục vụ, mặc dù nói như thế nhưng nhìn những chữ trên thư lại tràn đầy hạnh phúc.

Còn Minh Ngọc viết tất cả đều là những chuyện tình của tiểu nữ nhi, nào là học sách gì, kết giao với bằng hữu nào, đi đến đâu du ngoạn, vàng cát lại làm cái gì, trong kinh thành lưu hành loại y phục nào, quả thật không khó nhìn ra được nàng cũng rất hạnh phúc.

Trong hộp là quà tặng cho nàng, một ít vải hoa thịnh hành lúc bây giờ cùng một ít trâm ngọc khám san hồ tinh xảo, còn có mấy quyển tiểu thuyết rất thịnh hành lúc nữa, còn lại là nghiên mực và hai khối mực mai hoa tặng cho Cung Viễn Hòa nữa.

Minh Phi hưng phấn lật qua lật lại phong thư, cho đến khi Hoa ma ma thúc giục nàng, nàng uống xong thuốc, tắm rửa xong mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Khi nàng thức dậy, trời đã tối từ lúc nào, Minh Phi mới lật người thì có một đôi tay vòng tới ôm ngang hông của nàng, giọng Cung Viễn Hòa rất trầm: “Đã tỉnh rồi hả?”

“Hắc. Bây giờ là lúc nào rồi?” Minh Phi duỗi lưng chỉ cảm thấy xương cốt cả người đau nhức. Cung Viễn Hòa trả lời: “Qua giờ tuất rồi. Nàng thật là, chỉ

ngủ một giấc mà thành ngủ luôn cả một ngày rồi.”

Minh Phi nhích lại gần ngực hấn, vùi đầu vào lồng ngực hấn, nhẹ giọng hỏi: “Chàng hết bận rộn rồi?”

Cung Viễn Hòa cười khê: “Vốn là chưa có hết bận, nhưng người chủ trì không đến, những người khác thấy không còn thú vị gì cho nên đã giải tán sớm một chút, chỉ còn lại mấy người Hồng tri phủ, Chu đồng tri cùng mấy người khác.”

Minh Phi cười nói: “Ta cũng gặp rồi.” Liền nói chuyện gặp gỡ thủ chân tử và Thanh Hư cho hấn nghe: “Ta nói muốn đến thăm ông ấy, nhưng ông ấy nói phải nửa tháng sau mới quay lại, còn nói các người quá phiền toái.”

Cung Viễn Hòa trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Chỉ sợ là ông ấy đến bờ sông xem mực nước đó.” Đứng dậy đốt cây đèn cầy, rồi lấy chiếc áo thật rộng thật dày khoác lên người nàng: “Mặc áo vào rồi đứng đây ăn tối, ta đã bảo bọn họ làm canh cá mà nàng thích ăn đấy.”

Minh Phi đưa tay ra nũng nịu: “Chàng mặc cho ta.” Vẫn về nhà là thoải mái nhất.

Cung Viễn Hòa cười lắc đầu: “Con sâu nhỏ lười biếng, mau đưa tay ra.”

Minh Phi vịn vào cánh tay hấn nhảy xuống giường: “Trận mưa này lớn quá, sợ là chưa ngừng lại đâu, ta cảm thấy cứ như vậy nữa chỉ sợ sẽ ngập úng mất.”

Cung Viễn Hòa cúi đầu sửa lại vạt áo cho nàng: “Không phải sẽ ngập úng mà nhất định sẽ trở thành tai họa. Cứ mưa như thế này thì nhiều nhất chỉ là ba ngày sau, đề đập nhất định sẽ vỡ.” Hàng năm đều gia cô đề điều, thời của Thái Quốc Đồng đã vậy cũng không nói làm gì, nhưng khi đến trên tay Hồng tri phủ thì tất cả chỉ làm ra vẻ thôi. Đến lúc đó, mặc dù Thủy Thành không có gì đáng ngại, song hai huyện ở vùng hạ lưu và vạn mẫu ruộng tốt ở gần bờ sông tất nhiên sẽ bị tàn phá nghiêm trọng.

Không khác với dự đoán của Cung Viễn Hòa, ngày hôm sau, quả nhiên thủ chân tử đến bữa tiệc đãi khách quý, trong bữa tiệc đã uyển chuyển nhắc nhở Hồng tri phủ rằng mực nước sông đã quá cao rồi, có cần làm cái gì để chuẩn bị hay không? Hồng tri phủ xem thường cho rằng đề đập kiên cố cực kì, hi hữu lắm trong năm năm nay mới có trận mưa lớn như thế vào mùa thu, nhưng dù có mưa như thế thì mực nước dâng cao thế nào cũng dễ dàng đối phó thôi, tất nhiên vạn vô nhất thất.

Thủ chân tử cũng không nhiều lời, mới bắt đầu dạ tiệc chưa bao lâu đã thoái thác bệnh còn chưa khỏe nên về nghỉ ngơi sớm. Cũng không ngoài dự tính, Hồng tri phủ đích thân phân phó đám người Chu đồng tri tiếp đãi, phục vụ quan Khâm sai chu đáo, cẩn thận. Cùng lúc đó, hấn cũng không quên kinh tế và chính trị là hai vấn đề quan trọng, nhận được tin tức Cung nhị phu nhân bệnh tật chưa khỏe, sau d khi bán cửa hàng thì dùng tiền chữa bệnh, hấn cảm thấy nên chờ đợi một thời gian nữa nên lập tức chuyển mắt sang Thiệu gia.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Vỡ đê

Nhận được tiền, lại có Cung Viễn Hòa ở bên cạnh giúp đỡ thôn, tốc độ phá án của Hồng tri phủ không tiền cũng mau, trong lúc tiếp đón Khâm sai, không ngừng công sự, tuyệt bút vung lên, người chết thành đột phát bệnh cũ, đánh cho tên lưu manh vu oan Cung Viễn Trật và mấy gã sai vặt phản bội Cung gia chảy da sứt thịt, ném ra ngoài.

Cung Nhị phu nhân đến đón Cung Viễn Trật về nhà, có ý sai người chuẩn bị một vạn sáu ngàn sáu viên pháo nổ từ đầu đường đến cuối phố, ý muốn xua đi xúi quẩy, từ đó khổ tận cam lai. Lúc mẫu tử đang ôm nhau khóc thì có một vị khách không mời mà đến, báo cho Cung Nhị phu nhân biết chuyện này có chỗ khó hiểu.

Thì ra người đầu đề này chính là huynh đệ của Thiệu Ngũ, tất cả cũng chỉ là độ kế do Thiệu gia bố trí để mua cửa hàng Cung gia với giá thấp mà thôi. Nếu không tin, một là hỏi Cung Viễn Quý, hai có thể đi hỏi thăm một chút, cuối cùng cửa hàng của bọn họ rơi vào trong tay ai là biết ngay.

Cung Nhị phu nhân sớm biết nhà mẹ không tốt đẹp gì, nhưng chưa từng nghĩ lại ác độc như vậy, mất hết mấy ngày chỉ thị cho quân sự đi hỏi thăm chuyện cửa hàng thì nhanh chóng biết được, bà tự cho rằng bán cửa hàng cho người khác, quanh đi quẩn lại rơi vào trong tay nhà mẹ đẻ, nhất thời tức giận đến nôn ra máu.

Lại tiếp tục sai người đi gọi Cung Viễn Quý, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy, sau đó huy động mọi người đi tìm kiếm chung quanh, dưới sự chỉ dẫn của một người có lòng thì tìm được Cung Viễn Quý đang cầm con dê mền do Thiệu Ngũ tặng cho trong một sông bạc vừa nhỏ vừa che đậy, vui đến quên cả trời đất. Lúc đó, Thiệu Ngũ cũng ở bên cạnh.

Người làm được Cung Nhị phu nhân phân phó, cũng không bút dây động rừng, mà là lặng lẽ lui về báo cho Cung Nhị phu nhân. Mặc dù thân thể Cung Viễn Trật suy yếu vô lực, nhưng vẫn sai người dùng ghế nệm đưa hấn lên sông bạc, ngay cả Thiệu Ngũ cũng bắt được liền kéo về nhà.

Thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu, Cung Nhị phu nhân sai người đánh Thiệu Ngũ tát tai, hỏi hấn có phải hấn đánh cắp tiền riêng hay không, Thiệu

Ngũ vẫn cắn chặt răng, chết sống không nhận, ngược lại còn uy hiếp Cung Nhị phu nhân nói nếu không nhờ hần thì Cung Trung Tổ và Cung Viễn Trật đã sớm chết trong nhà lao v.v... Nếu không nữa thì tát nước bắn lên người Cung Tịnh Kỳ, nói Cung Tịnh Kỳ cầu mặt trắng nhỏ đánh cấp tiền riêng.

Cung Viễn Trật giận dữ, sai người cầm phân đi dội hần, hành hung một trận, vốn muốn đánh nát chân hần nhưng Cung Tịnh Kỳ cản lại nói: “Nhị đệ, vì thứ người như thế mà bị kiện không đáng giá.”

Cung Viễn Quý ở một bên thấy phải sợ, không đánh đã khai. Chưa nói còn tốt, sau khi nói xong Cung Tịnh Kỳ mở hòm xiềng đựng đồ cưới của mình ra, mới phát hiện đồ trang sức và châu báu đáng tiền bên trong đã sớm không cánh mà bay, tất cả đều bị Thiệu Ngũ xúi giục Cung Viễn Quý cầm đi đánh bạc trống trơn, qua tay rơi vào trong tay Thiệu Ngũ.

Chốc lát, người nhà Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi nghe tin chạy tới, Cung Nhị phu nhân sai người khép chặt cửa chính, mặc kệ bọn họ gõ phá cửa cũng kiên quyết không thả người. Mấy mẫu tử thương lượng, phải đi gặp Thiệu tông đòi lại công đạo này, nhưng sau khi nghĩ lại thì cảm thấy không có bất kỳ tác dụng gì, Cung Viễn Trật dứt khoát viết đơn kiện, tố cáo ca tấu Thiệu Ngũ bắt nhân bắt nghĩa, tham lam ác độc, thiếu nợ không trả, vì mục đích muốn chiếm đoạt sản nghiệp Cung gia và giết nợ mà chửi bới danh tiếng Cung Nhị phu nhân khắp nơi, phá hủy hôn sự của Cung Tịnh Kỳ, dụ dỗ trẻ con đánh bạc, trộm tiền cô cô, lừa gạt đồ cưới của biểu muội, vu cáo hãm hại Cung Viễn Trật vào ngục v.v... một chuỗi tội danh rất dài.

Bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, bị dội phân thành đĩnh đáng nửa mơ hồ, Thiệu Ngũ bị nha dịch trực tiếp xích đến nha môn. Hồng tri phủ không nói lời gì, trước tiên dùng lại sát giữ chặt Thiệu Ngũ đánh cho trầy da thịt, đánh xuống mấy tát tai, hàm răng đã rụng một nửa, miệng chẳng những không thể nói mà mạng đã đi một nửa, kinh động người Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi ba hồn đã có hai hồn rời khỏi.

Hai phu thê lại họp kế, quyết định vừa đi tìm kiếm quan hệ thông hiếu đứt lốt, vừa mời Thiệu Lão phu nhân đi làm công tác tư tưởng với Cung Nhị phu nhân, để Cung Nhị phu nhân rút đơn kiện, lại sai Minh Tư viết thư cầu cứu Thái Quốc Đồng, rồi đi tìm Minh Phi chu toàn ở giữa.

Nhưng ba đường kẻ đều rơi vào khoảng không, Hồng tri phủ nhận tiền nhưng không thả người, ấn định chỉ cần Cung gia rút đơn kiện thì ông lập tức thả người, còn uy hiếp ngay cả người Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi cũng đều lung bắt, người Thiệu gia sợ hãi vội vàng thêm bạc mới không nhắc lại. Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ hận Thiệu gia thấu xương, ngay cả cửa cũng không cho vào, tuyên bố lúc nào Thiệu gia trả lại tài sản đã chiếm đoạt thì rút đơn kiện lúc ấy, Thiệu Lão phu nhân ăn một cái bẽ môn canh thật to, đỏ mặt mơ trở về nhà. Mặc dù Minh Tư đã gửi thư đi nhưng nước xa không thể giải được con khát gần, không thể không làm mất lờ đi cầu Minh Phi, người thì cho vào nhưng Minh Phi lại cáo bệnh không gặp.

Hoa ma ma báo cho Minh Tư, kể từ sau khi Minh Phi đến thông trang thăm Nhị Di Nương trở lại thì ngã bệnh, giường cũng không dậy nổi. Lại lấy cơ thể không tốt của Minh Tư, sợ Minh Phi sẽ lây bệnh khuyên Minh Tư trở về. Gián tiếp nói cho nàng ta biết, Tri Phủ Đại Nhân sẽ không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, quan hệ của Cung Viễn Trật và Cung Viễn Hòa cũng không ai có thể mò ra, còn phải đợi chân tướng vụ án được rõ ràng thì mới thả người. Huống chi dây thừng này lại dính đến chi thứ hai của Cung gia, Cung Viễn Hòa ở chính giữa cũng rất khó xử, đề nghị nàng ta đi cầu Trần gia tìm cách.

Minh Tư bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi tìm Tam di nương, muốn xin Tam di nương đi tìm Trần gia một chút, nhờ Trần gia ra mặt đưa Thiệu Ngũ ra ngoài trước rồi hãy nói. Tam di nương mới trở lại từ nông thôn, nghe chuyện này thật là khó xử. Phàm là người làm chủ đều không có ở nhà, một mình bà thì có tư cách gì đi cầu người? Thấy thân thể suy yếu mới sinh non của Minh Tư khóc lóc thật sự đáng thương, chỉ đành phải nhắm mắt đưa tấm thiệp đi cầu kiến Trần Đại nãi nãi, Trần Đại nãi nãi triệt để trốn tránh không gặp.

Minh Tư thật sự không cách nào, đành đi tìm Thái Quang Chính, Thái Quang Chính vẫn còn ở lại thôn trang chưa từng trở lại.

Minh Tư bôn ba khắp nơi nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vừa mệt mỏi vừa không có sức lực kéo thân thể bệnh về nhà, không lấy được nửa câu trấn an. Thử nghĩ, Thiệu đại nãi nãi vốn cũng không thích nàng ta, sau đó vì mang thai mà cái đuôi cũng vênh lên trời, một lát thì đi hèm Dương gia đánh người đập phòng, một lát thì không được sự cho phép đã chạy đến thôn trang, từ đó sinh non, một nàng dâu hoàn toàn không để bà bà trong mắt thì làm sao đáng giá để người ta đau lòng? Nghe nói Thái gia không thể giúp một tay đã cảm thấy cửa hôn sự này bị thua thiệt, lại thấy nàng ta bệnh tật, gương mặt khổ tương, nghe mấy nàng dâu khác mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được khuyến khích mấy câu lại càng thêm chán ghét, lời nói không nhìn được cũng lạnh nhạt, giễu cợt đã kích.

Minh Tư liên tục gặp đã kích, cảm xúc vốn đã cực độ ác liệt, thân thể lại suy yếu, sau khi bôn ba một ngày không lấy được một câu ấm lòng, ngược lại còn bị lạnh nhạt khi dễ như vậy, phần hận không dứt. Mới phản bác mấy câu đã bị Thiệu đại nãi nãi và vào miệng, la hét muốn giáo huấn nàng ta không hiểu hiểu đạo, không tuân thủ phụ đức nữ nhân. Minh Tư tức giận đến toàn thân phát run, trừng mắt nói không ra lời, sau khi nằm xuống thì không bò dậy nổi, bên cạnh chỉ có một mình Dịch Nhi bưng canh đưa nước, những người khác đều không thèm để ý, khóc đứt ruột đứt gan cũng chẳng ai chú ý tới.

Người đời đều nói, thêm gắm thêm hoa rất dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó khăn, thực tế, lúc xui xẻo mới phát hiện trên cõi đời này nhiều nhất là người bỏ đá xuống giếng. Cung gia đưa đơn kiện không bao lâu, đã có người chủ động đi làm chứng, nói ngày nào đó tháng nào đó đã từng nhìn thấy Thiệu Ngũ cùng tên lưu manh đó đi trên đường, dẫn theo Cung Viễn Quý tụ tập đánh bạc ở tròn góc hẻo lánh. Lại có người làm chứng, trong khoảng thời gian này Thiệu Ngũ ra tay vô cùng xa xỉ, từng bày tỏ bản thân muốn phát một khoản tiền trước mặt mọi người, có thể thấy được là sớm có dự mưu.

Lúc trước, Thiệu đại nãi nãi và người Thiệu gia quyết định bỏ tiền vớt người, muốn hần trả lại tiền đó cho Cung gia là tuyệt đối không thể, còn không bằng bỏ chút ít tài đứt lốt cho Tri Phủ Đại Nhân còn có lời chút. Nhưng khẩu vị của Tri Phủ Đại Nhân quá lớn, sau mấy lần áp dụng mấy, có người bắt đầu bất mãn cũng tạo phản. Đầu tiên là huynh đệ Trục Lý trở mặt, tiếp theo là nhi tử nàng dâu làm âm ỉ, đều nói bản thân cũng không lấy được chỗ tốt gì từ chỗ Thiệu Ngũ, tại sao phải lấy tiền của bọn họ đi lấp cái động không đáy này? Mấy người Trục Lý càng thêm mỗi ngày đi quấy rối Minh Tư, buộc nàng ta lấy tiền mà Thiệu Ngũ lấy của Cung gia ra, dùng làm liên lụy tới người một nhà.

Minh Tư làm gì lấy được tiền này? Nói ra đừng bảo là nấy thiếu nãi nãi không tin, chính Thiệu đại nãi nãi cũng không tin, mấy người phụ nhân suốt ngày

bức bách nàng, gấp nàng ta đòi tiền. Minh Tư không cảm ra, Thiệu đại nãi nãi liền đi lấy đồ cưới của nàng ta. Vấn đề là, dù có lấy tất cả đồ cưới của Minh Tư cũng không đủ để bồi thường chút xiu bạc của Cung. Vì vậy, người Thiệu gia hiểu lầm lẫn nhau, chó cắn chó rất kịch liệt.

Bọn họ chậm chạp không lấy ra tiền, thậm chí quyết định đồ tất cả tội lỗi lên người Thiệu Ngũ, Hồng tri phủ lại không còn kiên nhẫn đợi nữa. Ông rất tin đa số tài sản Cung gia đều rơi vào trong tay Thiệu gia, đặc biệt là mấy vạn lượng bạc mà Thiệu Ngũ nói, nhiều lần kiểm chứng nhưng không ai nói đã từng gặp số tiền đó, rõ ràng là viện cớ nói như vậy.

Lại nói tài nghệ phá án của ông cũng không phải khoe khoang, nhanh chóng nhờ vào vụ án của Thiệu Ngũ mà tra được, mấy năm nay Thiệu gia đều dùng tơ lụa cũ giả mạo tơ lụa mới làm đồ may sẵn, lừa gạt dân chúng, phát tài trái lương tâm, lại tra ra chuyện năm xưa nãi nãi Thiệu Ngũ cưỡng gian rồi giết chết tỷ nữ, bắt Thiệu Ngũ điểm dấu ngón tay lên tờ khai, liền kéo người Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi xuống nước.

Người Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi bị bắt bím tóc, không thể không dâng hoàng, giữa tiền tài và tính mạng, bọn họ lựa chọn bảo vệ tính mạng. Bởi vì dụng hình quá nặng nên Thiệu Ngũ hôn mê bất tỉnh, mấy vạn lượng bạc này vẫn còn là ẩn số.

Mà lúc này, trời mưa thời gian dài cũng đã tạnh, vạn dặm quang đăng, nắng chiếu khắp nơi. Khâm sai đại nhân bị Hồng tri phủ đút thật no, mở miệng ngậm miệng đều khen ông ta. Bách chiến bách thắng, tâm trạng Hồng tri phủ vô cùng vui vẻ, sau lưng lại nói với người ta Thủ Chân Từ tiếng tăm lừng lẫy cũng có lúc nhìn nhầm. Mấy ngày này, đều ngừng mưa, chẳng lẽ còn có thể rơi xuống nữa? Nắng thêm mấy ngày, vậy không phải nước sông sẽ cạn sao? Đê đập này thực sự vững chắc.

Thấy thời tiết quang đăng, Khâm sai đại nhân có hoàng mệnh trong người, không thể ở lâu, nên nhanh chóng từ biệt Hồng tri phủ lên đường hồi kinh.

Khâm sai vừa đi, Hồng tri phủ càng thêm buông lỏng chân tay, ở trước mặt rất nhiều người vừa báo cáo quyết định xử tử Thiệu Ngũ lên cho Hình bộ, vừa “nhân hậu” chỉ xử người Thiệu gia và Thiệu đại nãi nãi lên pháp đình trách mắng một trận coi như xong chuyện, cũng trả lại tài sản mà ông ta đã “Hết sức” đoạt về cho Cung gia.

Đến đây, Thiệu gia và nhị phòng Cung gia kết thành từ thù.

Tài sản đòi lại ít hơn phạm vi dự trù rất nhiều, Cung Nhị phu nhân vô cùng tức giận. Bí mật đi hỏi thăm kẻ thu tiền lúc trước của bà ta, tiểu cử tử của Tri Phủ Đại Nhân viết giấy trả lời cho bà ta mới biết hoàn toàn cũng không có người này. Nhìn lại Thiệu Ngũ, Thiệu Ngũ đã liên lụy đến mạng của mình, nhà mẹ cũng phá tan, bà còn có thể thế nào? Dưới vạn bất đắc dĩ, chỉ đành phải khen ngợi Tri Phủ Đại Nhân thật là quan phụ mẫu của dân chúng, thanh thiên đại lão gia. Nhận được tin tức Hồng tri phủ phái người đi đưa bức hoành, nhưng vẫn không thể gỡ trống khua chiêng đi tặng được.

Hồng tri phủ ăn thật no còn chưa kịp tiêu hóa thì một trận mưa to thành linh xảy ra đã khiến đê đập vỡ tung.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Tranh đấu trong gia đình

Nước lũ che mất hai huyện ở hạ du cùng vạn mẫu ruộng tốt ở xung quanh. Sau một thoáng hốt hoảng, Hồng tri phủ vô cùng trấn định khẩn cấp dâng tấu lên triều đình, chỉ nói là thiên tai, thỉnh cầu cứu trợ thiên tai, mở kho phát thóc.

Trước khi chỉ thị tiếp theo của triều đình đến, hần dùng một nửa gia sản của mình, mua lương thực cứu nạn thiên tai, lại vận động phú gia ở Thủy thành phủ, có lực xuất lực, chính hần mang người, ăn ở đều ở tiền tuyến cứu tế, làm gương cho binh sĩ, chí công vô tư, khí thế ngất trời.

Nhưng khi hần hần trên đường tự mình vận động khác phục thiên tai, nạn dân lại phải ăn nắm mốc, vì vậy đã có người hoài nghi hần nuốt riêng bạc mà phú gia quyên tặng cứu tế, lấy hàng nhái đã bị hồng sung vào. Coi đây là mồi dẫn lừa, đầu tiên là nạn dân tụ tập gây chuyện, tiếp đó lại có người kiện cáo hần, nói là từ khi hần nhậm chức tới nay đều không trông nom tu sửa đê đập, lần tai họa này không phải là thiên tai mà là tai họa do người gây ra. Khâm sai đại nhân vốn đã đi được vài ngày đột nhiên quay lại, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm [thanh kiếm báu của nhà vua] tiến vào Thủy thành phủ. Hồng tri phủ hôm qua vẫn còn ở uy phong giờ lại run sợ, nhận hết đen đủi, thành người chờ xử tội. Chu đồng tri gần đây thường đi cùng hần là quan viên có phẩm hàm khá cao, dù chưa có tội danh minh xác, nhưng cũng bị trông chừng.

Khâm sai đại nhân lúc trước hòa ái dễ gần đôi sắc mặt trong giây lát, hoài nghi có lý, trong khoảng thời gian ngắn, quan viên lớn nhỏ của cả Thủy thành phủ đều trở thành đối tượng bị hoài nghi, người người cảm thấy lo lắng.

Minh Phi cũng sợ, bởi vì Hồng tri phủ tiền nhiệm là Thái Quốc Đổng, nàng chỉ sợ mọi chuyện sẽ có dính dáng đến Thái Quốc Đổng. Cung Viễn Hòa chia ra gửi cho Thái Quốc Đổng cùng Thái Quang Đình một phong thư khẩn, an ủi Minh Phi: “Nếu nhạc phụ đã sớm biết sẽ có một ngày như thế, nàng nói xem hần còn có thể lưu lại nhục điểm lớn như vậy cho người ta giữ hay không?” Hần cảm thấy mặc dù Thái Quốc Đổng ái tài nhưng cũng không tham tiền, biết nặng nhẹ, biết ranh giới cuối cùng, chắc hần sẽ không dính dáng tới chuyện lần này.

Tuy nói như thế, Minh Phi lại cảm thấy, Thái Quốc Đổng không thể thật sự trong sạch. Từ sau khi Thái Quốc Đổng làm đến Tri Phủ, tình hình trong nhà mỗi ngày một khá hơn, trong lòng nàng là hiểu rõ. Nhắm một mắt mở một mắt cũng may, chỉ sợ phía trên thật sự điều tra. Những quan viên này, lại có mấy người thật sự chịu nổi việc bị thanh tra?

Cung Viễn Hòa thấy nàng thật sự lo lắng, liền bảo nàng đi ra ngoài giải sầu một chút.

Hoa ma ma ra chủ ý cho Minh Phi, đề nghị nàng đi Khánh Thiên bá phỏng Tổng đạo sĩ, còn có thể thuận tiện lôi kéo quan hệ. Minh Phi lại cảm thấy, trong thời kỳ nhạy cảm, vẫn là nàng không đi thì tốt hơn. Cung Viễn Hòa cười nói: “Dù nàng đi cũng không gặp được người, đạo trưởng Thủ Chân Tử đã sớm dẫn một nhóm người tới hạ du chữa bệnh rồi.”

Minh Phi quyết định hẹn Trần Oánh cùng nhau đi thăm Chu phu nhân cùng Chu Thanh một chút. Chu gia xảy ra chuyện lớn như vậy, họ nhất định vô cùng lo âu.

Chu gia cũng không lạnh tanh cô đơn như trong tưởng tượng của đám Minh Phi, tới dưới sự chỉ huy nghiêm chỉnh của quân sự, lui tới làm việc, còn có vẻ rất vội vàng, chỉ là, không khí trong phủ giống như bị đè nén.

Chu Thanh gầy đi mấy phần, Chu phu nhân có vẻ bình tĩnh, chỉ là tâm tình không được tốt lắm. Nói với đám người Minh Phi mấy câu, biểu thị lòng biết ơn xong, liền để cho Chu Thanh dẫn họ đi xuống uống trà chơi đùa.

Ra khỏi chính phòng, Chu Thanh thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt đưa đám: “Ta cùng ca ca không dám lộ ra dáng vẻ khổ sở trước mặt mẫu thân.” Một thoáng sau, lại ngẩng đầu cười nói: “Ta vốn tưởng rằng, các người sẽ đến thăm ta đầu tiên, ai biết các người thế nhưng không phải.”

Trần Oánh có lòng điều chỉnh không khí, liền bấu môi, cười nói: “Chúng ta đương nhiên không phải, tú tài kia tất nhiên là người tới đầu tiên.”

Chu Thanh không thuận theo, dùng sức bấm một cái trên cánh tay nàng, nói: “Ta cho người làm chuyện xấu. Hắn không tính!”

Minh Phi cười nói: “Ừ, hắn là người trong nhà, dĩ nhiên không tính là người ngoài. Quả thật không cần tính.”

Chu Thanh mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, dậm chân nói: “Là Viên Mai Nhi!”

Trần Oánh liếc mắt, kinh dị nói: “A? Lần trước bá mẫu sinh nhật, không phải nàng giận đến chạy luôn sao? Sao lúc này lại tới?” Không đợi Chu Thanh trả lời, nàng lại nói: “Ta biết rồi, tất nhiên là tới khoe mẽ với người.”

Chu Thanh cười lạnh: “Nàng tới để thương hại ta đấy. Còn ý tứ nói, sau khi nàng ta về phủ, nói không chừng còn có thể nghĩ ra một chút biện pháp chu toàn cho phụ thân ta.” Nàng nhỏ một ngụm: “Ta nhỏ vào! Thứ gì vậy! Còn chưa có gả đi đã ý thế rồi. Cũng không phụ gia của nàng có phải chỗ dựa tốt thật hay không.”

Ngày mai chính là mùng một tháng chín, Viên Mai Nhi lúc này còn tới diễu võ dương oai, loại tâm thái này thật là khiến người ta rất im lặng. Minh Phi cùng Trần Oánh vội an ủi Chu Thanh: “Không phải là chuyện gì ghê gớm, cần gì tức giận như vậy vì một người ngoài?”

Chu Thanh lại dựa vào vai Minh Phi nhỏ giọng khóc thút thít: “Ta rất sợ.”

Minh Phi cùng Trần Oánh vội đỡ nàng ngồi vào một chỗ trong đình, nhỏ giọng an ủi.

Lẽ ra Chu phu nhân phải biết rõ tội của Chu đồng tri rốt cuộc là lớn bao nhiêu, nhưng Minh Phi thấy bộ dạng của Chu phu nhân coi như trấn định, liền cũng cảm thấy Chu đồng tri sẽ không có tội gì lớn.

Chu Thanh khóc đủ, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân ta thương lượng với Tiên gia, tính trước hôn kỳ, mười sáu tháng sau làm hỉ sự. Nhưng ca ca ta lại muốn hoãn lại.”

Minh Phi cùng Trần Oánh nghe nói thế, trong lòng cảm thấy nặng nề, này rõ ràng chính là đang dự tính tới khả năng xấu nhất, an trí đường lui cho Chu Tĩnh. Chẳng lẽ nói, tội của Chu đồng tri cũng không nhẹ? Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không dám nói chuyện ra ngoài, cố gắng tìm chút lý do để an ủi Chu Thanh.

Trong lúc vô tình, sắc trời đã muộn, Chu phu nhân phái người tới giữ Minh Phi cùng Trần Oánh ở lại dùng cơm tối, Minh Phi cùng Trần Oánh sao lại dám thêm phiền cho người ta vào lúc này? Ước định đến lúc đó cùng đưa Chu Thanh trở lại, cáo từ Chu gia, về nhà của mình.

Xe ngựa của Minh Phi đi trên đường, phu xe đột nhiên cười nói: “Khó lòng, nữ nhân cũng bắt đầu làm ăn buôn bán rồi. Không ngồi xe, còn cưỡi ngựa, thật là quá giỏi.”

Minh Phi cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn ra, chỉ thấy một nữ tử đội mũ che mặt cưỡi một con ngựa lớn cách đó không xa, sau lưng còn có khoảng hơn mười xe ngựa trang bị đầy đủ đi theo, chậm rãi đi trên đường, nhìn giống như đang đi buôn bán. Thương đội [đội ngũ làm ăn buôn bán] như vậy ở Thủy thành phủ cũng không hiếm thấy, chỉ là lại do nữ tử dẫn đầu, đúng là cũng có chút hiếm thấy.

Minh Phi liền cho phu xe đi hỏi: “Người hỏi bọn họ một chút, bọn họ buôn bán thứ gì?”

Phu xe cũng tò mò, dừng xe ngựa lại chạy tới hỏi, đối phương cười nói: “Chúng ta không phải để làm buôn bán. Là tiểu thư nhà chúng ta nghe nói nơi này gặp thiên tai, liền có ý đưa một chút được liệu tới đây. Chỉ nghỉ ở Thủy thành phủ một đêm, ngày mai còn phải lên đường.”

Thì ra là nghĩa cử, mọi người nhất thời cảm thấy kính nể đối với nữ tử kia. Nữ tử kia nghe tiếng nghị luận, tựa như thẹn thùng, cúi đầu xuống, chỉ chăm chăm đi về phía trước.

Hoa ma ma đón Minh Phi ở cửa thùy hoa (*), nói: “Phu nhân nhanh đi chỉnh trang một chút, lão gia đã trở lại. Đại gia đã đi trước, phân phó ngài trở lại liền nhanh chóng đi qua.”

(*) Cửa thùy hoa: Hay còn gọi là cửa nùm tua- một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở son màu.

Cung Trung Tổ trở lại? Nhanh như vậy? Minh Phi có chút ngoài ý muốn, không ngừng bước, nhanh chóng đi vào trong, vừa nghe Hoa ma ma hồi báo tình huống: “Lão Mã nhìn thấy. Chỉ là một chiếc xe ngựa, dẫn theo một ma ma một nha hoàn cùng một gã sai vặt, cũng chỉ có ba bốn chiếc rương. Lão gia mặc áo thanh bố, di nương mặc áo màu xanh nhạt cùng váy màu xanh đậm, trên đầu chỉ có một cây trâm bạc.

Đi tới gần cửa, người gác cổng nhất thời còn chưa nhận ra người đến, đợi đến khi nhận ra, cả nhà cũng khóc thành một đoàn. Bởi vì biết phu nhân chẳng mấy chốc sẽ trở lại, cho nên không phải người đi đón ngài.”

Nghe ý này, hình như là Cung Trung Tổ rất kém cỏi. Người khác dù là bị bãi quan, dù gì rương đồ, tôi tớ cũng vẫn có gấp đôi, lão nhân gia lại biến thành bộ dáng này, thật là thê thảm.

Lần đầu tiên gặp công công [cha chồng], cần phải lấy đoạn trang hào phóng làm trọng. Minh Phi đổi thành bộ y phục có thêu chim hoa cúc màu xanh dương, soi gương xem qua không có gì đáng ngại, liền đi tới sát vách cùng Hoa ma ma và Kim Trâm.

Đến An Nhân đường, còn chưa vào viện, đã nghe thấy tiếng khóc rung trời bên trong. Tiếng khóc của Cung Nhị phu nhân cao đột xuất, thê lương gào thét, giọng của Chu di nương lại rất có thực lực, run run rẩy rẩy. Hai người so tài khóc, giống như người nào khóc tốt, người đó liền là người đau lòng Cung Trung Tổ nhất.

Nhìn thấy Minh Phi vào cửa, tiếng khóc cuối cùng cũng dừng lại. Về mặt Cung Viễn Hòa nặng nề đi tới, ý bảo Minh Phi: “Còn không mau bái kiến phụ thân?”

Minh Phi nhanh chóng tiến lên, hành đại lễ: “Tức phụ Thái thị bái kiến công công, công công một đường khổ cực.”

“Đứng lên đi. Người trong nhà không cần phải khách khí.” Giọng điệu rất mệt mỏi.

“Tạ công công.” Minh Phi đứng dậy đứng ở sau lưng Cung Viễn Hòa, cẩn thận dò xét Cung Trung Tổ. Cung Trung Tổ đã tắm rửa, đổi một thân áo lụa màu đất, tóc chải gọn gàng, khuôn mặt thon gầy còn có râu ria đẹp đẽ, về mặt nhân nhạ, đã sớm không còn bộ dạng nhếch nhác phong trần trong miệng Hoa ma ma lúc trước nữa.

Ngược lại, bộ dạng của Cung Nhị phu nhân nằm ngoài suy nghĩ dự đoán của Minh Phi. Không gặp chưa đến nửa tháng, Cung Nhị phu nhân đã gầy đến tro xương. Tóc hoa râm, mặc một bộ y phục bằng gấm hơi cũ màu đen thêu hoa văn Kim song điệp cùng với dẫn áo khoác, váy màu đỏ thẫm, trên đầu cũng không còn những thứ đồ trang sức mà nàng thích nhất lúc trước, chỉ đeo một chiếc trâm phượng cùng hai đoá trâm hoa rất bình thường. Khuôn mặt xanh xao, nhìn qua lại tiêu tụy, già nua. Nàng ngồi ở bên cạnh Cung Trung Tổ, dùng khăn che miệng, hai mắt khóc đến đỏ ửng, gương mặt nhìn Cung Trung Tổ.

Chu di nương đứng ở bên tay Cung Nhị phu nhân, mặc một bộ y phục mát mẻ màu hồng cánh sen, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc. Nàng ta yếu ớt đứng ở đó, dùng chiếc màu hồng khăn che miệng, nhỏ giọng khóc sụt sùi, nhìn qua vừa thấy đã thương.

Minh Phi nhìn chán sắc mặt của hai người này, không có gì hứng thú, nàng rất nhanh đã chuyển ánh mắt, rơi lên người một nữ nhân cao gầy đứng bên cạnh Cung Tịnh Kỳ cùng Cung Nghiên Bích.

Nữ nhân kia ăn mặc rất thích hợp, mặc một chiếc áo có tay áo hẹp màu đình hương cùng với váy màu trắng ngà, trên đầu cài một cây trâm bạc cùng một đoá hoa cúc màu tím đậm, vóc người thướt tha, nụ cười không mang danh lợi, đứng ở nơi đó giống như một nhánh hoa cúc, mát mẻ văn nhã. Thấy Minh Phi nhìn tới, nàng không lộ ra dấu vết mà nhếch môi cười với Minh Phi.

“Đây là Lý di nương.” Cung Viễn Hòa nhẹ giọng nhắc nhở bên tai Minh Phi, Minh Phi cũng nở một nụ cười thân nhiên đáp lại Lý di nương.

Minh Phi đến chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ, cũng không thể cắt đứt đại hội kẻ khổ của chi thứ hai.

Cung Nhị phu nhân lại bắt đầu khóc, khóc lóc sụt sùi nói: “Lão gia, nhà chúng ta lúc này là bị thua thiệt nhiều. May nhờ ông trời có mắt, tên cầu tặc Tri phủ kia cuối cùng cũng bị thu thập rồi. Lúc trước mấy người mẫu tử chúng ta không chỗ nương tựa, chỉ có thể mặc cho người khi dễ, hiện tại ngài trở lại, chúng ta có được cơ hội này, cũng nên dâng đơn kêu oan tới khâm sai đại nhân chứ? Những ngày đó quả thật tốt lành gì, oa...”

Cung Trung Tổ mệt mỏi xoa chân mày nói: “Ta mệt mỏi, ngày mai lại nói!” Chỉ vào Cung Viễn Hòa nói: “Người đi theo ta trước.”

Thấy Cung Viễn Hòa đi theo Cung Trung Tổ, Cung Nhị phu nhân dương dương hã hê nhìn Minh Phi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Lão gia

Minh Phi mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Các nữ nhân thu nước mắt, trong phòng lâm vào an tĩnh. Cung Nhị phu nhân rút cuộc quen thuộc với việc xướng nhân vật chính, không quen trầm mặc, nhân nhật nhìn Lý di nương: “Những năm gần đây làm phiền người vất vả chăm sóc lão gia.”

Lý di nương nhanh chóng hạ thấp thân thể, nhún nhường nói: “Tỳ thiếp làm những việc này, nha hoàn vú già cũng có thể làm, và lại là bổn phận, không dám nói vất vả. Không bằng phu nhân và Chu tỷ tỷ ở nhà lo liệu gia vụ, phí tâm phí sức, vất vả gian khổ.”

Cung Nhị phu nhân rất hài lòng với thái độ khiêm tốn này của nàng, nhưng thấy gương mặt tròn trẻ tuổi xinh đẹp của nàng rồi lại không nhịn được chán ghét, mặt đen lại, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Người ở bên ngoài thời gian dài, không biết quy củ trong nhà. Bắt đầu từ ngày mai, người hãy ở bên cạnh ta học một ít quy củ, không cần giống như vài người, nửa điểm quy củ cũng không hiểu, nói ra làm cho người ta chê cười.” Nói qua quét Chu di nương và Minh Phi một cái.

Lý di nương biết lắng nghe: “Dạ, Tỳ Vọng vụng về, mong phu nhân vui lòng chỉ giáo.”

Từ đầu chí cuối, không nâng thân thể lên.

Cung Nhị phu nhân hình như không có ý tứ gọi nàng đứng dậy, Chu di nương chậm rãi nói: “Phu nhân, Lý gia muội muội đường xa đến, một đường xóc nảy, để cho tỳ thiếp phục vụ ngài đi?”

Cung Nhị phu nhân giận dữ, đôi mắt nhanh chóng liếc qua hai người. Nhanh như vậy đã thông đồng rồi hả?

Lý di nương nhân nhật cười: “Cám ơn ý tốt của Chu tỷ tỷ. Phu nhân, Tỳ Vọng không khổ cực. Tỳ thiếp ở bên ngoài thời gian dài, không thể hầu hạ phu nhân, thẹn trong lòng, nếu phu nhân không ghét bỏ, tỳ thiếp nguyện ý gác đêm cho ngài.” Rất hợp lý vì Cung Nhị phu nhân tìm được cớ hành hạ nàng và có chỗ phát tiết, đồng thời cũng tránh Cung Nhị phu nhân và Chu di nương bắt nàng giằng co ở giữa.

Cung Nhị phu nhân trầm mặc chốc lát, cười: “Người một đường xóc nảy, lão gia biết, sẽ nói ta không biết đau lòng người.”

Lý di nương ngẩng đầu lên, thản nhiên cười: “Tỳ thiếp trẻ tuổi.”

Cung Nhị phu nhân gật đầu: “Hôm nay miễn, về sau lại nói.” Nếu Lý di nương thông minh, phải biết, cái này về sau, thật ra chính là chỉ ngày hôm sau.

Chu di nương cười lạnh, tránh mặt qua, đôi mắt roi xuống trên người Minh Phi: “Đại nãi nãi, chưa từng gặp qua vị Lý di nương này của chúng ta sao?”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Di nương khỏe.”

Lý di nương tự nhiên thoải mái làm lễ với nàng: “Đại nãi nãi khỏe.”

Cung Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng. Trừ Hồng tri phủ, người Thiệu gia, hiện tại người nàng hận nhất chính là Cung Viễn Hòa và Minh Phi. Nàng bị buộc đến nông nổi này, cũng bán cửa hàng rồi, bọn họ lại trơ mắt nhìn mình chịu tội, chưa từng đưa tay ra viện trợ, làm hại nàng rơi vào tình cảnh hôm nay.

Không nói khoa trương chút nào, bây giờ nàng nhìn thấy Minh Phi và Cung Viễn Hòa trong lòng đều là hận, hướng chi, ánh mắt nàng thấy trên vành tai Minh Phi đeo ngọc trai sáng lóng lánh trơn mềm, Nam Châu trên khuyên tai ước chừng bằng đầu ngón tay, trong lòng một hồi đau nhức.

Cung Viễn Trật thu về mặt của Cung Nhị phu nhân ở trong mắt, đối lập với Cung Tịnh Kỳ ở một bên vẫn hạ mí mắt không nói lời nào nói: “Tam tỷ, com tối chuẩn bị xong chưa?” Lại chớp chớp mắt với Cung Tịnh Kỳ.

Cung Tịnh Kỳ khẽ thờ dài: “Tẩu tẩu, ngài có bằng lòng cùng ta đi phòng bếp xem com tối đã chuẩn bị xong chưa?” Cung Nhị phu nhân có thể ý có bệnh lây có, không chút kiêng kỵ đắc tội Minh Phi và Cung Viễn Hòa, nàng và Cung Viễn Trật cũng biết, Cung Trung Tổ vĩnh viễn không dậy nổi, từ nay về sau, bọn họ phải dựa vào ca tẩu nhiều hơn mới có thể qua được ngày tốt.

Minh Phi cười nói: “Được.” Cung Trung Tổ mới vừa về nhà, bữa com này nhất định phải ăn. Thay vì ở chỗ này nhìn Cung Nhị phu nhân và Chu di nương khiến người buồn nôn, còn không bằng đi ngửi mùi khói dầu.

Cung Tịnh Kỳ và Minh Phi một trước, một sau, trầm mặc theo đường nhỏ đá cuội trải thành hoa văn hoa mai từ từ đi tới phòng bếp. Cung Tịnh Kỳ mặc váy hồng đỏ kèm thắt lưng cao phôi thạch, nhìn từ phía sau, eo thon không bằng một nắm. Nàng lớn tuổi hơn Minh Phi, nếu như không phải phát sinh sự kiện kia, mùa đông năm nay nàng nên già đi Tô gia rồi. Minh Phi lẳng lặng nghĩ, vì đứa bé của nàng, Cung Viễn Hòa cả đời này, đừng mơ tưởng nạp thiếp.

Đi tới bên cạnh một ao sen, Cung Tịnh Kỳ đột nhiên dừng lại gượng cười: “Tẩu tẩu, ao này, lâu ngày không ai xử lý, thành đầm bùn lầy, lá sen bên trong cũng hư thối, khiến ngài chê cười.”

Minh Phi nhìn một chút, nhận ra nguồn nước của ao sen này thì ra thông với vùng đất nhà mình, bởi vì nguồn nước bị cắt đứt, không thể tuần hoàn, cho nên thành đầm bùn lầy. Vốn là lúc trước Cung Viễn Hòa cũng không chặt đứt nguồn nước, sau lại luôn có người để đồ ghê tởm gì đó theo nước trôi qua, Cung Viễn Hòa đơn giản tìm thợ thủ công, lấy đá hoàn toàn cắt đứt.

Lại muốn nhờ vào đó nói gì? Minh Phi giả bộ không hiểu: “Có gì đáng cười? Công công trở lại, mọi chuyện trong nhà yên ổn, cũng có tâm tư xử lý. Ngó sen dưới đất còn chưa chết, nuôi được, sang năm mở đất hoa sen vẫn có thể tốt.”

Cung Tịnh Kỳ trầm mặc chốc lát, lấy hết dũng khí nói: “Tẩu tẩu, ngài không phải còn hận chúng ta?”

Minh Phi cười: “Người nói đùa, ta làm sao hận các người? Người nghe ai nói lời này?” Nàng thật sự không hận, nhiều nhất chính là chán ghét mà thôi. Ở trong cảm nhận của nàng, chỉ có sống tốt và sống không tốt, những hận ý đục khoét khoan tìm kia, đã ở lại ngày trước, một đời ở nơi này gặp được những chuyện này, không có một cái có thể vượt qua ngày trước. Nàng nhẹ nhàng sờ sờ ngực, thật may là, còn có thể yêu.

Cung Tịnh Kỳ đỏ mắt: “Tẩu tẩu, ngày trước là chúng ta không đúng. Mẹ ta và ta có xin lỗi với các người, người và ca ca đại nhân không chấp nhận lỗi lầm của tiểu nhân, đừng tìm chúng ta so đo chứ?”

“Nếu như ca ca người thật muốn so đo với các người, người cho rằng, các người còn có thể làm công tử và tiểu thư Cung gia không lo ảm nò? Các người thiếu hẳn bao nhiêu, không cần ta nói, trong lòng các người nắm chắc.” Minh Phi nhàn nhạt nói với nàng: “Cho nên lời này, người không nên nói với ta. Nên đi nói với ca ca người.”

Cung Tịnh Kỳ ngẩn người, ngược mắt nhìn Minh Phi: “Tẩu tẩu, chúng ta nên làm như thế nào.” Nên làm như thế nào mới có thể làm cho Cung Viễn Hòa về sau thật sự mặc kệ bọn hắn?

Minh Phi khoát tay: “Nếu như người thật sự muốn nghe lời khuyên của ta cho người, như vậy người hãy nghe cho kỹ, không có người nào trời sinh đã thiếu của người nào, không nên xem tha thứ và cảm thông của người khác làm chuyện đương nhiên, lại càng không nên một tắc lại muốn tiến một thước.”

Trong mắt Cung Tịnh Kỳ thoáng qua một tia chán nản, hồi lâu, trầm mặc gật đầu: “Ta nhớ kỹ rồi.”

Hai người trầm mặc đi phòng bếp, Vương nữ đầu bếp quơ cái xẻng lớn, âm thanh trách cứ người. Một nha hoàn không cẩn thận trượt một cái, thiếu chút nữa làm đổ một chén canh trên bếp lò, bị ngay cái xẻng của Vương nữ đầu bếp nhắm vào đầu, đánh cho la oán giận.

Cung Tịnh Kỳ nhủ mảy: “Động một chút là đánh người, tính khí của Vương nữ đầu bếp này thu liễm một chút thì tốt hơn.”

Vương nữ đầu bếp bồi cười nói: “Tam Tiểu Thư, thật sự là nha đầu này chân tay vụng về, nếu như làm đổ canh của phu nhân làm sao mới phải?” Đào mắt nhìn thấy Minh Phi, khuôn mặt lập tức đầy ý cười: “Đại nãi nãi, ngài thế nào đích thân tới? Tối nay ngài không phải muốn ở lại chỗ này ăn cơm? Ngài muốn ăn cái gì?” Không chút nào cô kỵ Cung Tịnh Kỳ đang ở bên cạnh, trần truồng lấy lòng.

Cung Tịnh Kỳ rất không tự nhiên. Đoạn thời gian trước nàng bán người, ngoài sáng và trong tối cũng đắc tội không ít người, tuy là không phải tị, nhưng người khác cũng sẽ không kể những khổ tâm trong lòng của nàng, chỉ biết là, chủ gia này không đáng tin cậy, khiến cho bọn họ cốt nhục phân li. Đã như vậy, Vương nữ đầu bếp là một người nhất nghệ tinh (thành thạo một nghề), muốn ôm bấp dùi Minh Phi, lại có cái gì kỳ quái?

Sau khi từ phòng bếp ra ngoài đi dạo trong vườn, Minh Phi và Cung Tịnh Kỳ trở lại chính phòng thời gian vừa vặn tốt, Cung Viễn Hòa và Cung Trung Tổ mới vừa kết thúc nói chuyện, bước vào phòng.

Người cả phòng theo đuổi tâm tư của mình quan sát nét mặt của hai cha con. Về mặt Cung Nhị phu nhân có một loại hưng phấn cộng thêm mong đợi, lại mang theo chút ác độc; Chu di nương thương hại mà vui sướng khi người gặp họa; Cung Viễn Trật cúi xuống nhìn sàn nhà không nói một lời; từ đầu chí cuối Lý di nương, đều là dịu dàng mà nhu hòa. Nàng lo trong lo ngoài chỉ huy nha đầu ma ma bày bàn, bày chén đĩa, giống như trong mắt nàng, khiến mọi người dùng tốt bữa cơm này mới là chuyện quan trọng nhất, ngoài ra, tất cả trong phòng đều không có bất cứ quan hệ gì với nàng.

Khí ép rất thấp, trên mặt Cung Trung Tổ có dấu vết lụn bại, trong mắt mơ hồ có dấu hiệu tức giận, hần tiến vào nhà, cơ bản cũng không nguyện ý đối mặt với Cung Viễn Hòa, cũng không nguyện ý nhìn Cung Nhị phu nhân một cái.

Cung Viễn Hòa lại biểu hiện rất chắc chắn, sau khi đụng phải ánh mắt Minh Phi, hần thậm chí dịu dàng cười với Minh Phi.

Minh Phi yên tâm. Mặc dù trận này hai cha con nói chuyện với nhau hình như rất không thoải mái, nhưng mà người không vui vẻ giống như là Cung Trung Tổ, mà không phải Cung Viễn Hòa.

Người một nhà trầm mặc ngồi xuống ăn cơm, Minh Phi theo thường lệ hầu hạ trường bối ăn cơm, vừa bung chén canh bát trên Cung Nhị phu nhân uống chưa xong đến trong tay, Cung Trung Tổ đàm đàm nói: “Cùng nhau ngồi xuống đi.”

Minh Phi nhìn Cung Viễn Hòa một cái, cười từ chối: “Đây là nhi tức phải làm.”

Giọng nói Cung Trung Tổ tăng thêm: “Quy củ đều là người định, cùng nhau ngồi xuống đi. Để nhóm di nương phục vụ là được.”

Mặt Cung Nhị phu nhân không còn chút máu. Dò xét nhìn Cung Trung Tổ, mặt Cung Trung Tổ không biểu hiện tức giận.

Trầm mặc dùng xong cơm, Cung Trung Tổ xoa trán một cái: “Ta mệt mỏi, cũng nghỉ ngơi đi.”

“Lão gia?” Cung Nhị phu nhân đột nhiên hô một tiếng, lúc trước nàng nói những chuyện kia với Cung Trung Tổ, cũng không biết Cung Trung Tổ rốt cuộc nói như thế nào với Cung Viễn Hòa, nói kết quả như thế nào?

Cung Trung Tổ không nhìn nàng, lặp lại một lần: “Tất cả đều trở về nghỉ ngơi.” Thấy nhi tử nhi tức nữ nhi tiểu thiếp cũng theo lời lui ra ngoài, gọi Lý di nương lại, nhìn nàng hất cằm lên: “Phục vụ ta rửa mặt.”

Cung Nhị phu nhân thấy tình trạng này của hắn, hình như là muốn ngủ lại nơi này của nàng, lập tức thu hồi mấy phần bất mãn, mặt mũi tràn đầy tươi cười nghênh đón: “Vẫn là để thiếp thân phục vụ lão gia đi.”

Mặt Cung Trung Tổ trầm xuống không lên tiếng.

Lý di nương đang cầm nước nóng và khăn, tiến lùi đều khó.

Cung Nhị phu nhân hung hăng lườm nàng một cái, Lý di nương vội vàng hành lễ, để nước nóng và khăn xuống, bước nhanh rời khỏi.

Ra khỏi An Nhân đường, Chu di nương đánh đèn lồng đứng ở cửa, lôi kéo tay nàng, nhìn nàng ngọt ngào cười: “Muội muội, phòng của người còn chưa thu thập xong? Không bằng đi nơi đó của ta nghỉ một đêm lại tính tiếp thế nào?”

Lý di nương cầm ngược tay Chu di nương, thân thiết cười nói: “Tạ ý tốt của tỷ tỷ. Mà trong nhà ta còn có một nha đầu và ma ma, là lần đầu tiên về nhà, cái gì đều tìm không thấy, ta phải đi nhìn một chút. Ngày khác, muội muội nhất định tới quấy rầy.”

Ánh mắt Chu di nương lóe lóe, đôi mắt đẹp cong thành mặt trăng: “Nhất định nha.” Lời còn chưa dứt, trong chính phòng đột nhiên phát ra một tiếng kêu khóc ngán ngủi mà bên nhọn, chính là thanh âm của Cung Nhị phu nhân. Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau khi cười phát tay từ biệt, nhanh chóng trở về gian phòng mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Chuẩn bị lễ vật

Nền đỏ sáng ngời, Minh Phi nửa tựa vào trong ngực Cung Viễn Hòa, mắt khép hờ, đầu ngón tay quấn tóc của mình thành từng vòng từng vòng, nghe hắn giảng thích đối thoại giữa Cung Trung Tổ và hắn.

“Vào cửa muốn ta quỳ xuống. Ta cũng đã quỳ. Sau đó chất vấn ta vì sao thấy chết mà không cứu, ta nói ta không phải là thấy chết mà không cứu, mà là không đủ sức. Thâm nương nghe thiên vị một bên, chỉ tin vào lời của chất nhi nhà mẹ đẻ, ngay cả lời nói của Viễn Trật cũng không nghe, những tiền tài kia đều là Nhị đệ cùng Tam muội đảm nhiệm đưa ra ngoài, ngay cả bọn họ cũng không biết, ta đây là người dụng tâm hiểm ác, bị bà ta coi như là hồng thủy mãnh thú, toàn lực chăm chăm phòng tránh người ngoài thì có thể nào biết được? Nếu ta hỏi nhiều hơn mấy câu, chẳng phải là lại phải công trên lưng tội danh mưu tính gia sản? Nếu ông ta không tin, có thể đi hỏi Nhị đệ.”

Cung Viễn Hòa thích ý nhớ lại vẻ mặt xanh trắng, ngượng ngùng khó chịu của Cung Trung Tổ lúc ấy, khẽ mỉm cười, “Ta kể lại chuyện đã trải qua với ông ta lần nữa, nhân tiện tốt bụng nhắc nhở ông ta, Thiệu gia thật sự ghê tởm ra sao, mưu hại máu mủ chí thân, không đáng giá đồng tình. Vì đề cho ông ta thấy được diện mạo thật sự của Thiệu gia, ta lấy bản sổ sách lúc trước Chu di nương đưa cho ta ra, cùng với lá thư ca ca nàng viết tới kia, nói đúng ra là để cho chúng ta đừng vì chuyện của ông ta xài tiền bậy bạ, chờ người về nhà, còn có phong thư phải thanh toán hoàn trả gia sản tất cả đều cho ông ta xem rồi. Sau đó ta cùng ông ta thương thảo sự kiện phòng thu chi bị cháy một chút, xin Cung Đại lão gia xử án.”

“Hà?” Minh Phi đối với chuyện Cung Trung Tổ rốt cuộc có hiểu rõ tình hình Cung Nhị phu nhân cấu kết Thiệu gia mưu tính tài vật Đại phòng hay là không cảm thấy rất hứng thú: “Vậy công công nói thế nào?”

Tay của Cung Viễn Hòa theo bà vai của nàng trượt xuống dưới, dừng ở nơi nhẵn nhụi mềm mại đầy đặn nhẹ nhàng xoa nhẹ mấy cái, thờ ơ nói: “Không có nói như thế nào, đầu tiên là tức giận đến cả người phát run, đột nhiên sau đó lại bình tĩnh lại, hỏi ta, còn thiếu ta bao nhiêu?”

Minh Phi hừ một tiếng. Đợi ông ta bao nhiêu lâu? Loại vấn đề này mà Cung Trung Tổ cũng hỏi được ra miệng? Trong lòng ông ta không phải rõ ràng nhất sao?

Cung Viễn Hòa nhẹ nhàng liếm viền tai của nàng một chút, “Ta nói, phụ thân sinh nhi tử, chỉ có nhi tử thiếu phụ thân, nơi nào có phụ thân thiếu nhi tử? Không phải là vấn đề giữa ta và ông ta, mà là, Nhị phòng còn thiếu Đại phòng bao nhiêu mới đúng.”

Minh Phi điều chỉnh cơ thể một cái, ôm cổ của hắn bắt đầu lắc: “Sau đó thì sao? Chàng đừng cứ như thế này, ta hỏi một câu chàng mới trả lời một câu á?”

Hơi thở ấm áp của nàng thổi tới sau vành tai của hắn, ngựa ngựa, ấm áp, đôi mắt Cung Viễn Hòa trở nên thâm sâu, “Sau đó, sau đó tiểu yêu tinh nhà ta muốn tạo phản rồi, trước tiên cần phải trấn áp xuống mới có thể làm việc khác.” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng nhích lên, áo lụa mỏng bên trong của nàng bị lột ra giống như lột vỏ vải, chậm rãi rơi xuống, lộ ra thịt quả trắng muốt như ngọc bên trong. Ông ánh trong suốt, chắc hẳn cần xuống một cái nhất định

mùi vị sẽ rất ngon, hẳn cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên.

Cảm giác khác thường từ nơi đầu vai truyền đến, Minh Phi tan rã suy nghĩ sâu xa, nằng hít một hơi, níu lấy tóc của hắn: “Không cho ngắt lời, nói mau.”

Cung Viễn Hòa bất mãn thờ dài, nhắm mắt lại nói: “Ông ta nói, cho dù nữ nhân kia có bao nhiêu không phải, suy cho cùng Viễn Trật bọn họ cũng là thân đệ muội của ta, là người thân nhất của ta ở trên đời này, ta dù sao đi chăng nữa cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ chịu khổ mà không chiếu cố.”

Thiên vị như vậy. Minh Phi úp sấp trước ngực hắn, lo lắng nhìn hắn: “Rốt cuộc ông ta muốn chàng như thế nào?” Cũng không thể còn phải phân ra chút nữa chứ?

Cung Viễn Hòa ôn hòa thuận theo đầu của nàng: “Không có, ông ta chỉ là hy vọng ta xem ở phần máu mủ thân tình, không cần tiếp tục truy cứu tiền tài Nhị phòng thiếu Đại phòng nữa. Dù sao hiện tại Nhị phòng đã suy tàn, coi như thật sự phải trả, cũng vẫn không ra được. Ta nói ra một đề nghị với ông ta, đề nghị ông ta nhanh chóng đệ trình đơn kiện đi kiện Hồng tri phủ hà hiếp dân chúng, có lẽ sau khi Hồng tri phủ bị tịch thu nhà, còn có thể hoàn trả một chút.”

Hắn ngừng lại một lát, trình trọng nói: “Về sau, cũng không còn ai có thể bắt bẻ nàng, làm nàng tức giận nữa rồi.”

Minh Phi nghĩ đến thái độ lúc ăn cơm chiều của Cung Trung Tổ đối với nàng, khẽ mỉm cười: “Cái giá này cao ghê gớm thật.”

Cung Viễn Hòa ôm nàng lật người: “Tiền tài là vật ngoài thân, có thể đổi lấy ông ta hồ thẹn với nàng, ngượng ngùng để cho nàng lập quy củ, rất là có lời.”

Minh Phi nháy mắt mấy cái: “Chàng đối với ta ngược lại bỏ được.”

“Ta đều là của nàng, dùng đến trên người nàng thì đồng nghĩa với dùng đến trên người ta, có cái gì mà không bỏ được?”

Minh Phi cười gian: “Thật sự bỏ được như vậy?”

Cung Viễn Hòa quan sát nàng nhếch khóe miệng lên: “Đương nhiên là thật, nói, rốt cuộc nàng muốn nói cái gì?”

Minh Phi nửa đùa nửa thật nói: “Ta chỉ là cảm thấy có một vị cổ nhân nói thật chí lý, tích trữ nuôi dưỡng tỳ thiếp có ba họa lớn: một phá hỏng gia pháp; hai cảm dỗ vui lấp con cháu; ba mê luyến nữ sắc đánh mất đạo đức. Nếu chánh thất đồ kỵ, sinh lòng ganh đua ồn ào, tức là không trị gia; nếu chánh thất không đồ kỵ, tức là tỳ thiếp tự mình ganh đua, trở thành một gánh nặng cho gia đình và bản thân. Người hai nhà chúng ta, đúng là tương ứng với câu nói này rồi. Đời trước thì cũng không nói rồi, đáng thương chính là con cháu.”

Cung Viễn Hòa trầm mặc một lát, ôm nàng thật chặt: “Ta hiểu ý của nàng, nàng yên tâm, con của ta nhất định sẽ không ăn khổ như thế đâu.”

Minh Phi ôm ngược lại hắn, còn có nàng, nàng cũng không muốn ăn khổ như thế đâu, từ từ đến đi.

Trời quang mây tạnh, ánh nắng sớm dát lên hoa cỏ cây cối trong sân một tầng màu vàng kim, trên nhánh cây con chim phát ra tiếng hót thanh thúy dễ nghe, trong không khí bông bành mùi hoa quế nhàn nhạt.

Minh Phi ngồi ở dưới song cửa sổ, tỉ mỉ lật xem sổ sách trong tay. Tháng chín việc nhiều, Minh Nhã sắp sinh, Thôi Mẫn và Viên Mai Nhi sắp thành thân, Chu Thanh sắp xuất giá, sinh thần năm mươi tuổi của Tiết Đại cữu sắp tới rồi, cần chuẩn bị lễ vật rất nhiều.

Những người khác cũng thôi, duy chỉ có Thôi Mẫn hơi có chút bất đồng. Bởi vì năm ngoái sau khi đặt lên mối hôn sự đó, tình cảm hai nhà trở nên cũng có chút bất đồng. Trần thị không có ở đây, nàng phải chạy đến phủ thăm hỏi một chuyến, thay Thái gia tần hết lễ số. Về phần Viên gia nơi đó, trái lại có vẻ không quan trọng như thế, nàng chỉ tính toán tặng lễ số cao hơn người nhà bình thường một chút, tặng một trăm lượng bạc lễ sang coi như xong chuyện.

“Nãi nãi, đồ người phân phó tìm đã tìm tới.” Hoa ma ma từ ngoài viện đi vào, đưa một hộp gấm nhỏ cho Minh Phi.

Minh Phi mở hộp gấm ra, trên tấm lụa hồng bằng phẳng đặt ống đựng bút cổ xưa tạo hình củ sen, giá bút, đồ đựng mực nước, các món đồ rửa bút khác nhau, nhìn xem tinh xảo vui mắt.

Một bộ đồ này, tồn tại không ít đời không nói, khó có được chính là ngụ ý Cát Tường.

Tặng người thật sự là đáng tiếc, nhưng Thôi Mẫn sao là người thiếu bạc được? Là văn nhân đều thích văn cụ (đồ dùng của văn nhân) tốt, cũng chỉ có cái này mới có thể lọt vào mắt của hắn. Nếu Thái Quốc Đống thật sự có chỗ sai gì, còn phải trông cậy vào hắn giúp đỡ che giấu một phần.

Minh Phi thờ dài, đẩy nắp hộp lại, sai Hoa ma ma chuẩn bị một cái hộp tinh xảo khác, kê cẩn thận, lấy trăm cái thủy tinh kết hoa và khám san hô mà Thái Quang Đình và Minh Ngọc từ trong kinh mang về cho nàng chọn cái đẹp nhất phối thành hai đôi, lại lấy một chuỗi vòng tay ô liu bát tiên chạm rồng của mình ra, góp thành một phần lễ của nàng và Minh Ngọc tặng cho Thôi Cát Nhi.

Hoa ma ma thấy nàng đã chuẩn bị lễ vật đầy đủ xong, cười nói: “Nãi nãi, nô tỳ giúp người thu dọn hòm xiềng.”

Minh Phi gật đầu một cái, điểm sổ sách nói: “Ma ma, còn phải làm phiền bà đi mang bốn cảnh sát phạt thủ kia tới.” Phạt thủ, phúc thọ, vật kia tặng cho Tiết Đại cữu làm lễ vật chúc thọ thỏa đáng nhất.

Nơi này mới vừa thu dọn xong, Bạch Lộ đi vào nói: “Nãi nãi, Lý di nương tới.”

“Mau mời.” Minh Phi vội vàng đứng dậy đi tới phòng ngoài đón người.

“Đại nãi nãi đang bận rộn à?” Lý di nương hôm nay mặc váy dài hoa văn nhành Ngọc Lan trăm điệp (bướm bướm), thướt tha duyên dáng đi vào, đặt cái túi lên bàn, vẻ mặt tươi cười.

“Không bận.” Minh Phi mời bà ta ngồi xuống, phân phó Kim Trâm, “Rửa chút quả nho mấy ngày trước trong trang của chúng ta đưa tới cho di nương nếm thử một chút.”

Lý di nương lại cười nói: “Đại nãi nãi không cần phải khách khí, ta ngồi một chút là đi. Lão gia bảo ta tới đây mời Đại gia và Đại nãi nãi tới nay sang dùng cơm tối.”

Minh Phi cười nói: “Ta đang nghĩ, cho người qua đi mời lão gia và thẩm nương còn có mấy vị đệ muội, tới nay sang nơi này của chúng ta dùng cơm tối đây.”

“Đó cũng là việc nên làm.” Lý di nương hé miệng cười cười, cúi đầu mở cái túi bà ta mang tới ra, lấy ra một bộ quần áo tơ gấm đồ thẩm thấu hồ điệp xoay quanh mẫu đơn, cười nói: “Đại nãi nãi, lúc người và đại gia thành thân, ta đang ở bên ngoài xa xôi, chưa có chúc mừng. Đây là bộ y phục lúc ta nhàn hạ thêu nên, tú công không bắt mắt lắm, mong rằng Đại nãi nãi đừng ghét bỏ.”

Hai tay Minh Phi nhận lấy bộ y phục kia, quét qua mặt vải gò ghề đã cảm thấy tú công tinh xảo khó có được, vội nói: “Di nương khách khí, lễ vật quý trọng như vậy, ta nhận được có chút ngại.”

Lý di nương cười nói thân nhiên: “Chẳng qua là tự tay mình làm, Đại nãi nãi không chê ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi.” Nói xong liền cáo từ.

Minh Phi tiễn bà ta đi ra ngoài, Lý di nương nhìn chung quanh một phen, cười nói: “Viện từ này được một tay Đại nãi nãi sắp xếp thật là có chút thần khí khác biệt. Nãi nãi nếu muốn mời lão gia tới dùng cơm, đừng ngại ngày mai hãy nói, hôm nay coi như xong.”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Được.”

Lý di nương vỗ vỗ đầu, giống như mới vừa nghĩ tới, “Đúng rồi, nghe Chu di nương nói, Đại nãi nãi tìm cho Nhị tiểu thư một cửa hôn sự, nghe nói đối phương từng giữ chức vị Lục Phẩm kinh lịch?”

Minh Phi chán nản, Chu di nương này thực có can đảm nói, nàng chẳng qua chỉ đề cập tới vẫn còn có người tương đối thích hợp, tại sao lại trở thành nàng nói cửa hôn sự cho Cung Nghiên Bích? Đây là Bá Vương ngành thượng cung, buộc bọn họ phụ trách sao? Xem ra bảo bọn họ sang ăn cơm tối, chính là muốn nói tới chuyện này rồi. Liên nói: “Chu di nương đây là chọc ghẹo ta đấy thôi, Nhị muội muội phía trên có lão gia và thẩm nương làm chủ cho nàng, ngay cả ta có gan lớn hơn nữa, không hiểu chuyện đi nữa, cũng không dám vượt qua lão gia và thẩm nương. Kính xin di nương thay ta ở trước mặt lão gia và thẩm nương phân biện đôi câu.”

Lý di nương thấy vẻ mặt thân nhiên của nàng, liền cười nói: “Phu nhân và Nhị công tử cũng nói như vậy.”

Minh Phi nhíu mày, Cung Nhị phu nhân và Cung Viễn Trật cũng nói như vậy? Cung Viễn Trật là theo bản năng bảo hộ nàng, Cung Nhị phu nhân có lẽ là muốn giữ lại cho Cung Tĩnh Kỳ chăng? Lục Phẩm kinh lịch ư, trước kia thời điểm Cung Trung Tổ còn làm quan Tứ Phẩm, Cung Tĩnh Kỳ tục huyền (làm vợ kẻ) với Lục Phẩm kinh lịch này cũng không thích hợp, nhưng xưa đâu bằng nay, Cung Tĩnh Kỳ bị người thối hôn như vậy nếu có thể gả đi, sẽ là một mối hôn sự rất tốt. Cung Nhị phu nhân thế nào chịu để lại chuyện tốt như vậy cho mẫu nữ Chu di nương?

Mấy người bọn họ ở nơi đó vui vẻ mưu tính, còn không biết người ta có xem trọng nữ nhi của người bị bãi quan hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Đi du lịch.

Sau bữa cơm tối, quả nhiên Cung Trung Tổ giữ Minh Phi và Cung Viễn Hòa lại nói chuyện: “Ta đã nghe Chu di nương nói, các người đã tìm cho Nghiên Bích một mối hôn sự tốt?”

Cung Viễn Hòa không đợi Minh Phi nói đã giành nói trước: “Nói ra thật xấu hổ, sau khi trải qua chuyện của Nhị muội muội và Phụng gia, Nhị muội đã bị bệnh nặng. Di nương tới tìm chúng ta nhờ tìm cách, nhờ chúng ta vì Nhị muội muội mà tìm một người thích hợp khác. Mặc dù chúng ta cũng ghi nhớ trong lòng nhưng lại xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, từ chuyện của phụ thân còn có chuyện của nhị đệ nữa, ta không rảnh để lo những chuyện khác.”

Cung Trung Tổ đạm mạc quét ánh nhìn về phía Cung nhị phu nhân, Cung nhị phu nhân né tránh ánh nhìn của hắn, cúi đầu lo lắng vò chặt chiếc khăn trong tay.

Chuyện xảy ra liên quan đến hôn sự của hai nữ nhi, hôn sự của hai nữ nhi đều do hai người một thể một thiếp này giờ trò mà bị hủy. Sắc mặt Cung Trung Tổ thật không dễ nhìn, nhìn về phía Cung nhị phu nhân và Chu di nương, lúc này sắc mặt của bọn họ cũng không tốt chút nào. Hắn trầm mặc nâng chung trà lên, nhưng nhìn xuống, trong chung trà không còn trà, Minh Phi lanh tay lẹ mắt châm thêm nước trà cho hắn.

Cung Trung Tổ uống một ngụm trà rồi mới thờ dài một hơi: “Chuyện đệ đệ và muội muội ngươi, các ngươi nên giúp đỡ hỏi thăm một chút. Tìm những người có tài sản nhưng phải là người trong sạch, nhân phẩm thuần lương.”

“Vâng.” Cung Viễn Hòa rất sáng khoái nhận lời, mắt cũng không chớp lập tức nhắc tới một gia đình: “Ở thành Nam có đại tiểu thư Trầm gia, nghe nói tướng mạo đoan trang, còn tinh thông sử sách, mười tuổi đã mất mẫu thân, liền bắt đầu quản gia, trên hiếu thuận với ông bà lớn tuổi và phụ thân bị bệnh nặng, dưới thì chăm lo cho đệ muội còn nhỏ, có thể thấy là người hiền thực, rất được mọi người khen ngợi. Con cho là có thể lương phối với nhị đệ, nếu phụ thân không ngại thì mời người thăm hỏi một chút.

Cung Viễn Trật nghe vậy đỏ mặt, cúi thấp đầu không nói lời nào. Cô nương này nghe nói có thể tự mình quản xuyên tất cả chuyện trong gia đình từ rất nhỏ.

Cung nhị phu nhân hơi trầm ngâm, lắc đầu như trống bỏi: “Phải không, phải không, nữ nhi con nhà một tú tài nghèo kiệt xác, ai sẽ để ý tới chứ, hơn nữa, vừa không có mẹ chắc hẳn cũng không có ai dạy quy củ...”

Lời bà còn chưa dứt, Cung Trung Tổ đã trừng mắt, vỗ bàn thật mạnh: “Câm miệng! Ngươi thì biết cái gì?! Ngươi không nói lời nào cũng không ai nói ngươi câm!” Vừa quát vừa gắt gao nhìn chằm chằm Cung nhị phu nhân, một bộ hận không thể lột da mặt bà ta ra.

Cung nhị phu nhân bị quát giật mình càng co rụt người lại, len lén sờ lên mặt mình, không dám nói nữa, chỉ tức giận bất bình nhìn Cung Viễn Hòa. Ngày trước, mặc dù cũng có chuyện không nhìn được nhưng dù phản đối gì thì Cung Trung Tổ cũng chưa bao giờ động thủ đánh nàng, tối hôm qua thế nhưng còn đánh bà... Còn uy hiếp đuổi bà ra ngoài.

Chu di nương cúi thấp đầu u oán nhìn Minh Phi. Ý là, cô nương kia cực kì thích hợp với Cung Viễn Khoa của bà, tại sao không giữ lại cho bà chứ?

Sau khi Cung Trung Tổ phát giận xong, liếc mắt nhìn biểu tình mấy nữ tử, nữ nhi như những bóng ma đứng trong bóng tối, suy yếu thờ dài, về mặt ôn hòa nhìn Minh Phi: “Ta nghe nói, ban đầu, ở kinh thành, Tam ca ngươi tìm tiên sinh đến dạy học cho ngươi phải không?”

Minh Phi gật đầu: “Vâng, đúng vậy ạ.”

Cung Trung Tổ gần như lấy lòng nói: “Trong thời gian này, nhị đệ ngươi đã chậm rất nhiều bài tập, trong nhà lại xảy ra rất nhiều chuyện, để hắn tiếp tục đi học cũng không ổn, ta muốn định cho hắn một cửa hôn sự trước, sau đó để hắn lên kinh thành, để hắn an tâm đi học.”

Cung Viễn Trật hơi khiếp sợ nhìn Minh Phi, Minh Phi cười nói: “Con dâu sẽ viết cho huynh trưởng một lá thư, xin huynh trưởng nghĩ cách, nhất định sẽ tìm cho nhị đệ một tiên sinh tốt.”

Ánh mắt Cung Viễn Trật lập tức trở nên trong suốt, vui mừng lôi kéo tay áo Cung Viễn Hòa.

Quả nhiên khi cha trở về, mọi thứ đều rất tốt, rốt cuộc cũng không cần nhìn những chuyện khiến hắn sốt ruột nữa. Nhìn thấy nụ cười ngây thơ của hắn, ánh mắt tin cậy, Cung Viễn Hòa bắt đầu thả lỏng vai hắn một cái.

Cung Trung Tổ giữ lại Cung Viễn Hòa, thương lượng với hắn chuyện viết đơn kiện Hồng tri phủ.

Minh Phi trở về tắm rửa xong xuôi, cầm cuốn tiểu thuyết Thái Quang Đình gởi từ kinh thành đến nằm trên giường êm vừa gảy gảy tóc vừa đọc sách, Bạch Lộ ở một bên cầm cây quạt quạt tóc cho nàng. Không biết qua bao lâu, ánh nến lay nhẹ, Minh Phi ngáp một cái cũng không quay đầu lại hỏi: “Tay ngươi mỏi rồi sao? Đồi người kêu Đan Hà đi vào đi? Đại gia đã trở về chưa? Nói với người khác cầm đèn lồng đi đón.”

Đợi hồi lâu nhưng không nghe thấy tiếng Bạch Lộ trả lời, nàng chời người lên, quay đầu lại, lại thấy Cung Viễn Hòa ngồi trên ghế con, mỉm cười nhìn nàng.

“Chàng về khi nào? Một tiếng thờ cũng không có.” Minh Phi dùng quyền sách đánh nhẹ lên người hắn.

Cung Viễn Hòa sờ lên đầu nàng, cảm thấy không còn sớm nữa, đứng dậy ngồi lên giường êm, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Ta với nàng đi Phủ Minh một chuyến được không?”

Minh Phi căn bản không tin vào tai mình: “Chàng đừng nói giỡn, chàng làm gì có thời gian theo ta đi Phủ Minh chứ?” Khâm sai đang tra án, ở Thủy Thành phủ này những ai có cấp bậc lớn một chút cũng bị tra đến, suốt ngày làm chân chạy việc chính là những tiểu quan như Cung Viễn Hòa. Trong hoàn cảnh này, làm sao hắn có thể có thời gian đi được?

Cung Viễn Hòa nói: “Là thật. Phạm vi tra án của Khâm sai đại nhân càng lúc càng lớn, ta không muốn bị cuốn vào. Tin tức truyền đến Phủ Minh, vào hai ngày trước, một muối khóa tự nhân chết, nghe nói là vì say rượu mà ngã chết.” Thủy Thành phủ chỉ là một đầu mối nhỏ, mấu chốt vẫn là ở Phủ Minh. Cứ như vậy mờ rộng ra, chắc chắn sẽ trở thành một trận động long trời lở đất.

Đột nhiên Minh Phi có chút hoảng hốt. Nàng ôm lấy hông hắn, lăm bắm: “Ta có chút sợ.”

Cung Viễn Hòa cười vỗ vỗ nhẹ lên lưng nàng trấn an: “Không có chuyện gì, nước trong quá ắt không có cá, cũng sẽ không tới trình độ đó đâu. Hình như

nhà của nàng cũng không phải giàu có gì, đại khái phụ thân nàng cũng không có lá gan lớn như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có tội biết chuyện mà không báo, còn ta thì chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ cần tránh mặt đi, chuyện tốt chuyện xấu cũng sẽ không rơi xuống đầu ta được. Ta chỉ nghĩ cũng không cần đếm xỉa đến chuyện gì, lúc này đi Phủ Minh là thỏa đáng nhất.”

Cũng không biết Cung Viễn Hòa dùng cách gì, quả nhiên phủ nha thả người, hai ngày sau, Minh Phi và hần lên thuyền đi Phủ Minh. Đi thuyền đến Phủ Minh cũng không tính là quá xa, thuyền chạy một ngày một đêm liền tới. Vì vậy nhà thuyền chia làm hai nhóm người, một nhóm ban ngày, một nhóm ba đêm chia nhau chèo thuyền.

Vào đêm, nghe tiếng sóng vỗ ngoài mạn thuyền, thuyền lúc ẩn lúc hiện, mí mắt Minh Phi trĩu trĩu, nằm lý trên giường, một chút cũng không muốn động.

“Tĩnh, nàng còn nhớ chuyện trước kia ta và nàng cũng ngồi chung trên thuyền không?” Cung Viễn Hòa có vẻ hết sức hưng phấn, lấy ngọn tóc gãi gãi tai nàng, một lát thì thôi nhẹ lông mi nàng, một lát lại đi gãi gãi bàn chân của nàng.

Không chịu được bị hần quấy rầy, Minh Phi lật người đè lên người hần, dùng sức cù vào nách hần: “Chàng thật đáng ghét.”

Cung Viễn Hòa cười to: “Chớ cù nữa, tiểu nương tử thật không nghiêm chỉnh gì cả, thuyền cũng bị nàng lắc lư!”

Minh Phi đỏ mặt che miệng hần: “Chàng lớn tiếng một chút, tốt nhất là để cho người khác nghe, dù sao ta cũng là thê tử của chàng, có vút đi cũng là vút đi mặt mũi của chàng thôi.”

“Sợ cái gì? Vào lúc này tất cả mọi người đều ngủ say hết rồi.” Cung Viễn Hòa cười hắc hắc, nhẹ nhàng ôm eo nàng: “Nàng chưa từng đi qua con đường này, để ta dẫn nàng ra ngoài xem phong cảnh. Vào lúc này, thuyền chuẩn bị đến nơi giống như hai cái vỏ trai áp lại ..., ban đêm nhìn cực kì giống, khi đó, ta và ca ca nàng đi ngang nơi này, mỗi người còn là một bài thơ đấy.”

Mới vừa ra đến khoang ngoài, một trận gió lạnh thổi đến, Minh Phi kéo chặt áo choàng trên người, giương mắt lên nhìn, quả nhiên thấy trên mặt sông cách đó không xa, dưới ánh sao hiện lên ngọn núi như hình bán nguyệt, chẳng khác gì như hai nửa vỏ trai hợp lại, mặt sông rộng đột nhiên hẹp lại, giống như hình chiếc thuyền, chỉ có thể chứa được hai chiếc thuyền song song đi qua.

“Nàng thấy có giống không?” Cung Viễn Hòa chỉ tay về nơi xa, “Bên kia, đá ngầm rất nhiều, thật may hôm nay có ánh trăng chiếu sáng rất rõ.”

Minh Phi gật đầu: “Quả nhiên là rất giống.”

Chợt nghe trên mặt sông có tiếng nước chảy, có một chiếc thuyền đang chèo rất nhanh với ý định vượt qua thuyền bọn họ. Nhìn qua, có vẻ là bọn họ muốn vượt qua chỗ hẹp trước bọn họ.

Khi hai thuyền lướt qua nhau, mượn ánh sáng của chuỗi đèn lồng treo trên mũi thuyền, Minh Phi nhìn thấy một người đứng thẳng trên thuyền chính là Song Phúc, chính là người lần trước đến nhà nàng uống rượu say khướt, nàng kéo nhẹ tay áo Cung Viễn Hòa, ý bảo hần nhìn bên thuyền kia.

Song Phúc cũng nhìn sang, chống lại ánh mắt của Cung Viễn Hòa, đột nhiên “Phi” một tiếng rồi xoay người đi vào khoang thuyền.

Minh Phi hơi ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi: “Có phải chàng đã làm gì đắc tội hần phải không? Sao hần lại có thái độ như thế chứ?”

“Ai biết được?” Tâm tình Cung Viễn Hòa không bị ảnh hưởng gì: “Đợi lát nữa khi thuyền vào đến hẻm động, ở bên trong động ngắm những vì sao trên bầu trời kia sẽ có một loại cảm giác rất đặc biệt.”

Lúc này, thuyền của Song Phúc đã đi vào trong động, thuyền Minh Phi cẩn thận đi theo phía sau nó, chậm rãi đi về phía trước. Ước chừng thời gian uống một tách trà, Cung Viễn Hòa kéo nhẹ tay Minh Phi chỉ tay lên trời cao: “Ngẩng đầu nhìn lên trên xem.”

Minh Phi ngược cổ nhìn lên bầu trời, chỉ mới nhìn thoáng qua đã cảm thấy hít thở không thông, cũng không thể hình dung xung quanh như thế nào, từ nơi này nhìn lên, bầu trời đêm cực kì yên tĩnh, bầu trời đầy sao đến nỗi cảm giác có thể đưa tay ra là chạm đến được.

Cung Viễn Hòa cười khê: “Nàng thấy như thế nào? Ta không có lừa nàng đúng không?”

“Ngươi lại dẫn người đến ngắm sao hả?” Giọng nói thanh thúy của một nữ nhân từ nơi không xa truyền đến, Minh Phi nhìn lại chỉ thấy một nữ nhân trẻ tuổi mặc y phục đen đang đứng ở phía đuôi thuyền đi trước, nữ nhân đó đang khê cười duyên. Thấy Minh Phi nhìn sang nàng, nàng ta có vẻ tức giận và khê mỉm cười.

Cung Viễn Hòa nhìn về phía nàng kia cười ôm quyền: “Cửu tỷ, không nghĩ ngươi cũng tới đây?” Quay lại giới thiệu với Minh Phi: “Đây là muội muội nhỏ nhất của Đặng đại ca, nàng cũng có thể gọi một tiếng Cửu tỷ là được. Lần trước tìm nữ tiêu sư, chính là nhờ nàng ấy giúp một tay giới thiệu.”

Minh Phi khê phúc thân: “Cửu tỷ vạn phúc.”

Đặng Cửu sờ nhẹ mái tóc mình không được tự nhiên khi thấy Minh Phi phúc lễ, chỉ cười: “Song Phúc không hiểu chuyện, ngươi đừng so đo với hần.”

Cung Viễn Hòa nói: “Không biết.”

Đặng Cửu trầm mặc một chút rồi nói: “Vậy ta đi trước.” Hòa nhã khí khái phát phát tay với Minh Phi: “Sau này nếu các ngươi có thời gian, không ngại đến nhà chúng ta chơi một chuyện.”

Minh Phi cười đến rức rở: “Lần sau Cừu tử đến Phủ Minh, nhớ đến nhà ta chơi nhé.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng Đặng Cừu khuất ở phía đuôi thuyền, Minh Phi hưng hăng véo thật mạnh hông của Cung Viễn Hòa nghiêng răng nghiêng lợi: “Có phải chàng có chuyện gì giấu ta phải không?”

Cung Viễn Hòa “Ài yêu” một tiếng, cười đến mặt mày cong cong: “Có phải nàng đã nghe người khác nói cái gì phải không?”

Minh Phi liếc xéo hần, xoay người trở về khoang thuyền: “Chàng nói ta đã nghe cái gì chứ?”

Cung Viễn Hòa trở mặt ra kéo vạt áo nàng, nhắm mắt theo đuôi cùng đi vào khoang thuyền: “Nàng muốn biết chuyện gì ta đều nói cho nàng nghe hết, tóm lại để cho đến khi nàng hài lòng mới thôi.”

Minh Phi thân nhiên cười: “Chàng đã từng đưa người khác đến đây ngắm sao rồi hả?” Rồi nàng trầm mặc: “Khó trách khi Song Phúc thấy chàng thì ‘ph’ một tiếng quay mặt đi, đáng đời chàng!”

“Chuyện không phải như vậy đâu.” Cung Viễn Hoài cười lẫn lộn, không ngừng trêu đùa nàng: “Nàng tức giận? Ghen?”

Minh Phi trầm mặt không nói lời nào.

Cung Viễn Hòa ôm nàng vào lòng: “Rốt cuộc cũng có ngày nàng ăn dấm vì ta. Chỉ là lần này ăn dấm vớ vẩn rồi!”

Minh Phi ngược mắt nhìn hần: “Là vị Hồng cô nương kia?”

Cung Viễn Hòa nhếch miệng: “Phải, lần đầu tiên ta đi Phủ Minh, chính là nàng ấy đi theo cùng ta, khi đi qua nơi này cũng gặp lúc ban đêm, thuyền của chúng ta đụng phải thuyền của Đặng đại ca. Từ đó về sau, ta nhận thức và kết giao bằng hữu với bọn hần.” Hần bần thê, “Về sau, ta chỉ mang một mình nàng đi ngắm sao thôi.”

Minh Phi nằm ngửa mặt xuống, bĩu môi: “Còn lâu ta mới để ý. Chàng yêu người nào muốn đưa người ta đi ngắm sao thì dẫn người ấy đi, ta không quan tâm.”

Cung Viễn Hòa xoay người lại: “Thật sự không để ý? Vậy ta có thể thực sự làm sao cũng được? Thật chứ?” Nói rồi làm bộ nhấc chân ra về muốn rời đi, một cánh tay nhẹ nhàng nắm lấy chéo áo của hần, Minh Phi không nhịn được nói: “Đêm hôm khuya khoắc, chàng không ngủ cũng đừng gây phiền ảnh hưởng đến người khác.”

Cung Viễn Hòa nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo của mình, vênh mép, ánh mắt sáng rỡ nằm xuống ôm lấy nàng: “Ngủ! Ngủ!”

Trước khi chìm vào giấc ngủ say, Minh Phi lặng lẽ nghĩ có vẻ bản thân nàng giống trong thời điểm tình yêu cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Tiết phủ.

Sáng ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, thuyền đã đến bến tàu Phủ Minh.

Tiết gia đã sớm nhận được tin tức, Tiết Trường Ích đã sớm đánh xe ngựa đến đợi trên bến tàu.

Mới vừa thấy Cung Viễn Hòa xuất hiện trên đầu thuyền, Tiết Trường Ích đã cười vui vẻ dẫn theo mấy người xông lên thuyền, sau khi nhiệt tình chào hỏi Cung Viễn Hòa và Minh Phi rồi thì sai gia nhân mang tất cả hòm xiềng lên ngựa.

Tiết Trường Ích mỉm cười dẫn Minh Phi đến bên chiếc xe ngựa sơn đen đang dừng ở phía trước, nói: “Đệ muội, lần đầu tiên đệ muội tới Phủ Minh phải không? Con ngựa này có tên là Vu Sa, đệ muội dùng nó đi dạo phố phường xem náo nhiệt đi. Trong khi đệ muội đi dạo phố phường, ta tạm thời mượn biểu đệ nói chuyện mấy câu.”

Minh Phi cười nói: “Làm phiền đại biểu ca quan tâm.” Nàng rất thích người của Tiết gia, một phần mấy người Tiết gia đều rất thân thiện, cởi mở nhất là Tiết đại cừu, bọn họ đều là những kiểu người lạc quan, vui vẻ. Chung đụng với bọn họ, luôn làm cho người khác có cảm giác thoải mái, vui vẻ.

Đan Hà và Bạch Lộ đỡ Minh Phi lên xe ngựa, hai nha đầu bước lên xe hưng phấn sờ đông sờ tây khắp nơi, không khỏi khen ngợi: “Xe ngựa này thật to.” Nói rồi thì lo lắng sợ phu xe Tiết gia cười nên chỉ che miệng cười rất khế.

Minh Phi khẽ mỉm cười, nhìn xuyên qua rèm xe nhìn ra bên ngoài xem náo nhiệt. Rốt cuộc, Phủ Minh vẫn là tỉnh phủ, mặc dù không náo nhiệt như Thủy Thành phủ nhưng lớn hơn Thủy Thành phủ rất nhiều, đường phố cũng rộng rãi thoáng đãng hơn, hàng quán đầy phố cũng rất chỉnh tề, ngay ngắn.

Xe ngựa ước chừng đi được hơn nửa canh giờ thì rẽ vào một chỗ trạch khâu. Đến cổng thùy hoa, chợt nghe thấy tiếng người cười nói: “Là biểu thiếu gia và biểu thiếu nữ đến rồi.”

Tiếp đến, có một ma ma đi lên để một cái ghế nhỏ trước xe ngựa, vén rèm lên, lộ ra một khuôn mặt nha hoàn xinh đẹp tươi cười nghênh đón, quét mắt khắp mấy người Minh Phi và Đan Hà, Bạch Lộ, sau đó cẩn thận đỡ Minh Phi xuống xe ngựa: “Thiếu nữ đi đường cực khổ rồi.”

Minh Phi chưa biết được thân phận của đối phương, nhưng nghĩ tới Tiết đại cữu rất yêu mến Cung Viễn Hòa nên đoán rằng đây có thể là nha hoàn đắc lực bên cạnh Tiết cữu mẫu, vì vậy lập tức mỉm cười nói: “Làm phiền rồi.”

Lời nói của nàng khiến cho nha hoàn mặc y phục xanh cười nói: “Nô tỳ là Sách Cầm”. Rồi chỉ một nha hoàn khác mặc y phục vàng cười: “Đây là Sách Lan. Nếu thiếu nữ có gì phân phó, có thể phân phó chúng ta đi làm.”

Đan Hà và Bạch Lộ cùng liếc mắt nhìn nhau, hai người lập tức tiến lên làm lễ với hai nha hoàn này, tự xưng tỳ muội lẫn nhau.

Mới vừa bước vào cổng thùy hoa, đã thấy hai thiếu phụ chừng khoảng hơn 20 tuổi, ăn mặc y phục rực rỡ dẫn một đám nha đầu và ma ma cười tùm tùm chào đón, một người trong số đó chấp tay trước mặt Minh Phi cười nói: “Chúng ta đang tán gẫu, nghe nói biểu đệ muội đã đến, hai chúng ta vội vàng ra đón nhưng vẫn chậm một bước, đệ muội chớ nên trách tội chúng ta.”

Phía sau có một phụ nhân tuổi hơi lớn tuổi một chút được một nha hoàn đỡ, dáng vẻ khoan thai, đoan trang chậm chậm đi tới, cười chỉ vào hai phụ nhân giới thiệu với Minh Phi: “Đệ muội, để ta nói chuyện với ngươi, ngươi đừng để ý tới hai con khi con này. Rõ ràng phu nhân bảo các nàng chú ý, nhưng hai người các nàng lại tham ngủ nên lúc này mới tới muộn như vậy.”

Lúc này hai phụ nhân trẻ tuổi kia cười nói: “Đại tẩu, ngươi đừng nói xấu chúng ta trước mặt đệ muội chứ? Chúng ta đến muộn đó là vì chúng ta xuống bếp chuẩn bị điểm tâm cho biểu đệ và biểu đệ tức đây.”

Cung Viễn Hòa đi nhanh tới, cười nói: “Sao nàng còn không mau bái kiến mấy vị tẩu tẩu đi?”

Lúc này Minh Phi mới biết phụ nhân hơi lớn tuổi này chính là thê tử Tiểu thị của Tiết Trường Ích, còn hai phụ nhân trẻ hơn, một là Thạch thị thê tử của nhị biểu ca Tiết Tiến Bộ, một người khác là Trương thị, thê tử của tam biểu ca Tiết Vũ Trường. Vì vậy vội vàng cúi người thi lễ chào hỏi: “Minh Phi gặp qua mấy vị tẩu tẩu, mấy vị tẩu tẩu vạn phúc.”

Mấy tẩu tẩu Tiết gia mỉm cười đáp lễ lại, Tiết thị tiến lên đỡ Minh Phi đứng dậy, dắt nàng đi vào nhà trong: “Ngươi không cần phải khách khí, đừng cảm thấy gò bó. Nhà chúng ta không để ý đến những thứ lễ nghi rườm rà này đâu, ngươi xem hai người bọn họ đi, làm gì có vẻ xem ta như đại tẩu chứ? Chỉ cần ta nói một câu, hai nàng sẽ chê bai ta thêm hai câu, ngươi cũng nên quen như bọn họ vậy.”

Thạch thị và Trương thị nghe nàng nói như thế thì cùng đồng loạt cười: “Đại tẩu, nếu ngươi muốn chúng ta xem như đại tẩu thì cũng phải tỏ ra bộ dáng như đại tẩu đi, chớ để đệ muội chê trách chúng ta không biết trên dưới.”

Tiết thị quay lại trừng mắt: “Muốn ta không nói xấu các ngươi thì tốt xấu gì các ngươi cũng nên tôn trọng ta một chút chứ? Nhị đệ muội nên lấy trà ngon ra đây để chúng ta nếm thử một chút, còn tam đệ muội nhanh một chút đi làm một bàn thức ăn ngon đãi chúng ta đi, chớ có giấu giếm, nếu không ta không nói lời tốt nào giúp các ngươi đâu.”

Minh Phi thấy mấy người các nàng ai cũng không câu nệ tiểu tiết gì nên cũng phối hợp vui đùa cùng bọn họ, thấy bọn họ không người nào cố ý làm ra vẻ thì không khỏi hâm mộ đỏ mặt. Cũng không phải giống như người trong nhà giàu có khác, nhà nào cũng tranh đấu đến người chết ta sống, trước mặt nàng, mấy người Tiết gia chung đụng với nhau hết sức hài hòa. Nghe nói, mấy nữ tử bọn họ có dđlqd chung đụng tốt với nhau hay không thì có quan hệ rất tới đến người trưởng gia, từ chuyện này có thể thấy được vị Tiết cữu mẫu chưa từng gặp mặt kia cũng có thể chung đụng rất tốt.

Trương thị là người trẻ tuổi nhất, thấy trên mặt Minh Phi như có điều suy nghĩ thì che miệng cười: “Chúng ta thường hay cãi vã như vậy, đã khiến đệ muội chê cười rồi.”

Minh Phi lắc đầu: “Không phải. Đó là vì ta nhìn thấy ba vị tẩu tẩu thân thiết với nhau như tỳ muội trong nhà nên nhìn mà ao ước thôi.”

Mấy người Cung gia kia hoàn toàn không thể sống tốt như vậy được, Thạch thị và Tiểu thị liếc mắt nhìn nhau cười nói: “Có phải bình thường một mình ngươi cảm thấy rất cô đơn không? Nếu không thì để biểu đệ đưa ngươi đến Phủ Minh sống, cùng làm bạn với chúng ta đi.”

Ở một bên, Cung Viễn Hòa nghe nói vậy thì cười nói: “Ta còn lâu mới nghe theo, nếu để cho nàng cùng mấy tẩu tẩu chung đụng một thời gian dài, đến ta cũng sẽ không nhận ra ai là ai nữa rồi.”

Thạch thị sáng giọng: “Miệng ngươi ngọt như bôi mật hoa vậy, chỉ biết dụ dỗ cho người ta vui mừng thôi.”

Vừa đi vừa nói đùa, mọi người đi xuyên qua một con đường mòn hai bên đường nở rộ đầy hoa phù dung để đi đến chính phòng. Một tiểu cô nương khoảng mười bốn mười lăm tuổi, vóc người gầy yếu, mặc y phục đồ nữ bạc mang theo một tiểu nha hoàn đứng ở hành lang đợi.

Thấy Cung Viễn Hòa thì vui sướng chạy tới, kéo tay áo hắn nói: “Biểu ca, cuối cùng ngươi cũng tới rồi.” Rõ ràng đã nhìn thấy Minh Phi, nhưng nàng chớp đôi mắt to tròn khoa trương nhìn chung quanh hỏi: “Biểu ca đến rồi, vậy còn biểu tẩu đâu?”

Nàng có lẽ là tiểu biểu muội Tiết Dã Thanh mà Cung Viễn Hòa từng nói qua, nàng có thân thể không tốt lắm, Minh Phi nhìn ra là nàng ta cố ý đùa giỡn

mình nên mỉm cười tiến lên hai bước: “Là ta.”

Tiết Dã Thanh hé miệng cười cười tiến lên cầm tay Minh Phi: “Tiểu biểu tẩu, ta đã sớm nghe đại danh của biểu tẩu rồi.”

Chợt có một giọng nữ nhân ôn hòa từ trong nhà vọng ra: “Còn không mau mời biểu ca và biểu tẩu đi vào, con xem con đã ngăn bọn họ ở ngoài cửa mất bao nhiêu thời gian rồi?”

Tiết Dã Thanh le lưỡi, nàng lui bước lại nhường tất cả ca ca và tẩu tẩu đi vào trước rồi mới nhắc bước chân đi theo vào trong nhà.

Sau khi ra mắt Tiết đại cữu và Tiết cữu mẫu xong, Minh Phi ngồi xuống bên người Tiết cữu mẫu nghe mọi người ôn chuyện, thuận tiện quan sát mấy người Tiết gia và hình thức chung sống của bọn họ.

Tiết đại cữu vẫn là bộ dáng cười híp mắt như trước, Tiết cữu mẫu cũng là người có dáng vẻ hiền hòa, khi cùng mấy con dâu nói chuyện, giọng nói cũng thanh tao, nhẹ nhàng, không có một câu nặng lời, nhưng lời nào cũng rõ ràng mạch lạc, toàn những lời sâu sắc. Khi đáp lời, mặc dù lời nói của mấy con dâu rất tùy tiện thân mật song vẫn có một nét kính trọng không tự giác phát ra từ nội tâm.

Mấy đứa nhỏ ngây thơ hoạt bát cùng cười đùa quần quýt Cung Viễn Hòa từ trong nhà ra đến ngoài phòng, cũng không có bị trói buộc bởi lễ tiết rườm rà, chính vì vậy không khí rất thoải mái, dễ chịu.

Đây là một gia đình rất hòa thuận, Minh Phi nhìn mà không giấu vẻ hâm mộ. Cung Viễn Hòa ngồi một bên nhìn thấy ánh mắt của nàng, khẽ nghiêng người sát bên người nàng nhỏ giọng nói: “Loại cảm giác này rất thoải mái phải không? Nếu nàng thích, chúng ta có thể ở lại đây một thời gian cũng được.”

Tiết Dã Thanh ngồi một bên nhìn dáng vẻ của hai người thì cười xấu xa: “Tiểu biểu tẩu, biểu ca nói gì với ngươi vậy?”

Minh Phi cố làm ra vẻ mặt nghiêm trang nói: “Biểu ca ngươi lên hỏi ta, cũng không biết cố ý chuẩn bị cho ngươi một toà Ngọc Sơn làm vật trang trí, không biết có lọt vào mắt xanh của ngươi không?” Đến mùa xuân năm nay, Tiết Dã Thanh phải gả ra ngoài, đây là quà cưới Cung Viễn Hòa cố ý chuẩn bị để tặng cho nàng, bởi vì lo lắng nàng không thích nên cố ý mang theo đồ đến để nàng nhìn xem, nếu không thích có thể thay đổi lại thứ khác.

Trong nháy mắt, sắc mặt Tiết Dã Thanh đỏ bừng, cúi đầu lẩm bẩm: “Tẩu tẩu thật là xấu.” Một lát rồi không nhịn được nhỏ giọng nói: “Nhưng muội còn chưa nhìn thấy đồ đâu.”

Minh Phi cũng nhỏ giọng nói chuyện với nàng: “Ăn cơm xong sẽ để người mang đến cho ngươi nhìn.” Nàng cầm lấy bàn tay của Tiết Dã Thanh không khỏi âm thầm kinh hãi khi nhận thấy bàn tay rất nhỏ gầy, lại lạnh lẽo vô cùng, nàng âm thầm thở dài.

Lúc trước, người Tiết gia không nhiều, đến thế hệ của Tiết Trường Ích cũng không nhiều con cái lắm, mỗi người cũng chỉ có một nhi tử, một nữ nhi, vì vậy cả người lớn và trẻ con bày được ba bàn. Thức ăn tinh xảo, chủ nhân nhiệt tình, khách nhân vui vẻ, cả bữa ăn cả chủ và khách đều ngon miệng.

Sau khi ăn xong, Minh Phi và Cung Viễn Hòa trở lại tiểu viện của bọn họ, không dám nghỉ ngơi, vội vàng lấy quà tặng đã chuẩn bị ra tặng cho mọi người, không thiếu một ai, khi đã hết bận thì đã gần đến hoàng hôn rồi. Mới vừa đổi y phục thì đã có người đến gọi hai người đến chính phòng dùng cơm tối. Tiết đại cữu vui mừng lôi kéo Cung Viễn Hòa cùng với mấy nhi tử uống rượu, nói không say thì không thả người. Ai ngờ Tiết cữu mẫu trầm mặt đi ra ngoài, mới chỉ đi quanh cái bàn một vòng, lập tức Tiết đại cữu mặc kệ mấy nhi tử chê cười vội vàng đứng dldqd dậy bế tôn nhi rồi đi: “Thân thể ta không khỏe, các ngươi cũng đừng lôi kéo ta uống rượu, các ngươi cứ không chịu nghe. Đi mau, đi mau, còn ở đó dạy bậy ta.”

Tiết Dã Thanh nghe thế liền bĩu môi khinh thường: “Phụ thân vẫn vậy hoài, một chút ý tưởng mới cũng không có, mỗi lần đều dùng chiêu này.”

Minh Phi không nhịn được cười nhẹ.

Thạch thị lôi kéo tay Minh Phi khẽ cười nói: “Nam nhân phải quân giáo chặt vào, nếu ngươi lùi một bước thì hấn sẽ tiến hai bước đấy.” Trương thị ngồi một bên cười: “Chớ dạy bậy đệ muội.” Đào mắt thấy Tiết Tiến Bộ vẫn đang cầm ly rượu, biết thân thể phu quân không tốt, thừa dịp mọi người không chú ý lại trộm lấy nửa ly rượu uống rồi trầm mặt nhìn. Tiết Tiến Bộ nói thầm mấy tiếng, rồi vẫn ngoan ngoãn từ biệt Cung Viễn Hòa rồi đứng dậy, đang hoảng đi theo Trương thị.

Thạch thị ở một bên cười lẫn lộn: “Xem kia, xem kia, xem tam tẩu dạy chồng đi, ngươi phải học theo như vậy đấy.” Hình như đối với chuyện như vậy đã quá quen thuộc nên không thấy ai trách móc hay tỏ thái độ gì.

Minh Phi nhìn vẻ mặt của Tiết cữu mẫu, không hề có chút tức giận hay không thích nào khi bà bà thấy nhi tử bị con dâu quân giáo nghiêm khắc.

Đêm đến, Minh Phi hưng phấn thảo luận với Cung Viễn Hòa về chuyện mấy người Tiết gia, Cung Viễn Hòa nhắm nửa con mắt miễn cưỡng cười: “Đúng không, vậy ta nói nhà cậu ta là tốt nhất.” Hấn trở mình ôm eo Minh Phi: “Ta cũng muốn có một gia đình như vậy.”

Minh Phi gật đầu: “Ừ, chúng ta sẽ có.”

Ngày hôm sau, lúc ăn điểm tâm, Tiết thị nói hai người muốn đến Thôi gia thì cười: “Đúng là, ta cùng với Hoàng ma ma bên cạnh Thôi tiểu thư cũng có mấy phần giao tình, để ta đi cùng với hai người các con.”

Thấy Minh Phi tò mò, liền giải thích cho Minh Phi nghe: “Ma ma bên cạnh Thôi đại tiểu thư thường thay nàng đến cửa hàng chúng ta chọn mua vật liệu may y phục, vừa lúc gặp ta ở cửa hàng, ta bán cho bà ta giá cả thích hợp, bà cảm thấy con người ta thành thật, nên đã giao cho cửa hàng chúng ta cung ứng vải vóc cho Thôi phủ. Lần này, Thôi đại nhân muốn tái giá, tất cả lụa đồ được sử dụng đều là xuất từ cửa hàng nhà chúng ta đấy.”

Vốn Minh Phi lo lắng Thôi Cát Cát đã sớm quên nàng, không muốn gặp mặt, bây giờ nghe Tiểu thị nói như thế thì không khỏi vui mừng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Thăm hỏi

Xe ngựa đến Thôi phủ, tiến lên đưa thiệp, người gác cổng dẫn mấy người vào phòng khách yên lặng phía sau.

Hôm sau là ngày lành Thôi Mẫn cưới Viên Mai Nhi, nhưng trong phủ lại vô cùng yên tĩnh, không thấy trang trí lưa đỏ, cũng không thấy người đến người đi nào nhiệt. Minh Phi Tiểu thị và Cung Viễn Hòa đều thấy kinh ngạc.

Lát sau, người gác cổng ra ngoài cười nói: “Lão gia nhà ta mời Cung đại nhân đến thư phòng uống trà.” Lại nói với Tiểu thị và Minh Phi: “Lát nữa má Chương sẽ đến đón hai vị phu nhân, kính xin hai vị chờ một chút.”

Không lâu lắm, một phụ nhân mặc áo ngoài màu xanh, trang phục rất mộc mạc mỉm cười đi ra, hành lễ nói: “Tiểu thư của chúng ta đang bận, không phân thân nổi nên sai nô tỳ tới đón tiếp hai vị, mong thứ tội.”

Minh Phi nhận ra đây chính là vị phụ nhân vẫn ở bên cạnh Thôi Cát Cát từ khi Thôi phu nhân qua đời. Phong thái hôm nay của bà rất khác, lúc trước bà ta đứng sau lưng Thôi Cát Cát, mặc dù vô cùng căm phẫn nhưng cũng không dám nhiều lời, hôm nay nhìn thấy thần thái phấn khởi, có thể thấy được cuộc sống khác trước, vội cười nói: “Má đa lễ.”

Má Chương cười tiến lên, dẫn Minh Phi và Tiểu thị đi về phía nội viện. Tiểu thị có lòng hỏi thăm được chút tin tức hữu dụng cho Minh Phi, liền hỏi má Chương: “Liệu có gì muốn chúng ta giúp một tay không? Mặc dù trong phủ không thiếu gì, nhưng nếu có gì cần làm thì má cứ mở miệng.”

Má Chương cười nói: “Không có việc gì. Cái gì cũng có sẵn, tiệc rượu cũng đặt ở quán rượu, tân phòng đã sớm sắp xếp xong, ngày mai sai người treo lư đồ, dán chữ hỷ lên, từ giờ đến sáng sớm ra bến tàu đón người, mở tiệc xong đưa vào động phòng là được.”

Tự thuật hồi hột, nghe như hết sức xem thường.

Tiểu thị cô làm ra vẻ ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: “Ah, hôm qua ta còn nghe người ta nói, đại nhân bao thuyền cấp tấp của Đặng gia đến Thủy Thành phủ đón dâu đây. Sáng nay, lúc chúng ta đến còn tưởng rằng không gặp được đại nhân.”

Má Chương kiêu ngạo cười một tiếng, nhân nhặt nói: “Tin tức sai rồi. Lão gia chúng ta quá bận rộn công sự, khó khăn lắm mới dành ra hai ngày để thành thân, sao có thể đến Thủy Thành phủ đón người mới đến? Vì thế, ngày mai Viên gia lên đường, sau đó chúng ta đến bến tàu đón người là được.”

Đặng gia khoái thuyền? Minh Phi không kìm hãm được gắn liền Đặng gia, Đặng Quan còn có Đặng Cửu Muội lại với nhau. Trong lúc đang nói chuyện, má Chương dẫn hai người đi tới một nơi bên ngoài của Nguyệt Lượng, đúng lúc một phụ nhân xinh đẹp mặc chiếc váy dài đỏ tươi và một nha nha hoàn đang cầm cái hộp trong tay đi ra, nhìn thấy mấy người: vội lui sát ven đường nhường đường.

Má Chương nhân nhặt nhìn phụ nhân có tướng mạo xinh đẹp một cái, nói: “Đại tiểu thư đã hết bận chưa?”

Phụ nhân xinh đẹp vội nói: “Lúc ta đi ra còn đang bận, lúc này thì không biết, để ta vào xem một chút.”

Má Chương gật đầu một cái: “Ngươi vào nói với đại tiểu thư, biểu di Thái gia tới thăm nàng. Ta mời khách đến Phù Dung các uống trà trước.”

“Được.” Phụ nhân xinh đẹp nâng váy, vội vã đi vào trong.

Má Chương dẫn Minh Phi và Tiểu thị vào trong Phù Dung các, tự tay dâng trà lên, đã có người tới tìm bà bắt chuyện, má Chương tổ cáo lỗi, ra ngoài xử lý chuyện.

Tiểu thị nhẹ giọng nói cho Minh Phi: “Lúc trước, phụ nhân xinh đẹp đó là thị thiếp của Thôi đại nhân. Mới vừa sinh cho Thôi đại nhân một nhi tử.”

Minh Phi trầm nghĩ, Thôi Cát Cát và Thủy Thành phủ bên cạnh nàng ta có thể quản lý thị thiếp bên cạnh Thôi Mẫn đến phục tùng như thế, cũng không biết tốn bao nhiêu công phu? Trong này, chắc hẳn cũng không tránh khỏi sự ủng hộ của Thôi Mẫn. Ái thiếp diệt thế, rồi lại tùy nữ nhi trả thù, tiếp đó lại để một đứa trẻ chín tuổi bắt nạt quần gia, đây là đang diễn tuồng gì vậy?

Chợt nghe bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, mấy ma ma nha hoàn vây quanh Thôi Cát Cát toàn thân mặc váy trắng, trong thời gian vẫn còn đại hiếu đi vào.

Thôi Cát Cát được di truyền ưu tú từ Thôi Mẫn, dung mạo rất xinh đẹp, khi giờ tay nhấc chân lại có hơi thở ưu nhã. Trước tiên, nàng ta hành lễ với Minh Phi, miệng nói biểu di, vô cùng khách khí khôn khéo. Biểu hiện khác biệt rất lớn với hình tượng quật cường lúc ấy.

Ngồi xuống theo chủ khách, sau khi nói lời khách sáo, má Chương viện có mời Tiểu thị ra ngoài, chỉ để lại Minh Phi và Thôi Cát Cát nói chuyện.

Minh Phi biết rõ mình với người ta chỉ là bè nước gạo nhau, không thể ở lâu, liền sai Bạch Lộ đưa hộp quà lên, nói rõ đây là quà do Minh Ngọc và mình tặng nàng, trong đó hoa cài đầu và trâm cài đầu do Minh Ngọc cố ý sai người mang đến cho nàng từ Kinh Thành.

Từ sau khi nàng đến Phủ Minh, mỗi ngày đều lấy có tặng quà cho nàng rất nhiều. Trên mặt Thôi Cát Cát mang theo nụ cười lờ đờ, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, sau khi lựa chọn kỹ càng đồng vải hoa và trâm cài ra, liếc mắt đã nhận ra quả nhiên là đều lưu hành nhất trong kinh thành. Nhìn lại vòng tay bát tiên xuyên qua ô liêu không điều khác, vẻ mặt khẽ đổi một cái, đẩy nắp hộp lại, thử dò xét nói: “Lần này tới Phủ Minh, biểu di muốn ở lại bao lâu? Có cần ta giúp gì không?”

Minh Phi nhìn vẻ mặt của nàng, đoán có lẽ nàng cho rằng mình cũng có chuyện đi cầu người, liền cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, bình thường ta bận rộn chuyện nhà, hiếm khi ra khỏi cửa. Lần này tới, một là được phụ mẫu ta dặn dò, trước tiên chúc mừng, hai là được Minh Ngọc phó thác, đến thăm người, ba là cứu cứu của phu quân ta sắp mừng thọ, đến để chúc thọ. Chuyện trong nhà cũng đang chờ, cho nên thời gian ở lại không dài lắm.” Thật sự bản thân mình có chuyện cần nhờ, nhưng cũng không phải nhờ như vậy, chỉ cầu sau này lúc người Thôi gia nhớ tới Thái gia: không cảm thấy đáng ghét, ấn tượng khá tốt là được rồi.

Thôi Cát Cát gật đầu một cái: “Hiếm khi Lục biểu di còn nhớ rõ ta. Lúc ấy lòng ta đau đớn tột cùng, được câu nói của nàng ấm tận xương tủy, cả đời đều ghi nhớ.”

Nghe nàng nhắc tới Thôi phu nhân Vương thị đã chết đi, người bên cạnh nàng cũng thờ dài thờ ngắn, thậm chí có hai bà từ lâu năm còn nói: “Lúc đó tiểu thư của ta như thế nọ thế kia.” Khóe mắt còn ướt ướt.

Minh Phi đoán này ước chừng là Vương gia đưa tới hầu hạ Thôi Cát Cát người, cũng cùng với thờ dài hai cái. Thôi Cát Cát trầm mặc chốc lát, nói: “Nghe nói biểu di và vị kế mẫu sắp qua cửa kia của ta là khuê mật với nhau, không biết cách làm người của nàng ấy như thế nào?”

Minh Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười nói: “Lúc ta mười tuổi đã quen biết với Viên tiểu thư rồi, tính cách của nàng rất thẳng thối mái.” Thẳng thắn đến nỗi khiến người ta không chống đỡ được.

Thôi Cát Cát giao hoạt nhìn nàng một cái, cười nói: “Thẳng thắn rất tốt, ta chỉ hi vọng nàng có thể hiểu chuyện như ngoại tôn Thái gia.”

Thôi Cát Cát “Thành thật với nhau” như vậy Minh Phi cảm thấy nhức đầu.

Nhờ có má Chương từ bên ngoài cấp tốc đi vào: “Đại tiểu thư, lão phu nhân tới rồi! Người đã đến bến tàu, đã cho người đi đón.” Vị lão phu nhân này, chính là lão mẫu thân đã sống lâu ở quê nhà của Thôi Mẫn.

Thôi Cát Cát nhíu đôi mày thanh tú: “Sao trước đó không cho người tới đưa tin?” Vừa nói, vừa sai người: “Nhanh đi nói với nữ thay quần áo khác cho đại công tử, cùng theo ta ra cửa nghênh đón tổ mẫu.”

Minh Phi mượn cơ hội cáo từ.

Thôi Cát Cát cũng không để lại nàng, cười nói: “Ngày mai Biểu di và biểu di phu nhớ tới uống rượu. Ta còn ở ở trong thời kỳ chịu tang nên không dám đi ra náo nhiệt, đến lúc đó không thể tự mình chiêu đãi biểu di, kính xin biểu di thứ tội. Đợi đến khi chuyện vui đi qua, ta lại thiết yến mời biểu di ăn cơm.” Đưa Minh Phi ra ngoài Phủ Dung các, cáo lỗi rồi để cho má Chương tiễn Minh Phi đi.

Minh Phi, Tiểu thị và Cung Viễn Hòa gặp mặt, ba người cùng trở về nhà.

Minh Phi hỏi Cung Viễn Hòa gặp mặt Thôi Mẫn thuận lợi không?

Cung Viễn Hòa cười nói: “Mặc dù chưa nói, nhưng ta nhìn ra được ông ta rất thích bộ đồ sứ cổ mà nàng chọn. Còn tí mi hỏi ta tình huống của phụ thân và ca ca nàng, vô cùng khách khí thân thiện. Nàng thì sao? Thôi Cát Cát có làm mặt lạnh với nàng không?”

Minh Phi lắc đầu: “Không có. Chỉ là mọi người không thân quen nên không có chuyện gì nói nhiều mà thôi.” Nếu thái độ của Thôi Mẫn tốt như vậy, vậy Thái Quốc Đống sẽ không bị khiển trách gì lớn chứ.

Tiểu thị cười nói: “Thôi đại tiểu thư không đơn giản chứ? Ở Phủ Minh chúng ta, đại danh của nàng vô cùng lừng lẫy đấy.” Kể lại sự tích vinh quang của Thôi Cát Cát cho Minh Phi nghe. Thôi Cát Cát ở Hồ Châu trông coi mộ cho Vương thị một năm, mang theo mười ma ma nha hoàn do Vương gia cho tới Phủ Minh, đúng lúc gặp một thị thiếp của Thôi Mẫn sắp lâm bồn nhưng bị khó sinh, lúc ấy Thôi Mẫn không có ở nhà, là nàng làm chủ sắp xếp khiến cho mẫu tử thị thiếp này đều sống.

Từ đó về sau, nàng đã nhận quản lý sự vụ trong nội phủ, Thôi Mẫn cũng chấp nhận địa vị quản gia của nàng. Lúc trước người làm cũng xem thường nàng còn nhỏ, không an phận, nhưng sau mấy phen ân uy tịnh thi(*) của nàng dần dần không còn ai dám tiếp tục khiêu chiến. Về sau, thậm chí nàng còn những tay sự vụ nuôi dạy trưởng đệ.

(*): Sử dụng nhân phẩm và ân sủng để quản lý cấp dưới.

Tiểu thị thờ dài nói: “Ngay cả khi phía sau nàng có Vương phủ bày mưu tính kế, nhưng nàng có thể đi tới tình trạng như hiện nay cũng là do năng lực của nàng. Ta nghe người ta nói, sau này có lẽ Thôi Cát Cát phải vào cung.”

Minh Phi chợt hiểu, tại sao Vương gia coi trọng Thôi Cát Cát như vậy, mà Thôi Mẫn lại tùy ý nữ nhi này nhúng tay vào huyện nhà rồi. Muốn cho nữ nhi sống sót không chút tổn hại trong cung đình thì những thế thái nhân tình, đấu đá phân tranh này đều phải học được. Mà từ trước đến nay, Thôi Cát Cát đã thích ứng vô cùng tốt. Thanh cao kiêu ngạo, Viên Mai Nhi gặp gỡ một kẻ nữ ghi hận như vậy, ít nhất trước khi Thôi Cát Cát rời nhà, cuộc sống nhất định không tốt hơn bao nhiêu.

Ngày hôm sau Cung Viễn Hòa và Minh Phi đến tham hỏi nhà đại bá của Trần thị là Trần Tham Chính. Sau khi nghe tình hình của Trần phủ qua lời kể của Minh Phi, Trần Tham Chính sai người dẫn Minh Phi vào hậu đường, còn ông giữ Cung Viễn Hòa lại nói chuyện.

Trần Phu Nhân lại mập hơn mấy năm trước rất nhiều, thấy Minh Phi mang quà tặng vô cùng phong phú, trên mặt khá lịch sự, lời kéo nàng nói rất nhiều chuyện, lại hỏi tình hình ở Thủy Thành phủ tình huống. Dần dần nói đến Thái gia, liền lộ ra dáng vẻ xem thường, trong lời nói rất không khách khí, sau đó liền kéo tới chuyện Thái gia nhờ vả trước đây, nửa đường lại bị nàng thất tín nên Ngụy ma ma phải trở về, đối trả thờ dài nói: “Lúc ấy ta cũng không có cách nào khác. Mặc dù đón người trở lại, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho mấy tỷ muội các người, chỉ sợ vì vậy sẽ làm lỡ tiền đồ của các người. Hôm nay nhìn bộ dáng của người, cuối cùng ta cũng yên tâm. Có thể thấy được công lực dạy người của Ngụy ma ma rất phi phàm.”

Vị bá mẫu này của Trần thị là người vừa keo kiệt, kiêu ngạo vừa không giữ tín, Minh Phi vốn dĩ đã không thích, hôm nay nghe nàng nói chuyện lại càng thêm tức giận. Nghe được lời này, liền cười nói: “Đa tạ bá bà ngoại quan tâm. Ngài cũng không cần lo lắng, có đôi lời nói thật hay, sự phụ dẫn vào cửa tu hành tại bản thân, nếu như mình không cố gắng thì Ngụy ma ma có dạy thế nào đi nữa cũng như không.”

Lúc đầu Trần Phu Nhân còn cười, cười một hồi nụ cười liền khó coi.

Minh Phi cười đến tao nhã lịch sự: “Lần này tới ta có mang cho Ngụy ma ma ít quà quê, không biết nàng có rảnh không?”

Trần Phu Nhân nghiêm mặt phân phó Trần đại nãi nãi: “Người dẫn nàng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Giật dây.

Trần Đại phu nhân dẫn Minh Phi ra ngoài, nói xin lỗi: “Ngoại tổ mẫu lớn tuổi, tính khí cũng càng trở nên cổ quái. Nếu lời vừa rồi có chỗ nào không đúng, mong rằng người nể mặt mẫu thân mình, không so đo với nàng.”

Minh Phi cười nói: “Đại thẩm nói đùa, ta chỉ sợ lời nói của ta không đúng, chọc ngoại tổ mẫu nhà ngài mất hứng.”

Trần Đại phu nhân hé miệng cười cười: “Không sao.” Rồi lại hỏi Minh Phi: “Ta nhớ là người còn có một tiểu muội muội, Minh Ngọc, năm nay sắp mười hai tuổi rồi nhỉ? Đã hứa gả với ai chưa?”

Trong lòng Minh Phi thầm nhủ, cái này có phải là muốn làm mai cho Minh Ngọc không? Chỉ mong đối phương không nên tùy tiện mở miệng, nếu không thành lại đắc tội với người khác, liền cười nói: “Nàng còn nhỏ tuổi, phía trên còn có Ngũ muội muội. Lại bởi vì ca ca ta không tự lượng sức, có lòng dạ muốn tìm một người đặc biệt tốt cho nàng, cho nên tuy mẫu thân vẫn hỏi thăm cho nàng, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp.”

“Người quá khiêm tốn, nha đầu Minh Ngọc không tệ, nên xứng với một người đặc biệt tốt.” Mắt Trần Đại phu nhân vòng vo mấy vòng, cười nói: “Ngày mai người muốn tới Thôi gia? Chúng ta có thể đi cùng nhau không?”

Minh Phi có chút do dự: “Thăm thăm cùng mấy biểu tẩu ở Tiết gia cũng muốn đi. Ta sợ là. . . .” Tuy Tiết gia là một hộ lớn ở Minh phủ, nhưng không ai làm quan, chỉ sợ Trần gia không muốn lui tới cùng Tiết gia, ở chung một chỗ nhìn nhau không vừa mắt, ngược lại không tốt.

Trần Đại phu nhân cười nói: “Là Tiết gia ở thành nam đúng không? Ta cùng lão thái thái và mấy thiếu phu nhân nhà họ đều là chỗ quen biết. Khi An gia chúng ta mới tới nơi này, đã được nhà họ chăm sóc nhiều, ở chung rất vui vẻ.” Lại tán dương Tiết cửu mẫu là một người có thể diện, mấy thiếu phu nhân đều là người phóng khoáng.

Minh Phi thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy ngày mai chúng ta tới đây gọi các người?”

Trần Đại phu nhân nói: “Không cần, người xem, đầu phố của Thôi gia có một Vạn Hoa lâu, chúng ta gặp nhau ở chỗ đó. Mặc kệ là ai tới trước, cũng có thể uống trà chờ đợi, không gặp không về.”

Trở lại từ Trần phủ, Cung Viễn Hòa một mình đi Đặng gia, nói rõ là không về ăn cơm tối.

Minh Phi cùng Tiết cửu mẫu và mấy biểu tẩu ở chung một chỗ đánh bài diệp tử. Tay nàng vô cùng đen, chơi mười ván thì thua hết chín ván, mới được nửa ngày đã thua mất ba mươi lượng bạc, cứ tiếp tục như vậy, ngay cả Tiết cửu mẫu cũng nhìn không nổi nữa, chỉ vào Minh Phi đang khó chịu vì thua tiền, cười nói: “Hôm nay ta làm chủ, các người thua cũng lấy tiền từ chỗ ta, thắng liền cho vào tiền của mình là được.”

Thạch thị võ Minh Phi, cười nói: “Minh Phi, hôm nay túi tiền của mấy người chúng ta đều no tới đau bụng, tất cả đều thắng từ trên người một mình người. Người cần phải tiếp tục thua, không thua ta không thương người.”

Minh Phi chán nản ôm đầu than thở: “Nếu Nhị tẩu thương ta, tại sao không chịu cho ta thắng một chút để mang tiền về nhà?”

Trương thị nháy nháy mắt: “Cho nên nha, Nhị tẩu người nói thương người, chỉ là lời hoa mỹ ở ngoài miệng, không bằng ta nha, ta ngày ngày cho người ăn ngon. Nhớ báo đáp túi tiền của ta nha.”

Tiết Viễn Thanh đề vai Minh Phi lại, tức giận bất bình: “Họ đánh chủ ý vào tẩu đó. Biểu tẩu, ta tới thử vận may tẩu.” Vận may của nàng quả nhiên tốt, đến giờ cơm chiều quả nhiên đã gỡ lại số tiền đã thua mất thay Minh Phi. Minh Phi cười chia đôi với nàng.

Tiết cửu mẫu vẫn nhìn hai người cười đùa, đột nhiên nói với Tiết Viễn Thanh: “Cái người này, sao lại thích tiêu biểu tẩu của người như vậy, không bằng lần này ở cùng nàng chút thời gian, lễ mừng năm mới chúng ta lại đi đón người về nhà. Thế nào?”

Tiết Viễn Thanh có chút kinh ngạc, ngay sau đó nghiêng đầu cười nhìn Minh Phi: “Tiểu biểu tẩu phải xử lý chuyện trong nhà, không rảnh chiều dài ta.” Nàng lại không biết cho nàng cùng đi Thủy thành phủ cũng là chủ ý của Minh Phi. Minh Phi biết thân thể nàng không tốt, liền thương lượng với Cung Viễn Hòa, muốn mang nàng đi cho Thủ Chân Tử xem một chút, bắt đầu điều dưỡng. Tiết Đại cửu, Tiết cửu mẫu biết được, tất nhiên vui mừng không thôi.

Minh Phi cười nói: “Thường ngày vẫn còn nhiều thời gian nhàn rỗi, chỉ cần muội không trách ta nghiêm khắc, không phàn nàn biểu ca muội nói nhiều, ta tất nhiên muốn muội làm bạn với ta.”

Tiết Viễn Thanh lớn như vậy, bởi vì thân thể, chưa bao giờ ra ngoài, nghe thấy Minh Phi đồng ý, vui mừng nhảy quanh người Tiết cửu mẫu.

Cung Viễn Hòa cho đến gần giữa đêm mới về nhà, Minh Phi cho là hắn đi Đặng gia, chỉ sợ uống rượu say, đã sớm dặn phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu cho hắn, ai ngờ một chút mùi rượu cũng hoàn toàn không có, không khỏi kinh ngạc nói: “Ta tưởng rằng mấy người sẽ uống rượu.”

Cung Viễn Hòa cười khổ nói: “Đặng Quan đại ca không ở nhà, rượu này uống không được.”

Minh Phi thấy sắc mặt hắn không tốt, liền hỏi: “Sao vậy? Song Phúc không nể mặt chàng sao?”

Cung Viễn Hòa nói: “Cũng không đúng.” Không có đoạn sau.

Minh Phi vốn còn muốn hỏi thăm hắn một chút về chuyện Đặng gia, thấy hắn không muốn nói, chỉ đành phải trái giường đệm, chỉ vào nước nóng nói: “Đi tắm một cái rồi ngủ đi.”

Giọng nói buồn bực của Cung Viễn Hòa vang lên, hắn nằm trên giường nhắm hai mắt nhắm nghỉ một hồi, lật người cầm tay Minh Phi: “Phi Phi, nếu có một số tiền lớn cùng rất nhiều quyền thế đặt ở trước mặt nàng, nàng cảm thấy mình rất cần, nên liền đồng ý với người đó, nghĩ rằng mấy thứ kia kiểu gì cũng có việc cần dùng đến. Nhưng sau đó nàng lại hối hận, cảm thấy thật ra thì mình cũng không cần nó, muốn vật quy nguyên chủ (trả đồ vật về nơi nó vốn thuộc về), vì vậy có người coi thường nàng, mắng nàng không coi nghĩa khí ra gì, vong ân phụ nghĩa, lật lọng không biết giữ lời. Nàng sẽ làm sao?”

Hắn đang nói giả như, thật ra thì chính là hắn gặp chuyện này? Mà Song Phúc chính là người mắng hắn, coi thường hắn. Trong lòng Minh Phi căng thẳng, mở mắt nhìn người trước mặt, mặc dù trong bóng tối, nàng không nhìn rõ nét mặt Cung Viễn Hòa, nhưng nàng biết Cung Viễn Hòa giờ phút này nhất định đang nghiêm túc nhìn nàng. Nàng nhẹ nhàng thở một hơi, gờ tay lên sờ sờ mặt của hắn, nhỏ giọng nói: “Như vậy, khi chủ nhân ban đầu cho ta khoản tiền kia, chắc hẳn nhất định cũng có điều kiện? Hơn nữa điều kiện kia không phải dễ dàng làm được như vậy, phải hay không?”

Cung Viễn Hòa khẽ thở dài một hơi: “Chưa từng có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.”

Minh Phi nói: “Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm. Lòng người sẽ thay đổi, ngay lúc đó cho là thật tâm, vật đổi sao dời, sau sẽ có những ý nghĩ khác cũng không có gì là lạ. Nếu không muốn làm, hơn nữa lý do này là lý do chính đáng, ta cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với đối phương, ta cho là, cũng không tồn tại cách nói vong ân phụ nghĩa. Hợp tác phải đồng lòng mới có thể đạt được hiệu quả mong muốn, nếu tâm không cam tình không nguyện, vẫn bắt đắ dĩ tiếp tục miễn cưỡng làm, đó mới là không có trách nhiệm đối với hai bên. Nếu người cho ta khoản tiền kia, làm giao dịch với ta thật sự thông minh, nên hiểu đạo lý này. Dù có buôn bán hay không, nhưng nhân nghĩa vẫn còn, cần gì nhất định phải làm ồn ào thêm, đối với hai bên cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.”

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng nói: “Làm người quá khó khăn. Mặc dù đều hiểu đạo lý, nhưng khi thật sự rơi lên đầu mình, cũng sẽ không dễ buông bỏ như vậy.”

Minh Phi thử dò xét nói: “Chàng nói đi, có phải chuyện liên quan tới Đặng gia hay không? Đặng đại ca ấy là người cho chàng tiền sao? Hắn muốn chàng làm gì? Ta xem bộ dáng của hắn, hình như cũng không phải người có tác phong làm việc như vậy.” Hoặc là, chính là vẫn đang hết sức lôi kéo?

Cung Viễn Hòa im lặng nở nụ cười, sờ sờ đầu của nàng: “Không phải, không phải, đoán sai rồi, chỉ là hôm nay nghe bọn hắn nói đến chuyện của một cố nhân (người quen cũ), có chút cảm khái mà thôi. Ngủ đi.”

Minh Phi ôm lấy cổ của hắn, nhỏ giọng nói: “Nhưng ta sẽ lo lắng cho chàng. Ta vẫn muốn biết, hắn giúp ta đưa mẫu thân đi Đặng Châu, lại gặp phải loại chuyện đó. Có thể khiến cho chàng lại thiếu nhân tình của bọn họ không? Chàng có bị làm khó không?” Dien=da\$nl@Qy4don;

Cung Viễn Hòa ôm sát nàng, nhỏ giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều, ta một chút cũng không bị làm khó. Chuyện kia ta sẽ có cách giao phó khác, hắn cũng không có thiệt thòi gì.” Minh Phi nói không sai, lòng người sẽ thay đổi, những thứ hắn đã từng cho là hắn cần nhất kia, đến bây giờ lại cảm thấy, hắn cần

là vì người khác thấy lạ.

Minh Phi tìm một tư thế thoải mái ở trong lòng hân, nhẹ nhàng ngáp một cái nói: “Ta vẫn muốn nói với chàng, tiền đủ là được, phòng ốc đủ ở là được, quan lớn hay nhỏ đều không sao cả, bình an khỏe mạnh quan trọng nhất.”

Cung Viễn Hòa dùng quai hàm dán vào da đầu của nàng, vỗ vỗ lưng của nàng đáp một tiếng “Ừm”, hình như là ngủ thiếp đi. Minh Phi thoải mái nhích vào trong ngực hân, rốt cuộc ngủ thật say.

Nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng mà có tiết tấu của Minh Phi truyền đến từ bên người, Cung Viễn Hòa mở mắt, hân cẩn thận từng li từng tí sờ sờ mái tóc lạnh lẽo óng mượt của Minh Phi, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn ở trên tóc nàng. Có nàng, bình an khỏe mạnh quả thật quan trọng nhất, cho nên, dù có thế nào, hân đều sẽ cho nàng một gia đình vững vàng hạnh phúc.

Ngày thứ hai, Minh Phi cùng đám người Tiết cửu mẫu, Tiểu thị quả thật ngồi trong nhà gian của Vạn Hoa lâu chờ Trần phu nhân cùng Trần Đại phu nhân đến. Trần phu nhân thấy đám người Tiết cửu mẫu, mặc dù vẻ mặt nhàn nhạt, nhưng cũng không có làm ra bộ dạng lỗ mũi hướng lên trời, đám người Tiết cửu mẫu tất nhiên không kiêu ngạo không tự ti, Minh Phi liền tin lời của Trần Đại phu nhân.

Trương thị nhẹ nhàng kéo Minh Phi, ý bảo nàng nhìn phu nhân ăn mặc lịch sự, tao nhã chỉnh tề có tuổi không quá khác biệt so với Trần phu nhân đang đứng sau lưng Trần Đại phu nhân: “Người quen người lạ sao? Nàng vừa nhìn thấy người, liền len lén quan sát người.”

Minh Phi nghiêm túc nhìn mấy lần, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Không biết.”

Trần Đại phu nhân đã ân cần giới thiệu: “Ai nha, ta vậy mà quên giới thiệu, đây là đệ tức của mẫu gia ta. Lần này tới Minh phủ học với cháu ta, ta sợ một mình nàng ở nhà nhàm chán, liền dẫn nàng cùng đi ra ngoài tham gia náo nhiệt.” Mẫu gia của Trần Đại phu nhân họ Thang, nàng chỉ có một đệ đệ, không cần hỏi, đây chính là Thang đại phu nhân rồi.

Thang đại phu nhân tiến lên mỉm cười chào hỏi mọi người, lời nói văn nhã, cử chỉ đoan trang lễ độ, rất được mọi người yêu thích.

Tiết cửu mẫu nhìn sắc trời một chút, nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Mọi người cùng nhau xuống lầu, đang muốn lên xe, chợt nghe thấy một giọng nói vui sướng của một nam tử trẻ tuổi: “Nãi nãi, mẫu thân, sao mọi người lại ở đây?” Bên cạnh là một thiếu niên mặc áo bào màu trứng muối, trong tay đang cầm quyền sách.

Minh Phi vừa nhìn một thiếu niên này hai cái, rừ lông mi xuống, liền nhận ra là nhi tử của Trần Đại phu nhân, người giành Hi Phúc với nàng, còn lưu lại nhiều dấu chân trên người nàng, Trần Tới. Trần Tới lại không nhận ra nàng, chỉ cười nói với Thang đại phu nhân: “, Thịnh đệ là một một sách, thấy sách thì cái gì cũng quên.”

“Ai cho con tùy ý bỏ mặc đệ đệ như vậy?” Trần Đại phu nhân không vui trừng mắt liếc hân một cái, lại liếc qua Minh Phi, khiến Minh Phi không giải thích được. Cho đến lúc sau đó, một thiếu niên thanh tú văn nhã mặc một cái áo lụa trắng ngọc phấn bước ra từ thư viện bên cạnh, Trần Đại phu nhân lại trịnh trọng hướng giới thiệu với mọi người đây là chất nhi (cháu trai) Thang Thịnh của nàng, năm nay 16 tuổi, ở đây chờ kì thi Hương sang năm, trong lời nói rất có ý tán dương đối với chất nhi này, Minh Phi mới chợt hiểu ý tứ của Trần Đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Cầu cứu

Hôn sự của Minh Ngọc quả thực nên chuẩn bị rồi, Minh Phi không để lại dấu vết quan sát Thang Thịnh. Thiếu niên mười sáu tuổi, bên miệng đã có một vòng râu ria, ánh mắt trong trẻo, cử chỉ trang trọng, nhìn rất vừa mắt, chính là không biết nhân phẩm như thế nào. Thích xem sách thích đọc sách không sao cả, nhưng nếu thành si, lại không phải là nhân tuyển trạng phu tốt. Loại nam nhân này, thái bình thịnh thế thuận buồm xuôi gió thì cũng thôi đi, nếu gặp phải trắc trở gì, chỉ sợ cả cơm canh cũng không có cho vào trong miệng. Tiểu Minh Ngọc của nàng, không thể giao cho loại hoa trong nhà kính này.

Thang Thịnh và Trần Chí tới cáo từ, Trần đại nãi nãi nhìn về phía Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Diệt nhi này của ta từ nhỏ đã xuất sắc, nếu một ngày hân có thể đi lên Kinh Thành dự thi, mong rằng lệnh huynh chăm sóc một ít. Mặc dù thúc ngoại tổ phụ và tiểu di ở kinh thành, cũng là trường bối, không bằng ca ca người cùng là người trẻ tuổi, lại mới vừa trải qua thi đình, có thể chỉ điểm hân một ít.”

Minh Phi không tìm không phổi cười: “Khó được cửu mẫu không ngại. Chỉ sợ ca ca ta ngu dốt, làm lỡ Thang gia biểu đệ.” Nếu thật sự có tâm, đi Kinh Thành cũng tốt, có thể để cho Thái Quang Đình quan sát một chút.

Trần đại nãi nãi nói: “Nơi nào, nơi nào. Ca ca người là tuần tú trong đồng lứa của bọn hân, nếu hân ngu dốt, sẽ không có ai thông minh hơn hân được.” Nàng thấy mặc dù Minh Phi cười đến rức rở, lại hình như nửa điểm cũng không sinh ra tâm tư khác, không khỏi thầm thở dài. Xem ra Trần thị nói không sai, hôn sự của Minh Ngọc, hai người ca ca tỷ tỷ này yêu cầu cực cao. Chất nhi nhà mình mặc dù mình cảm thấy tốt, người khác cũng không thể vừa mắt.

Thang đại nãi nãi ở một bên nhìn thấy, biết rõ đối phương không để nhĩ tử nhà mình ở trong mắt, khá là không thoải mái. Nhưng Minh Ngọc cũng là nhĩ tức thích hợp nhất mà nàng và Trần đại nãi nãi thông qua sau nhiều lần thương lượng. Thường ngày chỉ nghe người khác nói qua Minh Ngọc, hôm nay thấy bộ dáng cử chỉ phong độ của Minh Phi, trong lòng rất là hài lòng, cảm thấy tỷ tỷ như thế, muội muội cũng tất nhiên không kém được. Chọn được người thích hợp như vậy, nếu như tùy tiện buông tha, thật sự là không có lời, hơn nữa đối phương càng thận trọng, càng nói rõ nàng ấy không tệ. Liền tiến lên cười nói: “Vậy cứ quyết định như thế, đến lúc đó đại nãi nãi cũng đừng từ chối.”

Minh Phi cười đồng ý, mọi người lên xe ngựa của mình.

Trần Đại nãi nãi hỏi Thang đại nãi nãi: “Người cảm thấy như thế nào?” Những năm này nương gia ngày càng sa sút, nhu cầu cấp bách trước mắt là chọn tức phụ tốt để đẻ khí. Cho nên chọn tới chọn lui, chất nhĩ mới có thể đã mười sáu tuổi mà vẫn chưa đính hôn.

Thang đại nãi nãi nói: “Ta thấy cử chỉ hình dáng của nàng đều rất tốt, tướng tượng muội tử của nàng cũng sẽ không kém. Nhưng ta cảm thấy hình như nàng chướng mắt Thịnh nhĩ chúng ta. Nếu đến cuối cùng vẫn chướng mắt, cũng không nên trì hoãn Thịnh nhĩ chúng ta?”

Trần Đại nãi nãi cười: “Stịnh nhĩ cứ muốn tham gia thi Hương, cũng không ở công phu một hai năm. Dù sao đi nữa hài tử kia còn nhỏ, bọn họ xoi mói như vậy, một lát cũng không định được, nếu bọn họ thật sự có nhân tuyển hợp ý, Trần gia cô nãi nãi nơi đó nhất định nói trước cho chúng ta, chúng ta lại tính toán sau cũng không muộn. Huống chi sang năm Thịnh nhĩ tham gia thi Hương, nếu có thể trở hết tài năng, nhất định khiến bọn họ coi trọng một chút, đến lúc đó nếu để cho Trần gia cô nãi nãi nói tốt vài câu, chưa chắc đã không thể thành.”

Thang đại nãi nãi ngẫm nghĩ một lần, cũng là đạo lý này, nghĩ trước phải khiến Minh Phi có ấn tượng tốt với nàng mới được, sau mấy lần mượn tay Trần Đại nãi nãi hẹn Minh Phi đi ra ngoài du ngoạn, hai bên tăng cường hiểu biết lẫn nhau.

Một đoàn người chậm rãi đi đến Thôi phủ, lão nương Thôi Mẫn quản lý đương gia, ra nghênh tiếp mọi người. Minh Phi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy dáng vẻ Thôi lão phu nhân thủ tiết nhiều năm chỉ chừng năm mươi, mặc một thân y phục đồ sộ sạm đen đoạn hoa bằng kim trang, đầu đội trâm kim phượng thanh tú hàm uy, vững vàng đứng ở nơi đó, tự có một loại khí thế, nhìn chính là một người không dễ lừa gạt.

Nhiều chỗ nữ quyền, thị phi bát quái cũng rất nhiều, sau khi nhập tọa, trong đám người có người khe khẽ bàn luận: “Thôi lão phu nhân ngày trước cũng không đưa sổ sách cho vị thủ phụ tiểu thư kia, đối với Tôn tiểu thư Hàn Lâm gia, chỉ sợ cũng không có chỗ nào hài lòng.”

“Chuyện vui hôm nay, làm có chút đơn giản, còn không bằng thảng trước Tổng gia cưới nhĩ tức. Nhà bọn họ là quan, Tổng gia cũng chỉ là dân.”

Có người khinh thường nói: “Này tái giá có thể so sánh với nguyên phối sao?”

Đang khi nói chuyện, phòng ngoài truyền đến một tiếng kêu: “Kiệu hoa vào cửa!” Lực chú ý của mọi người cũng bị dời qua, trọng điểm bát quái lại đặt ở tân nương tử năm nay bao nhiêu tuổi, hình dáng gì, nương gia và hàng vai* như thế nào.

* Hàng vai: trong họ hàng thân tộc.

Ở bên trong phức tạp, có người kéo kéo tay áo Minh Phi, Minh Phi quay đầu lại, là tiểu thiếp dung mạo xinh đẹp của Thôi Mẫn, cười híp mắt hành lễ với nàng, nói: “Đại tiểu thư chúng ta mời Thái gia biểu đi đi ra phía sau nói chuyện.”

Minh Phi nói qua với Tiết cửu mẫu, dẫn theo Đan Hà cùng tiểu thiếp này đi tới hậu viện.

Trước mặt náo nhiệt, càng về sau càng an tĩnh. Thôi Cát Cát mặc một thân y phục màu xanh dương mộc mạc, ngồi ở dưới một gốc hoa quế, trong ngực ôm đứa trẻ con, đám người Chương ma ma vây quanh bên người, một đám người đang nói đùa. Thấy Minh Phi tới, Thôi Cát Cát giao hảo nhĩ cho Chương ma ma, bước nhanh về phía trước tới đón Minh Phi: “Biểu đi, tri hoãn ngài uống rượu thật là ngưng ngừng.”

Minh Phi nguyên tưởng rằng, mẫu thân chết đi, phụ thân cưới người khác, loại thời điểm này Thôi Cát Cát ước chừng rất khó chịu, vốn định nghĩ trần an nàng như thế nào, nhưng thấy về mặt điềm đạm tự nhiên của Thôi Cát Cát, nên cũng không đi nói ra chuyện lúc trước, phối hợp Thôi Cát Cát lời nói có chút phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên).

Thôi Cát Cát cũng vốn định hỏi thăm Minh Phi chuyện của nàng khi còn bé, nói xong lời khách sáo, Chương ma ma cười nói: “Tiểu thư của chúng ta muốn xin biểu đi chỉ bảo.”

Thôi Cát Cát xấu hổ lôi kéo tay áo Chương ma ma, nhỏ giọng nói: “Ma ma.”

Mình có chỗ nào mà Thôi Cát Cát muốn học sao? Minh Phi trầm tư một chút, cười nói: “Chỉ sợ ta tài sơ học thiên không thể giải thích nghi hoặc cho đại tiểu thư.”

Thôi Cát Cát siết chặt khăn, cười nói: “Ta nghe nói trước khi biểu ngoại bà vào cửa, biểu đi cũng bằng tuổi ta? Cũng nghe nói quan hệ của biểu đi cùng biểu ngoại bà giống như mẹ con ruột thịt, ta muốn xin ngài chỉ giáo, ngài là làm như thế nào? Tổ mẫu ta nói, người với người chung đụng, trong này học vấn cực lớn, đại sự không dễ dàng phạm sai lầm, bình thường trong khi ở chung chuyện nhỏ ngược lại dễ dàng sinh ra hiềm khích với người khác nhất, như vậy, như thế nào mới có thể làm tất cả đều vui vẻ? Lại khiến phụ nhân hài lòng, lại khiến tổ mẫu hài lòng, còn khiến phụ thân vui mừng mình lại không uất ức?”

Muốn hết sức làm cho tất cả mọi người hài lòng, lại muốn để cho mình trôi qua vui vẻ, quả nhiên là một trong những chuyện bất buộc khi tiến vào cung đình. Người lão sư này không dễ làm, về mặt nghiêm túc nhìn về phía Thôi Cát Cát, Minh Phi có chút khẩn trương, nghiêm túc sau khi tự hỏi, nói: “Ta không có gì chỉ giáo cho Đại tiểu thư, những năm này ta chỉ nhớ một điều, muốn tất cả mọi người hài lòng là không thể nào, chuyện thập toàn thập mỹ

căn bản là không có, như vậy, ta chỉ phải bắt được chuyện quan trọng nhất là được. Chuyện nhỏ có thể nhịn, chuyện lớn không nhường, mọi việc nghĩ đến chỗ tốt của đối phương, nhiều lần đứng ở góc độ của đối phương suy nghĩ, chớ để bắt được một chút sai lầm”

Thôi Cát Cát trầm tư một lát, gật đầu nói: “Chuyện nhỏ có thể nhịn, chuyện lớn không nhường, nhiều lần đứng ở góc độ của đối phương suy nghĩ. . .” Trên mặt tràn ra một đóa hoa, cười nói: “Ta biết nên làm như thế nào, tạ biểu đi chỉ giáo.”

Mặc dù nàng cười đến rức rờ, Minh Phi lại cảm thấy nàng cười giống như tiểu hồ li.

Chương ma ma nhỏ giọng nhắc nhở Thôi Cát Cát: “Đại tiểu thư, bên ngoài ước chừng đã mở tiệc.”

Thôi Cát Cát khoát tay, một nha hoàn bưng một hộp gấm đã mở ra đến, bên trong là hai chuỗi vòng tay sáp ong y hệt nhau. Thôi Cát Cát cười nói: “Biểu đi, làm phiền các người nhớ, cái này là ta đưa cho ngài và Lục biểu đi chơi đùa, một chút lễ mọn, bất thành kính ý, mong rằng biểu đi không nên chê.”

Minh Phi cảm ơn, để Đan Hà thu.

Thôi Cát Cát thành khẩn nói: “Ta vốn muốn chờ sau khi chuyện trong nhà qua, nữa muốn mời biểu đi và biểu đi phu đến ăn bữa cơm thường. Nhưng hôm qua biết được, phụ thân từ nay trở đi muốn lên đường bồi phu nhân đi Thủy Thành phủ lại mặt, có thể phải ở lại Thủy Thành phủ một đoạn thời gian, trong nhà chỉ có hai người ta và nãi nãi, mọi chuyện bất tiện, cho nên, xin biểu đi tha lỗi.”

Thôi Mẫn bận đến không thể đi Thủy Thành phủ nhận Viên Mai Nhi, lại muốn cùng Viên Mai Nhi ở lại Thủy thành phủ một đoạn thời gian? Minh Phi nhay cảm liên hệ lần xuất hành này của Thôi Mẫn và tình thế nghiêm trọng ở Thủy Thành phủ lại với nhau. Lại Thôi Cát Cát nhìn, Thôi Cát Cát cười đến ngây thơ che giấu thói nát: “Biểu đi, bên ngoài mở tiệc, ta để cho người đưa ngài đi ra ngoài. Về sau nếu trở lại Phủ Minh, nhất định nhớ đến xem ta.”

Khó khăn nhìn đến tiệc mừng giải tán, Minh Phi không kịp chờ đợi tìm đến Cung Viễn Hòa, nói chuyện Thôi Mẫn muốn đi Thủy Thành phủ ở lại một đoạn thời gian cho hẳn. Cung Viễn Hòa cau mày nói: “Nàng nhanh chóng nói chuyện này cho Trần Đại nãi nãi, để cho nàng nói cho bá ngoại tổ phụ của nàng nghe.” Trần Tham Chính, ban đầu ở Thủy Thành phủ chiếm cứ Địa Đầu Xà nhiều năm, chuyện chung quy có chút không sạch sẽ, nếu một lần nữa tra lại, làm sao có thể thiếu hẳn?

Minh Phi tìm được Trần Đại nãi nãi, nói việc này cho nàng biết. Về mặt Trần Đại nãi nãi không thay đổi, cũng rất nhanh đã cáo từ với Trần Phu Nhân rời đi.

Buổi tối hôm đó, Trần gia đã có người tới mời Cung Viễn Hòa, nói là Trần Tham Chính được một bao trà ngon, muốn mời Cung Viễn Hòa cùng nhau đi bình phẩm.

Minh Phi bị biến thành cả kinh sợ hãi, có chút đứng ngồi không yên, cảm giác phía sau sẽ xảy ra chuyện gì lớn. Suy nghĩ nghĩ một chút, để Đan Hà và Bạch Lộ dọn dẹp hòm xiềng.

Bạch Lộ ngạc nhiên nói: “Nãi nãi, chúng ta mới đến muốn đi?”

Minh Phi úp úp mở mở nói: “Ta không có thói quen đồ bày khắp nơi.”

Bạch Lộ: “Không có ném loạn.”

Đan Hà liếc Bạch Lộ một cái: “Nãi nãi bảo người thu cho người liền thu thập, nhiều lời như thế!”

Đẹp xong hòm xiềng, sắc trời đã tối, Tiết cửu mẩu để cho người qua mời Minh Phi qua đánh bài diệp tử, Minh Phi nói mình uống nhiều mấy chén, cự tuyệt, tập trung tinh thần chờ Cung Viễn Hòa trở lại. Cho đến khi trăng lên đỉnh đầu, Cung Viễn Hòa mới do xe ngựa Trần gia tiến về tới.

Minh Phi nghênh đón nói: “Nói thế nào?”

Cung Viễn Hòa thấy nàng khẽ nhíu mày, biết nàng lo lắng, cười nói: “Giới thiệu mấy vị đại nhân cho ta biết, chạy tới lại hỏi ta mấy chuyện ở Thủy Thành phủ thôi. Nàng yên tâm, hẳn tinh lắm, ở trên quan trường nhiều năm như vậy, không phải không rõ ràng giả dối.”

Minh Phi nói: “Chúng ta có nên trở về hay không?”

Cung Viễn Hòa nói: “Khó khăn ra ngoài, lại muốn vội vã trở về, không có nhiều lợi lắm? Chu Thanh lấy chồng vào đúng 16 phải không? Tam tỷ tỷ của nàng ước chừng là hạ tuần? Chúng ta ở lại chơi mấy ngày, mừng mừng lại trở về.” Lại an ủi Minh Phi: “Loại chuyện như vậy không gấp được.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 221: Việc xấu trong nhà

Ngày thoải mái vui sướng luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới ngày mừng mười đó.

Cung Viễn Hòa và Minh Phi từ biệt người một nhà Tiết Đại Cữu, dẫn theo Tiết Diệc Thanh nước mắt ngấn dài và mấy rương quà tặng lớn Tiết gia cho rời khỏi Phủ Minh, lên thuyền đi về Thủy Thành Phủ.

Phiền muộn lần đầu xa nhà của Tiết Diệc Thanh rất nhanh bị ngư dân bắt cá trên sông và chim Cốc phân tán đi, lôi kéo tay Minh Phi vừa gọi vừa nhảy, quần lầy muốn ăn cá nhà người ta mới vừa đánh lên, đợi đến khi cá làm xong bụng lên, nàng lại nói nàng không có khẩu vị. Bị nàng nháo, Minh Phi cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn rất nhiều, gần như là ngủ một giấc, thì thấy được bên tàu Thủy Thành Phủ.

Tiết Minh Quý dẫn một nhóm người nghênh đón ở đại môn, Minh Phi hỏi hân: “Viện của Biểu tiểu thư thu dọn xong chưa?”

Tiết Minh Quý nói: “Mấy ngày trước nhận được thư nãi nãi gọi, liền cho người thu dọn Lự Ba Các xong, bây giờ nãi nãi muốn đi xem? Hay là đợi lát nữa đi xem?”

Minh Phi thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tiết Diệc Thanh, cười nói với Cung Viễn Hòa: “Thôi, ta đưa nàng đến Lự Ba Các trước, thuận tiện xem một chút có cần thêm gì hay không. Chàng đi xem Truy Phong trước, chờ ta trở lại thu dọn xong, chúng ta lại cùng nhau đi sát vách thính an công công.”

Lự Ba Các cách chủ viện có chút xa, hơn ở chỗ bên hồ lớn có rừng hoa quế, phong cảnh rất tuyệt đẹp, đứng ở trên lầu đẩy cửa sổ ra ngắm nhìn, toàn cảnh là màu xanh biếc và mùi hoa quế xông vào mũi, làm người ta thư thái thoải mái.

Minh Phi cảm thấy người trong nhà vốn rất ít, để cho Tiết Diệc Thanh ở nơi này quá mức vắng lạnh, liền nói: “Nơi này không được, ta chọn cho muội cái viện khác cách viện chúng ta gần một chút.”

Tiết Diệc Thanh ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cười nói: “Đừng ạ, muội thích nơi này. Vừa thanh tĩnh cảnh sắc lại vừa đẹp, nếu biểu tẩu đổi viện cho muội, cũng phải chờ muội ở chỗ này chán rồi đổi lại.”

“Trong nhà của chúng ta không thể so với nhà muội, người rất ít, ban đêm rất vắng lạnh.” Minh Phi còn muốn khuyên, Tiết Diệc Thanh đã giơ một đầu ngón tay lên, “Xuyt. Tẩu nghe.”

Minh Phi ngừng nói, một trận gió nhẹ thổi qua, ngoài cửa sổ truyền đến một trận tiếng động “Xào xạc”, dường như là tiếng gió thổi qua rừng cây, sột qua mặt nước.

Tiết Diệc Thanh vui thích nói: “Là tiếng hoa rơi, mới vừa rồi trong rừng vừa hạ xuống một đợt mưa hoa quế. Muội sẽ ở nơi này.”

Nhìn nụ cười điềm tĩnh của nàng, Minh Phi có chút thất thần, có lẽ đứa trẻ thân thể không tốt hẳn cảm hơn, dễ dàng phát hiện vẻ đẹp khác biệt và vui vẻ rất nhỏ bé trong cuộc sống mà mọi người không thể phát hiện ra hơn. Trong nháy mắt đó, Minh Phi nhớ lại một bóng dáng, hân dùng thị giác tỉ mỉ tinh tế của hân khám phá vẻ đẹp chung quanh, sử dụng ngòi bút chắc nịch tinh tế của hân ghi chép xuống thế giới trong mắt của hân. Cùng là người có sức khỏe kém, Minh Phi nhìn khuôn mặt xanh trắng gần như trong suốt của Tiết Diệc Thanh, bỗng có loại cảm giác thờ không thông.

“Vây ta gọi người mang nước nóng cho muội, sau khi tắm xong muội ngủ một giấc thật ngon, ta chờ muội ăn cơm.” Minh Phi chỉ chỉ bày biện xung quanh, “Muội xem muội còn cần cái gì, đừng khách sáo với ta.”

“Không cần á, rất tốt rồi.” Tiết Diệc Thanh chạy đến gian phòng bên cạnh mở cửa sổ bên trong ra, quan sát phong cảnh bên ngoài, bất quá chỉ vừa mới nhìn, đã nhỏ giọng gọi Minh Phi: “Biểu tẩu, tẩu qua đây xem, kia là ai vậy? Thế nào lại hung dữ như vậy?”

Cách hai vách ngăn tường viện, dưới núi đá giả, hai nữ nhân đang ầu ẩu. Một nữ nhân mặc áo màu tím nhạt nắm tóc một nữ nhân mặc áo màu đỏ tươi nằm dưới chân nàng ta, đang ra sức kéo. Nữ nhân mặc áo màu đỏ tươi bị nắm buộc phải ngước đầu, lại dùng sức giãy về phía trước, ôm chặt lấy chân nữ nhân mặc áo màu tím nhạt kia.

Nga ma ma đi theo Tiết Diệc Thanh thấy rõ chuyện gì xảy ra, biết sát vách cũng là người Cung gia, nhìn cách ăn mặc của hai người kia, không phải nô tỳ tầm thường, nghĩ đến đây là việc xấu trong nhà người ta, liền hung hăng trợn mắt nhìn Tiết Diệc Thanh một cái, không đợi Minh Phi qua tới, liền đóng cửa sổ lại.

Minh Phi nghe tiếng hô, bước nhanh tới: “Ai?” Lại thấy Nga ma ma vừa đóng cửa sổ lại, vừa cười nói: “Tiểu thư lại nghịch ngợm, trêu chọc Biểu thiếu nãi nãi chơi thôi.”

Tiết Diệc Thanh mặt đỏ lên, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Trong lòng Minh Phi biết có chuyện khác thường, cũng không hỏi tới nữa, cười nói: “Đi đường thật lâu, ăn không được bữa ngon, ngủ cũng không ngủ ngon, Thanh Thanh muội nghỉ ngơi trước đi. Ta phải đi rồi, còn phải đi sát vách thính an công công nữa.”

Tiết Diệc Thanh gật đầu một cái, khéo léo nói: “Biểu tẩu, muội tiễn tẩu đi xuống.” Đến cửa, không nhìn được tránh Nga ma ma hỏi khê Minh Phi: “Biểu tẩu, ở sát vách chính là nhà Nhị thẩm của biểu ca sao?”

Minh Phi nói: “Đúng vậy. Có phải muội muốn đi chơi hay không? Hôm nào ta dẫn muội đi?”

Tiết Diệc Thanh mỉm cười khoát tay: “Không, không! Muội chỉ là hỏi một chút thôi.”

Minh Phi ra khỏi Lự Ba Các, hỏi Kim Trâm và Hoa ma ma: “Nếu ta nhớ không lầm, từ chỗ biểu tiểu thư đứng vừa rồi nhìn ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy sát vách thì phải?”

Quay đầu lại: “Chính là đấy.” Chi tiếc không thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều nghĩ đến cũng không phải là chuyện tốt. Tiến lên đỡ tay Minh Phi, cười nói: “Nãi nãi, trong khoảng thời gian này các ngài không ở nhà, chuyện vui có thể nhiều lắm. Lúc nô tỳ đuổi theo Truy Phong chạy khắp sân nghe được rất nhiều chuyện.”

Đầu tiên là Cung Trung Tổ nghe đề xuất của Cung Viễn Hòa, đi Thăm gia hướng vị kia cầu hôn Thẩm đại tiểu thư, kết quả người ta nhìn churong mắt, cự tuyệt. Nguyên nhân hình như có quan hệ rất lớn tới thanh danh của Nhị phòng.

Cung Trung Tổ giận đến đau tim, Cung Nhị phu nhân lại trách lên Chu di nương, nói chính là Chu di nương làm chuyện xấu. Lại bởi vì Cung Trung Tổ vì hôn sự của Cung Nghiên Bích, nhờ người quen đi hỏi thăm qua ý tứ vị kia, Cung Nhị phu nhân đột nhiên mắc bệnh, nháo không ngừng, ngay trước mặt Cung Trung Tổ đánh Chu di nương, mắng Cung Nghiên Bích, Cung Nghiên Bích muốn chết muốn sống, Chu di nương đập đầu với bà ta và Cung Trung Tổ, đập đến chảy máu.

Cung Trung Tổ giận dữ, tất cả đánh năm mươi đại bản, nói rõ ai cũng không cho nhúng tay vào quản hôn sự của mấy nữ nhi. Còn nói, phải theo thứ tự trưởng ầu, nói cách khác, hôn sự của Cung Nghiên Bích một ngày chưa định, cũng đừng nghĩ tới hôn sự của Cung Tịnh Kỳ; hôn sự của Cung Viễn Trật chưa định, Cung Viễn Quý cũng đừng nghĩ tới đón dâu. Lại sai người nhốt Cung Nhị phu nhân lại, không có ông ta cho phép, sẽ không cho phép người ra ngoài.

Hoa ma ma kể vào bên tai Minh Phi nói: “Nghe Vương trù nương nói, lúc trước Lý di nương khuấy phục nịnh hót gác đêm, đổ bỏ cho Nhị phu nhân. Sau này lão gia lên tiếng, không cần Lý di nương làm những việc này, để cho bà ta trừ hầu hạ vào ban ngày, ban đêm trở về viện của mình ngủ, ông ta không ở thư phòng thì lại đi nơi đó của Lý di nương, cũng chỉ đi qua chỗ của Chu di nương một lần. Nhị phu nhân đi tìm Lý di nương qua trút giận mấy lần, đều bị lão gia ngăn cản đi về. Nếu như, không đón Nhị nãi nãi vào cửa, cái nhà sát vách này không phải sẽ giao cho Lý di nương đến quản ư?”

Lấy biểu hiện trước mặt của Cung Trung Tổ ra xem, thì ông ta đã hoàn toàn thất vọng đối với Cung Nhị phu nhân, còn đối với Chu di nương, nhìn vào có lẽ không phải rất thích. Loại khả năng để cho Lý di nương quản gia này không phải là không có, chỉ có điều Cung Nhị phu nhân và Chu di nương chắc chắn sẽ không nuốt cục tức này, còn không biết sẽ nghĩ ra biện pháp làm âm ỉ thế nào đây. Chi là sát vách âm ỉ thế nào, cũng đều không có quan hệ gì tới nàng và Cung Viễn Hòa, bọn họ chỉ cần vào thời điểm máu chốt chen vào nhúng tay, khiến cho Cung Nhị phu nhân và Chu di nương tiếp tục chó cắn chó, không chết không ngừng là được. Minh Phi rất nhanh vớt chuyện này ra sau đầu.

Minh Phi trở lại trong phòng, Cung Viễn Hòa đã từ Bán Xuân Viên thăm Truy Phong trở lại, đang thay quần áo.

Minh Phi hỏi hân: “Tình hình Truy Phong như thế nào? Ta nghe Kim Trâm nói, mấy ngày nay ném thức ăn cho nó, lúc đầu nó không ăn, sau đó không chịu đựng được đói cũng ăn, chẳng qua là không muốn các nàng đến gần, thường thường đến lúc đất chó đi dạo, mở cửa viện ra là tự nó chạy đi, đến giờ lại tự mình chạy trở về, các nàng đóng cửa lại là được.”

Cung Viễn Hòa nói: “Gầy một chút. Chỉ có điều tinh thần rất tốt, ta mới vừa ném cho nó con gà sống, ăn hết?”

Minh Phi không nhịn được nói: “Trong Linh Đang kia của chàng rốt cuộc là cái gì? Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là chuyện tốt, Truy Phong đang khoái hoạt lại bảo buộc chết cho nó.” Trước kia hân đề cho nàng nuôi mấy con chó lớn chó nhỏ kia, là vì phòng Cung Nhị phu nhân, bây giờ không cần phòng Cung Nhị phu nhân, chó lớn chó nhỏ đều không cần nàng tự mình đi quan tâm, tự có Lão Mã đi trông nom, nàng và Cung Viễn Hòa chỉ cần định kỳ hâm lại chút thân thiết với chó là được. Chỉ có Truy Phong, lúc bọn họ ở đây, có thể chơi cùng nó, bọn họ không có ở đây, thì Truy Phong phải chịu cô độc. Nếu không có Linh Đang này, mặt khác có người thân cận nó, lúc bọn họ ra ngoài nó cũng không đến nỗi bơ vơ.

Tay Cung Viễn Hòa buộc đai lưng dừng lại một chút, nói: “Cố gắng nhịn một khoản thời gian là được.”

Minh Phi thở dài, tật xấu đa nghi này của hân cũng không biết lúc nào thì mới có thể từ bỏ. Thật ra dù là mấy người Kim Trâm và Hoa ma ma, Tiễn Tự và Truy Phong quen thuộc thì thế nào? Ai sẽ nghĩ được bên trong Linh Đang kia có bí mật? Đây cũng không phải là ở nông thôn, khắp nơi đều là dân nghèo, ai sẽ ngu ngốc đến nỗi đi trộm cái Linh Đang đúc bằng đồng cho chó đó?

Sau khi thay quần áo xong, hai người mang theo quả đất thổ (cây nhà lá vườn) mua được từ Phủ Minh đi sát vách, thỉnh an Cung Trung Tổ.

Cung Trung Tổ tâm tình không tệ, nghe nói hai người tới, lập tức cho bọn họ đi vào. Lý di nương thấy bọn họ vào phòng, mỉm cười thăm hỏi, tự mình đi pha trà. Minh Phi nhìn lướt qua, chỉ thấy Cung Trung Tổ ngồi ở một bên giường La Hán, trên bàn nhỏ trước mặt bày một ván cờ đã đánh được một nửa, có thể thấy được mới vừa rồi ông ta đang cùng Lý di nương đánh cờ, liền cùng Cung Viễn Hòa liếc nhau một cái, ngầm hiểu trong lòng cười một tiếng.

Cung Trung Tổ ra hiệu Minh Phi thu cờ, hỏi Cung Viễn Hòa: “Đã lâu chưa cùng con đánh cờ, có thể cùng ta đánh ván kế tiếp không?”

Cung Viễn Hòa không muốn, liền nói: “Thăm nương đâu? Con nghe nói bà ta lại bị bệnh? Chúng con đi thăm bà ta trước rồi lại qua đây.”

Cung Trung Tổ nhàn nhạt nói: “Thân thể bà ta lúc tốt lúc xấu, thăm cũng thăm không được. Lúc này chỉ sợ đang nghỉ ngơi, các con vẫn đừng nên quấy nhiễu bà ta.” Có thể là cảm thấy không khí quá nặng nề, ông ta cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Đúng rồi, lần trước các con tìm cho Nhị muội con vị Kinh Lịch kia, là họ Quách nhỉ? Ta nhờ Vương lão tìm cách, cho nên thật sự tìm được trường bối trong nhà hân, nhà hân đồng ý rồi, nói là chọn ngày sẽ tới đề thân với Nhị muội muội con.”

Thật đúng là đồng ý thú Cung Nghiên Bích rồi à? Cung Viễn Hòa và Minh Phi vẻ mặt tươi cười tỏ vẻ chúc mừng. Cung Trung Tổ thấy bọn họ không ngừng nói lời may mắn, vốn nên là cao hứng, nhưng thái độ này của nhi tử và con dâu không có chút thân cận nào, khách khí xa cách giống như đối với

thân thích, mà không phải người một nhà.

Tâm tình của ông ta đột nhiên không tốt, nên sắc mặt cũng không nhìn khá hơn, liền hỏi Cung Viễn Hòa: “Con tri hoãn rất nhiều ngày, cũng không sợ thượng quan (quan trên) con trách cứ con sao? Người trẻ tuổi, không thừa dịp còn trẻ làm nhiều thêm chút chuyện, tại sao có thể ham chơi như vậy, luôn muốn đi du ngoạn? Mê muội mất cả ý chí!”

Minh Phi nghe lời này, hình như là nhằm vào nàng mà nói. Bởi vì trong mắt người chung quanh, Cung Viễn Hòa cũng là bởi vì phải bồi nàng, cho nên mới xin nghỉ ah. Đây là nỗi con điên gì vậy? Tâm tình mình không tốt, liền lấy bọn họ trút giận? Minh Phi cũng trầm mặt theo, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Con đương nhiên là có chuyện mới đi, cũng đã xin phép nghỉ. Con đây hơn hai mươi tuổi rồi, chút chuyện này vẫn hiểu.”

Một câu nói làm cho Cung Trung Tổ một hơi lên không nổi, chặn lại ở cổ họng thật sự khó chịu. Nhị tử lớn, không nghe ông ta dạy bảo.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Đến bái phỏng.

Cung Viễn Hòa không cho Cung Trung Tổ có cơ hội lại nói tiếp: “Lần này, là sinh thần cửu cửu 50 tuổi, những năm này, hần đối đãi với con giống như nhĩ tử ruột thịt, lại nói, cửu cửu chỉ có mẫu thân là người thân thiết nhất, nói thế nào thì con cũng phải đến chúc mừng cửu cửu. Còn Thôi đại nhân bên kia cũng là thân thích với Thái gia, nhạc phụ nhạc mẫu ở xa không thể đích thân đến, chúng ta thay mặt nhạc phụ nhạc mẫu cũng nên đến chúc mừng, có gì không đúng chứ.”

Lời hần nói đều có lý lập tức khiến cho Cung Trung Tổ ngượng ngập vô cùng. Sinh thần của Tiết đại cửu, theo lý là hần cũng nên tự mình đến chúc mừng, thế nhưng hần lại quên, thậm chí ngay cả một phần lễ cũng không sắp xếp để Cung Viễn Hòa chuyển đến. Nghĩ vậy thì không khỏi oán Cung Viễn Hòa: “Sinh thần cửu cửu người, sao người không nhắc nhở ta một tiếng?”

Nếu đã không đề trong lòng, có nhắc nhở cũng không có ý nghĩa gì. Cung Viễn Hòa cười nói: “Con thấy trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện, thật sự phụ thân không thể phân thân được, nên không nói với ngài. Dù không nói nhưng con cũng thay ngài chuẩn bị một phần lễ, cửu cửu còn hỏi thăm sức khỏe của ngài, đáp lễ ngài bằng một phần quà là nhân sâm trăm năm, mới vừa rồi con đã giao toàn bộ cho quản sự.”

Cung Trung Tổ lấp bắp nói: “Ta thì cần gì đến nhân sâm trăm năm chứ? Hai ngày nữa, người mang qua biếu cho Vương gia gia đi. Tuổi của ông ấy lớn, dùng rất thích hợp.” Lập tức lên tiếng gọi Lý di nương: “Nàng mang nhân sâm trăm năm mới vừa rồi bọn họ biếu cất đi, hai ngày nữa mang đến tặng cho Vương lão gia.” Cái gì không cần chứ? Đó là lấy thứ này để tạ Vương lão nhân khi ông đã giúp cho hôn sự Cung Nghiên Bích. Tay trái nhận đồ của bọn họ, tay phải lấy nó đi đền đáp người khác vì một đứa con khác. Minh Phi cảm thấy không thú vị, nháy mắt với Cung Viễn Hòa, ý bảo hần mau về nhà.

Cung Viễn Hòa hiểu ý Minh Phi, thừa dịp Cung Trung Tổ không chú ý cũng nháy mắt với nàng, ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng.

Cung Trung Tổ vẫn không chịu để Cung Viễn Hòa rời đi: “Khi nào thì người trở về phủ nha làm việc? Đi nghe ngóng một chút thử xem đơn kiện của chúng ta khi nào thì xử? Sao lâu như vậy vẫn không thấy động tĩnh gì?”

Cung Viễn Hòa cố ý nói cho hần nghe: “Con đã xin phép nghỉ nửa tháng, vẫn còn hai ngày nữa mới đến phủ nha. Năm nay phủ nha có nhiều việc quá, cũng đã lâu chưa có dịp nghỉ ngơi, để hai ngày nữa đến cũng không muộn.”

Cung Trung Tổ có chút ý giận muốn phát tát tính khí lên song đã kịp suy nghĩ lại hạ giọng hỏi thăm: “Lần trước, người nói với ra về Thảm đại tiểu thư kia, đó là do ai giới thiệu?”

Cung Viễn Hòa cũng hàm hồ nói: “Là nghe một đồng僚 nói chuyện, hình như có quan hệ bà con xa với Thảm gia.” Lập tức ánh mắt Cung Trung Tổ sáng lên: “Thật chứ?”

Cung Viễn Hòa chỉ cười cười không nói.

Cung Trung Tổ cũng cảm thấy bản thân mình có chút luống cuống, vội nhắc chung trà lên uống một ngụm nhỏ để che giấu, vậy vậy sơi râu dê, uy nghiêm thấp giọng ho một tiếng, nói: “Vị cô nương kia, ta đã đi nghe ngóng, đích xác rất không tệ. Chỉ là nhà bọn hần có chút hiểu lầm với nhà chúng ta, người đã quen biết với thân thích nhà bọn họ, vậy thì lập tức thay nhị đệ người thúc đẩy cửa hôn sự này đi chứ?”

Cung Viễn Hòa cố ý tỏ vẻ khổ sở nói: “Như vậy là đã cự tuyệt một lần rồi? Chỉ sợ con có tới cửa cũng không dễ dàng thay đổi chủ ý, đến lúc đó sẽ càng khó coi hơn.”

Cung Trung Tổ nói: “Người còn chưa thử làm sao biết? Nhị đệ người nhân phẩm đoạn chính, là người đôn hậu, không cần ta nói người cũng biết rồi, hoàn toàn xứng với nàng. Người đi thử một chút, nếu như không thành thì nhị đệ người cũng cảm kích người.”

Cung Viễn Hòa không còn cách nào đành nói: “Vậy để con suy nghĩ chút biện pháp xem sao.”

Thấy chuyện đã xong, lúc này Lý di nương mới dám xen vào nói chuyện: “Đại gia và đại nãi nãi vừa mới trở về, chắc hẳn vẫn còn chưa dùng cơm, để ta nói phòng bếp chuẩn bị cơm canh, cũng không lâu lắm đâu, ta sẽ sai người bê lên dùng.”

Nói chuyện nửa ngày, chỉ có một mình nàng nhớ bọn họ mới lặn lội đường xa về nhà, bụng còn đói. Minh Phi coi như không nghe thấy, cũng không có ý định ăn cơm cùng bọn họ, song vẫn cảm tạ một phần tâm tư này của Lý di nương, liền cười nói: “Làm phiền di nương quan tâm, trên đường về chúng ta đã ăn rồi.”

Cung Trung Tổ cũng không để ý đến những thứ này, khoát khoát tay một cái nói: “Nếu một mồi thì trở về nghỉ ngơi đi, nhớ đừng quên hai chuyện vừa rồi ta nói với người.”

Lý di nương tiễn hai người ra ngoài, Minh Phi lấy từ trong tay áo ra một hà bao kín đáo đưa cho nàng: “Di nương, dầu gì chúng ta cũng mới ra ngoài một chuyến, vốn định mang về cho người ít vật liệu may y phục nhưng ta lại không biết người thích màu sắc hay hoa gì, cho nên có mua cho người một đôi bông tai, mong người không ghét bỏ.”

Trong hà bao là một đôi bông tai làm bằng vàng ròng. Lúc trước, Lý di nương đã tặng cho nàng một tấm áo do nàng ta tỉ mỉ khâu, vì vậy, vốn nàng thật sự có suy nghĩ đáp lễ lại cho nàng ta một ít vật liệu may y phục, nhưng sau đó nghĩ lại, tình hình chi thứ hai như thế, ngay cả một bộ y phục tốt có lẽ Lý di nương cũng không dám mặc lên người, không bằng tặng nàng một thứ trang sức gì đó còn thích hợp hơn. Lý di nương nhận hà bao không giấu được vui mừng: “Nãi nãi bận rộn như vậy mà vẫn còn nhớ mua đồ cho ta, khiến cho ta thật ngượng ngùng quá.” Cũng không mở ra mà chỉ cẩn thận cất vào trong ngực.

Cung Viễn Hòa và Minh Phi đi ra khỏi cổng thùy hoa, đột nhiên nói: “Di nương này có chút ý tứ. Dù không biết chữ, cũng chỉ là một quân cờ, nhưng nhìn thấy cách nói chuyện và làm việc thì biết, nếu để cho nàng ta quản gia, chỉ sợ cuộc sống của bọn họ sẽ tốt hơn nhiều.”

Minh Phi nói: “Có lẽ là ý muốn của công công, nhưng khẳng định có người sẽ không đồng ý đâu. Dù là đồng ý thì hai đệ muội muội kia của chàng chỉ sợ cũng không chịu.”

Về đến nhà, Minh Phi trực tiếp viết thiệp, sai Tiết Minh Quý cho người đưa đi hỏi thăm Tổng đạo sĩ đã trở lại chưa, nàng có ý định đến bái phỏng.

Đêm đến, có thư hồi âm lại, Tổng đạo sĩ mới trở về hôm qua, bảo nàng khi nào đến cũng được.

Ngày hôm sau, Cung Viễn Hòa đi tìm bằng hữu nói chuyện, Minh Phi tự tay gói một phần quà gồm có hai đạo bào vải bông, hai đôi giày, hai cặp vớ, tất cả đặt trong một cái hộp, bản thân nàng còn tự xuống bếp làm một phần điểm tâm ngọt, sau đó mang theo Tiết Dã Thanh đến đạo quán thăm.

Tới đạo quán, thấy trên cửa có treo một bảng chữ son son thiếp vàng lấp lánh, khói xanh lượn lờ, khách nhân hành hương nối tiếp không dứt, Bạch Phong quán ngày trước cũng không thể so sánh được.

Kim Trâm tìm một quán sữ đạo sĩ trẻ tuổi, giới thiệu thân phận, đạo sĩ kia quan sát Minh Phi rồi chấp tay nói: “Quan chủ đang tiếp khách, xin mời tôn khách đi theo bản đạo đến hậu điện uống trà đợi một lát.” Nói rồi dẫn người đi vòng qua đại điện ồn ào, đến hậu viện lập tức cảm thấy thanh u tĩnh lặng, hai bên con đường trồng rất nhiều các loại hoa đủ màu sắc: cúc hoa, màu tím, màu trắng, màu vàng, màu đỏ rực rỡ, hương thơm nồng đậm. Chỗ khúc quanh còn có hai cây tắc vàng, trái vàng óng, nặng trĩu cành làm cho người ta thấy cũng cảm thấy lòng vui sướng.

Minh Phi chợt nhớ ra, cây cối ở đây đều là những cây đại thụ chuyển từ nơi khác đến, lập tức dừng chân lại hỏi: “Tất cả những loại cây này là từ nơi khác chuyển đến trồng, vậy nhưng đều tươi tốt, không biết có bí pháp gì không?”

Đạo sĩ kia cười nói: “Cũng không hẳn vậy, hai cây này vốn đã được lão nhân gia trồng trong sân trước rồi. Khi xây đạo quán, bởi vì vị trí không ảnh hưởng gì, cây cũng tốt nên lưu lại. Không ngờ, hai cây này bây giờ trở thành nơi khách nhân thích lui tới nhất, ai thấy cây này cũng sẽ mua về nhà một trái để cầu phúc cho người thân.”

Tiết Dã Thanh tò mò nói: “Nói thế nào? Chẳng lẽ là đáng đáp cây quýt này không giống với những cây ngoài kia sao?” Đạo sĩ kia có chút ngượng ngập cúi đầu: “Đạo quán chúng ta là xá tạo, ban đầu để xây dựng đã trải qua sàng lọc rất nghiêm chỉnh về phong thủy bảo địa, lại mời ba vị tổ sư gia cung phụng ở chỗ này, nguyên bản cây quýt này có linh khí của thiên địa, chỉ gặp mà không thể cầu, hiện tại được hương khói làm dịu, ra hoa kết trái dĩ nhiên không giống với loại cây khác. Ăn một quả có thể làm cho thân thể kiện khang trường thọ trăm tuổi, nếu thân thể yếu nhược, ăn nó có thể bách bệnh ít xâm.”

Phàm là đạo quan có chút danh tiếng đều sẽ lấy những chuyện ly kỳ cổ quái tới để hấp dẫn ánh mắt của thế nhân, thuận tiện kiếm chút ngân lượng. Nhất là gặp phải Tổng đạo sĩ và Thanh Hư yêu tiền tài như vậy, nếu không cũng muốn kiếm chút biện pháp để thu hút khách nhân. Minh Phi cười nói: “Không biết trái quýt này bán thế nào?” Đạo sĩ kia nói: “Chia thành ba loại thượng đẳng, trung đẳng và hạ đẳng, thượng đẳng thì một lượng bạc một quả, trung đẳng thì năm bạc tiền từ một quả, hạ đẳng chỉ cần năm mươi tiền.”

Tiết Dã Thanh có hứng thú: “Cho ta mỗi loại một quả đi.” Ngược lại, nàng muốn nhìn một chút, quả quýt dùng một một lượng bạc và năm mươi tiền có gì khác nhau.

Đạo sĩ kia hé miệng cười cười nói: “Nếu tôn khách muốn mua, chỉ có thể mua một loại, bởi vì tất cả đây đều là thượng đẳng.” Tiết Dã Thanh cau mày: “Ý của người là mặc kệ ta chọn loại nào, thì đều phải dùng một lượng bạc để mua?”

Đạo sĩ kia xin lỗi gật đầu: “Đúng là như thế.”

Tiết Dã Thanh nói: “Thật tiện nghi cho các người á.”

Đạo sĩ lắc đầu: “Không nói giá.”

Tiết Dã Thanh không phục, lại chỉ tay vào một cái cây khô quắt nói: “Loại này cũng muốn bán một thỏi bạc? Thật không nói đạo lý gì hết.”

Đạo sĩ kia đang muốn mở miệng thì chợt nghe một giọng nữ trong trẻo mang theo khải âm phương Bắc tiến lên nói: “Người đừng cùng hấn lãng phí nước bọt..., tất nhiên, hấn không muốn nói chuyện cùng người, tiểu thư từ nhỏ phúc trạch thâm hậu, từ nhỏ được nuôi dưỡng trong cầm y ngọc thực, như vậy sẽ có phúc báo, chẳng lẽ chưa ăn một hai cái quýt sao? Cây quýt này của bọn họ, không nhìn quả to quả nhỏ, chỉ nhìn hà bao của khách thôi.” Người đến là một thiếu nữ vóc cao gầy mặc bộ váy tử y, da thịt trắng như tuyết dẫn theo một bà vú già từ sau đi đến.

Minh Phi và Tiết Dã Thanh quay đầu lại nhìn người vừa đến, thấy đây là một thiếu nữ bộ dáng vui vẻ, nụ cười rực rỡ, cử chỉ hào phóng, không khỏi sinh lòng hảo cảm nên cùng nhìn nàng cười một tiếng.

Vô Bờ cười nói: “Chính là đạo sĩ này. Mới vừa rồi, nữ quyến Thôi tham chính Thôi đại nhân nguyên ý ra giá năm lượng bạc một quả, bỏ ra nhiều tiền thì có nhiều phúc khí hơn.”

Trong nội tâm Minh Phi khẽ động liền hỏi: “Có phải đó là tân phu nhân của Thôi tham chính Thôi Mẫn không?”

Vô Bờ gật đầu: “Đúng vậy. Lúc này, Thôi đại nhân vẫn còn CÙNG quan chủ luận đạo đây.”

Thiếu nữ mặc váy tím kia cười nói: “Vô Bờ, chúng ta lại không so được với nữ quyến của Thôi đại nhân, người coi như cũng quen thuộc với chúng ta, không bằng lấy của chúng ta năm bạc tiền từ một quả đi.”

Vô Bờ cười: “Được thôi.”

Kim Trâm vội đếm ba ngân lượng đưa cho đạo sĩ: “Chúng ta mua sáu quả.”

Vô Bờ kia thu bạc, quen việc dễ làm lấy một cái thang đang dựng ở bên tường mang đến, leo lên cây quýt chọn quả quýt. Thiếu nữ áo tím đứng dưới thang cây chỉ huy hấn: “Cái đó, là quả bên trái đó, chính là quả vừa tròn vừa lớn đó.” Vô Bờ mỉm cười, y như yêu cầu của thiếu nữ áo tím, chọn sáu quả quýt vừa đỏ vừa lớn vừa tròn hái xuống giao cho Kim Trâm. Kim Trâm theo ý của Minh Phi, cầm hai quả quýt đến đưa cho thiếu nữ mặc áo tím kia. Thiếu nữ áo tím có chút ngạc nhiên, cười nói: “Cho ta sao? Ta không thể không công mà nhận bổng lộc được.”

Minh Phi cười nói: “Vừa rồi không phải người đã giúp chúng ta ra giá sao, nếu là giá như ban đầu, nếu chúng ta mua sáu quả quýt thì phải mất sáu lượng bạc, tiểu thư giúp chúng ta ra giá, chúng ta chỉ cần ba lượng đã mua sáu quả, tạ tiểu thư hai quả, chúng ta còn lời được một lượng bạc đấy. Sao lại nói là vô công bắt thụ lộc chứ?”

Thiếu nữ áo tím cười một tiếng, đồng ý để người vú già đứng sau lưng nhận hai quả quýt, tự giới thiệu mình: “Ta họ Tiêu, tên Tiêu Từ, hai vị họ gì?”

Minh Phi rất thích người sáng khoái như vậy, nên cùng với Tiết Dã Thanh nói rõ tên họ của mình. Tiêu Từ nghe nói Minh Phi muốn đi gặp Thủ Chân Từ liền xưng phong nhận việc: “Ta đi giúp người nhìn thử, thuận tiện thúc giục hấn một chút.”

Mọi vừa rồi, Minh Phi thấy nàng có quen biết với vị đạo sĩ trẻ trước mặt, lại cảm thấy nàng dường như rất quen thuộc với người trong đạo quán này, giờ lại nghe nàng nói như vậy, cho thấy cũng rất quen thuộc với Tổng đạo sĩ. Vì vậy, nàng rất tò mò, rốt cuộc nàng ta là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 223: Hỏi mệnh.

Chỗ ở của Tổng đạo sĩ là ở hậu viện sâu nhất, rường cột chạm trổ tinh xảo, hoa cỏ sum suê tươi tốt, quả nhiên là phong thái hoàng gia. Minh Phi đi theo bước chân Tiêu Từ đi vào viện, đi tới một vách tường phía trước, nghĩ đến có lần Cung Viễn Hòa nói vách tường này một con trâu húc phải cũng không thể sập được, không nhìn được bước lên đây thử một cái. Chợt nghe có người trầm giọng nói: “Không phải bức tường này đâu, mà là bức tường ngoài cùng ở phía nam.”

Minh Phi theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy Thôi Mẫn mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, bên hông có đeo một sợi lụa màu thạch anh, gác tay đứng ở hành lang, mỉm cười nhìn nhát nhìn mình. Tổng đạo sĩ mặc một chiếc áo choàng xanh, trong tay cầm một cái phát trần, mặt mũi hiền lành, dáng vẻ phiêu diêu tự tại đứng bên cạnh hấn cười nói: “Thôi đại nhân nói đúng lắm, bức tường đó là do bản đạo nhờ mười tiểu đạo sĩ đẩy cũng không hề hấn gì.”

Minh Phi buồn cười, sau khi chấp tay chào hỏi Tổng đạo sĩ rồi mới hướng Thôi Mẫn hành lễ: “Thôi đại nhân vạn phúc.”

“Thì ra, đạo trưởng và biểu muội là chỗ quen biết cũ.” Thôi Mẫn quét ánh nhìn về phía Minh Phi rồi cười nói: “Đã hơn một năm không gặp, thấy người đã trưởng thành không ít. Đã là thân thích, không cần khách khí như thế.”

Hắn mới chỉ tình cờ ở xa xa gặp nàng một lần khi nàng đi theo Trần thị đến đền Vương thị, không nghĩ tới, thế nhưng hắn lại có thể nhớ chính xác không nhận lầm nàng, đây là người có nhãn lực và trí nhớ bậc nào chứ? Đây cũng là một bản lĩnh, tối thiểu sẽ không đắc tội với người không nên đắc tội.

Thôi Mẫn đi đến: “Ta ở tại Viên gia, biểu tẩu của ngươi có một loại trà ngon, nếu biểu muội có thời gian, không ngại cùng biểu muội phụ đến uống một tách trà.”

Minh Phi cười đồng ý, Thôi Mẫn đi qua Tổng đạo sĩ, bước ra khỏi viện môn.

Tiêu Từ nhào tới kéo tay áo Tổng đạo sĩ nói: “Su phụ, người xem, Vô Bờ thấy bạc liền sáng mắt, lại ra giá cao để bán quýt của chúng ta. Thu của bằng hữu ta đây hai lượng bạc một quả, hẳn thật sự rất quá đáng, ngươi bảo hắn trả lại tiền cho chúng ta đi.”

Tiết Dã Thanh nghe vậy có chút muốn ngắt xiu, không phải chỉ bán năm bạc tiền từ một quả thôi sao?

Tổng đạo sĩ cười chỉ vào Minh Phi: “Nàng sẽ bỏ ra hai lượng để mua một quả quýt sao? Lão đạo sĩ không tin.” Rồi chỉ tay về phía Tiết Dã Thanh: “Nếu nói là nha đầu kia thì ta còn tin một chút.”

Tiết Dã Thanh không phục: “Lão đạo trưởng, ngài làm sao dám chắc ta sẽ bị lừa chứ?”

Một tiếng “lừa” vừa thốt ra miệng, một đạo đồng mi thanh mục tú đứng bên cạnh Tổng đạo sĩ không nhịn được thấp giọng ho một tiếng. Tiêu Từ cười đến mặt mày cong cong: “Thanh muội muội, vậy thì ngươi một lời trúng...”

Tổng đạo sĩ nghiêm mặt nói: “Nha đầu này từ đâu tới, lại dám nói ta gạt người vậy? Chẳng lẽ chán sống rồi sao? Dám can đảm coi rẻ pháp lệnh thiên tử à?”

Tiết Dã Thanh nghe vậy bị dọa sợ đến tái xanh mặt, nhìn về phía Minh Phi cầu cứu: “Biểu tẩu, ta không có ý đó.”

Minh Phi cười nói: “Chớ sợ, lão đạo trưởng chỉ hù dọa muội thôi.” Lại cùng Tổng đạo sĩ nói chuyện: “Lão đạo trưởng, đây là biểu muội của ta, nàng rất nhất gan, ngài đừng có hù dọa nàng sợ.”

Lão đạo sĩ cười ha ha: “Tất cả vào đi.”

Lá gan Tiết Dã Thanh cũng lập tức lớn hơn, kiêu tiểu nhân nhần mũi làm bầm: “Không những thích gạt người, còn thích hù dọa người khác nữa chứ.”

Sau khi hàn huyên, Tổng đạo sĩ nhận thấy ánh mắt của Minh Phi nhìn về phía Tiêu Từ có vẻ tò mò thì cười cười: “Cảnh trí nơi này xem như cũng không tệ, tiểu Tiêu, con dẫn Tiết tiểu thư đi ra ngoài đi dạo đi, thuận tiện làm phiền con đến dưới bếp sai người làm một ít thức ăn chay mang lên.”

“Vâng.” Tiêu Từ quan sát Minh Phi rồi cười kéo Tiết Dã Thanh đi ra ngoài: “Phía sau viện có hoa phù dung ngũ sắc nở rất đẹp, ta dẫn người đi xem.”

Tiết Dã Thanh nghĩ Minh Phi có chuyện cùng Tổng đạo sĩ nói nên cũng thuận theo mà rời đi cùng Tiêu Từ.

Tổng đạo sĩ nhìn hộp quả Minh Phi mang đến, đó là hai đạo bào vải bông, giày vớ đầy đủ cho mùa đông thì vân vân chòm râu bạc trắng cười: “Xem ra là ngươi tính toán thực hiện lời hứa của ngươi, muốn phụng dưỡng ta về già phải không?”

Minh Phi cười nói: “Năm đó, ta đã cắt tóc thề, chưa bao giờ dám nghĩ sẽ quên. Chỉ khổ nỗi ta là thân nữ nhi, không thể đi đâu một mình được, nên có nhiều sơ sót. Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, đạo trưởng trở lại Thủy Thành phủ dưỡng lão, chỉ sợ ta phải nuốt lời rồi.”

Tổng đạo sĩ khẽ mỉm cười: “Ồ kinh thành, ca ca ngươi theo lời ngươi dặn dò, hễ thời tiết có chút thay đổi thì lập tức chuẩn bị thức ăn và y phục rất chu đáo. Khi ta mang bệnh, cũng đã từng vì ta mà tìm y tìm thuốc khắp nơi, tên tiểu tử này làm người không tệ chút nào.”

Nói đến Thái Quang Đình, Minh Phi rất kiêu ngạo chỉ cười đáp lại.

Tổng đạo sĩ lấy ra một cái áo khoác, khoác lên người, nhìn hoa trên áo nghịch ngợm cười nói: “Rất thích hợp với ta, thật không có phí công mà thương ngươi. Nếu như ngươi muốn thực hiện lời hứa thì ngươi nhớ, bốn mùa quanh năm cung dưỡng ta giống như ngươi vậy, không thể thiếu, so sánh với ca ca ngươi thì càng không được kém hơn.”

Ánh mặt trời xuyên qua một nửa cửa sổ đang mở, chiếu lên râu tóc bạc trắng của hắn màu vàng kim hơi nhạt, trên mặt hắn có nét cười giống như đứa trẻ bình thường nghịch ngợm và ánh mắt cơ trí, tim Minh Phi nóng lên, làm bầm một tiếng: “Được.”

Tổng đạo sĩ lại lật một khối bánh điểm tâm, vừa cắn được một miếng thì lập tức ném xuống: “Bánh điểm tâm này không ngọt chút nào, cái này nhất định là loại hạt dẻ mới rụng xuống, ta đã nói với ngươi rồi, hạt dẻ mới rụng xuống phải phơi nắng thêm mấy ngày nữa, đợi nó khô hẳn thì làm bánh mới có vị ngọt được. Phạt ngươi làm lại lần nữa.”

Hắn không chút khách khí trách nàng khiến cho trái tim Minh Phi cảm thấy ấm áp vô cùng, quý thần xui khiến thế nào liền hỏi Tổng đạo sĩ một câu: “Lão đạo trưởng, ngài thật sự có thể biết được mệnh lý con người sao?”

Trong mắt Tổng đạo sĩ thoáng qua một đạo tinh quang: “Đương nhiên là thật. Nếu không ngươi cho rằng ta có thể sắc tạo đạo quan này được sao?”

Minh Phi có chút mê mang nói: “Ta vẫn cho là sự là do người làm, chỉ cần cố gắng, dù không thể đạt tới mục tiêu đã định nhưng cũng có thể cải mệnh mình và tình cảnh của người bên mình, có thể sống được tốt hơn. Nhưng có một số việc, vô luận người có cố gắng thế nào cũng đều không thể thay đổi được kết cục đã định.” Cũng tỷ như nói, ở trong mơ đã mơ thấy mẹ trăm ngàn lần, nhưng vẫn không thể trở về được, nhất định mẹ sẽ có kết cục là sống thê lương cô độc đến già, biết vậy nhưng nàng không thể làm bất cứ chuyện gì, cũng không có lực để đi làm cái gì cả.

Tổng đạo sĩ trầm tư một lát rồi nói: “Người nghĩ muốn biết cái gì?”

Minh Phi nói: “Ta muốn biết mạng của người ta để ý như thế nào.”

Tổng đạo sĩ nói: “Thật sự rất kỳ quái, sao hôm nay người lại hỏi ta những thứ như mệnh lý chứ? Chẳng lẽ thanh danh lão đạo sĩ lại lần nữa vang xa sao?”

Minh Phi nghĩ đến Thôi Mẫn trước khi đi có ý cười nhợt nhạt, trong nội tâm khẽ động: “Vậy lúc trước ngài coi mệnh của người kia, có phải là sau này mệnh phú quý hay không?”

Tổng đạo sĩ gật gù há hê nói: “Đương nhiên, mệnh phú quý cực kì.”

Minh Phi có chút mất hồn, đúng là Thôi Cát Cát chứ? Cái thời đại này, mệnh một nữ nhân có thể quý trọng cực kì thì có thể đạt tới tình trạng nào? Đáp án miêu tả thật sinh động.

Tổng đạo sĩ thúc giục nàng: “Bất tự.”

Minh Phi cắn răng: “Ta không biết nàng sinh năm nào, chỉ biết nàng cảm tình con trâu.”

Tổng đạo sĩ nhắm mắt nói: “Không sao.”

Minh Phi nói thảng thốt mẹ rra đời rồi ngừng thờ khấn trương nhìn Tổng đạo sĩ bấm bấm đốt ngón tay, không dám thờ mạnh dạn. Lòng người rất kì quái, lúc thuận buồm xuôi gió, tự tin đầy mình, rất ít đi cầu xin thần, tới lúc mềm yếu, lại nhịn không được lại tin thần, hơn nữa, còn ôm cái hư vô phiêu miểu kia làm trụ cột tinh thần, thật không thể hiểu nổi.

Một lúc sau, Tổng đạo sĩ dừng lại thương xót nhìn nàng nói: “Người này đã chết rồi, nửa đời trước sống rất thuận lợi nhưng nửa đời sau rất trắc trở, đột nhiên gặp đại nạn, cửa nát nhà tan, một đêm thê lương...”

Mẹ đã chết rồi? Sắc mặt Minh Phi lập tức trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, sau đó Tổng đạo sĩ nói cái gì cũng không nghe rõ.

Tổng đạo sĩ thấy đáng vẻ dờ dẩn của nàng thì thầm thở dài một hơi, đột nhiên cất cao giọng nói: “Nhưng nàng mạng mệnh trung kỳ, lúc son cùng thủy tận sẽ gặp được quý nhân, dù không quen không biết, lại có thể nương tựa lúc tuổi già, cuối cùng cũng không phải cô độc mà chết đi.”

Minh Phi miễn cưỡng kiềm chế bi thương trong lòng, nhỏ giọng hỏi lại: “Gặp được quý nhân sao?” Là gặp được một người thiện lương chăm sóc? Cuối đời, mẹ có thể có người chăm sóc sao? Không biết lời Tổng đạo sĩ nói là thật hay giả, nhưng nàng tình nguyện tin tưởng đây là thật.

Tổng đạo sĩ rất khẳng định gật đầu: “Phải, lão đạo sĩ sẽ không nói sai đâu.”

Minh Phi cúi đầu, len lén lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, ngẩng mặt lên mỉm cười nhưng lời nói có vẻ giận trách: “Lão đạo trưởng, ngày trước, ngài coi mệnh ta của ta là thật hay giả? Không phải ngài đã nói ta sau này có phúc vô cùng sao? Thế nào đến bây giờ ta vẫn còn cực khổ như vậy chứ?”

“Lại hoài nghi lời của ta?” Tổng đạo sĩ khiển trách nhìn nàng chằm chằm hồi lâu nói: “Có đôi lời nói thật hay, hái hoa phải hái liền tay, chớ để không có hoa thì phải bẻ cành. Phúc khí của người vẫn ở bên người, chỉ cần người không vứt bỏ nó, nó cũng sẽ không vứt bỏ người mà đi.”

Minh Phi trầm tư một lát rồi nghiêm túc nói: “Đạo trưởng, ta muốn người chỉ cho ta một hai điều.”

Lão đạo sĩ không khách khí: “Lên giá, một trăm hai hai lượng bạc.”

Miệng lưỡi người kia vẫn giống ngày trước như đúc, Minh Phi bật cười hi hi, buồn bực trong lòng đã tản đi một nửa: “Ta còn có việc khác muốn cầu xin.”

Lão đạo sĩ nói: “Là vì cô nương người mang tới kia phải không? Vốn sinh ra cơ thể đã yếu nhược, sau này cần phải bồi bổ nhiều. Ta sẽ hết sức, chỉ là nói gì thì nói, được phí vẫn không thể tiện nghi cho người được, cũng không thể để người khác đến tìm ta gây phiền toái.”

Minh Phi không nhịn được liền bĩu môi, kéo dài giọng nói: “Biết rồi, dù sao nhà nàng cũng rất có tiền.” Tuy vậy, nàng vẫn biết lão đạo sĩ kiếm tiền sợ rằng tất cả đều dành cho nạn nhân của trận lụt vừa qua, nhưng nhìn bộ dáng yêu tiền như mạng của hắn, nhìn thế nào cũng không thuận mắt.

Phòng ngoài truyền đến tiếng cười của Tiêu Từ, lão đạo sĩ thần thần bí bí ngoắc ngoắc tay Minh Phi: “Người đoán nha đầu này là ai?”

Minh Phi cũng phối hợp nhỏ giọng trả lời: “Không phải là đồ đệ của ngài sao? Ta nghe thấy nàng gọi ngài là sư phụ, cũng kéo tay ngài làm nũng mà.”

Lão đạo sĩ lắc đầu: “Không phải đâu. Nàng là tiểu sư muội của hồ ly Thanh Hư kia, cũng không phải đồ đệ của ta.”

Minh Phi có chút hiểu song vẫn ra vẻ hồ đồ hỏi: “Chẳng lẽ Thanh Hư còn có một sư phụ khác sao?”

Lão đạo sĩ chỉ tiếc rên sất không thành thếp liếc nàng sắc lẻm “Làm sao ngươi có thể đàn như vậy chứ? Nàng là sư muội của hân, nhưng không muốn làm đồ đệ của lão đạo sĩ ta, nếu thật sự là đồ đệ của lão đạo sĩ ta thì chẳng phải là muốn xuất gia rồi hả? Vẫn là chuyện thế đó, hiểu không?”

Thiếu chút nữa Minh Phi đã phun ngụm trà mới vừa uống, này lão bắt từ, làm việc như thế nào vậy? Làm chuyện gì? Phải khó khăn lắm nàng mới nuốt ngụm trà rồi mới hỏi: “Vậy ngài tính toán tác thành cho hân cửa hôn sự này sao?”

Trong mắt lão đạo sĩ lóe từng ánh sáng lờ lờ rướn người tới: “Nhà đầu này rất có tiền, phải cho nàng ăn chút đau khổ thì mới kiếm chút bạc chứ. Nếu không sau này ai lại có thể từ xa xôi chờ tới đây mười mấy xe được chứ?”

“Đúng rồi, Thanh Hư vẫn ở đây chứ? Sao lại không thấy hân? Hay là vẫn còn chưa có trở lại?” Thì ra lần gặp trước ở trên đường chính là áp tải xe ngựa được liệu của Tiêu Từ, Minh Phi có chút đồng tình với nàng ta, chỉ mong của cải nhà nàng ta đủ giàu có một chút nếu không sẽ nhanh chóng sạt nghiệp mất.

Lão đạo sĩ vuốt râu trả lời: “Đã trở lại rồi, lúc này có lẽ đang ở được phòng nghiên cứu phương thuốc thôi. Chờ lão đạo sĩ ta chết rồi, hân suy nghĩ mở đại được phòng đấy.”

“Ý kiến hay a, được phòng làm ăn rất đàng hoàng, nhất định tương lai có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Thanh Hư một thân đạo bào trắng đứng ở cửa từ lúc nào nhàn nhạt lên tiếng: “Bây giờ ta đã không nghĩ kiếm tiền như vậy.”

Tiêu Từ đứng ở bên cạnh hân hí híp mắt nói: “Đó là dĩ nhiên, sau này nhất định ngươi sẽ không bao giờ thiếu tiền.”

Không đợi Thanh Hư trả lời, nàng lại lớn tiếng kêu lên: “Sư phụ có nói qua ngươi rất biết kiếm tiền, nhất định ngươi phải kiếm thêm nhiều tiền một chút, nhất định không được đập vỡ chiếu bài của sư phụ đâu. Còn nữa, ngươi còn nợ tiền mười mấy xe thuốc của ta! Chừng nào thì ngươi trả hả?”

Không có tiền sẽ phải đem thân trả nợ, Minh Phi âm thầm thay nàng bổ sung vào.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Ánh sáng rực rỡ

Thanh Hư nhàn nhạt nhìn Tiêu Từ một cái: “Ta sẽ trả lại.”

Tiêu Từ ra vẻ lau mồ hôi: “Ngươi nhớ là được rồi.”

Thanh Hư có chút nổi giận, nhìn hân người giựt nợ sao? Vốn đợi nói lên đôi câu, nhưng nhìn vẻ mặt “Ta biết ngay ngươi nhất định sẽ không nhận được mà âm ỉ với ta” của Tiêu Từ, lập tức đổi một dáng vẻ không sao cả.

Lúc ăn cơm, Tiêu Từ tựa như một mèo trêu chọc con chuột, thỉnh thoảng trêu chọc Thanh Hư một cái, Thanh Hư ba phen mấy bận không nhận được muốn phát tác, lại im hơi lặng tiếng trầm mặc. Mấy người khác nhìn hai người họ đấu pháp, chỉ cảm thấy thức ăn đều thơm ngon hơn rất nhiều.

Tổng đạo sĩ tôn bắt mạch cho Tiết Diệc Thanh tốn thời gian rất lâu, kiểm tra màu da, sắc môi, bựa lưỡi, đang lúc mọi người cũng có chút đợi không được nữa mới cau mày nói: “Ta phải suy nghĩ thật kỹ về phương thuốc, đợi nghĩ kỹ rồi ta sẽ đưa thuốc cho các ngươi.”

Minh Phi nhìn vẻ mặt ông dường như có chút mệt mỏi rồi, liền đứng dậy cáo từ.

Tiêu Từ thấy thế, cũng nói: “Ta và cùng đi với các ngươi.”

Thanh Hư liếc nàng một cái, quay mặt đi.

Lúc Tiêu Từ đi ngang qua bên cạnh hân, giả vờ lơ đãng dùng sức đập hân một cước, đi tới cửa viện quay đầu lại, nét mặt tươi cười như hoa phát phát tay với Thanh Hư: “Ta đi nhé!”

Thanh Hư không có biểu tình. Sau lưng hân, Vô Nhai lại vui mừng phát phát tay với Tiêu Từ: “Tiểu Tiêu, ngươi chậm một chút.”

Tiêu Từ gật đầu: “Ừ, lần sau ta lại đến, không cho bán cây quýt đất tiền như vậy.” Khóe mắt cũng liếc nhìn Thanh Hư một cái, cười hí híp mắt lôi kéo Minh Phi và Tiết Diệc Thanh rời đi.

Thanh Hư quay đầu lại nhàn nhạt nhìn Vô Nhai: “Từ khi nào trong quan này có thể tùy ý đèn đáp hả? Không cho phép ăn cơm tối.”

Vô Nhai uất ức nói: “Đạo trưởng, không phải ta đang nghĩ tới thiếu bạc nàng mà chột dạ sao?” Thấy sắc mặt Thanh Hư không tốt, sờ sờ đầu, “Ta đi xem

còn có người mua không.” Liền lùi lại ba bước, rất nhanh không còn hình bóng.

Tổng đạo sĩ đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nói: “Nhưng gì ta mới vừa nói với nàng người đều nghe?”

Thanh Hư không lên tiếng.

Tổng đạo sĩ phui áo đứng dậy: “Có vài người, có một số việc, cách nhau quá xa không kịp chạm tay, là được khi hẩn chết rồi. Vô cùng chấp nhất, đối với mình không tốt, đối với người khác cũng là gánh nặng nặng nề.”

Ánh mắt Thanh Hư lóe lên, nhìn bóng lưng Tổng đạo sĩ, cất cao giọng nói: “Sur phụ, vốn dĩ người không xem bói đúng không? Người đang lừa nàng à? Nếu không tại sao cuối cùng ta vẫn không học được bản lĩnh này của người?”

Tổng đạo sĩ dừng lại: “Đây là lần cuối cùng ta trả lời người, mỗi sự vật sống ở trên đời đều tồn tại đạo lý của nó, bất kể thiệt giả, chỉ cần làm cho người ta tin tưởng thì nó chính là thật. Người biết tại sao người học không được không? Bởi vì người nhìn không thấu, xem không hiểu. Suy cho cùng người không thuộc vai lừa của ta, đợi sau khi ta mọc cánh thành tiên thì người liền đi đi.”

“Sur phụ.” Thanh Hư bất đắc dĩ, lão già này, đi theo ông nhiều năm như vậy mà vẫn không rõ ông hư hay thật.

Tổng đạo sĩ ngửa mặt lên trời ngáp một cái: “Già rồi, già rồi, không còn dùng được, haiz.”

Đẩy cửa, vào trong phòng, bắt nhả ngã lên giường duỗi chân một cái, “Đồ nhi ngoan giúp sur phụ cởi giày, sur phụ già rồi khom lưng không nổi nữa.”

Thanh Hư đi vào ngồi xổm xuống, cầm chân của ông lên, động tác vô cùng êm ái giúp ông cởi giày xuống, để dựa chính tẽ vào bên giường, sau đó đặt hai chân lên giường giúp ông rồi bóp nhẹ mấy cái, thở dài: “Tốt xấu gì người cũng phải cởi quần áo rồi hãy ngủ tiếp.”

Tổng đạo sĩ thoải mái hừ hừ mấy tiếng, lật người đưa lưng về phía hẩn làm bộ đã ngủ.

Thanh Hư bất đắc dĩ giúp ông đắp chăn lên, đi tới bên cửa sổ tìm quyển sách ngồi xuống, mới rú mắt đã nhìn thấy dấu chân rõ ràng bên trên đôi giày bố.

Tiết Diệc Thanh nằm bên cạnh cửa sổ xe, cách tấm rèm tham lam nhìn ra phía ngoài đường phố náo nhiệt của Thủy Thành phủ, không còn hơi sức nói: “Biểu tẩu, Lão Đạo Sĩ lại muốn lấy thuốc gì cho ta uống? Chỉ mong không quá khó uống.” Không đợi Minh Phi trả lời, nàng lại cười tươi như hoa, “Thôi, thôi, thuốc đắng dã tật nha, làm sao có thể có thuốc nào dễ uống chứ? Nếu có thật còn không phải phát tài rồi à?”

Minh Phi thương tiếc vỗ vỗ tay của nàng, “Bình thường, thuốc Lão Đạo Trường kê đều không khó uống.”

Tiết Diệc Thanh cười cười, trong tươi cười có chứa ba phần hiểu rõ, ba phần bất đắc dĩ. Từ nhỏ đều như vậy, người trong nhà tìm cách lừa gạt nàng uống thuốc, tìm chút vật ly kỳ cô quái cho nàng uống, nhưng kết quả còn không phải là như vậy sao? Thật ra thì như vậy thì có gì không tốt? Người trong nhà biết nàng yếu ớt, cái gì cũng để cho nàng, vừa đúng có thể hoành hành ngang ngược! Nghĩ đến chỗ này, nàng vui vẻ che miệng cười lên.

Sắp đến cửa lớn Cung gia thì Tiết Diệc Thanh đẩy Minh Phi một cái: “Biểu tẩu, tẩu xem bọn họ đang làm gì vậy? Sao lại nhiều người như thế?”

Minh Phi nhìn, chỉ thấy trước cửa nhị phòng bị người ta vây quanh tới nước chảy không lọt. Ngay giữa trên bậc thang cửa chính bày một bàn thờ, trong lư hương khói bay lượn lờ, toàn thân Tôn Đạo cô mặc pháp y mang kim quan, vừa dát vàng nãi nhìn trời khấn cầu, vừa cầm kiếm gỗ đào nhảy múa. Cũng không biết đang giờ trò gì mà trước cổng nhà mình, nhà Vương Thiên Bảo, nhóm người Lão Mã đứng trên bậc thang xem náo nhiệt đến vui vẻ.

Tiết Diệc Thanh “Ồi chao” một tiếng, “Đang trừ tà sao? Hôm nay chúng ta thật có duyên với Đạo gia, trước đó gặp một đạo sĩ biết xem bệnh, bây giờ lại gặp một đạo cô biết bắt quỷ đôi vận.”

Minh Phi hơi nhú mảy, cho xe ngựa dừng sát bên cạnh, cùng nhau xem náo nhiệt.

Tôn Đạo cô làm bộ khoa tay múa chân cả buổi, cuối cùng trịnh trọng lấy ra một mặt Kính Bát Quái, treo thật cao trên giữa cửa chính nhị phòng. Về mặt cung kính, nghiêm trang lớn tiếng nói: “Quý mị quý quái đi đường vòng, Phúc Lộc thấy hi tài cùng đến!”

Chỉ cần treo cái gương là cái gì cũng có hả? Thật thần kỳ! Tiết Diệc Thanh không nhịn được bật cười “Hi hi” một tiếng, bị Nga ma ma khiển trách liếc tầm mắt qua, lập tức bùm miệng lại.

Thấy vẻ mặt Minh Phi nhàn nhạt, cuối cùng nàng không nhịn được ghé vào bên tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Biểu tẩu, nhà các tẩu cũng có thể mời một người như thế, chức quan của biểu ca ta sẽ càng ngày càng cao.” Sau đó cười lớn lên.

“Muội muốn hại ta bị biểu ca muội mắng đúng không?” Minh Phi cười nhẹ nhàng đánh nàng một cái, sai người cho xe ngựa chạy tới. Đám người Lão Mã thấy xe ngựa của nãi nãi nhà mình tới, vui vẻ hô một tiếng, “Nãi nãi đã về, mở cửa.” Nhóm người đón xe Minh Phi vào, không ai còn quan tâm đến đại hội đôi vận bên cạnh nữa.

Tiết Diệc Thanh thấy hơi mệt nên trở về phòng nghỉ ngơi. Minh Phi thay y phục hỏi Hoa ma ma ở nhà trong: “Bên đó đang diễn tuồng gì vậy?”

Hoa ma ma đã sớm được tin tức, cười nói: “Nghe nói là chủ ý của Tam Tiểu Thụ, không phải lần trước Nhị phu nhân mắc bệnh sao? Ở trước mặt lão gia bị mất mặt quá lớn nên rất là tức giận. Hôm qua lại xảy ra tranh chấp với Chu di nương, đánh mặt Chu di nương như đầu heo. Chu di nương khóc lóc bẩm báo lão gia, lão gia không bỏ qua cho bà ta mà giam bà ta lại. Lý di nương nói có lẽ phu nhân mắc bệnh nên mời đại phu đến xem, Nhị phu nhân

Kiên quyết không thừa nhận mình bị bệnh, mắng Lý đi nương và Chu đi nương cấu kết với nhau làm việc xấu, hợp mưu lại phá hủy thanh danh của bà ta.

Như vậy, nếu không có bệnh mà lại làm ra chuyện thất thường như thế thì chính là cố ý, mưu đồ ác độc, lão gia càng tức giận hơn thì lại càng không bỏ qua. Tam Tiểu Thư nói có lẽ là do trúng tà, phải mời người đến trấn áp mới được. Không biết tại sao liền nhắc tới trong nhà vận rủi không ngừng, chỉ sợ là có tiểu nhân quỷ phá nên d/đ;l;q;d nhất định phải xử lý loại trừ xui xẻo. Sau đó lão gia liền nghĩ đến rất nhiều năm trước, quán chủ của Thanh Phong quán này đã từng ra tay cứu đại tiểu thư khỏi bệnh tật dây dưa, đạo hạnh nhất định rất cao, nên sai người đi mời Tôn Quan chủ tới làm phép. Nghe nói, toàn bộ tổn năm trăm lượng bạc đấy.”

Cung Viễn Hòa từ phòng ngoài đi vào, vừa đứng nghe thấy không khỏi lộ vẻ xem thường cười lạnh một tiếng:

“Ông ta có tiền nhĩ. Năm trăm lượng bạc, xài tiết kiệm một chút cũng có thể đủ cho bọn họ sống qua mùa đông này nhĩ? Chánh sự không làm mà lại lo làm những thứ oai môn tà đạo này.”

Hôm nay hấn mặc bộ cẩm bào màu tím sẫm tay áo hoa, bên hông buộc đai lưng tê giác màu đen khảm ngọc, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt rét lạnh, tuy nhiên nó lại có một phong vị khác. Minh Phi cười nhìn hấn, không nói một lời.

Mặc kệ bên cạnh làm chuyện gì cũng không liên quan đến hấn, Hoa ma ma rất có ánh mắt lui xuống.

“Cái gì mà Bát Quái Kính! Còn phúc lộc thọ hi tài cùng đến? Coi như tới thật, lại giữ được sao?” Cung Viễn Hòa có chút phiền não, sải bước tới ngồi xuống bên cạnh Minh Phi, kéo kéo cổ áo ống tay áo, đoạt lấy quạt tròn Mầu Đan chui phi thúy ngà voi trong tay nàng dùng sức quạt mấy cái. Hấn mới vừa cỡi ngựa nên ra một lớp mồ hôi mỏng, bị cây quạt phất qua một cái khiến mùi mồ hôi chui vào trong lỗ mũi Minh Phi.

Mùi vị này, nàng rất quen thuộc, vô số ban đêm hấn ôm hôn nàng, trong không khí thường có mùi hương này. Trong miệng Minh Phi có chút khô, nàng kinh ngạc nhìn sống mũi cao thẳng của hấn, lông mi thật dài, đường cong cằm lạnh lẽo, đột nhiên nhớ đến câu nói “Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành, phúc khí đang ở bên người.” của Tổng đạo sĩ.

Nghĩ đến mấy ngày nay hấn cẩn thận lấy lòng và chăm sóc, phút chốc trong lòng nàng tràn đầy mềm mại, giống như một chai rượu ngon dùng bình ngọc tí mi đóng gói, ở trong lồng ngực “Bộp” một tiếng phá tan chảy đầy đất, thấm ướt lấy lục phủ ngũ tạng của nàng, sau đó tràn đầy ảm áp.

“Bọn họ thích làm sao làm là chuyện của bọn họ, chúng ta làm chuyện của chúng ta không phải là được à? Chẳng cần gì phải tức giận như thế? Mặc dù chẳng tức giận cũng rất đẹp mắt, nhưng ta vẫn thích đáng vẻ vui mừng của chàng hơn.” Giọng nói của nàng dịu dàng trước nay chưa từng có.

Cung Viễn Hòa ngăn ra, động tác phe phẩy quạt lập tức ngừng lại, hấn nhìn nàng với vẻ thăm dò. Minh Phi không tránh né, kéo cái tay để không kia của hấn áp lên mặt mình thở dài một hơi, giống như thề nguyện: “Về sau ta sẽ đối xử với chàng tốt hơn. Chàng không được phụ ta, nếu không ta khiến chàng đập mắt cho biết.”

“Nàng làm sao vậy?” Hấn có chút chần chờ. Minh Phi hiện giờ có chút không giống với Minh Phi trước kia. Không phải là nàng không dịu dàng, cũng không phải là không khéo hiểu lòng người, càng không phải là không đáng yêu. Chẳng qua hôm nay đặc biệt dịu dàng, đặc biệt đáng yêu thôi.

Minh Phi nâng tay của hấn lên nhẹ nhàng liếm liếm đầu ngón tay của hấn, sau đó ngồi vào trên đùi hấn, ôm cổ của hấn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nhắm mắt lại cẩn thận liếm lên hầu kết của hấn. Mùi vị quen thuộc trên người hấn càng tỏa ra nồng đậm, trong lòng nàng đang rất gấp gáp, lần đầu tiên nàng khát vọng hấn mãnh liệt như vậy.

Cây quạt trong tay Cung Viễn Hòa “Bịch” một cái rơi xuống đất, ngọc Phi Thúy Mầu Đan bay tung tóe, dưới ánh mặt trời sắp lặn tỏa ra bảy sắc cầu vồng giống như ảo mộng. Trong cổ họng hấn phát ra một tiếng than nhẹ vui thích, đưa tay tới giữa chặt vòng eo thon nhỏ của nàng trong lòng bàn tay, ép cả người nàng về phía hấn, dán chặt vào hấn không hở một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 225: Cơ hội.

Gió đêm khẽ lay động, ánh nắng chiều xuyên qua cành lá ngọn cây, chiếu xuống mặt đất rải đá xanh những bóng hình nhảy nhót, Hoa ma ma đi nhanh đến, nhỏ giọng hỏi Kim Trâm: “Đại gia và nãi nãi đâu?”

Kim Trâm đang muốn trả lời, trong nhà đã truyền đến giọng nói của Minh Phi: “Chuyện gì? Đi vào đi.”

Hoa ma ma đi vào cúi người nói: “Đại gia, nãi nãi, sát vách phái người tới nói, Tôn quan chủ tìm tại trừ tà phù thủy, có xin cho ngài một đạo bùa, mời ngài đi qua hưởng dụng đây.”

Cung Viễn Hòa ném cuốn sách đang cầm trên tay sang một bên, nhàn nhạt nói: “Nói ta đang bận, không đi.”

Minh Phi cười lắc đầu: “Không sao, ta đi.” Nàng quay đầu gọi Kim Trâm: “Kim Trâm, lấy bốn quả quýt hôm nay mua ở đạo quán, đặt vào một cái hộp

đẹp mắt mang đi cùng.”

Kim Trâm lên tiếng.

Cung Viễn Hòa nhìn nàng hỏi: “Nàng muốn qua đó xem nào nhiệt?”

Minh Phi soi gương kiểm tra mái tóc, lấy một chiếc trâm cắm lên: “Chẳng lẽ chàng quên rồi? Lúc trước, Tôn đạo cô từng đáp ứng yêu cầu của mẫu thân ta, chuyển vận mệnh cho ta đấy. Sau đó, tại bữa tiệc trong ngày sinh nhật của ta, ngay trước mặt chúng phu nhân, tiểu thư đã thay ta nói những lời hữu ích, vô luận như thế nào thì cũng coi như là bạn cố tri đi. Hơn nữa, công công cho người tới kêu, nếu hai chúng ta đều không đi, sẽ khiến cho người khác nói xấu chúng ta.”

Cung Viễn Hòa tựa tiểu phi tiểu nói: “Đúng, lúc ấy nhạc mẫu đã tốn một ngàn lượng bạc để chuyển vận mệnh cho một mình nàng, thì so với bọn họ chỉ tốn năm trăm lượng bạc để chuyển vận mệnh cho người cả một nhà thì quá rẻ rồi.”

Minh Phi gật đầu: “Đúng vậy. Có thể thấy được là quan hệ của Tôn đạo cô và thẩm nương không giống bình thường. Trước kia ta từng nghe nói qua, khi còn bé, Cung Tĩnh Kỳ có quái bệnh triền thân không bớt, từng mời đạo cô đến cứu giúp. Lúc ấy, Tôn đạo cô còn nói nàng bị trúng tà, bị người khác hạ chú. Làm một lễ cúng bái, uống ba chén nước phép, không đến nửa tháng đã tốt lên. Có chuyện thần kì như vậy sao?”

Cung Viễn Hòa nghe nàng nhắc tới chuyện này thì không khỏi cười chê: “Quái bệnh gì triền thân chứ? Cũng chỉ bởi vì nàng ta là nữ hài nhi, ta là hài tử, thím không phục, cảm thấy hai mẹ con chúng ta hấp dẫn quá nhiều sự chú ý của mấy người trong nhà, cho nên đương nhiên sẽ bị bệnh. Đợi đến sau đó nói là bà ta bị người hạ chú nguyên rủa, huyền nào ngôn ngang.” Khi đó, cứ hễ Cung Trung Tổ muốn ở bên Tiết thị thì Thiệu thị thường lấy cớ Cung Tĩnh Kỳ phát bệnh, dù là khuya khoắt thế nào cũng gọi Cung Trung Tổ đi qua.

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Cho nên ta mới nói, quan hệ giữa bọn họ không cạn. Ta cảm thấy được, có lẽ, Tôn đạo cô cũng cực kì quen thuộc với Chu di nương nữa đấy. Ta cũng có ý định chọn một lúc nào đó thuận lợi cũng nên mời Tôn quan chủ tới nhà chúng ta uống tách trà, sẵn xem chút phong thủy luôn.”

Cung Viễn Hòa cúi đầu trầm tư chốc lát rồi liếc nàng: “Cần gì xin bà ta tới chứ? Nàng đến thẳng đạo quán của bà ta bái phỏng không thích hợp hơn sao?”

Minh Phi lắc đầu: “Không được, bà ta quen biết quá nhiều người, cũng nắm rất nhiều chuyện, nếu ta cố ý đến tìm, sẽ khiến người khác nổi lên cảnh giác, ngược lại không tốt chút nào.”

Cung Viễn Hòa tỏ vẻ xem thường.

Kim Trâm đang cầm cái hộp đi vào: “Nãi nãi, đã chuẩn bị đồ xong rồi, lúc này mang đi sao?”

Minh Phi đứng dậy: “Chàng dùng cơm tối trước đi, không cần chờ ta.”

Đi vào cửa của chi thứ hai, Minh Phi không nhận được nhũ nhũ mảy, khói xanh lượn lờ khắp nơi, từ hành lang, ven đường đi, bên vách tường, khắp nơi đều cắm hương, không đi được mấy bước, cũng có thể nhìn thấy tiền vàng mã hỏa táng bay khắp nơi, bùa cũng dán khắp nơi từ cửa đến vách tường... quả nhiên là giống trông khua chiêng.

Cung Trung Tổ không có ra mặt, Cung nhị phu nhân dẫn theo Cung Tĩnh Kỳ, nói cười riu rít mời Tôn đạo cô ăn trái cây uống nước trà; Chu di nương và Lý di nương thì đứng ở bên dưới, trong tay mỗi người cũng đang cầm một cái lư hương, trong lò, hương khói bay mù mịt quanh quẩn, hun đến mắt của hai người đỏ ngầu, cay xè; nhưng Cung Nghiên Bích cũng không thấy ở đây.

Minh Phi nhìn sang Chu di nương, quả nhiên thấy gương mặt xinh đẹp của Chu di nương vừa đỏ vừa sung, trên trán còn có sung một cục tím bầm, nước mắt rơi xuống không ngừng, nhìn qua đặc biệt nhếch nhếch. Trên mặt Lý di nương ngược lại bình tĩnh vô ba, nhìn thấy Minh Phi đi vào, nàng nở nụ cười thân thiện như chào hỏi.

Cung nhị phu nhân thấy Minh Phi đi tới, mỉm cười ngoắt tay nàng bảo đến gần: “Sao chỉ có một mình ngươi thôi? Viễn Hòa đâu rồi?”

Minh Phi nhìn lướt qua hai chén nước đang để trước mặt bà ta thì cười nói: “Hắn có chút không khỏe trong người, khi đi phủ nha về thì vội vàng nằm nghỉ, con đến cũng giống như là hắn đến.” Nàng cười chào hỏi Tôn đạo cô: “Lâu quá không gặp, quan chủ vẫn khỏe chứ?”

Tôn đạo cô cười hành lễ: “Đại nãi nãi khách khí rồi.”

“Ngươi đang cầm cái gì vậy?” mắt Cung nhị phu nhân rất tinh, liếc thấy cái hộp Kim Trâm đang bung trên tay thì hỏi ngay.

Minh Phi đưa mắt ý bảo Kim Trâm dâng cái hộp lên đưa cho Cung nhị phu nhân nói: “Đây là do hôm nay con bồi biểu mọi Tiết gia đến khánh quan thấp hương, vừa lúc nghe bọn họ nói quýt này rất linh nghiệm, ăn vào bách bệnh bất xâm, nghĩ đến thời gian này, thân thể thím không khỏe, nên cố ý mua mấy trái về biểu thím.” Nói xong thì cẩn thận nhìn chằm chằm về mặt của Cung nhị phu nhân và Tôn đạo cô.

“Đại nãi nãi thật hiếu thuận.” Tôn đạo cô có chút không tự nhiên cười nói: “Đạo khánh của quan chủ đạo hạnh rất cao, ta không thể so sánh bằng, cây quýt này đúng là thứ cực tốt đấy.”

“Ngươi có lòng. Chẳng qua ta đã dùng nước phép của quan chủ đây rồi, nên không thể dùng thêm cái này nữa.” Trong mắt Cung nhị phu nhân thoáng

qua một tia khinh thường, bà nhàn nhạt đẩy cái hộp ra.

Minh Phi làm bộ như chợt hiểu ra, vội vàng nói xin lỗi: “Là do con suy tính chưa chu toàn, mong rằng quan chủ thứ tội. Không phải là ta không tin pháp lực của quan chủ, chỉ là trong lòng mong rằng thân thể thẩm nương được tốt lên, lại vừa lúc đúng dịp mà thôi.”

Cung nhị phu nhân âm dương quái khí nói: “Dĩ nhiên, sao ngươi lại không tin được chứ? Nhớ ngày đó, vận thế của ngươi còn cần Tôn quan chủ đổi cho đây.”

Tôn quan chủ khoát tay: “Đó đã là chuyện cũ năm xưa rồi, không cần đề cập tới.”

Minh Phi thành khẩn nói: “Ta có thể có như ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ đại năng của quan chủ, quan chủ chớ khiêm tốn quá.”

Trông bộ dạng của Cung nhị phu nhân căn bản không giống như là người cực kì tin tưởng vào chuyện này, vậy thì giống trông khua chiêng lớn như vậy để làm cái gì? Là nhằm vào Chu di nương và Lý di nương sao? Hay là nhằm vào mình và Cung Viễn Hòa chứ?

Cung nhị phu nhân chỉ vào hai chén nước trước mặt: “Đây là quan chủ mới vừa chế xong, nếu Viễn Hòa không đến, ngươi uống hết hai chén nước này đi. Phải nhanh chóng uống, nếu không sẽ mất hết hiệu lực đây.”

Kim Trâm len lén kéo nhẹ tay áo Minh Phi, ý bảo nàng đừng uống.

Minh Phi cười nhìn sang Tôn quan chủ, có chút chần chờ: “Không dỗi gạt gì quan chủ, hôm nay ta đến khánh quán, vừa đúng có cơ hội gặp được Thủ Chân Tử, cũng là cơ duyên xảo hợp được Thủ Chân Tử ban cho ly nước phép. Nếu ta uống nước phép của đạo cô nữa, sẽ không sao chứ? Nếu không hay để hôm nào ta mới uống được không?”

Tôn đạo cô nhận ra nàng cho bà ta một bậc thang đi xuống chỉ đành cười nói: “Như thế cũng không sao. Hôm khác, ta vẽ cho ngươi hai đạo phù khác, ngươi lấy về rồi uống cũng giống như vậy thôi.”

Đột nhiên, Cung nhị phu nhân quay đầu lại yên lặng nhìn Tôn đạo cô, Tôn đạo cô cũng trừng mắt nhìn lại bà ta, khóe miệng của Cung nhị phu nhân giật giật, không cam lòng quay mặt đi nhìn sang Chu di nương và Lý di nương: “Xúi quẩy trên người các nàng đã đuổi đi rồi phải không? Bây giờ có thể uống nước phép rồi chứ?”

Tôn đạo cô gật đầu: “Được rồi.”

Cung nhị phu nhân chỉ đợi vậy lập tức nói: “Các ngươi tới đây uống nước phép đi.” Lại sai Cung Tịnh Kỳ: “Con mang hai chén nước cho họ đi.”

Chu di nương và Lý di nương nhìn hai chén nước phép có chút chần chờ. Chu di nương mắt lạnh quan sát Lý di nương xem thử nàng phản ứng ra sao. Lý di nương bê lấy chén nước phép nhắm mắt lại uống một hơi cạn sạch cười: “Tạ phu nhân, tạ quan chủ.”

Cung nhị phu nhân gật đầu khiêu khích nhìn sang Chu di nương, Chu di nương khẽ cắn răng bụng chén nước lên uống một hơi, rồi nhìn chằm chằm Tôn đạo cô nửa ngày. Bà ta thường hại người, vừa nhìn là biết có chút chuyện bí ẩn, vào lúc này lại uống một chén nước gì đó không rõ ràng, cũng không nhận được hoài nghi đây là loại độc vật gì đó.

Minh Phi thấy khuôn mặt Chu di nương lúc trắng lúc xanh, đáng vẻ mắt hờn mắt vía thì đã biết được, đây là Cung nhị phu nhân muốn đối phó với Chu di nương, quan hệ giữa Chu di nương, Cung nhị phu nhân và Tôn đạo cô không giống bình thường. Năm đó, chuyện mà Cung nhị phu nhân và Chu di nương làm ra, coi như Tôn đạo cô không phải đồng lõa thì chỉ ít cũng là người chứng kiến.

Kết luận như vậy, Minh Phi mỉm cười lên tiếng mời Tôn đạo cô: “Lúc nào quan chủ rảnh rồi, không ngại đi giả đến hàn xá chúng ta uống tách trà, sẵn dịp giúp ta nhìn xem chút phong thủy được không?”

Ánh mắt Cung nhị phu nhân sáng lên mong đợi nhìn về phía Tôn đạo cô, nhưng có vẻ như Tôn đạo cô vẫn còn giận Minh Phi nên đã vội từ chối ngay: “Đạo hạnh của lão tiền bối Thủ Chân Tử hơn bản đạo rất nhiều, nếu đại nãi nãi không ngại thì đi mời lão nhân gia ra tay, nhất định hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Minh Phi cũng không miễn cưỡng, tùy ý nói mấy câu rồi tìm cớ trở về. Lúc gần đi, Tôn đạo cô cũng không cho nàng thêm lá bùa gì cả.

Cung Viễn Hòa thấy nàng trở về thì hỏi: “Như thế nào?”

Minh Phi nói: “Nhất định là có vấn đề. Ta muốn mời bà ta tới nhà chúng ta, nhưng bà ta không chịu đến.”

Ước chừng Tôn đạo cô có vẻ kiêng kị Thủ Chân Tử. Ngày trước, Thủ Chân Tử qua Tôn đạo cô mới tới gặp nàng, nói rõ quan hệ giữa bọn họ không cần, muốn đến đạo khánh lúc nào cũng được, có thể nói chuyện này với Thủ Chân Tử, xin hân ở giữa chu toàn một chút? Chỉ là không biết Cung Viễn Hòa có nguyện ý nói những chuyện của mình ra cho người ngoài nghe hay không?

Cung Viễn Hòa thấy nàng trầm tư không nói thì hỏi: “Nàng đang nghĩ đến chuyện gì thế?”

Minh Phi thử dò xét nói: “Ta nghĩ, bà ta không chịu tới nhà chúng ta, có lẽ là đã phát giác ra chuyện gì đó. Ta biết, bà ta và Thủ Chân Tử cũng là quen biết cũ, hình như quan hệ cũng không giống bình thường. Chúng ta có thể đến xin Thủ Chân Tử ở giữa nói chuyện không?”

Cung Viễn Hòa khó hiểu: “Nàng cảm thấy có thể tin ông ấy?”

Minh Phi gật đầu: “Từ trước cho đến nay, ta đều rất tin tưởng ông ấy.”

Cung Viễn Hòa trầm mặc chốc lát: “Đã như vậy thì nàng muốn làm gì thì làm thôi.”

Ai biết, Minh Phi còn chưa kịp đi tìm Thủ Chân Tử thì hôm sau Tôn đạo cô đã tự động tìm tới cửa.

Minh Phi tiếp đãi tiểu đạo cô, tiểu đạo cô nói Tôn đạo cô muốn mời Minh Phi có thời gian thì đến Thanh Phong quán một chuyến.

Việc này không nên chậm trễ, nên Minh Phi dẫn Hoa ma ma và Kim Trâm cùng đi theo tiểu đạo cô đến Thanh Phong quán.

Tôn đạo cô tiếp họ ở chính phòng của mình. Sau khi để Hoa ma ma và Kim Trâm ra ngoài, Tôn đạo cô đi thẳng vào vấn đề: “Đại nãi nãi, tất cả mọi người đều thấy sau khi đạo khánh mở ra thì khói hương ở Thanh Phong quán không còn thịnh vượng như trước nữa. Hôm qua, nãi nãi cầm trái quýt của đạo khánh đến là cố ý làm cho bản đạo khó chịu phải không?”

Lời này giống như là hưng sư vấn tội nàng, nhưng Minh Phi lại cười: “Ngược lại, bởi vì trong lòng ta cảm kích lúc trước quan chủ đã tương trợ cho nên cố ý mang tới, muốn mời quan chủ giúp đỡ nhìn xem và thương thức thôi.” Coi như Tôn đạo cô có nắm nhược điểm của nàng trong tay, nhưng cho tới bây giờ, khi nàng đã lập gia thất, cũng đã có thể nắm giữ được vận mệnh của mình, cái nhược điểm kia cũng không thể tính là cái gì.

Tôn đạo cô cười nhạt: “Bản đạo sống trên thế gian gần sáu mươi năm, trông thấy vô số chuyện tình nhưng đa số cũng không để trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hỉ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 226: Biến hóa.

Lời này có ý là muốn nói với nàng đừng lãng phí tính toán mất công vô ích sao? Minh Phi không để ý đáp lại: “Quên mất cũng không có gì kì quái, nhưng có lúc thì gặp cơ duyên xảo hợp, đều sẽ nhớ tới.”

Tôn đạo cô cười lắc đầu: “Không, quên thì chính là quên, nếu may mắn bản đạo còn có thể nhớ thì những năm gần đây chưa từng làm chuyện gì là đại gian đại ác, những gì bản đạo làm đều là vì cứu người thôi.”

Minh Phi cười khê: “Quan chủ là người tu đạo thì làm sao có thể làm chuyện đại gian đại ác được? Chân Nhân Tử có dạy văn bói rằng làm người không thể chủ động hại người, những cũng không thể mặc cho người khác hại mình mà mình không làm gì được.”

Tôn đạo cô cười như không cười nhìn nàng: “Ngài không cần mang Thủ Chân Tử tới dọa bản đạo đâu. Đạo pháp này cũng không khác với tiệm bán thuốc, chỉ đề ý đến chuyện bán thuốc, không quan tâm đến chuyện khác. Hại người không phải là thuốc mà là do người.”

Minh Phi nói: “Làm sao người đời lại không biết đạo lý này chứ, nhưng cũng có người bán thuốc có ý đồ xấu, biết rõ thuốc là hại người mà vẫn bán thuốc để kiếm tiền tài bất chính. Hôm nay, nói chuyện này cũng có thể khiến người khác tức giận nhưng không thể không nói đạo lý vì sẽ có người cho rằng người khác không biết đây.”

Trong mắt Tôn đạo cô thoáng qua một tia ảo não, đặt ly trà trên tay xuống làm vang lên một âm thanh nhỏ, Minh Phi tìm tìm mặt đối mặt: “Nếu quan chủ có ý tìm ta tới, chắc hẳn sớm có định luận rồi.”

Một lúc sau Tôn đạo cô mới nói: “Ta chưa từng làm chuyện gì hại nàng ta cả. Nếu ta có nói láo nửa câu thì ta sẽ không chết từ tế được.”

Bà ta không cần nói rõ thì cả hai người đều hiểu biết về “nàng” trong miệng bà ta chính là Tiết thị.

Nhưng Minh Phi nghe rồi chỉ cười không nói gì cả.

Tôn đạo cô thấy nàng có thái độ như vậy thì có chút phát giận: “Thuốc chính là thuốc, có thể hại người nhưng cũng có thể cứu người, chuyện này so với ta thì ngươi còn rõ ràng hơn. Nhưng có người cầu xin ta, cũng nói là hoàn cảnh của nàng ta rất đáng thương, cần người giúp đỡ. Tuy ta ngu dốt nhưng cũng sẽ không khiến mình sa vào đại phiền toái gì.”

“Quan chủ nói đúng.” Nói đến chỗ này thì Minh Phi có vẻ như tin vào lời Tôn đạo cô nói, nàng lấy từ trong tay áo ra một ngân phiếu trị giá một ngàn lượng dâng lên: “Vậy ta nhờ quan chủ hỗ trợ cứu một người.” Tôn đạo cô thấy giá trị của tấm ngân phiếu kia khẽ nhủ thầm: “Không biết là đại nãi nãi muốn bản đạo cứu người nào?”

“Cứu Cung nhị phu nhân của chúng ta. Quan chủ là người tinh thông y lý, chắc biết được tình hình sức khỏe của Cung nhị phu nhân của chúng ta như thế nào. Tình trạng Cung nhị phu nhân lúc tốt lúc xấu, có phải là do dùng thuốc không đúng hoặc là do vấn đề ăn uống hay không? Mặc dù nàng ta bất nhân với chúng ta nhưng chúng ta là bậc tiểu bối lại không thể bất nghĩa được, chúng ta không thể thờ ơ giương mắt lên nhìn nàng ta vì ốm đau mà bị hành hạ được. Nếu có cơ hội thích hợp, kính xin đạo cô nhắc nhở ta một tiếng trước mặt Cung nhị phu nhân. Đây là cứu người chắc hẳn quan chủ sẽ không cảm

thấy là bị làm khó chứ?”

Tôn đạo cô trầm ngâm thật lâu không nói gì.

Minh Phi thấy vậy làm ra vẻ tiếc nuối thu hồi tấm ngân phiếu: “Xem ra là quan chủ vẫn còn trách tội ta, cũng oán trách ta còn trẻ tuổi không hiểu chuyện rồi.”

Tôn đạo cô thờ dãi: “Được, như vậy thì bản đạo sẽ cố gắng hết sức.”

Minh Phi nghe vậy thì đặt tấm ngân phiếu xuống rồi dùng ly trà đặt lên: “Vậy thì kính xin quan chủ giúp ta thấp cho Tam Thanh tổ sư gia thêm mấy nén nhang.”

Mặt Tôn đạo cô không biến sắc gặt đầu: “Đi thông thả.”

Thời gian không lâu sau đó, Chu di nương bị bệnh, Lý di nương thì vẫn bận rộn qua lại nhưng có thể thấy được rằng quan hệ với Cung nhị phu nhân dường như đã chuyển biến tốt hơn, Quách gia cũng sai người đến báo ngày giờ chính xác, quyết định cầu hôn Cung Nghiên Bích vào ngày mùng mười tháng sau, Cung Trung Tổ rất mừng rỡ. Vì chuyện này mà chuyện Chu di nương bị ốm cũng không khiến mọi người chú ý tới.

Cùng lúc đó cũng đến hôn kì của Chu Thanh.

Ngày đó đến, Minh Phi dẫn theo Tiết Dã Thanh đến, nàng cũng có ý định cùng Chu Thanh đến Chu gia nói lời từ biệt.

Nàng cho người đi hỏi ý tứ Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ, hỏi hai người đó có bằng lòng cùng đi với nàng hay không? Cung Nghiên Bích không đến chỉ cho người đưa tới một đôi hà bao, hai chiếc khăn tay. Còn Cung Tịnh Kỳ tuy ăn mặc trang điểm kĩ nhưng vẫn không giấu được nét mặt nặng nề, mang theo một đôi trăm bạc đến, đi theo Minh Phi ngồi xe ngựa tới Chu gia.

Đến ngoài hềm cửa vào Chu gia, Minh Phi rất cảm khái, nhớ ngày đó sinh thần Chu đồng tri phu nhân, Chu phu nhân mở một bữa tiệc nhỏ nhưng xe ngựa chật ních, lấp kín con hẻm nhỏ, bây giờ thì xe ngựa của nàng không có chút chướng ngại nào là có thể trực tiếp đi thẳng đến đại môn Chu gia. Mặc dù Chu gia không phải là người vùng này, hôn kì cũng định ra vội vàng, thân quyến ở vùng khác không thể đến kịp, nhưng trước sau chênh lệch đến mức này thì không khác gì lòng sông so với mặt biển lớn cả.

Khách đến tuy ít, người Chu gia cũng cảm thấy khó chịu. Minh Phi mới bước xuống xe ngựa thì đã có người làm đưa nàng, Cung Tịnh Kỳ và Tiết Dã Thanh đi vào phòng khách. Lúc này Chu phu nhân đang nói chuyện với Trần tam nãi nãi và mấy vị phu nhân bình thường giao hảo rất tốt. Chu phu nhân ăn mặc thỏa đáng, nét mặt tự nhiên, cũng không vì khách thưa thớt mà có biểu hiện khó chịu hay bất bình gì cả.

Minh Phi không khỏi âm thầm gặt đầu, người có thể vững vàng như vậy xem ra cũng không tệ lắm.

Ngược lại khi các phu nhân ngồi đầy thấy Cung Tịnh Kỳ xuất hiện thì có chút ngạc nhiên nhưng cũng không có người nào có ý khiến cho nàng khó chịu, tất cả mọi người đều có ý né tránh nói những chuyện không liên quan khác, cố gắng kiếm những đề tài vui mừng để nói, sau đó còn kéo Tiết Dã Thanh đến ân cần hỏi han.

Sau khi chào hỏi mấy vị phu nhân, Minh Phi xin phép Chu phu nhân để mấy người các nàng đi xem Chu Thanh.

Chu phu nhân cười gặt đầu nói: “Trần Oánh cũng đang ở đó.” Sau đó có ý định sai một nha hoàn đưa mấy người sang chỗ Chu Thanh.

Minh Phi vội xua tay: “Chu phu nhân không cần khách sáo, tự chúng ta đi được.”

Chu phu nhân thấy vậy cũng không miễn cưỡng để các nàng rời đi.

Từ phòng khách đến khuê phòng Chu Thanh phải đi qua một vườn hoa. Bây giờ đã là cuối thu, rất nhiều hoa cỏ bị rụng lá rất điều tàn, ngay cả khi có người chăm sóc tỉ mỉ nhưng mấy cây hoa hồng cũng không chịu được khi gió thu thổi qua làm rơi rụng mấy chiếc lá vàng xuống dưới gốc cây. Lá vàng rơi xuống đất, bay khắp nơi tạo ra âm thanh xào xạc làm tăng thêm cảm giác vắng lạnh.

Cảnh do tâm sinh, lúc tới Tiết Dã Thanh cũng đã biết được tình hình trong nhà Chu Thanh, thấy cảnh nơi đây lại nghĩ tới hoa cỏ nở rộ ở nhà mình, ngay cả ở nhà Minh Phi thì hoa cúc và hoa quế cũng đang nở rộ thì không khỏi sinh ra mấy phần cảm khái. Cảm thấy không khí rất im lặng, nàng đành kiếm chuyện để nói: “Thời tiết ở Thủy Thành phủ lạnh hơn so với ở Phủ Minh nhiều.”

Cung Tịnh Kỳ cũng sâu kín thờ dãi. Mặc dù trong nhà Chu Thanh gặp biến cố nhưng như vậy cũng không khiến phu gia ghét bỏ nàng ta, cũng không sợ dính líu mà ngược lại vì nàng ta tính toán rất nhiều, không giống như mình... Nàng không khỏi nhìn một mảnh tơ nhện đang quấn trên cành cây, lên không được, xuống không được, chỉ có thể xoay tròn theo từng chiếc lá vàng trong cơn gió mạnh.

Ở phía sau cây sồi xanh, chợt có tiếng nam nhân nhỏ giọng trách mắng hạ nhân: “Thật là người vô liêm sỉ, dám can đảm thừa dịp nhà có chuyện mà trộm, nếu như hôm nay không phải bởi vì trong nhà có chuyện hi, còn có khách nhân ở đây, hôm nay gia đã phế bỏ đôi tay của người rồi.”

Có mấy tiếng rên la giống như bị đánh rất đau.

Người vừa nói trầm giọng xuống: “Bất hấn trối lại, ném vào trong phòng chứa cũi, đợi mấy ngày nữa xử lí sau.”

Đây là vô tình chứng kiến chuyện không hay của nhà người khác, mấy người cùng liếc mắt nhìn nhau rồi cực kì ăn ý mà đi sang lối khác, làm bộ thật sự là không nghe hay thấy gì cả.

Thế nhưng khi người đó đi ra từ phía sau cây sồi lại chính là ca ca Chu Thanh, Chu Dần Dần. Hần nhanh chóng phát hiện có mấy phụ nhân ở cách chỗ hần không xa, lần đầu tiên trên khuôn mặt thon gầy xanh mét lộ vẻ khó xử, tuy nhiên, rất nhanh đã nở nụ cười gật đầu như chào hỏi bọn họ.

Đội Chu Dần Dần đi xa, Cung Tĩnh Kỳ nhỏ giọng nói với Minh Phi: “Lần trước khi ta gặp hần, hần không phải như vậy. Hôm nay thấy hần có vẻ gầy đi rất nhiều.”

Minh Phi khẽ thờ dài. Hiện tại, ở Chu gia, Chu Dần Dần là nam nhân duy nhất, Chu Đồng Tri gặp chuyện xui xẻo, sao hần có thể tốt được chứ?

Đi đến ngoài cửa phòng Chu Thanh nhưng không nghe thấy tiếng nói hay cười gì, chỉ thấy một nha hoàn thân cận của Chu Thanh đang đứng ngoài cửa, nét mặt lộ vẻ sầu khổ, thấy mấy người Minh Phi đến giống như thấy cứu tinh, tiến lên nghênh đón rồi nhỏ giọng nói: “Xin đại nãi nãi đi khuyên tiểu thư chúng ta một chút.” Nàng chỉ chỉ tay vào trong phòng: “Tiểu thư đang khóc, Trần tiểu thư khuyên thế nào cũng không được.”

Minh Phi nghe vậy thì cố ý cười lên nói rất to: “Tân nương từ đâu rồi? Có phải đang xấu hổ, ngượng ngùng không ra gặp chúng ta phải không?”

Từ bên trong, Trần Oánh nói vọng ra: “Mau vào đi, tân nương từ không chịu gả cho người ta, đang khổ sở rơi nước mắt đây này.”

Chu Thanh xấu hổ quên cả khổ sở, cố nén lệ cầm khăn lụa lau nước mắt giả vờ đánh lên người Trần Oánh: “Ngươi lại dám bắt trí ta!”

Minh Phi nhanh chân tiến lên phía trước giữ khăn lụa lại, giả vờ cầm trong tay phát phát lên cười nói: “Chắc, khăn lụa thật nặng nha, đây là mối vót từ trong nước lên sao?”

Chu Thanh chạy như bay đến đoạt lấy khăn lụa, đưa lên khước mắt: “Ta còn tưởng các ngươi sẽ không đến đây.” Rồi lại không nhịn được bắt đầu rơi lệ: “Lúc này, ta thực sự không muốn rời bỏ người nhà của ta.”

Cung Tĩnh Kỳ dịu dàng khuyên: “Ngươi đừng khóc nữa, đây không đáng gì, sau này sẽ khá hơn thôi. Sau khi nhà chúng ta xảy ra chuyện, chẳng phải rồi cũng sống tốt sao?”

Chu Thanh liếc nhìn nàng ta, thấy vẻ mặt nàng ta chân thành tha thiết cũng không có ý tứ gì khác thì không khỏi sinh ra mấy phần cảm động. Lau sạch nước mắt, gọi nha hoàn đi vào mang bánh ngọt, trái cây, trà lên chiều đãi mấy người.

Trời sinh Tiết Dã Thanh tính tình hoạt bát động lòng người, nói chuyện chọc cười, kể rất nhiều chuyện ở thành Phủ Minh, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mấy người, cộng thêm mấy người ở đây đều cố ý nói chuyện thú vị, vì vậy không khí cũng có mấy phần náo nhiệt.

Đang nói cười vui vẻ, chợt nghe giọng nói của ma ma bên cạnh Chu phu nhân đến báo: “Thôi phu nhân muốn tới thăm tiểu thư. Đã đến rồi nên phu nhân xin tiểu thư tiếp đãi cẩn thận.”

Chu Thanh hơi nhú mày: “Có phải là Viên gia tiểu thư không?”

Ma ma gật đầu cười: “Đúng vậy.”

Theo như tính khí của Viên Mai Nhi thì vào lúc này đến đây tất nhiên không phải chuyện tốt lành gì, có lẽ đến ra oai thôi, Chu Thanh trầm mặc rồi cười: “Mong mọi người nể mặt ta một chút.”

Đang nói thì từ phòng ngoài đã truyền đến tiếng cười thanh thúy của Viên Mai Nhi: “Chúc mừng Thanh tỷ tỷ, nghe nói mấy vị tỷ muội đều ở đây cả, ta không thể không tới tham gia náo nhiệt được.”

Màn cửa vừa nhấc lên đã thấy Viên Mai Nhi mặc một bộ váy gấm màu đỏ thắm, trên đó có thêu hoa mẫu đơn rực rỡ, trên đầu cắm trâm cài đầu kiểu dáng mới nhất cười rất đắc chí dẫn theo bốn nam nha đầu, ma ma mặc áo gấm nét mặt xuân phong hả hê đi vào.

Ánh mắt Viên Mai Nhi quét khắp mọi người ở đây, rơi vào trên người Minh Phi thì hơi dừng lại một chút rồi nhàn nhạt lướt quá, kiêu ngạo hất cằm lên thân thiết tiến lên cầm tay Chu Thanh: “Lúc trước ta còn tưởng rằng sẽ không đến được hi sự của tỷ tỷ, ai ngờ lão gia chúng ta biết được...” Nàng then thùng hơi cúi đầu rồi nhỏ giọng nói: “Lão gia chúng ta biết được nên đã cố ý nán lại thêm mấy ngày. Hôm nay cũng theo ta tới.”

Chu Thanh mỉm cười nói: “Thôi phu nhân quá khách khí.”

Viên Mai Nhi cười nói: “Ngươi nha, cần gì tỏ ra xa lạ với ta như thế? Gọi ta một tiếng Mai Nhi là được rồi.” Nói rồi vỗ vỗ nhẹ lên tay Chu Thanh: “Ngươi đừng lo lắng, chuyện của Chu bá phụ, ta đã nói chuyện với lão gia rồi, lão gia chúng ta nói chỉ cần Chu bá phụ trong sạch, đương nhiên sẽ bảo vệ Chu bá phụ không có chuyện gì.”

Giọng điệu thật lớn lối! Trần Oánh không nhịn được, dùng khăn che miệng ngậm hứ một tiếng. Minh Phi cười nhạt nghịch nghịch ly trà trong tay, lẳng lặng nghe Viên Mai Nhi nói chuyện.

Chu Thanh chỉ cười nhạt: “Tạ phu nhân quan tâm, ta vô cùng cảm kích.”

“Nhìn xem, sao lại xa lạ như vậy, chúng ta vẫn là tỷ muội tốt mà.” Viên Mai Nhi nghe vậy thì đổi sắc mặt, nét mặt tràn đầy cảm phần khinh bỉ: “Sự tình

của ca ca người, ta cũng đã nghe nói, cái loại người ruồng bỏ người khác lúc gặp nạn thì không cần để ý tới cũng không sao! Người yên tâm, thứ người như thế thì trong tương lai cũng không có kết quả gì tốt đâu.”

Minh Phi đưa mắt sang Trần Oánh ý hỏi Chu Dần Dần là thế nào?

Trần Oánh trả lại nàng về mặt mờ mịt.

Chu Thanh trầm mặt xuống, kim lòng không được mà nghiêng chặt hàm răng muốn phát tác nhưng nghĩ lại đã cố nhịn xuống, kiềm nén đến trán cũng nổi cả gân xanh.

Viên Mai Nhi giống như không nhận ra, đưa bốn chiếc nhẫn hồng bảo thạch trên tay cười nói tiếp: “Tất cả mọi người cũng nói chuyện đi chứ, thế nào khi thấy ta thì mọi người đều ngậm miệng im lặng như vậy?” Nàng ta cười nhạt nhìn Minh Phi: “Cung đại nãi nãi, nghe nói lúc trước người có đến Phủ Minh một chuyến, sao ta không gặp người?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Ức hiếp

Minh Phi chưa kịp trả lời, Viên Mai Nhi lại nói: “Nghe nói Thái gia các người cùng Thôi gia chúng ta được coi là thân thích? Là thật à? Là dạng thân thích như thế nào? Mau nói với ta, tránh để về sau ta làm trò cười.”

Minh Phi không tin Viên Mai Nhi không biết quan hệ bảy quẹo tám rẽ này, có câu hỏi này, không phải là muốn chứng minh Thái gia nịnh nọt, nhờ vào đó nâng cao chính bản thân nàng ta sao. Không khỏi cười một tiếng: “Thật ra thì nghiêm chỉnh mà nói không coi là thân thích. Mà là tỷ tỷ ta gả đến Hồ Châu, vừa khéo phu gia có quan hệ với trong nhà Thôi đại nhân thôi.”

Viên Mai Nhi cười ha ha: “Xi, hoá ra là họ hàng xa như vậy.” Nàng ta cố ý kéo dài ba chữ “Như vậy”, nghe vào ý vị sâu xa.

Minh Phi tỉnh lặng nói: “Đúng vậy, nếu không phải năm ngoái trên đường đi kinh thành khắp kiến Vương phu nhân qua đời, gia phụ gia mẫu đi phúng viếng, từ trong lời nói tình cờ biết được, cũng sẽ không có lời vừa nói này.”

Nghe nhắc tới nguyên phối đã chết của Thôi Mẫn, rốt cuộc trên mặt Viên Mai Nhi có một chút khó chịu cùng hận ý. Nếu không phải gia đạo Viên gia sa sút, nàng ta như thế nào lại luân lạc làm tặc huyền (làm vợ kế) cho người ta? Nhưng mà, cho dù như vậy thì như thế nào? Phu quân của các nàng, ai có thể so với nàng ta? Nghĩ đến chỗ này, nàng ta lại nâng cao ngực lên.

Trần Oánh nhìn thấy toàn bộ biến hóa về mặt của nàng ta ở trong mắt, cười nói: “Mai Nhi, nghe nói đại tiểu thư nhà các người thông minh giỏi giang, còn nhỏ tuổi mà có thể đương gia, chắc chắn tương lai người nhất định rất thanh nhàn.”

Đây là hộp bầy đến đây đập chân đau của nàng ta đúng không? Viên Mai Nhi tức giận không ngớt, cười lạnh một tiếng, nhìn Cung Tịnh Kỳ nói: “Tĩnh Kỳ mười tuổi, đã lâu không gặp mười, trong khoảng thời gian này mười bận rộn cái gì? Mặc dù gặp phải những chuyện không may kia, nhưng cũng nên thường xuyên đi ra ngoài một chút mới tốt, cứ luôn phiền muộn, sẽ làm cho người buồn bực hồng đấy.”

Cung Tịnh Kỳ đang cúi đầu nghĩ đến tâm sự của mình, không ngờ mũi nhọn đột nhiên chuyển sang mình, trong chốc lát có chút tim đập loạn nhịp, đợi đến khi nghe rõ lời này, ngay lập tức sắc mặt nhợt nhạt, trong một lúc, lòng muốn chết cũng đều có rồi.

Viên Mai Nhi thấy vẻ mặt xám tro của Cung Tịnh Kỳ, liền cảm thấy một bụng khó chịu trong lòng bỗng nhiên tiêu tán mấy phần. Cố làm ra vẻ vui vẻ tay lên, lệnh cho một ma ma ở phía sau nàng ta lấy ra một cái hộp đặt ở trước mặt Chu Thanh: “Thanh tỷ tỷ, tỷ sắp xuất giá, trong tay ta không có gì có đặc giá, chỉ có một đôi trâm ngọc này là vật ta yêu thích, xin tỷ không nên ghét bỏ.”

Không đợi Chu Thanh từ chối, nàng ta liền đứng dậy phui phui váy, cười duyên nói: “Ta phải đi rồi, ngày mai sẽ đến tiễn tỷ tỷ.”

Chu Thanh cố nén tức giận đưa nàng ta tới cửa, trở lại liền muốn đập chung trà nàng ta đã dùng qua. Minh Phi dè lại nói: “Người làm gì mà lại đập đồ của nhà mình?”

Trần Oánh nói: “Đúng vậy! Hiếm khi có vai hề diễn tốt như vậy, người không thương thức thật tốt, cứ muốn tức giận, không có chuyện làm à?”

Tiết Diệc Thanh nâng má nói: “Đây chính là tân phu nhân của Thôi đại nhân? Ta còn tưởng rằng hoàng hậu nương nương tới á.” Lấy cùi chò khiêu khiêu Cung Tịnh Kỳ, “So với tất cả các vai diễn hoàng hậu nương nương trong các hí kịch ta đã từng xem còn giống hơn đấy.”

Cung Tịnh Kỳ cúi thấp đầu không nói lời nào, sắc mặt của nàng ta từ khi nghe lời nói kia của Viên Mai Nhi đến giờ cũng không có khôi phục như cũ.

Mấy người giả vờ như không biết, chỉ lôi kéo nàng và Chu Thanh nói chút chuyện lý thú trước đây, một lúc sau, chỉ có một tràng tiếng nói tiếng cười. Đến lúc xế chiều, lại có tiểu thư mấy nhà tới, Chu Thanh thấy người tới cũng không ít như tưởng tượng, nên cười mở rất nhiều.

Ngày thứ ba sau khi Chu Thanh thuận lợi xuất giá, Thôi Mẫn trở về Phủ Minh, tiếp đó Hồng tri phủ bị tịch thu nhà, Chu đồng tri và mấy quan viên kết thúc cuộc sống giam lỏng, trực tiếp nhốt vào đại lao, chờ xử lý.

Cùng lúc đó, Khâm sai tiến vào chiếm giữ Phủ Minh, chuyện như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, rất nhiều phủ huyện dưới quản hạt thuộc Phủ Minh đều xảy ra chuyện.

Hai mươi tháng chín, Minh Nhã sinh một nam hài, Minh Phi cùng với Tam di nương đi một chuyến đến phủ gia của Minh Nhã ở Huyện lân cận trở về, nhận được một tin tức mới, Thiệu Ngũ bởi vì vết thương ăn gây lở loét phát tác, trong nhà lại không có ai chiếu cố, đã chết ở trong ngục.

Thiệu Đại nài nỉ tới cửa cầu Cung Viễn Hòa, cầu xin hẩn giúp một tay chuộc thi thể Thiệu Ngũ về Thiệu gia. Cung Viễn Hòa không nói hai lời, rất sáng khoái để cho Thiệu gia đi kéo người về.

Tam di nương thương lượng với Minh Phi: “Dù có thế nào, cũng là cô gia của Thái gia, chính là vì thể diện của Thái gia, cũng phải đi cho Tử cô nài nỉ giữ thể diện mới phải.”

Minh Phi không có ý kiến, hẹn thời gian với Tam di nương, người hai nhà cùng đi phúng viếng.

Thiệu gia đã sớm dọn ra khỏi tòa nhà lớn lúc trước, người mấy phòng phân tán ở mấy tiểu viện, bởi vì Thiệu Đại gia là trưởng tử, nên chiếm một tiểu viện lớn nhất tốt nhất, cho dù như thế, nhi tử tôn tử dưới gối ông ta đông đảo, chen chúc đầy ắp cái viện. Ngay cả làm tang sự cho Thiệu Ngũ, cũng không còn chỗ để làm.

Lại bởi vì Thiệu Ngũ chết ở bên ngoài, không thể mang về trong nhà, chỉ có thể ở cửa dựng cái lều đặt linh cữu.

Minh Tư từ sau khi sẩy thai thân thể không có chuyển biến tốt, hạ thể máu hồng vẫn nhỏ giọt không dứt, từ khi biết Thiệu Ngũ chết, không ăn không uống suốt một ngày ngày. Tuy rằng Thiệu Đại nài nỉ hẩn nàng ta, nhưng nhìn bộ dạng bi thảm của nàng ta, nhớ tới tiểu nhi tử chết đi, cũng không kiếm được lòng chua xót, cũng không có nghe ý kiến của mấy con dâu khác, buộc nàng ta kéo theo bệnh đi túc trực bên linh cữu, chỉ là mượn việc mua quan tài lo việc ma chay cho Thiệu Ngũ, vợ vết sạch sẽ đồ nữ trang trong phòng của nàng ta.

Mặc dù Minh Tư tức giận, đáng tiếc mình không có một chút hơi sức, hoàn toàn không thể giành lại được, chỉ có thể nằm ở trên giường nhắm mắt giả chết, buông trôi bỏ mặc.

Lúc trước Dịch Nhi còn sợ Minh Tư không chịu nổi đã kích xảy ra vấn đề, ngay cả tối ngủ cũng không dám tùy tiện cách nửa bước. Lúc nửa đêm, lại đột nhiên nghe được Minh Tư âm u phát ra mấy tiếng cười khê, Dịch Nhi bị dọa hồn bay phách tán, chỉ cho là hồn ma Thiệu Ngũ trở về tìm Minh Tư. Trong lòng run sợ cứng người chịu đựng cho qua hết nửa đêm, ngày thứ hai xin sớm lấy nước cho Minh Tư rửa mặt, lại thấy trên mặt tái nhợt của Minh Tư đột nhiên tăng thêm mấy phần xuân sắc, ngay cả con ngươi dường như cũng linh hoạt mấy phần, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Minh Tư rửa mặt, mặc đồ tang vào, muốn Dịch Nhi đỡ nàng ta đi túc trực bên linh cữu cho Thiệu Ngũ. Dịch Nhi nhìn mưa thu lạnh lẽo bên ngoài một chút, khuyên như: “Thiếu nãi nãi, khí trời quá lạnh, bệnh của ngài còn chưa tốt, không chịu nổi, hay là ở trong phòng cũng giống như nhau, không cần đi ra ngoài nhé?”

Minh Tư trong khoảng thời gian này chịu đủ tức rồi, tay chộp một cái chính là một bạt tai: “Ngay cả ngươi cũng đối nghịch với ta? Khế ước bán thân của ngươi đang ở trong tay ta đây!”

Nàng ta đang mang bệnh, khí lực không lớn, móng tay bén nhọn lại làm cho mặt của Dịch Nhi vạch ra mấy vết máu. Lòng tốt không có hồi báo, trong lòng Dịch Nhi phần hận, nhìn xuống con tức không khuyên nàng ta nữa, đỡ nàng ta đi ra ngoài.

Thiệu Đại gia và Thiệu Đại nãi nãi nghe nói Minh Tư muốn đi túc trực bên linh cữu cho Thiệu Ngũ, cũng không nói nhiều, tùy ý dặn dò mấy câu liền để cho nàng ta đi.

Tam di nương và Minh Phi tới thì thấy toàn thân Minh Tư mặc tang phục, quỳ gối bên linh tiền của Thiệu Ngũ, vừa yếu đuối vừa nhu nhược, khóc lóc vô cùng thảm thiết, nhức bắt thẳng y (người rất gầy yếu ngay cả sức nặng của y phục cũng không chịu nổi), dẫn đến nam đỉnh của Thiệu gia và một hai người hò bằng cầu hữu trước kia của Thiệu Ngũ đến phúng viếng cũng đều lén lén lút lút neho mắt nhìn nàng ta. Có mấy người cầm theo roi ngựa đứng xa xa không đi, quơ tay múa chân ở tại chỗ bình luận, lời nói khó nghe không thể tả. Cho đến khi Cung Viễn Hòa lệnh cho sai dịch mang theo bên người đi qua đuổi người, mới không cam lòng rời đi.

Tam di nương nhìn cảnh tượng không tốt, nhủ mảy ngoắc gọi Dịch Nhi tới, nhỏ giọng phân phó: “Thân thể Thiếu nãi nãi các ngươi không tốt, hãy đưa nàng sớm đi trở về nghỉ ngơi đi. Nếu Thiệu Đại nãi nãi không chịu, để ta và Tam Cô nãi nãi đi nói một tiếng với bà ấy, nghĩ đến chắc chắn sẽ thông cảm.”

Dịch Nhi không tiện nói tình huống thật cho Tam di nương và Minh Phi nghe, cũng không tiện ngăn cản, chỉ đành phải khóc nói: “Bọn họ đã thu tất cả những đồ nữ trang đáng giá trong phòng thiếu nãi nãi chúng nô tỳ hết cả rồi, chỉ sợ ngày sau cuộc sống này sẽ trôi qua rất khó khăn.”

Cho dù như thế thì có thể thế nào? Minh Tư ngay cả một đứa con cũng không có. Nếu Thái Quốc Đống ở đây, Thiệu gia sẽ không dám ức hiếp người như thế. Hiện nay có thể dựa vào chỉ có Minh Phi và Cung Viễn Hòa, mà lại tử địch. Tam di nương thờ dài, cùng Minh Phi đi tìm Thiệu Đại nãi nãi nói chuyện. Thiệu Đại nãi nãi thấy hai người, cũng không có sắc mặt gì, mời hai người các nàng ngồi xuống nói chuyện, sai Đại nhi tức dâng trà cho hai người các nàng.

“Xin Đại nãi nãi nén bi thương” Tam di nương mới mở đầu, liền nghe bên ngoài huyền oán lên, Dịch Nhi vừa khóc vừa la: “Nguy rồi, Ngũ Thiếu

nãi nãi ngất xỉu rồi.”

Thiệu Nhị nãi nãi xanh mặt đi vào, mắng: “Bảo hồ ly tinh lẳng lơ kia cắt đi! Trọng phu vừa mới mất liền muốn quyến rũ nam nhân của ta!”

Trước mặt khách nhân truyền ra những lời như vậy, Thiệu Đại nãi nãi không biết xấu hổ đi nữa cũng cảm thấy mặt thể diện, không khỏi giận dữ: “Càn rỡ! Nói lung tung nữa xem ta có xé nát miệng của ngươi không!”

Thiệu Nhị thiếu nãi nãi không dám xung đột trực tiếp với bà bà nàng ta, ngón tay hung hăng chỉ đến trên mặt Tam di nương: “Gia giáo trong phủ chính là như vậy sao? Cái gì mà tiểu thư quan gia, ta nhỏ vào! Lẳng lơ không biết xấu hổ.”

Tam di nương tức giận đến toàn thân phát run.

Mấy thiếu nãi nãi Thiệu gia có khuyên, cũng có nói mát, xem nào nhiệt, xem thử Thái gia xử lý chuyện này như thế nào.

Minh Phi tát lên tay Thiệu Nhị thiếu nãi nãi một cái, đứng ở trước người Tam di nương, cười lạnh nói: “Gia giáo trong phủ thật đáng để cho chúng ta lãnh giáo! Huynh đệ trong nhà khi còn sống, không bỏ ra được một đồng cứu giúp, chi biết ức hiếp đệ tức (em dâu), mưu tính gia sản. Đợi đến khi người đã chết, hài cốt chưa lạnh, trước tiên liền vợ vết sạch sẽ vàng bạc nữ trang trong phòng đệ tức, đệ tức chịu đựng ồm ồm đau tức trực bên linh cữu, không có một câu quan tâm, ngược lại lại tát nước dơ lên trên người ta, hủy thanh danh người ta, đây là muốn ép người vào trong chỗ chết ư?”

“Ngươi nói ai hả? Ai vợ vết vàng bạc châu báu trong phòng nàng ta hả? Ai tát nước dơ lên trên người nàng ta hả? Rõ ràng chính là bản thân nàng ta không tuân thủ nữ tắc, quyến rũ.” Lời của Thiệu Nhị thiếu nãi nãi còn chưa dứt, liền bị Minh Phi cho một bạt tai giòn giã, không khỏi thét lên một tiếng: “Ngươi dám đánh ta?” Vùng giãy muốn đi phía trước, lại bị Hoa ma ma và Kim Trâm nắm chặt.

“Đánh chính là cái miệng nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người ngươi đó! Ngươi nói thử một chút coi, nàng ta làm cái gì? Nếu nói có lý, ta cho ngươi trả cho ta một cái tát này!” Minh Phi chắc chắn nàng ta không dám đánh trả lại, xoa xoa tay, nhìn về phía Thiệu Đại nãi nãi, “Thứ lỗi, ta nghe được có người vậy bản thanh danh nhà ta, nhất thời nhẹn không được, mong rằng Đại nãi nãi tha thứ ta kích động.” Biết rõ là Minh Tư cố ý thiết kế lợi dụng các nàng, vì thanh danh Thái gia cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, không thể không thay nàng ta ra mặt.

Thiệu Nhị thiếu nãi nãi nói: “Nàng ta quý ở đó bày ra tư thế thù mị, tề mị lộng nhãn (mặt mày đưa tình), không phải quyến rũ người thì là cái gì?”

Tam di nương đã bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói: “Thì ra Từ cô nãi nãi chúng ta khóc than cho phu quân đã mất của mình lại là bày ra tư thế thù mị, tề mị lộng nhãn, quyến rũ người. Nghĩ đến tương lai nếu Nhị thiếu gia không còn, Nhị thiếu nãi nãi chỉ cần đi quý khóc than, cũng có thể được coi là loại cách nói này.”

Thiệu Nhị thiếu nãi nãi vốn không có bất được sai lầm thực chất nào của Minh Tư, nghe vậy cũng hòng, lại không dám động thủ đánh Tam di nương và Minh Phi, chỉ đành phải khóc la om sòm: “Ta không sống được nữa rồi, người ta đều đã ức hiếp tới trong nhà rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Uy hiếp

Minh Phi nhìn Thiệu đại nãi nãi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Người xem vậy bây giờ phải làm sao đây, hài cốt của muội phu ta còn chưa lạnh mà tứ muội của ta đã bị người ức hiếp như vậy. Nếu trong phủ không tha cho tứ muội ta, vậy ta chỉ còn cách viết thư cho phụ thân ta xin ông làm chủ thôi.”

Hôm nay Thiệu đại nãi nãi xem như đã sợ chết những người làm quan này rồi, mặc dù giữ lại Minh Tư chỉ ăn không ngồi rồi chướng mắt, nhưng nếu Thái gia muốn bọn đưa ra đồ cưới của Minh Tư cũng không thể lấy ra được, vội nói: “Không cần kinh động đến bên thông gia, là ta suy tính không chú đáo, không nên để cho thể tử lão Ngũ mang bệnh còn đi tức trực bên linh cữu. Ta sẽ gọi người đưa nàng tới.” Thấy Thiệu nhị thiếu nãi nãi vẫn còn đang gào thét, rống giận một tiếng: “Cút ra ngoài hừ. . . .!!!”

Lúc này vú già diu Minh Tư vào, mọi người mới nhìn thấy một dấu tay to trên khuôn mặt trắng như tuyết của Minh Tư, hẳn là bị Thiệu nhị thiếu nãi nãi đánh đến choáng váng.

Ngay trước người nhà mẹ đẻ mà dám đánh người, đây không phải là không để Thái gia vào trong mắt hay sao. Tam di nương không khỏi trầm mặt: “Phòng của Từ cô nãi nãi chúng ta ở nơi nào? Còn phải làm phiền đại nãi nãi mời một đại phu.”

Minh Tư được chia một gian phòng có cửa sổ nhỏ nhỏ, cả năm không thấy được ánh mặt trời, đồ đạc bên trong chen lấn đến mức nước chảy không lọt, hai người trở mình cũng khó khăn. Tam di nương dò xét một phen, kết quả hoàn toàn không thấy bày biện những đồ vật nhỏ linh tinh, chung quanh trụi lủi, chỉ còn lại mấy ly trà xù xì và một bình trà, giờ ra nhìn bên trong chỉ còn nửa bình trà nguội vẫn đục tỏa ra mùi lạ.

Gà cho gà thì theo gà, gà cho chó thì theo chó, hôm nay Thiệu gia bọn họ chính là như vậy, cũng không tồn tại bạc đãi người nào hoặc không bạc đãi người nào. Thiệu đại nãi nãi thấy Tam di nương quan sát bài biện trong phòng, liền lễ thắng khí hùng nói: “Thân thể Ngũ tức phụ không được tốt, hàng

năm đều uống thuốc, mỗi tháng xem bệnh mua thuốc cho nàng sẽ tốn rất nhiều bạc. Nói ra không sợ xấu hổ, hiện giờ nhà chúng ta không cung cấp thuốc cho nàng uống nổi, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn nàng chịu khổ chịu tội, không thể thiếu cần phải tìm chút biện pháp đổi tiền mua thuốc. Mặc kệ nói thế nào, dù sao con người cũng đáng tiền hơn đồ vật phải không?” Ngụ ý là tiền của Minh Tư cũng do bản thân nàng uống thuốc mà hết, người của Thiệu gia không dùng nữa vẫn.

Chuyện của Minh Tư, nói ra thì Tam di nương và Minh Phi đều không làm chủ được, nàng gả vào Thiệu gia thì chính là người Thiệu gia. Hôm nay bắt gặp chuyện thế này, nếu không phải nghe thấy không hỏi, không nói được, Thái gia cũng không còn mặt mũi, cần phải trông nom kết quả cũng không dễ dàng như vậy. Tam di nương còn chưa bàn bạc với Minh Phi xong, liền thuận theo ý tứ tự quyết định của Thiệu đại nãi nãi.

Thiệu đại nãi nãi thấy Tam di nương và Minh Phi cũng không đi sâu vào chuyện lúc này, liền có chút hiểu được. Có lẽ khi Minh Tư còn ở nhà đã đắc tội quá nhiều với người ta, mới vừa rồi hai vị này bị buộc không thể không ra mặt cho nàng, thật ra thì ý định chân thật là chỉ cần người trong nhà không làm quá đáng thì các nàng sẽ không truy cứu đến cùng. Suy nghĩ chốc lát, liền ngầm quyết định được chủ ý, chỉ cần sau này không cho Minh Tư ra cửa, không để cho Thái gia bắt được nhược điểm thì cũng coi như nuôi một nha đầu thôi, tránh khỏi phải trả đồ cưới, vì vậy ân cần chiều đãi Tam di nương và Minh Phi, còn gọi Thiệu nhị thiếu nãi nãi đi vào nhận lỗi.

Thiệu nhị thiếu nãi nãi vốn không muốn làm theo, nhưng suy cho cùng cũng không dám chọc tức bà bà, không thể làm gì khác hơn là hậm hực không dứt đi vào bồi lễ, thủ để cho Minh Phi tát một cái coi như tính trên người Minh Tư, chỉ chờ làm xong tang sự cho Thiệu Ngũ, sau đó tìm cơ hội đòi lại từ Minh Tư, chuyện này để nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Thấy Minh Tư tỉnh lại, Thiệu đại nãi nãi để Tam di nương và Minh Phi ở trong phòng, bản thân dẫn những người khác đi ra ngoài. Tam di nương thấy không có người khác, trầm mặt nói với Minh Tư: “Tứ cô nãi nãi, nếu như người còn nhớ Thái gia là nhà mẹ người, người còn có mấy tỷ muội khác, muốn mọi người nhớ lòng tốt của người, đau lòng người... Thì người phải suy nghĩ cho họ nhiều một chút. Nếu thật sự làm âm ỉ như vậy, đến lúc đó cũng đừng oán người khác.”

Tình hình lúc trước nàng cũng nhìn trong mắt, cũng hiểu rõ tính tình của Minh Tư, bản thân nàng sẽ không cho rằng Minh Tư thật sự trong sạch vô tội. Từ trước tới nay, nàng là người có tính tình đàng hoàng, một lòng giúp mọi người làm điều tốt, hiếm khi hôm nay lại nói nặng lời như vậy, tuy rất nổi giận nhưng bên trong cũng có mấy phần ý tứ đáng thương Minh Tư.

Minh Tư cũng không cảm kích, nhàn nhạt nói: “Di nương nói những lời này ta nghe không hiểu. Sao ta không nghĩ cho bọn họ? Ta âm ỉ thế nào? Ngược lại trong nhà thấy ta bị người khác ức hiếp như thế, lại chưa từng trông nom hơn phân nửa. Vào lúc này cảm thấy Thái gia thật mất mặt, rồi lại tới oán trách ta, có đạo lý này sao?”

Tam di nương trầm giọng nói: “Tứ cô nãi nãi, ta hiểu người không xem ta là di nương, không nghe lọt lời ta nói..., nhưng dù sao ta cũng lớn tuổi hơn người, ta tự có mặt nhìn. Chuyện hôm nay, ta sẽ tự viết thư nói cho lão gia, nhưng trước khi biện pháp của lão gia đến thì người vẫn là người nhà, nên làm như thế nào chính người tính toán cho cẩn thận, đừng nhất thời xúc động mà phạm phải sai lầm hối hận cả đời. Lời nói của chúng ta ít trọng lượng, hữu tâm vô lực, không làm chủ được, chỉ sợ là không có cách nào quản quá nhiều chuyện của người.” Ngụ ý chính là nếu Minh Tư muốn đợi đến lúc Thái Quốc Đống ra mặt cho nàng ta, thì hãy đàng hoàng tự giác một chút.

Về mặt Minh Tư không thay đổi nói: “Cuối cùng ta không có gì cả, nếu ta không tốt thì ai cũng đừng mong tốt hơn.”

Tam di nương nói: “Tứ cô nãi nãi, người cũng biết tính khí của lão gia, khi tức giận thì không nhận cô nãi nãi cũng không phải là không thể.”

Minh Phi cười lạnh: “Nếu như người muốn chết, không ai cản người, hãy nhìn xem có phải thật sự đúng đến chúng ta chút nào không?”

Minh Tư tức giận nhắm mắt lại, không chịu quay đầu.

Minh Phi nhảy mắt với Kim Trâm, Kim Trâm cười châm biếm kéo tay Dịch Nhi đi ra ngoài, một lát sau đi vào gật đầu với Minh Phi một cái. Thấy chuyện làm xong, Minh Phi và Tam di nương đi từ biệt Thiệu đại nãi nãi, ra cửa.

Tam di nương thở dài nói: “Tam cô nãi nãi, chuyện hôm nay liên quan đến danh tiếng Thái gia chúng ta, ta không thể không viết thư nói cho lão gia và phu nhân. Mặc kệ Tứ cô nãi nãi có để ý hay không để ý, cũng không thể một mình nàng ta làm hỏng danh tiếng của mất tỷ muội các người được.” Trong lòng nàng ghét Minh Tư không an phận, cho dù có lòng, lại lo lắng Minh Tư gây ra chuyện lớn hơn, ảnh hưởng đến đám người Minh Nhã, mất nhiều hơn được.

Minh Phi cười nói: “Di nương nhìn làm thế nào thích hợp thì xử lý thế ấy thôi.”

Tam di nương nói: “Nếu để cho nàng tiếp tục ở lại Thiệu gia, Thiệu gia không tha cho nàng, nàng lại là một người không an phận sớm muộn gì cũng náo loạn ra chuyện. Có lẽ lão gia cũng muốn đón nàng về nhà.” Trong lòng quyết định, nói hết tất cả chuyện này cho Thái Quốc Đống nghe không giấu giếm chút nào. Nàng biết tính tình của Thái Quốc Đống, ít yêu thương nhưng lại không cho phép người nào đó vì tư lợi mà làm hư đại sự của mọi người, coi như Minh Tư được đón về thì đời này cũng sẽ không được sống dễ chịu, có khả năng nhất chính là bị giam ở thôn trang cùng với Nhị Di Nương, yên lặng sống cả đời.

Thi thể của Thiệu Ngũ để lại bảy ngày, trong bảy ngày này, Thiệu gia cũng truyền ra không ít lời khó nghe, Dịch Nhi không còn tới báo tin nữa, gió êm sóng lặng. Hoa ma ma và Kim Trâm cũng nghị luận sau lưng, có lẽ Minh Tư cũng biết được lợi hại nên yên tĩnh lại.

Hôm đến đưa tang, Tam di nương thấy Minh Phi, cười khổ đưa một chiếc hà bao cho nàng nhìn: “Người xem cái này này.”

Minh Phi mở ra xem, bên trong là hai tờ ngân phiếu một vạn hai, liền nói: “Đây là?”

Tam di nương nói: “Mấy ngày trước đây, vị Trịnh công tử Trịnh Trọng kia tới tìm ta, xin ta nghĩ cách đón Tử cô nãi nãi ra khỏi Thiệu gia, đây chính là tạ lễ cho ta. Ta muốn không thu, nhưng chỉ sợ bọn họ không có hi vọng rồi gây ra chuyện gì đó không thể dọn dẹp.”

Minh Phi trả lại ngân phiếu cho nàng: “Di nương nghĩ đến vô cùng chu đáo.”

Tam di nương bắt được tay Minh Phi, cười nói: “Một mình ta ở nhà cầm ngân phiếu này không thích hợp, nhờ Tam cô nãi nãi giữ giúp ta được chứ?”

Minh Phi biết nàng sợ sau khi Trần thị biết được chuyện này, sẽ sinh ra nghi ngờ với nàng, cố ý nhờ mình làm chứng cho nàng, không khỏi cười lắc đầu: “Di nương cẩn thận quá mức. Hôm nay trở về ta sẽ viết thư gửi đến Đổng Châu nói với lão gia và phu nhân.” Cẩm hà bao đưa cho Hoa ma ma, để Hoa ma ma giữ, chỉ đợi sau này giao cho Trần thị xử lý không đề cập tới.

Lại qua những ngày bình thường, Minh Phi dẫn Tiết Diệc Thanh đến Thiên Khánh quan nhờ thủ chân tử chẩn mạch, vừa trở về chốc lát đã có người tới báo, nói là Cung Viễn Hòa dẫn khách về nhà, nói phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, lại đặc biệt giao phó, còn phải thịt viên và Lê Hoa Bạch mười sáu năm.

Minh Phi đang đoán có phải Đổng Quan trở lại hay không thì Cung Viễn Hòa sai người khiên một rương lớn, một số rương nhỏ do người ta tặng và hai phong thư đi vào, chính là do Trần thị gửi, một phong cho nàng, một phong cho Tam di nương. Minh Phi an bài chuyện trong phòng bếp xong lập tức không kịp chờ đợi mà xé thư ra xem.

Có thể nhìn thấy được lúc viết phong thư này, tâm trạng của Trần thị không tệ. Nói khí hậu ở Đổng Châu có nhiệt độ hơi thấp, chẳng qua là coi như người có thể ở. Thái Quốc Đổng mua một tòa viện ba công, không lớn như nhà ở Thủy Thành phủ, nhưng bởi vì không có nhiều người ở nên cũng không cảm thấy chật chội, cảm giác lại nóng nực hơn ngày trước rất nhiều.

Vị thị thiếp được sủng ái kia của Thái Quốc Đổng bị đưa đi do chộc giận Thái Quốc Đổng, Kim quế cũng bị tặng cho người khác, bây giờ trong nhà chỉ còn lại mấy người đều rất tôn kính nàng, Thái Quốc Đổng rất thương Thái Quang Hoa, đã bắt đầu tay cầm tay dạy Thái Quang Hoa viết một số chữ đơn giản.

Tiền sinh của Thái Quang Diệu không tồi, Tử di nương và Minh Bộ rất ngoan ngoãn. Chỉ là chuyện của Thái Quang Nghi khiến Thái Quốc Đổng rất đau lòng, khiến tóc bạc thêm một chút, cũng may không có ngã bệnh, vì vậy đối với Thái Quang Diệu và Thái Quang Hoa càng yêu cầu nghiêm khắc hơn.

Tóm lại tất cả mọi chuyện bên phía Đổng Châu đều thuận, bảo Minh Phi không phải lo lắng mà lo sống cho tốt, có chuyện gì nhớ viết thư đến nói. Cuối thư còn đặc biệt dặn dò, trong rương lớn có Kim Trường Mệnh Tỏa do Thái Quốc Đổng đánh cho đứa bé Minh Nhã, Trần thị cho một đôi vòng tay Kim Thủ, dặn Minh Phi nhất định phải cùng Tam di nương long trọng tặng vào hôm đầy tháng của Minh Nhã, để giữ mặt mũi cho Minh Nhã. Còn đặc biệt cho Minh Nhã, nàng và Minh Tư mỗi người một hộp trân châu, nói là Thái Quốc Đổng có được, mấy đứa trẻ trong nhà đều có. Về phần một số đặc sản Đổng Châu khác có thể tùy ý xử lý. Về phần trong rương nhỏ là cho nhà mẹ đẻ Trần thị, thư cũng ở đây bên trong bảo nàng sai người đưa qua là được.

Minh Phi sai người mở rương lớn, lấy từng món đồ ra xem, quà tặng cho lễ đầy tháng của Minh Nhã dĩ nhiên không cần phải nói, phân lượng rất đủ, mặc dù số lượng trân châu cho nàng không nhiều lắm nhưng phẩm chất lại cực kỳ tốt, vừa tròn vừa lớn lại trơn bóng. Về phần cái gọi là đặc sản Đổng Châu, cũng là vài thớt gấm song tầng và bốn tấm thảm nhung xén sợi, cùng với mấy thứ hoa quả khô đặc sắc.

Đám người Hoa ma ma vây quanh nhìn gấm song tầng và thảm nhung xén sợi, rồi rít cho rằng hiếm lạ. Kim Trâm nghĩ kể cho Minh Phi, để nàng cầm hộp trân châu kia đến Kim Vãn Mãn Đường khám nạm thành một bộ trang sức trân châu lưu hành một thời để cài.

Đang nói, Cung Viễn Hòa ôm một hộp Hoàng Hoa Lê Mộc vương vấn đi vào, cười nói: “Rất nóng nực. Mang theo đồ vật tốt gì tới vậy?”

Minh Phi cười nói: “Chàng không ở bên ngoại tiếp khách mà chạy vào làm gì?”

Cung Viễn Hòa vỗ vỗ hộp, cười nói: “Ta cũng nhờ Đổng đại ca tìm về cho nàng chút đồ tốt, nàng có muốn nhìn một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 229: Trả lại

Cung Viễn Hòa đưa tầm mắt nhìn qua, Hoa ma ma bọn họ lập tức lui ra ngoài. Hắn cầm một cái chìa khóa nhỏ bằng đồng đưa tới tay Minh Phi, mỉm cười nói: “Mở ra nhìn một chút?”

Minh Phi thấy hắn thần bí như vậy, nhếch miệng cười một tiếng, theo lời mở khóa ra, mở nắp rương lên, nàng phát hiện cái rương phân làm hai tầng, kéo tầng thứ nhất ra, nàng không nhìn được phát ra một tiếng kinh ngạc thật thấp. Trên tám vài tờ hồng nhung, ba miếng ngọc lục bảo lớn nhỏ không bằng nhau, trong suốt tán ra ánh sáng nhu hòa rực rỡ. Miếng lớn nhất ước chừng một tác vuông vắn, được mài thành hình vuông, hai miếng khác lớn nhỏ bằng nhau, được mài thành hình quả lê, nhưng kích cỡ tương đương bằng đầu ngón tay của nàng.

Đây là ngọc lục bảo cao cấp nhất! Quả nhiên là đồ tốt, là nữ nhân thì không ai không thích những thứ này đồ, huống chi là trượng phu của mình tặng cho, Minh Phi hưng phấn quay đầu lại nhìn Cung Viễn Hòa cười, dùng đầu ngón tay gõ tầng thứ hai nói: “Trong này là cái gì?” Cung Viễn Hòa giả vờ cười nói: “Đồ ở trong này, ta chỉ sợ nàng không lạ gì. Bởi vì bên trong cũng là trân châu.”

Minh Phi liếc hân một cái: “Sao lại như vậy? Cho dù chẳng tặng ta một tầng đá, ta cũng rất yêu thích.” Đợi nàng chậm rãi kéo tầng thứ hai ra, nàng lại không nhìn được kinh thần, là sáu viên trân châu hình bầu dục màu mận côi vô cùng cân đối tỏa ra tia sáng rực lửa, loại trân châu này nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Cung Viễn Hòa ở một bên tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của nàng, thấy đôi mắt hạnh của nàng đầu tiên là mở to ra, sau đó híp lại thành trăng rằm, liền đắc ý nhếch lên một viên trân châu hứng lấy ánh sáng, từ từ chuyển động cho nàng xem “Chưa từng thấy qua chứ?”

Minh Phi gật đầu: “Xác thực chưa từng thấy qua, chàng lấy được từ nơi nào?” Hân nghĩ cách nhờ người làm hộ, nhưng cũng chỉ được có sáu viên, có thể thấy được là rất hiếm.

Quả nhiên Cung Viễn Hòa cười nói: “Đây cũng không phải là trân châu bình thường, nơi này của chúng ta cũng không có chế tạo, mà là trân châu ốc biển (Conch Pearl) từ phiên bang chuyển tới.”

Trân châu ốc biển? Minh Phi cũng chưa từng nghe nói qua.

Cung Viễn Hòa hưng trí bưng bưng giới thiệu cho nàng: “Nghe nói là một loại ốc biển lớn màu hồng sinh ra, thể gian độc nhất vô nhị. Ta nhớ được Tô mẫu ta từng có một đôi khuyên tai như vậy, bởi vì cảm thấy màu sắc hiếm lạ, nên vẫn nhớ. Lần này ta bỏ ra ngàn vàng, nhờ Đặng đại ca giúp ta tìm hộ.” Hân đặt viên châu ở bên tai Minh Phi khoa tay múa chân, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng hài lòng “Trân châu này rất thích hợp với nàng, ngày khác ta cùng nàng đi đánh một bộ đồ trang sức, nhất định là độc nhất vô nhị, nàng đeo ra cửa làm khách, nghe bọn họ hâm mộ nàng.”

Minh Phi cười đầy hân một cái: “Ta tự trải qua cuộc sống của mình, cần ai tới hâm mộ ta chứ? Mau đi ra tiếp khách!”

Cung Viễn Hòa mỉm cười túm tay của nàng, đặt ở bên môi hôn khẽ: “Tối nay Đặng đại ca sẽ nghỉ ở nơi này, nàng cho người dọn dẹp phòng khách, bọn họ tổng cộng có năm người.”

Minh Phi gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ đi làm, uống ít rượu một chút.” Sau khi Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi tách ra, xoay người đi Bán Xuân Viên.

Minh Phi cẩn thận cất cái rương xong, bố trí phòng khách xong, cùng với Tiết Diệc Thanh dùng cơm tối, hai người cùng nhau đánh cờ, bàn cờ vừa kết thúc, Tiết Diệc Thanh che miệng ngáp khẽ, Nga ma ma yêu thương nàng, vội nói: “Sắp tới giờ hơi rồi, tiểu thư chớ trì hoãn Biểu thiếu nãi nãi nghỉ ngơi. Thiếu nãi nãi không thể so với người, trong nhà còn có một đồng chuyện lớn chờ nàng ấy an bài đây.”

Minh Phi nghe lời nói này của Nga ma ma, biết bà ấy không nỡ để Tiết Diệc Thanh thức khuya, cũng không tiện nói canh giờ còn sớm, lại không dám giữ người, vội bảo Tiết Diệc Thanh trở về: “Được rồi, ngày khác chúng ta lại đánh tiếp, biểu ca muội còn ở phía trước tiếp khách, ta phải đi xem một chút, nếu không ra xem, cần phải đổi thức ăn nóng khác.”

Tiết Diệc Thanh đứng dậy cười nói: “Ma ma bà thật là càng ngày càng biết nói chuyện, ngược lại ta không hiểu chuyện rồi.” Đợi Tiết Diệc Thanh đi rồi, Minh Phi dẫn theo Kim Trâm đi đằng trước, ngoắc gọi Tây Tụy tới đây: “Sắp giải tán chưa?”

Tây Tụy lắc đầu: “Đang náo nhiệt ạ, tối nay chỉ sợ tới nửa đêm mới có thể giải tán.”

Minh Phi đi phòng bếp, tự tay làm mấy món vừa miệng sai người đưa lên, lại chuẩn bị canh giải rượu đặt ở trên lò hâm nóng, mới trở về trong phòng xoa tóc tán ra nằm nghiêng trên giường xem sách chờ Cung Viễn Hòa.

Ai ngờ mới vừa lật hai trang sách, Kim Trâm liền vén rèm bước nhanh vào, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, phía trước nổi lên ồn ào. Tiết quản gia bảo Tây Tụy đến xin nãi nãi nghĩ cách, đi vào thu xếp một chút.”

“Có biết tại sao không?” Minh Phi lấy làm kinh hãi. Nhớ tới những lời Cung Viễn Hòa nói với nàng lần trước, lưng của nàng không khỏi toát ra một lớp mồ hôi lạnh. Mặc dù nàng không rõ thân phận cụ thể của Đặng Quang lâm, nhưng dựa vào trực giác nàng có thể đoán ra, đây tuyệt đối không phải là một người hiền lành.

Kim Trâm lắc đầu: “Hình như là ba vị gia đều uống say, vì một câu nói bất hòa, liền cãi vã.”

Trong lúc nói chuyện Minh Phi đã mặc quần áo tử tế, cảm thấy cài tóc tùy ý vén đầu tóc lên, sai người thấp đèn lồng, bước nhanh đi về phía trước. Kim Trâm thấy vẻ mặt nàng ngưng trọng, vội nói: “Nãi nãi, không phải là chuyện lớn gì, người đừng gấp. Nam nhân trong lúc uống rượu say xảy ra cãi vã cũng là chuyện bình thường, sau khi tỉnh lại đương nhiên là tốt.”

Minh Phi miễn cưỡng cười một cái: “Biết rồi.”

Đến phòng khách, lại không nghe thấy tiếng ồn ào, ngược lại rất an tĩnh, yên tĩnh không bình thường.

Minh Phi dò hỏi nhìn về phía Tiết Minh Quý đang đứng ở cửa, Tiết Minh Quý nhìn nàng lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi còn ầm ĩ, đột nhiên liền ngừng, lúc trước tiểu nhân lấy cớ dâng rượu tiến vào một chuyến, nhưng vừa để rượu xuống, liền bị đại gia đuổi ra ngoài, ngay cả đầu đuôi sự việc cũng không biết rõ.”

Minh Phi nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay hắn, khẽ gõ cửa một cái, cố gắng để cho giọng nói của mình nghe vào bình tĩnh: “Đại gia, thiệp mới tự mình làm hai món ăn, bây giờ sẽ đưa đi vào nhé?” Một trận lặng ngắt như tờ, một lát sau, Cung Viễn Hòa nói: “Nàng mang vào đi.”

Minh Phi đẩy cửa vào, chỉ thấy ba người Cung Viễn Hòa, Đặng Quan, Song Thọ ngồi vây quanh, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo, một chút bộ dạng uống say cũng không có, trên bàn chén đĩa chỉnh tề, liền thoáng thả lỏng thở ra một hơi.

Song Thọ về mặt gương gạo, thấy Minh Phi đi vào thì làm như không thấy, Đặng Quan lại nhìn Minh Phi hé ra một nụ cười thân thiện nói: “Thêm phiền toái cho đệ muội rồi.”

“Đại ca khách khí. Em dâu ngu dốt, chiều đãi không chu đáo, kính xin hai vị huynh trưởng thông cảm nhiều hơn.” Minh Phi quay sang hai người thì lễ, dời hộp đựng thức ăn đặt lên bàn, từ bên trong bụng ra mấy cái đĩa thức ăn nóng, nhìn qua Cung Viễn Hòa cười nói: “Đặng đại ca bọn họ đường xa mà đến, lại giúp chúng ta ân tình lớn như vậy, chàng nhất định phải tiếp đãi bọn họ chu đáo mới được. Cũng đừng uống nhiều quá, làm chậm trễ huynh trưởng.”

Cung Viễn Hòa nhìn nàng cười xoa dịu một tiếng: “Nàng yên tâm, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Minh Phi lại thì lễ, cáo từ rồi đi. Ra cửa, cũng không dám cứ như vậy trở về, đứng ở bên ngoài dựng lỗ tai yên lặng nghe một hồi, thấy bên trong dần dần lên tiếng nói chuyện, giọng nói cũng coi như hòa hoãn, quay sang dặn dò Tiết Minh Quý cẩn thận hầu hạ, rồi trở về phòng, thấp đèn lên, lấy châm tuyền thêu thùa chờ tiệc tan. Vào lúc canh ba, Kim Trâm ở gian ngoài nói: “Nãi nãi, đại gia trở lại.”

Minh Phi vội buông thêu thùa trong tay xuống, nghênh đón: “Bên ngoài giải tán rồi?”

Cung Viễn Hòa về mặt cười khổ: “Giải tán rồi. Bọn họ đã đi phòng khách ngủ lại rồi, mới vừa rồi hù dọa nàng?”

“Không có.” Minh Phi vắt khăn cho hắn lau mặt, lại giúp hắn đổi y phục, bụng canh giải rượu, nhìn hắn uống xong, mới ôn nhu nói: “Vi sao huyền não không vui?”

Cung Viễn Hòa trầm mặc một lát mới nói: “Nàng còn nhớ linh đan của Truy Phong không?” Không đợi Minh Phi đáp lại, hắn lại nói, “Ở trong đó thật ra có một con dấu. Có thể điều động một phần ba người và thuyền bè, cùng với tiền tài của Đặng gia.”

Thấy vẻ mặt trấn định của Minh Phi hắn cười khổ nói: “Nàng có thể còn không biết, gia nghiệp Đặng gia lớn bao nhiêu. Nhà bọn họ, loại thương thuyền cỡ lớn thì có 20 chiếc, các loại thuyền nhỏ vừa đếm không hết, điều này chứng tỏ thuyền chạy trên sông, hơn phân nửa là của nhà bọn họ, người kiếm sống ở trong tay Đặng gia, nhiều vô số, ước chừng cũng có hơn vạn người. Mà nhà bọn họ, mượn cái thuận tiện này, không riêng gì buôn bán trà, thỉnh thoảng họ cũng sẽ làm chút mua bán mà người bình thường không dám làm.”

Minh Phi níu chặt tay áo, mắt cũng không chớp nhìn Cung Viễn Hòa: “Chẳng hạn như?”

Cung Viễn Hòa thờ dãi: “Chẳng hạn như muối.”

Luật pháp Đại Phong, người buôn lậu muối từ mười cân trở lên, sẽ bị chém đầu, mà nhà của nàng lúc này thế mà chứa chấp hai dân buôn muối, trưởng phu của nàng, còn có quan hệ không bình thường với những người buôn muối này. Những thứ này cũng đều không quan trọng, quan trọng nhất là, trước mắt trưởng phu của nàng còn lật mặt với bọn buôn muối này. Mặc dù sớm đã có suy đoán, nhưng sau khi biết được tình hình thật, tay chân Minh Phi trở nên lạnh lẽo, phút chốc tim cũng tắc lư.

Cung Viễn Hòa thấy vẻ mặt khó coi của nàng, thăm thò dài một hơi, vẫn nói ra toàn bộ chuyện phía dưới: “Mặc dù ta nhận cái con dấu này, nhưng cũng chưa từng động tới. Ta đã sớm đề cập trả lại con dấu cho Đặng đại ca, nhưng nhiều lần hắn không chịu thu lại, cho đến lần trước muốn đi Thái Châu, hắn nói đợi sau khi trở về lại nói, hôm nay ta lại cầm con dấu ra, thế nhưng hắn lại tức giận, chết sống không thu.”

“Vậy hiện tại thế nào?” Minh Phi kéo hắn ngồi xuống giường, gọt một quả lê, cắt lê thành miếng nhỏ, dùng tăm cắm vào, đưa cho hắn.

“Sau khi nàng đi ra ngoài vòng vo một hồi, hắn đột nhiên đổi chủ ý, nói mỗi người có chí riêng, miễn cưỡng cũng không có ý nghĩa, hắn không miễn cưỡng ta, thu về rồi.” Phụ nhân bình thường sau khi nghe nói chuyện này sẽ hoảng sợ, khóc mắng, oán trách, còn có thể gọt lê, tay cũng không run, Cung Viễn Hòa thăm thò phào nhẹ nhõm, tâm tình cũng tốt theo rất nhiều, “Ta cùng loại người như vậy qua lại mật thiết, nàng không trách ta?”

“Chàng có thể nói với ta những thứ này, ta rất vui, trách chàng làm cái gì?” Minh Phi thờ dãi nói tiếp: “Ai không có bằng hữu (bạn bè), ai có thể bảo đảm bằng hữu mình kết giao nhất định cũng tuân kỷ thủ luật pháp? Biết thêm mấy người, cũng không phải chuyện xấu. Ta chỉ lo lắng chàng cự tuyệt bọn họ, về sau bọn họ sẽ ghi hận chàng, ngậm ngút chân chàng.”

“Ta chỉ nói là không tham dự chuyện của bọn họ, cũng không có nói từ nay về sau không nhận bọn họ làm bạn bè, hơn nữa những năm gần đây ta cũng không có thiếu nhân tình của bọn họ. Nếu vì vậy mà bọn họ không thích ta, không muốn cùng ta lui tới, ta cũng không có cách nào. Nhưng Đặng đại ca là một hảo hán đỉnh thiên lập địa, hắn nói lời giữ lời, về phần những người khác, ta không quản.” Cung Viễn Hòa cắn xuống một miếng lê thanh thủy, nước lê ngọt mát mẽ theo cổ họng chảy xuống, dần dần thấm vào tim phổi của hắn.

Trước khi ngủ, Minh Phi sâu kín nói: “Đặng Cửu Muội, chính là căn nguyên con dấu kia nhỉ?” Một con dấu đáng giá như thế, như thế nào dễ dàng vào trong tay hắn? Nếu không thì coi như hắn có tài di nữa, Đặng Quan cũng sẽ không dễ dàng phó thác một phần ba gia sản cho hắn?

Cung Viễn Hòa sững sờ, ngay sau đó bật cười: “Nói bậy.” Rồi lại bồi thêm một câu, “Chuyện bao lâu rồi, cho tới bây giờ ta chưa từng đồng ý qua.”

Minh Phi khẽ mỉm cười, ở trong ngực hắn tìm tư thế thoải mái, im lặng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Chờ đợi.

Sáng sớm hôm sau, Cung Viễn Hòa và Minh Phi cùng nhau đưa tiễn Đặng Phù, Đặng Phù ý vị sâu xa nhìn Minh Phi và nói: “Đệ muội, chúc muội mạnh khỏe, hạnh phúc.”

Minh Phi tự nhiên, thoải mái khom người thi lễ với Đặng Phù: “Đa tạ đại ca đã thành toàn. Nếu ngày sau đại ca trở lại Thủy Thành phủ, kính xin thu xếp công việc, bớt chút thời gian ghé qua thăm nhà chúng ta. Mặc dù nhà chúng ta không có sơn hào hải vị gì nhưng một ly rượu nhạt, một bát cơm nóng vẫn sẵn sàng tiếp đãi đại ca.”

“Tốt!” Đặng Phù cười ha hả, quay đầu nhìn về phía Cung Viễn Hòa nén tiếng thở dài, vỗ vỗ nhẹ lên đầu vai hắn nói: “Người hảo hảo sống qua ngày.”

Đã qua một đêm, Song Phúc dường như cũng đã nghĩ thông suốt, vẻ mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, dùng sức vỗ mạnh lên đầu vai Cung Viễn Hòa: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt phải không?”

Cung Viễn Hòa cảm ngược lại tay hắn gật đầu lia lịa.

Đội Cung Viễn Hòa đến nha môn làm việc, Minh Phi sai Hoa ma ma và Tiết Minh Quý mang cái rương Trần gia gọi từ Đãng Châu đến, lấy ra cho bản thân mình hai tấm vải gấm tuyết, phần còn lại thì gói một phần đưa cho Minh Tư, một phần cho Minh Nhã rồi bản thân mang tin tức đến Thái gia tìm Tam di nương.

Hai người đang nói chuyện thì trong trang có người đến bẩm báo với Tam di nương, nói là bệnh của Nhị di nương ngày một nặng, muốn gặp Minh Tư, bảo Tam di nương phái người đưa Minh Tư đến trang viện từ một chuyến.

Tam di nương cười khổ nói với Minh Phi: “Thật đúng là không đợi được, nàng ta đã nói vậy thì để ta đến ở với nàng ta mấy ngày vậy. Mà ta nào dám phái người đi đón từ cô nãi nãi chứ, nếu để xảy ra chuyện gì, ta không thể đảm đương nổi.” Nói rồi cũng không phái người đi đón Minh Tư, chỉ cho người đi mời đại phu, chuẩn bị xe ngựa rồi lập tức chuẩn bị chút đồ đạc đến thôn trang ở mấy ngày. Sau khi từ biệt Tam di nương, Minh Phi thấy trời còn sớm, định về nhà cùng với Tiết Dã Thanh đến Kim Ngọc Mãn Đường.

Xe ngựa dừng lại ở cửa Kim Ngọc Mãn Đường, người làm lập tức ân cần tiến lên đón tiếp, thấy Minh Phi và Tiết Dã Thanh ăn mặc không tầm thường thì lập tức mời lên lầu: “Trên lầu quán rượu có nhã gian, ở đó có chuẩn bị trà ngon, thỉnh khách nhân dỗi bước, tiểu nhân lập tức lấy hàng ra cho hai vị xem.”

Minh Phi và Tiết Dã Thanh cùng bước lên cầu thang, cầu thang son son bóng loáng có thể soi rõ bóng người, vừa đến lầu hai đã có một nha hoàn tướng mạo thanh tú động lòng người nhanh chóng tiếp đón, khuôn mặt tươi cười, giọng nói trong trẻo chào đón, thay tiểu nhị dẫn mấy người đi vào một gian phòng có cửa sổ.

Trong phòng bày trí toàn bộ gia cụ đều là hồng mộc dạng thức xưa cũ, trên ghế dựa có đặt một cái đệm hoa cẩm bằng gấm màu hồng, phía trên tủ kệ có trang trí thêm vài món bình hoa, vài đồ dùng sơn thạch, trên bàn kê có đặt một chậu hoa lan bốn mùa nở hoa, hương thơm nhẹ nhàng.

Tiết Dã Thanh chỉ nhìn lướt qua đã cười nói: “Nhã gian bày trí rất lịch sự tao nhã.”

Nha hoàn kia cười nói: “Tất cả đồ vật bày biện trong phòng này đều do Thiếu Đông Gia tự mình chỉ điểm.” Lại hỏi Minh Phi và Tiết Dã Thanh: “Không biết phu nhân và tiểu thư thích trà gì?”

Tiết Dã Thanh nghe nha hoàn hỏi vậy thì hình như ở đây loại trà gì cũng có, trong lòng hơi buống binh nên cười: “Ta muốn loại trà trên núi Hoàng Sơn, ở đây có không?”

Nha hoàn kia chỉ cười: “Thỉnh khách nhân chờ một chút.” Một lát sau quả thật có một nha hoàn mang đến loại trà nàng vừa yêu cầu, Tiết Dã Thanh ném một nụ cười khẽ mỉm cười không nói gì.

Nha hoàn kia thấy sắc mặt nàng hòa hoãn, rồi chỉ tay vào một phụ nhân quần áo chỉnh tề, trên tay đang cầm một cái hộp dáng dấp rất đẹp nói: “Không biết hai vị cần gì nên sự phụ ở dưới lầu bảo mỗi món lấy một thứ, xin phu nhân và tiểu thư từ từ xem.”

Phụ nhân kia tiến lên hành lễ, sai đám người đặt tất cả mấy cái hộp xuống trước mặt Minh Phi rồi cẩn thận từng li từng tí mở từng hộp ra để mặc cho mọi người xem.

Minh Phi cầm lên một cây trầm, cẩn thận chu đáo xem xét hồi lâu rồi cười nói: “Rất tinh xảo, cấu tứ rất tốt.”

Nha hoàn kia cười: “Đại sư của chúng ta cũng rất nổi danh ở kinh thành, mặc kệ phu nhân muốn làm cái gì thì chỉ cần nói đáng về, đại sư chúng ta đều có thể làm ra y chang.”

Tiết Dã Thanh cũng cầm lên một sợi dây buộc tóc có khảm san hô tỏ vẻ yêu thích không muốn buông tay: “Cái này cũng rất đẹp.” Minh Phi nhận lấy thấy kỹ thuật khảm ngọc ở nơi này quả nhiên rất tinh xảo, liền cười nói: “Ta có sáu viên trân châu, muốn làm một bộ trang sức nên trước hết chúng ta đến xem đồ, không biết đại sư của cửa hàng có thể nhận làm không?”

Nha hoàn nghiêm sắc mặt lại nói: “Không biết trân châu của phu nhân là loại nào?”

Minh Phi lấy từ trong hầu bao ra một viên trân châu ốc biển: “Chính là cái này.”

Nha hoàn kia thấy viên trân châu to tròn, xinh đẹp thì trên mặt không giấu được vẻ kinh ngạc, dùng khăn bọc lấy đặt lên tay ngắm nghía hồi lâu lại hỏi Minh Phi mấy câu, sau đó cười nói: “Hạt châu này của phu nhân là loại rất hiếm thấy, đợi tiểu nhân đi mời đại sư phụ đến xem mới có thể trả lời được.”

Minh Phi thấy thái độ của nàng ta thập phần cẩn thận không hề giống các tiệm trang sức khác mới chỉ nghe nói đến sinh ý thì lập tức nhận ngay mà không biết có làm được không, trong lòng lập tức tăng hào cảm gặt đầu: “Được.”

Một lát sau, nha hoàn kia vui vẻ tươi cười đi đến: “Phu nhân, rất may là Thiếu Đông Gia của chúng ta cũng vừa lúc có mặt ở tiệm, nàng cũng muốn tới đây để xem hạt châu này, chẳng biết có được không?” Sợ Minh Phi cự tuyệt, nàng nhanh miệng bổ sung thêm một câu nữa: “Thiếu Đông Gia của chúng ta là nữ nhân.”

Minh Phi còn chưa nói gì thì Tiết Dã Thanh đã cảm thấy rất hứng thú gật đầu luôn: “Có thể, có thể, mau mời đi.”

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy giọng cười sáng lảng từ ngoài cửa: “Thì ra là các người! Đây chẳng khác nào là đại thủy trôi miếu long vương.” Tiêu Từ mặc một bộ quần áo tương sắc, lão luyện nhẹ nhàng khoan khoái dẫn một lão sư phụ trên năm mươi tuổi đi vào.

Tiết Dã Thanh thấy nàng thì mở to mắt: “Tiêu tỷ tỷ, thì ra là người à? Mấy lần trước, ta đến quán chần mạch nhưng không có gặp tỷ tỷ, ta còn tưởng rằng tỷ tỷ đã về kinh thành rồi chứ.”

Tiêu Từ cười nhạt: “Nơi này vừa mới khai trương, buôn bán còn chưa ổn định, tạm thời ta không thể trở về kinh thành được.”

Minh Phi biết Tiêu Từ xuất thân không bình thường nhưng cũng không ngờ nàng lại chính là Thiếu Đông Gia của Kim Ngọc Mãn Đường, thấy nàng tuy trẻ tuổi nhưng lại có thể quản lý Kim Ngọc Mãn Đường ngay ngắn, rõ ràng như vậy trong lòng có chút khâm phục, lập tức đưa hạt châu ra nói rõ ý định của mình.

Tiêu Từ xem qua hạt châu, rồi thương lượng qua với đại sư hồi lâu mới nhìn nàng cười nói: “Loại hạt châu này trước kia ta cũng từng gặp rồi, bản thân hạt châu này có màu sắc diễm lệ rồi, chỉ cần điểm thêm một chút chi tiết rồi khảm vào trang sức là trở nên long lẫy vô cùng. Theo ta thấy, không bằng tỷ tỷ làm một đôi bông tai, một đôi đầu sai, một chiếc nhẫn và một sợi dây chuyền hình một đóa hoa, lấy trân châu làm nhụy, dùng hồng bào thạch làm cánh hoa, tất nhiên sẽ rất đẹp, Không biết ý tỷ tỷ thấy sao?”

Minh Phi ngẫm nghĩ hồi lâu nói: “Khi nào chúng ta có thể đến xem đồ?”

Tiêu Từ thương lượng với vị sư phụ kia rồi nói: “Từ nay trở đi, lúc nào các người trở lại xem?”

Minh Phi cười: “Mấy ngày nữa, ta muốn đưa Thanh muội muội đến quán xem bệnh, không có thời gian tới đây. Nghe nói lâu rồi người cũng không đến quán, lão đạo trưởng rất nhớ. Không bằng chúng ta cùng hẹn nhau đến quán, được không?”

Sắc mặt Tiêu Từ nhàn nhạt đang muốn cự tuyệt, lập tức Tiết Dã Thanh đã vui vẻ tiến lên kéo tay nàng ta. Nàng khẽ mỉm cười: “Gần đây, ta có chút bận rộn, xác thực là đã lâu cũng không đến thăm lão nhân gia sư phụ rồi. Vậy thì ngày mai cùng đi thôi.”

Tiêu Từ tiễn hai người xuống lầu, Tiết Dã Thanh thấy mọi người trong cửa hàng đều đối với nàng kính trọng thì không khỏi hâm mộ nói: “Tiêu tỷ tỷ, ta thật sự bội phục tỷ tỷ đây. Ta ngay cả khi muốn xuất môn còn không dễ dàng chứ đừng nói giống như tỷ tỷ có thể tự do tự tại ra cửa làm ăn.”

Nửa kiêu ngạo nửa chán nản, Tiêu Từ nói: “Nhà ta chỉ có một mình ta, trên ta lại không có ca ca, dưới ta cũng không có đệ đệ, vì vậy tất cả đều phải dựa vào ta để chống đỡ môn hộ, dù ta có muốn lười biếng cũng không thể được. Nhưng may mắn là cuối cùng ta cũng coi như không có phí công phí bạc, có thể thay phụ thân ta san sẻ ít nhiều.”

Trong nội tâm Minh Phi khẽ động, nàng ta là con gái một, gia nghiệp lại lớn như vậy, chỉ sợ trong nhà sẽ muốn có con rể ở rể. Cái người có tính tình như Thanh Hư kia liệu có thể chấp nhận không?

Khi trở về nhà đã thấy Cung Tịnh Kỳ đã sớm chờ nói là Cung Trung Tổ sai nàng đến mời phu thê hai người qua ăn cơm tối. Tuy nhiên, sau khi báo xong vẫn tiếp tục không rời đi mà ở trong phòng đợi Minh Phi, Tiết Dã Thanh nhìn ra cũng biết là nàng ta có chuyện riêng muốn nói cùng Minh Phi nên tìm một cái cớ tránh mặt.

Cung Tịnh Kỳ thấy trong nhà không còn những người khác thì lúng túng nói: “Tẩu tẩu, gần đây tẩu tẩu có đi thăm Chu phu nhân không? Nghe nói bọn họ đã chuyển ra sống ở chỗ cũ rồi, những ngày qua, cuộc sống thật không tốt.” Minh Phi có chút kinh nghi, vì sao nàng ta đột nhiên đến hỏi chuyện của Chu gia vậy? Nhưng vẫn trả lời nàng ta: “Có, ta đã đến thăm rồi. Thật sự bọn họ đã chuyển về chỗ ở cũ.”

Từ sau khi Chu đồng tri bị bắt vào nhà lao, Chu phu nhân lập tức bán hết nhà cửa, đuổi người làm chỉ giữ lại mấy người cận thân trung nghĩa rồi cùng Chu Dần Dần dọn đến một khu nhà bình dân sống. Ở đó, Chu phu nhân mặc y phục bố y, chỉ tiêu cực kì tiết kiệm, cố gắng chu toàn hết mọi thứ, chỉ chờ khi phán quyết cuối cùng của Chu đồng tri rồi lại tính toán tiếp. Minh Phi và Trần Oánh đi thăm bọn họ, vốn định giúp ít bạc nhưng Chu phu nhân và Chu Dần Dần quả quyết cự tuyệt, chỉ nhờ Cung Viễn Hòa giúp đỡ chăm sóc Chu đồng tri ở trong ngục, nói vậy có ơn huệ lớn đối với bọn họ rồi, không dám thiếu nhân tình của bọn họ nữa. Minh Phi và Trần Oánh sợ bọn họ suy nghĩ nhiều nên cũng không thể làm gì, khi đến thăm bọn họ thì cùng họ nói chút chuyện chứ không dám nhắc đến chuyện đưa họ bạc nữa.

Cung Tịnh Kỳ dùng sức vò nát chiếc khăn trong tay, một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Lần sau ngươi đi, có thể mang ta đi cùng không?” Thấy Minh Phi không nói lời nào, nàng cố gắng biện giải: “Ta suốt ngày bị nhốt ở nhà, cảm thấy rất bức bối, nếu đi ra ngoài, bọn họ đều xem thường ta, chỉ có Chu phu nhân là không ngại ta, còn đối với ta rất ôn hòa.” Minh Phi thấy hai gò má nàng ta hơi đỏ, lập tức hiểu nàng ta suy nghĩ cái gì, nhưng nàng không tiện khuyên nàng ta, chỉ đành phải nói: “Được, lần sau đi ta sẽ gọi ngươi đi cùng.” Rồi ra về lo lắng than một tiếng: “Tương lai sau này, bọn họ sẽ trở về quê hương, nơi này cũng chỉ còn lại một mình Chu Thanh, còn không biết Chu Thanh sẽ khóc thành cái bộ dạng gì nữa đây.” “Bọn họ phải về quê hương sao?” Quả nhiên trên mặt Cung Tịnh Kỳ có mấy phần lo lắng. Lúc này Minh Phi đã hoàn toàn hiểu suy nghĩ của nàng ta nên nói rất chắc chắn: “Đó là tự nhiên thôi, lá rụng về cội, vốn bọn họ cũng không phải là người nơi này, cho dù Chu đại nhân không xảy ra chuyện thì sớm muộn bọn họ cũng rời đi thôi...” Cung Tịnh Kỳ nắm chặt khăn tay, lặng yên một lát rồi vẫn kiên định nói: “Tẩu tẩu, chừng nào thì ngươi đi, nhớ gọi ta một tiếng.”

Kim Trâm đưa mắt nhìn bóng lưng Cung Tịnh Kỳ đi xa, lo lắng nói: “Nãi nãi, ngài thật sự muốn mang nàng ta đi cùng sao? Cứ xảy ra chuyện gì thì lại qua bên này nương nhờ chúng ta.”

Minh Phi nói: “Cho người nhìn chăm chăm bọn họ xem xảy ra chuyện gì không? Lại nói, có thể nàng ta cũng không biết.” Cung Tịnh Kỳ không có cái lá gan như Minh Tư, dù cho trong lòng rất nhớ cũng chỉ dám đứng từ xa liếc nhìn, không dám vượt qua lời tri nửa bước, mang nàng ta đi Chu gia cũng chỉ muốn cho nàng chết tâm mà thôi. Mấy lần trước đi qua, nàng biết dù Chu phu nhân đối xử ôn hòa với nàng ta cũng chỉ là đối nhân xử thế mà thôi, chắc chắn không có ý kia, vì vậy sớm để nàng ta chết tâm cũng tốt.

Minh Phi dặn dò Kim Trâm lấy chút ít quà Trần thị gởi đến dự định mang qua bên sát vách thì Bạch Lộ ở ngoài báo vào: “Nãi nãi, Ngu trang đầu đến rồi.”

Sao lúc này đột nhiên lại tới? Theo sự tính toán của nàng thì Kiều Đào phải đến đầu tháng mới sinh, chẳng lẽ sinh rồi? Minh Phi hưng phấn nói: “Mau gọi hân vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Trượt chân xuống sông.

Ngu Chúc đứng rũ tay ở ngoài màn cửa, sắc mặt có chút không tốt: “Nãi nãi, ta đến báo cho ngài thê tử của ta đã sinh tới qua, mẹ tròn con vuông. Là một tiểu tử mập mạp, nặng bảy cân.”

Minh Phi vui mừng, vội sai người mang kim tòa trường mệnh đã chuẩn bị trước đó, một ít y phục sơ sinh, chăn, thước, dầu, đường, trứng gà, gà... đưa đến, lại sai Hoa ma ma hôm sau đi theo Ngu Chúc đến trang tử để chăm sóc Kiều Đào. Hoa ma ma sớm đã cười không khép miệng, nghe vậy vội nói: “Nãi nãi yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt.”

Bạch Lộ cũng cười đi nói với Ngu Chúc: “Ngu trang đầu, nãi nãi bảo ta dẫn ngươi xuống nhà ăn cơm, hôm nay đã muộn rồi, trước hết nên nghỉ lại một đêm, sáng mai Hoa ma ma theo ngươi cùng về trang tử.”

Ngu Chúc có vẻ rất lo lắng, đột nhiên quỳ xuống: “Nãi nãi, tiểu nhân đã phụ sự phó thác của ngài. Xin nãi nãi trừng phạt tiểu nhân.”

Ngồi cách rèm, Minh Phi không thấy rõ vẻ mặt của hân, chỉ nghe giọng nói hình như có gì không đúng, vội hỏi nhanh: “Là thế nào? Mặt đất rất lạnh, ngươi đứng lên rồi nói chuyện.”

Lúc này đã là đầu đông, trên mặt đất lạnh thấu xương, Ngu Chúc cũng cảm thấy rất lạnh nhưng không dám đứng dậy, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Mai Từ bị trượt chân ngã xuống sông, bị nước cuốn đi rồi, chúng ta đã đi dọc bờ sông tìm kiếm ba ngày hai đêm liền vẫn không tìm thấy, chắc hân đã bị trôi mất xác. Xin nãi nãi trách phạt.”

Hôm đó, Mai Từ nói muốn sang bên kia sông mua ít đồ nấu canh cho Kiều Đào uống, những lần trước đều không sao, hướng chỉ lần này còn có một đại nương trong trang tử đi cùng, mọi người cũng cho rằng sẽ không có chuyện gì. Ai ngờ, trời đã tối, đại nương kia đã cầm một chiếc gậy trở lại nói nàng ta trượt chân xuống sông, nước sông lại đang chảy xiết, đào mắt đã không thấy người đâu nữa.

Kiều Đào dự tính còn mấy ngày nữa mới đến ngày sinh, nghe nói xảy ra chuyện này, giật mình quýnh lên, bị động thai. Vốn Ngu Chúc nghĩ đến bẩm báo chuyện này trước, lại bởi vì Kiều Đào bắt ngờ sinh, vừa kinh sợ lo lắng người khác đến nói không rõ ràng nên trì hoãn lại mấy ngày.

“Chết rồi?” Hoa ma ma kinh ngạc cực kì, nha đầu kia giáo hoạt như vậy lại có thể chết sao?

Ngu Chúc trầm giọng gật đầu: “Dù nhiều lành ít.” Một nữ nhân trượt chân xuống sông, ba ngày hai đêm vẫn không tìm thấy, trừ khi chết chứ làm sao sông được? Chẳng lẽ còn có thể chạy đi đâu? Trước không nói quan phủ sẽ trừng phạt rất nặng chuyện nô tỳ trốn đi, song nữ nhân kia xinh đẹp, mềm mại, hiện đang sống cuộc sống tự do tự tại qua ngày, sao lại có ý định trốn đi được? Nhưng nếu trốn đi thì trốn đi đâu? Còn không bị người khác bắt rồi bán đi sao?

Minh Phi trầm ngâm chốc lát rồi sai Hoa ma ma đỡ Ngu Chúc dậy nói: “Chuyện này cũng là chuyện ngoài ý muốn, cũng không phải là lỗi của các người, người không cần tự trách mình. Người nói tí mỉa tình hình lúc đó cho ta nghe xem.”

Nghe Ngu Chúc kể xong, Minh Phi thờ dãi: “Sao mạng nằng ta lại khổ như vậy chứ? Thôi, đây là ngoài ý muốn, cũng không phải lỗi của các người, mệnh của nằng ta đã như vậy thì làm cho nằng ta một trăng pháp siêu độ.”

Phụ nhân kia cũng không có chính mắt nhìn thấy Mai Từ rơi xuống sông, chỉ nghe một tiếng kêu cứu rồi nhìn thấy một chiếc giày rơi lại trên bờ sông, trên nước trôi một bộ y phục thì liền kết luận nằng ta đã rơi xuống sông, đã tìm kiếm ba ngày hai đêm rồi cũng không tìm được người, y phục trong phòng vẫn còn nguyên, nhưng tiền bạc chỉ còn lại một ít bạc vụn. Nằng nhớ khi đưa Mai Từ đến thôn trang đã thưởng cho nằng ta hai mươi lượng bạc, lại càng không nói trước đây Mai Từ vẫn dành dụm được một ít tiền nữa, thế nhưng bây giờ trong phòng chỉ có ít bạc vụn thì đủ biết Mai Từ đã trốn đi chứ không phải là chết đuối.

Thấy chủ nhân đã cho rằng đây là chết ngoài ý muốn, lúc này Ngu Chúc mới thả lỏng tâm tư: “Đa tạ đại nãi nãi nhân từ.”

Minh Phi nói: “Dặn dò mấy người ở trang từ cẩn thận một chút, chớ để bị trượt chân nữa. Đi xuống ăn cơm đi.”

Thấy Ngu Chúc lui ra, Hoa ma ma cẩn thận từng li từng tí quan sát nét mặt Minh Phi: “Nãi nãi, Mai Từ...” Mai Từ là người thế nào, bà là người biết rõ nhất, một người thông minh lanh lợi, lại tiếc sinh mệnh của mình, làm sao có thể dễ dàng chết đi được? Hơn nữa, nghe Ngu Chúc nói tình hình lúc đó, bà đã có thể đoán được chút đầu mối.

Minh Phi nói: “Ma ma, nếu nằng ta trượt chân bị ngã xuống sông, chắc là đã chết rồi. Ngày mai, người đi đến quan phủ báo quan, sau này không cần nhắc lại nữa.” Mai Từ không phải là người lỗ mãng, hơn nữa cũng biết hậu quả của một nô tỳ trốn đi, đương nhiên sẽ không gây ra phiền toái gì, nếu dám chạy trốn, tất nhiên đã dự liệu hết rồi. Nếu nằng ta đã lập kế hoạch về cái chết của mình, không gây phiền toái gì thì nằng cũng thành toàn cho nằng ta, không truy cứu nữa.

Hoa ma ma im lặng một lúc rồi hiểu ra, khuôn mặt tươi cười: “Nãi nãi chuẩn bị để nô tỳ đến trang từ ở bao lâu?”

Minh Phi cười như không cười nhìn bà ta: “Ma ma muốn ở bao lâu?”

Ngược lại Hoa ma ma không tiện trả lời: “Tùy nãi nãi thôi, nếu nãi nãi muốn nô tỳ ở lâu hơn một chút cũng không sao nhưng nô tỳ lo lắng bên cạnh nãi nãi không có ai.”

Minh Phi nhìn sắc trời thì đoán Cung Viễn Hòa sắp trở về nên nằng muốn sang bên sát vách trước vì không thể đợi đến giờ cơm rồi mới đến, chỉ đành để hân về rồi một mình đi qua, vì vậy không nói chuyện linh tinh nữa: “Vất vả cho ma ma rồi, coi như cho ma ma nghỉ phép, ở đến rằm tháng sau, đợi khi ta đến thì đón ma ma cùng về luôn, ma ma thấy thế nào? Tối nay, ma ma không cần đi cùng ta, ở nhà chuẩn bị đồ đặc đi.”

Hoa ma ma nghe vậy cực kì vui mừng, không ngừng nói cảm ơn, thừa dịp Kim Trâm hầu hạ Minh Phi mặc y phục thì đi ra ngoài sai Đan Hà gọi đám người tới sắp xếp công việc rồi dặn dò không cho lười biếng, không được làm chuyện gì sai lầm. Thấy mấy người Đan Hà rất hăng hái, bà rất yên tâm về phòng thu dọn chút đồ đặc.

Kim Trâm cẩn thận cầm cây trâm ngọc lên tóc Minh Phi, nhìn ngắm một hồi rồi hài lòng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, không biết tối nay gọi ngài và đại gia sang không biết vì cái gì?” Ở trong ấn tượng của nằng, mỗi lần bên sát vách gọi đại gia và nãi nãi sang ăn cơm sẽ không có chuyện gì tốt.

Minh Phi sửa sang lại ống tay áo lông chồn trắng cười: “Có thể có chuyện gì nữa? Cũng chỉ có ba chuyện thôi.” Mà ba chuyện này cùng bọn họ không có liên quan hay chút lợi ích nào. Một là, chuyện Hồng tri phủ đã tịch thu bạc của Liễu gia nhưng không trả tiền cho họ nên cả nhà Cung gia đều gấp lên; hai là, Cung Trung Tổ bảo Cung Viễn Hòa giúp lo lắng hôn sự cho Cung Viễn Trật hỏi của Thẩm gia, Cung Viễn Hòa vẫn chưa trả lời; thứ ba, chính là hỏi tới nằng có viết thư cho Thái Quang Đình nói chuyện Cung Viễn Trật đến kinh thành đi học không.

Con người Kim Trâm đảo một vòng cười: “Nãi nãi, một mình biểu tiểu thư ăn cơm không ngon miệng, không bằng để nằng đi cùng sang bên kia ăn cơm?” Lại nói, bên nhà sát vách biết rõ Tiết Dã Thanh ở đây, nhưng chỉ mời đúng một bữa cơm rồi sau đó không đã động gì đến cả, mỗi lần chỉ đều bảo Cung Viễn Hòa và Minh Phi đi qua ăn cơm, chưa bao giờ thuận tiện nói Tiết Dã Thanh đi cùng. Hôm nay nếu để Tiết Dã Thanh đi cùng, xem thử trước mặt Tiết Dã Thanh, bọn họ có mặt mũi nào yêu cầu bọn họ làm cái này cái kia chứ?

Minh Phi điểm một cái lên chóp mũi Kim Trâm: “Người chỉ có khôn vặt mà không nhìn xa, nếu thân thể biểu tiểu thư tốt, tinh thần tốt, ta không ngại mang nằng sang giải sầu, nhưng cơ thể nằng không khỏe, ta làm sao nhẫn tâm dẫn nằng sang rồi không cho nằng an tâm dùng cơm được?”

Kim Trâm có chút thẹn thùng cười: “Là nô tỳ suy tính thiếu sót.”

Minh Phi nhận lấy chiếc áo choàng đỏ thắm khoác lên người, hí híp nhìn nhánh cây trong sân: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, biểu tiểu thư ở trong phòng kia sẽ bị lạnh, ngày mai người mang ấm lò đến, cũng đốt lửa trong phòng để sưởi ấm.”

Kim Trâm nhất nhất đều gật đầu.

Minh Phi đến bên nhà sát vách, đương nhiên sẽ đến An Nhân đường của Cung nhị phu nhân thỉnh an, mới đâm đầu đi tới đã gặp Lý di nương: “Đại nãi nãi, lão gia và phu nhân, các công tử, tiểu thư đều ở trong nội đường đấy.”

Minh Phi có chút kinh ngạc cười hỏi: “Sao đột nhiên lại đi Thương Hàn đường vậy? Không phải nơi đó không có người ở sao?”

Lý di nương khẽ mỉm cười: “Trước đó vài ngày, lão gia đã phân phó thu thập đồ đạc, có lẽ sau này ăn cơm cũng ăn cơm ở đó, mỗi buổi sáng, phu nhân và di nương phải đến vấn an lão gia, sẽ ở nơi đó phục vụ lão gia. Sau này ngài đến cũng chỉ cần đi trông nom một mình bên lão gia là được.”

Minh Phi nghe ra chút ý tứ, An Nhân đường của Cung nhị phu nhân không còn là trung tâm của chi thứ hai nữa mà là Thương Hàn đường rồi. Vì vậy, nàng thử dò xét nói: “Mẫu thân ta có gọi đến một ít đặc sản của Đãng Châu, không biết nên giao cho người nào?”

Lý di nương khẽ mỉm cười nhìn nàng: “Hôm trước, lão gia đã sai ta giúp tam tiểu thư trông nom chuyện phòng bếp và một ít chuyện vụn vặt khác, như vậy thì đồ của nãi nãi giao cho ta là được.”

Minh Phi cười nói: “Ai nha, khó trách sao mấy ngày nay di nương đều không có thời gian sang nhà tìm ta nói chuyện. Thì ra đã thành người bận rộn rồi.”

Lý di nương cười khổ: “Nói vậy cũng không đúng. Ngài cũng biết, thời gian dài ta không ở nhà, không quen hết mấy người trong nhà, làm chuyện gì cũng vất vả hơn.”

Cung nhị phu nhân và Chu di nương sẽ không đồng ý để nàng nhúng tay vào quản sự, như thế nào sẽ cho nàng cuộc sống tốt được? Minh Phi an ủi nàng: “Di nương là người ôn hòa, thời gian còn dài, chỉ cần mọi người trong nhà biết tâm di nương tốt thì tự nhiên sẽ có người giúp di nương thôi.”

Về mặt Lý di nương tịch tịch thờ dài: “Ta chỉ có một mình, cũng không dám cầu mong nhiều, chỉ cần sau này có người nhắc đến ta, đừng nói ta là người xấu là được.”

Minh Phi trầm mặc nhỏ giọng nói: “Bao nhiêu năm qua, di nương vẫn không có động tĩnh gì sao?” Nàng chỉ biết Lý di nương được Cung Trung Tổ mua về làm thiếp khi còn đang đương chức, nhưng nhiều năm không có thai lại không biết nguyên nhân sâu xa là do cái gì.

Lý di nương sờ nhẹ lên bụng mình, chậm rãi lắc đầu: “Thân thể ta không được, cơ thể ta tốt lên cũng là nhờ phu nhân nhờ phù thủy ban cho nước phép mới dần dần khỏe lên, chuyện con cái là trời cho, cả đời này chỉ sợ là không thể có con được.”

Minh Phi nhìn về mặt bình tĩnh đến chết lặng của nàng không nhịn được khẽ rung mình. Nếu không phải Lý di nương không thể có con thì làm sao Cung nhị phu nhân yên tâm để nàng đi theo Cung Trung Tổ khi Cung Trung Tổ còn tại nhiệm chứ?

Đang nói chuyện, hai người đã tới Thương Hàn đường, đã thấy ngay chính phòng đã có một chậu than thật lớn, Cung Trung Tổ ngồi ngay giữa giường La Hán, Cung nhị phu nhân cũng không có ngồi bên cạnh hần mà là ngồi xuống một cái ghế hoa hồng phía dưới tay hần, khuôn mặt buồn bức không vui. Ngũ tỷ đệ Cung Nghiên Bích, Cung Tĩnh Kỳ, Cung Viễn Trật, Cung Viễn Khoa, Cung Viễn Quý ngồi ở chung quanh, Chu di nương siết chặt khăn trong tay, không còn hơi sức đứng bên cạnh Cung Trung Tổ, thỉnh thoảng thấp giọng ho một tiếng, đáng vẻ bệnh nặng còn chưa khỏi, đôi mắt chuyển tới chuyển lui, không giấu được sự hưng phấn.

Minh Phi tiến lên hành lễ, vấn an, Cung Trung Tổ chỉ chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh Cung nhị phu nhân nói: “Ngồi đi.”

Minh Phi cũng không nhiều lời, đi tới ghế ngồi xuống. Cung nhị phu nhân ai oán nhìn Cung Trung Tổ, thấy vẻ mặt Cung Trung Tổ thờ ơ hờ hững thì vừa hận vừa giận liếc nhìn Chu di nương.

Chu di nương làm như không thấy, tiến lên lấy lòng muốn tự tay châm trà cho Minh Phi, Kim Trâm thấy rõ ràng nên vội vàng tiến lên nhận lấy, liên tục nói không dám. Chu di nương vẫn không có chút tức giận nào, lại ân cần khuyên Minh Phi ăn trái cây, còn tự tay lột quýt đưa lên.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Chê ít.

Minh Phi thấy nàng ho khụ khụ không ngừng, nào dám hường cái phúc này? Nhận lấy quả quýt đưa cho Cung Trung Tổ: “Mời công công dùng quýt.” Trong lòng hạ quyết tâm, nếu Chu di nương không biết điều, còn phải bóc, nàng thì tiếp tục đưa. Nhờ có Cung Nghiên Bích nhìn ra liền ho một tiếng thật nhỏ, Chu di nương cũng liền ngưng ngừng cười một tiếng, không hề đi lên nữa.

Cung Trung Tổ nhìn quả quýt trước mặt một cái, vuốt râu, thấp giọng ho một tiếng: “Tức phụ, mấy ngày nay các người cực khổ rồi.”

A? Họ làm gì, đáng giá để hần vừa thấy mặt đã nói nàng cực khổ? Không phải là tăng bóc lên đỉnh đầu trước, sau đó sẽ buộc các nàng lên Lương Sơn chứ? Trong lòng Minh Phi nói thầm, một bên cười nói: “Công công, Viễn Hòa cùng nhị tước cũng không làm gì, không dám nói khổ cực.”

Cung Trung Tổ khẽ mỉm cười: “Ta nghe nói, tội danh gian tặc của họ Hồng này nhanh chóng được công nhận, bạc mà hần tham của chúng ta cũng rất

nhANH sẽ phải trả về. Đây không phải là kết quả do Viễn Hòa cố gắng chu toàn mới có được sao? Trong này, cũng có một phần công lao của ngươi.”

Sao nàng chưa từng nghe Cung Viễn Hòa nói qua chuyện này? Trong đầu Minh Phi đột nhiên giạt nảy, đang muốn mở miệng, Cung Trung Tổ vội vã nói tiếp: “Vừa đúng lúc, có số tiền kia, đợi đến khi Quách gia tới cầu hôn, liền thuận lợi cho chuyện của Nhị muội ngươi. Tuổi của nàng không nhỏ, lại là đại sự, ta muốn việc này được làm một cách tốt nhất, cái gì cần mua đều phải mua, thân thể thăm thăm ngươi không tốt, rất nhiều chuyện muốn làm mà lại không có sức, không để ý tới, đến lúc đó còn phải làm phiền người làm tâu tâu là ngươi phí thêm một chút tâm sức mới được.” Nói xong liền tha thiết nhìn Minh Phi, trên mặt đều là mong đợi.

Cung Nghiên Bích tận dụng mọi thứ, tiến lên thăm sâu khẽ chào Minh Phi: “Tẩu tẩu, ta khiến ngài thêm phiền toái rồi.”

Minh Phi cười đỡ dậy nàng: “Nhị muội muội khách khí, việc này thì có hề gì, trước hãy đứng lên. Ngươi cũng biết, ta chưa từng trải qua chuyện lớn, nếu không cẩn thận mà để xảy ra chuyện không may, chẳng phải là xấu hổ? Hay là để thăm thăm phụ trách đi, nếu không, ta mất thể diện là chuyện nhỏ, mất mặt mũi của Cung gia, ta đảm đương không nổi.”

Cung Nhị phu nhân cúi đầu nghich móng tay, lạnh lùng bĩu môi: “Cháu dâu [chất nhi tức phụ] chó khiếm nhường. Mặt mũi của Cung gia hiện nay hoàn toàn dựa vào ngươi và đại gia.”

Cung Trung Tổ trợn mắt nhìn Cung Nhị phu nhân một cái, quay đầu lại nhìn Minh Phi cười nói: “Ngươi làm chuyện thỏa đáng, quyết sẽ không xuất hiện sai lầm, ta yên tâm. Như vậy, ngày mừng cưới, người Quách gia tới, ngươi sẽ tới đây cùng Viễn Hòa, nghe từ đầu, cũng không dễ mắc sai lầm.”

Cung Nhị phu nhân nhanh miệng nói: “Cũng không biết có thể lấy ra bao nhiêu bạc? Quách gia này lại chịu cho bao nhiêu sinh lễ, muốn bao nhiêu đồ cưới? Nhà chúng ta hiện nay nghèo như vậy, còn không biết có thể góp đủ đồ cưới hay không? Chỉ là việc đại gia cùng đại phu nhân có thể làm được, nhất định có thể nghĩ cách giúp chúng ta.” Nói xong tà tà nhìn Minh Phi, xem nàng nói thế nào.

Tiền còn chưa tới tay, đã muốn nhắc nên dùng thế nào, còn phải giúp bọn họ tìm cách chuẩn bị đồ cưới? Đây là đạo lý gì? Lời này của Cung Nhị phu nhân thức tỉnh Minh Phi, thay vì tùy thời bị nhớ thương, còn không bằng một lần cắt đứt niệm tưởng của bọn họ, liền cười nói: “Chuyện lớn cả đời của mấy đệ đệ, muội muội cũng chưa từng giải quyết, trong lòng ta cùng Viễn Hòa vẫn vướng víu. Thật ra thì chúng ta cũng từng thương lượng chuyện này, muốn cho mấy đệ muội thêm chút đồ, tỏ một chút tâm ý.”

Nói tới chỗ này, nàng cố ý dừng lại, nhìn về phía mọi người. Cung Trung Tổ hạ mí mắt uống trà, không nhìn ra vẻ mặt, chỉ là ngón tay nắm cái ly cũng trắng bệch, Chu di nương siết chặt khăn trong tay, Cung Nghiên Bích ngẩng lên nhìn nàng, Cung Tịnh Kỳ cúi đầu nhìn mũi giày, Cung Viễn Trật cắn môi, Cung Viễn Khoa ngo ngắc nhìn chậu than, Cung Viễn Quý đang đánh ngáp, Lý di nương đồng tình nhìn nàng.

Quả nhiên có mờ ám, Minh Phi âm thầm cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ tiếc đồ dùng trong nhà, đồng ruộng, phòng ở phải nhờ công công cùng thăm thăm chuẩn bị cho họ, chúng ta chọn chỉ sợ bất hòa tâm ý. Cho nên Viễn Hòa nói rồi, mấy đệ đệ, muội muội, không câu nệ lớn nhỏ thứ, mỗi người năm trăm lượng bạc, tạm thời biểu lộ tâm lòng.”

Nhìn sự thất vọng rõ ràng của đám người Chu di nương, thậm chí nàng lười nói cái gì chỉ tiêu tốn kém, không có tiền ... Lấy cớ, chỉ mỉm cười nhìn Cung Trung Tổ: “Phần của Nhị muội muội, ngày mai ta sẽ đưa tới đây, cũng dễ cho nàng mua thêm vài thứ mình thích. Công công thấy thế nào?”

Mí mắt Cung Trung Tổ co quắp một cái, dùng sức nuốt xuống một ngụm trà, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Không vội.” Năm trăm lượng bạc, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nếu chỉ luận nhân tình, bất luận kẻ nào cũng không dám nói ít, chỉ là so sánh với nhà bọn họ ngày trước, cùng với số lượng hân đăng kỳ vọng, quả thật có chút ít.

Minh Phi nói: “Cũng được, vậy thì ta đợi đến đúng ngày Nhị muội muội xuất giá lại đưa tới đây.” Vẫn còn chê ít sao? Nhớ ngày đó nàng xuất giá thì trừ Trương thị, Trần thị, Thái Quang Đình tiếp tế nàng, Thái Quốc Đống chẳng qua cũng chỉ cho nàng ba ngàn lượng bạc mà thôi. Năm trăm lượng bạc, đủ mua một đại viện ở Thủy thành phủ rồi. Quả nhiên là người không biết đủ*.

* Nguyên văn là: “Nhân tâm bất túc xà thôn tượng” (Dịch: Lòng người không đủ, rắn nuốt voi.) Tạm dịch là: Người tham lam sẽ muốn ngày càng nhiều, giống như con rắn muốn nuốt lấy cả con voi. Một người nếu không biết đủ thì cho dù có một khối tài sản khổng lồ trong tay, họ cũng vẫn không thấy thỏa mãn.

Đợi đến một ngày kia, rất nhiều thứ cũng không kịp chuẩn bị, mặt Chu di nương lập tức trắng bệch. Liên tiếp nháy mắt với Cung Trung Tổ, nhưng Cung Trung Tổ đã nói ra, lại bị con dâu không nể mặt mà tính kế, đã cảm thấy vô cùng mất mặt, vừa thẹn vừa cáu, khổ không thể nói, nào còn tâm tư để ý tới nàng? Lập tức làm như không thấy.

Chu di nương chưa từ bỏ ý định mà dịch vài bước tới chỗ hân, lặng lẽ lôi kéo tay áo của hân, bộ mặt ngây thơ đáng yêu lại đáng thương. Cung Trung Tổ tức giận lườm nàng một cái, Chu di nương bị dọa đến khẽ run rẩy, bị sắc một ngụm nước miếng, kinh thiên động địa mà ho khan. Trong lòng Cung Nhị phu nhân cũng không để năm trăm lượng bạc này vào trong mắt, nhưng vừa nghĩ tới giả như không có Cung Nghiên Bích cùng Cung Viễn Khoa, số bạc này nên là của bọn Cung Tịnh Kỳ, lại nghĩ đến tiểu tiện nhân Cung Nghiên Bích này thậm chí còn có duyên được một mối hôn sự tốt như vậy, càng nhìn ba mẩu từ nhà này nàng càng hận, chỉ hận không thể tam hạ ngũ trừ nhĩ (*), phải phá rối chuyện như vậy mới phải, liền lạnh lùng nói: “Ho thành bộ đáng này cũng không biết trốn ở trong phòng, đây là muốn lây bệnh qua cho cả nhà? Còn không mau lui ra!”

(*) Tam hạ ngũ trừ nhĩ: vốn nghĩa 'ba hạ năm gạt hai' trong phép tính cộng trên bàn tính mà phải thuộc lòng, sau chỉ sự thành thạo, tháo vát trong công việc.

Chu di nương thấy Cung Trung Tổ không có ý tứ nói chuyện giúp mình, lau đi hai dòng lệ, khóc hề hề hành lễ, lui xuống. Cung Nghiên Bích ngồi không yên, đang định đứng dậy đi theo, Cung Nhị phu nhân ngạo mạn nói: “Nghiên Bích, ngươi qua đây bóp vai giúp ta, hiện tại thời tiết thay đổi, vô cùng đau

đón.”

Cung Nghiên Bích không dám nói nhiều, uất uất ức ức mà đi đến sau lưng Cung Nhị phu nhân bóp vai cho nàng, cũng chưa bóp được mấy cái, Cung Nhị phu nhân liền hết rầu lên như heo bị chọc tiết: “Ta chỉ nói đi nương người một tiếng, người đã ra tay độc ác như vậy, ai nha, đau chết mất, thật khủng khiếp.” Không đợi Cung Trung Tổ lên tiếng, gào khóc thảm thiết gọi Cung Tịnh Kỳ tới đỡ nàng, hếch cằm tự trở về An Nhân đường. Để đám người còn lại ở lại trong nhà.

Cung Nghiên Bích đứng ngơ ngác một lát, nước mắt như hai hạt đậu nành đỏ rào rào xuống, vung khăn, nước nờ chạy đi.

Sắc mặt Cung Trung Tổ nhất thời biến thành năm màu rực rỡ, cực kì đẹp mắt. Minh Phi thâm buồn cười, không thể không gánh trách nhiệm ba phải nặng nề, mỉm cười nhìn về phía Cung Viễn Trật: “Nhị thúc, tin kia ta đã cho người đưa vào kinh, ước chừng mấy ngày nữa là có thể nhận được thư hồi âm, người sẽ chờ qua năm thì vào trong kinh học.”

Lực chú ý của Cung Trung Tổ lập tức bị hấp dẫn qua, hỏi việc học của Cung Viễn Trật cùng Cung Viễn Quý. Cung Viễn Khoa anh hùng không đất dụng võ, chỉ có thể tiếp tục giả ngây ngô, nhưng trong lòng thì oán hận vô cùng.

Lý di nương nhân cơ hội mời Minh Phi cùng tới phòng bếp nhìn một chút xem cơm tối đã chuẩn bị đến đâu, để lại mấy phụ tử Cung gia một mình ở lại Thương Hàn đường.

Cung Viễn Hòa kéo một làn gió lạnh đi vào, nhìn thấy chính là một tình cảnh quỷ dị như vậy. Nói là ăn cơm, trong nội đường lại chỉ có mấy nam nhân vẻ mặt khác nhau ngồi, không trông thấy một nữ nhân nào. Cung Trung Tổ nghiêm mặt dạy dỗ nhi tử, giáo huấn đến cực kỳ vui vẻ, mấy nhi tử hoặc không phục, hoặc giả ngu ngốc, hoặc là bộ dạng trong lòng run sợ, trông rất đẹp mắt.

Cung Viễn Hòa định ôm tay, đứng ở hành lang xem náo nhiệt. Nghe giọng nói của Cung Trung Tổ càng ngày càng nhỏ, sau đó đã vô lực, có lẽ là muốn kết thúc, đang muốn đi vào nhà, chỉ thấy Kim Trâm mỉm cười đi tới, ý bảo hấn đi cùng nàng.

Minh Phi ngồi một mình trong nhà, thấy hấn đi vào, nhét vào tay hấn một cái bếp sưởi nhỏ nhắn mà Lý di nương cố ý đưa cho nàng, đưa hai bàn tay lạnh như băng lên đặt vào mặt hấn hai cái, cười nói: “Vừa rồi ta tốn 2500 lượng bạc.” Nhỏ giọng nói chuyện lần nữa, nghiêng đầu nhìn hấn cười: “Ta thấy dù sao chúng ta cũng phải tốn tiền, thay vì bị bọn họ tính toán, đuổi theo đòi hỏi, không bằng chặt đứt niệm tưởng của bọn họ sớm một chút, đỡ phải cứ vài ngày lại làm loạn một lần. Chưa kịp thương lượng với chàng nên liền tự chủ trương làm.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Nàng làm rất tốt, rất hợp lòng ta. Là ta quên nói với nàng, gia sản của bọn họ, ước chừng có thể lấy về một vạn lượng. Xài tiết kiệm một chút, đủ cho bọn họ gả cưới. Phụ thân vốn đã sớm biết số lượng, lại chệch ít.” Hấn đã sớm tính sổ sách cho bọn họ, chỉ cần ứng phó xong khoản cưới gả này, coi chừng tiền thu vào từ cửa hàng, tiền mướn cùng tiền thu từ đồng ruộng, cũng có thể không lo chuyện áo cơm.

Chệch ít, cho nên lại đánh chủ ý lên đầu bọn họ. Minh Phi lắc đầu một cái, thờ dài nói: “Mặc kệ hấn làm thế nào, chúng ta hàng năm cho hấn một khoản bạc cung đường hiếu kính hấn thôi. Thích dùng như thế nào, đều do hấn tự quyết.”

Cung Viễn Hòa nhét lò sưởi cầm tay nhỏ bé về tay nàng: “Tạm thời không đề cập tới chuyện này, tránh khỏi bọn họ biết lại muốn sinh sự, sau này hãy nói.”

Bởi vì Cung Nhị phu nhân, Cung Nghiên Bích, Cung Tịnh Kỳ không có ở đây, bữa cơm tối này ăn trong không khí yên lặng. Chỉ khi nghe thấy Cung Viễn Hòa nói Thâm gia có phát dấu hiệu thì cảm xúc của Cung Trung mới đề cao một chút, thúc giục Cung Viễn Hòa làm xong chuyện này sớm một chút.

Cung Viễn Trật thừa dịp những người khác không chú ý, tiến tới bên cạnh Minh Phi nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, tiền kia ta không muốn. Nếu tiểu thư Thâm gia thật sự hiếu lí lẽ, nàng cũng không nên chê ta nghèo.” Không đợi Minh Phi đáp lời, xoay người nhanh chóng rời đi.

Người trong gia đình này, thật may là còn có một người bình thường. Minh Phi không nhận được mỉm cười, tâm tình hoàn toàn khác với lúc nàng tính kế với người khác, buộc phải cho bạc, nàng còn ưu ái cho hấn.

Ăn cơm xong, Cung Viễn Hòa theo thường lệ lưu lại giảng giải cho Cung Viễn Trật một chút văn chương dự thi, Minh Phi trở về trước. Mới vừa từ biệt Lý di nương, chỉ thấy Chu di nương đứng bên cạnh núi đá giả, dùng khăn che miệng, dùng sức chịu đựng để không ho ra tiếng, một tay ra sức vẫy gọi Minh Phi.

Kim Trâm nhìn thấy Chu di nương liền tức, nén giận tiến lên ngăn cản, tức giận nói: “Di nương có việc gì?”

Chu di nương thật dễ dàng nhìn xuống trần ho kịch liệt này, bộ mặt tươi cười: “Kim Trâm cô nương, ta có lời muốn nói với đại phu nhân.” Nàng đã quyết định, hôm nay phải lấy được chút bạc từ tay Minh Phi, nếu không Cung Nghiên Bích thật sự rất thâm.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Đáng thương.

Kim Trâm làm như nghe không hiểu ý tứ của Chu di nương, đứng bất động. Chu di nương nhìn về phía Minh Phi, Minh Phi cười hòa ái dễ gần: “Kim Trâm không phải người ngoài, di nương có lời gì xin nói thẳng.”

Chu di nương lăm lét nhìn trái phải một phen, thần thần bí bí nói: “Đại phu nhân, ta nghe phu nhân cùng lão gia nói, người đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh, rất là lo lắng về cháu đích tôn nối dòng, muốn mời Tôn đạo cô xem một chút cho người đấy.”

Minh Phi cười nhạt: “Làm phiền di nương quan tâm, chuyện của chính mình, ta vẫn tự biết. Ta còn có việc, cáo từ trước.”

Chu di nương thấy nàng trong nháy mắt đã đi xa, lại là dáng vẻ một chút cũng không động lòng gấp gáp, không khỏi khản trương: “Đại phu nhân, ta đơn giản nói thẳng đi, đó không phải là vấn đề của người!”

Nàng cũng không tin ném ra tin tức này còn không dọa chết người!

Minh Phi quả nhiên dừng chân, quay mặt lại, vẻ mặt nặng nề nhìn nàng, nhỏ giọng: “Người lặp lại lời nói vừa rồi thêm lần nữa?” Đây là muốn lộ ra những thứ âm u đáng ghê tởm kia rồi sao?

“Ta nói đó không phải là vấn đề của người.” Chu di nương thấy nàng vào tròng, hả hê nói: “Không biết đại phu nhân có thời gian tới chỗ ta dùng một ly trà hay không?”

Minh Phi ngược mắt nhìn hoàng hôn phía chân trời, nhỏ giọng nói: “Uống trà liền miễn, di nương muốn gì?”

Chu di nương cũng không gấp, hất cằm lên, dáng vẻ giống như chắc chắn Minh Phi nhất định sẽ cho: “Ta muốn năm ngàn lượng bạc.”

“Năm ngàn lượng bạc?” Kim Trâm đang muốn mắng nàng không biết trời cao đất rộng, Minh Phi khoát tay áo, nhàn nhạt nói: “Để cho nàng nói.”

Chu di nương nói: “Chỉ cần năm ngàn lượng bạc, ta liền nói hết điều ta biết cho người.” Dưới sắc chiều, nàng thấy hình dáng Minh Phi dần dần mơ hồ, cùng với càng ngày càng không thấy rõ loại vẻ mặt nhàn nhạt, có chút lo lắng. Nhưng nghĩ đến năm ngàn lượng bạc có thể giúp Cung Nghiên Bích cùng Cung Viễn Khoa một tương lai tốt đẹp, nàng lại ưỡn ngực lên, cái này gọi là thỏa mãn nhu cầu, không phải sao?

Minh Phi nhíu miệng, cười trào phúng: “Người muốn lừa gạt vợ vét, thì tìm sai đối tượng! Coi như điều người nói là thật, cõi đời này cũng không phải là không có lương y, vừa lúc ta liền quen được một lương y nổi danh nhất Đại Phong! Giả sử sinh không được, đó cũng là mệnh, ta nhận!”

Chu di nương cắn cắn môi, chưa từ bỏ ý định nói: “Cái này gọi là mình thương dễ tránh*, ta có tin tức bán cho đại phu nhân!”

* Trích từ câu: “Mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng”, chỉ những việc xảy ra quang minh chính đại để tránh hoặc dễ xử lý hơn những việc làm mập mờ, lén lút.

Minh Phi cười như không cười nhìn nàng: “Bán? Tin tức gì đáng giá năm ngàn lượng bạc? Ta nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng không có. Trừ phi, di nương chịu nói cho đại lão gia những việc đã nhìn thấy trong năm nay, trút giận giúp ta cùng đại gia, ta còn có thể suy tính cho Nghiên Bích cùng Viễn Khoa một chút bạc.” Phất tay áo, rồi đi cùng Kim Trâm đã nghe đến ngày người.

Chu di nương vẫn không ngừng đuổi theo, kéo tay áo Minh Phi lại, nhỏ giọng nói: “Đại phu nhân, là ta không biết phân biệt, ngài chớ so đo với ta. Ngài nên nhớ, nếu Tôn đạo cô này xem bệnh, xem phong thủy, làm phép gì đó cho ngài, các ngài ngàn vạn lần không thể tin tưởng nàng! Nàng sẽ hại ngài! Nếu ngài cũng. Vậy coi như thật sự không có hy vọng.”

Minh Phi dừng chân, khẽ mỉm cười: “Vậy thì đúng rồi, có gì thì vui vẻ nói nha, rõ ràng là người một nhà, sao nhất định phải uy hiếp gì chứ? Bất chợt, mua bán cái gì, rất không có ý tứ. Kim Trâm, ngày mai liền mang năm trăm lượng bạc tới giao cho lão gia.”

Vẫn chỉ có năm trăm lượng bạc. Chu di nương vừa thất vọng vừa giận, lớn tiếng nói: “Đại phu nhân, ban đầu ngài đã đồng ý tìm một mối hôn sự tốt cho Viễn Khoa nhà chúng ta, tìm một người có tiền đồ tốt. Ngài cũng không thể lật lọng.”

Minh Phi vừa bực mình vừa buồn cười: “Đúng nha, giao tình của chúng ta không tệ. Cho nên ta đồng tình vì di nương đi theo lão gia cùng thăm thăm nhiều năm như vậy, sinh con dưỡng cái, tận tâm hầu hạ, nhưng ngay cả tiền cưới gả của con gái cũng phải tìm cách lừa gạt người khác mới có thể góp đủ. Ta thật sự không nhìn nổi, như vậy, trừ năm trăm lượng bạc ra này ra, sau đó ta lại cho người mang cho di nương thêm hai trăm lượng bạc nữa, người xem thế nào?”

Kim Trâm tiến lên cứng rắn đẩy tay Chu di nương ra, nhẹ giọng mắng một câu: “Không biết đủ! Đại phu nhân nhà chúng ta thương hại người, không thêm so đo với người, người thật đúng là coi trọng chính mình rồi!”

Đội chủ tớ Minh Phi đi xa, Cung Nghiên Bích lách mình đi ra từ sau núi đá giả, lo lắng nhìn Chu di nương đang giận đến phát run ở phía trước: “Di nương? Ngài có ổn không?”

Chu di nương gắt gao níu lấy cánh tay Cung Nghiên Bích, sắc mặt dữ tợn nói: “Ta không cam lòng!”

Cung Nghiên Bích lo lắng nói: “Di nương, ngài đừng.”

Chu di nương cắn răng, chậm rãi lắc đầu: “Người yên tâm, ta sẽ không trì hoãn đại sự. Người đi gọi đệ đệ người tới, ta có lời muốn nói với hắn.” Lại cười gằn: “Thêm thêm hai trăm lượng bạc cũng tốt, đủ cho các người thêm chút ruộng đất.” Một trận gió lạnh thổi tới, nàng không khống chế được lại ho

khan, ho đến mức khom lưng xuống.

Cung Nghiên Bích lo âu nhìn nàng, trong lòng sinh ra một loại dự cảm chẳng lành.

Lý di nương nhìn xa xa, không biến sắc trở về Thương Hàn đường của mình.

Vào phòng, Minh Phi đang muốn đưa tay cởi áo choàng, Kim Trâm vội nói: “Phu nhân, đề nô tỳ.” Cúi đầu cởi áo choàng ra cho Minh Phi, lại cẩn thận cẩn thận hỏi: “Phu nhân, đã không dùng cơm tối, vậy ngài muốn dùng chút gì để ăn khuya không?”

Minh Phi còn chưa mở miệng, nàng liền hấp tấp nói: “Không bằng đi tìm dùng một chút cạnh tổ yến nấu đường phèn đi? Mấy ngày nay ngài vô cùng mệt mỏi, cũng nên bồi bổ chút.”

Minh Phi nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nàng, khẽ gật đầu: “Được.”

Kim Trâm đi tới cửa lại trở về: “Phu nhân, có cần làm cho đại gia một bát hay không?”

Dưới ánh nến, dung mạo bình thản không hề đẹp rực rỡ lại khiến cho Minh Phi có một loại cảm giác sắc sỡ loá mắt. Minh Phi thờ dãi, đứng dậy kéo nàng ngồi xuống bên người mình, cười nói: “Ngươi đây là lo lắng thay ta?”

Kim Trâm gật đầu lại lắc đầu, hết sức chắc chắn nói: “Chu di nương sắp tâm vợ vết tài sản, ngài nhất định là lừa gạt ngài. Phu nhân, không phải ngày mai ngài muốn đi Thiên Khánh sao? Để đại gia đi cùng ngài được không?”

Trái tim Minh Phi ảm áp, cười nói: “Ngươi đừng sợ, đại gia cùng ta đều không có việc gì. Như vậy, ngày mai chúng ta đi Thiên Khánh xem, ngươi trước hết tới Thanh Phong quán một chuyến, nói với Tôn Quan chủ, mấy ngày nữa xin ngài tới xem bệnh cho Nhị phu nhân nhà chúng ta, còn có Chu di nương cũng bị bệnh, nói là vì uống nước phép của ngài nên mới bị.”

Kim Trâm mở to hai mắt: “Được.”

Đầu giờ Hợi* Cung Viễn Hòa mới trở về, nghe nói Kiều Đào sinh được một nhi tử, biết tình cảm của nàng với Minh Phi không tệ, cố ý dặn dò Minh Phi thường cho đứa bé kia một quả chuông vàng thay hân.

* Giờ Hợi là từ 21-23 giờ đêm. Đầu giờ Hợi là vào khoảng 21h.

Minh Phi cười nói: “Thay vì cho nó quả chuông vàng, không bằng để tới ngày trăng rằm, chàng với ta tới thăm, hai phu thê nhà nàng sẽ càng vui mừng.”

Cung Viễn Hòa vén tóc mai lên giúp nàng, lười biếng nói: “Có gì không thể?”

Minh Phi xoay người ôm cổ của hân: “Ngày mai ta phải đi Thiên Khánh, ta nhớ là chàng vừa lúc được nghỉ cuối tuần, không bằng chàng đi cùng ta đi?”

Cung Viễn Hòa liếc mắt nhìn nàng: “Cũng được, coi như là viên thuốc an thần cho ngài đi.”

Kim Trâm mang theo bầu ngực già, nâng một cái rương nhỏ đi vào Thương Hàn đường, cẩn thận từng li từng tí mà hành lễ với Cung Trung Tổ, đợi sau khi Cung Trung Tổ cho nàng đứng dậy, mới cung kính nói: “Lão gia, bởi vì đại phu nhân phải đề ý chuyện nhà, không thể tới đây, cho nên ra lệnh cho nô tỳ mang năm trăm lượng bạc tới làm quà cưới cho Nhị tiểu thư.”

Cung Trung Tổ lạnh nhạt giơ tay lên, lệnh cho Lý di nương: “Thu đi. Vài ngày nữa đi mua thêm đồ dùng cho Nhị tiểu thư.”

“Vâng.” Lý di nương đang muốn cho người khiêng bạc xuống, Cung Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Lão gia, ngài đây là muốn ái thiếp diệt thê sao?”

Cung Trung Tổ vốn không vui, liền nâng mắt lên: “Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Cung Nhị phu nhân cười lạnh: “Ta là thê tử được ngươi cưới hỏi đàng hoàng! Cũng là đương gia chủ mẫu danh chính ngôn thuận! Ngươi cũng chiều nàng tới tận trời, ta hiện tại đã già, nhan sắc đi xuống, cũng sẽ không nói gì. Nhưng lúc nào thì, một tiện tỳ không rõ lại lịch dĩ nhiên cũng có thể chủ trì việc nội trợ thay ta vậy? Đây không phải là ái thiếp diệt thê thì là cái gì? Lão gia đặt mẫu tử chúng ta ở chỗ nào? Nếu lão gia muốn để tiện tỳ thay thế ta, vậy trước tiên phải hưu ta đã! Nhưng hưu ta, ngươi dám không? Ta chính là đã thù hiếu cho công bà [cha mẹ chồng] đấy!”

Cung Trung Tổ không phản bác được, đành phát tay một cái, vốn là gọi người mang tới phòng của mình, để tự mình xử trí, ai ngờ trên mặt Cung Nhị phu nhân đột nhiên hiện lên sắc mặt vui mừng, lớn tiếng nói: “Không thấy sao? Lão gia bảo các ngươi mang tới phòng ta!”

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, quả thật không biết nên làm thế nào mới tốt. Nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lý di nương, Lý di nương hạ mí mắt bất động, giống như là đứng thiên.

Chu di nương vội vàng dắt tay Cung Nghiên Bích đi từ ngoài vào phòng, vừa hay nhìn thấy cảnh này, nghĩ tới một khi bạc rơi vào tay Cung Nhị phu nhân, đợi đến tay Cung Nghiên Bích còn có thể còn dư lại cái gì? Về mặt không khỏi trở nên bi ai, đôi mắt đo đo, run lấy bầy hô một tiếng: “Lão gia. . . .” Chân mềm nhũn quỳ xuống.

Cung Trung Tổ nhìn Cung Nghiên Bích cắn môi đến trắng bệch, đầu vai không ngừng run rẩy của Chu di nương, lạnh lùng quát: “Đưa đến phòng ta đi! Ta tự mình bảo quản, hiện tại ngươi không còn lời gì để nói chứ?”

Cung Nhị phu nhân nghiêng chặt răng, bộ mặt âm trầm. Chỉ chớp mắt nhìn túi đồ nhỏ trong tay Kim Trâm, ý định vừa động, nói: “Kia là cái gì?”

Kim Trâm không chút hoang mang mà nói: “Thưa phu nhân, là một bộ y phục cũ.”

Cung Nhị phu nhân thấy bề ngoài của bọc quần áo kia nặng như vậy, có chỗ nào giống với y phục cũ? Nhưng nàng rút cuộc cũng không thể tới lật bọc quần áo của Kim Trâm, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm không buông.

Chu di nương nhìn rương bạc được chuyển vào phòng Cung Trung Tổ, viên gạch trong lòng rơi xuống đất, đi tới thêm trà để lấy lòng Cung Trung Tổ, chợt thấy Kim Trâm liếc nàng một cái, trong lòng nàng hiểu ý, đợi đến khi Kim Trâm rời đi, nàng vội vàng đi theo.

Cung Nhị phu nhân thấy Kim Trâm nháy mắt với Chu di nương, trong lòng sinh nghi, vội chon ha hoàn bên cạnh một ánh mắt.

Một lát sau, nha hoàn trở lại, nhẹ giọng nói bên tai Cung Nhị phu nhân: “Lại len lén cho hai trăm lượng bạc. Để ngay trong bao chứa y phục.”

Cung Nhị phu nhân không khỏi cười lạnh, vốn định mở miệng nói chuyện này với Cung Trung Tổ, nghĩ lại, lại đổi chủ ý. Dẫn theo mấy người khí thế hùng hăng đi tới phòng Chu di nương, thuận thực, không nói lời nào liền quang minh chính đại tịch thu hai trăm lượng bạc Chu di nương còn chưa cầm nóng tay, nói ra cho oai rằng bảo quản giúp nàng.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, rõ ràng là ép người quá đáng! Chu di nương giận đến nổi điên, giống như một con thú bị vây hãm đã lâu, đi tới đi lui trong phòng, cắn răng nghiền lợi nửa ngày. Lúc sau chợt cười lạnh, xem ra là điên không đủ, còn chưa đủ để làm cho người ta chán ghét mà vứt bỏ nàng, nếu để cho nàng hoàn toàn phát điên, khiến Cung Trung Tổ giam nàng lại, để xem nàng còn có thể ra ngoài làm ác hay không? Hừ hừ? Nghĩa tuyệt? Thật sự là cho Cung Trung Tổ có cơ hội đối nữ nhân khác tới cười lên đầu nàng. Nghĩ đến đây, vẻ mặt Chu di nương hiện lên một nụ cười ôn hòa lương thiện, thu thập một chút, đi tới nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Chờ đợi

Cung Viễn Hòa buông hai mắt xuống, trên mặt mang một chút đỏ ửng không bình thường, để tùy Tống đạo sĩ bắt mạch bên tay phải sang tay trái của hắn. Không dễ bắt mạch xong, Tống đạo sĩ lại vuốt râu không nói lời nào, hắn không khỏi có chút khẩn trương liếc Minh Phi một cái, lại nhìn Tống đạo sĩ, có ý mở miệng hỏi, nhưng lại sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tim của Minh Phi lơ lửng trong không trung, nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Cung Viễn Hòa, nên quyết định tránh ra: “Lão Đạo Trưởng cần phải kê đơn thuốc không? Con đi mài mực cho ngài?”

Tống đạo sĩ ra vẻ tức giận: “Con không tin y thuật của lão đạo sĩ ta đây, có ý tìm người sanh long hoạt hổ đến thử ta sao? Nha đầu nghịch ngợm phá phách! Lần sau còn như vậy, ta không để ý tới con, mặc con lấy nhiều thức ăn ngon tới cũng không được!”

Minh Phi ngay tức khắc hiểu bị lão đầu tử này đùa giỡn, không thể kiềm được ném cho ông ấy một cái liếc mắt xem thường: “Không phải Thanh Hư Đạo Trưởng nói con mang đồ tới Lão Đạo Trưởng ăn quá nhiều rồi, tích trữ không tiêu hóa sao? Con quyết định lần sau tới không mang thức ăn nữa.”

Tống đạo sĩ tức giận nói: “Ai nói? Thanh Hư nói? Đó là hắn là ghen tỵ! Giành không lại ta liền ghen tỵ! Con dám nghe hắn thì không cần tới gặp ta! Còn biểu muội gì kia của con nữa, ta cũng không trị bệnh luôn!”

Cung Viễn Hòa nhìn hai người cãi nhau không ngừng, nhàn nhạt mỉm cười, chỉ yên lặng đưa cho bọn họ ly trà đã châm đầy.

Tiết Diệc Thanh theo thường lệ ở phía trước điện thờ thành kính thắp hương xong, để Nga ma ma đỡ đứng lên, ngược mắt nhìn tượng Tam Thanh trang nghiêm, thấp giọng nói: “Ma ma, bà nói bệnh của ta có thể tốt lên hay không?”

Nga ma ma kim lại trách nặng nói: “Nhất định có thể! Thủ chân tử này là cao nhân còn lợi hại hơn ngự y. Mấy ngày nay người dùng phương thuốc ông ta kê, không phải hoạt bát hơn rất nhiều sao?”

Tiết Diệc Thanh khẽ mỉm cười: “Đúng nhĩ, đúng là không tệ. Năm trước cuối tháng chín phải đốt Địa Long, còn cảm thấy lạnh, năm nay đã là đầu tháng mười, hôm qua dọn đến Noãn Tê Các, lại vẫn cảm thấy nóng đấy. Nếu từ nay về sau khá hơn, không để cho người trong nhà bận tâm, vậy cũng tốt. Thật ra thì ta lo lắng nhất là nếu ta xuất giá thân thể không tốt, chẳng phải là hại người ta sao?”

Nga ma ma nhìn nàng gầy đến cảm hơi nhon, một hồi đau lòng: “Người quá lo lắng, sao có thể chứ? Người khiến người khác ưa thích như vậy, như thế nào lại hại người?”

Tiết Diệc Thanh hé miệng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hai người đi ra đại điện, Tiết Diệc Thanh nhìn bầu trời xanh thẳm và từng áng mây trắng bên ngoài, thần sắc trên mặt lập tức rạng rỡ hẳn lên: “Thời tiết tốt như vậy, thực là không tồi.”

Vô Nhai cười nói: “Đúng vậy, Tiết tiểu thư chọn ngày thật tốt, chắc hẳn điều cầu xin trong lòng đã được Tam sư gia biết đến, ngài cầu khẩn bọn họ nhất định đồng ý toàn bộ rồi!”

Tiết Diệc Thanh nghe được buồn cười, quay đầu lại nhìn bộ dạng nịnh hót cười đến không gì sánh được của Vô Nhai, nghĩ đến Minh Phi nói ngày khánh chúc thường vì dân chúng nghèo khổ chữa bệnh từ thiện cho thuốc, dừng cười nói: “Nga ma ma, quyền một trăm lượng tiền nhang đèn.”

Vô Nhai cười đến mức giống như đóa hoa loa kèn.

“Thanh muội muội, các người đã tới à? Vô Nhai chết bầm, lại dụ dỗ người móc bạc.” Tiêu Từ ra về công tử văn nhã dẫn theo gã sai vặt từ từ đi tới.

“Tiêu tỷ tỷ, bộ dạng này của tỷ thật là đẹp mắt.” Tiết Diệc Thanh lần đầu tiên thấy có người nữ giả nam trang, nhìn đến tròn mắt tròn trắng rồi, thấy Tiêu Từ khi giờ tay nhấc chân không có chút cử chỉ bẽn lẽn bình thường của nữ nhi nào, có thể thấy được là thường ăn mặc như vậy, trong lòng trong mắt đều tràn đầy hâm mộ.

Tiêu Từ tiêu sái ôm quyền về phía nàng, ha ha cười một tiếng: “Biểu tâu của muội ở phía sau? Ta mang theo đồ chỉ (giấy đã vẽ bản mẫu) tới cho nàng.”

Tiết Diệc Thanh bước nhanh đuổi theo, hưng phấn nói: “Vâng, biểu ca ta cũng cùng tới. Bọn họ đang nói chuyện cùng đạo trưởng.”

Đi vào hậu viện, chỉ thấy Thanh Hư một thân một mình ngồi ở giữa một vùng cúc tàn, cầm trong tay một quyển sách, ánh mắt cũng rơi vào một nửa số hoa cúc trắng đã khô héo, chau mày lại không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Từ nhàn nhạt quét mắt nhìn hẳn một cái, cũng không cùng hẳn chào hỏi, lôi kéo tay Tiết Diệc Thanh đi tới phòng của Tổng đạo sĩ, tiểu đạo đồng ở dưới hành lang hành lễ chào hỏi hai người, Thanh Hư nghe được tiếng động mới quay đầu lại.

Hai tâm mắt chạm nhau, lại nhanh chóng tách ra. Thanh Hư đứng dậy cười nói: “Đã lâu không gặp người. Người ăn mặc thành bộ dáng này, là lại muốn đi xa nhà sao?”

Tiêu Từ chau mày: “Đúng.”

Thanh Hư trù trù một lát, nói: “Là muốn đi đâu? Đã vào đông, thời tiết sẽ càng ngày càng xấu.”

Tiêu Từ buông mắt nhìn mũi chân của mình: “Cha ta muốn ta trở về mừng năm mới. Nhà ta chỉ có một mình ta, xấu đi nữa cũng phải đi.”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tiết Diệc Thanh quét tới quét lui ở trên người của hai người, bên môi tràn ra một nụ cười nghịch ngợm, len lén nhéo ngón tay của Tiêu Từ, gọi Nga ma ma: “Chúng ta đi vào trước.”

Tiêu Từ bị nàng nhéo một cái, trên mặt vốn bình tĩnh tự nhiên không kiềm được hiện lên một tia đỏ ửng, hếch mặt lên, định bụng nhanh chóng kết thúc lần giúp đỡ này: “Ta muốn vào trong, Cung đại nãi nãi vẫn chờ ta cho nàng xem đồ chỉ đấy.”

Thanh Hư gật đầu một cái, thu ánh mắt về.

Tiêu Từ có chút thất vọng, lắc đầu thật mạnh, sai bước vào phòng.

Thanh Hư đứng ở ngoài phòng, nghe nàng tự tin trầm ổn trả lời lời nói của Cung Viễn Hòa: “Người yên tâm, đồ chỉ này vẽ dạng gì, thì làm ra chính dạng đó. Chỉ có thể đẹp mắt hơn cái này. Dĩ nhiên, độc nhất vô nhị, sẽ không làm cho người khác giống như thế, giá tiền nhất định phải cao một chút, chỉ có điều khó được mọi người có hứng thú hợp nhau, ta chỉ ăn theo giá cả bình thường mà tính, đủ giao phó tiền công là được. Nghĩ đến, tiến hành, trước năm mới nhất định làm xong.”

Hắn nghiêng mặt qua, xuyên thấu qua cửa sổ mở phân nửa, vừa đúng có thể thấy Minh Phi và Cung Viễn Hòa cùng xúm lại, chỉ vào đồ chỉ thấp giọng nói chuyện. Nam nhân dung mạo phi dương, nữ nhân cười nhẹ nhàng, hai người cũng không có quá nhiều động tác, chỉ một cái ánh mắt ngẫu nhiên, một biểu cảm, là có thể nhìn ra rất nhiều.

Hắn niết cái bông tai nho nhỏ trong lòng bàn tay kia, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài ra một hơi, khẽ mỉm cười, xoay người đi tới bên cạnh một gốc cây sồi xanh, bẻ một nhánh cây, đi tới bên cạnh gốc cây cúc trắng đã khô vàng kia ngồi xỏm xuống, cầm nhánh cây đào bùn đất bên cạnh hoa cúc.

Hắn đào rất chậm, rất cẩn thận, giống như thợ thủ công đang điêu khắc. Tiểu đạo đồng ở dưới hành lang nhìn thấy, tò mò hỏi: “Đạo trưởng, ngài đào cái gì vậy?”

Thanh Hư cũng không ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Ta đào một con côn trùng để làm thuốc.”

Tiểu đạo đồng hứng thú: “Côn trùng gì ạ? Ta tìm cái cuốc tới cho ngài?”

Thanh Hư lắc đầu: “Không cần.”

Tiểu đạo đồng nhìn ra hẳn không muốn bị quấy rầy, mặc dù hiếu kỳ, nhưng không dám đi tới.

Một lúc lâu sau, cái hố kia đào sâu hơn một thước, hấn đưa tay chậm rãi mở ra, một luồng ánh sáng chói theo động tác của hấn rơi vào hố sâu, khoe môi hấn lộ ra một nụ cười, chậm rãi lấp đất lại, sau đó dùng sức giẫm lên, cứ như vậy đi.

“Đồ nhĩ, thay ta tiễn bọn họ.” Tổng đạo sĩ ở trong phòng liễu mạng hô.

“Dạ!” Thanh Hư bắt đầu đi lắc đầu một cái, lảo đảo từ này thật không để ý hình tượng, một chút xấu đáng về quan chủ cũng không có.

“Qua hai ngày ta sẽ đưa thiệp mời cho ngươi, đến nhà ta chơi.” Minh Phi trịnh trọng muốn mời Tiêu Từ, Tiêu Từ cười nói: “Sau này hãy nói đi, trong nhà gửi thư tới, muốn thúc giục ta trở về. Sẽ phải đi lập tức.”

“Gấp như vậy?” Minh Phi nhú mày, nhạy cảm cảm thấy trong nhà Tiêu Từ hình như là đã xảy ra chuyện gì, nhưng bởi vì hai bên cũng không quen lắm, người ta không chịu nói, nàng cũng không tiện hỏi.

Tiêu Từ gật đầu một cái: “Trong nhà có một chút chuyện.”

“Ngươi đi đường cẩn thận.”

“Tiêu tỷ tỷ, lên đường bình an, làm xong việc sớm trở lại, mùa xuân sang năm đi nhà muội ở Phủ Minh chơi.” Tiết Diệc Thanh đứng ở một bên lẳng lặng nghe hai người nói chuyện liếc mắt nhìn Thanh Hư một cái, lẳng lẽ lôi kéo Minh Phi, ném mấy cái ánh mắt, ý bảo nàng đừng trì hoãn người khác. Minh Phi hiểu ý, cười nói: “Vậy chúng ta đi trước? Cũng không trì hoãn người nữa.”

Tiêu Từ nói: “Chúng ta cùng đi ra ngoài.”

Thanh Hư ho khan một tiếng: “Tiền thuốc ta nợ ngươi. . . .”

Tiêu Từ nhàn nhạt nói: “Không cần ngươi trả! Quyên cho nạn dân cũng là ta thay người nhà của ta tích đức. Lúc trước cũng chỉ là nói giỡn với ngươi mà thôi, ngươi đừng để ở trong lòng.”

“Được! Ta không trả. Chỉ có điều, chỗ này của ta không có mấy loại dược liệu, mùa xuân sang năm, ngươi có thể thay ta mang đến hay không?”

“Có thể, ta sẽ phân phó với quân sự ở Thủy Thành Phủ mang tới cho ngươi. Ngươi cần cái gì? Viết danh sách cho ta đi. Những thứ này phải có tiền, cho ngươi giá thấp nhất.” Giọng điệu giải quyết việc chung.

“Ngươi có thể tự mình đưa tới hay không?”

Tiêu Từ giương mắt nghiêm túc quan sát đạo sĩ trẻ tuổi trước mặt: “Ngươi muốn ta đặc biệt đưa thuốc tới cho ngươi? Theo quy củ, ngươi cần không phải là dược liệu quý trọng gì, không cần phải ta tự mình đưa đi, lại nói, ngươi cũng không cho nổi cái giá đó.”

“Ta cho nổi!” Mắt hồ ly thoáng qua một chút rụt rè cùng khản trương, “Nếu thuốc quá nặng, ngươi cảm không nổi, nửa đường ta đi đón ngươi?”

Tiêu Từ từ chối cho ý kiến, “Ta đi trước.”

Thanh Hư đưa nàng đến cửa lớn: “Ngươi trên đường cẩn thận.”

Tiết Diệc Thanh ghé vào trên bả vai Minh Phi khẽ tai nói nhỏ với nàng: “Đạo sĩ có thể thành thân sao?”

Minh Phi cười nói: “Không làm đạo sĩ thì có thể á.”

“Như vậy à?” Tiết Diệc Thanh cười hắc hắc, nghiêng đầu trầm tư.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, khoảnh khắc, Cung Viễn Hòa cười ngựa đến ngoài cửa sổ nói: “Trần gia cho người tới tìm ta, ta đi một chuyến, các nàng đi về trước.”

“Biết rồi.” Liên tướng đến Mai Từ chạy trốn trước đó vài ngày, Minh Phi có chút thấp thỏm. Trong lúc trầm tư, rất nhanh tới nhà.

“Nãi nãi trở về rồi?” Kim Trâm thấy Minh Phi đi vào, vội buông cái túi lưới đã làm được một nửa trong tay xuống, đứng dậy nhận lấy áo choàng của nàng treo lên, rồi rót một ly trà nóng đưa lên: “Nô tỳ gặp Tôn Quan chủ, lúc trước bà ta nghe nói Chu Nùng thị uống nước phép của bà ta mới sanh bệnh, mặt xanh như tàu lá. Nhưng cũng không nói gì, chỉ nghe theo nãi nãi nên yên tâm, bà ta tự mình cứu trị Nhị phu nhân, lại còn phải thay Nhị phu nhân tìm ra nguyên nhân bệnh, từ nay về sau không tái phát bệnh lần nữa. Kế tiếp phải làm sao?”

Minh Phi nhìn làn khói bốc lên trên ly trà, nhẹ nhàng nói: “Không làm gì, chỉ cần chờ đợi là được.” Nếu như không xuất hiện ngoài dự tính, có lẽ trước khi Quách gia tới cửa, sẽ có động tĩnh.

Quả nhiên, đêm đến, liền có người tới báo, Cung Nhị phu nhân lại phát bệnh rồi. Lần này bệnh còn nặng hơn bất kỳ lần nào, nói là có người muốn hại bà ta, tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề cầm cây kéo thấy người liền đâm, bao gồm Cung Trung Tổ nghe tin chạy tới, cũng bị đâm bị thương cánh tay, Cung Nghiên Bích đi kéo bà ta, bị bà ta hung hăng đẩy ngã nhào, đầu thiếu chút nữa thì đụng vào tường, suýt nữa bỏ mạng.

Cung Trung Tổ giận dữ, sai người giam bà ta lại, tự mình dẫn người đóng cửa viện An Nhân Đường lại, tuyên bố bà ta bệnh hồ đồ, không nhận ra người, phải tỉnh đường, cũng không mời đại phu. Mặc cho Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kỳ hết lời cầu khẩn cũng không thả ra, nói là thay vì để cho bà ta ném hết thể diện của Cung gia, hại chết người cả nhà, không bằng nhắm mắt làm ngơ.

Minh Phi âm thầm suy đoán, có lẽ là trước khi hôn sự của Cung Nghiên Bích chưa định xuống, Cung Trung Tổ cũng sẽ không thả Cung Nhị phu nhân ra.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 235: Ý chỉ.

“Trần gia muốn đưa Mai Từ trở về sao?” Minh Phi kinh ngạc nhìn Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa nhũn mày trả lời: “Thôi Mẫn sai người đưa tin tới nói như vậy. Nói là gần đây có một vụ án có liên quan đến vụ án của nhiều năm trước, vụ án ấy có liên quan đến một vị quan Ngũ Phẩm liên quan đến thuế muối, phạm vào tội tham ô 50 vạn lượng bạc trắng, bị cực hình, nhưng người nhà cũng không có vào quan nô, Mai Từ chính là nữ nhi của hắn. Hiện tại, có người dờ lại vụ án cũ, hình như cũng vì vậy mà có liên quan đến một chút đến Trần tham chính, nên cho người đến dùng một nha hoàn lạnh lợi khác đối năng ta trở về, có lẽ sẽ hữu dụng.”

Minh Phi nhớ rõ rằng ban đầu Mai Từ có nhắc tới cha nàng là một quan Ngũ Phẩm quản lý muối khóa vì tham ô 50 vạn lượng bạc trắng, về mặt rất bất bình. Vì vậy nàng đã có kết luận chuyện lần này Mai Từ “trượt chân xuống sông chết đuối” tất nhiên không thể không liên quan đến vụ án năm xưa. Chỉ là không biết rốt cuộc Mai Từ đã làm cách nào để tìm được đám người Thôi Mẫn, mà có thể tìm được thì làm thế nào đã động được những người đó để bọn họ điều tra lại vụ án năm xưa.

“Ta không nói với họ chuyện nàng ta trốn đi, chỉ nói là nghe người ở trang tử báo lại nàng ta đã trượt chân xuống sông, tìm ba ngày hai đêm vẫn không tìm được, nên đã báo với quan phủ chuyện này, quan phủ nhận định nàng ta chết rồi.” Cung Viễn Hòa khẽ thở dài một hơi: “Lại không bàn về chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với nàng ta hay không, nhưng khi nhà nàng ta xảy ra chuyện, Trần gia đã chăm sóc nàng ta, còn không có cho người nhìn chăm chăm phòng nàng ta, hai nhà cũng không có huyết hải thâm cừu gì, nhiều nhất cũng chỉ có chút dây dưa, liên quan thôi. Nàng cũng đừng lo lắng quá, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, giả thiết cứ cho là Trần gia thật sự làm chuyện có lỗi với gia sự nàng ta thì nên trả nàng ta trở về thì cũng trả thôi, nếu không có, tự nhiên chúng ta cũng không cần lo lắng gì cả.”

Minh Phi trầm mặc một lúc lâu nói: “Ta vẫn cho rằng nàng ta chạy trốn chính là không muốn chấp nhận, không muốn mặc cho người khác định đoạt số mệnh của mình, không muốn làm tiểu thiếp động phòng hay cả đời làm nô tỳ, không ngờ nàng ta lại vì báo thù. Nếu như nàng ta liên quan đến vụ án này, ta không biết cuối cùng là thả nàng trốn đi là hại nàng ta hay là thành toàn cho nàng ta nữa.”

Cung Viễn Hòa nói: “Nàng nghĩ nhiều rồi. Nàng ta muốn làm cái gì chắc hẳn đã tính toán tốt rồi, dù cho không phải nàng nhắm một mắt mở một mắt thả nàng trốn đi, hoặc là nàng ta sẽ rơi vào tay người khác thì nàng ta vẫn sẽ nghĩ cách để đạt được mục đích đến chết mới thôi. Trong lòng có chấp niệm, cho dù vì vậy mà nàng ta chết đi, nàng ta cũng sẽ cảm thấy vui mừng thôi.”

Lời Cung Viễn Hòa nói đúng, tính khí của Mai Từ là như vậy, Minh Phi ngẫm nghĩ rồi thở dài, cầm bút lên viết một bức thư nói hết mọi chuyện cho Trần thị biết, trong thư nàng vẫn nói Mai Từ là chết rồi, còn những chuyện khác thì không đề cập đến. Mặc kệ sau này có phát sinh chuyện gì, nàng đều cho rằng Mai Từ đã chết rồi, cùng với nàng không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.

Đến mừng mười, quả nhiên Quách gia cho người đến cầu hôn Cung Nghiên Bích, một bên là nguyên phối đã chết nhiều năm, trong nhà không có người nào trông nom, một bên muốn nhanh chóng được gả đi, rất lo lắng đêm dài lắm mộng, vì vậy mà hai bên lập tức ăn nhip với nhau, cũng không quản cái gì thể diện hay không thể diện, gặp nhau là vội vàng bắt đầu bàn về việc chuẩn bị hôn sự, tính toán đầu mùa xuân năm sau sẽ tổ chức hôn sự.

Minh Phi được mời đến tham dự toàn bộ quá trình, nhưng Cung nhị phu nhân từ đầu đến cuối chưa từng lộ diện, tất cả mọi chủ ý phần nhiều đều do Cung Trung Tổ quyết, nếu có chuyện gì cần đến nữ quyến nói chuyện thì người Quách gia tìm đến Minh Phi, Minh Phi sẽ đi hỏi ý tứ của Cung Trung Tổ, còn Chu di nương và Lí di nương thì làm những chuyện vụn vặt khác. Không có Cung nhị phu nhân quấy rối nên người ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng cửa hôn sự này hình như rất thuận lợi.

Hai bên trò chuyện với nhau hết sức vui vẻ, phải nói có cái gì khiến đối phương tức giận chính là sinh lễ không nhiều lắm, nên nhà trai mong chờ Cung Nghiên Bích mang nhiều đồ cưới một chút. Chu di nương nghĩ thầm trong bụng, cho dù nhà đối phương có nghèo một chút nhưng nghĩ đối phương là người làm quan, có nghèo một chút cũng không sao cả. Giả như Cung Nghiên Bích có thể mang nhiều đồ cưới đến còn có thể ưỡn thẳng lưng mà đứng, dù sao cũng là thông gia với người làm quan, là phu nhân nhà quan, đây cũng là chuyện tốt. Vì vậy mà Chu di nương oán thầm Cung Trung Tổ keo kiệt không cho thêm bạc, nên bà tìm cách thuyết phục Cung Trung Tổ cho thêm nhiều đồ cưới một chút.

Cung Trung Tổ do dự hồi lâu, tính toán đi tính toán lại, trái suy phải tính, cuối cùng cảm thấy Cung Nghiên Bích cũng chỉ là thứ nữ, bên dưới còn có bốn nhi tử nữ nhi nữa nên không dám tiêu tiền như nước được, vì vậy chỉ đưa thêm năm trăm lượng bạc do Cung Viễn Hòa và Minh Phi cho thêm vào đồ cưới thôi. Quách gia biết đồ cưới tổng cộng chỉ khoảng hai ngàn lượng nên có chút chê ít, nhưng bởi vì sinh lễ của nhà trai cũng ít nên không có mặt mũi đi bắt bẻ. Chu di nương oán giận vô cùng, cứ nghĩ đến chuyện bị Cung nhị phu nhân lấy đi hai trăm lượng bạc càng thêm hận, không ngừng vụng trộm nguyên rủa Cung Tịnh Kỳ không ai thèm lấy hoặc nếu có gả đi cũng sẽ gả người không bằng.

Đợi đến khi sinh lễ của Quách gia đưa vào cửa, hôn kì đã định xuống. Cung Trung Tổ cảm thấy không có gì sơ hở, nên khi Cung Viễn Trật và Cung Tịnh Kì khóc lóc cầu xin mời đại phu đến xem bệnh cho Cung nhị phu nhân, ông đã đồng ý nhưng vẫn không cho bà ta ra cửa, chỉ có thể nhốt trong nội đường An Nhân đường.

Cung nhị phu nhân diện khùng qua một thời gian đã sớm hiểu được không thể cứng đối cứng với Cung Trung Tổ, hàng ngày ngoan ngoãn uống thuốc, làm bộ lấy ít sách về đạo gia thanh tâm quả dục đến xem, sau khi đọc sách thấy sách nói bản thân bà bị bệnh vì tịch mạch nên muốn xin Tôn đạo cô đến xem cho bà ta một chút.

Chu di nương lên lên nói xa nói gần với Cung Trung Tổ là không thể tin chuyện quý thần, lần trước bà ta uống một li nước phép phù thủy ngược lại còn khiến bà ta bị bệnh một thời gian, lần này Cung nhị phu nhân bị bệnh so với lần trước còn nghiêm trọng hơn, có thể thấy được việc mời Tôn đạo cô đến làm phép là vô ích, đừng lãng phí tiền tài vô nghĩa.

Sau lưng, Lý di nương cũng khuyên Cung Trung Tổ, nói sao thì Cung nhị phu nhân cũng có hai nhi tử, một nữ nhi, còn là người mấy chục năm kết tóc vớ chồng. Coi như bà ta có ngàn sai vạn sai, cũng không thể không để ý mà bỏ mặc được. Y, Đạo lại có quan với nhau, nếu không làm gì thì sau này mấy vị công tử tiểu thư nhắc tới chuyện này sẽ oán trách người phụ thân là ông, hoặc nếu người ngoài biết lại nói hấn là người vô tình vô nghĩa.

Cung Trung Tổ nghĩ lại thấy hợp lí. Hấn có thể bỏ mặc thể tử của mình, để bà ta sống chết không quan tâm, nhưng không thể bỏ mặc nhi tử và nữ nhi được. Vốn Cung Viễn Hòa đã sinh hiềm khích với hấn, nếu hấn lại làm chuyện gì khiến hai nhi tử hay nữ nhi oán hận hấn, vậy thì hấn sống thật không ý nghĩa rồi. Vì vậy lập tức đồng ý với yêu cầu của Cung nhị phu nhân, phái người đi đón Tôn đạo cô. Từ đó, Tôn đạo cô thường xuyên lui tới nói chuyện với Cung nhị phu nhân, mà Cung nhị phu nhân cũng một thời gian dài không có phát bệnh nữa, không chỉ vậy còn rất quy củ ở trong An Nhân đường không ra cửa.

Một thời gian sau, Thái Quang Đình gọi thư nói đã tìm trường và thầy dạy học cho Cung Viễn Trật, lớp sẽ mở vào đầu mùa xuân năm sau, trong thư có nói rằng khi nào Cung Viễn Trật lên đến kinh thành thì trực tiếp đến tìm hấn là được. Cùng lúc đó, rốt cuộc Thẩm gia cũng chấp nhận cho bà mời đến báo tin Cung gia cho người đến Thẩm gia cầu hôn, tuy nhiên có yêu cầu không muốn Cung Viễn Trật cưới vợ bé, trừ phi Thẩm đại tiểu thư bốn mươi tuổi vẫn chưa có con, lại là chuyện khác.

Cung Trung Tổ rất tức giận, cảm thấy Thẩm gia ép người quá đáng, quả thật là khi dễ người khác, vì vậy mà có lòng muốn từ chối mối hôn sự này, muốn tìm một hôn sự dù kém hơn một chút song lại không bỏ được thanh danh Thẩm đại tiểu thư là người quản gia rất giỏi. Dù sao vị trí dâu cả cũng khác hấn với con dâu thứ, là nhân vật mấu chốt có thể chống đỡ môn hộ, phẩm hạnh, tài cán chính là mấu chốt nhất.

Đang do dự, Cung Viễn Trật lại tỏ thái độ nói hấn nguyên ý, chẳng những không vì yêu cầu của Thẩm gia mà hạ thấp Thẩm đại tiểu thư, ngược lại hấn cảm thấy nàng là người rất có tiền đồ, có trách nhiệm và cũng là một nữ nhân dũng cảm. Lúc này Cung nhị phu nhân đã có kinh nghiệm, không dám nào chuyện trước mặt Cung Trung Tổ, chỉ lặng lẽ gọi Cung Viễn Trật đến tận tình khuyên răn hấn, còn không nói đến điều kiện nhà cửa chỉ có yêu cầu như thể cũng biết rằng đây là một nữ nhân không tốt, loại nữ nhân này dù có mạnh mẽ một chút nhưng cưới về thì có lợi ích gì chứ? Nói hấn đừng ngang bướng chấp nhận loại nữ nhân kia.

Bà không khuyên giải còn được, đằng này càng khuyên Cung Viễn Trật càng quyết liệt hơn, tuyên bố thẳng nói không phải Thẩm đại tiểu thư thì không cưới, buộc Cung Trung Tổ nhanh cho người đến cầu hôn để hấn còn an tâm lên kinh đi học. Cung Trung Tổ liên tục suy tính, đồng ý với yêu cầu Thẩm gia, sau đó vui vẻ thuận lợi phái người đi xin cưới, sau khi hôn sự định ra thì Cung nhị phu nhân mới biết, bà tức giận đến ngã ngửa, lại không dám làm ầm ĩ, chỉ có thể âm thầm hờn dỗi cảm thấy Cung Viễn Trật như vậy là do Cung Viễn Hòa và Minh Phi xúi giục mới như thế nên oán giận không thôi.

Thời gian này, Cung Tịnh Kì đặc biệt thích cùng Minh Phi ra ngoài đi dạo, cũng không chịu nghe lời bà ta nữa, mà bà ta còn bị giam ở An Nhân đường không thể ra ngoài, Cung Trung Tổ lại không chịu đến thăm bà ta, ngược lại Lý di nương lại thường xuyên đến, nhưng chỉ như đầu gối, bà hỏi một câu thì đáp một câu, hỏi cái gì nói cái đó, khiến bà kìm nén khó chịu cực kì, vì vậy không thể thiếu việc nói hết toàn bộ tâm sự cho Tôn đạo cô nghe, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ ghen ghét nói Cung Nghiên Bích tốt số.

Tôn đạo cô liền khuyên bà ta: “Nếu nhị công tử và tam tiểu thư đều cảm thấy ca ca, tẩu tẩu bọn họ tốt, thích theo chân bọn họ lui tới là chuyện của bọn họ, ngài cần gì phải ngăn cản? Ngài xem nhị tiểu thư xem, còn không phải vì nhờ có bọn họ nên mới có được cửa hôn sự tốt như vậy sao? Ngài thấy cửa hôn sự Thẩm gia này không bằng, ta nên nhắc cho ngài nhớ, khi hai phòng các ngài so đấu, không chỉ liều mạng nhi tử mình mà còn liều mạng nàng dâu nữa, điều quan trọng là nàng dâu kia có khả năng chống đỡ một môn hộ, nếu không ngài có đau hơn nữa, thì nàng ta bần nhão cũng không thể trát tường được, có bao nhiêu đồ cưới cũng muốn cướp lấy còn không phải tiện nghi cho người khác sao?”

Cung nhị phu nhân nghe Tôn đạo cô nói như vậy cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý. Có thể tưởng tượng đến chuyện bà không thể tâm sự chuyện trong lòng cho nữ nhi hay nhi tử mà ngược lại phải tâm sự với người ngoài, chỉ cảm thấy buồn buồn không vui, đợi có người mang một bát canh thuốc đến, Tôn đạo cô liền nói: “Ta thấy mấy ngày nay ngài đều uống loại canh này, lại vẫn không đỡ lên tí nào, hay bát canh này một chút cũng không có tác dụng sao? Hôm nay ta nhìn ngài thì còn thấy ngài như già hơn mấy phần thì phải.”

Cung nhị phu nhân giật mình, vọt tới chiếc gương bên cạnh, càng nhìn càng cảm thấy quả thật mình già đi rất nhiều, không nói không thể so với Lý di nương, mà so với Chu di nương cũng già hơn rất nhiều, khó trách Cung Trung Tổ lại không chịu nhìn bà lâu hơn một chút, cho tới bây giờ cũng không chịu ngủ ở trong phòng bà nữa.

Tôn đạo cô lấy bát canh kia đổ ra một chén nhỏ chăm chú quan sát một lúc lâu: “Để ta xem thử, có lẽ là do phân lượng thuốc bị lấy bớt đi. Ta mang về kiểm tra kĩ lại rồi sẽ nói cho ngài sau, hoặc có thể phải điều chỉnh lại lượng thuốc, hoặc nghiên cứu một toa thuốc khác cho ngài.”

Cung nhị phu nhân gật đầu: “Chuyện này có gì khó khăn đâu, để ta sai người lấy một ít bã thuốc đưa cho ngài là được rồi.”

Tôn đạo cô có vẻ thần bí nói: “Bã thuốc cũng không thể nhìn ra được cái gì, cần gì bứt dây động rừng chứ? Có chén thuốc nhỏ này được rồi, ta có biện

pháp nghiệm ra được.” Lại bắt mạch cho Cung nhị phu nhân rồi không ngừng thở dài lắc đầu: “Thân thể của ngài sao lại tệ thế này chứ? Ngài còn chưa đến bốn mươi tuổi mà bộ dạng đã thế này rồi! Suy nhược không thể chịu nổi! Là suy nhược vô cùng a! Cái người này, vài năm nay ngài đã ăn những thứ gì vậy?”

Cung nhị phu nhân bị đáng về thần bí của Tôn đạo cô và những lời nói ngụ ý kia làm cho đứng ngồi không yên, có hỏi nữa thì Tôn đạo cô cũng không nói, chỉ dặn dò bà ta giữ bí mật, đợi điều tra rõ ràng lại nói sau.

Từ đó, Cung nhị phu nhân ngủ không yên, nhìn ai cũng cảm thấy là lại, đều cảm thấy nghi ngờ sẽ hại bà ta. Lại nghĩ đến trước kia Chu di nương đều làm món ăn cho bà ta ăn, lại nghĩ tới một ít chuyện ngày trước, không khỏi càng nghĩ càng sợ đến cơm cũng không dám ăn, phải bắt mấy nha đầu, ma ma ăn trước mặt cho bà nhìn, thấy không có chuyện gì bà mới dám ăn. Không ngủ được, ăn cũng không đủ no, lại còn hoài nghi đông tây, có khổ mà không nói được, ngược lại càng khiến thần kinh bà suy nhược, căng thẳng hơn.

Mà Tôn đạo cô lại đột nhiên biệt vô âm tín, không thấy xuất hiện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Nhớ tình.

Minh Phi nói chuyện với Tôn đạo cô, từ trong Thanh Phong quán bước ra ngoài, vừa mới lên xe ngựa, Kim Trâm không chờ đợi kịp đã hỏi ngay: “Nãi nãi, bát canh kia thực sự có vấn đề sao? Nhưng những năm này không phải Chu di nương vẫn ăn theo không phải sao?”

Minh Phi nhàn nhạt nói: “Bát canh kia có vấn đề hay không có vấn đề đều không sao cả, chỉ cần đây là bát canh do bà ta nấu là đủ rồi.” Mặc dù nàng khẳng định trong thức ăn nhất định có vấn đề nhưng Chu di nương đủ cẩn thận, cẩn thận đến nỗi nàng có nghĩ tất cả mọi biện pháp vẫn không thể bắt được nhược điểm của bà ta. Như vậy cũng không cần lại đi truy cứu chuyện đã xảy ra nữa, chỉ cần biết kết quả là được. Hiện tại, chỉ cần đợi đến khi tinh thần của Cung nhị phu nhân căng thẳng như dây cung sắp đứt, nàng sẽ có cách kéo căng thêm ra, không tin bà ta sẽ nhịn được.

Mùa đông năm nay tại Thủy Thành phủ mưa dầm triền miên càng khiến cho người ta lạnh lẽo tận trong xương.

Người Chu gia lại thuê một căn nhà nhỏ trong một hẻm nhỏ lại càng thêm lạnh lẽo thê lương, Chu phu nhân nằm lệch trên giường nghĩ ngợi.

Từ đầu mùa đông tới nay, nàng luôn lo lắng cho Chu đồng tri đang ở trong ngục, hơn nữa, một người đang sống cuộc sống sung túc giàu có lại rơi xuống hoàn cảnh này thì dù không có ngã bệnh thì cơ thể cũng trở nên rất mệt mỏi, một trận phong hàn nhỏ cũng biến thành bệnh nặng, đã mời tất cả những đại phu nổi danh ở Thủy Thành phủ đến xem bệnh nhưng vẫn không thấy tốt hơn.

Chu Thanh ngồi ở mép giường nhỏ giọng nói chuyện với Chu Dần Dần: “Ca ca, không phải Minh Phi nói nàng sẽ giúp chúng ta mời Thanh Hư đạo trưởng đến giúp xem bệnh cho mẫu thân sao? Sao đến lúc này vẫn chưa thấy tới? Có cần muội cho người đến hỏi một chút không?”

Chu Dần Dần ngồi ở một bên dùng que cời than gầy gầy than trong chậu đồng bình tĩnh nói: “Thúc giục nàng làm cái gì? Nếu nàng đã đáp ứng chúng ta thì sẽ ghi nhớ trong lòng, lúc này vẫn chưa đến chắc là có chuyện gì đó trì hoãn, muội cho người đến thúc giục, ngược lại có vẻ chúng ta là người không hiểu chuyện. Muội phải nhớ, người ta không có trách nhiệm phải giúp chúng ta, nếu chịu ra tay giúp có nghĩa là người có tình, nếu nàng không chịu đi hỗ trợ, muội cũng không thể trách nàng ta vô tình được.”

Chu phu nhân gật đầu: “Ca ca con nói rất đúng, con phải ghi nhớ điều này trong lòng. Cũng tỷ như nói Viên Mai Nhi, con căn bản không cần giận dữ với nàng ta làm gì. Nàng ta cảm thấy bản thân mình vinh hoa, đập chúng ta một cái để hả con giận, nhưng trên thực tế, ta rất xem thường loại hành vi này của nàng ta. Ban đầu, khi Viên gia gặp chuyện rủi ro thì Thái gia đã ban cho họ đại ân, nhưng sau đó, chẳng những không cảm kích mà nàng ta còn không để người Thái gia trong mắt; lúc ấy cũng không cần người nào trong chúng ta xem thường nàng ta, là nàng ta tự hạ thấp chính thân phận mình, không duyên cớ sinh ra rất nhiều chuyện. Ta không muốn con trở thành loại người như vậy, vô luận có gặp chuyện rủi ro như thế nào vẫn phải luôn giữ tâm tốt, không được đánh mất bản thân mình.”

Chu Thanh nghe mẫu thân và ca ca nói thì hơi xấu hổ đỏ mặt: “Phải, nữ nhi sẽ ghi nhớ.”

Ba mẹ con cùng nhìn chậu than im lặng không nói gì, Chu Thanh cảm thấy không khí quá mức trầm lắng liền cười nói: “Con ăn mút hoa quả Cung Tĩnh Kì làm cảm thấy không tệ lắm, lát nữa thân uống thuốc đắng ăn một miếng sẽ không còn đắng nữa. Mấy ngày nay, nàng đến thăm chúng ta mấy lần, ngược lại khiến con có chút ấn tượng tốt với nàng ta.”

Về mặt Chu phu nhân nhàn nhạt, Chu Dần Dần cũng cười nói: “Nàng ta cũng là một người đáng thương.”

Là nữ nhi, nghe giọng điệu ca ca, Chu Thanh cũng nhìn ra chút manh mối, mặc dù thấy vẻ mặt của Chu phu nhana rất khó coi song vẫn thử dò xét nói: “Thật ra thì con thấy cử chỉ của nàng ta cũng xem như hào phóng lễ độ, cũng không khác gì mấy tiểu thư khuê các ở vùng này. Theo con thấy thì nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương...”

“Vâng.” Chu Dần Dần gật đồng một cái: “Nàng ta cũng thật không dễ dàng...” Vô luận là nam nhi hay nữ nhân nếu gặp tình cảnh bị thoái hôn thật không

thể sống tốt được, đặc biệt là nữ hài tử, bị người đời đàm tiếu, xỉ vả, trách móc. Trước đây, hắn không cảm thấy như vậy, nhưng kể từ khi trong nhà xảy ra chuyện, hắn nhìn đời trở nên chín chắn, lão luyện hơn mấy phần, đối với người có cùng tình cảnh như mình, hắn cảm thấy có mấy phần thương hại, đau lòng hơn.

Chu phu nhân lạnh mặt cắt đứt lời của hắn: “Đường như ta nghe được bên ngoài có tiếng động, con đi ra xem thử một chút, xem thử có phải có người tới không?”

Chu Dần Dần vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Chu phu nhân nhìn Chu Thanh nghiêm túc nói: “Muốn ta kết thông gia với nhà có loại mẫu thân như vậy, ta tình nguyện chết cũng không cần. Dù nhà chúng ta có xảy ra biến cố lớn nhưng ca ca người vẫn có thể cưới được nữ nhi của một nhà trong sạch, biết cách làm người hơn.”

Chu Thanh rũ mắt xuống: “Đời này ca ca cũng không thể có công danh... Mà người trên đời này luôn có thói quen khinh bần yêu phú. Con thấy nàng ta cũng không có tệ như vậy, nếu như hai người bọn họ có ý với nhau, ngược lại con cảm thấy rất tốt.” Con của phạm quan không thể tham gia thi cử, cả đời chỉ làm dân thường, tài sản lại mất hết, có nữ nhi nhà trong sạch nào lại nguyện ý gả cho hắn chứ?

“Con...” Chu phu nhân tức giận ho đến không thở nổi, Chu Thanh sợ hãi vội vàng tiến đến vỗ nhẹ lên lưng mẫu thân: “Mẫu thân chớ nổi giận, con chỉ nói đùa thôi, con sẽ không dám nói nữa.”

“Người biết rõ bá mẫu bị bệnh còn chọc tức bá mẫu sao?” Trần Oánh vén rèm xe lên đi vào, ánh mắt đen lúng liếng quét khắp nơi trong phòng một vòng, chỉ vào cái bình phong phía sau cái giường Chu phu nhân cười nói: “Mới vừa rồi còn nghĩ ở đây không có chỗ nào tránh mặt được, giờ thấy cái bình phong kia thì ta yên tâm rồi, chờ khi đạo trưởng tới chẩn mạch cho bá mẫu, chúng ta có thể ra sau tấm bình phong nghe.”

Chu Thanh và Chu phu nhân nhìn nhau rồi không đề cập đến chuyện vừa rồi nữa, đều cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, người làm gì mà làm như ta là cạp không bằng.”

“Đạo trưởng sắp đến rồi.” Minh Phi và Tiết Dã Thanh đi vào sau: “Chúng ta muốn đến đây giải sầu một chút, mong bá mẫu không chê chúng ta làm phiền?”

Cung Tĩnh Kỳ đi vào cuối cùng, trước khi vào đã len lén nhìn Chu Dần Dần một cái, thấy hắn gầy hơn so với lần trước gặp mặt rất nhiều, môi giật giật muốn mở miệng nói mấy câu quan tâm nhưng chần chừ không dám nói ra. Hôm nay nàng đến đây cũng chỉ là người thừa nên phải bày ra dáng vẻ đoan trang thỏa đáng, không dám tự ý phá hủy thiện cảm không dễ dàng có được từ mấy hôm trước.

Chu Dần Dần cảm nhận được ánh mắt của nàng thì khẽ gật đầu mỉm cười với nàng: “Nghe nói nhị đệ nàng đã đính hôn, vốn định tới cửa chúc mừng hắn nhưng không đi được, nàng thay ta gửi đến hắn một tiếng chúc mừng.”

Trong lòng Cung Tĩnh Kỳ hơi bối rối cứng đờ người rồi gật đầu: “Huynh không cần quá lo lắng, rồi mọi chuyện sẽ khá hơn thôi.”

Chu Dần Dần gật đầu với nàng rồi lui qua phòng sát vách.

Cung Tĩnh Kỳ vào phòng đã nhạy cảm thấy được ánh mắt của Chu Thanh và Chu phu nhân nhìn lướt qua nàng, nàng có tật giật mình nên không khỏi cảm thấy mất tự nhiên, cổ đờ xuống lo lắng trong lòng, cùng mấy người nói đùa mấy câu thì một ma ma tiến vào báo: “Thanh Hư đạo trưởng tới xem bệnh cho phu nhân.”

Chu Thanh vội vàng đứng dậy vén màn của Chu phu nhân lên, Cung Tĩnh Kỳ ngồi gần nhất cũng rất tự nhiên mà đứng dậy đỡ lấy một bên màn kia, vừa mới có hành động thì Chu phu nhân đã ngăn cản: “Đứa bé ngoan, người là khách, người có thể đến thăm ta bệnh ta đã rất áy náy rồi, nào dám để người làm mấy chuyện này chứ? Đây là người làm ta xấu hổ muốn chết rồi, mau buông xuống đi!”

Đôi tay Cung Tĩnh Kỳ dừng giữa không trung, đưa ra cũng không được mà bỏ xuống cũng rất lúng túng, ngập ngừng một chút rồi trấn định tự nhiên nói: “Bá mẫu nói gì vậy, ngài là trưởng bối, con lại là tiểu bối, thay ngài vén màn thì coi là gì chứ, cũng chỉ là một cái nhắc tay thôi, không sao cả.”

Chu phu nhân cười nhạt cũng không nói nhiều thêm câu nào nữa. Ngược lại Chu Thanh mỉm cười kéo tay Cung Tĩnh Kỳ nói: “Mẹ ta mới vừa nói chuyện với ta, bà thấy mấy ngày nay người thường xuyên đến thăm bà, trong lòng bà rất cảm kích đấy.”

Minh Phi để tất cả trong mắt thâm nghĩ, lần sau không thể mang Cung Tĩnh Kỳ đến Chu gia nữa rồi.

Chu phu nhân chỉ chỉ vào bức bình phong: “Mấy con đến tránh sau bức bình phong kia đi.” Mặc dù bây giờ nàng không còn địa vị gì nhưng không có nghĩa là sẽ làm ra chuyện gì mất thân phận của mình, nàng biết danh tiết của nữ nhân rất quan trọng nên cũng rất xem trọng chuyện này. Vốn Thanh Hư và Chu Dần Dần, họ đều quen biết nhau nhưng mấy người Minh Phi ở ngay trước mặt bà không dám can rõ, vì vậy im hơi lặng tiếng trốn vào sau tấm bình phong, sau đó Thanh Hư mới đi vào chẩn mạch cho Chu phu nhân.

Thanh Hư bắt mạch cho Chu phu nhân, trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi viết toa thuốc đưa phương thuốc cho Chu Dần Dần: “Theo như toa thuốc này bốc ba thang uống trước, dùng trong hai ngày, mỗi ngày uống ba lần, đều uống trước khi ăn cơm, kỵ chua, lạnh và cay. Cứ uống như vậy đã, nếu không khỏe hơn thì ta lại đến xem bệnh lần nữa rồi cho toa thuốc khác.”

Chu Dần Dần nhận lấy phương thuốc cất đi, do dự hồi lâu rồi đưa ra một bao lì xì: “Vất vả cho đạo trưởng rồi.” Hắn đã từng nghe qua tiếng tăm của thầy trò Thủ Chân Tử này rồi, có thể mời được hắn đến xem bệnh thì tốt vô cùng nhưng lại không biết giá tiền xem bệnh là bao nhiêu. Nhưng nghĩ tới người ta chắc cũng không trách khi cho đưa tiền ít nên đành ngượng ngùng đưa tiền xem bệnh bằng bao lì xì.

“Chỉ là một cái nhấc tay thôi, không cần khách sáo.” Thanh Hư lắc đầu cũng không nhận bao lì xì: “Lần sau ngươi trực tiếp đến Nhật Khánh tìm ta là được. Ngày thường ta đều ở đó.”

Đội Chu Dàn Dàn và Thanh Thụ ra khỏi phòng, mấy người Chu Thanh mới từ sau tấm bình phong đi ra, hôm nay tâm tình Chu phu nhân không tốt nên sau khi nói cảm ơn Minh Phi thì thúc giục mấy người trở về: “Thời tiết rất lạnh, các con trở về đi!”

Chu Thanh nói: “Con ở lại với người một lát. Nhà chồng con cũng sẽ không nói gì đâu.”

Nhưng Chu phu nhân lạnh lùng nói: “Làm gì có đạo lý như vậy? Có chắc là nhà chồng con không nói gì không? Nhưng nếu bọn họ đã thông cảm cho con thì con càng phải suy nghĩ vị họ mới phải! Làm nằng nạnh nhà người ta, không thể tự do thoải mái như lúc còn ở nhà. Con trừ phụ thân, mẫu thân và ca ca ra, còn có cha mẹ chồng và trưởng phu nữa. Con tới thăm ta một chút là được rồi, con cần phải ở nhà chăm sóc bọn họ nữa. Mau trở về đi!”

“Vậy bá mẫu nghỉ ngơi cho khỏe đi, chúng con xin phép, lúc khác lại đến thăm.” Mấy người Minh Phi đưa mắt nhìn nhau, kéo Chu Thanh đi ra cửa. Sau khi xe ngựa đến đầu phố, Minh Phi tạm biệt Trần Oánh, sau đó Minh Phi nhìn Cung Tịnh Kỳ ngồi trong góc xe ngựa, cảm xúc xuống rất thấp nói: “Tam muội muội, ta có một sắp vài may y phục, màu sắc kia rất thích hợp với ngươi, lát nữa ngươi đi theo ta xem thử có thích hay không.”

Cung Tịnh Kỳ cả kinh ngẩng mặt lên nhìn nằng rồi chỉ cười không nói gì.

Về đến nhà, Tiết Dã Thanh lấy cơ lạnh quá lập tức muốn trốn vào phòng sưởi ấm, Minh Phi kéo tay nằng, cưỡng chế nằng ngồi trong phòng: “Vừa mới từ ngoài đi vào rất kiêng kỵ thay đổi nhiệt độ đột ngột, ngươi ngồi xuống nhiệt độ cân bằng một chút rồi mới về phòng.”

Tiết Dã Thanh bắt đắc dĩ ngồi xuống, Minh Phi mở ngăn kéo lấy ra bộ cờ muốn đánh cờ với Cung Tịnh Kỳ, Cung Tịnh Kỳ thấy Minh Phi đối xử với Tiết Dã Thanh tự nhiên, thoải mái và rất yêu thương Tiết Dã Thanh, không khỏi nhìn lại bản thân mình chán nản vô cùng, miễn cưỡng lên tinh thần theo nằng đánh một ván cờ mà trong lòng không yên, ván cờ bị thua rất nhanh.

Tiết Dã Thanh cảm thấy không có gì thú vị, thấy Kim Trâm ôm một sắp vài may y phục vào liền kéo tay Minh Phi: “Tẩu tẩu, tẩu xem tay của muội đã ấm trở lại rồi, muội về phòng được chưa?” Không đợi Minh Phi trả lời, nằng đã hướng Cung Tịnh Kỳ phát tay một cái: “Tam tỷ tỷ, có thời gian rảnh đến tìm ta chơi nhé.” Rồi lôi kéo Nga ma đi nhanh như một làn khói.

Minh Phi trước hết để Cung Tịnh Kỳ nhìn sắp vài may y phục rồi thảo luận xem may y phục nào đẹp mắt nhất, sau đó mới chuyển tới nói chuyện Chu gia, xa gần nhắc nhở nằng ta: “Chuyện của Chu đại nhân, chậm nhất là cuối năm nay sẽ đưa ra phán quyết, rất có thể là bị lưu đầy vĩnh viễn, vì vậy có lẽ chậm nhất là đầu xuân sang năm, Chu gia phải trở về quê hương.”

Sắc mặt Cung Tịnh Kỳ trắng bệch, cúi đầu không nói gì.

Minh Phi nói tiếp: “Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ nữa, mặc dù gặp phải loại chuyện đó nhưng đó cũng không phải lỗi của ngươi. Hiện tại, hôn sự của nhị tỷ và nhị đệ ngươi đã định rồi, lão gia cũng phân phó ca ca ngươi và ta thay ngươi tìm nhà thích hợp để gả, vậy ngươi nói ý của ngươi đi, ngươi muốn người như thế nào?”

Đột nhiên Cung Tịnh Kỳ bắt lấy tay của nằng run giọng nói: “Tẩu tẩu, ta... ta không cần người giàu có, dù là nghèo cũng được, dù cả đời không có công danh cũng không sao, chỉ cần hân hậu và thông cảm ta, tôn trọng ta, biết được ấm lạnh là đủ rồi, ta sẽ không sợ bị liên lụy. Ta... ta không muốn ở lại Thủy Thành phủ nữa.”

Nghèo, cả đời không công danh lại không sợ bị liên lụy, đây không phải là rõ ràng nói đến ai sao? Minh Phi trầm mặt xuống: “Ngươi nghĩ kỹ rồi? Đây là chuyện cả đời ngươi, trước không nói bọn họ có đồng ý ngươi hay không nhưng lão gia và thím chắc chắn sẽ không chấp nhận đâu.”

Cung Tịnh Kỳ cười nhạt: “Bọn họ có đồng ý hay không thì có quan hệ gì? Tẩu tẩu giúp ta đi, nếu không được thì cũng làm cho ta chết tâm. Chỉ cần tẩu tẩu giúp ta lần này, sau này ta sẽ không đến làm phiền ngài nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Đã chết

Có đồng ý hay không cũng không liên quan? Minh Phi bật cười: “Tam muội muội, ta giúp ngươi giải quyết chuyện khó khăn, cũng chỉ là một câu nói. Nhưng chuyện lớn như hôn nhân, lệnh của cha mẹ, bọn họ không đồng ý thì sao có thể thành? Nếu Chu gia không chịu thì cũng thôi đi; nhưng Chu gia thật sự tới cầu hôn, lão gia lại quả quyết cự tuyệt, thậm chí còn xé thiệp mời của người ta, ngươi đặt thể diện của Chu gia ở đâu? Đến lúc đó Chu gia mắng ta hại nhà hân mất mặt mũi, lão gia cùng thím cũng oán trách ta tìm cho ngươi một nhà như vậy, là có ý xấu, là hại muội, ta sẽ làm thế nào? Theo đó, đại ca ngươi cũng sẽ bị khinh bỉ, ngươi đã từng nghĩ tới việc này chưa?” Nếu như Chu phu nhân hướng vào Cung Tịnh Kỳ, nằng tự nhiên thuận nước đẩy thuyền, nhưng Chu phu nhân không chịu, nằng cần gì phải bắt ép người ta?

Cung Tịnh Kỳ tức cười, một hồi lâu mới nói: “Vây ta để cho nhị đệ nói với bọn họ trước, để bọn họ tìm người đi cầu hôn, như vậy được không?”

Cung gia chủ động đi cầu hôn, tự nhiên là tốt hơn nhiều so với việc mình hoặc Cung Viễn Hòa đi Chu gia. Giọng điệu của Minh Phi chậm dần, nói: “Người nghĩ hay lắm, làm khách khác với việc làm vợ, Chu phu nhân đối đãi với người như thế nào, trong lòng của chính muội biết rõ. Người vẫn là nên nghĩ kỹ rồi mới làm.”

Mặc dù nàng không nói quá rõ ràng, nhưng Cung Tịnh Kỳ đã hiểu ý của nàng. Chu phu nhân đại khái là không quá thích nàng làm nhi tức, nhưng dù sao nàng cũng phải đánh cuộc một keo. Cung Tịnh Kỳ đứng dậy, cố cười nói: “Tẩu tẩu, vậy ta đi về trước.”

Minh Phi liền gọi Đan Hà vào giúp nàng khoác áo lên, đưa nàng ra ngoài.

Cung Tịnh Kỳ vô cùng tức giận trở về nhà, đuổi nha hoàn tùy thân đi, đi tìm Cung Viễn Trật trước. Biết được Cung Viễn Trật vẫn ở học đường chưa về, liền vòng đi tìm Lý di nương. Nàng cũng không phải là muốn tìm Lý di nương làm việc gì, chỉ là theo bản năng là muốn đi tìm Lý di nương trò chuyện. Đến ngoài phòng Lý di nương, chỉ nghe thấy tiếng cười của Cung Nghiên Bích cùng Chu di nương từ bên trong truyền tới, đặc chí vừa lòng, rất vui vẻ. Cung Tịnh Kỳ nghe liền phiền não, rời khỏi viện Lý di nương, băng qua đi loạn trong vườn, trong lúc vô tình, đã đến cửa An Nhân đường.

Ma ma giữ cửa nhìn thấy nàng, cười nói: “Tam tiểu thư tới thăm phu nhân sao?”

Cung Tịnh Kỳ lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại gật đầu một cái.

Cung Nhị phu nhân nghe nói nàng tới, mừng rỡ đứng dậy đi qua kéo tay nàng, cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, nhìn sắc mặt cũng rất khó coi, sợ tới mức luôn miệng kêu: “Con làm sao? Ai lại làm con giận hả? Mau nói ra! Ta giúp con xả giận!”

Chính nàng cũng bị nhốt tại bên trong này không được ra, giúp chính mình xả giận thế nào? Cung Tịnh Kỳ nhìn nàng: “Mẫu thân, người có thương con không?”

Cung Nhị phu nhân nói: “Con là thịt trên người ta rớt xuống, ta đương nhiên thương con. Con làm sao vậy?”

Cung Tịnh Kỳ cúi đầu nói: “Lý di nương tặng Nhị tỷ tỷ một chiếc váy.”

“Khụ! Ta còn tưởng gì!” Cung Nhị phu nhân không xem ra gì: “Trương lai khi con xuất giá, nàng cũng sẽ tặng con, tất nhiên lễ vật sẽ càng hậu hĩnh.” Thấy Cung Tịnh Kỳ không nói lời nào, liền thao thao bất tuyệt mà nói: “Vận số của tiểu tiện nhân kia thật tốt, sớm biết như thế, lúc đầu ta nên đồng ý với Phurong gia, hiện tại cũng thành toàn nàng! Thật là vận c*t chó! Nàng ta như vậy cũng có thể tìm được một người có chức vị, tương lai con nhất định cũng tìm được người còn tốt so với nàng, đè ép nàng, đè nàng đỡ kiêu ngạo!”

Cung Tịnh Kỳ nghe lời này, liền biết không thể thuyết phục được nàng, chỉ có thể đi tìm Cung Viễn Trật, để Cung Viễn Trật nói với Cung Trung Tổ. Chỉ cần Cung Trung Tổ chịu, Cung Nhị phu nhân không chịu cũng không được.

Thật khó khăn mới đợi đến chạng vạng, Cung Viễn Trật trở về nhà, nghe nói Cung Tịnh Kỳ vẫn ngồi ở trong phòng chờ hán, y phục cũng không kịp đổi, chạy nhanh qua nói: “Tam tỷ tỷ, người tìm ta?”

Cung Tịnh Kỳ liên tục do dự, cúi đầu nói ra tâm sự của mình, chỉ sợ Cung Viễn Trật cũng cự tuyệt giống như Minh Phi, trước liền chảy nước mắt lặp lại những lời đã nói với Minh Phi một lần nữa, cuối cùng thêm vào một câu: “Nếu như không thử một lần, ta chết cũng không cam tâm!”

Cung Viễn Trật thấy nàng khóc đến đáng thương, lại nghe nàng nói không sợ Chu gia nghèo, không sợ Chu Tiệm không có tiền đồ, liền cảm động, cảm thấy từ trước nàng đã yêu thích người tài như vậy, hiện tại lại thông suốt như thế, thật là khó có được, lập tức liền nói: “Ta nói với phụ thân. Người chờ tin tức của ta.” Lập tức đổi y phục đi tìm Cung Trung Tổ. Hắn không dám nói đây là ý của Cung Tịnh Kỳ, chỉ nói, ở học đường, nghe người ta nói nhân phẩm của Chu Tiệm không tệ, liền nghĩ tới tuổi tác là diện mạo Chu Tiệm tương đối hợp với Cung Tịnh Kỳ...

Vừa nói được câu đầu, Cung Trung Tổ liền giận tím mặt: “Người hồ đồ! Hiện nay Chu gia đang xui xẻo, không có tiền thì không nói, cũng không có một chút tham vọng làm quan! Cả đời hắn cũng không tiền đồ! Cả đời cũng không thể trở mình! Lại là người ở xa tới, gốc rễ như thế nào cũng không biết, người lại muốn ta gả Tam tỷ người cho hắn? Ăn khổ cả đời? Hoang đường!”

Cung Viễn Trật bị tính bướng bỉnh của hắn kích thích, liền nói: “Phụ thân, nhà chúng ta cũng không tốt hơn chỗ nào so với nhà hắn, chuyện cưới gả cũng phải để ca ca tẩu tẩu tiền phụ cấp, cũng nghèo như nhau! Ban đầu Thiệu gia cũng có tiền, nhưng nhân phẩm bại hoại thì cũng chẳng còn gì đáng nói nữa! Có thể thấy được nhân phẩm mới là quan trọng nhất! Không thể làm quan cũng không phải là làm khổ Tam tỷ tỷ!”

Cung Trung Tổ giận đến nổi cảm nghiệm mực trong tay lên đập hắn. Lý di nương ở bên ngoài thấy mâu thuẫn lên cao, vội vàng đi vào ngăn Cung Trung Tổ lại, khuyên nhủ: “Lão gia, có gì thì từ từ nói, ngài chú ý giữ gìn thân thể!” Vừa nháy mắt với Cung Viễn Trật, ý bảo hắn mau chóng rời đi.

Cung Viễn Trật thấy phụ thân nổi giận, cũng có chút sợ, vội vàng rời đi.

Lý di nương đỡ Cung Trung Tổ ngồi xuống, khuyên nhủ: “Lão gia, ngài tức giận như vậy làm cái gì? Nhị công tử cũng là muốn tốt cho Tam tiểu thư. Hiện tại Nhị tiểu thư cùng Nhị công tử đều đã có lương duyên, chỉ còn Tam tiểu thư, lại nói Tam Tiểu Thư vẫn là tỷ tỷ hắn, sao hắn có thể không sốt ruột thay nàng? Đây là thù tạc hữu ái (*), ngài nên cảm thấy vui mừng nha!”

(*) Thù tạc hữu ái: Tình cảm ruột thịt tốt đẹp.

Cung Trung Tổ nghe nàng nói như vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không chịu buông xuống, nói: “Hừ, cánh hắn cứng cáp rồi, lại dám mạnh mẽ với ta!”

Lý di nương không nặng không nhẹ bóp vai cho hắn, ôn ôn nhu nhu cười nói: “Nhị công tử như vậy là mạnh miệng với ngài sao? Nô tỳ nghe lại thấy giống như là học sinh đang thảo luận tri thức cùng lão sư đấy. Nam tử không giống với nữ tử, hắn dám nói ý nghĩ trong lòng ra, có thể thấy được là hắn đã trưởng thành, có gan gánh vác, ngài nên vui mừng mới đúng.”

Nói một vài câu đã khiến Cung Trung Tổ vui vẻ nở nụ cười, cầm tay của nàng đặt ở bên môi khẽ hôn, cười nói: “Người này mở miệng, chết cũng có thể nói thành sống. Hôm nay hắn làm loạn như vậy, thật sự đã nhắc nhở ta, là phải nắm chặt thời gian để tìm cho Tam tiểu thư một mối hôn sự thích hợp rồi.”

Lý di nương hầu hạ hắn thư thái, thấy sắc trời không còn sớm, nhanh chóng xuống bếp an bài cơm tối. Mới ra khỏi Thương Hàn đường không bao xa, Chu di nương liền tới chặn nàng: “Nghe nói lão gia tìm nhân gia (nhà chồng tương lai) cho Tam tiểu thư?”

Lý di nương cười nói: “Lão gia thật sự có ý này.”

Con người Chu di nương xoay vòng: “Có nói là nhà không?”

Lý di nương lắc đầu: “Chưa nói. Chỉ nói là muốn tìm một nhân gia tốt xứng với Tam tiểu thư.”

Chu di nương âm thầm cười lạnh, vẩy vẩy khăn: “Muội muội đi làm việc đi.” Xoay người đi Thương Hàn đường, lên tiếng hỏi chân tướng, âm thầm cười đến nội thương, giả vờ hòa theo Cung Trung Tổ mắng Cung Viễn Trật không hiểu chuyện, sao có thể đẩy Cung Tĩnh Kỳ vào trong hổ lưà, xoay người vẫn đang suy nghĩ, chuyện như vậy sao có thể biến thành sự thật. Cung Nhị phu nhân không phải vẫn muốn Cung Tĩnh Kỳ gả tới nhà tốt hơn Cung Nghiên Bích sao? Nàng hàng ngày đều nói Cung Tĩnh Kỳ gả cho con của một phạm quan cả đời không thể trở mình, xem Cung Nhị phu nhân có thể phát điên tới mức nào? Lấy cái gì để so với nàng! Một chủ mẫu điên khùng chọc người ghét, một đích tiểu thư gả cho một người sa cơ thất thế, hắc hắc! Thứ gì vậy!

Chỉ trong một đêm, gia nhân chỉ thứ hai Cung gia liền truyền ra tin đồn, nói Cung Trung Tổ dự tính gả Cung Tĩnh Kỳ cho Chu gia.

Minh Phi biết được, gọi Kim Trâm đi Thanh Phong quán một chuyến, Tôn Đạo cô liền sai một tiểu đạo cô tặng quyển sách, cùng mấy câu nói cho Cung Nhị phu nhân, chính nàng không lộ mặt.

Lúc tin tức Chu di nương trượt chân ngã chệch truyền tới đại phòng thì Minh Phi đang tiếp đãi hai ma ma Trần thị gửi về từ Đăng Châu, đồng thời đọc thư Thái Quốc Đồng tự tay viết.

Trong thư Thái Quốc Đồng phân phó, để Cung Viễn Hòa cùng Tam di nương cầm thư của hắn, tới Thiệu gia đón Minh Tư ra, đưa đến nông thôn bồi Nhị di nương dưỡng bệnh. Nói rõ chỉ cần Thiệu gia chịu thả người, Minh Tư sẽ không cần đồ cưới, lại nghiêm nghị nói, sau này hai ma ma này liền theo Minh Tư, phục vụ Minh Tư, thân phận ngang với hắn và Trần thị, nếu Minh Tư có không đúng, hai ma ma này không cần bẩm báo mà có thể trực tiếp xử phạt nàng, tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì làm mất thể diện người Thái gia.

Hai ma ma này đều là đầy tớ Thái gia, không khác gì so với cường hào, hoàn toàn không gặp vấn đề trong việc chèn ép người trong trang. Minh Phi vừa thầm than Trần thị thật biết chọn người, một bên cười nói: “Hai vị ma ma một đường khổ cực, lần đầu tiên tới chỗ ta, tối nay sẽ nghỉ ngơi ở chỗ ta, ta cho người làm một bàn tiệc rượu đón gió (*) cho các người, ngày mai ta lại tiễn các người trở về phủ.”

(*) Đón gió: Mời khách từ phương xa tới chơi.

Hai ma ma này nói mấy câu khách khí, đi theo Bạch Lộ đi xuống nghỉ ngơi. Minh Phi nhìn về phía Vương Thiên Bảo đứng đợi ở một bên đã gấp tới vò đầu bứt tai: “Chuyện gì?”

Vương Thiên Bảo vội tiến tới phía trước, nói: “Phu nhân, Chu di nương chết!”

Minh Phi nhảy mất mấy cái, kinh dị nói: “Đang yên đang lành, sao đột nhiên đã chết rồi?”

Vương Thiên Bảo nói: “Nói là đi bộ trong vườn, giẫm vào rêu, trượt xuống, đầu vừa lúc đụng vào núi đá giả, lập tức liền không còn thở nữa.” Nói xong giơ mắt nhìn những người khác ở trong phòng một chút.

Kim Trâm cùng Đan Hà hiểu ý, lấy cớ lui ra ngoài. Vương Thiên Bảo nhỏ giọng nói: “Trước đó Nhị phu nhân đã từng lên ra khỏi An Nhân đường, chỉ là khi bị người khác phát hiện, nàng ngược lại đang ở trong phòng chính mình.”

Minh Phi thường nàng một lượng bạc: “Người cực khổ, trước không nên lộ ra, chờ bên cạnh tới đây báo tin rồi lại nói.”

Vương Thiên Bảo vừa đi không lâu, một ma ma bên cạnh Lý di nương đã tới, hành lễ với Minh Phi trước, nói: “Lão gia mời đại gia cùng đại phu nhân qua, có chuyện cần thương lượng.”

Minh Phi thấy nàng không nói chút nào tới chuyện Chu di nương chết, liền cười nói: “Có nói là chuyện gì không?”

Ma ma này cười theo, nói: “Nô tỳ không biết, đại phu nhân đi thì biết.”

Minh Phi gật đầu một cái: “Chờ đại gia trở lại, chúng ta sẽ sang đó.”

Ma ma này muốn nói lại thôi, cuối cùng không hề nói gì mà rời đi.

Kim Trâm bĩu môi: “Phu nhân, bọn họ đây là có ý gì? Mặc dù chỉ là một di nương, nhưng lại có nhi tử, có nữ nhi, Nhị tiểu thư còn sắp xuất giá, nên thông báo một tiếng mới đúng.”

Minh Phi nói: “Có lẽ bọn họ không muốn lộ ra.”

Cung Viễn Hòa về đến nhà, nghe nói chuyện này, chạy vào phòng cười ha ha, cười đến nước mắt tràn ra, khó khăn lắm mới nhịn được cười, hỏi Minh Phi: “Rốt cuộc nàng để Tôn Đạo cô tặng cho nàng ta cái gì vậy? Có thể nói một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Vạch trần

Minh Phi chỉ là để Tôn đạo cô giao quyển sách có kẹp giấy ghi nợ thuốc sấp (*) của Chu di nương cho Cung Nhị phu nhân, cũng ngầm ra hiệu cho Cung Nhị phu nhân, nguyên nhân khiến nàng nhiều lần nổi điên nằm ở trong chén canh bát trên kia.

(*) Thuốc sấp: Viên thuốc bên ngoài bao bọc bằng sáp.

Sở dĩ Tôn Đạo cô không dám tới Cung gia, là bởi vì sợ mình bị liên lụy—— Chu di nương vì có thể lấy được nhiều tiền tài từ đại phòng, đã lộ ra dấu vết chuyện đã làm ngày trước ra ngoài. Tỷ như hai trăm lượng bạc này, cũng là bởi vì nàng nói ra việc ban đầu Cung Viễn Hòa có thể thoát ra khỏi giếng cạn, là công lao của nàng ta, lúc này Minh Phi mới cho nàng thêm bạc. Từ thay đổi số lượng đến thay đổi chất lượng, Cung Nhị phu nhân chỉ cần một người cho nàng lí do để dù thế nào cũng có thể đưa Chu di nương vào chỗ chết mà thôi.

Minh Phi nói: “Lấy tính tình của Chu di nương thì tất nhiên sẽ có giữ lại đường lui, chuyện lúc trước, tất nhiên còn có người khác biết nội tình. Ta nghĩ, hôm nay nàng chết rồi, hẳn rất nhanh sẽ mời người tới nói cho chúng ta biết chuyện lúc trước, sau đó trông cậy chúng ta đi báo thù rửa hận cho nàng.”

Cung Viễn Hòa thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: “Chính lí trước một chút, xem bọn họ nói thế nào. Nói không chừng đã loạn hết lên.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đợi hai người tới Thương Hàn đường, vừa đứng lúc tới cao trao.

Lý di nương tự mình canh giữ cổng viện, không cho ai đến gần, nhìn thấy Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi tới đây, vội nghênh đón, nhỏ giọng nói: “Chu di nương đã mất, bên trong đang làm ầm ĩ hết lên. Ý của lão gia là muốn đề chuyện này xuống, ban đêm mang nàng ra từ cửa sau, lặng lẽ chôn là được, không được truyền ra, để tránh ảnh hưởng tới việc xuất giá của Nhị tiểu thư. Nhưng Nhị tiểu thư cùng Tam công tử cũng không chịu, cho nên muốn đại gia cùng phu nhân tới khuyên nhủ.”

Minh Phi ra vẻ kinh ngạc: “Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại mất?”

Lý di nương thở dài, nói: “Ta cũng không biết, buổi sáng vẫn còn khá tốt, còn thương lượng về đồ cưới của Nhị tiểu thư với ta, Buổi trưa trở về ngủ trưa, liền xảy ra chuyện. Khi được phát hiện, nàng đã nằm bên núi đá giả, trên đầu có một vết thương thật lớn, khắp nơi đều là máu chảy, thân thể đã cứng lại.” Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi mà ôm ngực: “Dọa chết người. Nếu nàng chịu mang một nha hoàn ở bên người, cũng sẽ không đến nỗi vấp ngã cũng không có ai biết.”

Minh Phi giả vờ thờ dài theo mấy lần, Lý di nương nghiêng tai lắng nghe, nói: “Đại gia, đại phu nhân mau vào đi, bên trong đang ầm ĩ lên rồi.”

Hai người vào Thương Hàn đường, chỉ thấy mặt Cung Trung Tổ đen lại ngồi trên cao, Cung Nhị phu nhân ngồi ở ghế dưới hắt, khóe miệng chứa nụ cười lạnh, khinh thường nhìn Cung Nghiên Bích cùng Cung Viễn Khoa chảy hai hàng nước mắt quý gối trước mặt Cung Trung Tổ. Ba tỷ đệ Cung Tịnh Kỳ đều không có ở đây.

Cung Nghiên Bích quỳ rạp trên mặt đất, khóc đến thở không ra hơi, Cung Viễn Khoa vẫn tương đối ổn, dù gì thì vẫn có thể nói được ra lời, khàn cả giọng nói: “Cầu xin lão gia báo quan, di nương chết không rõ ràng! Nói là giẫm vào rêu nên trượt chân, nhưng nơi đó rõ ràng không có rêu xanh!”

Cung Trung Tổ nổi giận nói: “Cái chết của nàng không rõ ràng? Vậy người nói một chút xem, nàng chết thế nào? Ai làm hại nàng?”

Cung Viễn Khoa ngẩng đầu lên oán độc nhìn Cung Nhị phu nhân, đột nhiên giơ một ngón tay chỉ: “Chính là nàng! Chính là độc phụ này! Là nàng hại chết di nương!”

Cung Nhị phu nhân cười lạnh, khinh thường nhìn Cung Trung Tổ: “Nàng nuôi được một nhi tử tốt. Cũng có thể ngầm máu phun người, vu hãm đích mẫu (mẹ cả). Ta nghe không nổi nữa, lão gia người xem mà làm đi.” Nói xong liền đứng dậy.

Chính là nàng làm hại thì sao? Ai nhìn thấy? Nghĩ tới chuyện tiện nhân kia nhiều lần bỏ thuốc hại mình nổi điên làm mình mất đi sự sủng ái của phu quân, làm hỏng chuyện của mình, mấy lần làm hỏng hôn sự của Cung Tịnh Kỳ còn không nói, hôm nay cư nhiên ăn tim gấu mật hổ, đồ hết những chuyện xấu ngày trước lên người mình, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Nghĩ kĩ lại, nếu như không có tiện nhân kia, sao mình phải rơi xuống hoàn cảnh

này?

Cung Tịnh Kỳ sao phải chịu hết uất ức như vậy? Nếu để tiện nhân sống tiếp, tất cả đều sẽ bị hủy diệt! Không bằng khiến nàng chết đi, để tránh gieo họa cho đám Cung Tịnh Kỳ cùng Cung Viễn Trật.

“Ta ngậm máu phun người?” Cung Viễn Khoa hàm hồ đứng lên, ngăn đường đi của Cung Nhị phu nhân, khéo mắt quét qua Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi đứng ở một bên, bí phần nói: “Người dám nói người không phải vì sợ nàng nói ra những chuyện thất đức mà người đã làm, nên mới xuống tay làm hại nàng?”

Cung Nhị phu nhân nghe được lời này, vẻ mặt trấn định tựa như có một vết nứt, có chút chột dạ len lén nhìn Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi một cái, miệng hùm gan sứa (*) nói: “Ta làm chuyện gì thất đức? Người lại dám nói ra trước mặt mọi người! Cây ngay không sợ chết đứng! Thật giả thế nào! Người nói đi!” Không đợi Cung Viễn Khoa mở miệng, nàng nhìn về phía Cung Trung Tổ: “Lão gia! Người để mặc hân khi nhục ta như vậy? Báo quan! Báo quan! Để quan phủ tới tra! Ta chính là cả ngày lẫn đêm bị nhốt trong An Nhân đường.”

(*) Miệng hùm gan sứa: Bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng trong lòng thì sợ muốn chết.

Tìm đường sống trong cõi chết. Suy nghĩ của nàng hiện tại chính là như vậy, chỉ là một tiện thiếp mà thôi. Chu di nương không ngừng ép sát, nàng và Cung Viễn Trật, Cung Tịnh Kỳ sớm muộn cũng sẽ không còn đường lui mà gặp xui xẻo lớn; trái phải đều là chết, không bằng để Chu di nương chết đi. Chỉ khi Chu di nương chết rồi, bọn họ mới có đường sống. Chỉ cần nàng không bị người khác nắm được nhược điểm rõ ràng, bất kể thế nào thì Cung Trung Tổ cũng phải bảo vệ nàng, trừ phi hân không muốn thể diện, muốn đường ra của nữ nhi bị hủy. Cho nên nàng không có gì phải sợ.

Quả nhiên Cung Trung Tổ lạnh lùng nói: “Báo quan cái gì? Một chút chuyện nhà, một chút ngoài ý muốn, báo quan cái gì! Là chê Cung gia chúng ta chưa đủ nổi bật sao? Là muốn phá hủy cái nhà này phải không?”

Cung Nhị phu nhân hả hê cười.

Trong nháy mắt, đôi mắt Cung Viễn Khoa mở thật lớn. Một chút chuyện nhà, một chút ngoài ý muốn?

Mặc dù thân mẫu của hân chỉ là di nương, nhưng rốt cuộc cũng là người sinh con dưỡng cái cho Cung Trung Tổ hân, khuất phục nịnh hót mấy chục năm, chết không rõ ràng như vậy, chỉ có thể nhận lại một câu nói như vậy?

Hân không dám tin nhìn Cung Trung Tổ, Cung Trung Tổ lạnh nhạt mà uy nghiêm nhìn hân: “Không cho nói hươu nói vượn nữa! Ai dám ra ngoài nói lung tung, ta không tha cho hân!”

Trong nháy mắt, Cung Viễn Khoa đã hiểu, Cung Trung Tổ đây là vì bảo vệ hai trưởng tử có thể tranh thủ công danh, giúp Cung gia trở mình của hân. Đặc biệt là Cung Viễn Trật sắp vào kinh học! Cho nên, di nương chỉ có thể chết vô ích! Đôi môi hân run rẩy, cổ quái cười một tiếng: “Lão gia, trong mắt người, di nương ta không phải là người, phải không?” Hân chỉ vào Cung Nhị phu nhân: “Người cũng đã biết, nữ nhân này đã làm gì?”

Cung Trung Tổ nhíu mày: “Ta niệm tình di nương người chết, đột nhiên bị đá kích, thần trí mơ hồ, không so đo với người, lần sau còn không tôn kính mẫu thân người như vậy, cũng đừng trách ta dùng gia pháp!”

“Nàng ba phen mấy bận xuống tay hại tính mạng đại ca! Còn có, đại ca đến nay không có con cháu, cũng là nàng làm hại! Chẳng lẽ lão gia cũng không quan sao? Là muốn tương lai tuyệt hậu sao?” Cung Viễn Khoa nói một tiếng.

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở, ánh mắt của mọi người đều rơi lên người của Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi.

Thì ra là người biết nội tình chính là Cung Viễn Khoa. Cung Viễn Hòa hơi nhíu mày, mắt hững hờ nói: “Tam đệ nói sai! Lời như thế không thể nói lung tung. Dù người không nghĩ cho đồng bào thủ túc (*), cũng phải nghĩ cho danh tiếng Cung gia. Lời như thế, ta không muốn nghe đến lần thứ hai.” Liền kéo tay Minh Phi đi ra ngoài: “Những chuyện này ta không thích nghe, lão gia cùng thăm thăm tự mình xét xử đi.”

(*) Đồng bào thủ túc: Anh chị em ruột.

Hai người vừa đi tới ngưỡng cửa, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, Cung Viễn Khoa phát ra một tiếng kêu đau đớn đè nén, Cung Nghiên Bích kinh hãi hô lên: “Phụ thân, ngài bớt giận, tha cho Tam đệ đi!”

Minh Phi liếc mắt một cái, chỉ thấy Cung Viễn Khoa té nhào xuống đất, Cung Trung Tổ giận tới nổi không thể kiềm chế, tiện tay ném đồ khắp nơi. Cung Nhị phu nhân cười lạnh, khuôn mặt dữ tợn: “Tam công tử, người liền phát rồ mà gây xích mích sao? Ta biết rõ người không giỏi việc học hành, vẫn ghen tỵ với các ca ca, đệ đệ giỏi hơn người, khó khăn lắm mới có cơ hội, muốn kéo tất cả mọi người xuống nước, chịu khổ sở với người, quấy đến nhà cửa không yên. Ta cho người biết, người đừng si tâm vọng tưởng! Tiện nhân sinh tiểu tiện nhân, vốn chính là đáng về này, bùn loãng vĩnh viễn cũng không thể trát tường!”

Cung Viễn Khoa giương giằng ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ như máu hung hung dữ dữ mà nhìn nàng, không nói câu nào.

Cung Nhị phu nhân thấy vẻ mặt đứng sợ kia, cứng rắn nuốt câu nói kế tiếp trở vào.

Cung Trung Tổ khó khăn lắm mới tìm được một cây cây chổi lông gà, liều chết mà giơ lên quất vào người Cung Viễn Khoa: “Ta cho người nói vậy!”

Cung Viễn Hòa kéo tay Minh Phi, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn, nhìn xong buổi tối sẽ gặp ác mộng.”

Lý di nương vẫn chờ đợi ở cửa, thấy chỉ có hai người đi ra, liền nghênh đón, hỏi: “Thế nào? Có được không?”

Minh Phi lắc đầu: “Cảm xúc của Nhị tiểu thư cùng Tam công tử rất kích động, không khuyên được. Chúng ta vẫn nên chờ sau khi tất cả mọi người tỉnh táo thì lại tới.”

Lý di nương thấy mặt Cung Viễn Hòa đen lại, chỉ coi là vừa rồi bọn họ bị chọc tức, vội nói: “Đại gia mới trở lại từ nhà môn, mệt nhọc cả ngày, nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Di nương, nếu bọn họ còn làm loạn, ngươi lựa lời mà nói, đừng ngại khuyên nhủ Tam công tử cùng Nhị tiểu thư. Hiện tại chuyện Nhị tiểu thư xuất giá là quan trọng nhất, chuyện lớn đến đâu cũng nên đợi tới sau khi nàng xuất giá rồi hãy nói.”

Lý di nương sững sờ, ngay sau đó cảm kích nói: “Đại gia nghĩ thật chu đáo. Khi có cơ hội, ta liền đi khuyên Nhị tiểu thư cùng tam công tử.”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Trong nhà có nhiều chuyện, làm phiền di nương khổ cực chút.”

“Không dám.” Lý di nương vô cùng khiêm tốn.

Hai phu thê về đến nhà, nói cười một chút rồi ăn cơm tối cùng Tiết Diệc Thanh, sau khi ăn xong hì hục cùng nhau đắp chăn đi tản bộ, đợi tới khi trời tối, Lý di nương đích thân tới mời Cung Viễn Hòa đi.

Nàng hiển nhiên đã biết Cung Viễn Khoa đã nói những gì, ánh mắt nhìn về phía Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi tràn đầy thương xót cùng đồng tình không thể nói thành lời: “Tam công tử bị đánh rất mạnh tay, nhưng dù sao cuối cùng cũng vẫn đồng ý không hề nói tới chuyện này, lão gia lấy ra một trăm lượng bạc lo hậu sự cho Chu di nương, mua một quan tài tốt, giản lược toàn bộ. Đã cho người làm mộ phần, tranh thủ ngày mai liền mang người đi chôn, chờ mọi chuyện qua đi thì làm một buổi lễ tiễn đưa trong đạo quán là được, hôn kỳ của Nhị tiểu thư không thay đổi, cũng không thông báo cho Quách gia.”

Cung Viễn Hòa gật đầu một cái: “Cũng chỉ có thể an bài như vậy.”

Minh Phi đợi đến cuối canh hai, Cung Viễn Hòa mới trở về, vào cửa liền nói: “Còn tưởng gọi ta làm gì, thì ra là sợ ta để câu nói kia để trong lòng, ghi hận người chỉ thứ hai, tập trung tinh thần giải vây cho bọn họ. Ta đã nói ta không tin lời kia của Tam đệ rồi, còn cứ không chịu tin tưởng, cứng rắn lôi kéo ta, muốn ta uống rượu cùng hắn, nhắc rất nhiều đến chuyện khi nãy thân ta còn sống, còn nói lúc ta còn nhỏ bú sữa bình như thế nào, hao phí bao nhiêu tâm lực, còn nói nhân khẩu nhà chúng ta ít ỏi thế nào, ta cần huynh đệ giúp đỡ chèo chống.”

Hai người nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì, Minh Phi sờ sờ tay của hắn, đứng dậy giao bức thư của Thái Quốc Đồng cho hắn: “Để cho vị tỷ phu là chàng đi đón người ra, chàng xem lúc nào thì đi được?”

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Thanh toán xong

Chuyện Chu di nương, dưới nhiều cách trấn áp của Cung Trung Tổ đã đề xuống, cứ như vậy vô sinh vô tức trôi qua, đối với bên ngoài chỉ nói bà ta bệnh rồi, chờ đến sau khi Cung Nghiên Bích gả đi, sẽ nói chuyện này ra. Đưa quan tài ra ngoài nói là một thông phòng bình thường, dù Cung Nghiên Bích xuất giá vẫn vậy, cũng không cần một di nương như bà ta lộ diện hoặc tiễn đưa.

Sau khi chôn cất người xong, để Cung Viễn Trật ra mặt đi ngoại ô tìm một ngôi đạo quan, làm một tràng pháp sự, rồi đốt những vật như giấy tiền vàng bạc, coi như kết thúc.

Cùng với Chu di nương chết đi, lời đồn Cung Trung Tổ muốn gả Cung Tịnh Kỳ cho Chu Tiệm cũng tự sụp đổ, không ai nhắc tới nữa. Mà Cung Nhị phu nhân, từ sau khi ngày đó ra ngoài một chuyến, liền không có cơ hội đi ra An Nhân Đường một bước, Cung Trung Tổ không đồng ý gặp mặt bà ta nữa, bà từ chăm sóc bà ta cũng bị bán, lại đổi một người mạnh mẽ vũ lực, nghiêm túc.

Lời kêu la của Cung Viễn Khoa cũng bị Cung Trung Tổ ghi nhớ ở trong lòng, ông ta rất sợ Cung Viễn Khoa sẽ ám đầu, chạy ra ngoài nói lung tung, thậm chí chạy đến nhà môn làm âm ỉ, hạ quyết định độc ác, nhốt hắn ở trong phòng, cho người ngày đêm trông coi, ngay cả hạ táng Chu di nương, cũng không để cho hắn đi.

Vì thuận lợi xuất giá, Cung Nghiên Bích không dám công khai để tang, chỉ có thể suốt đêm làm hai bộ đồ tang vải thô, đưa cho Cung Viễn Khoa một bộ, mình giữ lại một bộ, mặc ở bên trong, bên ngoài mặc thường phục. Thịnh thoảng được Lý di nương trợ giúp, len lén đi thăm Cung Viễn Khoa, hai tỷ muội chỉ nhìn nhau chẳng nói gì, chỉ có dòng nước mắt.

Lại không nói Nhị phòng trăm phương ngàn kế làm thế nào thuận lợi giấu được chuyện này cho qua, bên này sau khi Cung Viễn Hòa, Minh Phi và Tam di nương thương lượng xong, trước tiên để Cung Viễn Hòa ở trong nhà môn mời một đồng liêu làm người trung gian, lại mời một trưởng bối đức cao

vọng trọng trong gia tộc Thái gia, chọn ngày hôm nay, trước đó cũng không thông báo trước cho Thiệu gia, dẫn theo đám người liên quan, sáng tinh mơ liền đến Thiệu gia.

Thiệu gia ứng phó không kịp, trước tiên không khỏi kinh hoảng, sau đó nghe nói là tới đón Minh Tư về nhà, rất sợ muốn mang đồ cưới của Minh Tư trở về nhà, lập tức sinh ra tâm tình mâu thuẫn, tuyên bố muốn Minh Tư thay Thiệu Ngũ thủ thân cả đời, kiên quyết không thả người.

Đợi đến khi thấy thư Thái Quốc Đồng chính tay viết, lại nghe nói chỉ cần thả Minh Tư, tất cả đồ cưới không so đo nữa, Thiệu gia rất vui vẻ, thái độ thay đổi 180°.

Thiệu Đại gia lập tức dẫn đám người Cung Viễn Hòa đi đến phía trước, ngay tại chỗ đi mời người trong tộc Thiệu thị làm chứng, xuất văn thư, nói rõ về sau Minh Tư sống chết gả cưới đều hoàn toàn không có bất kỳ liên quan đến Thiệu gia.

Thiệu Đại nãi nãi nháy mắt với con dâu lớn của bà ta, cười nói: “Mau đi vào giúp Ngũ đệ muội con thu dọn đồ đạc.” Lại giả vờ giả vịt cho người đi xuống bếp chuẩn bị tiệc rượu, giữ mọi người ăn cơm, Minh Phi một hơi cự tuyệt.

Nàng dâu Thiệu Đại Bắc nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Thiệu Đại nãi nãi, liền biết là có ý gì, đây là muốn mình đi coi chừng Minh Tư, không cho Minh Tư mang thứ đáng giá về. Lập tức giong giả đáp một tiếng, cười nói: “Dạ, con sẽ đi giúp Ngũ đệ muội thu dọn đồ đạc.”

Minh Phi khẽ mỉm cười, gọi hai bà tử Trần thị chuẩn bị riêng cho Minh Tư: “Hai vị ma ma hãy cùng đi theo Đại thiếu nãi nãi đi. Cũng đừng để Đại thiếu nãi nãi mệt nhọc.”

Hai bà tử kia được lệnh, cười híp mắt tiến lên, một trái một phải dìu Thiệu Đại thiếu nãi nãi, đi thật nhanh ra hậu viện.

Thiệu Đại nãi nãi sắc mặt của cứng đờ, nhìn Minh Phi và Tam di nương cười khan: “Thân gia nghĩ thật là chu đáo. Không đối gạt các vị, Minh Tư đi theo chúng ta, thật sự là chịu khổ, thân thể nàng thật sự quá yếu, chúng ta thất lung buộc bụng mua thuốc cho nàng, uống vào cũng như tát nước, không có bất cứ tác dụng gì.”

Minh Phi lười đáp lại bà ta, chỉ có Tam di nương câu có câu không trò chuyện với bà ta. Một lát sau, Tây Bình đi vào nói: “Đại nãi nãi, đại gia nói bên ngoài ấy đã làm xong, hỏi khi nào thì đi?”

Minh Phi còn chưa có nhờ Thiệu Đại nãi nãi đi thúc giục người, một bà tử của Thái gia đã trầm mặt mời Tam di nương và Minh Phi đi đến phòng của Minh Tư: “Cái này mà được gọi là chỗ ở của Thiếu nãi nãi sao? Bần thi như vậy! So với chỗ ở của nha đầu thô sử Thái gia chúng ta còn không bằng!”

Thiệu Đại nãi nãi mặt trầm xuống: “Nói gì vậy ! Vị ma ma này nói chuyện phải cẩn thận! Nhà chúng ta hôm nay chính là bộ dạng này! Chỗ ta ở cũng không khá hơn chút nào.”

Tam di nương và Minh Phi thấy bà ta không để ý đến thân phận cái và cùng một hạ nhân, cũng trầm mặc không nói, để mặc cho bà tử kia phát tác.

Bà tử kia thấy hai vị chủ nhân không lên tiếng, trong lòng hiểu rõ, lá gan càng ngày càng lớn, liếc mắt, ác thanh ác khí nói: “Trong phủ nhân hậu, mấy ngàn lượng đồ cưới không công tặng người, ngay cả trăm trên đầu Tứ cô nãi nãi chúng ta còn muốn bảo để lại hết, đây là đạo lý gì? Ngay cả thể diện cuối cùng cũng không cần, làm cho người ghê tởm! Có muốn gọi các lão tộc trưởng đến phân xử hay không? Khó trách được lão gia chúng ta không bỏ được cô nãi nãi chúng ta ở chỗ này chịu khổ chịu tội, qua ít ngày nữa, sợ là sẽ không còn thấy người.”

Tiểu thư trắng nõn mềm mại, nâng niu nuôi lớn, vậy mà bị giày vò thành bộ dạng như vậy, nhờ có lão gia chúng ta, phu nhân không có thấy, nếu không nhất định không bỏ qua!”

Thiệu Đại nãi nãi giận quá chùng, biết Minh Phi không dễ chung sống, bèn quay sang Tam di nương phát giận, “Đây là quý phủ dung túng ác nô tới ức hiếp những tiểu dân như chúng ta sao? Chúng ta đâu gì, cũng là thân thích với quý phủ! Bà ta làm sao dám?”

Minh Phi thản nhiên nói: “Đại nãi nãi chớ cùng bà ấy so đo. Bà ấy tuổi tác cao, trước kia từng hầu hạ lão phu nhân chúng ta, ở trước mặt phu nhân cũng được nâng đỡ, khó tránh khỏi có chút không biết trời cao đất rộng, thất lễ tiết.” Rồi quay đầu nói với bà tử kia: “Ma ma nói cái này cũng không thỏa đáng, đâu gì Tứ tiểu thư của chúng ta và Ngũ thiếu gia cũng coi là phu thê một cặp, sao Thiệu gia lại vô tình vô nghĩa như thế? Mới vừa rồi Đại nãi nãi vẫn còn nói, cả nhà thất lung buộc bụng, mua thuốc cho cô nãi nãi đấy, có thể thấy được ma ma nghĩ sai rồi. Còn không mau tạ lỗi với Thiệu Đại nãi nãi”

Trong lời nói của Minh Phi, lại không cư xử như cư xử với thân gia Thái gia mình, Thiệu Đại nãi nãi mặt thoát đỏ thoát trắng, lại chỉ có thể thuận theo nàng nói: “Đúng vậy! Bao nhiêu được phí (tiền mua thuốc) đều xuất ra, ta làm sao lại ham muốn mấy cây trâm sai của nàng? Hiểu lầm, hiểu lầm!”

Minh Phi nói: “Nhanh lên, thu dọn xong, đỡ người ra ngoài, còn phải lên đường.”

Bà tử kia giả vờ quay sang hành lễ với Thiệu Đại nãi nãi, nói: “Tứ cô nãi nãi bệnh quá nặng, không dậy nổi.”

Tam di nương và Minh Phi liếc mắt nhìn nhau, nhờ Thiệu Đại nãi nãi cùng đi theo xem. Lúc đến bên ngoài nhĩ phòng Minh Tư ở kia, rèm mới vừa nhắc lên, một mùi than hỗn tạp kém chất lượng, mùi thuốc, mùi hôi thối ập vào trước mặt, hỏi đến mọi người đều buồn nôn.

Minh Tư hình dáng mảnh khảnh nửa tựa vào đầu giường, tóc giống như một bó cỏ khô, cũng không biết bao lâu rồi không có rửa mặt chải đầu, tóc gần kề da đầu bị cháy xém, một đôi mắt phượng vốn sinh động quyến rũ trở nên trầm lạnh, gương mặt gầy đến tóp lại, đôi môi khô nứt ra, nào còn loại phong thái gọn gàng lúc Thiệu Ngũ mới chết kia?

Nàng ta thấy mọi người đi vào, nhàn nhạt nhìn lướt qua, ánh mắt rơi vào trên người của Thiệu Nhị thiếu nữ nãi nãi, phát ra hận ý mãnh liệt, thờ hồng học nói: “Nhị tẩu, ta nhớ ngươi chải tóc tốt nhất, ta sắp đi rồi, nhờ ngươi chải đầu giúp ta được không?”

Thiệu Nhị thiếu nữ nãi nãi không nhìn được trọn mắt một cái, không nói lời nào, bày tỏ khinh thường cùng cự tuyệt của mình. Minh Phi cười nhìn nàng ta, nói: “Đã sớm nghe nói thủ nghệ (tay nghề) của Nhị thiếu nữ nãi nãi rất tốt, chọn ngày không bằng hôm nay, không bằng mượn cơ hội này xin Nhị thiếu nữ nãi nãi cho chúng ta mở rộng tầm mắt như thế nào?”

Thiệu Đại nữ nãi nãi hận không thể nhanh chóng đuổi Minh Tư ra khỏi cửa, không nhìn được nói: “Để cho ngươi chải cái đầu cũng muốn lười nhác? Nhanh đi!”

Thiệu Nhị thiếu nữ nãi nãi bất đắc dĩ, chỉ đành phải cố nén ghê tởm, nhận lấy lược trong tay Hữu Nhi đi qua, nắm tóc búi thiu của Minh Tư, chải mấy phát liền nổi khan. Minh Tư mặt không chút thay đổi, giả vờ thẹn thùng, nói: “Xin lỗi, ta vốn định tắm một cái, nhưng phòng bếp nói, nấu nước phí cùi.”

Thiệu Đại nữ nãi nãi cảm thấy có chút mất thể diện, cả giận nói: “Là thứ không có mắt nào? Mau nói ra, ta sẽ trút giận cho con!”

Minh Tư nói: “Nên trừng phạt ra sao? Đánh bạt tai được không?”

Một chữ “Được” của Thiệu Đại nữ nãi nãi chưa bật ra, Minh Tư đã một phát bắt được cổ áo của người ném lược xoay người muốn chạy – Thiệu Nhị thiếu nữ nãi nãi, vung tay lên, một mạch hung hăng đánh năm sáu cái ở hai bên mặt của nàng ta, khắc một cục đóm lên trên mặt nàng ta, hung hăng đẩy nàng ta ra, thờ hồng hèn, cười ha ha ngã xuống giường.

Người của Thái gia dĩ nhiên là sẽ không kéo ra rồi, mà mấy vị thiếu nữ nãi nãi Thiệu gia cũng rất thủ đoạn, cũng không có ai đi lên kéo ra, cũng không có ai đi khuyên giải, trọn mắt nhìn Thiệu Nhị thiếu nữ nãi nãi bị thua thiệt, bị nhục, chỉ một mực tránh ở một bên vui sướng khi người gặp họa.

Thiệu Nhị nữ nãi bị tổn thất nặng, phản ứng kịp, “Ôi chao. . . .” Gào một tiếng, muốn nhào tới, hai bà tử Thái gia động thân tiến lên, cùng nhau ngăn nàng ta lại: “Nhị thiếu nữ nãi nãi, thật là xin lỗi, xin ngài đừng so đo với người đang bị bệnh như cô nữ nãi của chúng ta.”

Minh Phi nhàn nhạt nói: “Nếu đi khôngặng, tóc cũng không chải, trước hết kiêng đi ra ngoài, về nhà hãy nói.”

Bà tử của Thái gia cũng không quản Minh Tư bần tiện hay không, công người đi ra. Dịch Nhi thuận tay gom mấy cây trâm sai còn sót lại của Minh Tư, cũng không cần những quần áo và đồ dùng hàng ngày còn lại khác ở trong phòng, hết sức phấn khởi đi theo người Thái gia đi ra ngoài.

Tam di nương thấy Minh Tư quần áo mỏng manh, thờ dài, cỡi áo choàng gấm bạc trên người mình xuống, nhẹ nhàng đắp lên trên người Minh Tư. Minh Tư lạnh nhạt quay đầu lại nhìn bà ấy một chút, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tam di nương còn muốn nói điều gì, Dịch Nhi len lén kéo ống tay áo của bà ấy, ý bảo bà ấy đừng nói.

Tam di nương giờ mới hiểu được, giờ phút này trong lòng Minh Tư hận thấu xương tất cả bọn họ, về điểm này chút thương hại đồng tình lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Minh Phi chú ý tới biến hóa trên mặt Tam di nương, khẽ mỉm cười, kéo áo choàng của mình ra: “Di nương tới đây, ta với người cùng đắp, coi chừng lạnh.”

Tam di nương bất đắc dĩ khẽ thờ dài một cái: “Chắc là nỗi cáu chúng ta tới đón nàng ta chậm. Một ngàn hai lượng bạc kia vẫn sớm ngày trả lại cho các nàng thôi, đồ phải nói ta lấy tiền không làm việc.”

Minh Phi nói: “Cần gì so đo với nàng ta. Đây không phải là đón người ra ngoài rồi sao? Người cũng không có nuốt lời. Bạc này không thể rơi vào tay của bọn họ, cứ lấy mời đại phu, làm y phục, lo chuyện ăn uống cho bọn họ tốt một chút, toàn bộ dùng ở trên người bọn họ, bọn họ cũng không tìm ra được lời có thể nói. Ý tứ của phu nhân chính là như vậy.”

Tam di nương gật đầu đồng ý.

Đến phía trước, Cung Viễn Hòa đã sớm cầm roi ngựa chờ ở một bên, thấy mọi người ra ngoài, liền nói với Minh Phi: “Ta dẫn các trưởng lão trong tộc đi Xan Hà Hiên ăn cơm, sau đó tới đón nàng.”

Minh Phi liền dặn dò hần: “Nếu uống rượu, cũng đừng cỡi ngựa, để Tây Bình dắt, chàng muốn một cái kiệu về nhà, cũng không cần nhất định phải tới đón ta, sai người tới nói một tiếng là được.”

Giống như dặn dò trẻ con vậy. Cung Viễn Hòa nghe được buồn cười, lại không dám không nghe, qua loa nói: “Biết rồi. Nhanh đi, sẽ chờ nàng.”

Bên kia Minh Tư mới vừa được bà tử thả lên xe, liền ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: “Cô dũng”.

Thấy Minh Tư ngắt xiù, hai ma ma này cũng không có chút kinh hoảng nào, rất trầm ổn đi tìm người Thiệu gia nói chuyện rồi lớn tiếng bẩm báo Tam di nương và Minh Phi: “Tứ cô nãi nãi bị ngắt, cũng không biết vì lúc trước đã phải chịu những đau khổ hay bị tội gì! Không biết Tam di nương và Tam cô nãi nãi trước hết có muốn mời đại phu đến xem bệnh không hoặc đợi Tứ cô nãi nãi tỉnh lại rồi mới đưa trở về?”

Tiếng bẩm báo lớn có thể khiến người chung quanh đều nghe hết. Người Thiệu gia nghe vậy rất sợ hãi lại không dám làm bộ đưa tiễn, vì vậy vội vàng rút người về hết, đóng kín cổng sân nhà mình, tính toán nếu người Thái gia bị đồ tội giày vò người đến ngắt đi, thì bọn họ sẽ đưa văn thư mới lập ra nói rõ rằng người đã rời đi thì sau này cưới gả hay sống chết đều không liên quan, không cho người Thái gia lật lọng phản lời.

Minh Phi âm thầm buồn cười nói với ma ma này: “Nếu đã đón người ra rồi thì tất nhiên sẽ không còn bất kì liên quan nào đến nhà bọn họ nữa. Chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại, mau đưa người đi thôi, rồi sau đó sai người đi mời đại phu đến xem bệnh thế nào!”

Mục đích của ma ma này vốn cũng chỉ vì muốn người Thiệu gia sợ hãi nên khi thấy thu được chút thành tựu như ý muốn liền lên xe ngựa tự tay ấn huyết nhân trung – huyết giữa mũi và miệng rồi không hề đề cập tới nữa.

Minh Phi nhìn thấy Minh Tư thì cũng hơi hoảng, e sợ nếu Minh Tư mà chết trên xe ngựa Cung gia thì mọi trách nhiệm đều đổ hết cho Tam di nương nên vẫn ngồi một bên chờ đợi rồi gọi Dịch Nhi đến nói chuyện: “Người lên xe ngựa đi, ta có lời muốn hỏi người.”

Xe ngựa chạy nhanh, Dịch Nhi không chú ý giữ thăng bằng cơ thể nên ngã thẳng vào người Minh Phi và Tam di nương, vội vàng cúi đầu hạ mí mắt xuống nói: “Nô tỳ có tội, không thể bảo vệ tốt Tứ cô nãi nãi.”

Minh Phi hỏi kĩ hơn: “Hôm nay ta nhìn thấy bệnh của Tứ cô nãi nãi hình như nặng hơn trước rất nhiều. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Dịch Nhi rơi lệ nói: “Còn không phải vì lòng dạ của Nhị thiếu nãi nãi độc ác, từ sau khi đưa tang Ngũ gia xong thì đến nước cũng không có dùng, rửa mặt rửa chân đều phải dùng nước lạnh, nô tỳ thì còn được, nhưng thân thể của tứ cô nãi nãi yếu đuối, vì vậy nên không thể làm gì khác hơn là không thể gội đầu, không thể tắm. Trong phòng cũng không cho than, vốn bệnh của Tứ cô nãi nãi đã thuyên chuyển tốt cũng vì vậy mà nặng hơn, không chỉ vậy, ăn uống toàn chỉ rau dưa, lại không cho nô tỳ đi ra ngoài, cuối cùng là bị bệnh nặng như vậy. Nếu các ngài không đến thì có thể không chịu nổi nữa.”

Tam di nương ngồi một bên lắng nghe đột nhiên cười lạnh: “Người đưa tay ra ta xem.”

Dịch Nhi không biết vì sao đưa tay ra là một đôi tay trắng nõn.

Tam di nương tát lên mặt nàng ta giận dữ mắng: “Người thật đúng bị ỏi vô cùng! Nhìn tay người như thế mà nói là dùng nước lạnh lâu dài hay ăn đau khổ nhiều sao? Ta thấy tay người ngược lại được tẩy rửa sạch sẽ, còn nuôi dưỡng đến trắng mịn nữa kia. Loại người không bảo hộ chi như người thì giữ người lại có lợi ích gì?”

Dịch Nhi nghe Tam di nương nói một câu “Giữ người lại có lợi ích gì” dọa cho sợ, chột bỏ nhào về phía trước ôm lấy hai chân Tam di nương khóc rống nói: “Di nương, van ngài không cần bán nô tỳ, cho nô tỳ thêm một cơ hội đi, nhất định nô tỳ sẽ hảo hảo phục vụ Tứ cô nãi nãi.” Thấy mặt của Tam di nương vẫn nghiêm nghị bất động thì quay sang cầu xin Minh Phi, đập đầu trên ván xe ầm ầm.

Minh Phi thấy vậy thì lạnh lùng: “Trở về trước rồi hãy nói.” Xem ra, với tính khí của Minh Tư thì có lẽ bình thường đối xử với Dịch Nhi không đánh thì mắng, nàng ta đối đãi với nha hoàn thân cận như vậy thì chả trách sao người ta không che chở hay đề ý đến tính mạng của nàng ta, không bị bỏ đá xuống giếng đã coi như không phụ lòng nàng ta rồi.

Khi đến Thái phủ, Tam di nương lập tức sai người lôi Dịch Nhi đến phòng chứa củi giam lại, sau đó sai người đưa nước nóng đến cho Minh Tư để nàng ta tắm rửa sạch sẽ, sau mới đưa lên giường. Mới thu thập hết mọi thứ thì Đường đại phu tới.

Đường đại phu chẩn mạch cho Minh Tư, viết ra một toa thuốc lại nói một chuỗi dài liên tu bất tận nhưng mấu chốt chỉ có một câu cho dù Minh Tư có dưỡng tốt thân thể cũng không thể có con được nữa.

Tiền Đường đại phu rời đi, đợi Minh Tư ăn cháo, uống thuốc xong nằm xuống, lòng Tam di nương vẫn còn sợ hãi nói chuyện với Minh Phi: “Hôm nay nhìn thấy bộ dạng của Tứ cô nãi nãi như vậy đã dọa hỏng ta. Thật may cuối cùng vẫn không xảy ra đại sự gì, nếu là có chuyện thì tất nhiên trong lòng lão gia sẽ oán trách ta đã không có chăm sóc tốt cho nàng ta.”

Minh Phi biết bà sợ Thái Quốc Đồng vì vậy mà oán bà nên trấn an: “Dù có thế nào thì không phải đã tốt rồi sao, cũng đã đưa người trở về rồi. Còn Dịch Nhi, không biết di nương có định bán nàng ta đi không?”

Tam di nương cau mày lại: “Ta nào dám làm chủ mà bán nàng ta chứ? Thấy bộ dáng của Tứ cô nãi nãi như thế kia cũng đủ biết nàng ta không thoát khỏi liên quan được. Ta trước hết chỉ có thể giam nàng ta lại, chờ lão gia và phu nhân làm chủ thôi. Chẳng qua thì nàng ta cũng là một nha đầu, dù có muốn bán đi cũng sẽ không loạn bán được.”

Đây cũng là đề phòng Thái Quốc Đồng sau này sẽ oán trách thôi, Minh Phi chỉ đành thờ dài chuyển sang đề tài khác: “Minh Tư rơi vào hoàn cảnh này, thật ra cũng một phần là do mấy người Thiệu gia kia. Di nương định lúc nào thì đưa nàng ta xuống thôn trang? Nếu di nương cảm thấy có gì bất tiện thì sai người đến nói với ta một tiếng.”

Tam di nương nói: “Hiện nay thân thể Tứ cô nầy yếu quá, ta cũng không dám đưa đi được, chỉ có thể để cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó có thể ngồi xe ngựa được thì mới đưa đi.”

Hai người lại nói một vài chuyện vụn vặt khác, chợt nghe nha đầu đến báo: “Tứ tiểu thư đang nháo với hai ma ma.”

Tam di nương không nhịn được vỗ trán thở dài: “Chuyện như thế nào?”

Thì ra Minh Tư vừa tỉnh lại lập tức tỏ thái độ ghét bỏ người phục vụ bên cạnh chậm chạp, cũng không quản là ai lập tức nằng nặc. Hai ma ma này cũng không phải là người ngồi không, lại có chỗ dựa là Thái Quốc Đống và Trần thị nên lập tức cũng không vừa. Minh Tư ở Thiệu gia bị đối xử tệ, trở về nhà mẹ đẻ còn bị khinh bỉ sao mà chịu được? Chuyện này tất nhiên là nàng ta nghĩ Tam di nương sẽ không dám đối nghịch cùng nàng ta, vì vậy nên nàng ta mới dám hạ mã uy, nhất quyết gây náo loạn như thế.

Minh Phi thật khâm phục tinh thần đấu tranh không biết mệt mỏi của Minh Tư. Mới vừa thoát thân từ ổ sói, mất đi một nửa cái mạng, vậy mà bây giờ vẫn có tinh thần làm ăn ỉ ỉ. Chẳng lẽ nàng ta cho rằng Thái Quốc Đống không có ở đây, Trần thị cũng không có ở đây, nàng ta chính là lớn nhất trong nhà sao? Tất cả phải do nàng ta định đoạt sao? Đến tình cảnh này vẫn không thấy rõ được tình trạng của bản thân cũng thật bi thương cho nàng ta, vậy mà còn cô dũng?

Tam di nương đầu đầu không dứt, nghĩ Minh Tư đến Trần thị cũng dám đánh thì không khỏi e sợ: “Chỉ sợ ta đưa nàng ta đến thôn trang, nàng ta cũng không chịu đi đâu.”

Minh Phi cười đưa thư Thái Quốc Đống gọi cho nàng: “Di nương không phải lo lắng, nàng ta sẽ không thể không đi được. Có thư của lão gia ở đây, người còn sợ cái gì nữa? Đợi ta đến nói chuyện với nàng ta một chút, nếu nàng ta vẫn không chịu nghe, tự nhiên sẽ có hai vị ma ma chiêu đãi nàng ta đến nơi đến chốn. Có lời gì, người cũng chỉ cần nói với nàng ta một lần thôi. Nếu nàng ta chịu nghe thì trước mặt mọi người còn cho nàng ta chút mặt mũi, nếu không chịu nghe, người cũng không cần trông nom, cũng không cần nhìn mặt nàng ta, khỏi thấy phiền lòng.”

Hai người cùng nhau đi đến Hoa Mai viện, lúc này Minh Tư đang lên giọng, vênh mặt hát hằm sai khiến người khác: “Gọi Tam di nương tới đây! Ta có lời muốn nói!”

Một ma ma cười hắc hắc nói: “Tứ cô nầy nầy có lời gì thì từ từ nói, đừng có kêu to như vậy, hao tổn tinh thần lắm. Xưa nay di nương không quản chuyện gì nên có lẽ cũng không giúp gì được cho ngài đâu. Ngài muốn nói gì? Nói cho lão bà từ ta nghe là được rồi, lão bà từ ta sẽ thay ngài truyền lời.”

Minh Tư cầm một cái chén lên muốn đập xuống, một ma ma lập tức tiến lên giữ tay nàng ta lại, đoạt chén trong tay nàng cười cười: “Ai yêu, tứ cô nầy nầy, ngài bệnh nặng như vậy sao có sức đập vỡ chén chứ? Nếu chén vỡ thì không phải lão bà từ ta sẽ bị lão gia và phu nhân mắng sao?!”

Minh Phi nhìn về phía Tam di nương cười: “Như thế nào? Người xem tinh thần nàng ta tốt như vậy thì có lẽ sẽ nhanh khỏi bệnh thôi. Hai ma ma kia cũng là người làm việc vô cùng thỏa đáng trầm ổn đấy.”

Trong lòng Tam di nương thả lỏng cười nhẹ: “Vẫn là phu nhân quan tâm ta.” Minh Tư này không thể mềm lòng hay đồng tình với nàng ta được.

Một ma ma tinh mắt thấy hai người đến vội vàng đón hai người đi vào, không ngừng bận rộn sai người mang đến hai cái ghế, tự tay châm trà, có vẻ rất ân cần.

Minh Phi cũng không quản vẻ mặt của Minh Tư như thế nào chỉ đưa thư Thái Quốc Đống gọi cho nàng rồi trầm mặt nói: “Chờ thân thể người khá hơn một chút sẽ đưa người đến trang từ bồi Nhị di nương, sau này hai vị ma ma đây sẽ chiêu cố tốt cho người... người không nên phụ nỗi lòng của phụ thân và mẫu thân.” Lại dùng nét mặt vui mừng dặn dò hai vị ma ma: “Làm phiền hai ma ma tốn nhiều tâm tư một chút.”

Hai ma ma vội bày tỏ lòng trung thành tuyệt đối luôn miệng nói không phụ sự phó thác của lão gia và phu nhân; Tam di nương nói mấy câu trấn an Minh Tư, mấy người một xướng một họa chọc Minh Tư tức đến không thở nổi. Sau khi thở gấp, thì đột nhiên an tĩnh lại, ánh mắt trầm trầm đầy vẻ tâm sự. Dù bị trục xuất đến thôn trang thì như thế nào? Nàng có thể đợi, đợi Thái Quốc Đống trở lại, van cầu Thái Quốc Đống lần nữa tìm người để gả không phải là không thể.

Minh Phi nhàn nhạt nhìn nét mặt Minh Tư. Có lẽ Minh Tư không biết đời này bản thân nàng ta đã không còn bất kì thứ gì để trông cậy vào, có lẽ nàng ta còn tưởng rằng chính mình trùng sinh trong hiểm cảnh thì sẽ có tiền đồ tốt đẹp cho nên mới nhiệt tình náo loạn như vậy. Giả thiết rằng nàng biết được kết cục của mình đã định rồi, thì không biết nàng ta sẽ điên cuồng như thế nào, có lẽ sẽ vì vậy mà sa sút, không thể gượng dậy nổi chăng? Nhưng Minh Phi có thể khẳng định là nếu Nhị di nương biết được Minh Tư vĩnh viễn không thể nào có con nữa thì tất nhiên sẽ sống không bằng chết.

Ban đêm, nghe Tây Bình báo lại nói Cung Viễn Hòa mới vừa đi đến tộc lão lại gặp mặt cửu gia Trần phủ Trần Văn Cùng, lại cùng Trần Văn Cùng đến Trần phủ nên không biết lúc nào mới có thể về nhà, nói Minh Phi đi về nhà trước không cần đợi.

Minh Phi nghe báo thì nói Tây Bình đi phục vụ Cung Viễn Hòa, còn nàng từ biệt Tam di nương rồi trở về nhà.

Mới vừa vào cửa đã thấy Tiết Minh Quý ôm một đồng hồ sổ sách chờ nàng, nói là đã vào tháng chạp rồi, các cửa hàng đã khóa sổ sách, còn báo với nàng tiền hoa hồng cuối năm chuẩn bị phát tiền thưởng cho các chương quỹ, quản sự, tiểu nhị trong cửa hàng, tất cả đều muốn nàng xem qua, sau đó dùng ấn triện đóng dấu vào, còn đợi nàng xem nàng có sai bảo gì nữa không.

Minh Phi đang đau đầu cũng chỉ có thể nhìn xuống ngồi xem qua một lượt sổ sách.

Tiết Diệc Thanh thấy nàng như vậy thì khéo léo đi xuống phòng bếp an bài bữa tối, sau đó yên tĩnh ngồi một bên đợi Minh Phi tính toán sổ sách, thỉnh thoảng lại lấy cho nàng cốc nước.

Đợi đến khi đã muộn nhưng vẫn chưa thấy nàng xem xong sổ sách, Tiết Diệc Thanh nhào tới đoạt lấy sổ sách trong tay Minh Phi quệt mồm nói: “Tẩu tẩu thật xấu! Bảo muội đến đây mà lại nhốt muội ở trong nhà, không nói chuyện với muội, cũng không quản muội. Mau tới đây ăn cơm trò chuyện với muội đi, muội nín cả ngày phát hồng lên rồi.”

Minh Phi nhìn bàn ăn đầy thức ăn nóng hổi, cảm thấy ấm áp, xoa xoa đầu Tiết Diệc Thanh: “Là lỗi của tẩu, mấy ngày nay có nhiều chuyện bận rộn không quan tâm muội, muội muốn ăn cái gì, muốn đi chơi ở đâu, ta đều tự mình làm cho muội ăn, đưa muội đi chơi được không?”

Tiết Diệc Thanh cười nói: “Muội nghe Kim Trâm nói lúc này hoa sơn trà nở, trang tử kia là của hồi môn của tẩu, muội muốn đến đó ngắm hoa sơn trà, sẵn dịp nhìn mặt ngoại tôn của Hoa ma ma một chút.”

Ngay cả đi chơi cũng vì mình mà chọn. Minh Phi sâu sắc cảm nhận được Tiết Diệc Thanh là người khéo léo hiểu lòng người, khiến cho người khác thương yêu, nhìn Tiết Diệc Thanh mà nàng nhớ đến Minh Ngọc và Thái Quang Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Gặp chuyện lúng túng.

Cung Viễn Hòa về đến nhà thấy Minh Phi ngồi bên bàn đang vui đầu viết chữ, ngay cả lúc mình vào phòng cũng không nhận ra, thì không khỏi bước nhẹ chân, len lén tiến tới nhìn thử. Chỉ thấy trên tờ giấy đều là một chút chuyện vụn vặt của hai người nhưng chỉ toàn là lời ngọt ngào, nhìn lại Minh Phi, vẻ mặt nhu hòa, khéo môi vênh lên, không khỏi nhẹ nhàng vòng tay ôm chặt hông nàng nhỏ giọng nói: “Viết gì đấy?” Minh Phi nhân thể tựa hẳn vào ngực hắn nhẹ giọng nói: “Ta nhớ ca ca và Minh Ngọc, cũng không biết bây giờ bọn họ đang làm gì?” Dự tính tháng hai sang năm là lúc Hàm Dung sinh rồi, nàng thật sự hi vọng mình có thể đến kinh thành một chuyến. Cung Viễn Hòa tựa cằm vào đầu vai nàng, cọ xát vào mặt nàng nói: “Lúc này có lẽ Minh Ngọc đang trêu chọc vàng cát, ca ca và tẩu tẩu của nàng đại khái cũng đang làm chuyện chúng ta đang làm.” Minh Phi bật cười: “Làm sao chàng biết? Nói không chừng tẩu tẩu đang néo tai của ca ca, ca ca đứng một bên nghe dạy dỗ đó. Chàng có muốn ta thử một chút không?”

Da mặt Cung Viễn Hòa đã dày rồi nên không ngại nghiêng đầu đến trước mặt nàng: “Nàng muốn néo tai ta sao? Không sao, néo đi!”

Minh Phi nhìn vành tai trắng sạch sẽ không có ý tốt cười: “Không cho phép chàng né tránh, giữ yên như vậy.” Cung Viễn Hòa giữ tư thế bất động: “Ta hứa không né tránh, nếu đánh trả thì không phải là nam nhân nữa.” Lời còn chưa dứt, Minh Phi đã nhẹ nhàng tiến đến ngậm vành tai của hắn, dùng đầu lưỡi liếm liếm trên vành tai. Hắn giống như bị sét đánh, vừa mong đợi vừa khát vọng, kim lòng không được nhích lại gần Minh Phi phất ra âm thanh ni non thật thấp: “Phía dưới, gần xuống một chút, đứng rồi, dùng sức một chút nữa...”

Minh Phi thấy hai mắt hắn khép hờ, lông mi thật dài rung nhẹ nhẹ, lộ ra bộ dáng say mê, răng trắng như tuyết hơi dùng lực một chút để lại một hàng dấu răng rõ ràng trên vành tai hắn. Cung Viễn Hòa hít một hơi thật sâu ừm khuất: “Tại sao nàng muốn cắn ta?”

Minh Phi cười run cả người: “Không phải chàng nói ta dùng sức cắn mạnh một chút sao? Ta nghe lời chàng mà.”

Mắt Cung Viễn Hòa lộ ra hung quang nhào tới tóm nàng đang chuẩn bị chạy trốn, đè chặt xuống bàn gờn nhá múa vuốt: “Con cạp không phát uy nàng cho rằng ta là mèo bệnh sao? Ta thấy nàng là không được dạy dỗ a!” Không nói lời nào, dùng nước miếng rửa khắp mặt Minh Phi, ngậm vành tai nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng uy hiếp: “Có muốn ta dùng sức không? Thử một chút tư vị mới vừa rồi nhé?”

Minh Phi ngửa không chịu được, nhỏ giọng cầu khẩn: “Chàng đã nói không đánh trả lại mà.”

Đôi mắt Cung Viễn Hòa trong suốt như mặc ngọc, nhìn chăm chăm Minh Phi, nghe nàng mềm giọng năn nỉ, lại thấy da thịt nàng như ngọc, tản ra hương thơm ngào ngạt, làn tóc tán lác rũ xuống một bên cổ, nhẹ nhàng lay động theo từng hơi thở của nàng khiến cho hắn tâm phiền ý loạn, hô hấp của hắn dồn dập hơn, tay hắn dò xuống dưới váy nàng đi vào.

“Nha!” Ngoài màn truyền đến một giọng nói hốt hoảng, có người nhanh chóng chạy vội ra ngoài. Nghe được tiếng động, hai người đang ngọt ngào lập tức bất động, một hồi lâu sau, Minh Phi hít sâu một hơi đẩy đẩy người đang nằm bất động trên người nàng: “Đều tại chàng! Tại sao đi vào không đóng cửa lại?”

“Lúc ta vào không nghĩ sẽ muộn... Hơn nữa, trong phòng này cũng không có những người khác, ta cho là các nàng đều ngủ hết rồi.” Cung Viễn Hòa buồn rầu muốn chết, ám ức kéo Minh Phi ngồi dậy, sửa sang quần áo ngay ngắn cho nàng, ôm nàng đi tới giường êm ngồi xuống, thấy mặt nàng hồng hồng vừa thẹn vừa cáu hiển nhiên đã kích lớn hơn hẳn nhiều. Biết da mặt nàng mỏng, trong lòng khó chịu liền nói: “Mấy nha đầu bên cạnh nàng đều trưởng thành hết rồi, gan cũng lớn hơn nhiều, trước khi đi vào cũng không báo trước một tiếng, cứ như vậy mà trực tiếp xông vào.” Trong lòng Minh Phi đồng cảm với hắn: “Đúng là nên chinh đồn lại một chút.” Từ trước đến giờ, Kim Trâm rất trầm ổn, chắc sẽ không làm loại chuyện như vậy, dám lỗ mãng xông vào phòng nàng chỉ có thể là Đan Hà hoặc là Bạch Lộ thôi.

Nhân cơ hội này Cung Viễn Hòa nói luôn: “Hôm nay, Tây Tựu nói với ta chuyện Kim Trâm, Tây Tựu cũng không còn nhỏ nữa, ta có ý định sau khi hắn

thành thân thì cho hắn đi theo Tiết Minh Quý làm việc, học hỏi kinh nghiệm, tương lai thì đảm nhận công việc của Tiết Minh Quýa luôn.” Minh Phi nghe hắn nhắc lại chuyện cũ, mặc dù trong lòng rất không đồng ý chuyện của Kim Trâm và Tẩy Tỵ nhưng không thể không bày tỏ ý kiến của mình: “Để ngày nào đó ta hỏi ý tứ của Kim Trâm một chút. Nếu nàng ta không đồng ý, ta cũng sẽ không ép buộc nàng.”

Cung Viễn Hòa gật đầu: “Được.”

Minh Phi vẫn không thể không nghĩ đến chuyện xấu hổ mới vừa rồi nên rồi rầm rĩ hỏi: “Chàng nghĩ người mới vừa xông bừa vào phòng là ai?”

Cung Viễn Hòa cười hắc hắc: “Nàng hỏi ta sao? Nếu để ta hỏi rõ là ai, trước tiên ta sẽ phạt hèo nàng ta để tránh sau này nàng thấy nàng ta sẽ không được tự nhiên.”

“Chàng dám!” Minh Phi cầm gối ném vào hắn, Cung Viễn Hòa nhanh tay lẹ mắt thuận lợi bắt được chuyển sang chuyện khác: “Trần tham chánh đưa đơn từ chức lên Lại bộ, tính toán cáo bệnh về quê.” Quả nhiên thành công chuyển sự chú ý của Minh Phi sang chuyện khác: “Cửu cửu Hoa Ca nhi mời chàng đến phủ để nói chuyện này sao?”

Cung Viễn Hòa cười: “Đúng vậy. Thời buổi đang rối loạn, nợ cũ chưa dứt lại thêm nợ mới. Thôi Mẫn đã ra ám hiệu, dù Trần gia hăm không sâu nhưng muốn toàn thân lui ra là không thể nào, đương nhiên cũng phải bỏ ra một cái giá cao. Bọn họ cân nhắc thiệt hơn, sau khi thương lượng qua quyết định giữ vững vị trí của Trần ngự sử trên kinh thành, còn Trần thanh chính cáo bệnh, nhường vị trí của mình cho người khác.”

Minh Phi cầm cây kéo nhỏ nghịch nghịch ngọn nến trên bàn: “Đã chuẩn bị kết án rồi sao?”

“Rất nhanh sẽ kết án, có lẽ là năm sau sẽ có ý chỉ hạ xuống.”

Minh Phi nhẹ nhõm cười: “Xem ra phụ thân sẽ không bị liên lụy đến.”

“Trần thanh chính đứng đầu ở Thủy Thành phủ nhiều năm như vậy, bắt quá cũng chỉ là cáo bệnh về quê thì nhạc phụ có thể liên quan bao nhiêu? Cho dù có liên quan chút ít cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhất không đáng kể. Nếu chỉ là chuyện nhỏ thì có lẽ Thôi đại nhân sẽ che giấu đi.” Cung Viễn Hòa nhẹ giọng cảm khái về sự nhanh nhẹn linh hoạt của Thôi Mẫn, thật sự là kẻ tiêu biểu cho việc mạnh vì gạo, rõ ràng là đắc tội với người khác, nhận không biết bao nhiêu ghen ghét, vào đến tay hắn lại thành cơ hội dễ giao hảo đền đáp. Khó có được khoe khoang chút nhân tình, đồng thời trì hoãn sự việc lại để tranh thủ trợ lực. Giải quyết được chuyện này thì hắn đã lập được một công lớn, chức Bồ Chính Sứ Phủ Minh đương nhiên là của hắn rồi. Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn đứng lên, sắc mặt thay đổi nói: “Không được rồi!”

Minh Phi bị hắn làm cho sợ hết hồn: “Có chuyện gì sao?”

Cung Viễn Hòa cau mày lại nói: “Nhất định hắn sẽ nghĩ cách can thiệp vào chuyện vận chuyển muối, như vậy thì Đặng gia sẽ gặp nguy hiểm mất. Ta phải nhanh chóng đi nhắc nhở Đặng đại ca một tiếng.”

Từ trước đến nay, phạm là những quan viên có hùng tâm tráng chí, mỗi lần đến địa phương nào đương nhiên sẽ làm ra chuyện gì đó để lập uy, nếu đến vùng có đạo phi thì sẽ trừ đi phiền loạn, nếu là nơi không có đạo phi thì lấy những người có chuyện làm ăn phi pháp mà khai đao. Làm như vậy cho bên trên nhìn xuống, cũng khiến cho cấp dưới nhìn thấy, vừa lập uy vừa lập công, còn có thể phát chút ít tài, thuận tiện khiến cho thủ hạ nể sợ mới có thể trên dưới một lòng, sau này làm chuyện gì cũng dễ dàng.

Mà người như Thôi Mẫn vừa chính là người có hùng tâm tráng chí, là một quan viên có tham vọng lớn. Hắn tới Phủ Minh, mục đích cuối cùng là tiếp nhận vị trí Bồ Chính Sứ, cũng chính là kiếm tiền cho hoàng thượng, tất nhiên sẽ phá vỡ mạng lưới kinh tế ở đó, trực tiếp can thiệp vào chuyện buôn bán, như vậy mới có thể kiếm tiền dễ dàng được. Nhưng để quản lý được chuyện đó thì phải chi phối được cá nhân cứng đầu cứng cổ nhất, mà thật bất hạnh thay, Đặng gia chính là người như thế, làm ăn không tuân thủ pháp luật, kinh tế lại vững, lại có năng lực ảnh hưởng với các phủ hộ khác, vậy thì Đặng gia không phải xui xẻo thì sẽ là người nào chứ? Có thể nói, chi cần bắt được Đặng gia, thì Thôi Mẫn có thể hoàn toàn đứng vững ở Phủ Minh.

Minh Phi thấy Cung Viễn Hòa lấy áo choàng vội vàng đi ra ngoài, thì vội vàng xem thời gian rồi kéo áo hắn: “Đã đến lúc cấm đi lại ban đêm rồi.”

Cung Viễn Hòa lắc đầu: “Không sao, ta sẽ có biện pháp. Nàng đi ngủ trước đi, không cần chờ ta.” Nói rồi hắn rời đi nhanh như một làn khói.

Dù có đến để nhắc nhở Đặng Quan thì có thể có bao nhiêu tác dụng chứ? Dưới ngọn đèn, Minh Phi ngồi nhủ mảy suy nghĩ, cảm thấy nhàm chán định lấy sổ sổ sách ban chiều ra xem lại. Ngồi một lúc cảm thấy hơi lạnh, nhìn lại đã thấy chậu than đã tàn từ lúc nào, lúc này nàng mới nhớ tới thể nhưng đã nửa ngày rồi không có ai đi vào đổi chậu than trong phòng, nàng tức giận trầm giọng: “Có ai ở bên ngoài?”

“Nãi nãi?” Ở bên ngoài, Bạch Lộ đáp một tiếng chần chừ, không giấu được sự lo lắng, bối rối.

“Đi vào!” Minh Phi trầm mặt: “Tối nay, ai là người không báo trước đã xông bừa vào phòng?”

Bạch Lộ khẽ run lên, trên mặt hiện rõ một tia đỏ ửng, nói rất khẽ như tiếng muỗi kêu: “Là nô tỳ.”

Trước kia, nàng ta cũng không cần báo trước cứ xông bừa vào phòng, nhưng là người của nàng, cũng chưa gây chuyện gì nên nàng không nói đến, hôm nay lại... Chân mày Minh Phi nhíu chặt, dù mặt không khỏi xấu hổ nóng lên nhưng vẫn nghiêm mặt hỏi: “Vì sao vào phòng không báo trước?”

Bạch Lộ cúi đầu, lo lắng lắc lắc ngón tay, há miệng ra giống như muốn nói chuyện gì nhưng rồi lại không nói ra lời.

Nàng ta không được tự nhiên nhìn Minh Phi, Minh Phi cũng không được tự nhiên nhìn nàng ta rồi ra lệnh: “Nhanh chóng đổi chậu than trong phòng, sẵn

mang một bình trà nóng khác lên đây.”

Bạch Lộ như được đại xá, khẽ thì lễ một chút rồi vội vàng ra ngoài đổi chậu than khác. Đợi nàng ta đi tới cửa, Minh Phi không nhịn được căn dặn: “Ngươi và các người khác phải nhớ, lần sau có đại gia trong phòng, trước khi muốn đi vào phải thông truyền trước một tiếng.”

Minh Phi không nói đến chuyện này thì không sao, khi nàng vừa nhắc đến đã khiến cho Bạch Lộ lão đảo suýt ngã xuống, thiếu chút nữa làm cho chậu than trong tay đổ xuống mặt đất.

Minh Phi lắc đầu thờ dài, nha đầu này đi theo hầu hạ mình đã lâu nhưng vẫn không thay đổi là mấy. Gặp chuyện như vậy, không phải mình là người cảm thấy nên xấu hổ sao? Vậy mà xem ra nàng ta cảm thấy phiền, cảm thấy xấu hổ giống như mình chính là người phá hỏng chuyện tốt của nàng ta vậy.

Bạch Lộ chào tiểu nha hoàn một tiếng đổi một chậu than khác rồi mang lên cho Minh Phi một bình trà nóng, đặt xuống trước mặt Minh Phi hai ngọn đèn nữa, dịu dàng nói: “Nãi nãi, tối quá sẽ hại mắt, nếu không có chuyện gì gấp thì để sáng mai hãy xem tiếp?”

“Không sao, hiện tại ta đang đợi đại gia, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm.” Minh Phi nhớ tới việc Cung Viễn Hòa nói mấy nha đầu này đều đã trưởng thành rồi, liền nghiêm túc quan sát Bạch Lộ một chút, thấy nàng mặc áo bông ngoài, bên trong mặc y phục sa tanh màu hồng đào, ống tay áo và cổ áo có gắn lông thỏ, quần dài màu xanh, chéo quần thêu hoa đào xinh đẹp, bên hông rủ một sợi tơ lụa màu đỏ, cơ thể đầy đặn tôn lên bộ ngực cao vút, vòng eo nhỏ nhắn, đây chính là thời điểm xinh đẹp nhất của nữ nhân.

Bạch Lộ thấy Minh Phi quan sát nàng thì không được tự nhiên xúi mắt xuống, cảm ngón tay thật chặt: “Nãi nãi, ngài có muốn ăn chút gì không để nô tỳ xuống bếp làm cho ngài?”

Minh Phi lắc đầu cười: “Chắc ngươi cũng gần mười tám rồi phải không? Ta nhớ ngươi và Đan Chấn khi vào phủ khi ta chỉ mới mười tuổi, các ngươi mười hai tuổi, nhanh quá, cũng đã gần sáu năm rồi, các ngươi cũng đã không còn nhỏ nữa.” Khác với người ta, nữ hài từ đến tuổi này đã sớm gả cho người khác, có thể đã làm mẫu thân rồi, khó trách khi bắt gặp chuyện kia, Bạch Lộ xấu hổ, trở nên không tự nhiên như vậy.

Bạch Lộ nghe nàng nói vậy thì kinh hoàng ngẩng đầu lên: “Nãi nãi, tuổi của nô tỳ tính ra cũng không lớn lắm, nô tỳ vẫn còn muốn theo Kim Trâm phục vụ cho ngài.”

Minh Phi từ chối cho ý kiến: “Ngày mai, ngươi nhớ nhắc nhở ta bảo Vương Thiên gọi người mai mới đến nói chuyện.” Trong phòng nàng có Kim Trâm, Đan Hà, Bạch Lộ, sau khi đưa Từ La đến thôn trang thì Từ Lăng cũng không dám gây chuyện gì, có vẻ cũng tạm được, vì vậy có lẽ đã đến lúc nàng nên tìm mấy nha đầu khác thay thế các nàng, còn các nàng thì chọn một mối hôn sự tốt để nương nhờ.

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Làm gương.

“Vâng.” Bạch Lộ thấy thái độ Minh Phi kiên quyết, đồ mắt, cúi thấp đầu lặng lẽ lui ra ngoài.

Minh Phi thấy bà vai nàng rung run, cả người đột nhiên không còn tỉnh thần, liền kêu nàng lại, cười nói: “Mấy người các ngươi đi theo ta nhiều năm, ta sẽ không bạc đãi các ngươi. Những ngày cuối năm quân sự của cửa hàng các nơi, quân sự trong trang sẽ đến báo cáo, đến lúc đó ta cùng Hoa ma ma chọn người để định chung thân cho các ngươi. Ta lại chuẩn bị cho các ngươi một phần đồ cưới, nhất định sẽ khiến các ngươi thuận lợi vui vẻ mà xuất giá.”

Nước mắt Bạch Lộ rớt cuộc không nhịn được rớt xuống: “Phu nhân, nô tỳ thật sự không muốn, chỉ muốn phục vụ ngài.”

Minh Phi dịu dàng nói: “Khóc cái gì? Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá (trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng), làm tức phụ của quân sự chưa chắc không bằng làm nha hoàn bên cạnh ta, cũng có thể làm việc giúp ta. Đi xuống nghỉ ngơi đi! Tối nay ngươi không cần tới đây hầu hạ, có việc gì thì ta sẽ gọi ma ma trực đêm bên ngoài.”

Bạch Lộ thu nước mắt, thút tha thút thít lui xuống. Trở về trong phòng, Đan Hà vẫn còn thiêu thừa may vá dưới đèn, thấy nàng khóc đỏ mắt, không khỏi vô cùng kinh ngạc: “Ngươi làm sao? Lại làm sai chuyện gì?” Tính khí Minh Phi rất tốt, chưa bao giờ vô duyên vô cớ mắng chửi người, nếu có chuyện như vậy, tất nhiên chính là có người phạm lỗi.

Bạch Lộ hít mũi một cái, nức nở nói: “Phu nhân không cần chúng ta.”

Đan Hà không giải thích được: “Nói bậy gì vậy! Sao nàng lại không cần chúng ta.”

Bạch Lộ nói: “Thật, phu nhân dặn Vương Thiên Bảo rằng ngày mai dẫn ma bà (kẻ buôn người) tới, muốn mua người. Nói là tuổi chúng ta đã cao, muốn tìm một người xứng với chúng ta.”

Đan Hà có chút ngẩn người, ngay sau đó cười một tiếng: “Cái này cũng đáng để khóc? Đây là vì phu nhân thương chúng ta đấy. Ngươi đừng lo lắng, phu nhân tất nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta. Ngủ đi, ngủ đi.”

Bạch Lộ không ngồi yên, do do dự dự nói: “Chúng ta đi nói với phu nhân, chúng ta không xuất giá, muốn ở lại phục vụ bên người nàng có được không?”

Đan Hà xì mũi coi thường: “Chớ dại dột. Sao có thể không xuất giá?” Dù sao nàng cũng phải phải lập gia đình, nàng nhìn qua Bạch Lộ một cái: “Hon nữa, chuyện phu nhân đã quyết định, sao có thể dễ dàng đổi ý?”

Bạch Lộ chui vào trong chăn, trùm chăn che kín đầu.

Một lát sau, Đan Hà ôm gối đầu vọt tới bên người nàng, đẩy nàng một cái: “Nằm vào bên trong một chút, chúng ta trò chuyện.”

Bạch Lộ dịch ở trong một chút, không còn hơi sức nói: “Nói gì?”

Đan Hà nói: “Nói rõ ra đi, sao đột nhiên phu nhân lại nói lời này? Rốt cục ngươi đã làm gì?”

Bạch Lộ không nói, nàng nhìn thấy cái gì? Nàng nhìn thấy đại gia cùng phu nhân thân mật như vậy, mặc dù lúc trước thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy bọn họ cầm tay, lưng tựa lưng, tựa sát vào nhau, hoặc là tóc rối loạn, trên cổ lưu lại các loại vết tích, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn thấy hai người như vậy thân mật. Nghĩ đi nghĩ lại, hô hấp của nàng dồn dập, mặt trở nên nóng bỏng, thậm chí không dám quay đầu lại.

“Phu nhân nói có thể muốn bán chúng ta cho hạng người gì?” Đan Hà đẩy nàng một cái, thấy nàng không để ý tới mình, bắt đầu dĩ chạy về giường của mình, hưng phấn cả đêm, lo lắng cả đêm.

Cuối canh hai Cung Viễn Hòa mới trở về, Minh Phi cười nghênh đón, nhận lấy áo choàng của hắn, kêu ma ma bên ngoài đưa nước nóng vào, hỏi: “Đã nói xong rồi?”

Cung Viễn Hòa nói: “Vừa lúc gặp phải Song Thọ ở đó. Hắn nói Đặng đại ca sớm có phòng bị, đã để hai nhi tử ra ngoài làm việc để tránh đầu sóng ngọn gió rồi, bảo ta không phải lo lắng.”

Minh Phi xoa dịu trái tim của hắn, nói: “Đúng vậy, Đặng đại ca làm buôn bán nhiều năm như vậy, cũng quen biết mấy vị quan lớn quan nhỏ.”

Cung Viễn Hòa thở dài: “Mặc dù quen biết, nhưng đến lúc mọi chuyện thật sự xảy ra, cũng không biết có ai dám bắt chấp bất cứ giá nào mà bảo vệ hắn. Chỉ tiếc, hắn cũng không phải là loại người vừa gặp chuyện đã chạy trốn.” Đặng gia nhà lớn nghiệp lớn, trên góc độ thân phận của Đặng Quan, chính là biết rõ phải chịu xui xẻo, cũng sẽ không trốn, mà giữ trách nhiệm cùng nguy hiểm lại vì những người khác.

Minh Phi thấy hắn lo lắng khổ sở, thở dài nói: “Làm hết việc nằm trong khả năng của mình, Thôi Mẫn không phải là một người thích đuổi tận giết tuyệt, có lẽ hắn sẽ không làm quá mức.”

“Mong là vậy.” Cung Viễn Hòa chỉ có thể cười khổ. Thôi Mẫn chưa chắc đã đuổi tận giết tuyệt, đó là đối với tôm tép nhãi nhép không quan trọng, nếu hắn đã ra tay, tất nhiên từ giờ Minh phủ sẽ không còn Đặng gia.

Ngày thứ hai, ma bà còn chưa vào cửa, Kim Trâm đã biết chuyện Minh Phi muốn mua nha đầu, mong chờ nhìn Minh Phi, thừa dịp Minh Phi cho Tiết Minh Quý lui ra, cười nói: “Phu nhân, ngài ngài nô tỳ lớn tuổi, trở nên ngu dốt sao?”

Minh Phi buồn cười nheo gương mặt của nàng, chỉ chỉ vào ghế nhỏ trước mặt, ý bảo nàng ngồi xuống: “Ta đang muốn tìm thời cơ để hỏi ngươi đấy, ngươi liền vội vàng tới.”

Kim Trâm có chút đỏ mặt ngồi xuống: “Phu nhân muốn hỏi điều gì?”

Minh Phi kéo tay của nàng nói: “Đại gia có lòng cho Tiên Tụy theo học việc với Tiết tổng quản, đợi tương lai khi Tiết tổng quản muốn hưởng thanh phúc đi, liền để hắn thay thế vị trí của Tiết tổng quản. Ngươi cảm thấy thế nào?”

Kim Trâm rũ mắt xuống sáng giọng: “Đây là chuyện của đại gia cùng phu nhân, sao phải hỏi nô tỳ? Cho dù hỏi nô tỳ, nô tỳ cũng không biết.” Trong lòng bàn tay cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Minh Phi cười nói: “Ngươi là người có năng lực nhất bên cạnh ta, ta không hỏi ngươi thì hỏi ai?” Vỗ vỗ tay của nàng, nhẹ giọng nói: “Mặc dù ta không bỏ được mấy người các ngươi, nhưng cũng không thể vì ý nghĩ cá nhân của mình mà trì hoãn tiền đồ của các ngươi. Những năm này, ngươi giúp ta rất nhiều, ta một lòng cho ngươi chọn lựa người tốt nhất, lại không nghĩ tới, trong mắt ta là tốt, nhưng chưa chắc ngươi cảm thấy tốt. Tiên Tụy cầu xin ân điển với đại gia, muốn thú ngươi, ngươi nên ngươi nói một chút ý tứ thật lòng của ngươi, nếu ngươi không chịu, ta quả quyết sẽ không uất ức ngươi.”

Kim Trâm hỏi ngược lại: “Phu nhân cảm thấy hắn như thế nào?”

Minh Phi thật sự muốn trung cầu ý kiến mà nói: “Tương lai là hai người các ngươi cùng nhau sống qua ngày, ta cảm thấy thế nào không quan trọng, mấu chốt là ngươi cảm thấy như thế nào. Ta nha, cảm thấy xét về năng lực, hắn rất tốt, nhân phẩm không kém chỗ nào, nếu không thì đại gia cũng sẽ không nể trọng hắn. Nếu bàn về chuyện làm phu thê, ngươi phối hắn cũng rất hợp. Chỉ là ngươi là lớn hơn hắn vài tuổi, mặc dù cái này không phải vấn đề lớn, nhưng cũng phải cân nhắc kĩ.”

Kim Trâm cúi thấp đầu nói: “Không đối gât phu nhân, hắn đã từng lên lút đưa đồ cho nô tỳ, nô tỳ cũng thấy mình lớn tuổi hơn hắn nhiều, diện mạo lại không dễ nhìn, lại nghĩ đến, nếu ta không phải nha hoàn đặc lực bên cạnh phu nhân, hắn có còn xem trọng ta như vậy hay không, cho nên chưa bao giờ dám thu, không ngờ hắn thế nhưng cầu xin trước mặt đại gia.”

Minh Phi thấy nàng suy nghĩ còn tỉ mỉ hơn so với mình, không khỏi yên tâm, cổ vũ nàng, nói: “Dung mạo ngươi đoan đoan chính chính, có chỗ nào không dễ nhìn? Nếu bàn về khôn khéo, ít người có thể sánh kịp, dư sức để xứng với người kia! Chỉ cần xem ngươi có xem trọng hần hay không, cái khác đều không phải là vấn đề.”

Kim Trâm bật cười: “Ồ bà nội trong mắt, chúng ta đều là cực tốt. Nhưng này chuyện này, nô tỳ còn tốt hơn thật là nhớ thương vừa nghĩ mới được.”

Minh Phi nói: “Hôn nhân chuyện lớn không tự nhiên phải có thể qua loa, ngươi mạnh khỏe sinh suy nghĩ một chút là phải, nhưng là chớ nhìn trước ngó sau, suy nghĩ lung tung phản mất một môn tốt nhân duyên.”

“Vâng.” Kim Trâm cười nói: “Nghe nói đêm qua nha đầu ngốc Bạch Lộ này còn khóc?”

Minh Phi khẽ mỉm cười: “Ừ, nói không muốn lập gia đình, muốn phục vụ ta. Nếu như ngươi là có thời gian, thì khuyên nhủ nàng một chút. Lập gia đình là chuyện vui, chớ làm ra vẻ đau buồn như vậy.” Lại giống như lơ đãng nói: “Ngươi và Đan Hà cũng nói vừa nói, lần sau khi đại gia ở trong phòng, không thể không bẩm báo liên tục tiếp xông vào trong. Chờ người mới vào cửa, ngươi phải cường điệu dạy các nàng giữ quy củ.”

Hoa ma ma không có ở đây, tất cả nha đầu trong phòng này đều do mình trông nom, lúc này mới mấy ngày, lại xảy ra chuyện như vậy. Kim Trâm có chút ảo não, ngẫm nghĩ một lát, không khỏi nhủ lòng mảy, nói: “Phu nhân, lần sau sẽ không có chuyện như vậy. Chỗ Bạch Lộ ngài cũng không cần phải để ý đến, để nô tỳ nói chuyện với nàng.”

Minh Phi gật đầu một cái, cười nói: “Ngươi cho người đi xem một chút xem biểu tiểu thư đã dậy chưa, nói với nàng, lát nữa nha bà tới, để nàng chọn người giúp ta.”

Kim Trâm lui ra ngoài, cho người đi Noãn Tê các mời Tiết Diệc Thanh tới trước, chính mình tự đi tìm Bạch Lộ, nói một chút chuyện phiếm với Bạch Lộ trước, rất thành thạo dò xét một lần, chân mày không khỏi càng nhíu thật chặt.

Cổ ý cười nói: “Ta nghe Tiết thẩm nói, có vị quân sự họ Chu không tệ, đáng đáp cũng đoan chính.”

Lời còn chưa dứt, Bạch Lộ đã cả giận nói: “Ai nói gả đi là tốt! Dù sao ta sẽ không gả.”

Kim Trâm giận dữ, chợt giật tay nàng ra, cười lạnh nói: “Ngươi không lập gia đình, ở lại bên cạnh phu nhân làm gì? Phu nhân cho ngươi ân điển thể diện, ngươi lại không muốn, vừa khóc vừa gào, giống như là phu nhân hà khắc với ngươi. Ngươi nói một chút coi, đây là đạo lý gì? Là muốn chờ Hoa ma ma trở lại thu thập ngươi sao?”

Bạch Lộ lấy làm kinh hãi, mặt đỏ như rì máu, thất thanh khóc rống nói: “Tỷ tỷ nói gì, ta không hiểu. Ta chỉ nghĩ rằng muốn phục vụ phu nhân thật tốt, tại sao Hoa ma ma lại muốn thu thập ta? Đêm qua là ta phạm sai lầm, mà lúc ấy ta cũng không nghĩ sẽ thành như vậy. Phu nhân cũng không nói gì, tại sao muốn thu thập ta?”

Kim Trâm không nể mặt nhìn nàng chằm chằm nói: “Ngươi không hiểu là tốt nhất. Ta nể mặt tình cảm tỷ muội mấy năm nay nên tốt bụng nhắc nhở ngươi, tuy tính khí phu nhân tuy tốt, nhưng nếu dùng quy củ thì ngươi cũng phải cẩn thận! Vọng tưởng thứ không nên muốn, còn không nghe khuyên bảo, cũng đừng oán người khác lòng dạ ác độc! Không tin ngươi hãy thử xem nhìn!” Liền vén rèm đi ra.

Đan Hà vội vã chạy tới, chạm mặt Kim Trâm, cười nói: “Nha bà dẫn người đến, phu nhân bảo chúng ta đi tới đó.”

Kim Trâm đổi khuôn mặt tươi cười, nói: “Vây đi thôi.”

“Chờ ta một chút, ta đi gọi Bạch Lộ.” Đan Hà nhanh chóng chạy vào phòng, kêu Bạch Lộ: “Bạch Lộ, nhanh, nha bà dẫn người đến, phu nhân gọi chúng ta tới.” Lại thấy Bạch Lộ nằm ở trên giường khóc đến chết đi sống lại, không khỏi sờ soạng cái mũi, nói: “Ngươi lại làm sao rồi? Không phải là người xứng đáng sao, cũng không phải là chọn người lung tung để phối với người, lại khóc thành bộ dáng? Thật đúng là muốn làm bà cô cả đời hay sao?”

Bạch Lộ không để ý tới nàng, càng khóc đến đau lòng.

Đan Hà cảm thấy không thú vị, nói: “Ngươi không đi thì thôi, ta nhất định phải đi xem một chút, nếu phu nhân cho ta lựa chọn, ta nhất định phải chọn người thuận mắt chút, thông minh một chút.” Xoay người ra bên ngoài đuổi theo Kim Trâm, hai người cười nói rồi đi.

Minh Phi cùng Tiết Diệc Thanh một trái một phải ngồi trên giường La Hán, cười nghe nha bà này từng bước từng bước giới thiệu mấy tiểu nữ tử trước mặt, xem qua diện mạo lại nhìn kỹ móng tay, lại vừa hỏi vài câu. Cuối cùng lựa ra bốn tiểu nha đầu diện mạo đoan trang thanh tú, tuổi tác đều là mười hai, mười ba tuổi, phân biệt lấy tên là Cẩm Khởi, Cẩm Vân, Cẩm Hà, Cẩm Tuệ, tạm thời đi theo đám người Kim Trâm Đan Hà làm quen quy củ một chút, chỉ đợi Hoa ma ma trở lại dạy dỗ.

Mọi chuyện thỏa đáng, Bạch Lộ với một đôi mắt sưng đỏ chậm rãi đi vào, đứng ở trong góc tường cúi thấp đầu bất động. Minh Phi giả vờ không biết, chỉ cười nói: “Bạch Lộ, ngươi đi xem xem mấy tiểu nha đầu chúng ta chọn như thế nào?”

Bạch Lộ gương mặt nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng vẫn ôn hòa, cố cười nói: “Phu nhân chọn đương nhiên sẽ không sai.”

Minh Phi trịnh trọng nói: “Ngươi là người đi theo ta mấy năm, cần phải làm gương tốt, chớ để các nàng chê cười. Đỡ phải đến lúc đó, ta không trừng phạt ngươi, khó có thể phục chúng, trừng phạt ngươi, lại thương tình, tất cả mọi người đều không dễ chịu.”

Mũi Bạch Lộ cay xè, đứng dậy quỳ xuống: “Nô tỳ nhớ.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Tin tưởng.

Trải qua đôn cảnh cáo này, quả nhiên không còn xảy ra chuyện không bấm báo đã tự tiện vào phòng. Mà Bạch Lộ, từ đó về sau, quan hệ cùng Kim Trâm rõ ràng đã xa cách hơn rất nhiều, mặc dù làm việc vẫn tận tâm tận lực, nhưng cũng không thích nói thích cười như trước, không có việc gì liền núp ở trong phòng thiếu thừa may vá, không tùy tiện đi ra.

Minh Phi cũng không quản nằng, chỉ lạnh lẽo phân phó Tiết Minh Quý, chọn lựa một người thích hợp trong số các quân sự, mang danh sách tới, từ từ cân nhắc chọn lựa.

Đến ngày đầy tháng của nhi tử Kiều Đào, Minh Phi bảo Tiết Diệc Thanh cũng thu thập đồ đạc, chuẩn bị sáng sớm ngày thứ hai liền đi tới nông thôn trước. Tinh thần mỗi ngày của Tiết Diệc Thanh vô cùng tốt, hăng hái dạt dào nói: “Ngày mai biểu ca sẽ cười ngựa sao?”

Minh Phi gật đầu: “Nếu như thời tiết tốt, chắc là sẽ cười ngựa.”

Tiết Diệc Thanh trừng mắt nhìn, níu lấy cánh tay của nàng: “Tẩu tẩu, tẩu đã từng cười ngựa chưa?”

Đây là hưng phấn muốn điên rồi sao? Minh Phi ngược mắt nhìn nàng, cười lắc đầu: “Chưa từng.”

Tiết Diệc Thanh kéo tay Minh Phi lắc lắc: “Tẩu tẩu, tẩu nói biểu ca dạy chúng ta cười ngựa có được không?”

Lời nói vừa dứt, Nga ma ma đã hoảng hốt lo sợ đứng dậy: “Không được, không được, nữ nhân sao có thể cười ngựa chứ?”

Tiết Diệc Thanh cũng nghiêm mặt: “Sao lại không thể cười? Tiểu Từ tỷ tỷ còn cười ngựa đi làm ăn khắp nơi! Nàng có thể làm, vì sao tới ta thì không thể làm được?”

Nga ma ma nói: “Nàng là không còn cách nào khác, nếu không nàng tất nhiên cũng không chịu xuất đầu lộ diện. Thân thể tiểu thư lại không tốt, có thể so với nàng sao?”

Một nữ tử ngoan ngoãn như Tiết Diệc Thanh lại đột nhiên gào thét: “Ta liền muốn cười, càng muốn cười! Từ nhỏ đến lớn, các người không cho ta làm như này, không cho ta làm thế kia, cho tới bây giờ ta cũng không dám tìm thêm phiền toái cho các người, đều nhất nhất nghe theo, nhưng ta chỉ muốn cười ngựa, muốn thử một chút, tại sao cũng không cho ta cười?” Nói xong đẩy Nga ma ma ra, xoay người chạy ra ngoài. “Tiểu thư!” Nga ma ma bị dọa sợ, không để ý tới hình tượng, kéo vấy lên đuôi theo, Minh Phi ngăn nàng lại: “Đề ta đi.”

Thân thể Tiết Diệc Thanh yếu đuối, chỉ mới chạy khỏi viện Minh Phi đã không thể chạy nổi, tức giận tìm chỗ hẻo lánh, quay về phía góc tường hòn sỏi.

Minh Phi vịn vai của nàng, cười nói: “Không phải chỉ là cười ngựa sao? Chờ khi tới trong trang, chúng ta tìm nơi rộng rãi, để biểu ca muội dạy muội cười thỏa thích là được.”

Tiết Diệc Thanh dẫu miệng, tức giận bắt bình xé chiếc lá xanh của cây sồi: “Ta nhìn nàng đã lâu rồi, từ nhỏ đã trông nom này trông nom nọ, cuộc sống này trôi qua thật không có ý nghĩa. Chỉ cần có nàng ở đây, ta liền không có lúc nào được vừa ý. Ngày đó lão đạo trưởng cũng nói, muốn ta vận động thích hợp, nàng thì tốt rồi, suốt ngày trói buộc ta, không có bệnh cũng sẽ nuôi ra bệnh.”

Minh Phi cố ý nói: “Đúng, nàng thật sự quá đáng giận. Chúng ta không để ý tới nàng, không cho nàng tới thôn trang cùng chúng ta. Mặc kệ nàng nói thế nào, cũng không được. Sau đó cho biểu ca muội đưa nàng về, để trong nhà khác phái một ma ma hiểu chuyện khác tới.”

Tiết Diệc Thanh không nói lời nào, một hồi lâu sau mới nói: “Hay là thôi đi, nếu thật sự đưa về, nàng sẽ bị người khác cười nhạo. Không cho nàng theo tới thôn trang, để nàng hiểu biết thế nào là lợi hại là được. Từ cái này ra, nàng vẫn rất tốt với ta.”

Vẫn là không nỡ nha. Minh Phi cười nói: “Nếu lão đạo trưởng đã nói muội cần vận động thích hợp, vì sao muội không nghiêm túc giảng đạo lý với nàng, mà lại phải tức giận rồi một mình chạy đến đây?”

Tiết Diệc Thanh đỏ mặt: “Muội chỉ biết tức giận, không nghĩ tới chuyện này.”

Minh Phi dặt tay nàng chậm rãi đi về: “Cố gắng không để cho người khác gặp thêm phiền toái vì mình tất nhiên rất tốt, nhưng cũng cần nói cho người khác nghe ý tưởng chân thật của mình, cố gắng thuyết phục người khác để đạt tới mục đích, nếu không lại ghen tới nỗi bản thân cũng hỏng, không phải là cái được không bù nổi cái mất?” Tiết Diệc Thanh cúi đầu nói: “Người trong nhà rất tốt với muội, từ nhỏ các ca ca tẩu tẩu, các tỷ tỷ trong nhà muội đều tốt, bọn họ không ghen tỵ với muội, còn tìm cách chọc muội vui vẻ. Thân thể phụ thân không tốt, mẫu thân rất bận, ca ca tẩu tẩu cũng có chuyện của mình, ta không dám tìm thêm phiền toái cho bọn họ.”

Minh Phi nghe tiếng thờ dài, yêu thương siết chặt tay của nàng: “Đứa ngọc, bọn họ đều hy vọng muội vui vẻ. Nếu muội không vui, tất cả những điều bọn họ làm cho muội liền vô ích. Cho nên hiện tại cũng tốt, tương lai cũng được, việc muội cần làm là khiến mình sống vui vẻ, mới chính là tốt cho bọn họ.”

Tiết Diệc Thanh dùng sức gật đầu một cái: “Muội nhớ kỹ rồi.”

“Minh Phi, nàng nhanh thu dọn đồ đạc đồ đạc giúp ta, ta lập tức phải đi Minh phủ một chuyến.” Cung Viễn Hòa thờ hồng học bước nhanh vào từ bên ngoài: “Ngày mai ta không thể đi thôn trang cùng các nàng rồi.”

“Làm sao vậy?” Minh Phi vỗ vỗ đầu Tiết Diệc Thanh đang ủ rũ, nhanh chóng theo hắn vào nhà.

Cung Viễn Hòa nhỏ giọng nói: “Đặng gia đã xảy ra chuyện. Dù thế nào ta cũng phải tới Minh phủ một chuyến. Dù không giúp được nam nhân, cũng nên giúp các nữ quyến bớt đau khổ một chút.”

Minh Phi nhanh chóng bảo Kim Trâm đi thu dọn y phục giúp hắn, chính mình tự đi mở rương ngân phiếu ra: “Cần mang theo bao nhiêu?”

Cung Viễn Hòa yên lặng tính toán một phen, nói: “Cho ta một vạn lượng trước đã. Nếu không phải, ta lại cho người ta tới lấy.”

Minh Phi suy nghĩ một chút, lại đưa cho hắn ngân phiếu hơn một vạn lượng: “Mang nhiều một chút, đề ngừa chuyện bất ngờ xảy ra.” Thôi Cát Cát muốn vào cung, tất nhiên Thôi Mẫn sẽ tìm cách chuẩn bị cho nàng một chút châu báu quý hiếm. Minh Phi nghĩ đến đây, do dự đưa tay đến cái rương chứa ngọc lục bảo: “Hay là mang cái này theo, có lẽ phải dùng tới.”

Thấy ánh mắt của Cung Viễn Hòa lúc sáng lúc tối, nàng hạ mí mắt nói: “Thật ra thì cũng không phải là ta bỏ được, chỉ là ta muốn trong lòng chàng dễ chịu hơn một chút.” Phụ thân thân sinh muốn lấy gia tài của mình, mà Đặng Quan lại cam lòng giao một phần ba gia sản cho hắn, mặc dù Cung Viễn Hòa cự tuyệt hẳn, nhưng sự tin tưởng này, cũng không phải thứ mà vàng bạc và châu báu có thể sánh được. Tiền có thể kiếm lại, mà người như vậy, có lẽ cả đời này cũng chỉ có thể gặp được một.

Cung Viễn Hòa thờ dài, rất kiên định đề tay của nàng lại, nhỏ giọng nói: “Không cần tới cái này. Đặng gia còn có nhiều đồ tốt hơn thứ này, nấu Thôi Mẫn có lòng, nhất định sẽ tự mình giữ lại. Cái này là đồ ta nàng, liền giữ lại cho nàng.”

Tình cảm yêu thích khi Minh Phi nhìn thấy vật này, hắn còn nhớ rõ rất rõ ràng, nhưng nàng lại sẵn lòng lấy ra cho hắn, chỉ vì thỏa mãn tâm nguyện của hắn, để hắn vui vẻ hơn một chút, còn có số bạc này, biết là nàng hào phóng, nhưng nàng cũng không rộng lượng như vậy. Đặng gia gặp phải chuyện như vậy, những người khác tránh còn không kịp, e sợ rước họa vào thân, nàng lại không hỏi hắn một câu, cũng không trách hắn, chỉ lặng lẽ ủng hộ hắn.

Đây chính là thế tử hắn, người muốn trải qua cả đời cùng hắn, sinh con đường cái cho hắn. Nhìn vẻ mặt an ổn bình tĩnh của Minh Phi, Cung Viễn Hòa chỉ cảm thấy trái tim nóng lên, một dòng sức mạnh nhìn không thấy, sờ không tới, bắt đầu từ nơi đó, chạy dọc theo kinh mạch của hắn cùng dòng máu, không ngừng chảy ra khắp thân thể, khiến hắn có tinh thần gấp trăm lần. Hắn ôm vai Minh Phi, ngừng lại một chút rồi nói: “Nàng yên tâm, bất luận như thế nào, ta nhất định sẽ không chọc bất cứ phiền toái gì cho gia đình, ta muốn trải qua một đời tốt đẹp với nàng.”

Trong lòng Minh Phi ảm áp, cười nói: “Ta tin tưởng chàng.”

Ngày hôm sau, khi Minh Phi đang trên đường tới thôn trang, mới biết cận kề sự kiện đã xảy ra.

Thôi Mẫn dẫn theo quan binh xông vào Đặng gia ngay ban đêm, xét nhà bắt người, nhốt toàn bộ nam nhân trưởng thành của Đặng gia vào tù lao, gửi công văn truy nã hai nhi tử đã ra ngoài của Đặng Quan. Tìm được 50 vạn lượng bạc trắng, 20 vạn lượng hoàng kim, một số dụng cụ làm từ vàng bạc từ trong hầm ngầm của Đặng gia, lại tìm được mấy ngàn dân (*) muối lậu từ trong mấy kho hàng để hàng hóa chuyên chở của Đặng gia. Cùng lúc đó, tất cả mấy vị quan viên cũng vận chuyển muối đều gặp xui xẻo, xét nhà xét nhà, bắt vào tù lao bắt vào tù lao.

(*) Dẫn: đơn vị đo chiều dài thời xưa của Trung Quốc, mười trượng (33.33m) là một dặm, 15 dặm là một dặm (500m).

Ngay sau đó, lấy thế lời đình, đồng thời thanh tra tất cả phủ huyện và xét nhà một nhóm người tham dự việc buôn bán muối lậu ở Minh phủ, trong nhà giàu tương đối nổi bật, thu được tiền bạc, một lượng muối lậu, quốc khố (kho bạc nhà nước) nhanh chóng tràn đầy. Còn dư lại một số tôm tép nhai nhép bị sợ vỡ mặt, quá mức sợ hãi, Thôi Mẫn cũng không đuổi theo, nhẹ nhàng buông tha.

Án này chấn động một thời, Thôi Mẫn hành động một lần đã thành danh, được mọi người đặt cho biệt hiệu: “Diêm Vương đòi mạng.” Mùa xuân năm thứ hai, hắn như nguyện được leo lên vị trí Bộ Chính Sự (*) Minh phủ, dĩ nhiên, đây là nói sau, tạm thời đề xuống không nhắc tới.

(*) Bộ Chính Sự: Chức quan thi hành chính trị.

Lại nói tới Minh Phi đưa Tiết Diệc Thanh tới thôn trang, Ngu Chúc cùng Kiều Đào vô cùng vui mừng, ôm trẻ sơ sinh ra cho Minh Phi nhìn, xin Minh Phi đặt tên giúp, Minh Phi dùng mọi cách cũng không từ chối được, chỉ có thể lấy một nữ danh (tên tục) hợp với đứa trẻ. Vì thấy bé trắng trẻo mập mạp, khỏe mạnh khẩu khinh, vì vậy rất không có sáng kiến lấy một cái tên “Hỗ Đầu”, lại được Ngu Chúc cùng Kiều Đào liều mạng khen ngợi, khiến nàng xấu hổ tới mức thiếu chút nữa bỏ chạy giữa đường.

Ngày thứ hai, Minh Phi có ý dặn Ngu Chúc chuẩn bị hai con ngựa tính cách dịu ngoan, chia hai con ra cho bản thân và Tiết Diệc Thanh cưỡi, sau đó cho người trông giữ, từ từ tới vườn sơn trà ngắm hoa sơn trà.

Mặc dù Nga ma ma vẫn đi theo, nhưng có kinh nghiệm từ lần giáo huấn trước, lại bị Tiết Diệc Thanh dùng đủ lời lẽ hù dọa rằng lão đạo trưởng đã nói thế

nào, lão đạo trưởng dặn dò cần phải làm như thế nào, nếu không thuốc này không thể phát huy hiệu quả; Minh Phi lại liên tục bảo đảm với nàng, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ khi tâm tình Tiết Diệc Thanh tốt, thân thể mới có thể khỏe mạnh, mặc dù trong lòng không đồng ý, vẫn phải chấp nhận sự thật rằng Tiết Diệc Thanh cười ngượng.

Nhưng nàng rút cuộc vẫn không yên lòng, mắt cũng không chớp mà theo sát ở phía sau ngựa của Tiết Diệc Thanh, vừa thấy có chút biến động nhỏ, liền cả kinh sợ hãi, chộc cho mọi người buồn cười không thôi. Mãi đến khi Tiết Diệc Thanh tức giận, hăm dọa rằng nàng có thể khiến ngựa kinh sợ, nàng mới xem như ngậm miệng.

Nghiêm chỉnh mà nói, hoa son trà cũng không đẹp như vậy, cho dù từng cánh đều nở bung ra, cũng không thể so sánh với những loài hoa khác, nhưng trong trời đông ít hoa, lại có hương thơm mát, cũng có thể ngắm một chút. Cho dù như vậy, Tiết Diệc Thanh vẫn vô cùng hăng hái, xuống ngựa thật cẩn thận, cầm cái giỏ Kiều Đào đã chuẩn bị cho nàng trước đó, dẫn đầu đi hái hoa son trà làm trà.

Trong lòng Minh Phi lo lắng cho Cung Viễn Hòa, không quá hăng hái, lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần cười theo, chỉ sợ vì mình mà khiến mọi người không vui. Thật may là Hoa ma ma vẫn hầu ở bên người nàng, thao thao bất tuyệt nói rất nhiều chuyện lý thú trong trang, khiến tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều.

Tiết Diệc Thanh giống như chú chim nhỏ thoát khỏi lồng sắt, chơi rất vui vẻ, khuôn mặt bình thường vẫn luôn tái nhợt cũng lộ ra màu đỏ ửng. Nga ma ma chỉ sợ nàng ra mồ hôi thấm ướt y phục, lại kéo bệnh tới, mấy lần muốn tiến lên khuyên bảo, lại sợ nàng nổi giận, chỉ đành phải cầu cứu với Minh Phi.

Tiết Diệc Thanh ngược lại rất sáng khoái mà đồng ý trở về, dọc theo đường đi cười vô cùng rục rờ, không ngừng cảm thán rằng nàng rất vui vẻ. Nghĩ tới không bao lâu nữa, người trong nhà sẽ tới đón nàng trở về, cuộc sống như vậy sẽ không còn nữa, không khỏi chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 244: Đông chí

Sau khi từ thôn trang trở lại, thời tiết mới vừa quang đãng không được mấy ngày lại hạ xuống mưa phùn không dứt, âm lãnh không chịu nổi. Minh Phi vì thỏa mãn nguyện vọng trước khi về nhà du ngoạn chung quanh của Tiết Diệc Thanh, hẹn với Trần Oánh, hôm nay đi thường mai, ngày mai đi xem Nam Thiên Trúc, sau đó lại hẹn cùng nhau đi ăn lẩu. Ban ngày chơi đến bắt điếc nhạc hồ, ban đêm lại cảm thấy vắng lạnh vô cùng, không nhịn được nhớ nhung Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa vừa đi lại đi rất nhiều ngày, trừ cách mấy ngày sẽ sai người báo về một cái tin bình an ra, cũng không có nhắc tới những chuyện khác. Trong thời gian đó Cung Trung Tổ sai người tới hỏi nhiều lần về vấn đề hướng đi của hắn, lại gọi Minh Phi đến tự mình hỏi thăm, sắc mặt rất khó coi, Minh Phi không nói hắn đi giúp Đặng gia chào hỏi, chỉ lấy cớ nói Tiết Đại Cửu có chuyện, tìm hắn giúp một tay.

Cung Trung Tổ liền muốn nàng viết thư, nói đông chí sắp tới, bảo Cung Viễn Hòa vô luận như thế nào cũng phải chạy về tế tổ. Mà đông chí còn có mấy ngày, nói cách khác, đây là buộc Cung Viễn Hòa lập tức trở về nhà.

Cũng không biết chuyện bên kia làm được như thế nào, lúc này đã khai thông được hay chưa? Nếu đang là thời khắc mấu chốt, sao có thể về được? Minh Phi liền cười nói: “Thời gian gấp gáp, cũng không biết có thể đuổi kịp hay không?”

Cung Trung Tổ phản nộ: “Gấp gáp hơn nữa cũng phải về! Chuyện tế tổ này là chuyện lớn! Nó là trường tử chi trường, nếu ngay cả chuyện như vậy cũng không thể làm gương tốt, không làm tốt, còn thể nào làm tấm gương cho các đệ đệ? Người ngoài quan trọng, hay là trong nhà quan trọng, người bảo hắn tự mình suy nghĩ một chút!”

Lời này nói ra có chút nặng, còn có chút chua chát, Minh Phi hoài nghi có phải ông ta nghe được cái gì rồi hay không, liền tìm Lý di nương hỏi thăm tin tức, Lý di nương chỉ cười nói, bảo nàng không cần phải lo lắng, Cung Trung Tổ chỉ là bởi vì chuyện Chu di nương chết đi tâm tình không được tốt mà thôi. Rồi lại nói người nhà Tăng gia - vị hôn phu của Cung Nghiên Bích phái tới đã tới, nói là ở phủ ô gặp được Cung Viễn Hòa, ngụ ý là có người xen vào việc của người khác.

Xem ra trên đời này vĩnh viễn không bao giờ thiếu người lăm lăm, mặc dù Minh Phi đối với thái độ của Cung Trung Tổ rất xem thường, nhưng vẫn viết thư nói việc này cho Cung Viễn Hòa, để cho hắn làm việc cẩn thận một chút.

Thư mới vừa đưa ra ngoài, Lý di nương lại theo ý tứ của Cung Trung Tổ, tới đây hỏi Minh Phi các loại tế phẩm liên quan việc tế tổ đông chí chuẩn bị như thế nào, nửa điểm không có ý tứ đề cập đến người hai nhà cùng chia sẻ với nhau.

Minh Phi cũng biết tế tổ đông chí là chuyện lớn, vốn đã sớm chuẩn bị những vật tế phẩm kia thỏa đáng rồi, nhưng nghe được Cung Trung Tổ hỏi nàng như vậy, trong lòng nàng liền không thoải mái.

Nhân khẩu Cung gia không nhiều lắm, coi như tam sinh (*) đầy đủ, cống phẩm khá hơn nữa, gia yển lại chú trọng, cũng không hao phí bao nhiêu tiền, nhưng tế tổ này là chuyện lớn, cũng không phải trách nhiệm của một mình đích tôn, coi như Nhị phòng ông không có tiền, không so đo tính toán bao nhiêu, cũng phải ra một phần tâm, tẫn một phần lực mới phải, chứ không phải chỉ muốn tính toán người khác, chiếm tiện nghi. Tiền của ông ta là tiền, tiền

của người khác cũng là tiền.

(*) Tam sinh: ba loại gia súc để cúng tế bò, dê, lợn.

Cung Trung Tổ càng như vậy, Minh Phi hàng ngày vẫn cùng ông ta dây dưa, trên mặt cũng không lộ vẻ, cười híp mắt đi theo Lý di nương đi gặp Cung Trung Tổ.

Cung Trung Tổ trầm mặt một mình ngồi đánh cờ theo sách dạy, thấy nàng đi vào vấn an cũng không nói chuyện, làm ra vẻ như không nghe thấy. Lý di nương nhìn Minh Phi cười cười xin lỗi, cúi người gọi Cung Trung Tổ: “Lão gia, đại nãi nãi đã tới.”

Cung Trung Tổ nhướn mí mắt, cũng không bảo Minh Phi ngồi, nhàn nhạt nói: “Sắp đến đông chí rồi, những thứ tế phẩm tế tổ kia, chuẩn bị như thế nào rồi?”

Đây là lần thứ hai liên tiếp Cung Trung Tổ bày ra sắc mặt cho mình xem, không phải là đồ mắt Cung Viễn Hòa lấy tiền trợ cấp cho người ngoài, không có trợ cấp cho ông ta sao? Trong sách đều dạy người nghèo chỉ không nghèo, ông ta thì ngược lại, người nghèo chỉ cũng ngần, một chút cũng không cứu chữa được. Minh Phi âm thầm khinh bỉ ông ta, cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, bà bà qua đời sớm, thắm nương cũng chưa từng dạy cho con, đông chí trong nhà nên chuẩn bị những thứ gì.”

Cung Trung Tổ vẻ mặt cứng đờ, không vui nói: “Lúc người ở nhà mẹ mẫu thân người cũng không dạy cho người? Đông chí này phải chuẩn bị gia yến, phải chuẩn bị tế tổ, tất cả tế phẩm đều không thể thiếu.”

Minh Phi cười đáp: “Bầm công công, mẫu thân con cũng qua đời sớm, đi theo kẻ mẫu, mặc dù kẻ mẫu cũng đã dạy qua, nhưng suy cho cùng mỗi nhà đều có quy củ khác nhau, con đối với quy củ tập quán nhà mẹ đã quen thuộc, đối với nhà của chúng ta thì cũng không biết rõ lắm.”

Cung Trung Tổ càng ngày càng mất hứng: “Tại sao không đến hỏi?”

Minh Phi chớp mắt mấy cái, mờ mịt nói: “Mấy ngày nay công công vẫn luôn đề cập, con đâu còn tưởng rằng công công và thắm nương đã sớm an trí thỏa đáng, đang chuẩn bị đưa một ít phần lễ của chúng con đến chứ.”

Nghe nói nàng chuẩn bị chút xú, Cung Trung Tổ tức giận nói: “Thắm nương người bệnh! Người là tôn trưởng tức, chuyện lớn như vậy, vậy mà một chút cũng không để ở trong lòng, vậy đến lúc nào thì hiểu, lại còn chưa chuẩn bị cái gì, nói ra như thế?”

Minh Phi không tức không giận, cười nói: “Con đâu cũng nên hỏi.” Quay đầu lại nhìn Lý di nương: “Di nương, các người chuẩn bị những thứ gì? Ta theo người học một ít, mau lên để cho người bị.”

Lý di nương khó xử nói: “Ta cũng không biết. Cái này trước kia đều là phu nhân chuẩn bị.” Bà ta không phải là không hiểu, mà là Cung Trung Tổ rõ ràng muốn Đại phòng bỏ tiền, chưa cho bà ta chi phí, không bột đổ gột nên hồ, muốn chuẩn bị cũng không thể nào chuẩn bị.

Ngụ ý chính là cũng chưa chuẩn bị, Minh Phi “À” một tiếng, cười nói: “Các người cũng chưa chuẩn bị, vậy thì thật là tốt cùng nhau chuẩn bị. Không biết cần bao nhiêu bạc mới đủ? Làm phiền di nương tính toán thử, ta đây sẽ đưa phần của chúng ta tới.”

Cung Trung Tổ không ngờ nàng lập tức vạch rõ, hơn nữa phân chia ra rõ ràng như thế, rõ ràng không chịu một mình gánh, quá tức giận, vốn muốn nói nàng sao lại tính toán chi li như thế, nhỏ nhặt như vậy, nhưng lại cảm thấy vì chút bạc như vậy mà tranh cãi với con dâu, rất mất mặt, nhĩ tử cũng không có ở đây, không tiện thu thập nàng, lập tức mặt âm trầm không nói lời nào.

Minh Phi cũng không để ý ông ta, cười híp mắt cáo lui, để cho người mang hai mươi lượng bạc sang đây, lại nói với Lý di nương, nếu có chuyện gì, nhớ gọi nàng, không nên khách khí. Vừa phân phó Tiết Minh Quý, đồ lúc trước chuẩn bị xong không cần đưa qua, cầm đồ chuẩn bị đông chí, vào ngày đầu đông chí đưa đến thân bằng hảo hữu trong nhà.

Bạc là ngay trước mặt Cung Trung Tổ đưa đến tay Lý di nương, Cung Trung Tổ tức muốn chết, lập tức quăng bạc kia xuống đất, mắng to Minh Phi đáng giận, bất hiếu, cho người ngoài hào phóng như vậy, đối với người nhà mình keo kiệt thế này.

Lý di nương chờ ông ta mắng xong, sắp bạc nhặt lên, cười nói: “Lão gia, kính hiến tam sinh, chuẩn bị gia yến, xài tiết kiệm một chút, hai mươi lượng bạc này cũng đủ rồi.”

“Đủ cái gì mà đủ? Chẳng lẽ chỉ kính hiến tam sinh là đủ rồi?” Cung Trung Tổ nghĩ mình nửa đời trước không nói là xuân phong đắc ý, nhưng cũng là quang diệu tông môn, chưa bao giờ từng thiếu tiền xài, hôm nay lại vì hai mươi lượng bạc hèn mọn này bị con dâu làm cho tức giận không đâu, không khỏi càng nghĩ càng giận. Lại không nghĩ đến, nếu bản thân ông ta lúc trước không ôm hi vọng, lấy ra đáng về trưởng bối trước, dẫn đầu làm tốt, người khác cũng sẽ không có cơ hội chọc ông ta tức giận.

Lý di nương thử dò xét nói: “Vậy chúng ta cũng ra hai mươi lượng?” Tuy là bà ta cảm chia khóa, Cung Trung Tổ không lên tiếng, bà ta cũng không dám động chạm một lượng, toàn gia đều nhìn chằm chằm bà ta đấy.

Cung Trung Tổ tức giận hồi lâu, từ đầu đến cuối không đề cập tới cầm bạc đi ra ngoài, chỉ nói: “Nàng cần phải chuẩn bị tế phẩm tam sinh nhiều dạng chút, gia yến đơn giản một chút cũng không sao cả.” Cung Viễn Trật sắp đi vào kinh đọc sách, còn phải chuẩn bị cưới xin cho mấy đứa con khác, tiền này không xài tiết kiệm một chút, làm sao có thể được?

Lý di nương thầm thở dài, tự mình tính toán tỉ mỉ hai mươi lượng bạc này, chuẩn bị heo, dê, gà, an bài gia yến đông chí, cũng không dám đi tìm Minh Phi

giúp một tay, chỉ sợ bị Minh Phi nhìn ra sơ hở.

Chuyện Cung Trung Tổ phát giận mắng người truyền tới tai Minh Phi, Hoa ma ma không thiếu được oán trách: “Đây là đạo lý gì? Đại gia và nãi nãi có bao nhiêu tiền đi nữa, cũng chính là của các vị, muốn xài thế nào cũng là chuyện của các vị, chẳng lẽ phải tiêu xài toàn bộ trên người bọn họ mới đúng, bằng không thì là sai? Loại không biết điều này, thật đúng là không thể tùy theo ý ông ta, càng chiều ông ta càng không biết chuyện. Hai mươi lượng bạc, hoàn toàn đủ mua một con heo mập và một con dê béo rồi, gà cũng không đáng vài đồng tiền, phần đầu chúng ta đã xuất ra, bọn họ chỉ cần lo liệu một bàn gia yến, chẳng lẽ cũng không được?”

Minh Phi chỉ cười không nói. Điều này có thể khác với việc cho bọn Cung Nghiên Bích tiền trợ cấp gả cưới, chỉ cần Cung Trung Tổ dám ngay ở mặt nàng nói, nàng liền dám bác bỏ, còn làm cho ông ta á khẩu không trả lời được.

Một ngày trước Đông chí, Minh Phi nhận được thư Cung Viễn Hòa gọi, nói là có thể về ăn lễ, còn nói dẫn theo hai vị khách nhân đến, bảo chuẩn bị phòng khách. Trong thư lại không nói là khách nhân nào, chỉ nói khách thích thanh tĩnh. Minh Phi thấp thoáng ý thức được, hai vị khách này có lẽ không đơn giản, liền chọn một viện xa tương đối yên tĩnh, tự mình giám sát dọn dẹp chỉnh tề.

Mới vừa thu dọn xong, Cung Trung Tổ lại sai Cung Viễn Trật tới hỏi, rốt cuộc ngày mai Cung Viễn Hòa có thể về kịp tham gia gia yến và tế tổ hay không?

Minh Phi có chút phiền chán, vội la lên: “Ta nhận được thư ca ca đệ gọi, nói cố gắng hết mức trở về, nhưng chuyện trên đường ai nói rõ được? Công công hỏi ta, ta cũng không biết rõ tình hình như thế nào, nếu đáp chẳng nhất định có thể chạy về, thế nhưng chẳng lại về trễ, chẳng phải là ta lừa gạt trưởng bối sao? Ta không biết!”

Cung Viễn Trật có chút xấu hổ, cười nói: “Tẩu tẩu không cần gấp gáp, lão nhân gia tuổi tác cao, cách nghĩ cùng chúng ta bất đồng, đột nhiên rảnh rồi không có chuyện làm, khó tránh khỏi có chút dài dòng. Chuyện không nên cai quản cũng muốn nhúng tay vào can thiệp hỏi một chút, bằng không rảnh rồi đến phát hoảng.”

Minh Phi nghe ý tứ của hắn, vậy mà cũng biết Cung Viễn Hòa đi thay Đặng gia chào hỏi, cũng lui nói rõ, mượn cơ hội xuống đài: “Đúng vậy, công công lão nhân gia bận rộn cả đời, lúc này nên đi ra ngoài tìm thăm bạn hữu, trò chuyện hưởng phúc, giải sầu, đừng cứ ở trong nhà buồn bực.”

Cung Viễn Trật ngại nói Cung Trung Tổ từ khi bãi quan trở về nhà, nghèo túng, nên rất ngại ra cửa, rất sợ người ta cười nhạo ông ta, chỉ đành phải ừ ừ có lẽ cho qua, sau khi trở về tùy ý qua loa với Cung Trung Tổ mấy câu, Cung Trung Tổ cả giận nói: “Rốt cuộc nó có thể trở về hay không chẳng lẽ còn không thể cho kết luận chuẩn xác? Đây là đạo lý gì?”

Cung Viễn Trật cũng cảm thấy ông ta có chút phiền, liền nói: “Ca ca đã là người thành gia lập nghiệp, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, huynh ấy tự có cái lý của huynh ấy. Hoặc là tự người viết thư cho huynh ấy, tự mình hỏi huynh ấy, người suốt ngày đuổi theo ép tẩu tẩu như vậy, có ích lợi gì? Tẩu tẩu còn không phải nghe theo huynh ấy, sao có thể làm chủ?”

Cung Trung Tổ giận đến phùng mang trợn mắt, luôn miệng nói: “Phản, phản!”

Cung Viễn Trật thấy ông ta lại muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt, vội vàng đứng dậy nói: “Con đi đọc sách, hôm nay còn có công khóa vẫn chưa làm xong!” Hành lễ với ông ta một cái, lặc mình rời khỏi.

Cung Trung Tổ tức không có chỗ trút, chỉ có thể quay sang Lý di nương trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Lễ thượng.

Trong lòng Lý di nương uất ức lại không dám cãi chỉ có thể cúi đầu, những gì Cung Trung Tổ nói vào tai trái ra tai phải, bà coi như Cung Trung Tổ đang ca thôi.

Cung Trung Tổ mắng chán chê ngồi xuống nghỉ xả hơi, quần sự ma ma bước tới báo với Lý di nương: “Đại nãi nãi sát vách cho người đưa bàn lễ gia yến tới.”

Lý di nương nhân cơ hội đó đi ra ngoài, vừa nhìn thấy bàn lễ gia yến của Minh Phi cũng cảm thấy có chút bị làm khó, bèn miễn cưỡng cười nói: “Đại nãi nãi của các người chuẩn bị bàn lễ thật là tinh xảo.”

Bàn lễ gian yến của Minh Phi rất phong phú, không giống với bàn lễ gia yến thông thường có đầy đủ mọi thứ như thịt dê, thịt heo, thịt hươu, cá tôm, ốc khô, bánh ngọt, trái cây, tất cả các loại thịt đều được chọn chu đáo, cá, tôm cũng vô cùng mới mẻ, bánh ngọt không phải mình làm mà là mua ở cửa tiệm bánh ngọt nổi danh. Một bàn lễ này ít nhất cũng phải mất 4, 5 lượng bạc mới có thể chuẩn bị xong.

Đưa bàn lễ tới là Vương Thiên bảo vệ nhà, nghe vậy liền cười nói: “Bà cô, đại nãi nãi của chúng ta cho nhà khác cũng như vậy. Loại bàn lễ này chuẩn bị

tới ba bàn, hai phần khác đưa đến Trần gia và Thái gia. Đại nãi nãi nói, đều là người một nhà tự nhiên sẽ chọn những thứ tốt nhất.”

Lý di nương cảm thấy xấu hổ vô cùng, nàng vốn cũng chuẩn bị sẵn bàn lễ rồi, tính toán đợi Minh Phi đưa bàn lễ tới sẽ cho người mang về, nhưng bây giờ nhìn cái này cũng cảm thấy không bằng người rồi. Thứ nàng chuẩn bị chỉ có giá vài đồng tiền, nên không biết phải làm sao? Nhưng không thể làm cái gì khác hơn lập tức nói: “Đã làm khó cho nãi nãi của các người rồi.” Do dự liên tục, cuối cùng lấy mười mấy tiền thưởng thưởng cho Vương Thiên bảo vệ nhà.

Vương Thiên cười hi hi nói: “Bà cô đừng khách khí, trước khi đến đây, nãi nãi của chúng ta nói không được nhận tiền thưởng của bà cô. Nói là người trong nhà, không nên như vậy. Nếu nô tài nhận sẽ bị phạt.”

Lý di nương cũng biết người ta sẽ không nhìn đến mười mấy tiền của mình, nhưng Vương Thiên lại nói như vậy cũng là để cho nàng một cái bậc thang, nên cũng không kiên trì nữa liền khách khí tiền Vương Thiên. Quay về lại thăm nghĩ, Minh Phi đã chu đáo như vậy, biết mình không giữ tiền, mọi sự đều không tự chủ được, cố ý bảo toàn thể diện của mình trước mặt hạ nhân, nên mình cũng muốn chủ động một chút mới đúng. Gấp gáp trở về tìm Cung Trung Tổ thương lượng, ý muốn giữ mặt mũi của chi thứ hai, thừa lúc trời còn chưa tối, cần chuẩn bị một bàn lễ khác đầy đủ hơn đưa qua.

Cung Trung Tổ lại nói: “Nói những thứ nghi thức xã giao này làm cái gì? Chúng ta vốn chính là như vậy, phải liệu cơm gắp mắm, bọn nó có tiền thì phô trương lăng phí, chúng ta không có. Chúng ta có thứ gì sẽ đưa qua thứ ấy, chẳng lẽ nàng dám nói năng gì?”

Đã lễ thì phải có qua có lại, đây là người hai nhà khác nhau, dù nghèo thế nào thì vẫn có thể làm được một bàn lễ để trả lại chứ? Lý di nương bắt đắc dĩ nghĩ thầm, nhưng dù sao thì có vớt đi cũng không phải là mặt mũi của nàng, nàng chỉ là một di nương không có con cái thì có thể làm gì nữa? Vốn nàng giận dữ không cần trông nom gì song nghĩ đi nghĩ lại nàng đích thân mang bàn lễ đã chuẩn bị đưa sang nhà sát vách.

Minh Phi đang thương lượng với Tiết Minh Quý mới chương quỹ, quản sự các cửa hàng đến ăn cơm giao thừa, thuận tiện thảo luận vấn đề người đi hay người ở, nghe báo Lý di nương tự mình đưa bàn lễ tới thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Không thể không tạm thời dừng chuyện lại để Lý di nương đi vào.

Lý di nương sai người bày bàn lễ lên bàn, mặt mũi đỏ bừng nói: “Đại nãi nãi, ta...”

Minh Phi đảo mắt qua nhìn đã sớm thấy rõ ràng mấy đĩa trên bàn, quả nhiên không khác với dự liệu của nàng là mấy. Chỉ là nàng đưa bàn lễ đến cũng chân tâm thật ý muốn ăn một cái tết náo nhiệt, không phải vì mình đưa bao nhiêu thì muốn thu lại bao nhiêu. Thấy Lý di nương xấu hổ, nàng cười tiền lên cầm tay nàng ta nói: “Di nương bận rộn chuyện của cả nhà, còn phải chuẩn bị gia yến giỗ tổ vào ngày mai, chỉ cần sai người đưa tới là được, sao phải cần đích thân đến đây một chuyến?”

Lý di nương nói: “Lần đầu tiên ta quản lý chuyện nhà, sai sót khắp nơi, vừa không có kiến thức nên không có khả năng chuẩn bị một bàn lễ tươm tất. Thấy đại nãi nãi chuẩn bị, ta cảm thấy rất xấu hổ, chỉ là trong lúc vội vàng, không kịp thay đổi. Mong đại nãi nãi thông cảm cho ta.”

Minh Phi cười: “Đều là tâm ý, ta thấy di nương phối hợp mọi thứ còn đẹp mắt hơn so với ta.” Nhưng trong lòng lại có chút cảm thán Lý di nương hiểu rõ đạo lý hơn Cung nhị phu nhân, Chu di nương và Cung Nghiên Bích nhiều. Ai cũng biết nàng ta đi theo Cung Trung Tổ khi còn tại nhiệm nhiều năm, nhân tình lui tới vẫn luôn là do nàng ta quản, không hề nghe nói qua ngu dốt hay sai lầm nào, hôm nay cũng chỉ là không làm chủ được, thân phận lúng túng không thể quản lý cục diện rối rắm của chi thứ hai, làm tốt là chuyện đương nhiên, còn nếu làm không tốt sẽ bị mắng. Nàng ta lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên thân mình cố gắng giữ thể diện cho Cung Trung Tổ và chi thứ hai.

Minh Phi nghĩ vậy liền vỗ vỗ nhẹ lên tay Lý di nương, nhỏ giọng nói: “Vắt vả cho di nương rồi”.

Đây là số mệnh, nhất thời Lý di nương chỉ biết cười khò.

Tiết Diệc Thanh cũng ở một bên xem náo nhiệt, thấy thế vội vàng lật vỏ một quả quýt đưa tới trong tay Lý di nương, ngọt ngào nói: “Di nương ăn quýt đi, đây là quýt nướng nóng, không lạnh đâu.”

Lý di nương liền mời Tiết Diệc Thanh tham gia gia yến đông chí: “Biểu tiểu thư thích ăn cái gì? Nói trước để ta cho người chuẩn bị.”

Tiết Diệc Thanh cười: “Di nương, ta không kén ăn đâu, mọi người ăn gì ta đều có thể ăn được.”

Lý di nương cười cười ra hiệu cho nha hoàn đi hỏi thử Tiết Diệc Thanh thích thứ gì rồi nói với Minh Phi: “Ngày mai, đại nãi nãi cũng đi qua dùng điểm tâm phải không?”

Minh Phi lắc đầu: “Chỉ sợ là không được. Mới vừa rồi ta còn thương lượng với Tiết tổng quản, ngày mai mời tất cả chương quỹ, quản sự cửa hàng, trang tử ăn cơm, mọi người đã cực khổ một năm rồi, nên mời bọn họ uống một ly rượu. Đại gia không có ở nhà, ta không thể cái gì cũng không làm.”

“Vậy ngài còn bận rộn, ta cũng có việc phải làm.” Lý di nương thấu hiểu đứng dậy cáo từ, đợi về đến nhà đã thấy Cung Trung Tổ sai người lấy bánh ngọt Minh Phi đưa tới ăn trước rồi liền lĩnh mạo hiểm phân phó nàng ta: “Thừa dịp những thứ thịt hươu, cá tôm mới mẻ được nàng ta đưa tới thì mang ra ăn đi. Rất lâu không ăn thịt hươu rồi.”

Lý di nương cố nặn ra khuôn mặt tươi cười, âm ức đi về phía phòng bếp.

Sáng sớm hôm sau, theo đúng tập tục ngày tết, Minh Phi thay bộ y phục mới, trang sức cũng đổi mới hoàn toàn, dẫn theo đám người Hoa ma ma, Kim Trâm, Đan Hà, Bạch Lộ dưới sự hướng dẫn của Tiết Minh Quý đi tới quán rượu. Tiết Minh Quý đã bỏ tiền bao nguyên một tầng lầu, mời tất cả quản sự,

chương quỹ đến.

Minh Phi cố ý đi sớm, ngồi trên đại đường được ngăn cách một bức bình phong, cách rèm yên lặng quan sát mọi người đi vào, Tiết Minh Quý ở một bên tỉ mỉ giới thiệu. Đặc biệt chỉ hai người lúc trước đã đề cử cho Minh Phi, một người là người làm của cửa hiệu tơ lụa, đáng đáp thanh tú lịch sự, cười nói ôn hòa; một người là Hàn Minh, nhi tử của chương quỹ cửa hàng dầu vừng, mặc dù vóc dáng vừa đen vừa gầy nhưng ánh mắt sáng rõ, lanh lợi.

Tiết Minh Quý nói: “La Hường Định là người khoan hậu, biết ăn nói, Nguyễn chương quỹ cửa hiệu tơ lụa đã lớn tuổi rồi, tương lai có thể đề hấn đảm nhiệm làm chương quỹ cửa hàng thay Nguyễn chương quỹ; còn Hàn Minh Khôn tuy vóc dáng không bình thường, nhưng là người cẩn thận, chịu khổ, mọi việc mua bán thì giao cho hấn làm, hấn làm rất thỏa đáng.”

Minh Phi gật đầu liếc mắt nhìn sang Kim Trâm, Kim Trâm hiểu ý, kéo Đà Hà và Bạch Lộ sang một bên nhỏ giọng nói chuyện. Đan Hà mắc cỡ, xấu hổ vô cùng, còn Bạch Lộ hạ mi mắt xuống không nói gì. Minh Phi thấy vậy không khỏi thâm thở dài một hơi.

Khi mọi người đến đông đủ, Minh Phi ngồi cách tám rèm nói chuyện, tuyên bố thay đổi nhân sự rồi chủ trì mọi người vào tiệc, kính mọi người một li rượu, ngồi một chút rồi sai Tiết Minh Quý phụ trách, còn mình thì mang theo đám người Kim Trâm lặng lẽ theo một hướng cầu thang khác rời đi. Đến Xan Hà tiên, lấy hộp thức ăn đã đặt sẵn mang đến Nhật Khánh.

Bởi vì là ngày tết, trong Nhật Khánh quán không có khách hành hương nên tương đối thanh tĩnh. Vô Bờ đón Minh Phi đi vào cười nói: “Chân Nhân đang nhắc đến ngài đây.”

Lão đạo sĩ giống như bị con sâu tham ăn cuốn lấy, chờ nàng đưa thức ăn ngon đến thì làm sao không lăm bằm niệm nàng chứ? Minh Phi âm thầm buồn cười hỏi Vô Bờ: “Mấy ngày nay thân thể của Chân Nhân có tốt không?”

Vô Bờ có chút rầu rĩ trả lời: “Không tốt lắm, sợ lạnh, mỗi đêm phải dùng đến hai chậu than vẫn không sưởi đủ ấm.”

Minh Phi nghe vậy không khỏi thâm thở dài, bắt đầu từ đầu mùa đông tới nay, Tổng đạo sĩ mắc bệnh sợ lạnh, rốt cuộc cũng là người đã có tuổi, cũng không biết ông ấy có thể chống đỡ được mấy năm nữa?

Chưa đi tới cửa viện đã nghe tiếng Tổng đạo sĩ ăn vạ: “Không phải ta cố tình, chỉ là không cẩn thận thôi, người đã già, tay run, ngươi hiểu chưa hả? Ta vốn là muốn đặt xuống nơi này, nhưng tay run liền rơi xuống không đúng chỗ!”

Thanh Hư bất đắc dĩ nói: “Su phụ, từ nhỏ ngài đã dạy ta, nam tử hán đại trượng phu nói một là một, nói hai là hai, đặc biệt là khi đi cò, đã xuống tay rồi không được lấy lại, sao ngài có thể ăn vạ như vậy chứ?”

Tổng đạo sĩ cãi: “Ta nói này, tiểu tử ngươi có ý tứ gì vậy? Quân đủ mọi thứ thế hả? Sao lại không có lương tâm chứ? Lão đạo sĩ ta đã già rồi, ngươi cũng không cho ta run tay được hả? Biết tay ta run, chẳng những không lo lắng còn ngồi đó bỏ đá xuống giếng, đã thua cò còn đổ thừa cho ta, ngươi là đệ tử như vậy sao? Ngươi hiểu thuận với ta như vậy sao?”

Vô Bờ thấy vậy cười nói: “Gần đây, Chân Nhân lôi kéo Thanh Hư đạo trưởng đánh cò, mỗi lần đánh cò là mỗi lần đều ăn vạ, gây gỗ, sau đó làm loạn toàn bộ bàn cò.” Nói rồi tiến lên gõ cửa: “Chân Nhân, Cung đại nãi nãi đã tới rồi.”

Quả nhiên trong phòng vang lên tiếng quân cò rơi xuống, Tổng đạo sĩ nói: “Không được! Không được! Tiểu tử ngươi ăn vạ, khi để lão đạo sĩ ta run tay, mất mòi, trí nhớ không tốt. Ta không bao giờ muốn chơi cò cùng ngươi nữa.”

Cửa mở ra, Tổng đạo sĩ hết sức phấn khởi lao ra đón người, nhìn hộp thức ăn và y phục trên tay đám người Kim Trâm thì cười híp mắt lại, phát tay đuổi Vô Bờ đi: “Nhanh vào đây đi” vội vàng lách cách đóng cửa lại, hai mắt sáng lên tựa như đứa bé đi đến nhanh tay mở nắp hộp đựng thức ăn: “Nha đầu, ngươi mang đến thức ăn gì ngon không? Đã rất lâu rồi, ra chưa được ăn mặn, ta rất thèm ăn đấy.”

Thấy đều là những món ăn mình thích thì hưng phấn thúc giục Thanh Hư: “Mau thu dọn bàn đi!”

Đội Kim Trâm bày bát đĩa lên bàn, Bạch Lộ và Đan Hà dọn thức ăn lên bàn, hấn cũng không đợi người khác, bản thân ngồi xuống vừa gấp thức ăn vừa nói: “Ăn một bữa thiếu một phần rồi.”

Minh Phi không giấu sự lo lắng trong ánh mắt nhìn về phía Thanh Hư, chỉ thấy Thanh Hư dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bóng lưng Tổng đạo sĩ, trong mắt tràn đầy sự khổ sở, liền lặng lẽ hỏi hấn: “Mạch tượng như thế nào?”

Thanh Hư lắc đầu thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 246: Khách tới.

Tổng đạo sĩ thỉnh tai, cũng không quay đầu lại nói: “Nha đầu, nếu lão đạo sĩ ta phi thăng thì đó chính là đắc đạo, không cho phép các người khóc. Người nào khóc, ta trục xuất gia môn.” Không đợi Minh Phi trả lời lại hỏi: “Mùa đông năm nay, ta muốn mặc quần áo mới, khi nào thì người làm cho ta bộ đồ mới đây?”

Minh Phi vội vàng cười mở bao quần áo ra lấy một chiếc cảm bào màu tím làm từ da dê khảm hoa văn khoắc lên người ông: “Lão ngài có thích hay không?”

Tổng đạo sĩ ngừng tay, tỉ mỉ sờ cảm bào da dê lại nhìn chút hoa văn thờ dài: “Thật là lãng phí quá. Khi ta còn trẻ, trời vào đông cũng chỉ mặc một chiếc áo kép, sau này tuổi tác cao hơn, cũng chỉ mặc áo vải, lúc này thì được mặc áo da a.” Nói rồi nhỏ giọng cười cười: “Ta không có khuê nữ nhưng cũng coi như là được hưởng phúc của khuê nữ rồi.”

Minh Phi chỉ chỉ một chiếc áo da gấm xanh ngọc trong bao quần áo nói với Thanh Hư: “Còn đây là làm cho huynh.”

Thanh Hư hơi chau chau đôi mày nhưng cũng tới mở ra nhìn nói: “Năm nay miễn phí tiền nhang đèn.”

Minh Phi thở nhẹ một hơi rồi nhẹ nhõm cười: “Giống như là ta bị thua thiệt rồi.”

Thanh Hư nói: “Đã là huynh muội còn so đo như vậy sao?”

Tổng đạo sĩ liếc nhìn hai người rồi xảo trá cười, sau đó tiếp tục vui đầu khỏ ăn.

Minh Phi đợi ông ăn xong thì hỏi về bệnh tình của Tiết Diệc Thanh: “Ngài thấy bệnh tình của nàng thế nào? Mấy ngày nữa, nàng phải trở về Phủ Minh rồi, ngài xem có thể cho nàng ít thuốc mang về uống không?”

Tổng đạo sĩ vuốt vuốt chùm ria mép nghiêm túc nói: “Là có chuyển biến tốt nhưng không thể dứt điểm được. Sau khi người về nói nàng đừng uống thuốc nữa, ta sẽ đưa cho nàng loại thuốc viên, hai ngày uống một viên rồi từ từ nghỉ ngơi điều dưỡng thôi.”

Minh Phi nghe như vậy thì cảm thấy rất nặng nề, lại ngồi bồi nói chuyện với Tổng đạo sĩ một lúc, tính toán thời gian này Cung Viễn Hòa đã về nhà rồi nên từ biệt Tổng đạo sĩ và Thanh Hư để trở về.

Dọc đường về, Đan Hà và Kim Trâm rúc vào nhau nhỏ giọng nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng. Còn Bạch Lộ thì cực kì quy củ ngồi bên cạnh Hoa ma ma, hai mắt nhìn thẳng, Hoa ma ma không thích bộ dạng si mê của Đan Hà sau khi rời khỏi quán rượu nên khen Bạch Lộ: “Bạch Lộ càng ngày càng trầm ổn.”

Bạch Lộ yếu ớt cười rồi cúi đầu không nói gì.

Kim Trâm chăm chọc nhìn Bạch Lộ, đây không phải là trầm ổn mà là mất hứng đấy.

Về đến nhà, Cung Viễn Hòa vẫn chưa trở về, bên sát vách cũng tới thúc giục mấy lần. Minh Phi nghĩ thầm nếu có đi qua cũng chỉ có thể mất to trông mắt nhỏ với Cung Trung Tổ thôi, mà càng nhìn càng thấy không thích nên tránh đi. Đèn Ấm Tê các của Tiết Diệc Thanh tránh mặt, cởi áo da ra cùng Tiết Diệc Thanh nằm lệch trên giường nghe Hoa ma ma kể chuyện.

Ở Ấm Tê các vừa ấm lại vừa thoải mái, Minh Phi cảm thấy buồn ngủ, càng về sau cũng không biết Hoa ma ma nói cái gì, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc. Đang vất vả chống đỡ cơn buồn ngủ, chợt nghe Đan Hà vui vẻ đến báo: “Nãi nãi, đại gia đã trở lại!”

“Thật?” Minh Phi nhảy lên luống cuống tay chân mặc lại áo da: “Đã đi tới đâu rồi?”

Đan Hà ngồi chồm hồm xuống mang giày cho nàng cười nói: “Vừa đến bến tàu đã cho người cỡi ngựa chạy trở về báo tin, lúc này có lẽ cũng đã tới cửa lớn rồi, nãi nãi nhanh lên một chút.”

Minh Phi đi nhanh đến cửa rồi xoay ngược trở lại, đứng trước bàn trang điểm của Tiết Diệc Thanh soi gương, cầm lược chải lại tóc, sửa sang lại trâm vàng trên đầu, chỉnh sửa lại vạt áo.

Tiết Diệc Thanh thấy vậy cười ha ha: “Không ngờ biểu tẩu cũng có lúc khảnh trương như vậy, đã rất đẹp mắt rồi! Đi nhanh đi! Cẩn thận kéo vạt ngã a!”

“Muội cũng chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta phải sang bên sát vách.” Minh Phi không để ý Tiết Diệc Thanh trêu chọc phản kích lại rồi cười đi nhanh đến đón Cung Viễn Hòa. Chưa tới cửa thùy hoa đã thấy bên cạnh Cung Viễn Hòa có một ma ma và một nữ nhân mặc áo choàng trắng trong tay còn bế một bé trai chừng hai tuổi, vóc người nhỏ nhắn, mặt mũi gầy gò đi tới.

Mặc dù nàng kia vẫn đội mũ trùm đầu nhưng Minh Phi vẫn nhận ra đó chính là nữ nhân kia là Đặng Cửu, người nàng và Cung Viễn Hòa gặp trên đường đến Phủ Minh, chỉ không biết đứa bé nàng ôm trong ngực là ai.

Cung Viễn Hòa đưa mắt nhìn quanh khi thấy nàng mặc chiếc áo khoắc da dê màu xanh, mặc đai lưng màu đỏ thẫm, váy thạch lưu, vẻ ngọc mảy ngài đứng đó thì bên môi nở nụ cười, bước nhanh tới nắm tay nàng cười: “Đây chính là người ta đã nói trong thư, nàng là biểu tỷ của Lục gia mang đứa bé đến mời Thủ Chân Từ xem bệnh.”

Đây là cố ý sửa lại tên. Minh Phi hiểu ý hơi phúc thân trước Đặng Cửu: “Đại biểu tỷ vạn phúc.”

“Đệ muội vạn phúc. Ngại quá, đã mang thêm phiền toái cho các người rồi.” Đặng Cửu giao đứa bé trai trong ngực cho Mạnh ma ma, còn bản thân thì thi lễ trước Minh Phi. Thấy động tác phúc lễ của nàng, Minh Phi nhận ra nàng ta đã thuần thục hơn trước nhiều.

“Không phiền toái, không phiền toái.” Minh Phi dẫn nàng vào trong nhà rồi nhìn sang đứa bé: “Đứa bé thật đáng yêu, đã mấy tuổi rồi, tên gọi là gì thế?”

Nhìn dáng dấp của đứa bé kia có mấy phần giống Đặng Cửu, đều là khuôn mặt hình trứng, hai mắt to tròn hai mí, lỗ mũi thẳng. Thấy Minh Phi cười, đứa bé cũng nhìn Minh Phi cười lại, sau đó xấu hổ xoay người ôm cổ ma ma.

Trong mắt Đặng Cửu thoáng qua tia buồn bã bị thương nói: “Đây là chất nhi của ta, gọi là Sơn nhi, chỉ mới một tuổi rưỡi.” Nói rồi nàng bế đứa bé dịu dàng nói: “Sơn nhi, gọi thăm thăm đi.”

Đứa bé kia quay đầu lại nhìn chăm chăm Minh Phi rồi cúi đầu gọi: “Thăm thăm.”

Cung Viễn Hòa ghé sát vào tai Minh Phi nhẹ giọng nói: “Đây là ấu tử của Đặng đại ca. Lần này bọn họ đến đây là mượn danh tiếng người bà con xa của Tiết cửu mẫu, nàng nhớ đấy.”

Minh Phi gật đầu cúi miêng ngọc bài phúc thọ đeo bên hông xuống đưa cho Sơn nhi, sờ đầu hắn một cái: “Cầm chơi nhé.”

Sơn nhi bị hấp dẫn bởi hoa văn trên miêng ngọc phúc thọ, cầm lấy cười hờ hờ một tiếng với Minh Phi: “Tạ thăm thăm!”

Đặng Cửu cắn cắn môi cảm kích cười với Minh Phi.

Cung Viễn Hòa nói: “Trên đường đi, bọn họ rất mệt mỏi, nàng đã dọn phòng nào cho họ? Trực tiếp đưa bọn họ tới là được.” Gật đầu với Đặng Cửu nói: “Đại biểu tỷ, ta không biết các người qua được, có cần gì, đại biểu tỷ trực tiếp nói với Minh Phi.”

Đặng Cửu im lặng không lên tiếng cúi chào hắn.

Minh Phi thấy thời gian không còn sớm nói với Cung Viễn Hòa: “Nước nóng đã chuẩn bị rồi, chàng đi tắm rửa đi, đồ mới ta đã đặt trên giường, nhờ thay.”

Cung Viễn Hòa nhìn nàng thật sâu rồi nhỏ giọng: “Đã biết.”

Minh Phi tham luyến nhìn bóng lưng của hắn rồi mang theo Đặng Cửu đi về hướng khác: “Đại biểu tỷ, viện ta chuẩn bị có hơi xa một chút nhưng rất an tĩnh, bình thường sẽ không có người nào đến quấy nhiễu. Trước cứ ở đó, còn những thứ khác từ từ lại nói sau.”

Đặng Cửu lặng lẽ gật đầu: “Lần này đã mang đến rất nhiều phiền toái cho các người rồi.”

Đến nơi, Đặng Cửu vào phòng cởi mũ trùm đầu ra, thấy trong phòng đã quét dọn sạch sẽ, mọi thứ đồ dùng hàng ngày đã chuẩn bị đầy đủ, trên giường chăn màn đều mới tinh, góc phòng cũng đã đặt chậu than, không khỏi cảm tay Minh Phi nhỏ giọng: “Đại ân này không lời nào cảm ơn hết được.”

Bị người khác lời kéo nói cảm ơn, Minh Phi hơi cảm thấy không được tự nhiên: “Đừng khách khí. Nước nóng sẽ nhanh chóng đưa tới, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong, chỉ là tới nay tình huống có hơi đặc biệt, không thể làm tiệc đón gió tẩy trần cho đại biểu tỷ, chỉ có thể đề hòm khác. Có cần gì, đại biểu tỷ sai người tới nói với ta...” Nàng có lòng muốn đưa nha hoàn đắc lực của mình đến hầu hạ nhưng sợ Đặng Cửu không muốn, chỉ có thể thử dò xét hỏi: “Người của đại biểu tỷ không nhiều lắm, có cần ta phái hai người làm việc nặng đến không?”

Quả nhiên Đặng Cửu uyển chuyển từ chối: “Sơn nhi sợ người lạ, thân thể lại không được khỏe, phải tĩnh dưỡng, người của chúng ta đã đủ rồi, cũng không cần phiền toái đâu.”

“Vậy đại biểu tỷ nghỉ ngơi đi.” Minh Phi cũng không miễn cưỡng, cáo từ rồi đi, trên đường đi nhắc nhở Hoa ma ma: “Ma ma truyền lệnh xuống, biểu tiểu thư Lục gia ở nơi này, phải cẩn thận hầu hạ, không được bất kính. Người nào vi phạm sẽ trách phạt nặng.”

Hoa ma ma gật đầu nói: “Nãi nãi cứ yên tâm, nơi này cứ giao lại cho nô tỳ, bảo đảm sẽ không có chuyện gì đâu.” Lập tức quay đầu phân phó Đan Hà: “Người nói gã sai vật mang hành lý của khách nhân đi vào...”

Minh Phi đi nhanh về chính phòng, thấy Kim Trâm và Bạch Lộ đứng ở ngoài canh cửa, thuận miệng phân phó Bạch Lộ: “Đến Âm Tê các mời biểu tiểu thư tới đây, nói chúng ta lập tức phải đi qua sát vách.” Nói rồi tự mình đẩy cửa vào phòng.

Nghe tiếng động, tiếng nước chảy sau tấm bình phong lập tức ngừng lại, Cung Viễn Hòa thấp giọng ho một tiếng: “Phi Phi, là nàng phải không?”

Tâm Minh Phi nhảy loạn, chấp tay sau lưng từ từ đi tới: “Sao chàng còn chưa tắm xong? Bên kia đã tới thúc giục mấy lần rồi, đợi lát nữa đi qua bị nắng cũng đừng trách ta không nhắc.”

Cung Viễn Hòa chậm rãi từ trong bồn tắm đứng dậy, cầm khăn lau nước trên người cười nói: “Lấy đồ đến cho ta.”

Minh Phi sớm lấy y phục đã chuẩn bị xong đưa tới, linh xảo trốn bàn tay hắn, dựa vào bình phong cười: “Nhớ ta không?”

“Nhớ.” Cung Viễn Hòa thân nhiên cười nhìn nàng, nhanh chóng mặc quần áo đi tới bên chậu than ngồi xuống: “Vẫn là về nhà thoải mái nhất, tới giúp ta lau tóc đi.”

Minh Phi nhếch miệng cầm khăn đứng phía sau hấn tinh tế lau lên lau tóc: “Chuyện thế nào rồi?”

“Đàn ông trong nhà không có cách nào thoát chết được, còn nữ quyền thì cũng không có cách cứu ra được, chỉ có thể cố gắng làm cho bọn họ tốt hơn một chút, không để nữ quyền bị vũ nhục. Lúc ấy, Đặng Cửu và Sơn nhi ở bên ngoài, không có ở nhà, may mắn tránh được một kiếp.” Cung Viễn Hòa chỉ chỉ hà bao đặt trên bàn: “Cũng không tốn tiền gì, chỉ xài mấy ngàn lượng bạc, tất cả đều chuẩn bị cho người phía dưới, Thôi Mẫn thì không thể xoay chuyển được, ta mời hai bữa cơm hán đều từ chối. Đặng Cửu và Sơn nhi này cũng coi như hấn nhắm một mắt mở một mắt rồi.”

Minh Phi hong khô tóc cho hấn rồi lưu loát búi tóc lên: “Còn hai đứa con trai khác của Đặng đại ca ở ngoài thì sao? Đã có tin tức gì chưa?”

Cung Viễn Hòa lắc đầu: “Chưa có tin tức gì nhưng chắc chắn Thôi Mẫn sẽ không bỏ qua cho bọn họ đâu.” Lúc Thôi Mẫn mời hấn ăn cơm cũng nói rất rõ ràng. Thôi Mẫn nói: “Ta làm quan có chức trách của kẻ làm quan, bọn họ phạm pháp ta chỉ có thể dùng pháp để xử, ai cũng không thể trách móc ta được. Về phần người... người cùng hấn có chút quan hệ bằng hữu, người vì hấn chạy cũng là cái nghĩa, ai cũng không thể trách người không tận lực. Phụ nữ và trẻ con vô tội, nhưng luật pháp là luật pháp, ta chỉ có thể tận lực để bọn họ ăn ít đau khổ mà thôi.” Ý là phụ nữ và trẻ con tránh được tội chết, hấn có thể nhắm một mắt mở một mắt nhưng chỉ cần bọn đàn ông sa lưới, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chuyện này cũng không quan hệ gì với chuyện làm quan, bởi nếu động thủ, tự nhiên sẽ không có đạo lý bỏ dở nửa chừng, có thể như vậy đã không tệ rồi. Minh Phi nghe thế thì không ngừng than thở: “Song Thọ và Song Phúc thì thế nào?”

Trên mặt Cung Viễn Hòa lộ vẻ không đành lòng: “Lúc ấy, Song Phúc thì chết rồi, Song Thọ dẫn mấy người chạy ra ngoài tìm hai đứa con trai của Đặng đại ca.” Hấn xoay người cầm tay Minh Phi: “Cửu tỷ và Sơn nhi rất đáng thương, nằng tốn nhiều tâm tư một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Đối nghịch.

Minh Phi cùng Cung Viễn Hòa, Tiết Diệc Thanh bước vào Thương Hàn đường thì người của chi thứ hai, trừ Cung Nhị phu nhân ra, toàn bộ đã đến đông đủ.

Cung Trung Tổ nghiêm mặt lạnh lùng, hằm hừ nhìn chằm chằm Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi hành lễ với hấn: “Sao lúc này mới đến? Cả nhà đều phải chờ các người.”

Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Vừa về nhà, thu thập một đôi, lại nán lại đôi một bộ đồ. Thăm thăm đâu? Sao lại không thấy nàng?”

Hấn là tự vạch áo cho người xem lưng. Cung Trung Tổ lạnh lùng hừ một tiếng: “Thân thể nàng không thoải mái.” Cung Nhị phu nhân làm ra chuyện như vậy, vì danh tiếng, hấn tất nhiên không được mang nàng cho quan phủ hoặc hưu thê, nhưng cũng không thể cho nàng ra ngoài tham gia gia yến cùng gối tổ.

Cung Viễn Hòa “A” một tiếng, cũng trầm mặt ngồi xuống không nói lời nào. Trong lòng Cung Trung Tổ có rất nhiều bức dọc cùng tức giận, có ý muốn phát tác, nhưng khổ nỗi trước mặt Tiết Diệc Thanh hấn lại là không mở được cái miệng, chỉ có thể là giương mắt nhìn không nói lời nào.

Cung Viễn Trật thấy không khí nặng nề, vội hoà giải: “Di nương, thời gian đã không còn sớm, có phải nên mở tiệc rồi không?”

Lý di nương liếc Cung Trung Tổ một cái, thấy hấn không tỏ ra phản đối, liền cười nói: “Lập tức, lập tức.” Kêu ma ma nha hoàn nhanh chóng sắp xếp bàn, mang thức ăn lên.

Trong lúc đợi mở tiệc, Cung Viễn Trật tìm rất nhiều chuyện cười để nói, cố gắng kéo không khí, Minh Phi sợ Tiết Diệc Thanh không được tự nhiên, liền chủ động nói chuyện linh tinh với hấn, ngay sau đó Cung Viễn Hòa cũng gia nhập vào, đương nhiên Cung Tịnh Kỳ, sau khi Chu di nương chết, biết mình không có hi vọng gả cho Chu Dần mà ủ rũ rất cũng miễn cưỡng lên tinh thần nói đùa vài câu.

Chỉ trong chốc lát, chỗ bọn họ nói tới khí thế ngất trời, chỉ có Cung Trung Tổ xụ mặt buồn bực, Cung Nghiên Bích cùng Cung Viễn Khoa ngồi ở một bên âm thầm trao đổi. Trong lòng ngực Cung Trung Tổ bực một đồng lửa, bùng nổ, thấy Cung Viễn Hòa cùng Minh Phi cười đến rục rịch, càng trở nên bực bội. Nổi giận dùng dưng mắng Lý di nương: “Không phải nói đã làm xong từ sớm sao? Sao còn chưa khai tiệc?”

Lý di nương luôn miệng nói: “Nhanh lên, nhanh lên, rất tốt.”

Cung Trung Tổ vẫn không chịu bớt giận: “Chút việc nhỏ thế này cũng không làm được.” Quái gờ cần nhẫn một chuỗi dài. Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Đã ăn tết, thì nên vui mừng mới đúng, Cần gì vì chút chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu này mà làm âm ỉ khiến tất cả mọi người không vui? Sớm một chút hay muộn một chút cũng đâu có sao?” Minh Phi không ngờ hấn sẽ chọn lúc này để chống đối Cung Trung Tổ, vội kéo tay áo của hấn, ý bảo hấn có việc gì thì cơm nước xong lại nói. Cung Viễn Hòa lật tay lặng lẽ cầm tay của nàng, ý bảo nàng đừng động. Minh Phi nhìn lướt qua mọi người chi thứ hai ngồi trong nội đường đều có tâm sự riêng, nghĩ thầm ngày này sớm muộn cũng phải đến, đến chậm không bằng đến sớm, nên cũng không xen vào nữa.

“Đây là người đang dạy dỗ ta?” Cung Trung Tổ mới nghe vậy đã giận dữ, lại thu hết hành động mờ ám của tiểu phu thê hai người vào trong mắt, càng thêm tức giận, không khỏi gắt gao nhìn chăm chăm Cung Viễn Hòa.

Cung Viễn Hòa không chút yếu thế nhìn thẳng vào hắn: “Trong lòng phụ thân có điều gì không thoải mái? Cứ nói ra, nhi tử giúp ngài giảm bớt buồn phiền.”

Ánh mắt hai người giằng co, ai cũng không chịu nhường ai.

Cung Trung Tổ cười lạnh: “Người có thể sao? Người lại nói thử xem, mấy ngày nay người đã làm gì?” Cung Viễn Hòa bình tĩnh tự nhiên: “Ta đi Minh phủ, giao thiệp giúp Đặng gia, không phải phụ thân đã sớm biết đường đi nước bước của ta sao?” Hắn làm chuyện quang minh chính đại, căn bản không cần giấu giếm.

Cung Trung Tổ chưa từng nghĩ, Cung Viễn Hòa thân nhiên bất ngờ, một chút ý tứ che dấu cũng không có. Trong lòng hắn oán hận Cung Viễn Hòa tiêu xài nhiều như vậy chỉ vì một người ngoài không liên quan như Đặng gia, lại không chịu tổn tiền vì mấy đệ muội mình, chỉ là không nói ý định cùng nổi oán hận này ra miệng, chỉ có thể tấn công từ bên ngoài: “Người lớn, việc thành gia lập nghiệp, người làm gì, chưa bao giờ nói với ta, sao ta biết người làm cái gì đi? Cho dù hỏi tức phụ người, tức phụ của người cũng không ngừng lừa ta, nói người đi làm việc thay gia đình thúc thúc người? Ha ha, người làm phụ thân như ta đây, không biết được xem là gì ở trong mắt các người!”

Cung Viễn Hòa vuốt ve ống tay áo, nói: “Đúng là ta đã nói cho nàng biết. Bởi vì chuyện này rất gấp, ta sợ hù dọa nàng, cũng sợ khiến ngài lo lắng, cho nên cũng không có nói cho ai khác.”

Lúc này Cung Trung Tổ có thể tìm được việc để trách móc, hét lên một tiếng vang như tiếng sấm: “Người còn biết sợ ta lo lắng? Đặng gia này là trọng phạm triều đình! Chẳng lẽ người không sợ bị họa lây, hại cả nhà chúng ta sao?” Lời này của hắn, cũng có mấy phần là thật, tuy là chưa xót, đỏ mắt, nhưng hắn thật đúng là sợ Cung Viễn Hòa bị cuốn vào trong, nói không rõ, hại mình không nói, lại làm hại cả Cung gia. Cung Viễn Hòa lắng lắng nói: “Như vậy, hiện tại có hại ai không?”

Cung Trung Tổ vỗ bàn: “Nếu đợi đến lúc mang tai họa tới rồi mới nói, có thể đã muộn!”

Cung Viễn Hòa giương mắt quét qua mọi người chỉ thứ hai đang ngồi trong phòng, nhàn nhạt nói: “Cách đối nhân xử thế, không thể chỉ lấy mà không trả. Ban đầu Đặng Quan có ân đối với ta, hiện tại hắn gặp nạn, ta không thể ngồi xem mà không để ý tới. Nếu như ta không quan tâm, thì chẳng khác gì súc sinh. Giống vậy, ta cũng vậy hi vọng, nếu ta lại gặp lúc khó khăn, còn có người bon ba vì ta. Ân Đặng gia phạm vào không giả, nhưng cũng không phải là nói mọi người lui tới cùng hắn đều đáng chết! Giả như thật như thế, vậy không biết có tất cả bao nhiêu phu huyện trong Minh phủ này xui xẻo theo. Chuyện Đặng gia, đúng là ta muốn nhúng tay vào!”

Cung Trung Tổ giận đến mức chỉ vào hắn luôn miệng mắng: “Nghịch tử! Nghịch tử! Gia tài bạc vạn tổ phụ để lại cho người không phải đưa cho người đi đi người ngoài vô điều kiện. Cứ làm cản lãng phí như người, tổ phụ người ở dưới suối vàng có biết, chỉ sợ cũng sẽ không tha cho người!”

Minh Phi không nhịn được mà thầm buồn cười. Cũng không biết ai mới là nghịch tử? Nhận lấy 90 vạn lượng bạc trắng, hiện tại cư nhiên thành người sa cơ thất thế, mất chức, mất mặt, mất thể diện. Nếu một đời trước của Cung gia ở dưới suối vàng có biết, tất nhiên sẽ nhảy dựng lên hành hung Cung Trung Tổ hắn, dù có đánh 100 lần cũng khó giải được nổi hận này.

Cung Viễn Hòa bật cười: “Đã là tổ phụ ta để lại cho ta, ta thích làm gì thì chính là chuyện của ta. Cũng đều là bỏ vào động không đáy, đương nhiên phải cho vào cái động ta thích. Đã bị người khác lấy đi vài chục vạn, lúc này ta bỏ ra mấy vạn thì có sao? Táng gia bại sản thì thế nào? Khốn khổ có cái tốt của khốn khổ, nàng dâu của ta không có ý kiến là được. Con cháu tự có phúc của con cháu, tóm lại cũng không bớt đi phần cung đường nào cho lão nhân gia ngài, ngài cũng đừng lo chuyện này nữa.”

Trong phòng lập tức yên lặng như tờ.

Cung Nghiên Bích cùng Cung Viễn Khoa liếc nhau một cái, trong mắt thoáng qua một tia vui vẻ. Cung Tĩnh Kỳ có chút ngẩn người, Cung Viễn Trật là cực kỳ lo lắng, mấy lần muốn nói chen vào, cũng bị Cung Tĩnh Kỳ lôi kéo tay áo ngăn cản. Mà Cung Viễn Quý, mặc người làm cho trời đất mù mịt, hắn vẫn chông mông lên, ở một bên ăn vụng điểm tâm trái cây, nhìn cái này một chút, lại nhìn cái kia một chút, bận bịu không để ý đến thời gian.

“Ta là phụ thân người! Người lại dám nói chuyện với ta như vậy?” Cung Trung Tổ không nghĩ tới, cũng chỉ không tới một tháng ngắn ngủi, Cung Viễn Hòa lúc trước còn nói mình không muốn nghe Cung Viễn Khoa nói Cung Nhị phu nhân hại hắn như thế nào, thế nhưng nói hết những lời này ra ngay trước mặt tất cả người trong gia đình, một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho mình!

Cung Viễn Hòa khẽ cười một tiếng: “Phụ thân, nói thật, nếu ngài thật sự quan tâm ta, sợ ta gặp chuyện không may, ta rất cảm kích. Nhưng nếu là bởi vì những nguyên nhân khác, thì không cần. Ta tự hỏi, những năm gần đây ta đối với ngài, đối với chỉ thứ hai, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Ta cũng không sợ người khác nói ta bất hiếu, dù là âm ỉ đến lên công đường, mọi người cũng đều biết sẽ xảy ra chuyện gì, ta không ngại. Lui vạn bước mà nói, thật không được, vậy nên liền để như thế nào thì giữ nguyên như thế là được rồi. Chức quan này, ta nghĩ có thể ngài quan tâm nó còn hơn so với ta, rất cần thiết mà.”

“Nghịch chương!” Cung Trung Tổ giận đến da mặt sưng huyết, chỉ vào Cung Viễn Hòa muốn tìm một câu hùng hồn để mắng. Lý di nương thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, luôn miệng nói: “Cũng nói ít mấy câu đi, ăn tết lớn, nói những lời tổn thương cảm tình làm gì?”

“Đúng, ta chính là nghịch chương! Ta một ngày không hợp lòng người thì chính là nghịch chương! Tại sao tất cả uất ức đều muốn ta chịu đựng, tất cả thua thiệt đều muốn ta gánh?” Cung Viễn Hòa nâng ly trà lên nhẹ nhàng hớp một ngụm, dùng giọng điệu thật bình tĩnh nói: “Lại không nói bọn họ là người sinh,

ta cũng là do người sinh, người phải công bằng, chúng ta đổi lại góc độ rồi nói đi, ta chính là đích tôn kế thừa hương khói, không liên quan tới chi thứ hai. Chuyện của chi trưởng, ta tự làm chủ. Ta vốn cũng không muốn nói cái này, tổn thương cảm tình, nhưng mà lúc này không nói rõ ràng, chỉ sợ ngày sau phải thành thù! Thừa dịp tất cả mọi người ở đây, tất cả các người đều nghe rõ cho ta! Tiền của ta, ta thích cho ai thì cho người đó, nếu không muốn cho, ai tới tính toán cũng không được!”

Cả một phòng yên lặng như tờ, tâm tình Cung Viễn Hòa rất tốt, quay đầu lại nhìn Lý di nương: “Di nương, có thể khai tiệc chưa?”

Lý di nương đang cầm khăn cứng đờ nói: “Đã xong.” Nàng dừng một chút, đột nhiên cất cao giọng hô một tiếng ra bên ngoài: “Khai tiệc!”

Hắn còn có ý định ăn cơm! Cung Trung Tổ phát tay áo lên, xoay người rời đi.

Cung Viễn Hòa quét Cung Viễn Trật một cái, Cung Viễn Trật nhanh chóng đuổi theo lời kéo Cung Trung Tổ, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, ngài không ăn cơm sao?”

Cung Trung Tổ chột hất tay hắn ra, buồn bực nói: “Không ăn! Ăn không vô.” Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Vậy ngài nhớ phải tới dẫn chúng ta đi gỗ tổ, gỗ tổ chính là chuyện lớn không thể trì hoãn. Di nương, làm phiền ngài dọn phòng bếp làm cho lão gia chút thức ăn tốt cho tiêu hóa. Khai tiệc, ăn cơm.” Bóng lưng Cung Trung Tổ cứng đờ, hung hăng dừng chân một chút, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cung Viễn Trật còn muốn đi theo, Cung Viễn Hòa lạnh lùng thốt: “Trở lại! Ăn cơm! Người để mọi người phải chờ một mình người sao?” Hắn giơ đũa lên, nhìn đám người Cung Nghiên Bích cười rục rờ: “Các người cũng không đói?”

Cung Viễn Trật nhanh chóng trở lại, ngồi xuống bên cạnh Cung Viễn Hòa, phối hợp cầm đũa lên, vùi đầu gian khổ ăn cơm. Đám người còn lại thấy thế, cũng nhắc đũa lên bắt đầu động.

Tiết Diệc Thanh mím môi, buồn cười lại không dám cười, chỉ có thể cúi đầu len lén nháy mắt với Minh Phi, làm mặt quỷ, vừa lúc bị Cung Viễn Hòa nhìn thấy, Cung Viễn Hòa nhìn không được bắt cười một tiếng. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Cung Viễn Trật nhân cơ hội hỏi hắn: “Ca, nói một chút chuyện trong kinh cho chúng ta nghe được không?”

Lý di nương làm cho Cung Trung Tổ một chiếc bánh ngọt, tự mình mang vào trong nhà, thấy Cung Trung Tổ nằm nghiêng trên giường, đưa lưng về phía nàng, chân cũng không đắp, không khỏi thở dài một hơi, đi tới đắp chăn cho hắn, dịu dàng nói: “Lão gia, ngài tốt xấu cũng nên ăn một chút gì chứ?”

Cung Trung Tổ không động, một hồi lâu sau mới buồn buồn nói: “Không ăn, để ta đói chết cũng được. Đói chết thì nghịch tử đó liền vui mừng.”

Lý di nương trầm mặc chốc lát, nhỏ giọng nói: “Ngài thật sự chết, tỳ thiếp phải làm thế nào?”

Cung Trung Tổ không lên tiếng, nghe tiếng náo nhiệt ở bên ngoài, giống như hắn có hay không có ở đó cũng không sao, nước mắt không khỏi chảy xuống, len lén xoa lưng Lý di nương, oán hận mà nói: “Lão tử nuôi một đám bạch nhãn lang (*).”

(*) Bạch nhãn lạch (sói mắt trắng): Ý chỉ những kẻ vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 248: Xúi giục

Lý di nương phát hiện hắn khóc, thông minh không vạch trần cũng không khuyên hắn, khẽ thở dài: “Ngài phải dưỡng tốt thân thể mới được, mấy công tử tiểu thư đều trông cậy vào ngài đấy. Đại gia chẳng qua chỉ là tuổi trẻ khí thịnh mà thôi, có đôi lời nói thật hay, phụ tử ra trận như binh sĩ, thời khắc mấu chốt ngài còn phải trấn cho hắn mới được. Đừng tìm hắn tức giận nữa, chỉ có nhi tử giận đối với lão tử, nào có lão tử giận đối với nhi tử chứ.”

Cung Trung Tổ nghe nàng nói như vậy, cảm thấy thể diện tốt xấu gì cũng trở lại chút ít, lật người ngồi dậy, nhận lấy bánh ngọt trong tay nàng ăn hai cái, cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, liền nói: “Bọn họ đều ăn cái gì vậy? Cũng không thể bọn họ thì ăn ngon uống say còn ta thì ăn cái này chứ?”

Lý di nương nhin cười, “Tỳ thiếp dọn cho ngài bàn khác.”

Đội đến khi dọn bàn xong, nàng cầm chiếc đũa đứng bên cạnh phục vụ, Cung Trung Tổ chỉ chỉ tay xuống, thở dài: “Hôm nay ăn tết, nàng cũng ngồi xuống ăn cùng ta đi.”

Lý di nương câu nệ nói: “Tỳ thiếp không dám.”

Cung Trung Tổ lắc đầu một cái: “Nàng đi theo ta vài chục năm, cũng không còn là nữ tử nữa, nàng. Chịu uất ức rồi. Ngồi xuống đi.”

Thì ra là hắn đều biết. Trong mắt của Lý di nương đột nhiên chứa đầy lệ, thật nhanh tràn ra khóe mắt, mang cái ghê nhỏ nghiêng người ngồi xuống, cũng không có tâm tư gấp thức ăn ăn, chỉ lo chia thức ăn rót rượu cho Cung Trung Tổ.

Trong lòng Cung trung Tổ chứa đầy chuyện nặng nề, ăn cơm uống rượu một chút chỉ cảm thấy vô vị tẻ nhạt, nghe tiếng cười khoan khoái bên ngoài càng cảm thấy buồn nức, liền để đĩa xuống đứng lên nói: “Nàng theo ta ra ngoài đi dạo một chút?” Lý di nương vội vàng tìm một cái áo choàng mới ra, cười nói: “Lão gia, đây là áo choàng da chồn đại nải nải làm cho ngài, vừa đúng mặc đi ra ngoài.”

Cung Trung Tổ hừ một tiếng: “Nàng ta cũng không phải là đồ tốt!”

Lý di nương không dám trả lời, cúi thấp đầu giúp ông sửa sang lại cổ áo: “Muốn đi thăm phu nhân một chút không? Một mình nàng ấy cũng rất quanh què.”

Cung Trung Tổ càng tỏ ra mất hứng: “Thăm cái gì? Cung gia ta rơi xuống hoàn cảnh này, toàn bộ đều do nàng ta ban tặng! Một độc phụ trí tuệ không phát triển! Ta hận không có năng lực khiến nàng ta chết sớm một chút!”

Đi tới phòng ngoài, chỉ thấy Cung Viễn Quý đang quán Tiết Diệc Thanh chơi đoán số, Cung Nghiên Bích đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Cung Viễn Khoa, Cung Tịnh Kỳ là về mặt đau thương lôi kéo Minh Phi nhỏ giọng nói gì đó, Cung Viễn Trật mặt mũi tràn đầy hưng phấn nghe Cung Viễn Hòa nói chuyện, vô cùng náo nhiệt, quả nhiên cảnh tượng từng có quan hệ. Mặt Cung Trung Tổ trầm xuống, dùng sức hừ một tiếng, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Nghe được tiếng hừ của ông, Cung Viễn Khoa ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn lướt qua, bên môi lộ ra một nụ cười châm chọc, quay đầu về khẽ nói với Cung Nghiên Bích: “Nhị tỷ tỷ, tỷ chờ đấy, ta nhất định sẽ báo thù cho di nương.”

Cung Nghiên Bích lấy làm kinh hãi: “Đệ đừng làm loạn.”

Cung Viễn Khoa cười nhạt, đưa ánh mắt hướng tới Cung Viễn Hòa, nói: “Đại ca, về tranh đề bớt lạnh chứ?”

Đề nghị của hắn lập tức lấy được đồng ý một lòng muốn đền bù quan hệ của Cung Viễn Trật, Cung Viễn Trật vui mừng khôn xiết: “Được được, chúng ta mỗi người vẽ một bức, xem ai vẽ đẹp nhất.” Không đợi mọi người đồng ý, hắn đã sai người đi vào lấy hai phần bút nghiên giấy mực, nháy mắt nói: “Đại ca đại tẩu tới trước?”

Minh Phi cười nói: “Tài môn gia chỉ cần một bức là đủ, để cho ca ca đệ vẽ đi.” Lại đẩy Tiết Diệc Thanh lên, “Muội là khách cũng vẽ một bức.”

Cung Viễn Hòa cũng không từ chối, cầm bút vẽ ra một cảnh Tổ Mai, một cảnh có tam mươi đoá, cầm lên thổi khô giao cho Kim Trâm, sau đó nhường vị trí lại cho mọi người. Tiết Diệc Thanh vẽ đến vẽ đi, lúc đếm cánh hoa cũng hồ đồ, liền đếm mấy lần mới tính rõ ràng.

Cung Viễn Trật ân cần mời Cung Nghiên Bích và Cung Tịnh Kỳ cùng vẽ, Cung Nghiên Bích chán ghét nhủ nhủ mảy, Cung Viễn Trật nháy mắt mấy cái với nàng, nàng mới bắt đầu dĩ đứng cùng một chỗ với Cung Tịnh Kỳ, hai người không nhìn nhau, đều cầm bút vẽ, dùng hết sức, tranh xem ai vẽ vừa nhanh lại vừa đẹp.

Thừa dịp mọi người đều nhìn hai người vẽ tranh, Cung Viễn Khoa mò tới bên cạnh Cung Viễn Hòa, nhỏ giọng nói, “Đại ca, huynh sớm nên như thế.”

Cung Viễn Hòa quét mắt nhìn hắn một cái, cười nhạt: “Như thế nào?”

Cung Viễn Khoa phần hận bất bình nói: “Hiện tại đệ coi như là nhìn thấu, càng nhượng bộ bọn họ càng được voi đòi tiên, cứng rắn muốn bức người khác chết mới hài lòng.” Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Cung Viễn Hòa, hắn tiến tới áp sát vào tai Cung Viễn Hòa nhỏ giọng nói: “Đại ca, chẳng lẽ huynh không muốn biết lúc trước đại bá mẫu đã chết như thế nào sao?”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy Cung Viễn Hòa chợt quay đầu lại, sắc bén nhìn hắn, trong mắt chứa đầy lạnh lẽo thấu xương, hắn không khỏi lui lại, ngay sau đó cắn răng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Cung Viễn Hòa, “Cách giờ tổ còn có một thời gian ngắn, không biết đại ca có thời gian cùng tiêu đệ ra ngoài chạy một vòng?”

Mặc kệ chuyện năm đó là Thiệu thị chủ mưu, Chu di nương đồng lõa, hay là Chu di nương bày mưu tính kế, đều tận tâm tận lực giúp đỡ Thiệu thị đạt tới mục đích cuối cùng, hôm nay đều chỉ do một mình Thiệu thị làm, mà bởi vì biết được chuyện bản thủ bà ta làm nên mới bị giết người diệt khẩu. Chỉ cần Cung Viễn Hòa chịu ra ngoài cùng hắn, hắn sẽ nói hết đầu đuôi gốc rễ chuyện này cho Cung Viễn Hòa nghe, cũng không phải Cung Viễn Hòa không biết Thiệu thị và con gái bà ta hận đến tận xương, nhưng hắn vẫn bình chân như vại.

Lạnh lẽo trong mắt Cung Viễn Hòa từ từ tiêu tán, thay vào đó là một loại ý vị chán ghét không rõ, từ từ mà nói: “Không cần. Chuyện lúc trước chán hẳn Tam đệ cũng không rõ hơn ta là mấy. Nếu Tam đệ có tâm thì không ngại nói cho lão gia nghe, chắc hẳn ông ấy sẽ chủ trì công đạo.”

Cung Viễn Khoa không cam lòng nháy mắt mấy cái: “Chẳng lẽ huynh không muốn báo thù cho đại bá mẫu? Độc phụ kia chết một vạn lần cũng không đủ tiếc!” Nếu Cung trung Tổ chịu chủ trì công đạo, chịu nghe hắn nói, hắn cần gì phải ở chỗ này lôi kéo Cung Viễn Hòa chứ!

Nếu như Cung Nhị phu nhân chết một vạn lần không có gì đáng tiếc thì Chu di nương ít nhất cũng nên chết năm ngàn lần mới đúng.

Cung Viễn Hòa cười như không cười nhìn Cung Viễn Khoa: “Đây chính là đích mẫu của ngươi, nếu để lão gia nghe thấy lời này của đệ chắc chắn sẽ bị đánh bị mắng, đệ quên lần trước rồi hả? Nếu như vì tiền đồ của nhị đệ và Tứ đệ, lão gia nể mặt bọn họ sẽ tha bà ta ra, tính tình của bà ta đệ cũng biết. . . .” Hắn dừng một chút, ý vị sâu xa nhỏ giọng nói, “Cho nên, Tam đệ, ca ca khuyên đệ một câu, dù có thế nào thì người cũng đã không còn nữa, đệ bớt đau buồn đi, suy cho cùng tiền đồ quan trọng hơn, cũng đừng nghĩ những thứ này có hay không đều được nữa, nhịn tức giận nhất thời, miễn trăm ngày chi lo.”

Điều này cũng có nghĩa là chuyện của Thiệu thị hẳn quyết định sẽ không nhúng tay? Cung Viễn Khoa nghi ngờ nhìn Cung Viễn Hòa, Cung Viễn Hòa đã đi qua cười lớn vỗ vỗ vai Cung Viễn Trật, tán dương: “Về không tệ!”

Cung Viễn Trật có chút xấu hổ nói: “Kỹ thuật vẽ của đệ vẫn chưa được, không vẽ đẹp như đại ca”. Huỳnh đệ hai bàn tay đập tay, thấy thế nào cũng đều rất thân mật. Cung Viễn Quý cũng tiến tới, “Ta xem một chút, ta xem một chút. . .”

Lấy lòng lôi kéo tay Cung Viễn Hòa, “Đại ca, ca dạy cho đệ đi. . .” Cung Viễn Hòa liếc Cung Viễn Khoa một cái, khẽ mỉm cười: “Có gì không thể?” Sai người chuẩn bị giấy bút, tay cầm tay dạy Cung Viễn Quý vẽ. Minh Phi ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt đều là cười ngọt ngào, thỉnh thoảng cùng Cung Tịnh Kỳ, Tiết Diệc Thanh phê bình mấy câu. Cung Nghiên Bích lẻ loi ngồi ở một bên, giống như là cô lập.

Đội Cung Viễn Quý vẽ xong, Cung Tịnh Kỳ đột nhiên nói: “Đưa bức Tiêu Hân đồ của Tứ đệ về đến An Nhân đường treo chứ?” Cung Viễn Khoa cẩn thận từng li từng tí nhìn Cung Viễn Hòa một cái, thấy trên mặt Cung Viễn Hòa không có vẻ mất hứng nào, liền gọi người tới dặn dò: “Đưa bức Tiêu Hân đồ này qua cho phu nhân, nói là tứ công tử tự tay vẽ.”

Cung Viễn Quý hả hê kéo người đưa tranh nói: “Người hãy nói với phu nhân, để bà ấy thưởng cho ta.” Cung Nghiên Bích nhất thời nghĩ đến bản thân bị Cung Nhị phu nhân mạnh mẽ cướp đi hai trăm lượng bạc, hận không thể xé Cung Nhị phu nhân ra ăn mới giải hận.

Ánh mắt Cung Viễn Khoa trầm trầm yên lặng ở bên cạnh nhìn, thầm nghĩ, đúng rồi, hôm nay Cung Viễn Hòa hẳn có tiền có vị, có kiêu thế tướng mạo đẹp làm người khác hài lòng. Nhạc gia lại thể tráng, tương lai bùng sáng, dĩ nhiên không dám vì chuyện mười mấy năm trước mà bất chấp nguy hiểm. Mới vừa rồi trở mặt với Cung Trung Tổ, nói những lời đó chẳng qua cũng chỉ là vì bảo vệ lợi ích cá nhân của hắn mà thôi, sao có thể thật sự không vâng lời mà bất hiếu? Nếu thật sự theo như lời hắn nói thì Cung Viễn Trật, Cung Viễn Quý tương lai có tiền đồ, hắn còn phải cùng hai người liên thủ, giúp đỡ lẫn nhau.

Cung Viễn Khoa nghĩ đến chỗ này, đột nhiên rung mình, nếu Cung Viễn Trật tương lai có tiền đồ, hoặc là Cung Trung Tổ đột nhiên đã xảy ra chuyện gì, cái nhà này sẽ do Cung Viễn Trật và Cung Viễn Quý làm chủ, độc phụ kia nhất định sẽ được thả ra, bà ta vẫn làm Nhị phu nhân, cao cao tại thượng, được ung ứng cảm y ngọc thực! Mà thân mẫu của hắn, nói không chừng ngay cả Cung gia cũng không thể ở lại!

Nghĩ đến cảnh tượng thê thảm lúc chết và uất ức sau khi chết ngay cả hậu sự cũng che che giấu giấu của Chu di nương, cùng với dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, khinh miệt nhìn hắn và Cung Nghiên Bích của Thiệu thị, lại nghĩ đến về sau bà ta được thả ra, vẫn có thể vênh vào tự đắc tùy ý chà đạp hắn và đứa bé của hắn. Trên cổ Cung Viễn Khoa nổi đầy gân xanh, huyết Thái Dương đập thành thạch. Không thể, bất kể như thế nào, hắn tuyệt đối không thể để ác phụ này Tiêu Dao! Hắn muốn ác phụ này nợ máu phải trả bằng máu, một mạng đổi một mạng!

Tiết Diệc Thanh đang tựa vào đầu vai Minh Phi cùng nàng nói nhỏ, trong lúc lơ đãng thấy nét mặt dữ tợn của Cung Viễn Khoa, bị sợ đến dùng sức nhéo Minh Phi một cái, ý bảo nàng xem: “Lúc bi lúc hi, cần răng nghiêng lợi, thật là dọa người.”

Minh Phi liếc Cung Viễn Khoa một cái, nhỏ giọng cười nói: “Tị là giờ hội rồi, muội có mặt hay không? Ta sai người đưa muội trở về trước nhé?”

Tiết Diệc Thanh quả thật cũng cảm thấy mệt mỏi, liền đứng dậy từ biệt đám người Cung Nghiên Bích, Cung Tịnh Kỳ đi về nghỉ ngơi trước.

Khoảng cách đến giờ tỵ vẫn còn một canh giờ nữa, Cung Viễn Quý liền đề nghị chơi bài bạc, bị Cung Viễn Trật vỗ lên đầu hắn một cái, mắng: “Tính xấu không đổi! Còn nhắc đến chơi bài bạc nữa, ta nói phụ thân cắt đứt chân của đệ. Cung Viễn Quý nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Nhàm chán!” Ngay sau đó úp mặt trên mặt bàn ngăn người, rất nhanh đã ra ngủ gật, ngủ đến nước miếng chảy dài.

Đám người còn lại nói nhảm đã sớm nói sạch sẽ, mắt to trừng mắt nhỏ, chịu đựng một ngáp tiếp một ngáp, chỉ chờ giờ tỵ nhanh đến.

Khó khăn lắm Lý di nương mới đi vào cười nói: “Canh giờ sắp tới, lão gia đã qua trước, để cho ta tới mời đại gia, đại nãi nãi, công tử, các tiểu thư qua đó đây.”

Mọi người ngáp dài đứng dậy, mới ra cửa, liền bị một trận gió lạnh thổi đến rung động, Cung Viễn Hòa yên lặng kéo Minh Phi qua, dùng thân thể chắn gió giúp nàng. Minh Phi âm thầm nắm chặt tay của hắn, thản nhiên cười với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Định xuống

Đội nghi thức tể tổ hoàn thành xong, từ Từ Đường ra ngoài, đã là giữa đêm. Đêm khuya trời giá rét, trong từ đường lại không đốt lò, Minh Phi lạnh đến phát run, Cung Viễn Hòa dứt khoát mở áo choàng của mình ra, quấn vào bên trong, ôm lấy nàng đi trở về, nhỏ giọng giận trách: “Tại sao không mặc nhiều một chút?”

Minh Phi dán chặt vào hắn, cảm thụ hơi ấm từ trên người hắn truyền tới, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, nhỏ giọng cười nói: “Ta cố ý. Biết ngay chàng sẽ như vậy.”

Cung Viễn Hòa không tiếng động cười một tiếng, âm thầm ngất ở trên eo nàng một cái, sau khi ngất xong không bỏ được, lại thuận theo ở trên mông nhỏ nhô lên của nàng xoa nhẹ mấy cái.

Minh Phi trở tay ngất hẳn một cái, nhỏ giọng nói: “Không được lộn xộn!”

Cung Viễn Hòa cười hắc hắc không ngừng.

Đến cửa thủy hoa, Hoa ma ma dẫn Đan Hà cùng mấy tiểu nha hoàn mới vào đốt đèn lồng tiến lên đón, cười nói: “Đại gia và nãi nãi lạnh lắm rồi đây? Dưới bếp làm hoành thánh thịt dê, trước tiên ăn một chén cho ấm rồi nghỉ ngơi như thế nào?”

Làm ấm ỉ một buổi, cũng cảm thấy đói bụng, Minh Phi gật đầu một cái: “Bụng lên đây đi. Biểu tiểu thư và tiểu Biểu thiếu gia Lục gia đều an trí xong?”

Hoa ma ma cười nói: “Bởi vì đi đường mệt mỏi, sau khi ăn cơm xong đã nghỉ ngơi rồi ạ. Nói là sáng mai lại đến cảm tạ nãi nãi.”

Minh Phi nhìn lướt qua mấy tiểu nha hoàn đi theo sau lưng Hoa ma ma lạnh đến co đầu rúc cổ, cười nói: “Đêm đã khuya, sao còn chưa cho các nàng đi ngủ?”

Hoa ma ma nghiêm túc nói: “Đang là thời điểm học quy củ, lúc này không để cho các nàng học tốt quy củ, tương lai sao có thể được! Cho dù không thể làm chuyện lớn gì, cũng phải ở một bên nhìn, học theo.”

Nếu đã giao cho bà ấy dạy dỗ, thì mình không thể can thiệp quá nhiều. Minh Phi khẽ mỉm cười: “Trời lạnh, mọi người vắt vẻo rồi, đều ăn một chén hoành thánh thịt dê rồi đi ngủ đi, ngủ lại trên người cũng ấm hơn.”

Mấy nữ hài tử hi hi cười rộ lên, Hoa ma ma trừng mắt: “Còn không mau tạ ơn đại gia và nãi nãi? Các người rơi vào trong ổ phúc rồi, gặp được đại gia và nãi nãi tâm địa tốt, phải tích phúc, biết không? Nếu ai dám lười biếng phá hư quy củ, xem ta như thế nào trừng trị các người!”

Mấy nữ hài tử lập tức thu lại nụ cười, Cẩm Khởi nói: “Ma ma, nô tì đi trừ phòng truyền lời.”

Cẩm Tuệ nói: “Ma ma, nô tì đi đun nước nóng.”

Cẩm Hà nói: “Ma ma, nô tì đi xem chậu than một chút.”

Còn dư lại Cẩm Vân chậm nửa nhịp, nín lấy vạt áo thờ hồn hèn hồi lâu, rung rung nước mắt nặn ra một câu: “Các người đều làm xong tất cả mọi chuyện, vậy ta làm cái gì á.”

Hoa ma ma cau mày suy tư chốc lát, nói: “Người hả, người chạy đằng trước vén rèm cho đại gia và nãi nãi đi!”

“Dạ!” Cẩm Vân lập tức cười thành một đóa hoa, chạy thẳng tới đằng trước.

Lúc này Hoa ma ma mới hài lòng dẫn đầu đi lên phía trước: “Đại gia, nãi nãi, các ngài chậm một chút.”

Nhìn bà trình diễn một mạch, Cung Viễn Hòa không khỏi bật cười: “Hoa ma ma này, khí thế không thua gì Tiết tổng quản. Trong nhà này mỗi người đều bị bà ấy làm cho buồn ngủ còn phải xoay chuyển quanh, mà còn không dám nói nhiều.”

Minh Phi cười nói: “Nói đến tổng quản, không phải nhà chúng ta đang thiếu một nội tổng quản sao? Sau này Hoa ma ma sẽ là nội tổng quản của nhà chúng ta, ngày nào đó, tất cả mọi người đều gọi là Hoa tổng quản.”

Kim Trâm, Đan Hà, Bạch Lộ nghe thấy, đều chúc mừng Hoa ma ma: “Ma ma làm tổng quản, phải mời chúng ta uống rượu nhé.”

Hoa ma ma tiến lên tạ ơn Cung Viễn Hòa: “Nô tỳ tạ tuệ nhãn thương thức của đại gia! Nô tỳ nhất định xử lý thỏa đáng chuyện vụn vặt trong nhà, không để đại nãi nãi phân tâm.”

Minh Phi không thuận theo: “Ma ma thật vô lý, rõ ràng là ta cất nhắc bà, tại sao không cảm tạ ta, lại đi cảm tạ đại gia?”

Hoa ma ma nghiêm trang nói: “Nãi nãi, nếu không phải đại gia khen nô tỳ, nói nô tỳ không thua gì Tiết tổng quản, làm sao người lại nghĩ đến việc cất nhắc? Cho nên vẫn là phải cảm tạ đại gia.”

Lời nói nói ra tâm tình Cung Viễn Hòa thật tốt, vỗ tay cười nói: “Nói đúng lắm. Nếu Hoa ma ma cảm tạ ta, ta làm người tốt đến cùng, đại nãi nãi cũng nên tăng bậc tiêu hàng tháng cho Hoa tổng quản chúng ta.”

Hoa ma ma lại liên tục cảm ơn.

Đan Hà thấy thế hâm mộ, nhỏ giọng nói với Bạch Lộ: “Tương lai nếu ta cũng có thể được làm nội tổng quản, có thể được đại gia nãi nãi nể trọng như thế, ta liền thỏa mãn.”

Bạch Lộ xuy một tiếng, nhìn sát sao Kim Trâm bên cạnh Minh Phi một cái, nhàn nhạt nói: “Người nằm mơ của người đi, có nàng ta ở trước mặt cản trở, bất kể như thế nào cũng không tới phiên người.”

Đan Hà cau mày nói: “Ngươi làm sao vậy? Chanh chua như thế.”

Bạch Lộ nhàn nhạt xoay mặt: “Ta có chanh chua sao? Ta chẳng qua nói thật mà thôi.”

Đan Hà bĩu môi một cái, ngay sau đó thoải mái: “Nếu không được cũng không sao cả, tóm lại nãi nãi sẽ không bạc đãi ta.” Nàng nhớ tới hai người ban ngày nhìn thấy kia, đung đung cánh tay Bạch Lộ, “Ồi chào, ta nói, ngươi cảm thấy hai người ngày hôm nay như thế nào?”

Bạch Lộ không nhịn được nói: “Cái gì như thế nào?”

Đan Hà vô cùng thẹn thùng nói: “Hai người kia á. Chính là hai người Tiết tổng quản chỉ cho nãi nãi xem đó.”

Bạch Lộ chán ghét nói: “Có thể làm gì? Một người giống con khi, một người giống đồ ngọc. Nãi nãi cũng chưa nói cái gì, ngươi liền mắc hoa si trước rồi.” Nói xong không để ý tới nàng nữa, bước nhanh đi về phía trước đuổi theo Minh Phi.

Tại sao nói nàng như vậy? Nếu nãi nãi đã để Kim Trâm nói với các nàng rồi, thì chính là có ý đó, giữa tỷ muội tốt nói nhỏ với nhau một chút thì có làm sao? Đan Hà ngơ ngác đứng tại chỗ một lát, chán nản lắc đầu một cái, như thế này phải đi hỏi Kim Trâm một chút, rốt cuộc Bạch Lộ làm sao vậy.

Minh Phi và Cung Viễn Hòa trở về phòng, ăn hoành thánh, rửa mặt, lại giằng co chừng nửa canh giờ, mới xem như xong xuôi.

Thấy trong phòng không có người ngoài, Cung Viễn Hòa bước một bước dài tiến lên, chặn ngang ôm lấy Minh Phi đang ngồi ở trước bàn trang điểm nhìn hân cười, ném lên giường, mình cũng đi theo chen lên, một tay đè chặt Minh Phi, một tay kéo vạt áo của nàng, nhiệt tình hôn lên trên mặt nàng, vừa hôn vừa thở hồng hộc cười khê: “Nương tử! Nương tử! Ta nhớ muốn chết rồi. Thật khó lắm mới nhìn đến bây giờ.”

Minh Phi run rẩy, nhẹ nhàng ngấm vành tai của hắn, nhỏ giọng nói: “Ta cũng nhớ chàng lắm.” Một tay theo áo trong của hắn thăm dò đi vào, từ bên hông trượt xuống, nhẹ nhàng cầm lấy, không nặng không nhẹ trượt lên xuống mấy cái.

Cung Viễn Hòa cứng đờ, hơi thở dồn dập, gương mặt nhìn chăm chăm Minh Phi, trong mắt nóng bỏng gần như muốn đốt cháy nàng, trong miệng lại cười nói: “Hiểu phu không bằng thê, nàng thê nào biết trong mấy ngày qua ta nằm mơ chính là mơ thấy nàng đối với ta như vậy?”

Minh Phi ánh mắt lúng liếng đưa tình, dưới tay không ngừng, đầy hứng thú thưởng thức vẻ mặt khó nhịn của hắn, cười khê một tiếng: “Chàng thật sự mơ thấy cái này?”

Cung Viễn Hòa liếm liếm môi, cánh tay dài duỗi một cái, đẩy mạnh nàng một cái, bản thân mình quay đầu liền chui vào trong chăn, thở hồng hộc nói: “Còn mơ thấy cái này.”

Theo hơi thở ấm nóng của hắn ở trên làn da của nàng, một trận run rẩy quen thuộc không cách nào khống chế truyền đến, Minh Phi không nhịn được khê hô một tiếng, lấy tay túm được đầu của hắn.

Cung Viễn Hòa bận rộn đồng thời không quên lên tiếng trêu đùa nàng, Minh Phi nghe được xấu hổ, vỗ nhẹ lên trên đầu hắn, sáng giọng: “Đồ xấu xa, nói toàn lời xấu.” Lời còn chưa dứt, lại bị lật người, nụ hôn nóng bỏng cuồng loạn rơi lên trên người nàng.

“Phi Phi, tâm can của ta, bảo bối của ta.” Hắn không khống chế được cắn một cái ở đầu vai của nàng, dùng mảnh công thành đoạt đất, nàng khê hô một tiếng, nắm thật chắc khăn trải giường dưới người, đi theo hắn cùng nhau bập bênh mơ màng trong hoan lạc vô tận.

Sắc trời u tối, trong không khí chung quanh lộ ra vắng lạnh, canh giờ vẫn còn rất sớm, Cung Viễn Hòa cũng đã tỉnh, hắn lẳng lặng tựa vào đầu giường, dưới ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn lồng Dương Giác nhỏ nhỏ gần góc tường, quan sát tỉ mỉ dung nhan khi ngủ của Minh Phi. Minh Phi ngủ rất sâu, tóc đen dài xõa ở trên gối đầu màu đỏ, cùng tóc của hắn quấn lấy nhau, không phân rõ lẫn nhau.

Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa chân mày Minh Phi, chân mày thanh tú thường nhướng lên, không nhíu chặt giống như lúc mới vừa thành thân, nhìn qua là biết không vui. Hắn khê thở dài một hơi, cúi người xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cái trán của Minh Phi, về sau hắn sẽ không để nàng nhíu mày nữa.

Phòng ngoài truyền đến tiếng bước chân nhỏ không thể nghe thấy, là Hoa ma ma chỉ huy mọi người dọn dẹp phòng, đổi chậu than, chuẩn bị bắt đầu một ngày mới. Không biết là người nào chân tay vụng về đụng phải đồ, phát ra một tiếng vang nhỏ, Hoa ma ma đề giọng xuống mắng mấy câu. Sau đó, tất cả yên tĩnh lại.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một tia ánh sáng xuyên qua song cửa sổ rơi vào, Cung Viễn Hòa thở dài một cái, áp vào bên tai Minh Phi nhỏ giọng nói: “Nương tử, mặt trời soi đến mộng rồi, nên rời giường thôi.”

Lông mi thật dài của Minh Phi khê run lên, mang theo một chút mơ màng mở mắt ra, duỗi lưng một cái, ôm lấy cổ của hắn, cười nói: “Mơ mắt có thể nhìn thấy chàng thật tốt.”

Cung Viễn Hòa cười một tiếng: “Ta cho là không phải mơ mắt có thể nhìn thấy ta, mà là có ta cùng ngủ với nàng thật tốt.” Hắn xấu xa nhướng khóe miệng lên, “Ta có được hay không? Nàng có thích hay không?”

Nghĩ đến nhiệt tình và phóng đảng của hắn đêm qua, mặt của Minh Phi có chút nóng lên, vùi mặt vào trong ngực hắn không nói lời nào. Cung Viễn Hòa bị hơi thở của nàng làm cho ngứa ngáy: “Nói hay không? Không nói không buông tha cho nàng.”

Nàng nhất quyết không nói, xem hấn có thể làm gì? Nam nhân đắc ý vênh vảo. Minh Phi nhếch khóe miệng lên, nàng rất thích cuộc sống bây giờ, mặc dù chuyện khó khăn rất nhiều, nhưng có hấn ở bên cạnh, chuyện phiền lòng thế nào cũng sẽ không nhiều hơn chuyện hạnh phúc.

Hoa ma ma ở bên ngoài nghe tiếng động, lập tức chỉ huy mọi người bung nước, bày cơm.

Ăn điểm tâm xong, Minh Phi để cho những người khác trong phòng lui ra, chỉ để lại Hoa ma ma ở một bên phục vụ, thương lượng với Cung Viễn Hòa: “Ta cho Bạch Lộ và Đan Hà chọn người, một là đại hòa kế cửa hàng tơ lụa – La Triều Định, một là nhi tử của chương quỹ cửa hàng hương liệu - Hàn Minh. Chẳng cảm thấy hai người đó như thế nào?”

Cung Viễn Hòa nói: “Là Tiết Minh Quý chọn à?”

Minh Phi gật đầu: “Hai người nhìn qua cũng không tệ lắm.”

Cung Viễn Hòa cũng không thêm đề ý: “Hấn làm việc từ trước đến giờ đều ổn thỏa, nếu nàng cảm thấy không tệ, thì định xuống thôi.”

Minh Phi cười nhìn Hoa ma ma: “Đan Hà có chút ngây thơ hồn nhiên, có chút u mê, ta thấy La Triều Định khoan hậu, cũng biết nói chuyện, hai người họ tương đối thích hợp; còn Bạch Lộ, bộp chộp khinh suất, nên phối với người cẩn thận tỉ mỉ, quyết định Hàn Minh đi.”

Hoa ma ma được lệnh, cười nói: “Nô tỳ phải đi nói với các nàng ngay.” Con gái lớn không thể giữ lại, sớm định ra một chút, cũng dễ an tâm làm việc.

Hoa ma ma mới ra khỏi cửa viện, đã nhìn thấy khách mới tới hôm qua - Biểu tiểu thư Lục gia trong tay dắt Sơn nhi, đại ma ma - Lưu ma ma đi theo phía sau người nọ, chậm chậm đi tới bên này, vội vàng xoay người lại đi bẩm báo: “Đại gia, nãi nãi, Lục biểu tiểu thư đã tới.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Kiên nhẫn

Hôm nay Đặng Cửu mặc bộ y phục màu xanh thanh lịch, khoác áo choàng màu hồng cánh sen, búi tóc chải đơn giản, cài hai cái trâm hoa, son phấn nhẹ nhàng trông cực kì thanh lịch, mát mẻ, khí sắc tốt hơn hôm qua nhiều.

Minh Phi lấy từ trong mâm trái cây một trái cam đưa cho Sơn nhi chơi rồi thân thiết kéo Đặng Cửu ngồi xuống:

“Tối hôm qua tỷ ngủ ngon không? Cơm canh có hợp khẩu vị không? Nếu có chuyện gì thì nói với muội, tỷ tỷ cứ coi như nhà mình, đừng khách khí.”

Đặng Cửu khẽ mỉm cười: “Tất cả đều rất tốt. Đệ muội đã an bài rất chu đáo, Hoa ma ma cũng rất thân thiết.”

Cung Viễn Hòa thấy hai người nói chuyện vui vẻ thì đứng dậy: “Hai người nói chuyện đi, ta đến thư phòng.”

Sơn nhi thấy hấn phải đi thì ngẩng đầu lên, tròn tròn đôi mắt to đen láy linh lợi nhìn theo hấn rồi nhút nhát hô lên: “Cung thúc thúc...”

Lưu ma ma cười nói: “Mấy ngày nay Sơn nhi đã quen thuộc với Cung gia, mới sáng sớm đã la hét muốn đi qua tìm người.”

Cung Viễn Hòa thương tiếc sờ sờ đầu Sơn nhi, khom lưng ôm hấn lên: “Thúc thúc đưa người đi chăm sóc chó lớn nha.” Nếu như hai nhi tử kia của Đặng Quan bị bắt thì Đặng Quan chỉ còn lại Sơn nhi là đứa con duy nhất, hấn phải chăm sóc cho thật tốt mới được.

Sơn nhi vội vàng ném quả cam trong tay, phấn khởi vỗ tay ôm cổ Cung Viễn Hòa cười ha ha phát tay với Minh Phi và Đặng Cửu.

Lưu ma ma cười nói: “Cung gia thật kiên nhẫn.”

Đặng Cửu hơi nhủu chân mày không vui quét ánh mắt sang Lưu ma ma trầm giọng: “Còn không mau đi theo.”

Lưu ma ma lập tức đổi sắc mặt khom người thi lễ với Minh Phi và Đặng Cửu rồi thối lui ra khỏi phòng, bước nhanh đuổi theo Cung Viễn Hòa.

Đặng Cửu đổi lại khuôn mặt tươi cười nhìn sang Minh Phi xin lỗi và giải thích: “Đại ca ta thường không có ở nhà, mà mẫu thuẫn của hấn cũng chỉ là một thị thiếp, hàng ngày chỉ quanh quẩn trong nội viện, bình thường hấn rất ít khi gặp phụ thân, xung quanh đều là một đám nữ nhân. Khó gặp được biểu đệ tính khí tốt, kiên nhẫn nên hấn lập tức bám lấy, trên đường đến đây cũng gây cho biểu đệ rất nhiều phiền toái, sau này còn có thể gây thêm nhiều phiền toái cho đệ muội nữa.”

Minh Phi có cảm giác Đặng Cửu là người cực kì cẩn thận vội cười nói: “Từ trước đến giờ, Viễn Hòa rất thích trẻ con, năm đó biểu đệ của ta bướng bỉnh vô cùng, người trong nhà đều không quản lí được, vậy mà lại chịu nghe lời hấn. Trẻ con thì nên tiếp xúc nhiều với những đứa trẻ cùng lứa mới tốt, có những chuyện mà người lớn không giúp được.” Vốn nàng muốn nói trẻ con thì nên ở cùng một chỗ với phụ mẫu mới có lợi cho việc nuôi dưỡng và dạy dỗ nhưng nghĩ tới tình hình Đặng Cửu hiện giờ chỉ sợ đứa nhỏ này vĩnh viễn cũng không thể gặp lại phụ mẫu nữa nên không dám nói nhiều.

Đặng Cửu cau mày: “Ta vốn định mua cho hẳn một người bạn nhỏ khoảng 5, 6 tuổi để chơi cùng, nhưng bây giờ thì không thể được, nếu mua thêm người thì chỉ thêm gánh nặng thôi. Chờ thêm mấy ngày nữa xem tình hình thế nào rồi mới tính tiếp.”

Minh Phi kinh ngạc: “Tỷ tỷ có dự định gì sao?”

Đặng Cửu cười nhạt: “Trên đường đi, ta nhận được tin tức của rất nhiều người. Cho nên cũng không tính ở lâu nơi này, hiện tại chỉ là đặc biệt bắt đầu thôi. Đợi chuyện trong nhà yên ổn một chút, tìm được tung tích chính xác của hai đứa cháu lớn, hoặc là đi theo bọn họ hoặc là đợi xem tình huống rồi tính.”

Thân phận họ như vậy, tuy Thôi Mẫn nhắm một mắt mờ một mắt nhưng tóm lại thì Thủy Thành phủ quá gần với Phủ Minh, nếu có người biết được, đương nhiên sẽ dẫn đến phiền toái vô cùng. Minh Phi thấy vẻ mặt không giấu được khổ sở của nàng thì vội vàng an ủi: “Cuộc sống vô thường, tỷ tỷ nghĩ thoáng một chút đi.”

Đặng Cửu rũ mắt xuống: “Nghĩ không ra thì có thể thế nào? Không phải cũng phải trải qua những ngày tháng như vậy sao? Người sống cũng chỉ có thể tiếp tục sống qua ngày thôi.”

“Nãi nãi, biểu tiểu thư tới rồi.” Tiểu nha hoàn Vân Cẩm ở bên ngoài giơ hô một tiếng báo.

Ngay sau đó Tiết Diệc Thanh cười vui vẻ đi vào: “Muội nghe nói có một vị tỷ tỷ đến, không kịp chờ đã vội vàng muốn biết là ai.”

Đặng Cửu nhanh chóng đứng dậy nhìn sang Minh Phi như muốn hỏi là ai đến, Minh Phi nhỏ giọng nói: “Đó là tiểu thư Tiết gia, tỷ gọi nàng là Thanh muội muội là được. Từ nhỏ nàng đã yếu ớt nhiều bệnh, rất ít khi ra khỏi nhà nên không biết tỷ đâu.”

Tiết Diệc Thanh cười hi hi đi vào phòng cẩn thận quan sát Đặng Cửu, không đợi Đặng Cửu mở miệng, nàng nhẹ nhàng cúi đầu: “Gặp qua biểu tỷ.”

Đặng Cửu mỉm cười cũng trả lễ lại: “Gặp qua Thanh muội muội.”

Tiết Diệc Thanh thử dò xét hỏi: “Từ nhỏ muội yếu ớt nên chỉ về nhà ngoại cùng với mẫu thân có hai lần, chưa từng có cơ hội gặp qua biểu tỷ. Không biết phải xưng hô với biểu tỷ như thế nào...”

“Ta tên là Lục Hinh.” Đặng Cửu bình thản ung dung trả lời: “Lại nói, nhà chúng ta cùng đã nhiều năm xa quê đến nơi khác làm ăn, bình thường cũng rất ít về thăm người nhà.” Sau đó tìm cơ nói đại ca làm ăn xa bên ngoài, còn tẩu tẩu thì qua đời sớm, chỉ còn lại một mình Sơn nhi là độc đinh duy nhất nhưng Sơn nhi cũng mang một thân bệnh tật, nàng không thể không tìm đến người Tiết gia, vì vậy lúc này mới tới đây để cầu thần y Thủ Chân Từ xem bệnh.

Một nữ nhân mang theo chất nhi đến nhà bà con xa để cầu y, nói ra thì có chút không hợp lẽ thường. Tiết Diệc Thanh có chút nghi ngờ nhưng thấy Minh Phi có vẻ rất thân thiết với Đặng Cửu, lại có ý liên lạc với Cung Viễn Hòa khi Cung Viễn Hòa đến Phủ Minh, trong lòng nàng đã đoán hiểu được mấy phần vì vậy cũng tỏ ra mơ hồ với quá khứ, không hỏi đến nữa, nghĩ thầm nếu có người hỏi thì còn phải thay biểu ca và biểu tẩu giấu diếm một hai mới đúng.

Đặng Cửu cũng không ở lại lâu, nói chuyện một chút thì đứng dậy cáo từ, Minh Phi dặn dò nàng: “Tối nay muội sẽ thiết yến tẩy trần cho tỷ tỷ, đến lúc đó muội sẽ cho người tới đón tỷ.” Bởi vì Lưu ma ma còn chưa trở lại, bên người nàng cũng không có người nào phục vụ nên gọi Cẩm Hà đưa nàng trở về.

Tiết Diệc Thanh đưa mắt nhìn theo Đặng Cửu, đợi nàng đi khuất thì buông lỏng thân thể, cõng giày leo lên giường La Hán, tựa vào đầu vai Minh Phi, sâu mi rầu rĩ nói: “Biểu tẩu, biểu ca nói mấy ngày nữa sẽ đưa ta trở về, thật vậy không?”

Minh Phi lột hạt dẻ đưa cho nàng, thuận tiện véo khuôn mặt của nàng một cái: “Đương nhiên là thật rồi. Có phải muội không muốn rời khỏi ta phải không? Đợi đến mùa xuân sang năm muội về nhà chồng, ta không tiễn muội đâu.”

Tiết Diệc Thanh xấu hổ: “Tỷ lại nói xấu ta, ta không muốn để ý tỷ nữa.”

Minh Phi cười: “Biểu ca muội đã cho người thiết kế đồ trang sức chuẩn bị hôn lễ cho muội rồi, ngày mai sẽ đưa đến, vừa đúng lúc để muội mang về luôn.”

Tiết Diệc Thanh đem toàn bộ hạt dẻ trong tay nhét hết vào miệng Minh Phi, sáng giọng: “Không cho tỷ nói nữa!”

Hai người ngồi trên giường cười đùa, chợt nghe Vân Cẩm lên tiếng: “Ma ma tới!”

Hoa ma ma trả lời một tiếng rồi đi vào: “Nãi nãi, chuyện ngài phân phó đã làm xong rồi.” Tiết Diệc Thanh thấy sắc mặt Hoa ma ma hơi khó coi thì lập tức coi như không muốn nói chuyện phiếm với Minh Phi nữa, đi xuống giường La Hán đi giày vào cười nói: “Muội phải đi tân bộ rồi. Lão đạo trưởng nói mùa đông cũng phải hoạt động nhiều một chút mới được.” Nói rồi để Nga ma ma đỡ tay mình nhún nhảy một cái đi ra ngoài.

Hoa ma ma trầm mặt đi tới trước mặt Minh Phi nói: “Nãi nãi, Bạch Lộ không chịu.” Ngược lại, Đan Hà không nói gì chỉ vui vẻ gật đầu, còn Bạch Lộ giống như thấy trời sập xuống vậy, sống chết không chịu.

Đã nằm trong dự liệu nên Minh Phi chỉ cười nhạt: “Nàng có nói lý do gì không?”

Hoa ma ma gật đầu: “Nàng ta nói muốn giống như Kim Trâm, muốn cả đời phục vụ cho nãi nãi.”

Minh Phi cong khoe miệng: “Không phải muốn cả đời phục vụ ta mà là không vừa mắt với người kia chứ gì? Ý này có lẽ là nếu Kim Trâm không gả cho người khác thì nàng cũng không phải không? Người kia là ta đặc biệt vì nàng ta mà chọn, nhưng ngay cả lời của ta cũng không nghe, đánh thẳng vào mặt của ta như vậy, làm sao ta có thể trông cậy rằng nàng có thể trung thành với ta chứ?”

“Nàng mà cũng xứng so với Kim Trâm!” Hoa ma ma tức giận, diện mạo dữ tợn.

Người Cung gia có thiếp động phòng thì không có gì kì quái thế nhưng lại muốn Minh Phi tự mình mở miệng, Minh Phi đích thân chọn người cho vậy mà còn không biết điều, bà kiên quyết không cho phép loại người này tiếp tục ở bên Minh Phi được.

Minh Phi vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng cười nói: “Ma ma bình tĩnh chớ nóng nảy, loại chuyện này thì phải người tình ta nguyên thời, chớ hại Hàn Minh. Nếu nàng ta không chịu thì ta cũng không thể ép buộc nàng ta được, vậy đề Từ Lăng gả cho Hàn Minh thôi.”

“Thật tiện nghi cho Từ Lăng quá.” Hoa ma ma chau mày lại, nét tàn khốc trong mắt nhạt đi mấy phần cười nói: “Nãi nãi, Từ Lăng cũng được, trong phòng thiếu người may vá, vậy thì phải an bài thêm một người may vá trong phòng mới được.”

Minh Phi gật đầu: “Chuyện này ma ma đi an bài đi, dù có phạt nàng ta đến phòng may vá thì cũng phải có lí do hợp lí.” Rốt cuộc cũng là đại nha hoàn bên người nàng, dù muốn đánh đuổi cũng phải có lí do thích hợp, không thể để người khác hiểu lầm nói qua nói lại gây phiền toái.

Chuyện này còn khó khăn sao? Ném mấy hạt đậu phộng ra thì chuột con tự nhiên sẽ mắc bẫy thôi. Hoa ma ma cười nhạt xoay người đi tìm Tiết Minh Quý nói ý tứ của Minh Phi để hắn nói với Hàn Minh và La Hán, để cho hai người đó quyết định, tốt nhất là trong năm nay định xuống hôn sự.

Hoa ma ma nói chuyện với Tiết Minh Quý xong, khi trở về gặp Đan Hà và Bạch Lộ đi về phía phòng bếp chuẩn bị cơm tối liền cười với Bạch Lộ: “Nãi nãi nghe nói người không thích Hàn Minh đã thương xót người gả Từ Lăng cho Hàn Minh rồi, xem như người được như ý muốn rồi nhé.”

Nếu là người nãi nãi cẩn thận chọn tất nhiên không phải là người bình thường, vậy mà chuyện tốt này lại rơi xuống người Từ Lăng? Đan Hà nghe vậy lập tức đổi sắc mặt lên lên nhìn Hoa ma ma, thấy bà cười vui vẻ nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng lạnh, thì tim không khỏi run lên, nhìn lại Bạch Lộ, lại thấy trong mắt Bạch Lộ lộ ra một tia vui vẻ.

Đan Hà không khỏi nhớ tới đêm qua Kim Trâm đã nói với nàng: “Dung mạo của Bạch Lộ không so được với chúng ta, ta cũng không giống với chúng ta. Nàng không nhìn trúng người nãi nãi chọn cho, nếu nàng không thật sự cảm kích, người cũng không cần đi khuyên nàng ta làm gì. Nếu người khuyên thì ngược lại nàng ta còn cho rằng người ngăn cản con đường của nàng đấy.”

Lúc ấy, nàng nghe nhưng lời như vậy có chút mơ hồ vừa hiểu vừa không, chỉ là không dám xác định. Mấy ngày nay, nàng ngây ngô ở trong phủ viện, vừa chuẩn bị của hồi môn, nhưng bởi vì tình cảm của đại gia và nãi nãi rất tốt, đại gia cũng từng đuổi Từ La và Mai Từ đến thôn trang. Vì vậy, từ trước đến nay nàng cũng không có loại tâm tư kia, nên nàng cũng nghĩ Bạch Lộ cũng giống như mình vậy, quy củ tuân thủ bốn phận, đương nhiên nãi nãi sẽ không bạc đãi người nào. Ai ngờ thế nhưng Bạch Lộ quả thật giống như lời nói của Kim Trâm, sinh ra tâm tư như vậy!

Rốt cuộc cũng là tỷ muội nhiều năm, Đan Hà không tin vội nói: “Ma ma nói đùa sao? Nếu nãi nãi đã chọn người cho Bạch Lộ, sao lại chuyển sang Từ Lăng chứ?” Vừa nói vừa kéo tay áo của Bạch Lộ, ý bảo nàng hỏi tâm chuyện ý vẫn chưa muộn.

Thế nhưng Bạch Lộ không hiểu ý tốt của nàng, cười nói: “Ma ma là ai chứ, là tổng quản, sẽ cùng chúng ta đùa sao? Mau mau đi phòng bếp thôi, chớ trì hoãn chuyện nãi nãi đã phân phó.”

Trong lòng Đan Hà có vạn lời muốn nói nhưng không nói ra được, chỉ có thể trợn mắt nhìn Hoa ma ma đi khuất rồi dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Người sẽ phải hối hận đấy! Ta đã nghe Kim Trâm nói rồi, sau này Hàn Minh trở thành chương quỹ, trong nhà hẳn tất nhiên cũng có nha đầu ma ma sai sử!”

Bạch Lộ nháy mắt mấy cái mắng lại: “Ngu ngốc! Nếu thật sự là người tốt như thế tại sao không để cho Kim Trâm? Ta không cần, gả cho Từ Lăng thì sao chứ?”

Nàng không cần? Nàng thật sự cho là nàng đang chọn mua đồ sao? Bọn họ đều là người của nãi nãi, nãi nãi đã cho ân điển như vậy còn không lĩnh tình. Đan Hà im lặng nhìn trời. Cô gắng nhịn xuống nói: “Đây là tâm ý của nãi nãi, người không sợ như vậy sẽ đã thương tâm nãi nãi sao?” Nói rồi không đợi nàng ta trả lời đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Không tha.

Minh Phi đang bảo Kim Trâm ghi nhớ chuẩn bị lễ vật đưa đến Tiết gia, Hoa ma ma cười hi hi chạy vào nói: “Nãi nãi, Từ Lăng nói muốn đến tạ ơn ngài.”

Minh Phi gật đầu: “Đề cho nàng đi vào đi.”

Từ Lăng mặc y phục màu xanh nhạt, khoác thêm chiếc áo vải bông rất hợp với bộ váy đỏ tươi, cúi đầu đi vào, quay cù dập đầu nói: “Nô tỳ tạ ân điển của nãi nãi.”

Về mặt của Minh Phi ôn hòa để cho nàng đứng lên: “Tình huống của Hàn gia chắc hẳn người cũng đã nghe Hoa ma ma nói rồi?”

Chân mày, khóe mắt của Từ Lăng đều nhiễm vui vẻ nói: “Nô tỳ đã nghe rồi ạ!” Nàng và vò nhẹ váy áo cảm kích: “Cả đời này nô tỳ cũng không quên đại ân đại đức của nãi nãi.” Nàng không ngờ nàng còn có thể có một mối nhân duyên tốt như vậy.

Minh Phi gật đầu: “Thứ khác ta cũng không trông cậy nhiều, chỉ cần người nhớ người từ nơi nào đi ra, thế nào đi ra, chớ làm mất mặt đại gia và ta là được.”

Từ Lăng gật đầu ghi nhớ.

Minh Phi nói tiếp: “Trong năm nay sẽ định ra hôn sự, lúc người rảnh rồi thì tranh thủ làm chút đồ cưới đi. Chuyện trong phòng may vá, ta sẽ phân phó thêm nhiều người giúp đỡ, để người có thêm nhiều thời gian rảnh.” “Nhanh như vậy sao?” Từ Lăng hưng phấn đến run rẩy cả người.

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ cùng kích động không che giấu chút nào của nàng ta, Minh Phi cũng nhịn không được cười: “Ổ chỗ này của ta không cần người hầu hạ, lui ra đi.”

Từ Lăng vui mừng hôn hờ lui ra ngoài.

Nhìn nàng ta như vậy rồi so với dáng vẻ của Bạch Lộ kia thật đáng ghét, Kim Trâm thở dài nói: “Bảo bối có thật tốt cũng phải đưa đến tay người thích nó, thì mới có thể vui vẻ được, nếu không thì thật là lãng phí.”

Minh Phi cười: “Vây còn người, cái gì trong mắt người mới được xem là bảo bối?”

Hoa ma ma nói xen vào: “Kim Trâm, người sợ cái gì? Có đại gia và nãi nãi cho người chỗ dựa, tiểu tử kia còn dám sinh ra nhị tâm gì chứ? Nếu hấn dám, ta là người đầu tiên không tha cho hấn!”

Minh Phi cũng gật đầu: “Ta nghe đại gia nói, hấn tốn mấy tháng tiền lương mua cho người vật liệu may mặc thượng hạng phải không?”

Kim Trâm nghe vậy thì cúi đầu nhưng khóe môi cũng lộ ra nụ cười: “Xài tiền phung phí. Nói cũng không nghe.”

Đây ý là chịu rồi? Minh Phi và Hoa ma ma liếc mắt nhìn nhau rồi cùng cười ha ha.

Cung Viễn Hòa đi vào thấy mấy người trong phòng cười nói vui vẻ, tâm tình cũng tốt lên: “Có chuyện gì mà vui vẻ vậy? Cũng nói cho ta nghe với?”

Kim Trâm vội nói: “Nô tỳ đi pha trà cho đại gia!” Rồi mặt đỏ đi nhanh ra ngoài như một làn khói.

Minh Phi tà ác nhìn theo cười: “Kim Trâm, người đi nhầm rồi, nơi này cũng có trà.” Quay đầu nói với Cung Viễn Hòa: “Có thể nói cho Tây Bình chuẩn bị tân phòng được rồi.”

Mấy ngày nữa trôi qua, quả nhiên La gia và Hàn gia mời người tới cầu hôn, ngay sau đó định xuống ngày, Minh Phi bắt để cho Đan Hà và Từ Lăng chuẩn bị đồ cưới. Tây Bình cũng muốn mời người đến cầu hôn, Kim Trâm lại nói phải đợi nàng mấy tháng nữa, để mấy tiểu nha hoàn quen việc rồi nàng mới yên tâm gả cho người. Minh Phi nghe xong cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ vụng trộm đến Kim Ngọc Mãn Đường định chế một bộ trang sức bạc nguyên chất cho nàng.

Mặc dù trong nhà có thêm hai vị khách là Đặng Cửu và Sơn nhi nhưng cũng không mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cho cuộc sống hàng ngày của Minh Phi và Cung Viễn Hòa. Chỉ vì Đặng Cửu và Sơn nhi cực kì ân tình, điểm tâm và cơm tối đều ăn trong sân mình, xung quanh chỉ có mấy thủ hạ và ma ma, cũng không yêu cầu hay đòi hỏi cái gì, cũng không rời khỏi viện của mình, không chỉ vậy, Đặng Cửu còn không cho Sơn nhi quấy lầy Cung Viễn Hòa. Mượn cơ hội Tiết Diệc Thanh đến xin Thủ Chân Tử chần mạnh lần cuối cùng thì đi theo một chuyến đến Nhật Khánh.

Có vị khách thức thời như vậy ngược lại khiến Minh Phi cảm thấy có chút ngượng ngùng, luôn cảm thấy bản thân mình chiêu đãi không tốt. Vì vậy liền thương lượng với Hoa ma ma để ma ma đưa một tiểu nha hoàn thông minh lanh lợi Bảo Nhi đến làm bạc với Sơn nhi, lại mang tặng một con ba trong trang đưa tới, khi tiểu cầu được bốn tháng thì tự mình mang chó đưa qua.

Thật sự Đặng Cửu cũng không khó khăn gì, khách khí nhận lấy rồi khách khí nói cảm ơn, Minh Phi ngồi nói chuyện với nàng một lát, thấy nàng thận trọng thì cũng đứng dậy cáo từ.

Buổi tối, Minh Phi nói chuyện này với Cung Viễn Hòa: “Nhìn qua thì người có vẻ rất hiền lành, mang cái gì đến đều nhận lấy nhưng rất khó thân cận, cực kì khách khí.”

Cung Viễn Hòa vô tình nói: “Nàng rơi từ chỗ cao xuống, đột nhiên phải đi ăn nhờ ở đậu nhà người thì như thế nào cảm thấy không câu nệ chứ? Chỉ cần nàng giống như hiện tại, cho ăn, cho mặc, ăn ở, đi lại xử lí như vậy là được rồi, những thứ khác cũng không cần trông nom. Dần dần, nàng ta sẽ biết nàng là người như thế nào, tự nhiên sẽ thân cận với nàng thôi.”

Minh Phi cười: “Không phải là ta lo lắng có chỗ nào không chu toàn sao? Chỉ sợ chàng oán trách ta không tiếp đãi khách của chàng chu đáo...” Cung

viễn Hòa bật cười: “Nàng nha, lúc nào thì ta oán trách nàng chứ? Nếu ta không yên tâm nàng thì sao có thể đưa các nàng về nhà làm khách được?”

Thời gian không nhanh không chậm trôi đi, đến mười một tháng chạp, Tiết Tiến Bộ đến đón Tiết Diệc Thanh về nhà. Minh Phi thay Tiết Diệc Thanh thiết yến tiễn hành, mời Chu Thanh, Trần Oánh, Cung Tịnh Kỳ, Cung Nghiên Bích, Đặng Cửu đến thưởng mai ăn lẩu.

Cung Nghiên Bích tới, nhưng Cung Tịnh Kỳ lại cáo bệnh không có tới, cũng không biết là có phải không muốn gặp Chu Thanh không, có lẽ càng gặp sẽ càng cảm thấy đau lòng. Đặng Cửu cũng uyển chuyển cự tuyệt không đến dự.

Chu Thanh và Trần Oánh liêu lĩnh móc mỗi vào mỗi câu câu cá, mặc áo choàng da thật dày, ngồi bên hồ thả câu như thật sự muốn câu cá, la hét khiến mọi người chờ ăn cá họ câu. Tiết Diệc Thanh khi dễ hai người lớn tiếng thương lượng với Minh Phi bảo phòng bếp nên chuẩn bị cá trước, tránh cho đến lúc bụng đói ăn ra thì không có cá, khiến những người ở đây mất mặt.

Chu Thanh và Trần Oánh không đồng ý, đùa giỡn đuổi nàng chạy quanh hồ, có vẻ muốn nàng không thừa nhận sai lầm thì không tha, vì vậy câu cá biến thành du ngoạn cười đùa.

Mặc dù Cung Nghiên Bích cũng có mặt ở đây nhưng cũng không than gia vào, có vẻ cũng không yên lòng, nếu có người tiến đến nói chuyện với nàng, nàng liền vô tâm đáp lại một câu, nếu không có ai để ý đến nàng, nàng sẽ yên tĩnh ngồi yên chỗ đó, im hơi lặng tiếng. Minh Phi cho rằng không lâu nữa nàng ta sẽ rời đi, không ngờ nàng ta lại chịu đựng đến lúc tan cuộc mới rời đi.

Mấy người lấy rượu Kim Hoa để uống, đến khi trời tối mới tan tiệc, lúc tiễn mọi người, ai cũng có chút lo mớ. Minh Phi thật không dễ dàng dỗ Tiết Diệc Thanh làm nũng quăn nàng không buông trở về phòng ngủ, có chút choáng váng vuốt vuốt mi tâm ra khỏi Âm Tê các, quay lại nói với Kim Trâm: “Ta có chút say rồi, lần trước ở Xan Hà hiền uống rượu với đại gia đến say, bị Hoa ma ma giáo huấn, sau này không dám uống nữa.”

Kim Trâm cười đỡ nàng nói: “Khó có hôm được vui vẻ như vậy, cũng là ở nhà mình thôi, Hoa ma ma sẽ không nói gì đâu.”

Đang nói thì thấy Vân Cẩm cùng Gấm Ý cầm đèn lồng đi lại cười nói: “Đại gia sai tội nô tỳ đến đón nãi nãi.”

Kim Trâm gật đầu: “Hoa ma ma còn chưa lên tiếng, ngược lại đại gia đã để ý đến rồi, có lẽ đại gia sợ nãi nãi bị biểu tiểu thư giữ lại ở Âm Tê các đấy.”

Minh Phi véo tay nàng cười mắng: “Quả nhiên giống như bà quản gia sắp về nhà chồng, nói chuyện lớn mật hơn ngày trước rất nhiều.”

Hai người vừa đi vừa cười nói trở về chánh phòng, mới vừa vào chánh phòng đã cảm thấy không khí khác lạ. Cung Viễn Hòa không có ở trong phòng, chỉ thấy trên đất mấy ly gốm vỡ khắp nơi còn chưa kịp quét dọn, Bạch Lộ quỳ gối một bên nhỏ giọng thút thít, rồi khóc như mưa. Hoa ma ma trầm mặt đứng một bên, Đan Hà cũng ở đây nhưng ánh mắt mờ hồ.

“Đây là có chuyện gì?” Minh Phi cởi áo choàng xuống đưa cho Đan Hà, ngồi xuống giường La Hán chỉ huy Vân Cẩm: “Mang cho ta một tách trà nóng.”

Lập tức Bạch Lộ quỳ gối tiến đến tội nghiệp ngược nhìn Minh Phi: “Nãi nãi, nô tỳ cũng không dám rồi, ngài tha cho nô tỳ lần này đi.”

Minh Phi cau mày hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa ma ma nói: “Nãi nãi, vốn cũng không có chuyện lớn gì, lúc nha đầu này dâng trà lại mất hồn làm rơi tách trà đại gia thích nhất, còn suýt nữa làm bỏng tay đại gia. Nô tỳ theo quy củ nói với nàng ta mấy câu, nàng ta lại không phục, chộc giận đại gia. Đại gia bắt nàng ta quỳ ở chỗ này đợi nãi nãi trở lại xử lí.”

Tuy Hoa ma ma nói đơn giản như vậy nhưng có lẽ thực tế nghiêm trọng hơn nhiều, Minh Phi nhàn nhàn hỏi tiếp: “Thật như vậy?”

Bạch Lộ vừa gật đầu vừa lắc đầu: “Nô tỳ không có ý.” Lúc ấy, nàng cũng không nhớ Hoa ma ma nói bản thân mình, nhưng trước mặt Gấm Tuệ và Cẩm Hà, Đan Hà, Hoa ma ma lại nói gần nói xa châm chọc nàng không biết xấu hổ, lại si tâm vọng tưởng, vô ơn, nàng không chịu được liền cãi lại mấy câu, cuối cùng lại chộc phải tổ ong vô về. Đại gia nghe thấy, không nói lời nào bắt nàng quỳ xuống chờ Minh Phi trở lại xử lí.

Minh Phi nói: “Nếu thật là như vậy thì đi xuống chịu phạt đi. Hoa ma ma, giống như quy củ, truyền xuống lời của ta, gần đến cuối năm, trong nhà lại có khách, tất cả mọi người đều phải nâng cao tinh thần cho ta, làm chuyện tốt thì thưởng, có lỗi thì phải chịu phạt, không thể để khách biết cười nhà chúng ta quản giáo không nghiêm.”

Hoa ma ma nghiêm túc gật đầu: “Nãi nãi, theo quy củ thì nàng ta nên chịu phạt hai tháng tiền lương, bị đánh 20 gậy, theo quy củ là phải bị đánh trước nội viện có sự chứng kiến của vú già và bọn nha hoàn trong viện để răn đe.”

Bạch Lộ đứng một bên nghe vậy thì lộ vẻ hoảng sợ nhìn sang thấy Kim Trâm và Đan Hà lạnh nhạt hạ mí mắt xuống không nói lời nào thì lập tức nóng nảy: “Nãi nãi...” Minh Phi lẳng lặng nhìn nàng: “Ta đã nói với ngươi, người bên cạnh ta phải làm gương, bởi vì người trên nhìn xuống, kẻ dưới nhìn lên, nếu ta ngay cả một nha hoàn bên cạnh cũng không quản giáo được, về sau lời ta nói ai sẽ nghe? Còn có Hoa ma ma, lần này rõ ràng ngươi cũng sai, ngươi giáo huấn mà nàng ta không phục tùng thì sau này ngươi làm tổng quản sao có thể làm cho mọi người phục chúng được?”

Bạch Lộ còn muốn cầu xin thì Minh Phi nói thêm: “Từ Lãng phải chuẩn bị đồ cưới không thể trong nom chuyện trong phòng may vá, sau khi ngươi lĩnh phạt thì xuống phòng may vá giúp đỡ nàng ấy làm việc đi, ở chỗ này ta không cần ngươi hầu hạ nữa, cũng là cơ hội để mấy tiểu nha đầu kia lịch luyện một chút.”

Bảo nàng đến phòng may vá làm thay chuyện Từ Lãng sao? Từ đó không thể trở lại được nữa? Tâm trí Bạch Lộ hoàn toàn bị đánh vỡ. Nàng chờ đợi

nhìn Minh Phi: “Nãi nãi, ngài không cần nô tỳ rồi hả? Nô tỳ đã làm sai điều gì chứ? Nô tỳ chỉ muốn phục vụ ngài thôi.” Mặc dù nàng còn có chút tư tưởng kia nhưng nàng cũng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, cũng không thể có uy hiếp gì đến địa vị của nãi nãi, huống chi nàng còn trung thành hơn so với người khác, sao nãi nãi không tha thứ cho nàng chứ?

Minh Phi hờ hững nhìn nàng, trong mấy nha hoàn đi theo nàng nhiều năm, cũng là cùng nhau lớn lên với nàng, mặc dù không có tình cảm sâu đậm như Kiều Đào, nhưng cũng không kém bao nhiêu, bình thường có phạm một chút lỗi lầm, thì nàng cũng không so đo nhiều. Nếu như có thể, nàng nguyện ý cố gắng hết sức mình để nửa đời sau của các nàng trôi qua dễ dàng, hạnh phúc một chút, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cho phép ai chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng. Chắc chắn mấy tiểu cô nương sẽ có ảo tưởng không thực tế, nhưng nàng đã cho Bạch Lộ cơ hội, tuy nhiên Bạch Lộ đã liên tục cự tuyệt, chuyện đã như vậy thì không thể trách ai được. Hoa ma ma đưa mắt ý bảo Đan Hà kéo Bạch Lộ ra ngoài: “Nãi nãi mệt mỏi rồi, chớ quấy rầy nãi nãi nữa.”

Nước mắt Bạch Lộ từng giọt từng giọt rơi xuống, vừa nhìn sang Hoa ma ma, vừa nhìn sang Đan Hà cầu xin: “Ma ma, Đan Hà, ta sai lắm rồi, mọi người cầu xin nãi nãi giúp ta đi, ta muốn phục vụ nãi nãi, không muốn đi đến những chỗ khác.”

Đan Hà không đành lòng đành quay mặt sang chỗ khác. Bạch Lộ mắt thấy vô vọng thì quay sang cầu cứu Kim Trâm: “Kim Trâm tỷ tỷ, ta sai lắm rồi, ta không nên không nghe lời tỷ, tỷ giúp ta một chút đi?”

Hoa ma ma lạnh lùng nói: “Ai cũng không giúp được người!”

Đan Hà thở dài nói: “Bạch Lộ, người đừng khóc lóc nữa. Đến phòng may vá đi, nãi nãi vẫn còn giữ lại chút tình cảm cho người.” An phận thủ thường tương lai còn có đường ra, nếu còn muốn làm âm ỉ, chính là muốn chịu chết.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Giá y (Áo cưới).

Nghe Bạch Lộ kể hết sự việc, mấy người tên Cẩm đều có chút sợ hãi, ngẩng ngốc đứng ở đó nhìn Minh Phi bất động. Minh Phi cũng không bảo các nàng lui ra, liền nghiêng người dựa vào giường La Hán, ngăn người ngủ gả ngủ gật bên chậu than đỏ bùng sắp cháy hết.

Đột nhiên, Cung Viễn Hòa từ bên ngoài đi vào, thấy mặt Minh Phi đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt, bỗng lại có một loại quyền rũ mị hoặc, lại thấy Hoa ma ma cùng Đan Hà, Bạch Lộ đều không có ở đây, liền biết nàng đã xử lý xong, liền phản phô Kim Trâm: “Mang nước nóng vào, hầu hạ ta cùng phu nhân rửa mặt.”

Kim Trâm lưu loát mà sai mấy người kia làm việc xong, dẫn họ lui ra ngoài, cười nói: “Đói bụng sao? Tỷ tỷ mời các người ăn khuya.” Nói xong quả thật đưa mấy gấm tới phòng nàng, lấy một chuỗi tiền đưa cho một ma ma tới phòng bếp làm bánh trôi để ăn.

Đợi khi chín tiểu nha hoàn ăn bánh trôi xong, nàng cười nói: “Vừa rồi rất sợ sao? Cũng không có gì đáng sợ, chỉ cần biết rõ thân phận đầy tớ của mình, giữ vững quy củ, trong lòng thời thời khắc khắc nghĩ tới phu nhân, phu nhân tự nhiên sẽ không bạc đãi các người. Các người nhìn ta cùng Đan Hà tỷ tỷ, không phải cũng rất tốt sao? Ai tới nói một chút, tại sao Bạch Lộ bị phạt?”

Lại không nói tới chuyện Kim Trâm ở đây dạy dỗ mấy nha hoàn có thể dùng trong tương lai cho Minh Phi, trong phòng, Minh Phi nằm lý ở trên giường không chút để ý hỏi Cung Viễn Hòa: “Sao Bạch Lộ lại chọc phải chàng? Nóng rồi hả?” Cung Viễn Hòa nhàn nhạt nói: “Không nóng. Ta không quen nhìn loại người như vậy.”

Minh Phi nảy sinh mấy phần hứng thú: “Nàng là loại người nào?”

Cung Viễn Hòa cười lạnh: “Chỉ dựa vào việc nàng ta chống đối chủ nhân, ta liền không vừa mắt nàng ta.”

Minh Phi càng nghe càng có hứng thú: “Chống đối chủ nhân? Không phải chỉ là cự tuyệt hôn sự ta an bài cho nàng sao? Vậy cũng không phải chuyện to tát gì.” Dĩ nhiên, lần này, sau khi Cung Viễn Hòa trở lại, Bạch Lộ tổng thừa dịp nàng không chú ý, sững sờ nhìn Cung Viễn Hòa đến gần người, cướp việc hầu hạ Cung Viễn Hòa, mang tâm tư như vậy, kiên quyết không được.

Cung Viễn Hòa đột nhiên tức giận: “Nàng quả thật không nhận ra nàng nghĩ gì? Tối nay là nàng và Hoa ma ma cố ý để một mình nàng ở trong phòng phục vụ, sau đó Hoa ma ma sẽ chờ thời cơ tới bắt nàng hiện nguyên hình? Nàng xem ta là cái gì!”

“Tức giận? Đừng nóng giận, chàng nghe ta nói.” Minh Phi đưa tay ôm lấy cánh tay của hắn, cẩn thận nhìn về mặt của hắn: “Ta là muốn tìm một cơ hội hợp lý hợp tình để đuổi nàng, không nói tới việc nàng thường xuyên xuất hiện trong phòng, nhưng nàng còn luôn nhìn chằm chằm vào chàng, khiến ta ngột ngạt. Nhưng muốn nói ta tính toán chàng, nói vậy là sai rồi.”

Cung Viễn Hòa liếc xéo nàng: “Cho ta một lý do để ta không tức giận.”

Minh Phi thấy ánh mắt này của hắn, đã biết hắn tất nhiên không phải thật sự giận nàng, liền tro mặt ra nói: “Mặc kệ ta có ở đó không, chàng cũng không

thế ở lại phòng đó mới đúng? Đó là phòng nha hoàn nhĩ? Theo lý thường hẩn là phải phục vụ ở phòng này đi? Nàng muốn làm gì, sao ta có thể phòng được? Cho nên đây là nàng thấy ta không có ở đó, nhân cơ hội lợi dụng sơ hở tính toán chàng, mà không phải ta tính toán chàng. Tựa như một đóa hoa thơm nở rộ, ong mật nha, bướm bướm nha, cái gì, đều sẽ nhào lên trên, chàng có thể trách người khác không canh chừng hoa cho kỹ sao? Chỉ có thể trách ong mật cùng bướm bướm quá giảo hoạt.”

“Nàng chỉ giỏi nguy biện!” Cung Viễn Hòa không nhịn được cười to, véo mặt của nàng, nói: “Nàng quả nhiên đã uống rượu rồi, có thể dùng hoa để hình dung nam nhân sao? Mặc dù bề ngoài của ta dễ nhìn, nhưng cũng không thể dùng hoa để hình dung ta chứ?”

Từ Từ La đến Bạch Lộ, Minh Phi nghĩ đến biểu hiện của hẩn, hài lòng điểm chớp mũi của hẩn một cái: “Không thể dùng hoa hình dung chàng, vậy là cái gì? Có?”

Có lẽ nàng bị rượu ảnh hưởng, Cung Viễn Hòa cười cho kéo chần lên cho nàng: “Ngủ đi.”

Minh Phi nhất quyết không tha: “Rốt cuộc nàng làm gì lão nhân gia chàng? Có phải bị sờ tay hay không? Chàng có nói hay không, không nói ngày mai ta cũng có thể hỏi.”

Cung Viễn Hòa hàm hàm hồ hồ nói: “Thật sự không có gì, chính là nhìn chăm chú, mất hồn, đánh đổ trà, dùng khăn lau nước trà cho ta mà thôi.”

Minh Phi nói: “Quả nhiên bị sờ tay, ta lại bị thua thiệt. Dùng vào tay nào?”

Cung Viễn Hòa đưa tay phải qua: “Tay này.” Lời còn chưa dứt, đã bị cắn một cái, đau đến nỗi hẩn hít sâu một hơi: “Nàng làm gì vậy?”

Minh Phi buông tay hẩn ra, nhắm mắt lại cười khê: “Phu quân ta bị người khác chiếm tiện nghi, ta bị thua thiệt, trong lòng không vui, đương nhiên muốn dùng chàng để hả giận.”

Cung Viễn Hòa xoa cánh tay, nhỏ giọng nói: “Đây là đạo lý gì? Vì bị liên lụy mà vướng vào tai họa (*), rõ ràng không phải lỗi của ta, nhưng cũng biến thành ta sai.”

(*) Nguyên văn “Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư”: Cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao; cháy thành vạ lây; ao cá lửa thành; lửa thành họa đến cá ao; chó chết, bọ chó chết theo (do tích cửa thành cháy, người ta lấy nước ở hào bên thành cứu hỏa, làm cho cá chết vì hết nước).

Minh Phi nói: “Không phải là chàng thích ta ghen vì chàng sao? Hôm nay ta ghen, chàng có ý kiến?” Không đợi hẩn trả lời, nàng nhanh nhẩu nói: “Loại chuyện như vậy, hoàn toàn dựa vào tự giác, chỉ dựa vào việc phòng bị của ta, sao có thể phòng hết được. Trước mắt là vậy, biểu hiện của chàng không tệ, về sau cũng đừng làm cho ta thất vọng.”

Cung Viễn Hòa vui vẻ ôm nàng: “Sao ta cảm thấy nàng càng ngày càng nhớ ta, càng ngày càng không thể rời bỏ ta?”

Minh Phi mát cái liếc mắt: “Không đẹp mắt, ta không thêm.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Cung Viễn Hòa tới bến tàu đưa huynh muội Tiết Tiến Bộ cùng Tiết Diệc Thanh trở về Ô phủ, Minh Phi an bài việc nhà xong, nghe Hoa ma ma bẩm báo việc trừng phạt Bạch Lộ đã được áp dụng, Kim Trâm liền tới báo: “Sát vách phải người tới.”

Người tới là Biên ma ma bên người Lý di nương, là mời Minh Phi đi qua dàn xếp sự việc.

Thì ra là sáng nay sau khi rời giường, Cung Nghiên Bích đột nhiên nhớ tới có một phần trên giá y còn chưa thêu xong, liền cho người lấy ra hoàn thiện, ai ngờ giá y lại bị người nào đó cắt thành vải vụn. Nàng khóc lớn một trận, hỏi tới cùng, mới biết được, hôm qua sau khi nàng đến chỗ Minh Phi, nha hoàn thân cận của Cung Tĩnh Kỳ cáo ốm không đến đã từng tới viện của nàng.

Nói đúng ra là, Cung Tĩnh Kỳ hoàn toàn có hiềm nghi, cũng chỉ có Cung Tĩnh Kỳ mới có lý gan làm như vậy, bởi vì ban đầu nàng đã từng cắt bỏ đồ cưới của mình vì bị Tô gia, là có tiền lệ. Cung Tĩnh Kỳ đương nhiên không thừa nhận, cũng không thừa nhận nha hoàn của mình từng tới viện nàng ta, nhưng có nhân chứng ở đây, nha hoàn kia không thừa nhận cũng không được.

Cung Nghiên Bích lại hỏi Cung Tĩnh Kỳ, hôm qua nàng rõ ràng không có bệnh, tại sao liền lấy cớ bệnh mà không chịu tới chỗ Minh Phi hẹn? Cung Tĩnh Kỳ không nói ra nguyên nhân, lúc ấy Cung Nghiên Bích liền đập phá phòng nàng, Cung Tĩnh Kỳ không phục, hai người liền xông lên đánh nhau.

Chuyện âm ỉ đến tận chỗ Cung Trung Tổ. Cung Trung Tổ vừa nghe liền biết vấn đề này rất nghiêm trọng, không nói rõ cuộc Cung Tĩnh Kỳ có hạ độc thù hay không, đã là trung tuần tháng chạp, năm sau Quách gia sẽ tới đón người, nếu không có giá y thì sao có thể làm hi sự? Làm cái khác cũng không kịp đi? Trừ phi ra ngoài mời một nhóm về làm, nhưng ngày tết như vậy, làm một chiếc giá y tinh tế đẹp để vậy phải tốn bao nhiêu bạc? Phải biết, việc dùng bạc cho hôn sự của Cung Nghiên Bích vẫn luôn được dự tính, phần ngoài ý muốn này phải giải quyết thế nào?

Lúc này Cung Nghiên Bích khóc lớn nhẩu loạn, từng câu từng chữ đều là gọi Chu di nương, nói là vì cửa hôn sự này, nàng và Chu di nương chịu hết ghen ghét uất ức không nói, Chu di nương còn vì chuyện này mà mất mạng, mất thấy nàng cũng không xong, không bằng để nàng chết theo, để Cung Tĩnh Kỳ liền vừa lòng đẹp ý gả đi. Lý di nương trấn an nàng, nàng liền nói phải nghiêm trị nha hoàn của Cung Tĩnh Kỳ, sau đó để Cung Tĩnh Kỳ bồi thường giá y cho nàng.

Cung Trung Tổ đang buồn rầu vì thời gian và ngân lượng vừa nghe, liền cảm thấy đây là biện pháp tốt, dù sao hôn sự của Cung Tĩnh Kỳ còn định, có thể từ từ thêu một cái giá y khác. Vì vậy hẩn liền bảo Cung Tĩnh Kỳ đưa giá y cho Cung Nghiên Bích, nàng thêu khác, lại cho người kéo nha hoàn kia đi bán.

Cung Tịnh Kỳ cũng không làm, nàng rõ ràng không có cắt rách giá y của ai, tại sao muốn bán nha hoàn thân cận của nàng, còn bắt nàng bồi thường giá y? Giá y của nàng đã sớm thêu xong, nàng dùng hai năm mới làm xong toàn bộ, tơ vàng sợi bạc trên áo đều là đồ thật, còn những trăn châu bảo thạch khác, giá trị vượt xa cái giá y tầm thường của Cung Nghiên Bích. D+d-l>q*d

Nhớ ngày đó, nàng giận dữ muốn cắt bỏ đồ cưới, lấy ra mấy lần, cũng không nỡ cắt bỏ giá y này, hôm nay lại phải nhịn nhục đưa cho Cung Nghiên Bích, nàng sao có thể dẫn nổi con giận này? Không được! Nàng kiên quyết không làm.

Vì vậy Cung Tịnh Kỳ cũng vứt bỏ hình tượng, học Cung Nghiên Bích la lối om sòm lẫn lộn, khóc lớn nháo loạn, tìm cái chết, nói Cung Nghiên Bích một là ghen tị giá y của mình tốt hơn so với giá y của nàng, hai là ghi hận nàng lúc trước đã từng bán nha hoàn bên cạnh Cung Nghiên Bích, liền tính toán lên giá y của nàng, tự mình cắt giá y của chính mình để trả đũa. Muốn lấy giá y của nàng, có thể, muốn bán nha hoàn của nàng, cũng được, để nàng chết rồi bán!

Hai bên không ai nhường ai, loạn thành một đoàn hồng bét. Cung Trung Tổ lấy ra uy phong của gia trưởng cũng không ai thêm đề ý tới, đám người Cung Viễn Trật tới khuyên cũng không có tác dụng, hai vị tiểu thư từ nhục mạ lẫn nhau đến nắm tóc, vuốt mặt, đấm đá lẫn nhau. Ma ma nha hoàn thật khó khăn mới kéo ra được, hai người cũng không ngừng, càng la hét ầm ĩ, thậm chí hô lên có ta không có nàng, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mời Minh Phi tới.

Minh Phi nghe xong, buồn buồn mà nói: “Đây chính là lỗi của ta rồi, ai bảo hôm qua ta nhiều chuyện mời hai vị tiểu thư tới đây chơi chứ? Nếu nhị tiểu thư không đến chỗ ta, cũng không cho người khác có cơ hội cắt giá y của nàng đúng không?”

Ma ma này cười khan nói: “Phu nhân nghĩ nhiều. Chuyện như vậy sao có thể có dính líu tới phu nhân? Phu nhân mời các tiểu thư tới đây làm khách, có lòng tốt, sao có thể là lỗi của phu nhân?”

Minh Phi gật đầu một cái: “Nếu nói như vậy, ta yên tâm. Nói nửa ngày, có thể tra rõ rốt cuộc là ai phá hỏng giá y không? Là ai dám cả gan làm loạn như vậy?”

Ánh mắt ma ma vụt sáng, cười nói: “Lúc ấy hai vị tiểu thư nói đều có lý, lão gia cũng xử không rõ. Chỉ là nhị tiểu thư cũng không thể tự cắt giá y của mình.”

Minh Phi quan sát vẻ mặt của nàng ta, rõ ràng chính là tin lời nói của Cung Nghiên Bích, cho là bởi vì Cung Tịnh Kỳ ghen tỵ mà cắt giá y của Cung Nghiên Bích. Nếu ma ma nều đều cho là như vậy, liền có thể biết được suy nghĩ của phần lớn người bên chi thứ hai rồi.

Giá y cũng đã bị cắt nát, muốn làm ầm ĩ thế nào liền làm, lôi kéo nàng làm cái gì? Lập tức liền nói: “Chuyện như vậy ta cũng không quản được. Lão gia đã từng làm quan cũng không xử rõ rốt cuộc chân tướng sự tình như thế nào, một phụ nhân như ta sao có thể biết rõ? Hai bên đều là muối muối, nếu ta khuyên Nhị muội muội, nàng nói nàng uất ức, muốn ta lấy lại công đạo cho nàng mới bằng lòng bỏ qua; nếu ta khuyên Tam muội muội, nàng cũng nói nàng uất ức, muốn ta lấy lại công đạo cho nàng. Tới cùng cũng không rõ, rốt cuộc ta nên nghe vị muội muội nào? Chỉ sợ cuối cùng cũng khuyên không được ai, ta lại bị người ghét, trong ngoài không được lòng người rồi. Không đi, không đi.” Không nói gì, liền cho người tiễn khách.

Hoa ma ma mỉm cười đỡ ma ma kia ra ngoài, để một miếng bạc vụn trong tay ma ma đó, cười nói: “Hôm qua phu nhân chúng ta uống hơi nhiều, thân thể không thoải mái, đang phiền muộn.” Ma ma này hiểu ý, cười nói: “Chuyện đó thì đúng rồi, loại chuyện như vậy, thân phụ cũng không xử trí được, sao đại tẩu nhà bên có thể khuyên được? Nếu đại phu nhân không thoải mái, vậy thì nên nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ nói lại với bên kia.”

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 253: Lỗ vốn

Đội Hoa ma ma trở lại trong phòng, Minh Phi hỏi nàng: “Ma ma thấy chuyện như thế nào?”

Hoa ma ma nói: “Chuyện như vậy chỉ sợ là vừa ăn cướp vừa la làng, nhị tiểu thư coi trọng giá y thêu tơ vàng sợi bạc của Tam Tiểu Thư là khẳng định rồi, dù sao giá y này rất đáng tiền. Nàng ta làm như vậy mục đích là muốn hại Tam Tiểu Thư, khiến Tam Tiểu Thư không tìm được người trong sạch.”

Minh Phi cười nói: “Nàng ta tính toán không tệ, thời cơ cũng nắm bắt rất tốt. Tiền có thể công, lui có thể thủ. Nếu thành công thì nàng ta có thể lấy được giá y của Tam tiểu thư như ý nguyện, trút con giận, nếu thất bại thì vẫn có thời gian chế tạo gấp một cái khác, không đến nỗi nhờ đại sự.” Nhưng nếu nàng ta thất bại, chỉ sợ Cung Trung Tổ sẽ không còn dư tiền cho nàng ta, nàng cũng chỉ mình chịu đựng mình thôi.

Kim Trâm tò mò: “Không biết cuối cùng lão gia sẽ quyết định như thế nào?”

Minh Phi cười nói: “Mặc kệ cuối cùng ông ấy quyết định như thế nào nhưng hôm nay nhất định là ông ấy phải buồn rồi.”

Bất kể là Cung Nghiên Bích vừa ăn cướp vừa la làng hay Cung Tịnh Kỳ thật sự xuống tay thì cũng đều là tỷ muội ruột thịt sát hại lẫn nhau, hể Cung Trung Tổ suy nghĩ bình thường, đều sẽ bị tức chết đi được.

Mấy người nói đùa một chút, phòng ngoài có người báo lại, nói là người của Kim Ngọc Mãn Đường người đưa đồ trang sức khảm trên châu ốc biển đến cho Minh Phi, hỏi Minh Phi có rảnh rồi không. Cuối cùng cũng đã làm xong, Minh Phi không kịp chờ nhanh chóng cho người đưa vào.

Người tới chính là nữ người làm đã tiếp đãi lúc Minh Phi đến Kim Ngọc Mãn Đường lần trước, người đó cầm một hộp gỗ từ đàn đi vào, trước hành lễ và chào hỏi Minh Phi rồi mới cười nói: “Bộ trang sức này của Nãi nãi tốn rất nhiều công phu, Đại Sur Phụ vội vàng chế tạo, cuối cùng là trước khi hết năm đã chế tạo thành công, trước hết mời nãi nãi xem một chút, nếu có chỗ nào không hài lòng thì còn có thể sửa đổi.” Vừa nói vừa mở hộp ra, mời Minh Phi kiểm hàng.

Quả nhiên, hiện vật còn đẹp hơn bản vẽ nhiều, Minh Phi vừa nhìn thấy đã không muốn dời mắt đi nữa —— bông hoa khảm trên chiếc nhẫn, khuyên tai đều nở rộ cực kỳ sáng lạng. Được mài thành hình giọt mưa dài, trong suốt nhìn xuyên qua tám viên Hồng Bảo Thạch và tám viên thủy tinh trong suốt bắt chéo tạo thành mười sáu biện cánh hoa, bao bọc ở giữa là hạt ốc biển trên châu màu hồng, có vẻ Phú Quý dịu dàng, kiểu điểm động lòng người.

Dây chuyền và trâm cài tóc hơi có chỗ không giống, nhưng dây chuyền và trâm cài đầu đều cùng một đóa hoa giống nhau, chẳng qua là chung quanh lại dùng mấy mảnh lá cây phi thủy xanh biếc mài ra làm nổi bậc lên giống mầm mới ngày xuân, khiến dây chuyền và trâm cài tóc có vẻ sắc sỡ loá mắt.

Minh Phi chú ý tới đóa hoa được khảm sau lưng trâm cài, giữ lại một yếm khóa, liền cười nói: “Đây là dùng để làm gì?”

“Đây là điểm đặc biệt của Kim Ngọc Mãn Đường chúng ta, dùng cái này nối dây chuyền lại, trâm cài tóc được cài Lưu Tô, đổi một kiểu dáng khác.” Nữ người làm cầm dây chuyền khế quần lên trâm cài tóc, sau đó cài nút yếm khóa lại, cây trâm quả thật biến thành kiểu cài Lưu Tô.

Sau khi mang thử, Minh Phi vô cùng hài lòng, liền sai Kim Trâm đi thông báo phòng thu chi tính tiền, lại thưởng cho nữ người kia rồi mời nàng ngồi xuống uống trà: “Thiếu Đông Gia các người có gửi thư về không? Có nói khi nào sẽ quay về Thủy Thành phủ không?”

Nữ người làm cáo lỗi, nghiêng nghiêng ngồi xuống ghé con, cười nói: “Thân thể của Lão Đông Gia chúng ta có chút khó chịu, đoán chừng trong thời gian ngắn Thiếu Đông gia sẽ quay về Thủy Thành phủ thôi. Nếu nãi nãi đang có chuyện cần tìm Thiếu Đông Gia chúng ta thì đừng ngại đưa thư đến tiệm chúng ta, chúng ta tự sẽ đưa đi.”

Minh Phi cười nói: “Không việc gì. Ta chỉ là nhìn tay nghề của quý điểm không tệ, muốn mời Thiếu Đông Gia các người giúp ta nhìn xem mấy viên đá khác phải khảm như thế nào mới phải. Chờ hần trở lại, làm phiền người phái người tới đây nói một tiếng, ta sẽ đến bãi phòng.” Thân thể của lão đạo sĩ càng ngày càng không tốt, tóm lại có một ngày sẽ thăng thiên, nếu Thanh Hư không có ý định làm đạo sĩ cả đời, nàng không thể không giúp hần nghĩ đến vấn đề cá nhân, để tránh Lão Đạo Sĩ đột nhiên không qua khỏi, chỉ còn lại một mình hần lẻ loi hiu quạnh.

Chốc lát sau, Kim Trâm lấy bạc tới đây, nữ người làm kia tao nhã lễ phép đứng dậy cáo từ, Minh Phi sai Kim Hà tiễn nàng đi ra ngoài.

Ban đêm, Cung Viễn Hòa về đến nhà, Minh Phi lấy đồ trang sức ra khoe khoang trước mặt hần, hỏi hần đẹp mắt hay khó coi. Hần mỉm cười ngồi một bên, cung chiêu nhìn nàng, nghĩ kế cho nàng: “Lễ mừng năm mới mang cái này đi.”

“Đó là dĩ nhiên.” Minh Phi vui rạo rức khoác tay hần, cùng dắt chó đi dạo, dắt chó trở về, Hoa ma ma liền tiến lên bẩm báo tiến triển mới nhất của chuyện giá y bên cạnh.

Mặc dù trong miệng Cung Trung Tổ không nói rõ chính là Cung Tịnh Kỳ làm, nhưng lại áp chế Cung Tịnh Kỳ, để cho nàng ta lấy đại cục làm trọng, tặng giá y cho Cung Nghiên Bích dùng. Ông ta xử lý vụ này đến hồ đồ, Cung Viễn Trật rất là bất mãn.

Cung Tịnh Kỳ thấy chuyện hôm nay bất kể như thế nào thì mình cũng chiếm hạ phong, không nói rõ ràng liền giả vờ đồng ý, sau khi lấy giá y ra liền ném vào trong chậu than ngay trước mặt người nhà. Mặc dù Lý di nương đã nhanh chóng bắt lại được, nhưng cũng đã cháy sạch không còn gì.

Cung Tịnh Kỳ cười lạnh chỉ vào y phục kia nói với Cung Nghiên Bích: “Không phải người đồ mắt y phục của ta tốt hơn người sao? Được, hôm nay ta thưởng người, người lấy về mà mặc đi!”

Cung Trung Tổ giận quá chừng, trơ mắt nhìn Cung Tịnh Kỳ đi xa, chỉ có thể ở đó mắng Cung Nhị phu nhân không biết dạy nam nữ, trái một tên phá của, phải một bại gia nữ. Một bộ y phục tốt như vậy mà lại đốt thành ra như thế này. Ông thật sự rất tức giận nhưng vẫn phải suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề mới đúng.

Hoa ma ma dừng một chút, nói: “Cho nên ấy, lão gia muốn mượn người ở phòng may vá trong phủ chúng ta qua giúp nhị tiểu thư thêu giá y.”

Cung Viễn Hòa chán ghét nói: “Không cho mượn! Thật đúng là biết làm khổ người khác, lúc cắt, lúc đốt sao lại không nghĩ tới lúc này?”

Minh Phi cười nói: “Ôi chao, không phải là gặp chuyện bất ngờ sao? Đây là chuyện lớn, thế nào cũng phải giúp.” Lập tức dặn dò Hoa ma ma, chọn hai ma ma làm việc nặng, sức ăn lớn thay hai bộ quần áo mới đưa qua.

Lý di nương thấy hai ma ma này liền biết ý tứ của phòng lớn, cũng không còn nhiều lời với Cung Trung Tổ, liền phân công hai ma ma này cho Cung Nghiên Bích. Tay chân của hai ma ma vô cùng thô ráp, vừa sờ lên lụa đồ sa tanh, liền móc lên một tảng tơ tằm khiến nha hoàn bên cạnh Cung Nghiên Bích cả kinh một trận, đi nói với Lý di nương để thay đổi người lần nữa đi, Lý di nương chỉ có thể đẩy lên người Cung Trung Tổ, nói trong nhà chỉ còn những người như vậy, không rút ra được.

Cung Nghiên Bích không thể lấy được giá y của Cung Tịnh Kỳ, mặc dù giận, nhưng lại cảm thấy Cung Tịnh Kỳ cũng không mặc được coi như thờ một hoi. Nhưng nàng không ngờ Cung Trung Tổ lại keo kiệt như vậy, không nỡ bỏ tiền mời người bên ngoài vào giúp nàng ta may vá mà mượn người của

phòng lớn, phòng lớn rõ ràng đang xem náo nhiệt. Thứ người như thế thì sao có thể dùng? Lập tức viện có đi tìm Lý di nương, nếu không đủ người thì ra ngoài phường thuê mua một cái.

Lý di nương cười như không cười ám hiệu nàng, có thể ra ngoài mua nhưng bạc trong tay Cung Trung Tổ đều có dự tính, chi sợ sẽ không ra quá nhiều tiền đi mua. Chỉ cần nàng không chê không tốt thì có thể. Lại bày tỏ, nếu như bản thân không phải quản gia, phải phục vụ Cung Trung Tổ, thì cũng có thể thuê giúp nàng, chỉ đáng tiếc là bản thân thật sự không có thời gian.

Lúc này Cung Nghiên Bích mới choáng váng, ý thức được là mình khiêng đá đập chân của mình. Giá y là chuyện lớn, không được qua loa, nàng không thể không quan tâm, mang theo nha hoàn ngày đêm vất vả, suốt ngày nhốt ở trong phòng thuê giá y, thiếu chút nữa không nấu thành đồ mất gà.

Cung Tịnh Kỳ thấy nàng ta rơi xuống hoàn cảnh này, tức cũng giảm bớt, mỗi ngày sau khi ăn uống no đủ, còn cố ý chạy đến bên ngoài viện nàng ta chuyển hai vòng, cười nói lớn tiếng, một lòng chỉ khiến nàng ta giận dữ. Đợi trở về trong phòng, cũng chỉ có thể tháo tờ vàng ngân tuyến còn lại trên giá y của mình làm lại lần nữa, vừa làm vừa ác độc nguyện rửa Cung Nghiên Bích không sinh được nhi tử, hoặc là sinh nhi tử không có hậu môn, không có mắt vân vân.

Sau chuyện lần này, Cung Viễn Trật cũng không ở chính giữa gián hòa nữa, chỉ hoàn toàn không thèm để ý đích xuất hay thứ xuất chi thứ hai, gặp mặt cũng không chào hỏi, không nói lời nào. Bất kể Cung Trung Tổ khiển trách hoặc là khuyên can, tất cả đều không hiệu quả, khiến Cung trung Tổ tức giận ngày ngày nằm trên giường kêu nhức đầu.

Hai mươi tháng chạp, lúc phủ nha đóng cửa chuẩn bị lễ mừng năm mới, một nhà đại bá Trần thị từ phủ mình trở về Thủy thành phủ, mà Cung Tịnh Du ở phủ gia Kinh Thành cũng nhờ người thuận đường về quê đem về một phần lễ vật rất bình thường, bày tỏ an ủi với phu thê Cung Trung Tổ, thuận tiện thông báo Cung Tịnh Du đã sinh một nữ nhi đầu lòng.

Cung Trung Tổ tính thật lâu, mới sai Lý di nương kiểm ra một phần lễ miễn cưỡng không trở ngại, chuẩn bị sai Cung Viễn Trật đi Kinh Thành thì mang cho thân gia và ngoại tôn nữ chưa gặp mặt.

Cùng lúc đó thì Minh Phi cũng nhận được quà đáp lễ trong kinh do Thái Quang Đình sai người đưa. Quà tặng đầy đủ phong cách của Thái Quang Đình, không nhiều lắm nhưng món nào cũng tinh xảo, món nào đáng tiền, món nào cũng đưa vào trong lòng nàng và Cung Viễn Hòa.

Dưới những bông tuyết rơi là tã, Minh Phi nghênh đón năm mới đầu tiên sau khi nàng gả vào Cung gia.

Giao thừa, bọn họ khéo léo từ chối lời mời không ở cùng với chi thứ hai, mà là mời Đặng Cửu và Sơn nhi cùng trôi qua giao thừa. Để hết pháo, sau khi ăn com xong, Cung Viễn Hòa và Minh Phi cùng nhau phát tiền mừng tuổi cho Sơn Nhi, lại cho mọi người như thường lệ, lại phát bao lì xì cho ma ma bên cạnh Đặng Cửu.

Sơn nhi nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, vui mừng chạy loạn khắp phòng, Đặng Cửu cô đơn ngồi một lát liền lấy cớ Sơn nhi buồn ngủ, ôm lấy Sơn Nhi đang liêu mạng đuổi chân, nhanh chóng rời khỏi. Minh Phi và Cung Viễn Hòa rất hiểu lòng nàng lúc này nên cũng không ép.

Đêm đã khuya, Minh Phi và Cung Viễn Hòa cho hạ nhân lui xuống, hai phu thê ngồi ở trên giường tay cầm tay, cùng tựa sát vào nhau đón giao thừa, nghênh đón năm mới trong không khí yên tĩnh ấm áp ngọt ngào.

Đầu tháng giêng, nhân tình lui tới rất nhiều, Minh Phi và Cung Viễn Hòa suốt ngày vội vàng thăm người thân chúc tết, mệt mỏi gần chết, mặt cũng cười đến cứng ngắc.

Hai mươi tháng giêng, phủ nha bắt đầu làm việc. Mà theo thông lệ của Đại Phong, tháng giêng không giết người, cái này thì đồng nghĩa với việc vụ án câu Đặng gia sẽ nhanh chóng chấm dứt, mà hai nhi tử trốn ra ngoài của Đặng gia vẫn không có tin tức truyền đến, vì vậy Cung Viễn Hòa lợi dụng tất cả thời gian rảnh rỗi ba khắp nơi, vận dụng các mối quan hệ hỏi thăm tiến triển mới nhất, Minh Phi bớt chút thời gian đi nói chuyện giải sầu với Đặng Cửu càng ngày càng bốn chôn không yên, bắt đầu thường xuyên đi ra ngoài.

Rất nhanh Minh Phi liền phát hiện, hành động của mình đều dư thừa. Đặng Cửu không giống với những nữ tử khuê các thời đại này, từ nhỏ nàng theo Đặng Quan đi giang hồ, cũng không giỏi về thiều thừa may vá, đánh cờ, ăn mặc, đàm luận thư họa chờ trong khuê phòng như những nữ tử bình thường, cũng không giỏi về kiểu cuộc sống nói chuyện với nhau ở hậu phủ.

Hoặc là nói, nàng cảm kích Cung Viễn Hòa trợ giúp Đặng gia, cũng cảm tạ Minh Phi hết sức chăm sóc họ, nhưng trong cảm nhận của nàng thì Minh Phi không phải kiểu người giống như nàng, nếu muốn nàng cùng Minh Phi nói về những chuyện vụn vặt thường ngày, nàng tình nguyện ngồi không cả ngày mà không nói câu nào.

Một câu nói, nàng nhớ tình cảm của Minh Phi, đối với Minh Phi vô cùng khách khí lễ độ, nhưng vô ý vị, nàng liền thích và tiếp nhận Minh Phi từ nội tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Hiểu lầm

Minh Phi chưa bao giờ thích làm chuyện không có ý nghĩa. Nàng đối với Đặng Cửu gia và Đặng Cửu không có chút tình cảm nào, nguyên nhân làm ra tất cả chuyện này cũng đều là bởi vì Cung Viễn Hòa. Nàng có thể đối với Đặng Cửu quan tâm đầy đủ, có thể đồng tình Đặng Cửu, nhưng nếu Đặng Cửu không cần, đương nhiên nàng không cần thiết phải lãng phí thời gian và tinh lực.

Vì vậy tất cả đều khôi phục như cũ, nàng chỉ trông nom ăn, mặc, ở, đi lại, Đặng Cửu muốn ra cửa, tới hỏi xe ngựa, thì nàng phái xe cho; Đặng Cửu muốn tìm Cung Viễn Hòa hỏi thăm tin tức, chờ Cung Viễn Hòa về nhà, nàng liền sai người đi mời; nếu có người hỏi thân phận lai lịch của Đặng Cửu, nàng liền tẩn trách che giấu thay cho; nếu Đặng Cửu cần giúp đỡ, nàng liền tận lực; ngoài ra bình đạm như nước.

Hoa ma ma lại bắt đầu có ý kiến đối với Đặng Cửu. Nguyên nhân là có mấy lần Đặng Cửu đi ra ngoài, đều là cùng Cung Viễn Hòa đồng thời trở về. Mặc dù hai người khách khách khí, cỡi ngựa thì cỡi ngựa, ngồi xe thì ngồi xe, cũng không có hành động thất thường gì; mà ở trong nhà Đặng Cửu muốn tìm Cung Viễn Hòa nói chuyện thì đều ở ngay trước mặt Minh Phi, cử chỉ có độ, quang minh chính đại, Hoa ma ma vẫn sinh địch ý đối với Đặng Cửu, vì vậy tại một lần Đặng Cửu tới tìm Minh Phi nói chuyện, thừa dịp Minh Phi còn chưa ra, nói xa nói gần hỏi thăm Đặng Cửu bao nhiêu tuổi, có phu gia hay chưa.

Đặng Cửu nhú mày một cái, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Còn chưa có.”

Hoa ma ma quả thật cảm thấy khó tin. Theo bà thấy, Đặng Cửu lớn tuổi như vậy —— so với Cung Viễn Hòa thì còn lớn hơn một chút, vậy mà không có phu gia, lại còn một mình dẫn theo chất nhi ở trong nhà bà con xa vắng tám sào cũng không tới, ngày tết trong nhà cũng không có người đến xem một chút, cho dù là vì cầu y, thì cũng thật sự là một chuyện quý dị.

Thấy vẻ mặt Hoa ma ma khóa chặt, tự bản thân Đặng Cửu cũng cảm thấy, nàng lớn tuổi như vậy còn chưa có phu gia thì có chút đặc biệt, liền cười lớn che giấu nói: “Ta giữ đạo hiếu cho phụ mẫu nên trì hoãn, sau đó thì tẩu tẩu không còn, ca ca bệnh nặng ta lại không yên tâm chút tũ.”

Minh Phi từ gian trong ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy trong mắt Đặng Cửu có chút không vui cùng lúng túng, cùng với sắc mặt âm trầm của Lưu ma ma phía sau nàng ta. Vừa thăm trách Hoa ma ma nhiều chuyện, vừa thuận theo lời nói của Đặng Cửu nói mấy câu qua loa, dời đề tài này đi.

Tâm tình Đặng Cửu vốn không tốt liền xuống dốc không phanh, càng ngày càng không tốt, miễn cưỡng nói mấy câu, liền cáo từ rồi đi.

Minh Phi trách cứ Hoa ma ma: “Từ trước đến nay ma ma không phải là một người hay lắm mồm, bản thân nàng ta có khó xử của nàng ta, bà hỏi nàng ta cái này làm gì? Khó trách nàng ta khó chịu.” Mặc dù nàng cũng cảm thấy gia đình Đặng Cửu trì trệ chưa định ra một mối hôn sự cho nàng ta cũng khá là kỳ quái, nhưng theo lễ nghi, nàng chưa bao giờ đề cập đến cũng không hỏi, không ngờ hôm nay Hoa ma ma đã tranh hỏi ra rồi.

“Nô tỳ cũng chỉ là thuận miệng hỏi như vậy, ai ngờ vậy mà nàng ta thật sự còn chưa có.” Nói đến đây, trong mắt Hoa ma ma tăng thêm mấy phần khinh thường, “Biểu tiêu thư này dẫn tiểu thiếu gia kia đi xem bệnh, không phải nên mời nãi nãi đi cùng sao? Nàng ngược lại, một mình đi ra ngoài còn chưa tính, còn thường gặp mặt đại gia cùng nhau về nhà? Cái này thật là khéo. Năm nay không trở về nhà, Lục gia cũng không tới thăm hỏi một chút, người ở trong nhà chúng ta, coi như xuất phát từ lễ tiết, cũng nên đề cho người ta tới xem một chút chứ?”

“Thật sự có người nói cái gì rồi hả?” Minh Phi nghe ý này của bà ấy, là nghi ngờ Đặng Cửu rồi. Mà loại hoài nghi này của Hoa ma ma, thật ra cũng đại biểu cho suy nghĩ của đại đa số người ở trong nhà, suy cho cùng thân phận của Đặng Cửu không giống với Tiết Diệc Thanh, lai lịch luôn có chút không minh bạch như thế, nàng ta lại không thích giao thiệp với những người khác trong nhà, cũng không ban thưởng hào phóng như Tiết Diệc Thanh, hành sự lộ ra chút thần bí, bọn hạ nhân loạn nói bậy sau lưng luôn là có.

Hoa ma ma cười nói: “Chỉ là sau lưng suy đoán lung tung mà thôi, nô tỳ đã xử trí, về sau không ai dám nói lung tung nữa. Nhưng huyết không trống thì không có gió, mấy ngày nay cử chỉ của nàng ta có chút làm người dị nghị.”

Minh Phi đành phải nói thân phận thật của Đặng Cửu và tại sao nàng ta thường phải đi ra ngoài cho Hoa ma ma nghe, dặn dò bà ấy: “Bây giờ nàng ta đang gặp khó khăn, trước kia đã quen đi khắp nơi, ma ma không nên dùng cách đối đãi khuôn sáo của nữ nhi khuê các bình thường mà đối đãi nàng ta. Xem như là có người hỏi, bà cũng phải tìm cách thay nàng ta che giấu một phen mới được.” Nếu Cung Viễn Hòa muốn Đặng Cửu, thì đã sớm muốn, sẽ không chờ đến bây giờ. Cho dù nàng không tin Đặng Cửu, thì cũng tin tưởng Cung Viễn Hòa.

Hoa ma ma nghe xong càng thêm khẩn trương: “Nãi nãi ah, người cũng đừng không nghe khuyên bảo, loại dáng vẻ này càng phải cẩn thận hơn. Người suy nghĩ một chút, nàng ta gặp gia biến, chính là cơ khổ không chỗ nương tựa, thời điểm cần trợ lực nhất, tất nhiên hận không thể leo lên một người trọng tình trọng nghĩa như đại gia vậy, nửa đời sau của nàng ta và cả đời này của tiểu chất nhi kia mới có thể có dựa vào.”

Minh Phi nghiêm túc dặn dò: “Đại gia không phải người như vậy, thanh danh của nữ nhi cũng không dễ tùy tiện khinh nhờn, chuyện còn chưa có xảy ra, thì không thể nói lung tung. Ma ma về sau đừng nhắc lại nữa, cũng không cho người khác nói.” Đừng nói bây giờ nhìn không ra Đặng Cửu có tâm tư đặc biệt gì, cho dù nàng ta thật sự có tâm tư như thế, vậy cũng phải có Cung Viễn Hòa nguyện ý mới được. Trước đây Minh Phi có lẽ không có tự tin như vậy, mà bây giờ, nàng lại có tự tin trăm phần trăm, Cung Viễn Hòa sẽ không có tâm tư khác với Đặng Cửu.

“Nãi nãi, nhưng cũng phải có tâm phòng bị người. Chúng ta không sợ người khác, chẳng qua là cẩn thận một chút mà thôi.” Hoa ma ma không bằng hoa đại, Hoa ma ma sống đến cái tuổi này, từng thấy quá nhiều nam nhân giống như Cung Viễn Hòa đều tam thể tứ thiếp, đối với loại thái độ xem thường này của Minh Phi, đang muốn khuyên Minh Phi cẩn thận một chút lần nữa, chợt nghe Đan Hà ở ngoài rèm nhỏ giọng ho khan một tiếng. Bà là người nhạy cảm bậc nào, lập tức ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Thì thấy Cung Viễn Hòa chấp tay sau lưng đứng ở chỗ khuất sáng, thần sắc trên mặt không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác được, hẳn vô cùng mất hứng.

Hoa ma ma cũng là nhân vật không tầm thường, mắt thấy bị nam chủ nhân nghe được đề tài không thích, nhưng cũng không chút hoang mang tiến lên hành lễ vấn an Cung Viễn Hòa, cười nói: “Nãi nãi đang giáo huấn nô tỳ đây.” Câu nói đầu tiên chỉ rõ Minh Phi trong sạch.

Cung Viễn Hòa ngẫm bội phục phần trung thành cùng trấn định này của bà ấy, lại trầm mặt nhân nhát nói: “Nàng ta là khách của nhà chúng ta, ta không cho phép lời như thế truyền ra lần thứ hai. Ma ma không ngại chú ý một chút, nếu có người không hiểu quy củ, nói chuyện không nên nói, làm loạn quy củ trong nhà, mặc kệ là ai, gia pháp hầu hạ.”

Hoa ma ma nhếch mắt tam giác, khom người nói: “Vâng”. Lúc này Cung Viễn Hòa mới cho bà ấy lui xuống.

Hoa ma ma thất vọng nhìn Minh Phi một cái, buồn bã lui ra ngoài, thầm trách Đan Hà báo tin bất lực, để Cung Viễn Hòa nghe được chuyện này rồi.

Minh Phi rót ly trà nóng cho Cung Viễn Hòa, cười nói: “Chàng cứ như vậy bỏ qua cho bà ấy à? Ta cho là thế nào chàng cũng phải mắng cho bà ấy một trận mới đúng.”

Cung Viễn Hòa rất buồn bực rất tức giận, hằn đối với Hoa ma ma rất tốt mà, nhưng tại sao Hoa ma ma này lại đề phòng hằn giống như phòng sói vậy? Nhưng mà lý trí mách bảo hằn, nếu hằn nổi đóa, có lẽ chuyện sẽ phát triển theo hướng ngược lại, liền nghiêm mặt nói: “Nếu ta có tâm tư như vậy, đương nhiên sẽ trừng phạt bà ấy che giấu một phen. Nhưng nếu ta không có, thì không sợ bà ấy nói. Lần này cảnh cáo bà ấy trước, lần sau nếu bà ấy còn nói lung tung, khích bác hai chúng ta, thì sẽ không buông tha cho bà ấy nhẹ nhàng như vậy.”

Minh Phi cười nói: “Chàng đó đây có tính là giải thích với ta hay không?”

Cung Viễn Hòa thấy nàng cười sáng lạn, lại không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào. Thân phận của Đặng Cửu suy cho cùng cũng không giống với Từ La và Bạch Lộ, không khỏi có chút thấp thòm, đưa tay kéo nàng qua: “Ta đều nghe thấy được. Nàng tin tưởng ta, ta rất vui mừng.”

Minh Phi cúi đầu nói: “Ta tin tưởng chàng, là bởi vì hiểu rõ chàng. Nhưng chàng cũng phải chú ý, nếu Hoa ma ma đã có nhận định như vậy, thì phải cẩn thận những người khác cũng sẽ có. Nhà chúng ta lại không có một trường bối, chàng thờ ơ, ta cũng không sợ, nhưng thanh danh nàng ta bị hao tổn, lòng hảo tâm ngược lại thành chuyện xấu. Nói thật, ta không phải là người cầu nệ hình thức như vậy, nhưng hôm nay nghe nói nàng ta còn chưa có phu gia, cũng lấy làm kinh hãi.”

Cung Viễn Hòa trầm mặc một lát, gật đầu đồng ý: “Về sau ta sẽ chú ý hơn. Chỉ là hôm nay còn chuyện này phải theo nàng ta đi ra ngoài một chuyến. Song Thọ tới rồi, sai người đi nha môn tìm ta nói hằn không tiện tới nhà chúng ta, để cho nàng ta đi ra ngoài gặp mặt đấy.” Hằn ngừng một chút, “Hai chúng ta cùng nhau đi với nàng ta nhé?”

Minh Phi do dự nói: “Nếu hôm nay Hoa ma ma không hỏi nàng ta có phu gia chưa, ta đi theo, đương nhiên không gì đáng trách. Nhưng vừa mới hỏi xong, ta lại cùng đi, chỉ sợ nàng ta có suy nghĩ gì.”

Cung Viễn Hòa cười nói: “Có suy nghĩ gì? Chúng ta cũng là vì tốt cho nàng ta.” Ngay cả hằn ngay thẳng, tự hỏi không có bất kỳ chỗ thất lễ nào, nhưng đã đưa tới hiểu lầm chỉ trích, thì nên càng cẩn thận hơn mới được.

Sau đó Đặng Cửu thu dọn xong tới đây, thấy Minh Phi còn có chút không được tự nhiên, đợi lên xe, thừa dịp trong xe không có những người khác, Minh Phi trực tiếp bồi lễ với nàng ta: “Hoa ma ma thất lễ, ta thay bà ấy nhận lỗi với Cửu tỷ.”

Đặng Cửu cười nhạt: “Không có gì. Ta chỉ là cảm thấy nữ tử không nhất định phải gả đi mới tốt. Nhưng mà thế đạo này, không dung được nữ nhân hơi đặc biệt một chút. Trước đây ở trong nhà, không ai dám trêu chọc đại ca ta, cũng không dám ngay trước mặt ta nói này nói nọ, rồi khỏi huynh ấy, ta mới phát hiện ra mình không phải là cái gì. Gặp phải chuyện chỉ có thể lo lắng suông, cho dù là muốn đi vào lao thăm bọn họ, cũng làm không được. Nếu không có các người, ta và Sơn nhi hiện tại ngay cả chỗ dung thân cũng không có. Cho dù người khác hỏi điều ta không thích, ta không muốn trả lời, vì Sơn nhi, cũng chỉ có thể bịa đặt qua loa.”

Nàng ta dừng lại một lát, giống như hạ quyết tâm thật lớn, cúi đầu nói: “Người yên tâm, người đối với ta có ân, bất kể như thế nào ta cũng sẽ không làm chuyện để cho người mất hứng.”

Đây là người mẫn cảm, cũng là người thẳng thắn, Minh Phi khẽ mỉm cười: “Cửu tỷ quá lo lắng. Viễn Hòa nói với ta, tỷ và Đặng đại ca giống nhau, đều là người nghĩa khí trọng tình nghĩa, tuy ta chỉ gặp qua Đặng đại ca hai lần, nhưng vẫn cảm phục vì sự hào sảng thẳng thắn của huynh ấy. Lần đó trên đường đi Phủ Minh nhìn thấy tỷ, biết tỷ chính là người giúp mẫu thân đệ đệ ta tìm nữ tiêu sư, ta liền đoán rằng tỷ là một anh thư.”

Đặng Cửu âm thầm cười một tiếng: “Anh thư?”

Minh Phi không nghe rõ, “Cửu tỷ tỷ nói cái gì?”

Đặng Cửu lắc đầu một cái: “Không có gì, ta đang nghĩ, cũng không biết Song Thọ mang theo tin tức tốt, hay là tin tức xấu tới?”

Đoàn người dừng lại ở một trà lâu, lập tức liền có người tiến lên sắp xếp hành lễ chào hỏi Cung Viễn Hòa, dẫn Cung Viễn Hòa và Minh Phi với Đặng Cửu đeo mũ che mặt lên nhả gian lâu hai. Song Thọ ngồi một mình ở bên trong, mặc một bộ áo bào màu đen, ăn mặc như thương nhân bình thường, người so với lần trước Minh Phi thấy hằn gầy đi không ít.

Sau khi mọi người hàn huyên mấy câu xong, đi vào vấn đề chính, Song Thọ có chút áy náy xoa xoa tay, cẩn thận từng li từng tí nhìn Đặng Cửu nói: “Ta thật có lỗi với đại ca.”

Mặt của Đặng Cửu đột nhiên trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Hí Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 255: Hiền thê

Minh Phi cẩn thận đỡ Đặng Cửu đã khóc đến mức không còn hơi sức ra quán trà, nàng ta còn cố gắng chịu đựng để không khiến mọi người chú ý. Vừa lên xe ngựa, Đặng Cửu lập tức che mặt tuyệt vọng, thậm chí khóc nức nở.

Minh Phi ngồi bên cạnh nàng ta, không biết phải nói gì để an ủi cả, nàng đành dặn xe ngựa đi một vòng quanh thành thật chậm, không vội về nhà. Hai nhĩ tử của Đặng Quan không rơi vào tay quan phủ nhưng lại chết trong tay những kẻ địch ghi hận vì trước đó đôi bên từng tranh đoạt việc làm ăn với nhau. Không có người trưởng thành thừa kế và chủ trì gia sự, điều đó có nghĩa là Đặng Gia chẳng còn hy vọng. Đặng Cửu và Sơn Nhi đã hoàn toàn trở nên mồ côi.

Cây đồ bầy khi tan*, cho dù còn Song Thọ và đám người tận tâm trung thành luôn đi theo lo liệu cho, nhưng lâu ngày, bọn họ cũng cần phải tìm kế sinh nhai chứ, có năng lực quản hết được bao nhiêu? Có thể chiếu cố áo com chu toàn, giúp đỡ nuôi nấng Sơn Nhi lớn khôn cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

*Nguyên văn là (Thụ đồ Mi hầu tán/thụ đồ hồ tôn tán) – một câu thành ngữ Trung. Hồ tôn là loại khí lông dày, hay còn gọi là khí Ma-các, một giống khí ở miền Bắc Trung Quốc.

Xuất xứ: Tống Tào Vĩnh dựa vào Tần Cối, làm quan tới thị lang, vinh quang một thời. . . Vĩnh uy hiếp đủ kiểu, Đức Tư vẫn bất khuất. Đến khi Tần Cối chết, Đức Tư sai người gửi thư đến Tần Vĩnh, mở thư ra, bên trong viết “Cây đồ bầy khi tan” – ý chỉ cây đồ rồi, khí ở trên cây liền chạy đi hết. (Theo zhidaobaidu)

Mãi đến khi sắc trời tối dần, Đặng Cửu mới thôi khóc thút thít. Hai mắt nàng ta sưng đỏ, nhìn Minh Phi ngồi đối diện với mình rồi cất giọng khàn khàn: “Đã phiền đến mọi người rồi, phiền muội bảo xe quay về đi.”

Minh Phi vén rèm xe lên, báo cho Cung Viễn Hòa vẫn luôn cưỡi ngựa ở bên ngoài biết: “Về nhà thôi.”

Cung Viễn Hòa nhìn về phía nàng đề hỏi han, Minh Phi chỉ lắc đầu nhẹ nhàng, chàng đành thở dài một hơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cung Viễn Hòa và Minh Phi vừa ngủ dậy, Đặng Cửu đã bế Sơn Nhi tới, nói rằng muốn đi với Song Thọ đến Phủ Minh để lo liệu tro cốt của hai diệt nhi (cháu). Nàng ta nhờ Minh Phi chăm sóc Sơn Nhi thay mình một chút.

Cung Viễn Hòa cau mày và nói: “Tuy rằng là đại sự, nhưng bây giờ muội đi thì cũng không thỏa đáng cho lắm. Theo ý của ta, muội vẫn nên không đi, Song Thọ sẽ làm tốt việc đấy.”

Đặng Cửu cố chấp mà nói: “Bây giờ cả nhà Đặng gia chỉ có một mình muội ở bên ngoài, nếu muội không lo liệu cho bọn họ thật thỏa đáng mai này, khi gặp đại ca và đại tẩu rồi, muội cũng không thể nào đối mặt.”

Cung Viễn Hòa còn định ngăn cản, Minh Phi thấy khuôn mặt Đặng Cửu đầy vẻ cố chấp, xem ra không thể can nữa rồi, nàng mới vãn về ống tay áo của nàng ta và cười nói: “Tỷ yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc Sơn Nhi.”

Đặng Cửu gật đầu, xoa đầu Sơn Nhi, nói rất nghiêm túc: “Con và Lưu mục mục ở lại đây, phải nghe lời thúc thúc và thẩm thẩm, nếu không thì khi trở về, ta sẽ đánh mông con đấy.”

Sơn Nhi gật đầu mà sợ sệt, hạ mí mắt nhưng chẳng dám khóc.

Tiểu hài tử cực kỳ miễn cưỡng, Sơn Nhi hiểu được cô mẫu không ở bên cạnh mình, hơn nữa Minh Phi và Cung Viễn Hòa lại là người ngoài không quá quen thuộc nên dường như cái gì nó cũng nghe lời, không ầm ĩ cũng chẳng náo loạn. Những lúc Minh Phi xử lý chuyện nhà, nó rất ngoan ngoãn mà ngồi với Lưu mục mục ở bên cạnh, ôm đồ chơi, yên lặng đến mức giống như không tồn tại vậy.

Đưa nhỏ càng nghe lời càng khiến người khác thương yêu. Minh Phi xử lý xong chuyện nhà rồi duỗi một tay ra với Sơn Nhi: “Con có muốn ngắm mấy bé kiến không?”

Sơn Nhi dè dặt, cẩn trọng mà nhìn qua Lưu mục mục. Thấy bà không có ý ngăn cản, nó mới nhoén miệng cười với Minh Phi rồi vươn tay ra.

Mùa xuân ở Thủy Thành phủ đến sớm, trong vườn đào hồng liễu xanh, ánh nắng chiếu khắp quang cảnh rực rỡ, khiến cho ai nấy nhìn thấy đều có tâm trạng tốt hơn hẳn. Minh Phi dắt Sơn Nhi đến dưới gốc liễu và tìm được một ổ kiến, nàng để nó và Bảo Nhi chơi với nhau, còn mình thì qua bên cạnh tìm Lưu mục mục để nói chuyện.

Minh Phi muốn biết rõ ràng, vì sao Đặng Cửu chậm chạp không chịu xuất giá, chuyện này có liên quan tới vấn đề an trí cho Đặng Cửu về sau. Đặng Cửu không thể dựa vào hai diệt nhi để tìm nơi nương tựa, nàng rất muốn giúp nàng ta và Sơn Nhi tính toán đường đi. Nếu Đặng Cửu nguyện ý gả, nàng sẽ tìm một nhà tốt cho nàng ta; nhưng nếu không chịu, nàng cũng sẽ mua một điền trang cho nàng ta và Sơn Nhi. Tóm lại là không thể bảo Đặng Cửu cứ ở đây

cả đời.

Trước đó thì Lưu mụ mụ còn nói nói cười cười, nhưng sau khi nghe Minh Phi hỏi chuyện của Đặng Cửu, trong mắt bà liền hiện lên cái nhìn cảnh giác, tuy rằng thái độ vẫn cung kính nhưng cách nói lại lơ lơ: “Trước kia, nô tỳ đi theo bên cạnh phu nhân để chăm sóc cho tiểu công tử, sau khi gặp chuyện không may mới đi theo bên cạnh Cửu tiểu thư để hầu hạ. Chuyện của Cửu tiểu thư, nô tỳ biết không nhiều lắm.”

Minh Phi nhìn dáng vẻ của bà là đã biết hỏi không được gì rồi, nàng đành cười nói: “Mụ mụ đừng căng thẳng. Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, ta và đại gia rất lo cho nàng ấy, có lòng trấn an, nhưng đại gia và nàng ấy nam nữ khác biệt nên có hơi khó nói; ta đây lại không quen thuộc với nàng ấy, muốn nói vài câu thân thiết nhưng lại sợ khiến nàng ấy ách cảm. Nàng ấy quá khách khí và cẩn thận, chúng ta hỏi gì cũng đáp “được” cả, ta lại lo tiếp đãi không chu đáo, cho nên mới muốn nói vài lời với mụ mụ. Nếu như Cửu tỳ và Sơn Nhi cần gì, mụ mụ cứ nói với ta.”

“Nãi nãi khách khí rồi. “ Lưu mụ mụ mỉm cười đáp lời, vừa quay mặt đi, khuôn mặt bà lập tức tràn đầy tâm sự nặng nề, mày cũng nhăn lại.

Cầm Vân bước tới và bẩm báo: “Nãi nãi, di nãi nãi ở cách vách tới ạ.”

Lý di nương đã thay tấm áo màu đỏ khá nhẹ nhàng. Bà ta cười tủm tỉm, vịn tay nha hoàn bước tới. Vừa liếc mắt thấy Sơn Nhi, bà ta liền cười và đùa với nó một chút, đồng thời nắm tay Minh Phi đi trên con đường mòn đầy hoa, bước về phía trước: “Đại nãi nãi, ta đây “vô sự bất đẳng tam bảo điện”*. Ngày lành của Nhị tiểu thư là vào mồng mười, phu nhân bệnh nên không thể trông coi mọi việc, đến lúc đó rất mong nãi nãi sẽ đề ý một hai.”

*Không có việc gì sẽ không tìm đến

Minh Phi cười nói: “Nên làm mà. Mấy ngày nay vẫn sống ổn chứ?” Tuy rằng ba năm nay, thỉnh thoảng nàng và Cung Viễn Hòa có đến thỉnh an Cung Trung Tổ, nhưng kể từ Đông chí, Cung Trung Tổ bị Cung Viễn Hòa chống lại, thái độ của ông ta với phu thê nàng cũng gượng gạo và lạnh lùng hơn rất nhiều. Hơn nữa, lần trước nàng lại từ chối hòa giải mâu thuẫn giữa Cung Tĩnh Kỳ và Cung Nghiên Bích nên thái độ của ông ta càng có vẻ gượng gạo hơn, trước mặt phu thê nàng, ông ta cứ bày ra bộ mặt đông cứng. Nàng cũng không vừa ý khi nhìn mặt mũi ông ta, sau khi thỉnh an xong là vội vàng cáo từ.

Lý di nương nhăn mày lại, vẻ mặt giống như có gì đó khó nói: “Chẳng phải vẫn giống lúc trước sao, náo nhiệt tựa như hát hí khúc vậy. Lão gia bạc tóc cả rồi, chỉ mong sau khi Nhị tiểu thư xuất giá có thể thanh tĩnh một chút.”

Minh Phi cười nói: “Không phải lão gia nói sẽ tìm một nhà tốt cho Tam muội muội ư? Đã chọn được người thích hợp hay chưa?”

Lý di nương nói: “Kể từ một năm qua, có mấy mối đến cửa đàm hỏi nhưng lão gia đều không vừa lòng. À phải, hôm qua ông ấy còn nhắc tới và nói muốn nhờ nãi nãi với đại gia nghĩ cách.”

Nghĩ ra cách nhưng cũng chưa hẳn là tốt. Nhà người ta tốt thì Cung Tĩnh Kỳ không vừa mắt, nhà người ta không tốt lại chướng mắt Cung Trung Tổ, vẫn là không cần lo cho khỏe. Minh Phi hỏi bà ta: “Không biết giá y của Nhị muội muội được thêu thế nào rồi?”

Lý di nương nhin không được mà cười rộ lên: “Nghe nói còn thiếu một ống tay áo. Người ta chịu đựng đến mức gầy đi một vòng đấy! Theo như ta nói, đó chẳng phải là tự làm tự chịu sao? Điển hình là “thiệt cho người cũng chẳng lợi phần mình”, không làm Tam tiểu thư mất được miếng thịt nào, lão gia cũng không thể vì vậy mà trừng phạt Tam tiểu thư nhưng lại chẳng bảo Tam tiểu thư gả cho người, điều đó có nghĩa là gì chứ?”

Minh Phi nói: “Cùng lắm chỉ bị kìm nén một hơi thôi.”

Lý di nương thở dài: “Giọng điệu hại chết người đấy.”

Ngày thứ hai, Cung Viễn Hòa trở về nhà và nói với Minh Phi: “Chuyện của Chu gia đã có quyết định, Chu Đồng Tri bị phán lưu đầy 2500 dặm. Nàng và ta đi xem thử, hỏi ý của bọn họ, khi nào về nhà rồi, chúng ta đến tiễn biệt cũng được.”

Minh Phi vội thay y phục, đôi phu thê cùng nhau tới Chu gia. Ở bên ấy, Chu gia đã nhận được tin, Chu Tiệm và Tiền tú tài mời Cung Viễn Hòa vào phòng và dâng trà. Minh Phi vào nội viện, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của Chu Thanh.

Chu phu nhân đỏ mắt, mời Minh Phi ngồi xuống và nói: “Đứa nhỏ孽 này, sắp xuất giá rồi mà còn khóc như con nít khiến cho người ta chê cười.”

Chu Thanh nằm trên đầu gối bà, khóc nức nở: “Tất cả mọi người đều đi và bỏ con lại một mình, mọi người bảo con phải làm sao bây giờ?”

Chu phu nhân gượng cười và nói: “Sao lại còn một mình con chứ? Cả nhà con đều ở đây, có công công bà bà, có phu quân, sau này con sẽ có con của mình nữa.”

Chu Thanh chỉ có càn quấy: “Mọi người đi rồi, bọn họ khi để con thì phải làm sao bây giờ?”

Chu phu nhân nghe vậy thì ngẩn ra, nước mắt chảy xuống từng giọt một. Minh Phi thấy vậy, lập tức bước lên phía trước và kéo Chu Thanh, oán trách: “Muội đúng là hồ đồ! Cho dù luyến tiếc bá mẫu cũng không được nói năng lung tung! Nhà bọn họ khi để muội hỏi nào? Để Tiền tú tài nghe được, hẳn sẽ không tha cho muội đâu!”

Nhìn dáng vẻ của Chu phu nhân, Chu Thanh nhanh chóng nhận ra lời nói của mình cực kỳ bất ổn, nàng ta vội lau nước mắt, cười nói: “Nương à, con chỉ nói vậy thôi, thật ra bọn họ đối xử với con rất tốt, nương đừng coi mấy lời lúc này là thật nha.”

Chu phu nhân càng khóc dữ dội hơn.

“Sau này cũng không phải là không còn cơ hội gặp mặt.” Minh Phi khuyên nhủ một hồi rồi mới tính đến việc thuyết phục, nàng cười và cam đoan với Chu phu nhân: “Con sẽ chăm sóc muội ấy thật tốt. Mai nay khi mẫu thân con về cũng sẽ chăm sóc tốt cho muội ấy, không để muội ấy bị người ta khi dễ.”

Chu phu nhân vịn vai Minh Phi, gượng cười và nói: “Đứa trẻ ngoan, ta giao nó cho con. Nếu nó có làm gì đó không ổn, con thay ta mắng nó nhiều vào, mắng đến khi nó tỉnh táo mới thôi.”

Minh Phi vội gạt đầu: “Con nhất định thay người mắng muội ấy thật hung dữ, bắt nạt muội ấy như lúc nhỏ muội ấy từng khi dễ con.”

Chu Thanh kìm nén rơi lệ, thổi phồng một cái đã cười rộ lên, nàng ta đánh nàng một cái: “Tỷ dám khi dễ ta!”

Bầu không khí trở nên nhẹ nhàng biết mấy, Minh Phi nhân cơ hội này đề hỏi dự định của Chu phu nhân: “Bá mẫu, người định thế nào ạ?”

Chu phu nhân thở dài: “Thân thể của bá phụ con không tốt, lần này lại đi tới nơi yên chướng (chướng khí, khói độc – vùng rừng núi), ta muốn theo để chăm sóc ông ấy. Cả cuộc đời này, tuy rằng ông ấy đã làm sai rất nhiều chuyện nhưng lại chưa từng có lỗi với ta. Nửa đời trước, ta theo ông ấy hưởng phúc, già rồi thì chịu khổ cùng ông ấy thôi.”

Chu Thanh nói: “Nương, thân thể của nương không khỏe.”

Chu phu nhân cười nói: “Có thể ở bên cạnh ông ấy là được, tới đâu tính tới đó.”

Chu Thanh che miệng lại, cổ kìm nén tiếng khóc: “Đề ca ca đi với hai người đi.”

Chu phu nhân nói rất dứt khoát: “Con không cần nói nữa, ta không cho phép! Tôn tử của ta không thể sinh ra ở nơi đó! Ca ca con phải về nhà! Nếu nó không nghe lời ta thì chính là đại bất hiếu, ta và phụ thân con vĩnh viễn cũng không tha thứ cho nó.”

Chu Thanh không kìm được nữa, tựa vào vai Minh Phi và khóc nghẹn ngào.

Rời khỏi Chu gia, trong lòng Minh Phi chẳng dễ chịu chút nào: “Chu bá mẫu muốn đi với Chu bá phụ qua 2500 dặm đường, thậm chí còn không cho Chu Tiệm đi theo, bắt hắn trở lại nhà, thành thân rồi học hành thật tốt, dạy dỗ tôn tử của bà ấy thật giỏi. Nói đúng hơn là nếu không có vụ việc lần này khiến cho cả nhà Chu gia sụp đổ, một nữ nhân như Chu bá mẫu quả là rất hiếm gặp.” Từ mẫu, hiền thê, ta làm không được. Ở cổ đại, nữ nhân như Chu phu nhân vốn đã không nhiều, hiện đại lại càng không nhiều.

Cung Viễn Hòa im lặng một lát, nắm lấy tay nàng và nói: “Nếu đổi lại là ta, ta cũng muốn đi theo.”

Minh Phi nghe mà trong lòng cảm thấy ấm áp, bao nhiêu ưu thương bỗng chốc tan đi, nàng vui đùa với phu quân: “Ta lại không thể làm quan, cũng chẳng thể phạm pháp, càng không bị lưu đày, chàng còn định truy thê ngàn dặm ư?”

Cung Viễn Hòa ôm lấy nàng: “Nàng rất hiểu ý của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hi Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Ma men.

Ngày mùng tám tháng một, Quách gia từ Minh phủ tới Thủy thành phủ, tạm thời mượn một cái nhà, chuẩn bị nghênh thú (cưới vợ) Cung Nghiên Bích vào ngày mùng mười.

Bởi vì thân phận của Lý di nương không đủ cao, Minh Phi chỉ đành phải đại biểu nữ quyến Cung gia ra mặt, cùng Cung Trung Tổ tới bàn bạc với người Quách gia, thương lượng công việc cụ thể.

Xe ngựa đến bên ngoài tiểu viện được Quách gia thuê lại, Cung Trung Tổ không khỏi nhủ thầm, tiểu viện này, không nói tới sự nhỏ hẹp cùng vắng vẻ, thì vẫn bẩn thỉu như thế, tựa như chưa từng được quét dọn.

Thành thân là chuyện lớn, Quách gia cũng quá tiết kiệm rồi. Trong lòng hắn đã không vui mừng từ trước, nhưng chuyện càng không vui mừng dành cho hắn vẫn còn ở phía sau.

Sau khi gọi người mở cửa tự giới thiệu, tên đầy tớ giữ cửa cứng nhắc mà mời bọn họ vào phòng khách, trà cũng không dâng, nói là đi mời gia chủ, liền chạy ra ngoài rồi mất dạng.

Cung Trung Tổ cùng Minh Phi xơ xác ngồi khoảng hai chung trà, đại tẩu Bạch thị của tân lang Quách Hoài mới dẫn hai phụ nhân lớn tuổi, nghe nói là trưởng bối Quách gia tới, mặt mũi tràn đầy tươi cười bỏ ra ngoài.

Bề ngoài của Bạch thị ước chừng bốn mươi mấy tuổi, mặc một cái áo nửa mới nửa cũ màu hổ phách phối với cái váy màu hạt đậu, nhìn vô cùng ngọt ngào. Chỗ chết người nhất chính là, nàng cười một tiếng liền lộ ra hai chiếc răng cửa lớn màu vàng, tựa như một con chuột hải ly, thấy thế nào cũng rất tức cười.

Chính nàng cũng biết khuyết điểm chết người này, liền liệu mạng muốn che giấu, mỗi lần mở miệng nói chuyện, đều phải dùng tay áo che miệng. Vừa cười vừa nói, mắt lại luôn nhìn đối phương, giống như là liếc mắt đưa tình, quảng mị nhãn.

Trước kia Minh Phi đã từng quen biết nàng, đã quen thuộc, còn có thể nhận được, nhưng Cẩm Hà cùng Vân Cẩm lần đầu theo ra ngoài lại có chút không nhận được, sau khi bị Kim Trâm lạnh lùng trợn mắt nhìn, cảm giác bị hù dọa vì nụ cười kia mới xem như biến mất.

Cung Trung Tổ mới nói hai câu với Bạch thị, thì không chịu nổi, cau mày dùng dáng vẻ của nhạc phụ tương lai nói: “Sĩ Thành đi đâu rồi? Gọi hắn ra ngoài, ta có lời muốn nói với hắn.”

Bạch thị giấu tay áo cười nói: “Hắn có chút việc, vừa tới liền đi thăm bạn rồi.”

Cung Trung Tổ không vui, rõ ràng trước khi tới hắn đã từng cho người tới báo, tên kia biết rõ hắn muốn đến, còn chọn ngay lúc này đi thăm bạn? Đây là cái đạo lý gì? Nhưng nghĩ tới đã đến tình trạng này, cũng không thể nổi giận, chỉ đành phải cố nén cơn tức này, trầm mặt nói: “Khi nào hắn trở lại?”

Bạch thị kéo tay áo, lộ ra nửa khoe miệng: “Không biết được. Ước chừng là sắp trở về rồi. Lúc trước thông gia phái người đưa thư tới đây, còn tưởng rằng sẽ tới muộn một chút.” Ngụ ý là Cung gia đến quá sớm chút, thấy sắc mặt Cung Trung Tổ không tốt, vội nói: “Ông thông gia có chuyện gì, chỉ cần phân phó ta làm là được, ta nhất định sẽ làm thật thỏa đáng.”

Cung Trung Tổ liền cho Minh Phi ánh mắt: “Người nói cùng đại tẩu.” Chính mình bưng trà ngồi hằm hừ sinh hờn đối ở đại đường (phòng khách, nhà chính).

Minh Phi liền hỏi Bạch thị, có bao nhiêu người của Quách gia tới ghé thăm, ngày mai là nghỉ tạm một đêm ở đây, hay là trực tiếp lên thuyền về Minh phủ? Nếu như nghỉ một đêm ở chỗ này, vậy tân phòng ở đâu, sao còn chưa bố trí.

Bạch thị đáp: “Đã xong xuôi thuyền, đón người xong liền trực tiếp lên thuyền, không câu nệ giờ nào, sắp xếp xong đồ cưới liền rời thuyền, không nghĩ lại đây.” Lại cố ý giải thích: “Nếu không phải vậy thì sẽ không mượn cái viện nhỏ như vậy, uất ức tân nương tử. Viện từ này nhìn khó coi, nhưng chỉ có người nhà ta ở, sẽ không ai so đo, tiết kiệm được bạc, cũng vì tân phu thế bọn họ.”

Nếu tân nhân phải nghỉ ở chỗ này cả đêm, theo phong tục Thủy thành phủ, ngoại trừ tiền mượn viện, còn phải cho một khoản tiền khác, cho đối phương mua pháo tới đốt mới được, đó chính là khoản chi tiêu khác. Tuy Quách gia thật sự là vì tiết kiệm bạc, nhưng Bạch thị này nói chuyện coi như dễ nghe, Minh Phi liền cười tăng tốc Bạch thị mấy câu, nói nàng làm việc thỏa đáng trăm ôn, kính nhờ nàng tương lai chỉ dạy Cung Nghiên Bích cẩn thận vân vân.

Bạch thị vui mừng, lại hỏi Minh Phi rằng người nào trong Cung gia đi tống thân (đưa dâu), bao nhiêu người đi, định ở lại Minh phủ mấy ngày.

Bên này đã sớm quyết định để Minh Phi cùng Cung Viễn Trật đi tống thân, Minh Phi vừa nói mình chính là người tống thân, chỉ thấy trong mắt Bạch thị thoáng qua một tia kinh ngạc, trong lòng biết đối phương cảm thấy tuổi mình quá nhỏ, liền cười nói: “Những trưởng bối khác trong nhà qua đời sớm, ta là đại tẩu.”

Cung gia nhân khẩu thưa thớt, Bạch thị cũng đã biết, dù gì Minh Phi cũng là mệnh phụ thất phẩm, lại là đường tẩu, mặc dù hơi trẻ tuổi, tiện Cung Nghiên Bích đi vậy cũng coi là có thể diện. Bạch thị thấu hiểu gật đầu một cái, coi như là tán thành.

Minh Phi cùng Bạch thị bàn bạc rõ ràng, liền nhìn về phía Cung Trung Tổ: “Công công, người xem còn có việc gì?”

Cung Trung Tổ trầm mặt đứng lên nói: “Không có, ta cũng không muốn đợi hắn nữa!” Hắn muốn nói, đơn giản chỉ là giao phó nữ tể (con rể) tương lai chăm sóc Cung Nghiên Bích thật tốt mà thôi, hôm nay không thành, đến lúc đó lại nói cũng được.

Rốt cuộc là chuyện vui, ai không vui cũng không tiện, lại nói cũng là nhà mình không phải, Bạch thị rất cẩn thận, có chút ý nịnh nọt tiền hai người ra ngoài. Đi tới cửa, Cung Trung Tổ đang muốn bước ra ngưỡng cửa, một người xách một hồ lô rượu, khắp người mùi rượu, lão đảo nhào tới, đụng vào khiến hắn lão đảo.

“Tên khốn kiếp từ đâu tới! Không có mắt!” Cung Trung Tổ còn chưa đứng vững, thấy kia người vừa xiêu vẹo lại nghiêng người mà đụng tới Minh Phi đang ở một bên, nẩy nha hoàn hét lên tiến lên ngăn cản, không khỏi giận sôi gan sôi ruột, vịn khung cửa đứng vững, cời một chiếc giày ra, nhảy lên đánh vào con ma men này.

Ma men này bị đánh, quay đầu lại, hung tợn nhìn chằm chằm Cung Trung Tổ. Hắn lại trẻ tuổi lại cường tráng, trong lòng Cung Trung Tổ có chút rụt rè, nhưng thấy nhĩ tức mình cùng đám người Kim Trâm bị dọa quá mức, liền ưỡn bộ ngực già, vừa bảo Minh Phi mau tới xe ngựa, vừa gọi gã sai vặt theo tới cùng người đánh xe ngựa tới trợ giúp, ngoài miệng trong yếu mồm hỏi một câu: “Người muốn thế nào?”

Ma men này tựa vào khung cửa, neho mắt nhìn hai chiếc xe ngựa này một chút, lại quét một vòng quanh đám người Cung Trung Tổ cùng Minh Phi, liền đứng bất động. Thấy hắn bất động, Cung Trung Tổ cũng không muốn cho đánh người ở trước cửa Quách gia, liền tỏ ra có ý muốn bỏ qua.

Minh Phi được Kim Trâm che chở lên xe ngựa, cách cửa sổ xe quan sát con ma men này, thấy ma men kia mặc một chiếc nhơ sam màu xám trắng bản thiu, bộ dạng ước chừng hai mươi chín tuổi, vóc dáng khoảng 1m75, vóc người cường tráng, trên mặt dính chút mực nước cùng bụi bẩn ngang, không

thấy rõ diện mạo cụ thể, chỉ là, cặp mắt đỏ bừng kia nhìn hơi dọa người.

Nhớ ban đầu Trần thị từng nói vị tân cô gia Quách gia này thích rượu, mà vừa rồi bọn họ xảy ra xung đột cùng tên ma men này, Bạch thị thể nhưng không có lên tiếng. Minh Phi nghĩ đến chỗ này, vội giương mắt quan sát nét mặt Bạch thị.

Bạch thị nín thở đứng ở trong sân, mặt mũi trắng bệch, cũng không đoái hoài tới hai cánh cửa lớn che trước nàng, đôi môi không ngừng động, cho thấy nàng đang cực kì do dự.

Minh Phi suy nghĩ một chút, liền nói: “Công công, thôi vậy. Một người say rượu mà thôi, cũng không đụng vào ta, đừng so đo với hắn, chúng ta về nhà đi.”

Cung Trung Tổ nghe lời này, được giải đúng chỗ ngựa, lại vẫn nặng nề hừ một tiếng, hung thần ác sát trợn mắt nhìn tên ma men này một cái, nói: “Ban ngày liền uống thành bộ dáng này. Nếu thật sự đụng phải nữ quyền, lão phu tất nhiên sẽ giáo huấn người một trận ra trò!”

Người nọ nhìn Minh Phi một cái, lại nhìn Cung Trung Tổ một cái, đột nhiên đưa tay treo hồ lô rượu ở bên hông, dựa vào khung cửa sửa sang lại áo, thâm sâu cúi đầu với Cung Trung Tổ một cái, lớn tiếng nói: “Tiểu tể gặp qua nhạc phụ đại nhân!”

Cung Trung Tổ trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào người nọ, tay run run nói không ra lời, đôi mắt liêu mạng nháy, không dám tin nhìn về phía trong sân. Quách Hoài tới đã từng tới bái, hắn đã gặp, nhưng lúc đó Quách Hoài ăn mặc chỉnh tề, cử chỉ lễ độ, mặt cũng được lau sạch bóng, đâu phải là dáng vẻ quý quái này!

“Ai nha, tìm đường chết!” Bạch thị giờ khấn lên, che mặt, xoay người chạy.

Về mặt Cung Trung Tổ đầu tiên là xanh mét, sau đó nhợt nhạt, tiếp đó lại đỏ.

Lúc này Quách Hoài đã đứng dậy, đứng không vững liền quơ lung tung một cái, lung lay vài giây đã miễn cưỡng giữ được thăng bằng, hắn lại cúi chào một cái thật sâu về phía xe ngựa của Minh Phi: “Không biết vị này xưng hô như thế nào, vừa rồi đã đắc tội, xin hãy tha lỗi!”

Minh Phi tự nhiên sẽ không để ý tới hắn, Kim Trâm nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói ở bên tai Minh Phi: “Người này chính là tân cô gia? Thật là thú vị! Say thành ra như vậy còn có thể nhớ việc bồi lễ. Trong hoàn cảnh lạ nước lạ cái như vậy, cũng không biết làm sao tìm được đường trở về. Lúc say nói chuyện cũng có thứ tự, còn không bị nói ngọng.”

Cung Trung Tổ run như lá bay trong gió, một hồi lâu liền bị phản phát ra một tiếng: “Đi!”

Quách Hoài lung la lung lay mà đứng thẳng lên, tựa vào trên khung cửa, lớn tiếng nói: “Nhạc phụ đại nhân đi thông thả! Tiểu tể không tiễn!”

Âm thanh kia thật giống như tiếng chuông lớn, Cung Trung Tổ đang được gã sai vặt đỡ lên xe ngựa, nghe vậy bị hù nhảy dựng lên, thiếu chút nữa trượt chân khỏi ghế nhỏ.

“Ông thông gia, đều là do chúng ta không đứng, ngài đừng đi mà!” Bạch thị đuổi theo.

Cung Trung Tổ sao chịu để ý nàng, lớn tiếng phân phó xe ngựa đi nhanh chút.

Về đến nhà, Cung Trung Tổ nổi trận lôi đình gầm thét: “Mối hôn không kết nữa!” Trước kia hắn cũng biết Quách Hoài này thích uống rượu, nhưng nam nhân có mấy ai không thích vật trong chén, lại nói Quách Hoài này tuy yêu rượu, nhưng cũng chưa từng nghe nói tới chuyện hắn làm hồng việc vì rượu, lễ mừng năm mới tới chúc tết thì chỉ hơi đụng một cái liền đã buông xuống, vì vậy hắn cũng không thêm để ý. Hôm nay thấy tình hình này, hắn lại không chịu nổi, tới ghen ghét, biết rõ hắn sắp tới, còn chạy đi uống thành bộ dáng này, là xem thường hắn, xem thường Cung gia đúng không?

“Đây là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Lý di nương kinh ngạc nhìn Minh Phi. Lúc này nói không kết thân nữa, đó thật đúng là gặp quý.

Minh Phi khoát khoát tay với Lý di nương, tiến lên đỡ Cung Trung Tổ ngồi xuống, rót ly trà đưa cho Cung Trung Tổ: “Công công, ngài nghỉ ngơi trước một chút, uống ly trà thuận miệng, từ từ lại nói.” Vừa rồi Cung Trung Tổ che chở nàng, nàng vẫn còn có chút cảm kích.

Cung Trung Tổ nhìn nàng một cái, nhận lấy trà nặng nề thờ dài, khuôn mặt khổ sở. Hắn chỉ là đang la hét xả giận thôi, sao có thể thật sự thoái hôn vào lúc này? Chỉ là con tức này nuốt không trôi, phải để tiểu tử kia tới nhận lỗi với hắn mới được!

Lý di nương thấy hắn nghiêm mặt không nói lời nào, Minh Phi cũng không nhiều lời, liền nhỏ giọng hỏi Kim Trâm: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Kim Trâm chọn việc quan trọng nói cho nàng nghe, Lý di nương nghe xong chất lưỡi, tân cô gia này, sao lại không đáng tin như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hĩ Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.